UNIVERSITÄTS BIBLIOTHEK WUPPERTAL
BERGISCHE UNIVERSITÄT WUPPERTAL

Universitätsbibliothek Wuppertal

Thēsauros tēs Hellēnikēs glōssēs

Estienne, Henri

Parisiis, 1833

Δ

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.
Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-1394

Visual Library

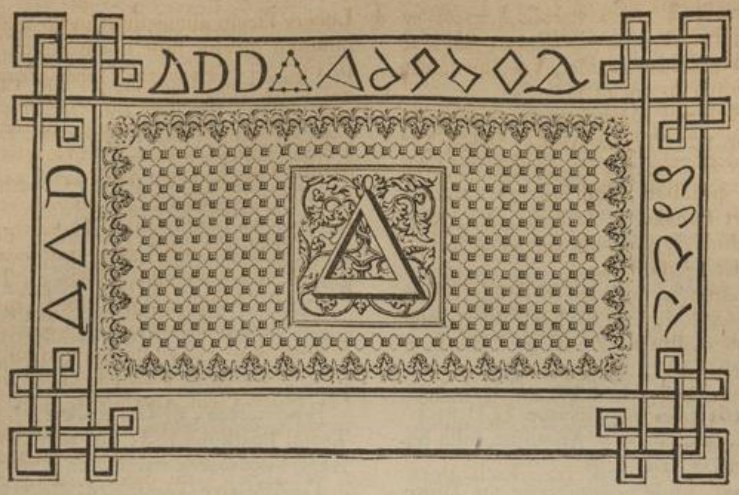

[s. Δέλτα ap. Achæum Athen. 11, p. 466, F : Τὸ γράμμα φαίνων δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον ὦ. Omitto enim exx. de prosæ scriptoribus petenda], quartæ ap. Græcos literæ signum est, Numeri etiam quaternarii nota : acuti autem accentus apice præfixum a sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, Δ, s., ,δ. [Notat item τετράκις : v. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 564, Eckhel. D. N. vol. 2, p. 520; 4, p. 294. Et δίς : id. vol. 2, p. 42 coll. 4, p. 294; Van Dale Diss. 4, p. 347. Et δέκα, unde confusa δέκα et τέσσαρες : v. Boivin. ad African. p. 357, A, 4. Et δεύτερος : v. Wessel. ad Diod. 2, 21, vol. 1, p. 135, 40, quo fit ut reperiatur confusum δ' cum δύο : v. annot. ad Malal. p. 218, 11, Schott. ad Procul. p. 403 Gaisf. L. D.] Dores, et in primis Bœoti [et Lacones] ea gemina utuntur in medio dictionum loco τοῦ ζ, dicentes θερίδδειν [immo θερίδδεν, Aristoph. Ach. 947] pro θερίζειν. [V. etiam Γυμνάδδω. Utitur autem dial. Dor. pro ζ etiam simplici δ in capite vocum : v. Δάγκολον, Δάγκλη, Δαλὸν, Δὰν, Δατὲν, Δεύς. (Quod de antiquioribus in universum tradit Plato Cratyl. p. 418 : Οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο, καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα ἢ εἶ ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ τοῦ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα κ. τ. λ.) Eademque eodem pro β, ut in ὀδελὸς pro ὀβελὸς, de quo v. Gregor. p. 235, et pro γ, in διφοῦρα, quod v., et in δᾶ pro γῆ. Macedonica autem sec. Etym. M. p. 317, 24, et Æolica pro θ : quarum de altera Boisson. ad Greg. p. 614* : « Æoles et θ in δ mutabant. Horti Adonidis : Θ καὶ δ εἰς ἄλληλα τροπὴν Αἰολέων εἶναί φασι. Huc retulerim Hesychii notam : Δέος, φόβος ἢ θεός. » Φιδάκνη et πιθάκνη, ψεῦδος et ψύθος, πείθειν et *fidere* comparat Buttm. Gr. vol. 1, p. 78, annot. 3. Pro σ ponunt Iones dicentes ὀδμὴ, ἴδμεν pro ὀσμὴ, ἴσμεν. Ab librariis permutari solent δ et α et λ, tam crebro ut ab exemplis me abstineam. Item δ et β : v. supra in B; Chr. Pasch. p. 596, 4. Et δ et δι : v. præter alios Bast. ad Greg. p. 711, et infra in Δάϊθος. Item δ cum ρ : v. exx. duo ap. Elmsl. ad Eur. Heracl. v. 38. Et cum σ : v. idem ap. Monk. ad Hippol. 341, Schweigh. ad Athen. 2, p. 54, E, vol. 1, p. 366. Et cum χ : v. Reisk. ad Antholog. Ceph. p. 28, Eur. Ion. 1357, ubi τάδ' libri pro τάχ'. L. Dindorf.]

[Δᾶ. V. Γᾶ.]

[Δααματταραί. V. Ἀματταρί.]

[Δαάναι, δύεσθαι (δαίεσθαι, Partiri, conj. Perger.), ὅσον εἰς τὴν χρείαν τοῦ στήμονος μεριζόμενον καθάπτεσθαι, Hesych. Conf. Δαῖμα.]

[Δάβαινα, ἡ, Dabæna, locus Mesopotamiæ. Suid. et Zon. p. 463. Hinc gent. Δαβαινίτης ap. eosd., quod Δαβαινήτης scriptum in Gloss. Aurivillii p. 10, ubi additur ἀπὸ Δαβάνης τόπου. L. Dindorf.]

Δαβεῖ, κάθηται, Sedet, Lacones, Hesych. [Conf. Hemst. ad ejusd. gl. Θακὸν, p. 1670.]

[Δάβελος. V. Δαλός.]

[Δαβιδικὸς, s. Δαβιτικὸς, ἡ, ὸν, Davidicus, Ad Davidem pertinens. Niceph. Blemm. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 360, C : Σχόλια εἰς τὴν Δαβιδικὴν βίβλον. Et Marcus mon. ib. p. 595, B : Ἡ Δᾶβιδῖκὴ τῶν μελισμάτων χάρις. Theophyl. Bulg. Ep. 30, vol. 3, p. 667, C: Τὸ Δαβιτικόν. L. D. Chrys. in 1 Ep. ad Tim. Serm. 14, t. 4, p. 308 : Καὶ τὰ ᾄσματα τὰ Δαβιτικὰ πολλὰς πηγὰς κινοῦντα δακρύων. Seager. Io. Damasc. t. 2, p. 845, A. Δαβιτικῶς adv. ib. p. 857, B. Boisson. German. in Dominici corp. sepult. p. 1477, E : Δαβιτικῶς ἀλαλάζουσα. De formis per υ Δαυ ... v. infra. L. Dindorf.]

[Δαβουλὴ, ἄρκτος. Χαλδαῖοι, Hesych. Cf. Hebr. דב *dob* : Ursus. Alia v. ap. interpp.]

[Δαγκάνω, i. q. δάκνω, Mordeo. Arcad. p. 161, 23 : Τὰ διὰ τοῦ ανω ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται, ὁπότε παρῆκται ἀπὸ ῥήματος ... δήκω δαγκάνω. Memorant etiam Etym. M. p. 245, 28; 450, 15; 471, 39, Heraclides ap. Eust. Il. p. 28, 42, Od. 1525, 12. Lex. Ms. ap. Boisson. ad Herodian. p. 20 : Δήκω, τὸ δαγκάνω. Byzantinorum exx. v. ap. Ducang. L. Dindorf.]

[Δάγκλη. V. Ζάγκλη.]

Δάγκολον, Hesychio δρέπαιον : quod et ζάγκλη.

Δάγμα, τὸ, Dor. pro δῆγμα [immo minime Dorice, neque α natura longo, sed brevi, ut in δαγμός], Morsus, ap. Nicandr. [Ther. 119 : Τῶν ἤτοι θήλεια παλίγκοτος ἀντομένοισι, δάγματι πλειοτέρη καὶ ὀλκαίην ἐπὶ σειρήν· 128 : Δάγμα πεφυζὼς, et sæpius in eod. carmine.]

[Δαγμὸς, ὁ, Morsus. Eust. Opusc. p. 176, 56 : Ἔπαθε καὶ Παῦλος ἐξ ἐχίδνης δαγμόν. L. Dindorf.]

Δαγυὸν, Hesych. esse dicit πυκνὸν : quod et δασύ. [V. Δάεινον. Id. : Δαγόμενον, ἐρρωμένον.]

[Δᾶγὺς, ὕδος, Puppa. Phot. p. 431, 15 : Πλάγγων κοροκόσμιον κήρινον, ὅπερ δάγυνον οἱ Ἴωνες. Ubi δάγυν οἱ Ἴ. Blomf. ad Callim. p. 398. De quo voc. HSt. :] Δαγὺς, ὕδος, Crystallus, vel Glacies. Sunt enim qui δαγύδι interpretentur κρυστάλλῳ in hoc loco Theocriti Id. 2, [110] : Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα παντόθεν ἴσα, præsertim quum præcedat paulo ante [106] : Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον. Alii vero esse volunt κοροκόσμιόν τι, quod νύμφη dicitur alio voc., et πλαγγὼν, παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, εἴδωλόν τι Ἀφροδίτης κήρινον intelligentes, seu κόσμον ἐγκάρδιον γυναικῶν, alii στέφανον περισφίγγοντα τὴν κεφαλὴν καὶ πεπηγότα ἐπ' αὐτήν. [Hæc sunt verba schol. Theocr. Porro HSt. de] Δατὺς, Hesychio est κουράλλιον, item νύμφη λευκόκηρος, Corallium, Puppa e cera alba, pro qua supra δαγὺς, sed hæc Hesych. scriptura melior. [Immo deterior, ut dudum viderunt intt. Idem Hes., collatus a Valcken. ad l. Theocr., Κάχαρις, δασὺς, πλαγγὼν, ubi recte δαγὺς HSt. in Κάχαρις, quod v. His addunt Angl. schol. Clem. Al. ad Protrept. p. 51 Ms. ap. Bast. Ep. cr. p. 196 : Κοροκόσμια καλεῖται

πλάσματά τινα ἐκ κηροῦ ἢ γύψου νυμφῶν ἢ παρθένων τινῶν ἀναπλαττόμενα, ἅπερ Δωριεῖς μὲν δαγύρας (δαγῦδας Bast.), Ἀθηναῖοι δὲ κορακόσμια καλοῦσι. Voc. memorat e loco Th. etiam Draco p. 40, 11.]

[Δαγών, εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων θεραπευόμενον, Suid. (et Zon.) Hebr. דגון *Dagon*. Δαγών, ὅς ἐστι Σίτων, ἐπειδὴ εὗρε σῖτον καὶ ἄροτρον, ἐκλήθη Ζεὺς ἀρότριος, Sanchoniatho, qui putabat alludi ad דגן *Dagan*: Frumentum. Bochart Canaan 2, 2. Angl. Jos. Ant. Jud. 6, 1, 1; Bell. Jud. 5, 9, 4, ubi Δαγὼν τὸ ξόανον. Eus. Præp. p. 36, C; 37, D. Hase.]

[Δάδαγος, ὁ, Dadagus, n. pr. viri in lapide Olbiæ reperto ap. Boeckh. vol. 2, p. 139, Kœhlero tamen Δαδάτου pro Δαδάγου exhibente *Mém. de l'Acad. de St. Pétersb.* vol. 10, p. 643. L. Dindorf.]

Δαδαίνειν, Hesychio ἀντέχειν, ἀτενίζειν, μεριμνᾶν, φροντίζειν [et quod omisit HSt. ἀθῆναι, de quo v. conj. intt.]. Infra Δανδαίνειν.

[Δαδάκης, ὁ, Dadaces, n. pr. Persæ. Æsch. Pers. 304. -υ-]

[Δάδας, ὁ, Dadas, conditor Themissi, urbis Cariæ, ap. Steph. Byz. v. Θεμισσός. L. Dind.]

[Δαδίκαι, Dadicæ, gens Persica ap. Herodot. 3, 91; 7, 66, et Steph. Byz.]

[Δάδινος, η, ον, Pineus. Alex. Trall. 3, p. 213. Struv. 11, p. 189. Angl. Galen. vol. 13, 971 Ch. 19, 738 Lips.: Ἀντὶ ὀποῦ βαλσάμου δάδινον. L. Dindorf.]

Δάδις, Pollux 4, [168] μέτρον ἑξαχοίνικον, Mensura sex chœnicum capax. Ἄδδις vero Eust. et Etym. testibus, est μέτρον τετραχοίνικον ap. Aristoph. [Ἄδδις etiam ap. Poll. restituendum esse vidit Leopard., ab intt. cit.]

Δᾳδίον, τό, Facula [Gl., et Tæda. Hesych.: Ἀχθών, κόρμος ἐκ λιπαροῦ δᾳδίου. Hemst. Iambl. Protr. Symb. 17 (et in argum. ις′): Δᾳδίῳ θᾶκον μὴ ἀπόμασσε. Οὐ γὰρ μόνον ἐπεὶ καθαρτικὸν τὸ δᾳδίον τῷ τάχιστον καὶ πλείστου μεθεκτικὸν εἶναι πυρὸς, ὥσπερ τὸ λεγόμενον θεῖον παραινεῖ μὴ μιαίνειν αὐτό ... Δᾳδίον μὲν γὰρ διὰ τὴν εὐφέγγειαν φιλοσοφίᾳ παραβέβληται, ubi alii scriptores, citt. a Kiessl. p. 345, ἐλαδίῳ, sed Iambl. certe clarum est legisse δᾳδίῳ. Memorant etiam Lexx. Seg. Montef. Bibl. Coisl. p. 232: Δᾶδες, λαμπάδες καὶ δᾳδίον περὶ (παρὰ Montef.) πολλοῖς. ... Δὰς, τὸ δᾳδίον. Pollux 10, 111; Etym. M. p. 246, 34; Arcad. p. 119, 12 et 120, 14, ubi δαιδίον. Conf. Δαλίον.] Pro tædaria item materia ap. Diosc. accipi tradunt VV. LL. [Hippocr. p. 652, 2: Τὸ ξὺν τῷ δαιδίῳ φάρμακον. De pessulis in uterum injiciendis id. p. 597, 17: Ἦν μὲν σφόδρα μεμυκὸς ᾖ (τὸ στόμα τῆς ὑστέρης), ἀναστομῶσαι τοῖσι δαιδίοισι. Et 26: Ἐξορθοῦν τοῖσι δαιδίοισι· 647, 52: Ἐξιθύνειν τοῖσι δαιδίοισι· 651, 13: Μετὰ δὲ τοῖσι δαιδίοισι χρέο. Et 28: Τοῖσι δαιδίοισι χρῆσθαι. Quibus ll. omnibus scrib. δᾳδ.]

[Δᾳδὶς, ἰδος, ἡ, q. d. Facularia. Lucian. Alex. c. 39: Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος· δᾳδὶς δὲ ἐκαλεῖτο καὶ δᾶδες δὲ ἐκαίοντο.]

[Δᾳδίτης, ὁ, Const. Man. Chron. p. 87=72=489. Boiss. Verba sunt ed. Par. p. 87, D: Ὕλην ... δᾳδίτην, φρυγανίτην. Leg. δᾳδῖτιν, φρυγανῖτιν, Materiem pineam. L. Dindorf.]

Δᾳδιώδης, ὁ, ἡ, i. q. δᾳδώδης. Theophr. H. Pl. 9, 2, [7]: Τοῦτο γὰρ μάλιστα δᾳδιῶδες· nisi δᾳδῶδες ibi scrib. aliquis existimet. [Ita scripsit Schneid.]

[Δαδόκερτα, Dadocerta, castellum Armeniæ, unde gentile Δαδοκερτηνὸς, utrumque ap. Steph. Byz. L. D.]

Δᾳδοκοπέω, Tædam excido. Theophr. C. P. 5, 23: Δᾳδοκοπουμένη σώζεται ἡ πεύκη, Tæda detracta servatur pinus.

[Δάδος, ὁ, Dadus, n. pr. viri in lapidibus Olbiæ vel ejus in vicinia repertis ap. Boeckh. vol. 2, p. 130, 133, 142, 165, 53. L. Dindorf.]

Δᾳδουργέω, Tædas conficio. Theophr. C. P. 5, 23: Τὴν πεύκην οὐκ ἀεὶ δᾳδουργοῦσιν, E pinu tædas non semper faciunt, i. e. detrahunt tædas e pinu: est enim i. q. δᾳδοκοπέω. Idem H. P. 4, 19: Τὰ δ' οὐδὲν πάσχει, καθάπερ ἡ πεύκη δᾳδουργουμένη. Quo sensu ante habuimus: Τὴν πεύκην δᾳδοκοπουμένην σώζεσθαι.

Δαδουργὸς, ὁ, Qui tædas conficit. Theophr. H. P. 3, 10: Οἱ περὶ τὴν Ἴδαν δᾳδουργοί.

Δᾳδουχέω, Facem teneo, Facem præfero. Plaut. Lucere facem alicui dixit in Casina [1, 30]: Primum omnium lucebis huic novæ nuptæ facem. Athen. [4, p. 130, A]: Ἐφάνησαν Ἔρωτες καὶ Πᾶνες καὶ τοιαῦτα πολλὰ εἴδωλα ἀργυροῖς δᾳδουχοῦντα λαμπτῆρσι. Basil.: Ἥλιον ἔχεις ὀξυτάτῳ ὁρόμῳ διὰ πάσης ἡμέρας δᾳδουχοῦντά σοι τὴν λαμπάδα. Sic δᾳδουχεῖν φέγγος, Meleager [Anth. Pal. 7, 182: Αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν. It. c. accus. paullo aliter Themist. p. 71, A: Πέρσας δὲ καὶ Ἀθηναῖοι νικῶντες ἐν ταῖς ναυσὶν ἐδᾳδούχησαν τὰ μυστήρια, Celebrarunt.] Pass. est Tædis illustror, ut Bud. ap. Athen. [4, p. 148, C] interpr.: Δαδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. [Hesych.: Δαδουχοῦνται, φαίνονται, quemadmodum id. Δᾳδουχεῖ expl. cum aliis gramm. φαίνει. Io. Diac. in Bandini Anecd. 141. Boiss. Clem. Alex. Protr. 2, p. 19: Τὸ πῦρ ἐλέγχει τα πάθη δᾳδουχούμενον. Routh. Eurip. Tro. 343: Ἥφαιστε, δᾳδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν. Lucian. Cat. c. 22: Προσέρχεται δᾳδουχοῦσά τις. Schol. Vat. Eurip. Tro. 308: Ὡς πρός τινα ποιεῖται τὸν λόγον δᾳδουχοῦντα· 315: Νόμιμον γάρ ἐστι τῇ μητρὶ δᾳδουχεῖν ἐν τοῖς γάμοις τῶν θυγατέρων. Eust. Opusc. p. 326, 12: Ὢ πληθυσμὸς ὑψηλῶν νοημάτων ἀστέρων δίκην εἰς λαμπρότητα δᾳδουχῶν. L. Dindorf.]

Δᾳδουχία, ἡ, Cum faces accensæ manibus tenentur. Herodian. 5, [6, 19]: Ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δᾳδουχίας στεφάνους καὶ ἄνθη ἐπιῤῥιπτοῦντες, Discurrente cum facibus utrimque populo. [Achill. Tat. 1, 8: Βόμβος αὐλῶν, δικλίδων κτύπος, πυρσῶν δᾳδουχία. Schaefer. Plut. Mor. p. 621, C: Ἀπομιμούμενοι δᾳδουχίας καὶ ἱεροφαντίας. Lucian. Alex. c. 38: Δᾳδουχίας καὶ ἱεροφαντίας· De morte Peregr. c. 28: Δᾳδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.]

Δᾳδοῦχος, ὁ, ἡ, Facem s. Tædam tenens aut gestans [Gl. Δᾳδοῦχοι, Facularii], λαμπαδηφόρος, Hesych. Δᾳδοῦχοι dicebantur Cereris sacerdotes, quia portabant faces in ejus sacris nocte, imitantes Cererem, cum Persephonem quæreret [Xen. Hist. Gr. 6, 3, 3: Καλλίας ὁ δᾳδοῦχος. De quo v. etiam Aristot. Rhet. 3, 2. Memorat et Poll. 1, 35. Lucian. Lexiph. c. 10: Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε καὶ ἱεροφάντῃ. Conf. de iis Van Dale Diss. 8, p. 500 sqq.]: unde et tædifera dicitur ipsa dea. Bud. [Commentationis de diis ac deabus Gr. ac Rom. δᾳδούχοις specimen, auct. Io. Fr. Meyer, Francof. ad M. 1790, 8. V. *Gœtt. Anz.* 1790, n. 78. Schæf.] Huc pertinere videtur, quod ap. Suid. est: Εὔξαντα δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ κόρῃ διά τε τῶν ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δᾳδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. De oculis metaph. dixit Philostr. Ep. 50: Τί γὰρ ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, καὶ τῆς σωμάτων ὥρας περιεργοι μάρτυρες. [Metaph. item Plut. Mor. p. 10, E: Ὥσπερ θεῶν ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι τῆς σοφίας ὄντες. || Formam Dor. Δαδῶχορ conservasse videtur Hesych.: Δαδώχωρ, λυχνία, Candelabrum, ubi δαδῶχορ conj. intt. L. D.]

Δᾳδοφορέω, Tædam fero. Theophr. H. P. 9, 2, [8]: Οὐχ ἅμα δὲ καρποφοροῦσιν αἱ πεῦκαι καὶ δᾳδοφοροῦσι. [Facem gesto. Luc. De morte Per. c. 36: Ἐδᾳδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς. Hase.]

Δᾳδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui tædam s. facem gestat. Plut. [Mor. p. 1123, B]: Αἵδε [αἱ δέ] με δᾳδυφόροι μελανείμονες ὄμμα πυροῦσι. [Bacchyl. ap. sch. Apoll. Rh. 3, 467: Ἑκάτα δᾳδοφόρου Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ· ubi δᾳδοφόρος Ruhnk. ad Hom. H. Cer. 24.]

Δᾳδόω, neutr. pro In tædam convertor; cujus exemplum paulo post habes in Δᾴδωσις. Act. autem sumendo, In tædam converto; unde Theophr. C. P. 5, 15: Ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι, Cum radices mutatæ in tædam fuerint; 6, 15: Δᾳδωθέντα δένδρα.

[Δάδυβρα, ων, τὰ, Dadybra, urbs Paphlagoniæ ap. Hierocl. p. 696, ubi v. Wessel. L. Dindorf.]

Δαδύσσεσθαι, Hesychio ἕλκεσθαι, σπαράσσεσθαι, Trahi, Dilacerari: quo ferme signif. et λαφύσσειν. Infra Δαιδύσσεσθαι et Δατύσσεσθαι. [Etym. M. p. 289, 7: Δοϊδυξ ... παρὰ τὸ δαδύσσω (δαδύσκω Gud. p. 149, 30) τὸ ταράσσω, ὁ μέλλων δαδύξω, ἀποβολῇ τοῦ ω δάδυξ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δοϊδυξ. Zon. p. 471: Δαδύσσω, τὸ ταράσσω. Hesych. iterum δαιδήσσουσι, βασανίζουσι. A s. αι in prima syll. si certum est (Schæf. Meletem. p. 67 natum ex οι conjiciebat), δοϊδυξ quo jure huc referant grammatici, ipsi viderint. L. Dindorf.]

Δαδώδης, ό, ἡ, Tædaceus, Tædæ similis : sic enim ap. Theophr. [H. Pl. 3, 9, 7, ubi iterum τὸ τῆς πεύκης (ξύλον) δαδῶδες], δαδώδης χρώματι interpr. Gaza. Item Tæda abundans : unde idem Theophr. [H. Pl. 9, 2, 5] πεύκην Ἰδαίαν dicit esse δαδωδεστέραν. [Plut. Mor. p. 648, D : Τὰ δαδώδη καὶ πισσότροφα τῶν φυτῶν μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους ἐκφέρουσιν. Hemst. Et ibid. 651, C.]

Δάδωσις, ἡ, In tædam mutatio. Quod Theophr. H. P. ita describit, Δάδωσις ἐν τῇ πεύκῃ, ὅταν αἱ ῥίζαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τροφῆς δαδοῦσι καὶ φθείρονται. [Negligentissime hæc ex C. Pl. 5, 11, 3 Schn. descripta in Lex. Septemv. inde repetiit HSt.]

Δαεγὼ, Hesychio ἐπίσταμαι, οἶδα : forsan pro δαίω s. Δαῶ ἐγώ. [Δαείω intt. V. Δαέω.]

Δάεινον, ap. Hesych. exp. καύσιμον [κλαύσιμον, quod erat ap. Hesych., correxit HSt. post Lex. Septemv.] : pro quo infra Δαΐνὸν, πυκνὸν, καύσιμον : pro quo supra Δαγνὸν, δασύ [immo πυκνόν. Quam interpr. quum in Δαγνὸν tum in Δαινὸν ad Ἀδινὸν referendam vidit Ruhnk. in Auct. ad p. 871] : scr. igitur potius δαεινὸν oxytonως.

Δάειρα, Hesych. δαήμων, ἔμπειρος, Gnara, Perita. Videtur velle et femininum esse masculini δαὴρ, accipereque pro sorore mariti. [Δάειρα· δάερα γὰρ καὶ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ, καὶ Δαήμων ἔμπειρος. Ubi duas in unam glossas conflatas esse probabiliter conj. intt. De signif. Sororis mariti Eust. Il. p. 648, 31 : Σημείωσαι δὲ ὅτι ἑτερώνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλως· ἐχρῆν γὰρ εἶναι δάειρα ἐκ τοῦ, δαὴρ δαέρος, καί εἰσιν οἱ τὴν χρῆσιν ταύτην εἰδότες, ... Ὅμηρος δέ γε οὐκ εἰδὼς τὴν λέξιν ταύτην γάλως λέγει ἑτερωνύμως, οὐ δάειρα· quibus similia Hellad. ap. Phot. cod. 279, p. 530, 3. || Δάειρα, ἡ, Daira, filia Oceani, mater Eleusinis, sec. Pausan. 1, 38, 7 : Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα ... οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι, τοῖς δέ ἐστι πεποιημένα Ὠγυγον εἶναι πατέρα Ἐλευσῖνι. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τῶν λόγων (συνθέται) ... ἄλλα τε πλάσασθαι δοκοῦσι, μάλιστα δὲ ἐς τὰ γένη (sic enim scrib. esse pro πατέρα Ἐλευσίνιοι γὰρ ... πλάσασθαι δεδώκασι μάλιστα ἐς ... mirum est fugisse omnes, quod sciam, qui de h. l. disputarunt). Lycophr. 710 : Θήσει Δαείρᾳ καὶ ξυνευνέτῃ δάνος, ubi Tzetz. : Δάειρα, ἡ Περσεφόνη. Schol. Apoll. Rh. 3, 847 : Ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν Περσεφόνην καλοῦσιν Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαῖραν. Eust. l. c. : Ὅτι δὲ θεία (i. e. numen quoddam significans) λέξις τὸ Δάειρα δηλοῖ ὁ εἰπὼν, Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν, καὶ ἔοικε, φησὶν, οὕτως ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν· διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον· φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος Ἀφροδίτην, φησὶ, νομίζει τὴν Δάειραν καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει· ἔτι δὲ φαυλότερον οἱ τὴν Ἥραν δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες· δάειρα γάρ φασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή· τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος· ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος δαῖραν γράφων δισυλλάβως τὴν Δάειραν φησὶν ὅτι οἱ περὶ τελευτὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν οὐσίαν δαῖραν ὀνομάζουσι. Proserpinam dicunt etiam Etym. M. p. 244, 34. Alia de ea v. ap. Vales. ad Harpocr. p. 36. Signif. idem fere quod δαδοῦχος s. φωσφόρος notat Spanh. ad Callim. Dian. 11, p. 169, ă L. Dindorf.]

|| Δαῖρα Hesychio eadem cum Δάειρα, per syncopen vel crasin. [De forma hac, qua utitur Apoll. l. c. : Δαῖραν μουνογένειαν ..., ubi tamen κούρην libri multi, Eustath. iterum Il. p. 456, 12 : Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων (ut ap. Cyrill. in verbis Clem. Al. Protr. p. 39, 19, ubi v. Pott.), εἶτα συναιρεθὲν δισυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. Ad Dairam Lobeck. Aglaoph. p. 154 referendam suspicatur gl. Hes. : Δμῖα, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Δήμητρος· intt. Hesychii hanc ejusd. : Δαήλης, ἱερεὺς Ἀρτέμιδος, quæ tamen seq. potius voc. Δαειρίτης cognata videtur. L. Dindorf.]

[Δαειρίτης, ὁ, vel Δαειρῖτις, ἡ, Pollux 1, 35 capite Περὶ μυστηρίων, τελούντων καὶ τελουμένων : Ἰακχαγωγὸς γὰρ καὶ κουροτρόφος τις καὶ δαειρίτης καὶ ὅσα τοιαῦτα ἴδια τῶν Ἀττικῶν. Ubi nota illud Ἀττικῶν, ut Eust. l. modo cit. Δαῖραν ascribit Atticis. Ceterum cod. Poll. δειρῖτις, terminatione fort. veriori (ac video jam Van Dal. Diss. 6, p. 491 Δαειρίτης de femina cepisse), quæ certe inservire videatur explicando unde venerit inutile τις post κουροτρόφος. L. Dindorf.]

Δάελον, Hesychio διάδηλον, forsan Ion. διαλύσει pro δῆλον, ut ἐάγη pro ἦγη.

[Δαελός. V. Δαλός.]

Δαερὸν, Hesychio est μέλαν et τὸ καιόμενον. [Conf. Δαηρὸν ap. eund.]

[Δάετος, ὁ, Daetus, pater Syeni, ap. Steph. Byz. v. Συήνη. L. Dind.]

Δαέω, inus., ήσω [Arcad. p. 164, 1 : Δαῶ, δαήσω. Præsentis, quod nusquam inventum est, veram formam esse Δαίω notat Buttm. Gr. vol. 2, p. 99-100], præt. δεδάηκα, et pass. δεδάημαι, a quo part. δεδαημένος : sicut et pass. fut. δαήσομαι. Exp. μανθάνω, διδάσκομαι, Disco, Doceor. Od. Θ, [134] : Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴτιν' ἀέθλων Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε· B, [61] : Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν· [Herodot. 2, 165 : Τούτων βανανσίης οὐδεὶς δεδάηκε οὐδέν. Perf. signif. non tam Novi quam Didici Nonn. Dion. 37, 186 : Ἵππια κέρδεα τέχνης, ὅσσα χρόνῳ δεδάηκα πολύτροπα, καὶ σὲ διδάξω.] Γ, [187] : Ἦ θέμις ἐστὶ δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω. [Fut. utitur et Apoll. Rh. 4, 234.] Jungitur et gen., sicut εἰδέναι, ut mox docebo. || Δαίω itidem inus., in hac quidem certe signif., format δέδαα, pro δέδηα, unde δεδαώς. Et pass. δαίομαι, itidem inus. in hac signif. format aor. 2, ἐδάην [Æsch. Ag. 123 : Ἐδάη λαγοδαίτας. Soph. El. 169 : Λάθεται ... ὧν ἐδάη. Eur. Hec. 76 : Φοβερὰν ὄψιν ἔμαθον, ἐδάην. Phanocl. ap. Stob. vol. 2, p. 477 Gaisf. : Θρῆκες δ' ὡς ἐδάησαν, Ut compererunt. Partic. δαεὶς est ap. Pind. Ol. 7, 91 : Σάφα δαείς· Æsch. Choeph. 595, Apoll. Rh. 2, 57, etc. Imperat. ponit schol. Hom. Il. Υ, 213 : Ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι] : unde δαῆναι [Od. Δ, 493 : Δ. ἐμὸν νόον] et δαήμεναι, item δαείω [Il. Κ, 425 : Ὄφρα δαείω, etc.] pro δαῶ ap. Hom. [Hesych. gl. Δαείων, μαθὼν Bentl. ap. Heyn. ad Il. Κ, 425, corrigit Δαείω, μάθω.] Sunt tamen qui ab uno th. omnia derivanda putent : quidam a δαίω, ut δεδάηκα sit pro δέδαικα, itidemque in aliis tempp. : alii a δαέω, ut δέδαα sit Ion. pro δεδάηκα, quorum ego sententiæ potius subscriberem. Il. Φ, [61] : Ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ δαείω, Ἦ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται. [H. Merc. 563 : Καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαείης, πολλάκι σῆς ὁμφῆς ἀπονήσεται, ubi est var. δαήῃς. Orph. Lith. 371 : Ὣδ' ἔρδειν ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης.] Et cum gen. [Il. Φ, 487], δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. Sic et δεδαημένος cum gen. sed pro Perito : ut Castorem δεδαημένον ἵππων dicit Apoll. Rh. 1, [147. Dionys. Perieg. 262 : Ἔξοχα ναυτιλίης δεδαημένοι. Apoll. Rh. 147 : Ὠκοπόδων ... δεδαημένον ἵππων. Et alibi. Paullo aliter Hom. Od. Τ, 325 : Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεαι, εἴ τι γυναικῶν ἄλλάων περίειμι νόον.] Item cum accus., ut παλαισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. [Christod. Ecphr. 228.] || Δέδαα autem non solum pro Novi dixit Hom., ut δεδάασι γεραίρειν [non reperiuntur hæc ap. Hom., quem solo in hac signif. partic. δεδαὼς uti (Od. P, 519 : Ὅστε θεῶν ἐξ ἀείδει δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν, et H. Merc. 510) notavit Buttm. l. c. Δεδάασιν vero est ap. Callimach. Apoll. 46 : Ἐκ δέ νυ Φοίβου ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο· Nonnum Dion. 5, 440 : Νηιάδες δεδίασι, μάθε Δρυάς· et ibid. 37, 182 : Οὐ σθένος, οὐ δρόμος ἵππων νικῆσαι δεδάασιν ὅσον φρένες ἡνιοχῆος. Sing. Callimach. fr. 305, p. 544 ed. Ern. : Δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου, ex conj. Bentl. Cum gen. autem jungit Dionys. P. 204 : Ἄρεος εὖ δεδαῶτες. Cum accus. Apoll. Rh. 1, 52 : Εὖ δεδαῶτε δόλους· 140 : Δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν· 445 : Δεδαὼς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσιν πότμον ἐμόν. Idemque c. infin. 1, 76. || De incolendo, ut Latini *noscere* dicunt pro *habitare* (v. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 881), Nonn. Dion. 26, 174 : Κιρραῖοι δεδαῶτες ἁλίκτυπον ἄντυγα νήσων. Schæf.] : sed etiam pro Docui, et quidem cum accus. rei, simul et personæ, Od. [Ψ, 160] : Ὄν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη Τέχνην παντοίην. [Θ, 448 : Θοῶς δ' ἐπὶ θεσμὸν ἴηλεν ποικίλον, ὅν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη. Hæc autem esse ab aor., quem Hesych. retu-

lit : Δέδαον, ἔδειξαν, ἐδίδαξαν, non a perf. Δέδαα, animadvertit Buttm. l. c. Ejus loco recentiores epici utuntur forma Ἔδαον, velut Apoll. Rh. 1, 724 : Κανόνεσσι δάε (Minerva) ζυγὰ μετρήσασθαι· 3, 529 : Τὴν Ἑκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι. Et alibi. Theocr. 24, 27 : Ἱππήεσσι κελεῦσαι Κάστωρ Ἱππαλίδας ἔδαεν. Δεδάασθαι, quod pro δεδιδάχθαι Il. Λ, 830 inferebat Zenodot., præs. vim habet Od. Π, 316, ubi Ulixem monet Telemachus : Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα, αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν, i. e. sec. schol. μανθάνειν τὰ τούτων ἤθη. Huic γεγάονται confert Buttm. l. c. L. D.] Δαείην, signif. μάθοιμι, et Scirem, a δαίω, ut κεείην a καίω : unde δαεὶς, Sciens, Doctus. Theocr. [17, 81], δαέντες ἔργα. Δαήμεναι, Hesych. ἔμπειροι γυναῖκες, innuens esse particip. a δάημι.

[Δαζίζας, ὁ, Dazizas. Δαζίζαν τινὰ, hominem sic vocatum, memorat Basil. Ep. 244, vol. 3, p. 379, B, C. Idem vero 131, p. 223, D, τὸν εὐλαβέστατον ἀδελφὸν Δαζίναν, ubi libri duo Δεξίναν. L. Dind.]

[Δάζιμος, ὁ, Dazimus, n. pr. viri in Tab. Heracl. p. 152, 153. L. Dindorf.]

[Δαζιμὼν, ῶνος, ὁ, Dazimon, loci n., cujus mentio fit ap. Basil. Ep. 212, vol. 3, p. 318, C : Ἐπεδήμησα μὲν τῷ Δαζιμῶνι, ἔμαθον δὲ ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις τῆς παρουσίας ἡμῶν ἐξεληλυθέναι σου τὴν λογιότητα. Liber Coisl. 1 Δαζιμόνι. Ep. 216, p. 324, A : Ἱκανῶς τὸν Δαζιμῶνα παράξαντος τοῦ Εὐσταθίου. Strabo 12, p. 547 : Ῥυεὶς δὲ (Iris) διὰ πόλεως μέσης Κομάνων τῶν Ποντικῶν καὶ διὰ τῆς Δαζιμωνίτιδος, εὐδαίμονος πεδίου, κ. τ. λ. Leg. vel ap. Bas. Δαζιμὼν vel ap. Strab. Δαζιμωνίτιδος. L. Dind.]

Δάζομαι, nam act. δάζω nullum ex. affertur, Divido, Partior; ut autem δαΐζω a δαίω, sic et δάζω, nam fingenda saltem est illa vox act., a δαΐζω fieri existimo. Sed δαΐζω ap. solos poetas legere me memini : at δάζομαι poetis cum prosæ scriptt. commune est. [Excepto præs., quod fingi sine ratione, quum debeat poni vel Δαίω vel Δαιέομαι, quæ v., monuit Buttm. Gr. vol. 2, p. 99.] Od. Γ, [66] : Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et alibi, κτήματα δασσάμενοι, item ζωὴν ἐδάσαντο. [Hesiod. Th. 112 : Ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο· 537 : Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ δασσάμενος προὔθηκε.] Xen. Cyrop. 4, [2, 19] : Κἄν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι· ubi tamen δάσασθαι est potius Impertiri et Partem dare quam Partiri. [Id. OEc. 7, 24 : Τοῦ στέργειν τὰ νεογνὰ βρέφη, πλεῖον αὐτῇ (mulieri) ἐδάσατο ἢ τῷ ἀνδρί. Et 25 : Πλεῖον μέρος τοῦ φόβου ἐδάσατο τῇ γ. ἢ τῷ ἀνδρί. Sæpius sic etiam Plutarchus.] Apud Hesiodum [Op. 444] σπέρματα δάσασθαι pro Dispertiri semina, s. Dispergere, i. e. Seminare. Sed et δέδασται pass. signif. ap. Hom. [Od. O, 412; cf. Il. O, 189, A, 125] : Δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται. [Eur. Herc. F. 1328 : Πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς τεμένη δέδασται. Herodot. 2, 84 : Ἡ δὲ ἰητρικὴ κατὰ τάδε σφι δέδασται. Et active 3, 39 : Τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν· 7, 119 : Δασάμενοι σῖτον (τὸν) ἐν τῇσι πόλισι· 2, 4 : Πρώτους Αἰγυπτίους ἀνθρώπων ἁπάντων ἐξευρέειν τὸν ἐνιαυτὸν, δυώδεκα μέρεα δασαμένους τῶν ὡρέων ἐς αὐτόν· 7, 36 : Οὐκέτι χωρὶς ἑκάτερα τάξαντες, ἀλλὰ δύο μὲν λευκολίνου δασάμενοι ἐς ἑκατέρην, τέσσερα δὲ τῶν βυβλίνων. Cum accus. dupl. 2, 147 : Δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν· 7, 121 : Τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν.] || Apud Hesiod. [Th. 305] vertitur etiam Assigno, Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν· quia sc. qui partitur, suam cuique portionem assignat. [|| Assignatum accipere. Antonin. Lib. c. 37 : Αὐτοὶ δ' ἐγεώργουν ἣν ἐδάσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως γῆν. Schæf. || Dividere, Dispergere. Oppian. Hal. 4, 408 : Ὁππότε νῆα διαραισθεῖσαν ἀέλλαις δασσάμενον μέγα κῦμα διακριδὸν ἄλλοθεν ἄλλα δοῦρα φέρῃ. Wakef.] || Sunt et qui δάσασθαι ap. Hom. exp. Edere, vel potius Vorare, de canibus sc. dictum, Il. Ψ, [21] : Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι· et sic Etym. δάσσονται, φαγοῦνται, ἢ μεριοῦνται· Hesych. item βρώσονται, μεριοῦνται, sed malo Dilaniare, vel Discerpere, ut alii reddunt. Sic Il. X, [354] : Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται· quod tamen δάσονται esse illud puto, quod ab Etym. et Hesych. exp. [Eur. Tro. 450 : Κἀμὲ ... θηρσὶ δώσουσιν δάσασθαι.] Δασάσκετο, Ion. pro ἐδάσατο, i. e. ἐμερίσατο. [Il. I, 333 : Διὰ παῦρα δασάσκετο. Præter formam δασάσκετο Hesych. ponit etiam alteram Δασσάσκετο cum interpr. διενείματο, ἔτρωγεν, ἔφαγε.]

Δάη, ἡ, Pugna magna : μάχη μεγάλη, Hesych., s. μάχη καυστηρὰ secundum Hom., ut etym. exprimatur : a δαίω enim derivatur : licet δαΐς solum hinc deducant Gramm., alterius, utpote parum usitati aut obsoleti etiam fortasse, mentionem non facientes; nam et πόλεμος ἄστυ ἀμφιδεδῄεται dicitur, quasi bellum circum ea loca, quibus infertur, ardeat.

Δαηθμὸς, ὁ, Incendium, ἐμπρησμὸς, Hesych. [De forma v. Valck. Ep. ad Rov. p. xlv.]

Δαήλης, Hesychio Sacerdos Dianæ. [V. Δάειρα.]

Δαημοσύνη, ἡ, Peritia, Scientia. Apoll. Rh. 2, [175 : Τῷ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο. Ib. 1260 : Ἐνύχιοι δ' Ἄργοιο δαημοσύνῃσιν ἴκοντο Φᾶσιν, ubi libri ἀλημοσύνῃσιν. Vert. autem Prudentia, i. e. prudenti eorum gubernatione. De qua etiam 4, 1273 : Δαημοσύνην δέ τις ἄλλος φαίνοιεν· πάρα γάρ οἱ ἐπ' οἰήκεσσι θαάσσειν. Cum gen., ut sit Peritia, Oppian. Hal. 2, 327 : Πολέμου τε δαημοσύνῃσι πεποιθώς.]

Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ, Doctus, i. e. Gnarus, Peritus : Od. Θ, [159], δαήμονι ἄθλων, Perito certaminum. [Eust. Opusc. p. 285, 70 : Δαήμονες ὄντες ἐκεῖνοι μάχης.] Utitur et Xen. [Cyrop. 1, 2, 12,] et quidem in superl. Δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι. [Conf. Ruhnk. ad Comm. 3, 9, 6.] Et post eum Arrian. Exp. Al. [7, 28, 5] : Καὶ τάξαι στρατιὰν καὶ ὁπλίσαι τε καὶ κοσμῆσαι δαημονέστατος. [Δαίμονας dictos esse quia sint δαήμονες disputat Plato Cratyl. p. 398, B. Voc. utitur sæpius Arrian. etiam in Ind., ut c. 18 : Τῶν θαλασσίων ἔργων δαήμονες· 24 : Τοῦ νεῖν δαημονέστατοι· 32 : Οἱ τῶν χώρων (immo χωρῶν) ἐκείνων δαήμονες. Cum accus. Manetho 1, 14 : Ὄφρα μάθῃς ὅτι πάντα δαήμονες ἀνέρες εἰμέν. Compar. Eunap. p. 106 : Τῶν τοῦ σώματος μορίων ἄκρως δαημονέστερος. Superl. apponit etiam Etym. M. p. 244, 46. Nonn. Io. p. 110, 8 : Δαήμονι ἀκουῇ. L. Dindorf.]

Δαὴρ, έρος, ὁ, Levir, Mariti frater. Il. Γ, [180] : Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε, i. e. ἀνδράδελφος. De huj. autem v. etymo vel a δαίω τὸ γινώσκω, vel a δαίω, τὸ καίω, v. Etym. [Gl. Levir. Δάηρος (δαὴρ Alb. ad Hesych. v. Δάειρα) ὁ ἀνδράδελφος. Plur. Il. Ω, 769 : Δαέρων ἢ γαλόων, quo resp. Hes. : Δαέρων, τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν. Accentum in ultima poni notat Arcad. p. 20, 11.]

Δαηρὸς, Hesychio θερμός. Item et λαμπρὸς, προφανής. Et καματηρός. [Conf. Δαερόν. Emendatius autem Etym. M. p. 244, 42, λαμπρὸν, ξηρὸν, καυματηρόν.]

[Δάης, ὁ, Daes, n. scriptoris, ap. Strab. 13, p. 612 : Φησὶ δὲ Δάης ὁ Κολωνεὺς κ. τ. λ. L. Dindorf.]

[Δάης, ου, unde Δάαι, Daæ, gens Scythica ap. Strab. 11, p. 511, ubi v. intt. Steph. Byz. Nom. sing. memorat Arcad. p. 23, 8, nisi is dicit nomen modo positum. Male ap. Polyb. 5, 79, 3 scribi Δᾶαι, prioremque corripi testis Virg. Æn. 8, 728 : « Indomitique Daæ (s. Dahæ); » Sil. Pun. 13, 764 : « Cui pervia Bactra Daæque. » V. Δᾶκοι, Δάσαι et Δάος. L. Dind.]

[Δάησις, ἡ, Prudentia. Etym. M. p. 250, 53 : Τὰ ἐκ δαήσεως καὶ ἐμπειρίας ὄντα. Nisi finxit propter etym. voc. Δαίδαλος.]

[Δαητός. V. Δαϊκτός.]

Δάθεα, ἅρπη, φρεάτια. Ταραντῖνοι, Hesych. [Corrigunt intt. αἶπη, Præcipitia, conferuntque ej. gl. : Φρεάτεια, τὰ βαθέα ὀρύγματα.]

[Dathusa, nomen mensis lingua Cappadocum. In excerptis e Cyrilli libris contra Theodorum Mopsuest., in Actis Concilii Quinti, ap. Labbeum t. 5, p. 476, hæc prostant : « Adhortatur enim magis Tyanensem episcopum ad Martyrum festivitatem pervenire, quæ in Arianzis, prædio ejusdem S. Gregorii, celebratur in mense, quem ipse Cappadocum lingua Dathusa vocat; » item p. 478 : « Mensis autem apud Cappadocas provinciali vocabulo Dathusa adjicitur. » Forte idem mensis indicatur, quem appellari Τετουσίαν infra videbimus. Jablonski. Locus Greg. est vol. 1, p. 844 : Ἑορτάζομεν τῇ κϐ' τοῦ καθ' ἡμᾶς μηνὸς Δαθοῦσα, i. e. sec. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 443, d. 29 Septembris. Villoisonum in *Magasin encyclop. an*

xi, 6, p. 195 ex Hemerologio Ms. Laurent. afferentem nomen ejusd. mensis Δάθου scriptum citavit Weigel. ap. Schneid. De qua forma v. etiam Idel. p. 442.]

[Δάθυννος nomen memorat Arcad. p. 63, 2 inter nomina in υννος. L. Dindorf.]

Δαὶ, pro δὲ, in interrogatione repetita Bud. e Greg.; sed ego in aliis etiam quam hujusmodi ll. positum observavi. [Ammon. p. 39 : Δαὶ, σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, Τὶς δαὶ ὅμιλος, καὶ, Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων. Notat Valck. sequi Ammonium pariterque Hesychium (Δαὶ σύνδεσμος, ἴσος δὲ [τῷ Δέ Valck.] συμπλεκτικῷ παρὰ τῷ Ποιητῇ) crisin eorum qui legerent Od. A, 225 : Τίς δαὶ, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, et Il. K, 408 : Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί· Od. Δ, 299 : Ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε, ubi nunc est τίς δαὶς, ... πῶς δ' αἱ, ... ποῦ δὲ, de quo præter schol. Il. K, 408 v. Apoll. De constr. p. 12 et 83 sq. Sylb., et Apoll. Lex. p. 215. Quæ in carminibus epicis ipsi Aristarcho ferenda videbatur part. δαὶ, alienam ab usu tragicorum post Brunckium arbitratus est Porson. ad Eur. Med. 1008. Legitur in libris Ion. 275 : Εἶεν· τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς ἢ μάτην λόγος; El. 244 : Φεῦ φεῦ, τί δαὶ σὺ σῷ κασιγνήτῳ δοκεῖς; 1116 : Τί δαὶ πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις; Iph. A. 1444 : Τί δαὶ, τὸ θνήσκειν οὐ τάφος νομίζεται; 1448 : Τί δαὶ κασιγνήταισιν ἀγγελῶ σέθεν; Cycl. 450 : Πῶς δαί; σοφόν τοί σ' ὄντ' ἀκούομεν πάλαι· nusquam ap. Æsch. aut Sophoclem. Multo et certior et frequentior ejus usus in sermone familiari ap. comicos et dialogorum scriptores. Respondet autem fere part. Lat. Tum, Porro, Aliter. Hesych. : Τί δαὶ, τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ, (quæ sequuntur Κρῆτες, Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε, referri ad τυῖδε non fugit Valck. Ep. ad Rov. p. 32) Ἀττικοὶ, διὰ τί δή. Aristoph. Eq. 171 : Κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ. — Καθορῶ. — Τί δαί; ταμπόρια καὶ τὰς δλκάδας; 351 : Ὅρα δυνατὸς εἶναι λέγειν· ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας. — Τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν; ubi distinxerim Τί δαὶ σύ; πίνων ... σιωπᾶν., ut Av. 136 : Νὴ Δία ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς. Τί δαὶ σύ; — Τοιούτων ἐρῶ κἀγώ. Ib. 64 : Οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω. — Τί δαί; — Ὑποδεδιὼς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον· 826 : Λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. Τίς δαὶ θεὸς πολιοῦχος ἔσται; 1153 : Ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες; — Ἐρωδιοί. — Τί δαί; Τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες ἀπειργάσαντο; 1451 : Ἀλλ' οὐ βούλομαι. — Τί δαὶ ποιήσεις; 1615 : Καμοὶ δοκεῖ. — Τί δαὶ σὺ φῄς; — Ναβαισατρεῦ, et ib. 1676, Ran. 1454. Vesp. 1212 : Ὧδὶ κελεύεις κατακλινῆναι; — Μηδαμῶς. — Πῶς δαί; Ran. 558 : Καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά... Τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω. Pac. 700 : Πρῶτον δ' ὅτι πράττει Σοφοκλέης ἀνήρετο. — Τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν; et ib. 1224. Plut. 156 : Αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. — Τί δαί; — Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικούς. Ran. 868 : Οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῷν. — Τί δαί; — Ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθηκέ μοι· 1479 : Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω. — Τί δαί; — Ἵνα ξενίσω σφώ. Plato Tim. p. 18, A : Φύσιν τινὰ τῶν φυλάκων τῆς ψυχῆς ἐλέγομεν... — Ναί. — Τί δαὶ τροφήν; Gorg. p. 469, A : Τί δαί; Οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν περὶ ὧν ἐγὼ λέγω τῶν ἀνθρώπων; 470, E : Εὐδαίμων οὖν σοι δοκεῖ εἶναι ἢ ἄθλιος; — Οὐκ οἶδα, ὦ Πῶλε· οὐ γάρ πω συγγέγονα τῷ ἀνδρί. — Τί δαί; συγγενόμενος ἂν γνοίης...; Reip. 3, p. 411, C, post aliam interrogationem : Τί δαί; Ἐπειδὰν ἄλλο μηδὲν πράττῃ... Et similiter Phædon. p. 71, A, D, 74, D, etc. Idem sæpe adjungit part. δή. Cratyl. p. 404, B : Εἶεν. Τί δαὶ δὴ ... Ἄρηι καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς, πῶς λέγομεν; 407, C : Τί δαὶ δὴ τὸν Ἥφαιστον, πῇ λέγεις; Gorg. p. 474, C : Τί δαὶ δὴ αἴσχιον; Et alibi. Part. utitur etiam Demosth. p. 493, 4 : Ἆρ' οὖν δίκαιον ... τοὺς εὐεργέτας τιμᾶν; Δίκαιον. Τί δαί; Ὅσ' ἂν δῷ τις ἅπαξ, δίκαιον ἔχειν ἅπαν; Δίκαιον. Sed recte meliores libri δὲ vel δ', cujus crebra est cum part. δαὶ confusio. Nicostratus ap. Stob. vol. 3, p. 91 Gaisf. : Τί μὲν γὰρ χρηστότερον ἀνδρὶ ἢ γυνὴ εὔνους... τί δαὶ ἄλλο οὕτω περισπούδαστον ἢ εἰ νοσοῦντα αὐτὴ θεραπεύοι; Leg. τί δέ. Diphilus ap. Athen. 4, p. 132, D : Πόσοι τὸ πλῆθός εἰσιν οἱ κεκλημένοι;... Τί δὲ τοῦτ' ἐστὶ πρὸς σὲ τὸν μάγειρον; Liber Ven. δαί. Adde Coluth. 8. Sæpe etiam permutatur cum δή. Xen. Cyrop. 5, 1, 8 : Ἀλλὰ πάντως, ἔφη, καὶ σὺ θέασαι αὐτήν. Καὶ ὁ Κῦρος ἔφη, Ναὶ μὰ Δία, πολύ γε ἧττον, εἰ τοιαύτη ἐστὶν οἵαν σὺ λέγεις. Τί δαὶ; ἔφη ὁ νεανίσκος. Ubi libri optimi τί δὴ vel τί δ'. Id. OEc. 7, 17 : Καὶ τί δὴ ταῦτ' ἐστιν; Libri vilissimi δαί.]

Δαιάζω, Hesychio est ἀναβοῶ, στενάζω, Exclamo, Ingemisco, forsan pro αἰάζω.

[Δαΐγμὸς, ὁ, Partitio. Etym. M. p. 613, 45 : Ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται δαΐγμὸς καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμός. Conf. Δαΐθμός. L. Dindorf.]

[Δαίδαλα, ων, τὰ, minora et majora, a Platæensibus Bœotisque celebrari solita in memoriam placatæ Jovi Junonis per simulacrum s. δαίδαλον pro sponsa ductum memorat Pausan. 9, 3. || Locus Rhodiorum Perææ, in confinio hujus et Lyciæ situs, ap. Ptolem. 5, 3, Strab. 14, p. 651, 664 (Cariæ sec. Stadiasmum ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 491); item mons ei vicinus p. 664, 665. Cognomines urbes Indiæ (Ptolem. 71,) et ins. Cretæ memorans Steph. Byz. ponit adj. gentilia Δαιδαλεὺς, ὁ, et Δαιδαλὶς, ἡ. L. Dindorf.]

[Δαιδάλεια, ἡ, Dædalea, urbs Italiæ ap. Stephan. Byz., unde gentile Δαιδαλεύς. L. Dindorf.]

[Δαιδάλειος. V. Δαιδαλέος.]

[Δαιδαλέοδμος s. Δαιδαλέοσμος, Qui odorem spargit artificiose compositum. Empedocl. ap. Athen. 12, p. 510, C, s. Porphyr. De abst. 2, 21 : Γραπτοῖς τε ζώοισι μύροισί τε δαιδαλεόσμοις.]

Δαιδαλέος, α, ον, vel Δαιδάλεος, ὁ, ἡ, accentu in antepenult. [quem solum probat Herodian. Περὶ μον. λ. p. 4, 7 et 12; Arcad. vero p. 39, 3 alterum δαιδαλέος, per errorem, ut arbitror. L. D.], Artificiosus, Artificiose factus; ut ζωστὴρ δαιδαλέος [Il. Δ, 125], κυνέη δαιδαλέη, Hesiod. [Sc. 137. Simonid. ap. Dionys. De comp. verb. vol. 5, p. 221=432 : Ἀάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ. Hemst. Hesiod. Th. 575 : Κατακρῦθεν δὲ καλύπτρην δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε. Eur. Hec. 470 : Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις (qui ll. redarguunt opinionem Wolfii Anal. fasc. 4, p. 505, δαιδάλεος, etc. dici tantum de operibus fabrilibus). Alexis ap. Athen. 7, p. 301, A : Καὶ γὰρ ἐψητοί τινες (pisciculi) παρῆσαν ἡμῖν δαιδάλεοί πως, quibus addit Ath. : Τὰ γὰρ καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργα. Libri Ath. meliores autem δαιδαλαῖοι vel δαιδάλαιοι, ut ap. Herodian. Epim. p. 19 est δαιδάλαιον, τὸ ποικίλον, itemque in libro Dionys. l. supra cit. De arte ipsa Anth. Pal. 9, 755 : Εἰ μὴ χαλκὸς ἔλαμπεν, ἐμάνυε δ' ἔργον ἄνακτος ἔμμεναι Ἡφαίστου δαιδαλέοιο τέχνας. Et de manu artificis ib. 826 : Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χείρ. || Variegatus. Nonn. Dion. 5, 391 : Ἔδρακε μορφὴν δαιδαλέης ἐλάφοιο, de Actæone in cervum transformato, cujus στικτοῖς μελέεσσι νόθη ποικίλλετο μορφή (v. 321). L. D.] Dicitur pro iisdem et Δαιδάλειος cum diphthongo, Hesych. [Eur. Eurysth. fr. 9 ap. schol. Hec. 837 s. Tzetz. Hist. 1, 518 : Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ βλέπει τ' ἀγάλμαθ'. Eademque signif. Δαιδάλεια ponit Hes., ut non fuerit dicendum Δαιδάλειος sec. illum dici pro δαιδάλεος. Quanquam etiam Arcad. l. c. δαιδαλέος repetit a δαιδάλειος et Lex. Seg. Montef. Bibl. Coisl. p. 470 ponit Δαιδάλειον, ποικίλον, ubi tamen Δαιδάλεον exhibet Bachm. An. vol. 1, p. 187, 24. Distinguit a δαιδάλεος etiam Etym. M. p. 251, 1, ut nihil tribuendum videatur alteri l. p. 33, 33, ubi δαιδάλειος ducit a δαίδαλος ὁ ποικίλος. L. D.] Sed sciendum est hoc δαιδαλέος quosdam non a Dædalo, sed a Dædale derivare, matre Metidis, ap. quam Dædalen educatam fuisse Minervam scribunt : quidam autem et nutricem Minervæ hanc fuisse tradunt. [V. Eust. et schol. Hom. l. s. Δαιδάλη cit. Etym. M. p. 250, 54.] Sed ego a Dædalo deductam esse v., multo credibilius esse judico, utpote cujus longe celebrior fama fuerit : poetæ certe Lat. voce hac Dædalus pro Artificioso utentes, ad Dædalum respexisse persuasissimum habeo. [Immo Dædalus ipse a verbo δαιδάλλειν dictus et fictus.]

[Δαιδαλεύς. V. Δαίδαλα. Δαιδάλεια.]

[Δαιδαλεύτρια, ἡ, Confectrix. Lycophr. 578 : Μυληφάτου χιλοῖο δαιδαλευτρίας. Schol. κατασκευαστρίας.]

[Δαιδαλεύω, i. q. δαιδάλλω. Philo p. 1115, C, = vol. 1, p. 666, 9 : Τίς τὰ ἐπηνθισμένα ἢ βαφαῖς ἢ πλοκαῖς

διὰ τῶν ῥάπτειν καὶ ὑφαίνειν ποικίλα ἐπισταμένων ... δαιδαλεύεται;] A

[Δαιδαλέως, Affabre, Fabre, Gl.]

[Δαιδάλη, ἡ, Dædale, mater Metidis. Eust. et schol. Hom. Il. II, 222. L. Dindorf.]

[Δαιδαλίδαι, οἱ, pagus Atticus, unde gent. Δαιδαλίδης, dictus a Dædalo illuc profugo postquam ab Areopago propter Talon clam sublatum capitis damnatus esset, sec. Diod. 4, 76. Δαδαμᾶται vitiose Lex. rhet. Bekk. An. p. 240, 24. Hinc signif. adverbii gent. dici ἐκ Δαιδαλιδῶν annotat Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Dædalium locum Siciliæ Agrigentum inter et Syracusas memorat Itin. Anton. p. 95. L. Dindorf.]

[Δαιδαλίς. V. Δαίδαλα.]

[Δαιδαλίων, ὁ, Dædalio, pater Autolyci ap. Pausan. 8, 4, 6. -ου- L. Dindorf.]

Δαιδάλλω, Artificiose facio, Magna arte elaboro, Vario artificio distinguo, Variego. Hom. Il. Σ, [479]: Πάντοσε δαιδάλλων. [Od. Ψ, 200: Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα, δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ. Pind. Ol. 1, 29: Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ... μῦθοι· 2, 58: Πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος· 5, 21: Πόλιν εὐανορίαισι ... δαιδάλλειν. Manetho 2, 320: Τεύχει δ' ἐν τούτοισι τόποις καλὴ Κυθέρεια αἰδὶ' ὑπὸ χροιῇ ποικίλματα δαιδάλλοντας παντοίοις ζώοισιν ἐοικότα· 4, 438: Μηχανικοὺς τεύχει ... ἄνδρας ... ἠδ' αὐτοδίδακτα τέχνῃσιν θαύματα (i. e. νευρόσπαστα) δαιδάλλοντας. Et alibi. Anth. Pal. App. 55: Τὰν παιδὸς καλλίσταν εἰκὼ τάνδε θεοῖο ... δαιδάλλων. Synes. p. 326, D: Ἰδίαις χρόαις, ἰδίοις ἔργοις δαιδαλλομένων. L. D. Clem. Al. Protr. p. 31, D: Τὸν προπάτορα τὸν αὐτοῦ δαιδαλθῆναι ἐκέλευσεν πολυτελῶς· Strom. 7, p. 846, 8: Ἱερὸν ... οὐ βαναύσῳ κατεσκευασμένον τέχνῃ, ἀλλ' οὐδὲ ἀγύρτου χειρὶ δεδαιδαλμένον. Δαιδάλλειν εὐεπίᾳ τοὺς λόγους Theodor. E. Il. Θ. p. 83, v. 2; p. 94, v. 31. Hemst.]

Δαίδαλμα, τὸ, Artificiosum opus, Opus summa arte elaboratum, Opus vario artificio confectum. [Theocr. 1, 32: Ἔντοσθεν δὲ γυνά τι θεῶν δαίδαλμα τέτυκται. Lucian. Amor. c. 13: Ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον. Coluth. 301: Ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα (mœnia Trojæ). Angl. Eus. Laud. Const. p. 634, D: Χρυσόφορά τε δαιδάλματα. Ib. p. 635, D: Τῶν ὁρωμένων δαιδαλμάτων τοῦ σύμπαντος κόσμου. Hase.] C

[Δαιδαλόγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui lingua s. oratione utitur artificiosa. Synes. Hymn. 3, 256, p. 324, A.]

[Δαιδαλόεις, ὁ, ἡ, Artificiose factus, Variegatus. Quintus 1, 141: Τεύχεα δαιδαλόεντα. Anth. Pal. 9, 332: Ἐλθοῖσαι ποτὶ ναὸν ἰδοίμεθα τᾶς Ἀφροδίτας τὸ βρέτας ὡς χρυσῷ δαιδαλόεν τελέθει. Suid.: Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλος. Sed Apollonio Lex. p. 213: Δαιδαλόεν, τῇ κατασκευῇ ποικίλον, respicienti Il. Θ, 195, δαιδάλεον restituit Villois.]

[Δαιδαλοεργὸς, ὁ, ἡ, Artificiosus, Artificiosa faciens. Paul. Silent. Amb. 94.]

[Δαίδᾰλον, τὸ, Simulacrum, Statua. Pausan. 9, 3: Ἐπὶ ταύταις ταῖς διαλλαγαῖς (Jovis cum Junone) Δαίδαλα ἑορτὴν ἄγουσιν (Platæenses), ὅτι οἱ πάλαι τὰ ξόανα ἐκάλουν δαίδαλα. Hesych.: Δαίδαλον, ποίημα, καὶ τὸ κοσμούμενον ὑποπλάταιον ξύλον· ubi conj. intt. ὑπὸ Πλαταιέων. V. autem Δαίδαλος adj.]

Δαίδᾰλος, ὁ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis [s. Atheniensis: v. Diod. 4, 76 ibique Wess.], a poetis celebratus: ita vocatus a δαίω [sic etiam Apollon. Alex. Bekk. An. p. 562, 23]: alioqui enim nisi huic etymo acquiescam, plusquam Dædalea ad excogitandum aliud aptius solertia mihi opus fuerit; nimirum a δαίω, δαίαλος, deinde per pleon. τοῦ δ, δαίδαλος. [De homine, cujus mentionem facit antiquissimus Hom. Il. Σ, 592: Χορόν ... οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ, v. Xen. Comm. 4, 2, 33, Herodot. 7, 170, Strabo 14, p. 639 et quos notavit Fischer. in ind. Palæph. Ab eo artificiosa opera vocata Δαιδάλου ἔργα. Athen. 7, p. 301, B: Τὰ γὰρ καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργα. Harpocr.: Δαιδάλου ποιήματα ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας, quod pluribus explicant Suid. et Lex. rhet. Bekk. An. p. 240, 16. || N. pr. statuarii Sicyonii ap. Pausan. 6, 2, 9 et al. Bithyni sec. Arrian. ap. Eust. ad Dionys. v. 793. Coqui ap. Philosteph. Athen. 7, p. 293, A. || Dicitur etiam de quovis artifice. Gl. Δαίδαλος, Artitus, ubi Artifex conj. Angl. Eust. Opusc. p. 312, 89: Οἱ τῶν ὄψων δαίδαλοι. L. D.] D

Δαίδᾰλος per sync. [pro Δαιδάλεος, ut opinabatur HSt.] Hom. Il. Ξ, [179]: Τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. [Σ, 482: Πέντε δ' ἀρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ ποίει δ. πολλά. Hesiod. Th. 581: Τῇ δ' ἔνι δ. πολλὰ τετεύχατο. Pind. Pyth. 5, 36: Τεκτόνων δαίδαλα. Manetho 6, 421: Δαίδαλά τ' ἐκτελέοντες ἀπὸ πριστοῦ ἐλέφαντος. Anth. Pal. 9, 776: Ἐν δέ με μικρῇ κρυστάλλῳ, τὸ καλὸν δαίδαλον, Ἀρσινόη γράψας τοῦτ' ἔπορεν Σατυρήιος. Schol. Hom. Il. II, 222: Δαιδαλέης) Δαίδαλα ἔλεγον τὰ ποικίλα κατασκευάσματα ἀπὸ Δαιδάλης τῆς Μήτιδος μητρὸς, παρ' ἣ Ἀθηνᾶ ἐτράφη. Quæ omnia referenda ad subst. Δαίδαλον, q. v.] Sed alicubi δαίδαλον exp. etiam subst. δαίδαλμα et ποίκιλμα, sc. Od. T, [227], πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. [Adj. Pind. Nem. 4, 59: Τᾷ δαιδάλῳ μαχαίρᾳ. Æsch. Eum. 635: Δαιδάλῳ πέπλῳ. Oppian. Cyn. 1, 496: Ὡς δ' ὅτε τις κούρη ... πρωτοτόκος λοχίῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι τυπεῖσα λύσατο μὲν πλοκάμους, λῦσεν δ' ἀπὸ δαιδάλου ἱστόν. Hanc enim libri unius script. alteri δαίδαλα μαζῶν præfert Schneid., vestem intelligens artificiosam. Id. 3, 347, de tigride: Δαίδαλα πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα.] E

[Δαιδαλουργία, ἡ, Artificiosa fabricatio. Hermes Pœmand. p. 18. Boiss.]

[Δαιδαλόφωνος, Qui voce est artificiosa, nescio unde recepit Schneid.]

Δαιδαλόχειρ, ὁ, ἡ, Artificiosas manus habens et solertes. [Anth. Pal. 6, 204: Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ. Lex. Seg. Montef. Bibl. Coisl. p. 232: Δ. ὁ ποικίλα ἐργαζόμενος.]

Δαιδαλόω, a Pind. pro δαιδάλλω. [Ol. 1, 105, ὕμνων πτυχαῖς. Oppian. Cyn. 1, 361, νεοσσοὺς πελῃϊάδεσσι.]

[Δαιδαρσεύς. V. Δαιθαρσέως.]

Δαιδήσσουσι, Hesych. affert pro βασανίζουσι. [V. Δαδύσσω.]

Δαιδύσσεσθαι, Hesychio ἕλκεσθαι: pro quo supra Δαδύσσεσθαι.

Δαίελε μῦθον, Hesych. δίελε καὶ σαφήνισον. [Cod. dividit Δαίε λέμυθον: quod est fort. Δαῖε δὲ μῦθον.]

[Δαιέλιξι, τοῖς πεπυρακτωμένοις ξύλοις κατὰ τὸ ἀρχαῖον μετὰ προσβολῆς πυρσῶν παρὰ Ἀργείοις, Hesych.]

Δαιεμῶν, ap. Hesych. legitur exp. δαιμόνων. [Interpp. conj. Δαήμων, δαίμων, pro Δαίμων, δαήμων.]

Δαιέοι, Hesychio διαμερίζοι, Dispertiatur, In partes dissecet, a δαιέω. [Δαΐζοι corrigit Valck. Ep. ad Rov. p. 44.] || Δαιῆσαι, Eid. διδάξαι, Docere, aor. 1 infin. ab eod. δαιέω.

Δαΐζω, Divido, Partior; ut Od. Ξ, 434: Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. Sed et pro Dividere poni existimo metaphora simili ei, qua dixit Virg.: Atque animum celerem nunc huc, nunc dividit illuc. Il. I, 8: Ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν· q. d. Dividebatur animus, vel scindebatur. [Od. N, 320: Φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ· Il. P, 535: Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ.] Sic Il. Ξ, 20: Ὥς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν Ἀχθάδι', ἢ καθ' [μεθ'] ὅμιλον ἴοι κ. τ. λ. Eust. tanquam exp. dicit διχθάδια βουλευόμενος. || Discerpo, Lanio. Il. Σ, 27: Φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἧσχυνε δαΐζων. Et Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι Χαλκῷ ῥωγαλέον, Il. B, 416. [Orph. ap. Sext. Emp. p. 295, 24: Ἦν χρόνος, ἡνίκα φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον σαρκοδακῆ· κρείσσων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δαΐζε. Nisi malis eo loco interpretari Devorabat. Hemst. Æsch. Choeph. 396: Κάρανα δαΐξας. Frequens ap. Apoll. Rh. Nonn. Dion. 5, 375: Καὶ πλοκάμους ἐδάϊζεν· 22, 191: Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο θοῷ δορὶ, τὸν δὲ δαΐζων ἄορι κωπήεντι κατ' αὐχένος· nisi h. l. reddere malis Feriens, ut prope accedat ad signif. seq. L. D.] || Δαΐζειν est etiam Occidere ap. Eund., addito interdum dat. χαλκῷ: sicut et δεδαϊγμένος χαλκῷ, vel simpl. δεδαϊγμένος [Il. H, 247, II, 841. «K, 72: Δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Inde Archestr. ap. Athen. 7, p. 321, C, piscem ait δριμεῖ δεδαϊγμένον ὀξεῖ.» Schweigh.]: sed videtur proprie signif. Occidere discerpendo, vel tanquam membratim concidendo; quod de Agamemnone ab Eod. dicitur κατακόπτειν. Sic in bello dicunt interdum Galli *Tailler en pièces*, signif. simpl. volentes

Occidere. [Æsch. Ag. 207 : Εἰ τέκνον δαΐξω. Eur. Iph. T. 873 : Ἐξ ἐμῶν δαϊχθεὶς χερῶν. Pind. Pyth. 6, 33 : Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς. Id. ib. 8, 91 : Πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαιγμένοι, a schol. exp. δακνόμενοι, quasi aut δεδαιγμένοι duxisset a δάκνω aut legisset quod inde duci posset. Formæ δεδαιγμένοι conf. ξενοδαΐκταν Eur. Herc. F. 391. Manetho 1, 337 et 4, 412 : Ἡὲ μογοστοκίῃ δεδαϊγμένη, ἢ διὰ νούσου. L. D.] Ceterum miror, cur Eust. δαιτρὸς non potius a δαίω derivet p. 1765, quam ab hoc δαΐζω, vel potius cur non δαὶς ab illo δαίω, at δαιτρὸς a δαΐς. Sed et huic aliam deriv. dat, p. 1401, sc. a δατέεσθαι. Verum multa sunt ap. eum, sicut et ap. ceteros Gramm., talis oscitantiæ exempla. Δαϊζόμενος, Hesychio non solum κατακοπτόμενος, sed etiam κατακαιόμενος, necnon τὴν γνώμην διαιρούμενος. [Postrema referuntur ad l. Hom. Il. Ξ, 20, de quo supra.] Δαΐζομαι, Inquiro, VV. LL. [|| Vasto. Æsch. Suppl. 680 : Μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω, τάνδε πόλιν δαΐζων. Ita capiendus videtur Hesiod. ap. Philem. v. εὐφυὴς et Favor. p. 781, 23 : Δαϊζομένου πόλεος. L. Dind.]

Δαιημὸς, ὁ, Hesychio διαίρεσις, μερισμὸς, Divisio, Partitio. [V. Δαϊθμός.]

[Δαιθαρσέως nescio cujus filiam nominat Hippocr. p. 953, B, ubi Δαιδαρσέως in Regiis codd. duobus scribi notat Foes. Id. p. 957, A, Εὐάγοντα Δαϊθάρσους memorat. Non inepte fiat compositum a δαΐς et θάρσος. L. Dind.]

[Δαΐθμὸς s. Δαιθμὸς, ὁ, Divisio. Valck. Ep. ad Rov. p. 44 : « (Hesychii) Δαίημος (immo Δαιημὸς) ex analogia, quæ comparatione conficitur, commutari debet in Δαΐθμὸς vel Δαιθμός. Ab origine Δάω fluxerunt, Dividendi significatu nota, Δαίω, Δαΐζω, ... δαϊσμὸς, Δαιθμός. Hanc veterem formam Dor., in libris certe nostris non obviam, vetusta tabula Messanæ inventa fideliter adservavit ap. Gruter. Thes. Inscr. Ant. p. CCXIII. Leges ibi v. 18 ΔΑΙΘΜΟΙΣ, et p. CCXII, v. 4, errore vulgari positum ΔΕΘΜΟΙΣ. » Fort. tamen præstat ap. Hes. scribi δαΐγμὸς, quod v. Certe ne cum δαιθμὸς quidem ordo observatur literarum. L. Dind.]

[Δάϊθος, ὁ, Daithus, n. pr. Spartani ap. Thucyd. 5, 19, ubi Δαιδος vel Δαιος nonnulli, et ubi Δάϊθος libri omnes, 24. Fort. scrib. Δίαιθος, quod v. L. Dind.]

[Δαϊκλῆς, έους, ὁ, Daicles, Messenius olympionica ol. 7, ap. Dionys. Ant. R. 1, 71, ubi al. Διοκλῆς. Alius ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 295, 8. L. Dind.]

[Δάϊκλος, ὁ, Daiclus, filius Philææ vel Philæi, nepos Ajacis, sec. Didymum ap. Marcellin. V. Thuc. p. 1. L. Dind.]

[Δαϊκράτης. V. Δηικράτης.]

Δαϊκτᾰμένων, Hesychio ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων : pro quo divisim potius scr. δαΐ κταμένων. Legitur tamen ap. Suid. quoque in Ms. Cod. Δαϊκταμένοις· ἀναιρουμένοις. [Il. Φ, 146. Quintus 1, 630; 5, 289, 315; 7, 710 cet. Vere schol. Il. Φ, 301 : Δαΐ κταμένων· ἄμεινον κατὰ διάλυσιν, ὡς Ἄρηι κταμένων· οὐδὲν γὰρ πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως. L. Dind.]

[Δαΐκτηρ, ὁ, Æsch. Sept. 916 : Δαΐκτηρ γόος, Ploratus lacerator s. lacerans. Ejusdem in Suppl. 798 schol. δαϊκτῆρος ponit pro eo quod in poetæ verbis legitur δαΐκτορος. Memoratur etiam a gramm. in *The Philolog. Museum* 5, 412. Forma δαΐκτης est in Anacreont. 42, 10.]

[Δαΐκτος, ἡ, ὁν, Qui perimi potest. Orph. Arg. 919 : Τέρας οὔτι δαϊκτὸν, de Hecate. Ubi est var. δαητόν.]

[Δαΐκτωρ, ὁ, i. q. δαϊκτὴρ, Æsch. Suppl. 798 : Πρὶν δαΐκτορος βίᾳ καρδίας γάμου κυρῆσαι.]

[Δαΐλοχος, ὁ, Dailochus, amasius Hieronis Syrac. ap. Xen. Hier. 1, 31 et 33. Alius Anth. Pal. 6, 112. L. Dindorf.]

[Δαῖμα, σπιθάμην καὶ τὸ ἔγκωλον τοῦ σχοινίου, στήμονα δὲ Ταραντῖνοι, Hesychius, i. e. Palmum et Funis partem quæ in colo est (si modo vera hæc interpr., sec. quam scrib. esset ἔγκολον), Tarentini vero Stamen. V. Δαάναι et Δίασμα. L. Dind.]

[Δαΐμαχος, ὁ, Daimachus, n. pr. viri ap. Thucyd. 3, 20; alius qui de India scripserat, ap. Athen. 9, 394, E, Harpocrat. v. Ἐγγυθήκη. Conf. Plut. Comp. Sol. c. Poplic. c. 4, et ubi Δάμαχος est in libris Lysand. c. 12. Δημαχον dicere solet Strabo, frequenter nomen ejus repetens l. 2. Δαίμαχον auctorem Πολιορκητικῶν citat Steph. Byz. in Λακεδαίμων. Siculum quendam Δ. memorat Polyæn. 1, 43, 1. -ουυ L. Dindorf.]

[Δαϊμένης, ὁ, Daimenes, filius Tisameni ap. Pausan. 7, 6, 2. Alius ap. Diodor. 14, 53. L. Dind.]

[Δαιμονάνθρωπος, ὁ, Homo dæmonicus. Eust. Opusc. p. 73, 55 : Ψευδάνθρωπος ἄνθρωπος ὁ ὑποκριτὴς, ὡς δὲ καὶ δαιμονῶν λεχθείη ἂν δαιμονάνθρωπος. L. Dind.]

Δαιμονάω, Sum dæmoniacus, A dæmonio teneor, Lucian. [Philops. c. 16.] Sed generalius accipitur pro Insanio, Furore correptus sum, vel Furiatus sum, Bud. e Lact. Plut. Pericl. [c. 6] : Περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ ταραττομένοις δι' ἀπειρίαν αὐτῶν. — Δαιμονᾷ Hesychio ὑπὸ δαίμονος κατέχεται. [Æsch. Choeph. 566 : Δαιμονᾷ δόμος κακοῖς· Sept. 1001 : Δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ. Eur. Phœn. 895, δαιμονῶντες, expl. ab schol. σκληρῷ δαίμονι καὶ ἀπανθρώπῳ χρώμενοι. Aristoph. Thesm. 1054 : Ὡς ἐκρεμάσθην, λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, Doloribus, guttur angentibus, furiatus. Angl. Orig. C. Cels. 7, 40. Routh. Philostr. V. Ap. 3, 38 : Παρῆγε γύναιον ἱκετεῦον ὑπὲρ παιδὸς, ὃν ἔφασκε ... δαιμονᾶν δύο ἔτη· τὸ δὲ ἦθος τοῦ δαίμονος, εἴρωνα εἶναι καὶ ψεύστην. Xen. Comm. 1, 1, 9 : Τοὺς δὲ μηδὲν τῶν τοιούτων οἰομένους εἶναι δαιμόνιον, ἀλλὰ πάντα τῆς ἀνθρώπου γνώμης, δαιμονᾶν ἔφη· δαιμονᾶν δὲ καὶ τοὺς μαντευομένους, ἃ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθοῦσι διακρίνειν. Plut. Marc. c. 23 : Δαιμονῶντι καὶ παραφρονοῦντι· Mor. p. 169, D : Τετύφωνται καὶ δαιμονῶσιν οἱ ... νομίζοντες. Euseb. H. E. 5, 13 : Παρθένου δαιμονώσης.]

[Δαιμονεὺς, έως, ὁ, Dæmoneus, n. pr. viri in Anth. Pal. 6, 259 : Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσσιν ἔθηκεν; Ἑρμογένης. Τίνος ὤν; Δαιμονέως. Ποταπός; Ubi cod. Pal. δαῖμον ἐὺς et in marg. γρ. Δαιμονέως. L. Dindorf.]

[Δαιμονητιάω.] Δαιμονητιᾷ Hesych. teste Cretensibus est δαιμονίζει.

Δαιμονιακὸς, ἡ, ὁν, Dæmoniacus, A dæmone inspiratus vel afflatus, Plut. Pericle, φθόνος. [Vox nihili. V. Δαιμονικός.]

[Δαιμονιανὸς, confusis secum per parodiam vocab. δαιμόνιος et nom. Domitiani, dictus a Simeone imp. Domitianus sec. schol. Hermog. in cod. Par. 1983 ap. Bast. ad Greg. p. 59 : Καὶ ὁ θεολόγος τὸν Ἰουλιανὸν Εἰδωλιανὸν καὶ τὸν Δομετιανὸν Δαιμονιανὸν ὁ μεταφραστὴς, i. e. Simeon.]

[Δαιμονιάρχης, ὁ, Dæmonum princeps. Hermes Trism. Lactantii 2, 14, 6, p. 263. Struv. Combef. Auct. Patr. vol. 2, p. 718, A. L. Dindorf.]

[Δαιμονιάω, i. q. δαιμονάω ap. Joseph. et scriptt. Eccles. sec. Valck. ad Phœn. v. 895 ab Schæf. cit. Georg. Sync. p. 263, D : Ἀριστοτέλους γεγονὼς τοῦ δαιμονιῶντος φοιτητὴς (Alexander), Divini Aristotelis, qui alias vocari solet δαιμόνιος, quum θεῖος sit epith. Platonis. L. Dindorf.]

Δαιμονίζω, Pro dæmone habeo, i. e. pro deo. Vide Hesych. Δαιμονίζειν Hesychio τὸ δαίμονα ἡγεῖσθαι καὶ ἀποθειοῦσθαι [ἀποθεοῦσθαι Schneid. Suppl. Lex.]. Δαιμονίζομαι, A dæmonio teneor, s. possideor. Aliquoties habetur ap. Evang. et Matth. præsertim. A Marco 5, [2] ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ i. e. q. et δαιμονιζόμενος. A profanis scriptt. dicitur potius δαιμονιᾶν. [Philemo Stobæi Phys. p. 196 : Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην, pro δαίμονα τύχης λέλογχε. Antiatt. Bekk. An. p. 90, 31 : Δαιμονίζεσθαι· Σοφοκλῆς Δανάῃ, Δεδαιμονισμένον, ἀντὶ τοῦ τεθεωμένον. Apud Polemon. Phys. 1, 22 δαιμονίζονται pro μεμήνασι, cf. Adamant. Plut. Mor. p. 706, D : Οἱ Μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν καὶ ὀνομάζειν· 1157, D, in scripto supposito De flum. : Ποιεῖ δὲ πρὸς τοὺς δαιμονιζομένους· ἅμα γὰρ προστεθῆναι ταῖς ῥισὶν ἀπέρχεται τὸ δαιμόνιον, ubi conf. interpr. Ap. Theoph. Nonn. 1, 45 qui memorantur δαιμονιζόμενοι, Weigel. ex Mead. Morb. biblic. p. 52 docet dictos fuisse etiam epilepticos. Hæc fere Schneid. Postremæ signif. exx. e Basilic. l. 19, tit. 10, 13 citavit Ducang. Aret. Diut. caus. 1, 4 : Δοκέει γὰρ τοῖσι ἐς τὴν σελήνην ἀλιτροῖσι ἀφικνεῖσθαι ἡ νοῦσος (epilepsia)· τοὔνεκεν ἱερὴν κικλήσκουσι τὴν πάθην· ἱερὸν γὰρ τὸ ἔγα· ἢ ἰήσιος οὐκ ἀνθρωπηίης ἀλλὰ θείης, ἢ δαίμονος δίξης ἐς τὸν ἄνθρωπον

εἰσόδου ἡ ξυμπάντων ὁμοῦ τήνδε ἐκίκλησκον ἱερήν. L. D.]

Δαιμονικὸς, ἡ, ὸν, Dæmonicus, Qui est dæmonis : ut οἶστρον ὑπομένειν, Chrys. De sacerd. Sic Lact., Dæmonicæ fraudes. At e Plut. Pericle afferunt VV. LL. δαιμονιακὸν φθόνον, pro Invidia a dæmone incensa : quum potius δαιμονικὸν leg. videatur. [Locus est c. 13 : Ὥσπερ δαίμονι κακῷ τῷ φθόνῳ τῶν πολλῶν ἀποθύοντας, ubi nescio unde hauserint scripturam δαιμονιακῷ VV. LL. L. D.] At pro dæmoniacus, i. e. Qui a dæmone s. dæmonibus possidetur, dicitur potius δαιμονῶν vel δαιμονιζόμενος. [Etiam δαιμονικός. Hesych. v. Οὐ φοιβήσεται : Φοιβᾶν ἐστι τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἢ δαιμονικῷ μαντεύεσθαι. Hemst. Plut. Mor. p. 362, F : Τὸν ὄνον οὐ καθαρὸν, ἀλλὰ δαιμονικὸν ἡγοῦνται ζῷον εἶναι· 363, A : Φαίνονται δὲ καὶ οἱ Πυθαγορικοὶ τὸν Τυφῶνα δαιμονικὴν ἡγούμενοι δύναμιν· 996, D : Τὸ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐ θεῖον, ἀλλὰ δαιμονικόν. Schol. Arist. Pl. 424 : Τραγῳδικὸν) δαιμονικόν.]

[Δαιμονικώδης, ὁ, ἡ, A spiritu immundo profectus. Nil. Epist. p. 43, 12 : Πᾶν πάθος αἰσχρὸν καὶ δαιμονικῶδες. Ioann. Clim. p. 290, 1 : Δαιμονικῶδες ἦθος. Hase.]

[Δαιμονιόθυτον, τὸ, Dæmoni immolatum. Orig. C. Cels. 8, p. 392 (403) : Προτρέπει ἡμᾶς ἐπὶ τὴν τῶν ὡς μὲν πρὸς ἀλήθειαν εἰδωλοθύτων χρῆσιν, ἢ (ἵν' οὕτως ὀνομάσω) δαιμονιοθύτων. Seager.]

[Δαιμονιόληπτος, ὁ, ἡ, A dæmonio correptus. Justin. Apol. p. 28.]

[Δαιμονιόπληκτος, ὁ, ἡ, A dæmonio percussus. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 237, 12.]

[Δαιμονιοπληξία, ἡ, Percussio a dæmonio. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 238, 19.]

Δαιμόνιον autem neutr., sicut et τὸ θεῖον, Numen supremum, Deus supremus, et Divinitas mundi moderatrix, Bud., qui et τὸ δαιμόνιον interpr. Deos : cum tamen Dem. [p. 415] θεοὺς et δαιμόνιον separatim dixerit : Οἱ θεοὶ δὲ εἰσονται καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον. [Item Plato Reip. 2, p. 382, D : Πάντῃ ἄρα ἀψευδὲς τὸ δ. τε καὶ τὸ θεῖον.] Apud Athen. autem 251 eod. in l. et pro eod. τὸ θεῖον et τὸ δαιμόνιον ponuntur. Isocr. [Ad Dem. p. 4] : Τίμα τὸ δαιμόνιον. Sic et Xen. [Ἀπ. 1, 4, 2] : Ἅ ποτε αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου· ubi sunt qui Divinam providentiam interpr. [Ib. 10 : Οὗτοι ἐγὼ ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἐκεῖνο μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. Et alibi. Item Eur. sæpius, ut Bacch. 894 : Κούφα γὰρ δαπάνα νομίζειν ἰσχὺν τόδ' ἔχειν, ὅ,τι ποτ' ἄρα τὸ δαιμόνιον.] Apud Plut. Galba p. 751 [c. 23] tonitrua et fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. || Apud Eund. vero [Mor. p. 575—598] δαιμόνιον Socratis peculiari signif. et quidem controversa, ut disces ex ejus libello, qui sic inscribitur. [V. de eod. Xen. Comm. 1, 1, 2, ibique Schneid., docentem ap. Plat. et Xen. voc. δαιμόνιον semper capiendum esse adjective, non substantive, secus quam accepit Meletus ap. Xen. l. c. 1 : Ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων. De Plat. v. Ast. ad Phædr. p. 271. L. D.] Lucian. quodam l., cujus in præsentia non recordor, δαιμόνια mihi visus est appellare quod Ovid. Umbras nocte volantes. [Asin. c. 24 : Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρία, ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας;] Videtur autem pro hac exp. facere illa terroris signif., quam Eust. p. 705 dat voci δαίμων. || De δαιμόνιον autem Spiritum impurum signif., s. Diabolum, vide Δαίμων. [Δαιμόνιον, Larva, Gl. Conf. in Δαιμονίζομαι. Matth. 7, 22 : Τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν. Et sæpe alibi in Script. sancta. Unde locutio Ion. 7, 20 etc. : Δαιμόνιον ἔχεις, Dæmonio agitaris. V. plura ap. Schleusn. || Δ. confus. c. δαίμων Dionys. Ant. R. 2, 1 et 60; 5, 16. Schæf.]

Δαιμόνιος, ὁ, ἡ [et α, ον], Divinus, Ad dæmonem pertinens, i. e. Deum ap. profanos scriptt. [Æsch. Sept. 891 : Δαιμόνιοι... ἀραί· Pers. 581 : Δαιμόνι' ἄχη. Soph. El. 1269 : Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ· Ant. 376 : Δ. τέρας. Eur. Alc. aliarumque fabb. in fine : Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Dionys. Hal. Ant. R. 2, 48 : Ὃς ἀνδρωθεὶς μορφήν τε οὐ κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ δαιμόνιον ἴσχει.] Plato Apol. [p. 27, C] : Ἔσθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει; Sic Synes. : Καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα. Sed et τὰ δαιμόνια sine adjectione dicuntur Res divinæ a Xen. Ἀπ. 1, [1, 12 : Τὰ μὲν ἀνθρώπεια παρέντες, τὰ δὲ δαιμόνια σκοποῦντες]. Et ap. Eund. [ib. 1, 3, 5] : Εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, exp. Nisi quid divinitus contingat; De re equ. [11, 13] : Ἢν μή τι δαιμόνιον κωλύῃ. Et Thuc. 2, [64] : Φέρειν τε χρὴ τά τε δαιμόνια ἀναγκαίως, τά τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρείως, Quæ divinitus invecta sunt. Δαιμόνιον πῦρ, Epigr., A deo missus : δαιμόνιον μήνιμα, Plut. Romulo [c. 24; et ap. eund. Mor. p. 168, B : Ῥεῦμα δαιμόνιον ἄτης], Synes.; δαιμόνιος ἀνάγκη ap. Lys. [p. 106 St.] quod interpr. Bud. 973. Item δαιμόνιος τύχη ap. Herodian. [1, 9] (sicut θείην τύχην supra ex Herod. 1 annotavi) : Εἴτε ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθέντος, Polit. Sive forte quadam divinitus huc impellente. [Herodot. 7, 18 : Ἐπεὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεται ὁρμὴ, καὶ Ἕλληνας φθορή τις καταλαμβάνει θεήλατος. Lucian. Halc. c. 1 : Διά τινα δαιμονίαν βούλησιν. Dio Chr. vol. 1, p. 372 : Οὐκ ἄνευ δαιμονίας τινὸς βουλήσεως. Carm. Pythag. ap. Plut. Mor. p. 116, E et alios : Ὅσσα δὲ δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν. Lucian. Pro lapsu in salut. c. 1 : Παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος.] Herodian. 4, [12, 5] signif. restrinxit, quum non solum τὰ δαιμόνια dixit, sed ei τὰ θεῖα præfixit : Οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν, Non hominum modo res cognoscere studebat, sed deorum dæmonumque etiam rimari arcana, Polit. [Demosth. p. 18, 9 : Δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. Aristot. De divin. in somn. c. 2 : Ὅλως δ' ἐπεὶ καὶ τῶν ἄλλων ζῴων ὀνειρώττει τινὰ, θεόπεμπτα μὲν οὐκ ἂν εἴη τὰ ἐνύπνια, οὐδὲ γέγονε τούτου χάριν, δαιμόνια μέντοι· ἡ γὰρ φύσις δαιμονία, ἀλλ' οὐ θεία. Plut. Mor. p. 438, D : Ἔστι δὲ θεία μὲν οὕτως καὶ δαιμόνιος (vis spiritus). Ps.-Aristot. De mundo c. 1 : Πολλάκις μὲν ἔμοιγε θεῖόν τι καὶ δ. ὄντως χρῆμα ἡ φιλοσοφία ἔδοξεν εἶναι. L. D.] Sic et Synes. De ins. δαιμονίαν φύσιν appellavit Dæmonum naturam. Idem vero δαιμονίας ἐπηρείας κρείττονα vocavit Non succumbentem fortunæ. Sic et Lucian. [Pro lapsu in salut. c. 1] δαίμονος ἐπήρειαν dixit. [Omisso τύχῃ s. μοίρᾳ Pind. Ol. 9, 118 : Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν εὐχειρα, ubi est var. δαιμονίως. Sic dicitur θεσπεσίῃ. Itaque habet quo se tueatur scriptura cod. ap. Proc. in Plat. Alcib. p. 123 : Ὅπου μὲν ἀπὸ δαιμονίας, ὅπου δὲ θεόθεν ἐπιτελεῖσθαι, ubi al. addunt αἰτίας. L. D.] || Homo etiam appellatur, Divinus, Qui divinum aliquid habet. Ἄνδρες etiam dicuntur, inquit Bud., qui Humano fastigio majores Lat. dicuntur, et divino minores. [Lucian. Rhet. præc. c. 13 : Αὐτίκα μάλα εἶση πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις.] Idem a Dem. δαιμόνιον pro Augusto et venerando poni scribit : intelligens tamen, ut opinor, l. ex Or. in Mid. ubi rei tribuitur, non personæ. Sed ap. Plat. magis speciali signif. δαιμόνιος ἄνθρωπος est ὁ ὁμιλῶν τῷ θεῷ διὰ τῶν θυσιῶν, κ. τ. λ. Bud. 973. Ad hanc autem signif. pertinere mihi videtur Plut. [Mor. p. 589, D] : Μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχὴν, οὓς δὴ καὶ ἱεροὺς καὶ δαιμονίους ἀνθρώπους καλοῦμεν. Item δαιμόνιε, Il. B, [190,] pro μακάριε, Beate, Eust.: Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι, ubi tamen Bud. h. v. accommodat illam signif., quam modo ex eo retuli. [Xen. Hist. Gr. 7, 4, 3 : Ἀπιὼν Ἀθήνηθεν δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει. Dio Cass. 53, 8 : Τίς μὲν γὰρ ἂν μεγαλοψυχότερός μου (Augustus loquitur), τίς δὲ δαιμονιώτερος εὑρεθείη; Hemst.] || Admirandus, Mirus; ut Epigr. [Anth. Pal. 11, 86], δαιμόνιος βραδύτης. Sic Δαιμονίως [proprie Divinitus, ut capiendum ap. Æsch. Adv. Ctes. p. 72 St. : Τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην οὐκ ἀνθρωπίνως ἀλλὰ δ. κτησάμενοι. Polyb. 15, 14, 17 : Δ. εἰς δέοντα καιρὸν συνῆψαν· 27, 14, 5 : Δ. πως ὁ Νέστωρ τὸ μέλλον ὀττευσάμενος. Et paullo aliter 16, 28, 8 : Ἀσχάλλων γὰρ ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν ἐλαττώμασι, καὶ τὸ πλεῖον ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος, παραστατικῶς καὶ δαιμ. ἐνώρμησεν εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς. Et rursus aliter schol. Hom. Il. Π, 752 : Δ. τῇ εἰκόνι χρῆται, Divine.] Mirabiliter, Mirum in modum, ut Bud. Aristoph. [Pl. 675] : Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. [Id. Pac. 541 : Δ. ὑπωπιασμέναι· Nub. 76 : Δ.

ὑπερφυᾶ. Theocr. Ep. 11, 4 : Δ. φίλος. Athen. p. 374, C : Φιλόσυκος γάρ εἰμι δαιμονίως· 13, 601, E : Περὶ τὰ παιδικὰ δ. ἐπτόηνται. Dionys. De comp. verb. vol. 5, p. 204, 11=396 : Ἑτέρου πάλιν ἅψομαι (λόγου) τοῦ πάνυ ἡρμηνεῦσθαι δ. δοκοῦντος. || Ead. signif. neutr. plur. Arist. Pac. 585 : Δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι. Lex. Seg. Montef. Bibl. Coisl. p. 232 : Δαιμονίως, παραδόξως, καὶ δαιμόνια ὡσαύτως. L. D.] || Sed δαιμόνιος ironice interdum dicitur, sicut et θαυμάσιος, quod proprie sonat Mirabilis, interdum vero et increpantis est : v. quæ proxime sequuntur. [Cum accus. Lucian. Philops. c. 32 : Ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν. Cum infin. Dionys. De comp. verb. vol. 5, p. 117, 12=240 Sch. : Μυρία τοιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι· ὁ γὰρ ἀνὴρ εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος. Vertere possis, Felicissimus in consequenda suavitate et concinnitate.]

Δαιμόνιος in malam etiam partem ponitur; ut τύχη pro Dira et miseranda fortuna, Bud. ap. Plat. Sed multo frequentius male sonat, quum adhibetur compellationibus : ut ap. Herod. 4, [126 : conf. 7, 48; 8, 84. Quibus ll. omnibus ponitur in oratione increpantium], δαιμόνιε ἀνδρῶν, pro O miserrime hominum : ubi observa δαιμόνιε ἀνδρῶν, quo et Aristoph. [Ran. 835 (indeque Pseudo-Lucian. Philopat. c. 25 : Ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν), Eccl. 564, 784] usus est : atque huic constr. occasionem dedit Hom., quum dixit δαιμόνιε ξείνων Od. Ξ, [443], ubi tamen contra in laudem dicitur. Manavit autem ab Hom. hic v. istius usus; ut Il. B, 200 : Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, pro Miser. Sic A, [561], Jupiter Junoni succensens, Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, Misera. Sunt tamen et qui interpr. Improba, Scelesta : sicut et in illo altero l. δαιμόνιε, Improbe, Sceleste. Quæ interpr. mihi non displicet, præsertim quum sermonis Gallici consuetudinem considero vocantis *misérable* interdum Miserum, interdum Improbum. Alioqui certe δαιμόνιος proprie vel Beatum, i. e. εὐδαίμονα, vel Miserum, i. e. δυσδαίμονα, signif. quod δαίμων sit vox media, non Improbum. Sed alicubi tamen δαιμόνιε minus acerbum esse puto, nec tam vituperationem et reprehensionem, quam irrisionem ei subesse, s. ironiam, qualis est in θαυμάσιος, quod et signif. alioqui ei respondet in nonnullis loquendi generibus. Talis ironia est in ὦ βέλτιστε, et Lat. Bone vir. [Lucian. Dem. enc. c. 47 : Ἐπείσθην ἂν τούτοις Ἀρχίας ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι, ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῶ γενέσθαι. Blandientis potius est ap. Arist. Lys. 883 : Καταβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ· Ran. 44 : Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε, δέομαι γάρ τί σου· 175 : Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἵνα ξυμβῶ τί σοι. Et alibi. Ceterum mirus est HSt. eandem compellationem ap. eund. Hom., qui ea utitur sæpissime, modo de Misero modo de Beato capiendam docens. Semper et ap. hunc et ap. ceteros est increpantium modo lenius modo vehementius, prout cetera se habet oratio. L. D.]

[Δαιμονὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἡ δαίμων. Procul. in Tim. p. 15 : Αἱ θεῖαι δαιμονίδες. Hemst. Hermias in Plat. Phædr. p. 87 : Ἡρωίσσαις τισὶ ... ἢ καὶ δαιμονίσιν. L. D.]

[Δαιμονισμὸς, ὁ, Gl. Larvatus. Orig. C. Cels. 8, p. 417 : Οὐκ ὀλίγους ἀπὸ νόσων, καὶ δαιμονισμῶν, καὶ ἄλλων περιστάσεων ἰάσατο (coll. 429, 434). Seager. Id. 8, c. 66 : Ὁμοίως τοῖς ἀπὸ δαιμονισμοῦ ἔσθ' ὅτε ἀναφέρουσιν, εἶτα πάλιν καταπίπτουσιν. Hase.]

Δαιμονιώδης, ὁ, ἡ, Ad dæmonia pertinens. [Symm. Ps. 90, 6. Angl. Schol. Arist. Ran. 295 : Ἔμπουσα φάντασμα δαιμονιῶδες. Suid. v. Γύργαθος expl. : Κλίνη ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσι. Quibus ll. vert. Dæmoniacus. Divinitus immissum vero ap. S. Maxim. Conf. vol. 1, p. 338 : Δαιμονιώδους πάθους, et Niceph. Greg. 17, 6 : Τῆς δαιμονιώδους συμφορᾶς. L. Dindorf.]

[Δαιμονίως. V. Δαιμόνιος.]

Δαιμονοβλάβεια, ἡ, Amentia, Mentis occæcatio divinitus immissa. [Polyb. 28, 9, 4 : Ὥστε διαπορεῖν πότερα δεῖ λέγειν ἐπὶ τῶν τοιούτων (Persei Maced. perversa consilia dicit) ἀλογιστίαν ἢ δ. Et mox iterum.]

[Δαιμονοειδὴς, ὁ, ἡ, Dæmoniacus, Diabolicus, ex Olympiod. in Plat. Phæd. notavit Bekk. An. p. 1359, b, ubi expressum quidem δαιμο νειδὴς (sic), sed ex primi δαιμονοειδὴς debuisse series literarum ostendit. L. D. Δαιμονώδης, Chrys. in Ps. 11, t. 1, p. 605 : Ὦ διαβολικοῦ ῥήματος, ὦ ψυχῆς δαιμονώδους. Seager. Theod. Prodr. Ep. p. 46.]

Δαιμονολάτρης, ὁ, Dæmonum cultor : ea forma, qua εἰδωλολάτρης.

Δαιμονομανία, ἡ, Insanus dæmonum amor, i. e. quo quis prosequitur dæmonum cultum, Insana quædam idololatria, ap. Aretham : ea forma, qua dicitur γυναικομανία.

[Δαιμονομαχέω, Cum numine divino contendo. Eust. Il. p. 1097, 6 : Τὸ δὲ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι ταὐτὸν μέν ἐστι τῷ ... δαιμονομαχεῖν. Wakef.]

[Δαιμονοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Dæmonis vultum s. personam indutus. Germ. Cpolit. p. 439, C Grets. : Τῶν δαιμονοπροσώπων τούτων Βογομίλων· et p. 444, C : Σκοτεινόμορφοι γὰρ καὶ οὗτοι, και δυσειδεῖς καὶ, ἁπλῶς εἰπεῖν, δαιμονοπρόσωποι. Hase.]

[Δαιμονοφιλὴς, οῦς, ὁ, ἡ, Numini carus, dilectus. Eust. Il. p. 1097, 22 : Ἄνδρα δαιμονοφιλῆ. L. Dindorf.]

Δαιμονοφόρητος, ὁ, ἡ, Qui a dæmone agitatur. [Eust. Opusc. p. 41, 26 : Ὅπλων πρόβλημα κατὰ τῶν δαιμονοφορήτων· 92, 70 : Τοῖς δαιμονοφορήτοις θεραπευταῖς· 161, 66 : Ὦ δαιμονοφόρητε ὑβριστά· 177, 87 : Τοὺς δαιμονοφορήτους κατέκλυσεν· 255, 34 : Ἀλλ' ὦ τῶν ἱππικωτάτων μοναχῶν δαιμονοφόρητον ἱππασίαν ταύτην δεδιδαγμένων· 279, 4 : Ἦν γὰρ καί τις δαιμονοφόρητος λέσχη σύγκλητος. L. Dindorf.]

[Δαιμονώδης. V. Δαιμονοειδὴς.]

Δαιμὸς, Cujus bona in fiscum s. ærarium regis relata sunt. Hesychio enim δαιμοὶ sunt οἱ καταδικασθέντες τὰς οὐσίας εἰς βασιλέως.

Δαίμων, ὁ, ἡ, Deus, quasi δαήμων, ut et Plato vult in Cratylo [p. 398, B; et Hesych. : Δαίμων, δαήμων, item Tzetzes Hist. 12, 871 : Δ. δαήμων τις καὶ ἔμπειρος. Archiloch. fr. 4, ap. Plut. Thes. c. 5 : Ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονές εἰσι μάχης. Hermesianax Athen. 13, p. 597, E, v. 28 : Ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλον· quod Jacobs. ad Anth. vol. 10, p. 138, 268 et 306, μουσοπόλων legens cum aliis, confert talibus quale hoc Archiæ : Κοίρανος ὕμνων]. Quidam tamen et δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δάσασθαι crediderunt, quod sint διαιτηταὶ καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων. Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur, a poet. præsertim, quivis deus vel dea : ut Il. T, [188] : Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος· Id. Il., P, [98] δαίμονα et θεὸν pro eod. in una eademque sententia dixit, Ὀππότ' ἀνὴρ ἐθέλει, πρὸς δαίμονα, φωτὶ μάχεσθαι, Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. [Δαίμονα hic vert. non Deum, sed Fatum, ut ib. 104 : Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης, καὶ πρὸς δαίμονά περ.] Et de Venere Γ, [420] : Ἦρχε δὲ δαίμων. [Conf. A, 222 : Ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους, etc. Æsch. Prom. 85 : Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν etc. Hesiod. vero Th. 991 : Τόν ῥα (Phaethontem) νέου τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης, παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη ὧρτ' ἀνέρι ψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον. Thuc. 4, 97 : Τοὺς ὁμωχέτας δαίμονας καὶ τὸν Ἀπόλλω, fort. melius verteris Numen, quam Deum.] Plato Universi moderatorem Deum μέγιστον δαίμονα appellat. [Hinc de Cæsare Anth. Pal. 9, 562 : Τίς φθῆναι δύναται δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν.] || Interdum vero δαίμονες et θεοὶ tanquam diversa ponuntur : unde Aristoph. Pl. [81], καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æschin. C. Ctes. : Ὦ γῆ, καὶ θεοί, καὶ δαίμονες, καὶ ἄνθρωποι, ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Sic et Platoni Timæo [p. 90, A : (Animam) δαίμονα θεὸς ἑκάστῳ δέδωκε· conf. paullo post] et De rep. 3, p. 32, atque alibi [ut Epinom. p. 984], sunt alii δαίμονες quam θεοί. Necnon Plut. quum alibi, tum De orac. defectu : Εἰ δὲ τοῖς νενομισμένοις τῶν θεῶν ὀνόμασι δαίμονάς τινας καλοῦμεν, οὐ θαυμαστέον· Probl. Rom. [p. 283, F] : Πότερον τὸ μὲν θεοῖς θύειν ἀνθρώπους, ἀνόσιον ἡγοῦντο, τὸ δὲ δαίμοσιν, ἀναγκαῖον· paulo post [284, C] : Ἀλλοκότοις τισὶ δαίμοσι· [Mor. p. 153, A :] Τί ὠφελιμώτατον; θεός· τί βλαβερώτατον; δαίμων. Et subjungit, Τί ῥωμαλεώτατον; τύχη. Sed de δαίμων, qui opp. τῷ θεῷ, dicetur infra : nunc quod ad δαίμονας illos attinet, qui non opp. θεοῖς, sed ab illis distinguuntur duntaxat, quidam Deos indigetes

vertunt : at Cic. [De univ. 11], Lares, ap. Plat. Phæd. [p. 107 : Ὁ ἑκάστου δαίμων] : verum addens, Si modo hoc recte conversum videri potest. [Gl. : Δαίμονες, Indigites. Δαίμονες, οἱ κατοικίδιοι θεοὶ, Lares. Δαιμόνων μήτηρ, Larumda (Larunda).] Hic autem nec illud omittendum, Philonem existimasse ἥρωας et δαίμονας Gr. appellatos fuisse, quos Moses Angelos vocarit. [Herodian. Epim. p. 19 : Δαίμων, ἄγγελος σκοτεινός.] Ubi et addit, animas eorum esse, qui philosophiæ studio constanter olim indulserint. Manarit autem fortasse hæc Gr. opinio ex Hesiodo Op. [121], qui δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros, postquam vita functi sunt, qui et φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide et Plat. De rep. 3. [Et inpr. Plut. Mor. p. 415, A, B, 418, E, F. Æsch. Sept. 523 : Τοῦ χθονίου δαίμονος, de Typhone. Plut. Rom. c. 28 : Οὐδὲν οὖν δεῖ τὰ σώματα τῶν ἀγαθῶν συναναπέμπειν παρὰ φύσιν εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ψυχὰς παντάπασιν οἴεσθαι κατὰ φύσιν καὶ δίκην θείαν ἐκ μὲν ἀνθρώπων εἰς ἥρωας, ἐκ δ' ἡρώων εἰς δαίμονας, ἐκ δὲ δαιμόνων, ἂν τέλεον ὥσπερ ἐν τελετῇ καθαρθῶσι καὶ ὁσιωθῶσιν ... εἰς θεοὺς ἀναφέρεσθαι. De qua per gradus facienda elatione conf. Wyttenb. ad Eunap. p. 110. Dionys. Ant. R. 1, 77 : Ὡς ἀνακεκραμένης τῆς ἁπάσης οὐσίας τοῦ κόσμου, καὶ μεταξὺ τοῦ θείου καὶ τοῦ θνητοῦ γένους ὑπαρχούσης φύσεως, ἣν τὸ δαιμόνων φῦλον ἐπέχει, τότε μὲν ἀνθρώποις, τότε δὲ θεοῖς ἐπιμιγνύμενον, ἐξ οὗ ὁ λόγος ἔχει τὸ μυθευόμενον ἡρώων φῦναι γένος. L. D.] || Multis item in ll. δαίμων vertitur Genius [ita Gl.], ac tum præcipue, quum dicitur hujus vel illius δαίμων, vel certe gen. sub., ut ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως ap. Plut. [Artax. 15] et Athen. Sic Plut. [Mor. p. 109, D] : Ἐρεσθαι [ἐρέσθαι] οὖν ὅστις εἴη· καὶ τὸν φάναι, δαίμων τοῦ υἱέως σοῦ· Id. Cæs. [c. 69] : Ὁ μέντοι μέγας αὐτοῦ δαίμων, ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε. Quem l. Bud. afferens, δαίμονα esse dicit cujusque Genium præstitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel adversæ : unde εὐδαίμονας et κακοδαίμονας esse appellatos. Hæc ille. [Vid. omnino Dio Chrysost. Or. 25, Περὶ τοῦ Δαίμονος.] Sciendum est autem eand. esse et τοῦ ὀλβιοδαίμων rationem, in quo, sicut et in illis duobus, posse δαίμονα accipi etiam ἀντὶ τύχης, vel μοίρας, quod et alicubi Eust. [Od. p. 1766, 12], ni fallor, sentit. Illud etiam addo, pro Genio bono interdum δαίμονα simpl., interdum ἀγαθὸν δαίμονα dixisse [Diodor. 4, 51 : Παρεῖναι γὰρ αὐτὴν ἐπ' ἀγαθῷ δαίμονι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τῷ βασιλεῖ] : at Malum genium, interdum κακὸν δαίμονα, ut Od. K, [64] : Τίς τοι κακὸς ἔχρae δαίμων; [Plut. Cæs. c. 69 : Ἀποκρίνεται δ' αὐτῷ (Bruto) τὸ φάσμα, Ὁ σὸς, ὦ Βροῦτε, δαίμων κακός·] interdum βαρὺν [Eur. Hec. 717 : Ὦ τλῆμον, ὡς σε πολυπονωτάτην βροτῶν δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς], nonnunquam et στυγερὸν appellasse, ut δαίμων ὅσπερ ἐστὶ σοὶ βαρύς. Et, Νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι, Soph. [Aj. 1215. Hom. Od. E, 396 : Στυγερὸς δέ οἱ ἔχρae δαίμων. Plura v. ap. Dorv. ad Char. 6, 2, p. 521=518.] || Pro Fortuna sæpe accipitur. [Hesiod. Sc. 94 : Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους. Æsch. Pers. 601 : Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ. Et alibi. Eur. Tro. 103 : Πλεῖ κατὰ πορθμὸν, πλεῖ κατὰ δαίμονα. Id. fr. Antig. ap. Stob. vol. 3, p. 376 : Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πῖπτον εὐλόγως φέρει τὸν δαίμον', οὗτος ἥσσόν ἐστ' ἀνόλβιος· Phœn. 1653 : Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.] Plut. [Æmil. c. 36] : Ἐδεδίειν γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος· [ibid. c. 26] : Οὐδὲ τοῦ νῦν, ἀλλὰ τοῦ πάλαι δαίμονος ἀνάξιος. Fem. Synes. : Εἰ δή σοι φιλία πρὸς τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον. [Pind. Isthm. 6, 44 : Θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες· δαίμων δ' ἄϊσος. De fort. adversa Soph. OEd. C. 1337 : Ἄλλους τε θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε κἀγὼ τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες. Id. fr. Tyr. ap. Stob. vol 3, p. 401 Gaisf. : Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα· σιγῶμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων. Eur. Alc. 561 : Πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα; 935 : Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.] Sic et e Theophr. [in Lex. Septemv. e Philostr. Heroicis] affertur ἡ δαίμων θεά. [Menand. De encom. p. 52 Heer. : Ἤδη γάρ τινες τῶν νεωτέρων, ἀναπλάσαντες δαίμονά τινα θεὸν Ζηλοτυπίαν κρήδεμνον μὲν αὐτῇ Φθόνον προσέθεσαν, ζώνην δ' αὖ Ἔριν. Hæc jungi negat Markland. ad Eur. Iph. A. 1514. Et certe ἡ. l. δ. τινα νέον legi possit. Jacobs. Ap. Eur. est Ἴδεσθε τὰν Ἰλίου καὶ Φρυγῶν ἑλέπτολιν στείχουσαν ... βωμόν γε δαίμονος θεᾶς βανίσιν αἱματορρύτοις ῥανοῦσαν εὐφυῆ γε σώματος δέρην σφαγεῖσαν. Ubi βωμὸν διαίμονος θεᾶς conj. Markl.] Sed in hh. ll. δαίμονα Bud. pro Fortuna accipit : sed animadvertendum est, in uno eodemque l. interdum varie exp., nimirum vel Deum, generali signif., vel Genium, vel Fortunam, vel Fatum. Eust. certe Il. H, [291] : Ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην, vult per δαίμονα intelligi vel τύχην vel μοῖραν. Verum in hoc loquendi genere, κατὰ δαίμονα, vel κατά τινα δαίμονα, extra controversiam est per δαίμονα Fortunam intelligi, quum id plane sit, quod Lat. dicunt, Forte fortuna, vel Forte quadam. Lucian. [Scyth. c. 6] : Μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν. [Herodot. 1, 111 : Τότε κως κατὰ δ. τίκτει. Schweigh. V. de eadem formula infra, ubi l. Hippocr. diversa signif. male cepit Bud.] Sed et Dem. [p. 1173] : Κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα. [Pind. Ol. 9, 30 : Σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες. Arist. Av. 544 : Σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.] Nec tantum in hoc loquendi genere, sed et alibi copulata hæc nomina reperiuntur : ut Æschin. [p. 76] : Τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάξασθαι. [Conf. 69 : Σκέψασθε τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην. Dio Chr. vol. 1, p. 115 : Μετὰ δαίμονός τ' ἀγαθοῦ καὶ τύχης ὁμοίας.] Plut. Polit. Præc. [p. 816, D] : Ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσι. [Liban. vol. 4, p. 170 : Δυσμενοῦς πεπείραμαι τύχης, πονηρῷ συμπέπλεγμαι δαίμονι. Jacobs.] Sed, quæ fuit ethnicorum hac in re ut ignorantia, ita etiam inconstantia, ille ipse Dem. qui l. c. τύχην et δαίμονα conjungit tanquam ἐκ τοῦ παραλλήλου, alibi separat; ut [p. 326] : Εἰ δὲ καὶ δαίμονός τινος ἡ τύχης ἰσχύς. Atque adeo Idem [p. 297] δαίμονα datorem τύχης facit, Τῇ τύχῃ δὲ, ἣν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηνται. [Pind. Ol. 8, 67 : Τύχᾳ μὲν δαίμονος, ut al. ap. eund. τύχᾳ θεῶν. Eur. Hipp. 832 : Πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων. Fr. Æol. ap. Stob. vol. 3, p. 377 Gaisf. : Τὰς δὲ δαιμόνων τύχας ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός. Vicissim Arist. Thesm. 1047 : Ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων.] Sed eos, qui de numine varie et incerte senserunt, varie itidem de eo locutos esse, mirum videri non debet. Præsertim vero illud ἡ δαίμονος ἡ τύχης minime novum ei fuerit, qui vel ipsos poet. Lat. subinde dubitantes audiverit Deone an Fortunæ s. Casui imputare debeant quod accidit. Exemplo est Virg. Æn. 12, [321] : Quis tantam Rutulis laudem, casusne deusne Attulerit? Alicubi vero non Deum, sed Rationem fortunæ opposuerunt, quemadmodum Gr. λόγον, ap. quos inveniuntur interdum et tria hæc conjuncta, ἡ θεὸς, ἡ λόγος, ἡ δαίμων, ut, quum dixit Horat. : Quam sibi sortem Seu ratio dederit, seu fors objecerit. Quod vero ad eos ll. attinet, in quibus δαίμων et τύχη junguntur, aut id fit ἐκ τοῦ παραλλήλου, uti dixi, aut certe si δαίμονος appellatione ibi aliquam Divinitatis signif. includi existimemus, tale hoc fuerit fortasse, quale est ap. Herod. [4, 8; 5, 92 med.] θείη τύχη, quod a me in Apologia, quam illius Editioni præfixi, prætermissum non est. Sed ut ad Lat. poet. redeam, Virg. cujusdam l. nunc recordor, qui lucem afferre videtur alii exp. τοῦ δαίμων, a me nondum allatæ, quam Eust. σοφοῖς quibusdam ascribit. Ita enim hic in q. l. Il. I [p. 775, 39] : Εἰ δ' ἴσως δαίμων ἐνταῦθα ἡ ψυχὴ, κατὰ τοὺς ὕστερον σοφοὺς, οἳ δαίμονα καὶ τὴν ἐν ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ψυχὴν ἔλεγον, εἴη ἂν κ. τ. λ. Virg. autem ita, Æn. 9, [184] : Diine hunc ardorem mentibus addunt, Euryale? an sua cuique deus fit dira cupido? Aut enim fallor, aut hæc cupido est illa ψυχὴ, sed cui tamen non solum dira cupido, sed quælibet competat. || Δαίμονα δοῦναι fortasse pro Eo, quod dicitur *Donner malencontre*, Il. Θ, [166 : Ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι οὐδὲ γυναῖκας ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω, Letum]. Vide Eust. || Κατὰ δαίμονα contra pro Prospere Bud. accepit ap. Hippocr. Ep. ad Damag. [p. 1279, 32] : Ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκεν ἡ ναῦς· vertit enim, Quando omnino prospere navis

velificata est. [V. supra. Sic et σὺν δαίμονι Hom. Il. A, 792 : Τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις, et O, 403.] || Sors vitæ, ut interpr. idem Bud. ap. Plat. De rep. 10, [p. 620, E], ubi scribit δαίμονα dari unicuique a Lachesi. [De qua opinione v. Menand. p. 203 Mein., Dorv. ad Charit. 1, 9.] Sunt autem et qui δαίμονα interpr. Conditionem vitæ, malim tamen vertere Sortem vitæ ap. Hesiod. [Op. 312] : Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. Alii vertunt, Quacunque fortuna es. Sic Tzetz. : Τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ οἷος ὑπάρχεις, ἀτυχὴς ἢ εὐτυχὴς, ἢ πένης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. [Anth. Pal. 9, 421 : Δῆλος, ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη· 7, 372 : Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων.] || Δαίμων autem in Scriptura Sacra, et δαίμονες, item Δαιμόνιον et δαιμόνια, semper de Spiritibus noxiis et impuris, qui et Diaboli. Multoque in ea frequentior est v. δαιμόνια quam δαίμονες. Legitur autem δαίμων in malam partem et ap. Plut., ut antea dictum est, τί βλαβερώτατον; δαίμων, sicut τί ὠφελιμώτατον; θεός. Et Epigr. [Anth. Plan. 2, 20] : Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον. [Geopon. 11, 2, 5 : Ὅθεν καὶ ἀπεχθάνεται δαίμοσι, καὶ ἔνθα ἂν ᾖ δάφνη, ἐκ ποδῶν δαίμονες. Ib. 7 : Οὐδὲ γὰρ ἡ ἱερὰ νόσος ἢ δαίμων παρενοχλεῖ τῷ τόπῳ ἐν ᾧ δάφνη ἐστίν. V. ad l. priorem Nicol.] Sed ap. profanos scriptt. δαίμων in vituperationem dictum interpr. potius debemus Malum genium, opponendo sc. ei Bonum. Ceterum quamvis δαίμονας et δαιμόνια in S. S. de illis Spiritibus impuris passim legamus, sunt tamen qui ap. Paul. 1 Cor. 10, [21] poculum δαιμονίων referant ad poculum, quod ἀγαθοῦ δαίμονος Gr. vocabant. [Δαίμων de dea vel numine muliebri dicitur tam fem. quam masc. genere. Prioris exx. sunt præter l. supra cit. Soph. OEd. C. 1391 : Καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· Arist. ap. Suid. v. Ὦ νῦν θερμοὶ βωμοὶ, de Bendide : Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός. Eur. Hipp. 99 : Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις, ubi est var. σεμνὸν, quam linguæ quidem non adversari perite monuit Valck. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 432, 23 : Ἐριννὺς, ὄνομα δαίμονος τιμωρητικοῦ. Suid. : Κότυς, δαίμων παρὰ Κορινθίοις τιμώμενος ἔφορος τῶν αἰσχρῶν. Gemist. Pleth. Schol. in Orac. Zoroastr. in Maitt. Misc. p. 136 : Αἱ Ποιναὶ, ἦγουν αἱ κολαστικαὶ δαίμονες, ubi al. οἱ κολαστικοί. Hesychius : Μορμόνας, πλανήτας δαίμονας. || Δαίμονες, Manes, Gl. Lucian. De luct. c. 24 : Ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας. Charito 2, 4 : Ἅπαξ ἰδὼν ἐρᾷς, καὶ ταῦτα πενθῶν, πρὶν ἀφοσιώσασθαι τοὺς τῆς ἀθλίας δαίμονας, ubi plura Dorv. Fuerunt qui ita caperent Eur. Alc. 1140 : Μάχην ξυνάψας δαιμόνων τῷ κυρίῳ, ubi schol. : Ἢ τῷ τῶν νεκρῶν κυρίῳ· φασὶ γὰρ τοὺς νεκροὺς δαίμονας. Sed ipse meliorem addit expl., ἢ τῷ ταύτης κυρίῳ, ut δ. vert. sit Deorum. Iidem Δαίμονες καταχθόνιοι, Manes, Gl. Sic etiam sing. Eur. Alc. 1003 : Καί τις δοχμίαν κέλευθον ἐμβαίνων τόδ' ἐρεῖ, Αὗτα ποτὲ προῦθαν' ἀνδρὸς, νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δαίμων. Æsch. Pers. 620 : Τόν τε δαίμονα Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε· 641 : Ἀλλά σύ μοι, Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες, δαίμονα μεγαυχῆ ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων, Περσᾶν Σουσιγενῆ θεὸν, it. de umbra Darii. Charito 5, 1 : Ἀποσπῶμαι καὶ τοῦ σοῦ τάφου, Χαιρέα. Τίς ἐπενέγκῃ σοι χοὰς, δαῖμον ἀγαθέ; ubi iterum Dorv. || Portio. Schol. Hom. Il. A, 222 : Οὕτως δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς, ἤτοι ὅτι δαήμονες (ἔμπειροι γὰρ καὶ ἴδριες πάντων αὐτοί εἰσιν) ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησιν, Ὅς ἕθεν (θεῶν Blomf. Gloss. Æsch. Prom. v. 85) πάλοις ἔπαλεν δαίμονάς τ' ἐδάσσατο, τοὺς μερισμοὺς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν, ubi est var. δαήμονας. Conf. gl. Hesych. : Ἀναδαιμονίζειν, τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι, et fort. hæc ejusd. : Δαιμοδία, ἡ τῶν ἀρίστων ἐπιβολή. || Δαίμων confus. c. δαιμόνιον v. s. illo; c. θεὸς Dionys. Ant. R. 2, 48; c. τύχη ib. 3, 35.]

[Δαινὰ, ἢ δὴ, ὡς δὴ, Hesych. inter Δανὰ et Δαναοί. Lege Δ' ἄρα, ut ipse infra Δ' ἄρα, ὡς δὴ, Εὐριπίδης Ἰνοῖ. L. Dind.]

[Δαϊνός. V. Δαεινός.]

Δαίνυμι, Epulas do s. tribuo. At Il. I, [70] : Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, Eust. Atticismum esse tradit, ut in εὐώχει εὐωχίαν, et βουλὴν βουλεύου : esse autem δαίνυ pro δαίνυε : aliis tamen pro δαίνυθι dictum id videtur. A Καταχρηστικῶς autem de aliis etiam dicitur : Ψ, [29] : Αὐτὰρ ὃ τοῖσι τάφον μενεοικέα δαίνυ, i. e. δαῖτα ἐπιτάφιον ἐδαίνυεν, Eust. [Od. Γ, 309 : Ἤτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο.] Reperitur etiam ap. Hom. [H. Ven. 142] : Δαίνυ γάμον ἱμερόεντα. [Callim. Cer. 85 :] Δαίνυεν εἰλαπίνας τις.] || Δαίνυμαι, Epulor, Comedo, Depascor : ἐν δαιτὶ δαπανῶ. [Hom. Il. Ω, 802 : Δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·] Od. K, [184] : Ἥμεθα δαινύμενοι κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Il. Ω, [63] : Ἐν δὲ σὺ τοῖσι Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα. [Eubul. Athen. 2, p. 63, E : Ἃ δ' εἰς ἐδωδὴν πρῶτα καὶ ῥώμης ἀκμὴν καὶ πρὸς ὑγίειαν, πάντα ταῦτ' ἐδαινύμην. Hemst. Herodot. 1, 211 : Κλιθέντες δαίνυντο· 3, 18 : Δαίνυσθαι προσιόντα τὸν βουλόμενον.] Improprie autem ap. Plut. [Mor. p. 107, B] e Pind. [Pyth. 3, 82, ubi recte : Ἐν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι] : Δαίνυνται βροτοὶ πήματα. Soph. Tr. [782] : Εἶτα φοινίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο. [Conf. ib. 1088. Phrynich. ap. schol. Lycophr. 433 : Ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις. Hemst. De fut. et aor. v. in B Δαίω. Vitiosa est scriptura δαίννυμι ap. Hesych. et nonnullis in libris Hom.]

[Δαινῶ. V. Δάνω.]

Δάϊον, τὸ, Signum bellicum, τέρας, Hesych. [Dicit Hes. Δ. τέρας, τὸ πολεμικὸν σημεῖον, respiciens Eur. Phœn. 1023, ubi sic appellatur Sphinx, ut vert. sit potius Horrendum, sicut Hesych. ipsum δαΐα per φοβερὰ reddidit.]

Δάϊος, ὁ, ἡ et η, ον, Hostilis, πολέμιος, ἐχθρός. Eur. Andr. [838] : Κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐας τόλμας, Ἂν ἔρεξ'. Et ὀνύχων δάϊ' ἀμύγματα ap. Eund. [827.] Et Soph. [Aj. 365] : Τὸν ἐν δαΐαις [δαΐοις] ἄτρεστον μάχαις. [Æsch. Sept. 222 : Ἀπτόμενον πυρὶ δαΐῳ. Et alibi. Eur. Hel. 197 : Ἰλίου κατασκαφὰν, πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ. Arist. Ran. 897 : Καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι τίνα λόγων ἔπιτε δαΐαν ὁδόν. Lycophr. 861 : Δαΐου μάχης.] || Et δάϊος πολεμίοισι, Formidolosus hostibus, ex Eur. [V. in Δάϊον. Æsch. Prom. 360 : Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων ἰδὼν ᾠκτειρα, δάϊον τέρας, ... Τυφῶνα θουρόν. Ubi verterim Horrendum. C Idem ap. Plut. Mor. p. 334, D : Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις. Eust. Opusc. p. 42, 28 : Σύ τε γὰρ, ὦ ἀνδρικώτατε αὐτοκράτορ, ἅμα βοῆς ἤσθου πολεμικῆς καὶ αὐθωρὸν δάϊος ὁπλιτοπάλας, ἔποχος πολεμιστῆρι ἵππῳ σεαυτὸν εἰς μάχην προβέβληκας. Simili signif. videtur dixisse Aleman ap. Priscian. vol. 1, p. 22 : Καὶ χεῖμα πῦρ τε δάΓιον, quod Homero Il. M, 178 restituebat Bentl. pro λάϊνον.] Δάϊοι plur. ut πολέμιοι, absolute et subst. capiendo, Hostes. Soph. OEd. C. [597] : Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτοποιὸν, Ἐγγέων φόβημα δαΐων, i. e. φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. || Att., ut tradit schol. Soph., capitur pro δύστηνος : Aj. [784] : Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. Ubi tamen sunt, qui pro αἰχμάλωτος, Bello capta, accipiant. [Æsch. Cho. 429 : Δαΐα πάντολμε μῆτερ ... δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς. Eur. Herc. F. 914 : Δάϊοι φόνοι, δάϊοι δὲ τοκέων χεῖρες· 1023 : Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ δάϊε, λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ.] || Δάϊος autem a δαίω, i. e. μανθάνω, est Peritus, ἔμπειρος. Quomodo accipitur in Epigr. [Anth. Plan. 4, 119 : Λύσιππε, πλάστα Σικυώνιε, θαρσαλέῃ χειρ] δάϊε τεχνίτα. || Δάϊον, Hesychio est etiam ἰσχυρόν : item ἀγαθόν. Et Δαΐα Eid. est et μεγάλη [id. paullo ante Δάης, μάχης, μεγάλης], ἄπειρος [ἔμπειρος conj. intt.], σεμνὴ, φοβερά. Item ἀρουμένη. [Dicit Hesych. Δαΐαν, τὴν ἀρουμένην. Conj. Ruhnk. Ep. cr. 2, p. 136 : Λαΐαν, γῆν ἀρουμ. V. autem de δάϊος etiam in Δήϊος, quod nolui separare a δηιότης, etc. Forma contr. Δᾷος est Æsch. Pers. 271 : Μάταν τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν δᾴαν Ἑλλάδα χώραν. Conf. ib. 281, 286, et de quo dicetur in Δηιόω, δᾳώσας.]

[Δαϊόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Miserabilia cogitans, Miserabilis. Æsch. Sept. 917 : Γόος αὐτόστονος αὐτοπήμων, δαϊόφρων, οὐ φιλογαθής. Libri δαΐφρων.]

[Δάϊππος, ὁ, Daippus, statuarius, memoratur Pausan. 6, 12, 6; 16, 5. Alius ap. Diog. L. 5, 3, 63. L. Dindorf.]

[Δαῖρα. V. Δάειρα.]

[Δαῖρος vel Δαιρὸς, ὁ, Urendi vim habens. Arcad. p. 69, 17 disyllaba in αιρος, nisi sint n. pr., acui do-

cens, Τὸ δαῖρος, ait, διφορεῖται, ἤτοι ὁ καυστικός. || Δαῖροι, Θάσιοι, Hesych. Quod ad Aerίαν, antiquius Thasi nomen, refert Is. Voss. L. Dindorf.]

Δαίρω, Cædo, Verbero. [Suid. et Zon. p. 472 : Δαίρω, τὸ τύπτω, Δέρω δὲ τὸ ἐκδέρω. Arist. Nub. 442 : Τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν. Ubi codd. plerique δέρειν, unus δέρρειν, sicut δέρρειν et δέρρουσιν unus item Platon. Euthyd. p. 185, C, D, fert pro δέρειν et δέρουσιν, Av. vero v. 365 : Ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν, omnes præter unum tertiam præstant formam δεῖρε quæ est etiam in libris Luciani Asin. c. 6 : Καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, quamvis consentientibus in scriptura δέρειν paullo ante in verbis : Οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν καὶ δέρειν. Aoristo Epict. Diss. 4, 1, 119, liber unus : Ἀλλὰ δεῖραί με δύναται· ceteri enim δῆραι, ut ap. Gregor. p. 316, memorantem accentum Dor. ἐδεῖραν, cod. ἔδηραν. Martyr. Eusignii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 234, B : Λέγει τῷ δείραντι αὐτὸ, Ἔταιρε, μὴ δαῖρε αὐτό. In forma δαίρειν conveniunt libri ejusd. Epict. 3, 19, 5; 22, 54, quum inter hoc et δέρειν fluctuent 3, 10, 7; 3, 22, 52; 4, 1, 127, utiturque præter Martyr. l. c. Eust. Opusc. p. 99, 33 : Ὁ σκιαμαχῶν εἰς ψόγον ἀποτάσσεται, ὃν οἶδεν ἡ παροιμία εἰς ταὐτὸν ἥκοντα τῷ ἀέρα δαίροντι (in eod. prov. 1 Cor. 9, 26 : Οὕτω πυκτεύω ὡς οὐκ ἀέρα δέρων, libri partim sic partim δαίρων), neque eripuerim recentioribus, Suidæ, Herodiani Epim. p. 19, 7 testimonio satis firmatam. Sed ap. Arist., ubi prima longa opus, δαίρειν an δείρειν scrib. sit, nondum arbitror liquere. Formæ δέρω hac signif. positæ exx. v. in Δέρω. Imp. aor. δάρηθι memorat Arcad. p. 172, 26. L. Dindorf.]

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, Epulum, Epulæ. Od. Θ, [248] : Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαὶς [immo δαίς : v. Arcad. 92, 20; 125, 20] τε φίλη, κιθαρίς τε, χοροί τε. Il. Ψ, [810] : Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν. Hesiod. [Op. 340] : Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. [Signif. Epularum et Epuli conjungit Hesiod. ap. Athen. 2, p. 40, F : Ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐνὶ δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ τέρπεσθαι μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσωνται. Plur. Hom. Od. Υ, 182 : Εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν· Α, 374 : Ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, etc. Et tragici utroque numero. Herodot. 1, 133 : Πλέω δαῖτα προτίθεσθαι.] Δαῖτα θάλειαν autem [apud Homer. Il. Η, 475, Od. Γ, 420, Hesiod. Op. 740] Seleucus vult esse δίαιταν, Eust. [Soph. Triptol. ap. Hesych. v. Δαίς : Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν. || Etiam de animalibus. Il. Ω, 43 : Εἷσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν (leo), ἵνα δαῖτα λάβῃσιν. Quem usum, loci hujus ignari, negabant grammatici, ut Athen. 1, p. 12 E, F. Babrius ap. Suid. v. Πανθοίνην : Λέων μὲν αὐτοὺς εἶχε δαῖτα πανθοίνην. Cui Toup. vol. 2, p. 20 confert Ælian. V. H. 1, 2 : Ὅ, τι ποτέ ἐστι τὸ ἐμπεσὸν, ἢδ' (aranea) ἔχει δαῖτα. Pro cibo Nicand. Th. 919 : Τύμμασιν ἡμίβρωτα βάλοις ἀπὸ λύματα δαιτός. Eur. Cycl. 245 : Θερμὴν ἕδοντος δαῖτα. Et aliter fr. Cress. ap. Athen. 14, p. 640, B : Πάρεισι δὲ μόσχων τε σαρξ τέρεινα χηνεία τε δαίς. De commeatu Ergias s. Erxias Athen. 8, p. 360, E, ab Hemst. cit. : Πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην ... καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες.]

Δαΐς, ΐδος, ἡ, [Gl. Tæda], Fax accensa s. ardens. [Immo et non accensa. Appian. Punic. c. 24 : Δᾷδας ἔφερον οὐχ ἡμμένας. Schweig. Hesych. : Δαὶς, πεύκη.] Od. Η, [101], de simulacris puerorum faces tenentium, Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis ut suppeditentur, Lucretio interpr. Sic Hesiod. [Sc. 275] : Ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. [Attici semper contr. Δᾷς, de quo HSt. hæc tradit :] Δᾷς, ᾰδος, e δαΐς per contr., Tæda, Fax. Xen. Cyrop. 7, [5, 9] : Πολλὴν δᾷδα ἔχομεν ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. [Polyb. 1, 45, 12 : Δᾷδα καὶ στυπεῖον. Diod. 20, 86 : Ξηρᾶς ὕλης καὶ δαδὸς ἀκάτια πληρώσαντες. Geopon. 10, 61 : Δαδὸς λαμπρᾶς ἐπίουρον. Quibus ll., jam ab Schæf. citt., intelligenda Ligna pinea, pariter atque ap. Diod. 13, 13 : Ὁλκάδα κληματίδων καὶ δάδων ἔτι δὲ πίττης πληρώσας. (Thucyd. 7, 53 in ead. historia, Κληματίδων καὶ δαδὸς γεμίσαντες.) Apollod. Poliorc. p. 20, 2 : Εἰ δὲ ἐνδέχεται, δᾷδες ἔστωσαν οἱ πάσαλοι. Id. p. 17, 16 : Περικείσθω φρύγανα ... σχίδακές τε καὶ δᾷδες, cui l. sim. Lucianeus Mort. Peregr. c. 35, ab Schneid. collatus : Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ καὶ παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη τάχιστα, ubi tædas arbores, non faces dici vidit Palmer. Hero in Math. Vett. p. 318 : Ἀναρίον καὶ κανάβιον καὶ δᾷδας. L. D.] Aristoph. N. [1494] : Σὸν ἔργον, ὦ δᾷς, ἶέναι πολλὴν φλόγα· Pl. [1194] : Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας. Sic δᾳσὶν ἡμμέναις Æschin. [C. Tim. p. 27, 7 St.] dixit, quod Cic. Tædis ardentibus reddidit. [Antonin. Lib. c. 41 : Δᾷδα καιομένην παρήνεγκεν. V. in Δαΐς. Metaph. Plut. Mor. p. 788 extr. : Ὁ δὲ τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι καὶ διηγωνισμένον οὐκ ἐῶν ἐπὶ τὴν δᾷδα καὶ τὴν κορωνίδα τοῦ βίου προελθεῖν. Verteris, Ad rogum. Accentum acutum testatur Io. Diac. ad Hesiod. Scut. v. 275 : circumfl. videre licet in ed. Suid. Mediol. v. Δᾷς. Simile δαΐς, quod tamen fort. scr. δᾷς, habet Etym. M. p. 244, 51, et, ut videtur, Greg. Cor. p. 582. De accus. δαΐν v. seq. Δαΐς in fine.]

Δαΐς, ΐδος, ἡ, Pugna, s. potius Pugna ardens aut fervens; a δαίω enim derivari jam dixi. Il. Ν, [286; Hesiod. Th. 650] : Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγῆναι ἐν δαΐ λυγρῇ· ubi apocopen esse pro δαΐδι tradit Eust. et gramm. [Æsch. Sept. 926 : Πολυφθόρους ἐν δαΐ. Ubi olim legebatur δαΐδι. Quod perinde inauditum ut δαΐδος. Omnino gen. voc. nullus videtur in usu fuisse.] Δαΐ, poet. apoc. pro δαΐδι, a δαΐς, Hesych. vero rectum ejus casum statuit δᾷ. [Verba ejus sunt : Δαΐ, μάχῃ, ὡς γραῦς γραΐ, καὶ δᾷ δαΐ. At in cod. est καύσδαϊ, h. e. ναῦς, ναΐ. Ceterum δάϊ scrib. esset an δαΐ non convenit inter grammatt., quorum de sententiis v. schol. Hom. Il. Ξ, 387, ubi δάϊν accusat. barytonus diserte affertur e Callimacho, Ἐς δάϊν ὁπλισμῶν ἵππειον (ὁπλισμὸν ἱππείων Blomf., q. v. ad Æsch. Sept. 920) quo de fr. v. paullo post. Ejusd. testim. utitur de eod. accentu Etym. M. p. 226, 36, in hoc fr. (243 Ern.) : Ἐς δάϊν ἐρχομένων, quod in medio relinquo an a priori sit diversum putandum. Est idem Anth. Plan. 4, 233 : Ἐς δάϊν Ἀσσυρίων. At δαΐ Theocr. 22, 79; Ὑπείροχος ἐν δαΐ Κάστωρ. Quint. 1, 448 : Ἀνδράσι καὶ σθεναρῇσιν Ἀμαζόσιν ἐν δαΐ κεῖναι. Anth. Pal. 6, 2 : Ἐν δαΐ φωτῶν· et 159. Accus. contr. δαΐν e Callim. affert fr. Onomastici cod. Barocc. 76, f. 303, a Cramero excerptum : ... γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ δαίω δαΐς, καὶ συναλοιφῇ δαΐς· ὀξυτονεῖται, ἐπεὶ ἀπὸ ὀξυτόνου· ἴσως ὀξυτονήθη (sic) πρὸς ἕτερον σημαινόμενον· ἔστι γὰρ δαΐς περισπώμενον ἐπὶ τῆς μάχης, ἔνθεν αἰτιατικὴν Εἰς δάΐν (scr. δαΐν) ὁπλισμένων ἵππων (ἀργὸς additur in Mus. philol. 5, p. 414) ἔχει Καλλίμαχος. Unde corrigi jubet Cramerus schol. Ven. Hom. Il. Ξ, 387 supra cit. Tamen ne grammatici quidem Bar. scriptura potest esse a Callim., nec licet dicere δαΐν an δάΐν scripserit poeta. Hesych. inter Δαΐ et Δαΐνόν : Δαΐην, μάχην, νίκην, λαμπάδα. Scrib. videtur δαΐν, quanquam ab ea forma aliena est postrema signif. L. Dind.]

[Δαισάνη, ἡ, πτισάνη, Hordeum vel Triticum decorticatum, interp. Suid., Zon. p. 468, Etym. M. p. 251, 48. L. Dindorf.]

[Δαισιανὸς, ὁ, Dæsianus, cursor, tarditate et mendicitate ridiculus, sec. Hesych. L. Dind.]

[Δαισίας, s. Δαίσιος, n. pr. viri, qui memoratur ap. Platon. com. Athen. 10, p. 424, B : Κύαθον ἐπριάμην παρὰ Δαισίου. L. Dindorf.]

Δαίσιμον, τὸ, Edule, Quod esui est, ἐδώδιμον, Hesych. [et Zon. p. 471.] VV. LL. afferunt etiam Δαίσιον pro Esui aptum, Vescum : sed sine exemplo. [Etym. M. p. 352, 29 : Δαίσιον, ἐδώδιμον. Notandus hic error Alberti ad Hesych., qui HSt. δαίσιον afferre putat e Lex. vet. manuscripto. Verum ille dicit vulgata impressa.]

[Δαίσιος, ὁ, n. mensis Macedonici, respondentis Maio exeunti et ineunti Junio, ut testatur Plut., qui proelium ad Granicum Alex. c. 16 Dæsio, Camill. c. 19 Thargelioni Attico, cujus eadem fere ratio est, ascribit. Id. vero Arat. c. 53 Dæsium Sicyoniorum confert Anthesterioni Attico, i. e. Februario exeunti et ineunti Martio. Augusto respondebat ap. Sidonios sec. Hemerolog. Flor.: v. Ideler. Chronol. vol. 1,

p. 434. Apud Syromacedones autem Junio respondet sic ut calendæ Juniæ eædem sint Dæsii. Malalas p. 93, 20 : Ἐξῆλθε τῷ δαισίῳ τῷ καὶ ἰουνίῳ μηνὶ ιη'· 261, 20 : Μηνὶ ἰουνίῳ τῷ καὶ δαισίῳ κ'. Alia exx. v. ap. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 358. Frequenter ap. recentiores scribitur δέσιος, ut ap. Malal. ll. cit. et alibi, Tzetzam Exeg. Il. p. 43, 21 (ubi mendosius etiam τοῦ Δεστίου μηνὸς, ὃς νῦν ἐπιχωρίως Ἰούνιος λέγεται καὶ ἐς Ἑλλάδα), ad Hesiod. Op. v. 502, sed priorem scripturam tuetur Etym. M. p. 252, 30 : Δαίσιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν, ἑρ... (ἑρμηνεύεται s. ἑρμηνευόμενος Gaisford. ad l. Tzetz.) σιτογόνος. De altera HSt. :] Δέσιος, ap. Macedonas, dicitur Junius mensis, ut Suid. tradit. Legitur sane in titulo Concilii Niceni, Ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐννεακαιδεκάτῃ πρὸ δέκα τριῶν Καλανδῶν Ἰουλίων, Mense Desio decimanona die ante XIII Kalend. Julias. Vide et Tractatum de Mens.

[Δαῖσις, εως, ἡ, Divisio. V. Δίασμα.]

[Δαισιτιᾶται, οἱ, populus Pannonicus, ap. Strab. 7, p. 314, et ubi vitiose, ut videtur, Δαίσιοί τε καὶ Παίονες, Appian. Illyr. c. 17. L. Dind.] B

[Δαΐσκος, ὁ, Daiscus, n. pr. viri, Phalar. Epist. 31. L. Dindorf.]

[Δαΐσφαλτος, ὁ, ἡ, ap. Lycophr. 170 : Τὰ δευτερεῖα τῆς δαϊσφάλτου πάλης λαβόντα, schol. interpr., Τῆς ἐν πολέμῳ σφαλλομένης, ἤγουν τῆς ἑτερορρεποῦς μάχης, Luctæ qua falluntur certantes, Incertæ, Lubricæ, ut vertit Cant., Schneid. vero, Quæ sternit, subvertit inter pugnandum.]

[Δαιταλάω. V. Δαιταλόω.]

Δαιταλεύς, έως, ὁ, Conviva, Epulo, θιασώτης, συμπότης, Eust. ut Athen. 6, [p. 270, A] : Ἐπήνουν μὲν οἱ δαιταλεῖς· ὁ δὲ Κυνοῦλκος ἔφη, ἄνδρες σύσσιτοι· 14, [p. 658, E] : Ἀγνοεῖν μοι δοκεῖτε, ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς· dictum utrobique de illis Dipnosophistis solenni epulo exceptis, quos libr. 7 [immo 9, 381, B], στωμυλήθρας δαιταλεῖς appellat. Apud Eund. [et alios, indicatt. in Collect. fragm. Arist.] comœdiæ Aristoph. nom. est. [De aquila jecur Promethei exedente Æsch. fab. cognom. 1024 : Ἄκλητος ἔρπων δαιταλεὺς πανήμερος.]

[Δαιταλευτής, ὁ, i. q. δαιταλεύς. Nicet. Andron. Comn. C 1, p. 200, A : Οὕτω δ' αὐτὴν (θοίνην) ἐδαίτρευσε, καὶ καρυκείας μετέδωκε πλείονος, ὡς ἀξίαν εἶναι μὴ ἄλλον εὐτυχήσειν δαιταλευτὴν ἢ μόνον βασιλέα Ἀνδρόνικον. Schneid. || Coquus. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 2, 31, p. 104, A : Ἔγεμε γὰρ (regia Blachernarum) καπνοῦ καὶ λιγνύος Ἰταλικῆς, ἣν οἱ τοῦ Βαλδουίνου δαιταλευταὶ ἐκ πολλῆς τῆς ἰδιωτείας ἐκείνου τοῖς τῶν ἀνακτόρων τοίχοις προσέπαττον. Ad quæ Possin. p. 376 : Pro δαιταλευταὶ, quod in duobus codd. legitur, Vat. habet μάγειροι. L. Dind.]

[Δαιταλεύομαι, Coquor. Nicet. ib. p. 180, A : Ἐκ τῆς τῶν ὄντων βίβλου ἀπειλειμμένος (ἀπηλιμμένος) καὶ εἰς θοίνην Ἀνδρονίκου δαιταλευθείς. Vertere possis phrasi Plautina, Andronici pabulum futurus. Cit. Schneid.]

[Δαιταλουργέω, Cœnam paro, Coquo. Eust. Opusc. p. 208, 41 : Ἅμα ὁ τὰ θεῖα λιχνευόμενος ἤκουσε καὶ ἅμα ἔφαγε καὶ ἔπιε τὸ κερασθὲν, ὡς οἶδεν ἡ Σολομόντειος δαιλουργεῖν σοφία· 317, 8 : Οὐδὲ τῶν ἀψαύστων ἀνειμένῃ γλώσσῃ σωμάτων ἀπέσχοντο, λιμοῦ κἀνταῦθα δαιταλουργοῦντος αὐτοῖς. L. Dind.]

Δαιταλουργία, ἡ, Coquendi ars. [Lycophr. 199 : Σάρκας λεβητίζουσα δαιταλουργίᾳ.]

Δαιταλόω, Epulor, Convivor, ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι, Lycophr. [654 : Ὠμόσιτα δαιταλωμένους. Schol., ὠμοὺς ἐσθιομένους. Qui l. referendus ad δαιταλάω, ut forma δαιταλόω nulla sit.]

Δαίτη, ἡ, i. q. δαίς. Il. K, [217] : Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. [Od. Γ, 44 : Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε· Η, 50 : Δαίτην δαινυμένους.] Eust. id. σκληρότερον esse dicit. Utitur et Apoll. Rh. 2, [761], δαίτην ἀμφίεπον. [Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 16, E : Αὐτὸς ἐν δαίτῃ παρών· ubi tamen Plat. Reip. 2, p. 383, A, θοίνῃ. Schæf. De brutis Oppian. Hal. 2, 251 : Μαιόμεναι (ἄρκτοι) δαίτην ἀνειμώλιον. Nicand. Al. 379 : Πολλάκι μὲν δαίτην ἀπερεύγεται αἱματόεσσαν. Wakef.] Hesych. non solum δαίτῃσιν exp. εὐωχίαις, sed affert etiam δαίτας pro μεριστὰς, qua signif. oxytonos potius dicendum esset δαιτάς. At oxyt. Δαιταὶ [l. Δεταὶ, quod v.] Eid. λαμπάδες, quæ et δαίτιδες et δεταί. [Oxyt. scribi etiam signif. Convivii ex Suida s. v. notavit Heyn. ad Il. K, 217. Paroxyt. scribi jubet Arcad. p. 114, 18.]

Δαίτηθεν, E convivio, Ex epulo. Od. K, [216] : Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. [Theocr. 17, 28 : Ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι.]

[Δαιτήριον, τὸ, Diribitorium. Zonar. p. 470 : Δ., μεριστήριον, ἀπὸ τοῦ δαῖσαι τὸ μερίσαι. Quibus hæc præmittit Etym. M. p. 251, 52 : Δαιτήριον τόπος ἐν Ἰλιάδι σταδίου, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καθήμενον Ἡρακλέα μετὰ τὸν πρὸς Αὐγέαν πόλεμον τὰ λάφυρα τοῖς συμμάχοις δαῖσαι. Ubi suspecta videntur verba ἐν Ἰλιάδι sub iisque nomen Elidis s. Eleæ latere. L. Dind.]

[Δαίτης, ὁ, heros, cuius ap. Trojanos culti mentionem fecerit Mimnermus, memoratur a Demetrio Scepsio Athen. 4, p. 174, A.]

Δαῖτις, ιδος, ἡ, Fax magna et ardens : καταχρηστικῶς autem pro Allii capite ponitur, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκειμένην παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς λαμπάσι. [Hæc Galen. Lex. Hipp. p. 454.] Pro eo apud Erotian. [p. 132] legitur Δέτις a δέω. B

[Δαιτὶς, ίδος, Dætis, locus Ephesi sec. Etym. M. p. 252, 11, Suid. et Zon. p. 467. L. Dind.]

Δαῖτος [Δαιτὺς conj. Kuster.], Hesychio εὐωχία, εὐφροσία : pro quo alioqui δαὶς et δαίτη dicitur.

[Δαῖτος, ὁ, Dætus Cephali, Cephalleniæ conditoris, posterus, ap. Pausan. 1, 37, 6.]

[Δαιτρεία, ἡ, Coquinaria. Herodian. Epim. p. 19, 6 : Δαιτρεία, ἡ μαγειρεία.]

[Δαίτρευμα, τὸ, Cœna, ut videtur, ap. Eust. Opusc. p. 312, 10 : Ἀλλ' ὅτε καὶ ἐπανέλθω τῇ μνήμῃ πρὸς τὴν καινὴν σκευωρίαν ἐκείνου τοῦ ἐναγχός που περιτεθέντος δαιτρεύματος. L. Dind.]

[Δαίτρευσις, ἡ, Coctio. Nicet. Man. Comn. 4, p. 95, A : Τῆς περιέργου τῶν κρεῶν δαιτρεύσεως.]

[Δαιτρευτῶς, Divise. Zonar. p. 474 : Δ., μεριστῶς.]

Δαιτρεύω, εύσω, More δαιτροῦ carnes distribuentis divido : δαιτρὸν ago. Il. A, [704] : Τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαιτρεύειν. [Ib. 687 : Οἱ δὲ συναγρόμενοι ... δαίτρευον (χρεῖος).] Od. Ξ, [433] : Ἂν δὲ συβώτης Ἵστατο δαιτρεύσων. Quod mox exp. καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. O, [322] : Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι, καὶ οἰνοχοῆσαι. Ap. Apoll. Rh. 2, [1178] : Ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, exp. Mactabant. [Lycophro 1315 : Λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας· 160 : Τοῦ Ζηνὶ δαιτρευθέντος Ὀμβρίῳ δέμας. Oppian. Hal. 1, 545 : Τοῖς ὕπο καὶ ζωὸς περ ἐὼν, ἔτι κείμενος αὖτως, οὐδὲν ἀμυνόμενος δαιτρεύεται. Nonn. Dion. 2, 43 : Ὠμοβόροι γὰρ ἄρκτοι ἐδαιτρεύοντο Τυφαονίοιο προσώπου ἀρκτῴοις γενύεσσι. Wakef. Act. id. 13, 118 : Ἀνέρα δαιτρεύουσα (Iphigenia in Tauris). Oppian. Cyn. 2, 247 : Αὐτίκα δ' αὖτ' ἔλαφος, καὶ μειδιόωντι ἐοικὼς, δαιτρεύει στομάτεσσιν ἐτώσια δηριόεντα. De epulis s. carnibus apparandis Athen. 10, p. 412, F : (Ταῦρον) περιενέγκας τὸ στάδιον, μετὰ ταῦτα δαιτρεύσας μόνος αὐτὸν κατέφαγεν· et Nicet. in Δαιταλευτὴς cit. Figurate Eust. Opusc. p. 177, 67 : Ἐκεῖνα μὲν γὰρ εὐφροσύνην αὐτῷ δαιτρεύειν εἶχόν τινα, Impertire. L. Dind.]

[Δαιτρόν. V. Δαιτρός.]

Δαιτροπόνος, ὁ, ἡ, Hesychio σιτοπόνος, σιτοποιός [σιτοπόνος delet Albert.].

Δαιτρὸς, ὁ, Coquus : τραπεζοκόμος, μάγειρος, inquit Plut. Symp. [p. 644, A], a more sc. antiquo, ὁ διανέμων τὰ κρέα, vel, ut Eust., ὁ ἴσην ἑκάστῳ μοίραν δαιόμενος, s. ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινυμένοις. [Ex Athen. 1, p. 12, E, quibus conferendæ interpretationes Hesychii, μάγειρος, διαιρῶν τὰ κρέα κ. τ. λ.] Od. [A, 141 : Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας·] P, [331] : Ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφέζεσκεν κρέα πολλά. [Ἐφίζεσκε, κρέα πολλὰ δαιόμενος μνηστῆρσι. Lycophr. 35 : Δαιτρὸς ἡπάτων. Nicand. Al. 258 : Ὡσεί τε κρεάων θοληρὸν πλύμα χεύατο δαιτρός.] || Δαιτρὸν exp. et μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ, ut Eust. tradit Il. Δ, [262 : Εἴπερ γάρ τ'] ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ [ἔστηχ'] · ubi opp. τὸ πλεῖον δέπας, quasi quod certa portione datum est. [De accentu in secunda ponendo Arcad. p. 74, 15.]

Δαιτροσύνη, ἡ, Scientia ministrandi more δαιτροῦ. Od. Π, [253] : Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων.

Δαιτυμονεύς, ὁ, deriv. a δαιτυμών, pro eod. Nonn. D

[Io. c. 4, p. 46, 1 Heins.] : Σὺν υἱεῖ δαιτυμονῆϊ. [Id. Dion. 2, 666 : Καὶ χθονίου δείπνοιο θεοὺς ἔχε δαιτυμονῆας. De aquila jecur Promethei exedente ib. 577 : Ἥπατος ἠβώοντος ἀφειδέα δαιτυμονῆα. L. Dind.]

Δαιτυμών, όνος, ὁ, ἡ, Epulo [Gl.], Qui epulas instituit, ut Liv. exp., seu ἑστιάτωρ : et ut Eust. ὁ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζων. Quo sensu accipi vult idem Eust. Od. Δ, [621] : Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος· cum subjungat : Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. [Locum totum non esse Homeri disputat Wolf. Prol. p. 131 sq.] || Epulo, i. e. Qui epulatur, ὁ ἁπλῶς δαινύμενος : Od. O, [466] : Δέπα ἠδὲ τραπέζας Ἀνδρῶν δαιτυμόνων· X, [12], μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eust. ap. Hom. posteros accipi scribit pro Amicis, qui ad epulum s. convivium vocantur; ut intelligi potest ap. Plat. De rep. 1, [p. 345, C] : Ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσεσθαι. [Sic etiam Ammon. p. 60 : Ἑστιάτωρ καὶ δαιτυμὼν διαφέρει· ἑστ. μὲν γὰρ ὁ ὑποδοχεύς, ὁ δὲ οἱ ἑστιώμενοι, ubi v. Valck. Dio Chr. vol. 1, p. 48 : Οὐχ ἑστιάτορα καὶ δαιτυμόνα, ὡς ἔφη τις. Plato Tim. init. : Τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, ταυτὶ δ' ἑστιατόρων. Eur. Cycl. 610 : Τοῦ ξένων δαιτυμόνος, de Cyclope. Sic et Herodot. 1, 73 : Καὶ γὰρ Κυαξάρης καὶ οἱ παρεόντες δαιτυμόνες τῶν χρεῶν τούτων ἐπάσαντο. Et alibi. L. D. Chrys. De sac. 6, 4, p. 236. Routh.]

Δαιτὺς, ύος, ἡ, i. q. δαίς. Il. X, [496] : Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε. [Conf. Δαῖτος.]

[Δαίτων, ωνος, ὁ, Pransor, Conviva. Chœrob. in Bekk. An. p. 1359, b : Δαίτων ὁ ἀριστητής. Athen. 4, p. 173, F : Δημήτριος ὁ Σκήψιος ... ἐν τῇ Λακωνικῇ φησιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ὑακινθίδος ἱδρῦσθαι ἥρωας Δαίτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων. Sed in epit. 2, p. 38, C, ubi hæc ex Polemone afferuntur, pro Δαίτωνα est Μάττωνα. Δαίτωνα ex altero l. citat Eust. Od. p. 1413, 21. L. Dindorf.]

[Δαιτώνδας, ὁ, Dætondas, Sicyonius statuarius. Pausan. 6, 17, 5.]

[Δαίτωρ, ορος, ὁ, Conviva. Zonar. p. 464 : Δαίτωρ ὄνομα κύριον καὶ ὁ εὐωχητής. N. pr. quum dicit respicit Hom. Il. Θ, 275 : Δαίτορά τε Χρομίον τε. L. Dind.]

[Δαϊφάντης, ὁ, Daiphantes, n. pr. viri Phocensis ap. Pausan. 10, 1, 8. ἄϊ]

[Δαΐφαντος, ὁ, Daiphantus, pater Pindari, sec. Tzetzen Hist. 1, 8, 618, Steph. Byz. v. Κυνὸς κεφαλαὶ, Suid., script. Vit. Pindari ante Nicand. Ther. ed. Schneid., et alium quem citat Eust. Opusc. p. 59, 52 : Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηίδος οὖδεϊ Θήβης Κλειδίκη εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῳ, qui v. 75 memorat cognominem Pind. filium : Ἦ τέκεν Εὔμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαίφαντον, pro quo ibid. p. 58, 5 sq. et ap. Suid. Διόφαντον. Δαϊφάντου vitam a Plutarcho scriptam memorat Phot. cod. 161, p. 104, 3. Daiphantum Thebanum memorat Ælian. V. H. 12, 3, e Plut. Mor. p. 194, C. ἄϊ L. Dindorf.]

[Δαϊφάρνης, ὁ, Persa, Xen. Cyrop. 8, 3, 21.]

[Δαϊφροσύνη vox nihili ap. Coluth. 362 : Ἡ μὲν ἀλητεύουσα δαϊφροσύνῃσιν ὀνείρων μητέρα παπταίνειν ὠίσσατο. Ubi Lennep. δολοφροσ., quod confirmavit cod. Mutin.]

Δαΐφρων, ονος, ὁ, ἡ, Bellicosus, Prudens : s. ὁ δάϊα, i. e. πολεμικὰ, φρονῶν. [Ita expl. Hesych. : Δαίφρονος, συνετοῦ περὶ τὸν πόλεμον, iterumque πολεμικὸς, πολεμικὰ φρονῶν.] Deducitur et a δαίω, Disco, quasi qui δέδαε φρεσὶ, ut de Circe loquitur Hom.; vel ὁ δεδαημένος φρονεῖν, i. e. ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος. Item a δαίω, τὸ μερίζω, quasi cui δαίεται ἦτορ, ut alicubi Hom. loquitur, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Il. P, [123] : Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε. Od. Γ, [163] : Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην· O, [518] : Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος. [Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 11 ed. Mai. : Ἔντιμ' ἠδὲ Κράτωνος Ἀγακλέος υἷε δαΐφρον. Empedocl. ap. Diog. L. 8, 61 · Παυσανία, σὺ δὲ κλῦθι, δαΐφρονος Ἀγχίτου υἱέ. Fem. etiam Hom. H. Cer. 359 : Δαΐφρονι Περσεφονείῃ. Pind. Pyth. 9, 98 : Δαΐφρων Ἀλκμήνα. Quint. 1, 47 : Δαΐφρονι Πενθεσιλείῃ· 128 : Δαΐφρων Τριτογένεια· 218 : Ἀλκῆς μνησώμεσθα δαΐφρονος. Quem non negaverim, falsa etym. delusum, non alienum fuisse ab signif. Bellicosi, quam Buttm. Lexil. vol. 1, p. 200 seq. agnoscebat in Hesiod. Op. 652 : Δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος· Sc. 119 : Ἥρως ὦ Ἰόλαε, διοτρεφὲς, οὐκέτι τηλοῦ ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων, ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην πάντῃ ἀναστρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δύνηαι, et Hom. Il. E, 181 : Τυδείδῃ δαΐφρονι· K, 402 : Αἰακίδαο δαΐφρονος, ceterisque Il. locis omnibus præter unum Ω, 325, cui pariter atque Odysseæ cunctis solam convenire putabat signif. Prudentis. Rectius Heyn. ad Il. A, 123, rejectis similibus grammaticorum argutiis, judicâvit stabilium apud epicos epithetorum vim non nimis esse premendam. L. Dindorf.]

[Δαίφρων, ονος, ὁ, Daiphron, f. Ægypti, Apollod. 2, 1, 5, 3; alius ejusd. ib. 9. Statuarius ap. Plin. N. H. 34, 8, 19. L. Dindorf.]

Δαίω, et Δαίομαι, Divido, Partior, ut volunt gramm.; quin et δεδαίαται ex Herod. [immo Hom. Od. A, 23 : Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,] affertur pro δέδαινται, Divisi sunt. [Hesiod. Sc. 165 : Τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα. Schol. : Ἦγουν μεμερισμένα ἦσαν καὶ οὐ συγκεχυμένα. Hom. Od. A, 48 : Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆι δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, ubi schol. : Διακόπτεται· τὸ γὰρ καίεται ἐρώσης, et similiter Eust., repudiantes interpretationem Flagrandi, quæ tamen unice convenit etiam Hesiod. l. c. Oppian. Hal. 4, 202 : Ὡς ὁ περιτρομέων ἀλόχους μέγα δαίεται ἦτορ. Apoll. Rh. 3, 661 : Ἡ δ' ἔνδοθι δαιομένη περ σῖγα μάλα κλαίει. Ubi est var. καιομένη.] Sed intelligendum tamen proprie de eo partiendi modo, qui in conviviis usitatus erat. Sic Od. O, 140 : Ἦρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. [Ib. I, 551 : Μήλων δαιομένων. Conf. Δαίελε.] || Hinc autem factum, ut et δαίειν γάμον dicatur, quasi δαίειν τὰ τοῦ γάμου κρέα, ut opinor, pro Epulum nuptiale celebrare; ut Il. T, 299 [ubi v. intt.] : Δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Quo et Eur. modo non solum ἔδαισαν γάμους [Iph. A. 707], sed etiam δαίσομεν ὑμεναίους [123] dixit. [Diod. 5, 49 : Τὸν δὲ γάμον ... δαῖσαι θεοὺς, ubi plura Wessel., etiam de medio afferens exx. Lycophr. 146 : Νυμφεῖα πενταγάμβρα δαίσασθαι γάμων (quod schol. expl. : Νυμφεύματα τῶν πέντε γαμβρῶν εὐωχηθῆναι), et Philostr. Her. 19, 16 : Καὶ γάμον ἐδαίσαντο σφῶν Ποσειδῶν τε αὐτὸς καὶ Ἀμφιτρίτη. Dionys. Ant. R. 1, 48, Menecratis verba apponens : Ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Achilli) δαίσαντες ἐπολέμεον γῇ πάσῃ, cui Hom. δαίνυ τάφον, de quo in Δαίνυμι, contulit Schneid. Ceterum non s. Δαίω sed s. Δαίνυμι ponenda erant exx. signif. Vescendi s. Satiandi, quum Δαίειν in præs., ut docuit Buttm. Gr. vol. 2, p. 99, nonnisi Dividendi et Urendi notiones soleat asciscere.] || Quinetiam δαίεσθαι sine adjunctione pro Epulari, Od. Σ, [407] : Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες· [Η, 188 : Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες. Pind. Pyth. 3, 93 : Θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις· 10, 31 : Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας· Nem. 9, 25 : Ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους φῶτας. Sophocl. fr. ap. Villois. An. vol. 2, p. 94 : Ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα· El. 543 : Ἦ τῶν ἐμῶν Ἄδης τιν' ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; Philostr. V. Apoll. 4, 25 : Πιαίνουσι τοῖς ἀφροδισίοις οὓς ἂν ἐθέλωσι δαίσασθαι. Anth. Pal. 7, 395 : Καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον εἰν ἁλὶ θῆρες. Epigr. ap. Pausan. 5, 20, 7, ab Hemst. cit. : Οὐδ' ὁλοὴ δαίσατο φλόξ με πυρὸς, ubi δέξατο libri. Archestr. Athen. 7, p. 319, E : Ὁμῶς κροκόδειλον ἂν ὀπτὸν δαισαίμην ἀπ' ἰπνοῦ. Matro ib. 4, p. 136, B : Ἀμβροσίη, ἣν δαίονται μάκαρες θεοί. L. D.] Ponitur et simpl. pro Edere cum accus., ut Phocyl. [13, 135] : Μηδέτι θηροβόρον δαίσῃ κρέας. || Dicitur et δαίειν τινὰ pro Epulum præbere alicui, ut ab Herod. 1, [162] : Τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. [Æsch. Eum. 305 : Καὶ ζῶν με δαίσεις. Eur. Or. 15 : Ἐδαισε δ' οὖν νιν (Thyesten) τέκν' ἀποκτείνας Ἀτρεύς. || Vesci ap. Phœnic. Athen. 12, p. 530, F, ab Schneid. cit. : Ἔχω δ' ὁκόσσον ἔδαισα χὠκόσσ' ἤεισα, ubi ὁκόσσ' leg. potius quam ὁκόσον, ut in epigr. Sardanapalli est ὅσσ' ἔφαγον, quum etiam χὠκόσσον sit in libris pro χὠκόσσ'. L. Dind.]

Δαίω, Comburo, Incendo. Il. Υ, [316] : Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν· [Φ, 375, ubi eadem, libri tantum non omnes καιομένη, καίωσι· quod videtur utroque l. præferendum. Sic δαΐεν pro καΐεν temere illatum erat

Apoll. Rh. 4, 713, et δαιόμεναι pro καιόμεναι Hom. Il. Λ, 553. Ceterum cum δάηται componenda glossa Hesychii inter Ἐδάης et Ἐδαΐζετο : Ἔδες, ἐκάης. Recte Is. Voss. ἐδάης. Paullo aliter Σ, 206 : Ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν. Æsch. Ag. 496 : Δαίων φλόγα· Ch. 864 : Πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. Apollon. Rh. 4, 1147 : Δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸν πόθον, Incendit. Proprie Psephisma Byzant. ap. Demosth. p. 255 extr., ab Hemst. cit. : Τὰν χώραν δαίοντος καὶ ἐνδροκοπέοντος.] Soph. Tr. [765] : Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἱματηρά. Pertinet huc et δεδῄει [δεδῄει], Hesychio ἐφλέγη, διεκέκαυτο, et ἐξεγήγερτο, respicienti fortasse ad Il. B, [93] : Μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδῄει, Ὀτρύνους' ἴέναι· quod Eust. ad δαίω quoque pro μερίζω sumtum, referri posse scribit. [Rectius expl. comparandis Hesiod. Sc. 155 : Ἐν δ' ὁμαδός τε φόβος τ' ἀνδροκτασίη τε δεδῄει· Il. N, 736 : Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε, Fervet; I, 253 : Τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηε· Υ, 18 : Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε· Μ, 35 : Τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδῄει· Od. Υ, 353 : Οἰμωγὴ δὲ δέδηε. (Simili metaph. Soph. OEd. T. 187, ab Angl. coll. : Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος, ubi plura interpp.) Oppian. Hal. 4, 471 : Ἀεὶ δέ σφιν (apuis) ἐνὶ φρεσὶ φύζα δέδηε, πάντα δ' ὑποτρομέουσι. Proprie Il. Μ, 466 : Πυρὶ δ' ὅσσε δεδῄει.] Δεδαυμένον, quod Hesych. exp. περιπεφλεγμένον, Ambustum, a δαίω, Uro, Accendo, ita derivari potest, ut κεκαυμένον a καίω. [Etym. M. p. 250, 18 : Δαύω τὸ καίω, παρὰ Σιμωνίδῃ, Μηρίων δεδαυμένων. Callim. Epigr. 53, p. 322 Ern. : Οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον, ex conj. Bentl., quum δεδαγμένον vel δεδεγμένον reperiatur in libris. V. infra Δαυμᾶσαι, Δαύω.]

[Δαΐως, Strenue. Plut. Mor. p. 1097, C : Ὑπὲρ αὐτοῦ ταυτὶ τοῖς φίλοις γράφοντος δαΐως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς, de Epicuro. Cramer.]

[Δαιώσας. V. Δηιόω.]

[Δακάμας, ὁ, n. pr. Numidæ ap. Appian. Pun. c. 41.]

Δακὰρ, genus quoddam Cassiæ, ab Arabibus sic dictæ; pro quo Ruell. habet Darca ap. Diosc. 1, 12 [in ed. Saraceni legitur δάκαρ]. Probat vero et Hermolaus illud Δάρκα, utpote quod in antiquis Codd. legatur.

Δακέθυμος, ὁ, ἡ, Animum mordens s. remordens, ut Virg., Quando hæc te cura remordet. Sic δακέθυμος ἄτα dicitur [ap. Soph. Phil. 705. Simonid. ap. Clem. Str. 4, p. 494, A : Ὦ μὴ δ. ἰδρὼς ἔνδοθεν μόλῃ. Hemst. Anacreont. 8, 9 : Δακέθυμά μοι λέγοντες. Hesych. : Δακέθυμον, λυποῦντα τὴν ψυχήν.]

[Δᾰκεκάρδιος, ὁ, ἡ, Cor mordens, inter composita, quæ ε habent in commissura, memorat Etym. M. p. 668, 52. Wakef.]

Δάκετον, τὸ, pro eod. [Δάκος.] Theophr. H. P. 9, 21 : Πρὸς τὰ δάκετα χρήσιμος, Ad venenati animalis morsum utilis. Diosc. 7, 1 : Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακέτου πληγήν. [Theophrasti liber Περὶ δακέτων καὶ βλητικῶν, sc. ζώων, Athen. 7, p. 314, B. Schweigh. Arist. Av. 1069 : Ἕρπετά τε καὶ δάκετα. Anth. Pal. 9, 2 : Ἡ φονίη δακέτων ἰὸν ἐνῆκεν ἔχις. Diod. 1, 87 : Πρός τε τὰς ἀσπίδας ... καὶ τἆλλα δάκετα τῶν ἑρπετῶν, ubi est varietas δακετὰ, eademque ibid. paullo inferius : Τὰ μικρὰ τῶν δακέτων θηρίων, et 20, 42 : Δακέτων θηρίων ἐπεχόντων τὰ περὶ τὰς Σύρτεις ἔρημα. Iisdem Il. quod est δακέτων θηρίων legitimum est et plene loquentis sec. Eust. Il. p. 427, 28 : Καὶ δάκος δὲ καὶ δάκετον τὸ θηρίον, οὗ τὸ πλῆρες δάκετον θηρίον, cui confert Euripidea δάκη θηρῶν. ἄ]

[Δάκη, ἡ, Morsus, Hesych. v. Ἀκοντίας, cit. a Wakef. et Hemst. ἄ]

[Δακηνὸς, inter gentilia in ηνος recenset Steph. Byz. in Ἀδραμύτειον. L. Dindorf.]

[Δάκης. V. Δᾶκος. || Nomen fictum de verbo δάκνειν a Teleclide ap. schol. Arist. Vesp. 832 : Δάκης τίς ἐστιν ὄντιν' ἀνθρώπων ὁρᾷς; L. Dindorf.]

[Δακήων, ludorum in honorem Trajani Dacici, ut videtur, institutorum mentio fit in mon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 591, n. 1186 : Ἀγωνοθέτην Καισαρήων Νερουανήων Τραϊανήων Σεβαστήων Γερμανικήων Δακήων καὶ Ἰσθμίων... L. Dindorf.]

Δάκια, Hesychio τὰ ἄγρια ὀρνιθάρια : videntur tamen potius ita dici τὰ ἰοβόλα ἑρπετὰ, quæ et δάκεα s. δάκετα. [Etym. M. p. 245, 33 : Δάκια τὰ μικρὰ θηρία.]

[Δᾱκίᾱ, ἡ, Dacia, terra prope Borysthenem sec. Steph. B. Agathem. 2, p. 38 : Καὶ ἔστιν ὑπὸ μὲν τὰ δυτικώτατα τῆς Σαρματίας ἐπὶ νότον κατιοῦσα μετὰ τοὺς Ἰάζυγας τοὺς μετανάστας ἡ Δακία, ὁριζομένη καὶ αὕτη τῷ Ἴστρῳ. De ea regione in potestatem Rom. redacta et postea ex parte amissa v. Dio Cass. 68, 14, Suid. v. Δακία, s. Eustath. ad Dion. v. 305. Δακίαν πρώτην et δευτέραν memorat Malal. p. 277, 13. Conf. id. p. 301, 5.]

[Δακιηνὸς, ὁ, cogn. Jovis ap. Cappadoces sec. Strab. 12, p. 536 : Τρίτη δ' ἐστὶν ἱερωσύνη Διὸς Δακιηνοῦ, λειπομένη ταύτης (secundæ) ἀξιόλογος δ' ὅμως. Sic enim Tyrwh. pro scriptura librorum Δακίη οὐ λ.]

[Δᾱκῐκὸς, ἡ, ὸν, Dacicus, adj. possess. a Δᾶκος, q. v. Hinc cogn. Trajani Δακικὸς in inscr. ap. Ignarr. Pal. Neap. p. 6, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 600, n. 1213, Dion. Cass. 68, 10. Confus. c. Διακὸς v. s. illo. L. D. Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 735, C : Ἐκ τῆς Δακικῆς λαλεῖν στωμυλήθρας κατεγλωττισμένοι, de jocandi ridendique procacitate Dacorum s. Davorum, servulorum in comœdia. Hase.]

[Δακνάζω, Mordeo. Æsch. Pers. 571 : Στένε καὶ δακνάζου.]

[Δακνᾶς, ᾶ, ὁ, Mordax. Exc. Phryn. Bekker. An. p. 36, 17 : Δακνᾶς ἵππος, δακνᾶς ὄνος, περισπᾶται. Chœrob. ib. p. 1186 : Ἐπισκώμματα, οἷον δακνᾶς δακνᾶ.]

[Δακνὰς, άδος, ἡ. Valck. Adon. p. 346, B : « A vellicando mordendoque aviculæ quædam Δακνάδες fuere dictæ : ap. Hesych. est Δακνὶς, ap. Festum sunt *Dagnades*, sive potius *Dacnades*, judice etiam Scaligero. » Festi verba sunt 4, p. 113 : « Dagnades sunt avium genus, quas Ægyptii inter potandum cum coronis devincire soliti sunt, quæ vellicando morsicandoque et canturiendo assidue non patiuntur dormire potantes. »]

[Δακνηρὸς, ὰ, ὸν, Mordax. Philem. De ira in Vol. Hercul. 1, p. 73 : Δακνηρῷ. Passov. Hermes Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 964 : Τῷ τῆς λύπης δακνηρῷ. Kall. Schol. Guelf. Eur. Hec. 232 : Δηκτήρια) δακνηρά. Eust. Od. p. 1795, B : Δαπταὶ αἱ δακνηραί. L. D. Κολλούριον vocat δ. Alex. Trall. 2, p. 47.]

Δακνὶς, ίδος, ἡ, Hesychio Avis species. [V. Δακνάς.]

[Δακνοκάρδιος, ὁ, ἡ, Cor mordens. Const. Man. Chr. p. 92 (=77, 497); Nicet. Eug. 6, 34, 446; 8, 61. Boisson.]

[Δακνότης, ητος, ἡ, Mordacitas. Jo. Damasc. Arabs De purgam. Ms. ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 298, B : Μετὰ ποίων ἑτέρων εἰδῶν σμιγῆναι δεῖ τὰ ὀξέα φάρμακα καὶ δριμύτατα πρὸς τὸ ἐλαττοῦσθαι τὴν βλάβην αὐτῶν καὶ δακνότητα. L. Dindorf.]

Δάκνω, fut. δήξω, vel δήξομαι potius [Eur. Med. 1370 : Τοῦτο γάρ σε δήξεται· Bacch. 351 : Μάλιστα γάρ νυν δήξομαι. Demosth. p. 799, 5 et Hippocr. l. infra cit. Activ. ap. schol. Lycophr. 1006 : Δάψουσι) δήξουσι. L. Dind.], tempora enim sua ab inus. δήκω mutuatur [δέδηχα Suid. Zon. p. 485 : Δεδηχότας, δακόντας], Mordeo. Ut, Δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες. Plut. Alcib. Et quod Æsch. [Pr. 1008] dixit στόμιον δάκνειν, Ciceroni Mordere frænum. [Theodect. Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 226 : Καρτέρει δάκνων ὀργῆς χαλινόν. Conf. Valck. ad Eur. Hipp. 1223. Diod. 1, 87 : Τὰς ἀσπίδας, θανάσιμα δακνούσας. Cum genit. Arat. Dios. 1111 : Τὰ δὲ πάντοθι ποίης δάκνωσιν, cui φαγεῖν σίτου confert Voss. (Nisi forte Aratus secus accepit Hom. Il. Σ, 585 : Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων.) Cum præp. ἐκ Tzetz. Hist. 4, 256 : Ἐξ ἱματίων δάκνοντες ἠρέμα τοὺς παρόντας. Cum κατὰ seq. gen. Longus 1, 21 : Ἔδακνον κατὰ τοῦ δέρματος. Et ib. : Τὸν Δόρκωνα κατά τε μηρῶν καὶ ὤμων δεδηγμένον. Cum πρὸς schol. Aristoph. Lys. 298 : Δάκνει πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, ὥσπερ κύων. L. D.] || Metaph. etiam, ut et ipsum Mordeo, rebus inanimatis tribuitur, corpus aut animum quasi pungentibus aut urentibus. Diosc. : Ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plin., Radix gustu acri mordet. [Hippocr. p. 565, 37 : Προστιθέναι ἃ μὴ δήξεται καθαρτήρια. Conf. p. 567, 32; 568, 35. Similiter Arist. Pl. 822 : Ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου (fumus). Et de eod. Lys. 298 : Ὥσπερ κύων λυττῶσα τῶφθαλμὼ δάκνει. (Cujus loci imitatione scriptor Phi-

lopatr. c. 27, item metaph. : Ἐδήχθην τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος.) Menand. ap. Athen. 12, 552, E : Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακὼν Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν. L. Dind.] Il. E, [493] : Δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. [Conf. Valck. ad Eur. Phœn. 386. Hesiod. Theog. 567 : Δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν Ζῆν' ὑψιβρεμέτην.] Sic Cic. dixit Attici epistolas valde se momordisse. Eur. Thes. [fr. 4, 6] : Μή μοι νέορτον προσπεσὼν, μᾶλλον δάκοι. Quod Cic. Tusc. 4 [3, 14, 29] ita vertit, Ne me imparatum cura laceraret repens. [Eur. Hipp. 696 : Τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ.] Aristoph. Vesp. [253] : Οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι; Et pass. [in ejusd. Ach. 1 : Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν· 18 : Οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς. Eur. Hipp. 1303 : (Veneris) δηχθεῖσα κέντροις παιδὸς ἠράσθη σέθεν. In quibus argutatur Valcken., ceterum plurima affert exempla similis usus metaph. Quibus add. Plat. Reip. 5, 474, E : Πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι· Ephraim in Cotel. Patr. vol. 2, p. 818, 9 : Τῷ τοῦ τέκνου πόθῳ δακνόμενοι· Eunap. p. 33 : Τῷ λαμυρῷ καὶ περιττῶς καλῷ τοῦ παιδίου δηχθέντες καὶ ἁλόντες, ubi v. Boiss. p. 241.] Ap. Xen. Cyrop. 7 [immo 1, 4, 13. Conf. ib. 4, 3, 3] : Ἀκούσας δὴ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. Aristoph. ipsi etiam personæ tribuit, Vesp. [778] : Δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον· [conf. Ach. 376 : Οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δακεῖν. Et Vesp. 374 :] Ὡς ἐγὼ τοῦτό γ', ἐὰν Γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν [v. Villois. ad Long. 56. Schæf.]· Nub. [1369] : Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην. [Apoll. Rh. 3, 1170 : Ἴδας ἦστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον. Alia signif. Δάκνειν ἑαυτὸν Arist. Ran. 43 : Οὕτοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν, καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτὸν, ἀλλ' ὅμως γελῶ. Sic dicuntur hæsitantes, irati, etc. χείλη, γλῶτταν δάκνειν· v. Wyttenb. ad Eunap. p. 109, Boiss. p. 348. Figurati usus alia exx. sunt Æsch. Sept. 399 : Λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός· Arist. Ran. 861 : Ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε κοὐκ ἀναδύομαι δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ, τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας. Cum ἐπὶ Xen. Cyr. 4, 3, 3 : Δακνόμενος ὁ Κῦρος ἐπὶ τούτοις. Plut. Alcib. 9 : Πάντες ἐπὶ τῷ κυνὶ δάκνονται καὶ λοιδοροῦσιν αὐτόν. || Δάκνων, jactus talorum nomen, ap. Eubul. Polluc. 7, 205. L. Dindorf.]

Δακνώδης, ὁ, ἡ, Mordax. Galen. : Δακνῶδες, καὶ δριμὺ, καὶ καπνῷ παραπλήσιον. Sic δακνώδη θερμασίαν ἔχων, ap. Eund. [Id. vol. 6, p. 116 : Δριμύτης δακνώδης· p. 117 : Περιττώματα ... ἀκριβῶς δακνώδη.] Item δακνώδης πυρετὸς dicitur a calore mordace et acrimonia sua pungente atque rodente. [Hippocr. p. 644, 16 : Ὡς μὴ δακνῶδες τὸ οὖρον γένηται. Wakef. Philagr. in Matth. Med. p. 66 : Τὰ δακνώδη τῶν ὑγρῶν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 50 : Δριμεῖς καὶ δακνώδεις χυμούς. L. D. Similiter Greg. Nyss. t. 1, p. 69, C : Τὸν δριμὺν ἐκεῖνον καὶ δακνώδη χυμόν. Hase.]

[Δᾶκοι, οἱ, Daci. Strabo 7, p. 304 : Γέτας μὲν (προσαγορεύουσι) τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους καὶ πρὸς τὴν ἕω, Δάκους δὲ τοὺς εἰς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγὰς, οὓς οἶμαι Δάους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν. Quæ repetit Stephan. Byz. Sed errare qui Dacos et Daos non putent differre dicetur in Δᾶος. Δᾶκας dicit Tzetz. Hist. 2, ubi Δακῶν est v. 59, Δάκας (scr. Δᾶκας) 63, Δάκαις 81. Appiani Syr. c. 32, ubi Δάκαι vel Δάκες est in libris, Δάαι recepit Schw. In libris Strab. variatur inter formas Δᾶκαι et Δᾶκοι. Δακῶν est 4, p. 207 (et ap. Dionys. Per. 305), Δάκας 5, 213, ubi tamen est var. Δάκους, Δάκους bis et Δάκων 7, 304, Δάκοι bis 305, 313 et Δάκους ibid. Videtur igitur potior forma Δᾶκος, quanquam ap. Dion. Cass. 51, 22 et 23; 54, 36; 67, 6; 68, 6, 8, 11, 14, constanter Δακοὶ, nec nisi semel 78, 27 scribitur Δάκοι, quod nihili. Δάκες (Δᾶκες) vocantur Suidæ et Zon. p. 464, interpretantibus οἱ Πατζινάκαι. L. Dind.]

Δάκος, εος, τὸ, proprie Animal morsu aut ictu homini nocens : Θηρίον ἰοβόλον ἑρπετὸν, Suid. [Hesych. : Δάκος, ἑρπετόν.] Nicander Ther. [335] : Θανάτου δὲ θοώτερος ἵζεται [ἵξεται] αἶσα, Οἷσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος. [Oppian. Hal. 2, 454 : Οὐ μὴν θὴν ἀβληχρὸν ἔχει δάκος, εὖτε χαράξῃ πούλυπος ἑρπυστὴρ ἢ σηπίη, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς ἐντρέφεται βαιὸς μὲν, ἀτὰρ βλαπτήριος ἰχώρ. Ubi vertendum est Morsus, quanquam Ruhnk. Ep. cr. ad Ern. p. 294 δάκος dici negat pro δῆγμός. Et sane Etym. M. p. 245, 38 præclare fallitur scribens : Δάκος ... σημαίνει καὶ δῆγμα, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἔνθα (leg. ἐν Θηριακοῖς, v. 282) : Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόου αὖτις ἐνίψω. Nic. enim bestiam dicit, non morsum bestiæ. L. D.] Promiscue vero et de aliis beluis ac feris dicitur. Eur. Hipp. [646] : Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν. [Pind. Pyth. 2, 52 : Ἐμὲ δὲ χρὴ φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν. Æsch. Sept. 558 : Οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα, et alibi. De apro Callim. Dian. 84 : Μονιὸν δάκος, ubi v. Ern. || In Geop. 20, 7, 1 inter δέλη ἰχθύων mentio fit δάκων, χοίρων, γαλέας etc., ubi cod. Gud. δάκοης (non δακόης, ut tradit Nicol.), quod esse videri potest δάκους. Neutrum intelligo. ἄ L. Dind.]

Δάκρῡ, τὸ, Lacryma. Hom. Od. Δ, [114] : Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε· B, [81] : Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ ἀναπρήσας· Ξ, [129] : Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα πίπτει. Il. I, [566] : Δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Tradunt gramm. δάκρυ e δάκρυον per apoc. esse factum, ideoque indeclinabile esse. Ab illo tamen δάκρυσι saltem esse fatendum est; quo dat. et Thuc. [7, 75] usus est, Δάκρυσι πλησθέν. [Mœris p. 117 : Δακρύοις Ἀττικῶς, δάκρυσιν Ἑλληνικῶς. Utraque forma perinde usitata Atticis. Arist. Eq. 1271 : Θαλεροῖς δακρύοισιν· Vesp. 390 : Τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων. Soph. El. 167 : Δάκρυσι μυδαλέα. Eur. Hel. 166 : Δάκρυσιν ἢ θρήνοις· 195 : Δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων. De locut. δάκρυσι s. δακρύοις κλαίειν v. in Κλαίω. L. D.] A δάκνω autem derivatum volunt ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται. Δάκρυον autem et ap. poet. et ap. prosæ scriptt. usitatius est. Od. [Ψ, 33] : Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε. Plut. [Alc. c. 44, ubi nunc τὸ δακρῦον] : Πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο. [Schol. Hom. Il. Z, 484 : Εἰς γέλωτα μὲν γὰρ αὐτὴν προσήγαγε (l. προήγ.) τὸ βρέφος, εἰς δάκρυον δὲ ἡ περὶ τοῦ Ἕκτορος ἀγωνία. L. D.] Xen. Cyrop. 5, [5, 5] : Πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων. Metaph. autem Soph. δακρύων πηγὰς dicit et δακρύων ἄχναν. [Trach. 850. Et ridicule recentiorum nonnulli δακρύων ποταμὸς, θάλασσα· v. Boiss. ad Eunap. p. 541 sq. Alia phrasis est ap. Thucyd. 7, 75 : Μείζω ἢ κατὰ δάκρυα τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη κ. τ. λ. || De re lacrimabili, Anth. Pal. 7, 527 : Θεύδοτε, κηδεμόνων μέγα δάκρυον. Conf. Δάκρυμα. L. Dind. Δακρύοις ἅμα Philostratus p. 713.] Hinc Δακρυόφι paragoge poet. Homer. Od. K, [248] : Ἐν δέ οἱ ὅσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο. Δάκρυον, ut Lacryma, plantis etiam tribuitur, signif. Humorem illum, qui interdum ex eis erumpit; item, Succum, qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophr. [immo Aristot. H. A. 9, 40, p. 623, 29] : Ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας, καὶ πτελέας, καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων. Pro quo Plin. [N. H. 11, 6, 5] : E lacrymis arborum, quæ glutinum pariunt, salicis, ulmi. [Conf. Theophr. H. Pl. 9, 1 et præter ll. in ind. Schneid. citt. fragm. 4, 27.] Nicander Ther. [907] : Σὺν δέ τε καὶ τριπέτηλον ὁποιό τε δάκρυα βάλλοις. Epigr. [Anth. Pal. 11, 298] : Ἀμπέλου ἡδυτάτης τάδε δάκρυα δός μοι ἀφύσσειν. [Ἥρας δάκρυον, Peristereon, Diosc. Notha 4, 60. Boiss. Pindar. ap. Athen. 13, p. 574, A : Λιβάνου ξανθὰ δάκρυα. Hippocr. p. 670, 18 : Κρομμύου δάκρυον. Diodor 5, 41 : Ὁ δὲ λιβανωτὸς γινόμενος ἐξ αὐτοῦ ὀπίζεται ὡς ἂν δάκρυον. Strabo 16, p. 777 : Ἐλαιῶν, ... ὧν τὸ δ. καὶ ἰατρικῆς δυνάμεώς ἐστιν. Geop. 2, 4, 4 : Καὶ εἰ μὲν πολλή ἐστιν ἡ νοτὶς, ὥστε καὶ δάκρυον φέρειν, ἐγγύς ἐστι τὸ ὕδωρ. Addit Hemst. Etym. M. p. 564, 46 : Εὐφορίων δὲ Βύνην τὴν θάλασσαν λέγει· Πολύτροφα δάκρυα Βύνης, τοὺς ἅλας βουλόμενος εἰπεῖν. Similiter pluviam δάκρυα Διὸς et mare Κρόνου δάκρυον dicta ab Orpheo tradit Epigenes ap. Clem. Al. Str. 5, p. 676. || Δάκρυ δάκρεος δάκρει δάκρεα ponit Etym. M. p. 245, 58, non tamen ut certum sit non de suo finxisse.]

Δακρυγέλως, ωτος, ὁ, ἡ, Fletu misto ridens.

Δακρύδιον, τὸ, Lacrymula. Peculiariter ap. medicos sic dicitur Lacryma scammonii, quam radice sua vulnerata fundit. Corrupto vocab. medici nunc Diagredion appellant. Ita Gorr., ap. quem plura.

[Δακρῡηρὸς, ὰ, ὸν, Lacrimosus. Germanus In domi-

nici corp. sepult. p. 1501, A : Ὄμβρων ἐγκύμων δακρυηρῶν. L. Dindorf.]

Δάκρῡμα, τὸ, Lacryma. [Vel potius Lacrimatio. Æsch. Pers. 134 : Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν. Eur. Andr. 92 : Οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι καὶ γόοισι καὶ δακρύμασι. Lacrimanda s. Lacrimabilia vert. Herodoti 7, 169 : Ἡ δὲ Πυθίη ὑπεκρίνατο, Ὦ νήπιοι, ἐπιμέμφεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἔπεμψε μηνίων δακρύματα. Quomodo dicitur etiam κλαῦμα, q. v.]

[Δακρυντὴν τὴν ἀπαλλαγὴν legitur Jos. Ant. Jud. 4, 8, 48; nisi tamen mavis Δακρυτήν. Vid. Δακρυτός. Hase.]

[Δακρυογόνος, ὁ, ἡ, Lacrimas pariens, Lacrimosus. Æsch. Suppl. 681 : Δακρυογόνον Ἄρη.]

Δακρυόεις, εσσα, εν, Lacrymabundus, Lacrymosus. Il. Φ, [506] : Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἑφέζετο γούνασι κούρη· Σ, [66] : Αἱ δὲ σὺν αὐτῇ Δακρυόεσσαι ἴσαν· Z, [484] : Δακρυόεν γελάσασα· Od. [Ω, 322] : Ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. [Il. E, 737 : Πόλεμον ... δακρυόεντα. Et alibi. Hesiod. Th. 227 : Ἄλγεα δακρυόεντα. Cujusmodi locos Hesych. gll. spectant : Δακρυόεσσαν, δακρύειν ποιοῦσαν. Δακρυόεσσης, δακρύειν παραιτίου. Eur. Phœn. 323 : Δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πενθήρη κόμαν. Neutri forma δακρυόειν utitur Apoll. Rh. 4, 1291 : Δακρυόειν ἀγάπαζον. Δ. et ὀκριόεις confusa Tzetz. Anteh. 14.]

[Δάκρυον. V. Δάκρυ.]

[Δακρυοπετὴς, οῦς, ὁ, ἡ, Lacrimas cadere faciens, Lacrimas ciens. Æsch. Suppl. 112 : Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ.]

Δακρυοποιὸς, ὁ, ἡ, Lacrymas ciens.

[Δακρυότιμος, ὁ, ἡ, Lacrimis honoratus. Hymn. Orph. 55, 6 : Πολυήρατε, δακρυότιμε, de Adonide.]

[Δακρυπέμπων, οντος, Lacrimas effundens. Δακρυχέων sic interpretatur schol. Æsch. Sept. 900. Passov.]

Δακρυπλώω, Lacrymis exundo, πλημμύρω δακρύοις, Hesych. Od. T, [122] : Φῆ δὲ δακρυπλώειν, βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, i. e. δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐξ οἴνου βάρος, vel διὰ δακρύων πλέειν ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, Eust. [Apud Aristot. Probl. 29, 1 : Καί μ' ἔφη δάκρυ πλύνειν βεβαρημένον οἴνῳ. Cf. Ἐπαναπλώω.]

Δακρυῤῥοέω, ήσω, Lacrymis fluo, Lacrymor. Herodian. [6, 9] : Προπηδήσας τῆς βασιλείου σκηνῆς, ὥσπερ ἐνθουσιῶν, δακρυῤῥοῶν καὶ τρέμων. [Soph. quum alibi tum Trach. 326 : Δακρυρροεῖ δύστηνος. Eur. Phœn. 370 : Δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυρροοῦν, etc. Alexis ap. Polluc. 2, 64. Hippocrat. p. 1131, B : Ὀφθαλμῶν τὰ ἄνω βλέφαρα ἐπήρθη καὶ ἐδακρυρρόει. || De plantis succum stillantibus Theophr. C. Pl. 3, 13, 2 : Τότε ἥκιστα τεμνόμενα δακρυρροεῖν καὶ ῥήγνυσθαι. Geop. 5, 38 inscr. Περὶ δακρυρροουσῶν ἀμπέλων. L. D.] || Deploro, cum accus., Philo J. V. M. 3 : Σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυῤῥοοῦν.

[Δακρυρροὴ, ἡ, Lacrimarum profluvium. Epiph. t. 2, p. 197, A : Καθαρίσθητι ταῖς δακρυρροαῖς σου. Hase.]

[Δακρύῤῥοος, ὁ, ἡ, Lacrimas stillans. Eur. Suppl. 772 : Ἄδου δὲ μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους· Herc. F. 98 : Δακρυῤῥόους τέκνων πηγάς. Pro δακρῦον intulerat Triclin. Soph. OEd. C. 1710.]

[Δάκρῡσις, εως, ἡ, Lacrimatio. Orat. histor. in fest. rest. imag. ap. Combef. Hist. Monoth. p. 734, D : Σὺν δακρύσεσι καὶ χαμευνίᾳ. L. Dindorf.]

[Δακρῡσίστακτος, ὁ, ἡ, Lacrimis stillans. Æsch. Prom. 399 : Δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξε παγαῖς.]

[Δακρυστἄγὴς, ὁ, ἡ, Lacrimas stillans. Methodius Conviv. dec. virg. p. 139 : Πόνοι δακρυσταγεῖς. L. D.]

[Δακρῡτέος, α, ον, Deflendus. Priscian. de XII vers. Æn. p. 84 ed. Lindem. Elberling.]

[Δακρυτικὸς, ἡ, ὸν, si lectio vera, Athan. vol. 1, p. 309 ed. Bened. Kall.]

[Δακρῦτὸς, ὁ, ἡ, Defletus. Æsch. Cho. 236 : Δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου. Eur. El. 1181 : Δακρύτ' ἄγαν. Anth. Pal. 7, 490 : Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος.]

[Δακρῦχἄρὴς, ὁ, ἡ, Lacrimis gaudens. Anthol. Pal. App. 98 : Δακρυχαρὴς Πλούτων, οὐ πνεύματα πάντα βρότεια σοὶ νέμεται; τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης; « Hoc in epigr. nescio cur Jacobs. vol. 12, p. 288 et 13, 753, scripserit πνεύματα, cum sit πλήρεα, quod edidi ad Philostr. 294. Sic apta fit antithesis cum ὄμφακας. » Boiss. Anth. Pal. 5, 166 κνίσματα δακρυχαρῆ substitutum scripturæ cod. δακιχαρῆ.]

[Δακρυχεύμων, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. in Notit. Mss. t. 8, p. 2, p. 184, ubi sic leg. versus, editus mendose, πέτρην ταν δακρυχεύμονα ταν μέγας αἰθέριος Ζεύς. Boiss.]

Δακρυχέω, Lacrymas fundo. Hom. Il. Ω, [714] : Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων. [Idemque sæpe et alibi, sed tantum in participio tam masc. quam fem., ut Æsch. Sept. 917 : Δακρυχέων ἐκ φρενός· et sæpius recentiores epici. Infin. ap. Nonn. D. 19, 168 : Δακρυχέειν οὐκ οἶδα, divisim δάκρυ χέειν scribit Lobeck. Phryn. p. 573. Idem tamen Paraphr. Io. p. 210, 18 : Ὡς ἔτι δακρυχέσκε λάλον νέκυν, Deploraret.]

Δακρύω, f. ύσω, [σομαι, Tryphiod. 394 : Δῖα Πολυξείνη, σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης κεκλυμένην ὀλίγον δακρύσομαι. Schæf.], Lacrymor. Xen. Hell. 3 [immo 7, 2, 9] : Πιεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Athen. 11, [p. 465, B] : Αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι. [C. accus. Arrian. Peripl. p. 158 ed. Blanc. Ὡς τινα καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐν Αἰγύπτῳ δένδρων δακρύει τὸ κόμμι. Liban. 232 (?). Wakef.] Aliquando casum adjunctum habet, [Aristoph. Ach. 1027 : Ἀπόλωλα τὼφθαλμὼ δακρύων τὼ βόε. Seager. Æsch. Ag. 1490, 1514 : Πῶς σε δακρύσω; Adde l. Anth. in fine cit.] Dem. [p. 321, 18] : Δακρύω τὴν τύχην. Sic τὸν ἀποθανόντα dicitur, et ἐπὶ νεκρῷ ap. Lucianum. Soph. autem Aj. [581] dicit γόους δακρύειν improprie. [Et aliter Eur. Hel. 948 : Ἐγὼ σὸν οὔτ' ἂν προσπεσεῖν τλαίην γόνυ οὔτ' ἂν δακρῦσαι βλέφαρα. Et rursus aliter Tzetz. Exeg. Il. p. 111, 18 : Δακρύοντι πολλὰ περὶ τὴν ἔξέλευσιν.] Pass. [Hom. Il. Π, 7 : Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη; X, 491 et alibi : Δεδάκρυνται δὲ παρειαί.] δεδακρυμένος, Lacrymis stillans, Plorabundus. Æsch. C. Ctes. 32; Plut. Apophth. 172 [p. 197, F]. Paus. [1, 21, 3] : Εἰ δὲ πορῤῥωτέρω γένοιτο, δεδακρυμένην δόξεις ὁρᾶν καὶ κατηφῆ γυναῖκα. Bud. Gall. ead. participii forma, *esploré*. [Xenoph. Eph. 3, 10 : Ἡ δὲ ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῆει. Anth. Pal. 5, 178 : Καίτοι λίσσετ', ἰδοὺ, δεδακρυμένος. Schæf. Æschin. Socr. Dial. p. 36. Wakef. Pass. Deplorari. Æsch. Sept. 814 : Τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα. Eur. Hel. 1226 : Ὀρθῶς μὲν ἥδε συμφορὰ δακρύεται; L. Dind. Perf. act. Alciphro 2, 3 : Κἂν βαρυθύμως ἔχῃ, δεδάκρυκα. Philostr. Her. p. 684. Schæf. Secundam constanter produci notat Pors. ad Eur. Med. 1218. Tamen poeta indoctus Anth. Pal. 9, 148 : Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔστ' ἐλεεινότερος. Et Gregor. ib. 8, 64 : Δακρύετε θνητοὺς, θνητῶν γένος· εἰ δέ τις οὕτως ὡς Νόνν' εὐχομένη κάτθανεν, οὐ δακρύω. Et δακρύεις similis versificator ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 67. L. Dindorf.]

Δακρυώδης, ὁ, ἡ, Lacrymosus, Luctuosus. Lucian. [Vit. auct c. 14] : Τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ καὶ δακρυώδεα. [Basil. vol. 2, p. 124, E : Ὀδυνηροὶ καὶ δακρυώδεις. Hemst. Proprie Hippiatr. p. 5 : Ὀφθαλμοὺς ὠδηκότας καὶ δακρυώδεις. L. D.] || In lacrymæ modum formatus. Theophr. H. P. 6, [6, 8 : Ποιεῖ δέ τινα καὶ δακρυώδη συρροήν (lilium)· 9, 1, 2 : Ὑγρότης δακρυώδης.] || Δακρῡώδες autem ἕλκος ab Hippocr. [p. 767, E,] per metaph. Ulcus dicitur, e quo sanies quædam tenuis et cruda emanat, perinde atque ex oculis lacrymæ, quando inflammatione laborant. Gorr. ὀΐγρον καὶ ἰχωῤῥοῦν [Weigelio ad Schneider. Lex. ἰχωροῦν], ut Galen. exp. [Id. Coac. Præn. p. 208, F : Ἐς ὄμματα δακρυώδης ἀπόστασις ἔρχεται. Gl. Δακρυῶδες, Flebile.]

Δακρυώτατον, Lacrymis et fletu dignissimum, ἀτυχέστατον, Hesych.

Δακτᾶσαι, ap. schol. Callim. legitur, expositum δράξασθαι, δακεῖν, sub fin. Hymni in Delum [322], sed ibi textus habet ὀδακτᾶσαι [ὀδακτάσαι], et quidem rectius : Πρὶν πρέμνον ὀδακτᾶσ' ἀγνὸν ἐλαίης.

[Δάκτης, Morsicosus, Gl.]

[Δακτικῶς, Mordicus. Schol. Nicand. Ther. 131 : Ὀδὰξ ἤγουν δακτικῶς.]

[Δακτυλαῖος, Digitalis, Gl. Fort. hic quoque librarii error pro δακτυλιαῖος, cujus plura exx. v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 544.]

Δακτυλεύς, έως, ὁ, κεστρέων [Mugilum] species. Athen. [7, p. 307, B, ubi docet ita vocari, quod latitudinem habeant digitorum vix duorum.]

Δακτυλήθρα, ἡ, Digitale, τῶν δακτύλων σκέπασμα, Digitorum involucrum, Cam. e Xen. Cyrop. 8, [8, 9]: Ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. [Antyllus in Matthæi Med. p. 173. Clearch. ap. Athen. 1, p. 6, D: Μόνος δ' οὗτος τῶν ἀπολαυστικῶν καὶ δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, ἵν' ὡς θερμότατον ὁ τρισάθλιος ἀναδιδῷ τῇ γλώττῃ.] || Tormentum quæstionibus adhiberi solitum: forsan quod digitis pedum manuumve injiceretur. Ungulam quidam e Cypriano vocant. Synes. Ep. 58, ἄτοπα κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα ab Andronico inventa commemorans, Δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν, καὶ χειλοστρόφιον. || Annuli pala, Cam. i. e. σφενδόνη, πύλος, πυελίς. [Gl. Digitale, Digitabulum. Schleusn. Lex. V. T.]

Δακτυλιαῖος, α, ον, [Digitalis,] ut παλαιστιαῖος, πυγωνιαῖος, Bud. Theophr.: Πάχος δὲ δακτυλιαῖον. Dicitur non solum δακτυλιαῖος τὸ πάχος, sed et τῷ πάχει, cujus exemplum habes in Τετραδακτυλιαῖος. [Hippocr. p. 771, H: Πάχος ὡς δακτυλιαίας. L. D. Diod. 1, 77: Δακτυλιαῖα μέρη τοῦ σώματος κατατμηθέντας· 18, 26: Δίκτυον τὸ πάχος ... δακτυλιαῖον. In δακτυλίδιος corruptum notavit Lobeck. ad Phryn. p. 555. || A δακτύλιος, Annulus, Gl.: Δακτυλιαῖος, Anularius. Δακτυλιαῖον, Anularium.]

Δακτυλίδιον, τὸ, Annellus, Cam. [Gl. Anellum. Poll. 2, 155; 5, 100; 7, 179. Anon. Ant. Cpol. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 4, D: Ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων τὰ τούτων δακτυλίδια. Antiatt. Bekk. p. 88, 26: Δακτυλίδιον, οὐ δεῖν φασιν ὑποκορίζεσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ᾖ. Hesych. vero: Δακτύλιος· Ἀττικῶς διέστελλον, καὶ τὸν μὲν ἁπλοῦν δακτυλίδιον ἐκάλουν, τὸ δὲ γλυφὴν ἔχον σφραγίδιον. L. D. || Digitulus. Arist. Lys. 417 de digitulo pedis: Ὦ σκυτοτόμε τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν, ἄθ' ἁπαλὸν ὄν· ubi tertiam productam miratur Brunck.]

[Δακτυλιδιοφορέω, Annulum gesto. Schol. Lucian. Navig. c. 45: Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι, ubi tamen al. δακτύλιον φοροῦσι. Cit. Kall.]

[Δακτυλιδρίῳ pro δακτυλιδίῳ (sic enim reliquorum librorum scripturam δακτυλήθρῳ esse corrigendam vidit Jacobs.) legitur uno in libro Themist. Or. 21, p. 253, A. Cui sive formæ sive deformationi conf. βιβλίδριον pro βιβλίδιον. L. Dind.]

[Δακτυλίζω, Digito ostendo. Hesych.: Ἐδακτύλιζον, ἐδακτυλοδείκτουν. || Id. s. Σκινδαρεύεσθαι ab Hemst. cit. δακτυλίζεσθαι ponit tanquam synon. voc. σκιμαλίζεσθαι, quod signif. genus cavillationis quæ fit tollendo medio pugni digito et in eum cui insultes intendendo. Simul adsignificatur genus fœdæ libidinis. V. Καταδακτυλίζω. || Dactylum facio. Eust. Il. p. 874, 8: Τὸ συβόσια ἐκτείνει διὰ μέτρον τὴν παραλήγουσαν, ἵνα δακτυλισθῇ ὁ τρίβραχυς πούς.]

Δακτυλικός, ἡ, όν, ut δακτυλικὸν ὄργανον ψιλῶν ψαλτιστῶν, quod et πυθικὸν nominatur, ap. Poll. [4, 66], Quod digitis pulsatur: et δακτυλικοὶ αὐλοὶ, οἱ ἐπὶ τοῖς ὑπορχήμασιν, ap. Eund. [4, 82], Athen. 4, [p. 176, F]. Et Epigr. [Anth. Pal. 11, 290]: Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν, Digitalem calculum, s. Annulum gemmatum. [Aetius 14, 2: Δακτυλικὴ καλλίστη ἔμπλαστρος. Weigel. || Mensuram pedis dactyli habens. Etym. M. p. 451, 16: Τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα μονογενῆ, εἰ μὲν ὧσι δακτυλικά... Schæf. Sic in Il. Pollucis ap. HSt. Longin. 39, 4: Τῶν δακτυλικῶν ῥυθμῶν. Et metrici musicique passim. || Δακτυλικὸν, Anulare, Gl. || Confus. c. δάκτυλος Dionys. De comp. verb. p. 108, 8=224.]

[Δακτυλικῶς, Dactylice, secundum numerum dactylicum. Eust. Il. p. 11, 25: Δακτυλικῶς ποδίζεται· Od. p. 1650, 46: Δ. ποδίζει.]

Δακτυλιογλυφία, ἡ, Annulorum sculptura aut cælatura. Plat. [Alcib. 1, p. 128, C]: Γυμναστικῇ μὲν χειρῶν, ὃ. δὲ τῶν τῆς χειρὸς [ἐπιμελούμεθα· indeque Poll. 2, 155.]

Δακτυλιογλύφος, ὁ, Qui annulos sculpit aut cælat. Diog. L. [1, 57]: Δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν τὴν πραθέντος δακτυλίου. [Id. 8, 1: Πυθαγόρας Μνησάρχου δακτυλιογλύφου, et Suid. v. Πυθαγόρας, schol. Plat. p. 420 Bekk., Tzetz. Hist. 7, 212; 11, 68. Poll. 2, 155; 7, 179, et ib. 108 ex Critia et Platone, sed ex altero quidem, nisi scrib. sit δακτυλιογλυφία, fort. per errorem.]

Δακτυλιοθήκη, ἡ, Annulorum theca. Plin. 37, 1: Gemmas plures, quod peregrino appellant nomine Dactyliothecam, primus omnium habuit Romæ privignus Syllæ Scaurus. [Gl. Anularius. Significatione Loculi vel cistellulæ ad condendos annulos dixit Martial. 11, 59.]

[Δακτύλιον, τὸ, Scammonia, Diosc. Notha 474. Boiss.]

[Δακτυλιοποιὸς, ὁ, Anularius, Gl.]

Δακτύλιος, ὁ, Annulus, Annellus, proprie qui digito ornatus gratia inseritur. Plato de Rep. 2, [p. 359 extr.]: Τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Cum ad palmam converteret, Cic. interpr. Plut. [Artox. c. 18]: Δακτύλιον αὐτῷ δοῦναι σύμβολον φιλίας πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαίμονι συγγενεῖς καὶ οἰκείους· εἶναι δὲ γλυφὴν ἐν τῇ σφραγῖδι Καρυατίδας ὀρχουμένας. [Δακτύλιος φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου, Amuletum, memoratur ab Hesych. Arist. Plut. 884: Φορῶ γὰρ πριάμενος τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς· Lys. 1027: Τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον· δακτύλιος οὐτοσί. Ubi aliam Brunckius sibi deprehendere videbatur signif., Culicis sc., quoniam sequitur: Ὡς τὸν ὀφθαλμόν γέ μου νὴ τὸν Δία πάλαι δάκνει. Quibus poeta nihil nisi alludere voluisse videtur ad voc. illud, sicut in loco Pluti Chremylus respondet: Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος. Addit Schweigh. Antiphan. Athen. 3, p. 123, B: Ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλὸν, παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστί μοι δραχμῆς. || Annulum exprimere δακτύλιον ἐκμάσσεσθαι dicit Hippocr. De nat. mul. p. 587, 24 sec. conj. Foesii OEcon. p. 90, B: Μὴ ὑγρὸν πάνυ ποιεῖ, ἀλλ' ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, ubi vulg. δάκτυλον. Confert Schneid. ad Theophr. C. Pl. 6, 19, 5 locum Theophr.: Δεῖ καθάπερ ἀπομάγματα τῶν δακτυλίων μέσην τινὰ ἔχειν κρᾶσιν. L. D.] Xen. Cyn. [2, 7] retibus etiam δακτυλίους tribuit, Τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστοὺς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίους. [Pollux 5, 30; 10, 134.] Sic Δακτύλιος dicitur Orbis s. Annulus ferreus, quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. Sic etiam Galen. [Gloss. Hipp. p. 454] ap. Hippocr. De steril. exp. κύκλον, τροχίσκον. [Foes. OEcon. p. 90, B: «Δακτύλιος exponitur a Gal. κύκλος, τρ., Orbiculus, Pastillus, citato in testimonium libro Περὶ ἀφόρων. Verum aut falsa est indicatura aut id quod scribitur eod. l. p. 682, 55, adumbratur: Ὥστε δακτύλῳ ἐκμάξαι, ubi Gal. δακτύλιον ἐκμ. legisse videtur, h. e., ut orbiculum aut pastillum fingas aut efformes. Etsi in dictione ἐκμάξαι (p. 462) δακτύλῳ ἐκμάξαι legit, verum ὡς τὸν κυκλίσκον ἀναπλάσαι exponit, ut forte δακτύλιον etiam illic legendum sit.» Pollux 1, 145: Τὰ δ' ἑκατέρωθεν τέλη τοῦ τροχοῦ δακτύλιοι. Et ib.: Αὐτὸ δὲ τὸ περιειλούμενον τῷ ἄξονι, πλήμνη, τὸ δὲ ὑπεράνω αὐτοῦ σιδήριον, δακτύλιος. || Huic usui affines sunt signiff. ap. Hesych.: Δακτύλιοι, οἱ τετρημένοι λίθοι, ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἐξάπτεται, καὶ τῆς θύρας τὸ ἐπίσπαστρον, et τοῦ πηδαλίου τὸ ἄκρον δάκτυλος (δακτύλιος). Quæ omnia etiam Etym. M. p. 246, 27, et partim Zon. p. 464. Poll. 1, 184: Τὰ δὲ στερεὰ καὶ προμήκη (τῶν ὑποστομίων) καὶ ἀλλήλοις ἀντεμπλεκόμενα ἐν ἁλύσεως εἴδει δακτύλιοι καὶ δάκτυλοι. Ubi del. καὶ δάκτυλοι. Ib. 148: Χαλινὸς, οὗ τὸ μὲν μέσον ἡνίον, τὸ δὲ περὶ αὐτὸ δακτύλιοι. Et 147: Οἱ δὲ σιδηροῖ κύκλοι, δι' ὧν διείρονται αἱ ἡνίαι, δακτύλιοι. Conf. 10, 56. L. D.] || A δακτυλίου rotunditate orbiculari δακτύλιος etiam vocatur Anus, s Podex, ὁ πρωκτός. Al. Aphrod. Probl. 1, [§ 93]: Πάπυρον σφαιρώσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον. [Diosc. 1, 89: Ποιεῖ δὲ (ὁ σχῖνος) στύφων πρὸς τὰς ἐκ μήτρας αἱμορραγίας καὶ προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου. Conf. Matthæi Med. p. 211, 212, Rufus ab eod. ed. p. 216, 243, Paul. Æg. 3, p. 112 seq., Etym. M. p. 246, 25, Pollux 2, 173, 183, 210. L. D. Ap.

Lucian. Demon. 17, Demonax ei qui annulum se amisisse mentiebatur dicit : Ἄπιθι, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε· τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. || Confus. c. δάκτυλος Dionys. Ant. R. 2, 38, et ap. Hesych. l. cit. -υυυ.]

Δακτυλιουργός, ὁ, Qui annulos elaborat, i. q. δακτυλιογλύφος. Pollux enim [7, 108, 109], quem δακτυλιογλύφον a Critia et Plat. vocari scribit, eund. a Philyllio [et Pherecrate] δακτυλιουργὸν nominari tradit.

[Δακτυλιοφόρος, ὁ, ἡ, Anatus, Gl. ubi Anulatus conj. Angl. Nisi est ab *anus* pro *anutus*.]

Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, Digitalis, unde δακτυλίδες, uvæ digitali gracilitate, Plin. [14, 3, 4.]

Δακτυλῖτις, ιδος, ἡ, Aristolochia longa, Diosc. 3.

Δακτυλιώτης, ὁ, Digitus annularis, minimo proximus, VV. LL. [Conf in Δάκτυλος.]

[Δακτυλιωτὸς, Anulatus, Gl.]

[Δακτυλοδειχτεὶ, Digitis monstrando, vel Ut digitis monstretur. Herodian. Epimer. p. 257. Boiss.]

Δακτυλοδειχτέω, Digito monstro. [Digito, Gl.] Dem. [p. 760, 20] : Ἀλλ' ὅτι δακτυλοδειχτεῖτε ἐπὶ τῷ πονηρότατον τῶν ὄντων ἁπάντων δεικνύναι; [Clem. Pæd. 3, 11, p. 296 : Καθάπερ ἐπὶ σκηνῆ ἐμπομπεύοντα καὶ δακτυλοδειχτούμενον. Routh. Dionys. Art. rhet. 4, p. 273, 12 : Καὶ παραχρῆμα μὲν γίνεται ἑκάστῳ τούτων εὐφημεῖσθαι καὶ δακτυλοδειχτεῖσθαι. Ubi contra quam in ceteris exx. ap. Wessel. ad Diod. 13, 103 et Lobeck. ad Phryn. p. 623, in bonam partem dicitur, laudisque et honoris signif. habet : id quod dicitur etiam δακτύλῳ δείκνυσθαι : conf. intt. ad Lucian. Somn. c. 11, ab Schæf. cit. Simpl. Digito monstrare, nulla cum dedecoris vel honoris signif. præter Aster. Hom. 1, p. 4 : Παιδία δακτυλοδειχτοῦντα τὴν ἐν τοῖς ἱματίοις γραφὴν, quem cit. Wessel., schol. Hom. Il. X, 38 : Ἄνερα τοῦτον) Οἱονεὶ δακτυλοδειχτεῖ αὐτῷ τὸν Ἀχιλλέα. Ephraim in Cotel. Patr. vol. 1, p. 818, 22 : Τῇ ἑτέρᾳ δακτυλοδειχτῶν τὸν ἔνδοθεν κείμενον. L. Dindorf.]

Δακτυλοδείχτης, ὁ, Qui digito monstrat. Poll. [2, 155. Pridem ibi restitutum δακτυλοδειχτεῖτε, ὡς Δημοσθένης.]

Δακτυλόδειχτος, ὁ, ἡ, Qui digitis indicatur, Cam. ex Hesych. [Ap. quem est δακτυλόδικτον sine interpr. Æsch. Ag. 1333 : Τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ πᾶσι βροτοῖσιν· δακτυλοδειχτῶν δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων, μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε φωνῶν, ubi δακτυλόδειχτον conj. Casaub. Id. fr. Edon. ap. Strab. 10, p. 470 : Ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον δακτυλόδειχτον.]

[Δακτυλοδειξία, ἡ, Monstratio per digitos. Cyrill. Comment. in Io. l. 2, 5, p. 195 : Ταῖς ... δακτυλοδειξίαις. Suicer.]

Δακτυλοδόχμη, ἡ, Palmus minor, Mensura s. Spatium quantum quatuor digiti compressi in latitudinem complent : παλαιστὶς s. παλαιστὴς a Poll. [2, 157] alio nom. dicitur.

[Δακτυλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Digiti formam referens. Athen. 11, p. 468, F : Οἱ δὲ (δακτυλωτὸν explicant) τὸ ἔχον κύκλῳ δακτυλοειδεῖς τύπους τινάς.]

[Δακτυλοκαμψόδυνος, ὁ, ἡ. Anth. Plan. 1, 18 : Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα· τοῖς δὲ δανεισταῖς κάλλιπε τὴν ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον. Annotat Bergl. ad Alciphr. 1, 26. : Μέγα τι κακόν εἰσιν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι, dici fatigationem digitorum ad computationem adhibitorum, vertitque, Fœneratoribus relinque computationes anxias, quæ fiunt digitorum inflexione.]

Δάκτυλον, neutr. pro δάκτυλος dici putatur, quum in plur. reperiatur usurpatum δάκτυλα, quum alibi, tum in Epigr. δάκτυλα χειρὸς, sed id est potius metaplasmus poet. pro δάκτυλοι, ut ζυγὰ pro ζυγοὶ, σταθμὰ pro σταθμοὶ, et similia. [V. in Δάκτυλος.]

Δάκτυλος, ὁ, Digitus. [Batrach. 45 : Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον.] Plut. [Mor. p. 89, E] : Ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, Digito uno caput scabere. Dicitur et δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνᾶσθαι, Lucian. [Rhet. præc. c. 11], et [id. Demon. c. 4], δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι, Extremo digito attingere, pro Leviter attingere. [V. Fabrot. ad Theophil. vol. 2, p. 926 Reitz. L. D.] Dicunt et ἐπὶ δακτύλων θεῖναι, quod Poll. [2, 156] exp. λογίσασθαι, ut Cic. In digitis suis constituere : et Ovid., Solicitis articulis computare. [Conf. Δακτυλοκαμψόδυνος et Gronov. Lectt. Plaut. p. 222, ad Mil. Gl. 2, 2, 49.] Herod. [6, 63] : Καὶ ἐπὶ δακτύλῳ [δακτύλων] συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας. Xen. Cyrop. 1, [3, 7] : Δακτύλοις τρισὶν ὀχοῦντες τὴν φιάλην. [Τοὺς δακτύλους πιέζειν, Pollicem premere, signum approbationis. V. Bergler. ad Alciphr. 2, 4.] Sunt autem digitorum nomm., ἀντίχειρ, s. δάκτυλος μέγας, Pollex [sch. Hom. Il. E, 339 : Τὸ μεταξὺ τοῦ λιχάνου καὶ ἀντίχειρος, δηλαδὴ τοῦ μεγάλου δ. Conf. Hesych. v. Δάρειρ]: δειχτικὸς, quod et λιχανὸς a lingendo, Index : μέσος [schol. Arist. Nub. 653 : Δείξειν τὸν μέσον δ. ἀσελγαινόμενος, gesticulatio proterva, de qua v. in Δακτυλίζειν], vel σφάκελος, Medius, et alio nom. Impudicus : παράμεσος, q. d. Medio proximus, quod et δακτυλιώτης, Annularis : idem et ἐπιβάτης, necnon ἰατρὸς, Medicus; sed alii ἰατρὸν esse volunt Medium [Alex. Trall. 11, p. 199 : Τῷ ἀντίχειρι καὶ τῷ ἰατρικῷ δ.]: quos sequitur μικρὸς, Parvus, qui et ὠτίτης, Auricularis : item μύωψ. [Δάκτυλοι· οἱ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· ὀνομάζεται δὲ ἕκαστος αὐτῶν οὕτως· ἀντίχειρ ὁ τῶν ἄλλων κεχωρισμένος· ὁ μετ' ἐκεῖνον λιχανός· εἶτα σφάκελος· ὁ μετ' αὐτὸν ἐπιβάτης· καὶ ὁ πάντων ἔσχατος καὶ μικρότατος μύωψ, grammat. anon. cod. Barocc. Can. 9. Cramer. Conf. Pollux 2, 143, 145; 5, 100; 9, 126.] Δάκτυλα etiam neutr. per metaplasm. quosdam poetas dixisse, auctor est Eust. [Ipse Opusc. p. 53, 83 : Τοῖς καὶ αὐτὰ τὰ δάκτυλα πρὸς ἐμμελῆ κίνησιν ἀρρύθμοις· 298, 4 : Ὅσοι τὸ κατὰ χεῖρα θέναρ καὶ τὰ δάκτυλα καθά τι παραπέτασμα προθέμενοι ἔκρυπτον ἅπερ ἔχρῆν. Nonnus Dion. 12, 392 : Ὅς δὲ περὶ στέρνοις πεφιδημένα δάκτυλα βάλλων, idemque 8, 43; 22, 304; 46, 131; 48, 157. Anth. Pal. 9, 365 : Καί τις ἀνὴρ ἀγέρωχος ἔχων θοὰ δάκτυλα χειρός. L. D. Anth. Plan. 4, 283 : Καὶ σοφὰ χειρῶν Δάκτυλα, καὶ Μουσῶν κρέσσονα καὶ Χαρίτων. Nonn. Io. c. 19 : Δάκτυλα χειρὸς ἀφέντες, ubi tamen Hadr. Junius ambigit an Talos velit. Theocr. 19, 3 : Ἄκρα δὲ χειρῶν δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. Vide Mans. ad Nonn. 216. Gatak. Digiti pedum. Xenoph. An. 4, 5, 12 : Τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. Conf. 5, 8, 15. Gl. Δάκτυλοι, Pedes. Pollux 2, 198 : Δάκτυλοι δὲ ποδὸς τὰς αὐτὰς ἐπὶ τοῖς μέρεσι προσηγορίας ἔχουσιν ἃς καὶ οἱ ἐπὶ τῶν χειρῶν. Gl. : Ποδὸς μέγας δ., Hallus.] || Gubernaculi summum, VV. LL. ex Hesych. [Ap. quem l. δακτύλιος, quod v. || Mensura. Poll. 2, 157 : Τῶν δὲ μέτρων ἐστὶ μέντοι καὶ δάκτυλος. Hero De mens. p. 308 : Πάντων τῶν μέτρων ἐλαχιστότερόν ἐστι δάκτυλος, ὅστις καὶ μονὰς καλεῖται· διαιρεῖται δὲ ἔσθ' ὅτε μὲν γὰρ (del.) καὶ εἰς ἥμισυ καὶ τρίτον καὶ λοιπὰ μόρια. Athen. De mach. p. 5 ima : Πλάτος μὲν ἔχοντες παλαιστὰς τρεῖς, ὕψος δὲ δέκα δακτύλους. || De tempore brevissimo figurate Alcæus apud Athen. 10, p. 430, D : Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν· δάκτυλος ἁμέρα. Anth. Pal. 12, 50 : Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἀώς. Ἢ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; Quod de die vesperascente capiendum docet Casaub., notans idem post Stephanum Schediasm. 3, 30, Paræmiographos hinc finxisse prov. Δακτύλου s. Δατύλου ἡμέρα, de quo intt. ad Hesychii Δατύλλου ἡμέρα cit. Schweigh. Addo hic ap. Hesych. verba omni sensu vacua ἐπὶ Πανδίονός φησι avulsa videri a glossa, ad quam olim pertinuerunt, propinqua Δαυλίαν κορώνην. || De locut. δακτύλῳ δείκνυσθαι v. in Δακτυλοδειχτέω. L. D.] || Item Δάκτυλοι, s. Δακτύλιοι, Pars quædam ὑποστομίων, Poll. [1, 184. Sed v. Δακτύλιος.] || Dactylus, pes metricus. [Apud metricos et grammaticos passim.] || Rhythmus dactylicus [Pollux 2, 156 : Δ. ὁ ῥυθμός. Plato Reip. 3, p. 400, B : Οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἑνόπλιόν τέ τινα (ῥυθμὸν) ὀνομάζοντος αὐτοῦ (Δάμωνος) ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε. L. D.] : ut, τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος, Modulus musicus sub rhythmo dactylico compositus, VV. LL. [Arist. Nub. 651 : Εἶτ' ἐπαίειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον. Ubi schol. : Ἔστι δὲ ῥυθμὸς (ῥυθμοῦ καὶ Suid.) κρούματος εἶδος (τὸ addit Suid.) κατὰ δάκτυλον ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταὶ (πρὸ τοῦ νόμου addit Suid.). Eadem fere Hesychius, cui Kust. ascripsit Plut. Mor. p. 1133, F : Τῷ ἁρματείῳ νόμῳ καὶ τῷ κατὰ δάκτυλον εἴδει. Athen. 14, p. 629, D : Τὰ δὲ στασιμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ

τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα καλεῖται δάκτυλοι κ. τ. λ. Strabo 9, p. 421 : Πέντε δ' αὐτοῦ (νόμου Πυθικοῦ) μέρη ἐστίν, ἄγκρουσις, ἄμπειρα, κατακελευσμὸς, ἴαμβοι καὶ δάκτυλοι, σύριγγες.] || Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, Dactyli Idæi, Assessores matris Idææ. De his Cam. multa in Comm. 281. Eustath. [Il. p. 353, 20] hanc appellationis rationem reddit, quod numerum digitorum manus æquarent; at Poll. [l. c.] vel hinc nom. accepisse scribit, vel quod sedulum Rheæ ministerium exhiberent : quia digiti manus sunt rerum omnium artifices. [Aristot. ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 225 : Αἴρειν τοὺς Ἰδαίους Δ. Strabo 8, p. 355 : Ἕνα τῶν Ἰδαίων Δ. Ἡρακλέα. Cui 10, p. 473 addit Κέλμιν, Δαμναμενέα, Ἄκμονα, Pausan. autem 5, 7, 6, Pæonæum, Epimedem, Iasium, Idam. Nomina non ponens memorat Plut. Num. c. 15. Varias mythologorum de eis fabulas exponunt Diod. 5, 64, ubi v. Wessel., et schol. Apoll. Rh. 1, 1126-1131, in quibus pater eorum Δάκτυλος memoratur.] || Δάκτυλοι, Dactyli, Palmæ fructus, alio nom. φοινικοβάλανοι : at Lat. Palmulæ, Gall. *Dates*, tanquam a δάκτυλος, vel potius δάτυλος. Sed Marcell. δακτύλους olim de certa specie dictum fuisse putat, eorum sc., qui prælonga gracilitate curvati humanis digitis similes essent. [Artemid. 5, 89 : Αἱ τοῦ Φοίνικος βάλανοι αἱ σπουδαῖαι δάκτυλοι καλοῦνται. Suid. : Δάκτυλοι παρὰ πολλοῖς βάλανοι τῆς φοίνικος.] || Graminis aculeati nom., quod et κορωνόπους appellatur. Gorr. Appellatum a quinis aculeis, quos utplurimum in cacumine habet, et quia digitis medetur : teste Plin. 24, 19. || Dactylus, conchæ genus, ab humanorum unguium similitudine appellatum, Plin. 9, 61; 32, c. ult. [De confus. cum δακτυλικὸς et δακτύλιος v. supra.]

[Δακτυλότριπτος, ὁ, ἡ, Digitis tritus. Anth. Pal. 6, 247 : Δ. ἄτρακτον, i. e. Grotio interprete, Tritum a pollice fusum.]

[Δακτύλου μνῆμα, monum. in Arcadia, in memoriam Orestis, qui digitum ibi ferebatur sibi præmordisse, positum, memorat Pausan. 8, 34, 2. L. Dind.]

Δακτυλωτὸς, ἡ, ὸν, Digitatus, Plin. : unde δακτυλωτὸν poculum ap. Athen. [11, p. 468, C—F] ex Ione, Ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρί. Docet autem ita fuisse hoc genus appellatum, vel quod ansas duas, quibus digiti inseri possent, vel quod expressas formas digitorum, vel eminens quiddam haberet. Cam. [Additur a Didymo quarta expl., ἐπεὶ περιείληπται τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις. || Eustath. Od. p. 1960, 2 : Καὶ τοξεύοντες γοῦν χειρῖσι χρῶνται, εἰ καὶ μὴ δακτυλωταῖς, Manicis, non quidem digitatis.]

[Δάλα, ἄμπελος, Vitis, Hesych.]

[Δάλα. V. Δήλη.]

Δάλαγγαν Hesych. dici scribit θάλασσαν, Mare. [Conferendum fort. Δάξα, q. v. Idem : Ἐδαλάχθη, ἐδήχθη, ἀπώλετο. L. Dindorf.]

[Δάλαξ, Larix, Gl.]

[Δάλδις, ἡ, Daldis, urbs Lydiæ, Suidas, iterumque in Ἀρτεμίδωρος. Ap. Artemid. 3, 66 pro Δαλδία, πόλισμα Λυδίας, cod. recte Δάλδις, et 2, 70 pro ἐν Δαλδίᾳ Ἀπόλλωνα idem Δαλδιαῖον. Δαλδιανὸς gent. videtur esse in inscriptione operis Artem. in libris nonnullis : nam ap. Reiffium nudum nomen ponitur. Exx. ejus de numis v. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 99. Formæ Δάλδη, ης, testim. e Concil. apposuit Wessel. ad Hierocl. p. 670. L. Dindorf.]

[Δάλεμους, κηδεμόνα, Patronum, interpr. Hesych. L. Dindorf.]

[Δαλέομαι. V. Δηλέω.]

[Δαλερὸν et δαλεροῦ legitur in loco Empedoclis ap. Plut. Mor. p. 663, A, pro θερμὸν et θερμῷ, ut est ap. Macrob. in Sat.]

[Δάλεστον, ὄνον, Asinum, Cretenses dicunt sec. Hesych.]

[Δαλής. V. Δηλής.]

[Δαλήσασθαι. V. Δηλέω.]

Δάλιον, Hesych. exp. δαλόν : aliquanto post Δαλίον exp. ἡμίφλεκτον. [Aristoph. Pac. 959 : Φέρε δὴ, τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω λαβών. Ita pro δαδιον vel δαδίον Brunck. c. Suida : Δαλίον· οὕτως οἱ κωμικοὶ διὰ τοῦ λ· Φέρε δὴ ... οἱ δὲ δᾳδίον γράφουσι. Conf. etiam Δαλός.]

Δαλιοχεῖν, Hesych. Ampraciotis esse dicit τὸ παιδὶ συνεῖναι [Cum puero consuescere] : ab aliis vero exponi μοιχεύειν [Stuprare] : ut Δαλιοχὸς quoque exp. μοιχός [Adulter] : pro quo infra Δάοχος.

[Δαλὶς.] Δαλίδας Hesych. esse dicit τὰς μεμνηστευμένας [Sponsas].

[Δαλὶς, μωρὸς, Stultus, Hesych. Æschyleum, Eum. 331, παραφορὰ φρενοδαλὴς confert Albert.]

[Δαλὶς, ἰδος, ἡ, Dalis, urbs ins. Panchææ sec. Diodor. 5, 45. || Docta Corcyræa ap. schol. Hom. Il. Σ, 483. || Fabula Apollophanis Δαλὶς, ἴδος, memoratur ab Athen. 11, p. 467, F. Cujus loco dat. Δαλνίδει est in libris ejusd. 3, p. 114, F. Δάλις Suid. v. Ἀπολλοφ. Δαυλὶς Casaub. L. Dindorf.]

[Δαλισανδὸς, Dalisandus, urbs Isauriæ. Ptolem. 5, 7, Hierocl. p. 710, ubi v. Wessel. Δαλίσανδα et gent. Δαλισανδεώτης ponit Steph. Byz. in Δαλίσανδα.]

[Δαλίφρων vox nihili, notante Valck. ad Phœn. v. 108 et expellente e versu Naumachii Stob. vol. 3, p. 70 Gaisf.]

[Δαλίων, ὁ, Dalio, fl. Elidis vicinus Acheronti, ap. Strab. 8, p. 344.]

[Δάλκιον, πινάκιον οἷον γραμματίδιον, Tabella, Hesych. Δαλτίον i. e. δελτίον conj. intt.]

[Δαλλὼ, ἡ ἀπόπληκτος, οἱ δὲ τὴν ἔξωρον παρθένον ἢ γυναῖκα καὶ (dele) πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις ὑπερῆλιξ· et mox Δαλὼ, ὑπερῆλιξ, νεώτερος, Attonita, s. Vetula virgo, Hesych.]

[Δάλλω. Δάλλει, κακουργεῖ, Male facit, Hesych. V. Δηλέω.]

[Δαλμᾶναι, εἰκάσαι, Hesych. Alludit ad ἐνδάλλεσθαι. L. Dindorf.]

[Δαλματεῖς, οἱ, Dalmatæ, gens Illyrica, ap. Polyb. 12, 5, 2 (ap. quem etiam forma Δελματεῖς est 32, 18), Strab. 7, p. 315, 317. Δαλμάτων Damascius Phot. cod. 242, p. 342, 5. Scrib. Δαλματῶν a forma Δαλμάτης, qua sæpius utitur Appian. Ill. c. 11, et seqq. L. Dindorf.]

[Δαλματία, ἡ, Dalmatia. Strabo 7, p. 314, 315; Agathem. 2, p. 38, 39.]

[Δαλματικὴ, ἡ, Vestis sacerdotalis. Epiphan. Hær. 1, 15, p. 32, D : Ἐπειδὴ στολὰς, εἴτουν ἀμπεχόνας, οἱ τοιοῦτοι ἀνεβάλλοντο καὶ Δαλματικὰς, εἴτουν κολοβίωνας κ. τ. λ. Gl. : Δελματικὴ, Delmatica. Angl.]

[Δαλμάτιος, ὁ, Dalmatius, Constantini M. frater, it. fratris filius, Chr. Pasch. p. 531, 17, 19; 532, 19. Alibi in eod. est Δελμάτιος. Conf. Vales. ad Ammian. 14, 1, 1. L. Dindorf.]

[Δαλματὶς, ἴδος, ἡ, gent. fem. a Δαλματεύς. Tzetz. Hist. 11, 953 : Ἡ Δαλματὶς πλευρά. L. Dind.]

[Δαλμᾶτος, ὁ, Dalmatus, n. pr. viri ap. Eustath. Opusc. p. 249, 88 : Ὦ Δαλμᾶτε. Δαλμάτου pro Δαλματίου est Chr. Pasch. p. 531, 6. Conf. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 218, C, 220, A. L. Dindorf.]

[Δάλμιον, τὸ, Dalmium, de qua urbe Steph. Byz. : Πόλις Δαλματίας μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας· τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον ἢ Δαλμιεύς. Ἀππιανὸς δὲ τὴν πόλιν Δελμίνιον καλεῖ, Κουάδρατος δὲ Δάλμιον (Δάλμινον vel Δέλμινον al. libri). Φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ Δαλμάτας. Δαίμμιον vitiose libri Strabonis 7, p. 315, Δάλμιον ἢ Δελμίνιον ἢ Δέλμινον Eust. ad Dion. v. 95, Stephanum expilans.]

Δαλὸς, ὁ, Titio, Torris. Hom. Od. E, [488] : Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὖοι. [Ib. T, 69.] Sic [Sotades com.] Athen. 7, [p. 293, E] : Ἐνέκρυψε δ', ὥσπερ δαλὸν, εἰς πολλὴν τέφραν. [Hesiod. Op. 703 : Εὖει ἄτερ δαλοῦ. Æsch. Cho. 607 : Δαφοινὸν δαλόν. || Fax. Gl. : Δαλοὶ, Funalia. Anth. Pal. 9, 675 : Πᾶσιν ἁλωομένοις τηλαυγέα δαλὸν ἀνάπτω (Pharus loquitur). Confert Jacobs. Achill. Tat. 5, 6, p. 108, 12 : Ἐς δὲ τὴν τοῦ ὄρους ἀκρόπολιν ὁ τῶν νεῶν κυβερνήτης ἀνέτελλεν ἄλλος, ubi acute et vere conj. ἀνέτελλε δαλός. Suid. : Δαλὸς, λαμπὰς ἢ ξύλου ἀπόκαυμα ἢ δᾳδίον ἡμίφλεκτον. Hesych. ead. fere ponens s. Δαλὸς et Δαλὸν, pro δᾳδίον habet δαλίον.] Ponitur et pro Titione extincto, ut Bud. annotat e Luciano [Timon. c. 2] : Οὕτω δαλόν τινα ἐπαναπτείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς ὡς πῦρ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι. [De fulmine Hom. Il. N, 330 : Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται ... νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.] || Δαλοὶ in cœlo οἱ διαθέοντες ἀστέρες, Bud. ex Aristot. Meteor. 165 [1,

4, bis et ib. tertio : Καὶ ἐὰν μὲν πλέον τὸ ὑπέκκυμα ἢ κατὰ τὸ μῆκος ἢ τὸ πλάτος, ὅταν μὲν οἷον ἀποσπινθηρίζῃ ἅμα καιόμενον ..., αἶξ καλεῖται (ἡ τοιαύτη σύστασις), ὅταν δ' ἄνευ τούτου τοῦ πάθους, δαλός. Adde ib. 5.] || Hesych. μελάνουρον Piscem hoc quoque nomine vocari scribit. [|| Idem : Βλινὸν, δαλὸν, quod item est genus piscis et fort. unum idemque. || Id. : Δαλὸν, ζῆλον. Quod Kust. dici notat Æol., ut scrib. sit δᾶλον, Albert. autem confert ejusd. gl. Ἀδήλωτον, πένητα, ἄπορον. Prov. Δαλὸς εἰς πῦρ memorat Suid.] || Δαβελὸς pro Δαλὸς dicunt Lacones, Hesych. [Quæ forma nonnisi β loco spiritus inserto differt a forma δαελὸς, de qua Etym. M. p. 246, 35 : Λέγεται δὲ καὶ δαλὸς καὶ δαελὸς, παρὰ Σώφρονι. Similior priori tertia δαυλὸς, de qua vid. infra in Δαῦλος. Huc referendum arbitror Arcad. p. 53, 6 : Τὰ εἰς αυλος δισύλλαβα μονογενῆ μὴ κύρια ὀξύνεται, αὐλὸς δαυλὸς καυλός. Non dubitem enim δαυλὸς oxyt. semper significare Titionem, ubi autem signif. Hirsutum, scribendum semper esse δαῦλος. L. D.]

[Δαλοῦν, σύντομον, Hesych.]

[Δαλώ. V. Δαλλώ.]

[Δαμάγητος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damagetus, n. pr. Byzantii ap. Demosth. p. 255, 20; Rhodii ap. Pind. Ol. 7, 17; Spartani ap. Thucyd. 5, 19 et 24; aliorum ap. Hippocr. p. 1276 sq., Pausan. 4, 24, 2 et 3; 6, 7, 1, Diog. L. 1, 3, 68, Anth. Pal. 4, 1, 21, et alibi sæpe in ead., denique ap. Suidam. ᾱᾱ L. Dindorf.]

[Δαμᾰγόρᾱς, ὁ, Dor. pro Δημ., Rhodius ap. Appian. Mithr. c. 25. Alius Anth. Pal. 11, 334. L. Dind.]

[Δαμάγων, ὁ, Dor. pro Δημ., Damagon, n. pr. Spartani ap. Thucyd. 3, 92. ᾰ L. Dindorf.]

Δαμάζω, i. q. δαμάω. Il. Ψ, [655] in propria signif. de mula : Ἕξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. [Improprie A, 478 et T, 66 : Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός· Φ, 226 : Πειρηθῆναι ἤ κέν με δαμάσσεται ἤ κεν ἐγὼ τόν. Et alibi sæpe.] Sic in prosa quoque dicitur δεδαμασμένος ἵππος s. πῶλος. [Plut. Ages. c. 1 : Ἵππους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.] Cui opp. ἀδάμαστος. Apud Isocr. autem Arch. [p. 129, D, ubi Bekk. ex Urbin. ὡμαλισμένοι] : Δεδαμασμένοι συμφοραῖς. At Od. I, [516] itidem voc. med., sed de ea domandi vi, qua præditum est vinum : Ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ. Quo et Lat. modo dicitur aliquis Domitus vino. [Med. ead. signif. Euripid. fr. Scyr. ap. Sext. Emp. Adv. Math. 1, 308 : Ἡ παῖς νοσεῖ σου κἀπικινδύνως ἔχει. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται; Fut. Oppian. Hal. 4, 373 : Πάντας δὲ δαμάσσεται αἰγὸς ὀπωπή. Med. signif. refl. Euphorio Etym. M. p. 203, 11, s. ap. Steph. Byz. in Βοιωτία : Τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκεν Ἄρνη, Compressa. Cit. Hemst.] Hesiod. [Theog. 865] etiam de igne dixit, δαμαζόμενος πυρί. [Cornut. N. D. c. 19, p. 183 : Τῇ τοῦ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζεται. Hemst. Eur. Alc. 980 : Καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμάζεις σὺ βία σίδαρον. Pass. Hom. Il. Π, 816 : Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς, ubi fuerat 813 de eodem ejusdem adversario : Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλειες ἱππεῦ, οὐδὲ δάμασσε. Pind. Ol. 2, 21 : Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν· Pyth. 1, 73 : Οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον.] Sæpe autem δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος dicitur, q. d. Domare quempiam sub aliquo, vel sub manibus alicujus, pro Imperio ejus subjicere, Ei subjectum reddere, vel etiam Efficere, ut sub eo occumbat. Cujus generis loquendi exempla rara non sunt ap. Hom. [Il. Π, 438 : Ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσῳ (Juppiter Sarpedonem)· Χ, 176 : Ἦέ μιν ἤδη Πηλείδῃ Ἀχιλῆι δαμάσσομεν· Σ, 432 : Ἐκ μέν μ' ἄλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν, Viro subjecit, s. honestius, Locavit. Conf. infra in δεδμῆσθαι.] Dixit autem Apoll. Rh. 2, [786] : Ὑπὸ πατρὶ δάμασσε Καὶ Φρύγας, pro Patris imperio subjecit. [Pass. Æsch. Pers. 279 : Στρατὸς δαμασθεὶς ναίοισιν ἐμβολαῖς· Sept. 338 : Εὔτε πόλις δαμασθῇ· 765 : Μὴ πόλις δαμασθῇ. Eur. Phœn. 566 : Δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων. || Adjeci his quæ HSt. tradidit de] Δαμάω, et Δαμάζω, item Δαμνάω, e quo δάμνημι : sed et inus. Δέμω, unde ἐδάμην et δαμείς [Il. B, 860, 874, Z, 368, I, 545, Φ, 383, etc. Soph. Trach. 432 : Πόλις δαμείη]: Domo, Subigo, Affligo, Conficio, Profligo, Occido. Il. A, [61] : Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμῇ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς· ubi alii præs., alii fut. esse volunt, sicut ἑλᾷ pro ἐλάσει, quemadmodum δαμάᾳ, Il. X, [271] : Ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. [Iterum de eodem HSt. :] Δέμω autem inus., sicut et pass. Δέμομαι, a quo tamen est aor. 2 ἐδάμην in frequenti usu ap. Hom., et δαμῆναι infin. Item δαμήμεναι, Il. Υ, [312] : Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι. Et δάμεν pro ἐδάμησαν, M, [14], alibi. Et δαμείς [Γ, 429] : Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ. Scio autem afferri et aliam τοῦ ἐδάμην deductionem, sed ea violenta mihi visa est. [Signif. Occidendi Hom. Il. E, 106 : Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν· 138 : Ὅν ῥά τε ποιμὴν ... χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον (leonem) οὐδὲ δαμάσσῃ· 191 : Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆι προϊάψειν· ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. Et alibi. Hesiod. Th. 464 : Οὐνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι· 857 : Αὐτὰρ ἐπειδή μιν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσσας· 490 : Βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας· Op. 151 : Χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες· Sc. 11 : Πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἷφι δαμάσσας. Æsch. Prom. 861 : Θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων. Lycophr. 335 : Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβῳ ταγαμέμνονος δαμείς. De mulieribus vim patientibus sec. quosdam Il. Γ, 300 : Ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν, ubi al. μιγεῖεν. Cui similis l. Od. Γ, 269, de Clytæmnestra : Ἀλλ' ὅτε δή μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι. Hesych. : Δαμῆναι, δαμασθῆναι ἐπὶ γυναικὸς, ἀναιρεθῆναι ἐπὶ ἀνδρός. De vi amoris Sappho ap. Hephæst. p. 60 : Ἠόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, quo fort. referendus Hesych. : Δαμεῖσα, δαμασθεῖσα. Aristoph. Pac. 584 : Σῷ γὰρ ἐδάμην πόθῳ. L. D. Miro modo ap. Eurip. Iph. A. 623 Orestes itinere sopitus πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ dicitur. Sed est tota illa oratio Clytæmnestræ non ab Euripide, sed ab homine scripta Euripide multis sæculis posteriore. G. D. || Referendus huc etiam aor. δμηθῆναι, cujus imp. est Il. I, 158 : Δμηθήτω· Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος. Partic. Æsch. Pers. 806 : Δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισι. Et de mortuis Eurip. Tro. 175 : Καὶ ζῶντες καὶ δμαθέντες· Iph. T. 199 : Τῶν πρόσθεν δμαθέντων· Alc. 127 : Δμαθέντας γὰρ ἀνίστη. Et perf. δεδμῆσθαι, de quo HSt. :] Δέδμηκα item et δέδμημαι aliaque hujusmodi sync. passa sunt : sed alii a δέμω proxime præcedente, alii a δαμάω deduxerunt : atque ita fuerit δέδμηκα vel pro δεδέμηκα, vel pro δεδάμηκα. Sed sunt et qui a δαμάω forment δμάω per syncop. : unde sit δέδμηκα. [Il. Ξ, 482 : Ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ.] Od. Λ, [621] : Μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ Δεδμήμην· [Il. K, 2, Ω, 678, Od. H, 318, etc.] : Δεδμημένος ὕπνῳ. Sed Hesiod. Theog. [453] : Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ, signif. A Saturno vim passa, A Saturno compressa. Δεδμήατο, Ion. pro ἐδέδμηντο, ut docui inter Anomala. Il. Γ, [183] : Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν, i. e. ὑποτεταγμένοι εἰσὶ, Subjecti tibi sunt, Tibi parent. Porro δεδμῆσθαι, ut Hesych. quoque annotavit, est non solum κρατεῖσθαι et ὑποτετάχθαι, sed etiam ᾠκοδομῆσθαι. Illius signif. hæc exx. sunt : [Il. E, 878 : Σοί τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος· Od. Γ, 304 : Δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ· (conf. H. Ap. 543.) E, 454 : Ἀλλ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.] Od. Ξ, [318] : Αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, Domitum s. Enectum; O, [6], δεδμημένος ὕπνῳ, Somno domitus s. correptus. Et alibi δεδμημένος γήραϊ, Edomitus s. Confectus senio. [Et nullo addito casu Od. Σ, 236.] Hujus autem, ap. Eund. hoc ex. legitur, Οὗτοι οἱ θάλαμος δέδμητο, Extructus s. Ædificatus erat. Verum refertur hoc posterius ad δέμω [quod v.], prius ad δάμνω s. δαμάω. [Anth. Pal. 9, 518 : Χθὼν μὲν δὴ καὶ πόντος ὑπὸ σκήπτροισι Φιλίππου δέδμηται. Et fut. tert. Hom. H. Apoll. 543 : Τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθ' ἥματα πάντα. Sed Dorv. ad Char. 7, 5 init., ab Schæf. cit., quod ex Theod. Prodr. 9, 399 profert : Τοὺς γὰρ Ἔρως τε Πόθος τε καὶ Ἀφρογένεια Κυθήρη Δμήσατο θειοδέτοιο ἀλυκτοπέδῃσι σιδάρου, ut exquisitius dictum quam δήσατο, cedere illi ipsi debet. L. Dindorf.]

Δαμνάω, i. q. δαμάω : unde Il. Φ, [52] : Κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα· E, [391] : Χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. [Ξ, 439 : Βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα· Π, 103 : Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί· Φ, 270 : Ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα λάβρος· Od. Λ, 221 : Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο δαμνᾷ. Theogn. 1388 : Δαμνᾷς δ' ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας (de

Venere loquitur). Sappho ap. Dionys. De comp. verb. p. 348=174 : Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, πότνια, θυμόν. Apollon. Rhod. 1, 464 : Ἥ σε δαμνᾷ τάρβος ἐπιπλόμενον.] Et pass. Δαμνῶμαι, a qua δαμνᾶ Il. Ξ, [199] pro δαμάζεις, Domas. [Quod Pors. ad Od. Λ, 211 cum schol. dictum habet pro δάμνασαι, mirante Heynio.] || Hinc Δάμνημι pro eod., E, [893]: Τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν. [Conf. Θ, 390, Φ, 401, Od. Α, 100. Imperf. H. Ven. 252 : Πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.] Et δάμναμαι pro eod., Od. Ξ, [488] : Ἀλλά με χεῖμα Δάμναται. [Hesiod. Th. 122 : Ἔρος, ὃς ... πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων δάμναται ἐν στήθεσσι νόον. Hom. H. Ven. 17 : Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα... δάμναται ... Ἀφροδίτη. Æsch. Prom. 164 : Δάμναται Οὐρανίαν γένναν. Eurip. fr. Æoli ap. Plut. Mor. p. 98, E : Δεινὰ μὲν πόντου χθονίων τ' ἀερίων τε δάμναται παιδεύματα, ubi pro δάμναται ponit δαμᾷ p. 959, D. Bacchylid. ap. eund. Num. c. 20 : Εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφήκεα. Archiloch. ap. Hephæst p. 90 : Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς, ὦταῖρε, δάμναται πόθος. Quint. 1, 243 : Μάλα γάρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν ἀνίη. Hesych. : Δαμναίμαν, δαμνάζοιμι (l. δαμάζοιμι).] At Il. Λ, [309] δάμνατο pass. signif. : Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. [Θ, 244, Ο, 376 : Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς· Ν, 16 et 353 : Τρωσὶν δαμναμένους. Æsch. Suppl. 904 : Ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμνοι, δάμναμαι. Hesych. : Δαμνάμενοι, δαμαζόμενοι, βιαζόμενοι. Δαμνάμεναι, δαμαζόμεναι. Ap. eund. sunt formæ : Δαμνεῖ (δάμνει Zon. p. 472), δαμνάζει (l. δαμάζει). Δαμνήσει, δαμάσει. Δάμνεται, δαμάζεται. Ἔδαμνον, ἐδάμαζον. Pass. Aret. Acut. 1, p. 85=75 : Καὶ γὰρ καὶ τὰ θηρία ἐς ἀνάπαυλαν ὀργῆς τε καὶ θυμοῦ κνήσι ὤτων τε καὶ κροτάφων δάμνονται. L. D.] Δεδήμνατο, Hesychio δεδαμνασμένοι aut κατεσκευασμένοι ἦσαν, Ion. pro δεδημνασμένοι ἦσαν, a δημνάζω, i. q. δαμάζω. [Δεδμήατο ... δεδαμασμένοι recte intt.]

[Δαμαίνετος, Dor. pro Δημ., Damænetus, n. pr. viri in inscr. ap. Caylus *Recueil d'antiquités ég.* t. 2, pl. 51, et in *Bullet. dell' Inst. di corrisp. archeol. per l'a.* 1830, p. 195. L. Dindorf.]

[Δᾰ́μαῐος, ὁ, Domitor, epith. Neptuni ap. Pind. Ol. 13, 66 : Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ, καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶντα πατρὶ δεῖξον. Ubi schol. : Δ., τῷ δαμαστικῷ· ἵππειος γὰρ ὁ θεός. Ἡ Δ. λέγεται Ποσειδῶν ἐν Κορίνθῳ ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. || Æsch. Eum. 845, 879 in edd. Aldi et Robortelli : Θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμῶν δαμαίων θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. Cod. Medic. τιμῶν δαμαίων, Guelferb. τιμᾶν δαμαίαν. Legendum videtur : Θυμὸν ἄϊε (ι longo), μᾶτερ | Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμᾶν | δαναιᾶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. Δαναιᾶν, Priscarum, ut 394 : Ἔπι δέ μοι γέρας παλαιὸν οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ. L. D.]

[Δαμαῖος, n. pr. V. Δαμναῖος.]

[Δαμαῖοι, οἱ, Damæi, gens Ichthyophagorum sec. Steph. Byz.]

[Δαμαίων, κύριον, Suid.]

[Δαμακίων, ονος, ὁ, Damacio, n. Spartani, in mon. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 619, 11; 623, 12; 631, n. 1263, 3. L. Dind.]

[Δαμαλείδιον, τὸ, Juvenca, Bucula. Philemo Lex. s. 96 : Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν διὰ τοῦ εως κλινομένων διὰ τοῦ ειδιον γινόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται ... δαμαλείδιον. Boiss. Theodos. p. 70, 25 : Ὅσα δὲ γίνονται ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν διὰ τοῦ εως ποιοῦνται (l. ποιοῦντα) τὴν γενικὴν τὴν ει δίφθογγον ἔχουσιν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, οἷον θνῆσις θνήσεως θνησείδιον, δάμαλις δαμάλεως δαμαλείδιον. L. Dindorf.]

[Δαμάλειος, α, ον, Vaccinus. Gl. : Δαμάλεια, Vaccina.]

Δᾰ́μᾰλη vel Δάμᾱλις, εως, ἡ, Juvenca, Bucula. Ad Hebr. 9, [13], σποδὸς δαμάλεως. Item Vitulus. [Anth. Pal. 9, 274 : Μηροτυπεῖ κέντρῳ πειθομένη δάμαλις· 741 : Ψευδομένα δάμαλι.] Interdum vero generaliter pro Vacca. Theocr. [27, 7] : Καλόν τοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν. [Gl. : Δαμάλαι, Junices. Δάμαλις, Bucula, Juvenca, Vacca, Junix, Juvencus. Δάμαλις, βοῦς· Bucula, deminutive. «Δαμάλαι μὲν αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι, Callierg. ad Theocr. 1, 75 : Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. (Conf. 4, 12 : Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.) Βόες αἱ τέλειαι δαμάλεις καὶ πόρτιες· (δαμάλεις δὲ) αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι μηδὲ ὀχηθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι ἀτελέστεραι τῶν δαμάλεων· ἔστι δὲ ἡ δάμαλις τῆς δαμάλεως, οἱ ποιηταὶ δὲ ἡ δαμάλη τῆς δαμάλης λέγουσι, ibid. ex alio.» Gatak. Eur. Bacch. 738 : Ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν. Dorieus ap. Athen. 10, 412, F : Τετραετῆ δαμάλην. Æsch. Suppl. 350 : Λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν ἅμ πέτραις. Præceptum Ammonii p. 39 : Δαμάλης καὶ Δάμαλις (Δάμαλις καὶ δαμάλις Etym. Gud. p. 134, 2 : l. δαμάλης) διαφέρει· δαμάλης μὲν γάρ ὁ ἄρρην μόσχος, δάμαλις δὲ ἡ θήλεια, quod vanum visum est Valckenario, Stœberus autem ad Thom. p. 198 revocandum conjecit ad ex. Thomæ, qui δαμάλη pro δαμάλης, firmari licet primum loco Anacreontis, de quo in Δαμάλης, tum Dionys. Ant. R. 1, 35 : Δάμαλις ἀποσκιρτήσας τῆς ἀγέλης ... διώκων τὸν δάμαλιν, εἴ πη τις αὐτὸν ἑωρακὼς εἴη ... καλούντων τὸν δάμαλιν οὐίτουλον ... ὅσην ὁ δάμαλις διῆλθεν (si δαμάλης in eo reponitur), deinde Aristot. H. A. 9, 50 : Οἱ μὲν οὖν μόσχοι ἐκτέμνονται ἐνιαύσιοι ..., οἱ δὲ δαμάλαι ἐκτέμνονται τὸν τρόπον τοῦτον, ubi Schneid. memorat varietatem δαμάλεις, denique scriptura cod. Pal. Anth. 6, 96 : Τὸν κεραὸν δαμάλην cum appicto ἡ super utrumque ο : unde τὰν κεραὰν Jacobs. De accentu formæ δαμάλη v. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 39, 4. || Δάμαλις de puella Anth. Pal. 5, 292 : Γλυκερὴν δάμαλιν. Hesych. : Δάμαλις, μόσχος, καὶ κατὰ παντὸς νέου. || Suppositi vulgaris δάμαλις poeticæ magis formæ δαμάλη testes libri Theocr. 1, 75, Ath. l. c. Acc. δάμαλιν in δαμαλίδα deformatum exhibent nonnulli in Tzetz. Schol. Hesiod. Op. 598. Dat. δάμαλι scribitur ap. Hesych. in Πόρτακι. N. pl. δαμάλιες est ap. Eust. Od. p. 1625, 42, δαμάλεις Nicand. Al. 344, et sæpius LXX, qui et δαμάλεσι Reg. 3, 12, 32, Ps. 67, 31. L. Dindorf.]

Δαμαλήβοτος, ὁ, ἡ. Δαμαλήβοτος ἄκρη, Depasta a buculis, Epigr. [Anth. Plan. 4, 230.]

[Δαμάλης, ὁ. Anacreon ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 94 : Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως καὶ Νύμφαι κυανώπιδες πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη συμπαίζουσιν. (Bacchum alloqui poetam ostendit vera extremi versus, in cod. servata, scriptura, ᾧ Δεύνυσε). Eo referri gl. Hesych. depravatam, Δαμᾶλ (sic), τὸν ἔρωτα ἤτοι τὸν δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον, viderunt intt., tentantes δαμάλην vel δαμαλᾶ. Scribendum esse δαμάλην non sinit dubitare Steph. Byz. in Ἀσκαλών, ita scribens : Λέγεται οὖν Ἄσκαλος καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀσκάλης, ὡς Δάμαλος Δαμάλης, ubi Ms. Salmas. addit ἔρης, Vrat. ἔρως, ut clarum sit ipsum l. Anacr. ab eo notari. Neque vero dubito præclare halucinatos esse qui δαμάλην hic intelligerent τὸν δαμάζοντα, quum sit Juvencus, Puer, ut δάμαλις dici Puellam probavi in Δαμάλη, ubi imprimis notanda Hesych. gl. Non vim dei enim sed formam epitheto exprimi conveniebat, ut Veneris exprimitur et nympharum. L. Dindorf.]

Δαμαληφάγος, ὁ, Bucularum esor, s. vaccarum, epith. Herculis in Epigr. [Anth. Pal. 9, 237 : Ἀλκείδα δαμαληφάγε], qui et ταυροφάγος dicitur, Taurivorus.

[Δαμαλίζω, Domo. Pind. Pyth. 5, 121 : Μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον. Et ubi jam restitutum δαμαζομέναν, 11, 23 : Ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαλιζομέναν. Med. Eur. Hipp. 231 : Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα, ubi vicissim est var. δαμαζομένα. His Hemst. addit gl. Hesych. : Πορτάζει, δαμαλίζεται, cujus interpretatio ambigua.]

[Δαμάλιον, τὸ, Vaccinia, Gl. Estne id. q. Vaccinium, floris s. baccæ genus? || Dim. a δάμαλις. Etym. Gud. p. 133, 58 : Δαμάλιον τὸ θηλυκὸν καὶ μικρὸν βοΐδιον. || Damalium, locus Bospori Thracii. Arrian. apud Eust. ad Dionys. Per. 140 : Τάχα ἐκ ταύτης (Ius) καί τις ἐκεῖ τόπος καλεῖται Δαμάλιον ἕως νῦν. Ubi sunt varietates Δαμάλη, Δαμάλιος, Δάμαλις. Δάμαλις, εως, dicitur Tzetzæ Hist. 1, 829 : Ναυσὶ τὸν Ἑλλησπόντιον Βόσπορον γεφυρώσας εἴτε περὶ τὴν Δάμαλιν εἴτε καὶ τὸ Ἡραῖον, et ceteris Byzantinis, quod sciam, omnibus, ut Nicetæ Chon. Man. Comn. 7, p. 140, A : Δάμαλιν, Leoni Gram. 490, A : Ἀπὸ τῆς ἐν Χρυσοπόλει Δαμάλεως, Cinnamo p. 58, A : Δαμάλεως περαίαν. Nominis originem demonstrat epigr. Anth. Pal. 7, 169. Conf. Gyll. De Bosp. Thr. 1, 1; 3, 9. L. D.]

[Δαμάλιος, ὁ, Damalius, n. pr. viri. Liban. Ep. 395, p. 202 : Παρῄνει Δ. πίνειν φάρμακον. Ubi al. Δαλμάτιος. L. Dindorf.]

[Δάμαλις. V. Δαμάλη, Δαμάλιον.]

[Δαμαλὶς, ἴδος, Damalis, n. pr. mulieris, a qua muliere filioque Herculis Sanda Dalisandus urbs dicta ferebatur sec. Basil. Seleuc. De mir. S. Theclæ 2, 15 : Καὶ γὰρ ἐκ μιᾶς πόλεως ὥρμηντο (Eusebius et Hyperechius) τῆς Δαμαλίδος τε καὶ Σάνδα τοῦ Ἡρακλέους. Conf. Wessel. ad Hierocl. p. 710. L. Dind.]

[Δαμαλίτης, ὁ, Damalites, n. pr. Suid. || Adj. a Δάμαλις, loco Bospori Thr. Tzetz. Hist. 1, 886 : Τὸν Δαμαλίτην Βόσπορον. L. Dindorf.]

[Δαμάλλοντες, δαρδάπτοντες, Lacerantes, Hesych.]

[Δάμαλλος, ὁ, Damallus, n. pr. viri. Theophylact. Simoc. Epist. ed. Aldinæ folio quod a φ ιιι primum est verso : Μυρωνίδης Δαμάλλῳ. Nisi leg. Δαμάλῳ. L. D.]

[Δαμαλοπόδιον, τὸ, Pes vitulinus. Alex. Trall. 7, p. 362=119.]

[Δάμαλος, ὁ, Arcad. p. 54, 24 : Τὰ διὰ τοῦ αλος, ἔχοντα τὴν τρίτην συνεσταλμένην, θηλυκῶν ἑστερημένα, εἰ μὴ περιεκτικῇ σημασίᾳ ἐκφέρηται, προπαροξύνεται, ἐγκέφαλος πίαλος φίγαλος δάμαλος. Conf. Δαμάλης, quicum fort. communem habet signif. L. Dind.]

[Δαμάντωρ. V. Δημητήρ.]

Δάμαρ, et inus. Δάμαρς, unde δάμαρτος, ἡ, Uxor. Eur. Hec. [493] : Πριάμου δάμαρ. Il. Γ, [122] : Ἀντηνορίδαο δάμαρτι. [Et alibi sæpe ap. Hom. et tragicos, it. in lege ap. Lysiam C. Eratosth. p. 94 : Ὃς ἂν ἐπὶ δάμαρτι τῇ ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβών· et ap. Eupol. Athen. 12, p. 535, A : Οὐκ οἰκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις δάμαρτα; L. D.] Aptissime autem a δαμάω deduci videtur, ut vel illud παρθένος ἀδμὴς ostendit; paulo ante a me exp. : at contra etymum a γάμος, ut sit δάμαρ quasi γάμαρ, risum mihi movet.

[Δαμαρέτειος, α, ον, Damareteus, adj. a Δαμαρέτη, Dor. pro Δημ., quæ fuit uxor Gelonis Syrac. tyranni, memorata a Diod. 11, 26 et al. quos v. in Δημαρέτη. Idem Diod. 11, 26 : Χρυσίου νόμισμα ἐξέκοψε (Damarete) τὸ κληθὲν ἀπ' ἐκείνης Δαμαρέτειον. Sic enim cod. Flor.; ceteri vitiose Δαμαρέτιον cum Poll. 9, 85 et Hesychio, qui Δημαρέτιον. Δημαρέτειον recte schol. Pind. Ol. 2, inscr. et 29. ἄ L. Dindorf.]

[Δαμάρετος, ὁ, Damaretus, Eleus ap. Pausan. 5, 5, 1, alii ap. eund. 6, 6, 1; 10, 4; 14, 11, Boeckh. C. I. vol. 1, p. 598, 14. ἄ L. Dindorf.]

[Δαμάρης, ους, ὁ, Damares, n. viri in mon. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 618, 20; 620, n. 1243, 16; 1244, 10. L. Dind.]

[Δαμαρίππεως. Chœrob. in Bekk. An. p. 1197 : Τὰ πολλὰ εὑρίσκονται παρὰ Ἀθηναίοις εἰς ως μὴ ἔχοντα προϋποκείμενον κοινὸν, οἷον κορώνεως φιβάλεως καὶ δαμερίππεως (sic) χελιδώνεως ἱέρεως. Ἔστι δὲ τὸ μὲν κορώνεως καὶ φιβάλεως καὶ δαμαρίππεως καὶ χελιδώνεως εἴδη φυτῶν ... Unde corr. Hesych. : Δάμαρ ἵππεως, εἶδος ἰσχάδων. Εὔπολις. L. Dindorf.]

[Δάμαρις, ιδος, ἡ, Damaris, n. pr. mulieris Atticæ, Act. Apost. 17, 34.]

[Δαμαρμενίδας, ὁ, Dor. pro Δημ., Damarmenidas, n. pr. viri in lapide Laconico ap. Leakium *Travels in the Morea* vol. 3, inscr. n. 33, sive Reines. p. 457. L. Dindorf.]

[Δαμάρμενος, ὁ, Damarmenus, n. pr. viri Eretriensis ap. Pausan. 5, 13, 5 et 6; Pythagorei ap. Iamblich. V. P. c. 36, p. 215. L. Dind.]

[Δαμαρούσιος, ὀχετὸς δημόσιος, Hesych. Delendum videri ὀχετὸς, ut natum e gl. superiori, Δαμάρης (pro δ' ἀμάρης), ὀχετὸς, notarunt intt.]

[Δαμαρτὶς, ἴδος, ἡ, Conjux, i. q. δάμαρ. Theod. Prodr. in *Notices et Extr.* vol. 8, p. 2, p. 153 : Καλὴν εὐτύχησας καὶ καλῶν καλλίστην τὴν δαμαρτίδα. Boiss. || Δαμαρτίδος φυλῆς corrupte Hesych. v. Ἀφάνναι.]

[Δάμαρχος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damarchus, n. pr. viri Arcadis ap. Pausan. 6, 8, 2, aliorum ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 575, n. 1108; 801, n. 1670, Tab. Heracl. p. 249, 134. L. Dind.]

[Δάμας, αντος, ὁ, Damas : 1. heros Aulidensis ap. Quint. 8, 303 : Αἰνείας τε Δάμαντα κατέκτανεν· 2. pater Alcmanis poetæ, quem alii Spartanum alii Lydum ferebant, ap. Suid. v. Ἀλκμάν. Conf. Welcker. Fragm. Alcm. p. 7. 3. Syracusanus quidam Diodor. 19, 3. Alii ap. Caylus *Recueil d'antiquités ég.* t. 2, pl. 55, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 393, 34, Zon. p. 465, et Etym. M. p. 247, 16 (conf. 20) : Δαμᾶς, κύριον, παρὰ τὸ (τὸν) δαμάσω μέλλοντα, ὡς θαυμάσω Θαυμᾶς. Comparatio nominis Θαυμᾶς, quod scribendum Θαύμας (tametsi idem accentus est p. 443, 28), prodere videtur nomen de quo agimus dici a gramm. Idem nomen flecti videtur etiam Δάμας, α. Hippiatr. p. 65 et 245 : Δαμᾶ Λαοδικεῖ. Ap. Iamblich. Phot. cod. 94, p. 74 et 75 sæpius memoratur Δάμας eunuchus, et flectitur Δάμα, Δάμαν. ∪- L. Dind.]

[Δαμασαλκίδα, ἡ, Oxyalcis, regis Indorum, filia sec. Pseudoplut. De flum. p. 1164, A. L. Dind.]

[Δαμασάνδρα, Laidis junioris mater, ap. Athen. 13, p. 574, E, quæ alibi dicitur Τιμάνδρα. L. Dind.]

[Δαμασία, ἡ, Damasia, arx Vindelicorum, ap. Strab. 4, p. 206.]

[Δαμασίας, ου, ὁ, Damasias, f. Penthili ap. Pausan. 7, 6, 2. Archontis Attici meminit Mar. Par. n. 39 : Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου, Dionys. Ant. R. 3, 35, Diog. L. 1, 1, 22, it. schol. Pind. prol. Pyth., ubi alter sch. Δαμάσιδος. De alio Eupolis ap. schol. Arist. Av. 1568 : Ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας. Eunap. p. 99 : Τὰ Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν. N. athletæ ap. Lucian. Dial. mort. 10, 5, Lexiph. 11, 12. Olympionicæ Ol. 115, ap. Euseb. p. 152 Mai. ∪∪∪- L. Dind.]

Δᾰμᾰσίβροτος, ὁ, ἡ, Sparte [Sparta], Virorum domitrix, Plut. Ages. p. 196 [c. 1 e Simonide. Ibi nunc legitur δαμασιμβρ., ut ap. Pind. Ol. 9, 85 : Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.]

[Δαμασίθυμος, ὁ, Damasithymus, Calydensium rex, ap. Herodot. 8, 87, Polyæn. 8, 53, 2. ∪∪∪-∪]

[Δαμάσικλος, ὁ. Schol. ant. Apoll. Rh. 1, 102 : Φερεκύδης ἐν τῇ 0' φησὶν ὅτι Ἔλατος ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐριμήδαν τὴν Δαμασίκλου. Pro quibus Paris. : Ὠνόμασται δὲ κατὰ Φερεκύδην ἐν τῷ ἡ ἀπό τινος Ταινάρου, ὃς ἦν υἱὸς Ἐλάτου τοῦ Ἰκάρου καὶ Ἐριμήδης τοῦ Δαμασίκλου. Grammatica poscit vel Ἐριμήλαν vel Ἐριμήδην. L. D.]

[Δᾰμᾰσῐκόνδῡλος. Hesych. : Δαμασικόνδυλον Εὔπολις, ὡς ἂν τὸν Δαμασίστρατον, ὄντα Χῖον παλαιστὴν, οὕτως λέγει. L. Dind.]

[Δαμασίμβροτος. V. Δαμασίβροτος.]

[Δαμάσιν (Δαμάσιον) Thessaliæ locum memorat Cantacuz. 2, 28, p. 289, A. L. Dind.]

[Δαμασίππη, ἡ, Damasippe, filia Atracis, sec. Pseudoplut. De flum. p. 1149, C. L. Dind.]

[Δαμάσιππος, ὁ, ἡ, Equorum domitor s. domitrix. Lamprocles ap. schol. Arist. Nub. 964 : Ἡλλάδα ... παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον. Schol. Aristid. vol. 3, p. 538, incertus Lampr. an Stesichori carmen sit, δαμνηπῶλον, Tzetz. Hist. 1, 684 δαμόπωλον (in ed. pr. Gerbelii p. 14 δάμνοπλον) Ἀθάναν. L. Dind.]

[Δαμάσιππος, ὁ, Damasippus, f. Icarii et Peribœæ Apollod. 3, 10, 6, 1. Pater Democriti phil. Diog. L. 9, 7, 34, Ælian. V. H. 4, 20. Macedo ap. Polyb. 31, 25, 2 et 8. Fuit etiam nomen ducis Carboniani, vel, ut aliis videtur, cogn. Bruti, ap. Appian. Civ. 1, 92, Dion. Cass. fr. l. 34, p. 54, 23. Conf. intt. Liv. epit. l. 86. L. Dind.]

Δάμασις, εως, ἡ, Domitio, Domitura. [Domitus addunt Gl. Schol. Pind. Ol. 13, 98 : Τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. Conf. Δαμασίας. L. Dind.]

[Δάμασις, ιος, ὁ, Damasis, n. pr. viri in inscr. Ægypt. ap. Petrettini *Papiri greco-egizi* p. 1 : Ἡ Δαμάσιος θυγάτηρ. ∪∪∪ L. Dind.]

[Δᾰμᾰσίστρᾰτος, ὁ, Damasistratus, rex Platæensium, Apollod. 3, 5, 8, 1, Pausan. 10, 5, 4. Pater Theopompi historici, Pausan. 3, 10, 3; 6, 18, 5, Suid. in Θεόπομπος, qui Δαμόστρατος dicitur Photio cod. 176, p. 120, 19. Conf. et Δαμασικόνδυλος. L. Dind.]

[Δαμασίφρων, ονος, ὁ.] Δαμασίφρων χρυσὸς Pind. [Ol. 13, 75], Aurum quod domat, i. e. expugnat, animum humanum suis illecebris. [∪∪∪-]

Δαμασίφως, ωτος, ὁ, Somnus Simonidi, Hominum domitor, pro eo, quod Hom. magnificentius dixit πανδαμάτωρ. [Eust. Il. Ω, 5, p. 1336, 7 : Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμηρος μὲν πανδαμάτορα τὸν ὕπνον ἔφη, Σιμωνίδης δὲ σμικροπρεπῶς, φασὶ, δαμασίφωτα, δέει τοῦ μὴ καὶ τὸ θεῖον

κοιμᾶσθαι παραποιήσας τὴν Ὁμηρικὴν ἀκρίβειαν κ. τ. λ. ∪∪∪-] A

[Δᾰμᾰσίχθων, ονος, ὁ, Damasichthon, f. Amphionis Apollod. 3, 5, 6, 1; Codri Pausan. 7, 3, 3; Opheltæ, rex Thebarum, ib. 9, 5, 16.]

[Δᾰμάσκειος, α, ον, Damascianus, adj. a Δαμάσκιος. Olympiod. in Plat. Alcib. p. 9: Μετὰ τὸν σκοπὸν, τριττὸν ὄντα, Πρόκλειον, Δαμάσκειον, ἐξηγητικόν.... Exspectabam Δαμασκίειον, tametsi illud est etiam in cod. Vindob. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 114, B. L. Dind.]

[Δᾰμασκηνός, ἡ, ὸν, Damascenus, gentile a Δαμασκός. Strabo 16, p. 755, 756; Steph. Byz. Unde Δαμασκηνὸν, intell. μῆλον, Prunus, Gl. L. D. Athen. 2, p. 49, D: Ἐπεὶ δὲ πλεῖστον ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν ἐστι χώρᾳ τὸ κοκκύμηλον καλούμενον καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, ἰδίως καλεῖται τὸ ἀκρόδρυον δαμασκηνὸν, ὡς διάφορον τῶν κατὰ τὰς ἄλλας χώρας γινομένων. Schweigh. Schol. Theocr. 7, 144: Βράβυλα τὰ κοινῶς κοκκύμηλα ἤγουν δαμασκηνά. Wakef. Memorantur sæpe etiam in Geopon. Ibid. 10, 39 de arbore est ἡ δαμασκηνή.] B

[Δᾰμάσκῐος, ὁ, Damascius, n. philosophi Justiniano æqualis notissimum.]

[Δᾰμασκὸς, ἡ, Damascus, urbs Syriæ. Strabo 16, p. 755, 756, Steph. Byz., ubi v. intt. Accentum in ultima poni jubet Arcad. p. 52, 15. || Ὁ, conditor ejus, f. Mercurii et nymphæ Halimedes, ap. Steph. Byz. Alius, Δάμασκος scriptus, ap. Theophylact. Sim. Epist. ed. Aldinæ folio quod a χ ιιι tertium est verso: Δάμασκος Ἀντιγόνῳ. L. Dind.]

[Δάμασμα, τὸ, Domitus. Tzetz. Hist. 12, 834: Τείρω τόρος τὸ δάμασμα, ὡς ἐκ τοῦ φέρω φόρος. Elberling.]

[Δαμασμὸς, ὁ, idem. Pallad. Hist. Laus. c. 2. Boiss. Nilus Ep. 1, 169, p. 67: Πολλῶν ἰσχυρῶν χρεία χαλινῶν πρὸς δαμασμὸν τοῦ νοήματος. L. D. Domitura. Macar. Homil. p. 305, A. Hase.]

[Δαμασόνιον. V. Δαμασώνιον.]

[Δάμασος, ὁ, Damasus, f. Codri ap. Strab. 14, p. 633, Pausan. 7, 3, 6. N. Itali Siritæ ap. Herodot. 6, 127. Alius ap. Strabon. 14, p. 649, et rursus alius in fr. Callim. 154 Ern. (ap. Jo. Laurent. De mens. p. 56 C Sch. et minus emendate in Etym. M. p. 177, 54): Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην. Fuit eodem papa Rom. (priorem dico, qui sedem apostol. tenuit an. 367—384) ap. Suid., Chr. Pasch. p. 677, 21, aliosque. Accentum in prima testatur Arcad. p. 76, 21. ∪∪∪ L. D.]

[Δαμασπία, ἡ, Damaspia, uxor Artoxerxis ap. Ctesiam Phot. cod. 72, p. 41, 39. L. Dind.]

[Δαμαστέος, α, ον, Domandus. Hesych.: Δματέα, δαμαστέα. Addit Kall. Geop. 16, 1, 11: Γενόμενον δὲ τριετῆ (equum) δαμαστέον.]

Δαμαστήριον, a 3 pers. [scil. perf. pass. v. Δαμάω: sed ducitur potius a δαμαστὴρ] formatum, q. d. Domitorium, Tormentum, quo quis subigitur fateri, ut Virg. dixit Subigitque fateri, aut facere quod nolit. Affertur ex Eccl. Hist. [Petrus Alex. ap. Theodoret. H. E. 4, 22, p. 181: Βασάνων καὶ μαστίγων καὶ δαμαστηρίων πεῖραν λήψεσθε. Boiss. Domitor, Domitrix. Jo. Clim. p. 268, 10: Ἀγρυπνία ... βρωμάτων χωνευτήριον, πνευμάτων δαμαστήριον. Hase.]

[Δαμαστὴς, ὁ, Domitor, Gl., ubi tamen male Δαμηστής.] D

[Δαμάστης, ὁ, Damastes, i. n. latronis, qui etiam Προκρούστης dictus et a Theseo occisus traditur, ap. Plutarch. Thes. c. 11, Hesych. s. Δαμαστής: sic enim ap. illum accentus ponitur. 2. Historicus Sigeensis, Herodoti æqualis, ap. Suid. s. eo nom., Strabon. 1, p. 47 et quos ibi citavit Casaub., Proculum Chrestom. Schol. Hom. Il. præfixæ initio, Porphyrium ap. Euseb. Præp. ev. 10, p. 466, ex correctione Valck. ad Herodot. 4, 190. Frater Democriti phil. ap. Diog. L. 9, 7, 39, Suid. in Δημόκριτος. L. Dind.]

[Δαμαστικὸς, ἡ, ὸν, Domando aptus. Schol. Hom. Od. Δ, 244: Πληγῇσιν ἀεικελίῃσι) δαμαστικαῖς, δειναῖς, ἀπρεπέσιν. Wakef. Hesych.: Δμήτειρα, δαμαστική. Conf. Δαμαῖος.]

[Δαμάστιον, τὸ, Damastium. Ἀργυρεῖα τὰ ἐν Δαμαστίῳ in descriptione Epiri memorat Strabo 7, p. 326. Unde adj. gent. Δαμαστινων in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 164. L. Dind.]

[Δᾰμᾰστορίδης, ὁ, Damastorides, patron. a Δαμάστωρ. Hom. Il. Π, 416: Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην· Od. Υ, 321: Δαμαστορίδης Ἄγελαος. Conf. X, 212, 241, 293. Sed Quint. 13, 211: Δαμαστορίδην τ' Ἀγαμέμνων (ἔλεν), est n. pr. primitivum. Etym. M. p. 247, 30: Ἐκ δὲ τοῦ δεδάμασται Δαμάστωρ, ὄνομα κύριον, ὡς τετέλεσται Τελέστωρ (ead. Zon. p. 465), καὶ Δαμαστορίδης. L. D.]

[Δαμαστὸς, ἡ, ὸν, Domitus, Gl.]

[Δαμάστρια, ἡ, Domitrix, Domina. Etym. M. p. 281, 9: Δμήτειρα, δαμάστρια, ὅ ἐστιν ἄρχουσα. Unde corrig. Hesych. esse in gl. Δμήτρα, δαμάστρα monuit Albert. Respici videtur Hom. Il. Ξ, 259, ubi δμήτειραν sic interpr. schol. a Wakef. cit. V. Δαμάτειρα.]

[Δαμάστωρ, ορος, ὁ, f. Nauplii, ap. schol. Apoll. Rh. 4, 1091. V. Δαμαστορίδης.]

Δαμασώνιον, τὸ, dicitur a quibusdam herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα, teste Dioscor. 3, 169, ubi ἄκυρον quoque et λύρον nominari tradit. Sic Plin. 25, 10: Item alisma, quam alii damasonion, alii lyron appellant. Ap. Hesych. scriptum Δαμασόνιος [immo Δαμοσόνιος], εἶδος βοτάνης. [Δαμασώνιον memorantem Galen. Antid. 1, 433 addit Sprengel. Hist. Rei herb. p. 171. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 184: Δαμασονίου φύλλων.]

[Δαμάτειρα, ἡ, Domitrix. Suid.: Δαμάτειρα, δαμάστρια. Anth. Pal. 11, 403: Μισόπτωχε θεὰ, μούνη πλούτου δαμάτειρα (podagra). Adde locum ap. Georg. Chœrob. Bekk. An. p. 1199: Γίνεό μοι τέκταινα βίου δαμάτειρά τε λιμοῖο (λιμοῦ).]

[Δαμάτηρ. V. Δημήτηρ.]

[Δαματράμη. Theolog. Arithm. Phot. cod. 187, p. 143, 40: Ὀφιονά τε αὐτὴν (τὴν τριάδα) τερατολογοῦσι καὶ Θέτιν ... Δαματράμην τε καὶ Διοσκορίαν.]

[Δαματρία, ἡ, Dor. pro Δημητρία, Damatria, n. pr. Lacænæ ap. Plut. Mor. p. 240, F; Argivæ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 4, 16, 28. L. Dindorf.]

[Δαματρίζω.] Hesych. Δαματρίζειν Cypriis esse dicit τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν, Colligere Cereales fruges.

Δαμάτριον, Hesych. esse dicit Florem similem narcisso. C

[Δαμάτριος, ὁ, Dor. pro Δημήτριος, Damatrius, n. pr. Elei Pausan. 6, 16, 9; Argivi ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 3. Spartani ap. Plut. loco in Δαματρία cit., ubi Δαμάτριον male habetur pro fem. Conf. Tzetz. Hist. 12, hist. 408. L. Dindorf.]

[Δαμάτριος, ὁ, Dor. pro Δημήτριος, Damatrius, mensis Bœotorum. Plut. Mor. p. 378, E: Ἔστι δὲ ὁ μὲν οὗτος περὶ πλειάδα σπόριμος, ὃν Ἄθυρ Αἰγύπτιοι, Ηυανεψιῶνα δὲ Ἀθηναῖοι, Βοιωτοὶ δὲ Δαμάτριον καλοῦσι. L. Dindorf.]

[Δαμέας, ὁ, Dor. pro Δημ., Dameas, n. pr. Crotoniatæ Pausan. 6, 14, 5; Arcadis 10, 9, 8.]

Δάμεια, Festum ap. Tarentinos, Hesych.

[Δαμερίππεως. V. Δαμαρίππεως.]

[Δαμεῦσαι, αἰσχῦναι, κοινοποιῆσαι, Vitiare, Commune facere, Hesych.]

[Δαμέων, ωνος, ὁ, Dameo, f. Phliuntis, ap. Paus. 6, 20, 16.]

[Δαμὴν, ῆνος, ὁ, Damen, n. pr. viri ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 32, 6, Chœrob. in Bekk. An. p. 1360, a, Arcad. p. 9, 21. L. Dindorf.] D

[Δάμητος, n. pr. memorat Arcad. p. 81, 24. L. D.]

[Δαμία, ἡ, Damia, numinis n. ap. Epidaurios. Herodot. 5, 82, 23, ubi v. Valck., Pausan. 2, 30, 4; 32, 2, ubi libri Λαμία. Mensura est opinor ∪∪-. Nam non esse Dor. pro Δημία, ut putabat Valck., ostendit Herodoteum Δαμίης. Ceterum non diversam esse ab Amæa sive Cerere disputat C. Lenormant *Annal. de l'Inst. de corresp. archéol.* t. 4, p. 65-66. L. D.]

[Δαμιανὴ, ἡ, Damiane, n. pr. mulieris ap. Damasc. Phot. cod. 242, p. 344, 32. L. Dind.]

[Δαμιανὸς, ὁ, Damianus, sophista Ephesius tempore Severi, ap. Suid., ubi v. Kust.; medicus, cujus ædes fuit Cpoli, Chr. Pasch. p. 713, 9; 725, 19, Malal. p. 304, 14 sq. L. Dindorf.]

[Δαμιθάλης, ὁ, Damithales, n. Arcadis Pausan. 8, 15, 4.]

[Δαμίνδας Spartanus memoratur Plut. Mor. p. 219, E, ubi sunt varietates Δαμίδας et Δαμώνδας.]

[Δαμινὸν τεῖχος, locus Thraciæ ap. Scylac. Peripl. p. 28.]

[Δάμιος, ὁ, Damius, architectus Colophonius ap. Biton. De machinis p. 110, 15 : Ὑπογράψω δέ σοι ἣν ἠρχιτεκτόνευσε Δ. ὁ Κολ., ubi leg. videtur Δᾶμις. Hero Ms. ap. Schow. Suppl. Hesych. p. 683, 18 : Οὕτως οὖν καὶ Δάμις ὁ Κολοφ. ἐπὶ στυράκων τὰς σαμβύκας ἐτίθει, ὡς ὁ μηχανικὸς Βίτων ἐν τοῖς αὐτοῦ πολιορκη[τικοῖς] ὑπεμνημα[τισται?]. Δᾶμις Messenius est ap. Pausan. 4, 10, 5; 13, 5; Damius vero, præf. classi Eumenis, Liv. 44, 28, 5, nisi leg. Damis. Alii ap. Polyb. 22, 14, 6, Diod. 19, 64, Plut. Mor. p. 209, E, Etym. M. p. 247, 33, Zon. p. 465, et ubi Δάμις scribitur Philostr. V. Ap. 1, 3, indeque Suid. v. Δάμις; Lucian. Dial. mort. 27, 7, Jov. Tr. 45-59, ut plurimos omittam qui sunt in Anthol. Pal. L. Dindorf.]

[Δάμιππος, ὁ, Damippus, Spartanus, Polyb. 7, 5, 3, Plut. Marc. 18, coll. Liv. 25, 23, 8. Alius ap. Anaxippum Athen. 10, p. 416, F. ᾰ L. Dindorf.]

[Δᾶμις, ιδος, ὁ. V. Δάμιος.]

[Δαμίσκος, ὁ, Damiscus, Messenius, Pausan. 6, 2, 10.]

[Δαμναγόρας, ὁ, Damnagoras, n. pr. viri ap. Hippocr. p. 1175 B, H. L. Dindorf.]

[Δαμναῖος, ὁ, Damnæus, pater Nicandri in Vita hujus memoratus p. 3 ed. Schn., metro tamen versus in testimonium citati : Αἰνέσσεις υἱῆα πολυμνήστοιο Δαμναίου, poscente quod cod. præbet Δαμαίου. L. D.]

[Δαμνᾰμενεὺς, έως, ὁ, Damnameneus, solis epith. ap. Clem. Al. p. 568=672 : Ἀνδροκύδης γοῦν ὁ Πυθαγορικὸς τὰ Ἐφέσια καλούμενα γράμματα ... συμβόλων ἔχειν φησὶ τάξιν· σημαίνειν δὲ Ἄσκιον τὸ σκότος ... Δαμναμενεὺς δέ, ὁ ἥλιος, ὁ δαμάζων. Kall. || Dactylorum unus Idæorum sec. scriptorem Phoronidis ap. schol. Apoll. Rh. 1, 1131 : Κέλμις Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων. Nonn. Dion. 14, 39 : Καὶ Κέλμις ἐφέσπετο Δαμναμενῆι. Add. intt. Strab. 10, p. 473, ubi Δαμνανέα vel Δαμνέα erat in libris. L. Dind.]

[Δαμναμένη, ἡ, Leontopodium. Dioscor. Noth. 4, 131. Catanance ib. 4, 134. Boiss.]

[Δαμνεὺς, έως, ὁ, Damneus, Corybas, ap. Nonn. Dion. 13, 144 : Δαμνεύς τ' Ὠκύθοός τε σακέσπαλος. L. Dind. Δαμνεὺς in numis Myrinensium Vaillant. Harduinusque interpretantur Domitor. Rectius Eckhel Doctr. num. 2, p. 496 putat nomen proprium. Conf. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 25. Hase.]

Δαμνῆτις, Hesychio δαμάζουσα, τιμωρός [Domans, Compescens, Ultrix].

Δάμνια, Hesychio θύματα, σφάγια, Victimæ, Pecudes sacrificio destinatæ. V. et Ἄμνιον.

[Δάμνιον ἄκρον Britanniæ memorat Marcian. Peripl. p. 59.]

[Δάμνιππος, ὁ, ἡ, Equos domans. Orph. Argon. 738 : Ἀμαζονίδων δαμνίππων. Phurnut. N. D. p. 189, a Wakef. cit. : Καὶ Ἱππείαν (l. Ἱππίαν) δὲ καὶ δάμνιππον ... προσαγορεύουσι (Minervam).]

[Δάμνιππος, ὁ, Damnippus, n. pr. viri ap. Lysiam p. 121 St. L. Dind.]

[Δάμνοπλος. V. Δαμάσιππος.]

Δάμνος, Tyrrhenis, teste Hesych., Equus, Δαμνὸν autem δεινόν [Damnum?].

Δάμνω, i. q. δαμνάζω [sed hoc nihili : recte in ed. Etym. δαμάζω], unde et per sync. factum est, Etym. M. Δαμνεῖ, δαμάζει, Hesych. [V. Δαμάζω.]

[Δαμνὼ, οῦς, ἡ, Damno, Beli f., Agenoris conjux, sec. schol. Apoll. Rh. 3, 1185.]

[Δαμογέρων, οντος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damogeron, scriptor sæpe cit. in Geop., velut 2, 30, 31, quanquam fluctuantibus libris in forma nominis. L. Dindorf.]

[Δαμοθέτης, ου, ὁ, Dor. pro Δημ., Damothetes, n. pr. Inscr. Citiensis ap. Pocock. Inscr. ant. p. 42 et Chishull. Ant. Asiat. p. 89 : Ἀγίαν Δαμοθέτου Κρῆτα. L. Dindorf.]

[Δαμοθοίδας, ὁ, Dor. pro Δημ., Damothoidas, n. pr. viri Lepreatæ Pausan. 4, 24, 1. Simile nom. ap. Euseb. Mai. p. 181 : « Laontomenes Damothonis Pheræus. Deinde Pausanias Damothonis. » Quem Damothoen scribit Niebuhr. Script. min. vol. 1, p. 244. L. D.]

[Δᾱμοίτᾱς, ὁ, Damœtas, n. pr. viri Theocr. Id. 6. Formam vulg. Δαμοίτης ponunt Arcad. p. 26, 20, Eustath. Il. p. 113, 6; 901, 13, Suid. L. Dindorf.]

[Δαμοκλέα, ἡ, Dor. pro Δημ., Damoclea, n. pr. Argivæ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 597, n. 1207, v. 2, et 598, 3. L. Dindorf.]

[Δαμοκλείδας, ὁ, Dor. pro Δημ., Damoclidas, n. pr. Thebani Pausan. 9, 13, 6, Plut. Pelop. c. 8.]

[Δαμοκλῆς, έους, ὁ, Damocles, n. pr. Spartani ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 615 bis, 621. Alius ap. Polyb. 13, 5, 7. L. Dindorf.]

[Δαμοκράνεια, ἡ, locus prope Selybriam ap. Cantacuz. 3, 84, p. 518, D. L. Dindorf.]

[Δαμοκράτεια, ἡ, Dor. pro Δημ., Damocratia, f. Jovis et Æginæ, schol. Pind. Ol. 9, 107. L. Dind.]

[Δαμοκράτης, ὁ, Dor. pro Δημ., Damocrates, heros ap. Plut. Arist. c. 11. Rhodius ap. Athen. 11, p. 500, B. Medicus sæpe memoratus ap. Galen. l. 1 De antidotis. Argivus in mon. ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 597, 6, ubi tantum supersunt elementa Δαμοκρατι. ᾰ sec. L. Dindorf.]

[Δαμοκρατίδας, ὁ, Damocratidas, rex Argivorum, Pausan. 4, 35, 2. ῐᾶ]

[Δαμόκρᾰτις, ιδος, ἡ, Damocratis, Argiva in mon. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 25. L. Dindorf.]

[Δαμοκρίτα, ἡ, Dor. pro Δημ., Damocrita, Lacæna Plut. Mor. p. 775.]

[Δαμόκριτος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damocritus, Achæus Pausan. 7, 13, Sicyonius ib. 6, 3, 5. Alii ap. Polyb. 17, 10, 9; 22, 14, 13; 40, 4, 9, Appian. Syr. c. 21, Anth. Pal. 7, 197; historicus ap. Suid. s. v. L. Dind.]

[Δαμομένης, ὁ, Dor. pro Δημ., n. pr. viri Anth. Pal. 6, 339. L. Dindorf.]

[Δαμονίδας. V. Δαμωνίδας.]

[Δαμονίκης, ου, ὁ, Dor. pro Δημ., Damonices, n. Spartani, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 621, n. 1246. L. D.]

[Δαμόνῑκος, ὁ, Dor. pro Δημ., n. pr. Elei Pausan. 5, 21, 16; Argivi ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 13; 619, 621. Alius Anth. Pal. 11, 283 inscr. Δαμονικὸς male ap. Malal. p. 373, 4. L. Dindorf.]

[Δαμοξενίδας, ὁ, Dor. pro Δημ., Damoxenidas, n. pr. Mænalii Pausan. 6, 6, 3.]

[Δᾱμόξενος, ὁ, Damoxenus, Syracusanus Pausan. 8, 40, 3; Ægiensis ap. Polyb. 18, 25, 6; alius ap. Lucian. Dial. mort. 1, 3; Rhodius ap. Athen. 9, p. 403, E. Poeta com. ap. eund. 1, p. 15 B etc. L. Dind.]

[Δαμόπωλος. V. Δαμάσιππος.]

[Δᾶμος, Δαμόσιος, Δαμότης et cet. V. Δῆμος rel.]

[Δαμοσθένης, ὁ, Dor. pro Δημ., Damosthenes, n. pr. Argivi ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 581, 584. L. D.]

[Δαμοστράτα, ἡ, Dor. pro Δημ., Damostrata, Sicyonia, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 801, n. 1669. L. D.]

[Δαμοστρατία, ἡ, Damostratia, Commodi pellex, ap. Dion. Cass. 72, 11. L. Dindorf.]

[Δαμόστρατος, ὁ, Damostratus, Argivus, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 584, 1135. Halieuticorum et aliorum librorum scriptor ap. Phot. cod. 161, p. 104, 1, et Suid.; alius ap. Demosth. p. 1310, 6, 11. L. Dind.]

[Δαμοτέλης, ους, ὁ, Dor. pro Δημ., Damoteles, Spartanus Plut. Cleom. c. 28; Ætolus ap. Polyb. 22, 8, 9; ib. 9, 18; 12, 4 et 10; 13, 7. L. Dindorf.]

[Δαμότιμος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damotimus, Sicyonius, ap. Thucyd. 4, 119. Alius ap. Demosth. p. 934, 28. L. Dind.]

[Δαμοῦαι, οἱ ἐπὶ Μελαντίας πεμπόμενοι, Λάκωνες, Hesychius. Δαμόται conj. Albert.]

[Δαμούραν ποταμὸν Phœnices memorat Polyb. 5, 68, 9. Ταμύραν esse Strab. 16, p. 756, notat Schweigh.]

[Δαμοῦχος. V. Δημοῦχος.]

[Δαμοφανὴς, τὸ ἱμάτιον. Λάκωνες, Hesych. Guiet. : « Id est οὗ χωρὶς οὐκ ἔξεστι φανῆναι τῷ δήμῳ. » Soping. contra refert ad Lacænas φαινομήριδας.]

[Δαμοφάνης, οῦς, ὁ, Damophanes, n. pr. viri in monum. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 295. L. Dind.]

[Δαμόφαντος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damophantus, Eleus, Plut. Philop. c. 7.]

[Δαμοφίλη s. Δαμοφύλη, n. pr. mulieris ap. Alciphr. Ep. 1, 6. L. Dindorf.]

[Δαμόφιλος, ὁ, Dor pro Δημ., Damophilus, n. Bœotarchæ ap. Pausan. 9, 13, 6; Cyrenensis ap. Pind. Pyth. 4, 281; Rhodii ap. Diod. 20, 93; Ennensis, ib. Exc. p. 527, 600; Argivi ap. Bœckh. C. I. vol. 1,

p. 597, 1208; sophistæ, de quo v. Suid. et ad eum Kust. L. Dindorf.]

[Δαμοφύλη, ἡ, Damophyle, Pamphylia ap. Philostr. V. Ap. 1, 30, p. 39, 2. V. etiam Δαμοφίλη. L. Dind.]

[Δαμοφῶν, ῶντος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damophon, statuarius Messenius ap. Pausan. 4, 31, 6 et sæpius; rex Corinthi ap. eund. 2, 4, 3; Pisæ 6, 22, 3.]

[Δαμόχαρις, ιδος, ὁ, Dor. pro Δημ., Damocharis, n. pr. viri Anth. Pal. 6, 63; 7, 206, 588; 9, 633, Plan. 4, 43.]

[Δαμπὸν, ὁ πυρίεφθον Λάκωνες, Κρῆτες, Hesych. Πυρίεφθον quum non sit Laconibus proprium, deleverim Λάκωνες, ut e seq. versu illatum, et τὸ scripserim pro δ. L. Dindorf.]

[Δαμύλη inter nomina in υλη refertur ab Ammonio p. 125, ab Schæf. cit., sed ut scriptura non satis certa videatur.]

[Δαμυρίας, ὁ, Damyrias, fl. Siciliæ, Plut. Tim. c. 31.]

[Δάμυσος, ὁ, Damysus, gigas, ap. Ptolem. Heph. Photii cod. 190, p. 152, 6, 7. L. Dindorf.]

[Δαμὼ, οῦς, ἡ, Dor. pro Δημὼ, Damo, f. Pythagoræ, Diog. L. 8, 1, 42, Iamblich. V. Pyth. c. 28. L. D.]

[Δαμώδεις. V. Δαμώσεις.]

[Δάμωμα. V. Δήμωμα.]

[Δάμων, ωνος, ὁ, Damo, n. pr. viri Athen. ap. Pausan. 7, 2, 4; 3, 10; Thurini ib. 4, 27, 9, et al., Diod. 15, 36 et 50; aliorum in Tab. Heracl. p. 250, 139, ap. Andocid. p. 3 St., Hippocr. p. 1220, 9; 1280, 49, Plutarch. Cim. c. 1, Diod. Exc. p. 554 seq., Plut. Mor. p. 93, E, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 598, 9; 801, n. 1670, Polyb. 28, 1, 1; 29, 4, 4, Diog. L. 1, 1, 40. Et rursus alius, magistri Periclis, ap. Plut. Mor. p. 1136, E, Pericl. c. 4, cujus corripi testatur priorem : Δάμωνα, οὗ φασι δεῖν τοὔνομα βραχύνοντα τὴν προτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν, et ap. Plat. Reip. 3, p. 400, B, C, Diog. L. 2, 5, 19. Hinc adj. Δαμώνιος, vel Δαμώνειος potius, quod in Δαιμώνιος corruptum ap. Porphyr. Hypomn. ad Ptolem. Harmon. notavit Hemst. ad Arist. Plut. p. 352. Producta priori est in Anth. Pal. 11, 125 : Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δ. ἐνταφιαστής. L. Dindorf.]

[Δαμωνίδας, ὁ, Damonidas, Spartanus, Plut. Mor. p. 219, E. Vitiose fort. Δαμονίδας ib. p. 191, F. Ad eandem formam revocandum fort., quod supra memoratum, Δαμίνδας. L. Dind.]

Δαμώσεις, δημόται, ἡ οἱ εὐτελεῖς [ἐντελεῖς est ap. Hes.] ap. Lacones : si non mentiuntur Hesych. exemplaria. Nam, nisi fallor, scr. Δαμώδεις. Δαμώσεις enim essent αἱ δημώσεις s. αἱ δημεύσεις, Publicationes.

[Δαμώσικτον, δεδοκιμασμένον. Λάκωνες, Hesych.]

[Δαμωφέλης, ους, ὁ, Damopheles, n. pr. viri Heracleotæ ap. Memnon. Phot. cod. 224, p. 236, 37, 41; 237, 23, ubi bis est var. Δαμοφέλης. L. Dind.]

[Δάν. V. Δὰρ, Δὴν, Ζάν.]

[Δανᾶ, pro Δανάη, dicebant, ut videtur, Phœnices. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 7 seq. : Εἰ δέ τις λέγοι καὶ ἡ Δανᾶ οὕτως (perispomenos) εἴρηται παρ' Ἑκαταίῳ, Τῇ Δανᾷ μίσγεται Ζεὺς, ἴστω ὅτι τοῦτο παρ' Ἑκαταίῳ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν Φοινικῶν (Φοινίκων), ὡς αὐτός φησι, οὐκέτι μέντοι Ἀττικοῖς καὶ τῇ συνηθείᾳ γνωστόν. Memorat etiam Herodian. Ms. Περὶ διχρόνων iisdemque verbis Draco p. 20, 4. L. Dindorf.]

[Δανά.] Δανὰς Carystii μερίδας [Particulas] vocant, teste Hesych. Quo signif. et δανές [ponit Hes., cum interpr. μερίδα].

[Δανάεια, ἡ, Danaeia s. Danaea. Georg. Codin. Orig. Cpol. p. 32, A ed. Par. : Διὰ τοῦτο (Gorgonis caussa) ἔσχεν τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν (Iconium) ὁ τόπος παρὰ Φιλοδώρου λογιστοῦ διὰ τὸ δεῖξαι τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνης τῷ δράκοντι τὸν Περσέα· εἶχε δὲ ἡ πόλις πρὸ τούτου ὄνομα Δαναεία (sic). Narrat Lambec. p. 175 aliis in libris esse Δανία et Δάνεια, sed verum putat Δαναεία, ductum quippe a Perseo Danaes f., sive quod condita ab eo urbs sit sec. quosdam sive quod Andromeda morte ibi ab eo liberata. Similiter Ovidio Perseum dici heroem Danaeium, imitatione Græcorum. Ap. Anon. Antiq. Cpol. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 24, B, ubi eadem fere, Δαναεῖα properisp. L. Dindorf.]

Δανάη, ἡ, a quibusdam dicitur laurus Alexandrina teste Diosc. 3 [immo 4], 147.

[Δανάη, ἡ, Danae, f. Acrisii. Hom. Il. Ξ, 319; Hesiod. Sc. 216; Herodot. 2, 91, etc. Forma contracta Δανᾶ, q. v. ἄᾶ L. Dind.]

[Δᾶναΐδης, ὁ, Danaides, patron. a Δανάη. Hesiod. Sc. 229 : Περσεὺς Δ. || Δαναός. Georg. Sync. p. 294, 2 : Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ (Danai) Δαναΐδαι. Hinc Δαναΐδαι de Græcis sæpissime Eurip. usu- L. Dind.]

[Δαναὶς, ίδος, ἡ, Danais, patron. a Δαναός. Apoll. Rh. 1, 137 : Ἀμυμώνη Δαναΐς· et Δαναΐδες ap. Strab. 8, p. 371; 12, 579, etc. et in cognominibus Æschyli Aristophanisque fabulis. || Nympha, quæ Chrysippum peperit Pelopi, sec. Pseudoplut. Parall. min. p. 313, E. || Argo navis, ut a Danao facta. Schol. Apoll. Rh. 1, 4. || Fem. a Δαναΐδης, q. d. Danaa. Bachm. An. vol. 1, p. 435, 23 : Δαναΐδες, αἱ τῶν Δαναῶν γυναῖκες. Sic enim cod. script. Δαναΐδαι pravam et ineptam correxit Bachm. || Carmen cyclicum ignoti auctoris. Clemens Strom. 4, p. 618 : Τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων, quibus addit versus ex ea duos. Harpocrat. v. Αὐτόχθονες : Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς φασιν Ἐριχθόνιον ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς φανῆναι. usu L. Dindorf.]

[Δανάκη, ἡ.] Δανάη, Hesychio est etiam Numulus barbaricus aliquanto plus valens obolo. Eodemque teste ita dicebatur et Ille, qui mortuis dabatur, obolus. Sed mendosa est ea scriptura, et reponendum Δανάκη e Suida, Etym. et Lex. meo vet. Ille enim δανάκην esse tradit Numismatis nomen, quod mortuis dabant olim, συγκηδεύοντες ὡς Ἀχερουσίας λίμνης ἐπίβαθρον· ut hi quoque, esse nomen Barbarici numismatis, paulo plus obolo valentis, quod defunctis in os poneretur, ut τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην εἰς ᾅδου διαπορθμευόμενοι ipsum darent τῷ πορθμεῖ. Dici autem δανάκην quasi τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενον, h. e. τοῖς νεκροῖς : δαναοὺς enim παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ξηρὰ, vocari τοὺς νεκροὺς, utpote ξηρούς. Hæc Etym. [M. p. 247, 41,] ex Heraclidis Persicῶν lib. 2, [Callimachi (fr. 110) testimonium addens, cujus si ipsum voc. Δανάκην partem constituisse demus Casaubono et aliis, mensura sit necesse est molossus. Ceterum Etym. non δανάκη ponit sed δανάκης, iterumque facit masc., quum addit : Εἴρηται δὲ δανάκης ὁ τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενος. Sic et Pollux 9, 82 : Καὶ μὴν καὶ τὸν δανάκην εἶναί τινές φασι νόμισμά τι Περσικόν. Cui de Persica voc. origine assentiuntur intt., adduntque favere eidem Heraclidis e Persicis petitum ab Etym. testimonium.] E Plutarcho quoque referunt δανάκην nominari Numulum illum s. Obolum, qui Charonti persolvitur pro Stygiæ paludis transmissione. [Conf. Ἡμιδανάκη, Ἡμιδανάκιον, Δανικόν.] || Notandum porro supra illud Δαναοὶ pro Defunctis : alioqui enim Δαναοὶ dicuntur οἱ Ἕλληνες, a progenitore ipsorum Danao, f. Beli, qui Argis olim regnavit, antiquissima et principe urbe totius Græciæ. [Paus. 2, 16, 1; 19, 3 seq. Conf. Herodot. 2, 91; 7, 94. Strab. 8, p. 371 : Τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀργείων οἰκίσαι λέγεται Δαναὸς, ὃς τοσοῦτον τοὺς πρὸ αὐτοῦ δυναστεύοντας ἐν τοῖς τόποις ὑπερβαλέσθαι δοκεῖ, ὥστε κατ' Εὐριπίδην Πελασγιώτας ὠνομασμένους τὸ πρὶν Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα. Nomen Δαναὸς oxytonon esse testantur Etym. M. p. 742, 56, schol. Hom. Il. P, 44.] Ab eodem patronymicῶς Δαναΐδαι dicuntur Argivi vel ceteri etiam Græci, utpote nepotes et posteri ejus. Item fem. Δαναΐδες, ejus filiæ. [De Danais Pausan. 7, 1, 7 : Συνηθέντων δὲ ἔν τε Ἄργει καὶ Λακεδαίμονι τῶν Ἀχαιοῦ παίδων, τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐνταῦθα ἐξενίκησεν Ἀχαιοὺς κληθῆναι. Τοῦτο μέν σφισιν ὄνομα ἦν ἐν κοινῷ, Δαναοὶ δὲ Ἀργείοις ἰδίᾳ. Sic autem vocantur Græci ap. Hom. ceterosque poetas. || Fem. est in versu (Hesiodi, ut docet Eust. Il. p. 461, 8, ubi tamen male Δαναὸς) ap. Strab. 8, p. 371 : Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὴ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον, de Danaidibus. Superlat. finxit Aristophanes ap. Apollon. De pron. p. 81, A : Ἕνεκα γελοίου ἡ κωμῳδία σχήματά τινα ἔπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δαναώτατος ὑπερτίθεται παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων. L. Dindorf.]

[Δαναὸς, ὁ, Danaus, n. pr. viri ap. Liban. Ep. 888, p. 415. L. Dind.]

[Δάναπρις, εως, ὁ, Danapris, fl. Scythiæ, in Pe-

riplo Pont. Eux. in Huds. Geogr. vol. 1, p. 7, 8, 9, 16, ap. Menand. p. 401, 13 ed. Niebuhr. L. Dind.]

[Δανδαίνω.] Δανδαίνειν Hesychio ἀτενίζειν, φροντίζειν, μεριμνᾶν [Attendere, Curare, Angi] : pro quo supra Δαδαίνειν. [Conf. Ἐνδανδαίνω.]

Δανδαλίδες, Hesychio κάχρυες, κριθαὶ, ἢ σῖτος πεφρυγμένος. Polluci autem [6, 76, 77,] μάζαι μεμαγμέναι πεφρυγμένων κριθῶν, Mazæ ex hordeo tosto. Infra Δενδαλίδες. [In Etym. M. v. Ἴουλος perperam Δανδαῖτις. Angl. Sic etiam Tzetzes Hist. 13, 566, cum fratre in schol. ad Lycophr. v. 23. V. Δενδαλίδες.]

Δάνδαλος, Hesych. teste dicitur Erithacus avis.

[Δάνδαμις, ιδος, ὁ, Dandamis, Brachman ap. Lucian. Toxar. c. 38 seqq., Arrian. Exp. 7, 2, 5, Plut. Alex. c. 8, et Pallad. De Brachm. ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 183. Mandanes Straboni. L. D.]

[Δάνδαξ. Ἰωάννης ὁ ἐπίκλην Δάνδαξ memoratur Malal. p. 483, 20. L. Dindorf.]

[Δανδαρίκαι, οἱ βολευταὶ (βουλευταὶ Kust.), Hesych.]

[Δανδάριοι, οἱ, Dandarii, gens circa Caucasum ap. Hecatæum sec. Steph. Byz., it. in monum. ap. Bœckh vol. 2, p. 156, ap. Strab. 11, p. 495, Plut. Lucull. c. 16. L. Dindorf.]

[Δάνδης, ὁ, Dandes, Argivus, ap. Diod. 11, 53. Δάνδις cod. Pal. in epigr. Simonidis in eum Anth. Pal. 13, 14. Δάτις vel Δάτης Dionys. Ant. R. 9, 37. L. Dindorf.]

Δανειακός, ἡ, ὸν, ut δανειακὸν γραμμάτιον, Cautio mutui, Bud. [Theophil. vol. 2, p. 618 Reitz. : Δανειακὸς κονδικτίτιος. Δανειακὴ, Gl. Fœneratitia. Unde adverb. Δανειακῶς, Syntipæ Fab. 36.]

Δανείζω, Fœnero, Mutuo do ad usuram. Plut. : Τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Idem : Καὶ δανείζουσιν, ὃ λαμβάνουσιν ὑπὲρ τοῦ δανεῖσαι. Epigr. [Anth. Pal. 11, 167] : Πάντα δανείζεις, Omnia fœneras, Omnem tuam pecuniam fœnore occupas. [Plut. Sol. c. 15 : Ἀλλὰ τοῦτο μὲν εὐθὺς ἐλύθη τὸ ἔγκλημα τοῖς πέντε ταλάντοις· τοσαῦτα γὰρ εὑρέθη δανείζων, καὶ ταῦτα πρῶτος ἁφῆκε. Ubi vert. possis Repertus est locasse. Perf. Demosth. p. 885, 17 : Ἐπὶ τῷ σίτῳ δεδανεικέναι· 933, 21 : Ὁ δεδανεικὼς Ἀθήνηθεν ἐπὶ τῷ ναύλῳ τῷ εἰς τὸν Πόντον. Heraclid. Alleg. Hom. p. 440, ab Schæf. cit. : Τῆς φύσεως, ἃ δεδάνεικεν ἐν ἀρχῇ, χρέα κομιζομένης. Metaph. item Anth. Pal. 9, 73 : Ναυσὶν ὅσον πέμπεις χεῦμα δανειζόμενον.] || Mutuo do, citra usuram, ut quidam annotant, ideo fortasse, quod ἐπὶ τόκῳ additum nonnunquam reperiatur; ut ap. Plat. De LL. 5, [p. 742, C], Aristot. OEcon. [c. 16 : Δανεῖσαι τῇ πόλει ἐπὶ τόκῳ. Lysias p. 902 R. : Μνᾶς ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας. Plutarch. Sol. c. 15 : Ἐπὶ τοῖς σώμασι μηδένα δανείζειν. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 30, A : Τῷ αἰτοῦντί σε δίδου καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῇς. Δάνεισμα δὲ οὐ τὸ σὺν τόκῳ λέγει, ἀλλὰ τὴν ἁπλῶς χρῆσιν, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ νόμῳ χωρὶς τόκου ἐδάνειζον. || Cum εἰς, de pignore, Dem. p. 822, 14 : Τῷ εἰς τὰ ἡμέτερα δανείσαντι. L. D.] || Δανείζομαι, Fœneror, Fœnore accipio : ut χρήματα δανείζεσθαι, Aristoph. [Nub. 1306], et ἀργύριον δανείζεσθαι, Xen. [Comm. 2, 7, 2. Diod. 1, 79 : Τοὺς ἀσύγγραφα δανεισαμένους.] In VV. LL. e Plut. Sol. [c. 15] : Ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων· ubi malim ἀπό. [Recte libri παρά.] Idem : Δέκα τάλαντα δεδανεῖσθαι παρὰ σφῶν. [Cum ἀπὸ Plat. Tim. p. 42 fin. : Πυρός τε καὶ γῆς ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἀπὸ τοῦ κόσμου δανειζόμενοι μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν.] Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Dem. [p. 13, 19.] Interdum vero δανείζεσθαι sine ulla adjectione. [Poll. 3, 85 : Χρήστης κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος. Similiterque Mœris p. 408. || Et pro activo. Lex. rh. Bekk. An. p. 239, 2 : Δανειζόμενοί τινες λέγονται οὐ μόνον οἱ ὑπόχρεοι ἀλλὰ καὶ οἱ δανεισταί. Eadem fere Etym. M. p. 248, 23.] || Δανείζομαι metaph. Plato De rep. 10, [p. 612, C] : Ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι, ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ. [De fut. δανειῶ lepidam fabulam narrant Photius et Suidas v. Θεριῶ : Δανείζω δανείσω, τὸ δὲ δανιῶ βάρβαρον οὕτως ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεστήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον οὕτω πως λέγων, Ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμὸν, καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν, ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινος ἔφη, Δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δ' ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν. Ea forma δανειῶ est in Prov. 22, 7 : Οἰκέται ἰδίοις δεσπόταις δανειοῦσι· Sap. Sir. 29, 1 : Ὁ ποιῶν ἔλεος δανειεῖ τῷ πλησίον. Et med. Deut. 15, 6 : Σὺ δὲ οὐ δανειῇ· conf. 28, 12. Conf. Δανίζω. L. D.]

Δάνειον, Fœnus, Mutuum, Æs alienum : a quo δάνειον sunt, qui Latinos Damnum accepisse putent. Aristot. Eth. 9, [2] : Καὶ ὥσπερ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον, ἢ ἑτέρῳ δοτέον. [Conf. ib. c. 7.] Plut. De fort. Alex. [p. 327, D] : Δάνειον τριακοσίων ταλάντων. [Dem. p. 911, 3 : Ἀπαιτῶν τὸ δάνειον. Diod. 1, 79 : Ἀπολύεσθαι τοῦ δανείου. Et ib. : Τὴν ἔκπραξιν τῶν δανείων. Et paullo inf., ubi agit de instituto Ægypt., corpora civium non sinente æris alieni caussa prehendi : Ἄτοπον γὰρ στρατιώτην ... εἰ τύχοι, πρὸς δάνειον ὑπὸ τοῦ πιστεύσαντος ἀπάγεσθαι. Et 92 : Καὶ τοὺς κωλυομένους δὲ διὰ τὰς κατηγορίας ἢ πρὸς δάνειον ὑποθήκας θάπτεσθαι τιθέασι κατὰ τὴν ἰδίαν οἰκίαν. Cui l. conf. 79 : Ὅπλα ... ἐκώλυσαν ἐνέχυρα λαμβάνεσθαι πρὸς δάνειον. Pecuniam non sumptam mutuo sed datam dicere videtur puella ap. Alciphr. 1, 36, amici parsimoniam ita increpans : Τί οὖν; οὐ ποτήριά ἐστιν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῖν, μὴ χρυσία τῆς μητρὸς, μὴ δάνεια τοῦ πατρὸς κομιουμένοις; Non credita patris, si velitis redigere? Conf. Δάνεισμα.] || Δάνειον schol. Aristoph. [Nub. 34] distinguit ἀπὸ τοῦ τόκου, scribens οὐ τοῦ δανείου χάριν, ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐνεχυράσασθαι ἀπειλοῦσι· ubi exp. Sors, τὸ ἀρχαῖον. [|| Chirographum, Gl. Quomodo fuerunt qui caperent loco Alciphr. supra cit. || Hesych. interpr. etiam δῶρον, Munus, quod ad δάνος refert Kust.]

Δάνεισμα, τὸ, q. d. Fœneramentum, Fœneratitia pecunia. [Æschin. C. Tim. p. 15 St. : Οὐ χωρίον, οὐκ οἰκέται, οὐ δάνεισμα. Isæus p. 72 St. : Δανείσματα οὐκ ὀλίγα, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος τόκους ἐλάμβανε.] Ipsa Fœneratio, unde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζεσθαι. Thuc. 1, [121], δάνεισμα ποιησάμενοι, Fœnerati, Mutuati. [Αἱ κεφαλαὶ τῶν δανεισμάτων, Sortes, Gl. Conf. Poll. 2, 152; 3, 84; 8, 141. || Creditum, Gl. Nisi tamen et ibi dicitur respectu non dantis sed sumentis.]

Δανεισμὸς, ὁ, Fœneratio, Mutuatio. Δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα, Plato [Legg. 11, p. 291, C. Eur. El. 858 : Αἷμα δ' αἵματος πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε τῷ θανόντι νῦν. Seager. Aristot. Eth. Nic. 5, 5; Plut. Crass. c. 7, et alibi. Adde mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 121. L. D.]

Δανειστὴς, ὁ, Fœnerator, Qui fœnerat pecuniam, unde correlativa sunt ὁ δανειστὴς et ὁ δανειζόμενος. [Fœnerator, Creditor, Gl. Pollux 3, 85 : Χρήστης κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ δανειστής. Et similiter alii gramm.] Annotatur tamen δανειστὴς accipi et pro Eo, qui fœneratur, et mutuo accipit.

Δανειστικὸς, ἡ, ὸν, Fœneratorius, Fœneratitius, [Fenebris, Usurarius addunt Gl.]. Bud. [Plut. Agid. c. 13 : Οἱ πλούσιοι καὶ δανειστικοί. L. D. Lucian. Conv. 5 : Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ, Fœneratoris. Hase.]

[Δανειστὸς, ἡ, ὸν, Mutuatitius, Gl.]

[Δανείστρια, ἡ, Creditrix, Gl. Niceph. Greg. 18, 7 : Ἔχοντες ὁμοῦ καὶ τὴν τῆς ἁρμονίας δανείστριαν φύσιν συνέδημον φορολόγον. In Vita S. Steph. jun. p. 407 male scriptum δανείτρια. L. Dindorf.]

Δανὲς, Hesych. esse dicit ἀληθὲς [Verum : quam interpr. referri ad ἀδανὲς docuit Kust.], vel δῶρον, γέρας [Donum, Munus], vel μερίδα [Particulam], quod supra δάνα s. δάνη, vel ἰσχὺν [Robur], aut δάνειον [Fœnus. V. Δάνος.]

Δανήλοφα, Hesychio μακροτράχηλα, ἐκτεταμένους ἔχοντα τοὺς λόφους· vel ὑψηλοτράχηλα, μετεώρους ἔχοντα τοὺς λόφους. [Leg. ταναήλοφα.]

[Δανθαλῆται, οἱ, Gens Thracia sec. Theopompum ap. Steph. Byz. Hinc Δανθηλητικὴ (sic) de regione ap. Ptolem. 3, 11. Δειθηλήτους dicit Polyb. 24, 6, 4, q. v.]

Δανίζω, i. q. δανείζω : unde δανίσας ap. Lucill. [Anth. Pal. 11, 309 : Φεισάμενος, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας], et fut. Atticum δανιεῖν ap. Hesych. pro δανίσειν. [Hesych. : Δανιεῖν, κακουργεῖν· οἱ δὲ δανείζειν. Alb. : « Δανείζειν. Fort. δανείσειν. Δανιεῖν enim fut. est Att. verbi Δανίζω, quo utuntur Gr. Bibl. intt. Deut. 15, 10 : Δάνειον δανιεῖς, l. δανιεῖς. » Abresch. in Misc.

Obss. 5, 3, p. 85 : « In l. l. (quem frustra quæras in Concord. Gr. Tromm.) alii legunt δανείσεις. » Conf. Δανείζω in fine. Idem Hesych. Δανίζει, μεταδίδει τοῖς ἐνδεέσι, κιχρᾷ. Sap. Sir. 20, 15 : Σήμερον δανιεῖ καὶ αὔριον ἀπαιτήσει. Alibi variatur inter formas per ει et ι. L. Dindorf.]

[Δανικόν, τό, Numuli genus, i. f. q. δανάκη. Anon. ap. Suid. s. Δανάκη : Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ δανικόν, ᾧπερ χρῶνται εἰς μικρὰς πραγματείας. L. Dindorf.]

[Δάνιον pro δάνειον legitur in libris nonnullis Manethon. 5, 124.]

Δάνος, τό, Donum, Munus. Euphorio [in Etym. M. p. 247, 51] : Τό ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἕκτωρ. Hinc Ἀνησίδανος γῆ Etym. eadem, quæ et Ἀνησιδώρα. [Lycophr. 269 : Λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος. Schol. τοῦ Ἕκτορος τοῦ ἀνῃρημένου δῶρον. Conf. 710, 887, 1269, 1381.] || Δάνος, Mutuum, δάνειον, Eccles. 29, [1]. Sic accipitur et in his vv. ἐν δάνει λαμβάνειν quæ Bud. ex innominato auctore afferens interpr. Mutuo accipere. [|| Callim. Ep. 51 : Τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων, θῆκε θεοῖς Σαμόθρᾃξι. Ammon. p. 93 : Μετρεῖσθαι ... ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἤ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῷ. Schæf. Anth. Pal. App. 252 : Πνεῦμα λαβὼν δάνος οὐρανόθεν τελέσας χρόνον ἀνταπέδωκα. Hesych. inter Δανειστὴν et Δανήλοφα : Δανὲς (sic), ἀληθὲς ἢ δῶρον ἢ μερίδα ἢ ἰσχὺν, γέρας ἢ δάνειον. De quarum intt. prima et tertia v. in Δανὲς et Δανάς. || Δάνον scribit Plut. [Mor. p. 22, C, ubi multus de etym. vocis est Wyttenb.] Macedones vocare θάνατον, Mortem, unde esse ait ῥιγεδανὴ, et signif. κακοθάνατος. [Gl. Hesych. : Δαίνων, κακοποιῶν, κτείνων, Μακεδόνες, confert Kust., Δανῶν corrigens sec. ordinem literarum. Voc. ῥιγεδανὸς etym. Plutarcheam refellit Wyttenb.] Hic autem videat lector, annon multo magis rationi consentaneum sit δάνειον hinc derivare, quam a δάνος signif. Donum; nam altera illa hujus δάνος signif., sc. pro Fœnore, e nullo classico auctore affertur. [Sed v. supra. ᾰ]

[Δᾶνος, τό, barytonon, sed quod priorem producat, ponere videtur Herodian. Περὶ μον. λ. p. 36, 2, de neutris dissyllabis in ος loquens : Τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ μάκος δάνος πράγος. Fort. significat Ariditatem. L. Dindorf.]

Δᾶνὸς, ἡ, ὸν, Aridus, Siccus : ut Etym. et Hesych. δανὰ exp. ξηρά [καύσιμα ξύλα] : quorum ille derivat a Dor. δὰν pro δὴν, h. e. ἐπὶ πολὺν χρόνον : ut sint τὰ διὰ τὸν χρόνον ξηρά : afferens tamen et aliud etym. et exp., nimirum δανὰ dici τὰ καύσιμα, τὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὔκαυστα, a δαίω, τὸ καίω. Affert præterea [Od. O, 321], Διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. Inde superl. δανότατα, Suidæ ξηρότατα. [Ex Arist. Pac. 1134 : Τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ δανότατα τοῦ θέρους ἐκπεπιεσμένα.]

[Δανοτὴς, ῆτος, ἡ. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 40, 12 : Τὸ μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακαίναις δανοτὴς εἰρημένον, Ἐν ᾗ παύσετ' (sic) ἀμερίων μόχθων τε καὶ δανοτῆτος, ὑγιῶς ἂν ἔχοι, εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθείη. Prima quum videatur corripi, repetendum fort. est a δάνος, significatque Mortalitatem. L. Dind.]

[Δανούβειος, α, ον, Danubinus. Tzetz. Hist. 11, 929 : Καὶ μέχρι πόντου χευμάτων Δανουβείων· 979 : Ἴστρου παρ' ὄχθας καὶ Δανουβείου ῥέους. L. Dind.]

[Δανούβιος, ὁ, Danubius, fl. Germaniæ. Diod. 5, 25. Agathem. 2, p. 38 : Ὁ Ἴστρος, ὃν μέχρις Οὐινδοβούνης πόλεως Δανούβιον καλοῦσιν, ὁρίζει τὴν Γερμανίαν πρὸς τὰ ὑποκείμενα ἔθνη. Strabo 7, p. 304 : Τοῦ ποταμοῦ τὰ μὲν ἄνω καὶ πρὸς ταῖς πηγαῖς μέρη μέχρι τῶν καταρρακτῶν Δανούβιον προσηγόρευον (Romani), τὰ δὲ κάτω μέχρι τοῦ Πόντου τὰ περὶ τοὺς Γέτας καλοῦσιν Ἴστρον. Steph. Byz. : Δάνουβις ἢ Δάνουσις, Ἴστρος ὁ ποταμὸς, πάλαι Ματόας καλούμενος· συμφορᾶς δὲ τοῖς Σκύθαις ἐπιγενομένης οὕτως ἐκλήθη· Ματόας δὲ λέγεται ἐς τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν ἀσινὴς, ὅτι πολλάκις περαιούμενοι οὐδὲν ἐπεπόνθεισαν. Ὁ δὲ Δάνουσις ἑρμηνεύεται, ὥσπερ τοῦ ἁμαρτεῖν ἔχειν αἰτίαν, ubi v. Holst. Ap. Malal. p. 275, 1 est Δάνυβιν ποταμὸν et Δανυβίου ποταμοῦ 277, 12, sed Δανουβίου 301, 6. Δανούβην erat Chr. Pasch. p. 527, 16, ubi scripsi Δανοῦβιν. Inter Δάνουβιν, Δανούβην, Δανούβιον variant libri Juliani Ep. 77, p. 146 Heyl. Δάνουβις est ap. schol. Pind. Ol. 3, 25, Tzetz. Hist. 11, 894, 926, sed Δανούβιος sæpius ibid. Δανοῦβις in fr. Peripli Ponti Eux. in Huds. Geogr. vol. 1, p. 11; Δανούβιος ap. Marcian. ib. p. 51. L. Dind. Ap. Joann. Philop. De cr. m. p. 152, 35 : Μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου, ὃν οἱ ἐγχώριοι νῦν ὀνομάζουσι Δανουβῖν, item scribend. Δανοῦβιν. Hase.]

[Δάντα, ζυγὰ, Juga, Hesych.]

[Δάνυκλος, n. pr. viri ap. Nonn. Dion. 26, 97, ubi Δόρυκλος conj. Græf. L. Dind.]

[Δὰξ, Mordicus, Gl. Oppian. Hal. 4, 60 : Αὐτὰρ ὃ δὰξ μὲν ἔρεισεν. Angl. Theodos. De grammat. p. 78, 25, de adverbiis eorumque variis agens signiff. generibus : Δὰξ κλὰξ πῦξ ὀργανικά. Ubi tamen gramm. editus in *The philolog. Mus.* 4, 115 non δὰξ exhibet sed ὀδάξ. Zon. p. 1440 : Ἐκ δὲ τοῦ κλῶ κλάσω γίνεται ῥῆμα (l. ῥηματικὸν) ὄνομα κλὰς καὶ δωρικῶς κλὰξ, ὡς δὰξ καὶ ὀδάξ. Sed verba ὡς δὰξ desunt in cod. al., atque Etym. M. p. 620, 41, ubi eadem, κλὰξ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ὀκλὰξ, ὡς ὀδὰξ, nisi inserto ibi δὰξ scribend. ὡς δὰξ ὀδάξ. Hellad. Phot. cod. 279, p. 532, 41 : Τὸ δὰξ ἀπὸ τοῦ δάζω· καὶ γὰρ οἱ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ δάκνω τὸ δάζω ἐκφέρουσιν· ἐκ δὲ τοῦ δὰξ τὸ ὀδάξ. Arcad. p. 181, 21 : Ἢν δὲ μονοσύλλαβον ἐπίρρημα ὀξύνεται, ἀψ δὰψ δὰξ παρὰ τὸ δήκω, ὅπερ καὶ ὀδὰξ λέγεται. L. Dind.]

[Δάξα, θάλασσα, Ἠπειρῶται, Mare, Epirotæ, Hesych.]

[Δαξασμός. V. Δαξισμός.]

[Δαξιμωνῖτις, ιδος, ἡ. V. Δαζιμών.]

Δαξισμὸς, ὁ, Morsio, Rosio, Vellicatio. Ap. Suid. in Ms. etiam Cod., Ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας, παύσασθαι ἱπτάμενον. Alioqui ὀδαξησμὸς dicitur. [Suidæ cœcitati tribuit Piers. ad Mœr. p. 40. Ponit idem Zon. p. 466, ad quem Δαξασμὸς e Tim. Locr. p. 103, A, affert Tittm. : Ῥευματιζόμενά τινα δαξασμὼς ποιοῦντι, ubi est var. δαξαγμώς.]

[Δάξω. V. Δάζ.]

Δάον [Δαὸν], Hesychio πολυχρόνιον, Diutinum, Diuturnum. [Fort. Δαρόν.]

[Δάονες, ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς, ἀπὸ Δάονος, Steph. Byz. ubi v. Pined.]

[Δαόνιον (al. Δαόνειον), πόλις Θρᾴκης, Zonar. p. 470.]

[Δαόριζοι, οἱ, Daorizi, gens Illyrica, ap. Strab. 7, p. 315. Δαοσσοὶ in libris Polyb. 32, 18, 1 et 2. Ubi rectius scribi Δαορσοι probat numorum ap. Eckh. D. N. vol. 2, p. 155 inscr. Δαορσων, quam insuper Liviano *Daorseis* (45, 26) firmavit Eckh., ubi bene annotat Duker. idem restituendum videri Appiano Illyr. c. 2, memoranti filiam Illyrii Δαορθὼ et gentem Illyricam Δάρσους. V. tamen Δάρσιοι. L. Dind.]

Δάος, a Phrygibus ὁ λύκος vocari ait Hesych. || Δάος, eidem φῶς, φέγγος, αὐγὴ, φλὸξ, πῦρ, δᾴς [Lux, Flamma, Ignis, Fax]. Etymologo quoque δάος est λαμπὰς, παρὰ τὸ δαίω, τὸ καίω, ut [Il. Ω, 647, Od. Δ, 300, H, 339] : Δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι· ubi correptum α, ut in φάος et χάος. [Quint. 9, 454 : Δάος ὄφρα πέλῃται πίσσα πυρὶ δμηθεῖσα. || Sol. Etymol. M. p. 426, 53 (conf. 684, 36) : Ποσειδῶν παρὰ τὸ τὴν πόσιν ἀναπέμπειν τῷ δάει ἤγουν τῷ ἡλίῳ. Wakef. || Δάος, ἡ μάθησις, Disciplina, gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 447, 10. L. D.] || Rursum Hesychio Δάος [Δᾶος] est ἀγγάριος, nom. servi, interdum et Liberi, in comicis fabulis : unde proculdubio Davus Terentii dictus est. [Galen. vol. 1, p. 96=2, 67 : Τοῖς ὑπὸ ... Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμῳδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις Δάοις τέ τισι καὶ Γέταις. Liban. Ep. 258, p. 128 : Ἕνα ἔχοντι Δᾶον. Philostr. sen. Im. 1, 3 extr. : Χρῆται γὰρ (vulpecula) ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Lucian. Salt. c. 29 : Δάων πρόσωπα, et quos cit. Hemst. ad ejusd. Tim. c. 22. Nomen constat adeptos a Dais, gente Persica, qua de Herodot. 1, 125, et Salm. Plin. Ex. p. 559 (ad verba Strabonis 7, p. 304 : Δάκους δὲ (vocant) τοὺς εἰς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγὰς, οὓς οἶμαι Δαύους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν· ἀφ' οὗ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δᾶοι) : « Perperam Δαύους et Δᾶοι hodie legitur ap. Strabonem. Græcum Δάος, Latinum *Davus*, ut ὠὸν, *ovum* et sim. Metrodorus (Anth. Pal. 14, 123, 10, ubi est : Ὀνήσιμος εἴκοσι πέντε μνᾶς ἐχέτω, Δᾶος δ' εἴκοσι μνᾶς ἐχέτω, πεντήκοντα Σύρος, Συνέτη δέκα,

τ. δ.) : Ὀγδώκοντα Σύρος, Δάος δέκα, Τίβιος ὀκτώ. Addit Strabo : Τοῦτο γὰρ πιθανώτερον ἢ ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οὓς καλοῦσι Δάας· πόρρω γὰρ ἐκεῖνοι περὶ τὴν Ὑρκανίαν, καὶ οὐκ εἰκὸς ἐκεῖθεν κομίζεσθαι ἀνδράποδα εἰς τὴν Ἀττικήν. ... Atqui idem ille Strabo est qui 11, p. 515 tradit non prorsus in confesso esse an ulli exstiterint Δάοι vel Δάαι supra Mæotim : ipse certe secum pugnat. Quod autem non putat tam longe in Atticam importata mancipia, ratio eum fugit. Quippe valde simile veri est Alexandrum M., subjugatis ac devictis Dais, frequentes in exercitu suo fecisse inde loci servos, ac postea in Græciam translatum eorum nomen et usum fuisse. Profecto nova tantum comœdia, non etiam vetus, mentionem habet servitii hujus generis. In Eupolidis, Cratini, Aristophanis et antiquiorum comœdiis Δάου nomen pro mancipio non visebatur, sed Καρίων, Λυδὸς, Φρὺξ, Τίβιος, et alia hujusmodi. Apud Menandrum, Apollodorum aliosque qui post Al. M. ætatem fabulas in scena dictaverunt, frequentia τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Δάοι καὶ Γέται. Hinc Latinis comicis, qui novam Græcorum comœdiam imitati sunt, atque etiam reddiderunt, Davi et Getæ servorum nomina. Non igitur Δάκοι iidem qui et Δάοι antiquis, et Δάοι nulli vel Δάαι Getis et Germanis vicini. Sed qui Δάαι fuere ad Caspium mare, etc.» Conf. Niebuhr. Scripta min. vol. 1, p. 377. L. D.]

[Δαῦχος, ὁ, Dauchus, n. pr. Persæ ap. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 29, ubi al. Δαδοῦχε, haud dubie deterius.]

Δάοχος, Hesychio μοιχός : pro quo supra Δαλιοχός.

[Δάοχος, ὁ, Daochus, Thessalus ap. Demosthen. p. 324, 8, Polyb. 17, 14, 4, Plut. Demosth. c. 18. L. Dindorf.]

[Δαφῶ. V. Δηιόω.]*

Δαπᾰνάω, Absumo, Consumo, Impendo, Sumtum facio. [Thucyd. 1, 121 : Ἢ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ ... ἡμεῖς ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι οὐκ ἄρα δαπανήσομεν· 3, 46 : Ἡμῖν δὲ πῶς οὐ βλάβη δαπανᾶν καθημένοις; 7, 29 : Οὐ βουλόμενοι δαπανᾶν· 6, 47 : Δαπανῶντας τὰ οἰκεῖα· 7, 47 : Χρήματα πολλὰ δαπανῶντας.] Xen. Cyr. 8, [3, 17] : Τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς, καὶ εἰς φίλους, καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. C Id. [Ἀπ. 1, 3, 11] : Πολλὰ δαπανᾶν εἰς βλαβερὰς ἡδονὰς, Magnos in perniciosas voluptates sumtus facere. [Thuc. 8, 45 : Δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει.] Δαπανᾶν τὴν οὐσίαν, Dem. [Non sunt hæc verba Dem. Descripsit HSt. Lex. Septemv., id autem Suidam, qui : Δαπανᾶν οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαθᾶν καὶ δαπανᾶν τὴν οὐσίαν (τῇ ἀσωτίᾳ melius libri Paris. ap. Kust.). Οὕτω Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ τούτῳ χρῶνται τῷ ὀνόματι. Dem. p. 1023, 14 : Τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν χορηγὸν ἑαυτῇ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἔχουσα καὶ πολλὰ δαπανᾶν ἀναγκάζουσα (scortum Plangon). Conf. Bast. Ep. crit. p. 198. Dicitur vero etiam aliis de rebus absumendis. Schol. Hom. Il. N, 21, ab Hemst. cit. : Δαπανᾶν τὸν χρόνον.] || Signif. act. habet et in pass. [med.], ut Lysias p. 153 [p. 161, 41] : Καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος. Sic Andoc. p. 31 [p. 33, 20] : Οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλῶν δεόμενοι. Sic δαπανηθεὶς, Isæus p. 50 [p. 55, 22]; δεδαπανημένος, Isocr. Paragr. [p. 383, A. Dionys. H. Epit. 12, 13, p. 13 ed. Mai. Mediol., 12, 9, p. 472 Rom. : Ἐπαύσασθε ἂν αὐτοί D τε δαπανώμενοι καὶ ἡμᾶς ἐνοχλοῦντες. Nisi pass. capi h. l. præstat. Demosth. p. 17, 3 : Ὅσα εἰς ἅπαντα τὸν πρὸ τοῦ πόλεμον δεδαπάνησθε. Herodot. 2, 37 : Οὔτε τι γὰρ τῶν οἰκηίων τρίβουσι οὔτε δαπανέωνται. L. D.] || At δαπανᾶν τὴν πόλιν ap. Thuc. [4, 4,] interpr. Bud. [et Suid.] Exhaurire civitatem. Sed potuit addere ablat. Sumtu, cum Cic. qui dixit, Sumtu provinciam exhaurire. Synes. Ep. 16 : Κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, pro Paulatim me consumit, i. e. conficit. Ceterum præterquam quod aptissimum est et rationi maxime consentaneum hoc etym. voc. δαπανᾶν a δάπτω, est etiam Athenæi [8, p. 363, A,] auctoritate confirmatum. [Dionys. Ant. R. 4, 81 : Ἐν ταρτάροις καὶ βαράθροις δαπανωμένους, ἀνάπαυσιν τῶν κακῶν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λαμβάνοντας. Joseph. p. 1033, cod. sensu σῶμα βασάνοις δ. Wakef. Liban. vol. 4, p. 179, 1 : Κεῖσθαι νοσοῦντα καὶ δαπανώμενον. Jacobs. De tempore sic usurpati v. exx. ap. Bast. Ep. crit. p. 49. Appian. Samnit. 9, 2 : Χρίσας τοῖς κατακαίουσι καὶ δαπανῶσιν ... Ἀπενίψατο καὶ εὗρε τοὺς ὀφθαλμοὺς δεδαπανημένους. Schæf. Plut. Galb. c. 17 : Ὑπὸ φθινάδος νόσου δαπανώμενον.] A

Δαπάνη, ἡ, Sumtus, Impendium. [Hesiod. Op. 721 : Πλείστη δὲ χάρις δαπάνη δ' ὀλιγίστη. Pind. Isthm. 3, 47 : Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνᾳ χαῖρον ἵππων. Thucyd. 1, 83 : Καὶ ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον ἀλλὰ δαπάνης· 2, 77 : Εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. Sic et 3, 31 et 46; 6, 16; 8, 37 et 46 bis, et 109. L. D.] Synes. : Τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης. Et ἐφήμερος, Plut. Pericl. [c. 16]; Thuc. 1, [129] addidit gen. χρυσοῦ et ἀργύρου. [Id. 3, 13 : Νόσῳ τε γὰρ ἐφθάρηται Ἀθηναῖοι καὶ χρημάτων δαπάνῃ.] Δαπάνην ποιεῖν, Sumtum facere, Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 264. Ex ead. hæc add. 10, 26 : Ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ... φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο· 11, 310 : Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας. || Sumptuositatem vert. licet ap. Æschin. Ctes. p. 85 : Οὐκ ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει δαπάνης. Plur. Pind. Isthm. 4, 66 : Οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι ἐλπίδων. Eur. Tro. 996 : Τὴν Φρυγῶν πόλιν ἥλπισας κατακλύσειν B δαπάναισιν. Thuc. 6, 15 : Τὰς ἱπποτροφίας καὶ τὰς ἄλλας δαπάνας· 31 : Τὸ ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις τῶν τε τριηράρχων καὶ τῆς πόλεως ἐκπονηθέν. Conf. 7, 28.] || Δαπάνην ξυμφέρειν, Stipendium conferre, Thuc. 1, [99 : Τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ἠύξετο τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῆς δ., ἣν ἐκεῖνοι ξυμφέροιεν. || Signif. Victus et Pabuli, quam ponit Hesych. : Δαπάνη, τροφὴ, vidi nonnisi ab recentt. dictum. Chr. Pasch. p. 725, 13 : Μὴ ὑπολάβητε ὅτι κατὰ φόβον ἀναχωρῶ, ἀλλὰ διὰ τὸ στενωθῆναί με εἰς δαπάνας ... Ἀπέρχομαι δὲ καὶ φροντίζω δαπανῶν· 732, 2 : Δαπανῶν τοσούτων μὴ εὑρισκομένων ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις. Ib. 7 : Ἡύραμεν δαπάνας πολλὰς καὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων. Mauric. Strateg. 1, 2, p. 22 : Ἐν ᾧ (de sella equi loquitur) καιροῦ καλοῦντος δυνατόν ἐστι κἂν τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν τοῦ στρατιώτου δαπάνην χωρῆσαι· 7, 11, p. 141 : Δαπάνη στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀλόγων (conf. 122)· 143, Περὶ τῆς ἐν σελοπουγγίοις δαπάνης : Ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐπιφέρεσθαι δαπάνην, ἵνα μὴ τῇ ἐλλείψει τῆς δ. τὸ πρακτέον ἐμποδίζηται. Est quidem ap. Polyb. 9, 42, 4, ead. signif. : Τῇ τῶν δαπανημάτων ἐνδείᾳ, sed merito dubitante Schweigh., Herone, qui illum locum servavit, an Polybius loquatur. L. D.] C

Δαπάνημα, τὸ, Quod insumtum est, Sumtus, Impensa. Δαπανημάτων δοτῆρες, Xen. Cyrop. 8, [1, 3]. Et δαπάνημα τοῦ νομίσματος, τάλαντα δισχίλια κ. τ. λ. Athen. 5, [p. 203, A. Diod. 1, 91 : Κατὰ δὲ τὴν ἐσχάτην (ταφὴν) παντελῶς ὀλίγον τι δαπάνημα γίνεσθαι. Plut. Dion. c. 17 : Τόν τε χορὸν ἤσκησεν ὁ Δίων καὶ τὸ δαπάνημα πᾶν ἐτέλεσε παρ' ἑαυτοῦ. Eust. Opusc. p. 153, 54, δαπανώματα, sed δαπανήματα recte paullo ante. || Commeatus. V. Δαπάνη. L. Dindorf.]

Δαπανηρὸς, ὰ, ὸν, Sumtuosus, Qui magnos sumtus facit, vel Qui libenter sumtus facit, Profusus. Xen. [Ἀπ. 2, 6, 2] : Δαπανηρὸς ὢν, μὴ αὐτάρκης ἐστί. Aristot. Ethic. 4 : Οὐ γὰρ εἰς ἑαυτὸν δ. ὁ μεγαλοπρεπὴς, ἀλλ' εἰς τὰ κοινά. [Demosth. p. 1002, 11 : Οὕτω δ. ἦν.] || Πόλεμος, Sumtuosum bellum, Dem. [p. 58, 6], In quod magni fiunt sumtus. [Gl. Sumtuosus, Pensius, Sumtuarius, Profusus. Δαπανηρότερον· Pensius, Sumtuosius. Fem. Aristot. Pol. 5, 8 : Τὰς δαπανηρὰς μὲν, μὴ χρησίμους δὲ λειτουργίας. Schol. Thucyd. 5, 103 : Δάπανος γὰρ ἡ ἐλπὶς) τουτέστι δαπανηρά. L. Dindorf.] D

Δαπανηρῶς, Sumtuose, Magnis sumtibus. Xenoph. Hell. 6, [5, 4].

[Δαπανησιβόρος, ὁ, ἡ, leg. e corr. Alberti ap. Hesych. v. Λαιφὺς, pro δαπανωσιβόρος. Dahler.]

[Δαπάνησις, ἡ, Consumptio. Arist. ap. Eus. Præp. ev. p. 372, C : Σαρκοφάγα ... τὴν τροφὴν ἔχοντα τὴν δαπάνησιν τῶν προειρημένων ἡμέρων. Sumptus, Impensa. Mosch. Prat. spir. p. 1139, C : Στενωθέντων αὐτῶν εἰς δαπάνησιν. Hase.]

[Δαπανητὴς, οῦ, ὁ, Consumptor. Inter nomina in ητὴς recenset Etym. M. p. 40, 45. L. Dindorf.]

Δαπανητικὸς, ὴ, ὸν, Consumtorius, Consumendi vim habens, Greg. [Schol. Lycophr. 214, ubi δαπανιστικὸς cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 214, 1. L. D. Aetius p. 14, A : Φάρμακον δ. θυμῶν. Weigel. Greg. Nyss. t. 1, p. 5, A : Τὸ πῦρ, εἴπερ τῷ ὄντι δαπανητικὸν τοῦ ὕδατος ἦν. Id. ib. p. 227, B : Τὴν τραχεῖαν ταύτην

καὶ δαπανητικὴν τῶν καθομιλούντων παθῶν ἐγκράτειαν· et t. 2, p. 137, A: Δ. κατὰ τῶν μιγνυμένων δύναμιν. Hase. Δαπανητικῶς, adv., ap. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 230, p. 61.]

Δάπανος, ὁ, ἡ, Consumtor, Consumendi vim habens. Apud Athen. [2, p. 52, E, Plutarchi l. Mor. p. 624, D afferentem] cum gen.: Ἡ τῆς πικρότητος ξηραντικὴ δύναμις καὶ δάπανος ὑγρῶν. A Thuc. 5, [103] ἐλπὶς dicitur esse δάπανος, Sumtuosa, Quæ omnia profundere amat. Ita enim ibi intelligo; ideo in marg. meæ Ed. Lat. interpr. sum Profusa. Apud Hesych. oxytonως Δαπανά, ἀναλωτικά, τὰ δαπανώμενα. [Anth. Pal. 12, 42: Δαπάνῳ κόλλοπι, de cinædo. Oxyt. est etiam Longin. 44, 11: Ὅλως δὲ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων τὴν ῥᾳθυμίαν, ubi v. Toup.]

Δάπεδον, τὸ, Pavimentum. Generalius vero et Solum. Il. Δ init.: Οἱ δὲ θεοὶ παὶρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, In aureo pavimento. Quem locum affert et Cam., postquam dixit δάπεδον esse Pavimentum, i. e. Complanatum et spatiosum locum in ædibus. Sed malim simplicius interpretari Pavimentum (non addita illa vocis hujus expositione), tum in hoc, tum in aliis ejusd. poetæ locis. E quibus est hic, Od. K, [227]: Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν, Καλὸν ἀοιδιάει, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν. Ubi Eust. annotat, δάπεδον non γῆν ὕπαιθρον videri significare, sed τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδόν. Ap. Eund. Λ, [419]: Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν. Ubi annotat idem schol.: Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ὅτι δάπεδον καὶ νῦν ἴσως τὸ τοῦ μεγάρου ἔδαφος εἶπεν, ἔνθα καὶ αἱ τράπεζαι καὶ οἱ κρητῆρες. Ubi observandum est, eum, tanquam non affirmantem, addere ἴσως, i. e. Fortasse. Sic quoque in loco præcedente non dicit significare, sed videri significare τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδόν. Qua voce alioqui utitur in ejusd. vocab. expositione, in illo etiam loco quem primum protuli. Postquam enim dixit δάπεδον esse τόπον ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸν μὴ ἔχοντα οἰκήματα· s. τόπον ἐν πόλει, ψιλὸν οἰκημάτων (ut in hoc ejusd. scriptoris loco: Περιφέρων τὴν ἀσπιδα ἐπίχαλκον οὖσαν, προσίσχε τῷ δαπέδῳ ἐντὸς τοῦ τείχους)· s. χωρίον ὁμαλὸν εἰς διατριβὴν ἀνεθὲν (quod in Odyssea vocari ab illo τυκτὸν δάπεδον, ubi proci se exercent), addit, posse et hic, sicut in quibusdam Odysseæ locis, hac voce intelligi τὸ ἐντὸς οἰκίας ἐμβαδόν: adeo ut δάπεδον non sit αὔθριον duntaxat, sed ὑπορόφιον quoque. Quibus hæc subjungit, quæ de etymo hujus vocis disserit. Ortum est δάπεδον e vocula δᾶ (quæ Dorice Terram signif.) et nomine πέδον. Idem schol. Od. X, [455]: Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον, annotat δάπεδον hic quoque significare τὸ ὑπόστεγον ἔδαφος: idque manifestum esse ex eo quod dicatur δάπεδον δόμοιο, sc. ad differentiam τοῦ αἰθρίου. Sciendum est porro vocem istam pro Pavimento reperiri ap. eos quoque qui soluta oratione scripserunt. Athen. 12, [p. 537, F]: Ἔῤῥανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον. Quin etiam ap. Xen. vocem istam habemus, Cyrop. 8, p. 142 meæ Ed. [8, 8], ubi de Persarum luxu et mollitie loquitur: Ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες. || Δάπεδον interdum est potius Solum, ut quum dicitur quis natus vel ἐν δαπέδῳ regionis vel urbis alicujus humatus esse: cujus usus exemplum in Epigr. extat. [Anth. Pal. 12, 131: Καὶ τὸ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον.] Sed et pluralis pro singulari positus hunc eund. usum obtinet, ut in hoc Biantis Epitaphio: Κλεινῆς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φύντα καλύπτει Ἅδε Βίαντα πέτρα, κόσμον Ἴωσι μέγαν. [Eur. Hipp. 230: Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις. Et alibi similiter.] Invenitur et cum aliis genitivis, siquidem ap. Eur. legimus [Alc. 594], πεδίων δαπέδοις, periphrastice pro πεδίοις. Eadem periphrasi dicitur γῆς δάπεδον (ut Lat. poetæ dixerunt Terræ solum), quod Aristoph. non tanquam comicum, sed tanquam tragicum usurpavit, Pl. [515]: Ἡ γῆς ἀρότροις ῥῆξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι. Sic autem pleraque extant ap. hunc com., quæ minime e comico sermone sumta sunt, quin potius ab eo abhorrent; sed ad tragicam grandiloquentiam alludens aut etiam nominatim ad alicujus tragici locum, iis utitur. [Themist. Or. p. 217, A: Τοῖς λείοις καὶ ἀναπεπταμένοις δαπέδοις.] || Δάπεδον, uti dixi, quidam e πέδον, alii ex ἔδαφος derivarunt. Eust. [Il. Δ, 2 cum schol. et Etym.] ex iis est qui e πέδον deductum esse volunt: ut nimirum δάπεδον dicatur quasi δᾶς πέδον, quod δᾶς est Doricum pro γᾶς: a nomin. Δᾶ. Sonabit autem δᾶς πέδον quasi quis dicat Terræ solum. Sic non solum γῆς πέδον, sed etiam χθονὸς πέδον inveniri ap. Tragicos, docui in Πέδον: genitivum illum ex Æsch. Pr. init., hunc autem e Soph. afferens. Etym. nomen hoc δάπεδον deducit quidem et ipse e πέδον, cui præfixa sit particula δᾶ: sed huic aliam hic signif. inesse existimat; vult enim esse ἐπιτατικὸν, i. e. habere vim intendendi: ut δάπεδον sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος. Fieri autem ait hoc δᾶ e ζᾶ, per metathesin literæ δ in ζ: unde ζάπλουτος dicitur ὁ πάνυ πλούσιος. Ubi observa obiter eund. usum partic. ζᾶ, et δᾶ, si ejus sententiam sequamur. Ad ζᾶ quidem quod attinet, in multis vocabulis hanc intendendæ signif. vim habere constat; at particulæ δᾶ hunc usum habentis, non obvia itidem exempla sunt. Dicitur quidem in δάσκιος esse itidem ἐπιτατικὴ hæc vocula, sed alii esse volunt per sync. factum e δασύσκιος. Sic et in δασπλῆτις usum istum a quibusdam habere existimatur. Altera autem etymologia (cujus nullam schol. ille mentionem facit), ea est qua δάπεδον ab ἔδαφος deducitur. Sed hæc mihi multo minus placet, minusque verisimilis videtur. Alioqui pro ea facere videri queat vox Ἐδάπεδον: quippe quæ habeat ε, et in qua aspiratæ duntaxat in tenuem mutatio facta dici possit: ut sc. ex ἔδαφος primum ἐδάπεδον pro ἐδάφεδον factum sit, deinde δάπεδον, ablata prima illa vocali. Sed vocem illam ἐδάπεδον nullo testimonio nobis comprobant VV. LL., ego autem nec ap. Hesych., nec Suid., nec Etym., nec alium quenquam, eam reperio: adeo ut valde suspectam habeam, et verear ne, ut aliæ quamplurimæ, errore alicujus ex illorum VV. LL. consarcinatoribus in ea irrepserit. Hæ sunt illæ duæ etymologiæ quæ ap. vett. gramm. extant: sic tamen ut prior magis ap. eos recepta sit. At Cam. hanc falsam esse arbitratur (nam esse quasi γάπεδον i. e. γήπεδον, falsum est, inquit), qui alterius ne mentionem quidem facit. Putatque δάπεδον esse potius a δάπτω significante κόπτω: sicut Pavimentum est a Pavio, quod est Ferio. Ego autem non video cur e duabus illis priorem repudiare debeamus: nisi infinitas alias, quæ alioqui recipi solent, rejicere velimus. Sed undecunque tandem originem habeat vox δάπεδον, ex ea orta esse constat nomina composita, Ἀλλοδαπὸς, Ἡμεδαπὸς, aliaque, de quibus ordine agam; atque ita ἀλλοδαπὸς dicitur tanquam ἀλλοδάπεδος, vel tamen ἀλλοδαφός: idemque et de ceteris dicemus. Sed mirari quis possit, idque non immerito, quomodo Eustath. δάπεδον e πέδον, non ex ἔδαφος deducens, ἀλλοδαπὸς tamen exponat non ὁ ὢν ἐξ ἄλλου πέδου, s. ὁ τοῦ ἄλλοθεν πέδου, sed ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. Qua de re dicam et in Ἡμεδαπός. [ᾰ Producta prima ubi legitur in libris, Æsch. Prom. 829: Πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα, γάπεδα scrib. conjecit Pors. ad Eur. Or. 324, cui Blomf. addit Lycophr. 918: Τοῦ τειχοποιοῦ γαπέδων Ἀμοιβέως, ubi δαπέδων libri multi. Conf. Γάπεδον. || De forma Ζάπεδον HSt.: « Ζάπεδον, Hesych. μέγα ἔδαφος. Videtur tamen adjective potius signif. Magnum solum s. pavimentum habens. » Subst. esse docet Xenoph. Athen. 11, p. 462, C: Νῦν γὰρ δὴ ζ. καθαρὸν καὶ χεῖρες ἁπάντων. Hes. autem expl. etymologiam spectat ineptam a ζα et πέδον.]

[Δάπης. V. Δάπις.]

Δαπίδιον, τὸ, dimin. a δάπις, Parvus s. Vilis tapes. Ap. Athen. 11, [p. 477, F, in verbis Hipparchi]: Δαπίδιον ἓν ἀγαπητὸν ποικίλον. Ceterum cum δάπις scribitur, videri possit a δάπεδον esse derivatum, ut sit Stragulum quo pavimentum sterni solet: sicut Ταπεινὸς etiam quidam gramm. dictum volunt quasi ἐδαφεινὸς, ab ἔδαφος (ut Lat. Humilis ab Humus), Eust. vero παρὰ τὸ πατεῖσθαι. [Coraes Theophr. p. 193 sq.]

Δάπις, ιδος, ἡ, i. q. τάπης s. τάπις, Tapis, Tapetum. Xen. Cyrop. [8, 8, 16]: Τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ δαπίδων τιθέασιν, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ'

ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες, ubi taxat τὸ θρυπτικὸν in Persarum gente et τὸ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι. Quidam Codd. ibi habent ταπίδων, quemadmodum et Athen. [12, p. 515, B], a quo locus ille citatur. Legitur tamen ap. eund. quoque Athen. hoc δάπις : 4, [p. 138, F] : Ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσι· 1, [p. 28, A], ex Hermippo : Καρχηδὼν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια. Item 2, [an p. 48 init., ubi tamen res non voc.] et ap. Plut. in Alex. [c. 52; Ages. c. 12], nec non ap. Suid. afferentem ex Aristoph. Pl. [528] : Οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. [Ubi deteriores libri οὔτε τάπησιν. Id. fr. Danaid. ap. Athen. 2, p. 57, A : Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας.] Addit vero Idem [expilans schol. Vesp. 674, ubi est : Ὕρχας, οἶνον, δάπιδας] τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς, δάπιδας λέγουσι, i. e. Tapetes non villosos, sed nudos : qui paulo ante ψιλοτάπιδες. [Δασείας dicit Villosos tapetes schol. Nicand. Ther. 322, significans idem colore plerosque κοκκίνους fuisse.] Apud Hesych. vero legitur Δάπης, τάπης. [Ubi δάπις conj. intt.]

Δάπτης, ὁ, Hesychio δεινὸς, sonat potius Laniator. [Δασπλὴς conj. Ruhnk. Ep. cr. p. 156.]

Δαπτὸς, ἡ, ὸν, Vorax. Apud Lycophr. autem [1403] μυῖαι, Mordaces muscæ, δακνηραί. [Δαπταῖς τιτύσκων αἱμοπώτῃσιν φόβον, ubi al. libri δάπταις, tanquam a δάπτης, ὁ. Δαπταὶ etiam Eust. Il. p. 615, 10; 962, 58, Od. p. 1466, 30; 1795, 15.]

Δάπτριος, ὁ, ἡ, Lacerator, Edax, ex Epigr. [Gregor. Naz. vol. 2, p. 121, B : Ἄλλοις δ' αὖ μελέων κατεδάσσατο δάπτρια νοῦσος· ib. p. 172, C : Πτόρθου γλυκεροῖο φαγεῖν δαπτρεῖαν ἐδωδὴν, vitiose, ut videtur, pro δάπτειραν.]

Δάπτω, Voro, Dilanio, Dilaniando voro. Il. Π, [159], de lupis, Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες Δάπτουσι· Λ, [481], de leone, Αὐτὰρ ὁ δάπτει. [Pindar. ap. schol. suum Pyth. 4, 407 : Κεῖνον (aurum) οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει· Nem. 8, 23 : Καὶ κεῖνος Τελαμῶνος δάψεν υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.] Proprie est ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθίω, ut legimus ap. Athen. 8, [p. 363, A. Suid. : Δάπτω, τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω]. Et Il. Ψ, [183] δαπτέμεν tribuitur igni, sicut et canibus : quo et Lat. modo Ignis vorare dicitur. [Anth. Pal. 8, 213 : Ποταμῷ δέμας ἠὲ κύνεσσιν ῥίψατε ἠὲ πυρὶ δάψατε παντοφάγῳ, transitive, Comedendum date. Ubi θάψατε fuerunt qui conjicerent.] At Il. Ν, [831] de hasta dicitur, Ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψει, Discerpet. Scio tamen Vorare de plaga etiam dictum inveniri. [Hom. Il. Ε, 858 : Τῇ ῥά μιν οὕτα τυχὼν, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν· Φ, 398 : Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας (ἔγχος), διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας. Æsch. Suppl. 70 : Δάπτω τὰν ἁπαλὰν νειλοθερῆ παρειάν· Prom. 368 : Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὸν γύας. Eur. Med. 1189 : Πέπλοι δὲ λεπτοὶ ... λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.] Sed et alia metaph. usus est Greg. Naz. : Δυσαλθεῖ θυμὸν ἀνίῃ Δάπτω. Sic γυιοβόροι dicuntur curæ. [Soph. OEd. T. 682 : Δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον Seager. Improprie it. Lycophr. 259 : Ἐκεῖνό σ', ὦ τάλαινα καρδία, κακὸν δάψει. Et proprie id. 1005 : Πολλοὶ δὲ πρόσθεν γαῖαν ἐκ κείνης ὀδὰξ δάψουσι. L. D. Aret. Diut. Pass. 1, 1 : Οὐ γὰρ τοῦ σώματος μοῦνον ἁπρὶξ λαβόμενον ταχὺ ἀνασμύχει τε καὶ δάπτει (morbus). Hemst. De flamma Apoll. Rh. 4, 666 : Φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν. || Pass. Hesych. : Δάπτομαι· διασπαράσσομαι, κατεσθίομαι, τρύχομαι. Respexit fort. Æsch. Prom. 437 : Συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ. De confus. c. λάπτω v. Bentl. et Ruhnk. ad fr. Callim. p. 529; c. δαρδάπτω Aristoph. ap. Athen. 3, p. 91, C. Schæf.]

[Δαπτῶς, Mordaciter. Aret. Diut. Pass. 1, 9 : Ἄλλοτε μὲν δριμὺ δαπτῶς. Int. Mordicus acre.]

[Δὰρ (sic pro Δὰν leg. Wessel.), ὄνομα μεγάλης ἀρχῆς κατὰ Πέρσας, Glossa Nomica. Alberti ad Hesych. v. Δαρεῖος.]

[Δαρὰ, ὃ καὶ Δαράς φασι, φρούριον Ἀναστασίου πόλεως λεγόμενον ὀχυρώτατον. Ὁ πολίτης Δαρηνὸς (ut apud Theophyl. Phot. cod. 65, p. 28, 21, et eund. Hist. 3, 5, p. 67, C, D; 5, 3, p. 123, C; τῆς Δαρεινῆς vitiose ap. Menand. p. 302, 13 ed. Niebuhr.), ὡς Σοῦρα Σουρηνός. Δύναται καὶ Δαρραῖος (Δαραῖος Pinedo, quanquam ex numo Goltziano affertur Δαρραιων), Steph. Byz., ubi plura intt. Suspectum ἐν Δάραις Procop. Hist. p. 133, C, quum ἐν Δάρασ sit p. 35, A, 46, A, 52, C, 64, C, 65, D, 96, A, 126, D, 135, A, 161, D, et πόλει Δάρας 581, C, D. Δάρας, τὸ, Theophyl. Hist. 2, 5, p. 37, D, et 67, C, 76, B, 85, D, 87, D, 123, A; τοῦ Δάρας 2, 4, p. 36, C. Item ἐς Δάραν 162, D. Recentiorum nonnullis vocari Δορὰς notavi ad Malal. p. 399, 19. L. Dindorf.]

[Δαραβὰ vel Δαραβὰ, oppidum Arabiæ, ap. Strab. 16, p. 771. L. Dind.]

[Δαράδαι, οἱ, gens Africæ, Agathem. 2, p. 40.]

[Δάρανδος, i. q. Τάρας, Tarentum. Steph. Byz. s. Τάρας : Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ δ Δάρανδος. L. Dindorf.]

[Δαραστάνη. V. Δαριστάνη.]

[Daratitas Æthiopes memorat Polyb. ap. Plin. N. H. 5, 1, 1.]

Δάρατος, a Nicandro in Γλώσσαις dicitur ὁ ἄζυμος ἄρτος, teste Athen. 3, [p. 110 D; conf. qui Thessalicum dicit Seleuc. ap. eund. 114, B]. Δαρὸν Hesych. exp. μακρὸν χρόνον καὶ ἐπιπολὺ, Dorice pro δηρὸν, Diu. Sed addit, quosdam dicere esse etiam Festum quoddam et ἄρτον τὸν ἄζυμον, Panem non fermentatum.

[Δάραψα, τὰ, urbs Bactriæ sec. Strab. 11, p. 516 (ubi pro εἰς ... Δάραψαν libri meliores Δάραψα, ut est 15, p. 725) et Steph. Byz. Gent. Δαραψηνὸς vel Δαραψιανὸς ap. eund.]

[Δάρδα, μέλισσα, Apis, Hesych.]

[Δάρδαι, οἱ, Dardæ, gens Indiæ sec. Dionys. in Bassaricis ap. Steph. Byz. Memorat et Nonn. Dion. 26, 61. L. Dindorf.]

[Δαρδαίνω.] Δαρδαίνει Hesychio μολύνει, Inquinat, Contaminat.

[Δαρδάνειον, τὸ, Dardaneum, promont. urbi Dardano vicinum. Strabo 13, p. 587, fort. vitiose : Περὶ Δαρδάνιον ἄκραν. Diod. 13, 45 : Πρὸς τὸ Δαρδάνειον, ubi liber unus Δαρδάνιον. L. Dindorf.]

[Δαρδάνειος, α, ον, Dardaneus, adj. a Δάρδανος. Lycophr. 1257 : Καὶ Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται. Eur. Tro. 841 Δαρδάνεια pro Δαρδάνια restituit G. Dindorfius præf. ad Poet. scen. p. xxiv. Ap. Suid., Δαρδανεὺς ὄνομα ἔθνους καὶ Δαρδάνειοι, fort. scrib. Δαρδάνιοι. L. Dindorf.]

[Δαρδάνειος, ὁ, Dardaneus, fl. Eust. Il. p. 220, 10 : Σημειωτέον ὡς Δαρδάνιος μὲν τὸ τοπικὸν διὰ τοῦ ι γράφεται, Δαρδάνειος δὲ ποταμὸς ἐν διφθόγγῳ. Arcad. p. 44, 20 : Τὰ εἰς ειος τρισύλλαβα κύρια καὶ τὰ πλείω ὀνόματα ποταμῶν ὀξύνεται ... προπαροξύνεται δὲ ταῦτα ... τὸ δὲ Δαρδανειὸς ὀξύνεται. Suidas Ms. Paris. 2551, ap. Bast. Ep. cr. p. 153, v. Ἀμνισός : Τὸ δὲ Δαρδανειὸς, ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ὑπὸ [εἰ καὶ (malim κἂν) ὑπὲρ Bast.] τρεῖς συλλαβὰς, ἀλλ' οὖν ὀξυνόμενον, ἠκολούθησε τῷ Ἀλφειός. L. Dind.]

[Δαρδάνευς, έως, ὁ, Dardaneus, n. pr. Pythagorei in Jambl. Vit. Pyth. c. 36. || Gent. a Δάρδανος, urbe Hellesponti. Xenoph. Hist. Gr. 3, 1, 10. Ibid. est fem. Δαρδανίς. || Qui ap. Herodot. 1, 189, tanquam vicinus Matienis, memoratur populus Δαρδανέων, Δαρνέων esse visus est intt. || Ἀπειρεσίου πέλας Ἰνδοῦ Δαρδανέες memorantur Dionysio v. 1138. || Gens Thracia, quæ alias Δάρδανοι vel Δαρδάνιοι, Polybio 2, 6, 4 et 4, 66, 1, et Agatharchidi ap. Athen. 6, p. 242, D, est Δαρδανεῖς. Suid. : Δαρδανεὺς, ὄνομα ἔθνους. L. D.]

[Δαρδανία, ἡ, Dardania, ins. Samothraces nomen antiquius. Pausan. 7, 4, 3. || Urbs in monte Ida. Hom. Il. Υ, 215 : Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς· κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης. Auctor Iliadis min. ap. Pseudoherod. Vit. Hom. c. 16 : Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην εὔπωλον. Eur. Tro. 819 : Τείχη περὶ Δαρδανίας· Hel. 384 : Ὤλεσε πέργαμα Δαρδανίας. Et alibi. Nonn. Dion. 3, 190 : Δαρδανίην εὔπυργον ἐπώνυμον ἄστυ χαράξας (Dardanus). Conf. Scymn. v. 688, Conon. Narrat. 12 ap. Phot. cod. 186, p. 132, 35. De situ oppidi sua ætate dudum deleti conjecturam Strabonis v. ejus l. 13, p. 592. || Regio circa urbem a Dardano conditam, sec. Steph. Byz. in Δάρδανος, qui urbes Δάρδανον et Δαρδανίαν pro iisdem habuisse videtur. Conf. Strab. 13, p. 565, 593, 596, 606. Apollod. 3, 12, 1, 5, et ut videtur Apoll. Rh. 1, 931, Basil. M. Ep. 226, vol. 3, p. 347, A. || Pars Illyrici, ubi inco-

lebant Δάρδανοι, quod v. Heraclides Lembus apud Athen. 8, p. 333, A : Παιονίαν καὶ Δ. Malchus p. 255, 5 ed. Niebuhr. : Ἐκλιπεῖν μὲν τὴν Ἤπειρον ..., ἐλθεῖν δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν. -⏑⏑- L. Dindorf.]

[Δαρδανίδης, ὁ, Dardanides, patron. a Δάρδανος. Hom. Il. Γ, 303 : Δ. Πρίαμος. Et alibi. Eur. Iph. A. 1049 : Ὁ δὲ Δαρδανίδας ... Γανυμήδης. Pind. ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 83 : Ὀλβίων Δαρδανιδᾶν. Eur. Rhes. 230 : Ξύλλαβε Δαρδανίδαις, de Trojanis. Dionys. Ant. R. 2, 3 : Τὰ μητρόθεν μὲν ἀπ' Αἰνείου ὄντες (Romulus et Remus) καὶ Δαρδανίδαι. -⏑⏑- L. Dind.]

[Δαρδανιήδης, ὁ, i. q. Δαρδανίδης. Tzetz. Hom. 337 : Τοῖα μέν οἱ Πρίαμος προσεφώνεε Δαρδανιήδης. L. Dind.]

[Δαρδανικός, ἡ, ὸν, Dardanicus, unde τῆς Δαρδανικῆς de regione Dardanorum Illyriorum ap. Polyb. 5, 97, 1, Strab. 7, p. 313, 316, Trojanorum 13, 602 bis, et Steph. Byz. in Δάρδανος. L. Dindorf.]

[Δαρδάνιος, α, ον, Dardanius, i. q. Δαρδάνειος. Hom. Il. E, 789 etc. : Πυλάων Δαρδανιάων. Nom. male scribitur Δαρδανίαι in schol. Γ, 145. || I. q. Δάρδανος. Hom. Il. B, 819 : Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐὺς παῖς Ἀγχίσαο Αἰνείας. Strabo 13, p. 592 : Διττῶς δὲ ταῦτ' (τὰ παρώρεια τῆς Ἴδης) ὀνομάζει ὁ ποιητὴς, τότε μὲν οὕτω λέγων, Δ. αὖτ' Ἀγχ., Δαρδανίους καλῶν, τότε δὲ Δαρδάνους, Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί. V. etiam Δάρδανοι. L. Dindorf.]

[Δαρδάνιος, ὁ, Dardanius, scriptor ap. Ioan. Laur. De mens. 4, 9 : Δ. ἐν τῷ περὶ σταθμῶν. L. Dind.]

[Δαρδανὶς, ίδος, ἡ, Dardana. Hom. Il. Σ, 122, 339 : Δαρδανίδες βαθύκολποι. Aristoph. Vesp. 1371 : Αὕτη ποὐστί σοί γ' ἡ Δαρδανίς. || Filia Acherontis ap. schol. Apoll. Rh. 2, 356. || Δαρδανὶς ἄκρα i. q. Δαρδάνειον, Strabo 13, p. 595, et simpl. Δαρδανὶς, schol. Apoll. Rh. 2, 356. Conf. Δαρδάνειον, Δαρδανεύς. L. Dind.]

[Δαρδανίων, ωνος, ὁ, i. q. Δάρδανος. Hom. Il. H, 414 : Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες· Θ, 154 : Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες. L. D.]

[Δάρδανος, ὁ, Dardanus, f. Jovis, conditor urbis Dardani et regni Dardanorum. Hom. Il. Υ, 215 etc.; Apollod. 3, 12, 1; Diod. 4, 75; 5, 48; Pausan. 7, 19, 6. || Protesilai moderator ap. Ptolem. Heph. Phot. cod. 190, p. 147, 29, et Eust. Od. p. 1697, 60. || Abydenus ap. eund. Phot. ib. p. 153, 26. || Assyrius, apud Philostr. V. Soph. 2, 4, 2, p. 568. || Fabula Menandri ap. Meinek. p. 41. || Paridis et Helenæ f. sec. schol. Hom. Il. Γ, 40. || Psophidius Arcas Pausan. 8, 24, 3. || Filius Illyrii ap. Appian. Illyr. c. 2. || Præfectus Rom. sub Honorio ap. Olympiod. Phot. cod. 80, p. 59, 11. Alius Liban. Ep. 493, p. 248. || Fl. i. q. Ῥοδίος, vicinus oppidis Cleandriæ et Cale Peuce ap. schol. et Eust. ad Il. M, 20. || Ἡ, urbs Hellesponti, finitima Abydo. Herodot. 5, 117; 7, 43; Thucyd. 8, 104; Apollod. 3, 12, 1, 5; Diod. 4, 75; 5, 48; 13, 45; Strabo 13, p. 587, 590, 595, 600; Lycophr. 1129. L. Dindorf.]

[Δάρδᾶνοι, i. q. Trojani, dicti a rege eorum Dardano. Hom. Il. Γ, 456 et alibi sæpissime. Diod. 4, 75; 5, 48. || Gens super Thraciam. Diod. 5, 48, ubi v. Wessel.; id. Exc. p. 497; Dio Cass. 38, 10; 51, 23, et ubi Δαρδάνιοι est in libris 27. Quam formam Reimar. defendi annotat auctoritate Strab. 7, p. 316, 318; 8, p. 389 inter Illyrios recensentis Δαρδανίους (et Polybii 26, 9, 2 et 4; 28, 8, 2, Epiphanii Ancor. vol. 2, p. 117, A). Nam quem idem Reim. testatur Stephan. Byz., memorantem in Δάρδανος gent. Δαρδάνιοι, non satis certum hanc gentem dicere. Ceterum ap. Strab. est etiam τῶν Δαρδανιατῶν, et sec. Corais conj., τοῖς Δαρδανιάταις, ubi codd. Αὐταριάταις. L. Dindorf.]

Δαρδάπτω, i. q. δάπτω, Voro, per reduplicationem, ut μαρμαίρω a μαίρω, et alia. Il. [Λ, 479] : Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. [Alia exx. v. ap. Toup. Emend. vol. 2, p. 20. Schæf. Oppian. Hal. 4, 628 : Εἰσόκε δή μιν ... θὴρ δαρδάψῃ. Wakef.] Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν, Od. Ξ, [92]; χρήματα δαρδάπτουσιν, Il, [315]. Sic Devorare patrimonia, Catull. [Perf. Hesych. : Δεδάρδαφε, καταβέβρωκε. Wakef.]

Δαρδῶσαι, Hesychio ῥίψαι [ῥῖψαι], σπαράξαι. [Jacere, Laniare. Leg. fort. δαρδάψαι.]

[Δαρεικῖος, Δαρειδαῖος, Δαρειάν. V. Δαρεῖος.]

Δᾶρεικοὶ, s. Δαρεικοὶ στατῆρες, Numi quidam aurei, a prisco Dario primum cusi, qui rex fuit Persarum. [Ἐκλήθησαν δαρεικοὶ οὐχ ὡς οἱ πλεῖστοι νομίζουσιν, ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως.] Valebat autem ejusmodi Daricus stater aureus, viginti drachmas : atque ita quinque Darici unam faciebant argenti minam, quippe quæ centum drachmis constaret. Suid. [Harpocr. et schol. Arist. l. infra cit. et Lex. rhet. Bekk. An. p. 237, 17, quod addit Δαρεικοὶ στατῆρες ἐκαλοῦντο ἔχοντες δραχμῶν δύο ὁλκήν. Pollux 3, 87 : Οἱ δαρεικοὶ ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβωθέντες εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσίου. Herodot. 7, 28 : Χρυσίου τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν. Thucyd. 8, 28 : Τὰ ἀνδράποδα πάντα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, ὧν καθ' ἕκαστον στατῆρα δαρεικὸν παρ' αὐτοῦ ξυνέβησαν λαβεῖν. Aristoph. Eccl. 602 : Πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ καὶ δαρεικούς. Xen. Anab. 1, 1, 9; 1, 3, 3; ib. 21 : Ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά. Ib. 1, 7, 18 τρισχίλιοι δαρεικοὶ æquiparantur δέκα ταλάντοις. Et alibi. Demosth. p. 741, 7 : Τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Plut. quum alibi tum Mor. p. 211, B : Χρυσῶν δαρεικῶν. Id. Cimon. c. 10 : Φιάλας δύο τὴν μὲν ἀργυρείων ἐμπλησάμενον δαρεικῶν, τὴν δὲ χρυσῶν. Arrian. Exp. 4, 18, 11 : Τριακοσίους δαρεικούς. Ceterum δαρεικὸς adjective dicitur etiam aliis modis. Diod. 17, 66 : Ἐνακισχίλια τάλαντα χρυσοῦ χαρακτῆρα Δαρεικὸν ἔχοντα. Quod de imagine Darii daricis impressa capiebat Brisson. ap. Wessel. Poll. 7, 98 : Ἄπεφθος χρυσὸς, ἀκριβὴς, εἰλικρινὴς, ἀκήρατος, ἀκραιφνὴς, Δαρεικὸς, Τυγάδας. Alciphr. 1, 5 : Σοὶ μὲν γὰρ ὁ βόλος ἤνεγκε πρώην χρυσοῦ κόμματα Δαρεικοῦ τῆς ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἴσως λείψανα. Tzetz. Hist. 1, 928 : Χρυσοῦ δ' ἐνσήμου δαρεικοῦ νομίσματος καλλίστου τετρακοσίας ... μυριάδας. Gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 442, 25 : Δαρεικὸς, Δαρείου κτῆμα. || Δαρικοὶ scribi videtur in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 1, p. 698, a; Bœotica ib. p. 754, 14 : Δαρικους. Draco p. 38, 19 : Διονύσιον ἱερὸν ... συστέλλει τὸ ι, δαρικὸς κεραμικὸς βοϊκὸς ἐκτείνει. Eo licet referri scripturam librorum Lysiæ p. 121 St. καρικοὺς pro δαρεικούς. Δαρεικὸς contra testatur Herodian. Epim. p. 180. L. Dindorf.]

[Δαρειογενὴς, ὁ, ἡ, Dario natus. Æsch. Pers. 6, 146 : Ξέρξης βασιλεὺς Δ.]

[Δαρειὸν, τὸ, Dareum, urbs Phrygiæ, unde gent. Δαριεὺς s. Δαρειεὺς, utrumque ap. Steph. Byz. Sed recte Holst. corrigere videtur Δαρίειον, et pro Δαρειεὺς Berkel. Δαριειεύς. || Δαρείου Libyæ mentio fit in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 486. L. Dind.]

[Δαρεῖος, ὁ, Darius s. Dareus, n. plurium regum Persicorum. De cujus signif. Herodot. 6, 98 : Δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσα ταῦτα τὰ οὐνόματα, Δ. ἐρξίης, Ξέρξης, ἀρήιος κ. τ. λ. Hes. vero : Δ. ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν ἕκτωρ. Quarum signiff. ad posteriorem Albert. referebat l. Suidæ, de quo diximus in Βᾶρις p. 129, C, ne ipse quidem animadvertens mendum ed. Kust. ibi nobis notatum. || Aliæ nom. barbari formæ sunt Δαρειαῖος ap. Xen. Hist. Gr. 2, 1, 8 : Κῦρος ἀπέκτεινεν Αὐτοβοισάκην καὶ Μιτραῖον, υἱεῖς ὄντας τῆς Δαρειαίου ἀδελφῆς τῆς τοῦ Ξέρξου τοῦ Δαρείου πατρὸς ... Ἱεραμένης μὲν οὖν καὶ ἡ γυνὴ ἔλεγον πρὸς Δαρειαῖον δεινὸν εἶναι εἰ περιόψεται τὴν λίαν ὕβριν τούτου, et Ctes. in Persicis ap. Phot. cod. 72, p. 38—43. Et fort. Δαρειδαῖος ap. Philostr. V. Ap. 1, 24, p. 31, ubi Eretrii ab Dario in Asiam translati aras erexisse dicuntur Δαρείῳ μὲν δύο, Ξέρξῃ δὲ ἕνα, Δαρειδαίῳ δὲ πλείους· διετέλεσαν δὲ ἐς Δαρειδαιον ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν (Eretriæ) ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Tum Δαρειὰν ap. Æsch. Pers. 651, 664, 671 : Βάσκε, πάτερ, ἄκακε Δαρειὰν, οἷ. Et Δαριήκης ap. Strabon. 16 quasi extremo : Αἱ δὲ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν πολλαί· καθάπερ τὸν Δαριήκην Δαρεῖον ἐκάλεσαν. || N. filii Mithridatis, Appian. Mithr. c. 108, 117; Pharnacis ejusd. Civ. 5, 75; patricii Romani in anonymi Ant. Cpol. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 4, D, 5, B. || Servile mancipiorum Persicorum : v. Dorvill. Vann. Crit. p. 277. || Jactus quidam talorum. Hesych. : Καὶ ἀστραγάλων δέ τινων βόλος οὕτως καλεῖται. Conf. Dorvill. ibid. p. 265. || Adj. Δαρείου χρυσίου (de quo genere auri v. in Δαρεικὸς) dictum videri potest apud Pseudoplut. De fium. p. 1152, A : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ

(Pactolo) ψῆγμα Δαρείου χρυσίου. Unde Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 425, 23 in epigr. Simonid. Anth. Pal. 6, 214 : Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι, ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ, τὰς δεκάτας δεκάταν, restituebat Δαρείου. Δαρετίου, quod nihili, diserte inde enotavit Suid. L. Dindorf.]

[Δαρειός. Arcad. p. 44, 17 : Τὸ μέντοι Ὀλμειὸς Ὀρνειὸς Σπερχειὸς Σπονδειὸς Δαρειὸς ὡς κύρια ὀξύνεται. Ib. v. 22 n. Δαρεῖος dicit circumflecti in penultima, ut clarum sit hic agi de alio. L. Dindorf.]

[Δάρειρ, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα, Intercapedo inter pollicem et minimum digitum, Hesych. Notat Is. Voss. formam Laconicam esse vocabuli quod sequitur ap. eund. : Δάριν, σπιθαμὴν, Palmum, Ἀρκάδες. L. Dindorf.]

[Δαρεῖται, οἱ, Daritæ, gens Asiæ Herodot. 3, 92. Δαρῖται vitiose Steph. Byz. in Δαριστάνη. Hinc ἡ Δαρειτις χώρα ap. Ptolem. 6, 2. L. Dind.]

[Δαρέτιος. V. Δαρεῖος.]

[Δάρηες, δέσμαι, Vincula, Hesych.]

[Δαρηνός. V. Δαρά.]

[Δάρης, ητος, ὁ, Dares, n. pr. viri. Hom. Il. E, 9 : Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης. Gen. Δάρητος ib. 27. Conf. et Ptolem. Hephæst. Phot. cod. 190, p. 147, 27, Zonar. p. 467, Etym. p. 248, 43, qui sua petierunt ex commentt. Hom. Adde Fabric. Bibl. Gr. vol. 1, p. 21 Harl. ă L. Dind.]

[Δαρητής. V. Δαρτής.]

[Δαρητίδης, ὁ, Daretides, patron. a Δάρης. Schol. Hom. Il. E, 39 : Τῶν Δαρητιδῶν. ῐ̆ L. Dind.]

Δαρθάνω, Dormio. Aor. 2 ἔδαρθον, fut. δαρθήσομαι, a Δαρθέω inus. [Hom. Od. Υ, 143 : Ἕδραθ' ἐνὶ προδόμῳ, per metath. pro ἔδαρθε. Hesych. : Ἐδράθη (cod. ἐδραθὲν, ut scrib. fort. sit ἔδραθεν s. ἐδράθην, eique accommodanda interpretatio), κατεκοιμήθη. Idem : Ἐδάρθη, ἐκοιμήθη. Zon. p. 473 : Δαρθεῖν κυρίως τὸ ἐπὶ δερμάτων καθευδῆσαι. Ibid. memoratur δραθεῖν. Ceterum magis frequentatur compos. καταδ. L. Dind.]

[Δάριδνα, urbs Paphlagoniæ, unde gent. Δαριδναῖος, ap. Steph. Byz.]

[Δαρίειον. Δαριειεύς. Δαριεύς. V. Δαρεῖον.]

[Δαριήκης. V. Δαρεῖος.]

[Δαρίκιος, ὁ, Daricius, Thrax, ap. Liban. Ep. 281, p. 137. L. Dind.]

[Δαρικός. V. Δαρεικός.]

[Δάριν. V. Δάρειρ.]

[Δαριστάνη, urbs Persica, sec. Steph. Byz. Δαραστάνη conj Salmas.]

[Δάριτος, ὁ. Arcad. p. 82, 10 : Τὰ εἰς τος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀρσενικὰ παραληγόμενα τῷ ι, μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ, βαρύνονται, βάρῐτος δάριτος δήτος (f. Λήιτος). Liber unus δήριτος. L. Dind.]

[Δάρκα. V. Δάκαρ.]

[Δαρμακὼν, τὸ βαφεῖον, Arcad. p. 12, 19. Leg. φαρμακῶν. L. Dind.]

[Δαρμίκαι, οἱ, gens Africæ, sec. Agathem. 2, p. 40.]

[Δαρμὸς, ὁ, Verberatio. Hesych. : Μάστιγας, δαρμούς. Σπαράγμασι, δαρμοῖς. Hemst., addens Constitt. Apost. 4, 11, p. 301 : Στύφετε αὐτὰ καὶ δαρμοῖς, cum Cotel. annot. Script. post Theophan. p. 274, C : Τοὺς δὲ δαρμῷ ἀφορήτῳ ὑπέβαλεν, cit. Boiss. Add. Anal. Benedict. p. 512. L. D. Achm. Onirocr. p. 63, 2 : Κατὰ τὸ μέτρον τοῦ δαρμοῦ· et ib. p. 64, 12. Hase.]

[Δάρνα, Darna, urbs Mediæ ap. Ptolem. 6, 1, unde Δαρνέων pro Δαρδανέων fuerunt qui restituerent Herod., de quo v. Δαρδανεύς.]

[Δαρόβιος, ὁ, Longævus. Æsch. Sept. 524 : Δαροβίοισι θεοῖσι.]

[Δαρόν. V. Δάρατος et Δηρόν. || Hesych. interpr. etiam ἑορτὴν, Festum.]

[Δαρὸς, ὁ, Excoriatus. Arcad. p. 69, 2 : Σεσημείωται τὸ δαρὸς ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται. L. Dindorf.]

[Δάροσος, τὸ βουτύπιον, Hesych. Βουτύπιον estne Asilus? L. Dind.]

[Δάρπακες. V. Δαῦαξ.]

Δάρπη, Hesychio σαργάνη, κόφινος [Sporta, Cophinus].

[Δαρραὶ διὰ δύο ρ, ἔθνος πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάττῃ, Steph. Byz. Δάρραι rectius Ptolem. 6, 7. L. Dind.]

[Δάρρων, Μακεδονικὸς δαίμων, ᾧ ὑπὲρ τῶν νοσούντων εὔχονται, Numen Maced., cui pro salute ægrotantium precantur, Hesych.]

[Δαρσανία, ἡ, Darsania, unde gent. Δαρσάνιοι, urbs Indica, Stephano Byz., afferenti e Dionysii Bassaricis : Ἣ οἳ Δαρσανίην ναῖον πόλιν εὐρυάγυιαν. Eadem Nonno Dion. 26, 170 Ἀρσανίη : Οἵ τ' ἔχον Ἀρσανίην. L. Dindorf.]

[Δάρσιοι, οἱ, gens Thracia, sec. Hecatæum ap. Steph. Byz., Δάρσοι Appiano Ill., de quo v. in Δαόριζοι.]

Δάρσις, εως, ἡ, Excoriatio, Galen. [vol. 1, p. 139 =2, 349 : Ὁ γὰρ ὑμὴν τῶν ὑποκειμένων σωμάτων ἑαυτῷ ἀπολύεται κατὰ δάρσιν, ὡς Ἡρόφιλος ὠνόμαζεν ἀπὸ τοῦ δέρω ῥήματος ὄνομα ποιήσας τῆς ἐνεργείας τε καὶ τοῦ πάθους κοινὸν etc. L. Dind.]

[Δάρτης, Plagosus, Gl. Ead. Δαρητὴς, Vapulator. Quod fort. scr. Δάρτης vel Δαρτής. Et rursus : Δαρτὸς, Cæsor, ubi Δάρτης conj. Angl.]

[Δάρτινον, πέπλον, λινὸν, Hesych., ubi λινοῦν conj. Kuster., Vestis lintea.]

Δαρτὸς, ἡ, ὸν, Excoriatus, Pelle nudatus, Cui cutis detracta est; Qui excoriari solet s. pelle nudari : vel, Qui potest pelle exui. [Galen. vol. 4, p. 165, E : Ζῷον ἕν τι τῶν δαρτῶν ὀνομαζομένων, οἷον ἡ πρόβατον ἢ βοῦν ἢ αἶγα. V. Δρατός.] Athenæo [8, p. 357, C] δαρτὰ sunt Genera quædam piscium : Τὰ δὲ καλούμενα δαρτὰ, τὸ μὲν ὅλον ἐστὶν ὅσα τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος, οὐ λεπίσιν, ἀλλ' οἷον ἔχουσιν αἱ βατίδες καὶ ῥῖναι [ῥῖναι]. Sunt qui ταριχηρῶν generi eos annumerent, utpote qui pelle nudati soleant macerari et condiri sale. Apud Medicos sunt etiam δαρτοὶ χιτῶνες s. ὑμένες testium. Rufus Eph. [De part. corp. hum. p. 63 : Ὄσχεος δὲ καλεῖται καὶ τὸ ὅλον χάλασμα ἐν ᾧ οἱ ὄρχεις, ἰδίως δὲ τὸ ἔξωθεν σαρκῶδες· σύγκειται δὲ ἐκ χιτώνων, τοῦ μὲν ἔξωθεν δαρτοῦ καὶ ῥυσσοῦ, τοῦ δὲ ἔνδοθεν δαρτοῦ καὶ ἐρυθροειδοῦς. Id. p. 41] : Περὶ δὲ τοὺς διδύμους εἰσὶ χιτῶνες ἐρυθροειδεῖς καὶ δαρτοί. Cels. 7, 18 : « Hæ autem tunica conteguntur tenui, nervosa, sine sanguine, alba, quæ ἐρυθροειδὴς a Gr. nominatur : super eam valentior tunica est, quæ interiori vehementer ima parte inhæret : δαρτὸν Gr. vocant. » Quatuor enim, inquit Gorr., membranæ testes involvunt : quarum prima et intima, ἐπιδιδυμὶς est : post eam ἐρυθροειδὴς : tertia δαρτὸς, carnosa, erythroide multo valentior : quarta et extima, scrotum est. Vide et P. Ægin. 6, 61. [Anon. Isag. Arat. p. 46. Kall.]

[Δάρυλλος, ἡ δρῦς ὑπὸ Μακεδόνων, Quercus dicitur Macedonibus, Hesych.]

[Δαρχμή. V. Δραχμή.]

[Δᾶς, ᾶ, ὁ, Das, n. fluvii. Gramm. in *The philol. Mus.* 5, p. 423 : Ὁ Δᾶς τοῦ Δᾶ ὄνομα ποταμοῦ, it. Chœrob. in Bekk. An. p. 1181. Etiam Arcad. p. 125, 16 recenset inter monosyllaba perispomena in ᾶς, quæ flectuntur ᾶ. L. Dind.]

[Δάς. V. Δαΐς.]

[Δάσαι etiam μετὰ τοῦ σ dici pro Δάαι tradit Steph. Byz. in Δάαι. L. Dind.]

[Δασέα, ἡ, Dasea, oppidum Arcadiæ, Pausan. 8, 3, 3; 27, 4, quod ib. 36, 9 bis dicitur plur. Δασεῶν, unde repetit Steph. Byz. Idem memorat gent. Δασεάτης. Sic enim scrib. esse pro Δασυώτης ὡς Καφυώτης ex ipso Steph. docuit Salm., Καφυάτης non Καφυώτης gent. memorante in Καφύαι. Conf. Δασεάτας n. pr. L. D.]

[Δασεάτας, ὁ, Daseatas, f. Lycaonis, Arcas, Pausan. 8, 3, 2.]

[Δασεάτης. V. Δασέα.]

[Δασεῖα, ἡ, Spiritus asper. V. Δασύς. || Δασεῖα, ἐπὶ ὕλης, Densitas, Gl.]

[Δασεῖος, genit. nominis pr. in inscr. Bosporana ap. Bœckh. vol. 2, p. 163 : Τιμόθεος Δασεῖος χαῖρε. Τιμόθεος ὁ Πάτρας, ὅσιος φὼς, παῖς δὲ Δασεῖος. Sic enim interp. Simile nomen ib. p. 164 : ΑΑΣΕΠΡΕΠΙΟΥΧΑΙΡΕ, ubi Δάση, Εὐπρεπίου conj. Bœckh. L. Dind.]

Δασέως, Dense [Hesych. : Δασέως, πυκνῶς. Ubi tamen cod. πυκνώσεως. Unde δάσεος conj. Bast. Ep. cr. p. 164. L. D.], Aspirate ap. gramm. [Hesych. v. Ἄζετο : Δασέως δὲ ἁγιάζεται. Id. : Αὖε... δασέως. Dionys. De comp. verb. p. 84 sq. : Τὸ μὲν κ ψιλῶς λέγεται, τὸ δὲ χ δασέως. Mœrin p. 5, 179, Ammon. p. 150, v. Ὥρα, addit Schæf. L. D. Pilose. Aristot. Physiogn. p. 812,

15 : Οἱ δὲ περὶ τὰ στήθη καὶ τὴν κοιλίαν ἄγαν δ. ἔχοντες. Hase.] A

[Δάσιλοι. V. Δέσιλοι.]

[Δάσιος, Sætosus (Set.), Gl. Suid. : Δασέος καὶ δασεῖα. Δάσιος, ὁ δασύς. Λάσιος conj. Kust.]

[Δασκάζω.] Δασκάζει Hesychio ὑποφεύγει [Subterfugit], quod potius ὀρασκάζει dicitur. [Ἠλασκάζει conj. Ruhnk. Ep. cr. 1, p. 54.]

Δάσκιλλος, ὁ, Dascillus, piscis ap. Aristot. H. A. 8, 2 [med. p. 591, 14 Bekk. : Ὁ δὲ δ. βορβόρῳ καὶ κόπρῳ (τρέφεται).]

[Δάσκιος. V. Δασύσκιος.]

[Δασκὸν, δασὺ, Densum, Hesych. post Δάσκιον. Λάσιον conj. Alb., non admodum probabiliter. Nomen Δάσκυλος a δασκὸς ducebat Berkel. ad Steph. Byz. s. Δασκύλειον. L. Dind.]

[Δασκύλειον. V. Δασκύλιον.]

[Δασκύλης, ου, ὁ, Dascyles, pater Gygæ, satellitis Candaulæ, regis Lydorum. Herodot. 1, 8 : Γύγης ὁ Δασκύλου, et Pausan. 4, 21, 5. Genit. forma Ion. Δασκύλεω Anth. Pal. 7, 709 : Καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων θῆκαν καὶ Γύγεω μείζονα Δασκύλεω, sec. corr. Jacobsii, de qua in Γύγης. Quæ forma me movit ut nom. ponerem Δασκύλης, ejusque testibus annumerarem etiam qui gen. utuntur Δασκύλου, qui potuit etiam a Δάσκυλος esse. L. D.] B

[Δασκύλιον, τὸ, Dascylium, n. urbis 1. Æolidis s. Phrygiæ, 2. Bithyniæ, 3. Cariæ, 4. Ioniæ, τὸ μέγα cognominatæ, 5. incertæ regionis, ap. Steph. Byz., addentem : Εὐδαίμων δὲ καὶ Ἀρκάδιος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι τὴν λι συλλαβήν. Quæ scriptura est in majori parte librorum Herodoti 3, 120, 126; 6, 33, ap. Ptolem. 5, 1, Strab. 12, p. 575, Steph. ipsum s. Ἀσκανία et Βρύλλιον, sed Δασκυλίῳ in Ἀντιγόνεια, ap. Strab. 13, p. 582 et Arrian. Exp. 1, 17, 2. L. Dind.]

[Δασκύλιος gent. a Δασκύλιον formari Steph. Byz. v. Δασκύλιον conjecisse potius, ut sæpe, quam compertum habuisse videtur, quum scribit : Ἔστι δὲ καὶ Δασκυλῖτις λίμνη, ἡ Δασκυλία, ὥστε Δασκύλιος ὁ πολίτης. L. Dind.]

[Δασκυλὶς, ίδος, ἡ, Dascylia. V. Δασκυλῖτις.]

[Δασκῠλίτης, ου, ὁ, et Δασκῠλῖτις, ιδος, ἡ, Dascylites et Dascylitis, gentilia a Δασκύλιον, quod v. Thucyd. 1, 129 : Τὴν Δασκυλῖτιν σατραπείαν, ubi est var. Δασκυλείτιν. Dionys. Ant. R. 1, 47 : Τὴν Δ. ὀνομαζομένην γῆν. Steph. Byz. v. Δασκύλιον : Τὸ ἐθνικὸν Δασκυλίτης... Ἔστι δὲ καὶ Δασκυλῖτις λίμνη (Strabo 12, p. 550, 575, 576; 13, 587; Plut. Lucull. c. 9) ... Λέγεται δὲ καὶ Δασκυλὶς θηλυκόν. L. Dind.] C

[Δάσκυλος, ὁ, Dascylus, υἱὸς Περιαύδου Stephano Byz., a quo vocatam esse Cariæ urbem Δασκύλιον. || F. Tantali sec. schol. Apoll. Rh. 2, 724, 752, pater Lyci sec. Apoll. ipsum 2, 776, Apollod. 2, 5, 9, 6. F. Lyci ap. Apollon. 2, 803, ubi est accus. Δάσκυλον. Conf. et Δασκύλης. L. Dind.]

[Δασκύλου κώμη, locus Cariæ, Pausan. 4, 35, 11, idem videtur atque Δασκύλιον Cariæ. Memorat eandem Athen. 2, p. 43, A. L. Dind.]

[Δάσκων, ωνος, ὁ, Dasco, n. pr. 1. Syracusani, conditoris Camarinæ, ap. Thucyd. 6, 5. 2. Loci in vicinia Syracusarum ap. Thucyd. 6, 66, Philist. ap. Steph. Byz. v. Δάσκων (qui ponit etiam gent. Δασκώνιος et Δασκωνίτης), Diod. 14, 17. 3. Sinus loco illi, ut videtur, propinqui ap. Diod. 13, 3 : Πρὸς τὸν κόλπον τὸν Δάσκωνα καλούμενον. Ubi etym. disceptat Wesseling. L. Dindorf.] D

[Δασκώνιος et Δασκωνίτης. V. Δάσκων.]

[Δάσληρα, ὄνομα λίμνης, Lacus nomen, sec. Etym. M. p. 249, 16. L. D. Theogn. Can. 641 cod. Barocc. 50 : Μερμήρα, ὀτρήρα, δασπλῆρα, μενδῆρα. Cramer.]

Δάσμα, τὸ, Partitio, Hesych. [Δάσματα, διαμερίσματα.]

Δάσμευσις, εως, ἡ, [διαίρεσις, Partitio], Hesych. [Xen. Anab. 7, 1, 37 : Ταῦτα δὲ καταθέμενος ὡς ἐπὶ δάσμευσιν ἐθύετο.]

[Δασμηφορέω, i. q. δασμοφορέω. Chœrob. in Bekk. An. p. 1282 : Τὸ γὰρ δασμηφορεῖν ἀποβάλλει τὸ ι παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ γίνεται ἐν ὀξείᾳ τάσει δασμηφορέν. Unde corrig. videtur Etym. M. p. 249, 29, ubi modo δασμηφορεῖν modo δασμοφορεῖν vel δασμοφορέν. L. D.]

Δασμογράφος, ὁ, Tributi scriba. [Greg. Naz. vol. 2, p. 89, A : Δῆρις, πόντος, ἄρουρα, μόρος, λῃστορες ἄνδρες, κτῆσις, δασμογράφοι, πράκτορες, εὐρυβόαι, ῥητῆρες, βίβλοι τε, δικασπόλοι cett.]

Δασμολογέω, Tributum colligo. Et cum accus. personæ. Isocr. p. 68 : Τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν, Tributa ab illis exigere, Ad tributa pensitanda cogere, Bud. [Id. Epist. 7, p. 422, A : Τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους ... δασμολογήσουσι.] Idem δασμολογῶ interpr. Colligo pecuniam a multis, et subjungit e Dem. [p. 1355] : Καὶ δίδωσιν αὐτῷ ταργύριον, ὃ παρὰ τῶν ἄλλων ἑραστῶν ἐδασμολόγησεν, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. [Meretrices Corinthiæ τοὺς ἀφικομένους τῶν ξένων ἐδασμολόγουν, Zenob. 5, 37, Diogenian. 7, 16. Hemst. Plut. Sert. c. 25 : Κολάζοντες πικρῶς καὶ δασμολογοῦντες. || Ἐπιμερίζει, Distribuit, interpr. Hesych.] At pass. Δασμολογέομαι, q. d. Tributum colligor, i. e. Tributum a me colligitur, Tributum pensito, quod et δασμοφορῶ dicitur.

Δασμολογία, ἡ, Tributi collectio. [Plut. Anton. c. 23 : Χρηματισμοῦ καὶ δασμολογίας. Suid. : Δ., φορολογία.]

Δασμολόγος, ὁ, Tributi s. Tributorum collector, Quæstor : alio nomine φορολόγος. [Sic interpr. Hesych. et Suid. Strabo 10, p. 476 : Ὡς τυραννικός τε γένοιτο καὶ βίαιος καὶ δ. (Minos). Schæf. || Μερισταὶ, Diribitores, Hesych.]

Δασμὸς, ὁ, Divisio, Partitio. Il. A, [166] : Ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται. [Hesiod. Th. 425 : Ἀλλ' ἔχει, ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός. Hom. H. Cer. 86 : Ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη.] || Tributum, Vectigal; quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur. [Τέλος, φόρος interpr. Hesych. Soph. OEd. T. 36 : Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν (sphingis)· C. 635 : Γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει. Eurip. Rhes. 435 : Ἔτειον δασμόν. Plut. Thes. c. 15 : Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἦκον ἐκ Κρήτης τὸ τρίτον οἱ τὸν δασμὸν ἀπάξοντες ... Ἐποιήσαντο συνθήκας ὥστε πέμπειν δι' ἐννέα ἐτῶν δασμὸν, ἠθέους ἑπτὰ καὶ παρθένους τοσαύτας. Conf. ib. c. 17, 19. || Improprie Phocylid. 210 : Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι. Oppian. Hal. 3, 199 : Γαστέρος, ἣ κρατέει μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ἀπηνὴς καὶ χαλεπὴ δέσποινα συνέστιος, οὔποτε δασμῶν ληθομένη.] Est autem Tributum pendere Xen. δασμὸν ἀποφέρειν, ἀποδιδόναι. [Cyrop. 4, 6, 9; 2, 4, 14 etc. Ap. eund. Anab. 1, 1, 8 et plur. : Ἀπέπεμπε τοὺς γιγνομένους δασμούς.]

[Δασμοφορέω, Tributum pendo. Æsch. Pers. 586 : Οὐκέτι δασμοφοροῦσιν. Pass. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 4 : Ὅπως δασμοφορῆται αὐτοῖς δεῦρο. Conf. Δασμηφορέω.]

Δασμοφόρος, ὁ, ἡ, Tributi pensitator, Tributarius. [Hesych. : Δασμοφόροι, μερισταί. Herodot. 3, 97 : Χώρη ... δασμοφόρος· 5, 106 : Πρὶν ἄν τοι Σαρδὼ δασμοφόρον ποιήσω· 6, 48 : Τὰς ἑωυτοῦ δασμοφόρους πόλιας· 7, 51 : Ἰωνίην πᾶσαν κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Πέρσῃσι· 108 : Ἡ μέχρι Θεσσαλίης πᾶσα ἦν ὑπὸ βασιλέα δ. 6, 95 : Προεῖπε τοῖσι ἑωυτοῦ δασμοφόροισι. Xenoph. Cyr. 7, 5, 79 : Ἐργάτας ἡμετέρους καὶ δασμοφόρους.]

[Δασμοφῶν, Thlaspi, Dioscor. Noth. 2, 186. Boiss.]

[Δάσμων, ωνος, ὁ, Dasmon, Corinthius, Pausan. 4, 13, 7.]

Δάσος, τὸ, i. q. δασὺ χωρίον, Densus arboribus locus, Sylvosus locus. Exp. et Fruticetum. [Hesych. σύνδενδρος τόπος, ὑλώδης. Ælian. H. A. 7, 2 : Ὕλαι βαθύταται, καὶ τό γε δάσος αὐτῶν ἔοικεν ἅλσεσι πάνυ σκιεροῖς καὶ συνηρεφέσιν· 10, 35 : Οἱ πέρδικες, ὅταν ἐπωάζωσι, προβάλλονταί τινας θάμνους καὶ δάση ἕτερα. Synes. Ep. p. 189, D : Λυπρὰ δὲ ἡ νῆσος, ἐν ᾗ μήτε δάσος ἐστὶν αὐτοφυὲς, μήτε καρπός. Schneid. Strabo 17, p. 821 : Ἔχει δὲ συχνὰ καὶ ὄρη καὶ δάση μεγάλα. Wakef. Eust. Opusc. p. 174, 11 : Τόπος ... δάσους ἐψιλωμένος παντός. Ælian. V. H. 3, 40 : Τὰ τῶν κλημάτων δάση, Pampinorum hirsutias. Thom. M. p. 199 : Δασὺ Ἀττικοὶ, τὸ δὲ δάσος κοινοί. Pseudophilemo p. 300 : Δασὺ οὐ δάσος. || Hirsutia. Hesych. : Δάσος, δασύτης. Alciphr. 3, 28 : Βδελυττομένη τὸ δάσος τοῦ σώματος. Cui Bast. Ep. cr. p. 164 confert Hesych. : Χλάνος, τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος.]

[Δάσοφρυς, ὁ, ἡ, Qui superciliis est hirsutis. Adamantio Phys. 2, 26, p. 215 Sylb., 421 Franz. Δασυόφρυες reponit Struv. ap. Schneid. Suppl., συνόφρυες Schn. ipse coll. Aristot. p. 149, Polemone p. 194.

Rectius Lobeck. Phryn. p. 677 confert τράχουρος, θρασαύχην (adde βαθέσπερος, Βάθιππος).]

Δασπέταλον, Hesychio πολύφυλλον: videtur per sync. pro δασύφυλλον positum, Densum foliis. [Confert Alb. ejusd. gl. Δὰς ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου· quam signif. alii gramm. tribuunt part. δά.]

Δάσπετον, peculiari nom. Folium silphii, Pollux [6, 67, ubi nunc μάσπετον, q. v.].

Δασπλῆς, ὁ, ἡ, a nonnullis exp. μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλάμενος, derivantibus a πλάω s. πιμπλάω : ab aliis δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι, δυσπροσπέλαστος, ideoque χαλεπὸς vel δεινὸς, a πλάω per sync. posito pro πελάω. [Hæc fere Hesych. in Δάσπλη, quod in δασπλῆτις mutavit Musurus, recte, si positum in fine ἐπὶ τῆς Ἐρινύος monstret l. Hom. in Δασπλῆτις cit. Alioqui δασπλὴς postulat ordo literarum. Ceterum id. Δάσπλητα (sic) exp. πολυμιγῆ καὶ τολμηρὸν, sicut δασπλὴς eid. est etiam πολλοῖς πλησιάζουσα.] Latine satis bene redditur Difficilis, Gravis, etiam Atrox. Nonn. : Δασπλῆτι μιῆς ἐνὶ νυκτὸς ἀνάγκῃ. Sic Epigr. quidam τὸν θάνατον vocat δασπλῆτα διάστασιν, Gravem disjunctionem s. diremptionem, animæ sc. a corpore. [Anth. Pal. 5, 241 : Σὴν γὰρ ἐγὼ δ. δ. οἶά τε πικρὴν νύκτα καταπτήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα. Simonid. Stob. vol. 3, p. 450 : Πάντα γὰρ μίαν ἵκνεῖται δ. χάρυβδιν, αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος. Euphorio schol. Soph. OEd. C. 681 : Δασπλῆτες Εὐμενίδες. Lycophr. 1452 : Εἰς νάπας δασπλήτιδας. Sæpiss. omnium Nonnus : Io. p. 84, 25 : Δασπλῆτος ἀνάγκης· Dion. 4, 400 : Δασπλῆτας ὀδόντας· 14, 298 : Κοιρανίης δασπλῆτος· 15, 32 : Δασπλῆτα σιδηρείης γένυν ἅρπης· 21, 63 : Πέλεκυν δασπλῆτα· 22, 219 : Δασπλῆτι μαχαίρῃ· 23, 25 : Μόθον δασπλῆτα.]

Δασπλῆτις quoque dicitur, sed fem. tantum genere. Od. O, [234] : Θεὰ δασπλῆτις, ἐριννύς. Sic δασπλῆτις νόσος ap. Nonn. [Theocr 2, 14 : Χαῖρ', Ἑκάτα δασπλῆτι. Orph. Arg. 867 : Δασπλῆτις Ἐρινύς.]

[Δάσσα, λάχανα, Olera, Hesych. Conf. Δαῦτα.]

[Δασσαρῖται, ἔθνος Ἰλλυρίας, Πολύβιος ὀγδόῳ, καὶ τὸ θηλυκὸν Δασσαρῖτις. Λέγονται καὶ Δασσαρηνοὶ καὶ Δασσαρίτιοι καὶ Δασσαρατῖνος (Δασσάρινος cod. Vratisl. superscripto τι), Steph. Byz. Ap. Polyb. 5, 108, 2 de regione est τῆς Δασσαρήτιδος, pariterque ap. Plut. Flamin. c. 4 : quam veriorem scripturam esse altera, quæ habet ι pro η, intellexit Schweigh. in ind. Nec Stephano dubitem cum Holstenio restituere Δασσαρήτιοι et Δασσαρητῖνος. Formam quæ η habet in tertia præter Appian. Illyr. c. 2 confirmant scriptores Latini. L. Dind.]

[Δασσαρὼ, ἡ, Dassaro, filia Illyrii, ap. Appian. Illyr. c. 2. L. Dind.]

[Δασυγένειος, ὁ, Qui densa est barba. Tzetz. ad Lycophr. 307 : Μελάγγρους καὶ δασυγένειος.]

[Δασυγραφέω, Cum spiritu aspero scribo. Herodian. Epim. Bast. Ep. cr. App. p. 25.]

Δασύθριξ, τριχος, ὁ, Qui denso pilo est : τράγου, Pilosi, Hispidi hirci, Qui denso pilo est. [Polemo Physiogn. 1, 5, p. 193 : Τὸ δὲ πᾶν σῶμα δασύτριχες τριχὶ στερεᾷ καὶ καταπύκνῳ. Nonn. Dion. 2, 516 : Δασύτριχα πυρσὸν ἰάλλων· 48, 673 : Δασύτριχος αἰγὸς ὀπωπήν. Geop. 18, 9, 4 et 6 : Δασύτριχας (αἶγας). Anth. Pal. 9, 136 : Δασύτριχα μῆλα. Schol. Flor. Eur. Phœn. 146 : Καταβόστρυχος) δασύθριξ (δασυτρίχος Guelf., forma accentu certe vitiosa). Fuerunt qui pravis librorum scripturis lusi de eodem restituendo cogitarent ap. Bacchyl. Stob. vol. 3, p. 402, ubi cod. : Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν ἔθεσθε βοῶν ξανθᾷ φλογὶ μηρύταν εὐτρίχων τε μήλων. Scribendum αἴθεσθαι... μῆρα τανυτρίχων. L. Dind. Schol. Soph. Tr. 13 : Ἐκ τῆς δασυτρίχου γενειάδος. Schneid. Δασυτρίχος e libro Laur. restituit Elmsl. Scr. δασύτριχος.]

Δασύκερκος, Pilosam caudam habens, s. densam pilis, Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, Theocr. [Iterum HSt. alio loco :] Δασύκερκος, Cui villosa cauda est. Theocr. 5, [112] : Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας. Plin. quoque vulpibus villosam caudam esse scribit, ut et lupis. [Const. Man. Chron. p. 6 (=5, 357). Boiss. Hesych. v. Θυσάνουρος : Δασύκερκος ἄρσην. Hemst.]

[Δασύκλωνον, Filix. Diosc. Notha 4, 146. Boiss.]

[Δασυκνήμις, ιδος, ὁ, Qui tibiis est hirsutis s. villosis. Nonn. Dion. 14, 81 : Καὶ Φόβος ὠμάρτησε δασυκνήμιδι φιλάμνῳ. Wakef.]

[Δασύκνημος, ὁ, ἡ, idem. Nonn. Dion. 9, 203 : Ποσσὶ δασυκνήμοισι· 13, 45 : Σειληνῶν τε φάλαγγα δασυκνήμοιο γενέθλης. Anth. Pal. 6, 32 : Δασυκνάμῳ ... Πανί.]

[Δασυκνήμων, ὁ, idem. Anth. Plan. 4, 233 : Πὰν ὁ δασυκνάμων.]

[Δασύλλιος, ὁ, epith. Bacchi, παρὰ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους sec. Etym. M. p. 284, 54, Zon. p. 465. Pausan. 1, 43, 5 : Διόνυσον Δασύλλιον. Scrib. esse δασύλιος docere videtur Arcad. p. 41, 2 inter nomina in λιος recensens δασάλιος (sic) ὁ Διόνυσος. Certe reliqua omnia simpl. λ scribuntur. Conf. etiam Δασυλλίς. L. Dind.]

[Δασυλλὶς, ίδος, ἡ, Densa. Zonar. p. 469 : Δασυλίδες αἱ δασεῖαι. Videtur id. dicere quod Etym. M. p. 248, 55 : Δασυλλὶς, ἄρκος, Ursa. Conf. Δασύλλιος. L. D.]

[Δάσυμα, τὸ, Hirsutia. Aetius p. 131, b, 37 : Τριχώματα, ἅπερ καὶ δασύματα πρός τινων κέκληται. Weig.]

Δασύμαλλος, ὁ, ἡ, q. d. Densipilis, s. Densivillus, Valde villosus, Lanosus, ut ὄΐες, Od. I, [425. Eur. Cycl. 360 : Δασυμάλλῳ ἐν αἰγίδι. Seager. Herodian. Epim. p. 69 : Κομήτης, ὁ δασύμαλος. Quo de simplici λ v. doctiss. editorem p. 52 et quæ dicemus in Ἔμμαλλος. L. Dindorf.]

[Δασυμέτωπος, ὁ, ἡ, Qui fronte est villosa s. hirsuta. Geop. 18, 1, 3 : Τοὺς δὲ κριοὺς εἶναι χρὴ δασυμετώπους.]

[Δασυνητέον, schol. Hom. in cod. Harl. Od. A, 27 ad ἀθρόοι : Δασυνητέον τὸ α· ita Porson. Δασυνητέον Græcum non est : δασυντέον legit schol. Harl. Od. Δ, 800 : Δασυντέον τὸ εἴως, ὅπως. Bast. Ὀξυνητέον in schol. Apoll. Rh. 1, 131 confert Heinrich. ap. Buttm. in Add. p. 563. Ibi tamen ὀξυτονητέον legitur in Paris. Buttm. ipse præter δασυνητέον tertiam formam δασυντητέον in schol. vet. B, 185, ubi δασυντέον Ambros., analogia verbalis ἰτητέον putat excusandam. L. D.]

[Δασυνόω, i. q. δασύνω. Cod. SGerm. in λεξικῷ Ms. τῆς γραμματικῆς: Ἱππόδασυς ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν δεδασυνωμένος. Bast. App. Ep. cr. p. 25.]

[Δασυντέον, Densandum, ap. gramm. Aspero s. denso spiritu proferendum. Athen. 3, p. 107, F : Δ. δὲ λέγοντας τὸ ἧπαρ. Schol. Hom. Il. A, 56, Λ, 461, X, 261, Od. Δ, 800; schol. Lycophr. v. 436.]

[Δασυντὴς, ὁ, ap. gramm. Qui denso s. aspero spiritu vel literis utitur aspiratis. Tzetz. Hesiod. Op. v. 156 : Δασυνταὶ γὰρ οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς λίσπους λίσφους λέγοντες, eademque fere v. 450.]

[Δασυντητέον. V. Δασυνητέον.]

Δασύνω, Denso, Densum reddo, Pilosum reddo, s. Hirsutum; Budæo E glabro pilosum reddo, ap. Diosc. : Δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. [Aliter Theophr. fr. 5, De ventis, 51 : Ὁ Ἀργέστης ταχὺ δασύνει τὸν οὐρανόν· 6, De aquis, 2, 11 : Δασύνουσι δ' οὐρανὸν νέφεσι καὶ καλύπτουσι καικίας μάλιστα, εἶτα λίψ.] Et δασύνομαι i. q. τριχοῦμαι, ut Idem docet. Aristot. H. A. 3, [11, p. 518, 6] : Δασύνονται δέ τισι καὶ αἱ ὀφρύες οὕτως, ὥστε κ. τ. λ. [Arist. Eccl. 66 : Ἵνα δασυνθείην ὅλη καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής. Aristot. H. A. 3, 12, p. 518, 27 : Οἱ δ' ἰξίαν ἔχοντες ἧττον φαλακροῦνται, κἂν ὄντες φαλακροὶ λάβωσιν, ἔνιοι δασύνονται. Hippocr. p. 1202, A : Τό τε σῶμα ἠνδρώθη καὶ ἐδασύνθη πάντα καὶ πώγωνα ἔφυσε. Aliter Theophr. H. Pl. 1, 6, 12 : Ἔνιοι δὲ ῥύαν δασύνεσθαι (dicunt) καὶ σκιάζειν μᾶλλον τὸν καρπὸν, quod Plin. vertit, Densiores folio fieri, unde ῥοάδα γίνεσθαι, quod est in libris, restituere licuit Nicolao ad Geop. 10, 30.] Habet suam et ap. gramm. signif., de qua vide Δασύς. [Sc. Aspero spiritu voc. aliquod noto. Athen. 9, p. 397, E : Ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ὡς φησι Τρύφων, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες καὶ δασύνοντες... Ἀμήχανον δὲ παρ' Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν... τὴν τελευτῶσαν... δασύνεσθαι. Ib. 398, A : Ταῶς· παραλόγως δὲ οἱ Ἀττικοὶ καὶ δασύνουσι καὶ περισπῶσι· B : Τῶν δασυνομένων ὀνομάτων. Vel Aspiro, Gl., unde dicitur etiam de consonis. Plut. Mor. p. 378, C : Τὸ γὰρ φῖ καὶ τὸ χῖ τὸ μέν ἐστι πῖ, τὸ δὲ κάππα δασυνόμενον. Vi non dissimili Anth. Pal. 11, 382 : Εἴγε φάρυγξ βομβεῦσα καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ καὶ πυρετῷ λήξῃ πνεῦμα δασύνομενον, οὐκέτι τεθνήξει πλευρίτιδι. L. D. Perf. δεδάσυμμαι Hippocr. vol. 1, p. 178 Lind. (?)

Angl. Adamant. Physiogn. 2, 26, p. 420 : Τὸ δὲ πᾶν σῶμα δεδασύνθαι ... βοῶδες. Wakef. Phot. Bibl. cod. 3, p. 3, 25 : Ὑπὸ τριχῶν δεδασυσμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος. Schæf.]

[Δασύξυλος, ὁ, ἡ, Densus ligno. Theod. Prodr. Ep. p. 76.]

Δασυπόδειος, ὁ, ἡ, Leporinus, VV. LL. [Aristot. H. A. 6, 20 : Γάλα δ.]

[Δασυπόδιον, τὸ, Viola nigra, Diosc. Notha 4, 122.]

Δασύπους, οδος, ὁ, q. d. Pilosipes, vel Hirsutipes, Cuniculus. [Δ., Cuniculus, Gl.] A quibusdam tamen confunditur cum λαγὼς, Lepus : et Bud. pro λαγὼς affert ex Athen. 157 [9, p. 402, E,] et ex Aristot. De anim. 346. Sed a Polluce et Plin. a Lepore distinguitur. [Locus Pollucis si dicitur is, quo uno, quod sciam, δασύποδα memorat, 5, 68, ejus contraria omnino sententia est : Ἰδέα λαγὼ ... δασὺς τὴν τρίχωσιν, καὶ τὰ ὕπτια τῶν ποδῶν, ἀλλ' οὐ μόνα τὰ πρανῆ δασυνόμενος, ἅπερ οὔ φησιν Ἀριστοτέλης (H. A. 3, 12) ἑτέρῳ ζώῳ προσεῖναι. Διὰ τοῦτό μοι δοκεῖ δασύποδα τὸν λαγῶν ἄλλοι τε καὶ Κρατῖνος καλεῖν, ὄνομα ποιούμενος τῷ ζώῳ τὴν φύσιν. Distinguebatur vero sec. veterem scripturam ab Aristot. H. A. 1, 1, p. 488, 15 : Τὰ δὲ φρόνιμα καὶ δειλὰ, οἷον ἔλαφος, λαγωὸς, δασύπους, ubi λαγωὸς (quo deceptum Buffonem Aristoteli cognitum credidisse cuniculum notat Weigel. ad Schneid. Lex.) expunctum nunc est cum libris integrioribus. Reliqui loci Ar. sunt 2, 1, p. 500, 16; 2, 17, p. 507, 16; 3, 1, p. 511, 31; 3, 6, p. 516, 2; 3, 21, p. 522, 9 et 11; 5, 2, p. 539, 22 et 23; 5, 9, p. 542, 31; 6, 33, p. 579, 30; 7, 4, p. 585, 5; 8, 28, p. 606, 2. Ead. signif. Eust. Opusc. p. 192, 34, 38, 53. Ceterum HSt.] Δασύπους, Cuniculus, ab hirtis pedibus. Plin. 9, 57, de leporibus et cuniculis, Lepus solus, præter dasypodem, superfœtat, aliud educans, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. Sic et alibi inter Leporem et Dasypodem discrimen statuit. Aristot. H. A. 4 [immo 3, 12 extr.] dicit ἔχειν τρίχας ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ ἐντὸς τῶν γνάθων hoc animal solum. Ceterum et pro Lepore accipi colligunt ex hoc prov. Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, pro quo Terent. : Tute lepus es et pulpamentum quæris. Dicitur autem id ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ, ut Suid. tradit, exponens et ipse λαγωός. [Anth. Pal. 10, 11 : Κυνὶ Πὰν λασίου ποδὸς (i. e. leporis) ἴχνια φαίνει, confert Schæf.]

[Δασύπρωκτος, ὁ, Cui clunes sunt hirtæ. Plato ap. Athen. 10, p. 456, A : Ὦ Κινύρα, βασιλεῦ Κυπρίων ἀνδρῶν δασυπρώκτων. Suid. in Μελαμπύγου τύχοις : Μήποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον ... ἐμπεσεῖσθαι ἡμᾶς εἰς δ. Hesych. : Σακκινόσυκοι, δασύπρωκτοι. Gl. Δασύπρωκτον, Histriculus, et corr. Δασύπρωκτον, Hirsiculus. Salmas. ad Tertullian. De pall. p. 245 cit. Angl.]

[Δασύπῡγος, ὁ, ἡ, Qui natibus est hirsutis. Schol. Theocr. 5, 112 : Τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας καὶ δασυπύγους. Wakef.]

Δασυπώγων, ωνος, ὁ, Densam et hispidam s. hirsutam barbam habens. [Arist. Thesm. 33 : Μῶν ὁ δ. (Agatho). Tzetz. Posth. 383 : Εἶδεϊ δ' αὖ χαρίεις, δ., ταναέθειρος (Troilus). Malal. p. 104, 1, 7; 105, 19; 267, 12; 277, 19; 295, 13; 302, 5. L. Dindorf.]

Δασὺς, εῖα, ὺ, Densus, Consitus, Bud. ut δασέα ὄρη, Xen. Cyrop. 2, [4, 17], Densi montes, aut consiti : vel potius Arboribus densi, Consiti arboribus. Sic dicitur χωρίον. Dicitur et γῆ esse ὕλῃ παντοίῃ· [Herodot. 4, 21 : Γῆν νεμόμενοι πᾶσαν δασέην ὕ. π. Conf. ib. 109, 175. Xenoph. hac signif. jungit non modo dat., Anab. 4, 7, 6 : Τούτου (τοῦ χωρίου) ὅσον πλέθρον δασὺ πίτυσι, 4, 8, 2 : Ἦν δὲ οὗτος (fluvius) δασὺς δένδρεσι· 6, 4, 5 : Δασὺ πολλοῖς, ... ξύλοις, sed etiam gen. ib. 2, 4, 14 : Παραδείσου μεγάλου καὶ καλοῦ καὶ δασέος παντοίων δένδρων]· cui ap. Lys. 107 [p. 109, 3], ψιλὴ opp. [Herodot. 4, 191 : Ἡ δὲ χώρη αὕτη τ ε καὶ ἡ λοιπὴ τῆς Λιβύης ἡ πρὸς ἑσπέρην πολλῷ θηριωδεστέρη τε καὶ δασυτέρη ἐστὶ τῆς τῶν νομάδων χώρης ... ἡ δὲ ἀπὸ τούτου ... ὀρεινή τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Schweigh. Thucyd. 4, 29 : Δασὺ χωρίον, quod ante dixerat ὑλῶδες. L. D. Polyæn. 6, 4, 2 : Τόπος δασὺς καὶ πολλὴν ὕλην ἔχων. Hemst. 4, 2, 16 : Ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἀρβηλίων χώραν· ἡ δέ ἐστι φαραγγώδης καὶ δασεῖα. Pausan. 3, 19, 11 : Δασεῖα δὲ ὕλῃ πᾶσα (Leuce ins.). Strabo 10, p. 475 : Ἔστι δ' ὀρεινὴ καὶ δασεῖα (Creta). Wakef. || Sic et Δασὺ, τὸ, absolute, Fruticetum. Xen. Anab. 4, 7, 7 : Ἐπειδὰν ἀρξώμεθα εἰς τὸ δασὺ προσιέναι· Cyn. 5, 18 : Τὰ ὄρη ..., τὰ δασέα· 21 : Οἱ ἐκ τῶν δασέων· 10, 21 : Ἐκ δασέος μὴ θέλοντι ἐξιέναι. Quod minus Attice dicitur δάσος sec. grammatt. in Δάσος citt. L. D.] || Pilosus, Villosus, Hirsutus, etc. cui opp. λεῖος. Aristot. : Ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. [Hom. Od. Ξ, 51 : Δέρμα... αἰγὸς μέγα καὶ δασύ. Xen. Anab. 4, 7, 22 : Γέρρα δασειῶν βοῶν ὠμοβόεια· 5, 4, 12 : Γέρρα βοῶν δασέα. De hominibus, Hispidus. Arist. Eccl. 61 : Πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας λόχμης δασυτέρας. Archil. in fr., quod ab aliis aliter, a Dione Chr. vol. 2, p. 8 ita scriptum cit. : Ἀλλά μοι (στρατηγὸς) εἴη ῥαιβὸς ἀσφαλῶς βεβηκὼς καὶ ἐπινοήμασι δασὺς, ubi pro ἐπινοήμασι, quod nihili, cod. egregie ἐπικνήμησιν, i. e. κνήμῃσιν. Arrian. Ind. c. 24, 9 : Τά τε ἄλλα σώματα δασέες καὶ τὰς κεφαλάς. || De arboribus. Arrian. ibid. 22, 7 : Ἐπί τε τοῦ αἰγιαλοῦ δένδρεα ἦν πολλὰ καὶ δασέα καὶ ἡ νῆσος ὕλῃ παντοίῃ σύσκιος. Wakef. Quo referri licet Hom. Od. Ξ, 49 : Ῥῶπας ὑπέχευε δασείας, Virgulta densa. || Sensu improprio capiendum foret ap. Hesych. : Λεπτόμητις, ἡ δασεῖα ψυχὴ, ut λάσιον κῆρ ap. Hom., si gl. satis certa esset. Cit. Hemst. || De aliis rebus. Diod. 3, 44 : Ἡ δ' ἐξῆς χώρα ... οὐκ ἔμπυρος οὖσα, ... ἀλλὰ μαλακαῖς καὶ δασείαις νεφέλαις πολλάκις κατεχομένη. Agatharch. Phot. cod. 250, p. 458, 9 : Οὔτε γὰρ ἐψυγμένος ὁ ἀὴρ οὔτε ξηρὸς οὔτε ἔμπυρος, μαλακὴν δὲ καὶ δασεῖαν νεφέλην ὑποδεικνύων. || Δασείας γλώσσας ap. Hippocr. frustra esse qui explicare conentur, et leg. esse τραχείας, disputat Galen. vol. 5, p. 169=16, 507 seqq. L. D.] || Δασὺ πνεῦμα ap. gramm. Spiritus densus, qui et Asper dicitur : cui opp. ψιλὸν, Tenuis; qui et Lenis vocatur. Et δασεῖα προσῳδία, Accentus aspiratus, Aspiratio, ap. gramm., et Eust. inprimis. [Δασεῖα simpl. Aspiratio, Gl., Etym. M. p. 248, 47. Athen. 9, p. 398, A : Οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ Η στοιχείου τυπώσασθαι τοὺς παλαιοὺς τὴν δασεῖαν. Conf. Bekk. An. p. 778, 28, Draco p. 82. Add. προσῳδία Sext. Emp. Adv. Math. 113, p. 240.] Sed et δασὺ σύμφωνον appellant, opp. τῷ ψιλῷ : ut χ, δασὺ, at κ, ψιλόν. [Dionys. Comp. verb. p. 82=174 : Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντων τρία μέν ἐστι ψιλὰ, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεταξὺ τούτων. Tzetz. Exeg. Il. p. 46, 28 : Τὰ τρία δασέα, θῆτα, φῖ τε καὶ χῖ.] Et δασύτης, Aspiratio vocum, quibus sc. aspirationis nota præfigitur, Athen. 9, [p. 397, F]. Et δασύνω, Aspero spiritu vocabulum aliquod noto. [Δασεῖα n. pl. pro δασέα Mauric. Strateg. 1, 2, p. 22 : Ἐπισέλια δασεῖα (sic) καὶ μεγάλα, fort. vitiose.]

Δασύσκιος, Densam s. spissam umbram faciens : Virg., Densæ umbræ in montibus; Ovid., Spissæ umbræ noctis. E quo δασύσκιος per sync. factum creditur Δάσκιος, quo Hom. aliquoties utitur : alii tamen, qui πολύσκιος exp., ab alia deducere videntur origine. [Videlicet a δα et σκιά.] Utitur inquam eo Homerus aliquoties, ut Il. O, [273] : Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη ἢ δάσκιος ὕλη Εἰρύσατ'· Od. E, [470] : Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω. Hesych. δάσκιον exp. μεγάλως σκιάζον, διὰ τὸ σύνδενδρον καὶ δασύ. [Δασύσκιος fort. nullos habet auctores præter schol. Hom. et gramm. δάσκιον ab eo ducentes, de cujus usu hæc add. superioribus. H. Cer. 386 : Ἧϊξ' ἠύτε μαινὰς ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλης, ubi ὕλῃ conj. Ruhnk. Eur. Bacch. 218 : Ἐν δὲ δασκίοις ὄρεσι θοάζειν. Arist. Thesm. 998 : Μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια. Et usum impr. Æsch. Pers. 316 : Πυρσὴν ζαπλήθη δάσκιον γενειάδα ἔτεγγε. Soph. Trach. 13 : Δασκίου γενειάδος. Simiæ Al. Anth. Pal. 15, 24 : Δάσκια βέβριθα λάχνα γένεια. Signif. propria, sed phrasi figurata Æsch. Suppl. 93 : Δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι.]

Δασυσμὸς, ὁ, Densatio. || Apud Diosc. autem [1, 77] δασυσμὸς φωνῆς redditur Vocis densitas et raucedo.

Δασύστερνος, ὁ, ἡ, Qui denso spissoque et bene compacto pectore est; vel etiam Qui pilis denso pectore est, Hirsutum s. Hispidum pectus habens : utrumque fortitudinis et roboris signum : ut et ab

Hom. commendatur λάσιον στῆθος. Hesiod. Op. [512]: Ἀλλά νυ καὶ τῶν ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. [Soph. Trach. 557 : Δασυστέρνου παρὰ Νέσσου. Nonn. Dion. 26, 91 : Δασυστέρνων Σαβείρων· 48, 918: Δασυστέρνοιο λεαίνης. L. Dindorf.]

[Δασύστηθος, ὁ, ἡ, Qui pectore est hirto. Procul. Paraphr. Ptolem. 3, 16, p. 202. Struv.]

[Δασύστομος, ὁ, ἡ, Qui ore s. voce est aspera. Galen. vol. 5, p. 170=16, 509 : Εἶναι γάρ τινάς φασιν οὕτως (sc. δασείας) ὀνομαζομένας φωνάς, ἀφ' ὧν τοὺς ῥᾳεγγομένους ἀνθρώπους αὐτὰς δασυστόμους ὀνομάζεσθαι. Hemst.]

Δασύτης, ἡ, Densitas; Pilositas, e Gazæ interpr.; et Hirsutia, e Solino. Ab Hesych. δάσος exp. per δασύτης. [Aristot. Physiogn. 2, p. 806, 18 : Ἡ δασύτης ἡ περὶ τὴν κοιλίαν λαλιὰν σημαίνει· et ib. 20.] In usu est ap. gramm. quoque δασύτης, ut dictum est in Δασύ. [Gl. Aspiratio. Polyb. 10, 47, 10 : Δασύτητας καὶ ψιλότητας (vocabulorum). Dionys. De comp. verb. p. 84=174 : Γραμμάτων ... ψιλότητι καὶ δασύτητι διαφερόντων. L. D.]

[Δασύτονος, ὁ, ἡ, Densum spiritum habens. Eust. Il. p. 135, 10 ed. Bas. (?) Schneid.]

Δασύτριχος, Qui denso pilo est, Pilosus, i. q. δασύθριξ supra : μῆλα Epigr. [Locus Epigr. ad δασύθριξ, quod v., recte jam est relatus in Lex. Septemv. L. D. Achm. Onirocr. p. 124, 11, adhuc legitur : Ἐποχούμενος τῷ δασυτρίχῳ καὶ μακροούρῳ (equo). Hase.]

[Δασύτρωγλος, ὁ, Qui culo est hispido. Anth. Pal. 12, 41 : Δασυτρώγλων δὲ πίεσμα λασταύρων μελέτω ποιμέσιν ἀγροβόταις.]

Δασύφλοιος, Densum, Hirsutum et asperum habens corticem, Castaneæ epith. Nicandro Al. 269 : Καστανοῦ καρύοιο δασυφλοίοιο κάλυμμα· armatum enim huic nuci echinato calyce vallum est, Plin. Sed annotat schol. scribi etiam χαλυφλοίοιο, i. e. ἐλάχιστον φλοιὸν ἔχοντος. [V. Schneider. ad h. l.]

[Δασύφυλλος, ὁ, ἡ, Foliis densus. Theodor. Prodr. Ep. p. 23.]

[Δασύφωνος, ὁ, ἡ, Qui vocem asperam vel raucam habet. Chrys. in Ps. 41, t. 1, p. 611 : Ἐπὶ τῆς μελῳδίας ταύτης, κἂν γεγηρακώς τις ᾖ, κἂν νέος, κἂν δασύφωνος, κἂν ῥυθμοῦ παντὸς ἄπειρος, οὐδὲν ἔγκλημα γίνεται.]

[Δασυχαίτης, ὁ, Qui coma s. pilis est densis, Villosus. Anth. Pal. 6, 32 : Δασυχαίταν ... τράγον. Schæf. Tzetz. Posth. 666 : Κάλχας ... δασυχαίτης. L. Dind.]

[Δασώδης, ὁ, Silvosus. Eutecnii Metaphr. Nicand. Ther. v. 145, p. 324 : Καὶ ὅσοι δέ εἰσιν ἀλλαχόσε τραχεῖς καὶ δασώδεις τόποι. Schæf.]

[Δασυώτης. V. Δασεάτης.]

[Δατάμης, ου, ὁ, Datames, Cappadox, ap. Diod. 15, 91. Alius ib. Exc. p. 517. Persa, ap. Arrian. Exp. 2, 2. L. Dindorf.]

[Δαταφέρνης, ου, ὁ, Dataphernes, Persa, ap. Arrian. Exp. 3, 29, 12 et 13; 30, 1 et 11. L. Dind.]

Δατὲν, pro ζητεῖν positum esse testatur Hesych. Bœotice forsan ζ verso in δ, η in α, et exemto ι e diphthongo.

Δατέομαι, i. q. δάζομαι, Divido, Partior. Il. I, [138, 280] : Δατεώμεθα λῃΐδ' Ἀχαιοί. [Od. A, 112 : Κρέα πολλὰ δατεῦντο.] Sed in ἐπισσώτροις δατέοντο in alio ejusd. l. [Υ, 394], δατέοντο exp. κατέκοπτον. Et δατέεσθαι Ἄρην, μένος Ἄρηος [Σ, 264], dicuntur qui bello decernunt, tanquam bellum inter se partientes, bellum dirimentes, Bud. Vide Eust. Δατέεσθαι γῆν vel χθόνα [Il. Ψ, 121 : Χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, quod ἐπορεύοντο expl. Hesych. Lycophr. 629 : Ἀνδὴρ ἀπέζοις ἴχνεσιν δατούμενος,] præterea dicuntur jumenta gradientia, quum magno impetu feruntur. [Lat. Carpere viam pedibus.] De hoc quoque vide Eust. [Pind. Ol. 7, 54 : Ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι, Inter se dividebant. Herodot. 1, 216 : Νόμος δὲ οὗτος τῆς θυσίης, τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον δατέονται, Impertiunt. Nicand. Al. 345 : Ὁππότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται. Schol. δατέονται καὶ μερίζονται, quibus recentior addit ἤτοι μᾶλλον κατατρώγουσι. Wakef. Vescendi significatione est in libris Herodoti nonnullis 2, 37 et 66, ubi πατέονται nunc restitutum ex aliis. Forma suspecta Δαταίεσθαι, c. interpr. μερίζεσθαι, est ap. Hesych. Id. Δατευδάλε. Corrigit Hemst. : Δατεῦ, λαβέ, Impertire. Idem : Δασεῖται, νεμεῖ, διαιρήσει. Δασθῆναι, διαιρεθῆναι, μερισθῆναι. Δασσάμενοι, μισθωσάμενοι. L. Dindorf.]

[Δατήνιος, α, ον. Steph. Byz. in Δᾶτον : Οἱ οἰκοῦντες Δατήνιοι. Nisi l. Δατηνοί. L. Dind.]

[Δατηνὸς, ἡ, ὸν, Datenus, gent. a Δᾶτον, quod v. Memorat Steph. Byz. in Ἀδραμύτειον et Δᾶτον, Harpocrat. in Δάτος. L. Dindorf.]

[Δατήριος, ὁ, ἡ, Diribitorius. Æsch. Sept. 711 : Ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.]

Δάτησις, ἡ, Hesychio διαίρεσις, μερισμὸς, Divisio, Partitio. [Poll. 8, 136 : Ἡ δ. ὁμόχθηρον· βέλτιον δὲ ὁ δασμός.]

Δατητὴς, ὁ, Divisor, Distributor, διανεμητὴς, Etym. ex Aristot. [Plenius Harpocratio, quem fere sequitur Suidas : Δατεῖσθαι τὸ μερίζεσθαι· οἱ δὲ δατηταὶ οἱονεὶ μερισταί. Τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἵρεσιν εἶδός τι δίκης ἐστίν. Ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινὰ, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις, προσκαλούμενοι εἰς δατητῶν αἵρεσιν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Conf. Pollux 4, 176; 8, 136. Æsch. Sept. 945 : Πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς δατητὰς Ἄρης.]

[Δατιανὸς, ὁ, Datianus, n. pr. viri ap. Liban. vol. 2, p. 400. L. Dind.]

[Δατιασμός. V. Δατισμός.]

[Δᾶτις. V. Δατισμὸς.]

Δᾶτισμὸς, ὁ, Datidis imitatio [Suid. v. Δᾶτις] : de dictione pluribus verbis idem repetente, et quidem solœcos : proverbio sumto a Datide quodam Persa [Medo : v. Herodot. 6, 94 etc., Pausan. 10, 26, 6], qui quum satrapa esset in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat Ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι· pluribus super eadem re coacervatis synonymis, et barbare posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων. Hunc Δατισμὸν Aristoph. Pac. [289] Δάτιδος μέλος vocat : Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, Ὃ δεφόμενός ποτ' ἦδε τῆς μεσημβρίας, Ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι. Non multum absimile huic Datismo est proverbium illud, Ἅμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας· idem enim ibi poscitur et negatur, sed diversis verbis, synonymis tamen : ut si tu ἀμίδα ab aliquo peteres, ille se οὐράνην habere negaret. [Apud Herodian. p. 433 Piers. vitiose Δατιασμὸς et Δατίδος.]

[Δάτον, τὸ, vel Δάτος, ὁ et ἡ, vel utrumque accentu oxytono, Datum s. Datus, urbs Thraciæ. Harpocrat. (et partim Suid.) : Δατὸς πόλις ἐστὶ Θρᾴκης σφόδρα εὐδαίμων· ἀπὸ ταύτης γοῦν ἐλέγετό τις καὶ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν. Δεδηλώκασι δὲ περί τε αὐτῆς καὶ τῆς παρακειμένης χώρας, ὁτὲ μὲν τὸ Δατὸν οὐδετέρως λέγοντες, ὁτὲ δὲ τὴν Δατὸν θηλυκῶς, ὡς ἀεὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ, ἅπαξ δ' ἀρρενικῶς τὸν Δατὸν Θεόπομπος τρίτῃ Φιλιππικῶν. Eust. ad Dionys. v. 517 : Θάσος ... ἢ τὸ Δάτον συνῴκισε, πόλιν ἔνδοξον περὶ τὴν τοῦ Στρυμόνος παραλίαν, ἀφ' οὗ παροιμίαν οἱ παλαιοί φασι, Δάτος ἀγαθῶν, ὡς τὸ, Ἀγαθῶν ἀγαθῖδες κ. τ. λ. Eadem præter parœmiographos Strabo Epit. l. 7 finem versus, nisi quod Δάτον ἀγ. Ab auri metallis propinquis prov. repetit Toup. ad Suid. Memorant urbem præter Steph. Byz., qui Δᾶτον, Herodot. 9, 75, ubi Δάτῳ, Appian. Civ. 4, 105, ubi Δάτος, Scylax Peripl. p. 27 : Δάτον, πόλις Ἑλληνὶς, Hesych., qui Δάτος, πόλεως ὄνομα, Hippocr. p. 1161, G : Περὶ Δάτον. L, Dind.]

Δατὸς, Hesychio ὁ τρυγητὸς, Vindemia : item Urbis nomen ap. Laconas. [Verba ὑπὸ Λακεδαιμονίων post τρυγητὸς ponit Heringa Obs. p. 212.]

Δατοῖς autem Varin. affert pro δόλοις, πανουργεύμασι. [Ex Suida (s. Zon. p. 465), addente h. l. : Ἐσκόπησαν ἐγγράφοις προσρήμασι διαμαρτύρασθαι αὐτοὺς· ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔθος ἐνεχώρει γενήσεσθαι διὰ τὸν τοῦ βασιλέως φόβον, δατοῖς οὐκ ἔξω δεινότητος τεχνασθεῖσιν ἐχρήσαντο. Mirum ni leg. sit δόλοις. L. D.]

[Δατύᾱ, Datya, urbs, inter barytona in υα memoratur Arcadio p. 100, 21. L. Dindorf.]

[Δατύλεπτοι, οἱ, Datylepti, gens Thraciæ, Hecatæo in Europa ap. Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Δατύς. V. Δαγύς.]

Δατύσσω, Voro, Helluor. Hesych. λαφύσσω, ἐσθίω.

[Aretæus p. 68, A : Ὅκως δατύσσεσθαι ἐκ τοῦ ὀρθίου ἐνείη, Ut a recto cibum vorare posset, Wigan. Vulgo ἐντύσσεσθαι. Weigel.]

Δατῶναι, Hesychio ζειαὶ, Zea.

[Δαῦαξ, Titio, Torris. Hesych. : Δαύακες, θυμαλῶπες. Et inter Δάος et Δαπανὰ vitiose, ut videtur, Δάρπακες, θαυμαλῶπες. Et, quod eod. pertinere videtur, Δάραι, θυμῶ. Conf. etiam quod eid. Δαυὰς est μέλαινα, πονηρὰ, Nigra, Prava.]

Δαῦγος, Hesychio δασὺς, Hirtus, vel Densus. Vide Δαυλός.

[Δαύη, βαρυτόνως, πόλις Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Δαυαῖος ἢ Δαυηνός ... Δύναται καὶ Δαυίτης, Steph. Byz.]

[Δαυίδειος, ὁ, ἡ, Davidicus. Suid. : Δαυίδειος σορὸς καὶ Δαυίδειον μέλος, τὸ τοῦ Δαβίδ. Δαυίδης ὄνομα κύριον.]

[Δαυϊδίζω, Davidem sequor, Cum Davide facio. Eust. Opusc. p. 289, 90 : Αἱ μὲν γυναῖκες ἡμῖν ἄνδρες ἐγένοντο, γυναῖκες δὲ οἱ ἄνδρες οἱ δαυϊδίζοντες.]

[Δαυϊτικὸς, ἡ, ὸν, Davidicus, Ad Davidem pertinens. Ioan. Hierosol. vita Io. Dam. p. 265, 2. Boiss. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 490, C : Τὸ Δαυϊτικὸν ἐκεῖνο. Eust. Opusc. p. 1, 24 : Φιλοσοφίας Δαυϊτικῆς· 289, 85 : Τόν τε Δαυὶδ καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν Δαυϊτικούς. Adv. Δαυϊτικῶς ib. p. 158, 25; Anal. Benedict. p. 527. Δαυϊδικῶς Nicet. Andr. Comn. 1, p. 179, A. L. D. Vita S. Bacchi p. 116, 4 : Δαυϊτικῶς εἰπεῖν, Ut Davidicis verbis utar. Hase.]

Δαύκαλις, Pes gallinaceus. [Eadem Lex. Septemv.]

[Δαύκειος. Δαυκίτης. V. Δαῦκος.]

Δαῦκος, ὁ, Hesychio ὁ θρασὺς, Audax [δασὺς, Hispidus, corr. Guietus, ad δαῦλος referens] : et βοτάνη τις Κρητική. Quam herbam Creticam Theophr. H. P. 9, 15 [5, 8 et 9, 20, 2], neutr. δαῦκον appellat, Paul. Ægin. masc., ut et Diosc. 3, 83 : Δαῦκος, ὃν καὶ Δίρκαιον καλοῦσι. [Aret. Acut. Pass. 1, p. 119=107 : Δαύκου τοῦ καρποῦ ἐγχέη.] Tria autem ejus genera statuit idem Diosc., ut et Plin. 25, 9, ubi tertium Dauci genus ait simile esse Staphylino, et Pastinacam erraticam vocari : ut et 19, 5, de staphylinis s. pastinacis loquens, Est et quartum, inquit, genus in ead. similitudine pastinacæ, quam nostri Gallicam vocant, Gr. vero δαῦκον : cujus genera etiam quatuor fecere. Itidem vero Galen. Simpl. Med. 6, tradit τὸν δαῦκον a quibusdam σταφυλῖνον vocari, duo ejus genera faciens, ἥμερον et ἄγριον. || Inde Δαυκίτης οἶνος, Diosc. 5, 70, Vinum e dauci radice contusa et in mustum injecta, Vinum dauco conditum : quod etiam Δαύκειον οἶνον nominari tradunt a Nicandro : qui alioqui δαύκειον appellat τὸν δαῦκον, Ther. 858 : Δαύκειον ῥίζας τε βρυωνίδος [ubi v. schol. Ib. 939 : Δαυκείου τε παναλθέος]· vocans tamen et δαῦκον, 94 : Καρπὸν νεοθηλέα δαύκου. Ubi schol. annotat, scribi etiam Δαύγου, referens ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δάφνῃ πικρὰν εἶναι· item esse ipsam præditam vi acri et iguea, in nonnullis vero generibus gustu etiam dulci. Ubi etiam nota fem. ab eo dici τὴν δαῦχον. [Vide intt. ad Alex. 199. Etym. et Hesych. : Δαυχμόν· εὔκαυστον (ἔνκαυστον Hesych.) ξύλον δάφνης.]

[Δαύλεια, Δαυλία, Δαυλιὰς, Δαυλίδιος, Δαυλιεὺς, Δαύλιος. V. Δαυλίς.]

[Δαύλιον, τὸ, i. q. Δαυλὶς, si vera scriptura, Polyb. 4, 25, 2 : Στρατεύσαντες ἐπ' Ἄμβρυσον καὶ Δαύλιον.]

[Δαύλιος, ὁ, Daulius, n. pr. viri. Strabo 6, p. 265 : Οἰκιστὴς δὲ τοῦ Μεταποντίου Δαύλιος ὁ Κρίσης τύραννος γεγένηται τῆς περὶ Δελφοὺς, ὡς φησιν Ἔφορος. L. Dind.]

Δαυλὶς, ίδος, ἡ, urbs quædam Phocidis [Hom. Il. B, 520; Pausan. 1, 41, 8; (deleta 10, 3, 1;) Strab. 7, p. 321; 9, p. 416, 423; schol. Apoll. Rh. 1, 211. Δαῦλις Hesychio contra testim. Steph. Byz. et Arcadii p. 30, 23], ab aliis nominata Δαύλεια et Δαυλία, teste Eust. [Il. p. 274, 26, ubi utitur testimonio Steph. Byz. de forma Δαύλεια. Δαυλία est ap. Pausan. 10, 4, 10, sed de terra, non de urbe. Strabo 9, p. 423 : Ὅμηρος μὲν οὖν Δαυλίδα εἶπεν, οἱ δ' ὕστερον Δαυλίαν. Thucyd. 2, 29 : Ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος νῦν καλουμένης γῆς. Soph. OEd. T. 733 : Σχιστὴ δ' ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει. Apollod. 13, 14 fin. : Ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος. Conon ap. Phot. cod. 186, p. 136, 19 : Βασιλεὺς Θρακῶν τῶν περὶ Δαυλίαν καὶ τὴν ἄλλην Φωκίδα. Hierocl. Synecd. p. 643 : Δαυλία. Zenob. 3, 14. Etym. M. p. 250, 7 : Καὶ ἡ πόλις δὲ νῦν Δαυλία καλεῖται. Scripturæ per ει, quam diserte testatur Eust., Tzchuckius ad Strab. ex. citavit Plut. Mor. p. 437, F : Κλέωνα τῶν (f. τὸν) ἐκ Δαυλείας τοῦτον, nisi leg. Δαυλίας.]: quoniam sc. σύμφυτος fuit et δασεῖα : licet alii [Pausan. 10, 4, 7] a Nympha quadam Daulide denominatam velint. Ac a Δαυλὶς quidem, Civis ejus urbis dicitur Δαυλίδιος : a Δαυλία autem, Δαύλιος [Herodot. 8, 35] s. Δαυλιεὺς, et Δαυλιὰς, ἡ [ut auctor est Steph. Byz., quem v. de nominum in ις adjectivis gentilibus in διος s. Ψωφίς. Δαυλιεὺς forma utitur Paus. 10, 4, 9, Strabo 9, p. 424]. Et quoniam in hac Daulide τὰ περὶ Φιλομήλην [Φιλομήλαν] καὶ Πρόκνην μυθεύονται γενέσθαι, inde ἡ φιλομήλη [φιλομήλα] s. ἡ ἀηδὼν vocatur Δαυλιὰς ὄρνις, a Soph., si memoria me non fallit [immo Thucyd. 2, 29 : Πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται. Sec. Plut. Mor. p. 727, D, hirundo dicta est Δαυλίς : Ἐκεῖνα τὰ πάθη, ἐξ ὧν τὸν Τηρέα τὰ μὲν δρᾶσαι, τὰ δὲ παθεῖν ἄθεσμα καὶ σχέτλια λέγουσι, καὶ μέχρι νῦν Δαυλίδας ὀνομάζουσι τὰς ὄρνιθας (i. e. χελιδόνας, de quibus loquitur).] : et Δαυλία κορώνη ab Aristoph. [ap. Etym. M. p. 250, 9 : Καὶ Δαυλίαν κορώνην ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα Ἀριστ. διὰ τὸν μῦθον. It. Hesych., Suid. et Zon. p. 469, sine testim. tamen Aristophanis.] Unde et Ovid. [Albinovan. 1, 105] : Deflet Threïcium Daulias ales Itym.

[Δαῦλις, ἑορτὴ ἐν Ἄργει, μίμημα τῆς Προίτου πρὸς Ἀκρίσιον μάχης, Hesych., Festum Argivorum, imitatio certaminis Prœti cum Acrisio, de quo v. mythologos. L. Dindorf.]

[Δαῦλος, ὁ, ἡ.] Δαῦλον Hesych. exp. δασύ [it. Suid. et Zon. p. 471, qui ambo tamen δαυλόν : quanquam Zon. rursus p. 466 et δαῦλος ponit et δαυλός : nisi forte prius est n. pr. Δαῦλος, de quo infra. Favere videri huic rationi potest comparatio quam facit inter Δαῦλος et Παῦλος. V. supra in Δαλός] : item ἡμίφλεκτον ξύλον. [Schol. br. Hom. Il. N, 320 : Δαυλὸν, κεκαυμένον ξύλον.] Etym. quoque δαῦλον esse dicit δασὺ, Hirtum s. Hirsutum et hispidum : afferens ex Æsch. [de quo v. infra] : Δαῦλος ὁ ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν. [Id. Æsch. Suppl. 97 : Δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι. Nonnus Dion. 6, 160 : Σείων δαῦλα γένεια.] Sed et ipse exp. etiam ἡμίφλεκτον, derivans a δαίω, τὸ καίω : inde enim fieri primum δαιλὸς, deinde τροπῇ τοῦ ι, δαυλὸς, quod sit ὁ καιόμενος καὶ δασὺς, quoniam τὰ δασέα ταχέως καίονται. Ubi etiam nota ab eo non amplius προπερισπᾶσθαι, sed ὀξύνεσθαι, sicut δαλός : nam Eust. [Il. p. 274, 24; 1654, 27] teste, ex hoc δαλὸς factum illud δαυλὸς, pleonasmo Æol. τοῦ υ : qui alterum δαῦλον, τὸ δασὺ, scribit solitum fuisse προπερισπᾶσθαι, aperte id attestante Paus. [ap. Eust.], qui sic ait, Δαῦλον, τὸ δασύ· ἡ προτέρα περισπᾶται. [Arcad. tamen p. 53, 6 : Τὰ εἰς αυλος δισύλλαβα μονογενῆ μὴ κύρια ὀξύνεται, αὖλὸς δαυλὸς καυλός. Pausan. 10, 4, 7 : Καλεῖσθαι δὲ τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλαι δαῦλα· ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ Αἰσχύλον τὰ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδονίου γένεια ὑπήνην ὠνομακέναι δαῦλον. Conf. Δαῦγος.]

[Δαῦλος, ὁ, Daulus, n. pr. viri. Arcad. p. 53, 7 : Τὸ δὲ Βραῦλος Παῦλος Δαῦλος κύρια (ὀξύνεται). Ita cod. Havn. Vulgo Σαῦλος. L. Dindorf.]

[Δαυμᾶσαι, ἐκκαῦσαι, Hesych. inter Δαῦλον et Δαῦτα. Opinor leg. δαῦσαι. V. Δαίω. L. Dindorf.]

[Δαύνεις, οἱ, gens Scythica. Epiphan. De duod. gemmis vol. 2, p. 234 (non 134), A : Σκυθίαν δὲ εἰώθασι καλεῖν οἱ παλαιοὶ τὸ κλίμα ἅπαν τὸ βόρειον, ἔνθα εἰσὶν οἱ Γότθοι καὶ Δαύνεις. Et Adv. Hær. vol. 1, p. 1091, D : Ἐν τοῖς Δαύνεσιν ἡ παρὰ Ζιχγοῖς. Accentus in extrema collocatur vitiose ap. eund. Ancor. vol. 2, p. 117, C, indeque ap. Georg. Sync. p. 92, 18, Chr. Pasch. p. 47, 15. L. Dindorf.]

[Δαυνία, ἡ, Dauniа, regio Dauniorum, de quibus v. in Δάυνιος. Polyb. 3, 88, 3; 5, 108, 9; 9, 7, 10; Diod. 19, 10; Pseudoarist. Mirab. c. 117; Strab. 6, p. 279, 284; Tzetz. Hist. 2, 288. -υ- L. Dindorf.]

[Δαυνιᾶται, Δαυνιατικὸς, Δαυνική. V. Δαύνιος.]

[Δαύνιον, τὸ, Daunium, urbs Italiæ, sec. Stephan. Byz. afferentem Lycophr. 1254 : (Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων) ὑπὲρ Λακίου Δαυνίου τ' ὠκισμένην, ubi Λατίνους Δαυνίους est in libris omnibus. L. Dindorf.]

[Δαύνιον τεῖχος, πόλις Θράκης. Ὁ πολίτης Δαυνιοτειχίτης, Steph. Byz.] A

[Δαύνιος, α, ον, unde Δαύνιοι, Daunii, gens Italiæ. Steph. Byz.: Τὸ ἐθνικὸν (sc. nominis nihili Δαύνιον) Δαύνιοι καὶ Δαυνία τὸ θηλυκὸν καὶ Δαυνικὴ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ Δαυνιᾶται καὶ Δαυνιατικός (Δαυνῖται καὶ Δαυνιτικὸς conj. Salm.). Strabo 5, p. 242: Τοὺς Ἀπούλους, οὓς οἱ Ἕλληνες Δαυνίους καλοῦσι. Repetit nomen ead. pag. bis, tum 215; 6, p. 277, 281, 283, ubi dicit: Ἀνάγκη δὲ Πευκετίων καὶ Δαυνίων μηδ' ὅλως λεγομένων ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων, πλὴν εἰ τὸ παλαιὸν, ἁπάσης δὲ ταύτης τῆς χώρας Ἀπουλίας λεγομένης, νυνὶ μηδὲ τοὺς ὅρους ἐπ' ἀκριβὲς λέγεσθαι τῶν ἐθνῶν τούτων, denique 284 et 285; 14, 654; Lycophr. 592, 1052, 1128, 1254; Dionys. Hal. Ant. R. 1, 37; 7, 3; Antonin. Lib. cap. 31; Tzetzes Hist. 1, 762. Inter Iapyges memorat Polyb. 3, 88, 4. (Ibid. vero 9, 5 Καυδῖνοι in Δαύνιοι abiisse videtur, ut vidit Holst.) Eid. 10, 1, 3 Δαυνίων pro Σαυνίτων restituit cum Gron. Schweigh., quod Δαυνιτῶν scribendum dicerem, nisi Strabonis etiam l. 6, p. 282 scripturam Δαυνιτῶν incertam redderet fluctuatio librorum inter hoc et Δαυνίων ib. p. 281 (405, 7 Falc.), 284 (410, 7). L. Dindorf.] B

[Δαύνιος, ὁ. V. Δαῦνος.]

[Δαυνὶς, ἡ. Arcad. p. 32, 16: Τὰ εἰς νὶς θηλυκὰ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, μαινὶς δαυνὶς ἐπιγουνίς. Est fort. i. q. Δαυνία. L. Dindorf.]

[Δαυνίτης, ὁ, i. q. Δαύνιος. Lycophr. 1063: Τοῖς δ' ἀκτέριστον σῆμα Δαυνῖται νεκρῶν στήσουσι. Ap. Scylac. p. 5, ubi est Δαυνῖται (et τῆς Δαυνίτιδος χώρας et p. 6 μετὰ Δαυνίτας), Σαυνῖται restituit Niebuhr. Hist. R. vol. 1, p. 105. Conf. Δαύνιος. ī L. Dindorf.]

[Δαῦνος, ὁ, Daunus, rex Calabriæ. Sch. Hom. Il. E, 412, Tzetz. ad Lycophr. 603, Δαύνιος Antonino Lib. c. 37 ter. Confus. c. Καῦνος v. ap. schol. Theocr. 7, 115, a Toupio correctum. L. Dindorf.]

[Δαῦξ, κὸς, vox ignotæ signif. ap. gramm. Barocc. in Museo philol. 5, p. 418: Τὰ εἰς ξ μονοσύλλαβα μετὰ διφθόγγου διὰ τοῦ κ κλίνεται, προῖξ προικὸς, γλαῦξ γλαυκὸς, δαῦξ δαυκός. L. Dindorf.]

[Δαυρίσης, ὁ, Daurises, gener Darii Hystaspis, Herodot. 5, 116, 117, 121.] C

[Δαύσαρα, πόλις περὶ Ἐδεσσαν. Ὁ πολίτης Δαυσαρηνὸς, Steph. Byz.]

[Δαῦτα, λάχανα, οἱ δὲ χλωρὰ (χλωραὶ cod.), Hesych., Olera, Viridia. Conf. Δάσσα.]

[Δαυχμός. Δαῦχος. V. Δαῦκος.]

[Δαύω.] Δαύειν, Hesychio κοιμᾶσθαι, Dormire: quod et ἰαύειν. [Id.: Ἔδαυσεν, ἐκοιμήθη. Zon. p. 473: Δαύω κυρίως τὸ δεσμῶ... εἴρηται καὶ ἐπὶ τοῦ καθεύδειν. Et sim. Etym. Gud. p. 131, 25; 134, 41; 135, 23, Orion. p. 50, 18. Fontem aperit Etym. M. p. 250, 10: Δαύω τὸ κοιμῶμαι· Σαπφὼ, Δαύοις ἁπαλᾶς ἑτάρας (ita Ven., non ἑτάρας) ἐν στήθεσιν. Λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι ἅπαξ ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ. Falli Herodianum etiam tertia ap. Hes. gl. Ἀδαυῶς, ἐγρηγόρως ostendere videtur. Ceterum conf. Δαίω. L. Dindorf.]

[Δαφίτας, grammaticus, propter epigramma aculeatum cruci fixus, memoratur Strab. 14, p. 647. Suidas, qui jussu Attali de saxo præcipitatum tradit, Telmisensem dicit et per δ scribit Δαφίδας cum Valerio Max. 1, 8, Ext. 8, et Hesychio Mil. p. 14 Or. *Daphitas* rursus Cicero De fato c. 3, fitque Δαφίταο, civis Alexandriæ Æolensis, mentio in mon. Orchomenio ap. Bœckh. vol. 1, p. 737, 4. L. Dindorf.] D

[Δαφναγόρας, ὁ, Daphnagoras, n. pr. viri, ap. Xen. Anab. 7, 8, 9.]

[Δαφναῖος, α, ον.] Δαφναῖος, Apollinis epith. in Epigr. [Anth. Pal. 9, 477: Ἄμπελε, τί πράξωμεν, ὅταν Δ. Ἀπόλλων πτόρθον ἐμὸν κλίνῃ;], quoniam laurum peramat: unde et δαφνογηθὴς et δαφνοφόρος, necnon δαφνίτης dicitur: aliis tamen volentibus a Daphne puella sic denominatum, quam unice amasse perhibetur, et mortuam in cognominem arborem vertisse. [Nonn. Dion. 13, 82: Πατροπάτωρ Δαφναῖος ἐπέπταρε μάντις Ἀπόλλων· 129: Ἐπεὶ Δ. Ἀπόλλων κλῆρον ἑὸν ξύνωσε κασιγνήτῳ Διονύσῳ. Memorat Apollinem Δαφναῖον etiam Tzetz. Exeg. Il. p. 43, 24. || Dianæ Δαφναίας templum in finibus Laconicæ memorat Pausan. 3, 24, 8. Conf. Δάφνιος. || Laureus. Nonnus Dion. 2, 98: Δαφναίη φυγόδεμνος Ἀμαδρυάς. Anth. Pal. 2, 260: Ἕστενε δ' Ἀμφιάρηος ἔχων περιλαμπέα χαίτην στέμματι δαφναίῳ. V. etiam Δάφνη n. pr. L. Dindorf.]

[Δαφναῖος, ὁ, Daphnæus, n. pr. Thebani, in Plutarchi Amatorio p. 749 etc. Syracusani ap. Aristot. Pol. 5, 5, Diod. 13, 86, 96, Polyæn. 5, 7. L. Dind.]

[Δάφνειον, τὸ, Lauretum. Index Legati Antonii Eparchi in Lemoyne Var. Sacr. vol. 1, p. 520: Ὅτι ἑπτάλοφος ἡ Ῥώμη, καὶ περὶ τοῦ καλεῖσθαι Δάφνειον τὰ περὶ τὸ Παλάτιον. Conf. Varro L. Lat. 4, 32, Plin. N. H. 15, 30, 40. L. Dindorf.]

Δαφνέλαιον, τὸ, Daphnelæum, Oleum laurinum, Oleum e lauri baccis expressum: quod et δάφνινον ἔλαιον dicitur: de quo Diosc. 1, 50, Plin. 15, 7; 23, 4. Meminit δαφνελαίου Nicandri quoque [Alex.] schol. [198. Demetr. Hieracosoph. p. 123: Δίδου δαφνέλαιον. Orneosoph. p. 213: Τινὲς δαφνέλαιον ἀλείφουσι τὴν κεφαλήν· et ib. p. 235. L. Dind.]

[Δαφνεύω, Laureo, Gl.]

Δάφνη, ἡ, Laurus. Od. I, [184]: Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφές. Hesiod. Theog. [30]: Καί μοι σκῆπτρον ἔδων δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Athen. 2, δάφνης κλάδοι· 4, φύλλα δάφνης· alibi, στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. Aristoph. [Pl. 213], Πυθικὴ δάφνη, quoniam Pythio Apollini sacra est. A Lat. quoque poetis vocatur Laurus Delphica, Apollinea, Phœbea, Gratissima Phœbo; Faticida, Venturi præscia; Statio, Amantes carmina laurus. Vel etiam Πυθικὴ dicitur ἡ δάφνη, quoniam in Pyth. certaminibus ea coronari solerent victores: ut Delphicam laurum appellatam Plin. innuit, quod ea Delphis victores coronarentur. [Ad Ap. Delph. respicitur etiam in formula ap. Callim. Del. 94: Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης, Certius quam ex lauro, cui Arist. Plut. 39: Τί ὄῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων (add. Hom. H. Ap. 393: Ἀγγελέουσι θέμιστας Φοίβου... ὅττι κεν εἴπῃ χρείων ἐκ δάφνης), contulit Ern.; ad laurum victoribus Pythiorum tribui solitam in phrasi τὴν δάφνην ἀνελέσθαι de victoribus Pyth., sicut Olympiorum victores ἀνελέσθαι τὸν κότινον dicuntur, notante Valck. ad Herod. 6, 70. Ceterum de lauro ejusque generibus locos Theophr. exposuit Schneid. in ind., quibus Diosc. 1, 106 add. Angl.] At δάφνη Ἀλεξάνδρεια [Ἀλεξανδρεία], Laurus Alexandrina, dicta fuit Herba quædam lauro assimilis, quoniam Alexander ex ea coronas gestare solebat: de qua Diosc. 4, 147. [Theophr. H. Pl. 1, 10, 8; 3, 17, 4. || De prov. Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης, ap. Suid., Diogen. 6, 52, App. Vat. 2, 76, repetito a lauri foliis, quum in ignem conjiciuntur, crepitantibus, v. Valck. ad Theocr. 2, 23: Ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν αἴθω· de more convivarum frondem lauri, dum canerent, tenendi, Hesych. v. Μυρρίνης κλάδον, et schol. Arist. Nub. 1364, quique Burmanni de eo errorem ridet Brunck. ad Arist. Pelarg. Add. p. 167; Pausan. 9, 30, 3, Hesych. v. Αἴσακος, Hesiod. Theog. 30; add. Schneid. ind. Theophr. p. 341.]

Δάφνη, ἡ, Daphne, loci nomen, cujus incola Δαφναῖος et Δαφνίτης. [Steph. Byz.: Δάφνη, προάστειον ἐπισημότατον τῆς ἕω Ἀντιοχείας μητροπόλεως. Τὸ ἐθνικὸν Δαφνίτης καὶ Δαφνητικὸν (Δαφνιτικὸν Salm.) κτητικόν. Ἔστι καὶ ἄλλη Δάφνη, Λυκίας χωρίον. Ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον Ηηλουσίου (ὅτι) παρὰ τῶν ἐκεῖ πολλῶν φυομένων δαφνῶν. Οἱ οἰκοῦντες Δαφναῖοι. Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη, φαινομένη ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι. Ἔστι καὶ προάστειον Δάφνη ἐν τῷ στόματι τοῦ Πόντου ἐν ἀριστερᾷ ἐπὶ τὸν ἀνάπλουν ἀνιοῦσιν, ὃ λέγεται Σέργιον. De Daphne prope Antiochiam v. Strab. 16, p. 750 et alia ap. intt. De Daphne Ponti Peripl. ap. Hudson. Geogr. vol. 1, p. 16: Εἰς λιμένα Δάφνης τῆς μαινομένης τὸν νῦν λεγόμενον Σωσθένην. || Plurali Herodot. 2, 30, et 107: Ἐν Δάφνῃσι τῇσι Ηηλουσίῃσι. || Locus Cpolis. V. Anon. Ant. Cpol. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 9, D. Δαφνῆς ib. p. 5, D. Qui accentus notandus. Io. Philoponus Περὶ τῶν διαφόρως τονουμένων Ms. Havn.: Δάφνη τὸ φυτὸν, Δαφνὴ δὲ κύριον. || Insula Rhodum inter et Tenedum, in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 491. || Nymphæ nomen, f. Ladonis fl. et Terræ, de qua Il. scriptorum collegit Fischer. ad Palæph. c. 50. It. filiæ Tiresiæ ap. Diod. 4, 66. L. D.]

Δαφνήεις, εσσα, εν, pro quo et Δαφνῆς dicitur contr.,

Laureus vel Laurinus. [Nonn. Dion. 13, 76 : Ἄσκρην, πατρίδα δαφνήεσσαν ἀσιγήτοιο νομῆος. Masc. memorat Arcad. p. 92, 22; fem. 95, 5. Formam contr. δαφνῆς, ῆντος Chœrob. in Bekk. An. p. 1188, Arcad. p. 25, 18. L. Dindorf.]

[Δαφνηρεφὴς, ὁ, ἡ, Lauro opertus. Porphyr. e Sibyll. ap. Euseb. Præp. ev. 6, 3, p. 239, A : Κλῦτε δαφνηρεφέων μυχάων (sic) ἄπο θέσκελον ὀμφήν.]

[Δαφνῆς. V. Δαφνήεις.]

[Δαφνητικός. V. Δάφνη.]

[Δαφνηφαγέω, Lauro vescor. Villois. Anecd. vol. 2, p. 187 (?). Wakef.]

[Δαφνηφαγία, ἡ, Lauri esus. Tzetzes Proleg. Hesiodi Op. p. 14 Gaisf. : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ μυθοπλαστούμενα περὶ τῆς Ἡσιόδου δαφνηφαγίας. L. Dind.]

Δαφνηφάγος, ὁ, Lauri comestor [malim comesor] : dicuntur autem ita vaticinantes, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur : unde et fatidicam eam et venturi præsciam vocant Lat. poetæ, asseverantibus etiam nonnullis, vera somnia visurum, qui lauri frondes sub pulvillo capiti subjectas habuerit. Inde sane et Juvenal., Laurumque momordit. Lycophro init. : Ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοὴν, Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. [Ad Lycophr. locum alludit Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 278, 29. Hase.]

[Δαφνηφορεῖον, τὸ, Fanum Apollinis δαφνηφόρου interpretatur Schweigh. ap. Theophrast. Athen. 10, p. 424, F : Φλυῆσιν ἐν τῷ δαφνηφορείῳ. Sic enim scripturam librorum Φυλῆσιν corrigendam vidit Valcken. Diatr. de Aristob. p. 116, coll. Plut. Themist. c. 1, cui l. rursus conferendus alter c. 15. L. Dindorf.]

Δαφνηφορέω, [Laurum fero]. Herodian. 3, [8, 6] : Ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο, Laurum ferens, Laureatus; 2, [2 fin.] : Αὐτοὶ δ' ἐν μόναις ταῖς πομπικαῖς ἑσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. [Procul. apud Phot. cod. 239, p. 321, 9. Plut. Æmil. c. 34 : Ἐδαφνηφόρει δὲ καὶ σύμπας ὁ στρατός. Supponitur in libris deterioribus interdum forma δαφνοφ., ut ap. Herod. l. 2 l. c., Pausan. 9, 10, 4, vix ut dubitandum sit de loco Dionis Cass. 37, 21, qui formam per o habet unus, ad exemplum reliquorum, in quibus est δαφνηφ., revocando. L. D. Ita etiam inscr. ap. Visc. Mus. Piocl. t. 4, p. 78 : Ἡρακλέους, φασὶν, δαφνηφορήσαντος. Hase.]

[Δαφνηφορία, ἡ, Cærimonia in honorem Apollinis instituta, qua ramus oleaginus lauris vestitus in templum Apollinis Ismenii deferebatur a puero δαφνηφόρῳ, quod v. Proculus ap. Phot. cod. 239, p. 321, 11, 13, 23, 31. L. Dindorf.]

[Δαφνηφορικὸς, ἡ, ὸν, adj. poss. a δαφνηφόρος. Pollux 4, 53 : Μέλη ... δαφνηφορικὰ, τριποδηφορικά. Procul. Phot. cod. 239, p. 321, 34. Τὰ δὲ λεγόμενα παρθένια χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο, οἷς καὶ τὰ δαφνηφορικὰ ὡς εἰς γένος πίπτει· δάφνας γὰρ ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐνναετηρίδος εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς ἑξύμνουν αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων, quibus copiosam addit originis hujus cæri nouiæ expositionem. Talia Pindari Δαφνηφορικὰ memorat Suid. v. Πίνδαρος. Eust. Opusc. p. 58, 16 : Τῷ δὲ ῥηθέντι υἱῷ Διοφάντῳ καὶ δαφνηφορικὸν ᾆσμα γράψαι λέγεται ὁ πατήρ (Pind.)· iisdemque prope verbis Vita Pind. ante Nicand. ed. Schneid. p. xvii. L. D.]

[Δαφναφορίω Apollinis mentio est in monum. Chæronensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 777, n. 1595. L. D.]

Δαφνηφόρος, ὁ, Lauriger, Qui laurum s. coronam e lauro gestat, Laureatus. Herodian. 1, [7, 4] : Δαφνηφόροι τε καὶ πάντα ἐπιφερόμενοι ἄνθη τότε ἀκμάζοντα· 8, [6, 18] : Ἄγγελοι καὶ κηρυκες δ. διεπέμποντο. Et Plut. Pericle [immo Themist. c. 15 et a Boiss. cit. Anacreont. 13, 6 : Δαφνηφόροιο Φοίβου], Ἀπόλλων : quoniam laurum gestare amat. [Item puer corollam lauream ferens in festo Apollinis Ismenii. Pausan. 9, 10, 4 : Τόδε γε καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι γινόμενον οἶδα ἐν Θήβαις· τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἰσμηνίῳ παῖδα οἴκου τε δοκίμου καὶ αὐτὸν εὖ μὲν εἴδους, εὖ δ' ἔχοντα καὶ ῥώμης, ἱερέα ἐνιαύσιον ποιοῦσιν· ἐπίκλησις δέ ἐστιν οἱ δαφναφόρος· στεφάνους γὰρ φύλλων δάφνης φοροῦσιν οἱ παῖδες. Paullo aliter Proc. ap. Phot. l. cit. p. 321, 25.] Rursum ap. Herodian. 1, [12, 3] Laurentum ex eo nominatum dicitur, quod esset χωρίον μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσι, Lauriferis lucis, Nemoribus laurum ferentibus. [Æsch. Suppl. 706 : Δαφνηφόροισι βουθύτοισι τιμαῖς. Eur. Ion. 422 : Σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς ... δαφνηφόρους λαβοῦσα κλῶνας ... εὔχου. Quod dictum ut Herc. F. 394 : Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον χερὶ καρπὸν ἀμέρξων, delitescente fere altera compositi parte.] Affertur et Δαφνοφόρος, Lauriger, Laureatus, cum adv. Δαφνοφόρως, quod exp. Cum lauru s. laurea.

Δαφνιακὸς, ἡ, ὸν, Laureus, ex Epigr. affertur. [Agathias Anthol. Pal. 6, 88 : Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθιὰς ἐννέας εἰμί. Verte, Daphniaca. Suid. v. Ἀγαθίας : Οὗτος συνέταξε καὶ ἕτερα βιβλία ἔμμετρά τε καὶ καταλογάδην, τά τε καλούμενα Δαφνιακὰ καὶ τὸν κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων. Conf. Agath. ipse Præf. Hist. p. 6, 8 Nieb. L. Dindorf.]

[Δαφνίδιον, τὸ, Daphnidium, locus in vicinia Selybriæ vel Heracleæ, ap. Cantacuz. 3, 77, p. 621, A. L. D.]

Δαφνικὸς, ἡ, ὸν, Laureus.

Δάφνινος, η, ον, Laureus, Laurinus, E lauro confectus : ut ἔλαιον, Oleum laurinum, Confectum e baccis lauri : quod et δαφνέλαιον dicitur : Diosc. 1, 50. [Theophr. fragm. 4, 28 : Τὸ δάφνινον (χρῖσμα). Hippocrat. De morb. 2, p. 465, 46 : Δάφνινον ἔλαιον. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 184 : Δαφνίνου ἐλαίου. L. D.] Et δάφνινος οἶνος, Vinum laurinum, Id. 5, 37. Itidem δάφνινον φύλλον, Folium laurinum s. laureum; βακτηρία, ut in illo prov. ap. Suid. : Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν· quo uti solebant, qui insidiis se appeti significare volebant, quia laurus ἀλεξίκακος esse credebatur. [Tzetz. Exeg. Il. p. 45, 20 : Δαφνίνῃ ῥάβδῳ· 77, 2 : Δαφνίνοις στέμμασιν. Et ib. 84, 19. L. Dindorf.]

[Δάφνιος, α, ον, Laureus, unde Δαφνία epith. Dianæ. Strabo 8, p. 343 : Ταύτῃ δὲ τῇ θεῷ (Ἀρτέμιδι Ἀλφειούσῃ) καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ' ἔτος συντελεῖται πανήγυρις, καθάπερ καὶ τῇ Ἐλαφίᾳ καὶ τῇ Δαφνίᾳ. Conf. Δαφναῖος. L. D. || Gent. a Δάφνη, ut videtur. Clemens Pæd. 3, 3 : Τὰς Δαφνίους κίχλας. Kall.]

Δαφνὶς, ίδος, ἡ, itidem Laurina s. Laurea : et peculiariter Laurea s. Laurina bacca, Fructus, quem laurus fert. Theophr. H. P. 1, 18 : Τῶν δὲ, ἐν πυρῆνι τὸ σαρκῶδες ἔχεται, καθάπερ ἐλαίας καὶ δαφνίδος. Diosc. 1, 50 : Τὸ δὲ δάφνινον ἔλαιον, σκευάζεται διὰ τῶν δαφνίδων, ὅταν ὦσι δρυοπετεῖς, ἑψομένων μεθ' ὕδατος. Unde Plin. 15, 7 : Fit et e lauro, admisto druparum oleo : quidamque e baccis exprimunt tantum, alii foliis modo, aliqui folio et cortice baccarum. [Hippocr. De morb. 2, p. 465, 44 : Δαφνίδας τρίψας· De nat. mul. p. 587, 11 : Δαφνίδας εἴκοσι τὰς πλείστας. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 30 : Ἐπιθέματα τότε διὰ δαφνίδων· 344 : Δαφνίδες τρεῖς. Pollux 1, 234 : Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης δαφνίδες. L. Dind.]

[Δάφνις, ιδος, ὁ, Daphnis, n. pr. viri Abydeni Herodot. 4, 138; pastoris Siculi ap. Theocr. 1, 66 etc., Diod. 4, 85, Parthen. c. 29; alius in Pastoralibus Longi, Anth. Pal. 9, 341 etc. Milesii, architecti, ap. Vitruv. præf. l. 7, 16. || Ἡ, nympha. Pausan. 10, 5, 5 : Φασὶ γὰρ δὴ τὰ ἀρχαιότατα Γῆς εἶναι (orac. Delph.), καὶ Δάφνιδα ἐπ' αὐτῷ τετάχθαι πρόμαντιν ὑπὸ τῆς Γῆς· εἶναι δὲ αὐτὴν τῶν περὶ τὸ ὄρος νυμφῶν. Ubi Δάφνην libri deteriores. L. Dind.]

Δαφνίτης, ὁ, Apollinis ap. Syracusios cognomentum, teste Hesych. [et Etym. M. p. 250, 38], de quo supra in Δαφναῖος. Alioqui δαφνίτης dicitur Qui laurum similitudine aliqua refert [Geop. 8, 8 : Δαφνίτης οἶνος] : ut fem. δαφνῖτις vocatur Planta, quæ alio nom. δάφνη Ἀλεξάνδρεια, Plin. 15, c. ult., quoniam figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Diosc. 1, 12 scribit casiam quandam ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνῖτιν : quippe δηκτικὴν ἐν τῇ γεύσει καὶ στύφουσαν μετὰ πολλῆς πυρώσεως, ut folium et bacca lauri : quamobrem et Daphnoidem eam appellari a mangonibus testatur Plin., Isocinnamomon cognominatam. [V. etiam Δάφνη n. pr.]

[Δαφνιτικὸς, ἡ, όν. V. Δάφνη, n. pr.]

[Δαφνῖτις, ιδος, ἡ. V. Δαφνίτης.]

Δαφνογηθὴς, ὁ, Lauro gaudens, ut Ἀπόλλων, Epigr. [Anth. Pal. 9, 525 : Δαφνογηθῆ.]

Δαφνοειδὴς, ὁ, ἡ, Lauri speciem gerens, Lauro similis. Plantæ aliquot hujus nominis sunt. Diosc. enim 4, 148 [Rufusque p. 28 ed. Matth.] δαφνοειδὲς appellari scribit, quod alii χαμαιδάφνην, εὐπέταλον, et pé-

πλιον nominant : quod habeat φύλλα δάφνῃ ἐοικότα, δάκνοντα καὶ πυροῦντα τὸ στόμα καὶ φάρυγγα. Unde Plin. 15, c. ult. : Id quoque, quod Daphnoides vocatur genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii Eupetalon, alii Stephanon Alexandri vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quam laurus folio, cujus gustatu accenditur os atque guttur, baccis e nigro ruffis. Idem 23, 8 Daphnoides interpretatur sylvestrem laurum. Est vero et clematis, inquit Idem 24, 15, Ægyptia cognomine, quæ ab aliis Daphnoides, ab aliis Polygonoides vocatur, folio lauri. Eod. teste, 12, 20, mangones et casiam quandam Daphnoidem vocant, Isocinnamomon cognominatam : quam Diosc. δαφνῖτιν appellat. Theophr. et δαφνοειδὲς κροκόεν memorat, H. P. 9, 15, [5], quam nonnulli volunt esse τὴν χαμαιδάφνην Dioscorideam : quippe cujus fructus croceus sit : alii laurum Alexandrinam. [Hippocr. De nat. mul. p. 575, 14 : Δαφνοειδέος πόσιν. Theophr. H. Pl. 4, 7, 1 : Ἐν δὲ τῇ ἕξῃ τῇ περὶ Ἡρακλείας στήλας τότε πράσον φύεται καὶ τὰ ἀπολιθούμενα ταῦτα, οἷον θύμα καὶ τὰ δαφνοειδῆ καὶ τὰ ἄλλα. Forma contr. δαφνώδης, Eur. Ion. 76 : Δαφνώδη γύαλα. Theophr. H. Pl. 9, 10, 1 : Φύλλον δαφνῶδες. L. D.]

[Δαφνοινὴς, Leontopodium, Diosc. Notha 4, 131.]

[Δαφνόκοκκον, τὸ, Bacca, Gl. Alex. Trall. 10, p. 572, 573; 11, p. 618. Δαφνόκοκκος, ὁ, ib. 1, 15, p. 27. Struv. et Weigel. Hippiatr. p. 128 et 185 : Δαφνόκοκκα ιε'. Ib. p. 223 : Δαφνοκόκκων τὸ ἀρκοῦν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 116 : Δαφνοκόκκων δραχμ. η'. L. D.]

[Δαφνοκόμης. V. Δαφνόκομος.]

Δαφνόκομος, ὁ, Lauricomus, Lauro comans, Laureatus, a Lascari usurpatum. [Anth. Pal. 9, 505, 11 : Δαφνοκόμοις Φοίβοιο παρὰ τριπόδεσσι. Forma in ης Oppian. Cyn. 1, 365, ab Angl. cit. : Φοῖβον δαφνοκόμην καὶ κισσοφόρον Διόνυσον.]

[Δαφνοπώλης, ὁ, epith. Apollinis. Hesych. : Δαφνοπώλην τὸν Ἀπόλλωνα λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης. Δαφνίτης, quod v., conferunt intt. Non liquet poetam an grammaticum Arist. dicat Hesych.]

[Δάφνος, Laurus, Diosc. Notha 1, 106. Laurus Alexandr., ib. 4, 147. Boiss.]

[Δάφνος, ὁ, Daphnus, fl. Locridis, Plut. Mor. p. 162, D. || Medicus Ephesius ap. Athen. 1, p. 1, E; 3, 79, A. Episcopus Δαφνὸς (sic) memoratur Basilio M. Ep. 92, vol. 3, p. 183, D. Alius Liban. Ep. 1200, p. 570. L. Dindorf.]

Δαφνόσκιος, ὁ, ἡ, Lauris umbrosus, Lauris opacus, δάφναις κατάσκιος. Diogenes tragicus ap. Athen. [14, p. 636, A] : Δαφνόσκιον κατ' ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν.

[Δαφνόσοφος, ὁ. Tzetz. Exeg. Il. p. 51, 11 : Τινὲς τῶν νέων σοφῶν... δαφνόσοφοι καθ' Ἡσίοδον ἢ ὀνειρόσοφοι. Respicit Theog. 30, ubi Musæ lauro impertitæ poetam vi canendi afflasse dicuntur. Cit. Angl.]

[Δαφνούδιον. V. Δαφνούσιον.]

[Δαφνούντιος, gent. a Δαφνοῦς, urbe Phocica. Steph. Byz. in Δαφνοῦς.]

[Δαφνοῦς, οῦντος, ἡ, Daphnus, portus Trapezuntis. Panaret. Chron. Trap. p. 364, 87 : Καὶ ἐξῆλθεν καὶ ἡμέτερον κάτεργον ἓν μέγαν ἐκ τῆς Δαφνοῦντος. || Ὁ, urbs Phocidis. Δ. Φωκικὴ πόλις, ἀρσενικῶς λεγομένη, Steph. Byz.; Thucyd. 8, 23, 31, Strabo 9, p. 416, 424, 425, 426, schol. Eurip. Orest. v. 1087 Matth. Unde corrigendus videtur Zonar. p. 469 : Δαφνοῦς πόλις Φοινίκης, ἀρσενικῶς. Ὁ πολίτης Δαφνούτιος ἢ Δαφνούσιος καὶ θηλυκῶς Δαφνουσίς· τὸ ἐθνικὸν Δαφνουσαῖος. || Ἔστι καὶ δῆμος πλησίον τῆς Κῶ, ὁ Δαφνοῦς λεγόμενος.... Ἔστι καὶ Αἰγύπτου κώμη, Steph. Byz. Annotat Pinedo posteriorem Daphnuntem esse videri posse Daphnen Pelusiacam, quippe quæ Daphnus dicatur Antonino. Sed ap. hunc p. 162 est *Daphno*, forma suspecta. || Harpasi, fl. Cariæ, n. antiquius sec. Etym. M. p. 147, 56. || Δαφνοῦς λιμὴν Arabiæ memoratur Strab. 16, p. 774. L. Dind.]

[Δαφνοῦσα, ἡ, teste Steph. Byz., Euphorioni dicta urbs Phocidis Δαφνοῦς, unde gent. Δαφνουσαῖος s. Δαφνούσιος.]

[Δαφνούσιον, τὸ, locus πρὸς τῷ Ῥηγίῳ, πλησίον τῆς Θρᾳκῶν γῆς, Steph. Byz. ubi tamen Δαφνούδιον esse videtur in libris omnibus. Nicephorum Greg. Hist. 4, 2 Ponti oppidum Δαφνουσίαν memorantem comparat Holsten. Δαφνούτιον Nicet. Is. Ang. 1, 9, p. 248, D. L. D.]

[Δαφνούσιος, gent. a Δαφνοῦς, urbe Phocidis vel δήμῳ vicino insulæ Co. Steph. Byz. in Δαφνοῦς.]

[Δαφνουσὶς λίμνη, prope Olympum montem Bithyniæ, Steph. Byz. in Δαφνοῦς. Zonar. p. 469, v. Δαφνοῦς. V. et Δαφνοῦς. L. Dind.]

[Δαφνούτιος. V. Δαφνοῦς.]

[Δαφνοφάγος, ὁ, q. d. Laurivorus. Niceph. Chumn. in Anecd. Gr. vol. 3, p. 385 : Τὸν μετὰ τὸν Ὅμηρον (Hesiodum) τὸ τῶν Μουσῶν δαφνοφάγον θρέμμα. Boiss.]

[Δαφνοφορέω. V. Δαφνηφορέω.]

[Δαφνοφόρος, Δαφνοφόρως. V. Δαφνηφόρος.]

[Δαφνόω, Laureo. Malal. p. 307, 13 : Ἐν τῇ θείᾳ αὐτοῦ διατάξει ἐκέλευσεν (Diocletianus) ἐν Δάφνῃ δαφνοῦσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων. Ubi στεφανοῦσθαι conj. Chilm., ut fuerat ib. 7, ὥστε μὴ ἀπιέναι ἐν Κοτρίγαις καὶ στεφανοῦσθαι ἐν Ἀργυρῷ ποταμῷ. Sed conj. falsa videtur. L. Dind.]

[Δαφνώδης. V. Δαφνοειδής.]

Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, Lauretum [Gl.], Locus consitus lauris, δαφνηφόρον χωρίον, δαφνόσκιον ἄλσος. [Ponit gramm. in Mus. philol. 5, 418 inter oxytona in ων, ωνος, it. Zon. p. 467, Arcad. p. 14, 8, Herodian. Epim. p. 198, cit. cum schol. Dionys. in Bekk. An. p. 791, 21 et 792, 19, et Gell. N. A. 2, 20, 9 a Boiss. || Δαφνῶνα μικρὸν et μέγαν Ægypti memorat Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 7. L. Dind.]

[Δάφνων, ωνος, ὁ, Daphno, n. pr. viri ap. Theophyl. Simoc. Epist. ed. Aldin. fol. φ, ιιι recto, it. fol. a χ, ιιι tertio verso. L. Dind.]

[Δαφνωτὸς, ὁ, ἡ, Laureatus. Geopon. 12, 39, 6 : Δαφνωτοὺς κινάρας.]

[Δαφοινήεις, εσσα, εν, i. q. δαφοινός. Nonn. Dion. 1, 425 : Δαφοινήεντι προσώπῳ. Schneid. 43, 333 : Δαφοινήεντι δὲ κισσῷ· 44, 85 : Δαφοινήεντος ὀνείρου. Kall. 26, 100 : Δαφοινήεντες ἡγεμονῆες· 48, 254 : Δαφοινήεσσαν ... φαρέτρην.]

Δαφοινὸς, [ὁ, ἡ, et ἠ, ὀν,] sive Δαφοίνεος [immo δαφοινεὸς sec. Eust. Il. p. 1160, 52 componentem cum ἀδελφεός. Atque sic scribitur in Lex. Septemv. quum in lemmate tum in l. Hesiodi infra cit., tametsi δαφοίνεον est etiam in edd. Hes. antiquis, quas mihi inspicere vacavit. L. D.], Hesych. λίαν φοίνιος, [id. iterum : Λάφωνοι, λίαν ἄφωνοι, quod Δάφοινοι, λίαν φόνιοι scrib. conj. Ruhnk. Ep. cr. p. 86. Schæf.] Cædis valde avidus, Cruoris admodum avidus, Cruore e cæde valde conspersus, Supra modum cruentus s. cruentatus. Priore in signif. accipi potest ap. Il. A, [473] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν Τρῶες ἔπονθ' ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον. Et ap. Hesiod. Scut. [250] : Δεινωποὶ βλοσυροί τε, δαφοινοί τ' ἄπληστοί τε. [Hom. H. Apoll. 304 : Ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφοινόν. Æsch. Prom. 1022 : Διὸς δέ τοι πτηνὸς κύων δαφοινὸς αἰετὸς λάβρως διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος, ut quidem accipitur ab intt., quum debuisset verti Niger. Eust. Il. p. 228, 20 (ad B, 308, l. ab HSt. in fine positum) : Δαφοινὸς δὲ νῶτα ὁ μέλας παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν καὶ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα· μέλαν δὲ τὸ αἷμα. Eandem interpr. ponunt Etym. M. p. 250, 21, Orion p. 43, 13, et Hesych. : Δαφοινὸν, μέλαν. Et certe Hesiodi draconibus Scut. 167 στίγματα ὡς ἐπέφαντο κυάνεα νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια. L. Dind.] Itemque in Epigr., δαφοινὸς Ἄρης. [Oppian. Cyn. 4, 32 : Ἐνθ' ὀλιγοδρανέες τε καὶ ἔνθα πέλουσι δαφοινοί. Wakef.] Potest tamen iis locis et posterior signif. tribui, quæ sola convenit huic versui ap. Homer. Il. Σ, [538] et Hesiod. Sc. [159] : Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν· nam quod hic δαφοίνεον αἵματι vocant, alibi βροτόεν appellant et βεβροτωμένον, Infectum sc. βρότῳ αἵματοέντι. Sic alibi [Il. K, 23] : Δαφοινὸν δέρμα λέοντος. [Eur. Alc. 581 : Λεόντων ἁ δαφοινὸς ἴλα.] Exp. etiam ἐρυθρὸς, Rubeus, Maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus, quo modo accipiendum quod Hom. Il. B, [308] dicit, Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. [V. de huj. l. sententia supra dicta. H. Pan. 23 : Λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινὸν λυγκὸς ἔχει. Æsch. Choeph. 606 : Δαφοινὸν δαλόν. Lycophr. 181 : Σφῆκας δαφοινούς. Pindar. Nem. 3, 77 : Ὃς ἔλαβεν... δαφοινὸν ἄγραν ποσὶν, de aquila. Oppian. Cyneg. 3, 393 : Λύκοισι δαφοινοῖς. Feminin. dici etiam δαφοινὴ colligitur ex præcepto Arcadii p.

64, 3 : Τὰ εἰς αἶνος καὶ οἶνος μονογενῆ βαρύνεται ... τὸ μέντοι κοινὸς τριγενὲς, ὥσπερ τὸ δαφοινὸς (ita cod. Havn. : vulgo δελφοινὸς) μελαινὸς (l. κελαινὸς) καινὸς αἰνός. L. D.] A

[Δαχαρηνὸς, ἡ, ὸν, Dacharenus. Steph. Byz. : Δαχαρηνοὶ, ἔθνος Ἀραβίας, ἀπὸ Ναβάτου προσαγορευθὲν Ναβαταῖον. Σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικούς. Memorat etiam in Δουσαρή. L. Dind.]

[Δαχιναβάδης, regio Indiæ. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 29 Huds. : Μετὰ δὲ Βαρύγαζαν εὐθέως ἡ συναφὴς ἤπειρος ἐκ τοῦ βορέου εἰς τὸν νότον παρεκτείνει· διὸ καὶ Δαχιναβάδης καλεῖται ἡ χώρα· δάχανος γὰρ καλεῖται ὁ νότος τῇ αὐτῶν γλώσσῃ. Et inferius : Ἐν αὐτῇ τῇ Δαχιναβάδει, quasi a Δαχινάβαδις. L. Dind.]

[Δὰψ inter adv. monosyllaba oxytona recensetur ap. Arcad. p. 181, 22, ubi δὰψ, δᾶξ cod. Havn. pro vulg. δάψ. L. Dind.]

Δαψίλεια, ἡ, Copia, Abundantia. Herodian. 1, [6] : Τήν τε τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν καταριθμοῦντες, Politiano interpr. Rerum omnium copiam et abundantiam. [Gl. Largitas, Largitudo, Largitio. Artemid. 1, 76 : (Τὸ γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ ... καὶ τῶν συγγενῶν ἰδεῖν τινα ὀρχούμενον) εὐφροσύνην πολλὴν καὶ δαψίλειαν βίου δηλοῖ. Wakef. Diod. 5, 13 : Πολλὴν ἔχοντες τοῦ μετάλλου δαψίλειαν. Schæf. Polyb. 2, 15, 2 : Ἑλύμου καὶ κέγχρου ὑπερβάλλουσα δ. γίνεται, et al. Plut. Cim. c. 3 : Ἡ περὶ τὰς ὑποδοχὰς καὶ τὰς φιλανθρωπίας ὑγρότης καὶ δ. Id. Timol. c. 20 : Δ. τῆς ἄγρας τοῖς βουλομένοις ἀεὶ πάρεστι. Δαψιλίαις male scribebatur ap. Diod. Exc. p. 600, 40 ed. Wess. L. Dind.] B

Δαψιλεύομαι, Copiose et abundanter subministro, Liberalitate utor. [Hemst. ad Lucian. Dial. mort. extr. : « Δαψιλεύεσθαι non tantum Adfluere, Abundare, ut Philoni Byz. De pyram. Æg. : Ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσεται· sed et passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. 6 : Ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων. Nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quæst. 96 agendi vim addidit : Τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸν ἔπαινον δαψιλευομένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatius, neque alibi fere quam in composito ἐπιδαψιλεύεσθαι solet reperiri. » Sic Eust. Opusc. p. 81, 1 : Δαψιλευσαμένου ἄσβεστα λύχνα οὐράνια, de deo sidera nobis largito. L. Dind. Pass. schol. Vict. Hom. Il. N, 20 : Ὁσαυτάκις ἀναλίσκεται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται (vinum). Schæf.] C

[Δαψιλέω. Hesych. : Εὐεστὼ ... ἢ ἀπὸ τοῦ δαψιλεῖν τὰ πρὸς τὸ ἐσθίειν. Hemst. Δαψιλεύειν conj. Reisk.]

Δαψιλὴς, ὁ, ἡ, Dapsilis, Largus, Copiosus, Abundans, Uber; ut χώρα, Plut. [Num. c. 16], Regio uber : φλὸξ, Copiosa flamma, Galen. Ad Glauc. 2. Chrys. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, Δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, Larga s. Liberalis. Rursum Plut. [Cat. maj. 25], δεῖπνον δαψιλέστερον, Epulum lautius et magis opiparum. [Herodot. 3, 130 : Ἐδωρέετο Δημοκήδεα οὕτω δή τι δαψιλέϊ δωρεῇ. Diod. 5, 13 : Φυομένων τούτων (loquitur de resina, cera, melle) δαψιλῶν ἐν τῇ νήσῳ, ubi sim. exx. collegit Wessel. Plut. Num. c. 15 : Πηγὰς δαψιλεῖς· Mor. p. 500, E : (Κακῶν) οὐκ ἔξωθεν ἐπιρρεόντων, ἀλλ' ἐγγείους καὶ αὐτόχθονας πηγὰς ἐχόντων, ἃς ἀνίησιν ἡ κακία, πολύχυτος καὶ δαψιλὴς οὖσα τοῖς πάθεσιν. Hesych. : Δαψιλέστατος, πολὺς (πολυτελέστατος Suid.). Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥευμάτων καὶ μεγαλοψυχούντων.] Sed et homo Lautus appellatur δαψιλὴς, Bud. [Ap. Plut. Pericl. 16 : Δαψιλὴς χορηγός. Epicharm. ap. Stob. vol. 3, p. 34 : Φιλέξοδόν τε καὶ λάλον καὶ δαψιλῆ (γυναῖκα). Schæf. || Usu paullo diverso Callim. Del. 125 : Ἀλλά μοι Ἥρη δαψιλὲς ἠπείλησεν, quod suspectum fuit Ruhnkenio Ep. cr. p. 155, qui non putaret δαψιλὴς dici aliter quam bonam in partem, nihilque tribueret locis qualis est Philonis vol. 2, p. 82 : Δαψιλεστέρας μὲν αὐτοῖς ἀνίας, τῷ δὲ τιμωρίας ἐκπορίζοντες. Sed in l. Callim. offensio magis esse videtur in eo quod aliena ab eo est copiæ et ubertatis signif., cui assuevimus in voc. δαψιλὴς. Quod si verteris Vehementer, non admodum differet Lycophroneo 957 : Μολόντες εἰς γῆν ἕσπερον Λαιστρυγόνων, ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία, de ingenti et vasta solitudine, vel Empedocleo δάψιλος αἰθήρ. L. Dind.] D

[Δαψιλικὸς, ἡ, ὸν, i. q. δαψιλὴς, si scriptura sana ap. Pseudochrys. t. 8, p. 80, 39 : Τὰ σπέρματα κατέβαλε δαψιλικῇ γλώττῃ. Hase.]

[Δαψιλόβιοι. V. Δαψολίβυες.]

[Δάψιλος, ὁ, i. q. δαψιλὴς, Infinitus, Vastus. Empedocl. ap. Aristot. De cælo 2, 13, p. 294, 26 et De Xenoph. 2, p. 976, 31 : Εἴπερ ἀπείρονα γῆς τε βάθη καὶ δαψιλὸς αἰθήρ. Conf. l. Lycophr. in Δαψιλὴς cit. || Ab hoc diversum quod Draco p. 117, 12 ponit δαψιλὸς, nisi error est ipsius. Suspectum item Δαψιλὴ, πολλὴ, quod ponit Hesych. Etym. Gud. p. 134, 58 : Δαψιλὸς ... ὁ ἀρκετὸς καὶ ἱκανός. L. Dind.]

Δαψιλῶς, vel Δαψιλέως, ut Theocr. [7, 145], Large, Copiose. Δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian. 3, [13, 10. Diod. 5, 14 : Δ. πάντα ταῦτα παρεχομένης τῆς χώρας· 19, 3 : Δ. ἅπαντα χορηγῶν.] Et προκαταντλεῖσθαι ἐλαίῳ δαψιλῶς θερμῷ, Galen. Ad Glauc. 2, Oleo abunde calido. || Laute, Opipare; ut ζῆν δαψιλῶς, Xenoph. [Comment. 2, 7, 6. Δαψιλέστατα, ej. Cyrop. 1, 6, 14.]

[Δαψολίβυες, οἱ, gentis nomen ap. Nicol. Dam. Stobæi vol. 2, p. 226, ubi Δαψιλόβιοι Damascius. L. D.]

[Δάωνος, ὁ, Daonus, n. pr. pastoris, regis Chaldæorum, ap. Georg. Sync. p. 71, 13, qui Δαὼς dicitur ib. 69, 12. L. Dind.]

Δὲ, Autem, Vero. Sæpe subjungitur alteri particulæ μὲν, vim adversativam habens; ut, Σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, Es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Lucian. [Tim. c. 36] : Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτονὶ δὲ τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Interdum vero adversandi vim non habet, sed velut distributivam, sicut et μὲν, Xen. Cyrop. 2, [1, 6] : Ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι. Lucian. [Tim. c. 34] : Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, Ἑρμῆς εἰμί· οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. Quibus subjungit : Ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. Frequens est autem hic usus cum articulo, ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi vero et repetitur δὲ, ut Xen. Cyr. 7, [5, 26] : Τῶν δὲ ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐδίωκον. Quibus subnectit : Οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνεδίωκον αὐτοῖς· vide et paulo post δὲ in interrogg. repetitis. Observandus est autem in isto exemplo triplex usus hujus particulæ : nam οἱ δ' ἀμφὶ, etc. non fertur ad μὲν, sicut οἱ δ' ἐδίωκον. Alicubi vero sub. μὲν, ut Xen. [Ἀπ. 2, 8, 1] : Ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, ἀναγκάζομαι, κ. τ. λ. Hic tamen vereor ne ἀφῃρέθην μὲν pro ἀφῃρέθημεν leg. sit, quum sequatur ἀναγκάζομαι. [Legitur in edd. quibusdam ἀφῃρέθη μὲν, unde eandem conj. duxerunt alii.] Sæpe autem non præcedente neque sub. μὲν ponitur, ut etiam vides initio illius exempli τῶν δὲ ἀπαντώντων, ac tum redditur Verum, Ceterum, Porro. Xen. Cyrop. [4, 1, 1] : Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι. Quinetiam 5, [1, 1] : Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον κ. τ. λ., ubi tamen paulo diversa ratio est, quum præcedens liber claudatur his verbis : Ταύτην μὲν οὖν ἔλαβεν ὁ αἰτήσας. Sæpe autem non præcedente μὲν ponitur, atque adeo interdum una particula δὲ alteri subjungitur, ibid. : Καὶ ὑμεῖς δὲ ἀκολουθεῖτέ μοι· οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, κ. τ. λ. || Sed, Verum. Plato De rep. 10, [p. 607, D] : Τοῖς προστάταις αὐτοῖς, ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιηταὶ δέ. Sic Cic. ad Lentulum : Non meum monimentum, non enim illæ manubiæ, etc., monimentum vero Senatus, etc. Plura exempla hujus signif. particulæ δὲ vide ap. Bud. 924. Δὲ et pro Sed etiam affertur e Plat. De LL. 6, [p. 752, D] : Μὴ μόνον ἀφοσιώτασθαι, συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι. [Æsch. Prom. 213 : Οὐ κατ' ἰσχὺν, δόλῳ δὲ ... κρατεῖν· 437 : Μήτοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με, συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ. Et alibi. Pausan. 7, 7, 5 : Κύλικας οὐκ οἴνου, φαρμάκων δέ. Plut. Mor. p. 235, F : Κἂν μηδὲν ἕτερον πράξω, ἔφη, πολεμίου δὲ μάχαιραν ἀμβλυνῶ.]

|| Δὲ pro δὴ Platoni, pro Ufique s. Vero, ut Cic. dixit, Quod enim is, qui divinat, prædicit, id vero futurum est : vide Bud. p. 926. Idem p. 127 in quodam l. vel ita poni pro δὴ, vel abundare tradit. Item δὲ pro δὴ signif. ἔτι, vide 928. [Δὲ λαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ δὴ, sicut μὲν ἀντὶ τοῦ μὴν, Eust. Il.

A. Gatak. V. infra de posito δὲ post relativa. Similis ejus vis in talibus, quale Herodot. 9, 73 : Ἀθηναίων δὲ λέγεται εὐδοκιμῆσαι Σωφάνης ὁ Εὐτυχίδεω, ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν, Δεκελέων δὲ τῶν ποτε ἐργασαμένων ἔργον ...] || Δὲ pro γὰρ, Hom. Il. B, [515] : Ὅ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. Sic Π. Vide Bud. p. 926. [In l. Hom. similibusque plurimis ap. poetas prosæque scriptores etsi per sententiam licuit etiam γὰρ poni, δὲ tamen nunquam illius particulæ vim asciscere suamve deponere putandum, sed retinere potestatem adversandi, et respondere Lat. Vero, Autem. Quod longum est demonstrare in singulis. Atque hujus adversativæ potestatis usus est etiam ad nectendas enuntiationes, de quo HSt. initio, vel membra enuntiationum, ut sæpe sit instar copulæ. Hom. Il. princ. : Μῆνιν οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, et aliis locis innumeris. Quo pertinet frequens tragicis in primis usus in appositione. Æsch. Pers. 152 : Ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως, βασίλεια δ' ἐμή· Cho. 189 : Ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο, ἐμὴ δὲ μήτηρ. Xen. Cyr. 4, 6, 3 : Τοῦ τότε βασιλέως, πατρὸς δὲ τοῦ νῦν. Athen. 13, p. 608, F : Πολύστρατον Ἀθηναῖον, μαθητὴν δὲ Θεοφράστου· 14, p. 655, B : Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητής.] || Δὲ aliis particc. præfigitur aut subjungitur; ut καὶ δὲ pro Et vero, Bud. ap. Xen. Hell. 4, [3, 2], sed interjecto uno verbo : Λαρισσαῖοι μὲν οὖν, καὶ Σκοτουσαῖοι, καὶ Φαρσάλιοι, ξύμμαχοι ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ... ἐκακούργουν αὐτόν. [Et alibi. Æsch. Prom. 973 : Καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω· Pers. 153 : Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν· 546 : Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων αἶρω δοκίμως πολυπενθῆ. Soph. Phil. 1362 : Καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. Eadem partt. epici ponunt non diremtas voc. interjecto. Hom. Il. I, 684 : Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι. Apoll. Rh. 1, 185 : Καὶ δ' ἄλλῳ δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἴκοντο· 706 : Καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος... κέκλευ θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν. Et alibi sæpe. || Δ' ἀλλὰ, ubi ἀλλὰ est Certe, Saltem. Soph. El. 337 : Τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν. Eur. Rhes. 167 : Οὐ σῆς ἐρῶμεν πολυόχλου τυραννίδος. Σὺ δ' ἀλλὰ γήμας Πριαμιδῶν γαμβρὸς γενοῦ· Med. 942 : Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς γυναῖκα παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν. Aristoph. Lys. 904 : Σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου. Plura exempla vid. apud Elmsl. ad Euripidis Heraclid. 565. || Δὲ ... γάρ. Herodot. 4, 149 : Ὁ δὲ παῖς οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσεσθαι, τοιγαρῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν· 200 : Τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἐδέκοντο τοὺς λόγους. Soph. Aj. 678 : Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι... Thucyd. 1, 72 : Τῶν δὲ Ἀθηναίων ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα, καὶ ὡς ἤσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς... Xenoph. Anab. 1, 5, 14 : Ὁ δὲ Πρόξενος ἔτυχε γὰρ ὕστερος προσιὼν καὶ τάξις αὐτῷ ἑπομένη τῶν ὁπλιτῶν, εὐθὺς οὖν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων ἔθετο τὰ ὅπλα. Orac. Sibyll. 11, 13 : Οἱ δὲ κακὴν γὰρ ἐπ' ἀλλήλους ἔριν ὦρσαν. L. D.] || Δὲ δὴ vide in Δή. Dicitur et Δέ γε, item Δέ τοι, et Δέ που, de quibus vide Bud. p. 925. [De δέ γε Apollon. De conjunct. Bekk. An. p. 518, 6 : Καλούμενόν ἐστιν εὑρέσθαι παρὰ τοῖς Στωικοῖς τὸν Δέ γε ὄντα προσληπτικόν· τοὺς γὰρ ἀπὸ συναφῆς λόγους εἰς σχηματισμὸν μετιόντας ἡ τοιαύτη σύνταξις ἡ τῶν συνδέσμων ὑπάγει· Εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστιν· ἡμέρα δέ γε ἐστιν. Vim hanc augendi habet Æsch. Cho. 921 : Ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἰργεσθαι, τέκνον. ... Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω· Suppl. 746 : Ἔπλευσαν ὧδ' ἐπίτυχεῖ κότῳ πόλει μελαγχίμῳ ξὺν στρατῷ. ... Πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ θάλπει βραχίον' εὖ κατερρινημένους. Soph. Aj. 1150 : Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν... —Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὀπωπα μωρίας πλέων. Et Δέ ... γε Id. OEd. T. 372 : Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, aliique plurimi. || Δὲ μήν. V. Μήν. || Δ' οὖν. V. Οὖν. || Δέ που Æsch. Prom. 822 : Ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα· μέμνησαι δέ που· Pers. 724 : Ὧδ' ἔχει· γνώμης δέ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο· 740 : Φεῦ, ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις, ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων· ἐγὼ δέ που διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς· Ag. 182 : Δαιμόνων δέ που χάρις, σέλμα σεμνὸν ἡμένων. Soph. OEd. T. 769 : Ἀλλ' ἴζεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν κἀγὼ ... Antig. 213 : Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού γ' ἐνεστί σοι. Δέ γέ που, Plato Phædon. p. 65, C : Λογίζεται δέ γέ που τότε κάλλιστα, ὅταν ... Lysid. p. 217, B : Σῶμα δέ γέ που ... οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν. || Δέ τε. V. Τε. || Δέ τοι. Æsch. Ag. 1659 : Εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο, τῶνδ' ἄλις γ' ἐχοίμεθ' ἄν· Sept. 180 : Φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορές ἐστέ μοι. Soph. Aj. 1157 : Ὁρῶ δέ τοί νιν· Tr. 327 : Ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει· Ant. 327 : Ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι ληφθῇ τε καὶ μὴ, οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με. Eur. Andr. 628 : Πολλάκις δέ τοι ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορά. Xenoph. Reip. Lac. 10, 3 : Εἰκότως δέ τοι καὶ σπουδάζεται οὗτος ὁ ἀγών. Demosth. p. 916, 19 : Μάρτυρας δέ γ' οὐκ ἐκώλυε παρακαλεῖν. Cod. Paris. δέ τοι οὐκ. || Δὲ τοίνυν, sed vitii suspectum, ap. Georg. Syncell. p. 614, 2 ed. Bonn. : Συνάγονται δὲ τοίνυν οἱ χρόνοι. || Οὐ μὴν δέ. V. Μήν. L. D.]

|| Δὲ interrogationibus repetitis servit, Bud. e Dem. 137 [p. 330, 25] : Εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος, Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί. [Xen. De vect. 5, 3 : Τί δὲ οἱ πολυέλαιοι, τί δὲ οἱ πολυπρόβατοι, οἱ δὲ γνώμῃ καὶ ἀργυρίῳ δυνάμενοι χρηματίζεσθαι; Et extra interrogat. Anab. 3, 1, 19 : Διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσους δὲ θεραπόντας, ὅσα δὲ κτήνη, χρυσὸν δὲ, ἐσθῆτα δέ. Diodor. 19, 29 : Ἐξῆς δὲ (ἔστησε) τοὺς ... Ταραντίνους ..., τοὺς δ' ἀπὸ Φρυγίας καὶ Λυδίας χιλίους, τοὺς δὲ μετὰ Ηὐθωνος χιλίους. || In interrog. sine repetitione. Xen. Hist. Gr. 4, 1, 10 : Καὶ ὁ Ὅτυς ἐπήρετο, Δοκοῦντα δ', ἔφη, ὦ Ἀγησίλαε, καὶ Σπιθριδάτη ταῦτα λέγεις; Comment. 2, 9, 2 : Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις;]

|| Δὲ alios etiam quosdam rariores habet usus, de quibus hic dicere non vacavit. [Addam potiora saltem. Ponitur in repetitione. Æsch. Suppl. 375 : Σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον· Eum. 34 : Ἦ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Soph. Phil. 451 : Ποῦ χρὴ τίθεσθαι, ποῦ δ' αἰνεῖν· 633 : Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ τολμητά· 827 : Ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, Ὕπνε δ' ἀλγέων· OEd. C. 1076 : Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὐροῦσαν πάθη. Repetitur e membro proximo. Aristoph. Ach. init. : Ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ, τέτταρα. Ponitur post parenthesin. Æsch. Ag. 16 : Εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἑνδρόσον τ' ἔγω εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην ἐμὴν, φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ, τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ, ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἑντέμνων ἄκος, κλαίω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. Soph. El. 786 : Νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπηλλάγην φόβου ... νῦν δ' ἕκηλά που ... ἡμερεύσομεν. In apodosi post partt. relativas. Æsch. Ag. 1060 : Εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί· Eum. 887 : Ἀλλ' εἰ μὲν ἀγνόν ἐστί σοι πειθοῦς σέβας ..., σὺ δ' οὖν μένοις ἄν. Xen. Cyr. 5, 5, 21 : Ἀλλ' εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοὐντεῦθεν λέγε. Soph. OEd. T. 302 : Πόλιν μὲν εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως οἷα νόσῳ σύνεστιν· Ant. 234 : Κεἰ τὸ μηδὲν ἑξερῶ, φράσω δ' ὅμως· OEd. T. 1267 : Ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν. Conf. Æsch. Cho. 623. Id. Pers. 414 : Ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν. Et cum demonstrativis relativa sequentibus. Hom. Il. K, 489 : Ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε ..., τὸν δ' Ὀδυσεὺς ... ἐξερύσασκε· Z, 146 : Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν· Hesiod. Op. 295 : Ὅς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ μήτ' ἄλλου ἀκούων ἐν θυμῷ βάλληται, ὁ δ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ· quem usum explicuit Buttm. ad Soph. Phil. 87 : Ἐγὼ μὲν οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ, falsus in eo quod poetis sic solis loqui existimat licuisse. Herodot. 1, 13 : Ἦν μὲν δὴ τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι Λυδῶν, τὸν δὲ βασιλεύειν. Thucyd. 2, 46 : Ἄθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἀνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι. Sic etiam cum particulis. Soph. Trach. 116 : Ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις κύματ' εὐρεῖ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι, οὕτω δὲ ... τρέφει· El. 27 : Ὥσπερ γὰρ ἵππος ... ὡσαύτως δὲ σὺ ... || In exclamatione et sim., ut Lat. Vero. Arist. Nub. 268 : Τὸ δὲ μηδὲ κυνὴν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. Demosth. p. 582, 1 : Ἡ δεηθέντι

τῳ τῶν πολλῶν προσχοῖεν, ἀλλ' οὐκ ἂν εὐθέως εἴποιεν, τὸν δὲ βάσκανον, τὸν δὲ ὄλεθρον. Τοῦτον δὲ ὑβρίζειν, ἀναπνεῖν δὲ, ὃν εἴ τις ἐᾷ ζῆν, ἀγαπᾶν ἔδει. Ubi male apponitur signum interrogandi. Id. 398, 10: Εἶτα τηνάλλως ἐνταῦθα ψηφίζεσθε, ἀποδοῦναι δὲ καὶ Κερσοβλέπτῃ Φίλιππον τοὺς ὅρκους, μὴ μετέχειν δὲ τῶν ἐν Ἀμφικτύοσιν, ἐπανορθώσασθαι δὲ τὴν εἰρήνην. || Post pronn. person., vocativum sequentia. Pind. Nem. 7, 57: Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὅλβου δίδωσι. Æsch. Prom. 3: Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς. Soph. OEd. T. 1097: Ἰήιε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη· Antig. 1087: Ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους· Aj. 1409: Παῖ, σὺ δὲ πατρὸς ... πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζ'· El. 150: Ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν. Axioch. p. 366, B: Ἀξίοχε, σὺ δὲ οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς. || In interrogatione, et quidem indignati, cui inservit it. Lat. Vero. Æsch. Prom. 67: Αἰαῖ Προμηθεῦ, σῶν ὕπερ στένω πόνων. ... Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς δ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις; 598: Κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου; ... Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης ...; Eur. Ion. 955: Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης; ... Πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Xen. OEc. 11, 5: Πῶς δ' ἂν ἵππῳ χρήματα γένοιτο; || In respondendo. Soph. OEd. T. 378: Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; ... Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σύ σοι. Xen. Cyr. 4, 5, 11: Καὶ πῶς, ὦ δέσποτα, ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; Ὅπῃ δὲ Κῦρος, ἔφη, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐφ' οὓς ἐπορεύοντο. Plut. Mario c. 3: Ἐρομένου τὸν Σκιπίωνα τίνα δὴ τοιοῦτον ἕξει μετ' ἐκεῖνον ἡγεμόνα ὁ Ῥωμαίων δῆμος ..., Τάχα δὲ τοῦτον, εἶπεν. || Ap. recentissimos additur relativis cum ἂν conjunctis, velut ap. Malal. p. 274, 14: Ἅπαντα ποιῆσαι ὡς δ' ἂν βούληται· 422, 16: Ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀταξίας ἢ φόνους ποιοῦντας, ὁποίου δ' ἂν ὑπάρχωσι μέρους· 437, 13: Παραιτεῖσθαι τὴν κληρονομίαν ὅτε δ' ἂν βούληται· aliosque a Bastio citt. Ep. cr. p. 219. Unde venit interdum in libros antiquiorum, ut Hippocr. p. 874, A: Ἰητρείην προσφέρειν ὁκοίης δ' ἂν δοκέῃ προσδεῖθαι· Xenoph. Comment. 1, 2, 43: Πάντα ὅσα δ' ἂν τὸ κρατοῦν ... γράψῃ· Nymphod. Athen. 6, p. 266, B: Ἱερεῖα τὰ καλῶς ἔχοντα, ὅσα δ' ἂν αὐτοῖς δοίησαν οἱ κύριοι. Quibus non videtur tribui posse. || Porro notanda collocatio post plura vocc. unam quasi notionem efficientia. Æsch. Prom. 103: Τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν· 283: Τοὺς σοὺς δέ πόνους. Soph. El. 7: Οὗ 'ξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε. Æsch. Prom. 828: Πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα· Sept. 41: Αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμί· Eum. 21: Παλλὰς προναίᾳ δ' εὐλόγοις πρεσβεύεται· Sept. 199: Λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον· Pers. 818: Θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ ... σημανοῦσιν· Sept. 411: Μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ· Pers. 729: Ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς ... κατέφθαρται· Ag. 12: Εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω· Herodot. 2, 63: Εὖτ' ἂν δὲ γίνηται καταφερὴς ὁ ἥλιος· v. Erfurdt. ad Soph. OEd. T. 749. Aristoph. Pac. 1159: Ἡνίκ' ἂν δ' ἀχέτας ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον· 1179: Ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι γένωνται. Æsch. Ag. 745: Παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν δ'· 653: Ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά· Pers. 719: Πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν; || Denique δέ, ut γάρ, γέ et μέν, vocabulis in ι demonstrativum exeuntibus inseritur. Aristophani τηνδεδὶ Av. 18, ταυτηνδὶ 1364, τουτοδὶ Plut. 227, νυνδὶ Equit. 1357, partim ex libris partim ex conjectura sunt restituta. L. D.] || Μεταδὲ s. potius μετὰ δὲ, Postea vero. [V. Μετά. Similiter δὲ sæpe est enclitica in libris scriptis et edd. vetustis, velut Tzetz. Hist. 5, 308: Οὐ συναφθῆς λοιπόν δε τῇ Ἑλένῃ· 6, 687: Ῥᾷδε καὶ πόνου δίχα δὲ· scr. ῥᾳ δέ. 16, 712 sec. cod.: Τινὲς λωτόν δε λέγουσι. Ms. ap. Lambec. Bibl. Caes. l. 8, vol. 8, p. 232, A, 234, B: Ὥσδε. Chœrobosc. Aldi Hort. fol. 229 verso: Σύνδεσμοι δὲ ἐγκλίνονται μὲν δὲ τὲ γὰρ, οἷον ἐγώ μεν, σύ δε... || Δὲ confus. cum δ' sive τέτταρα v. ap. Diodor. 3, 49, vol. 1, p. 217, 87 Wess. L. D. Confus. c. καὶ, Lobeck. Aj. p. 325; Lennep. Phal. 314, 374; Thom. M. Add. ad 231; Markl. Suppl. 18; Reiz. Præf. ad Herod. p. VI. C. τε, Heyn. Hom. 7, 44, et ad Apollod. 1, 1, 3; Brunck. Androm. 24. C. γὰρ, Schneid. ad Xen. Anab. p. 76; Valck. Phœn. p. 71, 88; Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 180; Porson. Med. p. 9, 15, 78. C. γε, Brunck. ad Poet. Gn. 384, ad Andr. 24; Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 323. C. δὴ, Brunck. ad Æsch. Pers. 414: Locell. ad Xen. Eph. 221 (271). Schæf.]

Δέα a Tyrrhenis dicitur ἡ Ῥέα, Hesych. [non ἡ Ῥέα, est ap. Hes., sed Ῥέα, in cod. vero Δέα, unde θεὰ conj. Schow. Atque δεὰ pro θεὰ dixisse Dorienses tradit gramm. Vat. post Gregor. Cor. p. 692: Τῷ δ ἀντὶ τοῦ θ χρῆται (dialectus Dor.), ὡς ὅταν λέγῃ τοὺς θεοὺς δεοὺς καὶ τὴν θεὰν δεάν. Conf. Δέος. L. D.]: qui exp. etiam δείματα, φόβοι, Metus, Terrores. Est autem hoc posterius δέα positum pro δέατα, ut κρέα pro κρέατα, a nom. sing. Δέας [immo est a Δέος, quod v.]: a quo est et gen. δέατος, quem idem Hesych. e Soph. Acidalio [cod. scripturam Κιδαλίῳ corrig. esse Κηδαλίωνι viderunt intt.] affert pro δέους. [Herodian. Περὶ μ. λ. p. 30, 25: ... παρὰ Ἑκαταίῳ ἐστὶ, Τὰ δέατα περιτετημένοι. Ἀλλ' οὐ σύνηθές ἐστι λέγειν δέας. Ὅ τε Σοφοκλῆς ἐν Κηδημόνι (Κηδαλίωνι) σατυρικῷ φησι, Καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων (cod. τῷ ἀρτυμάτῳ) ὑπὸ τοῦ δέατος, ἀντὶ τοῦ δέους· ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέας. L. D.]

[Δεάβολις, εως, ἡ, Deabolis, castellum Macedoniæ. Niceph. Greg. 3, 5, p. 43, C: Περὶ Ἀχρίδαν καὶ Δεάβολιν, φρούρια ταῦτα Μακεδονίας. Τὰς Δεαβόλεις dicit, it. cum Achride nominans, Cantacuz. 1, 55, p. 172, B. L. Dindorf.]

[Δεάλκης, ους, ὁ, Dealces, n. pr. viri. Hippocr. p. 1066, B: Ὁ κατακείμενος ἐν τῷ Δεάλκους κήπῳ. Thasii ib. 1114, H. L. Dindorf.]

[Δεάναξ, ακτος, ὁ, Deanax, Pythagoreus, Iamblich. V. Pyth. c. 36, p. 268. ἀ L. Dindorf.]

[Δέας. V. Δέα.]

Δέαται, Ion. pro δέδενται: itidemque δέατο pro ἐδέδεντο, a δέω, abjecto simul augmento, Etym. Meminit Hesych. quoque hujus δέαται, sed aliter atque Etym. exp., nimirum φαίνεται, δοκεῖ: afferens ἐδεάμην [immo δεάμην] quoque pro ἐδοκίμαζον, ἐδόξαζον. [Et Δέομαι, δοκῶ.] Atque ita sane accipiendum est in Hom. [Od. Z, 242] ap. Etym.: Πρόσθεν δέ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, i. e. ἐδόκει. [Ubi al. δόατ'. Δέατ' defendit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 103 sq. Conf. Δείασθεν, Δοάσσατο.]

[Δέβαι, οἱ, gens Arabiæ, Diodor. 3, 45, Strab. 16, p. 777.]

[Δεβαλακία, locus Phrygiæ Salut. ap. Hierocl. Synecd. p. 677.]

[Δέβαλλος, ὁ, nepos Temeni, f. Lacharis, pater Eurybiadæ, sec. Diodor. ap. Georg. Sync. p. 262, C (Wessel. vol. 2, p. 637, 5), ubi pro Δεβάλλου liber unus Δαιβάλου. Neutrum Græcum videtur, sed abstineo tentare conjecturis. L. Dindorf.]

[Δεβελτὸς, urbs Thraciæ, Suidas. Eandem postea scribit Δηβελτός. Sic et Zonar. p. 477, 499. V. Wesseling. ad Antonin. p. 229. Τὸ Δεβελτὸν Nicetas Alex. Comn. 3, 10, p. 352, B. L. Dindorf.]

[Δέγμενος, ὁ, Degmenus, n. pr. viri Elei Pausan. 5, 4, 2; Epei Strab. 8, p. 357. L. Dindorf.]

[Δεγμὼν, ὁδὸν, Viam, Hesych. Id. Δέμει, ὁδός. Δέρμη, ὁδός. Δεσμὴ, ὁδός.]

[Δεγμὼν, χρόνος, Tempus, Hesych. Conf. Δεμών.]

Δεδάλας, Hesych. exp. δεσμὰς, Fasciculos. [Fort. Δέθμας. L. Dindorf.]

[Δέδαλοι, προμαχῶνες, Propugnatores, Hesych.]

Δεδείαι [δεδειαὶ] Hesychio est δειλίαι [Timiditates].

Δεδείκελος etiam huc [ad Δείδω] referri potest, quod Hesych. exp. ἀεὶ φοβούμενος, Semper timens.

[Δεδιότως, Timide. Dionys. Ant. R. 11, 47: Πάντα δ. ἐποίει. Schæf. Dio Cass. 42, 17: Τοῖς μὲν δ., τοῖς δὲ θαρσούντως ἐχρῶντο.]

Δεδίσκομαι, Terreo s. Territo. Hesych. enim δεδίσκετο exp. ἐκφοβεῖ, vel potius ἐξεφόβει: ut δειδίσκετο quoque Eust. [Il. p. 782, 56] exp. ἐξεφόβει, Exterrebat. Δειδίσκομαι, Metuo, φοβοῦμαι, Eust. [Aristoph. Lys. 564: Ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν. Unde gl. Ἐδεδ., ἐξεφόβει petiit Suid. Hom. H. Merc. 163: Μῆτερ ἐμὴ, τί με ταῦτα τιτύσκεαι, ἠύτε τέκνον νήπιον; Corrigit Pierson. ad Mœr. p. 119 δεδίσκεαι, coll. Il. Υ, 201, 432: Μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὡς ἔλπεο δειδίξεσθαι. Quo referendus videtur Hesych.: Δειδίζεσθαι, φοβήσειεν, si scrib. δειδίζεσθαι, φοβήσειν. Addidi his quæ HSt. de] Δειδίσσομαι, s. Δειδίττομαι Att. [Att. dicitur Δεδίττομαι] poet. per epenth. literæ ι, itidem pro Terreo, Terrefacio, Metuere facio. Hom. Il. [Σ, 167]: Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὡς, Ἔλπεο

δειδίξεσθαι [N, 810 : Τίη δειδίσσεαι αὖτως Ἀργείους; Δ, 184 : Θάρσει μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν'] O, 196 : Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω· [M, 52 : Ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος· Σ, 164 : Ἕκτορα ... ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι. Iterum HSt. :] Δεδίττω s. Δεδίττομαι, ἰξομαι, Terreo, Terrifico. Lucian. [De luctu c. 4] : Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Et ap. Suid. : Ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. [Mœris p. 118 : Δεδιττόμενος Ἀττικῶς, ἐκφοβῶν Ἑλληνικῶς. Piers. : « Terrendi signif. a scriptt. Atticis usurpatur, ut ad Luciani Soloec. c. 5 exemplis docuit Græv. Plato Phædr. p. 245, B : Μηδέ τις ἡμᾶς λόγος θορυβείτω δεδιττόμενος, ὡς πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον (ubi est var. δεδιττομένους). Demosth. (p. 434, 24 : Τουτουσὶ δεδιξάμενος·) 1451, 7 : Οὐχ ἵνα τηνάλλως ὑμᾶς δεδίττωμαι. Philostr. V. Apoll. 4, 11 : Δεδιττομένων οὖν τῶν ἑταίρων αὐτόν. Achill. Tat. 3, 18 : Παῦσαι δεδιττόμενος αὐτόν. Synes. De regno p. 17, A : Δεδίττονται ἡμᾶς ἀντιδιαβαίνοντες. Clem. Protr. p. 8, 18 : Καὶ τῷ πυρὶ δεδίττεται τοὺς ἀνθρώπους. Similiter Theocr. 25, 74 : Τοὺς μὲν ὄγε λάεσσιν ... φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. Conf. Poll. 1, 151; 4, 29; 9, 155. » Joseph. B. J. 4, 4, 1 : Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἀθρόως δεδισσόμενος.] || Metuo ap. Hom. posteros, Eust. [Il. p. 961, 22]; unde δεδιξάμενοι, quod exp. φοβηθέντες. Notandum vero Eust. [Il. p. 1136, 16] non a δείδω, sed a δίω h. v. deducere : cui assentire videtur Suid., qui et ipse διώκω exp. [Hom. Il. B, 190 : Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι. Quem v. citans Thomas M. p. 201 hanc signif. poetis peculiarem dicit. Apoll. Rh. 2, 1219 : Μὴ δ' οὕτως, ἠθεῖε, λίην δειδίσσεο θυμῷ. Orph. Arg. 55 : Θέσφατα γὰρ Πελίας δειδίσσετο. Hippocr. De morb. mul. 1, 24 : Ἢν δεδίσσηται καὶ πτύρηται, et Polyæn. 1, 12 : Τὴν ὄψιν τοῦ πυρὸς ... ἰδόντες ἐδεδίξαντο, cit. Lobeck. ad Phryn. p. 320. Ap. Dionys. Ant. R. 6, 60 : Δεδιττόμενος ὑπὲρ πολέμου καὶ διαλλαγὰς ἀναγκαίας ἀποφαίνων, quem l. attulit Schæf., ὑμᾶς est addendum ex cod. Vat. Eust. Op. p. 277, 50 : Καὶ οὓς οὐδέν τι ἐκφοβεῖ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν πρᾶγμα, καθὸ δεδίζονται. Perf. δεδειγμένοις Agathiæ 4, 7, p. 220, 11 pro δεδειγμένοις restituendum vidit Classenus. Aor. δεδίξασθαι memorat etiam Pollux 1, 151; 4, 29.]

[Δεδίσκομαι.] Δεδίσκεσθαι s. Δειδίσκεσθαι, metri gratia inserto ι, est δεξιοῦσθαι, φιλοφρονεῖσθαι, Humaniter excipere ap. Hom. Od. Σ, [120] : Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε. Aliquando vero signif. non tantum Humaniter excipere, verum etiam Humaniter præbere, Benevolo animo porrigere : ut Hesych. quoque δεδίσκετο exp. δίδωσι. Od. Υ, [197] : Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστὰς, Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε. Et omisso dat. δέπαϊ vel χειρὶ, Od. Γ, [40] : Ἐν δ' οἶνον ἔχευε Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα. Et O, [148] : Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι, Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· Στῇ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηύδα. Idem poeta δεικανᾶσθαι quoque et δέχεσθαι pro hoc dicit. Il. O, [86] : Πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν· I, [670] : Τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν Δειδέχατ' ἀλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν. Itidemque Λ [Δ, 4] dii χρυσέοις δεπάεσσι Δειδέχατ' ἀλλήλους, h. e., inquit Athen. 1, [p. 13, F], ἐδεξιοῦντο προπίνοντες ἑαυτοῖς ταῖς δεξιαῖς. [Conf. Δέχομαι.] Et alibi [Il. I, 224] quidam δειδεκτ' Ἀχιλῆα, pro ἐδεξιοῦτο, h. e. προέπινεν αὐτῷ τῇ δεξιᾷ διδοὺς τὸ ποτήριον, inquit idem Athen. ibid., afferens hos duos Il. ad probandum τὸν διὰ προπόσεως ἀσπασμόν. [Porrigendi signif. dixit Apoll. Rh. 1, 558 : Σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα Πηλείδην Ἀχιλῆα φίλῳ δειδίσκετο πατρί. Qui mihi similis poetæ eruditi error videtur ei quem notabo in Δεικανάω.] Act. Δειδίσκω Suid. [et Zon. p. 489] exp. δεικνύω, Ostendo, Monstro. [Videtur fictum ex medio, ut δειδίσσω ap. eund. Idem dicendum de Eust. Od. p. 1778, 5.] Δειδίσσετο Hesychio etiam ἐδεξιοῦτο, qua signif. et δειδίσκετο dicitur. [Cod. Δειδισύετο, unde δειδίσκετο intt.] || Act. Δειδίσσω, Suid. [et Zon. p. 489] exp. ἐκφοβῶ, Terreo, Exterreo. [Finxit e medio δειδίσκομαι, pariterque Eust. Il. p. 1136, 16, ut iidem finxerunt δειδίσκω, de quo in Δεδίσκομαι. Pejus etiam Zonar. p. 486 : Δεδίττω, φοβοῦμαι. L. Dindorf.]

[Δεδίσσομαι s. Δεδίττομαι. V. Δεδίσκομαι.]

[Δέδμασα, ων, τὰ, Dedmasa, urbs Cariæ, unde gent. Δεδμασεύς. Steph. Byz.]

[Δεδμάων, κριὸς ἡγεμών, Caper, dux (gregis), Hesych.]

[Δεδοικότως, Timide. Philostr. V. Apoll. 4, c. 20, p. 157 : Ὁρῶντος δὲ ἐς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου δ. τε καὶ ὀργίλως. Kall. Sed v. Δέρκομαι.]

[Δεδοίκω. V. Δείδω.]

[Δέδριμι. V. Δέμω.]

[Δεδοκιμασμένως, Opinate, Gl. Anon. Soph. in grammat. quendam cod. Barocc. 187 fol. 284 : Δεδοκιμασμένως ποιεῖν, Explorate. Cramer.]

[Δεδορκότως. V. Δέρκομαι.]

[Δεείλη. V. Δείλη.]

Δεεινός, Suidæ ὁ δεινός [Terribilis. Georg. Chœrob. Bekk. An. p. 1368, b : Ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ δέος δεεινὸς, καὶ ... δεινὸς, etc. Restituendum fort. Etym. M. p. 262, 26 pro δεῖνός. L. Dindorf.]

[Δέελος pro δῆλος dictum censuerunt grammatici Hom. Il. K, 466 : Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν, συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. Quum ap. Hom. alibi sit δῆλος, casu hic remansisse prisca orthographia videtur Heynio. Nisi forte δέελον est substant.]

[Δέελος, δεσμὸς, ἅμμα, Vinculum, Hesych. Corrigit Valck. Ep. ad Rœv. p. 46 δεθμὸς, idemque eidem restituit pro Ἔθμοι, πολλοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι. V. Δεδάλας, Δεημός. L. Dindorf.]

[Δεήλαδες, φύλακες, Custodes, Hesych.]

Δέημα, [τὸ, Gl. Rogamen. Aristoph. Ach. 1059] apud Suid. : Ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ, τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα. [Schol. Æsch. Eum. 92 : Τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα καὶ δέημα. Boiss. || Interrogatio. Hesych. : Δέημα, ἐρώτημα, ἀπὸ τοῦ δεῖσθαι.]

[Δεημὸς, ὁ, νόμος ἢ δεσμὸς, Lex s. Vinculum, Hesych. Valck. Ep. ad Rœv. p. 47 : « Infra legitur : Δεόμενος, νόμος, δεσμός. Quod e Suida excitatur Δέμος, νόμος ἢ δεσμὸς, legitur in huj. libro post v. Δεξιοὶ, atque adeo patet e serie literarum Suidam non Δέμος, sed Δεόμενος aut certe Δέομος scripsisse. Ista tria Δέημος, Δεόμενος, Δεόμος, minime Græca, diversam tantum exhibent eamque mendosam, quam in libris repererant, veteris dictionis faciem. Genuina lectio mihi certe hæc videtur : Δεθμὸς, νόμος ἢ δεσμὸς, etc. » Adde dicta in Δέελος.]

[Δεησίδιον, τὸ, Petitiuncula, Precatiuncula, Gl.]

Δέησις, ἡ, quod multo est usitatius [quam δέημα], Precatio. Δέομαι δέησιν, vide in Δέομαι. Dicitur et δέησιν, δεήσεις ποιοῦμαι. [Gl. : Precatum, Deprecatio, Obsecratio, Petitio, Supplicatio, Oratio. Δεήσεις, Preces. Κατὰ δέησιν, Precario. Plato Ep. 7, p. 329, D : Τὰς δὲ τῶν τυράννων δεήσεις ἴσμεν ὅτι μεμιγμέναι ἀνάγκαις εἰσίν· 337, C : Δεήσεσι καὶ τιμαῖς· 339, E : Μετὰ δεήσεων οἷον ἐξωθούντων με. Isocr. De pace p. 186 : Πολλὰς ἱκετείας καὶ δεήσεις Diod. 12, 54 : Τὴν τῶν συγγενῶν χρείαν καὶ δέησιν. Plut. Coriol. c. 30 : Ἱκεσίας καὶ δάκρυα πρεσβυτῶν καὶ δεήσεις. Et alibi. Alia v. ap. Dorv. ad Char. 5, 6 init., ab Schæf. cit. De libellis supplicibus dicti exx. nonnulla sunt ap. Ducang., et ap. eund. dignitatis tum ecclesiasticæ tum palatinæ τοῦ ἐπὶ τῶν δεήσεων, hodie *Maître des requêtes.*] || Indigentia, Egestas : Harpocr. [et Suid.] enim tradit Antiphontem Ἀληθ. 1, δεήσεις posuisse pro ἐνδείας. [Cupido. Hesych. : Δ., χρεία. Aristot. Rhet. 2, 7 : Δεήσεις δέ εἰσιν αἱ ὀρέξεις, καὶ τούτων μάλιστα αἱ μετὰ λύπης τοῦ μὴ γιγνομένου. Et mox : Διὰ τὸ μέγεθος τῆς δεήσεως ... ἐν τοιαύτῃ λύπῃ καὶ δεήσει, quod ibid. dicitur ἐν τοιαύτῃ χρείᾳ.]

[Δεητέον, Orandum. Arist. Quinct. 3, p. 129 : Δεητέον ... σώζειν εἰσαεὶ τὸν λόγον. Wakef.]

[Δεητήριον, τὸ, Libellus supplex. Zonar. in Alexio p. 241 : Τῷ βουλομένῳ ἡ εἰς ἐκεῖνον (locum) πάροδος συνεχώρητο, καὶ ἕκαστος τῶν δεομένων ἐπανετείνετο δεητήριον διδακτικὸν ὅπου δέοιτο.... Ducang. Preces. Germ. Cpol. Grets. p. 253, D : Καὶ πάντες ὁμοῦ ... τὰ δεητήρια συνέψαλλον. Hase.]

Δεητικὸς, ἡ, ὸν, Precatorius, Rogatorius; ut λόγος, Plut. Coriol. [c. 18.] Ap. Eund. non semel pro Supplex. Aristot. [Eth. Nic. 4, 8] magnanimum virum dixit non esse δεητικὸν περὶ ἀναγκαίων ἢ μικρῶν, Non libenter precari, Bud. [Gl. Precabilis. Diod. 17, 44 et Exc. p. 632, 62 : Πᾶσαν δεητικὴν φωνὴν προϊέμενοι· ubi δεκτικὴν libri. Hinc adv. Δεητικῶς ap. Eust. Od. p. 1807, 11 : Προστρόπαιος ὁ πρός τινα δηλαδὴ δ. τρεπόμενος.]

[Δεητὸς, ἡ, ὸν, Qui requiritur, Necessarius. Plut. Mor. p. 687, E : Ὥσπερ ὀμμάτων οἰκείων τῷ σώματι καὶ δεητῶν ἐγγεγενημένων. Ubi tamen scriptura suspecta fuit editoribus. Cit. Kall.]

[Δέθμη. V. Δεδάλας.]

[Δεθμός. V. Δεημός.]

Δεία, ἡ, Hesychio [et Arcadio p. 98, 18] ἔνδεια, Inopia, Egestas, Penuria, Indigentia.

Δείασθεν, Hesychio ἐδόκουν, quod ab ead. esse videtur origine, a qua δέαται. [Posuit HSt. quod series literarum poscit ap. Hes. : nam in cod. est Δίασθεν.]

Δεῖγμα, τὸ, Indicium, Documentum [Eur. Suppl. 354 : Λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων ἐς πλῆθος αὐτῶν εἶμι· conf. El. 1174], Specimen. [Harpocr. et Suid. : Δ. κυρίως τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων.] A Bud. exp. Nota et specimen ap. Isocr. II. ἀντιδ. [p. 321], ubi de orationibus suis loquitur, quarum locos quosdam citat, Ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν, ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι· μικρὸν γὰρ μέρος ἀκούσαντες, ῥᾳδίως τοὐμὸν ἦθος γνωριεῖτε. Itidem Gall. dicitur *La montre*, q. d. Monstramentum : nam *Montrer* est Monstrare, δεικνύειν. Idem Isocr. alibi [p. 4], Δεῖγμα δὲ τῆς Ἱππονίκου φύσεως νῦν ἐξενηνόχαμεν, Specimen præbuimus. Lucian. [Scyth. c. 7] : Οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. [Prom. c. 2 : Οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν (imaginibus luteis) οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, Animi significatio.] Erasm. alicubi [Dionys. De comp. verb. p. 136, 6=272, Ep. 2 ad Amm. vol. 6, p. 809, 3] δείγματος ἕνεκα vertit Quo degustamentum homini præberem. [Athen. 2, p. 38, D : Θεσμὸν ἔθετο προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σῖτα ἄκρατον μόνον ὅσον γεύσασθαι, δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ (15, 693, D, ubi locus repetitus est, θέσμιον ... ἀκράτου μὲν ὅσον γεῦμα καὶ δ.)· ut Philostr. V. Apoll. 6, 12 : Μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δ. Hemst. Polyb. 2, 48, 3 : Δεῖγμα ποιούμενος διότι ταχέως ἂν ... καταφύγοιεν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον. Accipitur eod. sensu quo τεκμαιρόμενος, Conjecturam (ex iis quæ ante memorarat) capiens. Plerisque libris exciderunt syllabæ γμα ποιούμενος. Id. sensu vulg. 4, 24, 9 : Καλὸν δεῖγμα τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως τοῖς συμμάχοις ἐκτιθέμενος· 5, 12, 7 : Δ. τῆς προαιρέσεως ἑκατέρων ἐν τοῖς παραπλησίοις ὁμολογούμενον ἔχομεν· 6, 58, 1 : Ὥσπερ ἀγαθοῦ τεχνίτου δεῖγμα τῶν ἔργων ἕν τι προενεγκάμενοι· 7, 12, 9 : Ἐκφανέστατον δὲ καὶ μέγιστον δ. περὶ τοῦ τί δύναται προαίρεσις καλοκἀγαθική· 32, 14, 4 : Γενομένου δὲ τούτου περιβοήτου, προσέθηκεν ἕτερον τούτῳ δ. τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως ἐμφανέστερον (l. ἐκφ.). Et alibi. Dionys. Art. rhet. c. 5 : Δεῖγμα τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ παρέσχε· 6 : Τοῦτο τὸ δ. ἐξενηνοχότος περὶ αὐτοῦ. Conf. Wessel. ad Diod. 2, 49 et 19, 45. Arist. Ach. 977 : Τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερά. Epicur. p. 19 Or. : Τὰ ἐπὶ τοῦ ὀργάνου δείγματα τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν κατασκευάζειν τοῖς κατὰ τὰ μετέωρα φαινομένοις. Hunc usum quidam damnabant Atticistarum. Antiatt. Bekk. p. 89, 16 : Δεῖγμα ἀξιοῦσι λέγειν τὸ τοῦ λιμένος, οὐ τὸ ὑπόδειγμα. Contra Thomas p. 201 : Δεῖγμα, οὐ δεῖξις.] || Δεῖγμα in Atheniensi foro vocabatur Locus quidam, in quo mercium specimina proponebantur. Vide Etym., schol. Aristoph. [Eq. 975 : Ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν. Ubi recte schol. : Τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν, ἵνα διαβάλλῃ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων. Lex. rh. Bekk. An. p. 237, 20 : Δ. ἐστὶ τόπος τις ἐν τῷ Πειραιεῖ, ἔνθα ἐδείκνυτο σῖτος καὶ ἄλλα ὅσπρια διὰ δείγματος. Ἀπὸ τούτου μέντοι καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχει. Harpocr. : Τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο· ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικὸν τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοὺς τόπους αὐτούς. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος (p. 1214, 18 : Προσέρχεται αὐτῷ ἐν τῷ δείγματι. Conf. p. 932, 20 : Περιεπάτουν ἐν τῷ δείγματι) καὶ Ἀυσίας (ap. Dionys. De adm. vi Dem. c. 11 : Ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖγμα ἐν κλίνῃ). Similiterque Suidas. Xenoph. Hist. Gr. 5, 1, 21 : Ἐκπηδήσαντες εἰς τὸ δεῖγμα ἐμπόρους τέ τινας καὶ ναυκλήρους ξυναρπάσαντες. Item Rhodi. Polyb. 5, 88 : Ἔστησαν ἀνδρίαντας ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων δείγματι. Diod. 19, 45 : Πᾶς ὁ περὶ τὸ δ. καὶ τὸ Διονύσιον τόπος ἐπεπλήρωτο. Et in aliis quibusvis urbibus. Æneas Tact. c. 30 : Διὸ δεῖ τὰ εἰσαφικνούμενά τε καὶ ἠθροισμένα ὅπλα μὴ ἐκφέρεσθαί τε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ νυκτερεύειν, ὅπου ἂν τύχῃ, ἀλλὴ πλὴν δείγματος, ubi v. Casaub. || Δεῖγμα, Insigne armorum, quod in clipeis effingitur. V. notas ad Ioan. Cinnamum, p. 451, et Cujac. ad Nov. 17. Ducang. || Δ. et δεῖμα confusa ap. Dionys. Ant. R. 7, 68 (add. ib. 2, 20, Arat. 627, Liban. vol. 4, p. 628, 21, ubi δείματα pro δείγματα cod. Monac. 96 penes Jacobsium) notavit Schæf. ad Dionys. De comp. verb. p. 189 et in indice.]

Δειγματίζω, Ostendo in exemplum, Traduco aut θεατρίζω. Ad Coloss. 2, [15] : Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ. Idem et παραδειγματίζειν dicitur. [Pseudochrys. t. 7, p. 308, 17 : Τοῦτο δὲ εἰπὼν, ἑαυτὸν ἐδειγμάτισεν ὁ Δαβίδ. Conf. Basil. t. 1, p. 268, D et p. 1062, A; Cyrill. Catech. p. 318, B; Macar. Grets. p. 176, A. Hase.]

[Δειγμάτιον, τὸ, Indiculum, Gl.]

[Δειγματισμὸς, ὁ, Ostentatio s. Traductio sollemnis sec. Schneid. in inscr. Rosett. v. 30 : Ἀφῆκεν δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ὀφειλόμενα εἰς τὸ βασιλικὸν ἕως τοῦ ὀγδόου ἔτους ὄντα εἰς σίτου τε καὶ ἀργυρίου πλῆθος οὐκ ὀλίγον, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰς τιμὰς τῶν μὴ συντετελεσμένων εἰς τὸ βασιλικὸν βυσσίνων ὀθονίων καὶ τῶν συντετελεσμένων τὰ πρὸς τὸν δειγματισμὸν διάφορα ἕως τῶν αὐτῶν χρόνων. Ibid. v. 51 : Καταχωρίσαι εἰς πάντας τοὺς χρηματισμοὺς καὶ εἰς τοὺς λ.....ιερατείαν αὐτοῦ, supplet Letronnius *Recherches pour servir à l'hist. de l'Ég.* p. 331 : τοὺς δειγματισμοὺς τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν ι. L. Dind.]

Δειδήμων, ὁ, ἡ, Timidus, Meticulosus, εὐλαβής. Il. Γ, [56] : Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες. Hesychio φοβεροὶ, δειλοὶ, εὐλαβεῖς, αἰσχυντηροὶ, Meticulosi, Timidi, Religiosi, Verecundi. [Memorat et Etym. M. p. 259, 56. Nonn. Dion. 14, 321 : Δειδήμονι ταρσῷ. Wakef.]

Δειδία, ἡ, Nox, quæ obscuritate sua metum et terrorem facile incutit, Suid., [Δειδία, ἡ σκοτία νύξ, Zonar. p. 479,] Eust. [Il. p. 40, 42; 427, 23; 979, 25], Etym. M. [p. 260, 2 : Δειδία, σημαίνει τὴν ἀσέληνον νύκτα. Herodian. Epim. p. 22 : Δ. ἡ νύξ. Ap. Moschop. male scribi δειλία notavit Boiss.]

Δειδίζω, item Δειδίζομαι, φοβοῦμαι, Hesych. [Gl. Hesych., quæ HSt. decepit, correxi in Δεδίσκομαι. Idem male ὑπεδείδισαν, quod est plusquamperf. ab ὑπεδείδια, repetit a δειδίζω.]

Δείδω, εἴσω, et δείσομαι poet. [Hom. Il. O, 299, Υ, 130], pr. δέδοικα, pro δέδοιδα nimis aspero, e quo fit δέδια, item poet. δείδια [Hom. Il. K, 93, N, 49 etc.], unde part. δειδιὼς Hom., plusquamperf. [significatione imperf., ut præcipit Thomas p. 264] ἐδεδοίκειν et ἐδεδίειν : Timeo, Metuo. Il. X, [455] : Ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω μὴ ... πεδίονδε δίηται· deinde καταπαύσῃ. Sæpe et præt. δέδοικα s. δέδια, et δείδοικα ac δείδια ap. poet., præsentis signif. obtinet; ut Il. A, [555] : Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accus. Σ, [261] : Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα. [Thuc. 2, 15 : Ὁπότε μήτι δείσειαν· 57 : Δείσαντας τὸ νόσημα· 63 : Τόδε δεδιὼς· 67 : Δείσαντες τὸν Ἀριστέα· 87 : Τὴν ἧσσαν δεδιέναι. Conf. 88; 3, 33, 83; 4, 72, 86, 105, 126, 133; 5, 8, 29, 61; 6, 36, 61, 76, 91; 7, 52; 8, 68. Addo hic de perfecto etiam hoc, ap. Tzetz. Antehom. 93 : Δείδιε γὰρ αἰών, esse pro ἐδεδίει. L. Dind.] In prosa autem hæc præterita, quæ potius in usu sunt quam præsens [cujus ne ap. epicos quidem, excepta prima pers., usum ullum esse contendit Buttmannus Gr. vol. 2, p. 104, unde Anth. Pal. 9, 147 : Μηδ' ὕδατος προχοὰς δείδετε χειμερίους, reponit δείδιτε, conferens Od. I, 274, ubi pro δειδίμεν libri nonnulli δειδέμεν. Quod ipsum δειδέμεν reprobat Buttman. illatum de sententia Tyrwhitti Orpheo Lith. 335 : Ὄφεων μὴ δειδέμεν ἰοὺς, ubi cod. δειέμεν. Sed in l. Anth. δείδετε defenditur ex. Dionys. Ant. R. 6, 32 : Πόλεμον

δ' οὐ δείδομεν τῶν (l. τὸν) Αὐρούγκων· nisi forte legendum δέδιμεν. Δειέμεν autem conferri fort. licet futuro δειομένη infra notando. L. Dind.], non has solum constrr. habent, sed et alias, ut exemplis docebo. Ac primum cum μή, ut, Δέδοικα μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόλησθε. [Isocr. Areop. p. 143 : Δεδιέναι μὴ ... ἐξοκείλωμεν. Thuc. 2, 76 : Δεδιότες μὴ οὐδ' οὕτω δύνωνται· 3, 53, 56, 105, etc.] Et alicubi cum particula μὴ juncta indicativo; ut [Hom. Od. E, 300 : Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν·] Greg. : Ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα, μὴ καὶ αὐτὸς ἐγενόμην πάρεργον. Dicitur et δέδοικα, μὴ οὐκ [et quidem sensu contrario, Vereor ne non] : ut Xen. [Απομν. 2, 3, 10] : Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. [Thuc. 3, 57 : Δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε· 92 : Δείσαντες μὴ οὐ σφίσι πιστοὶ ὦσι. Eur. Andr. 626 : Οὕτως ἔδεισας μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχῃς.] Sed observavi, Cyrop. 6, [2, 30] et δέδοικα ὡς οὐκ, pro δέδοικα μὴ οὐκ : Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσητε [καθευδήσετε. Soph. El. 1309 : Ἦν σὺ μὴ δείσῃς ποθ' ὡς γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Cum ὅπως Soph. OEd. T. 1074 : Δέδοικ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. Demosth. p. 103, 1 : Ἃ δέδοιχ' ὅπως μήποθ' ἡγήσησθε ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι· 130, 13 : Δέδοικα ὅπως μὴ πάνθ' ὅσα οὐ βουλόμεθα ποιεῖν ἡμῖν ἀνάγκη γενήσεται. Arist. Eq. 112 : Τοῦ δαίμονος δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος· Plut. 200 : Πλὴν ἓν μόνον δέδοικα ... ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατε ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι. Nisi vertere h. l. malis Quomodo, ut certe vert. est Eur. Iph. T. 995 : Τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω δέδοικα, cui φοβεῖσθαι πῶς Xen. Cyrop. 4, 5, 19, φόβος τε καὶ δέος ἔχως Herodot. 4, 115 confert Schæf. Cum ὅφρα Apoll. Rh. 4, 181 : Περὶ γὰρ δίεν ὄφρα ἓ μή τις ... νοσφίσσεται.] Et cum infin. Il. H, [93] : Αἰδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. [Thuc. 1, 136 : Δεδιέναι ἔχειν αὐτόν. Eur. Ion. 1564 : Θανεῖν σε δείσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων.] Sic Greg., ἔδεισα παραδέξασθαι. Cum accus. autem, ut Dem. Phil. 1 : Μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν. Plut. De superst. [p. 165, C] : Ὁ δὲ θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, κ. τ. λ. Sæpe etiam cum gen. pers. et dat., sed interjectis præpp. illic περὶ, C hic vel περὶ, vel ἀμφί : dicitur enim δέδοικα περὶ σοῦ, et δέδοικα περί σοι, vel ἀμφί σοι. [Arist. Pl. l. c : Πλὴν ἓν μόνον δέδοικα. Φράζε τοῦ πέρι. Thuc. 7, 74 : Τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη, τὰ δὲ περὶ τῶν ἐν ἀφανεῖ δεδιότας μὴ πάθωσι. Conf. 3, 102. Plato Protag. p. 320, A : Δεδιὼς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθαρῇ. Xen. Conv. 4, 52.] Lat. autem dicitur unico constr. genere, Metuo tibi. Xen. Cyrop. 1, [4, 22] : Δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Isocr. Evag., περὶ Κύπρου δεδιὼς, hic enim Κύπρου pro gen. pers. censetur. Cum dat. Thuc. : Δείσας περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις [4, 70? Conf. 1, 60, 67, 74, 119; 2, 5, 72; 7, 53, Plat. Protag. p. 322, B. Phryn. Bekk. An. p. 37, 5 : Δέδοικα περὶ τῷδε κατὰ δοτικὴν ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ Ἀττικοί. Atticam hanc constr. dicit etiam Eust. Il. p. 1008, 49]. Sic autem et Il. P, [242] : Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. [K, 245 : Ἐδδείσεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Boiss. ad Philostr. p. 325. Schæf. Plut. Nic. c. 24 : Δείσας περὶ αὐτῷ Πόλλιχος.] Cum ἀμφὶ eod. sensu, [Æsch. Prom. 182 : Δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,] Galen. Ad Glauc. 1 : Δεῖ- D σαι ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ. [Cum ὑπὲρ seq. gen. Philostr. p. 86 Boiss. Schæf. Thuc. 1, 75 : Ἐδείσατε ὑπὲρ ὑμῶν καὶ οὐχ ἡμῶν τὸ πλέον. Δ. πρὸς et περί τι ex Josepho 998 affert Wakef., nescio an ejusmodi locum dicens qualis est Thuc. 3, 60 : Δείσαντες πρὸς τὸν λόγον αὐτῶν μὴ ... ἐνδῶσι, ubi πρὸς non est cum verbo constructum, sed adjunctum tantum. Conf. ib. 8, 50. L. D. C. accus. Plato Lys. p. 206, A : Δεδιὼς τὸ μέλλον ὅπῃ ἀποβήσεται. Schæf. Thuc. 6, 29 : Δεδιότες τὸ στράτευμα μὴ εὔνουν ἔχῃ. Et ib. 76, 88 : Δεδιότες δ' οὐχ ἧσσον τοὺς Συρακοσίους ἐγγὺς ὄντας, μὴ καὶ ἄνευ σφῶν περιγένωνται. Conf. l. supra cit. 7, 75. Et absolute Thuc. 2, 11 : Τὸ ἔλασσον πλῆθος δεδιός. Et ib. paullo post : Δεδιότας παρασκευάζεσθαι. Ib. 51 : Εἴτε γὰρ μὴ θέλοιεν δεδιότες ἀλλήλοις προσιέναι· 65 : Δεδιότας ἀλόγως· 3, 12 : Οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον· 101 : Ξυνέπρασσον δὲ μάλιστα αὐτῷ τῶν Λοκρῶν Ἀμφισσῆς, διὰ τὸ τῶν Φωκέων ἔχθος δεδιότες· 4, 28 : Δεδιὼς ἤδη. Conf. ib. 62; 8, 66. Et, ubi δεῖσαι, 1, 132; 3, 3, 93; A 6, 57, 101; 8, 45, 54. Id. 6, 61 : Δείσαντες τὸ ἐπὶ διαβολῇ ἐς δίκην καταπλεῦσαι. Isocr. Areop. p. 140 : Ἐγὼ δὲ δι' αὐτὰ ταῦτα τυγχάνω δεδιώς· 141 : Διὰ τὸ δεδιέναι. Insolentius Polyb. 5, 52, 13 : Δείσαντες ἐκ τῶν ὕπνων οἱ κατὰ τὸν χάρακα διὰ τὴν τῶν προσιόντων ἔφοδον, Somno exterriti. L. D. || Τὸ δεδιὸς, Timor, s. Timiditas. Dionys. Ant. R. 6, 36 : Λατίνων ... ἀναθαρσύνωμεν τὸ δεδιός. Schæf. Similiter dictum δεδοικὸς recenset Pollux 3, 131 cum σκοτεινὸν, σκολιὸν, etc. Sed manifesto ibi legendum δεδυκὸς cum Jungermanno. Plat. Leg. 6, p. 781, C : Εἰθισμένον δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν, ubi plerique δεδοικός. Q. l. respexit Pollux. || Discrimen idem, quod inter δέος et φόβος statuunt grammatici, de quo v. in Δέος, inter δεδιέναι et φοβεῖσθαι deprehendere sibi videbatur Wyttenb. Plut. Mor. p. 556, C : Τοὺς ψέγοντας φοβοῦνται καὶ τοὺς ἐπαινοῦντας δεδίασιν. Cujus opinioni adversantur loci ejusd. Plut. Nic. c. 22 : Ὁ δὲ Νικίας χαλεπῶς ἤκουε τὴν φυγὴν καὶ τὸν ἀπόπλουν, οὐ τῷ μὴ δεδιέναι τοὺς Συρακοσίους, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὰς ἐκείνων δίκας καὶ συ- B κοφαντίας φοβεῖσθαι. Ib. 24 : Δείσας δὲ περὶ αὐτῷ Πόλλιχος ἀντελαύνει δέκα τριήρεσιν· οἱ δ' ἄλλοι περὶ τοῦ Πολλίχου φοβηθέντες ὡσαύτως ἀνήγοντο. Thuc. 4, 117 : Λακεδαιμόνιοι ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους ἡγούμενοι, ἅπερ ἔδεισαν, φοβεῖσθαι. Quibus clarum est nonnisi varietatis gratia duo unius signif. vocabula poni.] Ἔδδεισεν, poet. metri causa geminato δ pro ἔδεισεν, Il. A, [33; conf. 568 etc.] : Ἐδδείσεν δ' ὁ γέρων, Timuit. [Duplici δ scribuntur it. composita περιδδεῖσαι, ὑποδδεῖσαι, ap. Hom. quidem tam constanter, ut una exceptio sit Od. B, 66 : Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν. Productionem vocalis ante δ initiale vocabulorum hujus stirpis Dawes. Misc. p. 168=306 repetit a digamma, quod in iis fuerit post δ. L. D.] Δέδιθι imper. e præt. med. δέδια, metaplasmum habens pro δέδιε, a δίω τὸ φοβοῦμαι, Plut. Cæs. [c. 38] : Τόλμα καὶ δέδιθι μηδὲν, Aude nec quidquam metue. [Boiss. Philostr. 592. Schæf. Aristoph. Eq. 230, Vesp. 373.] At Δέδιμεν [Thuc. 3, 57] et Δέδιτε [Thuc. 4, 126], vide in Anomalis. Δείδιθι, poet. epenthesi τοῦ ι, metri gratia pro δέδιθι [Hom. Il. E, 827 : Μήτε σύγ' Ἄρηα τό γε δείδιθι, ubi τό γε sch. expl. τό γε νῦν ἔχον. Ξ, 341 : Ἥρη, μήτε θεῶν τό γε δ. μήτε τιν' ἀνδρῶν ὄψεσθαι· Od. Δ, 825 : Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δ. λίην, etc.], itidemque δείδιμεν pro δέδιμεν, Apoll. Rh. [2, 617] : Βασιλῆος ἐφετμὴν Μηκέτι δείδιθι, Time, Metue. Il. Z, [99] : Οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν, Ita formidamus, Ita timemus. Porro sunt qui hæc a Δείδιμι derivent, i. signif. q. δείδω, Metuo, Timeo, Formido [a δειδίω, ut videtur, Arcad. p. 164, 19 : Τὸ δὲ διδίω καὶ κικίω (κηκίω) δεδιπλασιάσθαι ἀπὸ τοῦ δίω καὶ κίω. Et sane formas δεδιῶ et δειδιῶ fingit etiam Etym. M. p. 260, 9; 315, 50, δειδιῶ Draco p. 23, 5. Unde reficiendus, opinor, locus lacer Herodiani Περὶ μον. λ. p. 44, 1 : [Τὸ γὰρ δείδιθι] οὐχ ὥς τινες οἴονται ἀπαιτεῖ θέμα τὸ διδειῶ (δειδίω)· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου ἂν εἴη γενόμενον] : alii volunt esse præt. med., ac illud quidem μεταπεπλασμένον e δείδιε, hoc vero συγκεκομμένον e δειδίαμεν : qua de re et in Anomalis. [Formis δέδια, ἐδεδίειν et δέδοικα, ἐδεδοίκειν Buttm. Gr. vol. 2, p. 103, prout euphonia juberet, usos arbitratur scriptores. Sed in prosa Atticorum vix credam reperiri δέδια, δεδοίκαμεν, δεδοίκασιν, δεδοικέναι, sed dici δέδοικα (Thucyd. 1, 81; 6, 38), δέδιμεν, δεδίασιν, δεδιέναι, alia autem promiscue usurpari, ut ἐδεδοίκεσαν (Thuc. 4, 27) et ἐδέδισαν, de quo infra. Lucianus vero Dial. mort. 17, 25, D. deor. 20, 10 δέδιας, Plut. Mor. p. 959, A, δέδια, idemque Alex. c. 52 δεδοικὼς, sed alibi dixit δεδιώς. Præterea not. δειδυῖα pro δεδυῖα Apoll. Rh. 3, 753 : Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος. Δειδυῖα vero ex Eubulo com. affert Antiatt. Bekk. p. 90, 1, e Plat. Phædr. p. 254, E, Buttm. : hanc enim scripturam e varietatibus librorum δεδοικυῖαν, δεδικυῖαν, δεδυῖαν concinnavit Bekk. Ib. p. 251, A : Εἶτα προσορῶν ὡς θεὸν σέβεται, καὶ εἰ μὴ δεδίει τὴν τῆς σφόδρα μανίας δόξαν, θύοι ἂν ὡς ἀγάλματι καὶ θεῷ τοῖς παιδικοῖς, quod libri optimi præferunt δεδιείη, δεδιοίη scrib. censet Buttm. Conj. δεδίῃ ap. Xen. Reip. Ath. 1, 11. Tum δεδίαμεν pro δέδιμεν, ἐδεδίεσαν pro ἐδέδισαν, frequentata recentioribus, ut Agathiæ 2, 15, p. 97, 20 : Ἐδ. οἱ γενναῖοι,

et ab librariis etiam Atticis illata, veluti Thuc. 3, 57; 4, 55; 5, 14, Xen. Hist. Gr. 4, 4, 16, et ubi liber optimus ἐδεδείκεσαν (i. e. ἐδεδοίκεσαν) Anab. 5, 6, 36, Lysiæ C. Agor. p. 132 St., Isocr. Areop. p. 146, cit. cum pluribus et rectarum et vitiosarum formarum exx. ab Lobeck. ad Phryn. p. 180, qui præcipit: Ἐδεδίεσαν· καὶ τοῦτο τῆς Λολλιανοῦ μούσης· σὺ δὲ λέγε τετρασυλλάβως ἄνευ τοῦ ε ἐδέδισαν. Porro δέδοιγμεν pro δεδοίκαμεν, cum ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν compositum ab Etym. M. p. 253, 23; 350, 54, Zon. vol. 1, p. 786. Unde corrig. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 24, 1: Ἐοίκαμεν, ἔοιγμεν, δέδεγμεν. Et Δεδοίκω præs. forma Dor. Theocr. 15, 68, cujus rationem rectius Gregorio p. 324 explicuit Valck. ad Theocr. 1, 16, et Herodian. Etym. M. p. 253, 27. Et fut. Δειομένη, quod δεισομένη expl. Hesych. Denique Δίω et Δίομαι vel Δέομαι, de quibus HSt. sequentia tradit:] Δίω, Timeo, unde δίε, Il. I, [433, A, 557]: Πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν, Eust.: qui et δεδιέναι inde deducit per anadiplas. [E, 566: Περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν· P, 666: Περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοὶ ... λίποιεν· Od. X, 96: Περὶ γὰρ δίε μή τις Ἀχαιῶν ... ἐλάσειεν. Apoll. Rh. 4, 181: Περὶ γὰρ δίεν ὄφρα ἑ μήτις ... νοσφίσσεται. Discernendum autem ab hoc Δίω, Fugio, Δίομαι, Fugo, de quo suo loco.] Sed alii δέδια, unde δεδιέναι a δέδοικα derivant. Hinc et ἐδείδιμεν, Il. Z, [99] interjecto ι; E, [827]: Μήτε σύ γ' Ἄρεα τόνδε τι δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον Ἀθανάτων [de loco hoc ipsoque δείδιθι v. supra]· Υ, [366]: Τρῶες ὑπέρθυμοι μὴ δείδιτε Πηλείωνα. [|| Med. Δίομαι ead. signif. Æsch. Pers. 697: Δίομαι μὲν χαρίσασθαι, δίομαι δ' ἀντία φάσθαι. Quæ sunt verba chori, jussi ab Dario, quid se velit, dicere. Respondet Darius: Ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθάπτεται κ. τ. λ. Ubi est var. δείομαι, unde δέομαι editiones quædam, de quo HSt.:] Δεῖσθαι etiam reperitur; ut Plut. Apophth. [p. 217, A]: Δεῖσθαι περὶ βίου, οὐ φοβεῖσθαι, De vita vereri, non metuere, ut Interpr. vertit. Apud Eund. alibi [l. c.], Δεῖσθαι περὶ τοῦ βίου, μὴ φοβεῖσθαι μελετῶ. [Ap. Plut. est μελετῶμεν, pro δεῖσθαι autem Wytt. e cod. αἰδεῖσθαι. In δεῖσαι mutandum videtur ap. Galen. vol. 3, p. 461=14, 667: Ἐρωτηθέντος δὲ τίνος ἕνεκεν ἀνεπήδησε μηδενὸς φοβεροῦ παρόντος, φάντος δὲ τὸν ἐρυθρὸν ὄφιν ἐξέρποντα τῆς ὀροφῆς θεασάμενον αὐτὸν δεῖσθαι μήπως ἀποσφαλεὶς ἐπ' αὐτὸν κατενεχθείη, καὶ διὰ τοῦτο φυγεῖν τὸν τόπον ἐν ᾧ κατέκειτο. L. D.] Et Δεδεῖσθαι [δεδέεσθαι cod., quanquam gl. ponitur inter Δεδεῖσαι et Δεδειττόμενος] ap. Hesych. εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. Item Δεδεῖσαι act. ap. Eund. pro φοβῆσαι. At Δέδειε [δέδεια cod.] pro φοβοῦ. [Ea gl. ponitur ante Δεδεγμένος, et similis post Δειδήμονες: Δείδια, φοβοῦ, δειλαίνου. Non minus obscura ejusd. hæc inter Δεδὼς et Δέδεξο posita: Δεδεκὼς, δείσας.]

[Δείδων, ωνος, ἡ, Dido, n. conditricis Carthaginis, in numo Tyrio ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 388. L. D.]

[Δειέλη. V. Δείλη.]

Δειελιῆσαι, Meridiari, πληρωθῆναι τοῦ δειλινοῦ, Hesych. Ap. Hom. Od. P, [599]: Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας· Ἠῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλὰ, quidam non volunt esse Meridians, i. e. Merendam sumens, quod utplurimum tres tantum essent τροφαὶ, sicut Palamedes ap. Æschyl. dicit: Σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα· ideoque antiqui quidam, ut Eust. annotat, exp. ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα, s. πρὸς δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος, s. βαθεῖαν μεσημβρίαν ἰδών. Nonnulli tamen, inter quos et Athen. [1, p. 11, E], intelligunt hic τὴν τετάρτην τροφὴν, sc. τὴν δειλινὴν, Merendam, ut sit τὴν δ. τροφὴν αἰτῶν: qui illo Callim. l. nituntur, Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. Pro quo contra metri rationem Δειελίην ap. Eust. legitur. [Iterum HSt.:] Δειελιῆσαι signif. μεσημβριάσαι, Meridiari. Apud Hom. enim Od. P, [599] δειελιήσας vet. grammatici exp. τὴν δειλινὴν ἤτοι τὴν ἑσπερινὴν ὥραν διατρίψας, s. τὴν δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος· reprehendentes eos qui exponendum censebant βρωματισάμενος τὴν δειλινὴν τροφὴν, ut Athen. quoque 5, [p. 193, A] dicit ridiculos esse eos qui veteres quater in die sumsisse cibum putent, quod Hom. dicat, Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας· nec enim eos animadvertere quod dicat, τὸν δειλινὸν διατρίψας χρόνον. Veruntamen sive quater, sive ter, sive bis etiam tantum cibum sumserint veteres, nihil impedit illud δειελιήσας eo in l. interpr. Cœnatus, τὸ δειλινὸν βρῶμα λαβὼν, Vespertino cibo sumto. Nam quum Eumæus subulcus Telemacho dixisset sese abire custoditum porcos, rogassetque ut et domus et sui ipsius curam gereret, ne quid damni accipiat a procis, respondet Telemachus, Ἔσσεται οὕτως, ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, Fiet ita, pater, tu autem abi sumta cœna. Et subuculus hoc accepto responso, Αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου· Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε· ... ἦδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ. Quibus e verbis satis liquet, eum, ut a Telemacho jussus fuerat, prius δειελιῆσαι, i. e. ὑπὸ τὴν δειελινὴν ὥραν πλήσασθαι θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Cœnasse: deinde ad porcos se contulisse relicta domo, quoniam vespertinum diei tempus advenerat. Atque adeo idem Athen. 1 hoc hemistichium attulerat, ut probaret quarti etiam, h. e. τοῦ δειλινοῦ, pastus mentionem ab Hom. fieri.

Δειέλινος, Δειελινὸς (hoc enim modo ap. Etym. et Eust. scriptum est, illo, in Lex. meo vet.), ut δείλινος s. δειλινὸς a δείλη: i. q. adj. δείελος, Vespertinus: ut in hoc ap. Etym. versu, Apollonii puto [1, 452]: Δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο, Sole in vespertinam inclinante caliginem. [Theocr. 13, 33: Ἐκβάντες δ' ἐπὶ ξαῖτα κατὰ ζυγὰ ξαῖτα πένοντο δειελινοί.]

[Δείελον. V. Δείελος.]

Δείελος, ὁ, ἡ, Pomeridianus, Vespertinus. Od. P, [606]: Ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, i. e. δείλη, ut pro μεσημβρία dicitur μέσον ἦμαρ. [Theocr. 25, 86: Ἥλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους, δείελον ἦμαρ ἄγων. Orph. Arg. 1124: Δείελον αὖ κρύπτουσι φάος ταναηκέες Ἄλπεις.] Sic Apoll. Rh. [3, 417], ὥρη, Tempus vespertinum, ἡ ἑσπερινὴ ὥρη. || Vesper: nam sicut ἑσπέρα, ἕσπερος, sic et δείλη, δείελος dicitur, Eust. Il. Φ, [231]: Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. [Iterum HSt.:] Δείελος, Pomeridianus, et quidem In vesperam vergens, Vespertinus: ut ὥρη apud Apoll. Rh. pro ἑσπερινὴ, Vespertina. Itidemque Od. P, [l. c.] subulcus sumto cibo, Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε· quoniam ἤδη ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, Serum diei. Aliquando δείελος s. δείελον absolute ponuntur pro ἕσπερος, s. ἡ ὀψινὴ κατάστασις τοῦ ἡλίου· ut Il. Φ: Εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, i. e. ἕσπερος s. δείλη ὀψία· nam ab hoc δείλη fieri volunt δείελος, pleonasmo τοῦ ε, ut ἕσπερος ab ἑσπέρα. Sic Apoll. Rh. dicit ὑπὸ δειέλου [immo δείελον, 1, 1160], Sub vesperam. || Δείελον [immo Δειελὸς] dicitur etiam τὸ δείλινον s. δειλινὸν βρῶμα, Merenda vel Cœna. Callim. [fr. 190, ap. schol. et qui δειελίην Eust. ad l. Od.]: Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου, Petunt merendam. V. Δειελιῆσαι. [Arcad. p. 55, 4: Τὸ δειελὸς, τὸ δειλινὸν, ὀξύνεται.] || In VV. LL. Δείελον Crepusculum, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 650: Ποτὶ δείελον], Tempus pomeridianum. Vide Ἐπιδείελος. [V. paullo superius.]

[Δεικανάω, Ostendo. Theocr. 24, 56: Ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα ἑρπετὰ δεικανάασκεν, de Hercule qui dracones ab Junone immissos Amphitruoni ostendebat enectos. Verti tamen ibi licet etiam, Porrigebat. Sed Arat. 208: Δεικανόωσι διασταδὸν ἴσα πέλεθρα, una convenit signif. Ostendendi. Quæ fuisse aliena videtur ab usu priscorum epicorum. L. Dind.] || Δεικανᾶσθαι, pro δεξιοῦσθαι ap. Hom. [Il. O, 86: Οἱ δὲ ἰδόντες πάντες ἀνήιξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν· Od. Σ, 111: Τοὶ δ' ἴσαν εἴσω ἠδὺ γελώοντες καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν· Ω, 410: Ὡς δ' αὔτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα δεικανόωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο,] a δέκω Ion. derivat Eust. [Δεξιοῦσθαι interpr. etiam Apollon. v. Ἀριδείκετος, Hesych.] Δεκανᾶσθαι, Humaniter excipere, Amplecti, δεξιοῦσθαι. Hesych. enim δεκανᾶται exp. ἀσπάζεται. Supra δεικ. poet. epenth. τοῦ ι: dicitur enim παρὰ τὸ δέκεσθαι, quod Ionibus est δέχεσθαι. [Forma δεκανᾶσθαι si fuit in usu, non favet sententiæ Buttm. Gr. vol. 2, p. 102, δεικανᾶσθαι referentis ad δείκνυμι, de qua opinione v. in Δέχομαι, cui communem cum δεικ. vel δεκαν. originem fuisse præter

alia forma mihi Ion. δέκομαι persuadet. Conf. dicta in Δεδίσκομαι. Δεικάνω baryt. ponere videtur Arcad. p. 161, 21 sec. cod. Havn. L. Dind.]

[Δείκανον, τὸ, Textura, Pannus diversicolor s. varius, it. Persona, Larva. Etym. M. p. 260, 43 : Δείκανα τὰ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μορφὰς ἔχοντα· καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα δείκανα καὶ δείκηλα, quæ verba, manca tamen et corrupta, repetuntur in gl. Hesych. Δεικές. L. Dindorf.]

[Δείκελον. Δεικελιστής. V. Δείκηλ...]

[Δεικές, λαμπρὸν, περιφανὲς, ὅμοιον, Luculentum, Splendidum, Simile, Etym. M. p. 260, 47, et sine ὅμοιον Hesych. Addit Etym. : Γράφεται καὶ δευκές. Quod et Hesych. ponit cum interpr. λαμπρὸν, ὅμοιον. L. Dindorf.]

Δεικηλιστὴς, ὁ. Eust. [Il. p. 836, 42] habet Δεικηλιστής : Plut. δεικηλίκτας in Apophth. Laconicis [p. 212, F], et in Ages. [c. 21.] Ibi enim Agesilaus Callippidæ, τῷ τῶν τραγῳδοποιῶν ὑποκριτῇ, insolentius se ingerenti in comitatum ipsius, et interroganti an se non novisset, respondet, Ἀλλ' οὐ τύ γ' ἐσσὶ Καλλιππίδας ὁ δεικηλίκτας; Ubi et Plut. subjungit, ita a Lacedæmoniis vocari τοὺς μίμους. [De forma Dor. per κ v. Valck. Ep. ad Rœv. p. 66. Δεικελισταὶ, μιμηταὶ παρὰ Λάκωσι, Etym. M. p. 260, 42, et Hesych.]

Δείκηλον, vel Δείκελον, τὸ, Simulacrum, Imago. Epigr. [Anth. Pal. 5, 262] : Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσοράων. [Conf. ib. 9, 153 : Πῇ Παφίης ἀλάβαστρα ... πῇ δὲ Τριτογενοῦς δείκελον ἐνδαπίης;] Item Persona, unde fit Personatus. Vide Hesych. [Cujus gl. ex Etym. M. p. 260, 44 : Καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα δείκανα καὶ δείκηλα, esse restituendam animadverterunt intt. De larvis δικηλιστῶν conf. dicta in Δίκηλα.] Hinc Δεικηλιστὰς, vel Δεικελιστὰς, Lacon. lingua, Qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat, Mimus, ut quidem interpr. Hesych., Eust. p. 884. Et Δεικηλίκτας pro eod. e Plut. Apoph. [l. c. in Δεικηλιστής.] Fit autem δείκηλον tanquam a δείκω pro δείκνυμι : afferuntur tamen et aliæ derivv. [ab Etym. M. p. 260, 28 et schol. Apoll. Rh. 1, 746, quas tacere licet. Idem Δείκελον Ἰφιγένης, quam formam etiam Hesych. ponit, affert ex Parthenio, Δείκηλα προΐαλλε ex Apoll. Rh. 4, 1672. Ead. forma Herodot. 2, 171 : Ἐν δὲ τῇ λίμνῃ ταύτῃ τὰ δείκηλα τῶν παθέων αὐτοῦ νυκτὸς ποιέουσι, τὰ καλέουσι μυστήρια Αἰγύπτιοι. Lycophr. 1179 : Ζηρινθίας δείκηλα μὴ σέβουσι· 1259 : Ἧς καὶ πόλει δείκηλον ἀνθήσει. Joseph. B. J. 2, 10, 4 : Τὸ πάτριον ἔθος ... ὡς οὐδὲ θεοῦ τι δείκηλον, οὐχ ὅπως ἀνδρὸς, κατὰ τὸν ναὸν ... θέσθαι θεμιτὸν εἴη. Zosim. 4, 36, 3 : Τῶν ἀνθρώπων οὐδέπω τὴν διὰ τῶν ἀγαλμάτων ἐπισταμένων τιμὴν, ἐν Θεσσαλίᾳ πρῶτον ἐδημιουργήθη θεῶν δείκηλα. Suid. : Δείκηλα, μιμήματα, εἰκάσματα· τὸ δει δίφθογγον· quæ repetuntur in Δίκηλα, de qua forma HSt. :] Δίκηλα Suidæ sunt μιμήματα, εἰκάσματα [it. Timæo p. 85, addenti ὁμοιώματα, δοκήματα], Imagines, Simulacra : addenti, proprie esse τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διΐ, abusive etiam πᾶν ὁμοίωμα. Sed miror cur in hac serie posuerit, quum subjungat, τὸ δει δίφθογγον· nisi forte iis verbis indicare velit scribi etiam per diphthongum. Ap. Hesych. sane et ipsum sua serie legitur Δίκηλον, exp. itidem ἄγαλμα ἀνδριάντος, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα, εἴδωλον, μίμημα, ἀνδριὰς, ζώδιον, φάσμα, ὄψις. Quibus addit, Laconicum esse voc., indeque τὸν μιμολόγον ap. Laconas dici Δικηλίταν [eand. formam ponunt scholl. Apoll. Rh. 1, 746] : ut Suid. quoque, postquam attulit, Δικηλιστῶν καὶ μιμηλῶν, subjungit esse Comœdiæ speciem, teste Sosibio Lacone. Meminit Athen. etiam 14, [p. 621, E] h. v. Ibi enim quum e Sosibio retulisset, fuisse quendam ap. Lacedæmonios κωμικῆς παιδιᾶς τρόπον παλαιὸν, in quo aliquis ἐν εὐτελεῖ τῇ λέξει ἐμιμεῖτο κλέπτοντάς τινας ὀπώραν, aut alios hujusmodi : subjungit, τοὺς μετιόντας τὴν τοιαύτην παιδιὰν ap. Laconas vocatos fuisse δικηλιστὰς [δεικηλισταὶ epit. et Eust. Il. p. 884, 23, Od. p. 1818, 1], ὡς ἄν τις σκευοποιοὺς εἴποι ἢ μιμητάς· horumque δικηλιστῶν esse multas pro variis locis appellationes : a Sicyoniis enim φαλλοφόρους nuncupari, ab aliis αὐτοκαβδάλους : ab Italis φλύακας, vulgo σοφιστάς : a Thebanis ἐθέλοντας. Dicebantur igitur δικηλισταὶ, s. δικηλῖται, Histriones, qui in scena improbos traducebant, et mores eorum pravos et facies larvarum similitudine spectatoribus ostendentes. Supra per ει diphthongum hæc scripta habes.

[Δεικής. V. Δεικές.]

Δείκνῡμι, s. Δεικνύω, f. ξω, pr. δέδειχα [Polyb. 5, 105, 9, Galen. vol. 4, p. 322; 5, p. 362; 13, p. 582 Ch., et comp. ἀποδέδειχα ib. vol. 10, p. 431; 13, p. 122, Plut. Mor. p. 1004, E; 1139, B, ἐπιδ. Demosth. p. 805, 12; id. p. 1085, 6, ὑποδ. Dio Cass. 78, 15], tanquam a δείκω, Ostendo, Monstro. [Homer. Il. N, 244 : Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν. Conf. Od. Γ, 174, Φ, 217. Il. Γ, 452 : Ἀλλ' οὔτις δύνατο... δεῖξαι Ἀλέξανδρον ... Μενελάῳ etc.] Od. M, [25] : Αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Thuc. [1, 133 : Δείξαντος αὐτοῦ τὰ γράμματα· 5, 41 : Δεῖξαι τῷ πλήθει (fœdus)·] 6 : Ἐκέλευσεν αὐτοὺς, δείξας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. [Δ. εἴς τι, Digito monstrare. Herodot. 4, 150 : Ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἐδείκνυε ἐς τὸν Βάττον· 5, 49; 9, 82. Schweigh. Medio sic Hom. H. Merc. 367 : Δείξατο δ' ἐς Κρονίωνα.] Rursum Od. Ω, [146], φᾶρος ἔδειξεν, Eust. exp. εἰς φῶς ἤγαγεν. Est etiam Ostendo, i. e. Declaro, Manifestum facio. [Thuc. 6, 11 : Εἰ δείξαντες τὴν δύναμιν δι' ὀλίγου ἀπέλθοιμεν· 1, 37 : Τοσῷδε φανερωτέραν ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν ... δεικνύναι· 74 : Προθυμίαν πολὺ τολμηροτάτην ἐδείξαμεν. Seq. εἰ ib. 76. Seq. ὅτι 1, 143 : Δεῖξαι Πελοποννησίοις ὅτι τούτων γε ἕνεκα οὐχ ὑπακούσεσθε. Conf. 4, 92; 6, 77; 7, 63. Id. 6, 34 : Τὸ καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι. Cum ὡς Æsch. Sept. 176 : Δείξαθ' ὡς φιλοπόλις. Id. Prom. 607 : Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον, ὅ, τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί μῆχαρ ἢ τί φάρμακον νόσου, δεῖξον, εἴπερ οἶσθα· 623 : Τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον τίς ἔσται ... χρόνος· 458 : Ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα· 482 : Πρὶν ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων.] Xenoph. [Comment. 1, 3, 1] : Δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. De cor. : Ἐγὼ ῥᾳδίως πολλαχόθεν δείξω· Phil. 1 : Ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω. [Id. Cor. p. 300, 2 : Καίτοι τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα. I. q. Docere, Dicere. Hom. Od. K, 302 : Πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης, ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε. Hesiod. Op. 500 : Δείκνυε δὲ δμῳῆσσι, θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος, Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς. Æsch. Eum. 665 : Τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου. Soph. OEd. T. 285 : Οὔτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι. Quos Il. cum aliis aliorum cit. Valck. ad Phœn. v. 531. Add. Ruhnk. ad H. Cer. 479. Indicavit Schæf. Thucyd. 6, 86 : Ὅταν καιρὸν λάβωσιν ἑκάστου, οὐκ ἀνιᾶσιν· ἔδειξαν δὲ καὶ ἄλλα ἤδη καὶ τὰ ἐς Λεοντίνους, Specimina ediderunt. Liban. vol. 1, p. 81 : Δεινά τε καὶ οἷα λύπην τὴν ἐσχάτην ἐμβαλεῖν, ὑφ' ἧς δὴ καὶ πολιὰς ἐξαίφνης ἔδειξα, Canos subito ostendi. L. D. Creo, Dionys. P. v. 1171 : Αὐτοὶ γὰρ καὶ πρῶτα θεμείλια τορνώσαντο καὶ βαθὺν οἶμον ἔδειξαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης (dii). Wakef. Sed ibi commodius vertitur Exhibuerunt. Lucian. Somn. c. 8 : Ἀπὸ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, ubi v. Hemst. Soph. Aj. 1195 : Ὤφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Ἅιδαν κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρη, Monstravit, Docuit. Plato Ep. 7, p. 332, B : Ἔδειξε παράδειγμα οἷον χρὴ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίγνεσθαι. Eur. Tro. 799 : Ἵν' ἐλαίας πρῶτον ἔδειξε κλάδον γλαυκᾶς Ἀθάνα. Tzetz. Hist. 1, 495 : Πριόνα πρῶτος ἔδειξεν· 2, 236 : Πρὸ τῶν πυλῶν δ' ἐκέλευε πάντας δεικνύειν ἄθλους.] || Sæpe cum particip., ut Dem. In Mid. [p. 521, 24] : Δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. [Id. p. 1046, 7 : Ἓν μόνον ἄν τις ἔχοι δεῖξαι τουτονὶ πεφιλοτιμημένον. Schæf.] Tale est ap. Plat. : Δείξω ταῦτα οὕτως ἔχοντα. Thuc. 4 addit ἐν φανερῷ, Ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. [Conf. id. 5, 10, 72. Eur. Or. 802 : Ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος; ubi v. Porson. (792). Demosth. p. 1045, 24 : Σὺ τοίνυν δεῖξον χαλκοῦν ἕνα μόνον εἰς τὴν πόλιν ἀναλωκώς· 28 : Ἀλλ' ἐγὼ δείξω πόλλ' ἀναλωκώς. Lucian. Dial. mar. 8, 2 : Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, Ostendit se ... ferre, ubi plura Hemst. Alia signif., ut sit i. q. ἀποδεικνύναι, Facere, Reddere, Liban. vol. 4, p. 454 : Ἅλωσις μὲν πόλεως ἐν δράματι θρηνοῦντα τὸν δῆμον ἔδειξε. Qua signif. id. Ep. 109 : Ὅτι με μὴ δείκνυσιν ἕτερον Δαίδαλον, coll. a Wessel. ad Diod. Exc. p. 529, 51 :

Ὑπὸ τῶν τραυμάτων δείξας νεκρόν. || Pro ἐνδείκνυμι, Defero, Aristoph. Eq. 278: Τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι καὶ φήμ' ἐξάγειν ... ζωμεύματα, ubi ἐγὼ 'νδείκνυμι conj. G. Dindorf. Conf. Δείξις.] Δείκνυμαι, Ostendor, Monstror. Item, Manifestus fio, sequendo signif. act. Isocr. autem dixit δέδεικται pro Exploratum est, q. d. Certis indiciis compertum est. [Aliter Alexis ap. Athen. 10, p. 421, B: Εἶτα τύπτεσθαι δέδεικται καὶ παροινεῖν, Verbera et convicia apparent. || Med. signif. activa, Hom. H. Merc. 367: Δείξατο δ' ἐς Κρονίωνα.] || At Hom. δεικνύμενος dixit pro ἐπιδεικνύμενος, i. e. φιλοτιμούμενος, φιλενδεικτῶν, Ostentans se, et gloriam aucupans. [Il. Ψ, 701: Πηλείδης δ' αὖψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα, δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς.] || Δεικνύμενος autem, itidem Hom. [Od. Δ, 59, Il. I, 196] pro δεξιούμενος, vide in Δέχομαι. [De forma duplici in μι et ω notandum ap. Hesiod. Op. 449 esse præs.: Χείματος ὥρην δεικνύει ὁμβρηροῦ, et 500 imperat. præs.: Δείκνυε δὲ δμώεσσι· ib. vero 524 imperf.: Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νόμον. Mœris p. 127: Δεικνῦσι προπερισπωμένως Ἀττικῶς, δεικνύουσιν Ἑλληνικῶς, δεικνύασι δὲ οἱ δεύτεροι Ἀττικοί. Thom. M. p. 229: Δείκνυμι καὶ ζεύγνυμι λέγουσιν (Att.), οὐ δεικνύω οὐδὲ ζευγνύω. Δεικνύω Menand. Stob. vol. 3, p. 234: Τύφλους τοὺς ἐμβλέποντας εἰς ἑαυτὸν δεικνύει, idemque ap. Plut. Mor. p. 547, C: Ἐγὼ μὲν δεικνύω ἐσπουδακώς. Xenoph., alibi solitus uti forma in μι, Comment. 1, 3, 1: Δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν, et Hist. Gr. 2, 1, 11: Δεικνύων ὅσα ... ἔχοι, etc. Et recentiores omnes. Δείξαι et λέξαι confus. exx. vid. ap. Porson. ad Phœn. v. 539, de ἔδειξε et ἔδοξε Dorv. ad Char. 8, 1 init. (add. Demosth. p. 477, 5; δείξειν et δόξειν Isocr. Panath. p. 251=§ 90 Bekk.); δεδίδαχα et δέδειχα ap. Polyb. 5, 104, 9. Cit. Schæf.]

Δεικτέον, Demonstrandum, Ostendendum. [Xenoph. Ἀπομν. 3, 5, 8: Τοῦτ' αὖ δ. Theophr. C. P. 3, 7, 5: Ὑπὲρ ἧς δ. πρῶτον, Schneid. conj. Δεκτέον. Galen. Protrept. extr.: Τοῦτο δ' αὐτὸ δ. ἐφεξῆς. Aristox. Harmon. El. 3, p. 71: Ὅτι δ' ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου μία ὁδὸς ἐφ' ἑκάτερα δ. Et ead. p. paullo post et p. 72 et 73. Item ap. Mathematicos quavis fere pagina. L. D. Tzetz. Hist. 12, 75: Τοῦτο τανῦν δ. ὡς ... 875: Ὅτι τὸ γένος μάχιμον ... δ. Elberling.]

[Δεικτηριάς, άδος, ἡ, ap. Polyb. Athen. 13, p. 576, F: Αἱ δὲ καλλίσται τῶν οἰκιῶν (Alexandriæ) οὐ Μυρτίου καὶ Μνησίδος καὶ Ποθεινῆς προσαγορεύονται; Καίτοι Μνησὶς μὲν ἦν αὐλητρὶς καὶ Ποθεινὴ, Μύρτιον δὲ μία τῶν ἀποδεδειγμένων καὶ κοινῶν δεικτηριάδων. Ubi tamen libri δικτηριάδων vel δηκτηριάδων. Prostibulas vertit Dalech., Mimas Vales. ad Diod. Exc. p. 606, 65 Wess., cujus sententiæ minus accommodata videntur verba τῶν ἀποδ. καὶ κοινῶν.]

Δεικτήριον, τὸ, Locus quidam ap. Samum ita dictus ab ostendendo. Etym. [M. p. 261, 9 et Zon. p. 482: Δ. τόπος τῆς Σάμου, ὅτι ἐν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ διέγραψε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος δεικνύουσα τῷ Περσεῖ, ὅτε αὐτὸν ἀπέστειλεν ἐπὶ τὴν γοργοτομίαν· παρὰ τὴν δεῖξιν οὖν δεικτήριον. Similia v. ap. Valck. ad schol. Eur. Phœn. v. 240, ab Schæf. cit. Diog L. 5, 37: Οὗτος (Theophrastus) τά τε ἄλλα καὶ περὶ δεικτηρίου τοιαῦτα διείλεκται ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ, ubi al. δικαστηρίου, Scholam interpr. Schneider. Quomodo capiendum ap. Basil. Seleuc. De S. Thecla 2, 27: Ὤφθην ἐπὶ τοῦ δεικτηρίου· λέγεται δὲ οὕτως ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐπιδείκνυνται οἱ λέγοντες, τοῦτο ἔστιν ὁ ἀμβων ἤτοι τὸ ἀκροατήριον.]

Δείκτης, ὁ, Ostensor, Demonstrator, ut δείκτησι θηρῶν, Ferarum demonstratoribus, VV. LL. [Orph. H. 7, 16: Δείκτα δικαιοσύνης. Wakef.]

Δεικτικὸς, ἡ, ὸν, Ostensivus, Demonstrativus: δάκτυλος, Digitus, quo ostendimus, Lat. Index. [Cyrill. Comm. in Io. l. 2, vol. 5, p. 233, D: Οὕτω γὰρ ἦν ἐνεργέστερόν (l. ἐναργ.) πως καὶ δεικτικώτερον τοῖς ἀκροωμένοις ἀπεργάσασθαι τὸν λόγον. Apoll. De constr. p. 80, 27: Αἱ τοιαῦται γενικαὶ ἀντωνυμιῶν δεικτικαὶ οὖσαι. Confus. c. δεκτικὸς v. ap. Bast. ad Greg. p. 267. L. D.]

Δεικτικῶς, Demonstrative: δ. ἀντωνυμίαι exp. αἱ δεικτικῶς προφερόμεναι. [Phot. v. Τυννοῦτο· Δεικτικῶς τὸ μικρόν. L. D. Schol. Eur. Hec. 1014 (993 Matth.): Δ. εἶπε ταύταις ταῖς σκηναῖς. Conf. id. Or. 198=190, sch. Soph. Aj. 1305 et Arist. Vesp. 250. Angl.]

[Δείκω, τὸ φανερῶ, et Δείκω, τὸ φοβοῦμαι, verba nihili, ponuntur illud ab Herodiano Epim. p. 247, et Etymol. sæpius, hoc ab Niceph. Greg. fr. Lex. p. 330 Herm.]

Δειλαίνω et Δειλαίνομαι, Timidus sum, Timidum me præsto. Timeo, Timide ago, VV. LL. At Δειλανθεὶς Hesychio κλεφθεὶς, ἀπατηθείς. [Vitiose scriptum pro Δηλανθείς. Hemst. Conf. Δειράζειν, Δηλήμων. Verbo Δειλαίνω utuntur Aristot. Eth. Nic. 2, 6, 5, 13, Plut. Mor. p. 1046, F, Hesych. in Λαβρύσσει, ab Hemst. cit. Med. Lucian. Ocyp. v. 153, et quem cit. Hemst. schol. Æsch. Sept. 206, et quem Schneid. Nicet. Is. Ang. 2, 1, p. 254, C. Eust. Opusc. p. 280, 60, Il. p. 1126, 39. C. accus, Etym. M. et Zon. v. Κροκόδειλος: Δειλαίνεσθαι τὰς κρόκας, ὃ σημαίνει τοὺς αἰγιαλούς. Tetz. Hist. 5, 29: Πάντων δειλαινομένων τε τῶν Τρώων Διομήδην. C. inf. Demetr. Hieracosoph. p. 170: Εἰ ... δειλαίνοιτο εἰσελθεῖν εἰς τὸ καταφύγιον. L. Dindorf.]

Δείλαιος, α, ον, i. q. δειλὸς, ἀναλκὴς, Hesych. [Ap. Hes. est: Δείλαιον, μάταιον, ἀχρεῖον, δειλὸν, ἄναλκες. Quæ duæ possunt gl. videri Δείλαιον, μ. ἀ. Δειλὸν, ἀναλκες. Δείλαιος perpetuo de misero dici, non de δειλῷ, affirmat Heyn. ad Il. X, 31, ab Schæf. cit.] Soph. autem schol. exp. δειλοποιὸς in Trach. [1027]: Θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. [Rectius vertitur Misera. Æsch. Cho. 517: Θανόντι δ' οὐ φρονοῦντι δειλαία χάρις ἐπέμπετο. Soph. El. 758: Δειλαίας σποδοῦ· OEd. C. 513: Τᾶς δειλαίας ... ἀλγηδόνος· Ant. 1311: Δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. Eurip Hec. 157: Δειλαίου γήρως· 203: Γήρᾳ δειλαίῳ.] || Miser, Infortunatus, ut Aristoph. schol. exp. N. [14]: Ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος Ὑπὸ τῆς δαπάνης. [Eubul. Athen. 13, p. 559, C: Οἴμοι δείλαιος. Hemst. Ubi sec., ut sæpe, corripitur. Aristoph. Vesp. 165 in fine trimetri, Eq. 139: Οἴμοι δείλαιος, ubi cod. Rav. δείλαος. Plut. 850: Ὡς ἀπόλωλα δ. Eur. Suppl. 279: Ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα δειλαία. Æsch. Prom. 581: Οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις; Pers. 325: Κεῖται θανὼν δείλαιος, οὐ μάλ' εὐτυχῶς. C. genit. Soph. OEd. T. 1347: Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον. Eur. Hec. 157: Δειλαία δειλείου γήρως. Utitur etiam Æschin. C. Tim. p. 24 St.: Ἐκκοπεὶς ὁ δ. ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς. Superlat. Eur. Alc. 263: Ἁ δειλαιοτάτα, it. Lysias p. 170 St. Fem. tertia correpta est Anth. Pal. 9, 32: Ὁλκάδα τὰν δείλαιαν ἀεὶ κλόνος, ἦ γε τὰ πόντου. Cujus licentiæ insolentia impulisse videtur Plan., ut δείλαιος poneret. Confus. c. δειλὸς v. in illo.]

[Δειλαιότης, ητος, ἡ, Miseria, Infortunium. Schol. Arist. Eq. 1148: Βάλλ' εἰς μακαρίαν, οἱ μὲν κατ' εὐφημισμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, βάλλ' εἰς δειλαιότητα.]

[Δειλακρινὸς, ἡ, ὸν, i. q. δειλακρίων. Etym. M. p. 261, 38: Εἴρηται καὶ ... δειλακρίνας. Rectius Gud. p. 136, 14 δειλακρινός.]

[Δειλακρίων. V. Δείλακρος.]

Δείλακρος, ὁ, ἡ [immo α, ον], Extreme timidus aut miser. Aristoph. Pl. [973], subantem anum deridens: Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα. [Cant. Locr. ap. Athen. 15, p. 697, C: Τὴν δειλάκραν. Masc. ponit Etym. M. p. 261, 37: Εἴρηται καὶ δεῖλακρος καὶ δειλάκρα, et Gud. 136, 13.] Et Δειλακρίων, ονος, ὁ, pro eod. ap. Eund. Av. [143]: Ὦ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν οἷων ἐρᾷς. || Mercurius dicebatur veluti λίχνος, ὅτι κρεαδίων ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ, κατήργετο αὖθις, Suid. [Fallitur: Suid. explicat Arist. locum in Pac. v. 192: Ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες. Hemst.]

Δειλανδρέω, Terreor, Paveo, Bud. ex 2 Macc. [8, 13]: Οἱ δειλανδροῦντες διεδίδρασκον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτούς. [Joseph. De Maccab. p. 511, 514; Greg. Nyss. vol. 2, p. 498, D. Hemst. V. Δειλανδρία.]

Δειλανδρία, ἡ, Timiditas, quasi a δείλανδρος, Timidus, s. ad verbum, Timidus vir. [Suid.: Δειλανδρία καὶ Δειλανδρῶ. Theophanes p. 259, C, vitiose: Πείθουσιν αὐτὸν ἐκ δειλανδρείας φεύγειν τοὺς Ῥωμαίους. Δειλανδρία Theodos. Acroas. 1, 65; 2, 112, 148; 3, 81; 5, 114. L. D. Germ. Cpol. Grets. p. 122, B: Ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, τοῦ ἀφανῶς σοι προβάλλοντος καὶ δειλανδρείαν (scr. δειλανδρίαν) ἐμποιοῦντος. Hase.]

[Δείλανδρος, ὁ, Timidus. Arcad. p. 74, 24. Boiss. ad Herodian. Epim. p. 165: « Theodorus Prodr. in

Rhod. 1, p. 42 : Τοῦτον δὲ τὸν Κλέανδρον τὸν γηραλέον, κλαίει δὲ πάντως τὴν σφαγὴν ὑποτρέμων (δείξας Στρατοκλῆ) πέμψον εἰς τὴν πατρίδα. Seni illi nomen erat Stratocli, non Cleandro. Sic autem corrigo librarii oscitantis mendosam manum : Τοῦτον δὲ τὸν δείλανδρον, τὸν γ. » L. D. Jo. Clim. p. 172, 7 : Τῆς φυγῆς τῆς δειλάνδρου. Hase.]

[Δείλανσις, εως, ἡ, Terror. Nicet. Is. Ang. 1, 9, p. 248, D : Ἡ πολλὴ τότε ἦν αὐτοῖς ἡ δ.]

[Δείλαρ. V. Δέλεαρ.]

[Δείλας, αντος, ὁ, Dilas, n. pr. viri. Eust. Il. p. 1246, 64 : Δειλοὺς δὲ ἀνθρώπους κἀνταῦθα συνήθως τοὺς δειλαίους φησίν· ἕτεροι δὲ τοὺς ἀτυχεῖς· Δείλας γάρ, φασι, πρῶτος τὸν εἰς φόνον κλῆρον εὗρηκε. Καὶ λαλοῦσι μὲν οὗτοι οὐ πάνυ σαφῶς, ὃ δὲ λέγουσι τοιοῦτόν ἐστιν. Εὕρημα ἦν Δείλαντός τινος τὸ κληροῦσθαι ἤτοι λαγχάνειν ἐπὶ φόνῳ, οἷον ἐπὶ μονομαχίᾳ ἢ θηριομαχίᾳ ἢ καὶ ἄλλως ἐπὶ φόνῳ ἀδίκῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ δειλοὶ ἄνθρωποι οἱ ἀτυχοῦντες εἰς ζωὴν κ. τ. λ. Additur in schol. Thracem fuisse, remque tradi a Theoclyto. L. Dindorf.]

[Δειλάσαι. V. Δειλιάζω.]

Δείλετο, quasi a Δείλομαι, In pomeridianum s. vespertinum tempus vergo. Od. H, [288] : Εὖδον παννύχιος, καὶ ἐπ' ἠῶ, καὶ μέσον ἦμαρ· Δείλετό [al. Δύσετό] τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δείλη, ἡ, Pomeridianum tempus, quando jam sol vergit ad occasum : quoniam tunc ἡ εἴλη τοῦ ἡλίου ἐνδέει, Eust., Etym. Aristot. Probl. [26, 33] : Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωῒ δὲ οὔ, Horis pomeridianis, Gaza; Circa vesperam, Bud. Id. H. A. 6, 8 : Ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, A pomeridiano tempore orsus, Gaza. Theophr. H. Pl. 9, [17, 3] : Πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι, Antequam esset meridies, Gaza. Plerumque vero δείλης, cum opp. habet πρωΐ, exp. Vesperi. Geopon. [16, 1, 4] : Βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωῒ καὶ δείλης, i. e., ut Varro tradit de equis, Admittere oportet bis in die, mane et vesperi. Xen. [Hell. 1, 1, 3] : Ἐναυμάχησαν ... κατὰ τὴν ἠϊόνα μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, A mane ad vesperam. Immo complures ipsum δείλη per se positum, Vespertinum tempus interpr. [Soph. fr. Thyest. ap. schol. Eur. Phœn. 227 : Εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ὄμφακος τύπον ... δείλη δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπώρα.] Illud enim Aristotelis, πρὸς τὴν δείλην, reddunt verbis Ciceronis, Vespertinis temporibus, s. Vespertinis simpl. Sic et illud Plut. Themist. [c. 15] : Μέχρι δείλης ἀντισχόντες, Ad vesperam usque; περὶ δείλην, Circa vesperam : eodemque modo ὑπὸ τὴν δείλην, et ἀμφὶ τὴν δείλην : et δείλης γηρῶντα, Vesperi senescentia; capitur enim illud δείλης adv., sicut Vesperi. Julian. : Ἔθυσα δείλης, εἶτ' ὄρθρου βαθέος. [Plato Epist. 7, p. 348, E : Τῇ δὴ μετὰ ταύτην τὴν ἡμέραν δείλης Εὐρύβιος καὶ Θεοδότης προσηλθέτην μοι. Mœris tamen p. 133, postquam dixit de δείλης πρωΐας et ὀψίας, addit : Κατ' ἰδίαν δὲ δείλης οὐ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, λέγεται δὲ μόνον δείλης καθ' ἑαυτὸ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, et sim. Thomas p. 202, Pseudophil. p. 301. Et Ep. 7 Plat. certissime suppositam judicat Niebuhr. Hist. Rom. vol. 1, p. 20. Tamen vanam esse Atticistarum observationem locis Xen. supra citt. et Thuc. 4, 69, et 103, ubi est περὶ δείλην, ostenderunt intt.] || Interdum additur ἑῴας, πρωΐας, ὀψίας, accommodaturque omnibus diei partibus. Nam δείλης ἑῴας pro Sub auroram dicitur. Synes. [Epist. 4, p. 159, C] : Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου πρὸ δείλης ἑῴας, μόλις ὑπὲρ μεσοῦσαν ἡμέραν τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Ante crepusculum. Idem, Ἅραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑῴας, sub. δείλης vel ὥρης. At δείλη πρωΐα, inquit Eust. [Od. p. 1580, 21], τὸ πρῶτον φασὶ τῆς δείλης, τὸ εὐθὺς τῆς [non τῆς sed ἐκ Eust.] μεσημβρίας, Tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint esse Tempus matutinum. [Herodot. 8, 6 : Περὶ δείλην πρωΐην γινομένην. Qui etiam δείλης ὀψίης 7, 167. Mœris p. 132 : Δείλης πρωΐας τὸ μετὰ ἕκτην ὥραν, i. e. citra meridiem, ut diserte Timæus p. 75 : Δ. πρ. τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ. Eust. Il. p. 1142, 51 : Εἰς δὲ τὸ πρωὶ πρόσκειται τὸ ὑπηοῖοι, ὡς ἂν ὁ ὄρθρος νοῆται· ἄλλως γάρ, φασί, πρωὶ λέγεται καὶ τὸ ἕως ἕκτης ὥρας. Φιλήμων οὖν φησι, Μεμίσθωταί (μεμίσθωνταί schol. Ven. et Voss. ap. Valck. ad Ammon. p. 104) με δείλης πρωΐας, ἤτοι περὶ τοιαύτην πρωΐαν, ἀφ' ἧς ἡ δείλη ἄρχεται. Ὅθεν σημείωσαι ὅτι τὸ ἐπέκεινα τῆς τοιαύτης ὥρας ἀκριβῶς δείλη ὀψία λέγεται.] Δείλης ὀψίας, Tempus vespertinum sub occasum solis, Dem. [p. 1301] : Ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας· ὥστε συνέβη ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομ' ἐκαλεῖτο σκότος ἤδη εἶναι. Thuc. 8, [26] : Περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. [Geop. 3, 1, 1 : Τὰς ἑωθινὰς καὶ δείλης ὀψίας ὥρας. Mœris l. c. : Δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. Tim. : Δ. ὀψίας, τῇ πρὸ δείπνου (ὥρᾳ). Δείλης et ὀψὲ confusa Xen. OEc. 5, 6.] Reperitur et δείλη μεσημβρία pro Meridie : necnon δείλη ἑσπέρα pro Vespere. Herodian. 3, [12, 16] : Ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, Erat autem jam diei vesper. Dici vero et Δείλης nominat., ut sit, ὁ δείλης, existimat Bud. afferens ex Il. Φ, [111] : Ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται. || Etym. etiam Δειέλη pro δείλη dici tradit, nec non Δεείλη : quod postremum proxime ad etymon accedit : nam δείλη dicta putatur παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τῇ ἕλῃ sive εἴλῃ, quasi δεέλη : nam a meridie ἀμυδροτέρα γίνεται ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, quæ ἕλη s. εἴλη nominatur.

[Δείληθι. V. Δειλιάζω.]

Δειλήμων, ὁ, Timidus, Hesychio etiam εἰδήμων : nisi forte pro eo δειδήμων leg. quis censeat. [Glossa refertur ad l. Hom. in Δειδήμων cit., ubi est varietas δειλήμων. Εἰδήμονες recte Alb. e dittographia natum judicat.]

[Δείλης, ὁ. V. Δείλη.]

Δειλία, ἡ, [Formidatio, Trepidatio, Pavor, Gl.], Timiditas, inter quod vitium et θρασύτητα, ἀνδρία medium locum occupat : Οὐ τρυφῆς καὶ πολυτελείας ... ἔκγονον οὖσαν, ἀλλὰ μοχθηρᾶς φύσεως καὶ ἀγεννοῦς, καὶ δόξαις πονηραῖς ἑπομένης, ut Plut. [Artox. c. 24] tradit. Thuc. [1, 122 : Διὰ δειλίαν ἀνέχεσθαι. Conf. 6, 79;] 3, [82] : Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής. Dem. [p. 566] : Δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodian. 7, [8] : Διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα. Et ap. Lys. [p. 140] : Δειλίας ἁλῶναι, et Æschin. [p. 78] : Δειλίας γραφή. E Plat. autem affertur, Epist. 7, [p. 351, A] : Ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος. [Xen. Comm. 1, 1, 16 : Τί ἀνδρεία, τί δειλία. Soph. tum alibi tum fr. Atrei ap. sch. Eur. Hipp. 309 : Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ἣ βόσκεται. Aristoph. Plut. 207 : Εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν. Ap. Eur. Ion. 1504 : Δειναὶ μὲν τότε τύχαι, δειλία δὲ καὶ τάδ', ubi minus feliciter Scalig. δείλαια, legendum δεινά. L. Dindorf.]

Δειλιάζω, i. q. δειλιάω, VV. LL. [Videtur fictum ex aor. δειλιάσαι.] Δείληθι etiam ap. Hesych. reperitur quod exp. φοβοῦ. Et Δειλάσαι, quod exp. δειλιάσαι : sed suspecta hæc videri possunt. [Pro δείληθι Alb. δείδιθι.]

Δειλιαίνω, Terrefacio, Timorem incutio. Deuter. 20, [8] : Ἵνα μὴ δειλιαίνῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. [Pass. Jo. Clim. p. 272, 30 : Ἐπεὶ καὶ λησταὶ καὶ τυμβωρύχοι οὐ δειλιαίνονται ὡς ἔτυχεν. Hase.]

Δειλίασις, ἡ, Pavor, Formido. Plut. Fabio [c. 17] : Ἡ πρὸς τοῦτο μέλλησις αὐτοῦ καὶ δειλίασις.

[Δειλιατές, Aristid. Wakef.]

Δειλιάω, άσω, Ob ignaviam et timiditatem refugio detrectoque periculum, Timido animo sum. [Trepido, Formido, Gl. Thomas p. 91 : Ἀποδειλιῶ δοκιμώτερον ἢ δειλιῶ, ubi Diogenis L. et Greg. Nys. exx. attulit Sallier.; Diod. 20, 78, et cit. ab Wessel. ad ejusd. lib. c. 3, p. 407, 78, Alex. mon. De invent. crucis init. Schæf. Testim. a lxx et gramm. petenda omitto, excepto Poll. 3, 137, qui et δειλιᾶν ponit et ἀποδειλιᾶν. Cum acc. Malal. p. 116, 2 : Δειλιῶν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὠμότητα.]

[Δειλιναῖος, α, ον, Vespertinus. Theophyl. Sim. Hist. 8, 8, p. 207, C : Τῷ δειλιναίῳ καιρῷ. L. Dind.]

[Δειλινίσας pro Δειελιήσας, ut videtur, scribitur in schol. Hom. Od. P, 599. Cit. Elberling. Δειλινήσας ap. Suid.]

Δειλινὸς, ἡ, ὸν, Pomeridianus : ut βρῶμα, s. subst. δειλινὸν, Merenda, τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δείπνου [verba Athenæi 1, p. 11, E]· unde δειελιήσας [Od. P, 599], Qui merendam sumsit. Plut. [Mor. p. 70, E], διατριβὴ, Pomeridiana confabulatio. [Com. ap. schol. Soph. Aj. 257 : Ἀλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο. Mauric.

Strat. 4, 3, p. 113 : Περὶ τὰς δειλινὰς ὥρας. Poll. 1, 68 : Δειλινοῦ καιροῦ. Ἡ δειλινὴ et ἡ δ. τῆς ἡμέρας sc. ὥρα, schol. Hom. v. cit. et 606. L. D.] Τὸ δειλινὸν adv. dicitur pro δείλης, Vesperi : Exod. 29, [39] : Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δ. [Lucian. Jov. Tragœd. c. 15 : Ὡς περιπατήσαιμι τὸ δ. ἐν Κεραμεικῷ· Lexiph. c. 2 : Εἶτα τὸ δ. περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ. Δειλινὰ et δεῖπνα confus. ap. Athen. 10, p. 418, B.]

[Δειλοκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui corde timido est. Const. Man. Chron. p. 41, 123, 133.]

[Δειλοκαρδίως, Timide. Ducas Hist. Byz. p. 6, A : Δ. κἀκεῖνοι πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντεῖχον. L. Dind.]

[Δειλοκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, Propter timiditatem contemptus. Proc. Paraphr. Ptolem. p. 95. L. D. Pro eo legitur Ptolem. Tetrab. p. 66, 7, δειλοκαταφρονηταὶ, minus bene, ut videtur. Melanchth. vertit, Periculorum contemptores. Hase.]

Δειλοκοπήσας, Hesychio ἐξαπατήσας [sic interpr. etiam Zon. p. 489], ἐκφοβήσας : pro quo Varin. δειλοκομπήσας [ex Suida, qui addit Ἕρμιππος], et rectius, ut sit ὁ τοῖς ἑαυτοῦ κόμποις δειλάνας, Sua jactantia metum incutiens. Διειλοκομπάσας, eid. Hes. σκιᾷ καὶ κόμπῳ ἐξαπατήσας.

[Δείλομαι. V. Δείλετο.]

[Δειλόνους, ὁ, ἡ, Qui pavido est ingenio, pavidæ mentis. Const. Man. Chron. p. 101. Boiss.]

[Δειλοποιέω, Gl. Pavefacio. Δειλοποιεῖ, Concinnat. Ubi Vulcan. δηλοποιεῖ leg. censet.]

[Δειλοποιός, ὁ, ἡ, Timefaciens. Schol. Soph. Tr. 1030.]

Δειλὸς, ἡ, ὀν, Timidus, Ignavus : nam respiciendo etymum, cogor ab hac signif. auspicari. Il. [A, 293 : Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι·] N, [278] : Ἔνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ ὅστ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη· [279] κακὸν appellat, quem hic δειλόν. [Thucyd. 2, 62 : Αὔχημα μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίγνεται. Conf. 6, 36.] Aristot. Eth. 2 : Ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Plut. De fort. Rom. : Ἀλκὴν δὲ καὶ θράσος δειλοῖς ἐντιθείσης. Dicitur et de alia timiditate : interdumque cum πρός : ut ap. Eund. [Mor. p. 530, F] : Δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτολμος. [Id. ib. p. 939, C : Φυτὰ ... ἐν Λιβύᾳ καὶ ... ἐν Αἰγύπτῳ δύσριγα κομιδῇ καὶ δειλὰ πρὸς χειμῶνάς ἐστι.] Sed et cum gen. δειλὸς τῆς αἰδοῦς affertur e Plat. [Aristoph. Plut. 123 : Ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων· 439 : Ὦ δειλότατον σὺ θηρίον. Translatum ad rem ap. Eur. Androm. 758 : Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Phœn. 597 : Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. Τὸ δειλὸν, Timiditas, eid. Or. 783 : Φεύγω τὸ δειλὸν τῆδε· Herc. F. 316 : Οὗτοι τὸ δ. οὐδὲ τοῦ βίου πόθος θανεῖν ἐρύκει με. Provv. Δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος et Δειλότερος Πεισάνδρου de hominibus valde meticulosis explicat Suidas.] || Miser. [Il. P, 670, etc. : Πατροκλῆος δειλοῖο· Od. N, 299 : Ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται;] Od. Ξ, 243 : Αὐτάρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς. Sic δειλὴ, Misera, Il. [Σ, 54 : Ὦ μοι ἐγὼ ... δειλὴ, ὤ μοι ὀυσαριστοτόκεια·] T, 287 : Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. [Od. Υ, 115 : Κρῖνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅ,τττι κεν εἴπω· X, 431 : Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ, τί νυ βείομαι.] Idem generaliter omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet, eo modo, quo dixit Virg. Mortalibus ægris. [Il. X, 31, 76, etc., it. Hesiod. Op. 684.] At ubi gen. jungit h. v. Hom., pro superl. ponit, sc. δειλὲ ξείνων pro δειλότατε ξένων, i. e. δειλαιότατε, Miserrime. Sic Od. Ξ, 361 : Ἆ δειλὲ ξείνων. Alibi autem sine genit. [Il. Λ, 441, 452; Π, 837, etc., ubi it. sing. Sed plur. Il. Λ, 816. Od.] Φ, 86 : Ἆ δειλοὶ [δειλὼ], τί νυ δάκρυ κατείβετον; [Callim. Dian. 255 : Ἆ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν. Nonn. Dion. 48, 849 : Ἆ μέγα δειλή. De re Hesiod. Op. 367 : Δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.] || Exp. etiam Debilis, Infirmus : ac certe Hesych. vult δειλὸν inter alia signif. etiam ἀσθενῆ : sed δειλὸν γῆρας ap. Hesiod. [Op. 113] malim aut Miseram senectutem, aut certe, cum Lat. poetis, Ægram senectutem, sicut Virg. dixi Ægros mortales appellare, quos Hom. δειλοὺς βροτοὺς, quam Debilem s. Infirmam senectutem interpr. [Longin. De subl. 2, 1 : Γεννᾶται γάρ, φησι, τὰ μεγαλοφυῆ καὶ οὐ διδακτὰ παραγίνεται, καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ τὸ πεφυκέναι· χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἴονται, καὶ τῷ πάντι δειλότερα καθίσταται ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα. Wakef.] || Malus, Improbus; ut multi vertunt Od. Θ, [351] : Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic utuntur et alii poetæ interdum [Hesiod. Op. 711 : Δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον ποιεῖται. Id. sive Musæus ap. Clem. Strom. 6, p. 751 : Δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές. Scol. ap. Athen. 15, p. 695, C : Ἀδμήτου λόγον ὦταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις. Bacchyl. ap. Plut. Mor. p. 36, C : Πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ], sed nullus frequentius, quantum meminisse possum, vel potius nullus tam frequenter, quam Theognis. Dicitur et de rebus : ut Pythag. [v. 21] : Λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. [Theognis 307 : Ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν· conf. 351, 463 etc., et Hesiod. supra cit.] Hujus autem signif. occasionem inde sumtam existimo, quod ignavi pro hominibus nequam haberi soleant : ac certe videmus versa vice et κακὸς pro δειλὸς in timiditatis signif. poni, ut et paulo ante admonui : vicissimque ἀγαθὸς pro Strenuo usurpari, ut suo loco dictum a me fuit. [De forma Δελὸς v. s. illa. Δ. confus. c. ἄλλος v. Theogn. v. 1262 Bekk.; c. δεῖλαιος Jacobs. ad Anth. vol. 9, p. 15 ; c. δεινὸς s. illo, c. δῆλος Bast. ad Greg. p. 930, c. δοῦλος in Χαλκιδεύς.]

Δειλότης, ητος, ἡ, Timiditas, Pavor, i. q. δειλία. [Hesych. : Δειλίην, δειλότητα.]

[Δειλόφθονος. Polemo Phys. p. 210 : Εἰ δὲ (ὀφθαλμοὶ) ὠχροί εἰσιν, ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον τὸ φρόνημα σημαίνουσι, καὶ δειλόφθονον, καὶ μιαιφόνον, ubi Sylb. : « Rectius fortasse φιλοφόνον. » Cf. Adamant. p. 338 : Εἰ δὲ ὠχροί εἰσιν, ὠμόφρονες, ἀπάνθρωποι, καὶ δειλοφθόνοι, καὶ μιαιφόνοι. Schneid.]

[Δείλοψ, ὄνομα ἔθνους, Suid.]

[Δειλόψυχος, ὁ, ἡ, Timidi animi, Timidus. Schleusn. Lex. in V. T. Joseph. De Macc. 8, 16. Verbum δειλοψυχέω Herodoto 7, 229 inferebat Reisk.]

[Δειλόω.] Δειλόομαι, Timeo, Paveo : δειλωθεὶς, Territus, Macc. [1, 16.] Bud. [Diod. 20, 78 pro δειλιάσας libri duo minus boni δειλωθεὶς vel δηλωθεὶς. Schol. Hom. Il. B, 212 citat Wakef.]

[Δειλῶς, Timide, Gl. etiam Absurde. Pollux 1, 159; 3, 137. Id. 5, 123 : ... εὐλαβῶς· εὐτελὲς γὰρ τὸ δειλῶς. Euseb. V. Const. citat Kall. Theocr. 30, 15 : Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.]

Δεῖμα, τὸ, Metus, Terror, [Pavor, Gl.]. Il. E, [682] : Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. Plato De rep. [3, p. 386, A : Ἦ ἦγεῖ τινά ποτ' ἂν γενέσθαι ἀνδρεῖον, ἔχοντα ἐν αὐτῷ τοῦτο τὸ δεῖμα; 413 extr. : Νέους ὄντας ἐς δείματ' ἄττα κομιστέον· 1, 330, E] : Ὑποψίας καὶ δείματος μεστός. [Æsch. Suppl. 514 : Ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον· 566 : Βροτοὶ δ' οἱ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι χλωρῷ δείματι θυμὸν πάλλοντο. Et ib. 738. Eur. Ion. 584 : Δεῖμα προσβάλλεις πατρί; et alibi. Aristoph. Ran. 688 : Ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας κἀφελεῖν τὰ δείματα. Thuc. 2, 102 : Οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων (Alcmæonis)· 7, 80 : Καὶ αὐτοῖς φόβοι καὶ δείματα ἐγγίγνεσθαι. Democrit. Stob. vol. 1, p. 208 : Ἀδικίης δεῖμα. Pausan. 3, 10, 1 : Τῷ Ἀγησιλάου δείματι ἡσύχαζον.] Plut. [Mor. p. 168, A] : Προσεμφορῶν αὐτῷ δείματα καὶ φόβους καὶ ὑποψίας καὶ ταραχάς. [Lucian. Contempl. c. 15 : Ἐλπίδες καὶ δείματα καὶ ἄνοιαι καὶ ἡδοναὶ, ubi est var. δείγματα, de qua conf. dicta in Δεῖγμα. Pausan. 10, 23, 7 : Τὰ ἀπὸ αἰτίας μηδεμιᾶς δείματα ἐκ τούτου (Pane) φασὶ γίνεσθαι.] || Terriculamentum, φόβητρον, Hesych. [Orph. Arg. 929 : Σῆμα χαμαιζήλοιο Διός. Ruhnk. Ep. cr. p. 257 : « Cod. meus δῆμα. Emenda δεῖμα, Terriculamentum. Soph. El. 411 : Ἐκ δείματός του νυκτέρου. Lucian. Alex. c. 47 : Δειμάτων μὲν καὶ φασμάτων καὶ τεράτων ἀπαλλάττον. » Æsch. Cho. 524 : Νυκτιπλάγκτων δειμάτων. Et alibi ipse ceterique tragici. Eur. Hec. 70 : Τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω δείμασι, φάσμασιν; Athen. 3, p. 98, B : Ἀναίρεσιν τῶν δειμάτων. || Monstrum. Æsch. Cho. 585 : Πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη, πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι. Eur. Herc. F. 200 : Πέρσας δείματα θηρῶν. Orph. Lith. 540 : Δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον. Addit Wakef. Oppian. Hal. 5, 24 : Ἀναιδέα δείματα πόντου. Confus.

c. δεῖγμα et δέρμα v. in illis.] Exp. et Periculum, metus enim nonnisi periculi est. Apoll. Rh. [2, 644]: Ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐν δείμασι. [Ita verti possit Pausan. 10, 23, 5 : Ἠκόντιζόν τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἐτόξευον σὺν οὐδενὶ ἀπὸ τῶν βαρβάρων δείματι.]

Δειμαίνω, Timeo, Terreo. [Hom. H. Apoll. 404 : Καθείατο δειμαίνοντες. Herodot. 3, 51 : Καίπερ δειμαίνοντες ὅμως ἐδέκοντο· 4, 136 : Δειμαίνοντες ἐμένετε.] Plato De rep. 1, [p. 330 extr.] : Ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει. Herodot. [8, 99] : Δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, De Xerxe sum sollicitus. [Et alibi. Id. c. ὑπὲρ ib. 140 : Δειμαίνω ὑπὲρ ὑμέων. Et seq. μὴ (ut ap. Theocr. 27, 21) 1, 165 : Δειμαίνοντες μὴ γένωνται· 5, 16 : Μὴ κατακυλισθῇ δειμαίνοντες. Et c. accus. 1, 159 : Δειμαίνοντες τὴν Περσέων δύναμιν, et alibi. Æsch. Prom. 41 : Οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; Suppl. 74 : Δειμαίνουσα φίλους. Soph. OEd. C. 492 : Ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν ἀμφὶ σοί. Eur. Hec. 185 : Δειμαίνω τί ποτ' ἀναστένεις; de cujusmodi structura v. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 793. Sequente inf. Eur. Rhes. 933 : Σ' ... οὐκ ἐδείμαινον θανεῖν· conf. Or. 544, Suppl. 554. Mosch. 3, 57 : Τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐφεῖσαι τὸ στόμα δειμαίνοι.] Apud Suid. e Procop. [Hist. arc. c. 1], δειμαίνουσα δέος. Apud Eund. : Δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοήν, ἐξεστήκεσαν. Et, Ἀμφὶ τῷ περιβόλῳ δειμαίνοντες. [Terreo. Æsch. Pers. 600 : Κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ, ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ. Unde Δειμαίνεσθαι pass. signif. Quint. 2, 499 : Περιτρομέοντο δὲ πᾶσαι ἀμφὶ Θέτιν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρες ὀδρίμου ἀμφ' Ἀχιλῆος ἰδ' ἄσπετα δειμαίνοντο. Confus. c. λιμαίνω Herodot. 6, 28, Appian. B. C. 2, 61 notat Schweigh.]

Δειμαλέος, α, ον, Timidus, Terribilis et timorem incutiens. Nam Hesych. [Ὁ δειμαλέος] exp. 'etiam εὐλαβής, φοβερὸς, et Suid., δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός. Epigr. [Anth. Pal. 7, 69] : Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων. Sic κεραυνὸς, i. e. Terrificus. [Theognis 1128 : Δειμαλέους τε μυχούς. Batrachom. 278 : Κεραυνὸν δειμαλέον, Διὸς ὅπλον. Marc. Sidet. ap. Fabric. B. G. vol. 1, p. 19, a Kallio cit. : Δειμαλίοιο (sic) δράκοντος. || Timidus. Mosch. 2, 20 : Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν. Et quem Wakef. cit. Oppian. Cyn. 1, 165 : Δειμαλέος πτώξ. De accentu Herodian. Περὶ μον. λ. p. 3, 10.]

[Δειμαλέ.. (sic, sed ut primitus fuerit δειμαλέτα), τὰ λεπτὰ τῶν βοσκημάτων, οἱ δὲ Λάκωνες νεκρὰ, Hesych. Aliam voc. Δειμαλέα ap. Lacones signif. ponit Pollux 4, 104 : Ἦν δέ τινα καὶ Λακωνικὰ ὀρχήματα, δειμαλέα. Σειληνοὶ δ' ἦσαν, καὶ ἐπ' (al. ὑπ') αὐτοῖς Σάτυροι, ὑπότροχα ὀρχούμενοι. Verum codd. ibi διαμελέας s. διαμαλέας.]

[Δειμαλέως, Trepide. Carm. Sibyll. 1, p. 176 Ops.: Ὤρνυτο δ.]

[Δειμάλη barytonon memorat Arcad. p. 108, 23. Fort. est urbs Illyrici a Polyb. 3, 18, 1 et 3; 7, 9, 3 memorata, ubi inter Δίμαλος, Διμάλη et Διμάλλη variatur in libris. Certe Græca si fuit, non dubitem præstare scripturam Arcadii. L. Dind.]

[Δειματηρὸς, ὰ, ὸν, Pavidus. Apollon. De syntax. p. 181 (?). Schneid.]

[Δειμάτιος, ὁ, Terrificus. Dionys. Ant. R. 6, 90 : Βωμὸν κατεσκευάσαντο ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας, ἐν ᾗ κατεστρατοπέδευσαν, ὃν ἐπὶ τοῦ κατασχόντος αὐτοὺς δείματος τότε ὠνόμασαν, ὡς ἡ πάτριος αὐτῶν σημαίνει γλῶσσα, Διὸς δειματίου.]

Δειματόεις, εσσα, εν, Timidus, Pavidus, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 244 : Δειματόεις ἐλάφων κεραὸς λόχος.]

[Δειματοποιὸς, ὁ, ἡ, Terrificus. Schol. Eur. Hec. Flor. v. 69 : Δείμασι καὶ δειματοποιοῖς. L. Dind.]

[Δειματοσταγὲς ἄχθος, pro αἱματοσταγὲς, vitiose libri Æsch. Cho. 842.]

Δειματόω, Terrifico, Perterrefacio. Herodot. [6, 3] : Ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. Aristoph. Ran. [144] : Μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου. [Iambl. ap. Phot. cod. 94, p. 74, 41 : Ἔπεισάν τε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐδειμάτωσαν. Hemst.] Et pass. Metuo, Timeo, Plato Axiocho [p. 370] : Νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν, δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς, Veritus ne spolieris anima. Et δειματουμένη, Metu perculsa, Eur. [Andr. 42. Æschyl. Cho. 845 : Ἡ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι, pro δειματουμένων. Sophocl. Athen. 1, p. 17, D : Ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο. Priscus p. 183, 21 Nieb. : Ὑπὸ τοῦ συμβάντος δειματωθέντες. Hesych. ponit non solum activum activa signif. : Δειματούτω, φοβείτω, ταραττέτω, et passivum passiva, Δειματουμένη, φοβουμένη, εὐλαβουμένη, sed etiam pass. utraque, Δειματοῦται, φοβερὰ λέγει ἢ ἀκούει ἢ φοβεῖται.]

Δειματώδης, ὁ, ἡ, Terribilis, Terrificus, φοβερὸς, Hesych. [It. Suidas, Bachm. An. vol. 1, p. 190, 1, 9.]

[Δειμάτωσις, εως, ἡ, Terrificatio, Territio. Schol. cod. Par. Lycophr. v. 1182 : Ἐξ ὀνειράτων) ἐκ δειματώσεων, φοβερισμῶν. Boiss.]

[Δείμαχος. V. Δηίμαχος.]

[Δειμάω, Timeo. Vita S. Auxibii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 185, B : Βούλομαι διηγήσασθαι ὑμῖν τὴν θαυμαστὴν καὶ φαιδρὰν πολιτείαν Αὐξιβίου τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ δειμῶ τοῦτο πρᾶξαι διὰ τὸ ἀνάξιον καὶ εὐτελὲς καὶ ταπεινὸν τοῦ λόγου. L. Dind.] || Δειμάομαι, Metuo, φοβοῦμαι Hesych. [Δειμᾶσθαι, φοβεῖσθαι est ap. Hesych., ponentem inter gl. Δείμασι et Δείματα. Leg. esse Δειματοῦσθαι Abreschio Anim. ad Æsch. l. 3, p. 80 assentiebatur Bast. ad Greg. p. 176, 560.]

[Δεῖμις, ιδος, ὁ, Dimis, n. pr. viri in lap. Samio ap. Bœckh. vol. 2, p. 216. L. Dind.]

Δεῖμος, ὁ, Metus, Terror. Hom. Il. [Δ, 440 : Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις. Rectius enim pro nomine habetur quam pro substant. Conf. O, 119, Λ, 37] : Περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε. Hesiod. Theog. [934] : Αὐτὰρ Ἄρῃϊ Ῥινοτόρος [ῥινοτόρῳ recte libri] Κυθέρεια φόβον καὶ δεῖμον ἔτικτεν. [Quintus 11, 13 : Ἐφέσπετο δέ σφισι Δεῖμος. L. Dind.]

Δειμώδης, idem [quod δειματώδης, i. e. φοβερὸς, Terribilis]. Erotian. [p. 130 : Δειμώδεος, φοβεροῦ.]

[Δεῖν, i. q. Δεῖνα, quod v.]

Δεῖνα, ὁ, ἡ, τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι, acc. δεῖνα, vox, qua utuntur, præfixo articulo, loco nom. ejus, de quo loquuntur: ut, quum Gall. dicimus *Un tel.* Dem. De f. leg. [p. 394] : Οὔτ' εἰπεῖν ὅτι ἀλλ' ἔγουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, At hic et ille jam habent, Gall. *Un tel et un tel;* Ad Lept. [p. 488, 24] : Τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα [δεῖν' Bekk.] ἀνάξιον εἶναι φάσκων, Huic succensens, illum indignum esse dictitans, Bud. [Id. p. 436, 9 : Ἐὰν ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα βούληται. Ead. formula, pariterque altera ὁ δ. καὶ ὁ δ. sæpius utitur etiam Dio Cass., cujus loci notati sunt in ind.] Sed ubi non ita geminatur δεῖνα, ibi vertitur Quispiam, Aliquis : item Quidam. At ego malim alicubi Quidam, alicubi Nescio quis; sed ita accipiendo, ut Ovid. [Trist. 5, 11, 1] : Quod te nescio quis per jurgia dixerit esse Exulis uxorem. Lucian. [Adv. ind. c. 3] : Ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. [Id. Alexand. c. 44 : Τὸν δεῖνα Παφλαγόνα· Somn. c. 11 : Ὁ νῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖνος.] Demosth. [p. 167, 24] : Ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. [Addito οὗτος Julian. Epist. 17, p. 24 Heyl. ab Schæf. cit. : Διορθώσει τὰ ὑπομνήματα οὗτος ὁ δεῖνα.] Et sic sæpe, quum neminem certum nominare volunt; nostrates autem tunc vel suo illo *Tel* utuntur, vel his nominibus utuntur, *Guillaume*, *Gautier*, aut certis quibusdam aliis. Greg. : Ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ, *Je suis fils d'un tel, et une telle est ma mère.* Matth. 26, [18] : Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, ubi vertitur Abite in urbem ad quendam. Sed illud δεῖνα tamen potius Evangelistæ esse arbitror, quam ipsius Christi : Evangelistæ inquam, ponentis δεῖνα loco nom. propr., quo Christus usus sit : alioqui certe nullam hujus generis loquendi rationem inire possum. Ceterum quæ sit h. v. origo, nusquam invenire potui : quod autem de ea suspicor, interim afferam. Mihi simile vero est Græcos ὁ δεῖνα dixisse tanquam vocem ὅδε corrumpentes : et quum ὅδε pronomen sit ostendentis, quia nimium abusi fuissent illo, si hujusmodi, quales protuli, locis ipsum adhibuissent, ideo ex ὅδε fecisse ὁ δεῖνα. Videmus certe Lat., quum dicunt Hic et ille, pro *Tel et tel*, itidem pronomine Uno, quod respondet Græco ὅδε, et Altero, quod respondet Gr. ἐκεῖνος, uti. Et hactenus quidem a me divinatum sit, Davo tamen alioqui, non OEdipo. [Cum δεῖς, quod v., cognatum videtur Schneidero Lex. v. Οὐδεὶς et Corae Ἀτάκτ. vol. 1, p. 181. || Plur.

δεῖνες, Demosth. p. 756, 13 : Οἱ δεῖνες τὸν δῆμον ἐστεφάνωσαν. Hemst. Aristid. vol. 1, p. 312=551 : Οἱ δεῖνες σωθέντες ἐκ τῶν ἐσχάτων. Schneid. Demosth. p. 489, 12 : Τὰ τῶν Ἀθηναίων νόμιμα οὐδὲ τὰ τῶν δείνων. Indeclinabile (de qua forma iterum dicetur inferius) est Aristoph. Thesm. 622 : Τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα. Ib. 625 et ap. Anton. Lib. c. 22 ab Schæf. cit. est fem. ἡ δεῖνα. Genit. τοῦ δείνατος memorant Apollon. De pronom. p. 76=336, B, et Etym. M. p. 614, 51, ille etiam dat. τῷ δείνατι, et p. 75=335, C, formam Syracusanam ὁ δεῖν, cum ex. Sophronis ex Ἀνδρείοις : Οὐχ ὁ δεῖν τυ ἐπίκαζε. Io. Alex. vero Τον. παραγγ. p. 25, 9 : Ἡ ὁ δεῖν περισπᾶται, κλίνεται δὲ τοῦ δεῖνος τῷ δεῖνι τὸν δεῖνα· ἡ ὁ δεῖνα περισπᾶται, κλίνεται δὲ τοῦ δείνατος τῷ δείνατι· εἰσὶ δὲ κοιναὶ τῶν τριῶν γενῶν, casus obliquos bisyllabos repetere ab nom. monosyllabo videtur, Atticis ignoto. || Signif. a superioribus paullo diversa, ut sit Hicce, utitur Aristoph. Ran. 918, ubi Bacchus de Æschylo præsente et audiente : Τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα; Lucian. Catapl. c. 13 : Δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ καὶ τὸν δεῖνα. Et sensu obscœno Arist. Ach. 1149 : Τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης ἀνατριβομένῳ γε τὸ δεῖνα. Antiph. Athen. 10, p. 423, D : Ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, κέρασον εὐζωρέστερον. Quæ sunt verba heri ad servum, Heus tu. Lucian. Rhet. Præc. c. 23 : Καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, ubi Guietus : « Sc. τὸ περαίνεσθαι. » || Neutr. τὸ δεῖνα est etiam ubi loco interj. poni putetur, ut ap. Lat. Malum, Perii. Aristoph. Lys. 921 : Καίτοι τὸ δεῖνα ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα· 926 : Καίτοι τὸ δεῖνα προσκεφάλαιον οὐκ ἔχω· Av. 648 : Ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν· Vesp. 524 : Εἰπέ μοι, τί δ', ἢν τὸ δεῖνα τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς; fr. Æolos. ap. Athen. 3, p. 95, E : Καὶ μὴν τὸ δεῖν' ἀκροκώλια δέ σοι τέτταρα ᾕψησα ταχερά· Pac. 268 : Τὸ δεῖνα γὰρ ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἁλετρίβανος. Sic enim explicanti Brunckio credidit Ruhnk. præf. ad Schell. v. *Perco*, ab Schæf. cit. Vim tamen ejus ita positi aliter definit schol. Lucian. Bis acc. c. 23 : Τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν) Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο, οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν· δεῆσαν γὰρ καὶ ὡρισμένως εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ἠσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριώβολον. Id. Vit. auct. c. 19 : Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω (f. εἰδῶ) τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγκρύπτειν τι βουλομένων τῇ ἀοριστίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Et quanquam locis Arist. non disconvenit interpretatio Brunckii, cavendum est tamen ne signif. hæc repetatur a communi pron. ὁ δεῖνα et adj. δεινὸς origine, sed hic quoque subesse existimanda vis quædam demonstrativa, ut possit reddi etiam Eccere. || Recentissimi duplici articulo dicunt per omnia genera omnesque numeros et casus obliquos τοῦ ὁδεῖνα, τῆς ὁδεῖνα, τοὺς ὁδεῖνα, vel divisim τοῦ ὁ δεῖνα etc., ut indeclinabile maneat ὁ δεῖνα. Exx. plurima sunt in Constant. Cær., de quo v. Reisk. p. 37, B=117. Bekk. An. p. 420, 14 : Ἀπαχθῆναι τὸν ὁδεῖνα. De scriptura ὁδεῖνα v. Apollon. et Etym. M l. c. L. Dindorf.]

Δεινάζω, Ægre fero, Indignor, Bud. [Zonar. p. 489 : Δεινάζειν, λοιδορεῖν] e 2 Macc. 13, [25 : Ἐδείναζον γὰρ ὑπὲρ ὧν ἠθέλησαν ἀθετεῖν τὰς διαστάλσεις. Quo respicit Hesych. in Ἐδείναζον, δεινῶς ἔφερον. Conf. Δεινάζω.]

Δείναχρος, Bud. usurpavit pro δεινὸς ἄκρως, Summopere acutus.

[Δεινάκων, ωνος, ὁ, Dinaco, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 614, 615. L. Dind.]

[Δείναρχος, ὁ, Dinarchus, n. oratoris Attici. Viri Corinthii ap. Plut. Phoc. c. 33.]

Δεινεύειν, Hesych. non solum exp. κυκλεύειν, In orbem torquere, Circumagere, sed etiam βουλεύεσθαι κακὰ, Mala machinari animo. [Vitiose pro δινεύειν, quod v.]

Δεινέω, Circumago, In orbem gyro. [Immo δινέω, quod v. Similis tamen Hesychii gl. Δεῖν, στρέφειν, Κύτριοι, modo non sit similiter vitiosa.]

[Δείνη, ἡ.] Δεῖναι Hesychio αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ, Aquarum vortices : quæ et sine diphthongo δῖναι. Sic vero et Δείνη affert pro συστροφὴ, Conversio. [Scrib. δίνη, δῖναι.]

[Δεινὴ, ἡ, Dine, lacus Arcadiæ, Pausan. 8, 7, 1 et 2. Nisi forte scr. Δίνη.]

Δεινήεντα, Hesychio περιστρεφόμενα, φοβερὰ, Vorticosa, Terribilia : qua posteriore exp. a δεινὸς quoque h. v. derivari posse indicat. [Priori signif. scrib. διν.]

Δείνησις, εως, ἡ, Hesych. exp. περιστροφὴν, item generalius κίνησιν, Conversionem, Metam. [Idem Δεῖνος, δείνησις, c. Harpocr. Scrib. δίνησις.]

[Δεινιάδαι, ὄνομα πόλεως ἢ τόπου, Suid.]

[Δεινιάδης, ου, ὁ, Diniades, n. pr. viri ap. Athen. 13, p. 605, B; Δεινιάδας Spartani ap. Thucyd. 8, 22. ἔᾶ L. Dindorf.]

[Δεινίας, ὁ, Dinias, n. virile, 1. scriptoris ap. Plut. Arat. c. 3, Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 8, 13; 2. inventoris calceorum, qui δεινιάδες, quod v., dictæ sunt, ap. Eust. Il. p. 1207, 10, 13; 3. Scurra Atticus ap. Athen. 14, p. 614, E; 4. Ægyptius unguentarius ap. eund. 15, p. 690, F, fort. idem qui memoratur 12, p. 552, F. Al. ap. Thucyd. 3, 3, Diod. 19, 35, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 292, 39; 298, 57. L. Dind.]

[Δεινιὰς, άδος, ἡ.] Δεινιάδες Hesychio Species virilium calceamentorum. [Cod. Δεινηαδές. Poll. 7, 89, calceorum species recensens : Ἀπὸ δὲ τῶν χρησαμένων Ἰφικρατίδες, Δεινιάδες, Ἀλκιβιάδια. Athen. 11, p. 471, B : Κλεάνθης δ' ἐν τῷ περὶ μεταλήψεως συγγράμματί φησι, Τὰ τοίνυν εὑρήματα ... οἷον θηρίκλειος, δεινιὰς, ἰφικρατίς. Quem l. apponit etiam p. 467, C, ubi de poculo δεῖνος agit, quasi idem vocatum sit etiam δεινιάς : in quem errorem raptum esse ab Thericlei poculi in l. Cleanthis mentione notavit Schweigh.]

[Δείνιος, ὁ, Dinius, n. pr. viri Hippocr. p. 367, 6.]

[Δεῖνις, ιος s. ιδος, ὁ, Dinis, n. pr. viri Pind. Nem. 8, 16.]

[Δεινίχα, ἡ, Dinicha, n. uxoris Archidami, Spart. regis, ap. Pausan. 3, 10, 3.]

[Δεινοβίας, ὁ, i. q. αἰνοβίας, Immani robore præditus, quod legitur Orph. Arg. 64 : Δεινοβίην ἥρωα, Heyn. scrib. suspicatur αἰνοβίην. Quæ conj. prope certa reddi videtur iis quæ dicentur in Δεινολεχής.]

[Δεινοεπὴς, ὁ, ἡ, Qui dira verba facit, loquitur. Schol. Ven. Hom. Il. Θ, 209 : Ἢ παρὰ τὸ ἅπτὸν τὸ ἰσχυρὸν (ἁπτοεπὲς), ὥστε εἶναι δεινοεπές. Schæf.]

[Δεινοθέτης, ου, ὁ, ἡ, Graviter afficiens, Maleficus, Noxius. Mosch. 7, 7 : Κῶρος δεινοθέτας, de Cupidine. Ἀγωνοθέτας conj. V. D.]

[Δεινόθῡμος, ὁ, ἡ, Qui mente est dira, immani. Hesych. : Οὐλόθυμος, σχέτλιος, δεινόθυμος. Wakef.]

[Δεινοκάθεκτος, ὁ, ἡ, φύσεως epith. H. Orph. 9, 6 : Δεινοκάθεκτε, Vi continens interpr. Schneid. Sec. analog. nihil esse potest aliud quam Difficilis ad continendum.]

[Δεινόκοιτος et Δεινόλεκτρος, schol. Lycophr. 1354 adhibent explicando αἰνόλεκτρον ... μυχὸν, Infelicem nuptiarum. L. Dindorf.]

[Δεινοχράτης, ους, ὁ, Dinocrates, n. pr. Messenii Polyb. 24, 5, et 12, Plut. Philopœm. c. 18, etc., Pausan. 4, 29, 11; 8, 51, 7 et 8. Alius ap. Polyb. 16, 3, Diod. 19, 8, 104. L. Dindorf.]

[Δεινολεχὴς, ὁ, ἡ, Infelix nuptiarum. Orph. Arg. 904 : Δεινολεχὴς Μήδεια. Eandem quum 876, 1173 appellet αἰνολεχῆ, sitque frequentissima voc. αἰνὸς in δεινὸς corruptio, hic quoque scrib. videtur αἰνολεχής. Conf. Δεινοβίας. L. Dindorf.]

[Δεινόλινος, vox nihili, quam pro αἰνόλινος intulit Planud. Anth. Pal. 7, 527 : Αἰνόλινε, τρὶς ἄωρε, ubi cod. Pal. αἰολόλινε, unde αἰνόλινε restituerunt. Planudæ infelix conj. imposuit Turrisano, qui gl. hinc petitam, Δεινόλινος, ὁ δεινῇ εἱμαρμένῃ ἐφθαρμένος κ. τ. λ., inseruit Etym. M. p. 262, 28, quæ non est in Veneta. L. D.]

Δεινολογέω, s. potius Δεινολογέομαι, Crimen amplifico dicendo, Crimen exaggero. Plut. [Sert. c. 6] : Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ δεινολογουμένων, εἰ κ. τ. λ. Vide Bud. 303. In Herodot. 1, [44], Ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τοῦ παιδὸς τεταραγμένος, ἐδεινολογέετο, vult δεινολογεῖσθαι esse Conqueri, Dei hominumque fidem implorare. [Id. 4, 68, l. in Δεινολογία cit.] Imo vero et in Plut. l. c. ita exp. p. 802. Sed eodem utraque interpr. redit. [Euseb. ap. Stob. Flor. vol. 3,

p. 372 : Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὰν δοκέωσι παρ' ἀξίην πρήσσειν, δυσανασχετέοντες, ἔπειτα δεινολογεόμενοι πρὸς ἑωυτοὺς καὶ τοὺς πλησιάζοντας τοιάδε διαλέγονται. Wakef. Iterum HSt. :] Δεινολογέομαι, Quiritor, Gravem injuriam me passum esse dico. Herodot. 4, [68] : Ὁ δὲ ἀρνέεται, οὐ φάμενος ἐπιορκῆσαι, καὶ δεινολογέεται. Plut. Sert. [c. 6] : Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ δεινολογουμένων εἰ κ. τ. λ.

Δεινολογία, ἡ, Oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem, ut δείνωσις. [Polybius 33, 5, 3 : Ἅμα δὲ τὰς ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλὰς ὑπὸ τὴν ὄψιν δεικνὺς καὶ τὴν λοιπὴν δεινολογίαν ἀκόλουθον τούτοις διατιθέμενος.]

[Δεινολόγος, ὁ, Graviloquus, Gl. Zonar. p. 475. Ex Chœrobosc. Orthogr. fol. 128 cod. Barocc. 50 affert Cramer.]

[Δεινόλοχος, ὁ, Dinolochus, f. Pyrrhi Pausan. 6, 1, 4 ; Syracusanus s. Agrigentinus, f. Epicharmi, poeta comicus, sec. Suid. Citatur a Poll. 4, 174 ; 10, 177 ; sec. conj. Ruhnk. ab Athen. 3, p. 111, C, ubi libri Ἀρχίλοχος, et sæpius in Bekk. An. et ap. Hesych., ut notatum est in indd. Conf. Bentl. Phal. p. 413. L. D.]

[Δεινολύτις, ιδος, ἡ, Mala s. Malis solvens. Anon. H. in Virg. 5, 5 : Δεινολύτιν, de Maria.]

[Δεινομάχη, ἡ, Dinomache, f. Megaclis, mater Alcibiadis, ap. Aspasiam Athen. 5, p. 219, C, Plut. Alcib. c. 1.]

[Δεινόμαχος, ὁ, Dinomachus, n. pr. viri Suid., Boeckh. C. I. vol. 1, p. 861, n. 1769 ; philosophi Stoici, Lucian. Philops. c. 6. L. D.]

[Δεινομένης, ους, ὁ, Dinomenes, n. plurium regum Siculorum ap. Herodot. 7, 145, Simonid. Anth. Pal. 6, 214, Pind. Pyth. 1, Pausan. 6, 12, 1 ; 8, 42, 8 ; aliorum ap. eund. 1, 25, 1 ; 6, 12, 4 ; Boeckh. C. I. vol. 1, p. 466, n. 470. Forma Æol. Διννομένης usus videtur Alcæus ap. Athen. 11, p. 460, D : Διννομένη (sic libri) παρίσδων. Hinc adj. Δεινομένειος Pind. Pyth. 2, 18 : Δεινομένειε παῖ. Conf. Δεινοσθένης. L. Dindorf.]

[Δεινόμορφος, ὁ, ἡ, Qui terribili specie est. Theodos. Acroas. 5, 8 : Τὸ δ. κῆτος. Boisson.]

Δεινοπάθεια, ἡ, Querimonia lamentabili voce. [Iterum HSt. :] Δεινοπάθεια in VV. LL. exp. Querela. Ego autem malim Indignatio ejus qui se gravia passum dicit. [Schol. Soph. Aj. 432 (?). Schneid. Suid. : Τραγῳδία, δεινοπάθεια. Voc. εὐτελὲς dicit Pollux 6, 201.]

Δεινοπαθέω, q. d. Indigna s. Indigne patior, ut Cic. imitando dixit, Graviter afficior, Ægre fero, Lamentabili voce queror, Bud. 819, ubi tamen exemplum non addit, sed id suppeditabit Plut. [Mor. p. 781, A] : Ἀνάξαρχος μὲν οὖν ἐπὶ τῷ Κλείτου φόνῳ δεινοπαθοῦντα παραμυθούμενος Ἀλέξανδρον. [Iterum HSt. :] Δεινοπαθέω, quod Bud. exp. Graviter afficior, Ingemo, Ægre fero, et lamentabili voce queror, invenio cum alibi, tum in l. Plut. Addo autem iis quæ dicta sunt de h. v., et istud e Bud., Ciceronem videri ad verbum expressisse, Indigne pati. Sed et hoc adjicio, sc. δεινοπαθῶ videri sonare q. d. δεινὰ παθεῖν με λέγω, Gravia me passum esse dico, Indigna me passum esse dico, s. potius queror. Quæ et verbi Indignor propria significatio esse videtur. [Gl. Dolenter fero. Demosth. p. 1023 extr. : Τοσαῦτα τοίνυν ἐμοῦ ἐλαττουμένου φανερῶς οὑτοσὶ νυνὶ σχετλιάζων, καὶ δεινοπαθῶν, καὶ τὴν προῖκά με τῆς μητρὸς ἀποστερήσει. Seager. Diod. 19, 75 : Ἐφ' οἷς Ἀντίγονος δεινοπαθήσας. Schæf. Polyb. 12, 16, 9 : Τοῦ δὲ νεανίσκου δεινοπαθοῦντος. Teles Stob. vol. 3, p. 396 : Οὐκ ἔκλαιε καὶ ἐδεινοπάθει. Muson. ib. vol. 2, p. 87 : Δεινοπαθοίη διὰ τοῦτο καὶ ὀδύροιτο. L. Dindorf.]

Δεινοπαθής, Indigna s. Gravia passus, Gravi affectus injuria. Ejusd. est formæ cujus et Αἰνοπαθής. Sed nullum hujus adjectivi exemplum affertur in VV. LL., ubi exp. Graviter ferens, sicut nec substantivi Δεινοπάθεια, quod exp. Querela. [Iterum HSt. :] Δεινοπαθής, Qui queritur lamentabili voce. [Apollon. Lex. Hom. p. 56 : Αἰνοπαθῆ, δεινοπαθῆ. L. Dind.]

[Δεινοπάθησις, εως, ἡ, Lamentatio. Schol. Lucian. Macrob. c. 23 : Ποτνιῶμαι τὸ δυσφορῶ καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. Boiss. Eadem Thom. M. p. 731.]

[Δεινοπενθής, ὁ, ἡ, Vehementer lugens. Schol. Vict. Hom. Il. Ω, 721 : Δεινοπενθεῖς γὰρ βάρβαροι. Schæf.]

Δεινοποιέω, i. q. δεινοπαθῶ, Crimen amplifico, Bud. 303. [Iterum HSt. :] Δεινοποιῶ et ἐπιτραγῳδῶ, Crimen amplifico, Rei indignitatem exaggero, ut δεινόω. [Gl. Acervo, Inacervo. Dionys. De Thuc. hist. jud. c. 23, p. 866 R. : Οὐδὲ γὰρ δημηγορίαις πολλαῖς ὁ ἀνὴρ οὐδ' ἐναγωνίοις κέχρηται λόγοις οὐδ' ἐν τῷ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα τὴν ἀλκὴν ἔχει. Schol. Hom. Il. T, 59 : Δεινοποιεῖ τὸν λόγον. Vert. possis etiam Exaggerare. L. D. Schol. Apoll. Rh. 2, 321 : Δεινοποιεῖ δὲ καὶ τῇ ἀκοῇ ἐκπλήττει τοὺς ἥρωας. Eust. Il. p. 60 ult. : Δεινοποιῶν τὴν ἀπολογίαν. Scott. Orig. C. Cels. 3, 6.]

[Δεινοποίησις, εως, ἡ, Terrificatio vert. videtur ap. Epiphan., ab Angl. cit., Adv. Hær. 2, 66, 4, vol. 1, p. 621, C : Ὁ δὲ ὁρῶν τὰ ἴδια τῆς κακομηχανίας ἀνατρεπόμενα τῶν λόγων συνθήματα, τὴν διάνοιαν κεπφωθεὶς ἐπενόει ἑαυτῷ πρόφασίν τινα, δι' ἧς τὸ ἴδιον πλασματικῆς δεινοποιήσεως ταύτης συστήσειε. De ead. re paullo ante dixerat τῇ καινοτομίᾳ καὶ δεινῇ μυθοποιίᾳ. Interpres, Inanissimis illis et ad stuporem confictis fabulis, non animadvertens leg. esse πλάσμα τῆς. L. Dindorf.]

[Δεινόπους, δος, ὁ, ἡ, Qui pede est terribili, Terribilis. Soph. OEd. T. 418 : Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἑλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά. Suid. tamen c. schol. expl. ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.]

Δεινοπροσωπέω, Terribili vultu s. aspectu sum, Atrocem vultum præfero. Cam. δεινοπροσωπεῖν interpr. Vultu esse tristi et minaci. [Iterum HSt. :] Δεινοπροσωπέω, Sum vultu truci et truculento. [Arg. Eur. Phœn. : Δεινοπροσωπήσαντος ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους.]

Δεῖνος, ὁ, i. q. δῖνος [qua scriptura utuntur Pollux 6, 96 et 99, Etym. M. p. 277, 15, quanquam ea refelli videtur lusu Archedici loco infra cit. inter δεῖνον et δεινόν. Nihilominus Eust. Il. p. 1207, 13, etsi fatetur usitatiorem esse diphthongum, δῖνον in l. Arch. legerat cum epit. Athenæi], h. e. Poculi cujusdam nom. [Hesych. : Δεῖνος, εἶδος ἐκπώματος. Etym. M. p. 261, 22, Suidas, Zon. p. 475.] Dionys. Sinop. ap. Athen. [11, p. 467, D] : Δεῖνος μέγας χωρῶν μετρητήν. Stratis [Strattis] ibid. : Οἶσθ' ᾧ προσέοικεν, ὦ Κρέων, τὸ βρέγμα σου ; Ἐγῷδα, δείνῳ περικάτω τετρημένῳ [περὶ κάτω τετραμμένῳ. Ceterum addit Ath. locum tertium ex Archedico, alteramque signif., qua sit saltationis genus, cum testim. Apollophanis, ubi conjungitur cum καλαθίσκῳ, quæ et ipsa species est choreæ. Hesych. : Δεῖνος ... ὄρχησις. Sed hac quoque signif. δῖνος scribit Et. M. l. c.] || Δεῖνος a Cyrenæis nominatus est etiam ποδονιπτὴρ [Pelvis], ut e Philetæ Atticis tradit Athen. [11, p. 467, F. Id. ib. quartam addit signif. Areæ : Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεία καὶ τὴν ἅλω καλεῖ δεῖνον, ubi δῖνον epit., indeque Eust. Il. p. 1207, 9.] Dicitur vero et Δεῖνος pro δείνη, ut δῖνος pro δίνη : cujus id. Hesych. meminit, exp. δίνησις et κίνησις, addens, esse etiam Poculi genus et Saltationem : quum paulo ante δεῖνον esse dixisset τὸ περιστρεφόμενον, Turbinem s. Vorticem. At δεῖνος quod Id. esse dicit δέους ἄξιος, potius oxytonως scribi et pronuntiari debet : licet Id. rursum hoc oxytonon δεινὸς exp. etiam ἐστραμμένος, πανοῦργος : innuens esse παρὰ τὸ δεινεῖν, ut στρόφις παρὰ τὸ στρέφειν. [Harpocrat. : Δεινῶ (sic) ἀντὶ τοῦ δεινήσει. Ἀντιφῶν Ἀληθείας δευτέρῳ. Ubi δείνῳ Toup.]

[De Δείνου vasis forma Panofka *Rech. sur les noms des vases grecs*, p. 10 ; cf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 305 et 613.]

Δεινὸς, ἡ, ὸν [fem. δεινὸς finxisse quosdam narrat schol. Vict. Hom. Il. O, 626, scribentes δεινὸς ἀήτη pro ἀήτης], Terribilis, Horribilis, Formidabilis. Il. [B, 321 : Δεινὰ πέλωρα· E, 741, Od. K, 168, Λ, 634 : Δεινοῖο πελώρου. Conf. H. Ap. 401.] Δ, [514] : Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς, i. e. φοβερός. [Λ, 418 : Οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινόν περ ἐόντα· H. Ap. 306, 352 : Δεινὸν ... Τυφάονα.] Et δεινὴ θεὸς, Calypso, Od. H, [41, 246, 255, K, 136, Λ, 8 ; Il. E, 839, Z, 380, etc. ; Od. M, 260, 430, Ψ, 327 : Δεινήν τε Χάρυβδιν.] || Interdum vero δεινὸν esse aliquem dicit aspectu ; ut X, [405] : Δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι· Il. Γ, [342] : Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. [Conf. Λ, 37, Ψ', 815. Et T, 17 : Ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν.] Observa autem hic δεινὸν adv. positum, sicut et quum dicitur δεινὸν

ἰδών· [Od. Λ, 608 : Δεινὸν παπταίνων. Et Ω, 179,] et ap. Hesiod. Sc. [430] : Γλαυκιόων δ' ὅσσοις δεινόν. [Il. Γ, 337, Λ, 42, etc. : Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν· Ζ, 470 : Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα (λόφον)· Υ, 56 : Δεινὸν δὲ βρόντησε. Conf. Θ, 133. Δ, 420 : Δεινὸν δ' ἔβραχε· Λ, 10 : Ἧϋσε δεινόν. Conf. Ξ, 401, Π, 566. Od. Ε, 314 : Δεινὸν ἐπεσσύμενον. Conf. 403, etc.] Apoll. Rh. 2, [1071] : Δεινὸν λαμπομένας, ubi δεινὸν adv. redditur Horribiliter, vel Horrendum in modum, Truculente, Immaniter : Torve, in δεινὸν ἰδών : dixit autem et Plut. δεινὸν βλέπειν. [Cat. Min. 68 : Ἐνέβλεψέ τε δεινόν.] Hesiod. [Sc. 445] tamen cum δεινὰ posito itidem adv. ὑπόδρα junxit, Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα. [Hom. Il. O, 13 : Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα· Ε, 439 : Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων. Conf. Π, 706, Υ, 448. Batrachom. 72 : Δεινὰ δ' ἐπεστονάχιζε. Sing. H. Bacch. 48 : Δεινὸν ὑπόδρα ἰδών.] Quin et ipsi oculi δεινὼ Il. Α, [200] : Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. [Il. Ω, 479 : Χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους· Od. Θ, 409 : Ἔπος δ' εἶ πέρ τι βέβακται δεινόν. Conf. Φ, 169.] Observavi autem ap. eund. poet. aliquoties conjuncta hæc duo δεινὸς et αἰδοῖος : ut [Il. Γ, 172 : Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσι, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε. Cui l. Il. Ω, 435 : Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι, contulit Heyn. Σ, 394 : Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον.] Od. Ξ, [234] : Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην· Θ, [22] : Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε· ubi δεινὸς redditur Gravis : ego malim Formidabilis, q. d. ut illum Phæaces et vererentur et revererentur. At in VV. LL. illud δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι, redditur Magnus et potens, quo nihil esse potest ineptius. Dicit autem δεινὸς Hom. et de rebus inanimatis; ut Il. Α, [49] : Δεινὴ δὴ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. [Ε, 739, Ο, 309 : Αἰγίδα ... δεινήν· Η, 245, etc., Δεινὸν σάκος· 346 : Ἀγορὴ ... δεινὴ, τετρηχυῖα· Θ, 135 : Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο· Κ, 254, 272 : Ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν· Ν, 100 : Θαῦμα ... δεινόν· 621 : Δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς· Ξ, 385 : Δεινὸν ἄορ· 415 : Δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμή· Π, 104 : Δεινὴν ... καναχήν· Φ, 25 : Ποταμοῖο ... δεινοῖο· 199 : Δεινὴν βροντήν· Χ, 134 : Μελίην ... δεινήν· Od. Γ, 145 : Δεινὸν χόλον· Ε, 175 : Λαῖτμα θαλάσσης δεινόν· 317 : Δεινὴ θύελλα. Ib. 186 et Il. Ο, 38 : Ὅστε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει· Λ, 157 : Δεινὰ ῥέεθρα· Μ, 94 : Δεινοῖο βερέθρου. Ib. Π, 401 : Οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλήιόν ἐστι κτείνειν, δεινὸν non absolute, opinor, ponitur, sed ut construatur c. γένος. C. inf. similiter Soph. OEd. C. 141 : Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν. Eur. Phœn. 270 : Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται, ὅταν δι' ἐχθρᾶς πούς ἀμείβηται χθονός.] Posui autem hic [in Δείδω] δεινὸς, sequendo Etym., qui scribit a δέος fieri δεῖνος, et per crasin δεινός. Ceterum in prosa de eo potius, quod Horrendum sit, quam de eo, qui Horrendus s. Terribilis, usurpatur; ut [Thucyd. 3, 45 : Ἡ τοίνυν δεινότερον τούτου δέος εὑρετέον ἐστίν· 82 : Ἐτόλμησαν τὰ δεινότατα· δεινὴ ἀγγελία ap. Xen. [Cyr. 7, 5, 18], μάχη ap. Eund. [ib. 7, 1, 17; Anab. 4, 6, 16, κίνδυνος. Dionys. Ant. R. 10, 7 : Δεινὰ καὶ πέρα δεινῶν πεπονθώς] : dixit tamen δεινὸν et de persona [Herodot. 9, 116 : Ἀνὴρ μὲν Πέρσης, δεινὸς δὲ καὶ ἀτάσθαλος. Thucyd. 3, 56 : Νῦν μὲν γὰρ ἑτέροις ὑμεῖς ἐπέρχεσθε δεινοὶ, Terribiles. 4, 10 : Καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν· 34 : Μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι. Conf. 126 bis, etc. C. dat. 5, 99; 6, 11; 7, 42.] Isocr. [Ad Nic. p. 19] ei opp. πρᾷον : et a Bud. δεινὸς exp. etiam Atrox, Severus, Rigidus. Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, Horrendis contumeliis affici, vel Gravi injuria affici; redditur et Indigna pati. [Proprie Herodot. 7, 11 : Ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι, τοῦτο μάθω. Thucyd. 3, 13 : Πάθοιμεν ἂν δεινότερα ἢ οἱ πρὶν δουλεύοντες. Et ib. 67. Plato Protag. p. 317, B; Ὥστε σὺν θεῷ εἰπεῖν μηδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστὴς εἶναι. Altera signif. Demosth. p. 1233, 25 : Ἐὰν ὑπὲρ τῶν δικαίων ἐν ὑμῖν τις εἴπῃ, δεινὰ πάσχουσι καὶ θρασὺν εἶναί φασιν. Aristoph. Ran. 252 : Δεινά τἄρα πεισόμεσθα. Isocr. Paneg. p. 61 : Πῶς δ' οὐκ ἂν δεινὰ πάθοιμεν, εἰ ... ἀναγκασθεῖμεν; 66 : Τοῖς σώμασι δεινότερα πάσχουσι τῶν παρ' ἡμῖν ἀργυρωνήτων. L. D.] Et ap. [Thucyd. 5, 93,] Dem., δεινότατα πάσχειν [p. 1281, 2 : Κἂν μὲν ἐγὼ τῶν χωρίων ἀποστῶ, τούτοις ἀποδόμενος ἢ πρὸς ἕτερα χωρία ἀλλαξάμενος, οὐδὲν ἀδικεῖ Κάλλαρος· ἂν δ' ἐγὼ μὴ βούλωμαι τἀμαυτοῦ τούτοις προέσθαι, πάντα τὰ δεινότατα ὑπὸ Καλλάρου πάσχουσιν οὗτοι. Thucyd. 1, 35 : Δεινὸν εἰ τοῖσδε μὲν ... ἔσται. Conf. ib. 121, 143; 4, 85; 6, 79; 8, 43. Et 1, 122 : Εἰ καὶ δεινόν τῳ ἀκοῦσαι. Et 2, 21 : Ἀλλ' αὐτοῖς γῆς τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφανεῖ δ. ἐφαίνετο.] Aristoph. Vesp. [417] : Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής; Et ut δεινὰ πάσχειν, sic et δεινὰ ποιεῖν. Dem. De cor. : Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, ubi Bud. interpr. Indigne agere. [Alcimus ap. Athen. 10, p. 441, A : Δεινὸν ἔφη ποιήσειν αὐτὸν, εἰ ξένου χάριν τὸν πίθον τοῦτον ἀνοίξειεν. L. D.] Alioqui tamen δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι dicitur etiam, qui rem aliquam pro indigna et injuriosa s. contumeliosa habet, atque adeo de ea tanquam tali queritur; ut Lucian. p. 236 [Tox. c. 33] : Ἐδόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά. Idem alibi [De sacrif. c. 1] δεινὰ ποιεῖν et σχετλιάζειν junxit. [Thuc. 5, 42 : Λεγομένων δὲ τούτων οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίουν, νομίζοντες ἀδικεῖσθαι. Aristoph. Ran. 1093 : Βραδὺς ἀνθρωπός τις ἔθει κύψας, λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος καὶ δεινὰ ποιῶν, Misere se torquens, *In a terrible taking*. Seager. Herodot. 7, 1 : Καὶ πρὶν μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι ... καὶ δὴ καὶ τότε πολλῷ τε δεινότερα ἐποίεε. Alios ap. eund. locos, ubi δεινὸν s. δεινόν τι s. δεινὸν χρῆμα, s. δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι ponitur vel absolute vel sequente acc. s. inf., indicavit Schweigh. in ind. Idem alia phrasi 1, 61 : Τὸν δὲ δεινόν τι ἔσχε ἀτιμάζεσθαι πρὸς Πεισιστράτου. Anton. Lib. c. 8, p. 58 : Δεινὸν ἐποιήσατο μὴ οὐκ ἀμῦναι πρὸς δύναμιν.] Utuntur autem et sing. dicuntque δεινὸν ποιεῖσθαι ead. signif., quod redditur Indignum ducere, i. e. δεινὸν ἡγεῖσθαι, quo et Plut. utitur; item Iniquum judicare, Iniquo animo ferre, Graviter ferre s. queri, vel Indignari. Thuc. 1, [102] : Καὶ δεινὸν ποιησάμενοι, καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν. [Conf. Plut. Pyrrh. c. 16.] Id. 6, [60], εἰ sequente; Δεινὸν ποιούμενοι εἰ μὴ εἴσονται. [Lucian. Nigr. c. 34 : Δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται ... ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται.] Dicitur autem et ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι ead. signif. Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, pro Res est indigna, Indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3, [37. Id. 2, 51 : Δεινότατον δὲ παντὸς ἦν τοῦ κακοῦ ἥ τε ἀθυμία ... Conf. 3, 43; 5, 9, etc.] Plur. autem δεινὰ sæpe et simpl. sumitur pro Mala, Res adversæ, Calamitates, Ærumnæ. Dem. [p. 31] : Ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ, ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Et in sing. interdum, ut Xen. Cyrop. 2, [1, 8] : Εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει. [Eur. Hec. 516 : Ἦ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθρὰν ... κτείνοντες; Tzetz. Hist. 2, 727 : Τοῖς συγγενέσι τὸ δεινὸν λέγει τοῦ Ἀριστέα.] Sed τὸ δεινὸν sæpe Periculum sonat, et τὰ δεινὰ, Pericula; qua in signif. ap. Thuc. frequens est. [1, 84 : Τῶν ξυνοτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινά. Et ib. 70 bis, 120, 124; 2, 40, 77, 89; 3, 9, 39, etc. Et singul. 2, 42, 87; 3, 22, 40, 45, 93; 4, 10, 37, 98; 6, 77.] Plutarchum certe animadverti de una eademque re et in ead. historia dixisse in Artax. [c. 6], ἐν τοῖς κινδύνοις, quod in Apophth. [p. 173, F,] ἐν τοῖς δεινοῖς [similiter Thucyd. 3, 12 : Διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, libri nonnulli κινδύνων], Dem. De cor. vero ἐν τοῖς δεινοῖς et ἐν τοῖς φοβεροῖς in ead. signif. posuisse. [Conf. p. 505, 12. Herodot. 6, 138 : Καί σφισι βουλευομένοισι δεινόν τι ἐσέδυνε ... τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι, Metus eos incessit.] Hinc fit ut sæpe post δεινὸν addatur μὴ, pro Metuendum est ne, vel Periculum est ne. Thuc. [3, 102] : Δεινὸν γὰρ ἦν μὴ οὐκ ἀντίσχωσιν. [Id. 4, 75 : Ἐδόκει αὐτοῖς δεινὸν εἶναι μὴ ... γένηται· 7, 25 : Ὥστε δεινὸν ἦν προσπλεῦσαι μὴ οὐ προϊδών τις ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν.] Sic οὐδὲν δεινὸν μὴ, Nihil est periculi ne, Minime timendum est ne. Plato Reip. 5, [p. 465, B] : Οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους διιχοστατήσῃ. Sic et Phæd. p. 44. [Herodot. 1, 120 : Ἐξήκειν τε τὸν ὄνειρον καί μοι τὸν παῖδα τοῦτον εἶναι δεινὸν οὐδὲν ἔτι· 155 : Ὥστε οὐδὲν δεινοί τοι ἔσονται μὴ ἀποστέωσι· 7, 235 : Οὐδὲν δεινοὶ ἔσονταί τοι μὴ ... βοηθέωσι. Et οὐδὲν δεινὸν μὴ 1, 84; 7, 157, vel absolute οὐδὲν δεινὸν 1, 143 : Τοῖσι δὲ αὐτῶν νησιώτῃσι ἦν δεινὸν οὐδέν· ibidemque 151; 7, 203.] Hanc autem signif.

primam esse arbitror, si ejus derivatio spectetur; nam a δέος deduci, pro quo et δεῖος ap. Hom. vel a δεῖμος, utroque Timorem signif., persuasum habeo. Est porro operæ pretium legere quæ de h. v. scripta sunt in Plat. Protag. [p. 341, A], ubi δεινὸν scribit esse κακὸν, quod dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, et δεινὴ πενία, at non contra δεινὴ ὑγίεια, et δεινὴ εἰρήνη, et δεινὸς πλοῦτος. Observandum est autem, in illorum trium ll. interpr. voc. Gravis locum habere: sic enim Gravem morbum, Grave bellum, Gravem paupertatem sæpe dicunt Lat. Sic dixit δειναὶ συμφοραὶ Isocr., Graves calamitates: et δεινότεραι gradu compar. in Archid., δεινόταται ἀνάγκαι, ibid. [Thuc. 7, 77 : Ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. || De formula δεινὰ φυσᾶν v. in Φυσάω. Consimilis δεινὰ κέκραγεν Aristoph. Nub. 389. Et Ran. 593 : Ἀνανεάζειν σαυτὸν ἀεὶ καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινόν.]

Δεινὸς, Acri ingenio præditus, Solers, Vafer, Callidus. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, Plato Prot. [p. 341, A] : quod tamen loquendi genus ibid. improprium judicatur [Herodot. 5, 23 : Ἀνδρὶ Ἕλληνι δεινῷ τε καὶ σοφῷ. Aristoph. Eccl. 245 : Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφὴ, et in ll. ab Heind. citt. ad Phædr. p. 265, C, ubi distinguuntur δεινοὶ et σοφοί : Ἡ δὲ δὴ ἀπόδειξις ἔσται δεινοῖς μὲν ἄπιστος, σοφοῖς δὲ πιστή· ut δεινοὶ intelligendi sint Callidi potius quam sapientes : v. Heind.]; δεινοὶ καὶ ὀξεῖς, Apol.; et δεινοὶ opp. ἰδιώταις, Dem. [p. 50, 6 : Τί δήποτε νομίζετε τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι, ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν ἄν τε ἰδιῶται οἱ τούτων ἑκατέρων ἐπιμελούμενοι; Ubi δεινοὶ sunt Periti, sicut ap. Plat. δημιουργοὶ et ἰδιῶται ponuntur tanquam contraria, de quo v. in Δημιουργός.] Plutarchus autem in Coriol. [c. 27] : Ἀνὴρ δεινὸς ἐφάνη καὶ πολεμικὸς, καὶ τὸ φρονεῖν καὶ τολμᾶν περιττός. [Id. Sertor. c. 10 : Σοφιστὴς δεινότατος. Eur. Suppl. 903 : Δεινὸς σοφιστής· Hipp. 921 : Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας. Plato Reip. 3, p. 408, D : Ἰατροὶ δεινότατοι.] Sed et de re dicitur : ut πάλαισμα ap. Xen. [Ἀπομν. 2, 1, 14] redditur Vafrum commentum. Nonnunquam vero in bonam partem pro Prudens : ut στρατηγὸς ap. Isocr. exp. Imperator prudens. [Schol. Arist. Ach. 400 : Διαβάλλει τὸν Εὐριπίδην ὅτι δεινοὺς εἰσάγει τοὺς δούλους ἐν ταῖς τραγῳδίαις.] Potest vero et Solers reddi, vel Peritus, sicut et ῥήτωρ δεινὸς [Demosth. p. 1453, 19 : Εἰ γὰρ ῥήτορες δεινοὶ μᾶλλον εἶναι δοκεῖν ἢ μετ' ἀληθείας ἐπιεικεῖς ἄνθρωποι νομίζεσθαι προείλοντο], Peritus orator, e Cic. : reddit vero rationem Aristot. Probl. p. 63 [18, 4], cur ῥήτωρ et χρηματιστὴς et στρατηγὸς dicatur, non item αὐλητὴς aut ὑποκριτὴς δεινός. Sic et schol. Thuc. δεινοὶ ἄνθρωποι exp. συνετοί. [3, 82 : Ἐπιβουλεύσας δέ τις τυχὼν ξυνετὸς, καὶ ὑπονοήσας ἔτι δεινότερος, quod schol. ξυνετώτερος. Alcidamas p. 186 : Νομίσματα δὲ οὐ Φοίνικες ἐξεῦρον, λογικώτατοι (λογιώτατοι Fischer. ad Well. 1, p. 7. Schæf.) καὶ δεινότατοι ὄντες τῶν βαρβάρων. Diodor. Exc. p. 552, 3 : Ὅτι Βίας ἦν δεινότατος καὶ τῷ λόγῳ πρωτεύων τῶν καθ' ἑαυτόν.] Videtur autem inde hæc manasse signif, quod magis nobis metuamus ab iis, qui callidi sunt, vel citra etiam calliditatem prudentes, quam ab aliis. Sed hanc signif. latius fines suos extendisse sciendum est, et varia constr. δεινὸν simpl. pro Gnaro, s. Perito poni. Ac primum dicitur δεινὸς τοῦτο vel περὶ τοῦτο : ut δεινὸς ταύτην τὴν τέχνην et δεινὸς τὰ τοιαῦτα, Xen. [Cyr. 8, 4, 18; Comm. 1, 2, 46, idemque sæpius c. ἀμφὶ et περί. Arrian. Tact. c. 14 : Οἱ δεινοὶ ἀμφὶ ταῦτα. L. Dind.] Δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν, Aristot. Pol. [2, c. 10. Plut. Mor. p. 776, D : Καὶ γὰρ εἰ δεινὸς ἦν περὶ ζήτησιν ὑδάτων. Wakef. Et seq. genit. Plato Ion. p. 531, A : Πότερον περὶ Ὁμήρου μόνον δεινὸς εἶ ἢ καὶ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου; Ib. C : Περὶ μὲν Ὁμήρου δεινὸς εἶ, περὶ δὲ Ἡσιόδου οὔ; Conf. ib. 532, A. Schæfer. Protag. p. 339, A : Ἡγοῦμαι ἐγὼ ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι· ἔστι δὲ τοῦτο τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἷόν τ' εἶναι ξυνιέναι ἅτε ὀρθῶς πεποίηται καὶ ἃ μὴ κ. τ. λ.] Δεινὸς εἰς τὰ πάντα, Aristoph. [Ran. 968], Ingenio valens ad omnia. [Pollux 10, 20 : Δεινὸς ὢν εἰς ὀνομάτων χρῆσιν. Hemst. Cum κατὰ, Ælian. V. H. 1, 1 : Δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες καὶ πᾶν ὅτιοῦν φαγεῖν ἁμαχοι· 3, 1 : Τῶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ χειρουργίαν δεινῶν. L. D.] Cum infin. autem usitatius; ut γράφειν Plato Prot. [p. 326, D], quod Bud. int. Peritus scribendi, Qui novit facile scribere; λέγειν, Qui arte dicendi valet, Soph., [Aristoph. Ach. 429] et Plato [Protag. p. 312, D]. Sic in iambico proverbiali [quem Æschylo tribuit schol. Aristoph. Nub. 1128], Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Apud Plut. autem δεινὸς ὀρειβατεῖν vertitur Aptus ad montes superandos. Xen. Cyrop. 2, [2, 24] : Ἡ δ' ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῆ ξυνεπισπᾶσθαι, Non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu et qualibet illecebra, Bud. At δεινὸς φαγεῖν Aristoph. [Nub. 243], Qui arte edendi pollet, pro Edacissimus. Sic et δεινὰι πιεῖν, Athen., Bibacissimæ. [Demosth. p. 23, 27 : Αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι ... τὰ ὀνείδη. Schæf. Id. 560, 9 : Δεινοί τινές εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους· 1461, 10 : Δεινότατοι γὰρ ἔστ' ἀφελέσθαι μὲν ὅσα ὑμῖν ὑπάρχει. Seager. Δεινὸς χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, Hermog. p. 451. Hemst. Ælian. V. H. 2, 41 extr. : Δεινοτάτη πιεῖν ἦν· 3, 15 : Ὡς εἰσὶ πιεῖν δεινότατοι. Et alibi. C. dat. Soph. OEd. C. 806 : Γλώσσῃ σὺ δεινός.] || Quoniam autem quæ a callidis hominibus aut alioqui peritis artificibus proficiscuntur, admirationem movent, et magni fiunt, hinc factum arbitror, ut δεινὸν ponatur etiam pro Miro, item pro Magno, i. e. Eo, quod magnam vim et efficaciam habeat. Soph. Aj. [1127] : Δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανὼν, Rem miram. [Aristoph. Av. 1269 : Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν· Lys. 494 : Ὑμεῖς ταμιεύσετε ταργύριον; Τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις; 499 : Δεινόν γε λέγεις· 529 : Δεινόν γε λέγεις κοὐ τλητὸν ἔμοιγε. Eur. Hec. 592 : Οὔκουν δεινὸν, εἰ ...] Æsch. [Sept. 1031 : Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον·] Prom. p. 7 [v. 39] : Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία, ubi schol. ἰσχυρὸν καὶ βίαιον. Eur. Med., δεινὸν τὸ τίκτειν. [Iph. A. 917. Herodot. 9, 3 : Ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἵμερος τὰς Ἀθήνας δεύτερα ἑλέειν. Eur. Hec. 836 : Δεινόν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει· 379 : Δεινὸν χαρακτὴρ καπίσημος ἐν βροτοῖς ἐσθλῶν γενέσθαι. Xen. Cyr. 2, 1, 28 : Τὰ θηρία τὰ συντρεφόμενα δεινὸν ἔχοντα πόθον, ἤν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων· 5, 1, 23 : Οὕτω δεινός τις αὐταῖς ἔρως ... ἐγγίγνεται. Plato Leg. 3, p. 682, B : Δεινὴ γοῦν ἔοικεν αὐτοῖς λήθη τότε παρεῖναι τῆς νῦν λεγομένης φθορᾶς. || Δεινότατα, adverb. Maxime. Herodot. 5, 92 : Αὐτοὶ ἄπειροι ἐόντες τυράννων καὶ φυλάσσοντες δεινότατα τοῦτο ἐν τῇ Σπάρτῃ μὴ γενέσθαι. Wakef. || Quod Hom. Od. E, 52 : Ὅστε κατὰ δεινοὺς κολποὺς ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, Il. Γ, 172 : Φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, α et ε producuntur, fit natura sequentis mediæ, ut in δείδω et δέος, quæ v. Confus. c. αἰνὸς vel αἶνος v. ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 9, 14, Jacobs. ad Anth. Pal. p. 888, Luzac. Lectt. Att. p. 206. L. D. C. δειλὸς Aristoph. Plut. 445, Eur. Or. 767 ibique Pors.; c. δῖνος ap. Hesych. v. Στρόμβος, c. δίνης Aristoph. Av. 1197, c. κακὸς Dionys. Ant. R. 6, 86; 9, 26; 10, 1.]

[Δεινοσθένης, ους, ὁ, Dinosthenes, Laco, Pausan. 6, 16, 8. Qui ap. Diod. 19, 17 memoratur Olympionica Δεινομένης Spartanus, Δεινοσθένης vocandus videtur cum Eusebio (v. Niebuhr. Comment. de Euseb. Script. min. vol. 1, p. 215), idemque esse qui Δεινοσθένης ap. Paus. L. Dind.]

[Δεινοσμὸς, Conyza magna, Diosc. Noth. 3, 136.]

[Δεινόστρατος, ὁ, Dinostratus, n. pr. Atheniensis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p 307, 21; 314, n. 183, 1. L. Dindorf.]

[Δεινοτέρως, Terribilius. Sch. Hom. Il. H, 97. Schæf.]

Δεινότης, ἡ, Atrocitas, [Sævitia, Diritas, addunt Gl.]. Thuc. 3, [59] : Μὴ ὧν πεισόμεθα μόνον δεινότητα κατανοοῦντες. Et δεινότης νόμων ibid. [46] vertitur Acerbitas legum. [Id. 4, 10 : Φόβῳ ῥοθίου καὶ νεῶν δεινότητος κατάπλου, Navium terroris appellentium. Diodor. 5, 39 : Θρασεῖς δ' εἰσὶ καὶ γενναῖοι ... καὶ πρὸς τὰς ἐν τῷ βίῳ περιστάσεις τὰς ἐχούσας δεινότητας.] || Δεινότης, Acrimonia mentis, Perspicacitas et solertia, Bud. [Prudentia, Gl.] Aristot. Eth. [Nicom.] 6, p. 53 [c. 13] : Ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα· αὕτη δέ ἐστι τοιαύτη κ. τ. λ. Dem. De cor. [p. 318, 8] δεινότητα et ἐμπειρίαν pro eod. ponit; quo fortasse modo exp. possit δεινότης πολιτική. [Sollertia. Chrys.

De sac. 6, 8, p. 246. Routh. Diodor. 17, 30 : Ἀνὴρ θαυμαζόμενος ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δεινότητι στρατηγίας. Dionys. Hal. Ant. Rom. 2, 4 : Πολλὴν σύνισμεν δεινότητα, πολλὴν δὲ σοφίαν, οὐ λόγῳ μᾶλλον ἢ ἔργῳ μαθόντες.] || Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα οὐκ ἐπαινετήν. [Malitia, Iniquitas, Gl.] Quo pertinet et illa signif., qua pro Calliditate et vafritie capitur; ut quidam exp. in Dem. De cor. : Καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ θεάσασθε. || Etiam Facultas dicendi, Eloquentia. Thuc. 3, [37]: Μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους· alibi, Διὰ δόξαν δεινότητος. Interdum vero dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, Isocr. [p. 2. Diodor. 17, 15 : Τῇ τοῦ λόγου δεινότητι πάντα κατεργασάμενος. Demosth. p. 307, 26: Τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἥκει τῇ πατρίδι; Antiphon p. 129 fin. St. : Ἐάν τι ὀρθῶς εἴπω, ἀληθείᾳ μᾶλλον ἢ δεινότητι εἰρῆσθαι. Ælian. V. H. 7, 19 : Λόγων δεινότητι. Tzetz. Hist. 6, 444 : Οὕτω γὰρ δράσας καὶ εἰπὼν δεινότητος μεθόδῳ.] || Δεινότητα etiam habere dicitur oratio, quæ assurgit. [Demetr. Phal. § 7 : Τῶν δὲ μικρῶν κώλων κἀν δεινότητι χρῆσίς ἐστι· δεινότερον γὰρ τὸ ἐν ὀλίγῳ πολὺ ἐμφαινόμενον καὶ σφοδρότερον· διὸ καὶ οἱ Λάκωνες βραχυλόγοι ὑπὸ δεινότητος.]

[Δεινοφόρος, ὁ, ἡ, Horrenda ferens. Io. Geom. H. 4, 14 : Δεινοφόροισι τύχαις.]

[Δεινόφρων, ὁ, ἡ, Terribilia cogitans. Theodos. Acroas. 2, 83 : Γέρων ... δ. Boiss. Hesych. : Ανκόφρων, δεινόφρων, ὑψίφρων.]

[Δεινοψίη, ἡ, Difficultas videndi, interpr. Coraes ap. Hippocr. De art. s. 21, p. 7, 36 : Ἰητρικὴ δὲ τοῦτο μὲν τῶν ἐμπύων, τοῦτο δὲ τὸ ἦπαρ ἢ τοὺς νεφροὺς, τοῦτο δὲ τῶν ξυμπάντων ἐν τῇ νηδύι νοσεόντων ἀποστερουμένη τῇ δεινοψίῃ τὰ πάντα πάντες ἱκανωτάτως ὁρῶσιν, ὅμως ἄλλας εὐπορίας συνεργοὺς ἐφεῦρε. Nisi leg. sit δυσοψίη. Sententiæ non disconveniret τῇ ὄψει ἰδεῖν, ut est p. 6, 51. L. Dindorf.]

Δεινόω, sicut δεινοποιῶ, q. d. Grave s. Atrox reddo, Exaspero, Exaggero, Amplifico. Thuc. 8, [74] : Ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων [Ἀθηνῶν]. Sic Plut. [Pericl. c. 28] : Δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς. [Longin. De subl. 3, 1 : Τεθόλωται τῇ φράσει, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται. Gatak.] Δεινοῦσι, Hesychio φοβεροῦσι. At δεινουμένην, quod Suid. exp. πατουμένην, in h. l. [Callimachi fr. 51, a] : Δεινουμένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα, ad Δεινέω potius referendum est : si tamen ea scriptura mendosa non est; nam corripienda videtur secunda hujus participii syll., ut fiat hexameter. [Scr. esse δινομένην intellexit Ruhnk. Ep. cr. p. 179. Concidunt igitur tum superiora tum quæ iterum HSt. de eod. verbo :] A superiore δεῖνος signif. τὴν δείνην s. δίνησιν, est verb. Δεινόω, Contorqueo, In orbem circumago, i. q. δεινέω s. δεινεύω.

[Δεινὼ, οῦς, ἡ, Dino, f. Phorci, Apollod. 2, 4, 2, 4.]

[Δείνων, ωνος, ὁ, Dino, n. pr. Spartani Xen. Hist. Gr. 5, 4, 33; 6, 4, 14; Rhodii ap. Polyb. 27, 6 etc. Scriptorem cognominem sæpe citat Athenæus, Lucian. Macrob. c. 15, Diog. L. etc. L. Dind.]

Δεινωπὸς, ὁ, ἡ, Qui truci est vultu, Torvus. Hesiod. Scut. [250.]

Δεινῶς, Terribiliter, Horrende, Horrendum in modum, Mirum in modum, Mire. Plut. Lyc. [c. 11] : Αὐτός τε δ. διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, Miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem pro Vehementer dixit ap. Athen. 9, [p. 385, C]: Νῦν γὰρ πεινῶν, δεινῶς πως εἶμ' ἐπιλήσμων. [Herodot. 1, 44 : Περιημεκτέων τῇ συμφορῇ δ. 2, 102 : Δ. γλιχομένοισι περὶ τῆς ἐλευθερίης· 3, 152 : Δ. ἦσαν ἐν φυλακῇσι οἱ Βαβυλώνιοι, οὐ δέ σφεας οἷός τε ἦν ἑλεῖν· 5, 29 : Δ. οἰκοφθορημένους· 9, 35 : Ἐδέοντο δ. τοῦ Τισαμενοῦ. Id. c. adj. 2, 76 bis : Μέλαινα δεινῶς· 149 : Ἄνυδρος δ. Conf. 3, 5. Æschin. p. 14, 11 : Τόπον μὲν πολὺν, δ. δ' ἐξηγριωμένον ὑπὸ τούτου· 33, 22 : Δεινῶς ἀσχημονεῖν. Quo respicere videtur Herodian. p. 446 Piers. Soph. OEd. T. 747 : Δ. ἀθυμῶ· El. 805 : Ἀλγοῦσα κώδυνωμένη δ. Xen. Ἀπομν. 2, 6, 28 : Δ. ὥρμημαι· 6, 2, 26 : Δ. ἐπεφόβηντο. Lucian. Imag. c. 1 : Θέαμα ... δ. βίαιον. L. D. Δεινῶς μέλαν, Ælian. N. A. 4, 52. Wakef.] Sic et δεινῶς [immo αἰνῶς] Hom. pro λίαν. In VV. LL. ex Eur. [Iph. A. 1257] affertur, Δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, pro Arduum est me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ. [Xen. An. 6, 4, 23 : Ἐπεὶ δὲ ἑώρα τοὺς ἀνθρώπους ὡς εἶχον δ. τῇ ἐνδείᾳ· conf. Cyr. 6, 1, 20. It. δεινῶς φέρω, Herodot. 2, 121 : Ἀνακρεμαμένου δὲ τοῦ νέκυος τὴν μητέρα δ. φέρειν. Confus. c. αἰνῶς v. ap. Heyn. ad Il. Γ, 158 suppl., Herodot. 4, 52.]

Δείνωσις, εως, ἡ, quæ et δεινολογία, Exaggeratio hujusmodi. Sed peculiariter appellatur Oratio, quæ, ut scribit Fabius [6, 2], rebus asperis, indignis, invidiosis vim addit. Idem alibi [8, 3 extr.], Præcipua tamen δείνωσις in exaggeranda indignitate, et in ceteris altitudo quædam. Hoc nomine quidam et Epilogi partem peculiariter appellarunt. [Plato Phædr. p. 272, A : Βραχυλογίας καὶ ἐλεινολογίας καὶ δεινώσεως. Longin. De subl. 11, 2 : Εἴτε διὰ τοπηγορίαν εἴτε δείνωσιν· 12, 5 : Καιρὸς δὲ τοῦ Δημοσθενικοῦ μὲν ὕψους καὶ ὑπερτεταμένου ἔν τε ταῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι. Hippocr. p. 391, 3 : Ὀφρύες δεινώσεως μετέχουσι, vertitur, Supercilia quodammodo amplificantur.]

Δείνωσις, εως, ἡ, ab Hesych. exp. συστροφὴ, Conversio : a Suida σκότωσις, Oculorum caligo cum vertigine capitis, quæ et σκοτοδινία dicitur.

Δεινωτικῶς, Exaggeratorie, Cum exaggeratione.

Δεινωτὸς, ἡ, ὸν, Tornatus. Hesych. δεινωτὴν [ex Hom. Il. N, 407, ubi v. Heyn., et Brunck. ad Apollon. 4, 222 in append.] exp. πεποικιλμένην ἐν κύκλῳ, τετορνευμένην· afferens et δεινωτοῖς pro κυκλοτερέσι, πεποικιλμένοις. Sed hæc, uti supra dixi, sine diphthongo etiam per ι solum scribuntur, ut suo loco videbis.

Δεινωψ, ωπὸς [ῶπος], ὁ, ἡ, Qui truci est vultu, Torvus: unde δεινῶπες Eumenides, Soph. OEd. Col. [84 : Ὦ πότνιαι δεινῶπες.]

Δεῖξις, ἡ, Ostensio, vel potius Ostentatio [Gl.]. Herodian. 1, [15, 5] : Εὐτοξίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν, Jaculandi potius scientiam quam fortitudinem ostentaret, Polit. [Ostensionis s. Monstrationis signif. dixit schol. Hom. Il. Υ, 357 : Κατὰ δεῖξιν λέγεται (τοσούσδε). Schæf. Pollux 3, 95 : Δ. ὁδοῦ. Eust. Il. p. 1072, 56 : Ἡ ἀντωνυμικὴ δεῖξις, i. q. antea dixerat ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία.] Est etiam Indicium, Argumentum, ut ap. Eund. 2, [3, 12] : Ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας. [Est etiam ubi verti licet Exemplum. Eust. Od. p. 1618, 43 : Νῦν δὲ ἀρκεῖ πρὸς δεῖξιν τὸ Φίλιππος Βόλιππος. L. D. Specimen artis publice editum, quæ aliis ἐπίδειξις, Macho ap. Athen. 6, p. 245, E : Ἀποδώσω δ' ἐγὼ αὐτῶν πολὺ πλείους (λίθους), φησὶν (citharœdus) ἐκ τῆς δείξεως. Sigillatim de recitatione publica sophistæ aut oratoris, ib. p. 270, D : Ἀγορᾶς πληθυούσης· οὕτως γάρ τις τῶν σοφῶν τὴν τῶν δείξεων ὥραν ἐκάλει. Id. 3, p. 98, C : Δεῖξίν ποτε λόγων δημοσίᾳ ποιούμενος. Schweigh. Ib. 14, p. 620, C : Λυσανίας ... Μνασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν λέγει ἐν ταῖς δείξεσι τῶν Σιμωνίδου τινὰς ἰάμβων ὑποκρίνεσθαι. L. D.] || Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, sicut δοῦναι φάσιν, Instituere accusationem contra aliquem, et eum deferre, Bud. 227. [|| Diog. L. 4, 38 : Ἐλευθέριος δὲ ὢν καὶ ἀφιλαργυρώτατος εἰς τὰς ἀργυρικὰς δείξεις ἀπήντα πρῶτος, h. e. interprete Salm. De fœn. trap. p. 547, Ad mensas argentariorum, s. ostensiones argenti in mensis trapezitarum expositi.]

[Δεῖος, ὁ, Dius, n. pr. viri ap. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 328, 16, 19, 20; 329, 36. L. Dind.]

[Δεῖος. V. Δέος.]

[Δεῖος, nomi musici nomen ap. Plut. Mor. p. 1132, D, sed vitii suspectum. Cit. Kall.]

[Δειπάτυρος, θεὸς παρὰ Στυμφαίοις, Hesych.]

[Δειπαγωγὸς, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 39.]

Δειπνάριον, τὸ, Cœnula [Gl.], Epigr. [Anth. Pal. 11, 10 : Τὸν τοῦ δειπναρίου νόμον οἴδατε.] Et [Diphilus ap.] Athen. 4, [p. 156, F] : Τὸ δειπνάριον ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν ἦν [ἦν, γλ.] σφόδρα. [Αἴ Clem. Alex. t. 1, p. 165, 17 : Δειπνάριά τινα, κνίσσης καὶ ζωμῶν ἀποπνέοντα. Et ib. 24 : Δ. τε, καὶ ἄριστα, καὶ δοχάς. Hase.]

[Δειπναρχέω, Cœnæ præsideo. Theod. Prodr. in Lazer. 2 Misc. 566. Boiss.]

[Δειπνεὺς, έως, ὁ, nomen dei cujusdam, qui a cocis in Achaia colebatur, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν Athen. 2, p. 39, C.]

Δειπνέω, [ήσω et ήσομαι. Act. præter locos in-

ferius citandos. Aristoph. Av. 464 : Δειπνήσειν μέλλομεν; fr. ap. Hesych. v. Οὐ γὰρ ἄκανθαι : Χωρεῖ δ' ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι. Athen. 7, p. 276, C : Εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; Diod. 11, 9 : Ὡς ἐν Ἅιδου δειπνησομένους, iisdemque verbis Plut. Mor. p. 225, D. Galen. vol. 4, p. 35=11, 6 : Εἰς ἑσπέραν δειπνησόμενος. Perf. δεδείπνηκα Menand. ap. Antiatt. Bekk. p. 89, 29], Cœno. Hom. Od. E, [95] : Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. [P, 359 : Εὖθ' ὁ δεδειπνήκει. Et alibi sæpius aor. Thucyd. 3, 112 : Ὁ δὲ Δημοσθένης δειπνήσας ἐχώρει.] Xen. Cyrop. 4, [5, 1 et ubi it. est fut. 5, 3, 35] : Δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι καὶ καθευδήσω· ap. Athen. 4, [p. 156, C] : Ἀλλ' ἔστιν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία, Ἥνίκα καὶ [l. γε] τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών. Interdum habet et casum adjunctum, accus. sc.; ut Hesiod. [Op. 440] : Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον. Et δειπνεῖν ἀλλότρια, Xen. [Conviv. 1, 11] et Athen. [4, p. 165, B, ex Eurip. et Nicomach. 6, p. 291, C. Id. 6, p. 270, D : Λογάρια δειπνοῦμεν.] Apud Aristoph. Pl. [890] : Ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον. Lucian. [Dial. mort. 10, 11] : Δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, Cœnam sumet opiparam. Notandum vero aliquando simpl. pro Comedere poni : quæ signif. in quibusdam jam citatis exx. locum habere potest. In Od. O, [396] : Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι Δειπνήσας, sunt qui exp. Pransus aut γευσάμενος : potest tamen exp. etiam, Postquam (pridie) cœnasset. [De canibus Callim. Lav. Min. 115 : Ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα τουτάκι δειπνησεῦντι.] Et Δείπνημι, quod a Δειπνέω fit, ut a φιλέω φίλημι, a διζῶ δίζημι, pro eod. Unde [immo a δειπνέω, quum nihili sit δείπνημι, ut ἠριστάναι pro ἠριστηκέναι] ap. Athen. 10, [p. 422, E, F] : Ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν. Ibid. : Ὃν χρὴ δειπνάναι ἡμᾶς, παρέσται πάλαι, ex Alexide comico et Eubulo. [Et Antiphane, Ἀλλὰ πρὶν δεδειπνάναι ἡμᾶς παρέσται (unde verba ἡμᾶς παρέσται illata sunt loco Eubuli, sed omittuntur in libris melioribus), et Aristophane, Οἴομαι δεδειπνάναι, Πρὶν δεδειπνάναι, et Platone et Epicrate.]

[Δειπνήεις, εσσα, εν.] Δειπνήεντα, Hesychio δειπνοφόρα, Cœnifera.

[Δειπνησείω, Cœnaturio, Gl.]

[Δειπνηστήριον. V. Δειπνιστήριον.]

[Δειπνηστός. V. Δειπνητός.]

[Δειπνητέον, Cœnandum. Theod. Prodr. p. 413.]

[Δειπνητήριον, τὸ, Cœnaculum, Gl. Joseph. B. J. 2, 8, 5 : Καθαροὶ, καθάπερ εἰς ἁγιόν τι τέμενος, παραγίνονται τὸ δ. Etym. M. p. 561, 12 : Λέσχαι παρὰ Βοιωτοῖς τὰ κοινὰ δειπνητήρια. Eadem Zonar., Hesych. vero in Λέσχη, δειπνιστήρια. Id. Hes. : Ἱστιατορία, δειπνητήριον (δειπνητόριον Bachman. An. vol. 1, p. 264, 1, Ἱστιατόρια, δειπνητόρια Phot., Ἱστιατορία, δειπνητορία Suid., Ἑστιατορεῖον, δειπνοκλητόριον Zon. vol. 1, p. 880.) Ap. Hes. aut ἱστιατόριον aut δειπνητήριον scrib. videtur cum Angl.]

[Δειπνητὴς, οῦ, ὁ, Cœnator, Gl. Polyb. 3, 57, 7 : Παραπλήσιόν τι πάσχοντες τοῖς λίχνοις τῶν δειπνητῶν.]

Δειπνητικὸς, ἡ, ὸν, Cœnandi desiderio captus, q. d. Cœnabundus; ut Athen. 9, [p. 404, D] : Ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικὸς, Πρὸς τὸ [τῷ] φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔστ' ἔχων. Item q. d. Cœnatorius, s. ad cœnam pertinens; ut ap. Eund. 4, [128, A] : Ἑκατέρων οὖν σώζονται δειπνητικαί τινες ἐπιστολαί.

[Δειπνητικῶς, q. d. Cœnatorie. Aristoph. Ach. 1015 : Ἄκουσας ὡς μαγειρικῶς κομψῶς τε καὶ δ. αὐτῷ διακονεῖται;]

[Δειπνητόριον. V. Δειπνητήριον.]

Δειπνητὸς, ὁ, i. q. δεῖπνον [Cœna]. At δείπνητος cum acc. in antepen. Cœnæ tempus, sicut ἀμητὸς et ἄμητος, Eust. [p. 1814, 39 et Suid.] Et Δειπνηστὸς, ὁ, i. q. δείπνητος, Cœnæ tempus. Od. P, [170] : Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν. Nicander Ther. [761] : Ἀκρόνυχος δειπνηστός. Notandum vero ap. Hesych. scribi Δειπνηστὴν quasi a nom. δειπνηστύς [c. interpr. τὴν τοῦ δείπνου ὥραν. In l. Hom., unde et δειπνητὸς petitum, est etiam var. δείπνιστος, ut δορπιστὸς inter et δορπητὸς variari solet in libris. Etym. M. p. 262, 45 : Δειπνιστὸς, ἔστι δειπνῶ δειπνιτὸς, Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην· περισσὸν τὸ σ· διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται· ἀπὸ τοῦ δειπνίζω δείπνιστος. Ὅρος.]

Δειπνίας, ὁ, Vicus Thessaliæ, ubi cœnasse ferunt Apollinem. [Steph. Byz. : Δειπνιὰς (sic), κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν τέμπεων καθαρθεὶς ὑπέστρεψε, καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τήνδε παραγενομένῳ δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται. Τὸ ἐθνικὸν Δειπνιεὺς, ὡς Ἀφροδισιεὺς καὶ Ὀρθωσιεύς.]

Δειπνίδιον, τὸ, Cœnula.

[Δειπνιεύς. V. Δειπνιάς.]

Δειπνίζω, ίσω, Cœna excipio, Cœnam præbeo, [Cœno, Gl.]. Od. Δ, [535] : Καὶ κατέπεφνε Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. [Conf. Λ, 411.] Plut. De frat. am. [p. 481, B] : Ποῖος δ' ἂν ἦν ὁ Ἀτρεὺς, εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας; [Mor. p. 92, E, ubi v. Wyttenb.] : Οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, οὐδέ γε βοὰς δεδειπνισμένων θεάτρων, οὐδὲ τιμὰς καὶ προεδρίας, Acclamationes epulo conductas. Et, [Οἴεσθαι δ' ἔφη ἐπισκώπτων καὶ τὴν Κίρκην ὃς ποιεῖν] τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσαν, Xen. [Ἀπομν. 1, 3, 7. Id. Cyrop. 4, 5, 5 : Δειπνίσας τοὺς Πέρσας, etc. Duplici acc. Matro ap. Athen. 4, p. 134, D : Δεῖπνά μοι ἔννεπε, Μοῦσα, ... ἃ Ξενοκλῆς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις δείπνισεν ἡμᾶς.]

[Δειπνίον, τὸ, Cœnula. Aristoph. ap. Hesych. v. Οὐ γὰρ ἄκανθαι : Τούτῳ τῷ δειπνίῳ.]

[Δειπνιστήριον. V. Δειπνητήριον. Gl.: Δειπνηστήριον, Cœnaculum. Ubi f. leg. Δειπνιστήριον. Angl.]

[Δειπνῖτις, ιδος, ἡ, Cœnatoria. Dio Cass. 69, 28 : Στολῇ τῇ δειπνίτιδι.]

[Δειπνογάμιον, τὸ, Cœna nuptialis. Constant. Man. Amat. 5, 42. Boiss.]

[Δειπνοθήρας, ὁ, Cœnæ s. epularum captator. Philo Jud. vol. 1, p. 665, 46.]

[Δειπνοκλητόριον, τὸ, Invitatio ad cœnam. Eust. Il. p. 766, 58 : Τὰ ἔξω οἴκου γινόμενα δειπνοκλητόρια. Ducang. : « In Lex. Ms. Cyrilli Ἑστιατόριον exp. δειπνοκλητόριον. » Conf. Δειπνητήριον.]

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, Qui ad cœnam convivas vocat, Vocator, ut Lat. appellant. Citat Athen. [4, p. 171, B] ex Artemid. pro synon. τοῦ ἑλέατρος. [Quidam codd. Matth. 20, 27. Hesych. Wakef. Eust. Od. p. 1413, 3. Ducang. : « Δ. in Lex. Ms. Cyrilli exp. ἑστιάτωρ. »]

Δειπνολογία, ἡ, poema ita ab Archestr. illo inscriptum; cujus argumenti est et Cleostrati Γαστρονομία : de quibus Athen. 6. [1, p. 4, E. Hesych. : Δειπνολογία, οἱ περὶ δείπνου λόγοι.]

Δειπνολόγος, ὁ, ἡ, Qui de cœnis loquitur : qua signif. Archestratus ille δειπνολόγος ab Athen. [1, p. 29, A] dicitur, quem alibi ὀψοδαίδαλον vocat.

Δειπνολόχος, ὁ, ἡ, Cœnis insidians, Cœnipeta. Hesiod. Op. [702] : Τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Δειπνολόχης, ubi δειπνολόχης Att. pro δειπνολόχου positum est. [Gaisf. ad l. Hes. : « Δειπνολόχου e Ms. Stobæi vol. 3, p. 32 dedit Brunck. Sic et Zonar. vol. 1, p. 479. Etym. M. p. 262, 48 : Δειπνολόχος, κλεπτοφόρος. Καὶ Ἡσίοδος, γυναικὸς δειπνολόχης, τῆς κακὰ λοχούσης. Eust. Od. p. 1508 : Δειπνολόχη γυνὴ λέγεται ἡ ἁπλῶς ἐνεδρεύουσα τοῖς βρώμασι. » Masc. Orac. Sibyll. 2, p. 281 : Δειπνολόχοι καὶ κλεψίγαμοι.]

Δειπνομανὴς, ὁ, ἡ, Qui insano cœnarum convivalium amore ducitur. Timo Phlias. [Epigr. 32] ap. Athen. [4, p. 162, F] : Δειπνομανὲς νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἀκύλιστον, de Antigono Carystio, qui rogatus quid utilitatis e philosophia ad eum rediisset, respondit, Ἀσυμβόλως δειπνεῖν.

Δεῖπνον, τὸ, Cœna, ut tradit Plut. [Mor. p. 726, C] dicens, δεῖπνον ap. Romanos κοινὰ vocari διὰ τὴν κοινωνίαν : addensque duas ibi h. v. etym., ὅτι τῶν πόνων διαναπαύει· ut accipitur Il. Λ, [86] : Ἧμος δὲ δρύτομός περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον, postquam ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά· vel, δεῖπνον dici quasi διαπεπονημένον, quod non tam facile ut ἄριστον paretur. Xen. Hell. [6, 1, 4] : Καὶ ὅταν σπεύδῃ ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα πονεῖσθαι. Plutarch. [Mor. p. 180, A; conf. Alex. c. 22] : Ἔφη κρείττονας ἔχειν αὐτὸς ὀψοποιούς, πρὸς μὲν ἄριστον τὴν νυκτοπορίαν, πρὸς δὲ δεῖπνον, τὴν ὀλιγαριστίαν· De fort. Alex. [p. 338, C] : Νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλεί-

πουσαν. Athen. 3, [p. 108, C] : Δείπνου πρόδρομον ἄριστον. [Tempori certo δεῖπνον primus quem sciam ascribit Æschyl. fr. Palamed. ap. Athen. 1, p. 11, D, ubi Palamedes de se : Σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. Nam de simili ap. Hom. usu infra dicetur. Etym. M. p. 262, 35 : Δεῖπνος (de qua forma v. in Δεῖπνος), τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον λεγόμενον· ὅθεν καὶ δειπνῶ, δόρπος δὲ ὁ ἑσπερινός. ... Δεῖπνον, ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς καὶ ἡ ἐν τοιῷδε καιρῷ διδομένη τροφή· οἱ δὲ κωμικοὶ οἱ νεώτεροι συγχέουσι τὸν καιρὸν, ἑσπερινὴν τροφὴν δεῖπνον ὀνομάζοντες, ὡς καὶ νῦν.] || Accipitur etiam pro Cœna convivali aut Epulo. Quo pertinet δεῖπνον ποιεῖν, Chrys. ; δεῖπνα δειπνεῖν, Lucian. [De merc. cond. 3, et alibi]; πρὸς δεῖπνον καλεῖν ap. diversos scriptt. ; δεῖπνα ἀσύμβολα, item δεῖπνα συναγώγιμα, Athen. [8, p. 365, B.] Ap. Hom. gramm. nunc πρωινὸν ἔμβρωμα esse volunt quasi μεθ' ὃ πονεῖν δεῖ, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. [V. Etym. l. c. Illa signif. capere licet Il. B, 381 : Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον ... ὡς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηι. Et ib. 399. Θ, 53 : Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοι, coll. v. 1 et 66. Altera locum supra cit. A, 86 : Ἦμος δὲ δρυτόμος κ. τ. λ., ubi δόρπον reponebat Zenodotus. Sed rectius ap. Hom., ubicunque dicitur de hominibus, vertitur Cibus vel Epulæ, ut omnis absit vel matutini vel pomeridiani temporis cogitatio. Aliter, sed minus recte, ut videtur, instabilem apud Hom. hujusmodi nominum usum explicat Heyn. ad Ω, 124.] Athen. certe 7, [p. 276, D] νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Od. Ω, [214] : Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, Eust. exp. διὰ δεῖπνον σφάζετε. || Καταχρηστικῶς et pro Ipso cibo, unde Hesiod. [Op. 207], δεῖπνον ποιεῖν pro τροφὴν, Comedere; item et pro Pabulo jumentorum, Il. B, [383] : Εὖ δὲ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, i. e. χόρτον. [Æsch. Suppl. 801 : Ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. Ælian. V. H. 1, 12 : Τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμήκων δεῖπνόν ἐστι· 12, 27 : Ἀπολείπειν αὐτοὺς κυνῶν δεῖπνον εἶναι. Anth. Pal. App. 129 : Ἄγκειμαι μέγα δεῖπνον ἀμετροβίοις κοράκεσσιν.] At δεῖπνα θαλάσσης a Nonno dicuntur Pisces. [Plur. de una cœna, ut lat. Epulæ, Eur. Or. 1008 : Τά τ' ἐπώνυμα δ. Θυέστου, et alibi. Nonn. Dion. 3, 419 : Ἰταλέης ἐκίχησε πεπαυμένα δεῖπνα τραπέζης. Tzetz. Hist. 1, 451 : Ὑπέστρεψε δ' ὁ Ἥλιος, ὡς μυσαχθεὶς τὰ δεῖπνα. Phrasi ἀπὸ δείπνου post Hom. Il. Θ, 54 : Ἀπὸ δ' αὐτοῦ (δείπνου) θωρήσσοντο, utuntur Herodot. 1, 133 : Τοὺς Ἕλληνας σιτεομένους, πεινῶντας παύεσθαι, ὅτι σφι ἀπὸ δείπνου παραφορέεται οὐδὲν λόγου ἄξιον, idemque in formulis εἶναι vel γενέσθαι ἀπὸ δείπνου 1, 126; 2, 78 et alibi, Lynceus ap. Athen. 3, p. 75, E, Ælian. V. H. 12, 1 et quem Wakef. citat Ach. Tat. 1, 5. L. Dindorf.]

[Δειπνοπίθηκος, ὁ, Cœnæ simius, Parasitus. Phryn. Bekk. An. p. 34, 29 : Δ. ὁ δείπνου ἕνεκα πιθηκίζων καὶ ὑποθωπεύων κόλακος τρόπον. ἴ]

Δειπνοποιέω, quod ejus est, qui cœnam condixit ap. se. Bud. ex Alciphr. [2, 1] : Λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν. [Polyæn. 6, 7, 2 : Δειπνοποιήσας τὰ σπλάγχνα παρέθηκε τοῖς συνωμόταις. Schæf.] At Δειπνοποιέομαι, Med., eid. Bud. Cœnam mihi apparo, Epulor in cœna, Cœno. Thuc. [4, 103 : Δειπνοποιησάμενος ἐχώρει τὴν νύκτα·] 8, [101] : Δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργινούσαις. Xenoph. [quum multis aliis locis tum Cyrop. 5, 2, 6] : Διηροῦντό τε ταῦτα καὶ ἐδειπνοποιοῦντο. Idem [Hipparch. 7, 12] : Ἀριστῶσι καὶ δειπνοποιουμένοις ἐπιχειρεῖν. [Æneas Tact. c. 7, p. 26 : Δειπνοποιεῖσθαι (σημαίνειν).]

[Δειπνοποιία, ἡ, Convivii instructio. Diod. 17, 37 : Ἐτρέπετο πρὸς ἄνεσιν καὶ δειπνοποιίαν.]

Δειπνοποιὸς, Qui cœnam parat aut convivia.

[Δεῖπνος, ὁ, Cœna, forma novitia pro τὸ δεῖπνον, illata libris nonnullis Diodori 4, 3. Chr. Pasch. p. 423, 17 : Τὸν μυστικὸν δεῖπνον. Schol. Arist. Pac. 564 : Τὸν δεῖπνον. Alia exx. v. ap. Schæf. ind. ad Bast. Ep. crit. p. 61, ipsumque Bast. ad Greg. p. 772, et Has. ad Leon. p. 239, B. Conf. Etym. l. in Δεῖπνον cit. et Zon. p. 475. Fefellerat hæc forma ap. Suid. v. Ζοφοδορπίας HSt. in eo voc.]

Δειπνοσοφιστὴς, ὁ, Qui inter cœnandum s. in cœna philosophatur. Dipnosophistæ ab Athen. [1, p. 2, A, ubi v. Casaub., et alibi] dicuntur quos Larensius civis Romanus κατὰ πᾶσαν παιδείαν ἐμπειροτάτους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ διαιτυμόνας ἐποιήσατο.

Δειπνοσύνη, ἡ, Cœna. [Matro ap.] Athen. [4, p. 134, F] : Χαιρεφῶν πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς, Νήστης, ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων, pro δείπνων.

Δειπνοτήριον, τὸ, Cœnaculum, VV. LL. quasi a δειπνόω : nisi forte δειπνητήριον melius scribatur, a δειπνέω. [Ex Plut. Lucullo c. 41, ubi pro δειπνοτήριον vel δειπνωτήριον alii libri recte δειπνητήριον.]

[Δειπνοφαγία, ἡ, Cœnæ voratio. Theod. Prodr. p. 354. Elberling.]

Δειπνοφορία, ἡ, Cœnæ portatio, quod Poll. [6, 102] citat ex Isæo. [Intell. sollemnis δειπνοφορία, de qua Lex. rh. Bekk. An. p. 239, 7 : Δ. γάρ ἐστι τὸ φέρειν δεῖπνα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν Ἕρσῃ καὶ Πανδρόσῳ καὶ Ἀγραύλῳ· καὶ τοῦτο ἐποίουν οἱ πολλοί· φιλοτιμίας γὰρ εἵχετο.]

Δειπνοφόρος, ὁ, ἡ, Cœnam ferens, Ad cœnam ferendam comparatus; Suid. : Δειπνοφόροι, αἳ φέρουσι [αἳ φέρουσαι est ap. S.] τοῖς κατακεκλιμένοις [l. κατακεκλειμ.] ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα. [Harpocr. : Δειπνοφόρος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. Λέγεται δὲ καὶ τὰς δειπνοφόρους καταλέγεσθαι νῦν, ὅτι αἱ τῶν κατακεκλειμένων παίδων μητέρες εἰσέπεμπον καθ' ἡμέραν αὐτοῖς τροφὴν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἐν ᾧ διητῶντο, καὶ αὗται συνῆσαν ἀσπαζόμεναι τοὺς ἑαυτῶν. Lex. rh. post verba in Δειπνοφορία cit. : Φιλόχορος δέ φησι τὰς μητέρας τῶν δὶς ἑπτὰ παίδων τῶν κατακλεισθέντων, ἵνα πεμφθῶσι τῷ Μινωταύρῳ, πέμπειν καθ' ἡμέραν αὐτοῖς δεῖπνον καὶ φοιτᾶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ μετὰ τὴν ὑποστροφὴν ὥσπερ εὐχὴν ἀποδιδόντας ἐν τῇ ἑορτῇ ἄγειν τοὺς παῖδας τὰ δεῖπνα, καλουμένους δειπνοφόρους.] At Hesych. tradit, παρὰ Ἀθηναίοις ἐν τῇ τῶν ὀσχοφορίων ἑορτῇ καθίστασθαι τοὺς δειπνοφόρους. Pollux 6, [13] : Ἵνα δὲ (ἔγκειται) τὰ ὄψα, κίστη ὀψοφόρος ἢ κίστη δειπνοφόρος. Utitur h. v. et Lysias teste eod. Poll. [6, 102. Memorat et Plut. Thes. c. 23. Communi signif. de ardeola avi Aristot. H. A. 9, 18 : Τῶν δ' ἐρωδιῶν ὁ μὲν πέλλος, ὥσπερ εἴρηται, ὀχεύει μὲν χαλεπῶς, εὐμήχανος δὲ καὶ δειπνοφόρος καὶ ἔπαγρος. Et 34, de ossifraga : Ἡ δὲ καλουμένη φήνη ἐστὶν εὐτεκνος καὶ εὐβίοτος καὶ δειπνοφόρος καὶ ἥπιος. Hesych. : Δειπνήεντα, δειπνοφόρα.]

[Δείρα, δείμοιρα (f. διμοιρία), τράχηλος, διαίρεσις, Collum, Partitio, Hesych. Idem : Δεισιάδα, τὴν μοῖραν, οἱ δὲ διμοιρίαν.]

[Δειραγχής. V. Δειραχθής.]

[Δειράδες, οἱ, Dirades, pagus Atticus, tribus Leontidis. Steph. B., qui ἀπὸ Δειράδου τινὸς (quem heroem dicit in Δέρρα) vocatum tradit, Harpocr., Suid., Lex. rh. Bekk. p. 240, 26. Tribulis Δειραδιώτης sec. eosdem. Plutarch. Alcib. c. 25 : Φρύνιχος ὁ Δειραδιώτης. L. Dindorf.]

[Δειράδης, ὁ, Dirades. V. Δειράδες.]

[Δειράδιον, τὸ, Collare, ut videtur. Pollux 2, 235 : Ἀπὸ δὲ τοῦ δέρματος ὀνόματα δορὰ, δέρις, δειρὴ, δειράδια.]

[Δειραδιώτης. V. Δειράδες et Δειράς.]

Δειράζειν, Hesychio κλέπτειν, Furari. [Δειλανθεὶς, de quo in Δειλαίνω, confert Is. Voss.]

[Δειραῖος, α, ον, Collaris. Lycophro 994 : Λίνου δ' ἁλισμήκτοιο δειραίαν ἄκραν. Schol. : Τραχηλικὴν ἐξοχήν.]

[Δειραῖος, α, ον, Diræus, gentile a Δείρη, quod v.]

Δειρὰς, άδος, ἡ, [Collum. Oppian. Cyn. 1, 180 : Νεάτην δὲ γένυν ποτὶ δειράδα νεύοι (equus). Wakef.] Jugum montis, ἐξοχὴ, κορυφὴ, αὐχὴν τραχηλοειδὴς τοῦ ὄρους, Hesych. Seu νάπη, φάραγξ, ut Idem exp. [Hom. H. Apoll. 281 : Ἔνθεν καρπαλίμως προσέβης πρὸς δειράδα.] Apoll. Rh. 2, [705], ὑπὸ δειράδι Παρνασσοῖο· Soph. Aj. [695] : Κυλλανίας χιονοκτύπου Πετραίας ἀπὸ δειράδος, ubi schol. exp. ἀκρωτηρίου. [Antig. 832 : Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας (Niobe)· Phil. 491 : Τραχινίαν τε δειράδα, ubi δειράδα versus causa reponebat Toup. Emend. vol. 1, p. 114, quam formam Hesychio in gl. sub Δέρη ponenda reddendum suspicabatur Kust. Eur. Phœn. 214 : Ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις Παρνασσοῦ, et alibi sæpe utroque numero. Dosiad. Ar. 1, Anth. Pal. 15, 25, 11 : Αἰσσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν ὅσαι νέμονται Κυνθίαις. Pausan. 6, 21, 3 : Κατὰ τὴν

Σαύρου καλουμένην Δειράδα· et ib. 4. || Formam Lacon. Δειρὰρ, κορυφὴ, annotat Hesych.]

[Δειρὰς, άδος, ἡ, Diras, locus Corinthi. Pausan. 2, 24, 1 : Ἀνιόντων δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν (Argorum) ἔστι μὲν τῆς Ἀκραίας Ἥρας τὸ ἱερὸν, ἔστι δὲ καὶ ναὸς Ἀπόλλωνος. ... Τὸ δὲ ἄγαλμα τὸ νῦν χαλκοῦν ἐστιν ὀρθὸν, Δειραδιώτης Ἀπόλλων καλούμενος ὅτι καὶ ὁ τόπος οὗτος καλεῖται Δειράς· 25, 1 : Ἡ δ' ἐς Μαντίνειαν ἄγουσα ἐξ Ἄργους ἐστὶν οὐχ ἥπερ καὶ ἐπὶ Τεγέαν, ἀλλὰ ἀπὸ πυλῶν τῶν πρὸς τῇ Δειράδι.]

Δειραχθὴς, ὁ, ἡ, Collo onerosus, ὁ τὴν δειρὴν ἀλγύνων, Suidæ [et Zon. p. 482] in h. l. [Anth. Pal. 6, 179] : Δειραχθὲς ἑύδροχον ἅμμα πετηνῶν [πετεινῶν. Δειραχχὲς conj. Brunck.]

Δειρεῖοι, Laconibus λοίδοροι, Convitiatores, Hesych. [Conf. Δειριάω.]

[Δείρη, ἡ, Dire, urbs et promont. Æthiopiæ. Strabo 15, p. 769, 773, 774; Agathem. 1, 3, p. 8; Steph. B., qui addit : Τὸ ἐθνικὸν Δειραῖος· Δήρη Ptolemæo 4, 7, accentu quidem veriore quam est in locis superioribus. Etym. M. p. 262, 53 : Δείρη βαρυτόνως ἡ πόλις. Eust. Od. p. 1967, 24 : Δείρη μὲν πόλις Αἰθιόπων, δείρη δὲ ὁ τράχηλος. || Ἔστι καὶ πόλις Ἀθηναίων συμμαχική, Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Δειρή. V. Δέρη.]

[Δειρήτης. V. Δειρίτης.]

[Δειριάω.] Δειριᾶν Laconibus est λοιδορεῖσθαι, Convitiari, Probris s. Convitiis proscindere. [Conf. Δερεῖοι et Δερίαι.]

Δειρῖται, ab Eleis dicuntur οἱ στρουθοὶ, Passeres, ut refert Athen. 9, [p. 392, A, ubi pro δειρίτας libri meliores δειρήτας] e Nicandri Coloph. Γλωσσῶν l. 3.

Δειροκύπελλον, τὸ, Poculum collo oblongo. Lucian. [Lexiph. c. 7] : Ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης μεντοροργὴς, εὐλαβῆ ἔχον τὴν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς καὶ δειροκύπελλον. [Schol. : Δειροκύπελλα τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα.]

[Δειρόπαις, δος, ἡ, Quæ collo parit liberos. Lycophr. 843 : Τῆς δειρόπαιδος μαρμαρώπιδος γαλῆς. Schol. : Τῆς ἐκ τοῦ τραχήλου τεκούσης Γοργόνος, καθάπερ αἱ γαλαῖ.]

Δειροπέδη, ἡ, Torques, Collare, Bud. e Greg., δειροπέδη στήθεσσι περίτροχος. [Idem quod Ducang. ponit Δειροπέζης, ap. Moschopulum (p. 80) ὁ τοῦ τραχήλου δεσμός. Lex. schedogr. ap. Boisson. Anecd. vol. 4, p. 373 : Δειροπέδη δὲ λέγεται δεσμὸς ὁ τοῦ τραχήλου. L. Dindorf.]

Δειρὸς, ὁ, Collis, λόφος καὶ ἀνάντης τόπος, Hesych. [Quibus quum ascriberet Guietus « Ad τὰ δείρη refer », reminiscebatur fort. loci Euphorionis ab Etym. M. p. 223, 16 cit. : Γαιζῆται περὶ δείρεα χρυσοφοροῦντες, ubi δείρεα ducitur a nom. τὸ δεῖρος, Collum, nisi mendum subest. Sic δειρὰς et Collem significat et Collum.]

Δειροτομέω, Cervicem abscindo, Decollo, Suet. Hom. Il. Φ, [555] : Αἰρήσει με καὶ ὡς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει. [Et ib. 89, et aor. Ψ, 174, Od. X, 349, H. Merc. 405, et a Boiss. cit. Zenob. 1, 41.]

[Δειροτόμησις, εως, ἡ, Decollatio. Theodor. Hyrtacen. Epist. 70. Boisson.]

[Δείρω. V. Δέρω.]

[Δείς, δενὸς, Aliquis. Etym. M. p. 305, 1 (conf. p. 640, 25) : Τὰ εἰς εις μονοσύλλαβα ὀνόματα ἀρσενικὰ διὰ τοῦ νος κλίνεται, οἷον κτεὶς κτενὸς, δεὶς δενὸς, εἷς ἑνὸς, ὅπερ ἰσοδυναμοῦται (l. —μεῖ) τῷ τις, ὅπερ μετὰ τοῦ οὐ οὐδεὶς οὐδενὸς, καὶ μετὰ τοῦ μὴ μηδείς. Ubi εἷς ἑνὸς transpone vel dele cum Sylb. Chœrob. in Bekk. An. p. 1362 : Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκαταληκτεῖν θέλει, χωρὶς ... τῆς ἓν καὶ τοῦ δὲν, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τι. Etym. M. p. 639, 31 : Αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν, χωρὶς τοῦ οὐ παραθέσεως, ἔχομεν παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ Καί κ' οὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο (sic enim cod. Dorv. ap. Gaisf. ad Heph. p. 337 pro Κοὐδέν). Plut. Mor. p. 1109, A : Ὁ Κολώτης ἐσφάλη περὶ λέξιν τοῦ ἀνδρὸς (Democriti), ἐν ᾗ διορίζεται μὴ μᾶλλον τὸ δὲν ἢ τὸ μηδὲν εἶναι, δὲν μὲν ὀνομάζων τὸ σῶμα, μηδὲν δὲ τὸ κενόν. Conf. Corais Ἄτακτα vol. 1, p. 180. L. Dind.]

Δεῖσα, Suidæ ἡ ὑγρασία καὶ κόπρος, Humor et Stercus : unde Δεισαλέος [et Δεισαλέα Zonaræ p. 479], Eid. est κοπρώδης, Stercorosus, Stercoreus. [Clem. Protr. 4, 55, p. 49 : Πῶς οὖν ἔτι θεοὶ τὰ εἴδωλα καὶ οἱ δαίμονες, βδελυρὰ ὄντως καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα, πρὸς πάντων ὁμολογούμενα γήϊνα καὶ δεισαλέα; Pæd. 3, 11, 75, p. 297 : Δίκην ὑῶν ἡδοναῖς σωματικαῖς καὶ δεισαλέαις τροφαῖς καὶ γαργαλισμοῖς ἀσελγέσι κνηστιῶντες πρὸς Ἀφροδίτην κακόχαρτον ἡδονὴν χαίρουσιν.] Ap. Eust. [Il. p. 413, 13] gemino σ scriptum δεῖσσα, qui it. exp. ὑγρασία, derivans a Δεύω. In Lex. meo vet. habetur utraque scriptura, et simplici nimirum et duplici σ, simplici scil. superposito duplici. Etym. [et Zon. p. 479] est non solum ἡ ὑγρασία, verum etiam ὁ ὑγρώδης καὶ βοτανώδης τόπος : item δυσωδία : ipsumque derivat non a δεύω solum, sed etiam a δίω : ut δῖσα sit ἡ δυσωδία ἣν φεύγομεν. Ubi nota etiam per ι scribi. [De qua script. HSt. infra :] Δίσαλα, Hesych. ἀκαθαρσία, Immunditia, Sordes. Et Δισαλέος, Eid. ῥυπαρὸς, Sordidus. Supra per ει.

[Δεισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Reverens mariti. Æsch. Ag. 154 : Θυσίαν ... οὐ δεισήνορα.]

[Δεισήνωρ, ορος, ὁ, Disenor, n. pr. viri Trojani, Hom. Il. P, 217.]

[Δεισιάδα. V. Δείρα.]

Δεισιδαιμονέω, Deorum metu superstitioso teneor : unde ap. Suid. : Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας. [Inter Polybiana cum Valesio retulit Schweigh. vol. 5, p. 82. Id. Pol. 9, 19, 1 : Τῆς σελήνης ἐκλιπούσης δεισιδαιμονήσας (Nicias), ὥς τι δεινὸν προσημαινούσης· 10, 2, 9 : Οὔτε γὰρ Λυκοῦργον ἡγητέον δεισιδαιμονοῦντα καὶ πάντα προσέχοντα τῇ Πυθίᾳ συστήσασθαι τὸ Λακεδαιμονίων πολίτευμα.]

[Δεισιδαιμόνημα, τὸ, Superstitio. Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 766, in carm. Gregor. Acindyni v. 379 : Ἑλληνικῶν τοι δεισιδαιμονημάτων. L. Dindorf.]

Δεισιδαιμονία, ἡ, Dæmonum Deorumve metus superstitiosus : pass. Metus. [Polyb. 6, 56, 7 : Καί μοι δοκεῖ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὀνειδιζόμενον τοῦτο συνέχειν τὰ Ῥωμαίων πράγματα, λέγω δὲ τὴν δεισιδαιμονίαν· 12, 24, 5 : Δεισιδαιμονίας ἀγεννοῦς. Strabo 1, p. 19 : Οὐ γὰρ ὄχλον τε γυναικῶν καὶ παντὸς χυδαίου πλήθους ἐπαγαγεῖν λόγῳ δυνατὸν φιλοσόφῳ, ... ἀλλὰ δεῖ καὶ διὰ δεισιδαιμονίας. Diod. 1, 70 : Εἰς δεισιδαιμονίαν καὶ θεοφιλῆ βίον τὸν βασιλέα προτρεπόμενος.] Plut. Alex. [c. 75] : Δεινὸν μὲν ἀπιστία πρὸς τὰ θεῖα καὶ καταφρόνησις [περιφρόνησις] αὐτῶν· δεινὴ δ' αὖθις ἡ δεισιδαιμονία· [Mor. p. 165, D, in opusc. Περὶ δεισιδαιμονίας] : Φόβων δὲ πάντων ἀπρακτώτατος [ἀπρακτότατος] καὶ ἀπορώτατος ὁ τῆς δεισιδαιμονίας· ib. [p. 166, A] : Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς [βαπτισμοὺς Bentl. Adv. Collinum p. 211 (536 int. Germ.)], ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον αἰσχρὰς, προσκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις. Budæo est etiam Religio; ap. Athen. enim δεισιδαιμονίᾳ περιέχεσθαι interpr. Religione teneri. Et ap. Plut. Δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, Religio civitatem invasit : i. q. Cic. dicit, Omnium officiorum obstringi religione, Græce reddit, Ἁπάντων τῶν καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἔνοχον εἶναι. Sic quod ap. eund. Cic. est, Religione nova se obligare, et, Novam religionem suscipere, vertit δεισιδαιμονίαν ἀναιρεῖσθαι. [Diod. 11, 89 : Μεγάλης δ' οὔσης δεισιδαιμονίας (Palicorum), οἱ τὰς ἀμφισβητήσεις ἔχοντες ... τῇ διὰ τῶν ὅρκων τούτων ἀναιρέσει κρίνονται. Id. c. gen. ibid. : Οὕτω γὰρ ἡ τῶν θεῶν δ. τοὺς ὁμόσαντας πρὸς τοὺς δούλους πιστοὺς ποιεῖ. Et cum præp. πρὸς, 1, 83 : Οὕτω δ' ἐν ταῖς τῶν ὄχλων ψυχαῖς ἐντέτηκεν ἡ πρὸς τὰ ζῷα ταῦτα δ. || Id. fere quod idololatria, Epiphan. Resp. ad Epist. Acacii et Pauli fol. i ij verso, B : Τὴν Σκυθικὴν δεισιδαιμονίαν. Etym. M. p. 263, 13 : Δ. λέγεται ἡ πρὸς τοὺς πονηροὺς δαίμονας ἐπιμέλεια ... Ἰστέον ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται, παρὰ δὲ ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς ἐπὶ τῆς ἀσεβείας λέγεται ἡ δ.]

[Δεισιδαιμόνως, Religiose. Lucian. Pro imag. c. 7 : Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δ. καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. Angl. Philo Jud. vol. 1, p. 195, 9 : Οὐδὲ δ. (ἐπιτηδεύειν προσῆκεν) εὐσέβειαν, Superstitiose. Conf. Arist. De legis transl. p. 115, 57 et Euseb. Præp. ev. p. 370, D. Hase.]

Δεισιδαίμων, ὁ, ἡ, Qui dæmonas s. deos esse metu adactus credit [vel potius Qui eos veretur] : sic enim

a Plut. [Mor. p. 170, F] accipi videtur, Οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων· ἀποθανεῖν γὰρ οὐ βούλεται. [Xen. Cyr. 3, 3, 58 : Ἐν τῷ τοιούτῳ γὰρ δὴ οἱ δεισιδαίμονες ἧττον τοὺς ἀνθρώπους φοβοῦνται· Ages. 11, 8 : Ἀεὶ δὲ δεισιδαίμων ἦν, νομίζων τοὺς μὲν καλῶς ζῶντας οὕπω εὐδαίμονας, τοὺς δ' εὐκλεῶς τετελευτηκότας ἤδη μακαρίους. Ubi argutari videntur qui diversam a superiori signif. comminiscuntur. Aristot. Pol. 5, 11 : Ἥττόν τε γὰρ φοβοῦνται τὸ παθεῖν τι παράνομον ὑπὸ τῶν τοιούτων, ἐὰν δεισιδαίμονα νομίζωσιν εἶναι τὸν ἄρχοντα καὶ φροντίζειν τῶν θεῶν.] || Et generalius Qui meticulose dæmones s. deos colit, Superstitiosus. Naz. : Δεισιδαίμονα πλάνην. [Diod. 1, 62 : Τοὺς ἄλλους εἰς κατάπληξιν ἄγειν καὶ δεισιδαίμονα διάθεσιν· 4, 51 : Τὸν Ηελίαν εἰς δεισιδαίμονα διάθεσιν ἐμβαλεῖν.]

Δεισίθεος, i. q. δεισιδαίμων, Poll. 1, [21. Proc. H. in Mus. 12. Schæf.]

[Δείσιλος (sic enim scr. videtur, non δεισιλὸς), δειλὸς, Timidus, Hesych. L. Dindorf.]

[Δεῖσις, ἡ ἐκφόβησις, Metus, Herodian. Epim. p. 21.]

[Δεισόζου cujusdam mentio fit Anth. Pal. 6, 305.]

Δείτης, ου, ὁ, VV. LL. ex Polluce [3, 135] afferunt pro Timidus et Metuendus; sed ap. eum scr. esse δὲ ἴτης docui in Ἴτης.

Δειφάω, i. q. διφάω, Quæro, Investigo. Hesych. δειφῶν exp. ζητῶν δίκην τοῦ προσήκοντος· qui et δειφήσαντες affert pro ψηλαφήσαντες. Apud eum legitur et Δειφόμενος, ψηλαφήσας, sed id suspectam habet scripturam.

Δέκα, Decem. Dicitur autem δέκα quasi δέχα, utpote a δέχομαι derivatum, si credere dignum est; nam quod Etym. de δέκατος et δεκὰς scribit, de δέκα potius scribere debuit, utpote e quo illa formata sint. Οἱ δέκα, Decemviri, Isocr. [Ad Callim. p. 372 pr.] : Ἦρχον μὲν γὰρ οἱ δέκα οἱ μετὰ τοὺς Τριάκοντα καταστάντες. [Elisa ultima δέχ' Diod. 19, 37; 20, 73. Schæfer.]

[Δεκάβαθμος, ὁ, ἡ, Decem gradus habens. Philo De 7 mirac. 6. Schneid.]

[Δεκαβάμων, ονος, ὁ, ἡ, q. d. Denus ingrediens, Decem gradus habens. Ion. ap. Euclid. Introd. Harmon. p. 16 Meib., a Wakef. cit., de lyra : Ἐν δεκαχόρδῳ τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἐχούσῃ.]

Δεκάβοιος, ὁ, Decem boum, i. e. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Plut. [Thes. c. 25] : Ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα, βοῦν ἐγχαράξας, ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μίνωος στρατηγόν· ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας παρακαλῶν· ἀπ' ἐκείνου δέ φασι τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον ὀνομασθῆναι. Quo referendum est et quod e Draconis legibus citat Pollux [9, 61], ἀποτίνειν δεκάβοιον.

[Δεκάγλωσσος, ὁ, ἡ, Decem linguarum. Georg. Pisid. Bell. Abar. 86 : Δ. στόμα, δι' οὗ φράσαιμι τὸ ξενόσπορον τέρας. L. Dindorf.]

Δεκαγονία, ἡ, Generatio ad decimum usque gradum, Lucian. [Hermot. c. 77 : Ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς, μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον. Conf. Γόνος.]

Δεκαγράμματος, ὁ, ἡ, Decem literis constans. Athen. 10, [p. 455, B] : Τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δ.

[Δεκάγωνον, τὸ, Figura decem angulos habens. Ptol. Almag. 1, 9 : Δεκαγώνου ἐστὶ πλευρά. Hase.]

[Δεκαδακτυλιαῖος, ὁ, ἡ, Denos digitos longus. Oribas. p. 130 Mai. : Σκυτάλας τῇ μὲν ὕλῃ χαλκᾶς ἢ σιδηρᾶς, δεκαδακτυλαίους δὲ τῷ μεγέθει. L. Dind.]

[Δεκαδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui decem digitos habet, s. Qui denum est digitorum. Dio Cass. 47, 40 : Καί τι παιδάριον δεκαδακτύλους χεῖρας ἔχον ἐγεννήθη. Altera signif. Hippocr. p. 491, 47 : Βάλανον ὡς δεκαδάκτυλον. Diog. L. 4, 34, a Wakef. cit. : Πρὸς δὲ τὸν αἰτίαν ἔχοντα περαίνεσθαι ὡς ἀνήνεγκεν αὐτῷ ὅτι οὐ δοκεῖ ἕτερον ἑτέρου μεῖζον εἶναι, ἠρώτησεν, εἰ οὐδὲ τὸ δεκαδάκτυλον τοῦ ἑξαδακτύλου.]

Δεκαδαρχεῖν, Decurionem vel Decemvirum esse, Hesych. [s. Δεκάδαρχος.]

Δεκαδάρχης, sive Δεκάδαρχος, ὁ, Decem militibus præfectus, Decurio. [Δεκαδάρχης, Δεκάδαρχος, Decurio, Gl.] Xen. Cyrop. 8, [1, 14] : Ὡς γὰρ τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν, δεκάδων ἐπιμέλονται· λοχαγοὶ δὲ, δεκαδάρχων· χιλίαρχοι δὲ, λοχαγῶν· μυρίαρχοι δὲ, χιλιάρχων. Et 4, [2, 13] : Τοὺς δὲ δεκαδάρχους τῇ δεκάδι ἕκαστον παραγγέλλειν. [Conf. 2, 1, 22, 23, 30; 2, 3, 21, Hipp. 2 sæpius et 4, 9. Josephi Vit. s. 24 : Αἰβούτιος ὁ δεκάδαρχος, cit. Boisson. Joseph. B. J. 2, 20, 7 : Ὑπέτασσε δεκαδάρχαις· 3, 7, 3 : Δεκαδάρχην Ἐβούτιον. Utroque l. est varietas δεκάρχ., ut in locis Xen. Forma δεκαδάρχης utitur et Theophyl. Bulg. Ep. 18, vol. 3, p. 649, A : Δεκαδάρχαι τεταγμένοι· altera Polyb. 6, 25, 2 : Δεκαδάρχων ἔχουσι τάξιν, ponitque eandem Pollux 1, 128. || De signif. Decemviri v. in Δέκαρχος. Lex. rh. Bekk. An. p. 235, 16 : Δεκαδάρχαι, οἱ περὶ δεκαδύο ἡγεμόνες, οὓς καὶ δωδεκαδάρχους ἔλεγον· ἦσαν γὰρ σὺν τῷ δωδεκάρχῳ δώδεκα.]

Δεκαδαρχία, ἡ, Præfectura decem militum. [Decurionatus, Gl. Arrian. Tact. c. 64 : Ἔπειτα τοὺς ἐφεξῆς τῆς δεκαδαρχίας, καὶ οὕτως διὰ πασῶν τῶν δεκαρχιῶν ἡ κλίσις γίγνεται. Wakef.] Alioqui δεκαδαρχία est etiam Decemviratus, h. e. Decemvirum collegium et potestas. Plutarch. Probl. Rom. [p. 277, F, ubi τῆς ἀνθ. δεκαδ. Conf. Cic. c. 12] : Ὑπὸ τῆς δεκαδαρχίας ἀνθυπατικῆς, A decemviris, qui consulari potestate erant, s. Per tribunos consulari potestate. Isocr. Panath. [p. 246] : Ὑπὲρ τοῦ μὴ περιπεσεῖν, ὀλιγαρχίας γενομένης, τηλικούτοις κακοῖς τὸ μέγεθος, ἡλίκοις ἐπὶ τῶν δεκαδαρχιῶν, καὶ τῆς δυναστείας τῆς Λακεδαιμονίων. Sed ibi quidam Codd. [in iisque Urbinas] habent δεκαρχιῶν. Non male; nam et ap. Dionys. H. passim legimus δεκαρχία pro Decemviratus : ut A. R. 10, [57] : Ἐδόκει τε ἄριστα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον ἡ Ῥωμαίων πόλις ὑπὸ τῆς δεκαρχίας ἐπιτροπευθῆναι. [Iterumque eod. c. : Ὑπὲρ ὅλης τῆς δεκαρχίας, ubi tamen pariter atque c. 58 med. et fin. et 2, 57 cod. Vat. δεκαδαρχ., ut ne 11, 28 quidem dubitandum videatur de restituendo δεκαδαρχία, quod est ib. 27.] Idem tamen et δεκαδάρχους vocat Decemviros, τοὺς δεκάρχους, ut sub finem ejusdem lib. [60] : Οἷς τὰ πραττόμενα ὑπὸ τῶν δεκαδάρχων ἀνιαρὰ ἦν. [Forma δεκαδαρχία iterum est ap. Isocr. Paneg. p. 63 : Οἱ τῶν δεκαδαρχιῶν κοινωνήσαντες· Philipp. p. 101 : Τὰς δεκαδαρχίας τὰς ἐπὶ Λακεδαιμονίων. Sed utroque l. libri minus boni δεκαρχιῶν et δεκαρχίας. Sic et Diod. 14, 13. Memorat δεκαδαρχίας etiam Pausan. 8, 52, 4; 9, 32, 9. Harpocratio : Δεκαδαρχία, Ἰσοκράτης. Τὰς μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας (ἐν ταῖς addit Etym. M. p. 254, 22, Suid. in Δεκάρχαι) πόλεσι δεκαδαρχίας (δεκαρχίας Suid.) συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδαρχίας οὐ κατέστησεν (δεκάρχην κατέστησεν Suid., Etym. M.) ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἕκτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους (p. 71, 12), ἀλλὰ τετραρχίας. Conf. dicenda in Δεκαρχία.]

[Δεκάδαρχος. V. Δεκαδάρχης.]

Δεκάδελτος νόμος, Lex decem tabularum, Dionys. H. [Lex. Sept., unde sua duxisse videtur HSt. : « Δεκαδέλτων, Decem tabularum, Dionys. l. 2 Orig. » Quæ ficta sunt e cap. illius l. 27 : Τῶν λεγομένων δώδεκα δέλτων. L. Dindorf.]

Δεκαδεὺς, έως, ὁ, Decurialis e Xen. [Cyrop. 2, 2, 30 : Πεποίηκε δὲ καὶ τοὺς δεκαδέας ἅπαντας τοιούτους. Vitiose δεκάδας Etym. M. p. 254, 21.]

[Δεκαδεύω, Decurio, Decimo, Gl. Nisi leg. δεκατεύω.]

Δεκαδικὸς, ἡ, ὸν, Greg. Naz., ἀριθμὸς, Denarius numerus. [Unde adv. Δεκαδικῶς, Greg. Nyss. Grets. p. 89, B. Hase.]

Δεκαδοῦχος, ὁ, i. q. δεκάδαρχος, Decemvir. Harpocr. enim, et ex eo Suid. [et Etym. M. p. 254, 18], tradit Decemviros post Triginta Athenis imperium tenuisse, quorum unumquemque nominatum fuisse δεκαδοῦχον. Auctorem citat Lysiam Περὶ τοῦ Δ. κλήρου. [Fr. 14 R.]

[Δεκαδρομέω. Georg. Pisid. C. Sever. 120 : Εἷς ἦν ἀριθμὸς ἑπτασυνθέτους ἔχων δεκαδρομοῦσας εἰς ἑαυτὸν ἐνάδας, Decem nonadum periodum. L. Dind.]

[Δεκάδρομος, ὁ. Hesych. : Δεκάδρομοι οἱ δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι (sic) ἐσχηκότες, ὑπὸ Κρητῶν. De cujus interpretationis integritate dubitant intt.]

[Δεκαδύο, Duodecim. Tab. Heracl. p. 273, 53 : Δεκαδυο, similiterque eædem similia deinceps notanda, licet ibidem legantur πεντεκαιδεκα, ὀκτωκαιδ., τρεισκαιδ.

Damocrat. ap. Galen. vol. 13, p. 905 : Σχοίνου δὲ δραχμὰς εἴκοσιν, εὖ κεκομμένης σμύρνης δέκα δύο (sic) καὶ κρόκου δὶς τέσσαρας. Polyb. 1, 42, 5 : Δυοκαίδεκα στάδια. Pars librorum, ut videtur, δεκαδύο, quod alienum a Polybio, pariter atque Callixeno Athen. 5, p. 200, F. Tzetz. Hist. 12, 534 : Κἂν ὕστερον γεγόνασιν ἑκδέκα, δεκαδύο. Diod. 2, 8 : Ηὸδας δώδεκα, Gemistus δεκαδύο. Epiphan. vol. 1, p. 259, B : Ἐκ τῶν δ. αἰώνων. Lex. rh. Bekk. An. p. 235, 16 : Οἱ περὶ δ. ἡγεμόνες. Semel hic in universum notasse sufficit formas δεκαδύο etc. frequentes esse in libris V. et N. T., sed etiam in his variari in codd. inter illas et antiquiores. L. D. Sext. Emp. et Aristeas. Struv. in Schneid. Suppl.]

Δεκάδωρος, ὁ, ἡ, Qui decem palmorum est, ἁμάξη, Hesiod. [Op. 424 : Δ. ἁμάξῃ.]

[Δέκα εἷς, Undecim. Tab. Heracl. p. 268, 34 : Ὀρέγματα δέκα ἓν, nisi scribere malis δεκαέν. Conf. Δεκαμία. L. Dind.]

[Δεκαεννέα, Undeviginti. Apollod. 3, 6, 7. Boisson. Locum Ap. : Δεκαεννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν τὰς μὲν ἐννέα ἄνδρας ἥδεσθαι, τὰς δὲ δέκα γυναῖκας, recte judicat Heyn. emendatoris temeritate fœdissime esse corruptum et sic fere scrib. : Δέκα μοιρῶν ... τὰς μὲν ἐννέα ἥδεσθαι γυναῖκα. Quam conj. ipsa confirmat forma δεκαεννέα, ab ætate et usu Apollodori alienissima. Nec Diod. 12, 71; 13, 108 scripserat δεκαεννέα : altero certe loco ad ἐννεακαίδεκα ducere videtur quod vetus int. Lat. ponit *undecim* (ἕνδεκα). Schol. Eur. Hec. 401 (418) : Δ. ἐγέννησεν αὕτη, cit. Scott. Gramm. Bekk. An. p. 1169 : Τὰ δ.]

Δεκαὲξ, Sexdecim s. Sedecim. [Tab. Heracl. p. 268, 40 : Δεκαέξ σχοῖνοι. Callixen. ap. Athen. 5, p. 199, D : Ἀμφορεῖς ... δεκαὲξ, scripsisse videtur ἑκκαίδεκα, pariterque Strabo 2, p. 134. Opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 555, B, C : Ἐν δ. οἴκοις. Theophyl. Comm. in Prophet. vol. 4, p. 5, B : Δ. ἀπηρίθμηνται, et quem Boisson. cit. schol. Pind. Nem. 11, 62 aliique recentiorum. L. Dindorf.]

Δεκαεπτὰ, pro quo dicitur potius ἑπτακαίδεκα, Septendecim. [Tab. Heracl. p. 274, 61; 279, 104 : Δεκαέπτα. Joseph. B. J. 5, 11, 4 : Ταῖς δ. ἡμέραις, ubi est varietas δεχεπτά. Diod. 12, 36 : Ἔτη δ. Cui restituendum esse ἑπτακαίδεκα ostendunt varietates librorum 20, 77. Sic fort. etiam Straboni 2, p. 135 : Ὡρῶν δ. L. Dindorf.]

[Δεκαετηρία, Orphei scriptum, quod memorat Suid. v. Ὀρφεύς. Δωδεκετηρίδας ejus memoravit Tzetz. Hist. 12, 145, 152.]

[Δεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Decennalis. Dio Cass. 57, 24 : Ἡ μέντοι πανήγυρις ἡ δεκαετηρὶς ἐποιήθη. L. D. Ubi in numis latinis Commodi, Vota soluta decennalia, ibi in ejusd. numis Alexandrin. Περίοδ[ος] δεκαετ[ηρίς]. Eckhel Doctr. num. 4, p. 80. Item in Gallieni, ib. p. 91 : Δεκαετηρὶς κυρίου. Neque alio sensu ib. p. 86, in numis Alex. Sev. Περίοδος δεκάτη. Hase.]

Δεκαέτηρος, Decennalis : χρόνος, Decennale tempus, Decennium, Plato De LL. 6, [p. 772, B].

Δεκαετὴς, Decennis, Decennalis : ut δ. πόλεμος. [Thucyd. 5, 25, 26, quorum ll. ad alterum accentum δεκαέτες ex cod. Vat. annotavit Bekk. in ed. stereot. Inter utrumque accentum distinguunt grammatici. Pollux 1, 54 : Καὶ δίετες ἓξ καὶ διέτης ἕως δεκαέτης καὶ ἐφεξῆς περὶ πάντων καὶ τριέτης καὶ μέχρι δεκαέτους, ἐπὶ μὲν χρόνου παροξύνεται, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων ὀξύνεται, ὡς ἐπὶ τοῦ διετὴς μέχρι τοῦ δεκαετής. Tzetz. Exeg. Il. p. 154, 19 : Δεκαέτης ... χρόνος βαρυτόνως ... τὰ δὲ μετέχοντα ὀξυτόνως, παῖς δεκαετής.]

Δεκαετία, ἡ, Decennium. [Dionys. Ant. R. 1, 71 : Ἔτος τῆς δεκαετίας πρῶτον, et ib. 75; Strabo 15, p. 705; Dio Cass. 53, 16; 55, 12; Galen. vol. 2, p. 425 B= 14, 15 K.; Tzetz. ad Hes. Op. v. 439. L. Dind.]

[Δεκαετῶς, Per decennium. Tzetz. Hist. 5, 359 : Οὕτω λοιπὸν δ. ὁ Σόλων ἐκδημῆσαι ἠθέλησεν. Elberl.]

Δεκάζω, Corrumpo largitione, vel simpl. munere, q. d. Corrumpo per ea, quæ facio ut aliquis a me accipiat; ut sc. sit δεκάζω quasi δεχάζω a δέχομαι : taceo enim etym. alterum a δέκα, cujus et Suid. meminit [et Lex. rh. p. 236, 5, et plenius Harpocr. s. Etym. M. p. 254, 29 : Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας πόθεν τὸ πρᾶγμα εἴρηται δηλοῖ, οὕτω λέγων· Λύκος ἐστὶν ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις τοῦ θηρίου μορφὴν ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γιγνόμενοι συνεστρέφοντο, ὅθεν εἴρηται Λύκου δεκάς. Idem auctore Aristot. tradit Anytum primum corrupisse judices, Lex. rh. Meletem. Ceterum δεκάζειν Lat. optime vertitur Decuriare.] Isocr. [De pace p. 169] : Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἤν τις ἁλῷ δεκάζων. [Timæus p. 75 : Δεκάζει ὁ κρίσιν ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ, δεκάζεται ὁ κρίσιν πιπράσκων, ubi conf. Ruhnk.] Plut. Galba [c. 20] : Τὴν σπεῖραν ἐδέκαζε, χρυσὸν ἑκάστῳ διανέμων. Ælian. : Πολλοὺς διέφθειρε νομάδων δεκάσας εἰς προδοσίαν. [Id. V. H. 2, 8 : Ἦ ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς ψήφου κύριοι ... ἢ ἐδεκάσθησαν.] Hinc Δεδεκασμένοι μάρτυρες, Lucian. Transfertur et ad alia in corrumpendi s. pervertendi signif. ut Synes. [p. 158] : Αἱ γὰρ εὔνοιαι δεινὰι δεκάζειν τὰς ψήφους, Pervertere sententiam. [Porphyr. Περὶ ἀπ. ἐμψ. 2, p. 97, 29, δεκάζειν τὸ θεῖον. Hemst. Julian. 82. Wakef.] || Exp. etiam Do decimam, a δέκα. [|| Decimam exigo vert. foret ap. Hesych. in Δεκατεῦται scribentem : Ὡς τὸ δεκάζειν δεκατεύειν, nisi leg. videretur ὡς τὸ δεκατεύειν δεκάζειν cum Lex. rh. in Δεκατεύω cit. || Δεκάζων, ὁ εἰς δέκατον ἀριθμὸν ἥκων, Qui ad decimum numerum pervenit (numerando). L. D. Confus. c. δικάζω exx. v. ap Schneid. ad Xen. Reip. Ath. 3, 7, quibus add. Plut. Mor. p. 92, E. Schæf.]

[Δεκακέρατοι, Hæretici a S. Sophronio patr. Hieros. excommunicati, quorum mentio est in præfat. ad S. Dorothei Doctrin. Ducang.]

[Δεκακέφαλοι, q. d. Decemcipites, gens fabulosa. Tzetz. Hist. 7, 723 : Τῶν δεκακεφάλων. Elberl.]

Δεκάκις, Decies. Hom. Il. 1, [379] : Δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα. [Xenoph. Cyr. 5, 5, 9 : Ἐγὼ μὲν γὰρ δοκῶ δ. ἂν κατὰ τῆς γῆς καταδῦναι ἥδιον. Demosth. p. 99, 5 : Οὐδ' ἂν δ. ἀποθάνῃ. Anth. Pal. 5, 118 : Καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὄσδεις. Δὶς δεκάκις Pollux 4, 165.]

Δεκάκισχίλιοι, Decies mille, Decem millia. [Hesych. : Δεκάχειλοι, δεκακισχίλιοι. Cod. δεκασχίλιοι. Scrib. δεκαχίλιοι. Tzetz. Exeg. Il. p. 63, 2 : Δεκακισχίλια. L. D.]

[Δεκάκλινος, ὁ, ἡ, Decem toros longus. Arist. Mirab. c. 58 : Ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν Παλικοῖς τῆς Σικελίας ὡς δεκάκλινος. De κλίνῃ mensura v. Beckm. ad c. 1, p. 7. Cit. Boiss. Οἶκος δεκάκλινος ap. Polluc. 1, 79; 6, 7, magis proprie capiendum de conclavi decem lectorum capace, it. Xenoph. OEc. 8, 13 : Πάντα οὐκ ἐν πολλῷ τινι μείζονι χώρᾳ ἔκειτο ἢ ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ συμμέτρῳ. L. Dindorf.]

[Δεκάκοτύλος, ὁ, ἡ, Decem cotylas capiens. Strabo 3, p. 145 : Κήρυκας δεκακοτύλους, Murices decem cotylarum.]

Δεκάκῡμία, ἡ, Decumanus fluctus, i. e. magnus, ut τρικυμία. [Lucian. De merc. cond. c. 2.]

[Δεκάκωλος, ὁ, ἡ, Decem cola s. membra habens. ἄ]

Δεκάλιτρον, τὸ, Qui decem librarum est : item, Qui decem obolorum. Nam, ut Aristot. refert in Himeræorum Politia, Siculi τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν : et τὸν Κορίνθιον στατῆρα appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς δύναται. Unde Sophro, Ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, Merces est decem oboli. Poll. 4, c. 24 [§ 175] et 9 [§ 81].

Δεκάλογος, ου, ὁ, Decem præcepta. Ad Gal. 5, [14] : Ἐν ἑνὶ λόγῳ, pro Uno præcepto. Est autem Hebraismus. [Clemens Strom. 6, 16, 133 : Ὑπόδειγμα δ' ἡμῖν ... ἐκκείσθω ... ἡ δεκάλογος, et sæpius ibid. Clemens Constit. 2, 25 : Τὴν δεκάλογον εἰληφυῖα, et alia exx. plurima ap. Suicer. qui notat errorem HSt., masc. facientis contra constantem usum scriptorum.]

[Δεκάμετρος, ὁ, ἡ, Decem metra habens. Schol. Arist. Eq. 496 : Περίοδον ... δεκάμετρον πεντάκωλον, de versibus quinque anapæstis dimetris, h. e. decem metris s. dipodiis.]

[Δεκάμηναῖος, i. q. δεκαμηνιαῖος, forma novitia. Tzetz. Hist. 2, 192 : Δεκαμηναῖον ἔτεκεν· ἡ δὲ Ἀρχίππη τότε.... L. Dind.]

Δεκάμηνιαῖος, Decimum mensem agens, Decem menses complens. Plut. Numa, Δεκαμηνιαῖον βρέφος, Fœtus decem menses in utero manens. Item [ib. c. 12] δεκαμηνιαῖος χρόνος, Tempus decem mensium.

Δεκάμηνος, ὁ, ἡ, Qui decem mensium est. [Xen.

Cyn. 7, 6 : Ἄγειν τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον ... τοὺς ἄρρενας δεκαμήνους. Aristot. H. A. 5, 14 : Ἐνιαχοῦ δ' οἱ κάπροι δεκάμηνοι ἄρχονται ὀχεύειν. Menand. ap. Gell. N. A. 3, 16 : Γυνὴ κυεῖ δεκάμηνος. Theocr. 24, 1 : Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα.]

[Δεκαμία, ἡ, Undecim. Plut. Num. c. 3 : Πρὸ δεκαμιᾶς καλανδῶν μαίων. Nisi scribere malis δέκα μιᾶς. Conf. Δέκα εἷς. Jo. Laur. De mens. p. 65= 166 : Πρὸ δεκαμιᾶς καλενδῶν φεβρουαρίων. Conf. ib. p. 85=206; 97=230. L. Dind.]

[Δεκαμναιαῖος. V. Δεκαμναῖος.]

Δεκαμναῖος, Qui decem minarum est : pro quo et Δεκάμνους dicitur, ut σταθμὸς δεκάμνους ap. Eust. [Od. p. 1878 fin. Hesych. v. Ἡμιπέλεκκον : Τὸ γὰρ δεκάμνουν πέλεκυς καλεῖται. Unde eid. v. Πέλεκυς ... ἡ σταθμίον ἑξαμνιαῖον ἀρχαῖον, οἱ δὲ δωδεκαμνιαῖον Salmas. restituit δεκαμνιαῖον (δεκαμναῖον). Arist. Pac. 1224 : Τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει ... χρήσομαι; 1235 : Ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος; A δεκάμνους nom. pl. solutus est ap. Moschionem Athen. 5, p. 207, B : Ἥλοις ... ὧν οἱ πολλοὶ δεκάμνοοι ἦσαν.] Δεκαμναῖον autem, substantive pro δέκα μναῖ, Decem minæ : ut Suid. accipit h. in l. [Polyb. 13, 2, 3] : Ὀψώνιον αὐτῷ ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναῖον· τοῖς δὲ ἐπί τινος ἡγεμονίας τεταγμένοις, μναιαῖον. [Schweigh. : « Δεκαμναῖον Vales. edidit, ex Ms. cod., ut putamus. Sic vero etiam Ursinus et Casaub. in Polybii frr. ex Suida collectis. At δεκαμναιαῖον habet Suid. h. v. et v. Σκόπας, quum in ed. Mediol. tum in Kust. : ut plane nesciamus quo pacto HSt. dicere potuerit ap. Suid. sua serie scriptum esse δεκαμναῖον. » Verba HSt. sunt :] Ap. Suid. reperio Μναιαῖον et Δεκαμναιαῖον : sed metuo ne perperam pro μναῖον et δεκαμναῖον : præsertim quum ea non sint in Ms. cod., et ap. Eund. sua serie scriptum sit δεκαμναῖον.

[Δεκάμνῐχος, ὁ, Decamnichus, n. pr. Macedonis, ut videtur, qui Archelai regis obtruncandi auctor fuit, a quo Euripidi ad flagellandum traditus erat, propterea quod oris fœtorem poetæ exprobrasset, ut narrat Aristot. Pol. 5, 10. Servile nomen esse conj. Schneid., cui est c. 8, 13. L. Dind.]

[Δεκάμνους. V. Δεκαμναῖος.]

[Δεκαμοιρία, ἡ, Spatium decem graduum. Ptolem. Almag. t. 1, p. 62, 17 Halm. : Τὰς ἑκάστῃ δεκαμοιρίᾳ τοῦ λοξοῦ κύκλου συγχρονούσας περιφερείας τοῦ ἰσημερινοῦ. Id. ib. p. 98, 20; 99, 36; 101, 10. Hase.]

[Δεκάμῠρον, τὸ, genus unguenti. Alex. Trall. 7, p. 118. Struv.]

[Δεκάμφορος, ὁ, ἡ, Decem amphoras capiens. Eur. Cycl. 386 : Κρατῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον, μόσχους ἀμέλξας, λευκὸν εἰσχέας γάλα. Sosith. ap. Athen. 10, p. 415, B : Πίνει δ' ἕνα καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον.]

[Δεκᾰνᾶῖᾶ, ἡ, Classis decem navium. Polyb. 23, 7, 4 : Δεκαναΐαν μακρῶν πλοίων· 25, 7, 1 : Δεκαναΐαν ἐντελῆ πεντηκοντηρικῶν πλοίων. Diod. 14, 103 : Τὴν Ῥηγίνων δεκαναΐαν. Strabo 7, p. 325 : Ἐν οἷς ἀνέθηκε Καῖσαρ τὴν δεκαναΐαν ἀκροθίνιον.]

[Δεκανᾶσθαι. V. Δεικανᾶσθαι.]

[Δεκανδρικὸς, ἡ, ὸν, Decemviralis. Jo. Laur. De mag. reip. Rom. p. 56 : Τὴν δ. ἀρχήν. L. Dind.]

[Δεκάνευρος, ὁ, ἡ, Qui decem nervorum est. Origen. Cat. in Psalm. t. 1, p. 576, 34 : Δεκαχόρδῳ, ἀντὶ τοῦ, Δεκανεύρῳ· χορδὴ γὰρ ἡ νευρά. Hase.]

[Δεκανίᾱ, ἡ, Decuria, Gl. Schol. Hom. Il. B, 126 : Ἐς δεκάδας) ἀνὰ δεκανίας. Arrian. Tact. c. 10, p. 20 : Τὸν δὲ λόχον καὶ στίχον ἤδη τινὲς ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ δεκανίαν, τυχὸν οἷς ἐκ δέκα ὁ λόχος ἦν. Wakef. Tzetz. Hist. 12, 521 : Ὁ λόχος δ' οὗτος λέγεται στίχος καὶ δεκανία. Eadem Asclepiodorus in Arte tactica Ms. ap. Ducang. L. Dind.]

[Δεκανικὸν, τὸ, Carcer ecclesiasticus. Basil. Diac. in libello ad Theodos. et Valentin. qui habetur in Actis Conc. Ephes. p. 139 : Κἀκεῖθεν τυπτόμενοι ἀπηγόμεθα ἐν τῷ δεκανικῷ. Ibid. : Θλιβόμενοι ἐν τῷ δεκανικῷ ... ἐπὶ χρόνον πολὺν διετελέσαμεν. Item : Οὐδεὶς ἦν ὁ κατηγορῶν ἐν τῷ δεκανικῷ. Justinian. Novell. 79, p. 211 : Καθειργέσθωσαν ἐν τοῖς καλουμένοις δεκανικοῖς. Suicer.]

[Δεκανοὶ, οἱ, Decani, θεοὶ ὡροσκόποι, triginta, seu qui nascentiæ præsunt, de quibus Manilius, Firmicus 4, 16, et Mathematici Genethliaci, quam v. a Latinis acceptam contendit Scaliger, contra quam Salm. ad Plinium, qui a Gr. δέκα δεκανὸς factum vult. Ducang. Euseb. Præp. ev. 6, 10, p. 278, D. Routh. Iambl. Myst. p. 160, 13; Porphyr. Introd. in Ptolem. p. 199, 200; Hermes Stobæi Ecl. ph. t. 1, p. 468. Boiss. Galen. vol. 11, p. 797 K. : Δεκανῶν καὶ δαιμόνων ἱερὰς βοτάνας. Alia v. ap. Ducang. in App. c. 54. || Lictores, ῥαβδοῦχοι, Gl. Basil. : Δεκανοὶ οἱ συναγόμενοι. Δεκανοὶ, κολεγεᾶτοι, συνηγμένοι. Δεκανοὶ, ἀρχὴ τῶν δέκα ὀνομάτων, συνηγμένοι. Habentur ap. Nilum mon. epistolæ aliquot δεκανοῖς inscriptæ, 2, 277, 293. V. Justinian. Novell. 43, 1; 59, 2 etc. || Decanus recensetur ex cod. Allatiano inter ecclesiæ minores officiales, in choro sinistro. Hujus officium ita describitur : Ὁ δ. τάσσει τοὺς ἱερεῖς ἐν τοῖς ἐρχομένοις αὐτῶν δικαιώμασι. Rursum : Ὁ δ. ἵνα καλῇ τοὺς ἱερεῖς εἰς τὰ αὐτῶν δικαιώματα καὶ προσφερέματα. Illius igitur munus est, ut sacerdotes nominatim advocet, quum μηναῖα s. sportulas suas accepturi sunt. Ducang. Vid. id. App. c. 54.]

[Δεκᾰνούμμῐον, τὸ, Decem numi. Zonar. p. 322 : Ἀσσάριον, πεντανούμμιον ἢ δεκανούμμιον.]

Δεκᾰοκτὼ, Octodecim. [Euclid. Ind. Harm. p. 3, 3 Meib. : Φθόγγοι δ. Tzetz. Hist. 3, 68 : Δ. τε πόλεων ὑπάρχειν βασιλέα. L. Dind.]

[Δεκᾰόργυιος, ὁ, ἡ, Decem orgyias longus. Hero De mensuris p. 310 : Σχοινίον δεκαόργυιον, iisdemque verbis Chartophylax Bulgarius ap. Ducang. App. ad Gloss. c. 180.]

[Δεκᾰούγγῐον, τὸ, Dextans, Gl.]

Δεκάπαλαι, q. d. Decies olim [vel potius Jamdudum, Ex longissimo], ap. Aristoph. [Eq. 1154 : Ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος τρίπαλαι κάθημαι. ... Ἐγὼ δὲ δ. καὶ δωδεκαπάλαι καὶ χιλιόπαλαι καὶ πρόπαλαι πάλαι, πάλαι. It. ap. Philonid. Athen. 1, p. 23, E : Κατάκειμαι, ὡς ὁρᾶτε, δ. Suidas : Δ. τὸ πρὸ πολλοῦ πάνυ λέγουσιν Ἀττικοί. ἄᾰ L. Dind.]

[Δεκαπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Gramm. in Bekk. An. p. 1455 : Εἶτα πῶς τῶν πόλεων τῆς δεκαπάτορος ἐξανίσταται;]

[Δεκαπενταετὴς, Qui quindecim annorum est. Chrys. in Act. Apost. Serm. 29, t. 4, p. 779. Seager.]

Δεκᾰπέντε, Quindecim. [Diod. 2, 9, ubi tamen πεντεκαίδεκα recte libri meliores, ut clarum sit c. 13 etiam invitis codd. pro δ. scrib. esse πεντεκαίδεκα. Conf. var. script. 14, 29, Polyb. 3, 56, 3. Sic et Strab. 2, p. 134, bis. Certiora testimonia sunt Tab. Heracl. p. 275, 69; 278, 99; 279, 106. Sæpius sic recentiores. Gaudent. Harmon. Intr. p. 13 : Φθόγγων ἐστὶ δ. Nicom. Harm. Man. 2, p. 36 : Δ. χορδάς. Dorotheus ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 247 : Καρκίνου ἐν δ. L. Dindorf.]

[Δεκᾰπηχυαῖος, α, ον, Decemcubitalis. Geopon. 9, 9, 10 : Δ. μέγεθος· 15, 2, 22 : Οἶκος δ.]

Δεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui decem cubitorum est. Lucian. [Tim. c. 4], κεραυνός. [Polyb. 17, 16, 2 : Κολοσσὸν τὸν δεκάπηχυν.]

[Δεκᾰπλᾰσῐάζω, Decemplico, Decuplo. Iren. p. 86. Kall. Psellus in Cantic. Cant. ad c. 6, v. 7. Boiss. Baruch 4, 28; Maxim. ap. Anast. Sinaït. Quæst. p. 38, 25. Hase.]

Δεκᾰπλάσῐος, α, ον, Decuplus. Dem. C. Timocr. : Κλοπὴν αὐτοῦ τὸ δικαστήριον κατέγνω, καὶ δεκαπλάσιον ἀπέτισε. [Plato Reip. 10, p. 615, B : Δεκαπλασίας ἀλγηδόνας. C. gen. Pollux 9, 76 : Τὸ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν. Polyb. 22, 5, 15 : Δεκαπλασίαν αὐτὴν δύναται ποιεῖν τῆς νῦν ὑπαρχούσης.] Item subst. Δεκαπλασία pro Decuplum s. Decuplicatio, Bud., afferens ex eod. Dem. ibid. [p. 726, 23] : Καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφῄρηται, ubi ait posse etiam sub. τιμὴν, ut alibi loquitur. [733, 5 : Ὅ, τι ἄν τις ἀπολέσῃ, ἐὰν μὲν αὐτὸ λάβῃ, τὴν διπλασίαν καταδικάζειν, ἐὰν δὲ μὴ, τὴν δεκαπλασίαν.]

[Δεκᾰπλάσῐων, ονος, ὁ, ἡ, Decuplus. Schol. Hom. Il. B, 488 : Οὐδ' εἰ δεκαπλασίων ἐμαυτοῦ γένωμαι. Wakef.]

[Δεκᾰπλάσῐως, q. d. Decupliciter. Hippocr. De prisca med. 1, p. 10, 34 : Δ. ἂν μᾶλλον καὶ ἐπιφανέστερον κακωθείη. Schol. Lyc. 683 sec. veterem scripturam : Δ. ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ, ubi scrib. erat ὀργᾷ ex Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 580 : Δ. ὀργᾶν τοῦ ἀνδρὸς τὴν γυναῖκα. L. Dind.]

[Δεκάπλασμα, ατος, τὸ, Decuplum. Tzetz. Hist. 9, 292 : Ὁ δὲ καὶ τὸ δ. ἴσον ἁπλῷ ἐδόκει. Elberl.]

Δεκάπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui decem plethrorum s. jugerum est. [Thucyd. 6, 102 : Τὸ μὲν δεκάπλεθρον προτείχισμα αὐτῶν αἱροῦσι. L. Dindorf.]

[Δεκάπληγος, ἡ, Decem plagæ Ægypti, de quibus Clemens l. 2 Constit. c. 25 : Ἄκουε, ἱερὰ ἐκκλησία, ἡ τὴν δεκάπληγον ἐκπεφευγυῖα. Utitur præterea l. 6, c. 3, 20; l. 8, c. 10. Ducang. Cedren. p. 39. Struv. Athanas. vol. 2, p. 67. Kall. Chrysost. ap. Suicer. : Δεκαπλήγῳ μάστιγι τοὺς Αἰγυπτίους ἐτάσας. Theod. Prodr. Ep. p. 100, 107. Angl. Orac. Sibyll. 11, 31 : Ἀλλ' ὁπόταν ὁ (dele) δεκάπληγος ἀπ' οὐρανοῦ αἰγλήεντος ἥξει ἐπ' Αἴγυπτον. L. Dind.]

[Δεκάπλοκος, ὁ, ἡ, Decies plexus. Paul. Æg. 6, 65 : Λίνον διπλοῦν δεκάπλοκον.]

Δεκαπλοῦς, ῆ, οῦν, Decuplus. [Demosth. p. 726 ult. : Τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ καὶ διπλᾶ. Δεκαπλοῦν, Decemplum, Gl. Hesych. : Δεκάχοια, δεκαπλαῖ (sic). Fem. Theodos. Acroas. 4, 38 : Πλῆθος δεκαπλῆς ἐμβαλεῖν χιλιάδος, Decem mille homines. L. Dindorf.]

[Δεκάποδος. V. Δεκάπους.]

Δεκάπολις, εως, ἡ, Decem habens civitates, Decem urbibus insignis. Regio quædam Judææ contermina; cujus mentio aliquoties ap. Evangelistas : ut Matth. 4, [25] : Ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Δεκαπόλεως. Plin. Δεκάπολιν vocat Decapolitanam regionem : 5, 18, de Judæa : Jungitur ei latere Syriæ Decapolitana regio a numero oppidorum. Et c. 8 : Post eum introrsus Decapolitana regio est, prædictæque cum ea tetrarchiæ et Palæstinæ tota laxitas. Præcedenti autem loco quum dicit, A numero oppidorum, nota πόλις ab eo reddi Oppidum. [Marm. Palmyr. Murat. Corp. inscr. p. 115 : Ἀγαθάνγελος [sic] Ἀβιληνὸς τῆς Δεκαπόλεως. Hase.]

Δεκαπολίτης, ὁ, Qui ex ea regione est. [Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 210, A. L. Dindorf.]

Δεκάπους, Decem pedes habens, longus, Qui decem pedum est. Aristoph. [Eccl. 652] : Σοὶ δὲ μελήσει Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν εἰς δεῖπνον, Quum umbra solis fuerit decem pedum, s. ὅτε γίνεται ὀψινὸν, aut περὶ ἡλίου τροπὰς, schol. Antiquitus enim, invitati ad convivium, horam observabant e ratione umbrarum, de qua vide Colum. [Pollux 1, 72 : Δεκάπους ἡ σκιά. Item Suid.] E Plat. autem Poll. 3 [immo 4], c. 21 [§ 161] affert etiam Δεκαποδὸς [Δεκάποδος], itidem fortasse pro δεκάπους.

Δεκαπρωτεία, ἡ, Decemprimatus.

[Δεκαπρωτέω, Decurio, Decemvir sum. Astrampsychus in Theoria astrorum Ms. ap. Ducang. : Οὐ δεκαπρωτεῖς ἄρτι.]

Δεκάπρωτοι, οἱ, Decem primi. [Inscr. Amorgi reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 217, n. 2264 : Μειλησίων τῶν Ἀμοργον Αἰγιάλην κατοικούντων ἔδοξεν ἄρχουσι, βουλῇ, δήμῳ, γνώμῃ στρατηγῶν καὶ δεκαπρώτων. L. D.]

[Δεκάπωλος, ὁ, Decemjugis. Georg. Sync. p. 340, A : Ἅρματι δεκαπώλῳ.]

Δεκάρχης, sive Δέκαρχος, ου, ὁ, i. q. δεκαδάρχης s. δεκάδαρχος, Decurio, Decanus : interdum et Decemvir. [Dionys. Ant. R. 2, 14 : Οἱ δεκάρχοι. Sed cod. Vat. δεκαδάρχαι (sic). Atque 10, 60 de decemviris est τοῖς δεκαδάρχοις et τῶν δεκαδάρχων.] Priore utitur Herod. [7, 81] pro Decano s. Decurione. [It. Mauric. Strateg. 1, 1, p. 20 : Δεκάρχους. Ib. 3, p. 28 : Δέκαρχος ὁ τῶν δέκα πρῶτος. Conf. 6, p. 36; 3, 5, p. 63. Id. 1, 5, p. 32 : Τοὺς δεκάρχας. Et 6, p. 34 : Δεκάρχῳ ... Δεκάρχης · 3, 5, p. 81 : Δεκάρχαι, et ib. 14, p. 99 et 103; sed 82 : Δεκάρχων. Alia formæ in ος exx. v. ap. Ducang. L. Dindorf.]

Δεκαρχία, ἡ, Decemviratus, Decemvirum imperium s. dominatus. Ap. Suid. [v. Δεκάρχαι, ex l. Isocr., de quo v. in Δεκαδαρχία] : Τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας. Vide et Δεκαδαρχία. [Xenoph. H. Gr. 3, 4, 2 : Τὰς δεκαρχίας τὰς κατασταθείσας ὑπ' ἐκείνου ἐν ταῖς πόλεσιν, ubi schol. Aristid. vol. 2, p. 175, 14 (3, 569 Dind.) δεκαδαρχίας legisse potest videri. Sec. Schneid. ad Aristot. Pol. 2, 8, 4, p. 147, δεκαρχία est Decemviratus s. Imperium inter viros decem partitum, δεκαδαρχία, Decurionatus, s. Imperium decadis. Gl. tamen etiam Δεκαρχία int. Decurionatum, idque recte fieri docet usus voc. δεκάρχης de Decurione ap. Herodot. Decuria vert. ap. Maur. Strateg. 1, 6, p. 36 : Δεῖ συναγαγεῖν τὸ τάγμα κατὰ δεκαρχίαν, et ap. eund. 2, 5, p. 60 quinquies, 4, 5, p. 117, 118; it. in l. Arriani s. Δεκαδαρχία cit. et aliis ap. Ducang. L. Dindorf.]

[Δεκαρχικὸς, Decurionalis. Δεκαρχικὴ, Decemvirilis (sic), Gl.]

[Δέκαρχος. V. Δεκάρχης.]

Δεκὰς, άδος, ἡ, Decas, Denarius numerus. Ex Hom. affertur pro Decuria, in VV. LL. [et Gl. Il. B, 126 : (Εἴπερ) ... ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί ... πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο · Od. Π, 245 : Μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς οὔτε δύ' οἶαι. Locum priorem afferens Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 12 dicit, Δεκάδες εἰσὶν αἱ τῶν ἀνδρῶν ἀνὰ δέκα συναγωγαί. Herodot. 3, 25 : Ἐκ δεκάδος γὰρ ἕνα σφέων αὐτῶν ἀποκληρώσαντες κατέφαγον. De ordine militari Hesych. : Δεκάδες, οἱ ἐκ τῆς τάξεως τῶν δέκα στρατιωτῶν συνεστῶτες (λόχοι). Xen. Cyr. 2, cap. 1 et alibi. Improprie Eur. Suppl. 219 : Ἧς καὶ σὺ φαίνει δεκάδος (eorum qui diis se superiores autumant). De simili Λύκου δεκὰς v. in Δεκάζω. || Recentissima ætate confusa reperiuntur vocc. δεκὰς et δεκάτη. Tzetz. ad Hesiodi Sc. 57 : Τοὺς ἄγοντας εἰς τὴν Πυθὼ δεκάδας. Argum. Scuti : Τοὺς τὰς δεκάδας ἄγοντας εἰς Πυθώ. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 948, D : Ἐκ παντὸς καρποφορᾶς τόσον ἀκινήτων πραγμάτων, ὅσον τῶν γεννημάτων τῶν ζώων σῶαν τὴν δεκάδαν, citavit Ducang. suamque ad Cinnam. annot. p. 487. Quibus add. quæ HSt. scribit in Δευτεροδεκάτη, et nos in Δεκατευτής. L. Dind.]

[Δεκᾶς, ᾶντος, ὁ, Decima pars. Arcad. p. 22, 10 : Τὸ δὲ δεκᾶς περισπᾶται, ὅτι ἐπιτάσσεται. Leg. ὅτι ἐπὶ ποσότητος τάσσεται, ut exhibet liber Salmasii De mod. usur. p. 256. Conf. Bentl. Phal. p. 421. L. D.]

[Δεκάσημος, ὁ, ἡ, Dena tempora habens. Aristid. Quinct. p. 35 ab Angl. cit. : Τὸ δὲ ἐπίτριτον ἄρχεται μὲν ἑπτασήμου, γίνεται δὲ ἕως τεσσάρων καὶ δεκασήμου. Sed recte Magdal. τεσσαρεσκαιδεκασήμου.]

Δεκάσκαλμος ναῦς, Decem scalmis instructa navis, Suid. [Anon. ap. eund. v. Ἐπίκωπος : Ὧν (πλοίων) οὐδὲν ἦν δεκασκάλμου μεῖζον.]

[Δεκάσκηπτρος. Scalig. Can. Isagog. l. 3, p. 335 : « Reges X tribuum) Græcis dicitur ἡ δεκάφυλος βασιλεία, item δεκάσκηπτρος β., quia ἡ φυλὴ (hebr.) vocatur σκῆπτρον. »]

Δεκασμὸς, ὁ, Corruptio, quæ fit largitione, Corruptela judicii. [Decumatio, Gl. Suid. : Δ., δωροδοκία.] Plut. [Cic. c. 29] ὄχλων δεκασμοὺς vocat Ambitum largitione factum, ut scribit Bud., qui et δεκασμοῦ νόμον, sicut et δωροδοκίας νόμον ap. Arrian., interpr. simpl. Ambitus legem. Vide et δεκασμοῦ γραφὴ ap. Poll. [8, 40 et 42. Dionys. Ant. R. 7, 64 : Δημαγωγία τις ἐφαίνετο εἶναι καὶ δεκασμὸς τυραννικός. Appian. B. C. 2, 23 : Δωροδοκίας καὶ δεκασμοῦ · 24 : Δωροδοκίαις ἢ πλήθους δεκασμῷ.]

Δεκάσπορος, ὁ, ἡ, In quo decem sementes factæ sunt. Eur. [Tro. 20] : Δεκασπόρῳ χρόνῳ, Tempore quo decem sementes factæ sunt, i. e. Decennio : sic Lat. poetæ dicunt Decem messes, s. æstates, pro Decem annos. [Conf. Electr. 1154 : Τάδ' ἐνέποντος (Agamemnonis), Ὦ σχέτλια, τί με, γύναι, φονεύεις φίλαν πατρίδα δεκέτεσιν σποραῖσιν ἐλθόντ' ἐμάν;]

Δεκαστάτηρος, ὁ, ἡ, Qui decem staterum est, Decem stateribus valens. Perperam in VV. LL. exp. Decurio : qui δεκάδαρχος dicitur et δεκάρχης. [Arrian. Exp. 7, 23 : Δεκάρχην μὲν τῆς δεκάδος ἡγεῖσθαι Μακεδόνα καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἥντινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐκ ἐν τιμῇ στρατευομένων ἔφερον.]

Δεκάστεγος, ὁ, ἡ, Decem tecta s. tabulata et contignationes habens, ut πύργος, Bud. e Strab. p. 208 [15, p. 730. Athen. De mach. p. 4, 18 (coll. Vitruv. 10, 19 (13 Schn.), 4) : Ἐγένετο δὲ αὐτῷ ὁ τηλικοῦτος (πύργος) δεκάστεγος. L. Dindorf.]

[Δεκάστιχος, ὁ, ἡ, Decem versus habens. Schol. Hom. Il. Δ, 101 : Ὡς καὶ Ἄγνων ἐν τῇ δεκαστίχῳ λέγει. Schæfer.]

Δεκαστῦλος, ὁ, ἡ, Decem columnas habens. Vitruv. 3, [1 (2, 8 Schn.)]: Hypæthros vero decastylos est in pronao et postico.]

[Δεκασύλλαβος, ὁ, ἡ, Decem syllabis constans. Hephæst. p. 43 Gaisf.: Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον.]

[Δεκάσχημος, ὁ, ἡ, Decem schemata habens. Plut. fr. a Villois. ed. vol. 10, p. 811 Reisk.: Σχήματα στίχων εἰσὶ τρία, μονόσχημον, πεντάσχημον, δεκάσχημον· ib. 812: Δεκάσχημοι δὲ (στίχοι) εἰσὶν, ὅσοι ἔχουσι δύο μὲν σπονδείους, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους, ἢ τὸ ἀνάπαλιν δύο μὲν δακτύλους, τοὺς δὲ λοιποὺς σπονδείους. Οἱ γὰρ δύο πόδες διοδεύοντες τὰς πέντε χώρας δέκα ἀποτελοῦσι σχήματα, ὡς οὗτος, Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί. Kall. Eadem Draco p. 136, 24.]

Δεκάσχοινος, ὁ, ἡ, Decem schœnos patens, longus. Est autem σχοῖνος Mensuræ genus.

Δεκαταῖος, α, ον, Qui est decem dierum. [Denarius, Gl.] Lucian. [Halc. c. 5]: Βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. Δεκαταῖος ἥκει, Decimo post discessum die venit, VV. LL. Plato De rep. 10, [p. 614]: Ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων. [Anth. Pal. 11, 325: Ἐχθὲς δειπνήσας τράγεον πόδα καὶ δεκαταῖον κανναβίης κράμβης μήλινον ἀσπάραγον. Suid.: Δ., δέκατος.]

Δεκαταλαντία, ἡ, Decem talenta, δέκα τάλαντα, Pollux [9, 52].

Δεκατάλαντος, ὁ, ἡ, Qui decem talentorum est, decem talenta ponderat: λίθος, Poll. 9, [52] ex Aristoph. Centauro. [Æschin. De f. leg. p. 41 St.: Δεκαταλάντους δίκας ἑκάστῳ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων. Tzetz. Hist. 2, 984: Δεκαταλάντους δωρεὰς πέμψαντες Ἱπποκράτει. L. D. Lucian. Tim. 12: Οἱ δεκαταλ. δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμεναι. Hase.]

[Δεκαταρχία, ἡ, Decurionatus, Gl. Scr. videtur δεκαδαρχία. V. tamen in Δεκάτη.]

[Δεκατεία, ἡ, Decimatio. Plutarch. Anton. c. 39: Ἐχρήσατο τῇ λεγομένῃ δεκατείᾳ πρὸς τοὺς ἀποδειλιάσαντας. Dio Cass. 47, 16: Δεκατείαν τινὰ καινὴν δεκατευθῆναι.]

Δεκατέσσαρες, Quatuordecim, ut βασιλέων, Quatuordecim regum, Plut. Lyc. [Polyb. 1, 36, 11: Ναῦς ἔλαβον αὐτάνδρους ἑκατὸν δεκατέσσαρας (al. δεκατέτταρας)· 4, 56, 2: Δραχμῶν δεκατέσσαρας μυριάδας. Sed nihil horum scripsisse Pol. recte judicat Schweigh. ad 1, 42, 5. Nec magis scripserat Callixenus Athen. 5, p. 201, C, aut Diod. 13, 75. Tab. Heracl. p. 277, 86: Δέκα τεττόρων. Opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 555, B, C, Tzetz. Hist. 1, 47; 6, 153, 755; 7, 380, Gaudent. Harmon. Intr. p. 13. Straboni 2, p. 133 et 134, Plut. Lyc. c. 29 et Anton. 87 an relinquendum sit δεκατεσσάρων in medio relinquo. L. D.]

[Δεκάτευμα, ατος, τὸ, q. d. Decimamentum, i. e. Decima. Callimach. Epigr. 40, Anth. Pal. 13, 25: Τὰ δῶρα Τιμόδημος εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα.]

Δεκάτευσις, εως, ἡ, Decimatio. [Dionys. Ant. R. 1, 24: Περὶ τοῦ τρόπου τῆς δεκατεύσεως.]

Δεκατευτήριον, τὸ, Locus, in quo decima persolvitur, Bud. e Xen. [Hell. 1, 1, 14]: Καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Ab eod. Bud. [et in Gl. Basilic. ap. Ducang.] exp. et τελωνεῖον. [Ad l. Xen. respicere videtur, monente Toupio Em. in Suid. vol. 1, p. 118, Pollux 8, 132: Καὶ δεκατευτήρια δέ ποτε κατέστησαν. Id. citat Menand. p. 140=360, 8: Τούτους δὲ καὶ τοὺς τοιούσδε πωριστὰς κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς κρατῆσαν ἔθος ἐμπορεύεσθαι διὰ τῶν εἰρημένων δεκατευτηρίων· Agath. 5, 12, p. 156=303, 2: Τὴν Ἄβυδον λυμανεῖται καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πορθήσει δεκατευτήριον, quem l. repetens Suid. δεκατευτήριον interpr. τὸ ἐν Ἀβύδῳ πορθμεῖον. Memorat iterum Pollux 9, 28.]

Δεκατευτὴς, ὁ, Decimator, Qui decimas exigit; Decumanus quidam interpr. e Cic. [Hesych.: Δεκατευταὶ, τελῶναι, οἱ τὴν δεκάδα ἢ δεκάτην ἐκλέγοντες. Harpocr.: Δεκατευτὰς ἀντὶ τοῦ τελώνας. Conf. Δεκατεύω.]

Δεκατεύω, Decimo, Decimam partem excerpo. [Δεκατεύει, Decuriat, Gl. Conf. Δεκαδεύω.] Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, Suorum bonorum excerptam decimam offerre, Plut. Probl. [Rom. c. 18, p. 267, E.] Idem Camill. [c. 8]: Τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύσειν εὐξάμενος τότε, νῦν δεκατεύειν τὰ τῶν πολιτῶν ἐχαλέπαινον, ubi δεκατεύειν τὰ τῶν πολεμίων et τὰ τῶν πολιτῶν est E bonis s. spoliis hostium, et e bonis civium decimas donare. Antipho autem 141 [Lycurg. p. 158] dixit, Τὰς δὲ πόλεις τὰ τοῦ βαρβάρου προελομένας, ἁπάσας δεκατεῦσαι, pro τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας. [Harpocr.: Δεκατεῦσαι, φησὶν (Didymus), ἐλέγετο κυρίως τὸ καθιεροῦν, ἐπειδήπερ ἔθος ἦν Ἑλληνικὸν τὰς δεκάτας τῶν περιγινομένων τοῖς θεοῖς καθιεροῦν.] Affertur e Xiphilino in eo etiam sensu, quo Lat. dicunt Decimare legiones. [Conf. Dionys. Ant. R. 9, 50.] Herodot. quoque δεκατεύειν dixit pro Decimum quemque interficere, ut scribit Bud. h. l. afferens, Τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ. [Decima multare vert. esse in l. Herod. 7, 132 recte notat Valck., ap. quem v. plura ejusd. exx. signif. Conf. Polyb. 9, 39, 5. Absolute δεκατεύειν de gerendo decumani munere dixerat sec. Etym. M. p. 254, 8 Thucydides, cui substituendum videtur nomen Aristoph. (ap. Poll. 9, 31: Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις;) Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 33: Δεκατεύοντες, τελωνοῦντες, δεκάτην εἰσπρατόμενοι, et sim. Hesych. || I. q. ἀρκτεύω. Id. Lex. rh. c. Hesychio: Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν δεκατεύειν, ἐπεὶ ἔπραττον αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι. Harpocr.: Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Μέδοντος περί τινος παρθένου λέγοντος οὕτως, Οὐ δεκατεῦσαι ταύτην οὐδὲ μυῆσαι, Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον γράψας φησὶν ὅτι τὸ δεκατεῦσαι Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Φρυνίχου θυγατρὸς ἀρκτεῦσαι (quod voc. v. ap. Harp.) εἰρηκεν... Ἴσως δὲ τὸ ἀρκτεῦσαι δεκατεῦσαι εἴρηκεν ὁ ῥήτωρ, ἐπειδὴ αἱ δεκέτιδες ἤρκτευον. || Decurio. Lex. rh. p. 235, 3: Καὶ τὸ δεκάζειν δεκατεύειν. Conf. dicta in Δεκάζω. || Superare int. Dorv. ad Char. p. 787=681 ap. Maneth. 6, 279: Καὶ μὴν καὶ Στίλβων εὖτ' ἂν μεσάτῳ περὶ κέντρῳ στείχῃ... ἀλλήλαις δ' αὖ Μήνη ἰδ' Ἀφρογενὴς τετράγωνοι, καὶ τὴν μὲν Φαίνων, Μήνην δέ τ' Ἄρης δεκατεύῃ, unde restituit l. c. et p. 230=338 ib. 651: Εἰ δ' ἄρα δὴ Μήνην δεκατεύῳσ' ἀστέρες ἄμφω Ἄρεος ἠδὲ Κρόνοιο, coll. Salmas. De annis climact. p. 413. V. Ἐπιδεκατεύω.]

Δεκάτη, ἡ [sc. μερὶς s. μοῖρα], Decima pars. [Herodot. 4, 152: Τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδίων ἐξελόντες.] Xen. Hell. 4, [8, 27]: Δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέτισε· 3, [5, 5]: Ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, Quæ Apollini decimæ nomine offeruntur. [Plurima exx. v. ap. Wessel. ad Diod. 4, 21. Anth. Pal. 6, 214: Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον... τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ τᾶς δεκάτας δεκάταν. Schæf. Pausan. 1, 28, 2 addit Wakef. Bekk. An. p. 185, 21: Δεκάτη καὶ εἰκοστή· Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν νησιωτῶν ταῦτα ἐλάμβανον. || Δεκάτη sc. ἡμέρα. Unde δεκάτῃ s. τῇ δεκάτῃ sæpe ap. Hom., sed præmisso semper ἐννῆμαρ: v. Il. A, 54, Ω, 612, 665; Od. H, 253, I, 83, K, 29, M, 447. Et] Δεκάτην ποιεῖν παιδὸς, Decimam filii nomine vovere vel pollucere, aut quid simile. Dem. [p. 1016]: Δεκάτην ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἑστιάσαι, Bud. Vide et ap. Suid. Δεκάτην ἑστιάσαι. [Dem. p. 1001, 4: Ἐτόλμα λέγειν ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ δεκάτην ἐποίησεν, ὥσπερ ἐμοῦ· 8: Ἐγὼ δ' οὐδένα ὑμῶν ἀγνοεῖν οἶομαι ὅτι οὐδ' ἂν ἐποίησε δεκάτην οὐδεὶς παιδίου, μὴ νομίζων αὐτοῦ δικαίως εἶναι. Aristoph. Av. 494: Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον· 922: Οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ; Unde Hesychii gl. Δεκάτῃ θύομεν corrigit Kust. Alia exx. v. ap. Toup. Em. vol. 1, p. 112 ad Suidæ gl. Δεκατεύειν. || Δεκάτη προτέρα, ἡ πρὸ εἰκάδος, ὡς ὑστέρα ἡ μετ' εἰκάδα, Hesychius. || Δεκάτη pro δεκὰς, ut δεκὰς vicissim poni pro δεκάτη supra notatum est, habet lapis ap. Bœckh. vol. 2, p. 164: Τρις δεκατας ἐτέων τερματίσας ἔθανες· quod in τρεῖς δεκάδας mutat Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. CIV. Conf. Δεκαταρχία, et Hesych. gl.: Δεκάδαρχος· οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ δεκαδαρχεῖν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δεκάζειν, ὅπερ ἐστὶ τοὺς δικαστὰς πείθειν δώροις· ἦν δὲ καὶ ὄνομα καὶ ὁ τελώνης. Postrema enim si ad δεκάδαρχος referuntur, apertum est confundi δεκάτην cum δεκάδι. Ceterum hæc sunt vel librariorum s. lapicidarum vel ipsius infimæ ætatis vitia. Hesych.: Δεκάτα, τάξις, ἄθροισμα, καὶ ἡ τῶν ἁρμάτων τάξις.]

Δεκατηλογία, ἡ, Decimæ collectio s. exactio. [Pollux 1, 169.]

Δεκατηλόγιον, τὸ, Locus in quo decimæ exiguntur, et pro τελωνεῖον. Vide Poll. [9, 28.]

Δεκατηλόγος, ὁ, Decimæ s. Decimarum collector,

vel exactor. [Poll. 1, 169; 2, 124; 9, 29, Harpocr., Hesych., Lex. rh. Bekk. An. p. 239, 6 e Demosth. C. Aristocr. p. 679, 26. Suid.: Εἴρηται δὲ καὶ θηλυκῶς τὴν δεκατηλόγον.]

Δεκατημόριον, τὸ, Decima pars. Plato de LL. 4 [immo 11, p. 924, A. Menand. p. 304, 14 Nieb. : Τὸ δ. τῶν τετραπόδων. Tzetz. Hist. 8, inscr. Hist. 251 : Λεγόντων τὸ μέλι δεκατημόριον ἀμβροσίας. L. Dind.]

[Δεκατηφόρος, ὁ, ἡ, Decimas ferens. Callim. Del. 278 : Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ πέμπονται, Primitiæ decumanæ. Conf. dicta in Δαφνηφόρος. Δεκατηφόρος cognomen Apollinis memoratur a Pausan. 1, 42, 5.]

[Δεκατία, ἡ, i. q. δεκάτη, Decima, vel Jus decimæ exigendæ, nisi fallit scriptura, in Sigillo Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 950, A : Ὅσον εἰς δεκατίας, ὅσον εἰς ἄλλα δίκαια. L. Dind.]

[Δεκατικὸς, ἡ, ὸν, Denarius. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 44, A : Μέχρι τετράδος δεκατικῆς χιλιάδας συλλεξάμενος, Millia quadraginta. L. Dind.]

[Δεκατισμὸς, ὁ, pro δεκασμὸς, Corruptio, Schneidero positum videtur a Themist. Or. 5, p. 65, C : Καὶ ταῦτα οὐκ ἐν σχολῇ, οὐκ ἐν εἰρήνῃ, οὐδὲ ἐνδιδόντος τοῦ καιροῦ θεραπείας καὶ προσαγγελίας καὶ δεκατισμοὺς, ἀλλ' ὡς ἐν ἀκμῇ τῆς Ἐνυοῦς ἐν τοῖς ξίφεσιν, ἐν τοῖς δόρασι φέροντες τὰς ψήφους. Decimæ, et quidem ecclesiasticæ, dicuntur in locis duobus ex Legibus Cypriorum Mss. ap. Ducang. App. ad Gloss. Gr. c. 54 : Εἰς δεκατισμοὺς καὶ ἕτερα δίκαια ... Οἱ ἀρχιερεῖς εἰς δεκατισμὸν καὶ ἕτερα δίκαια ἐκκλησιαστικὰ....]

[Δεκατολόγος, quod est ap. Zonar. p. 474, scr. videtur δεκατηλόγος, quod v. L. Dind.]

Δέκατος, η, ον, Decimus. [Hom. Il. B, 329 : Τῷ δεκάτῳ (anno) δὲ πόλιν αἱρήσομεν, etc.] At Il. Θ, 404 : Εἰς δεκάτους ἐνιαυτοὺς, Eust. ait sumi pro εἰς δέκα : ut sit derivatum pro simpl. vel pro εἰς πολλὰς δεκάδας. [Chr. Pasch. p. 17, B : Ὥσπερ ὁ δέκατος ἀριθμὸς περιλαμβάνει τὸν ἐννέα. Hesych. : Δεκάζων, ὁ εἰς δέκατον ἀριθμὸν ἥκων, si recte glossam sum interpretatus in Δεκάζω, Qui ad numerum X pervenit (numerando). Conf. dicenda in Ἕνατος. || Τὸ δέκατον i. q. ἡ δεκάτη, quod v., Decima pars. Appian. Illyr. c. 26 : Τὴν δὲ σπεῖραν διακληρώσας ἐζημίωσε θανάτῳ τὸ δέκατον. Conf. B. Civ. 2, 42; 3, 43. Ib. 1, 118; 2, 63 additur μέρος. L. Dind.]

[Δεκατόσπορος, ὁ, ἡ, Decima ætate natus. Epigr. ap. Strab. 10, p. 464 : Τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἵμονος υἱὸς Ὄξυλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.]

Δεκατόω, cum accus. pers., Decimo aliquem, pro Decimas ab aliquo accipio. Ep. ad Hebr. [7, 6]: Δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ· [7, 9 :] Ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται. [Δεκατόω, Decurio. Δεκατοῖ, Decimat, Decuriat, Gl. Theophyl. Bulg. Ep. 41, vol. 3, p. 680, E : Ἔτι τῆς ἐκκλησίας τῶν ζώων ἐξκουσείαν ἀδρῶν τε καὶ λεπτῶν ἐχούσης ἐκ δωρεᾶς βασιλικῆς, οἱ ῥηθέντες ἄνθρωποι ταῦτα ἐδεκατώθησαν, ἐφ' οἷς εἶχον ζῴοις ὀλίγοις πάνυ παρ' ἐμοῦ δοθεῖσιν αὐτοῖς εἰς βραχεῖαν παράκλησιν, Decimam horum pendere adacti sunt. L. Dind.]

[Δεκατρεῖς, τρία, Tredecim. Demosth. qui dicitur p. 1158, 21 : Χιλίας τριακοσίας δεκατρεῖς, iisdemque verbis 1162, 20. Sed scriptura est suspecta, nihilque tribuendum numeris ab librariis, non ab oratore profectis, qui notas numeri posuerat XHHHΔIII. Strabo 6, p. 261 : Δεκατρεῖς μυριάδας. Plut. Cleom. c. 37 : Μετὰ τῶν φίλων ... δεκατριῶν ὄντων. Cit. Angl. Ap. Diod. 19, 82 pro τρεισκαίδεκα liber unus δεκατρεῖς. Apollod. Poliorc. p. 4 : Πήχεις δ. Tzetz. Hist. 6, 756 : Ἐν στάσεσι τὰς στάσεις δὲ τὰς δεκατρεῖς διδάσκει. Epiphan. vol. 1, p. i iij, D, i iiij, A. Neutr. Tab. Heracl. p. 275, 68. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 7, B : Δεκατρία πρόσωπα. Subscriptio cod. Thucyd. quem A dixit Bekkerus : Φύλλα ... δεκατρία· sic enim expressum in ed. stereot. p. 583, in majori vol. 1, p. 111 divisim δέκα τρία. Demetr. Hieracosoph. p. 11 bis : Ἥτερα δεκατρία. L. Dindorf.]

[Δεκάτριτος, η, ον, Tertius decimus. Diar. Class. t. 23, p. 63. Boisson.]

Δεκατώνης, ου, ὁ, Qui decimas redimit, ut τελώνης, Qui vectigalia redimit. Poll. 6, c. 31, [§ 128, et ubi Anaxilam citat auctorem 9, 29.]

[Δεκατώνιον, τὸ, i. q. δεκατηλόγιον. Poll. 9, 29 : Δεκατηλόγια, δεκατευτήρια ... ἀλλὰ μὴν καὶ δεκατώνια· κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Ἀντιφάνης ἐν Ἁλιευομένῃ.]

Δεκαφυία, Hesychio δεκαπλασία, Decuplex. [Etymol. M. p. 254, 14 : Δεκαφύϊα, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος· Τῶν ἔτι σοι δεκαφύϊα φάτο ζωάγρια τίσειν. Καὶ δεκαφύϊον εἴρηται οἱονεὶ δεκάφυον, δεκάκις πεφυκότα· τὸ γὰρ φύτο Αἰολικῶς φυίω φασὶ, καὶ τὸ ἀλύω ἀλυίω. Δεκάφυια recte exhibet Bentl. fr. 162, eundemque Hesychio numerum restituendum vidit Kust.]

Δεκάφυλος, ὁ, ἡ, Decem tribus habens, Distributus s. Divisus in decem tribus. Herodot. p. 196 meæ Ed. [5, 66], de Clisthene : Τετραφύλους ἐόντας Ἀθηναίους, δεκαφύλους ἐποίησε. Utitur hoc et Plut. Camillo.

Δεκάχαλκον, τὸ, Decem chalci, Decem ærei numi, Denarius. Plut. [Camill. c. 13] : Τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριον, Denarius vocabatur qui e decem æreis constaret.

Δεκάχειλον, Hesychio πρὸς ἀποδοχὴν ἐπιτήδειον. Sonat tamen potius Decem habens labra. [Cod. Δεκάχειλε. Interpretationem Alb. conjicit ad aliud voc., quod exciderit, pertinuisse glossamque e seq. Δεκάχειλοι esse enatam. Sic autem Aristarchus scrib. censuerat pro δεκάχιλοι Hom. Il. E, 860, Ξ, 148, notatus ea de re jam a grammaticis.]

[Δεκάχῃ, Dio Cass. 55, 24 : Δ. τεταγμένοι, In decem divisi cohortes.]

Δεκαχίλιοι ἄνδρες in VV. LL. affertur pro Decem millia virorum. [V. Δεκακισχίλιοι.]

Δεκάχιλοι, pro δεκακισχίλιοι, Hom. Il. E, [860, Ξ, 148] : Ὅ δ' ἔδραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἄνέρες ἐν πολέμῳ. [Luc. Philopatr. 6 : Ὅσον ἐνν. ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι. Hase.]

Δεκάχοια, Decupla, Hesychio δεκαπλᾶ [δεκαπλαῖ est ap. Hesych.], sed in hac signif. scr. forsan δεκάχοα, ut intelligantur Quæ decuplo auctum refundunt quod acceperunt. [Suid. : Δεκάχοια, δεκαπλάσια, it. Zon. p. 482.]

[Δεκαχοίνικος, Hesych. Wakef.]

Δεκάχορδος, ὁ, ἡ, Decem habens chordas, Decem intentus fidibus : Ψαλτήριον, Psalterium decem chordarum, LXX Ps. 18, [32, 2, coll. 91, 3; 143, 10. Angl. Ion. ap. Euclid. Harm. p. 19 Meib.: Ἐν δεκαχόρδῳ τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἐχούσῃ (λύρᾳ). Exx. scriptorum Christ. e locis Ps. repetentium omitto. L. Dind.]

[Δεκάχους. V. Δεκάχοια.]

[Δεκάχρονος, ὁ, ἡ, Decennis. Theodos. Acroas. 1, 22 : Πορθήσεως τῆς δεκαχρόνου. L. Dind.]

[Δεκέβαλος, ὁ, Decebalus, rex Dacorum, ap. Dion. Cass. 67, 6 sq.]

[Δεκέλεια, ἡ, Decelea, pagus Atticus, tribus Hippothoontidis, dictus a Decelo, Thesei æquali, sec. Steph. Byz., qui de Decelo citat Herodot. 9, 73. Gent. sec. eund. Steph. est Δεκελειεὺς, ap. Her. vero l. c. (et Lysiam in oratiuncula Adv. Pancleon. ter, Apollon. De adv. Bekk. An. p. 601, 32; Bœckh. C. I. vol. 1, p. 232, 10 (sed loco suspecto), 307, 36) Δεκελεύς (ibidemque pagus Δεκελέη) : cui formæ convenit adv. Δεκελῆθεν ap. eund., invitis libris in Δεκελεῖθεν mutatum auctore Steph. B., qui advv. memorat Δεκελειᾶθεν et Δεκελειόθεν (ap. Callimach. : add. Lysiam l. c. bis, Apoll. l. c.), Δεκελειάζε (rectius Δεκελειᾶζε, quanquam vulgo pronunciatum fuisse Δεκελειάζε colligo ex Arcadii de χαμάζε observatione p. 183, 14), et Δεκελειᾶσι (immo Δεκελείασι, Isocr. De pace p. 175). Adjectiva gentilia sunt Δεκελειακὸς et Δεκελεικὸς, sec. Etym. M. p. 254, 43 : Τὸ λει δίφθογγον διὰ τί; Ἀπὸ τοῦ Δεκέλεια Δεκελειακὸς καὶ Δεκελεικὸς, ὡς βοῦς βοὸς βόειος βοειακὸς, βοειακὰ ζεύγη. Nisi hæc ita sunt capienda ut Δεκελειακὸς formæ Δεκελεικὸς demonstrandæ caussa sumi putetur : quum præsertim suspectissima fit forma βοειακός. Δεκελεικὸς auctores habet Demosth. p. 258, 13, Isocr. De pace p. 166, Plataic. p. 302, Diod. 13, 9, Strab. 9, p. 396, Arcad. p. 52, 1, Bekk. An. p. 234, 27, Suid. et Harpocrat. v. Δεκελεικὸς, et qui diphthongum testatur Zonar. p. 474. Δεκελικὸς vitiose libri quidam Demosth. l. c., Athen. 2, p. 67, E, Strab. 9, p. 396, omnes Plut. Mor. p. 186, F. L. Dind.]

Δεκέμβολος, ὁ, ἡ, Denis instructus rostris. Æschylus in Myrmidonibus [ap. schol. Aristoph. Av. 1256] δεκέμβολον vocavit Nestoris navem.

[Δεκέμβριος, ὁ, December, mensis ap. Rom. duodecimus. Plut. Mor. p. 272. Hinc adj. ἰδοῖς δεκεμβρίαις Plut. Mor. p. 287, A, καλανδῶν δεκεμβρίων Julian. Epist. 6, et alii multi.]

[Δεκέντιοι, ἔθνος Παννονίας, ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μάγνου παιδὸς, Μαγνεντίου δ' ἀδελφοῦ. Τὸ θηλυκὸν Δεκεντιὰς, ὡς Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς, Steph. Byz.]

[Δεκετηρὶς, ίδος, ἡ, Decennium. Dio Cass. 53, 16; 58, 24 etc.]

Δεκέτηρος μάχη, Decennalis pugna, Bellum decem annorum, Epigr. [Anth. Pal. 9, 474. Ib. 471 et 462 est δεκέτηρον μόχθον et δεκέτηρον χρόνον.]

[Δεκέτης, ὁ, ἡ, Decennis.] Pro Δεκαετὴς dicitur et δεκέτης. Δεκετὲς Hesychio δεκαετὲς, Decenne s. Decennale. [Plato Leg. 3, p. 682, D : Χρόνῳ ... δεκέτει. Soph. Phil. 715 : Δεκέτει χρόνῳ. Eur. Andr. 307 : Πόνους οὓς ἀμφὶ Τροίαν δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις· El. 1154 : Δεκέτεσιν σποραῖσιν (conf. Δεκάσπορος). L. Dind.]

Δεκέτις, ιδος, ἡ, Decennis. Aristoph. Lys. 643 : Εἶτ' ἀλετρὶς ἢ δεκέτις. Oxyt. Harpocr. in Δεκατεύειν : Ἐπειδὴ αἱ δεκέτιδες ἤρκτευον. Dio Cass. 54, 16 : Δεκέτιν ἐγγυᾶσθαι· 56, 28 : Προστασίαν τὴν δεκέτιν.]

Δεκήρης, ους, ἡ, Navis decem ordinum. [Polyb. 16, 3, 3; 7, 1, Plut. Anton. c. 65.]

[Δεκίητον, τὸ, Decietum, urbs Italiæ, unde gent. Δεκιῆται, ap. Artemidorum, sec. Steph. Byz. Liguribus annumerat Polyb. ap. Strab. 4, p. 202, Galliæ Narbonensi Ptolem. 2, 10, ubi Δεκιατῶν (sic). Deciates vel Deceates sunt scriptoribus Latinis.]

[Δέκμος barytonon memorat Arcad. p. 58, 16. Τιβέριος Κλαύδιος Δέκμος est in mon. Lacon. apud Bœckh. vol. 1, p. 616, 10. L. Dindorf.]

[Δεκόργυιος, ὁ, ἡ, Qui decem orgyiarum s. ulnarum est. Xen. Cyn. 2, 5 : Τὰ δὲ δίκτυα δεκόργυια, εἰκοσόργυια, κ. τ. λ. Conf. Δεκώρυγος.]

[Δεκούμιος, ὁ, Decumius, cogn. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 581, n. 1126. L. Dind.]

[Δεκτάδας, nomen corruptum ap. Parthen. Erot. c. 13 inscr. L. Dindorf.]

Δεκτέος, α, ον, Accipiendus, Excipiendus, Recipiendus. Sequitur enim signiff. sui verbi δέχομαι. [Strabo 8, p. 379 : Τὸ περίκλυστον ἤτοι κατὰ βάθους δεκτέον. Sic enim Casaub. Libri λεκτέον. Ib. 10, p. 460 : Ὅταν δὲ φῇ τὴν Καλυδῶνα αἱπεῖάν τε καὶ πετρήεσσαν, ἀπὸ τῆς χώρας δεκτέον, Intelligendum, Capiendum est. Schol. Hom. Il. M, 22 : Δεκτέον ἐπὶ τοῦ Σιμοῦντος. L. D. Luc. Hermotim. 74 : Ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. Hase.]

Δεκτὴ, ἡ, Hesychio χλαῖνα, χλανὶς, Chlæna s. Læna.

[Δεκτὴρ, ῆρος, ὁ.] Δεκτῆρες Hesychio ἀποδοχεῖς, Suidæ [et Zon. p. 474] ὑποδοχεῖς, Receptores.

Δέκτης, ου, ὁ, Mendicus, ab accipiendo, quod undique accipiat. [Hom. Od. Δ, 248.]

Δεκτικὸς, ἡ, ὸ, Capax, qui excipere s. admittere potest. Bud. δεκτὸς, sicut et δεκτικὸς, Susceptibilis, ap. Aphrod. [Lysis apud Iambl. Vit. Pyth. c. 17, p. 63=162 : Ἕως πόκα διελθόντων ἐτέων ἐγενόμεθα δεκτικοὶ τῶν τήνω λόγων. Aristot. Polit. 4, 4 : Τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὸν καὶ δεκτικὸν, οἷον στόμα καὶ κοιλίαν. Idemque sæp. Categ. 5, p. 4 Bekk. Athen. 11, p. 490, B : Καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἑτέρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον· 492, D : Τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν ἐστι δεκτικόν. Geop. 2, 14, 4 : Ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ φυσικήν τινα καὶ δεκτικὴν κίνησιν ἔχει, πρὸς τὸ γονιμώτερα ἀπεργάζεσθαι τὰ τότε σπαρέντα. Et alibi. Comparat. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 454 Gaisf. : Ἢ ὅτι δεκτικώτερός ἐστι πολυμερείας. Plura exx. v. ap. Toup. Emend. vol. 1, p. 357. Schol. Hom. Il. E, 203 : Τὸ α πρὸ τοῦ δ δεκτικὸν μὲν ψιλοῦται, ὡς τὸ ἀδολέσχης ἀδρανὴς, μὴ οὕτως δὲ ἔχον δασύνεται, Ἄδε δ' Ἕκτορι, Ἄδος δέ μιν ἵκετο θυμόν ... Μάχεται τὸ ἀδράφαξυς δεκτικὸν ἔχον τὸ α καὶ δασυνόμενον, quid dicat α δεκτικὸν non explicuit Bast. ad Greg. p. 935. Confus. c. δεητικὸς v. in illo.]

Δεκτὸς, ἡ, ὸν, q. d. Acceptabilis, unde et pro Grato, Lat. Accepto, ponitur aliquot locis N. T. [Luc. 4, 24 : Οὐδεὶς προφήτης δ. ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ· 19 : Κηρῦξαι ἐνιαυτὸν κυρίου δεκτόν. Cor. 2, 6, 2 : Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου. Philipp. 4, 18 : Θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ θεῷ. Act. 10, 35 : Ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν (deum) καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, δεκτὸς αὐτῷ ἐστι. Iambl. Protr. § 20, p. 350 : Τὴν δεξιὰν τῶν χειρῶν ἐντιμοτέραν ὠνόμασαν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ δεκτὴν ὑπάρχειν ἐν τῷ μεταδιδόναι. || Recipiendus. Theophyl. Bulg. Ep. 39, vol. 3, p. 676, C : Εἰ καὶ τὸν Ἀλκμαίωνα εἶδες ἐκεῖνον τὸν διὰ τὴν μητροκτονίαν οὐδενὶ μέρει γῆς δεκτὸν νομιζόμενον. L. D. Loc. Pauli Ep. ad Phil. expressit Herm. Trismeg. p. 17, 33 : Πέμψον δ. θυσίαν τῷ πάντων πατρὶ Θεῷ. Hase.]

Δέκτρια, ἡ, Acceptrix, Exceptrix, Receptrix, i. e. Quæ accipere s. excipere et recipere solet, ut [Archil.] ap. Athen. [13, p. 594, D] : Εὐήθης πάντων [ξείνων] δέκτρια Πασιφίλη. [Conf. Δέκτριος.]

Δέκτριος, Susceptor. In Epigr. [Anth. Pal. 11, 6] : Πάντων δέκτρια γραμματική· ita enim lego, non λέκτρια. [Δέκτρια non est fem. τοῦ δέκτριος, sed est subst., cujus masc. δεκτὴρ ap. Hesych. et Suid. Schweigh.]

[Δέκτωρ, ορος, ὁ, Receptor, Acceptor. Æsch. Eum. 204 : Κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δ. νέου, Novam cædem in te recepisti.]

Δέκω, Ion. pro δέχω vel potius δέχομαι, a quo derivata nonnulla, quæ κ habent pro χ, et duobus modis scribuntur, ut πανδοκεὺς πανδοχεὺς, θεηδόκος θεηδόχος, itemque alia, quæ κ duntaxat habent. Hinc etiam est ὡροδοκέω. [Δέκω est vox nihili.]

Δεκὼν, Hesychio ὁ δεκαζόμενος, sed forsan scr. δέκων, ut sit ὁ ὡροδοκῶν, Qui munera accipit.

Δεκώρυγος, Qui decem vallorum est, ap. Xen. Cyn. 2, 6 : Τὸ δὲ μέγεθος τὰ μὲν ἑνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα. Τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Vallorum autem quum dicitur, non intellige χάρακας, sed τάφρους. Veruntamen notandum, vet. librum eo in l. pro Δεκώρυγα habere scriptum δεκόργυια, Qui decem ulnarum est : e q. l. Omnibonus Leonicenus occasionem sumsisse videtur cetera quoque eod. modo interpretandi; sic enim ille verba Xenoph. reddidit : Ceterum longitudo cassium ad ulnas, Græci a brachiorum extensione ὀργυιὰς vocant, accedat binas, quaternas aut quinas. Retia denique filis constent senis denis : longa vero sint ulnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpr. et lectio videtur magis consentanea.

[Δέλας. V. Σέλας.]

Δελαστρεὺς, έως, ὁ, per sync. pro δελεαστρεὺς, q. d. Inescator, Qui esca decipit, piscatoris epith., ut qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας. Nicander Ther. [793] : Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες.

[Δέλβεια, ἡ. Steph. Byz. s. Δέρβη : Τινὲς δὲ (Δέρβην, castellum Isauriæ, dicunt) Δέλβειαν, ὅ ἐστι τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἄρκευθος (Juniperus), καὶ Ἀρκεύθη ἡ πόλις.]

Δελεάζω, Inesco, Esca capio. Athen. 7, de quodam pisce : Ἀνελκυσθεὶς δὲ, οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. [Isocr. De pace p. 166 : Ὅμοια πάσχοντες τοῖς δελεαζομένοις τῶν ζώων.] || Escam impono. Lucian. [Pisc. c. 47] : Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, Caricam hamo imponens escæ loco. [Geopon. 20, 45 : Λαβὼν ἦπαρ αἴγειον ἐν τούτῳ δελέαζέ σου τὰ ἄγκιστρα· ib. 35 : Ποιήσας μάζας δελέαζε τὸν τόπον. Et absolute ib. 17 : Ἐξ αὐτοῦ οὖν δελέαζε· 20 : Τρίβεται δὲ ὡς σταῖς καὶ ἀναπλάσσεται κολλύρια καὶ ἐν αὐτοῖς δελεάζεται. L. D. Et δελεάζειν τὸ δέλεαρ περὶ ἀγκίστρου, Herod. 2, 70. Schweigh.] Frequentius metaph. sumitur. Philo De vita Mos. 1 : Δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, Multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. 2, [15, 4] : Τιμῇ προσποιήτῳ δελεάσας τὸν ἄνθρωπον, Inescans. [Ælian. V. H. 14, 17 : Ἐὰν μή τινα ἀναπείσῃ χρήμασι καὶ δελεάσῃ. Longus 3, 15 : Ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι, δώροις δελεάσασα.] Et in pass. ap. Dem. De cor. [p. 241, 2] : Σχολῇ δελεαζόμενοι. Philo l. c. 1 : Δελεασθεὶς δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτεινομένοις καὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσι, Oblatis inescatus. Et γαστρὶ δελεάζομαι, Xen. [Ἀπομν. 2, 1, 4], Illecebris ventris capior. Apud Plut. vero Symp. [p. 669, A], Δελεασθεὶς διὰ τούτων ἐπ' ἐκεῖνα πρόσεισι, mutata constr. [Scriptor ap. Suid. s. v. : Τὴν πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες, Provocantes.]

[Δελέαμα, τὸ, i. q. δελέασμα, nisi cum eo commutandum est, ap. anon. Suidæ v. Ἔγκειται, ab Schneid. cit. : Λαχάρης δὲ ὁπηνίκα ἀπέδρα ἁλῶσεσθαι μέλλων, τῶν δαρεικῶν κατ' ὀλίγον τοὺς ἐγκειμένους μεθεὶς τελεώτατα τῷ

δελεάματι ἐξέφυγε τὸ δυσμενές. (Fraudem narrat etiam Polyæn. 3, 7, 1.) Basil. M. De virginit. vol. 3, p. 646, E : Ὡς δελέατι τῆς εὐνουχίας, διὰ τὸ ἀπειρόκακον, ἐμπλακεῖσαν τὴν παρθένον τῷ πειρασμῷ ἀποστραφῆναί τε τὸν ἄνθρωπον. ... Ita Garn. e codd. Olim δελεάματι. L. Dind.]

Δέλεαρ, ατος, τὸ, Esca, qua animalia capiuntur. [Xen. Ἀπομν. 2, 1, 4 : Ἀγόμενα πρὸς τὸ δ. ἁλίσκεται (animalia).] Aristot. : Τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες. Quod Plin., Non omnes eadem esca capiuntur. [Id. H. A. 4, 4 : Τῶν γὰρ δελεάτων τὰ ὄστρακα διατρυπῶσιν.] Lucian. [Dial. mort. 8, ubi plurima Hemst.] : Ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας. Et metaph. [ib. 6, 3] : Ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπών. Eur. Andr. [263] : Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. [Plato Tim. p. 69, D : Ἡδονὴν, μέγιστον κακοῦ δέλεαρ. Cic. Cat. maj. c. 13 : « Divine enim Plato escam malorum voluptatem appellat. » Conf. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 52, ad Mor. p. 13, A. Plur. Lucian. Bis acc. c. 20 : Τοιαῦτα δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα.] Dictum autem volunt quasi δόλεαρ [hæc Etym. M. p. 254, 48 sententia] : Eust. vero [Il. in Δῆλος et Δῆλω citandis] a δῆλος s. δῆλω [quod v.] tum hoc, tum δόλος derivat. [Forma dat. contr.] Δέλητι ap. Hesych. exp. δελέατι legitur. [Conf. Δελήτιον e δελεάτιον contr. Alia contr. est Δεῖλαρ ap. Callim. Etym. M. p. 254, 46 sec. cod. Leid. apud Ruhnk. ad fr. Callim. 458, p. 579 : Δέλεαρ ... ἀφ' οὗ καὶ δείλατα. Καλλίμαχος· Ἐν δ' ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς. Schol. Hom. Od. M, 252 : Δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων) Οὕτως Ἀρίσταρχος· ὁ δὲ Καλλίστρατος δείλατα. Forma δελείατι pro δελέατι utitur Numen. ap. Athen. 7, p. 305, A, ab Schneid. indicatus. De forma Æol. Βλὴρ v. in ipsa. Alia forma latet fort. sub gl. Hesych. : Δεντὴ, δέλεαρ. L. Dindorf.]

[Δελεάρπαξ, ἄγος, ὁ, ἡ, Escam rapiens. Anth. Pal. 7, 504 : Καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος.]

Δελέασμα, τὸ, q. d. Inescamentum, Quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis, Illectamentum. Plut. [Mor. p. 823, C] : Νόθα καὶ κίβδηλα τὰ τῶν ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα. [Aristoph. Eq. 789 : Καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες. Basil. M. vol. 1, p. 50, C : Ὁ ἀνθρωποκτόνος δαίμων τοῖς ἑαυτοῦ δελεάσμασιν ἀνδραποδίσας τὸν ἄνθρωπον· 566, B : Διὰ τῶν τῆς ἡδονῆς δελεασμάτων. Et ib. : Τῷ δελεάσματι τῆς ἡδονῆς προσέχοντες μακρύνομεν ἑαυτοὺς ἀπὸ θεοῦ. L. Dindorf.]

Δελεασμάτιον, τὸ, [dimin. a δελέασμα, quod v.], Athen. 4, [p. 147, A] e Philoxeno : [Παντοδαποῖς τέχνας εὑρήμασι πρὸς βιοτὰν ψυχᾶς δελεασματίοισι].

Δελεασμὸς, ὁ, Illicium, Illectamentum. [Acta Silvestr. Combef. p. 290, 21 : Ἐπὶ τῷ τῆς μητρὸς αὐτοῦ δελεασμῷ. Epiph. t. 1, p. 798, B : Τοῦ δελεασμοῦ κατὰ τῶν ἀκεραίων, Illecebræ simplicibus objectæ. Hase.]

[Δελεαστικὸς, ἡ, ὸν, Illecebrosus. Clemens Strom. 2, 20, 111, p. 487 : Κάλλη καὶ δόξας καὶ μοιχείας καὶ ἡδονὰς καὶ τοιαύτας τινὰς φαντασίας δελεαστικὰς προτείνουσι ταῖς εὐεπιφόροις ψυχαῖς. Cyrill. Hieros. p. 120.]

[Δελεαστικῶς, Illecebrose. Clemens Strom. 2, 20, 120, p. 492 : Ἡ ἡδονὴ οὐ μόνον μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐνυπνίοις μετὰ γοητείας δ. ἐπιβουλεύουσα. Kall.]

[Δελεαστὸς, ἡ, ὸν, i. q. δελεαστικός. Joseph. C. Apion. 2, 39 : Οὐ δ. αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἴσχυσεν ὁ νόμος. Hase.]

Δελεάστρα, ἡ, Decipula, Transenna, in quam esca imponitur, Plaut. : Pollux 10, [156], inter πάγας numerat, et alio nom. ἀνδρομέδιαν dici tradit; citat autem e Cratino et Nicophonte. Apud Suid. [et Zon. p. 482] autem δελέαστρα scribitur cum acc. in antepen. et exp. παγίδες, ac si plur. esset a sing. δελέαστρον. [Verba Poll. sunt : Τὴν δὲ Ἀνδρομέδαν Κρατῖνος ἐν τοῖς Σεριφίοις δελεάστραν καλεῖ. Νικοφῶν δὲ τὰς τοιαύτας πάγας ... δελέαστρα εἴρηκε. Ubi Persei Andromedam δελέαστραν dictam censet Hemst., ut qui captus amore esset ejus. Ad eand. formam recte revocari videtur gl. Hesych. : Δέλεστραι, βατίδες (παγίδες).]

Δελεδώνη, ἡ, Hesychio ὁ μυλαῖος ἰχθύς.

[Δέλειαρ. V. Δέλεαρ.]

Δέλετρον, τὸ, vocari τὸν φανὸν, auctor est Timachidas Rhodius ap. Athen. [15, p. 699, E.] Id autem est Laterna, vel Fax. Sic Hesychio quoque δέλετρον est φανὸς, ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι [φέρουσι Schweigh. ad Athen. vol. 8, p. 332]· itidem Eust. [Od. p. 1571, 7, ex Athen.], qui esse dicit φανὸν, ὃν οἱ διανυκτερεύοντες νέοι ἔχουσι. [Esca. Oppian. Hal. 2, 431 : Εἰ γάρ ποτ' ἐπιψαύσειε δελέτρου, sec. conj. Gesneri, quum ἑλύτρου sit in libris. Numenio ap. Athen. 7, p. 287, C : Τάδε σκέψαιο δέλευρα, Schneid. in Lex. restituebat δέλετρα ead. signif. || Terebra. Philemo p. 162 : Τέρετρον, τὸ τρύπανον, ὁ δέλετρον καὶ τέλετρον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι παραφθείρουσα.]

[Δελέφατ, ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἀστὴρ, ὑπὸ Χαλδαίων, Stella Veneris Chaldæis, Hesych. Conf. Βελέβατος.]

Δελητήριον, Suidæ τὸ δέλεαρ, Esca. [Opinor legendum Δελήτιον. L. Dindorf.]

[Δέλητι. V. Δέλεαρ.]

Δελήτιον, τὸ, i. q. δέλεαρ [Etymologo M. p. 254, 53 addenti : Σοφοκλῆς, Ἔχε τὸ δελήτιον, ἢ Σώφρων. Οἱ δὲ τὸ ἄγγος, ἐν ᾧ τὸ δέλεαρ ἔγκειται. Παρὰ τὸ δέλεαρ δελεάτιον καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ εα εἰς η δελήτιον. Similis contr. est in dat. δέλητι pro δελέατι, s. Δέλεαρ notato. Sophronis esse l. cit., non Sophoclis, recte judicat Brunck. Lex. Soph. s. v. Memorant δελήτιον etiam Hesych. et Eust. Od. p. 1721, 1, et Gl. Seguier. Ms. ap. Ducang. L. Dindorf.]

[Δελθάνιοι. V. Dentheliates.]

Δελία, Hesychio δάφνη, Laurus. [Conf. Δηλία.]

[Δέλιδες. V. Δέλλιδες.]

Δέλιχρα, τὰ, Hesychio τὰ ἡμίχοιρα. [Varro R. R. 2, 4, 16 : Cum porci depulsi sunt a mamma, a quibusdam delici appellantur. Ubi v. annot. Schneid.]

Δελκανὸς, piscis quidam a Delcone fluvio denominatus : de quo Athen. 3, [p. 118, B : Εὐθύδημος ἐν τῷ περὶ ταρίχων τὸν δελκανόν φησιν ἰχθὺν ὀνομάζεσθαι ἀπὸ Δέλκωνος τοῦ ποταμοῦ ... Δωρίων δ' ἐν τῷ περὶ ἰχθύων τὸν λεβίαν ὀνομάζων φησὶ λέγειν τινὰς ὡς ὁ αὐτός ἐστι τῷ δελκανῷ. Gl. Hesych. : Δέλκος, λίμνη ἰχθυοφόρος περὶ τὴν Θράκην, admonuit Casaub.]

[Δέλκος. Δέλκων. V. Δελκανός.]

[Δελλίθιον. V. Δέλλις.]

[Δέλλις.] Δέλλιδες Hesychio σφῆκες, vel ζῶον ὅμοιον μελίσσῃ [Vespæ vel Animalculum api simile]. Suidæ autem Δέλιθες sunt σφηκία, Vesparum cellæ. Rursum Hesych. Δελλίθια affert pro τενθρήνια [ἀνθρήνια pro cod. scriptura δενθρήνια Scalig.] et κηρία, Favi. [Forma hæc dim. ostendit prototypon esse Δέλλις, ιθος· quod testatur Arcad., ubi de nom. in λλις agit, p. 30, 13 : Δέλλις τὸ μικρὸν σφηκίον διὰ τοῦ θ. Zon. p. 478 inter nomina gen. masc. (iisdemque verbis Suid.) : Δέλιθες τὰ σφηκία καὶ αἱ δέλιθες. Secundam produci scribit Draco p. 34, 1. L. Dind.]

Δέλλω, Voco. Hesych. enim δέλλει exp. καλεῖ. [Κηλεῖ, Delinit, conj. Guietus. Male, opinor, Ruhnk. Ep. cr. 2, p. 17 : Ἀέλλει, αἰκάλλει. Verbum idem dicecere videtur Eust. Od. p. 1720, ult. : Δόλος δὲ παρὰ τὸ δέλω γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δέλεαρ καὶ τὸ ... δελήτιον. L. D.]

[Δελματία. Δελματεύς. V. Δαλματία.]

[Δελματική. V. Δαλματική.]

[Δελὸς dici Ionice pro δειλὸς auctor est gramm. Meerm. subjectus Greg. Cor. p. 652. L. Dind.]

[Δέλος, ους, τὸ, Esca, Gl. Eust. Il. p. 235, 7 : Τὸ δ' αὐτὸ (μῆχος) καὶ μῆχαρ κατὰ τὸ δῆλος δέλεαρ. Frequens est in Geopon. : v. inscr. l. 20, c. 7, 11, 15, 17, 19, 24, 26 et c. 7, 4. Oppiani Hal. 3, 437 pro δελέεσσι cod. δελέασσι. Addit Boiss. : Poetaster cum Wernsdorfii Phile p. 32.]

Δέλτα, τὸ, [indeclinabile. Gen. fem. de rhapsodia Hom. Tzetz. Hist. 10, 332 : Ὅμηρος τῇ τῆς δέλτα μὲν φησί που ῥαψῳδίᾳ, nisi leg. τοῦ. L. D.] Elementi quarti nom., in ordine alphabetico [ex Hebr. דלת *Dalet*]. || Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον Δέλτα, dicta fuit et Quædam pars Ægypti a triangulari forma : vel potius diversæ ejus partes hoc nom. sibi vindicarunt : de quibus lege Eust. in Dionys. P. p. 42 [v. 242, ubi addit : Φασὶ δὲ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Αἰγύπτου ἕτερον τρίγωνον ἐξ αὐτοῦ τοῦ Νείλου ἀποτελεῖσθαι σχῆμα, Δέλτα λεγόμενον καὶ αὐτὸ, οὗ ἡ μὲν βάσις μεταξὺ τοῦ Πηλουσίου καὶ τοῦ Ἡρακλείου στόματος τοῦ Νείλου, πλευραὶ δὲ ἡ δεξιὰ μὲν κατὰ Πηλούσιον, ἡ ἀριστερὰ δὲ κατὰ Κάνωβον καὶ Ἡράκλειον. Καλεῖται δέ φασι Δέλτα καί τι χωρίον καὶ

κώμη τις ἐπὶ τῇ τοῦ Δέλτα κορυφῇ. Memorant Herodot. 2, 13 sq., Diod. 1, 33, 34, Pausan. 6, 26, 9.] Idem p. 149 meminit et Patalenes insulæ Indicæ, hanc τοῦ Δέλτα appellationem itidem mutuatæ. [De qua Strabo 15, p. 701, Arrian. Exp. 5, 4, 3; 6, 14, 11; 17, 4.] Steph. B. hoc nom. tribuit primum quidem urbi cuidam, quæ Syriæ vicina sit, deinde vero et insulæ cuidam Ægypti, [addens: Ἐθνικὸν τῆς νήσου Δελτίτης, τῆς δὲ πόλεως Δελτηνός, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ· οὐ γὰρ ἐνετύχομεν]. Sed omittit Steph. B. quod legitur ap. Xen. Cyrop. 7, p. 233 [1, 33; 5, 1] esse Δέλτα et Thraciæ quendam locum, Εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θράκης. [Argorum locum Δ. dictum memorat Pausan. 2, 21, 1.] || Δέλτα vocatur a comicis et Pudendum muliebre, sicut et ἄμβων. ac χοῖρος, et ἐσχάρα, item κέλης, ab iisd., ut tradit Eust. [Od.] 1539, [33]. Suid. autem postquam dixit δέλτα signif. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, subjungit, δέλται παρατετιλμέναι [ex Aristoph. Lys. 151, ubi recte δέλτα.]

Δελτάριον, τὸ, Tabellula, Bud. e Plut. [Anton. c. 58] : Δελτάρια τῶν ἐρωτικῶν ὀνύχινα καὶ κρυστάλλινα. [Polyb. 29, 11, 2 : Πρόχειρον ἔχων τὸ δ., ἐν ᾧ τὸ τῆς συγκλήτου δόγμα κατεγέγραπτο.]

[Δελτηνός. V. Δέλτα.]

Δελτίον, τὸ, Parvi pugillares, Tabellulæ, Libellus : Δελτίον δίπτυχον καὶ πολύπτυχον, Pollux [4, 18 ex Herod. 7, 239. Schweigh.]

[Δελτίτης. V. Δέλτα.]

[Δελτογράφος, ὁ, Qui in tabellas refert. Æsch. Eum. 275 : Μέγας γὰρ Ἅδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν ἔνερθε χθονὸς, δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.]

[Δελτοειδὴς, ὁ, ἡ, Literæ delta figuram referens. Hesych. v. Καρχήσιον : Ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές.]

[Δελτοειδῶς, adv. Rufus De partt. corp. p. 67 : Δ. ἐπίκειται ταῖς σπάθαις (scapula).]

[Δελτοποιὸς, ὁ, Tabellarius, Gl.]

Δέλτος, ἡ, Pugillares, qui forma literæ Δ plicabantur, s. Tabellæ; sed postea δέλτος dictus fuit Quivis liber, quacunque forma esset. Δέλτοι, inquit Eust. in Dionys. P. p. 42 [v. 242], proprie Οἱ τόμοι, ὅσοι τριγωνοειδῶς ἐσχηματίζοντο ἐν τῷ πτύσσεσθαι, [καθὰ καὶ νῦν ποιοῦσί τινες], postea vero ἁπλῶς αἱ βίβλοι. Sic et in Comm. in Hom. duobus ll. [in Δελτωτὸς citandis] : at p. 1913, [41] ad Ægyptiacam byblum, ob Deltoton illud Ægypti, posse referri tradit. Δέλτος sæpe redditur Tabella, et δέλτοι Tabellæ. [Eur. Iph. A. 798 : Εἶτ' ἐν δέλτοις Πιερίσιν μῦθοι τάδ' ἐς ἀνθρώπους ἤνεγκαν παρὰ καιρὸν, in carminibus poetarum. Batrachom. 3 : Εἵνεκ' ἀοιδῆς, ἣν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα. Aristoph. Thesm. 778 : Ἄγε δὴ, πινάκων ξεστῶν δέλτοι, δέξασθε σμίλης ὁλκούς. Dionys. De comp. verb. p. 209, 2=408 : Πᾶσι γὰρ δήπου τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς (Platonis) ἱστορούμενα τά τ' ἄλλα καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἣν τελευτήσαντος αὐτοῦ λέγουσιν εὑρεθῆναι ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσαν. Anth. Pal. 7, 36 : Ὡς ἄν τοι ῥεῖη μὲν ἀεὶ γάνος Ἀτθίδι δέλτῳ κηροῦ.] Plut. De def. orac. [p. 434, D] : Ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον, ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον. Ab eod. δέλτοι vocantur Tabellæ judicum Romæ. Sed et δέκα δέλτοι dictæ fuerunt illæ Decem tabulæ : unde δωδεκάδελτος νόμος, ut mox docebo. In Axiocho [p. 371, A], qui Platoni falso ascribitur, Ἔκ τινων χαλκέων δέλτων, ἃς ἐξ Ὑπερβορέων ἐκόμισαν [Ὤπίς τε καὶ Ἑκάεργος]. Sic Poll. 8, [128] : Δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ νόμοι περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. [Soph. Tr. 683 : Ἀλλ' ἐσωζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν. Plut. Alex. c. 17 : Ἐκ βυθοῦ δέλτον ἐκπεσεῖν χαλκῆν, τύπους ἔχουσαν ἀρχαίων γραμμάτων, ἐν οἷς ἐδηλοῦτο παύσεσθαι τὴν Περσῶν ἀρχὴν ...] || Testamentum, Tabulæ et ceræ testatoris, Bud. e Luciano [Tim. c. 22] : Ἐπειδὰν ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, Cum resignatæ sunt tabulæ. Idem e Plut. affert τοὺς δέλτους masc. et πινακίδας pro eod. [Ut ap. Iamblich. V. Pyth. c. 33, p. 283.] Item δέλτον κατεσφραγισμένην ex illius Apophth. pro Libello obsignato τοῦ χρηστηριαζομένου. [Immo est l. supra cit. ex Orac. Def.] Necnon e Plat. Ad Dionys. pro Epistola. E Luciano [l. c. vel Timon. c. 21 : Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με (Plutus loquitur) καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς] affertur in VV. LL. pro Tabella, in qua testamentum perscribebatur. Item pro Tabella pictoria, ex Epigr. [Anth. Plan. 4, 125 : Εἰκόνα χεῦμα ἔκλυσε κἀκ δέλτων τὸν τύπον ἠφάνισεν. De tabulis puerorum ludum adeuntium Philostr. p. 557 : Γηράσκων ἤδη δέλτον ἐξαψάμενος ἐς διδασκάλου φοιτᾷ, ὥσπερ οἱ παῖδες. Tzetz. Hist. 4, 271 : Σχολῇ προσκαθημένου γὰρ ἔτι παιδίου ὄντος λύκος ἐλθὼν ἀφήρπαξε τὴν δέλτον τὴν ἐκείνου· et v. seq. Metaph. Æsch. Pr. 789 : Σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολυδόνου πλάνην φράσω, ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, unde sumit Tzetz. Hist. 4, 809. Soph. fr. Triptol. ap. sch. Pind. Ol. 10, 2 : Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους. Similiter Eur. apud Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 108 Heer. : Δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς γράφειν τιν' αὐτά. Lucian. De merc. cond. c. 12 : Κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς, ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν ὕποπτοι. Theophyl. Bulg. Ep. 30, vol. 3, p. 736, A : Ὡς ἐκ Διὸς γοῦν δέλτων ἐσπασμένας (ψήφους). L. D. De δέλτοις in opp. artis vet. notantibus Calliopen Musam Laborde *Mosaïque d' Italica* p. 26 et Viscont. Mus. Piocl. t. 4, p. 25 et 28; conf. t. 1, p. 52 (d). Hase.]

[Δέλτος, ὁ, Bonus, ap. Cretenses. Ptolem. Heph. Phot. cod. 190, p. 151, 17 : Ἀντήνωρ ὁ τὰς Κρητικὰς γράψας ἱστορίας δέλτα (ἐκαλεῖτο) διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν.]

[Δελτόω, In pugillares s. tabulas refero. Med. Æschyl. Suppl. 179 : Φυλάξαι τᾶμ' ἔπη δελτουμένας, In tabulis sibi notantes.]

Δελτωτὸς, ἡ, ὸν, Ad formam triangulam literæ Δ effictus, Formam literæ Δ habens. [Arcad. p. 123, 26 δελτωτὸν recenset inter adj. τριγενῆ, Agathias 2, 8 : Ἦν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς παρατάξεως οἱονεὶ ἔμβολον· δελτωτῷ γὰρ ἐῴκει. Constant. Them. 1, 14, p. 16, E ed. Band. : Ἡ δὲ Ῥόδος ἡ νῆσος ... δελτωτὴ τὸ σχῆμα, τὴν δὲ γραμμὴν τρίγωνος. L. D.] Δελτωτοὶ, Libri, qui in formam literæ Δ complicabantur : vide Eust. [Il. p. 421, 30 : Καὶ τὸ τῆς δέλτου δὲ ὄνομα ὁμοίως ἄνωθεν κατέβη ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων ἤτουν ἐκ τῶν κατὰ δέλτα πτυσσομένων γραφῶν, αἳ κυρίως δέλτοι καλούμεναι ἀφῆκαν τοῖς ὕστερον βιβλίοις κληρονομῆσαι τοιαύτης κλήσεως· 633, 20 : Ὡς γὰρ δέλτος διὰ τὸ δελτωτὸν σχῆμα ..., Propter formam triangulam pugillarium.] Sed peculiariter δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam cœleste ab hac figura. Cic. ap. Arat. : Deltoton dicere Graii Quod soliti, simili quia forma litera claret. Vide Hygin. [Astr. 3, 18. Arat. Phæn. 235 : Ἔστι δέ τοι καὶ ἔτ' ἄλλο τετυγμένον ἐγγύθι σῆμα Δελτωτὸν πλευρῇσιν ἰσαιομένῃσιν ἐοικὸς ἀμφοτέρῃς. Conf. Eratosth. Catast. c. 2σ, p. 116 ed. Gal. et Etym. ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 297, 449. L. D.] Item Δελτωτὸν Αἰγύπτιον Eust. [Od.] 1913, [41], quod Δέλτα Αἰγύπτιον potius appellatur, ut modo docui.

[Δελφάκειος, Porcellinus. Pherecr. ap. Poll. 6, 59 et Athen. 6, p. 269, A : Καὶ πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα. Athen. 9, p. 383, C : Πνικτόν τι ὄψον δελφάκειον. Matthæi Med. p. 38 : Εἰς δελφάκειον (ζωμὸν) ἐμβάλλων καὶ συνεψῶν. L. Dind.]

[Δελφακίζω, ἴσω, Porcello similis sum. Man. Phil. 8, 28.]

[Δελφακίνας ὀπτὰ κρέα memorat Epicharm. Athen. 7, p. 277, F, quod videtur duci a recto δελφακίνη, voc. ejusd. signif. ac δέλφαξ. Penultima producitur.]

Δελφάκιον, τὸ, a δέλφαξ, Porcellulus lactens. [Aristoph. Lys. 1061 : Καὶ δ. ἤν τί μοι· Th. 237 : Δ. γενήσομαι. Id. ap. Athen. 9, p. 368, E : Δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ. Athen. ipse 14, p. 656, F : Δελφάκια δὲ Αἰσχίνης εἴρηκεν ... Ὥσπερ αἱ καπηλίδες τὰ δελφάκια τρέφουσιν. Ἀντισθένης δὲ ἐν Φυσιογνωμονικῷ, Καὶ γὰρ ἐκεῖναι τὰ δελφάκια πρὸς βίαν χορτάζουσιν· καὶ ἐν Προτρεπτικῷ δὲ, Ἀντὶ δελφακίων τρέφεσθαι. Memorat et Poll. 6, 52; 7, 187. Addit Boisson. Plut. Mor. p. 82, E : Δ. τι δεῖξαι χρώμενον ἀσμένως κριθαῖς· Routh. Clem. Strom. 7, p. 842 : Κατέφαγεν ὗς τὰ δελφάκια.] || Pudendum muliebre, Hesych.

Δελφᾰκόομαι, unde δελφακοῦσθαι, quod Hesych. [et Etym. M. p. 255, 8] exp. τελειοῦσθαι τὰς ὗς· puto autem intelligere δελφακοῦσθαι eos porcos, qui non amplius sunt δελφάκια, sed jam δέλφακες : sequendo

eorum opinionem, qui δέλφακας dici putant Porcos jam perfectæ ætatis : qua de re lege Eust. [Aristoph. Ach. 786 : Νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα ἕξει μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθρὰν (κέρκον). «In Aristoph. Acharn. frequens lusus est, ut Brunckii verbis utar, ex ambiguitate nominis χοῖρος, quod et Porcum signif. et Pudendum muliebre. Similis lusus est in l. c. ex ambiguitate verbi δελφακόομαι de virguncula pro δελφακίῳ vendita.» Seager.]

Δέλφαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, Porcellus. [Majalis, Gl.] Proprie tamen δέλφακες sunt Porcellæ s. Suculæ potius quam Porcelli, quasi sc. αἱ δελφύας ἔχουσαι, Habentes vulvas, Athen. [9, p. 374, D], sed in vulg. Edd. δελφῖνας perperam legitur pro δελφύας. Sic autem τὰς δέλφακας dixit Aristot. De anim. 6, [18]. Et Herod. [2, 70] : Δέλφακα ζωὴν ἔχων. [Ath. l. c. : Δέλφαξ· Ἐπίχαρμος τὸν ἄρρενα χοῖρον οὕτως καλεῖ ... Δέλφακα δὲ τῶν γειτόνων ... ἀπώλεσα ... προδιδόμεν δ' ὄμνυέ με τὸν δέλφακα ... Καὶ Ἀναξίλας δ' ἐν Κίρκῃ καὶ ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν δέλφακα καὶ ἐπὶ τοῦ τελείου τέθεικε τοὔνομα εἰπών, Τοὺς μὲν ὀρεινόμους ὑμῶν ποιήσει δέλφακας ὑλιβάτας ... ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν τοὔνομα τάττει Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς (quem l. respicit fort. Poll. 6, 52), Ἡ δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαῖον ... καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει, καὶ Ἱππῶναξ δ' ἔφη, Ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ. Κυρίως δ' αἱ θήλειαι οὕτως λεχθεῖεν ἂν αἱ δελφύας ἔχουσαι ... Περὶ δὲ τῆς ἡλικίας τοῦ ζῴου Κρατῖνός φησιν ἐν Ἀρχιλόχοις, Ἤδη δέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις. Ἀριστοφάνης δ' ... ἐν τῷ περὶ ἡλικιῶν φησι, Τῶν δὲ συῶν τὰ μὲν ἤδη συμπεπηγότα δέλφακες, τὰ δ' ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα χοῖροι ... Πλάτων δ' ὁ κωμῳδοποιὸς ... ἀρσενικῶς ἔφη, Τὸν δέλφακα ἀπῆγε σιγῇ. Alia de utroque genere exx. citat id. 14, p. 656, F sq. Poll. 1, 251 : Δέλφακες τὰ ὀψίγονα. Antiatt. Bekk. An. p. 88, 31 : Δέλφακα, τὴν θήλειάν φασι δεῖν λέγειν, ἀδιαφόρως τῶν παλαιῶν τιθέντων.]

[Δέλφειος, scriptura suspecta ap. Hom. H. Apoll. 496 : Αὐτὰρ ὁ βωμὸς αὐτὸς δέλφειος καὶ ἐπόψιος ἔσσεται αἰεί, ubi ἀφνειὸς conj. intt.]

[Δελφικός, ἡ, ὸν, Delphicus, adj. a Δελφοί. Soph. El. 682 : Δελφικῶν ἄθλων· OEd. C. 413 : Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας. Eur. Or. 1656 : Δελφικῷ ξίφει. Plato Leg. 3, p. 686, A : Τῷ Δ. Ἀπόλλωνι. H. Orph. 33, 4 : Δελφικέ· 78, 4 : Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι. Tzetz. Hist. 2, 426 : Χρησμὸν Δελφικόν. || Δελφικὴ μάχαιρα, ἀπὸ κατασκευῆς, λαμβάνουσα (τὸ) ἔμπροσθεν μέρος σιδηροῦν, ὡς Ἀριστοτέλης (Polit. 1, 2), Hesych., cui Heins. ascripsit Pollucem 1, 149 memorantem μάχαιραν Κελτικήν. || Δελφικὸς πούς dicitur pæon tertius ∪∪–∪ sec. schol. Hephæst. p. 161 Gaisf. Delphicum metrum hexametrus heroicus sec. Plotium p. 2629. || Δελφικὸς τρίπους. V. Τρίπους. L. Dindorf.]

Δελφὶν sive Δελφὶς, ῖνος, ὁ, Delphin s. Delphinus [Hom. Od. M, 96 : Δελφῖνάς τε κύνας τε. Conf. H. Apoll. 400, 494, Bacch. 53, Hesiod. Sc. 210, 212, et alii omnes] : piscis φιλανθρωπότατος et ἱερὸς, ut et ὁ πομπίλος : de quo multa Athen. 7 et 13, Aristot. et Plin. in Hist. anim. Hom. Il. Φ, [22] : Ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος. [Provv. Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις, ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰς παιδοτριβούντων ἐν οἷς ἤσκηνται, et Δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρὸν, refert Suidas.] || Δελφῖνες Hesychio sunt etiam πολεμιστήριον μηχάνημα ἐν ναυμαχίαις. [Aristoph. Eq. 762 : Ἀλλὰ φυλάττου καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι, πρότερος σὺ τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου. Schol. : Σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολίβδινον εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον· τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἧφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων καὶ κατεδύοντο. Δηλοῦται δὲ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς Ἀγρίοις, ὅταν λέγῃ, Ὁ δὲ δὴ δελφὶς ἐστι μολιβδοῦς ... Conf. Δελφινοφόρος. Alii in l. Arist. intelligebant Ancoram. Schol. : Δελφὶς, ἐξάρτημα τῶν νεῶν, ἀγκυρώματα. Eust. Il. p. 1221, 26 : Ἱστέον δὲ ὅτι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ φέρεται δελφὶς ὄργανον πολεμιστήριον πρὸς ναυμαχίαν, ὅθεν καὶ δελφινοφόρος ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ. Καὶ δελφῖνα δὲ ναῦτην (ναῦται?) φασὶν ὃς πρὸς ἱστοῖς ἐκρέματο τοῖς μὲν σιδηροῦς, τοῖς δὲ μολιβδοῦς καταράκτης εἰς τὰ ληστρικὰ πλοῖα. Μνεία δὲ τοιούτου δελφῖνος καὶ τῷ κωμικῷ καὶ ἑτέροις. Ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ γράφει ὁ ῥηθεὶς, ὅτι ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης ἐστὶ μηχάνημα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς, ὅταν ἡ ἄνεμος, πρὸς τὸ ἀντέχειν. Ἄλλοι δέ φασιν ὄργανον μολιβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν, τοῦ δελφῖνος δὲ παρώνυμον. || Carinam navis dicit, opinor, schol. Hom. Od. H, 252, ab Elberling. cit. : Τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης) δελφῖνον (sic) ἐναγκαλισάμενος, περιλαβών. || Nomen sideris, propinqui Aquilæ. Arat. Phæn. 315, 597; Eratosth. Cataster. c. 31, p. 125 sq. ed. Gal., Joann. Laurent. De mens. 4, 14; Tzetz. ad Hesiod. Op. 381, et alii. || Æquipondii genus, item, ut videtur, a forma quam referebat nuncupatum. Oppian. Hal. 3, 290 : Εἰ δὲ θάνοι, τάχα οἵ τις ὑπὸ στόμα θῆκε μολίβδου, δελφῖν' ὃν καλέουσιν· ὁ δὲ βρίθοντι μολίβδῳ κλίνει τ' ἀγκλίνει τε κάρη ζώοντι ἐοικώς· 4, 80 : Ζωὴν μὲν κέρδιστον ἀνελκέμεν· ἣν δὲ θάνῃσι, δελφῖνος μολίβοιο μετὰ στόμα δέξατο τέχνη. Conf. Schneid. ad Vitruv. 10, 8, 1, qui in Lex. addit Heliod. Ms. Περὶ διαφορᾶς καταρτισμῶν : Δελφῖνες ἀκίνητα φυλάσσουσι τὰ μηχανήματα. || Forma δελφὶν propria videtur recentiorum, nec probatur vett. magistris. Pseudophilemo p. 300 : Δελφὶς, μετὰ τοῦ ς. Thom. M. p. 203 : Δελφὶς, οὐ δελφὶν, καὶ ὅσα τῆς αὐτῆς εἰσι κλίσεως, πλὴν τοῦ θις καὶ θίν· ἀμφότερα γὰρ ἐν χρήσει. Manetho 5, 157 : Ἠύτε δελφίν· quod ap. Moschum 2, 113 est ἠύτε δελφὶς, ut suspectum mihi sit δελφὶν ejusd. 3, 37. Tzetz. Hist. 4, 107 : Ὥσπερ δελφὶν καὶ φώκη· 146 : Ὁ δὲ δελφὶν, ἡ φώκη δέ· 153 : Δελφὶν, ἐλέφας, χελιδών. ῑ L. Dind.]

[Δελφινάριον, τὸ, Delphinulus, Parvus delphin. Hero Belop. p. 271, A et B. Hase. τᾰ̈ῐ]

[Δελφινᾶς, ᾶ, ὁ, cogn. Calocyrii cujusdam ap. Leon. Diac. 10, 9. L. Dindorf.]

[Δελφινερώμενος, A delphino amatus. Apio Gellii N. A. 7, 8, 7 : Idem ille puer delphineromenos morbo affectus obiit suam diem. Schneid.]

[Δελφῖνες, οἱ, Delphines, locus Libyæ. Stadiasmus ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 486 : Ἀπὸ Παρατονίου εἰς Δελφῖνας σταδ. ζ'. Ἀπὸ Δελφῖνας ἐπὶ τὸ Ζεφύρον (sic) σταδ. ζ', et post paullo, τῶν Δελφίνων. L. Dind.]

[Δελφίνη, ἡ, vel Δελφίνης, ὁ, Draco oraculum Delphicum custodiens. Apoll. Rh. 2, 706 : Ὡς ποτε Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν, unde repetit Tzetz. ad Lycophr. v. 208. Schol. : Οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλίνουσιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ Δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι Δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος εἶπον. Δράκαιναν δὲ αὐτήν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος. Δελφύνην cum schol. et parte librorum Apollonii scribunt Apollod. 1, 6, 3, 9 : Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ νεῦρα (Jovis Typho) κρύψας ἄρκτου δορᾷ κεῖθι (in antro Corycio) ἀπέθετο, καὶ κατέστησε φύλακα Δελφύνην (ita Faber emendandam vidit codd. scripturam κατέστησε φύμην) δράκαιναν· ἡμίθηρ δὲ ἦν αὕτη ἡ κόρη· Tzetz. Exeg. Il. p. 117, 19 : Τὸν Δελφύνην δράκοντα, et plerique codd. Dionysii v. 441 : Τῷ πάρα Πυθῶνος θυόεν πέδον, ᾗχι δράκοντος Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκός· ubi Eust. : Φασὶ δὲ ὅτι ὁ Διονύσιος ἀντὶ ἀρσενικοῦ τοῦ ὁ Δελφύνης θηλυκῶς εἶπεν ἡ Δελφύνη τρόπῳ ποιητικῷ κατὰ γένους κοινότητα· omnes Nonni 13, 28 : Δελφύνην ἐδάμασσε. Δελφίνης vero schol. Callim. Del. 90, schol. Eur. Phœn. 232 Matth.]

[Δελφινία vox nihili, Etym. M. p. 254, 57, omissa in libris ejus melioribus ap. intt. Greg. Cor. p. 344.]

[Δελφινιὰς, Delphinium, Diosc. Noth. p. 456. Boisson.]

[Δελφινιεύς. V. Δελφίνιον.]

[Δελφῑνίζω, Delphinum imitor. Lucian. Lexiph. c. 5 : Τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες. Int. : Caput frigidæ delphinorum instar immergentes.]

Δελφίνιον dicta Herba quædam, quod habeat φυλλάρια ἐπεσχισμένα, λεπτὰ, ἐπιμήκη, δελφινοειδῆ, teste Diosc. 3, 84. [Geopon. 20, 2, 2. Δελφίνιος, εἶδος βοτάνης, Hesych.] || Alioqui Δελφίνιον dictum fuit etiam Fanum quoddam Apollinis [1. Chalcide Eubœæ : Plut. Flam. c. 16 : Ὁ δῆμος (Chalcidensium) Τίτῳ καὶ Ἀπόλλωνι τὸ Δ. Cit. Seager. 2.] Athenis [Plut. Thes. c. 12, 18], et in hoc Delphinio quoddam δικαστήριον, teste Harpocr. et Suida [et Pausan. 1, 28, 10, Polluce 8, 119, schol. Arist. Eq. 762, Eust. Il. p. 1221] : qui et in Chio insula φρούριον quoddam hoc nom. fuisse addunt, cujus Steph. B. quoque meminit [ex Thucyd. 8, 38. Adde Xen. Hist. Gr. 1,

5, 15, Diod. 13, 76. Gent. sec. Steph. Δελφίνιος vel Δελφινιεύς. Locum Bœotiæ Δ. memorat Strabo 9, p. 403. ῑῐ. L. Dindorf.]

[Δελφίνιος, ὁ, Delphinius, cogn. Apollinis, ab occiso Delphine deo datum sec. Tzetz. ad Lycophr. v. 208; sec. Etym. M. p. 255, 18, quod Castalio coloniam deducenti Ap. specie delphinis viæ se ducem præbuit. Hom. H. Ap. 495 : Ὡς ἐμοὶ εὔχεσθαι Δελφινίῳ. Anth. Pal. 6, 278 : Φοῖβε ... Δελφίνιε. Artemidor. 2, 35 : Ἀπ. ὁ Δ. Ejus ædes (Δελφίνιον dicta, ut notatum in illo) fuit Athenis : v. Pausan. 1, 19. Plut. Mor. p. 983, F : Καὶ μὴν Ἀρτέμιδός γε Δικτύννης Δελφινίου τ' Ἀπόλλωνος ἱερὰ καὶ βωμοὶ παρὰ πολλοῖς Ἑλλήνων εἰσίν. Δελφινία Ἄρτεμις, cui communiter cum Ap. Δελφινίῳ dicatum fuerit τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ δικαστήριον, memoratur a Polluce 1, 119. || Mensis Delphinius est in inscr. ap. Gruter. p. ccxvii, B, 25 : Μηνὶ δελφινίῳ, et ap. schol. Pind. Nem. 5, 81 : Παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μεὶς ἄγεται Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερός. ῑῐ L. Dind.]

[Δελφινὶς, ίδος, ἡ. Lucian. Lexiph. c. 7 : Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης. Schol. : Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. Eandem mensam dicere videtur Plut. Ti. Gracch. c. 2 : Δελφῖνας ἀργυροῦς ἐπρίαντο τιμῆς εἰς ἑκάστην λίτραν δραχμῶν χιλίων καὶ διακοσίων πεντήκοντα. Ubi Δελφικὰς leg. judicat Dacerius, δέλφικας rectius scripsit Coraes cum Etym. M. p. 255, 10 : Δέλφικα, τὸν τρίποδα (Δελφικὰ, τὰ tr. Gud. p. 138, 8) Ῥωμαῖοι, ἐπεὶ πρῶτον ἐν Δελφοῖς γέγονεν, (καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἔν τε Βυζαντίῳ καὶ ὅπῃ βασιλέως εἶναι στιβάδα ξυμβαίνει, Δέλφικα καλοῦσι τοῦτο τὸ οἴκημα additur in l. Procopii, quem, ut vidit Ducang., describit Etym., Vandal. 1, 21 init.). Idem δελφίδος reponit ap. Lucian. c. Salmas. ad Æl. Spart. p. 150.]

Δελφινίσκος, ὁ, demin. a δελφὶς s. δελφὶν, Delphinulus, Parvus delphin. [Aristot. H. A. 9, 48 : Δελφινίσκον μικρόν. Hero Autom. p. 271, 18 : Ὅτε μὲν καταδύσεται ὁ δ. Conf. ib. 23. L. D. Euced. H. Nat. 9, 48, p. 303. Boiss.]

Δελφινοειδὴς, ὁ, ἡ, Delphini speciem gerens, Delphini effigiem repræsentans. Diosc. 3, 84.

[Δελφινόμορφος, ὁ, ἡ, idem. Tzetz. Hist. 1, 413 : Νηὶ δελφινομόρφῳ.]

[Δελφινόσημος, ὁ, ἡ, Delphino insignitus. Lycophr. 658 : Ἕνα φθαρέντων ἄγγελον λιπὼν φίλων δελφινόσημον. Schol. : Ἤγουν τὸν Ὀδυσσέα τὸν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δελφῖνος σημεῖον ἔχοντα.]

Δελφινοφόρος dicitur navis, quæ illud [πολεμιστήριον μηχάνημα, δελφὶς dictum] habet. Alii vero, inquit Hesych., δελφινοφόρους ναῦς dici volunt διὰ τὰ χρεμαννύμενα βάρη δελφίνων σχῆμα ἔχοντα, ἃ ταῖς ληστρικαῖς ναυσὶν ἐμβάλλεται. Pollux in rostro navis hujusmodi delphinem collocari solitum indicat : Ὑπὲρ δὲ τὸ ἔμβολον, inquit l. 1, [85], δελφὶς ἵσταται, ὅταν ἡ ναῦς δελφινοφόρος ᾖ. At schol. Thuc. [7, 41] dicit hos Delphinas fuisse plumbeos et ex antennis suspendi solitos, ut si hostilis navis adnavigaret, in eam demitterentur, eamque pertuso fundo mergerent. Id quod e Thuc. quoque patet, 7, p. 246 [c. 41] : Ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἔσφλων αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι ἡρμέναι ἐκώλυον· δύο δὲ νῆες τῶν Συρακουσίων ἐπαιρόμεναι τῇ νίκῃ προσέμιξαν αὐτῶν ἐγγὺς, καὶ διεφθάρησαν. Sic vero et Aristoph. Eq. [762] : Τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου. [Conf. Δελφίν. || Delphinos ferens s. habens. Æschyl. fr. Nereid. ap. schol. Eur. Phœn. 209 Matth. : Δελφινοφόρον πεδίον πόντου διαμειψάμεναι. Sic enim codd. scripturam δελφινορὸν vel δελφίνορον vel δελφήνηρον correxit Barnes.]

[Δέλφιξ, ῖκος, ὁ. V. Δελφινὶς.]

[Δέλφιον, τὸ, Delphium, mons. Aristot. Mirab. c. 111 : Λέγεται δὲ μεταξὺ τῆς Μεντορικῆς καὶ Ἰστριανῆς ὄρος τι εἶναι τὸ καλούμενον Δ. L. Dind.]

[Δελφὶς, ῖνος, ὁ. V. Δελφίν.]

[Δελφὶς, ίδος, ἡ. V. Δελφινὶς.]

Δελφὶς, ίδος, ἡ, i. q. Δελφικὴ, Delphica : h. e. Delphis orta vel habitans : aut etiam Quæ Delphorum est. Aristoph. N. [605] : Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων. [Soph. OEd. T. 464 et] Eur. [fr. Hypsip. ap. sch. Aristoph. Ran. 1211 : Παρθένοις ξὺν Δελφίσι· Ion. 44 : Εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη· 318 : Καί τις γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων· 1323 : Πασῶν Δελφίδων· 1365 : Εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε· Andr. 999] : Δελφὶς πέτρα. [Ib. 1167 : Δελφίδος ἐκ γῆς.] Et ap. Suid. : Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, Delphicum oraculum. Celebre enim olim Delphis fuit oraculum Apollinis, qui et Delphicus inde nominatus est, quod ibi responsa sciscitantibus daret. [Bœckh. C. I. vol. 1, p. 796, n. 1652 : Δελφίδι χώρᾳ. Nicand. Al. 178 : Δελφίδα καίτην. Πόλιν Δελφίδα dictam comminiscitur schol. Eur. Or. 1087 Matth. Filiam Eudoxi Δελφίδα memorat Diog. L. 8, 88. L. Dindorf.]

[Δέλφις, ιδος, ὁ, Delphis, n. pr. viri, Theocr. Id. 2. Δέλφις f. Castalii vocatur ab Orione p. 46, 25, ubi leg. videtur Δελφὸς, q. v. L. Dind.]

[Δελφίων, ωνος, ὁ, Delphio, n. pr. viri, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 857. Phliasii Xen. Hist. Gr. 5, 3, 22 sq. L. Dindorf.]

[Δελφόθεν, Delphis. Theodor. Prodr. Rhod. p. 401. Boiss.]

[Δελφὸς, ὁ, Delphicus. Eur. Andr. 1152 : Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, et alibi. Callim. Apoll. 98 : Δελφὸς ... λαός· fr. 450 Ern. : Δ. ἀνήρ. Et in prov. ap. Diogenian. 4, 26 : Δ. ἀνήρ. Nonnus Dion. 4, 290 : Δελφὸν ἀσιγήτοιο μεσόμφαλον ἄξονα Πυθοῦς.] Δελφοὺς autem vocarunt olim Urbem quandam in Parnasso sitam, cujus Cives quoque Δελφοὶ nominantur, ut Λεοντίνους etiam vocarunt et urbem et ejus incolas. [Hom. H. Dian. 14 : Δελφῶν ἐς πίονα δῆμον. Herodot. 1, 51, etc., Thucyd. 1, 112. Soph. OEd. T. 734. It. urbs Delphorum. Pausan. 10, 6, 5 : Χρόνῳ δὲ ὕστερον καὶ Πυθὼ τὴν πόλιν, οὐ Δελφοὺς μόνον ἐκάλεσαν οἱ περιοικοῦντες. Schol. Hom. Il. I, 405 : Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἧς οἱ οἰκήτορες Δελφοί. Δελφοῖς, Delphis. Thuc. 1, 143 : Ὀλυμπίασιν ἢ Δελφοῖς. Et cum præp. 1, 112 : Τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ· 3, 57 : Τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς. Et Herodot. 1, 50 bis, aliique multi. || Prov. Ἐν Δελφοῖς σκιᾶς, de iis qui de nihilo contendunt, explicatur in Bekk. An. p. 187, 19; 243, 30; 250, 27. Formam Æol. Βελφοὶ memorat Etym. M., ut diximus initio lit. B. Δελφὸς et ἀδελφὸς confus. ap. Pausan. 7, 18, 9, Eur. Ion. 33 et alibi; Δελφοὺς et θεοὺς ap. schol. Hom. Ven. Il. E, 64.]

[Δελφὸς, ὁ, Delphus, f. Apollinis et Celænus, a quo nomen accepit urbs Delphorum, Æsch. Eum. 16, schol. Apoll. Rh. 4, 1405, Pausan. 10, 6, 3 et 5. F. Melanidis, pater Castalii, ap. eund. 7, 18, 9, schol. Eur. Orest. 1087 Matth. N. Spartani ap. Conon. Narrat. 36, 47.]

[Δελφόσε, Delphos, adv. a Δελφοί. Eust. Opusc. p. 59, 85 : Δ. δὲ ἐρωτηθεὶς (Pindarus) τί πάρεστι θύσων, Παιᾶνα, εἶπεν. Theodor. Prodr. Rhod. p. 397 addit Boiss.]

[Δελφοῦσα, ἡ, Delphusa, fons circa Delphos, ap. Steph. Byz. in Δελφοὶ, diversus certe a Telphusa Bœotiæ, quæ Δελφοῦσα scribitur in quibusdam H. Hom. in Ap. libris v. 244, 247, ut Ap. Τελφούσιος in iisdem Δελφ. v. 386. Non distinxit inter ambos Ruhnk. Ep. cr. p. 17.]

[Δελφουσία, ἡ, Delphusia, urbs Arcadiæ, memorata Androtioni ap. Steph. Byz. in Δελφοὶ, qui gentile ponit Δελφουσιάτης. Θέλπουσα est Pausaniæ.]

[Δελφύα, ἡ, i. q. δελφύς. Gregor. Cor. p. 344 : Καὶ τὴν μήτραν δελφύαν (dicunt Dorienses). De formis in υα v. Lobeck. ad Phryn. p. 301-2. Angl.]

Δελφύνης, ὁ, Delphynes : draco ab Apolline Delphico interemtus : ut Apoll. Rh. 2, [706] : Ὡς ποτε πεταίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν. Ubi schol. annotat, quosdam masc. esse dicere hoc δελφύνην, sub. δράκοντα : alios fem., sub. δράκαιναν : testari vero et Leandrum ac Callimachum, δελφύνην vocatum fuisse δράκοντα τὸν φυλάσσοντα τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον. Vide et Δελφύς.

Δελφὺς, ύος, ἡ, Vulva, Uterus [Rufus De part. corp. hum. p. 40 : Ἱπποκράτης δὲ (uterum) καὶ δελφὺν καὶ γονὴν καλεῖ. Poll. 2, 222 : Ἱππ. δὲ οὐ δ. μόνον ἀλλὰ καὶ γονὴν τὴν μήτραν καλεῖ. Hipp. p. 680, 13 : Τὸ φῦμα τὸ ἐν τῇ δελφύϊ. Lycophr. 939 : Μητρὸς ἐντὸς δελφύος] : unde ἀδελφὸς pro ὁμόδελφος, q. d. Couterinus; sed Lat. Uterinus. Quod etym. habent præter vulgatos gramm., Pollux etiam et Athen. [9, p. 375] : ap. quem male δελ-

φῖνας pro δελφύας [ut notatum jam in Lex. Septemv. Veram scr. servavit Eust. Δελφύων plur. cum expl. γαστέρων ponit Hesych.]. Affertur idem etym. et ex Aristot. || Δελφὺς dictus fuit etiam Delphicus draco, Hesych.: sed Δελφύνην eum vocavit Apoll. Rh. 2, [706]: Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε.

Δελφυωμένον, Corinthus Ion. esse dixit pro ὡμοιωμένον. [Ἠδελφισμένον Greg. p. 568 nunc restitutum e libris. L. Dindorf.]

Δέμα, ατος, τὸ, pro δεσμὸς, Vinculum, Fasciculus. [Alligamentum, Gl. Δέμμα, τὸ δίμμαν, Gl. græcobarb. ap. Ducang. Polyb. 6, 33, 11 : Τηροῦσι ... τοὺς ἵππους, ἵνα μήτ' ἐμπλεκόμενοι τοῖς δέμασι βλάπτωνται πρὸς τὴν χρείαν. Hesych.: Δέμας, σχοινίον. Recte intt. δέμα. Sine interpr. Etym. M. p. 255, 27. L. D. Pallad. Hist. Laus. 42. Boiss.] Vide et δέματα ὁδοῦ ap. Eust. [Od. p. 1544, 40] ἐκ τῆς κοινῆς γλώσσης. [Eust. : Καὶ ὅρα τὸ Κατέδησε κελεύθους, ὅθεν ἡ κοινὴ γλῶσσα Ὁδοῦ δέματα λέγει, ἔνθα ὕλη τεθεῖσα κωλύει τοὺς ὁδεύοντας.] Ceterum δέμας etiam dictum esse quasi δέμα, infra doceo.

Δέμας, τὸ, indecl. [v. Etym. M. p. 255, 41], Corpus : tam de inanimatis quam animatis rebus ap. poet. Dictum, teste Eust. [Il. p. 61, 36, ubi agit etiam de usu Homeri aliorumque scriptorum tam de animatis quam de exanimis inanimisque corporibus. Conf. eundem p. 376, 5; 666, 24; Od. p. 1476, 52], quasi δῶμα ψυχῆς, Domicilium animæ. Nisi quis simpl. a membrorum structura denominatum vellet. Macrob. in Somn. Scip. 1, [c. 11] a δέω δέμας deducit, Vinculum; nam ut constet animal, necesse esse ut in corpore anima vinciatur. [Plutarch. ap. Stob. vol. 3, p. 466 : Τοῦτο (corpus) δέμας ὀνομάζουσιν, ὡς δεδεμένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς βίᾳ. Conf. Etym. l. c.] Eod. autem modo δεμάτιον tanquam demin. a δέμα hanc signif. habente, reperitur in Hippiatria pro Fasciculo. Il. A, [115] : Ἐπεὶ οὐχ ἕθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας· Ω, [376] : Δέμας καὶ εἶδος ἀγητός· Od. K, [239] : Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε δέμας τε. [Hesiod. Theog. 260 : Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας. Eurip. ap. Clem. Strom. 5, p. 691 : Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο, δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς; Periphrastice Æsch. Eum. 84 : Καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας. Soph. Tr. 908 : Εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας· OEd. C. 1550 : Νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας. Et alibi.] At Il. Λ, [595] : Ὡς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, Eust. [et Gregor. p. 30] exp. δίκην πυρὸς, s. ὡς πῦρ δαιόμενον, i. e. εὐκινήτως, κούφως, ὀξέως, ἰτητικῶς καὶ θερμῶς. [Conf. N, 673, P, 366.] || Δέμας quidam σεμνῶς de Membro etiam pudendo dixerunt. Quo pertinet quod e Plat. comico Eust. [Od. p. 1283, 33, vel potius Athen. 1, p. 5, C] citat de bulbo, Ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ. || Δέμας Hesychio est etiam μορφὴ, ἰδέα, τρόπος. [Orph. Lith. 236 : Ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι. Hes. respexisse Hom., de quo sup., δέμας πυρὸς, ostendit proxima gl. Δέμας πυρός. Figurate Oppian. Cyn. 4, 167, a Wakef. cit. : Ὁππότε κρημνῶν ἐκπροθορὼν ἐκάλυψε (Ganges) μέλαν δέμας αἰγιαλοῖο. Sophocl. fr. Thyest. ap. sch. Eur. Phœn. 227 : Πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω κεκλημάτωται χῶρος εὐανθὲς δέμας. Eurip. ap. Sext. Emp. Adv. Math. 9, 54, p. 563, v. 33 : Τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας.] Item στρωμνή. || Eid. est etiam στρῶμα (ut δέμνιον), et σχοινίον. [Conf. Δέμα.]

[Δεματικὸν, τὸ, Fasciculus, Vinculum, ap. Agapium in Geoponico c. 202. Ducang. Id. ex Gl. græcobarb. affert Σχοίνιον ... δεματικόν.]

Δεμάτιον, demin, Parvus fasciculus, in Hippiatria, Ὑσσώπου δεμάτιον ἕν. Et alibi, Πρασίου δεμάτιον χειροπληθές. [Gl. Manipulum. Conf. Δεσμάτιον.]

[Δεμεναὶ, αἱ, locus Siciliæ, ubi vinctus sub Ætna jaceret Typhon, sec. Etym. M. p. 255, 34.]

Δεμβλεῖς, Hesychio βδέλλαι, Hirudines, Sanguisugæ.

Δεμνίαις, Hesychio κοίταις, στρωμναῖς, tanquam a δέμνια, sed forsan scr. δεμνίοις.

Δέμνιον, τὸ, Stratum, Lectus. Il. Ω, [644, Od. Δ, 297, Η, 336]: Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Ubi Eust. notandum dicit, δέμνια ὑποκεῖσθαι δίκην κλίνης, et ῥήγεα χάριν ἀναπτώσεως : at ὑπερκεῖσθαι τάπητας εἰς σκέπην, de quorundam sententia. [Od. Δ, 301 : Δέμνια δὲ στόρεσαν· Υ, 139 : Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν.] Od. Θ, [277] : Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο· Ζ, [20] : Ἡ δ', ἀνέμου ὡς πνοιὴ, ἐπέσσυτο δέμνια κούρης. [Θ, 282 : Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν (Martis et Veneris)· 296 : Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον. Conf. 314. Λ, 188 : Οὐδέ οἱ εὐναὶ δέμνια καὶ γλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα· conf. Τ, 318. Ib. 599 : Ἡ χαμάδις στορέσας ἤτοι κατὰ δέμνια θέντων. Soph. Tr. 901 : Καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα· 915 : Δεμνίοις ... στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.]

Δεμνιοτήρης, ὁ, ἡ, Qui strata custodit; ἔγκοιτος, Hesych. [Æsch. Ag. 53 : Δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες. Lectum servans, de ægro, ib. 1449 : Μὴ περιώδυνος μηδὲ δεμνιοτήρης.]

[Δέμος. V. Δεημός.]

Δέμω, Extruo, Ædifico, inusitatum præter perf. et aor. 1. Unde [Hom. Il. Η, 337 : Ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα πύργους ὑψηλούς, conjunct. aor. pro δείμωμεν. Ib. 436 : Τεῖχος ἔδειμαν. Conf. I, 349, Ξ, 32, Φ, 446] δεῖμεν, Ædificavit, Apollon. Rh. [3, 37.] Et δείμας, Qui extruxit, Eur. [Rhes. 232. Latiori signif. Hesiod., vel potius Musæus, apud Clem. Strom. 6, p. 751 : Ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν ἀθάνατοι· δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές. Routh.] Et pass. Il. [Ζ, 245] : Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλήσιοι ἀλλήλων δεδμημένοι. [Conf. 249, Ν, 683; Od. Α, 426, Ι, 185, Ξ, 6. Δέδμανθ' (pro δέδμανται) Theocr. 15, 120.] Vox etiam med. act. signif. habens, usitata est. Unde [Od. Ζ, 9, : Ἐδείματο οἴκους· Ξ, 8 : Ἦν ῥα συβώτης αὐτὸς δείμαθ' ὑεσσίν. Photius cod. 182, p. 127, 30 : Οἰκίσκον τινὰ ἑαυτοῖς δειμάμενοι·] δείματο, Ædificavit, Epigr. Et Theod. H. E. 1 : Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα γεγενημένον θαῦμα εὑρήμει, τὸν δὲ νεὼν οὐκ ἤθελε δείμασθαι Χριστῷ. [Epigr. Sardanapalli ap. Suid. in Σαρδαναπάλους : Σαρδ. Ἀγχίαλον καὶ Ταρσὸν ἐν ἡμέρῃ μιῇ ἐδείματο. Schæf.] Δειμάω, Ædifico, Extruo, unde δειμᾶν, Ædificare, Herodot. Et δείμασα, Extruxi, Ædificavi, VV. LL. [Iterum HSt. :] Δειμᾶν, in VV. LL. ex Herod. affertur pro Ædificare, οἰκοδομεῖν : diciturque inde esse δείμασα, Extruxi, Ædificavi. Alioqui δείμασα est particip. fem. e masc. δείμας : quæ ambo sunt ex ἔδειμα, aor. 1 act. τοῦ δέμω : cujus aor. 3 pers. δεῖμεν est ap. Apoll. Rh. : et med. v. δείματο, Epigr., cujus particip. δειμάμενος, Qui ædificavit s. extruxit. [Locus Her. intelligitur 9, 10 : Τὴν στρατιὴν τὴν τὸ τεῖχος δείμασαν. Ceterum id. 2, 124 : Τῆς ὁδοῦ, τὴν ἔδειμαν, Quam muniverunt. 7, 200 : Ἀμαξιτὸς γὰρ μία μούνη δέδμηται. « Hom. H. Merc. 87 : Δέμων αἴθουσαν ἀλωὴν, Viridarium sepe muniens. Infra 188 : Δέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἔρκος ἀλωῆς. » Ruhnk. Ep. cr. p. 31. Cit. Schweigh. et Schæf.] || Δέδοιμι, Suidæ etiam in Ms. Cod. [et Zon. p. 487] οἰκοδομοίην, ut, Οἰκίον εὖτε δέδοιμι· videtur tamen scribendum potius δέμοιμι. [Ap. Hesych. : Δεμεῖ, οἰκοδομεῖ, δέμει scr. notat Lobeck. Phryn. p. 188.]

[Δεμὼν, χρόνος, Tempus, Hesych. Conf. Δεγμών.]

[Δέν. V. Δείς.]

Δενδαλίδας sunt qui velint esse ἄνθος τι : alii τὰς λευκὰς κάχρυς, alii τὰς λελεπισμένας [ἐπτισμένας] κριθὰς πρὸ τοῦ φρυγῆναι· alii τὰς ἐκ κριθῶν μάζας γενομένας, teste Hesych. : qui δανδαλίδας quoque supra pro eodem attulerat. Utitur autem Eratosthenes ap. schol. Apoll. Rh. [1, 972] : Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα καλοὺς ἤειδεν ἰούλους. [Nicochares ap. Athen. 14, p. 645, C : Πτισάνην, πλακοῦντας, δενδαλίδας, ταγηνίας. Etym. M. p. 255, 54, Lex. rh. Bekk. An. p. 241, 12 : Δενδαλίδες, ἱεραὶ κριθαί.]

[Δενδίλλω. HSt. post Σιλλαίνω :] Nunc de verbo Δενδίλλω agere non incommodum esse videtur, et interjecta de verbo σιλλαίνειν disquisitione, aliam de verbo δενδίλλειν interjicere : quoniam ut σιλλαίνειν deduxerunt quidam ἀπὸ τοῦ σείειν τοὺς ἵλλους, ita δενδίλλειν nonnulli derivatum dixerunt ἀπὸ τοῦ δινεῖν τοὺς ἵλλους. [Α δέννος, ut sit obliquis oculis cum contemtu intueri, duci suspicatur Heyn. suppl. ad Il. I, 180.] Pollux [2, 52] exp. τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλειν (ita enim ap. eum legendum est, non τῷ ὀφθαλμῷ, ut habent typographicæ Edd. : estque commissus idem error et

in VV. LL., in verbo Παραβάλλω). Est autem τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλειν (quod ex Aristoph. puto sumsisse Poll., sed mutantem τώφθαλμὼ in τὼ ὀφθαλμὼ, et vocem passivam in activam, cum legatur ap. eum [Nub. 362] : Καὶ τὼφθαλμὼ παραβάλλει, per ει Attice pro παραβάλλῃ), Limis oculis torvisque aspicere, Oculos intorquere, Bud. [Etiam ap. Arist. nunc restitutum παραβάλλεις.] Quidam vero interpr. etiam Connivere oculis : quam interpr. non ita facile admittere possim. Sed utramcunque demus illis verbis, non videtur apta fore verbo δενδίλλειν, quod per illa exp., cum δενδίλλειν sit ap. Hom. Circumspectare, et oculos huc illuc vertere : περιβλέπεσθαι καὶ δινεῖν τοὺς ἴλλους (i. e. τοὺς ὀφθαλμούς) ὧδε καὶ ἐκεῖ, ut inquit Eust. in Il. I, [180] : Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Oculos in unumquemque vertens s. flectens, per vices sc. At brevium scholl. auctor vult esse vel τοῖς ὄμμασι διανεύων, vel περιβλέπων. Additque, ἀπὸ τοῦ διειλεῖν τοὺς ὀφθαλμούς : quod διειλεῖν mihi suspectum est. Sequendo autem illam priorem exp., tale esset quale Lat. Nictare. At ex Apoll. Rh. affert Cam. δενδίλλειν pro Connivere, ut sagittarii solent quo certius colliment : 3, [281] : Ὀξέα δενδίλλων. Scholl. ὀξέα δενδίλλων exp. ὀξέως συστρέψας ἑαυτὸν, ὀξέως παρεπιστρεφόμενος, καὶ εἰς αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων· addens Homero δενδίλλειν esse τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεκκλίνοντα [παρεγκλ. Paris.] τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν, Sophocli τὸ περιβλέπειν· quæ posterior exp. optime quadrat illi Apoll. Rh. loco; nam ibi Amor ædes ingressus et acutum circumspiciens, vestigansque Iasonem, ei ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς, γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ, Medeamque emissa sagitta fixit. Nec enim pro Collimans accipi potest, cum subjungat, eum, postquam ὀξέα δενδίλλεσκε, tum primum arcui imposuisse sagittam. [Additur in schol. post ἐπινεύειν : Ὥσπερ καὶ Ἀπολλόδωρος· unde Heyn. ad fr. illius p. 445 schol. Hom. conjicit sua debere Apollodoro. Hesych. : Δενδύλλει, σκαρδαμύττει, διανεύει, σημαίνει, ἀτιμάζει, σκώπτει. Δενδύλλων, τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύων.]

[Δενδρὰς, άδος, ἡ, Arborea. Nonn. Dion. 2, 639 : Κοπτομένην ἀνέμοις ἀπεκείρατο δενδράδα χαίτην· 3, 252 : Δενδράδες ὕλαι· 13, 399 : Δενδράδι λόχμῃ. Const. Man. Chron. 4, 356 add. Kall.]

[Dendrachates, genus achatis. Plin. N. H. 37, 54 : « Multa et cognomina Achatis : vocatur enim jaspachates ... dendrachates, velut arbuscula insignis. » Orph. Lith. 234 : Τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου, ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι. Anon. Ms. De virtutibus lapidum ap. Ducang. App. ad Gloss. c. 54 : Λίθος εὐπέταλος ὁ καὶ δενδράχατος (sic).]

[Δένδρειον, i. q. δένδρεον s. δένδρον. Arat. Phæn. 1007 : Δενδρείοιο περὶ φλόον. Nicand. Th. 832 : Ἡ ἐν πρέμνοισι παγείη δενδρείου.]

[Δενδρεόθρεπτος, ὁ, ἡ, Arbores nutriens. Empedocl. ap. Diog. L. 8, 59 (405 Sturz.) : Θήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαινοῦ καίριον αὔχμὸν ἀνθρώποις, θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου ῥεύματα δενδρεόθρεπτα. De adj. in τος signif. act. Reisk. ad Constantin. p. 482 Bonn. cit. Boiss.]

[Δένδρεον, i. q. δένδρον. V. Δένδρον.]

Δενδρήεις, εσσα, εν, Arboribus abundans. Od. I, [200] : Ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι, i. e., ut alibi dixit, πολυδενδρέῳ. [H. Ap. 76, etc. : Ἄλσεα δενδρήεντα· Od. A, 51 : Νῆσος δενδρήεσσα. Apoll. Rh. 3, 1244 : Δενδρήεντα Γεραιστόν. Theocr. 25, 30, ἁλωαί· Bio 2, 2 : Ἄλσει δενδράεντι. Oppian. Hal. 4, 270 : Ἡόθῳ φρένα δενδρήεντι ἕλκεσθαι (polypodes, qui caperentur appetitu olivarum). Orph. Arg. 431 : Ἄγκεα δενδρήεντα. Conf. Δενδραχάτης.]

[Δενδριάζω. V. Δενδρυάζω.]

[Δενδριακὸς, ὴ, ὸν, i. q. δενδρικός. Anth. Pal. 6, 22 : Δενδριακὴν θυσίην.]

Δενδρίζω, Arboresco, Arboris figura sum.

Δενδρικὸς, Arboreus; ut δ. καρπός. Theophr. C. P. 4, 3 : Δοκεῖ γὰρ ἄλλα τινὰ καὶ δενδρικώτερα. Et τὰ δενδρικὰ, Arborea, i. e. Quæ arborei generis sunt. Theophr. ibid. 4, 2 : Οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδ' ἄλογον ἕνια προτερεῖν τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθοράν. Ubi Gaza vertit, Nonnulla arborum semina, quæ perire celerius possint. [Et ib. 5, 25 (18, 1 Schn.) : Τῶν σπερμάτων τῶν τε δενδρικῶν καὶ τῶν σιτηρῶν. L. D. Item absque substantivo Theophr. Caus. pl. 5, 18, 1 : Ὁμοίως τῶν τε δενδρικῶν καὶ τῶν σιτηρῶν καὶ τῶν ἄλλων· et Hist. pl. 8, 2, 2 : Καθάπερ ἐν τοῖς δενδρικοῖς τισὶν ἀνάπαλιν. Contra ib. 7, 10, 4 : Καὶ τῶν δενδρικῶν καρπῶν οἱ πολλοί· et Ptolem. Tetrab. p. 81, 3 : Περὶ τοὺς βλαστοὺς τῶν δενδρικῶν καρπῶν, οἷον ἀμπέλου, συκῆς. Hase.]

[Δένδρινος, Arboreus, Gl.]

Δενδρίον, τὸ, Arbuscula, Parva arbos. Athen. 14, [p. 649, F] : Δενδρίον, ὃ κόνναρον ἐπονομάζουσι. [Const. Manass. Chron. p. 47. Boiss.]

[Δένδριος ex Strab. 15, p. 713 : Ἐσθῆτας ἀπὸ φλοιῶν δενδρίων, citat Wakef., ubi al. δενδρείων vel δένδρων.]

[Δενδρίτης, ὁ, Arboreus. Theophr. fr. 5, De ventis, 13 : Ὡς τότε μὲν ᾠκεῖτο τὰ ὄρη καὶ ἔφερε καρπὸν καὶ τὸν σιτηρὸν καὶ τὸν δενδρίτην. African. Cest. p. 279 : Βάτραχος δενδρίτης. Hesych. : Δενδρίτης, κροκόδειλος. Hominum genus Δενδρῖται dictum, quod ex arboribus nasceretur, fingit Lucian. Ver. Hist. 1, 22. De monachis δενδρίταις v. Eust. Opusc. p. 189, 96; 191, 39. L. D.]

Δενδρίτης λίθος, Dendritis gemma. Plin. 37, 11 : Dendritide alba defossa sub arbore, quæ cædatur, securis aciem non hebetari dicunt. [Δ. λίθος, Corallium, in Lex. Ms. Nicomedis Iatrosophistæ. Ducang. Lex. Botan. ex cod. Reg. 1847 : Δενδρίτης θαλασσία, ἤτοι κοράλλην. Idem App. c. 54. || Bacchi epith. Plut. Mor. p. 675, F : Διονύσῳ δὲ δενδρίτῃ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Ἕλληνες θύουσιν. || Fem. Δενδρῖτις, ιδος, Strab. 5, p. 231 : Ἄμπελον τὴν δενδρῖτιν (de qua conf. Geopon. 4, 1, 9 et 14; 5, 2, 18). Anth. Pal. 9, 665 : Νύμφαι δενδρίτιδες. Dionys. Ant. R. 1, 37 : Δενδρῖτις (γῆ). Schneid. Philo Jud. vol. 2, p. 371, 44 : Δενδρίτιδα γῆν. Hemst.]

[Δενδρῖτις. V. Δενδρίτης.]

Δενδροβατέω, Arbores scando, Epigr. [Anth. Pal. 11, 348 : Ἦν δὲ πρὸς ὕψος δενδροβατῆς. L. D. Pseudo-Chrys. Serm. t. 7, p. 531, 40 : Ἐκεῖ τρυγῶν ἡ φιλέρημος δενδροβατοῦσα, γοεροῖς μέλεσι τὸ καλλίχροον ἦαρ σημαίνει. Hase.]

[Δενδροβάτης, ου, ὁ, Nitela, Gl. Addit Seager. Pseudo-Chrys. Serm. 55, t. 7, p. 404 : Ἤδη ὁ θεῖος ἔρως ὁ ἄρας αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς δενδροβάτην παρεσκεύασεν.]

[Δενδρογάληνος, ὁ, Vini genus. Geop. 5, 2, 10 : Πασῶν δὲ τῶν ἀμπέλων ἡ καλουμένη Μερσίτης (vox suspecta) καλλίων· αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἐν Βιθυνίᾳ τὸν καλούμενον δενδρογάληνον οἶνον ποιοῦσα.]

Δενδροειδὴς, ὁ, ἡ, Arboris formam habens. [Arboreus, Gl. Paul. Æg. : Ἅλιμον, βοτάνη δενδροειδής. Conf. Δενδρώδης.]

[Δενδρόκαρπος, ὁ, Fructus arboreus. Achmet. Oniroer. p. 119, 36 : Πολύτροπός ἐστιν ... ἡ τῶν δενδροκάρπων φύσις. Hase.]

[Δενδρόκολλα, Gummi, βρύον, κόμμι. Ducang.]

[Δενδροκολάπτης, ου, ὁ, Picus, Gl.]

[Δενδροκόλωψ, ὁ, i. q. proxime superius. Epiph. Physiol. t. 2, p. 222, A : Πορεύεται δὲ ὁ δ. διὰ τῶν τοῦ δρυμοῦ ὑλῶν, καὶ τῷ προμυκτῆρι παίει, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκροᾶται. Hase.]

[Δενδροκομέω, Arboribus como. Const. Man. Chron. p. 7. Boiss. Δενδροκομούμενοι iidem qui δενδρῖται, ap. Eust. l. in Δενδρίτης cit. p. 191, 30.]

[Δενδροκόμης, ου, ὁ.] Δενδροκόμης Ἐρύμανθος, Arboribus comans, Epigr. [Anth. Pal. 5, 19 : Βοσκήσει δελφῖνας ὁ δ. Ἐρ.]

[Δενδροκομικὸς, ὴ, ὸν, adj. a δενδρόκομος. Ælian. H. A. 13, 18 : Κλάδη δι' ἀλλήλων συνυφασμένα σοφίᾳ τινὶ δενδροκομικῇ.]

Δενδρόκομος, ὁ, ἡ, Arboribus comtus et ornatus. Aristoph. N. [280] : Ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμους. [Eur. Hel. 1108 : Ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις. Const. Man. Chr. p. 87, a Boiss. cit.]

Δενδροκοπέω, Arbores seco, s. excindo. Xen. [Ἀπ. 2, 1, 13] : Τόν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες, Segetem secantes et arbores. Sæpe accus. habet χώραν, vel γῆν. Dem. [p. 256] : Τὰν χώραν δαίοντος καὶ δενδροκοπέοντος. Et in pass. δενδροκοπουμένη γῆ, Cui arbores excisæ sunt, Depopulata. [Phurnut. N. D. c. 30, p. 214 : Δενδροκοποῦνται γὰρ αἱ χῶραι ἐν τοῖς πολέμοις. Wakef.]

Δενδρολάχανα, τὰ, q. d. Oleri arbores, i. e. Olera arborescentia, Theophr. [H. Pl. 1, 3, 4.]

Δενδρολίβανος, Thus arbor, s. Arbor ipsa, quæ thus fert: quæ simpl. et λίβανος dicitur, ut tradit Gorr. At VV. LL. δενδρολίβανος est Rosmarinus coronarius ap. Actuarium. [Myrepsum et Agapium in Geoponico c. 52 addit Ducang., qui ponit δενδρολίβανον, ut est in Geopon. Bassi 11, 16. Id. App. c. 54 e Gloss. botan. Mss. cod. Reg. 2690 affert, Κάχριος τὸ δενδρόλιμνον (sic). Achmet. Onirocr. p. 180, 20: Τὰ δὲ μυρσίνης φύλλα, καὶ δενδρολιβάνου, καὶ δάφνης. Rosmarinum officinale adhuc a Græcis CPlitanis δενδρολ. vocari Forskal auctor est Flor. p. 18.]

Δενδρομαλάχη, ἡ, Arborescens malva, s. Arborea malva: quo nom. vocatur, ut Gorr. tradit, Althæa s. Ibiscus, malvæ agrestis species. [Geopon. 15, 5, 5.]

Δένδρον, τὸ, Arbor. Xen. Hell. 6, [5, 22]: Ἐνεπίμπρων τε τὰς οἰκίας, καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. [Et alibi sæpe, idemque δένδροις An. 4, 7, 9. Nam 4, 8, 2, ubi olim δένδροις, meliores libri δένδρεσι ut aliquoties variatur etiam ap. Theophr. V. Schneid. in ind. Thucyd. 4, 69: Κόπτοντες τὰ δένδρα· et bis 6, 66. Δένδρον de arbuscula s. frutice sinapis Matth. 13, 32.] Aliquando gen. habet, et exp. Stirps, ut ap. Philon. De mundo: Τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, Aeris et ignis stirpes. Aristophan. vero [Av. 617,] et speciem ei in gen. subjunxit, dicens δένδρον ἐλαίας: ut Cic., Arbor fici. [De baculo Callim. fr. 49 Ern.: Ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐόν περ.] Et Δένδρος, εος, τὸ, pro eod.: unde δένδρους, δένδρει [Suid.: Δένδρεϊ, τῷ δένδρῳ], δένδρη. [Herodot. 6, 79: Ἀναβὰς ἐπὶ δένδρος, ubi est var. δένδρον. Eur. fr. Melanipp. ap. Diod. 1, 7 et alios: Δένδρη, πετεινά. Eust. Il. p. 396, 22: Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Ἰλίου Διονυσίου λεξικῷ φέρεται ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. Φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώσεις δένδρου καὶ δένδρῳ μᾶλλον ἢ δένδρει καὶ δένδρους. Ξενοφῶν δὲ, φησὶν, ἐκεῖνος μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Formam δένδρεα habet Antig. Car. c. 146, in loco a Megasthene repetito: Δένδρεα φύεσθαι. L. D.] Thucyd. [2, 75]: Τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν. [Xenoph. OEc. 4, 14. Alia v. ap. Piers. ad Mœr. p. 132, intt. Greg. p. 62. Ex quibus intelligitur dat. formam usitatiorem esse δένδρεσι quam δένδροις. Alienam prosæ formam δένδρῃ Diodoro male inferunt nonnulli 3, 24, 68; 4, 25.] Philo De mundo: Ἡ μὲν ἐν τοῖς δένδρεσι φύσις τὰ δένδρα διατηρεῖ. Sic δένδρεσιν εὐκάρποις, Epigr. [Anth. Pal. 9, 4.] Et Δένδρεον, τὸ, pleonasmo τοῦ ε, pro eod. [Il. N. 437,] Od. Δ, [458], δένδρεον ὑψιπέτηλον· Il. Γ, [152], δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. [Herodot. 4, 22 δένδρεον et δενδρέου, 1, 23 et 4, 23 δενδρέῳ et δένδρεον. In Tab. Heracl. est δένδρεα p. 230, 94; 245, 124, δενδρέων 214, 71; 221, 81; 224, 87; 231, 100, δενδρέοις 246, 127.] Od. E, [238], δένδρεα μακρὰ, i. e. εἰς ξυλείαν εὔθετα: at per δένδρεα καλὰ [Il. Ven. 271, ubi tamen dicuntur ἐλάται et δρύες] intelligit καρποφόρα, ut Eust. e vett. refert. [Ceterum plur. δένδρεα, δενδρέων aliis locis multis est ap. Hom. et Hesiod., qui formam δένδρον ignorant. Sic et Herodot. ap. quem suspecta forma δένδρον. V. Schweigh. ind. Utitur ead. Eur. Bacch. 563: Σύναγεν δένδρεα μούσαις· fr. Phaeth. ap. Athen. 11, p. 503, D: Ψυκτήρια δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται, ubi exspectares δένδρη, quod malebat Valck. ad Eur. Hipp. p. 184, B. || Δένδρον ἄρκτου, Sambucus, Diosc. Noth. 4, 174.]

Δενδροπήμων, ονος, ὁ, ἡ, Arboribus nocens, Arbores lædens, Æsch. [Eum. 938: Δ. δὲ μὴ πνέοι βλάβα.]

[Δενδρόροδον, τὸ, Rhododaphne. Lex. botan. Ms. ex Reg. cod. 3118: Νέριον τὸ καλούμενον ἄνθος δενδροῤῥόδου ἢ ῥοδοδένδρου ἢ ῥοδοδάφνης. Ducang. App. c. 54.]

[Δένδρος, τό. V. Δένδρον.]

Δενδρότης, ἡ, Arborum incrementum, δένδρων αὔξησις, Suid. [Al. Δένδρωσις.]

Δενδροτομέω, Arbores excindo, i. q. δενδροκοπέω. Thuc. 1, [108]: Ἐς τὴν Μεγαρίδα ἐλθόντες, καὶ δενδροτομήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον, Eamque cædendis arboribus vastassent. [Diod. 2, 36: Τὰς χώρας οὔτ' ἐμπυριζουσιν οὔτε δενδροτομοῦσιν· 4, 48: Τὴν χώραν λεηλατήσας ἐδενδροτόμησε. Translate Aristoph. Pac. 747· Μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα;] Et pass. ap. Heraclit. Ep. ad Hermod. [p. 336 Comm.]: Καὶ δενδροτομουμένη καὶ ἁρπαζομένη [ἀναρπ.] πόλις.

[Δενδροτομία, ἡ, Arborum cæsio. Synes. p. 63, C: Ἐπὶ δενδροτομίᾳ τῶν Ἀχαρνῶν. Wakef. Suid. v. Ἄκεσσα anonymi scriptoris l. afferens, quum aggerem dicit μηχάνημα ἐκ δενδροτομίας πρὸς ἐρυμνότητα κατασκευαζόμενον, ipsam cæsam materiem ita vocare videtur. Cit. Kall. Niceph. Greg. 12, 15: Τὸ τῆς δενδροτομίας (miraculum, quo nocte una rasi sunt ingenti nivis onere rami arborum). L. D. Philo vol. 2, p. 401, 2: Οὔτε τῶν πολεμίων χώραν τέμνειν ἐᾷ, παραγγέλλει δὲ ἀνέχειν δενδροτομιῶν. Item Olympiod. Cat. in Jerem. t. 1, p. 566, C. Hase.]

[Δενδροτόμος, ὁ, ἡ, Arborum sector, Gl. Schol. Soph. El. 98.]

[Δενδροτυπής. V. Κεντροτυπής.]

[Δενδροφορέω, Ramos gesto. Artemid. 2, 37: Χορεύειν τῷ θεῷ ἢ θυρσοφορεῖν ἢ δενδροφορεῖν. V. Δενδροφόρος.]

[Δενδροφορία, ἡ, Ramorum gestatio. Strabo 9, p. 468: Δενδροφορίαι τε καὶ χορεῖαι καὶ τελεταί. V. Δενδροφόρος. || Arborum fertilitas. Geopon. 2, 9, 3: Πρὸς δενδροφορίαν ἐπιτηδεία (terra).]

Δενδροφόρος, ὁ, ἡ, Arboriferus, Arborum ferax. Athen. 14, [p. 621, B]: Ἀποστεγάσας τὸ τρῆμα τῆς ὄπισθεν λαύρης, ἐκ δενδροφόρου φάραγγος ἐξέωσε βροντὴν ἠλέματον. [|| Ramos s. Arbores gestans. Jo. Laur. De mens. p. 85=206: Δένδρον πίτυς παρὰ τῶν δενδροφόρων ἐφέρετο ἐν τῷ Παλατίῳ. V. Salmas. ad Spartian. p. 165. L. D. Substantive, Arboretum, Arbusta. Philo vol. 2, p. 21, 24: Ἐκαίετο δὲ καὶ ὁ τῆς ὀρεινῆς δενδροφόρος· quocum conf. ib. p. 583, 14: Τῶν καρπῶν ... οὐ μόνον τῶν σπειρομένων, ἀλλὰ καὶ ὧν ἡ δενδρ. παρέχει. De Centauris δενδροφόροις Viscont. Mus. Piocl. t. 5, p. 13 (g). Hase.]

[Δενδροφυέω, Arbores produco. Porphyr. De abstin. 2, 5: Ὅθεν μετὰ τῆς ἐξ ἀρχῆς πόας δενδροφυούσης ἤδη τῆς γῆς. Hase.]

Δενδρόφυτος, ὁ, ἡ, Arboribus consitus, aut act. signif. Arbores producens, Arboriferus, ut vertitur δενδρόφυτος χώρα ap. Plut. Cam. [Orph. Lith. 230: Δενδροφύτοιο πέτρης.]

[Δενδρόω.] Δενδρόομαι, Arboresco, Nonn. [Dion. 12, 190: Εἰς φυτὸν ὑψιπέτηλον ἐὸν πόδα λοξὸν ἑλίσσων κισσὸς ἀερσιπότητος ἑὴν δενδρώσατο μορφήν. Id. Joann. 15, 11: Εἰ μὴ ἐν ἀμπελόεντι φυτῷ δενδρούμενον εἴη. Addit Boiss. Const. Man. Chr. p. 6. Utitur et Theophr. H. Pl. 1, 9, 4: Ἔστι γάρ τι μικρὸν, ὃ οὐ δενδροῦται· C. Pl. 2, 15, 5: Παραβλαστάνουσα δενδροῦται· et ib. 18, 2: Πλὴν ὅσα καὶ δενδροῦσθαι πέφυκε.]

Δενδρυάζω, seu, ut ap. Hesych. scribitur, δενδριάζω, Inter arbores me abscondo, In arbustis latito, ἐν δένδροις ἢ ὄρυσι κρύπτομαι. Eust. [Od. p. 1726, 19]: Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας βίος καὶ βαλανηφαγοῦντας. Notandum vero Eust. alibi [Il. p. 396, 27, et Etym. M. p. 256, 4,] a ὄρυς [ὄρῦς] h. v. derivare, et e Rhet. Lex. exp. ὄρυσι σκέπεσθαι, καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι· et ex Æl. Dionys. tradere φωνασκοὺς φωνὴν quandam vocare δενδρυάζουσαν. Suidæ quoque est εἰς ὀρῦς καταδύεσθαι, κυρίως, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ταῖς ὄρυσι σκέπῃ χρωμένων, πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι· καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν· et Hesych. ὑπὸ τὰς ὀρῦς παραφεύγειν. Sed si a ὄρυς derivetur, mirum est non dici ἐνδρυάζειν potius, sine δ initiali. [Plotin. p. 343.]

Δενδρύδιον, τὸ, pro δενδρίον s. δενδρύφιον, VV. LL. [Vox nihili.]

Δενδρύφιον, τὸ, Arbuscula. [Virgultum, Gl.] Diosc. 1, 48: Δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις. [Theophr. H. Pl. 4, 7, 2: Μήκη δὲ τῶν δενδρυφίων ὅσον εἰς τρεῖς πήχεις. M. Anton. 4, 20. Hesych. v. Αὔγος: Δενδρύφιον θαμνῶδες. Hemst. Hero Spirit. p. 194: Βάσεως οὔσης ἐφέστηκε δ., et ib. 195 ter. ὕϊ L. Dind.]

Δενδρώδης, ὁ, ἡ, Arboreus, Arborarius; ut Νύμφαις, Epigr. [Meleagr. 111], Nymphis arborariis, ut Plin. Picum arborarium dicit. || Arborosus, Arboreus, i. e. Ad arboris naturam aut magnitudinem accedens: ut τιθύμαλος, Diosc. 4, 155; quem postea δενδροειδῆ vocat, Ἀμφιλαφῆ ἄνωθεν καὶ πολύκομον, ὀπωῦ μεστὸν, ὑπέρυθρον τοὺς κλάδους, περὶ οὓς τὰ φύλλα μυρσίνῃ λεπτῇ

προσεοικότα, Comosissimum ex omnibus, maxime cauliculis rubentibus, et semine copiosissimum, ut Plin. 26, 8 transtulit.

Δενδρώεις, εσσα, εν, pro eod. Nonn. [Dion. 18, 127]: Εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδυθι κήπου, ubi videtur abundare ἐγώ.

[Δένδρωμα, τὸ, legebatur ap. Aqu. 1 Sam. 21, 6, sed v. Schleusner. Lex. V. T.]

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, Arbustum, Arboretum, i. e. Locus arboribus consitus. [Schleusner. Lex. V. T.]

Δένδρωσις, ἡ, q. d. Arborescentia. [Theophr. C. Pl. 2, 15, 5 : Ἡ δὲ Φωκὶς καλουμένη βελτίων πρὸς δένδρωσιν, οὐ πρὸς ἐπικαρπίαν.]

[Δενδρῶτις, ιδος, ἡ, Arboribus consita, Arborea. Eur. Herc. f. 770 : Πυθίου δενδρῶτι πέτρα. Æschyl. fr. Danaid. ap. Athen. 13, p. 600, B : Δενδρῶτις ὥρα.]

[Δενέμωρ, γῆ τις πετρώδης, εὔθρυπτος, παρὰ Λάκωσιν, Hesych.]

[Δενθηλῆτοι. V. Δανθαλῆται.]

[Dentheliatem agrum, inter Laconicam et Messeniam situm memorat Tacit. Ann. 4, 43. Cujus ad exemplum revocandus cum Holstenio videtur Steph. Byz. inter Δελφίνιον et Δεξαμεναὶ ponens : Δελθάνιοι, πόλις μία τῶν περιμαχήτων Μεσσηνίων καὶ Λακεδαιμονίων. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοιον. L. Dindorf.]

Δένθις [Δενθεὶς cod.], Laconibus οἶνος, Hesych. Est autem Genus quoddam vini ἐκ Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, Athen. 1, [p. 31, D] afferens ex Alcæo [Alcmane], Οἶνον δ' Οἰνουντιάδην ἢ Δένθιν. [Casaub. : « Οἰνουντιάδης οἶνος recte, qui natus OEnunte, ut explicat auctor. Sed Δένθιν qua ratione τὸν ἐκ Δενδιάθων, ut modo dixit? Analogia scribendum arguit Δενδιαδίτην, siquidem recte Ath. censet de eo vino locutum Alcmanem... »]

Δεννάζω, Maledico, Probris et contumeliis incesso. [Theognis 1211 : Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δέννaζε τοκῆας·] Soph. Aj. p. 244 [759]: Ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι, Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Ubi schol. exp. ὑβρίσεις, item λυπήσεις : sed hoc posterius nimis generale est. Rursum Soph. Aj. p. 16 [243] : Παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ, Κακὰ δεννάζων ῥήματ', ἃ δαίμων, Κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. Ubi exponas Maledicis et probrosis incessens verbis; schol. βλασφημῶν : qui a δεινὸς derivatum hoc δεννάζειν ait et dici quasi δεινάζειν, ut e φαεινὸς fit φαεννός. [Eur. Rhes. 925 : Θάμυριν, ὃς ἡμῶν πολλ' ἐδέννασεν τέχνην. Lycophr. 404 : Τὴν ... θεὸν ... δεννάσει κακορροθῶν. A δεννὸς ducit etiam Valck. ad Adon. p. 363, C.]

Δενναστὸς, Convitiis et maledictis obnoxius, Qui probris incessi solet vel debet. [Hesych. : Δενναστὸν, καταγέλαστον, λοιδορούμενον μετὰ καταγέλωτος.]

Δέννος, ὁ, Probrum, Contumelia. Herod. 9, [107]: Παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι, Maximum ap. Persas probrum est muliere ignaviorem vocari. [Lycophro 777 : Δέννοις κολασθείς.] || Δεννὸν autem Hesych. exp. κακολόγον, Maledicum.

[Δέννω vel Δένω i. q. δέω, Ligo, Vincio. Clemens l. 2 Constit. Apost. c. 20 : Τὸ κατεαγμένον ἐν ἁμαρτίαις εἰς χωλείαν ὁδοῦ ἐπιδέννων διὰ παρακλητικῆς νουθεσίας. Vit. S. Pachomii n. 13 : Καὶ πάλιν εἰς μέσον φέρουσι φύλλον δένδρου καὶ σχοινία παχέα καὶ δέννουσιν αὐτὸ μετὰ ἀσφαλείας. Nicet. Chon. : Ἔδενε τὰ μόρια τοῦ Καστamονίτου. Ducang.]

[Δεξαμεναὶ, αἱ, Dexamenæ, pars Ambraciæ, dicta a Dexameno, f. Mesoli, unde gent. Δεξαμεναῖος, sec. Aristot. ap. Steph. Byz.]

Δεξαμενὴ, ἡ, Receptaculum, Conceptaculum. Plato, ut inquit Bud., Materiam sic vocat in Timæo, quam etiam ὑποδοχὴν formarum dicit p. 159 [p. 53, A. Phryn. Ecl. p. 321 : Δεξαμενὴ φασὶ Πλάτωνα ἐπὶ τῆς κολυμβήθρας εἰρηκέναι· ἐγὼ δὲ οὔ φημι, ἀλλὰ δεξαμένη τῷ τόνῳ εἶπεν ὡς ποιουμένη· χρὴ οὖν καὶ ἡμᾶς κολυμβήθρα λέγειν. Unde accentum in l. Tim. corrig. monet Lobeck.] Synes. De insomn. : Ἀλλὰ μὴ δεξαμενὴ εἶναι τῶν ἀρίστων εἰδώλων. Philo De mundo : Δεξαμενὰς σώματι τὰς αἰσθήσεις ἀπειργάσατο. Δεξαμεναὶ interdum peculiari signif. dicuntur Aquarum receptacula, ὑδάτων δοχεῖα, Hesych. [Herodot. 3, 9; 6, 119. Plato Critiæ p. 117, A. Eust. Opusc. p. 309, 50 : Μέλιτος ἀποθήκας καὶ χαρίτων δεξαμενὰς τὰς σταφυλὰς ὠνόμασε· 331, 90 : Ὅλας ἀεὶ δεξαμενὰς θερμῶν ὑδάτων ἀπήντλουν. Ap. Procop. Hist. arc. c. 3 : Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἦκων, ἐς αὐτὴν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισεν, Kust. ad Suid. in v. explicat cum Gatak. ad M. Anton. 7, 3, Fontem sacrum, i. e. baptisterium.] Hinc fit ut δεξαμενὴ reddatur etiam Lacus et Cisterna. Strabo de Roma loquens, p. 63 [5, p. 235] : Ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, i. e., inquit Bud., Subterranea conceptacula, ut cisternas. Idem e Galen. affert : Βάπτειν τοὺς οὕτως ἰσχνοὺς εἰς τὴν ψυχρὰν δεξαμενὴν, i. e., inquit ille, Lavacrum balneorum, et piscinam, quam alibi dixit κολυμβήθραν. Item δεξαμεναὶ de Venis dictum, vide ap. Hesych. [Καὶ ἐν τῷ σώματι φλέβες, Δημοκρίτου.]

[Δεξαμένη, ἡ, Dexamene, n. Nereidis, Hom. Il. Σ, 44.]

[Δεξαμενὸς, ὁ, Dexamenus, f. Mesoli, de quo v. in Δεξαμεναί. Δεξαμενὸν Æni regem memorat Apollod. 2, 5, 5, 6, Pausan. 5, 3, 3; 7, 18, 1, ubi accentus, qui ap. Steph. B. in secunda, ponitur in quarta, consentiente Herodiano Περὶ μον. λ. p. 8, 32. Iophontis et Cleophontis tragœdias cognomines memorat Suidas. L. D. ΖΟΓΞΜΑΛΕΔ, Millingen *Peintures de vases* tab. 33, nomen scriptum supra caput centauri Deianiram rapientis, videtur legendum Δεξαμενός. Sic tamen Deianiræ pater vocatur Hygin. Fab. 31 et 33. Hase.]

[Δέξανδρος, ὁ, Dexander, n. pr. viri Corinthii ap. Plut. Mor. p. 772, E, ubi Δόξανδρος conj. Schneid. ad Aristot. Pol. 5, 3, 3, quo l. Δόξανδρος Mytilenæus memoratur. L. Dindorf.]

[Δέξαροι, οἱ, Dexari, gens Chaonum, finitima Enchelensibus, sub Amyrum montem, sec. Steph. Byz., Hecatæi in Europa testim. usum.]

Δεξιάδην, A dextra, Hesych. [Hom. Il. H, 15 : Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων, ὦμον (βάλε). Heyn. : « Vix exspectes dubitari Δεξιάδης sitne Dexii filius an ὁ δεξιὸς, ut sit vel βάλε τὸν δεξιάδην ὦμον vel δεξιάδην ἐπάλμενον, A dextra parte irruentem. Sic tamen schol. Ven., Apollon. Lex. h. v. Repetunt sch. br., Etym., Hesych., Eust. »]

[Δεξιάδης, ὁ, Dexiades, patron. a Δεξιὸς, Hom. Il. H, 15.]

[Δεξιάζω, Manu dextra utor. 1 Par. 12, 2 : Δεξιάζοντες καὶ ἀριστερεύοντες, sec. Compl., Tendentes arcum, manu dextra ac sinistra utentes. Schleusn. Lex. V. T.]

[Δεξιάριον, τὸ, Chrys. in Es. 3, t. 1, p. 1049 : Καὶ τὰ περιδέξια, ἃ λέγουσι δεξιάρια.]

Δεξίδωροι, i. q. δωροδόκοι, Qui munera accipiunt, Qui muneribus et largitionibus corrumpi se sinunt, Suid. [Zon. p. 476.]

[Δεξιθέα, ἡ, Dexithea, Phorbantis f., Romulum ex Ænea peperisse perhibita ab nonnullis sec. Plut. Rom. c. 2. || Euxanthii de Minoe mater, Apollod. 3, 1, 2, 6.]

[Δεξίθεος, ὁ, Dexitheus, n. pr. viri, Aristophan. Ach. 14. Archontis Att. Ol. 98, 4 apud Diodor. 15, 8 etc.]

[Δεξικράτης, ους, ὁ, Dexicrates, n. pr. viri. Poeta comic. apud Athen. 3, p. 124, B, et Suid. Inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 828 : Δεξικρατιαεος (sic). L. Dind.]

[Δεξικρέων, οντος, ὁ, Dexicreon, n. pr. viri. Plut. Mor. p. 303, C : Τίς αἰτία, δι' ἣν ἐν Σάμῳ τὴν Δεξικρέοντος Ἀφροδίτην καλοῦσι; πότερον ὅτι τὰς γυναῖκας αὐτῶν, ὑπὸ τρυφῆς καὶ ὕβρεως ἀκόλαστα ποιούσας, Δεξικρέων, ἀνὴρ ἀγύρτης, καθαρμῷ χρησάμενος, ἀπήλλαξεν; ἢ ὅτι ναύκληρος ὢν ὁ Δεξικρέων ἔπλευσεν εἰς Κύπρον, etc. Ab eo homine non diversus est, opinor, quem Herodian. Περὶ μον. λ. p. 9, 32 inter perisp. in ων recenset Δεξικρῶν, vitiose scriptus Δεξιχρῶν Etym. M. p. 684, 49 (ubi Δεξιφῶν Sylb., non monitis nisi in ind. v. Δεξιχρῶν lectoribus), et Δεξιθρῶν ap. gram. Barocc. in *The philol. Museum* 5, p. 416, et Ἐξικρὼν ap. Arcad. p. 14, 26; 15, 5, qui flecti ντος et oxyt. esse perhibet, alterum quidem fort. ex ætatis suæ consuetudine. Videndum igitur an Plutarcho reddenda sit forma trisyllaba. L. Dind.]

[Δέξιλλα, ἡ, Dexilla, n. pr. mulieris in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 32. L. Dind.]

[Δεξίμαχος, ὁ, Deximachus, n. pr. viri, Alciphr. Ep. 1, 39, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 616, 11; 625, 7; 630, n. 1261; 641, 1299. L. Dind.]

Δεξίμηλος, ὁ, ἡ, Oves excipiens, suscipiens. Θεῶν δεξίμηλα ἀγάλματα, Oves excipientia, quæ sc. illis offeruntur, Eur. [Phœn. 632. Id. Andr. 129 : Λεῖπε δεξίμηλον δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ· 1138 : Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν. Conf. Hesych.]

[Δέξιμον, τὸ, Joseph. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 11, C : Κτείναντες δὲ τοῦτον οἱ φονευταὶ ἀνηλεῶς ἐν εὐλοειδέσι χώροις τοῖς πρὸς τὸ δέξιμον ἀπαγαγόντες κατέθεσαν. Int., In cloacas et receptacula sordium. Alioqui δέξιμον Byzantinis est Exceptio imperatoris peregre redeuntis in urbem, cujus signif. testes cit. Ducang. L. Dind.]

[Δεξίνικος, ὁ, Dexinicus, n. pr. viri, Aristophan. Pl. 800.]

Δεξιοβόλος, ὁ, Qui dextra manu jacit telum. [Ita quidam pro δεξιολάβος Act. Ap. 23, 23.]

[Δεξιόγυιος, ὁ, ἡ, Qui membris est dextris, agilibus. Pind. Ol. 9, 118 : Ἀνέρα ... εὔχειρα, δεξιόγυιον. Schol. : Ἐπιδέξιον κατὰ πᾶν μέλος.]

[Δεξιόθεν, A dextra. Anna Comn. Alex. 2, 67, B. Et p. 118, D; 138, A; 263, A; 275, B, C; 392, A; 477, D. L. Dind.]

[Δεξιοκοπέω, Dextram abscindo. Jo. Malal. p. 488, 1 : Ἄλλους ἐδεξιοκόπησε. Kall.]

[Δεξιοκράτης, ους, ὁ, Dexiocrates, patricius Cpolitanus sub Theodosio jun. V. Banduri Comment. in Ant. Cpol. vol. 2, p. 642, 94. ă L. Dind.]

[Δεξιολαβέω, Dextra prehendo. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imagg. p. 122 Combef. Boiss.]

Δεξιολάβος, ὁ, ἡ, Stipator, Satelles. [Speculator, Gl.] Acta 23, [23], ubi lege Bezam. [Lanceanus redditur Act. 23, Erasm. vero Dextrum et peritum funditorem aut jaculatorem intelligi putat. Suid. et Etym. M. παραφύλακα interpr. Theophyl. Sim. Hist. 4, 1 : Προστάττει δὲ δεξιολάβοις δυνάμεσιν ἰχνηλατεῖν, καὶ τὰς ἁραπούς πάσας κατασφαλίσασθαι. Constant. Them. 1, 1, ex Joanne Lydo : Οἱ δὲ λεγόμενοι τουρμάρχαι εἰς ὑπουργίαν τῶν στρατηγῶν ἐτάχθησαν· σημαίνει δὲ τὸ τοιοῦτον ἀξίωμα τὸν ἔχοντα ὑφ' ἑαυτὸν στρατιώτας τοξοφόρους πεντακοσίους καὶ πελταστὰς τριακοσίους καὶ δεξιολάβους ἑκατόν. Ducang.]

Δεξιός, ά, όν, Dexter. [Inprimis frequens ap. historicos δεξιὸν κέρας vel simpl. δεξιόν, velut Thucyd. 5, 10, 70, quanquam vocab. κέρας ibi est in vicinia.] Δεξιὸν μέρος ἑκάστου τῶν ὄντων, Aristot. De cœlo 2. Ὁ δεξιὸς ὀφθαλμός, Athen. 7. Ap. Hom. Il. Ω, [320] αἰετὸς dicitur δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος· Theogn. [938] : Δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος, pro ἐπὶ δεξιά, Ad dextram conversus. Sic de ead. re ap. Plaut. [Curc. 1, 1] : Si deos adoras, dextrovorsum censeo te vortas. [Plin. 28, 2, 5.] Hom. ἐπὶ δεξιὰ dixit [Il. H, 238] : Οἷδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἷδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν. Et ἐπὶ δεξιὰ pro Ad dextram, Aristot. Probl. 26. Sic Lucian. [Herodot. 6, 33 : Τὰ ἐπὶ δεξιὰ αὐτοῖσι τοῖσι Πέρσῃσι ὑποχείρια ἦν γεγονότα κατ' ἤπειρον, ubi vitiose liber unus conjunctim ἐπιδεξιὰ, quod ἐπιδέξια scrib. foret. Male etiam 2, 93 scribitur in omnibus : Οἱ δ' ἂν αὐτῶν ἁλῶσι ἐκπλώοντες ἐς θάλασσαν, φαίνονται τετριμμένοι τὰ ἐπαριστερὰ τῶν κεφαλέων, οἱ δ' ἂν ὀπίσω ἀναπλώοντες, τὰ ἐπιδεξιὰ τετρίφαται· quod jam intellexit Wessel. ad l. priorem. Conf. inpr. 2, 36 : Γράμματα γράφουσι καὶ λογίζονται ψήφοισι Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα, Αἰγύπτιοι δὲ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά· 7, 69 : Τόξα παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιὰ μακρά (similiter Xenoph. Anab. 6, 5, 25 : Παρηγγέλλετο δὲ τὰ μὲν δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔχειν). Id. 1, 51 : Ὁ μὲν χρύσεος (crater) ἐκέετο ἐπὶ δεξιὰ ἐσιόντι ἐς τὸν νηὸν, ὁ δὲ ἀργύρεος ἐπ' ἀριστερά· 3, 90 : Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἐσπλεόντι· 4, 191 : Τὰ ἐπὶ δεξιὰ (male libri junctim ἐπιδ.) τῶν κεφαλέων κομόωσι, τὰ δ' ἐπ' ἀριστερὰ (iterum libri ἐπαρ.) κείρουσι.] Dicitur et ἐκ δεξιῶν [vel ἐκ τῶν δ. Polyb. 10, 46, 8 et 9] pro A dextra, s. Ad dextram, Ὁ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῖς ἀριστεῦσιν, Eustath. [Stadiasmus ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 486 : Ἔχει δὲ ἐκ δεξιῶν βράχη. Conf. ib. p. 491. Hero Autom. p. 269, 39 : Προσκολλῆσαι αὐτὸν πρὸς τὸν κανόνα τὸν ἐκ δεξιῶν τοῦ πίνακος. Junctim scriptum ἐκδεξιῶν, ut ἐκποδῶν, ponit Arcadius p. 182, 22, habetque Hesych. in Δεξιάδην. Neutr. plur. adverbialiter Mauric. Strat. 1, 1, p. 18 : Τοξεύειν ἐπάνω ἵππου τρέχοντος συντόμως, ἔμπροσθεν, ὄπισθεν, δεξιὰ καὶ ἀριστερά· 3, 6, p. 87 : Ἐκκλίνοντας ὅτε δ. ὅτε ἀρ. τρέχειν. Polyb. 3, 82, 9 : Εὐώνυμον μὲν πόλιν ἔχων τὴν προσαγορευομένην Κυρτώνιον καὶ τὰ ταύτης ὄρη, δεξιὰ δὲ τὴν Ταρσιμένην καλουμένην λίμνην, scr. δεξιὰν conjecit Schweigh. || Δ. pro ὑπερδέξιος sumi videtur Diodor. 15, 53 : Ἐν τόποις δεξιοῖς· Tzetz. Hist. 11, 396 : Ἐκ τόπων δεξιῶν καὶ τόπων δυσεισβόλων. L. Dindorf.]

Δεξιὰ, ἡ, Dextera, sub. manus. Il. K, [522] : Τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Plut. Alex. [c. 33] : Τὸ ξυστὸν ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν μεταβαλὼν, τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεούς. Interdum dicitur χεὶρ δεξιά, ut Aristoph. N. [81] : Κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Sed multo frequentius dicitur δεξιὰ sub. χείρ : ut in τὴν δεξιὰν προτείνειν, Dem. et Plut., Dextram porrigere; ἀνατείνειν, Xen. Cyrop. 4, [2, 9]; ἐμβάλλειν, Æschin. [p. 85, 40 St.] q. d. Dextram injicere, pro Dextram dextræ injicere, i. e. Jungere, Virg., Conjungere, Ovid. Et plur. τὰς δεξιὰς ἐμβάλλειν, Conjungere dextras, Interjungere dextras, Copulare dextras. [Cum διδόναι Aristophan. Nub. l. supra cit. Diod. 16, 43 : Τὴν δεξιὰν ἔδωκε τῷ Θετταλίωνι.] Et ut Lat. dicitur locus aliquis esse ad dextram vel sinistram, s. lævam, talem et ap. Græcos usum habet δεξιά : atque huc pertinent istæ loquendi formulæ : ἐκ δεξιᾶς, Aristoph. [Eq. 639], A dextra : ἐν δεξιᾷ pro Dextram versus, Dextrorsus, Aristot. Sic, Τοὺς μὲν ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ βήματος θεῖναι, τοὺς δὲ ἐπ' ἀριστερᾷ, Plut. Apophth. [p. 192, F.] Et ἐν δεξιᾷ ἔχειν, item ἐν δεξιᾷ λαμβάνειν. Herod. [7, 217] : Ἐν δεξιῇ [δεξιῇ] μὲν ἔχοντες οὔρεα τὰ Οἰταίων, ἐν ἀριστερῇ [ἀριστερῇ] δὲ τὰ Τρηχινίων. Thuc. [3, 24 : Ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον· 5, 71 : Τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι· 1, 24 : Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. De quibus locis v. dicenda in Ἐνδέξιος. Id. 2, 98 : Ἐν δεξιᾷ μὲν εἶχον Παίονας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ Σίντους, et sim. 3, 106. Plut. Mor. p. 984, A. Thuc.] 7, [1] : Ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν. Ubi sunt qui vertant, diverso loquendi genere, sed Latinis ead. in re usitato, Relicta ad dextram Sicilia : sicut ap. Herod. [7, 42] : Τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὴν [ἀριστερὴν] χεῖρα, Relicta ad sinistram Ida. [Alia est phrasis addito χειρὸς casu genit. Soph. fr. Tript. ap. Dionys. Ant. 1, 12 : Τὰ δ' ἐξόπισθε, χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ, Οἰνωτρία τε πᾶσα ... Theocr. 25, 18 : Τεῖς ἐπὶ δεξιὰ χειρός. Hermodem. ap. schol. Eton. Hom. Il. B, 353 : Ὅταν κατὰ δεξιὰ χειρὸς ἀστράπτῃ. Arat. Phæn. 706 : Τὰ μέν οἱ κατὰ δεξιὰ χειρὸς αὐτοὶ ἐφέλκονται. Quos ll. indicaverat Schæf. ad Dionys. C. V. p. 194. || Δεξιᾷ an dicatur omissa præpos., ut est in libris Diod. 13, 110 : Ἓν μὲν τάγμα ποιήσας τῶν Σικελιωτῶν, οἷς προσέταξεν, ἀριστερᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας ἐπὶ τὸν χάρακα τῶν ἐναντίων πορεύεσθαι, τὸ δ' ἕτερον τάγμα συμμάχων καταστήσας ἐκέλευσε δεξιᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας ἐπείγεσθαι παρ' αὐτὸν τὸν αἰγιαλὸν, dubitatum est : ap. Diod. enim nimis proclivis fuit vocalæ ἐν prætermissio. Thucyd. 2, 19 : Ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ Αἰγάλεων ὄρος, liber unus τῇ δεξιᾷ. Stadiasmus ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 492 : Ὅταν δὲ ἐγγίσῃς τῷ νησίῳ, τὴν γῆν θλῖβε δεξιᾷ, σταδ. ρκε'. Susp. it. fuit nudum δεξιᾶς ap. Pyrgion. Athen. 4, p. 143, F : Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θᾶκοι καὶ τράπεζα τρίτη δεξιᾶς· ubi ἐκ δ. reponenti Casaub. Hemst. ad Thucyd. 1, 24 opponit hoc Theopompi ap. sch. Pind. Ol. 13, 32 : Εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρός.] || Fides, quæ per dextram data est, Fides, cujus testis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, Fidem dare et accipere. Et plur. Xen. Anab. 2, [3, 11] : Καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατήγοις καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Persarum ap. Eund., inquit Cam., πέμπει δεξιὰν, i. e. Fide sua accersit. Et Anab. 2, [4, 1] sunt missi quidam δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, Qui fidem facerent a rege, non fore memorem illum præteritorum. Sic ap. Eund. δεξιὰν Cyri Gobrya negat frustrari unquam, i. e. Fidem. Apud Hom. δεξιαὶ exp. etiam Pacta, Conventa, Il. B, [341] : Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν·

sed alii malunt ταῖς σπονδαῖς illam signif. dare, at δεξιὰς Fidem simpl. interpr. Affert et aliam exp. Hesych., eod. tamen pertinentem, licet et ipse alibi δεξιὰς exp. συνθήκας. [Δεξιὰ θεοῦ ap. scriptt. eccles. dictum primum de ope divina, ut exp. Suid. : Δεξιὰ κυρίου, ἡ ἄνωθεν ῥοπὴ καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, tum de filio dei, v. ap. Suicer.]

|| Faustus, Prosper; ut exp. δεξιὸς ὄρνις Od. O, [160], et alibi : contra Υ, [242] : Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἦλυθεν ὄρνις. [Animadvertit Heyn. ad Il. H, 184, δ. Hom. dicere tantum signif. propria, nusquam figurata.] Xen. [Cyr. 2, 1, 1] : Ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο, Prospera, Bud. : qui et ab Alex. De fato, δεξιὸν identidem sic accipi tradit, p. 161. Βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο, Xen. Cyrop. 7, [1, 2]. Sed δεξιὸς ὄρνις potest etiam simpl. sic accipi, Volans ad dextram, qui prosperam fortunam portendat : sicut et ἀριστερὸς versa vice. [Æsch. Prom. 489 : Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν, εὐωνύμους τε· Ag. 145 : Δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν. Eurip. Phœn. 1189 : Δεξιὸν Διὸς τέρας ἰδόντες.] Quod autem ad βροντὴν attinet, dixit contra Ennius, Quum tonuit lævum bene tempestate serena : de quo lege Cic. Affertur et τύχη δεξιὰ pro Prospera fortuna. [Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 139, A; anon. ap. Suid. v. Δεξιός.] Lat. autem Dextrum sæpe appellant Propitium. [Sic πνεῦμα δ. Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 19 : Δεξιῷ φερόμενος πνεύματι. Pollux 1, 162 : Καὶ αἴσια τὰ ἱερὰ ἢ δεξιὰ καὶ καλά. || Dio Chrys. vol. 2, p. 2 a Wakef. cit. : Περί τε τῆς χώρας καὶ τῶν ὀρῶν τῶν κατ' αὐτὴν, καὶ τοῦδε τοῦ Κύδνου, ὡς δεξιώτατος ἁπάντων τῶν ποταμῶν καὶ κάλλιστος, οἵ τε ἀπ' αὐτοῦ πίνοντες ἀφνειοὶ καὶ μακάριοι καθ' Ὅμηρον. Ubi vertendum esse Optimum, Pulcherrimum, suspicatur Geelius ad illud Polybii Exc. Vat. p. 450 ed. Mai. : Ὄμβρων καὶ ὑετῶν δεξιῶν, ubi leg. videtur ἐξαισίων. L. Dind.]

|| Dexteritate ingenii præditus, Acutus, Solers. Thuc. 3, [82] : Ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς, ἀγαθοί. Sic et Aristoph. utitur, Bud. Comm. 569. [Vesp. 1265 : Πολλάκις δὴ 'δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε· Nub. 428 : Ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι· 834 : Καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαυρὸν ἄνδρας δεξιοὺς καὶ νοῦν ἔχοντας· 1111 : Κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.] Idem Aristoph. [Vesp. 1315] pro Scito, urbano et lepido : Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιόν. Plato Epist. : Οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοί εἰσι. Item, Τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας, Aristoph. Pl. [387] aliqui interpr. Probos : sed et in Eq. δεξιὸν poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ scribit Bud. [753 : Οἶμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'· ὁ γὰρ γέρων οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστι δεξιώτατος· ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας, κέχηνεν.] Apud Eund. Vesp. [813], τοῦτ' αὖ δεξιὸν, redditur, Istud rursus est commodum. Sic ap. Greg. in Enc. Macc. : Προοίμιον ἀθλήσεως δεξιὸν, Primordium certaminis idoneum. Ab Aristoph. δεξιὸν πρᾶγμα et σοφὸν pro cod. sæpe poni scribit Bud. [Nub. 1399 : Ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν. 757 : Ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν· Eq. 96 : Τὸν νοῦν ἵν' ἁρῶ καὶ λέγω τι δεξιόν· Vesp. 65 : Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον, κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.] Δεξιώτερος, Dexterior, ut, Ὤφειλεν εἶναι δ. [De probo et honesto videri possit capiendum Tzetz. Hist. in jambis v. 100 : Πόσους παλαιοὺς ἔκ τε τῶν νέων πόσους τοιούσδε δεινοὺς ἐκτομεῖς βαλαντίων καὶ πᾶσαν ἐξάγιστον ἀσκοῦντας τέχνην οἶδας πρὸς οὖρον εὐροοῦντας ταῖς τύχαις, τῶν δεξιῶν δύστηνον ἀντλούντων βίον. Sed intelligi potius Prudentes et Sollertes prodit v. 88 : Τοὺς δεξιοὺς δὲ καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους πλυνοῦσιν αἰσχρῶς σφῶν καταπτύστοις λόγοις, et 107 : Καὶ λέξον οἷον εἰσορᾷς πολὺ πλέον, τὸ δεξιῶν τε καὶ σοφῶν καὶ κοσμίων, ἢ τοὺς χυδαίους καὶ δοκοῦντας πανσόφους, et maxime v. 82 : Δεξιὸς τοιχωρύχος· 56 : Πόρνης ἐν οἴκοις δεξιᾶς ὀρχηστρίδος· 133 : Κυὼν δεξιὸς θηραγρέτης· 190 : Οἱ τὰ πάντα δεξιοὶ νεανίαι· 212 : Καὶ πᾶς νομίζει δεξιοὺς τοὺς ἐν πόλει. C. inf. Procop. Hist. arc. c. 22 : Δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι. Δεξιὸν et διεξιὸν confus. Diod. 3, 26. L. Dindorf.]

[Δεξιὸς, ὁ, Dexius, n. pr. viri, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, 28. Conf. Δεξιάδης. Diog. L. 9, 18 : Ξενοφάνης Δεξιοῦ. Lysiæ oratio Ὑπὲρ Δεξιοῦ citatur ab Harpocrat. in Στρομβιχίδης, gramm. Bekk. An. p. 129, 15. Alius Δεξιὸς memoratur ab Symeone Thessalon. Adv. hær. c. 30, Niceph. Greg. 18, 5, p. 562, E. L. Dindorf.]

[Δεξιόσειρος, ὁ, ἡ. HSt. in Σειραῖος :] Soph. El. 722 : Δεξιόν τ' ἀνεὶς Σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον. Schol. : Τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ καμπτῆρι, ἀριστερόν. Hinc autem est etiam dictus δεξιόσειρος, ut videbis ap. Hesych., ubi σειραφόρον exponit ἡγεμονικόν : dicens translatum esse ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων. Vide Δεξιόχειρος.

Δεξιοστάτης, ὁ, Qui a dextra stat. Sic dicebatur Qui in dextra chori parte præsidebat, VV. LL. : Pollux [2, 161] : Τάχα δὲ καὶ ὁ ἀριστεροστάτης ἐν χορῷ προσήκοι ἂν τῇ ἀριστερᾷ, ὡς ὁ δ. τῇ δεξιᾷ. [Memorat id. 4, 106. Iterum HSt. :] In choro fuit Δεξιοστάτης, In statione dextra; ut ἀριστεροστάτης in sinistra, Cam. e Poll.

[Δεξιοστροφέω, Dextrorsum verto. Nicet. Ann. 1, 9, 11 et 12, δοράτια τριχόρδων.]

Δεξιότης, ητος, ἡ, Dexteritas ingenii, Solertia; cui opp. ἀμαθία. Thuc. [3, 37] : Ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας. [Aristoph. Vesp. 1059 : Κἂν ταῦτα ποιῇθ', ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων ὀζήσει δεξιώτητος· Ran. 1009 : Τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν; Δεξιότητος καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους· Eq. 719 : Καὶ νὴ Δι' ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν. Hac signif. c. πρὸς jungit Theophyl. Bulg. Ep. 5, vol. 3, p. 635, E : Ὡς ἀναγκαίως τῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν δεξιότητος χρῄζοντι. L. D. Paus. 7, 7, 5 : Προπίνειν παρὰ τὰ συμπόσια ἐπὶ δεξιότητι καὶ φιλίᾳ κύλικας, οὐκ οἴνου, φαρμάκων δὲ, pro δεξιώσει positum videtur. Schneid. Ita dixit Theophyl. Hist. Maur. 4, 10, p. 104, A : Ὁ μὲν οὖν Ῥόβος ἐξ ἐωθινοῦ τὸν Χοσρόην πρὸς τὸ ἄστυ εἰσάγει, δεξιότητι δὲ καὶ φιλοφροσύνῃ τοῦτον ἐξένιζε. Ib. p. 103, C : Τὴν πίστιν μεταβαλλόμενος μεταβάλλει καὶ τὴν τύχην πρὸς δεξιότητα, vertit int., Cum religione fortunam quoque feliciter mutavit. Quomodo dictum τύχη δεξιὰ in Δεξιὸς notavimus. L. Dindorf.]

Δεξιότοιχος, ὁ, In dextra navis parte remigans, Cam. [Ex Hesychio. Antiatt. Bekk. An. p. 91, 2 : Δεξιότοιχοι, οἱ ἐν τῷ δεξιῷ ἐρέσσοντες. Addit Hes. dici etiam ἐπὶ χορευτῶν. Qui est fort. error grammatici, ad δεξιότοιχος referentis quod pertineret ad δεξιοστάτης. L. Dindorf.]

[Δεξιοφανὴς, ὁ, ἡ, A dextra conspicuus. Plut. Mor. p. 930, B : Δύο δὲ δεξιοφανεῖς (εἰκόνας). Kall.]

Δεξιόφι, poet. paragoge pro δεξιοῦ s. δεξίης, Il. N, [308] : Δευκαλίδη, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον, Ἦ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσον, Ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν, An a dextro exercitus latere? [Georg. Pachym. Andron. p. 332, C. L. Dind.]

[Δεξιοφύλαξ, ακος, ὁ, Dextri lateris s. cornu custos. Hesych. v. Οὐραγός : Ὁ δὲ τοῦ δεξιοῦ (κέρατος φύλαξ) Δ.]

Δεξιόχειρος, Manibus dexter et agilis, Ambidexter. Soph. Antig. p. 220 [140] : Τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης δεξιόχειρος. Ita enim legi pro δεξιόσειρος, annotat schol., exp. περιδέξιος : alterum autem δεξιόσειρος exp. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας, metaph. esse dicens ab equis, qui in curru παράσειροί εἰσι. [Δεξιόδειρος vitiose ap. Nicet. Tittm. præf. ad Zon. vol. 1, p. 15, Creuzer. Mel. vol. 1, p. 35. L. Dind.]

[Δεξιόω.] Δεξιόομαι, Dextram jungo, Dextram porrigo, Dextram prehendo. [Cum dat. Æsch. Ag. 852 : Νῦν δ' ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἑφεστίους ἐλθὼν θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι.] Aristoph. Pl. [752] : Αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ Ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες. Lucian. [Zeux. c. 1] : Προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσαν. Dicitur et χερσὶ δεξιοῦσθαι, abundante hoc dat. [Στόματι δ., Lucian. Alex. 41. Δ. ὀφθαλμοῖς, Liban. vol. 4, p. 23, 5, ubi cum cod. Guelf. scribe : Καὶ τοῖς αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦτον (f. τὸν) μὲν δεξιούμενος, τὴν δὲ Ἑλένην εἶδεν ἐφ' ὕβρει. Jacobs.] A Bud. exp. Festive suscipio, Benigne et comiter alloquor et appello in h. l. Arriani, Καὶ τούτους δεξιωσάμενός τε καὶ τὰ εἰκότα τιμήσας ἀποπέμψαι λέγεται. Sed non minus commode, et latius etiam extendendo sign. verti posse existimo, Comiter accipere, Leniter clementerque accipere. Est item Prehensare, Ambire more candidatorum : unde δεξίωσις Plut. Pre-

hensatio. Bud. [Schol. Hom. Il. Z, 155 : Ἄντεια δὲ ἡ Προίτου γυνὴ, ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου, ἐδεῖτο ὅπως αὐτῇ συνευνασθῇ· ὁ δὲ δεξιούμενος τὸ ὅσιον ἀντέλεγεν· quod Hemst. interpr., Observans et reverens jus hospitii.] || Δεξιοῦμαι cum dat., [Soph. El. 976 : Τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;] Paus. [2, 16, 2] : Καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιώσασθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, Aristot. De mundo in præf. : Τοῖς τῆς φιλοσοφίας δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους· quod quidam interpr. Donis hujus invitatos optimates accipere, liberaliter tractare. Bud. autem, Iis invitare. Alibi δεξιοῦσθαι δώροις invenitur redditum simpl. Prosequi donis. [Tzetz. Hist. 6, 455 : Καὶ θρόνῳ διαλίθῳ δὲ καὶ ἄλλοις δώροις οἷοις Ἀρχέλαον καὶ σύμπαντας τοὺς τούτου δεξιοῦται· 7, 403 : Χρήμασι δεξιώσασθαι πολλοῖς τὸν Δημοσθένην. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, D : Τοῖς ᾄσμασι δεξιούμενον. Basil. M. vol. 2, p. 562, E : Τὸν πατέρα ταῖς ἐναρέτοις πράξεσι δεξιούμενοι. L. D.] Dicitur vero et δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, Accipere mensa : et δεξιοῦσθαι σιτίοις ab Herod. [1, 126, ubi jam δεξόμενος legitur pro δεξιωσόμενος], Accipere cibariis : pro quo Lat. potius dicitur Accipere epulis. Sic Basil. Homil. 8, [vol. 1, p. 79, E] : Ἡ γῆ ὑμᾶς ταῖς οἰκείαις βλάσταις ἐδεξιώσατο, ἡ θάλασσα τοῖς ἰχθύσιν, Ut convivas accepit, Bud., quæ ejus interpr. valde mihi placet. Δεξιόωντο, Ion. vocalis circumflexæ dialysi pro ἐδεξιῶντο, abjecto simul augm. : imperf. δεξιάομαι i. q. δεξιόομαι, Dextra prehenso, Dextra prehensum amplector et excipio comiter. Apoll. Rh. 2, [756] : Πολυδεύκεα δεξιόωντο. Affertur et χερσὶν ἐδεξιόωντο [ex Hom. H. Ven. 16], pro Manibus dextris accipiebant. [Cum accus. Longus 4, 5 : Τοῦτόν τε οὖν τὸν Εὔδρομον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. Schæf. Ignat. Mart. 3. Routh. Pass. Δεξιωθῆναι Plato Reip. 5, p. 468, B. Signif. paullo diversa Eur. Rhes. 419 : Οὐκ ἐν δεμνίοις πυκνὴν ἄμυστιν, ὡς σὺ, δεξιούμενοι, Propinantes. Hesych. : Δεξιώσασθαι, ἐγγίσασθαι γυναικί· sed vox postrema editt. est suspecta.]

[Δέξιππος, ὁ, Dexippus, 1. Laco ap. Xenoph. Anab. l. 5 et 6, Diod. 13, 85, etc., 2. Atheniensis historicus sæc. tertii notissimus, de quo Niebuhr. præf. ad Byzant. vol. 1. 3. Medicus Cous ap. Suid.]

Δεξίπυρος, Ignem excipiens, suspiciens, θυμέλαι, Eurip. [Suppl. 64.]

[Δέξις, εως, ἡ, Exceptio. Eur. Iph. A. 1182 : Βραχείας προφάσεως ἐνδεῖ μόνον, ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ καὶ παῖδες αἱ λελειμμέναι δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών.]

Δεξὶς, ίδος, ἡ, Hesychio Pars illa hepatis, quæ a sacrificis δοχὴ vocatur.

[Δεξίστρατος, ὁ, Dexistratus, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 584, n. 1142. L. Dindorf.]

[Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, Dexter. Hom. Il. E, 393 : Δεξιτερὸν κατὰ μαζόν· K, 373 : Δ. δ' ὑπὲρ ὦμον, etc.] Δεξιτερὰ, poet. i. q. δεξιὰ, et Δεξιτερὸς, i. q. δεξιὸς, Il. A, [501] : Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα. [Ω, 284 : Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι· conf. Od. O, 148, T, 480.]

[Δεξιφάνης, ους, ὁ, Dexiphanes, n. pr. Cnidii ap. Steph. Byz. v. Φάρος, Tzetz. Hist. 1, 26; 4, 503. Alius in monum. ap. Letron. *Recherches pour servir,* etc. p. 40, Caylus *Recueil d'ant. ég.* t. 2, pl. 76. ă L. D.]

[Δεξίφιλος, ὁ, Dexiphilus., n. pr. viri Bœckh. C. I. vol. 1, p. 297, n. 168, b, 9. L. Dind.]

Δεξίωμα, τὸ, Id, quod comiter accipimus, et amplectimur. Eur. [Beller. fr. 15] : Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. [Eust. Opusc. p. 300, 90 : Τὰ δ' ἐπὶ τούτοις τῷ ἀνδρὶ ἐκ τῶν βαρβάρων δεξιώματα θανατηρά. || I. q. δεξίωσις, Comitas, Salutatio. Soph. OEd. C. 619 : Μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν, ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου. Dio Cass. 58, 5 : Οἱ μὲν γὰρ οἰκείᾳ ἀξιώσει προὔχοντες οὔτε τὰ δεξιώματα παρά τινων πάνυ ἀπαιτοῦσι.]

[Δεξίων· οὕτως ὠνόμασται Σοφοκλῆς ὑπὸ Ἀθηναίων. Μετὰ τὴν τελευτήν φασιν ὅτι Ἀθηναῖοι τελευτήσαντι Σοφοκλεῖ βουλόμενοι τιμὰς αὐτῷ περιποιῆσαι, ἡρῷον αὐτῷ κατασκευάσαντες ὠνόμασαν Δεξίωνα ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεξιώσεως· καὶ γὰρ ὑπεδέξατο τὸν θεὸν ἐν τῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ καὶ βωμὸν ἱδρύσατο. Ἐκ τῆς αἰτίας οὖν ταύτης Δεξίων ἐκλήθη, Etym. M. p. 256, 7. Ubi interpung. videtur post τελευτήν. L. Dindorf.]

[Δεξιώνυμος, ὁ, ἡ, Dextri nominis vel ominis, Faustus, Prosper. Æsch. Suppl. 607 : Πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθὴρ τόνδε κραινόντων λόγον. Conf. Εὐώνυμος.]

Δεξιῶς, Prospere, Feliciter. Herodian. 3, [9, 21] : Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν προχωρησάντων. || Cum dexteritate ingenii, Scite, Solerter. Lucian. [Alex. c. 57] : Δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι, Scite eos adeptus, h. e. Scite illis me accommodans, Solerter eis usus, Bud., qui tamen ait posse etiam exp. Feliciter eos nactus, Commode. [Pollux 2, 159 : Ὁ ταῖς δυσὶ χερσὶν ἐνεργῶν δεξιῶς. Et ib. paullo ante et 4, 23.] || Apte, ut et Δεξιώτατα Aristoph. [Eccl. 159 : Καίτοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα· Nub. 148 : Πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε; Δεξιώτατα], Aptissime, interdum cum πρὸς et ἔχειν : ut Plut. Symp. [p. 660, A] : Εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἀγορὰν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον.

Δεξίωσις, ἡ, Dextratio Solino, i. e. Dextrarum junctio, quæ fit ab iis, qui se mutuo accipere comiter volunt. Ap. Appian. [Civ. 2, 16] int. Bud. Gratulationem, ubi de Ciceronis reditu ab exilio scribit, Περὶ τὰς δεξιώσεις τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναλῶσαι. Ego δεξίωσιν puto optime reddi Gall. *Caresse;* sicut et δεξιοῦσθαι, *Caresser.* [Marcellus De pulsibus Cod. Vindob. c. 1 : Ἡ δ. τοῦ νοσοῦντος. Weigel. Longus 4, 5 : Εὔδρομον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. Schæf. Plut. Pomp. c. 79 : Πολλοὺς ὁρῶσα πρὸς τὴν ἀπόβασιν... οἷον ἐπὶ τιμῇ καὶ δεξιώσει συνερχομένους. L. Dind. || Prensatio ambientium. Plut. Pomp. c. 67 : Σπινθῆρι δὲ καὶ Δομιτίῳ καὶ Σκιπίωνι περὶ τῆς Καίσαρος ἀρχιερωσύνης ἔριδες ἦσαν καὶ φιλονεικίαι καὶ δεξιώσεις. Coraes. || Epulæ. Exx. v. ap. Hasium ad Leon. p. 243. Exceptio, ut Suid. int. Δ., ὑποδοχὴ, vert. in l. Etym. in Δεξίων posito. L. D.]

[Δεξιωτὴς, ὁ, Qui convivio accipit. Pallad. Hist. Laus. p. 134, 8, de Sabbatio : Τούτῳ δὲ τῷ δεξιωτῇ τῶν μοναχῶν καὶ εὐτραπέζῳ τῶν ἐγκρατῶν. Hase.]

[Δεξιωτικὸς, ἡ, ὸν, Dextras jungens. Eust. Il. p. 782, 56 : Φιλοφροσύνης δεξιωτικῆς. L. Dindorf.]

[Δεξὼ, οῦς, ἡ, sec. Hesych. mulieris nomen fictum a Cratino, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα, iterumque memoratum eid. v. Ἐμβλώ.]

[Δεξώνδας, α, ὁ, Dexondas, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 827. L. Dind.]

[Δεοίτης, ὁ, Decetes, n. pr. viri Pausan. 7, 3, 10.]

[Δέομαι, Metuo. V. Δείδω. || Δέομαι, δοκῶ. V. Δέαται.]

[Δεομένεια, ἡ, Deomenia, n. pr. mulieris Arcad. Pausan. 8, 9, 9.]

Δεόντως, Decenter, Commode. [Polyb. 1, 12, 7 : Τοῖς μέλλουσι καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτῶν τῆς νῦν ὑπεροχῆς δ. συνόψεσθαι, Rite perspicere. 1, 14, 1 : Οὐχ ἧττον δὲ τῶν προειρημένων παρωξύνθην ἐπιστῆσαι τούτῳ τῷ πολέμῳ καὶ διὰ τὸ... Φιλῖνον καὶ Φάβιον μὴ δ. ἡμῖν ἀπηγγελκέναι τὴν ἀλήθειαν· 1, 33, 10 : Τῆς μὲν πρὸς τὰ θηρία μάχης δ. ἦσαν ἐστοχασμένοι· 9, 7, 3 : Ὧν ὁπότερον ἂν συμβῇ δ. ἕξειν ὑπειλημφώς. Mauric. Strat. 2, 7, p. 62 : Οὐδὲ γὰρ δυνατόν ἐστι δ. τρακτεύειν τινὰ τόξον. Ib. 16, p. 71 : Μηδὲ τὰ παραγγελλόμενα ἐξακούεσθαι δ. δύναται. Conf. 3, 5, p. 81; 4, 5, p. 118. L. Dind.]

[Δεόνυσος. V. Δεύνυσος.]

[Δέος, ὁ, Deus, forma Æol., ut videtur, pro θεός. Hesych. : Δέος, φόβος ἢ θεός. Forma Dor. δεὸς (nisi Æol. δέος dici putandum) notavi in Δεά.]

Δέος, τὸ, Metus. [Timiditas, Perterritus, Territus, Formido, Trepidatio, Pavor, addunt Gl.] Il. Θ, [77 etc.] : Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν· [A, 515 : Ἐπεὶ οὔτοι ἔπι δέος· M, 246 : Σοὶ δ' οὐ δ. ἔστ' ἀπολέσθαι· conf. Od. E, 347 etc.] Thuc. [1, 26 : Δέει τῶν Κερκυραίων, μὴ κωλύωνται ὑπ' αὐτῶν· 76 : Ὑπὸ τῶν μεγίστων νικηθέντες, τιμῆς καὶ δέους καὶ ὠφελείας, et ib. 120, et 2, 37; 3, 11, 12, 14, 45; 6, 33, 83; 8, 56. Id. 4, 84 : Διὰ τοῦ καρποῦ τὸ δέος ἔτι ἔξω ὄντος πεισθὲν τὸ πλῆθος δέχεται, Sollicita de messe plebs. L. Dind.] 4, [108] : Οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Herodian. 3, [4, 8] : Ἐν φροντίσι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες, Curis pavoribusque. Δέος δεδιέναι, Plato Symp.; θανάτου δέος, Horror mortis, Axiocho. [Thucyd. 4, 125 : Δοκοῦν ἀναχωρεῖν διὰ τὸ δέος αὐτῶν, ὄντων ἀνθρώπων μαχίμων· 7, 77 : Διὰ τὸ Συρακοσίων δ.] Herodian. 2, [15] : Οὐδέ τι δέος ἦν ἀπὸ Βρετανίας, Nullo

jam e Britannia impendente metu. At δέος μὴ redditur Periculum est ne, Metuendum est ne. Dem. [p. 10] : Ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι ... δρέψηται καὶ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων. [Aristoph. Eccl. 650 : Ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. Sophocl. OEd. C. 223 : Δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ, Ne horrete. Eust. Il. p. 1237, 22 : Οὕπω δέος εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν ... ὥς φησι Σοφοκλῆς. Thucyd. 3, 33 : Ἀτειχίστου γὰρ οὔσης τῆς Ἰωνίας μέγα τὸ δέος ἐγένετο μὴ παραπλέοντες οἱ Πελοποννήσιοι ... πορθῶσιν... 5, 50 : Δέος δ' ἐγένετο τῇ πανηγύρει μέγα μὴ ξὺν ὅπλοις ἔλθωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Id. 6, 85 : Ὥστε καὶ τἀνθάδε εἰκὸς πρὸς τὸ λυσιτελοῦν, καὶ ὃ λέγομεν, ἐς Συρακοσίους δέος καθίστασθαι. Inter δέος et φόβος discernunt grammatici. Ammon. p. 39 : Δ. καὶ φ. διαφέρει· δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· φόβος δὲ ἡ παραυτίκα πτόησις· διόπερ Ἡρόδοτος (4, 115)· Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος. Ad quæ Valck. cit. Heliod. 2, p. 78 : Δέει τῶν παρόντων φόβων. Opinor potius φόβον esse proprie Territionem, et ratione dici alius qui incutit terrorem, δέος vero Timorem perterrefacti. Unde rarus et, ut videtur, recentior usus numeri plur., ut ap. Ælian. ab Schneid. cit. N. A. 8, 10 : Δείματα ἐξ ἐπιβουλῆς καὶ δέα ποικίλα ἐπαγόντων. V. Δέα.] ‖ Δεῖος, τὸ, poet. inserto ι propter metrum, pro eod. Il. K, [376] : Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. [O, 4 : Χλωροὶ ὑπαὶ δείους. Utroque l. scrib. ὑπὸ c. Etym. M. et Georg. Chœrob. Bekk. An. p. 1209. Theocr. 24, 60 : Ξηρὸν ὑπαὶ δείους. Non memini hanc formam alio quam gen. casu reperire.] Οὐ μὰρ τοι Lutos R.Ven.IV,194.

Δέπας, ας, τὸ, Poculum, vel etiam Patera, Hesychio ποτήριον, παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα. Hom. Od. Σ, [121] : Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο· Il. O, [86] : Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν· Od. Γ, [46] : Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου· Π [immo Υ, 153] : Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. [O, 466 : Ἥμεν δέπα ἠδὲ τραπέζας· Il. Γ, 480 : Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον· A, 471 : Ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Et alibi.] Apud Athen. 11, [p. 469, F, in fragm. Æschyli Heliadum, cui conf. schol. Apoll. Rh. 4, 1396 : Λαβὼν δέπας χρυσοῦν παρὰ Ἡλίου (Hercules) ἀφικνεῖται ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην, quæ sumpta sunt a Pherecyde ap. Athen. 11, p. 470, C] : Ἡφαιστοτευχὲς δ. Epigr. [Anth. Plan. 4, 333], δέπας ἐκ κεράμοιο, Poculum fictile. [Oppian. Hal. 3, 227 : Ἄμφω δὲ γεγηθότες ἀμφὶ τραπέζῃ τέρπονται κρητῆρος ἀμοιβαίοις δεπάεσσιν. Wakef.]

[Δεπαστραῖος, α, ον, Poculentus. Lycophr. 489 : Δεπαστραίων ποτῶν. Quem l. afferens Eust. vitiose exhibet δεπάστρεον, quo falsus HSt. : « Derivatum vero a δέπας est Δεπάστρεον, τὸ ἐκ ποτηρίου πόμα, teste Eust. 1914. »]

[Δεπάστρεον. V. Δεπαστραῖος.]

Δέπαστρον, τὸ, Poculum. Silenus enim et Clitarchus in Γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια nominari δέπαστρα, et quidem peculiariter a Clitoriis, teste Athen. 11, [p. 468, A], ubi ex Antimacho affert, Νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν. Item, Κρητῆρα πανάργυρον ἠὲ δέπαστρα Οἰσύντων χρύσεια. Sic idem Athen. 9 [immo 8, p. 360, C], οἴνου δέπαστρον. Etym. in Θαύμακτρον derivat hoc n. a v. Δεπάζω, τὸ πίνω, Bibo.

Δέπτω, Paro ut fullones, κνάπτω, unde βυρσοδέψης, VV. LL. Dicitur tamen δεψεῖν potius, idque de coriariis.

[Δέρα. V. Δέρη. ‖ Hesych. : Δεραὶ, αἱ συνασκίαι, Λάκωνες. Σωμασκίαι Perger.]

[Δεράγχη, ἡ, Collare collum constringens. Anth. Pal. 6, 109 : Ἀνασπαστούς τε δεράγχας.]

Δεραγχὴς, ὁ, ἡ, Collum constringens et suffocans, unde δεραγχέας πάγας Suid. exp. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας. [Anth. Pal. 6, 107 : Πάγας δεραγχέας.]

[Δέραι, αἱ, Deræ, locus Messeniæ. Pausan. 4, 15, 4 : Οἱ Μεσσήνιοι Λακεδαιμονίοις συμβάλλουσιν ἐν Δέραις καλουμέναις τῆς σφετέρας.]

Δεραίαμβος, ὁ, Millus, h. e. Collare canum coriaceum, clavis confixum, adversus luporum impetum, VV. LL.

[Δεραιεύς. V. Δέρεα.]

Δέραιον, τὸ, περιτραχήλιος κόσμος, Suid. [Eur. Ion. 1431 : Δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν. Alciphr. 3, 63 : Δέραιά τινα καὶ γνωρίσματα.] Collarium, Bud. e Xen. [De ven. 6, 1] : Κυνῶν δὲ κόσμος, δέραια, ἱμάντες, στελμονίαι· ἔστω δὲ δέραια μαλακά. [Unde repetit Pollux 5, 55. Arrian. Ven. 5, 8 : Εἰ ἀντιτείνοις ἀπὸ τῶν δεραίων τὰς κύνας ἐς τοὐπίσω.]

Δεραιοπέδη, ἡ, Laqueus aucuparius, quod gulam premat, Epigr. [Anth. Pal. 6, 14] : Πετηνῶν ἄρρηκτον τάνδε δεραιοπέδην· quam Suid. λαιμοπέδην etiam vocari scribit. [Conf. ib. 9, 76.]

[Δεραῖοι, Θράκιον ἔθνος. Ἡρόδοτος (7, 110) Δερσαίους αὐτούς φησι, Steph. Byz.]

[Δεραῖος. V. Δερραῖος.]

[Δεραιὸς, ὁ, i. q. Δέραιον. Hesych. : Δέραια, περιτραχήλια, παίγνια. Τὸ αὐτὸ καὶ δεραιοί.]

[Δεραιοῦχος. V. Δεραγχής.]

[Δερὰς, ἀδος, ἡ. V. Δειράς.]

Δέρας, ατος, τὸ, Pellis, Corium. Quod quidam generale esse volunt, alii de Pelle ovina proprie dici putant : quibus astipulatur Hesych. exp. ceu Inauratum δέρμα προβάτου. Illud certe aureum vellus, quod Argonautæ petebant, χρυσόμαλλον δέρας vocatum a poetis fuisse constat. [Sed ap. illos restituendam ut plurimum esse formam δέρος dicetur in illa. Δέρας Tzetz. Hist. 2, 232 : Οὔπερ τὸ δέρας Εὐρυσθεῖ παρὰ Μυκήνην ἄγει. Idem ib. 216 recipiendum e cod. pro δέρμα. Δέρατος gen. erat Diod. 4, 56. Sed recte meliores δέρους. Nom. plur. δέρα ap. Eust. Il. p. 890, 27 : Βόεια γέρρα, ὅ ἐστι δέρα, ubi schol. vitiose δέρρα. Δ. et γέρας confusa ap. Apollod. 1, 8, 2, 7.]

[Δερβαῖος, gentile a Δέρβη, Act. Apost. 20, 4.]

[Δέρβη, ἡ, Derbe, castellum et portus Isauriæ, Strab. 12, p. 535, 569; Ptolem. 5, 6; Act. Ap. 14, 6, 20; 16, 1. Unde gent. Δερβήτης, ap. Strab. p. 569, ubi v. Tzschuck., et Steph. Byz., qui addit : Λέγεται δ' ἴσως καὶ Δέρβεια (Δέρβειον cod. Vrat.), καὶ τὸ ἐθνικὸν Δερβείτης. Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. Lex. Reg. Ms. ap. Alb. ad Hesych. vol. 1, c. 918, 23 : Δέρμη καὶ Δέρβη ὀνόματα πόλεων. L. Dindorf.]

[Δερβίκκαι, οἱ, Derbiccæ, gens finitima Hyrcanis. Steph. Byz. : Ἀπολλώνιος δὲ δὶς τὸ κκ (immo κ) καλῶς γράφει. Κτησίας δὲ Δερβίσσους. Δερβίκων genit. est ap. Diod. 2, 2, qui accentu mutando revocari posset ad formam Δερβίκαι, nisi formæ Δέρβικες certissimum testim. præberent Euseb. Præp. ev. 1, p. 11, D : Μασσαγέται καὶ Δέρβικες, et dat. Δέρβιξι ap. Strab. 11, p. 520. Reliquas formas nominis in libris interdum corrupti persequitur Tzschuck. ad Mel. 3, 5, 4.]

Δερβιστὴρ, Suidæ per pleon. τοῦ β, pro δεριστὴρ, i. e. δέρμα. [Addit Suid. et ubi eadem Zon. p. 477, Etym. M. p. 257, 52 hunc lit. β pleon. familiarem esse Syracusanis, ut videantur etiam δερβιστὴρ dicere voc. Siculam.]

Δέργμα, τὸ, Aspectus. [Æsch. Pers. 82 : Φονίου δ. δράκοντος.] Eur. Phœn. [664] : Ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ, νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα χλοερὰ δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. [Id. Hec. 1251 : Κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα· Hipp. 1277 : Εἰσορῶσι δὲ κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο. Orph. Lith. 334 : Σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος. Hesych. ter reddit etiam ὀφθαλμὸς, Oculus.]

Δεργμὸς, ὁ, i. q. δέργμα, Hesych. [Qui Δεργμῶν.]

[Δέρδαι, οἱ, Derdæ, gens Indica τῶν προσεώων καὶ ὀρεινῶν Ἰνδῶν sec. Strab. 15, p. 706.]

[Δέρδας, α et ου, ὁ, Derdas, n. pr. Macedonis, Thucydid. 1, 57, 59. Conf. Xen. Hist. Gr. 5, 2, 38 sq.; 5, 3, 1, 2, 9; Theopomp. ap. Athen. 10, p. 436, C, Dicæarch. ap. eund. 13, 557, C. L. Dindorf.]

[Δέρδενις, n. pr. viri, unde Δερδένεος filius dicitur Terpander Marm. Par. ep. 49 : Τέρπανδρος ὁ Δερδένεος ὁ Λέσβιος. L. Dindorf.]

[Δέρεα, urbs Arcadiæ, unde gent. Δερεεὺς (Δεραιεὺς cod. Vrat.), Steph. Byz.]

[Δέρεθρον, λίμνη ἀπογώρησιν ἔχουσα, Hesych., Lacus emissarium habens. Ad Βέρεθρον, Ζέρεθρον, Βάραθρον refert Is. Voss.]

[Δερεεύς. V. Δέρεα.]

[Δέρεον, τὸ, pro δέριον, Hippocr. p. 687.]

Δέρη, et Δειρὴ, alio accentu, Cervix; Collum. [Ammon. p. 29 aliique gramm. : Αὐχὴν μὲν λέγεται τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν. Hesych. tamen interpr. αὐχήν.] Eur. Phœn. [169] : Περὶ δ' ὠλένας

δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλοιμι, Dor. pro δέρῃ φιλτάτῃ. [Id. Electr. 485 : Κἂν (leg. videtur Σὰν δ') ἔτ' ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν ὄψομαι αἷμα χυθὲν σιδάρῳ, et alibi sæpe tam Dor. quam communi forma tum Eur. tum Æschylus.] Apud Hom. autem frequens est δειρή [v. Il. A, 26; M, 204, etc., Hesiod. Theog. 727 (ubi de Tartaro : Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρὴν, quod schol. exp., περὶ τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον μέρος), Scut. 391.]: cui et laqueus innectitur apud eum Od. X, [458]: Ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Etym. tamen annotat de Quadrupedibus proprie dici, διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι. [Hom. Od. M, 90 : Ἐξ δέ τέ οἱ δειραί (Scyllæ). Id. ib. B, 153 : Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, ἀμφί τε δειράς. Apoll. Rh. 4, 127 : Περιμήκεα τείνετο δειρὴν ... ὄφις.] Orph. Arg. 1011 : Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου, ὅσσε δράκοντος Ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. || Δέρα, Hesychio ὑπερβολὴ ὄρους, Jugum montis; qua signif. δειρὰς dicitur : sed addenti, alios exp. τὰ σιμὰ τῶν ὀρέων. [Δερὰς vel δειρὰς conj. Kust.] Et δειρὴ ὄρους Eustathio quoque ἔξοχὴ est deducenti inde πολυδειράς. [Nicand. Ther. 502 : Ἦν ποτε Χείρων Πηλίου ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ. Wakef. Δειρὰ, Jugum, Gl.] Δείρα vero Hesychio est, δίμοιρα, διαίρεσις.

Δερίαι, Hesychio λοιδορίαι, Convitia, Maledicta. [Conf. Δειριᾶν et Δείρειοι.]

[Δεριεῖς, gens Acarnaniæ, memorata in loco suspecto Diod. 19, 67, ubi Θυρεεῖς conj. Gronov.]

[Δέριον. V. Δερριᾶτις.]

Δερίπιον, Hesychio φλοιὸν, Corticem.

Δέρις, ἡ, Hesychio τράχηλος, Collum, i. q. δέρη. [Conf. Δερὰς, Δέρρις. Pollux 2, 235 scribens : Ἀπὸ δὲ τοῦ δέρματος ὀνόματα δορὰ, δέρις, ubi δέριν cod., scripsisse videtur δέρρις.]

[Δέρις λιμὴν Ægypti, καλούμενος οὕτως διὰ τὴν πλησίον πέτραν μέλαιναν δέρει (al. fort. rectius δέρρει) ἐοικυῖαν, memoratur Strab. 17, p. 799. L. Dind.]

[Δεριστήρ. V. Δερριστήρ.]

[Δερκέσκετο. V. Δέρκω.]

[Δερκεταῖος, ὁ, Dercetæus, n. pr. viri Plut. Anton. c. 79.]

[Δέρκετος proparoxyt. memorat Arcad. p. 81, 10. Est n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 295, 10, et, ubi Δερκέτης nominat. fingunt editores, Aristoph. Ach. 1028 : Δερκέτου Φυλασίου. L. Dindorf.]

[Δερκετὼ, οὕς, ἡ, Derceto, Syria quædam dea, mater Semiramidis, Diod. 2, 4, Lucian. De Syr. dea c. 14. Δερκητοῦς scriptum ap. Eratosth. Catast. c. 38, p. 131. L. Dind.]

Δερκευνὴς, ὁ, ἡ, Inter dormiendum videns. Nicander Al. [67] : Πολλάκι δὴ σκίνακος δερκευνέος, ἢ ἀπὸ νεβροῦ Πυετίην τμήξαιο, i. e. Leporis; is enim apertis oculis dormit. Suid. vero h. l. citans legit pro δὴ σκίνακος, quod et schol. agnoscit, δ' ἢ σκύλακος.

[Δέρκη, ἡ, lacus, situmque in eo oppidum (Δέρκος, ut videtur, quod tanquam vicinum Selybriæ memorat Niceph. Greg. 15, 1) commemoratur ab Jo. Cantacuz. 3, 81, 84, p. 642, D. L. Dindorf.]

[Δέρκηθρον, τὸ, vox incertæ signif. vel nomen propr. Philo ap. Eus. Præp. ev. p. 453, A, si lectio sana. Hase.]

Δερκιάομαι, i. q. δέρκω s. δέρκομαι. Hesiod. Theog. [910] : Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶδετο δερκομενάων Αυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται. [Bœckh. ad Pind. p. 358; Lobeck. ad Phryn. p. 82. Angl.]

[Δερκίαν Siculi dicuntur vocare ventum ἀργέστην a Theophr. fr. 5, De ventis, extr. Quod alii aliter tentarunt corrigere. V. Schneid.]

[Δέρκιππος, ὁ, Dercippus, n. pr. viri ap. Menand. Stob. Flor. vol. 3, p. 413. L. Dindorf.]

Δέρκομα, Vinum dicitur a vulgo Celtico. Athen. 4, [p. 152, C, ubi nunc κόρμα, quod v.]

Δέρκομος, ὁ, Visus, VV. LL. [Vox nihili.]

[Δέρκος. V. Δέρκη.]

[Δερκυλίδας s. Δερκυλλίδας, α et ου, ὁ, Dercylidas, n. Spartani. In scriptura nominis perpetua in libris fluctuatio inter λ et λλ, Thucyd. 8, 61, 62; Xenoph. Hist. Gr. l. 3 et 4, Anab. 5, 6, 24; Diod. 14, 38 sq.; Plut. Lycurg. c. 15, Artox. c. 20, Apophth. p. 219, E; Athen. 11, p. 500, B, C; Niceph. Greg. 6, 11. Simplex tamen λ plus habere videtur et auctoritatis et ab nom. Δερκυλὶς et Δερκύλος commendationis. L. D.]

[Δερκυλίς. V. Δερκυλλίς.]

Δερκύλλειν, Hesychio αἱμοποτέω, Sanguinem poto; sed addit, alios per μ scribere δερμύλλειν.

[Δερκυλλὶς, ἴδος, ἡ, Dercyllis, n. pr. mulieris in ins. Thule, ap. Anton. Diog. Photii cod. 166. Scr. fort. Δερκυλὶς, ut Anth. Pal. 5, 95 : Δερκυλὶς ἐν πάσαις Μοῦσα, Χάρις, Παφίη. L. Dindorf.]

[Δέρκυλλος, ὁ, Dercyllus, dux Atticus, Plut. Phoc. c. 32. Scriptor cognominis ap. Pseudoplut. Parallel. min. p. 309, F; 315, C, De fluv. 1148, D, etc. Δερκύλος paroxyt. memorat Arcad. p. 56, 23 sec. cod. Havn., habetque Aristoph. Vesp. 78, et ubi trimetrus clauditur vocativo Δερκύλε, poeta ab Athen. 10, p. 458, B cit., et fluctuantibus inter hoc et Δέρκυλος et Δέρκυλλος libris Demosth. p. 359 ult., 369, 9, Æschin. F. L. p. 34, 21; 46, 37; 49, 8. Rectius igitur etiam scriptor Argolicorum ab Athen. 3, p. 86, F, Clem. Strom. 1, p. 381, et libro uno schol. Eur. Phœn. 7 Δέρκυλος vel Δερκύλος, quam ab Jo. Laur. De mens. 3, 8 Δέρκυλλος videtur vocari. Δέρκυλος rex Assyriæ memoratur ab Georg. Sync. p. 155, B. L. Dindorf.]

[Δέρκυνος, ὁ, Dercynus, f. Neptuni. Apollod. 2, 5, 10, 9.]

Δέρκω, Video, Aspicio : ὀξὺ δέρκω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, Acutis oculis unumquemque observo, VV. LL. [Non dicitur in sermone communi act. δέρκω, neque est in l. cit., ubi scrib. ὀξυδερκῶ. Hesych., fort. e dialecto, Δέρκειν, βλέπειν, ὁρᾶν. Δέρκων, βλέπων, ὁρῶν. Omittendi enim Etym. M. p. 256, 51 et Zon. p. 490, ponentes δέρκω, et Suid. : Δέρκειν, βλέπειν.] Hinc est fut. 2 δρακῶ, aor. 2 ἔδρακον, δρακεῖν in infin. [Æsch. Ag. 602 : Τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν; Eur. Herc. F. 951 : Ἄλλος εἰς ἄλλον δρακὼν, et alibi.] Pass. etiam vox et med. in act. quoque signif. usurpantur. Unde Il. Γ, [342] : Δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας· [conf. Ψ, 815;] P, [675] : Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Hesiod. Sc. [160] : Δεινὸν δερκομένη. [Et plur. Aristoph. Ran. 1436 : Φόνια δερκόμενον. Æsch. Eum. 34 : Δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Hesiod. Sc. 236 : Ἄγρια δερκομένω. Apollod. 1, 6, 3, 4 : Πῦρ δὲ ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. Confert Heyn. Oppian. Cyn. 4, 164 : Δερκόμενος χαροποῖσιν ἐπ' ὄμμασιν αἰθόμενον πῦρ. Adde Æsch. Sept. 53 : Λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. C. accus., ut sit Cerno, Hom. Il. N, 86 : Δερκομένοισι Τρῶας· Ξ, 141 : Φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένῳ. I. q. Vivo, Il. A, 88 : Ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, et sim. Od. Π, 439.] Et ap. Plut. Sol. [c. 9] : Δέρκονται εἰς ἥλιον. [Hesiod. Sc. 169 : Ἐς σφέας δερκομένων.] Et δερχθεὶς, Conspicatus, Aspiciens, ab ἐδέρχθην, s. δέρχθην, aor. 1 poet., Vidi, ap. [Æsch. Prom. 546 : Οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν· imperat. δέρχθητε ib. 93, 140,] Soph. Aj. [425 : Οἷον οὔτινα Τροία στρατοῦ δέρχθη. Partic. id. ap. Plut. Mor. p. 21, B et] ap. Pind. [Nem. 7, 4, et] ap. Athen. [13, p. 601] : Τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præt. med. δέδορκα [signif. præs. Tueor, Video] : ut [Hom. Il. X, 95 : Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν·] ὀξὺ δεδόρκασι, Lucian. [Calumn. non cred. c. 10.] Unde part. δεδορκὼς [Od. T, 446 : Πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς], Intentis oculis aspiciens, Rigido aspectu obtuens [et i. q. Vivens. Soph. El. 66, ubi δεδορκότα, schol. interlin. ζῶντα, ut βλέπων Aj. 977, 1086. Schweigh. V. supra], Aristot. in Physiogn. [2, p. 808, 4 Bekk.] inter signa τοῦ εὐθύμου, Ὑπνωδέστερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς, μήτε σύννουν, Bud. Et Gell. 2, 4 [immo 14, 4, 4] de Justitiæ imagine, quod Chrysippus Græce dicit : Παρθένος εἶναι λέγεται, καὶ σκυθρωπὴ γράφεται, καὶ συνεστηκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον καὶ ἔντονον, καὶ δεδορκὸς βλέπουσα, ipse Lat. reddit, Forma atque filo virginali, aspectu vehementi et formidabili, luminibus oculorum acribus, neque humilis neque atrocis, sed reverendæ cujusdam tristitiæ dignitate. [Adspectu intento et torvo, interpr. Jacobs. ad Philostr. jun. Imag. 3, 4, p. 116, 15 (ubi est : Βλέπων τε δεινῶς δεδορκὼς καὶ ἱκανὸν ἐς ἔκπληξιν ἀγαγεῖν, quod δεδορκὸς scrib. vidit Wyttenb.),

additque: « Est enim in δ. emphasis quædam, cujus antiquissimum, ni fallor, ex. est ap. Æsch. Suppl. 409: Δεῖ τοι ... ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα μηδ' ἄγαν δινώμενον. Unde Philostr. c. 5, p. 218, 2, de serpentibus animam jam agentibus: Καὶ τὰ ὄμματα οὐ δεδορκότα· c. 15, p. 137, 14: Καὶ χαροπὸν ἱκανῶς δεδορκὸς τὸ ὄμμα· Vit. Apoll. 3, 8, p. 100: Ὄμμα τε ὑποκάθηται τῇ ὀφρύϊ, δεινὸν καὶ ἀναιδὲς δεδορκός· sic distingue. Quare V. Apoll. 4, 20, p. 157: Ὀρῶντος δὲ ἐς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου δεδορκότως τε καὶ ὀργίλως, recte me emendasse puto pro δεδοικότως. » Plut. Mor. p. 15, B: Προκαταλάμβανε τὴν φύσιν αὐτοῦ διὰ τὸ μηδαμοῦ νωθρὸν, ἀλλὰ πανταχοῦ σφοδρὸν καὶ δεδορκός. Soph. Aj. 85: Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. Δερκόμενοι contrarii cæcis Æsch. Eum. 322: Ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν· 388: Δυσοδοπαίπαλα δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. Soph. OEd. T. 454: Τυφλὸς ἐκ δεδορκότος. Ib. 389: Ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός. Idem tribuitur rebus. Æsch. Pers. 1006: Ἔθεσθ' ἄελπτον κακὸν διαπρέπον, οἷον δέδορκεν ἄτα· Ag. 1179: Καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκὼς νεογάμου νύμφης δίκην. Vel dicitur de rebus quæ oculis non cernuntur. Æsch. Sept. 103: Κτύπον δέδορκα. Imperf. frequentat. Δερκέσκετο Hom. Od. E, 84, 158: Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δ. Male HSt.: « Δερκέσκω s. Δερκέσκομαι pro δέρκω, unde δερκέσκετο, i. e. ἔβλεπε, Od. » Id in δερδέσκετο corruptum ap. gramm. post Greg. p. 677, Bachm. An. vol. 2, p. 366, 17, 22. L. Dindorf.]

Δέρμᾰ, τὸ, i. q. δέρας et reliqua; sed hoc a verbo deduci censuisse videtur Eust., cum scribit δέρμα esse τὸ ἁπλῶς ἐκδερόμενον, at κῶας dici, ἐν ᾧ κεῖταί τις ἢ κοιμᾶται, ἀπὸ τοῦ κῶ ῥήματος. Quod annotat in Hom. Od. Ξ, [24]: Τάμνων δέρμα βόειον, εὔχροον· frequens est ap. eum h. v. [Herodot. 2, 91: Παρέχοντες ἄεθλα, κτήνεα καὶ χλαίνας καὶ δέρματα· Aristoph. Eq. 316: Δέρμα μοχθηροῦ βοός.] Δέρμα autem appellatur et Cutis. [Aristoph. Eq. 27: Πλὴν γε περὶ τῷ δέρματι δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν· 29: Ὁτιὴ τὸ δέρμα δεφομένων ἀπέρχεται· Pac. 746: Ὦ κακόδαιμον τί τὸ δέρμ' ἔπαθες. Herodot. 4, 64: Δέρμα δὲ ἀνθρώπου ἦν ἄρα σχεδὸν δερμάτων πάντων λαμπρότατον λευκότητι. Et ib. paullo ante. Demosth. p. 1200, 25: Ἠρόμην αὐτὸν πρὸς τῷ διαιτητῇ εἰ ἔτι δοῦλος εἴη ὁ Αἰσχρίων αὐτοῦ, καὶ ἠξίουν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι, ubi var. δείματι. Vox videtur aliena fuisse tragœdiæ, usurpata tragicis in fabulis satyricis, Æschylo fr. Ψυχαγ. ap. schol. Hom. Od. Λ, 134, Eurip. Cycl. 527, 528. Utitur tamen Pind. Pyth. 4, 161: Δ. κριοῦ, et ib. 241, Isth. 5, 45. || Δέρμα τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρὺν, Supercilium, Gl. || De Script. sancta dictum illustravit Vales. Emend. p. 8. || De cortice olivæ Theophr. H. Pl. 4, 14, 10: Ὁ τῆς ἐλαίας σκώληξ ἐὰν μὲν ὑπὸ τὸ δ. γένηται· et ib. paullo post (et 1, 2, 6: Περικαρπίων δέρματα). Geopon. 9, 19, 6: Δεῖ οὖν ἐλαφρῶς καὶ κούφως περιφέρεσθαι τὸν τροχὸν, ὡς μόνον τὴν σάρκα καὶ τὸ δ. τῆς ἐλαίας θλίβεσθαι. Et uvarum ib. 19, 9, 5: Τοῦ τῶν ῥαγῶν δέρματος. || Pera. Hesych.: Δ., πήρα καὶ δέσμη. L. Dindorf.]

Δερματικὸς, ἡ, ὸν, ut ἀργύριον, Lycurg. [ap. Harpocrat. v. Δερματικὸν, ubi ἀργύριον additur ab Harp., non ab Lyc.], Quod e pellium venditione provenit. [Ejusdem mentio fit bis in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 251. Ceterum δ., Pelliceus, est ap. Theophr. C. Pl. 1, 7, 3: Ὅσα δὲ ξυλώδη καὶ πυρηνώδη περίκειταί τισι, φυλακῆς χάριν οἰητέον, ὥσπερ καὶ τὰ δερματικὰ καὶ ὑμενώδη. Et Corticeus ib. 4, 1, 2: Τὰ μὲν ἐν κελύφεσι δερματικοῖς, ἔνια δ' ἐν ξυλώδεσι· 4, 2, 1: Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδ' ἄλογον ἔνια προτερεῖν τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν, οἷον ὅσα ἐν περικαρπίοις ἐστὶ σαρκώδεσιν, ... τὰ δ' ἐν δερματικοῖς ... χρονιώτερα. L. D. Membranaceus. Aristot. Hist. an. p. 495, 8 Berol.: Ἔστι δ' ὑμὴν δερματικὸς ἡ μῆνιγξ ὁ περιέχων τὸν ἐγκέφαλον. Figurate Epiph. t. 1, p. 187, D: Ὕστερον δὲ περιτεθεῖσθαι λέγουσιν αὐτῷ τὸν δερματικὸν χιτῶνα· τοῦτο δὲ τὸ αἰσθητὸν σαρκίον εἶναι λέγουσι, Carnem illam quam cernimus; et Greg. Nyss. t. 1, p. 637, C: Ἀποδύεται τὸν δερμ. ἐκεῖνον χ., respicientes ad Genes. 3, 21, ubi est, χ. δερματίνους. Hase.]

Δερμάτινος, η, ον, Coriaceus, Cutis speciem præ se ferens. [Ruscus, Pelliceus, Scorteus, Gl. Hom. Od. Δ, 782, Θ, 53: Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι, unde Hesych.: Τροποὶ, δεσμοὶ δερμάτινοι. Strabo 16, p. 778: Δερματίνοις πλοίοις. Schol. Lycophr. 634: Οἱ δερματίνους χιτῶνας ἔχοντες. Suid. v. Δερρίδιον: Σκιάδειον δερμάτινον. Matth. 3, 4, Marc. 1, 6: Ζώνην δ.]

Δερμάτιον, τὸ, Pellicula. [Poll. 1, 147: Τὰ δ' ἐπανεστηκότα δερμάτια περὶ τὸν ἄξονα κατὰ τὰ παραξόνια παρατρόχια. Mœris p. 301: Πομφόλυγες τὰ δερμάτια, ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν. Ammon. p. 141: Φασκώλιον δέ ἐστι δερμάτιον. Harpocrat. in Δερματικόν: Τὸ ἐκ τῶν δερματίων. Aristot. Physiogn. p. 807, 18 Berol. inter signa ingeniosi: Τὸ σῶμα λευκέρυθρον καὶ καθαρόν· τὸ δερμάτιον λεπτόν.]

[Δερματὶς, ἰδος, ἡ, Cutis. Phot. Epist. 241, p. 364: Τῆς ἐπαλειφούσης αὐτὸ (crus) σαρκὸς καὶ τῆς δερματίδος.]

[Δερματοθήκη, ἡ, Suid. v. Συήνη, quod v.]

[Δερματομαλάκτης, ου, ὁ, Pellio, Gl. Schol. Plat. Gorg. p. 357 Bekk.: Σκυτοδεψὸν δὲ τὸν δερματομαλάκτην ἢ βυρσοδέψην. Phot. et Suid. in Σκυτοδέψης.]

[Δερματοπώλης, ου, ὁ, Pellio, Gl.]

[Δερματόρραφος, ὁ, Pellio, Sutor, Gl.]

[Δερματουργικὸς, ἡ, ὸν, Ad pellionem pertinens. Plat. Politic. p. 280, C: Τὴν τῶν ὁλοσχίστων σκεπασμάτων θεραπείαν δερματουργικήν. Unde repetit Pollux 7, 208.]

[Δερματουργὸς, ὁ, Pellio, Gl.]

[Δερματοφαγέω, Pellibus vescor. Strabo 16, p. 776: Ὥστε μὴ κρεοφαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀστοφαγεῖν καὶ δερματοφαγεῖν.]

Δερματοφορέω, Pellem s. Pelles gesto, Pellibus amictus sum. [Schol. Apoll. Rh. 1, 324.]

[Δερματοφόρος, ὁ, ἡ, Pellem gestans, Pelle amictus. Strabo 16, p. 776: Γυμνῆται δὲ καὶ δερματοφόροι.]

[Δερματοχιτὼν, ῶνος, Scortea, Gl. || Vestem pelliceam gestans. Schol. Lycophr. 634: (Σισυρνοδῦται) οἱ δερματοχίτωνες (sic), οἱ δερματίνους χιτῶνας ἔχοντες, οἱ τὸ δέρμα ἐνδυόμενοι. Boiss.]

[Δερματόω, Pelliculo. Gl.: Δερματῶσαι, Pelliculare. Hesych. v. Ἰσχαλωμέναι.]

Δερματώδης, ὁ, ἡ, Coriaceus, Cuteus, Polit. Mollis instar cutis, Gaza. [Pellitus, Gl. Theophr. H. Pl. 4, 3, 3: Τὸ δ' ἐκτὸς οὐ σαρκῶδες, ἀλλὰ δερματωδέστερον· 6, 2, 2: Ἔχει δὲ ὁ μὲν λευκὸς τὸ φύλλον δερματῶδες. Aristot. H. A. 2, 13: Καλύμματι ... δερματώδει. Proculus ad Hes. Op. 534: Δερματῶδες τὸ ὕφασμα.]

Δέρμη, Hesychio [ponenti suo loco ead. signif. vocem Δέσμη et Δέμει] ὁδὸς, Via, Suidæ πόλις. [Steph. Byz. in Δέρβη, quod v.: Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. L. Dindorf.]

[Δέρμητες, Hesychio οἱ ἐξ ἐφήβων περισσοί.]

Δερμηστὴς, Animalculum quoddam a consumendis pellibus ita dictum, Suid., Etym., Hesych. [Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 14, memorans etiam Aristarchi sententiam, de qua plenior ceteris Harpocratio: Δερμιστὴς (sic) Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐπείθην. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μᾶλλον εἴη ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμιστὴς (hæc ostendunt Harp. etiam scripsisse δερμηστὴς) ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. Δερμηστὴς cum ὠμηστὴς comparat Valck. ad Herod. 8, 95.]

Δερμόπτερος, ὁ, ἡ, Membranis volans, Cui membranaceæ pinnæ sunt. Aristot. H. A. 1, 5: Τὰ δὲ (τῶν πτηνῶν ἐστὶ) δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. Ubi fortassis pro ἀλώπηξ leg. τέττιξ, quum Plin. dicat, membranis etiam cicadas volare, sicut alibi tradit vespertilioni membranaceas pinnas esse. [Iterum HSt.:] Δερμόπτερα pro Δερματόπτερα vocantur Quæ cuteas habent alas, s. Quibus cutis vicem alarum præbet; in quibus est Vespertilio. [Ælian. N. A. 11, 37 ex Aristot. Wakef. Eundem, ut solet, secutus Basil. M. vol. 1, p. 72, E: Τὰ δὲ δερμόπτερα, ὡς τὰς νυκτερίδας. Respexit eod. Suid. in Δερμόπτερα. L. D.]

[Δερμότυλος, Pallad. Hist. Laus. p. 138, 12.]

Δερμύλλω, Excorio; Pudendi glandem detego. Schol. Aristoph., Etym. et Hesychio [et Zon. p. 490] αἱμοποτέω, Sanguinem poto; sed addentibus, nonnullos exp. ἐκδέρω, Excorio, Pelle nudo. Sic et Suid. δερμύλλοντα esse dicit αἱμοποτοῦντα ἢ ἐκδέροντα. E schol. Aristoph. [Nub. 731] exp. Pudendum membrum at-

trecto et glandem detego, quod infra δέφω. [Conf. Δερκύλλω.]

[Δερξίας, α, ὁ, Derxias, n. pueri, Anth. Pal. 7, 544. ἴᾶ L. Dindorf.]

Δέρξις, εως, ἡ, Visio, Actio ipsa videndi. Plut. [Mor. p. 432, B ex orac.]: Κωφοῦ τ' ἀκοὴν, τυφλοῖό τε δέρξιν, Quis surdi auditus, quæ visio cæci. [Hesych.: Δέρξιος, ὄψεως. Zon. p. 483: Δέργματα καὶ δέρξεις, αἱ βλέψεις.]

Δέρος, i. [q. δέρας, Pellis], Ion. ut vult Etym. [Soph. fr. Aj. Locr. ap. sch. Arist. Av. 934 et al.: Παρδαληφόρον δέρος. Eurip. Phœn. 1120, λέοντος δέρος. Utitur et Nicand. Ther. 821, 925.] Apoll. Rh. 2, [120]: Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος. Et δέρει ἐπικρυπτόμενος, Pelle intectus, VV. LL. [Apollod. 1, 9, 1, 6: Τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει Φυξίῳ, τὸ δὲ τούτου δέρος Αἰήτῃ δίδωσιν, ubi est varietas δέρος, ut ib. 16, 5, Apoll. Rh. 1, 245; 2, 1207; 3, 404; 4, 384; 4, 1319, Diod. 4, 15, 32, 40, 46, 47, 48, 56, Eur. Med. 5, ubi v. Porson. Tzetz. Hist. 4, 934: Λέοντος δέρος ἐνδυθείς. Id. 9, 140 sq. sæpius de membrana s. scytala Laconica. Conf. Δέρρος. L. Dindorf.]

[Δέρρα. V. Δερριᾶτις, Δέρρις utrumque.]

[Δερραῖος, Membranaceus, Gl. Scribend. videtur Δεραῖος.]

[Δέρρη Æol. pro δειρὴ perhibens Etym. M. p. 262, 57 fort. finxit tantum, ut ab eo duceret δέρρις. L. Dindorf.]

[Δερριᾶτις, ιδος, ἡ, Derriatis, gent. fem. a Derra vel Derrio, loco Laconicæ. Pausan. 3, 20, 7: Τοῦτό τε οὖν τὸ Λαπίθαιόν ἐστιν ἐν τῷ Ταϋγέτῳ καὶ οὐ πόρρω Δέρριον, ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος ... Μετὰ δὲ τὸ Δέρριον ... ἔστιν Ἅρπλεια. Steph. B.: Δέρρα, τόπος Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Δερραῖος ἢ Δερρεάτης, ἀφ' οὗ Δερρεάτιδος Ἀρτέμιδος ἱερόν. Δέριον n. pr. properoxyt., quod fort. scr. Δέρριον, memorat Arcad. p. 119, 23. L. Dindorf.]

Δερρίδιον ap. Suid. [et Zon. p. 484], Umbraculum coriaceum, σκιάδιον [σκιάδειον ed. Mediol. recte cum libro uno Gaisfordi] δερμάτινον.

Δερριδόγομφοι πύλαι, ap. Hesych. αἱ δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα.

Δέρριον, τὸ, Cilicium, τρίχινον σακκίον [σακίον], Hesych.

[Δέρριον. V. Δερριᾶτις.]

Δέρρις, εως, ἡ, [Pellis, Corium. Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 22: Δέρρις· τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ ἀμάλακτα, καταχρηστικῶς δὲ πάντα. Hesych.: Δέρρις, δέρμα, βύρσα. Diod. 20, 90: Δέρρεις κατεπέτασαν. Apollod. Poliorc. p. 15, 25: Τούτοις δέρρεις περικρεμνῶνται κατὰ τὰ μέτωπα, et ib. p. 16, 16, et ubi τρίχιναι leg. pro τρίχινοι p. 17, 23.] Thuc. 2, [75]: Καὶ προκαλύμματα εἶχε δέρρεις καὶ διφθέρας. || Vestimentum densum e pilis, Cilicium, VV. LL. e Bibl. Interpr. Vide et Hesych. [Δέρρις (cod. δέρραις), τὸ παχὺ ὕφασμα, ᾧ εἰς παραπέτασμα ἐχρῶντο· ἴσως δὲ καὶ δερματίνοις ἐχρήσαντο περὶ τῶν αὐλῶν (fort. leg. ἐχρ. παραπετάσμασι). Et sim. Etym. M. p. 257, 13, addens: Εὔπολις, Γυνὴ μέλαιναν δέρριν ἠμφιεσμένη, ἐπὶ τοῦ ἱματίου. || Δέρρα fem. Apollod. Poliorc. p. 29, 21: Τὰ δὲ ἐφ' ἑκάτερα πλευρὰ διὰ τὰ πλάγια βλήματα ἀπὸ τῶν μεσοστατῶν ... ἐπιζεύγνυται σανίσιν ἡ δέρραις κεχαλασμέναις, Pellibus laxis. Leg. videtur δέρρισι. L. Dind.]

[Δέρρις, εως, ἡ, Derrhis, 1. Thraciæ prom. Ptolem. 3, 130: Δέρρις ἄκρα. Steph. Byz. in Τορώνη: Ἀπὸ τοῦ Καναστραίου ἕως τῆς Δέρρεως. Strab. Epit. l. 7. Quo fort. referendum Δερὶς emporium Thraciæ ap. Scylac. p. 27. 2. Africæ prom. Ptolem. 4, 5: Δέρρις ἄκρα. V. etiam Δέρις. Τὸ Δέρρον et τῆς Δέρρας in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 485. L. Dindorf.]

Δερριστὴρ, ῆρος, ὁ, ap. Hesych. περιδέραιον ἵππου. [Equi collare. Scr. videtur δεριστήρ.]

Δερριστὴς, οῦ, ὁ, Hesychio κυνάγχης περιαυχένιος, [Collare caninum. Scr. videtur δεριστής. Zon. p. 476: Δερηστὴρ ὁ συνέχων (συνάγχη περὶ τὸν τράχηλον Cyrill. ap. Albert.) περιτραχήλιος, vitiose.]

[Δέρρον. V. Δέρρις.]

[Δέρρος, τὸ, Pellis, Corium, LXX sec. Hexapl. Jud. 4, 18: Ἐν τῷ δέρρει αὐτοῦ, ubi alii legunt ἐν τῇ δέρρει. Fort. autem ibi leg. τῷ δέρρει. Schleusn. Lex. V. T. Schol. Hom. Il. M, 22: Βόεια γέρρα, ὅ ἐστι δέρρα. Leg. δέρα. L. Dindorf.]

[Δερσαῖοι, οἱ, Dersæi, gens Thraciæ, Herodot. 7, 110, Thucyd. 2, 101. Conf. Δεραῖοι.]

Δέρτρον, Membrana vel potius ἐπίπλους intestinis cohærens. Antimach. [fr. 107]: Χολάδας δέρτροισι καλύψας. Vide et alias huic vicinas signiff. ap. Etym. et Eust. in Od. Λ, [578]: Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον, Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Ubi et quidam δέρτρον esse putarunt Illam duriorem rostri partem, qua cibum capiunt aves: alii pro Toto rostro acceperunt. Hesychio δέρμα, ὑμὴν, λαπάρα, ἦτρον, ὑπογάστριον· sed addit, esse potius τὸ περιτόναιον, s. ὑμένα ἐπίπλουν. Idem δέρτρα exp. τύμπανα. [Hippocr. Epid. 5, p. 1149, E: Ἀνατμηθὲν τὸ δέρμα ὁπὴ ἐφάνη ἐς τὸ δ. ἐπὶ θάτερα ἀφίκουσα. Et ib.: Ἐν τῷ σώματι ἡ σηπεδὼν ξηρὴ τοῦ δ. πολλή. Lycophro 880: Θρυλλιγμάτων δέρτροισι προσσεσηρότας.]

[Δέρτων, ωνος, ἡ, πόλις Λιγυρῶν (scr. Λιγύρων). Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια, τὴν καλουμένην Δέρτουνα (Δέρτωνα intt.) πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν Δερτώνιος, ὡς Ἀντρώνιος, Steph. Byz. Straboni 5, p. 217, qui inter Genuam et Placentiam ponit, Δέρθων, Ptolemæo 3, 1, Δερτῶνα. L. Dindorf.]

[Δερτῶσσα, ἡ, Dertossa, urbs Iberiæ, Strab. 3, p. 159, 160.]

Δέρω, Excorio, Pellem detraho. Hom. non semel, ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, Virg., Tergora diripiunt costis. [Imperf. Il. Η, 316, Od. Τ, 421: Τὸν (bovem) δέρον· Il. Ψ, 167: Μῆλα καὶ ... βοῦς πρόσθε πυρῆς ἕδερόν τε καὶ ἄμφεπον· Ω, 622: Ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· Od. Κ, 533, Λ, 46: Μῆλα ... δείραντας κατακεῖαι. Solon ap. Plut. Sol. c. 14: Τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι. Aristoph. Eq. 370: Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς, ubi not. duplex structura. Lys. 158: Τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην.] Δαρήσεται, fut. 2 pass. Δεδάρθαι, Excoriatum esse. Ἄδειρεν, pro ἔδειρεν dici Hesych. tradit. || Cædo, Verbero, Acta 5, [40]: Δείραντες παρήγγειλαν κ. τ. λ. Sed Δαίρω hac in signif. usitatius est. [Contra Antiatt. Bekk. An. p. 89, 4: Δέρειν τὸ τύπτειν, οὐχὶ τὸ ἐκδέρειν. Atque Aristoph. Ran. 619: Μαστιγῶν, δέρων· Vesp. 485: Ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας. Gl.: Δέρω, τύπτω, Vapulo, Castigo. Δέρω, ἐκδέρω, Cædo. Δέρεται, Vapulat. Martyr. S. Titionis ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 449, C: Τύπτεται ξύλοις καὶ αὖθις πάλιν δέρεται ξύλοις. Suid. vero: Δαίρω τὸ τύπτω, δέρω δὲ τὸ ἐκδέρω, errore lapsus contrario quo Antiatt. Imperat. aor. 2 δάρηθι memorat gramm. Bekk. An. p. 1290. Rariorem aor. 1 Antiatt. ib. p. 89, 5: Δαρθεὶς, ἀντὶ τοῦ δαρεὶς, Νικόχαρις (Νικοχάρης) Κενταύρῳ. Nihilo secius ego Diod. 4, 47 ἐκδαρέντος non duxi mutandum librorum meliorum scriptura ἐκδαρθέντος. Δέδραται pro δέδαρται dictum ab Aristoph. Pac. 1039, temere credidit schol., quum sit a δρᾶν. Forma δείρω, de qua Hesych.: Δείρειν, ἐκδείρειν, utuntur Herodot. 2, 39: Σῶμα μὲν δὴ τοῦ κτήνεος δείρουσι (idemque in comp. ἀποδ.)· Philostr. V. Apoll. 5, 42, p. 225: Τὰ δειρόμενα ... τῶν ἱερείων. Schol. Ven. Il. Ε, 9: Δάρης· ἤτοι παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω, sed quem scripsisse δέρω κ. ἐκδέρω ostendere videntur sequentia, Καὶ ἐχρῆν γε αὐτὸ εἶναι Δέρης, ὡς Φέρης· ἐτράπη οὖν τὸ ε εἰς α. Sic Aristoph. Av. 365 pro δαῖρε libri plerique exhibent δεῖρε. Metaph. Cor. 2, 11, 20: Ἀνέχεσθε γὰρ, εἴ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ ... εἴ τις ἐπαίρεται, εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει, Ignominia vos afficit.]

Δεσαύχενες ἀσκοὶ, dicuntur teste Hesych., διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων δεδέσθαι, Quoniam e collis ligantur, s. potius Quia eis colla obligantur. Perperam ap. Etym. scriptum δυσαύχενες. [V. Μεσαύχην.]

[Δεσιλοὶ, gens Thracia, sec. Hecatæum in Europa. Steph. Byz. Libri duo Δάσιλοι, utrumque adversus ordinem literarum, qui ferret Δεζιλοὶ, ut conj. Holst.]

Δέσις, ἡ, Ligatio, Connexio, Junctura, [Copulatio, Alligatio, Ligamen, Gl.] ut τῶν νεύρων. [Phryn. Bekk. An. p. 36, 29: Δέσις ὁ δεσμός. Apollod. Poliorc. p. 24: Δέσις κριοῦ. Et ib. 25. De fune, quo equi junguntur curribus, Hesych. v. Ἄσειρος ἵππος, Ὁ μὴ ἔχων σειρὰν μηδὲ δέσιν. Papyr. Æg. Musei Lupar. ap. Le-

tron. *Journal des Savants, juin* 1833, p. 330 : Δέσιν ἔχων χρυσίου ἐπισήμου μναιεῖα γ, πίνας ι ... Confert Letronnius p. 335 ζώνην χρυσίου ap. Ælian. V. H. fr. p. 1027 Gr., ut sit genus marsupii s. crumenæ. Improprie Δέσις γαστρὸς, Obstructio alvi, contraria λύσει, in opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 122, D. L. D. Aristot. Poet. c. 18 : Ἔστι δὲ πάσης τραγῳδίας τὸ μὲν δ. τὸ δὲ λύσις, Nodus et solutio. Ligatum, Vinculum, Int. Gr. Sir. 45, 13 : Ἐν δέσει χρυσίου ἔργον λιθουργοῦ. Herodian. 8, 4 : Δένδρων στοίχοις ἴσοις ἀμπέλων τε πρὸς ἀλλήλας δέσει πανταχόθεν ἠρτημένων ἐν ἑορτῆς σχήματι στεφάνῳ ἄν τις τὴν χώραν κεκοσμῆσθαι ἐτεκμήρατο.]

Δέσμα, τὸ, Vinculum, Ligamen. Od. Θ, [278] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντη· A, [204] : Οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι· Il. X, [468] : Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα. [H. Apoll. 129 : Οὐδέ τι δέσματ' ἔρυκε. Schol. Lucian. Asin. c. 10 : Ἄμμα) δέσμα.]

[Δεσμάτιον, τὸ, Manipulus. Schol. Theocr. 4, 18 : Κώμους, ἡ δέσμη ἤτοι τὸ δ. Kall.]

[Δέσμευμα, τὸ, Ligatio. Nicet. Chon. ap. Fabric. Bibl. Gr. 4, 413 ed. pr. Boiss.]

[Δέσμευσις, εως, ἡ, Ligatio. Photius : Σείρωσις, δ. L. D. Conjectio in vincula, Captura. Achm. Onirocr. p. 211, 29 : Εὑρήσει ἐξουσίαν ἀπὸ βασιλέως διὰ δεσμεύσεως μεγίστου Σαρακηνοῦ. Hase.]

[Δεσμευτὴς, οῦ, ὁ, Vinctor. Schol. Opp. Hal. 3, 373.]

Δεσμευτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad ligandum. [Plato Leg. 8, p. 847, D : Ἡ μεταλλευτικοῦ κτήματος ἢ δεσμευτικοῦ.]

Δεσμεύω, Ligo. [Nodo addunt Gl. Eur. Bacch. 616 : Ὅτι με δεσμεύειν δοκῶν. Strattis ap. Suid. v. Τοπεῖον : Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείοις ἄνδρες, et Plato citati a Piers. ad Moerin p. 130. Schæf. Manetho 5, 156 : Δεσμευόμενός θ' ὑπὸ μαζῶν κυανέῳ πελάγει ὑπονήχεται. Wakef. Hesiod. Op. 479 : Ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος. Hom. H. Bacch. 17 : Τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἑλόντες; Apollod. 2, 1, 3, 4 : Οὗτος ἐκ τῆς ἐλαίας ἐδέσμευεν (l. ἐδέσμευσεν) αὐτήν. Etym. M. p. 508, 13 : Τὸ σχοινίον τὸ δεσμεῦον τὴν κλίνην, et alii multi recentiorum. Magis Attice dici δοῦσιν quam δεσμεύουσιν Mœridis opinio est p. 130.]

Δεσμέω etiam dicitur ead. signif., unde ἐδεσμεῖτο ἅλύσεσι, Lucas 8, [29. Δεσμεῖται, Deplectitur, Gloss. Olympiod. Ms. in Platonis Gorg. 20 citavit Routh. Mœris p. 122 : Δέω Ἀττικῶς, δεσμῶ Ἑλληνικῶς. Thom. M. p. 199 : Δέων κάλλιον ἢ δεσμῶν· 821 : Συνδεῖ κάλλιον ἢ δεσμεῖ. Schæfer. Clem. Strom. p. 569. Wakef. Demetr. Hieracosoph. p. 32 : Δέσμει τὸ κρέας ἐπὶ τοῦ ξύλου. Tzetz. Hist. 6, 572 : Δεσμεῖται τῷ Πενθεῖ· 588 : Δεσμεῖ κρατήσας τοῦτον. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 9, B : Δεσμῆσαι ἐνεῖραί τε πρὸς κοντόν. Theophyl. Mart. xv mart. vol. 3, p. 504, B : Δεσμεῖσθαι καὶ κολάζεσθαι. L. Dind.]

Δέσμη, ἡ, Fasciculus, Gall. *Liasse*, itidem a ligando. [Δέσμη, Marina (f. Manna) fascis, Fasciculus, Mannue (sic). Δ. λαχάνων, Fascis oleraris. Δ. ξύλων ἢ ῥάβδων, Fasciculum. Δ. χόρτου, Manipulus, Manipulum. Δέσμαι, Mannæ, Manicæ, Gl.] De q. v. δέσμη male intellecta vide quæ dixi in Ἀγκαλίς. Athen. p. 263 [14, p. 618, D] : Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἁμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην, οὖλους, καὶ ἰούλους, κ. τ. λ. Sed reperio etiam δεσμὸς ap. Polluc. [an 2, 139 : Ἀγκαλίδες, οἱ τῶν ξύλων δεσμοί·] et Eust. [Il. p. 1162, 37. Id. p. 862, 27 : Δεσμοὶ δάδων, et δεσμοὶ ξύλων p. 1283, 42] hac in signif., ubi dicunt φρυγάνων δεσμόν. [Schol. Opp. Hal. 4, 419 : Φακέλους, δεσμά. Schæf. Alexis ap. Athen. 14, p. 652, C : Καὶ θύμου δέσμαι τινές. Hemst. Schol. Theocr. 4, 18 : Κώμους, δέσμη χόρτου. Athen. 15, p. 700, B : Ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα, οἱ δὲ τὴν ἔκ τινων ξύλων τετμημένων δέσμην. Geopon. 9, 25, 1 : Κοριάνου δεσμήν (sic). Eod. accentu 17, 17, 2 pro δέσμην cod. Gud. δεσμεῖν. Hesych. : Ἀγκαλίδες, αἱ τῶν φρυγάνων δεσμαὶ (sic) ἢ μερίδες, et : Ἀμάλαι, αἱ δεσμαὶ τῶν δραγμάτων, sed accentus in prima ponitur in Ἄμαλλα et Καμάρης. Demosth. p. 934, 26 : Δέρματ' αἴγεια, δύο δεσμὰς ἢ τρεῖς. Theophr. H. Pl. 9, 17, 1 : Δέσμας ὅλας (hellebori). Aristot. ap. Dionys. De Isocr. c. 18, p. 576 : Μηδ' ὅτι δέσμας πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκρατείων περιφέρεσθαί φησιν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστοτέλης. Matth. 13, 30 : Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας.]

[Δέσμημα, τὸ, Fascis, Manipulus. Tzetz. ad Hesiodi Op. v. 479 : Ὥστε ἑκατέρωθεν εἶναι τοῦ δεσμήματος τῶν σταχύων τὰς κορυφάς. L. Dindorf.]

[Δεσμίας, ὁ. Hesych. : Δεσμίης μάστιγας ἄξιός ἐστι δεσμῶν. Kust. : Fort. leg. Δεσμίας, ὡς μαστιγίας, ὃς ἄξιός ἐστι δεσμῶν.]

[Δεσμίδιον, τὸ, Manipulus. Diosc. Parab. 2, 64. Matth. Med. p. 84 fin : Ἴων δεσμίδια σμ'. L. D. Jul. Afric. Cest. p. 299, C, D; Nonnus De morb. cur. p. 6, B. Hase.]

[Δέσμιον, τὸ, Manipulus. Alex. Trall. 9, p. 158. || Vinculum. Anth. Pal. 9, 479 : Σεῖο νόον πέτρωσεν ἀμείλιχα δέσμια πέτρης. Heliod. Æth. 9, p. 40 : Καὶ τά τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσᾶ ἐπιβάλλειν. Schæf.]

Δέσμιος, α, ον et ὁ, ἡ, pro δεσμώτης, quod usitatius est, Vinctus, qui est in vinculis, in carcere, N. T. aliquoties : δέσμιοι σκότους, Vinculis tenebrarum irretiti, e Sapient.; δέσμιοι τῆς γῆς, Naz., Quos terræ vincula irretiunt, vel coercent, VV. LL. Sic δέσμιοι τῆς σαρκός. [Æsch. Eum. 332 et 345 : Ὕμνος ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν. Soph. Aj. 299 : Τοὺς δὲ δεσμίους ἠκίζετο. Conf. Phil. 608, 679. Fem. δεσμία id. fr. Hercul. ap. Athen. 9, p. 375, D : Φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν. Ita Casaub. Libri δεσμίων. Et quidem agi de porca clarum est ex verbis Ath. : Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν. Eur. vero Bacch. 226 : Ὅσας μὲν οὖν εἵληφα, δεσμίους χέρας σώζουσι πρόσπολοι. Id. ib. 615 : Οὐδέ σου ξυνῆψε χεῖρα δεσμίοισιν ἐν βρόχοις; Rhes. 74 : Οἱ δ' ἐν βρόχοισι δέσμιοι λελημμένοι Φρυγῶν ἀρούρας ἐκμάθωσι γαπονεῖν, ubi liber unus δεμένοις, i. e. δεσμίοις. Anth. Pal. 12, 113 : Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἦλω. Diod. 18, 66 : Τοὺς περὶ Φωκίωνα συλλαβὼν ἀπέστειλε δεσμίους εἰς τὰς Ἀθήνας. Palæph. 2, 7 : Εἰ μὲν ἔποιτο, λελυμένον ἐλθεῖν, εἰ δὲ μὴ, δέσμιον. Superl. annotavit Phryn. Bekk. An. p. 34, 23 : Δεσμιώτατος σημαίνει τὸν ἄξιον δεσμοῦ διὰ κακουργίαν.]

Δεσμὶς, ίδος, ἡ, Fasciculus, Parvus fasciculus, ponitur et pro δέσμη. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 626, 20 : Μίνθης δεσμίδα μικρήν· 26 : Δικτάμνου δεσμίδα. Scott. Theophr. H. Pl. 9, 16, 2 : Τιθέασι δὲ καὶ τὰς δεσμίδας ἐν νάρθηκι. Gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 432, 21 : Κώμους, ἡ δεσμὶς τοῦ χόρτου, quod alii gramm. dicunt δέσμη.]

[Δεσμόβροχος, ὁ, Vinculum et laqueus. Maneth. 5, 133 : Δεσμοβρόχους, εἱρκτάς· i. e. δεσμὰ, βρόχους. Conf. dicta in Γυναικόπαιδα. L. Dindorf.]

[Δεσμόλυτος, ὁ, ἡ, Vinculis solutus. Greg. Naz. Christ. Pat. p. 296, D : Οὗ δ' ἂν λύσητε δεσμὸν ἀμπλακημάτων, καὶ δεσμόλυτος εὑρεθήσεται τότε.]

Δεσμὸς, ὁ, Vinculum, [Alligamentum, Nodus, Nexus, Nexum, Ergastulum, Copulatio. Δεσμὰ, Compedes, Ligamentum, addunt Gl. Hesych. : Δεσμὸς, ἧλος. Δεσμοὶ, ἧλοι, Claves]. Hom. Il. E, [391] : Χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. [Et alibi sæpe. Plur. δεσμοὶ Od. Θ, 296, 340, Λ, 293. Epigr. ap. Herodot. 5, 77 : Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες παῖδες Ἀθηναίων ... δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν. Ligamentum in genere. Athen. 15, p. 674, B : Φασὶν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς περὶ τὸν οἶνον πόνους τῶν κεφαλαλγιῶν δεσμοὺς εὕρισκον τοὺς τυχόντας· 675, C : Ἐδέησεν οὖν βοηθημάτων τοῖς ἐν τῷ πότῳ κεφαλὴν ἐπιθλιβεῖσιν· ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν προχειρότατος ... Lucian. Ver. H. 2, 6 : Δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις· οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός. Conf. Toup. Em. vol. 1, p. 375. De loris quibus jumenta junguntur curribus Xen. An. 3, 5, 10 : Δεήσομαι δὲ καὶ τῶν δεσμῶν, οἷς χρῆσθε περὶ τὰ ὑποζύγια· Equ. 5, 4 : Χαλᾷ ἡ διασπᾷ τὰ δεσμά.] Et plur. δεσμοὶ vel δεσμά : et δέσματα ap. Hom. Plut. De fœn. [p. 829, A] : Ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Philo De mundo : Τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμά. [De pl. δεσμὰ Mœris p. 127 : Δέσμα οὐδετέρως Ἀττικῶς, δεσμοὶ ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς, et similiter Eust. Od. p. 1598, 17. Pseudophilemo p. 300 : Δέσμα, μὴ δεσμὸν ἐρεῖς· οὐ γὰρ δεῖ ἀρρενικὸν ποιεῖν. Utrisque consentit Thomas p. 204, ubi acc. recte ponitur in secunda. Utuntur pl. δεσμὰ Hom. H. Merc. 157 : Ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα, et ib. 409; H. Bacch. 13, tum Æsch. Prom. 52, 513, 991, et

sæpius Eurip., qui Bacch. 518, 634 utitur forma masc. Clem. Paed. 2, 12, 122, p. 244 : Δεσμὰ ἑαυταῖς περιθεῖσαι πλούσια μυρία, cit. Kall. Neutr. sing. ponit Hesych. : Δεσμὸν οὐδετέρως Ἀττικοί· καὶ σημεῖον παρὰ τοῖς θύταις. Postremis Alb. confert ejusd. gl. Γλῶσσαι, σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἥπατος παρὰ τοῖς θύταις.] Et, ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν [Lucian. Tox. c. 29], Præfectus carceris, VV. LL. [Diod. 14, 103 : Τοὺς αἰχμαλώτους εἰς δεσμὰ καταθέμενος.] Δεσμὸς, quod Lat. Nexus, ut in quadam lege ap. Dem. In Timocr. [712, 20] : Εἴ τινι προστετίμηται δεσμοῦ, Si quis nexu multatus est. [Ib. 747, 18 : Οἷς ἐξουσία ἐστὶ καὶ δεσμὸν καὶ ἄλλο ὅ, τι ἂν βούλεται καταγιγώσκειν· 20 : Ὡς μὲν οὖν ἔξεστιν ὑμῖν δεσμὸν καταγιγνώσκειν. Xen. Cyr. 3, 1, 24 : Δουλείαν καὶ δεσμὸν φοβούμενοι. Thucyd. 7, 82 : Μὴ ἀποθανεῖν μηδένα μήτε βιαίως μήτε δεσμοῖς ... Pseudodem. p. 1133, 13 : Ἢ ὑπ' ἀνάγκης ἢ ὑπὸ δεσμοῦ καταληφθείς. || Metaph. Anth. Pal. 6, 27 : Ἄγκυραν ... δεσμὸν ἀέλλης· 7, 242 : Πάτραν, πολύδακρυν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔχουσαν· 9, 362 : Οἷα δὲ νύμφη νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα περίπλοκον ἡδεῖ δεσμῷ κείμενον ἐν κόλποισιν Ὀλύμπιον εὔνασεν ὕδωρ (Arethusa). Oppian. Hal. 4, 306 : Δεσμὰ πόθων. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, C : Ἅπαν ... ὅσον κατὰ φιλίας δεσμὸν, τοῖς γονεῦσι ταύτης συνείποντο. Basil. M. vol. 1, p. 84, A : Οὐδὲν καινὸν παραινεῖ Παῦλος, ἀλλὰ τὰ δεσμὰ τῆς φύσεως ἐπισφίγγει. Diog. L. 8, 31 : Δεσμὰ δὲ εἶναι τῆς ψυχῆς τὰς φλέβας καὶ τὰς ἀρτηρίας καὶ τὰ νεῦρα· ὅταν δὲ ἰσχύῃ καὶ καθ' αὑτὴν γενομένη ἐρημῇ, δεσμὰ αὐτῆς γίνεσθαι τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα. || Ansas interpr. quidam Hom. Il. Σ, 379 : Οἱ δ' ἤτοι (tripodes) τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο· τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς. Ubi schol. : Δεσμοὺς δὲ τὰς λαβὰς ἢ τοὺς ἅλους, οἷς ἐστήρικται ἡ λαβή. Atque schol. O, 713 : Μελάνδετα) μελαίνας λαβὰς ἔχοντα· τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης. Conf. fort. Athen. 11, p. 500, A, quem cit. Schneid. : Ἔχουσι μέντοι (οἱ Ἡρακλεωτικοὶ σκύφοι) πρὸς τοὺς ἄλλους διαφοράν· ἔπεστι γὰρ ἐπὶ τῶν ὤτων αὐτοῖς ὁ λεγόμενος Ἡράκλειος δεσμός. L. D. || Δεσμὸς in articulis vinculum dicitur, quum articulus flecti aut intendi nequit post luxationes. Hippocr. De fract. p. 776, C : Φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δ. τοῦ ἄρθρου. Foes. OEc. Hipp.] Δεσμὸς ponitur et pro Fasciculo, de quo vide Δέσμη. [Confus. c. δῆμος v. Anth. Pal. 10, 88; c. θεσμός : Sylb. ad Nonn. Jo. init., Lennep. ad Phal. p. 369. Schæf. Anth. Pal. 8, 3, 6.]

[Δεσμότριχον, τὸ, Vinculum crinium, Vitta. Hesych. a Wakef. cit. : Κεκρύφαλος ... σαβακάθιον δεσμότριχον. Ubi distinguendum videtur post σαβ., ut est in Gloss. græcobarb. ap. Ducang., σαβακάθιον, κεφαλοδέσμιον, δεσμότριχον.]

[Δεσμοφαγέω, vox nihili, Matthæi Med. p. 31, ubi margo cod. σαρκοφ. L. Dind.]

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Carceris custos, Qui custodias asservat, ut Bud. interpr. ap. Lucian. [Tox. c. 30, 31.] Videtur mihi dici quasi δεσμιοφύλαξ, Vinctorum custos. [Cloacarius, Gl. Charito 8, 8 : Τὸν δεσμοφύλακα τῶν δεσμευτῶν. Schæf. Act. Apost. 16, 23, 27, 36. Angl. Artemid. 3, 60 : Δήμιοι δὲ καὶ δεσμοφύλακες. Lucian. De m. Peregr. 12 : Διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας. Chrysost. t. 2, p. 2, 32; t. 4, p. 812, 24; t. 7, p. 80, 4. Id. t. 6, p. 414, 2 : Οἱ δεσμ. τοὺς τὸ δεσμωτήριον οἰκοῦντας ἅπαντας ἐξαγαγόντες τοῦ οἰκήματος, πρὸ τῶν κιγκλίδων καὶ τῶν τοῦ δικαστηρίου παραπετασμάτων καθίζουσιν αὐχμῶντας, ῥυπῶντας, κομῶντας κ. τ. λ. Hase.]

[Δεσμόχειρ, ος, ὁ, ἡ, Vinctus manibus. Nicet. Ann. 12, 7.]

Δεσμόω, Ligo, Vincio; Colligo, Connecto. Aphrod. Probl. : Ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et ap. Eund., Κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατὰ τὴν ὀχείαν. Interdum pro In vincula s. In carcerem conjicio. [Gl. Coarcto, Ligo, Alligo, Nodo, Vincio, Devincio, Necto. Exx. ab HSt. citata referri etiam ad Δεσμέω possunt et fort. debent. Niceph. fr. Lex. p. 339 : Δεσμέω δεσμῶ τὸ ἐμπεδῶ· δεσμόω δὲ δεσμῶ τὸ εἰς εἱρκτὴν βάλλω. Orneosoph. p. 216 : Δέσμωσον καλῶς. Pseudophilemo p. 300 : Δεδήσεται, οὐ δεσμωθήσεται. L. Dind.]

[Δέσμωμα, ατος, τὸ, Vinculum. Æsch. Pers. 745 : Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὡς δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν. Sophocl. Etym. M. p. 385, 2 : Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασιν σφηκοὶ μελαινόρρινες.]

Δεσμωτήριον, τὸ, Locus in quo vinciuntur homines, Carcer. Unde, Εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων, Dem. Sic Plut. Ad præf. ind. [p. 781, E] : Ὁ τὸν θάλαμον ἑαυτῷ δεσμωτήριον πεποιηκώς. [Thucyd. 6, 60 : Ἤδη ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἦσαν.] Interdum etiam Vinculum, Compes : ut si a Ligare dicas Ligamentum. [Gl. Carcer, Ergastulum.]

Δεσμώτης, ὁ, Vinctus, Qui in vinculis s. in carcere habetur captivus, ut Προμηθεὺς δεσμώτης, Æschyli tragœdia [ibique 119 : Ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν]. Soph. [Aj. 105] : Ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ὅδε. Sic et in prosa. [Herodot. 3, 143 : Κατακτείνει τοὺς δεσμώτας. Xen. H. Gr. 5, 4, 8 : Τοὺς δὲ δεσμώτας ἔλυσαν. Thucyd. 5, 35 : Τοὺς ἐκ τῆς νήσου δεσμώτας μετεμέλοντο ἀποδεδωκότες. Et ib. : Τοὺς παρὰ σφίσι δεσμώτας ὄντας Ἀθηναίων ἀποδοῦναι· 39 : Τοὺς Ἀθηναίων δεσμώτας παραδοῦναι. Alteram signif., καὶ αὐτὸς ὁ δεσμῶν, Vinciens, addunt Suid. in v. et schol. Soph. Aj. l. c., cum ex. Cratini dicentis ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων, Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς (f. ἐντὸς) οὐ πολλοῦ χρόνου παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.]

[Δεσμωτικὸς, ἡ, ὸν, Vinciendo, Ligando idoneus. Euseb. H. E. p. 304. Kall. Photius : Σανίδα, τὸ δεσμωτικὸν ξύλον. Angl. Glossa fort. sumta ex Cat. in Jerem. t. 3, p. 221, A : Ἔστι γάρ τι ξύλον δεσμ. ὃ ποδοκάκην ὠνόμαζον. Hase.]

Δεσμῶτις, ιδος, ἡ, Vincta, Captiva. Soph. [Aj. 234 : Δεσμῶτιν ἄγων ἦλυθε ποίμναν. Strabo 6, p. 265 : Τὴν Μελανίππην τὴν δεσμῶτιν. Hemst. Athen. 14, p. 614, D : Εὐριπίδης ἐν τῇ δεσμώτιδι Μελανίππῃ. L. D. Item Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 466, D. Heliodor. Æthiop. 8, 8 : Καὶ ἡ Χαρίκλεια δεσμῶτις εἵχετο. Basil. t. 1, p. 319, C; Epiph. t. 1, p. 570, B. Ap. Phil. quoque vol. 1, p. 289, 41, ubi de anima, Δεσμώτης μᾶλλον ἢ εἱρκτοφύλαξ ὑπόμεινον γενέσθαι, vid. leg. Δεσμῶτις. Hase.]

[Δεσποζοῦν. V. Δεσπόζω.]

Δεσπόζω, Dominor, Dominium obtineo. [Æsch. Prom. 208 : Ὤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.] Plato De LL. 5 : Τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Dem. Ad Phil. : Δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι, τῶν συμμάχων προαιρούμενος. [Cum genit. Hom. H. Cer. 365 loco corr. : Δεσπόσεις πάντων, ὁπόσα ζώει τε καὶ ἕρπει, ubi δεσπόζῃς conj. Ruhnk. Epici vetustissimi neque δεσπόζειν neque δεσπότης reperiuntur dixisse. L. D. Æsch. Ag. 543 : Διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου, Edoctus hoc potiar sermone, i. e. intelligam orationem vestram. Schneid. Phylarch. ap. Athen. 6, p. 271, C : Βυζαντίους οὕτω Βιθυνῶν δεσπόσαι ὡς Λακεδαιμονίους τῶν εἱλώτων. Schweigh. Æsch. Prom. 930 : Καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα; Cho. 188 : Πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης, Alium hujus cincinni dominum esse. Soph. Tr. 363 : Τῶν Εὐρύτου τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων. Eur. Alc. 486 : Οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἄνευ μάχης, Potiri. Palæph. 45, 1 : Κἀκείνης καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ δεσπόζειν. Diod. Exc. p. 526, 89 : Τῶν κυρίων, οἳ ἐδέσποζον τῶν λῃστῶν· 595, 10 : Οὐκέτι τῶν ὑποτεταγμένων, ὡς φίλων καὶ συμμάχων ἦρχεν, ἀλλ' ὡς ἀργυρωνήτων ἀνδραπόδων ἢ πολεμίων αἰχμαλώτων ὠμῶς ἐδέσποζε. C. acc. Eur. Herc. F. 28 : Τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν. Sigillum Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 944, D : Ὅσα ἄλλα δικαιώματα ἐκράτουν καὶ ἐδέσποζον ἐν τῷ καιρῷ αὐτῶν, αἰωνίως αὐτὰ κρατεῖν καὶ δεσπόζειν. Absolute dictum δεσπόζων et δεσπόζουσα de heris annotat Pollux 3, 73. De deo Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, B : Ἀνάθημα τῷ δεσπόζοντι ζῶν καὶ κινούμενον. L. D.] Et Δεσποζοῦν pro δεσπόζειν, Pollux e Plat., pro quo δεσποτοῦν scr. videtur : de quo mox. [V. Δεσποτέω.] At δεσπόζεσθαι, est Dominio alterius parere, ut ab ἄρχω ἄρχεσθαι. [Diod. 18, 60 : Δεσποζόμενον ὑπὸ τῶν ὀφειλόντων ἑτέροις ὑποτάττεσθαι.] || Δεσπόζεσθαι est etiam Acquiri : ut, Τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ τῆς χρονίας νομῆς δεσποθῆναι. Non semel sic legitur : Αἱ δουλεῖαι ἀσώματοί εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δεσπόζονται διὰ χρήσεως. Hæc Bud.

Δέσποινα, ἡ, Domina, Hera. Plato De LL. 7, [p. 808, A] : Δέσποιναν ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγείρεσθαί τινων. Od. Γ, [403] : Τῷ δ' ἅλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν· Ξ, [127] : Ἐλθὼν εἰς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια

βάζει. [Eurip. ap. Aristoph. Thesm. 413 : Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή. Arist. ipse Pl. 644 : Φέρ' οἶνον, ὦ δέσποινα. Et ib. 738. De deabus Nubibus in fab. cognom. 356 : Φάνητ', ὦ δέσποιναι· Av. 876 : Δέσποινα Κυβέλη· Eq. 763 : Τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίῃ τῇ τῆς πόλεως μελεούσῃ. Æschyl. fr. ap. schol. Theocr. 2, 36 : Δέσποιν' Ἑκάτη. Sophocl. El. 626 : Μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν. Et Euripides sæpius. Alciphr. Ep. 1, 32 et 36 et 39, ab Schæf. cit. : Δ. Ἀφροδίτη. Heliod. l. 10 extr. : Ὦ δέσποτα Ἥλιε καὶ Σελήνη δέσποινα. Ut δεσπότης dicitur de amasio, sic de amasia δέσποινα, ap. Achill. Tat. 2, 6 bis, Χαῖρε δέσποινα. Cit Schæf. Hesych. : Ἐπίκληρος, ἐνούσιος γυνὴ, δέσποινα, εἰς ἣν κατήντησαν πολλοὶ κλῆροι. Hemst. Charito 3, 7 : Δέσποιναν αὐτὴν ἀπέδειξε τῆς οἰκίας, ubi v. Dorv. Νέα δέσποινα, Filia herilis, ut νέος δεσπότης est Filius. Pollux 3, 74 : Φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς ἀπφία καὶ ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα. || Hesych. : Δεσποίνας, γυναῖκας, Θεσσαλοί. || Ap. Byzantinos, sicut δεσπότης de Imperatore, sic δέσποινα dicitur de Imperatrice, it. de Matre imperatoris, ut pluribus docet Ducang. Eust. Opusc. p. 275, 40 : Διεκπεσόντες γὰρ καὶ ἡ δέσποινα καὶ ὁ πρωτοσεβαστὸς τοῦ ὑπὸ Ῥωμαίων στέργεσθαι ἀπέβλεψαν εἰς τοὺς Λατίνους. Item de S. virgine. Chr. Pasch. p. 729, 19 : Ἡ δ. ἡμῶν ἡ Θεοτόκος. L. Dindorf.]

[Δέσποινα, ἡ, peculiariter dicta Neptuni et Cereris filia. V. Pausan. 5, 15, 4 et 10; 8, 10, 10; 27, 6; 35, 2; 36, 9, et inpr. 37, 1-10, ubi dicit § 9 : Τῆς δὲ τῆς Δεσποίνης τὸ ὄνομα ἔδεισα ἐς τοὺς ἀτελέστους γράφειν, confertque Proserpinam vulgo κόρην dictam; denique 8, 42, 1.]

[Δεσποινικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Imperatricius. Eust. Opusc. p. 272, 88.]

Δεσποσιοναῦται, ap. Lacones εἵλωτες, οὓς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον, Eust. [Il. p. 1024, 45, Mysonis ap. Athen. 6, p. 271, F verba repetens], Liberti, qui classes conscendebant.

Δεσπόσιοι, οἱ, Eustathio [Il. p. 846, 13] i. q. δεσπόσυνοι [i. e. δοῦλοι τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Vernæ. Æsch. Suppl. 845 : Δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει.]

[Δέσποσμα, τὸ, Dominium, Jussus. Manetho 4, 38 : Οἰκείων δεσπόσμασι μοιρῶν.]

[Δεσποστός. V. Δεσποτός.]

[Δεσποσύνη, ἡ, Dominatio, Gl. Herodot. 7, 102 : (Ἀρετῇ) διαχρεωμένη ἡ Ἑλλὰς τήν τε πενίην ἀπαμύνεται καὶ τὴν δεσποσύνην. Unde citat Antiatt. Bekk. An. p. 89, 12, addens idem : Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου. Sed nihil tale in Leptinea, nisi forte, quod huc non pertinet, p. 490, δεσποτείας. ὕ]

Δεσπόσυνος, ὁ, ἡ [genere fem. non dici adjective δεσποσύνη annotat Eust. Il. p. 918, 49], ut δουλόσυνος, δεσποτικὸς, Herilis. [Hom. H. Cer. 144 : Καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων δεσπόσυνον. Aristoph. Thesm. 42 : Μελάθρων τῶν δ.] Xen. [OEc. 9, 16] : Τοῖς οἰκέταις μέτεστι τῶν δεσποσύνων χρημάτων ὅσον φέρειν ἢ φυλάττειν· χρῆσθαι δὲ οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστι· [14, 2] : Τῶν δεσποσύνων ἀπέχεσθαι. Bud. Sic δεσποσύνους σκηνὰς dixit Eur. [Hec. 101, et ead. fab. extr. : Τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι μόχθων. Æsch. Pers. 587 : Οὐκέτι δασμοφοροῦσιν δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις. Eur. Iph. T. 439 : Εἴθ' εὐχαῖσι δεσποσύνοις Ἀῒδας Ἑλένα φίλα παῖς ἐλθοῦσα τύχοι, sec. conj. Markl., quum δεσποσύνας sit in libris.] || Δεσπόσυνος subst., Filius herilis. [Anaxandr. ap.] Athen. 4, [p. 131, C] : Τούτων δ' ἔσται πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον παρὰ δεσποσύνοις τοῖς ἡμετέροις. [Appian. Civ. 4, 44 : Ἕτερος δὲ ἀπελεύθερος, τάφον δεσπότου φυλάσσων, τὸν δεσπόσυνον προγραφέντα ἐφύλασσεν ἐν τῷ τάφῳ μετὰ τοῦ πατρός. Wakef. Hesych. : Τρόφιμον, ὃν ἡμεῖς δεσπόσυνον. Ubi de usu voc. τρόφιμος pro Herili filio v. Albert. Cit. Hemst. Pollux 3, 73 : Ὁ νεώτερος δεσπότης δεσπόσυνος καὶ τρόφιμος. Alia v. ap. Ducang.] Et Δεσποσύνη, ἡ, Filia herilis. Plut. [Lyc. c. 28, de quo l. v. infra] : Οὐκ ἐθέλειν τὰς δεσποσύνας. Sic δεσπόσυνος exp. in VV. LL. Eust. vero [Il. p. 846, 13] δεσποσύνους e vett. esse tradit δούλους τραφέντας ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Servos heriles. Et ap. Suid. Δεσπόσυνος est παῖς δεσπότου : sed exp. hæc ambigua est. [|| Herus. Tyrtæus ap. Pausan. 4, 14, 5 : Δεσπονύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὑπὸ λυγρῆς ἥμισυ πᾶν. Ubi exemplo loci Æsch. modo cit. leg. fortasse videatur ἀναγκαίης ὑπὸ λυγρῆς vel —αις. Sed tamen etiam Antiatt. Bekk. An. p. 89, 13 : Δεσποσύνους ἀντὶ τοῦ δεσπότας. Et in l. Plut. superius allato, ubi scriptura et signif. ab HSt. probata evertitur observatione Eust., quam in fronte posui, de genere fem. adj. in υνος nullo, Vulcob. τοὺς δεσποσύνους ead. signif. L. D. || Δεσπόσυνοι appellati propinqui Servatoris nostri et ex illis orti, ex vico Nazaris et Cochaba oriundi, διὰ τὴν πρὸς σωτῆριον γένος συνάφειαν, ut auctor est Africanus ap. Euseb. 1, 7, et Nicephor. 1, 11. || Δεσπόσυνος ἑορτὴ ap. Pachym. 12, 21, Dies dominicus : Κἂν ἐφιστῷτο δεσπόσυνος ἑορτή. Ducang.]

Δεσποτεία, ἡ, Dominium, Dominatus. [Dominatio, Heritudo, Proprietas, addunt Gl.] Isocr. Archid. : Τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν· Ad Phil. [p. 113, D] : Βαρβαρικῆς δεσποτείας ἀπαλλαγέντες. [Plato Leg. 3, p. 698, A : Τὰ μὲν δὴ περί γε Περσῶν, ὡς οὐκ ὀρθῶς τὰ νῦν διοικεῖται διὰ τὴν σφόδρα δουλείαν τε καὶ δεσποτείαν, τέλος ἐχέτω. Diod. 13, 93 : Τοῖς γὰρ δυνατωτάτοις φθονοῦντες τὴν ἐκείνων ὑπεροχὴν δεσποτείαν ἑαυτῶν ἀπεκάλουν, Illorum potentiam suam vocabant oppressionem.] Lucian. [De luctu c. 5] : Τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσι, Rerum summam imperio tenent. Herodian. 2, [4, 13] : Ἐδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν. Notandum vero ap. Poll. [3, 74] scribi Δεσποτία. [Sed δεσποτεία recte 8, 84.]

[Δεσπότειος, α, ον, Herilis. Lycophr. 1183 : Ταῖς δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον.]

Δεσπότειρα, ἡ, Domina, Hera. Soph. [ap. Poll. l. infra cit.] Quod tamen voc. Pollux [3, 73] non admittit. [Cod. Poll. δεσποτηρίαν, quod possit etiam e δεσπότριαν ortum videri.]

[Δεσποτεύω, Dominor, Gl. Dio Cass. 60, 28 : Τῶν δεσποτευσάντων αὐτῶν. 3 Maccab. 5, 28 : Τοῦ πάντα δεσποτεύοντος θεοῦ. L. D. Jos. Ant. Jud. 3, 5, 3 : Δι' ὃν Ἰώσηπος ἐδεσπότευσε τῆς Αἰγυπτίων δυνάμεως. Heliod. Æth. 8, 3 : Δεσποτεύεις δὲ, ἔφη, σὺ τούτων ὅπως; Πολέμου νόμῳ· ut paulo ante ib. Τὸ δεσποτεύειν, et 5, 28 : Ἄνδρα τὸν δεσποτεύοντα τῆς θυγατρός. Pseudochrys. t. 7, p. 559, 13. Mire Andreas Cret. p. 75, A Grets., Τοῖς δὲ Χριστὸν δεσποτεύουσι, pro, Christo servientibus, si tamen lectio sana. Hase.]

Δεσποτέω, Dominor. Plato Tim. [p. 44, E] : Τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν. [Unde citat Poll. 3, 74, ubi olim legebatur δεσποζοῦν. Æsch. Choeph. 104 : Τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός· Eum. 527 : Μήτ' ἄναρκτον βίον μήτε δεσποτούμενον. Eur. Heracl. 884 : Ὡς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις κρατοῦντα καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί.]

Δεσπότης, οὗ, ὁ, Dominus, Herus; proprie servi respectu dictus [ut tradit Ammon. p. 39, 86, Eran. Philo p. 169. Thucyd. 6, 77 : Ἴωνες ... οἳ δεσπότην ἢ Μῆδον ἢ ἕνα γέ τινα ἀεὶ μεταβάλλοντες δουλοῦνται. Conf. ib. 80]. Lucian. [Nigrin. c. 20] : Τὸν μὲν, ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου πένητα. Athen. [4, p. 149, D] : Οἱ Ἀρκάδες ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ὑποδέχονται τοὺς δεσπότας καὶ τοὺς δούλους, καὶ μίαν πᾶσι τράπεζαν παρασκευάζουσι· 14, [p. 639, C] : Ἄρχεσθαι τοὺς δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. [Νεώτερος δεσπότης, Herilis filius. Hesych. : Τροφὸς, νεώτερος δεσπότης. Hemst. Poll. 3, 73 : Ὁ νεώτερος δεσπότης δεσπόσυνος καὶ τρόφιμος. Longus 4, 9 : Παρήνει τὸ συμβὰν ὁμολογῆσαι πρότερον τῷ νέῳ δεσπότῃ, cujus pater paullo ante dicitur πρεσβύτερος δεσπότης. L. D.] Δεσπότης etiam dicitur Cujus dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent; ut, Δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων, Æsch. C. Ctes. [p. 72, 27]; δεσπότην σου καὶ ἀδελφὸν, Plut. Artax.; δεσπόται τῶν ἄλλων, Isocr. Archid. [p. 124, D.] Δεσπότης, ἡγεμὼν, κύριος πάντων, Dem. De cor. [et p. 175, 13]; δεσπότης Ἀσίας, Lucian. [Deor. dial. 20, 11. Principum appellatio, Græcis invisa. Eur. Hipp. 88 : Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών· ubi vid. Valck. idemque ad Herodot. 3, 89. Δεσπότης δεσποτῶν dicitur Sesostris in monumentis ab ipso erectis ap. Diod. 1, 55. Cit. Schæf. De amasio Achill. Tat. 5, 11, ubi v. Jacobs. et quæ diximus in Δέσποινα.] Δεσπότης etiam dicitur rei possessæ, pro κεκτημένος, ut, Τοῦ δακτυλίου δεσπότης, Lucian.; δεσπότην χρημάτων, Theophyl. Ep.

19. [Pollux 9, 108 : Ὁ τοῦ ὄρτυγος δ. Xenoph. Anab. 7, 4, 10 : Ὁ δ. ἑκάστης τῆς οἰκίας. Quomodo dicendum esse, non οἰκοδεσπότης, docet Phryn. Epit. p. 373, ubi v. plura exx. ap. Lobeck.] Sed Aristoph. Plut. [201] dixit etiam τῆς δυνάμεως ταύτης δεσπότης γενήσομαι. [Æsch. Sept. 27 : Οὗτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων, de vate. Soph. Phil. 262 : Τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων. Pind. Ol. 6, 20 : Ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ, de victore, cujus in honorem carmen compositum est. Ib. 103 : Δέσποτα ποντόμεδον, de Neptuno. Soph. fr. Rhizotom. apud schol. Apollon. Rh. 2, 1213 : Ἥλιε δέσποτα. Conf. Valck. ad Hippol. v. 88, Wessel. ad Herodot. 1, 213, qui docent deos a Græcis rarius quam barbaris sic esse vocari solitos : cui observationi nihil admodum adversatur l. Plat. de diis δεσπότας Leg. l. 5 init., quem citat Heind. ad Phædr. p. 274, A, ab Schæf. indicatus. Ceterum conf. Δέσποινα. || De Deo et Christo dictum in scriptt. sacr. v. ap. Schleusn. || Locutionem δεσπότην κεκαρμένοι, de equis in morte domini tonsis, explicat Hesych. || Ap. Byzantinos δ. vocatus primum Imperator, tum Affines ejus et proceres, ut esset dignitas aulica : v. Ducang. || Δέσποτ' ἄναξ, frequens comicis formula, velut Aristoph. Pac. 90 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις· Nub. 264 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ· Vesp. 875 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ τοὐμοῦ προθύρου. Et ordine inverso id. ap. Athen. 11, p. 485, A : Τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν, ὦναξ δέσποτα. Et sine interj. Menand. ap. Strab. 10, p. 452 : Δέσποτ' ἄναξ. Sed in l. ejusd. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 9, vol. 1, p. 226 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι, legendum ἄξι' ἐστί. || Accusat. δεσπότεα utitur Herodot. 1, 11 et 91, Lucian. De Syr. d. 25, a Wakef. indicatus; plur. δεσπότεας Herodot. 1, 111 et 112 in libris nonnullis : sed δεσπότας plures melioresque, sicut est in omnibus 129. Confus. c. δυνάστης v. in illo. L. D.]

[Δεσποτία vox nihili. V. Δεσποτεία.]

[Δεσποτίδιον, τὸ, Dominulus, dimin. a δεσπότης. Aristæn. 1, 24, p. 59.]

Δεσποτικός, ἡ, όν, Herilis, ut [Xen. Cyr. 7, 5, 64 : Οὐδένες γὰρ πιστότερα ἔργα ἀπεδείκνυντο ἐν ταῖς δεσποτικαῖς συμφοραῖς τῶν εὐνούχων·] δύναμις, Epigr., et δίκαιον ap. Aristot. Eth. [Nic.] 5, [c. 6], Herile jus. || Qui dominari novit, ut ἀρχικός. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων ap. Xen. [OEc. 13, 5] accipitur, teste Bud. || Eid. Bud. est quoque Imperiosus, Dominandi cupidus, ut ἐλευθερικός, Nimium liber. Aristot. Polit. 5, [c. 11] : Ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος, ἐλευθεριάσας ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Philo V. Mos. 2 : Τυραννικόν τε καὶ δεσποτικόν, Tyrannicum et herile. Sic Lucian. Ptolemæum dicit ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον. Et ap. Plat. De rep. 1, [p. 344, C] ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης esse dicitur. [Id. Leg. 3, p. 697, C : Τὸ ἐλεύθερον λίαν ἀφελόμενοι τοῦ δήμου, τὸ δεσποτικὸν δ' ἐπαγαγόντες μᾶλλον τοῦ προσήκοντος. Compar. etiam Theophyl. Bulg. Ep. 12, vol. 3, p. 642, E : Τῶν ἐν ἡμῖν θειοτέρων καὶ δεσποτικωτέρων. || Dominicus, eo sensu quo in Script. sancta dicitur δεσπότης. Chron. Pasch. p. 706, 17 : Ἐμπίπραται τὸ δεσποτικὸν μνῆμα καὶ οἱ περιβόητοι τοῦ θεοῦ ναοί, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ τίμια καθαιρεῖται. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 475, C : Ἐν τῇ γαστρὶ λάβε τὸν δεσποτικὸν φόβον. Nilus Ep. 3, 128, p. 360 : Ἄνευ δεσποτικῆς κρίσεως οὐδὲν ἡμῖν ἐπελεύσεται τῶν δυνῶν· 275, p. 432 : Τοῦ δεσποτικοῦ φόβου· 325, p. 453 : Τοὺς δεσποτικοὺς ἱλασμοὺς ἐκκαλέσασθαι διὰ τῆς κατὰ τὸν βίον ἐμπόνου ἐπιμελείας. It. de Christo ib. 275, p. 433 : Ἁψαμένη χρασπέδου δεσποτικοῦ. L. D.]

Δεσποτικῶς, Heriliter, Dominorum more. Isocr. De pace [p. 186] : Μηδὲ δεσποτικῶς, ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ἐπιστατῶμεν. [Demosth. p. 216, 21 : Πῶς δεῖ χρῆσθαι τοῖς δ. καὶ ἀσελγῶς διακειμένοις. Basil. M. vol. 1, p. 87, C : Ἄρχοντά τινα ἑαυτοῦ καὶ ἐπιστάτην καθῆσθαι, δ. ἑαυτοῦ καὶ σφοδρῶς κατασπεύδοντα. L. Dind.]

Δεσπότις, ιδος, ἡ, Domina, Hera. [Soph. El. 597, Tr. 407.] Eurip. [Med. 17 et alibi] et Plat. LL. 3, [p. 698, B], δεσπότις αἰδώς· cujus correlativum est ὑπηρέτις. Quod tamen voc. Pollux [7, 73] non admittit. [Maneth. 4, 361 : Δεσπότιδες μεγάλων τε βίων μελάθρων τε φανοῦνται, Wakef. Anth. Pal. 5, 101 : Δεσπότις ἡμετέρη· 230 : Δεσπότις ἔνθ' ἐρύσῃ· 6, 160 : Εἰροκόμων κούρα θήκατο δεσπότιδι. Schæf. Clem. Strom. 7, p. 852, 13 : Εἰς ὁγλοκρασίαν τὴν τῶν θεάτρων δεσπότιν. Hemst. Zoroast. in Maitt. Misc. p. 12, 23 : Ζωῆς δ. ἐστί (anima). L. Dindorf.]

[Δεσποτίσκος, ὁ, Dominulus, dimin. a δεσπότης. Eur. Cycl. 267 : Ὦ κάλλιστον ὦ Κυκλώπιον, ὦ δεσποτίσκε.]

Δεσποτὸς, ἡ, ὸν, Dominabilis, Bud. ex Aristot. Polit. 7, p. 187 [2 fin. vers. : Οὐ δεῖ πάντων πειρᾶσθαι δεσπόζειν, ἀλλὰ τῶν δεσποτῶν], et alibi. [3, 17 : Ἔστι γάρ τι φύσει δεσποστὸν καὶ ἄλλο βασιλευτὸν... sic enim ibi libri meliores, ut l. priori δεσποστῶν. Itaque δεσποτὸς caret auctore. L. Dind.]

[Δεσπότρια, ἡ, Domina. Schol. Eur. Guelf. Hec. 394 Matth. : Οὐ γὰρ ἔχω σε κυρίαν καὶ δεσπότριαν. Schæf.]

[Δέσση, loci nomen videtur ap. Aristid. vol. 1, p. 305 : Καὶ ἐκείμην ἐν Δέσσῃ πρὸς τῷ καταρράκτῃ, καὶ μόλις ἡμέρᾳ ἑκατοστῇ ὕστερον ἦ ἐκινήθην οἴκοθεν ἐν Ῥώμῃ γίγνομαι. L. Dind.]

[Δέστρατα, vel Ἀδέστρατα, vel Διάστρατα, pro Impedimentis et Sarcinis recentiores Gr. usurpant, a Lat. Stratum. Salmas. in Fl. Vopisc. p. 386, D.]

[Δέστρον, τὸ, Ferrum in modiolo rotæ, quod axem terit. Pollux 1, 145 : Τὸ δ' ἐντὸς τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τρίβει τὸν ἄξονα, ἄταρνον ἢ γάρυον ἢ δέστρον.]

[Δετέον, Ligandum. Geop. 4, 12, 16 : Τὸ δὲ πρὸς τῇ τομῇ μέρος τοῦ πρέμνου δετέον δεσμῷ. Kall.]

Δετὴ, ἡ, pro Facibus in fasciculum colligatis, Il. A, [553, P, 663] : Καιόμεναί τε δεταὶ, i. e., inquit Eust., δεσμοὶ δᾳδῶν, τουτέστι λαμπάδων. [Conf. Polyb. 3, 93, 4 : Παρήγγειλε λαμπάδας δεσμεύειν ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ παντοδαπῆς ὕλης.] Apud Aristoph. autem Vesp. [1361] schol. δετὴν vocari ait utpote συνδεδεμένην ἐκ παπύρων. Dicuntur autem δεταὶ, et δαιτίδες, a δαίω.

[Δετὴρ ponere videtur Arcad. p. 20, 10, ut primitivum comp. ἀμαλλοδετήρ.]

[Δέτης, ὁ, Alligator, Gl.]

[Δέτθις, ὁ, Detthis, n. pr. viri Nonn. Dion. 32, 222 : Δέτθιν ὀλέσσας. Sic enim conj. Falck., quum scriberetur Δέθιν contra versum. L. Dind.]

[Δέτις. V. Δαΐτις.]

Δετὸς, ἡ, ὸν, Ligatus, Vinctus. [Unde δετὴ ducit HSt. Macar. Homil. p. 199 et 377. Transpositus accentus ut in nomine proprio, Orneosoph. Michael. p. 248, A : Πέτραν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δέτου. Hase.]

Δέτρον, Hesychio δέρμα τοῦ ἥπατος [Membrana jecinoris. Etym. Gud. p. 389, 27 : Ὥσπερ παρὰ τὸ δείρω δέτρον, οὕτω παρὰ τὸ μείρω μέτρον. Angl. Conf. Δέρτρον], διάπυρον, διαφανὲς, Ignitum, Pellucidum. [Hæc pertinere ad δίαιθρον monent intt.]

Δέτρος, Hesychio μάγειρος [Coquus], qui rectius δαιτρός.

Δευάδαι, teste Hesych. dicuntur οἱ Σάτυροι [σατοὶ cod.] ap. Illyrios; sed et Δευκαλίδαι eidem sunt οἱ Σάτυροι. [Infra Σαυάδαι et Σαΰδαι Sileni a Macedonibus vocari dicuntur.]

Δεύας a Magis dici τοὺς ἀνάκους [cod. et edd. ἀκάκους] θεοὺς, Hesych. tradit. [« Ἀνακοὶ s. ἄνακες θεοὶ sunt Διόσκουροι, qui inter Persarum numina recensentur a Xen. Cyrop. 3. Nomen Δεύας Reland. De vet. ling. Pers. 175 a Pers. *Du :* Duo, Gemini, repetit. » Albert. Confert Pers. *Div* Hammer.]

Δεύασθαι [δεύαται cod.], Hesych. esse dicit γεύσασθαι, Gustare.

[Δεύη paroxyt. memorat Arcad. p. 103, 11.]

[Δευκαλίδαι, οἱ Σάτυροι, Satyri, Hesychius. Conf. Δευάδαι et Valck. ad Theocr. Adon. p. 412-3.]

[Δευκαλίδης, ὁ, Deucalides s. Deucalionides, patron. a Δευκαλίων. Hom. Il. M, 117 : Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο. Ubi Eust. dicit συγκοπὲν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης· Δευκαλίωνος γὰρ, οὐ μὴν Δευκάλου υἱὸς ὁ Ἰδ. Repetitur N, 307, P, 608, et pl. Δευκαλίδαι ap. Apoll. Rh. 4, 266, schol. Theocr. 15, 141. Conf. Ἀνθεμίδης, Ἠετίδης, et Gregor. Cor. p. 460, ibique Kœn. ἄϊ]

[Δευκαλίων, ωνος, ὁ, Deucalio, f. Promethei, quem memorant Hesiod. fr. ap. Strab. 7, p. 322 et apud schol. Apoll. 3, 1086, quem v., Herodot. 1, 56, Thuc. 1, 3, Aristot. Meteor. 1, 14, Apollod. 1, 7, 2, ubi v.

Heyn., Diod. 1, 10, Plut. Mor. p. 968, E, 1125, D. || F. Minois et Pasiphaes. Hom. Il. N, 451, 452; Od. T, 180, 181, Apollod. 3, 1, 2, 6; 3, 3, 1, 1, Diod. 4, 60, Plut. Thes. c. 19, Pausan. 1, 17, 6. || Trojanus Il. Υ, 478. || F. Abantis, ap. Aristippum, et quintus nescio quis ap. Hellanicum, sec. schol. Apoll. l. c., sextusque in Theophili opusc. astrolog. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 547 : Ὦ κοσμιώτατε Δευκαλίων. || I. q. Δευκαλιωνίδης. Theocr. 15, 141 : Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες. Schol. : Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι, ἦγουν Θεσσαλοὶ ... ἢ οἱ Λοκροί. Ἀμφιτρύων et Ὑπερίων loco patronymicorum posita confert Valck. ad L. Dindorf.]

[Δευκαλιώνεια, ἡ, Deucalionea, Hellanici opus ap. Athen. 10, p. 416, B. L. Dindorf.]

[Δευκαλιωνίδης. V. Δευκαλίδης.]

[Δευκέτιος, ὁ, Siculus, ap. Diod. argum. l. 11, p. 402, 58, et c. 78. Nam ceteris locis, qui sunt multo plures, libri Δουκέτιος. L. Dindorf.]

[Δευκὴς, unde] Δευκὲς Hesychio λαμπρὸν, ὅμοιον [Splendidum, Simile] : pro quo supra Δεικές.

[Δευκὴς, ὁ, ἡ, Acerbus. Nicand. Al. 328 : Ποτῷ δευκέϊ, pro παλαιῷ, πικρίζοντι, ubi al. ἀδευκέϊ pro γλυκεῖ· 202, ὀπῷ ἐν πευκέϊ Ms., ubi al. ἐμπεύκεϊ.]

[Δεῦκος, τὸ, Dulce, fort. et Mustum. Schol. Apoll. Rh. 1, 1037 : Ἀδευκῆ λέγει τὴν πικρὰν ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ δεῦκος τὸ γλυκύ. Conf. 2, 267, 390. Schneid. Schol. Nicand. Ther. 626 : Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς. Wakef.]

[Δεύκω, unde] Δεύκει Hesychio φροντίζει, Curat.

Δευλὸν, Hesychio πονηρὸν, ἀχρεῖον, Malum, Inutile. [Vitiose pro δειλόν.]

Δεῦμα, τὸ, Irrigatio. [Pind. Ol. 1, 80 : Δεύματα κρεῶν. Schol., τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι.]

[Δεῦνος, ὁ, Rex, lingua Indorum. Etym. M. p. 259, 32 : Κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται. Tzetz. Hist. 5, 790 ab Elberl. cit. : Κατ' Ἰνδοὺς δὲ Διόνυσσος (dicitur Mercurius), δεῦνος καὶ ἄναξ Νύσσης. Conf. Δεύνυσος. Esse Indicum *déva*, quod proprie significare Deum, sed Indis usurpari tanquam compellationem regum, docet Chezy ap. Bast. ad Greg. p. 882.]

[Δεύνυσος, ὁ, forma Ionica nom. Διόνυσος. Etym. M. p. 259, 28 : Δεύνυσος, ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων, Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον. Τοῦ ι τραπέντος εἰς ε γίνεται Δεόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι (προφέρονται cod. Par. ap. Bast. ad Greg. p. 882, Zonar. p. 478)· καὶ συναιρέσει (Ἰωνικῶν addit cod. Par., Ἰωνικῇ Zon.) Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος Θεύδοτος. Ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης· κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται. De origine nom. Indica conf. Langles. ap. Bast. l. c. et dicta in Δεῦνος. Tzetz. Hist. 8, 587 : Τοῦ Νῶε καὶ Ὀσίριδος Δευνύσσου Διονύσσου. Anacreon ap. Dion. Chrys. vol. 1. p. 94 : Ὦ Δεύνυσε· sic enim corrigendum e cod. quod est in editis ὦδ' οὐ νῦν σε. L. Dindorf.]

[Δεύομαι. V. Δέω.]

[Δεῦρα. V. Δευρί.]

Δευρὶ, Att. pro δεῦρο dicitur, Huc. Il. Δ, [193] : Ταλθύβι' ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο καλέσσον, Huc voca s. accerse Machaonem. Od. P, [444] : Ἔρχεο δεῦρο, Veni huc. Sic Il. Γ, [130, 390] : Δεῦρ' ἴθι, Huc ades, i. e. εἰς τόνδε τὸν τόπον. [Thucyd. 6, 10 : Ἑτέρους δεῦρο ἐπαγαγέσθαι· 18 : Ἵνα δ. ἀναβοηθῶσι ... Δ. αὐτοὺς ἐπιέναι. Et ib. 34, 37. Addito insuper ὧδε Aristoph. Ach. 1063 : Ὑπεχ' ὧδε δ. τοὐξάλειπτρον.] Dem. De f. leg. [p. 390 extr.] : Δεῦρο ἤδη τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε. Plut. Galba [c. 26] : Δεῦρο κἀκεῖ [κἀκεῖσε Cor.] διαφερόμενος, Huc et illuc jactatus. [Diodor. 11, 22 : Τῆς μάχης δ. κἀκεῖσε ταλαντευομένης, ubi similia Wessel.] Idem utitur altero δευρὶ, ut in Coriol. [c. 33] : Δευρὶ τραπέσθαι πρὸς ὑμᾶς, Huc ad vos me convertere. Et Aristoph. Nub. [322] : Βλέπε νῦν δευρὶ, Huc respice, Huc converte oculos. [Demosth. p. 305, 5.] Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, ut Lat. Usque huc et Hucusque. Ac ut hæc non loci solum, sed temporis etiam signif. habent, ita et illud. Loci, ut ap. Æschin., Μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι, Hucusque, s. Hactenus. Temporis, ut ap. Plat. De LL. 7 : Οὓς ἐξ ἑωθεν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν, i. e. ἕως τούτου, Hucusque, Ad hanc usque horam. Eur. Med. [670] sine μέχρι, Ἅπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Usque adhuc : ut Plaut., Quod celatum est usque adhuc. [Id. Ion. 56 : Καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. Aristoph. Lys. 1135 : Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Æsch. Cho. 596 : Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.] Aliquando ei præmittitur et articulus τό : Eur. Phœn. [272] : Ὅμμα πανταχῇ διοιστέον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, Et illuc et huc; [324] : Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα. [Aristophan. Av. 425 : Ὡς σὰ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δ., προσβιβᾷ λέγων. Quæ schol. videntur expressa e loco Phœniss. necdum commissarum. Id. Thesm. 666 : Καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δ. πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.] Sic Thuc. : Μέχρι τοῦ δεῦρο, In hunc usque diem. [Strabo 17, p. 828 : Μέχρι δ. τοῦ χρόνου νομαδικῶς ζῶντες. Athen. 1, p. 34, C : Μέχρι τοῦ δ. Conf. Bergl. ad Alciphr. 1, 8, ubi est εἰς δ. Epiphan. vol. 1, p. 452, D : Ἀπὸ τότε ἄχρι τοῦ δ. Opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 123, A : Ὅσα τὸ ὕδωρ ἐνήργησε καὶ εἰς δ. δὴ ἐνεργεῖ. Lex. rh. Bekk. An. p. 241, 17 : Ἔνιοι τὸ δεῦρο ἐπὶ χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν, οἱ ῥήτορες δὲ ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται, et sim. Antiatt. ib. p. 185, 24, Suidas.]

Absolute etiam nonnunquam ponitur, omisso imperativo ἴθι, ἐλθὲ, aut simili : pro Adesdum. Aristophan. Pac. [846], δεῦρο σὺ, Huc adsis tu. Musæus [248] : Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, Huc ades mihi. [Hieronym. ap. Jo. Dam. ad calcem Stob. vol. 4, p. 49 Gaisf. : Δεῦρο δὴ, καὶ σκεψώμεθα περὶ τῆς τῶν παίδων ἀγωγῆς.] Ab hoc usu translatum est ad hortationes, et ex adv. vocandi s. accersendi factum adv. adhortandi, i. signif. q. φέρε, ἄγε, Age, Agedum. [Hom. Od. Θ, 145 : Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ... πείρησαι ἀέθλων· 205 : Δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω. Conf. I, 517, Λ, 561, M, 184.] Plato Apol. [149 Heind.] : Καί μοι δεῦρο εἰπὲ, Agedum dic mihi. Itidem vero et δευρὶ Nonn. pro ἄγε posuit. Idem δεῦτε dicitur. || Usurpatur interdum et pro Hic. Apoll. Rh. 2, [874] : Δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασσι. Id. enim exp. Hic adsunt. [Dionys. De comp. verb. p. 321 : Μακραὶ γὰρ καὶ δ. συγκρούονται συλλαβαί. Max. Tyr. 16 init. : Ὁ δ. βίος. V. Boiss. ad Philostr. p. 307 sq. Schæf. Æsch. Cho. 583 : Τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω.] || Δεύρω quoque pro δεῦρο dici, tradit Hesych. [et schol. Dionys. Bekk. An. p. 943, 3 : Τὸ δεύρω ἐπέκτασις ποιητική· et Theognost. ib. p. 1361 : Ποιητικῶς δὲ πολλάκις (γίνεται) καὶ διὰ μετρικὴν χρείαν καὶ διὰ τοῦ ω. Nonnisi semel invenerat Herodian. Περὶ μον. λ. p. 26, 33 : Εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ' ἐπέκτασιν εἰς ω ἐν τῷ (Γ, 240), Ἧ δεύρω μὲν ἕποντο· paraitoûμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωσιν (vulg. scripturam, quæ nostris est omnibus in libris, δεῦρο). || Addit autem Her. : Παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ δεῦρα. Quæ forma suspecta videtur. Δεῦρο confus. c. δεύτερον v. Thucyd. 6, 40.]

[Δευρίοπες, Δευρίοπος. V. Δουρίοπος.]

[Δεῦρυ, i. q. δεῦρο. Theognost. Bekk. An. p. 1361, a : ... ἐνίοτε δὲ καὶ δεῦρυ διὰ τοῦ υ. Cod. Barocc. 50 ib. p. 1341, b : Τὰ εἰς υ λήγοντα ἐπιρρήματα μὴ τοπικῶς λαμβανόμενα διὰ τοῦ υ γράφονται, οἷον πάγχυ πρόχυ δεῦρυ ... Boisson. Sec. gramm. Barocc. δεῦρυ alia foret signif. capiendum quam δεῦρο. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 26, 35 : Καὶ δευρὺ (sic) διὰ τοῦ υ. L. Dindorf.]

[Δεύρω. V. Δεῦρο.]

Δεὺς, Hesychio Ζεὺς, Jupiter. [Georg. Chœrob. Bekk. An. p. 1194 : Τὸ γὰρ ζ εἰς τὸ δ τρέπεται Βοιωτικῶς ... οὕτω καὶ τὸ Ζεὺς Δεύς. Et ubi fort. interpung. Ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ Δεὺς Herodian. Περὶ μον. λ. p. 6, 17. Ms. Harlej. ap. Kidd. ad Dawes. Misc. p. 145 ed. sec. : Ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς Λάκωσι Δεὺς λέγεται. Primitivam hanc formam dicit Etym. M. p. 409, 2, sed cujus testimonio nihil tribuerim propter etymologiam, cui fulciendæ eam adhibet. L. Dindorf.]

[Δεύσιμος, η, ον, Irriguus. Schol. Hom. Il. M, 21 : Δεύσιμος τόπος. Hemst.]

[Δευσίου pro Διὸς ὑετίου, dictum tradit Jo. Laurent. De mens. 4, 48 : Ἔτι γὰρ καὶ νῦν πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρει ἐπ' ἀκρωρείας τοῦ Τμώλου τόπος ἐστὶν, ὃς πάλαι μέν Γοναὶ Διὸς ὑετίου, νῦν δὲ παρατραπείσης τῷ χρόνῳ τῆς λέξεως, Δευσίου προσαγορεύεται. L. Dindorf.]

[Δευσοποιέω, Tingo. Alciphro 3, 11 : Παιδέρωτι δευ-

σοποιοῦσι τὰς παρειάς. Schneid. Orig. C. Cels. 1, 52; 3, 65. Routh.]

[Δευσοποιία, ἡ, Tinctura. Pollux 1, 49 : Ταριχεύσαντες ἐπὶ δευσοποιίαν (ostream).]

Δευσοποιός, ὁ, Infector, Tinctor, βαφεύς, Suid. [et Zon., de quo in Δεψοποιός], Hesych. Bene imbutus s. tinctus, ita ut deleri aut elui tinctura nequeat. Suid. de purpura proprie intelligi scribit habente ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς· metaph. autem dici et de aliis omnibus, qui habeant colorem ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. Athen. 3 : Τὸ καλὸν δὲ χρῶμα τῷ δευσοποιῷ χρώζομεν. Plato De rep. 4, [p. 429] : Καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφὲν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται τὸ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Sic δευσοποιὸς βαφὴ dicitur pro βεβαία καὶ ἀνέκπλυτος. Metaph. summitur pro Perimbutus, Indelebilis, Qui elui nequit, Bud. e Plat. [p. 430, A] : Ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο, ὥσπερ βαφὴν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν τε καὶ περὶ ἄλλων, Ut opinione pertinaci perimbuantur. Sic δευσοποιὸς ἐπιστήμη dicitur pro βεβαία, ut ab eod. Bud. annotatur : qui quod Cic. De orat. 2, [c. 20] dixit, Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, Græce reddit, Ἐχέτω γὰρ τῶν γραμμάτων δευσοποιὸν παίδευσιν· ἔστω δὴ δευσοποιὸν μάθησιν τῶν γραμμάτων μεμαθηκώς. Et quod Quintil. [4, 2, § 117] dicit, Sensu tincta, ipse reddit δευσοποιῶς νοήμασι κεχρωσμένα, i. e. Bene et plene imbuta. Plut. [Alex. c. 74] : Φασὶ δεινὸν ἐνδῦναι καὶ δευσοποιὸν ἐγγενέσθαι τῇ ψυχῇ τοῦ Κασσάνδρου τὸ δέος, Inustum pavorem in animum Cassandri. Plut. [Mor. p. 488, B] : Τὴν βαφὴν οὐκ ἀντέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυντον. Sic δευσοποιὸν μανίαν OEcum. In Acta vocat Deploratum Judæorum furorem contra Apostolos. Bud. Comm. 1058. [V. Ruhnken. ad Tim. p. 75. Schol. cod. Vat. Anth. Pal. : 5, 25 : Δευσοποιοῖς φαρμάκοις. Schæf. Eust. Opusc. p. 326, 80 : Δευσοποιὰ τῇ ψυχῇ τὰ τῆς σοφίας ἐντήξας χρώματα, ἀναπόπλυτον ἔχεις τὸ ἄνθος· 330, 60 : Οὐ δευσοποιοὺς ἀνεμαξάμεθα εἰς ψυχήν· θᾶττον ἡ λόγος ἡ χάρις τέθνηκε. Lex. rh. Bekker. An. p. 237, 12 : Δ. πονηρία, ἡ ἔμμονος καὶ ἀνίατος πονηρία.]

[Δευτάτιος, η, ον, i. q. δεύτατος. Maxim. Περὶ καταρχ. 356 : Δευτατίῃ ἠοῖ. Paul. Silent. Ecphr. 419 : Δευτατίου στεφάνοιο.]

Δεύτᾰτος, η, ον, Ultimus, Postremus. Hesychio ἔσχατος, ὕστατος, μεθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος. Il. T, [51] : Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Ἕλκος ἔχων· Od. A, [286] : Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν. [Ψ, 342 : Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος. Mosch. 4, 65 : Ἢ οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἦμαρ γιγνομένοις;]

Δεῦτε, Huc agite, [Eus (heus), Gl.] : adv. hortantis simul et accersentis. Il. X, [450] : Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον· [et seq. καὶ Il. N, 481 : Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἷῳ ἀμύνετε. Et seq. conjunct. Ξ, 128 : Δεῦτ' ἴομεν πολεμόνδε· Od. B, 410 : Δεῦτε, φίλοι, ἥια φερώμεθα; Conf. Θ, 134.] Od. Θ, [307] : Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε, Huc adeste. [Conf. Mosch. 2, 102 : Δεῦθ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε ἐζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα.] Hesiod. Op. 2 : Δεῦτε Διὸς ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Hom. [Od. Θ, 11] ἐκ παραλλήλου dicit Δεῦτ' ἄγε, vacante altero illorum. [Et seq. plur. H, 350 : Δεῦτ' ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην ... δώομεν. Eur. Med. 894 : Ὦ τέκνα τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας.] Utuntur eo et prosæ scriptt. Plut. Coriol. [c. 33] : Δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰοῦσαι μεθ' ἡμῶν συνάψασθε τῆς ἱκετηρίας. Frequens in N. T. Atque interdum quidem absolute et sine verbo, ut δεῦρο, Matth. 4, [19] : Δεῦτε ὀπίσω μου· 11, [28] : Δεῦτε πρός με πάντες· 22, [4] : Δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. [Sic Theocr. 8, 50 : Ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. Callim. fr. 86 Ern. cit. ab Etym. M. v. Ἄλες aliisque : Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἁλέες δεῦτε. Petrus patr. p. 125, 12 Nieb. : Μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε εἰς τόνδε τὸν τόπον.] Interdum seq. verbo, idque vel intercedente copula : ut Apocal. 19, [17] : Δεῦτε καὶ συνάγεσθε. Vel sine copula, Matth. 21, [38] : Δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν· 28, [6] : Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο. [Theophyl. Bulg. Ep. 41, vol. 3, p. 677, C : Δεῦτε ἀκούσατε. Fuisse cui δεῦτε in mentem veniret pro plur. a sing. δεῦρο habere, eamque opinionem a se refutari libro De adverbiis, testatur Herodian. Περὶ μον. λ. p. 27, 3. V. Δῆτε.]

Δευτεραγωνιστῶ, Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundam orationem habeo in judicio, δευτερολογῶ, Bud. p. 123. [Poll. 4, 124 : Τριῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν σκηνὴν θυρῶν, ἡ μέση μὲν, βασίλειον, ἢ σπήλαιον, ἢ οἶκος ἔνδοξος, ἢ πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος· ἡ δὲ δεξιὰ τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον· ἡ δὲ ἀριστερὰ, ἢ τὸ εὐτελέστατον ἔχει πρόσωπον ἢ ἱερὸν ἐξηρημωμένον ἢ ἀοικός ἐστιν.]

Δευτεραγωνιστὴς, Qui secundas fabulæ partes agit. [Hesych. : Δ., δεύτερος ἀγωνιζόμενος.] || Lucian. metaphorice usus est in Peregr. p. 391 [c. 36] : Καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demosth. itidem metaphorice δευτεραγωνιστὴν appellavit quasi Optionem et secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi Secundarium proditorem, ἐν τῷ Περὶ παραπρ. p. 144 [p. 344] : Καὶ ἔχων Ἰσχανδρον, τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστήν. Sic ap. Ciceron., Marci Crassi quasi secundarius, i. e. ὃς ἦν τοῦ Κράσσου ὥσπερεὶ δευτεραγωνιστὴς, inquit Bud. Comm. 123. [Suid. v. Ἀβρογάστης : Ἀβρ. Φράγγος, ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος. Valck. Cf. Eust. ad Il. E, 513, quem sua e Suida sumsisse censet Kust. V. Chilm. ad Malal. vol. 1, p. 417.]

Δευτεραῖος, α, ον, exp. [in Gl.] Secundarius : malim ego interpr. Secundanus, i. e. Secunda die, τῇ δευτέρᾳ, aliquid faciens : ut δευτεραῖοι ἦλθομεν, Secundo die venimus, s. Postridie. [Herodot. 4, 113 : Τῇ δ. ἦλθε.] Sic Xen. Cyrop. 5, [2, 1] : Δευτεραῖοι δὲ ἀμφὶ δείλην γίγνονται πρὸς τῷ Γωβρύου χωρίῳ. [Herodot. 6, 106 : Δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἄστεος ἦν ἐν Σπάρτῃ. Polyb. 2, 70, 4 : Δ. ἐντεῦθεν εἰς Ἄργος ἦλθε. Diod. 13, 39 : Δ. εἰς Σίγειον κατέπλευσεν. Tzetz. Hist. 10, 349 : Κἂν ὦσι τῶν Κοραξικῶν φέροντα δευτεραῖα, videtur leg. δευτερεῖα. L. Dindorf.]

[Δευτεράριος, ὁ, Qui secundas partes in monasterio post abbatem obtinebat. Acta 1 Concilii sub Menna, p. 562 : Ἀναστάσιος πρεσβύτερος καὶ δ. τοῦ ἁγίου Φιλίππου ἐν τῷ βρεφοτροφείῳ· 582 : Ἀναστ. πρ. καὶ δ. μονῆς τοῦ ἁ. Φιλ. τοῦ ἐν τῷ βρεφ. Angl. Athan. p. 271. Kall. Plura Ducang. Adde Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 34.]

[Δευτερεῖον, τὸ, Secundatus. Veccus patr. De proc. Sp. S. c. 8, 4 ap. Allat. Græc. orth. vol. 1, p. 304 extr. : Ἀναίρεσις γὰρ προφανὴς τοῦ εἶναι τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ υἱοῦ τὸ πρὸς τὸν πατέρα κατὰ τὴν τοῦ αἰτιατοῦ σχέσιν δευτερεῖον τοῦ πνεύματος ἔσται, Secundis enim a patre partibus spiritui tribuendis, ut ejus eadem ad patrem ratio sit quæ effecti ad causam, manifesto tolletur spiritus a filio processio.] Δευτερεῖα, τὰ, Secundæ, h. e. Secundæ partes, Secunda palma, Secundum præmium : id, quod datur τοῖς δευτερεύουσι. Cujus signif. exemplum habes v. Πρωτεῖον. [Herodot. 8, 123 : Θεμιστοκλέης δὲ δευτερείοισι ὑπερεβάλλετο πολλόν.] Sic Plut. Artax. [c. 14] : Σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς εὐαγγελίων δευτερεῖα. At Phalar. [Ep. 45] dicit : Δευτερεῖα χρηστότης φέρεται τῆς κακότητος, pro δευτερεύει, Posthabetur. [Id. adj. Ep. 20 : Σωφροσύνῃ οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ' ἑαυτὴν ἐώσης τόπον. Herodot. 1, 32 : Σόλων μὲν δὴ εὐδαιμονίης δευτερεῖα ἔνεμε τούτοισι. Phot. cod. 176, p. 121, 7 : Τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον Θεοπόμπου λόγον, ὃς τοὺς ἀρχαιοτέρους οὐδὲ τῶν δευτερείων ἠξίου.] Δευτερεῖα, Hesychio οἶνος εὐτελής : qui δευτερίας potius dicitur. [Conf. Δευτέριον. Idem Hes. : Δεύτερα ἄλφιτα, τὰ δευτερεῖα καὶ εὐτελῆ. Quod est alterum adj. δευτερεῖος ex., cujus unum præbuit l. Phal. modo cit.; tertium est, ut videtur, in Gl. : Δευτερεῖον, Secundarium; quartum in loco Geop. in Δευτέριος cit. L. D.]

[Δευτερεξάδελφος, ὁ, Fratris nepos. Georg. Acropol. Hist. p. 54, C. Boiss.]

[Δευτερέσχατος, ὁ, Penultimus. Heliod. ap. Chirurg. vett. p. 94.]

Δευτερεύω, Secundus sum, Secundas fero, Secundum obtineo locum. Diosc. 3, 47 : Σάμψυχον κράτιστον τὸ Κυζικηνὸν καὶ Κύπριον· δευτερεύει δὲ τούτου τὸ Αἰγύπτιον· 68 : Κύμινον τὸ ἥμερον εὔστομον, καὶ τούτου

μᾶλλον τὸ Αἰθιοπικόν· δεύτερον τὸ Αἰγύπτιον. Plut. cum dat. Eumene [c. 13] : Δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιοῦντες, Secundi ab eo esse, Primas ei concedere. [Mauric. Strat. 1, 5, p. 32 : Τοὺς δευτερεύοντας τοῖς τῶν ταγμάτων ἄρχουσιν. C. gen. id. 1, 3, p. 28 : Ὃς δευτερεύων ἐστὶ τῶν βανδοφόρων. Ap. scriptores eccles. ὁ δευτερεύων est dignitas sacerdotalis, Diaconus. V. Ducang.]

[Δευτερέω. Eudocia 150 : Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι Γορτύνῃ δευτερεῖ μετὰ Κνωσσὸν κατὰ δύναμιν. Dicitur δευτερόω, – εύω, – ιάζω, non δευτερέω. Et quidem cod. Eudociæ recte habet δευτερεύει. Bast.]

[Δευτερία, ἡ, Secundatus. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 53, D : Τῆς κατὰ δευτερίαν αὐτῷ βασιλείας τὰ πρόσφορα δίδωσιν, Secundarii imperii insignibus ornat. L. Dindorf.]

Δευτεριάζειν, Suidæ τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι, in h. l. [Aristoph. Eccl. 634, ubi ὅταν ἤδη 'γώ], Ἐγὼ δ' ἤδη διαπραξάμενος, παραδῶ σοι δευτεριάζειν, Secundas partes agere, Bud. q. d. Lampada tibi trado ut mihi in actu succedas.

[Δευτερίας, ὁ, οἶνος ap. Polluc. 1, 248; 6, 17, Plin. 14, 10, Lora s. Vinum quod fit acinis s. vinaceis lotis et denuo subjectis prelo. V. Τρυγηφάνιος. Antiatt. Bekk. p. 89, 28 : Δευτέριον οἶνον, Νικοφῶν Χειρογάστορι. Fort. δευτερίαν. Hesych. in gl. s. Δευτερεῖον posita et altera, Laconica, ut visum Casaubono : Δευτερίναρ, ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχεῦῆναι εἰς τὰ στέμφυλα οἶνος. L. D.]

Δευτέριον, τὸ, Secundæ : i. e. Partus involucrum, et veluti secundarius partus. P. Ægin. 6, 75 : Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον, ὃ δὴ καὶ δευτέριον καλεῖται. Verum ibi Basil. Ed. habet δεύτερον : ut et Ald. paulo post : Ὑποπεσὸν τὸ δεύτερον ἐκβαλεῖν. Atque adeo et Diosc. δεύτερα dicit, non δευτέρια, ut patet ex exemplis infra afferendis, et ex hoc, 3, 69 : Ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα. [Δευτερεῖα Mich. Psell. Ms. Admir. lectt. medicophys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 478, B : Τὰ δευτερεῖα κατάγει. L. D. Aquila Deut. 28, 57.]

Δευτέριος, α, ον, affertur pro Secundarius. [V. Δευτερίας et Δευτερεῖον. Geopon. 2, 32, 3 : Τῶν δευτερείων ἄρτων. Needh. e conj. δευτερίων. Eudocia ap. Phot. cod. 183, p. 128, 23 : Δευτερίην καὶ τήνδε θεοῦ θέμιδος κάμε βίβλον Εὐδοκίη βασίλεια. Ita Casaub. Libri δευτέρην. L. D. 3 Esdr. 1, 31 : Τὸ ἅρμα τὸ δευτέριον, Vulgat., Currum secundarium. Schleusn. Lex. V. T.]

[Δευτέριος, ὁ, Deuterius, præf. cubiculo august. sub Honorio, ap. Zosim. 5, 36. L. Dind.]

Δευτεροβόλος, ὁ, ἡ, Qui secundum dentes indices jacit. Pollux [1, 181] δευτεροβόλους Equos inter pullos et equos τελείους, medios statuit. [Hierocles Facet. 2 : Σχολαστικοῦ ἵππον πιπράσκοντος ἠρώτησέ τις εἰ πρωτοβόλος ἐστί. Τοῦ δὲ φήσαντος δευτεροβόλον εἶναι...]

Δευτερογαμέω, Secundo nubo, Secundas nuptias celebro, Pand. [Nicet. Metrop. et Photius Nomocan. 13, 2, ap. Suicer.]

[Δευτερογαμία, ἡ, Secundæ nuptiæ. Theophyl. Com. ad 1 Cor. 7, 39 : Περὶ δευτερογαμίας ἐνταῦθα διδάσκει. Jo. Chrys. Hom. 18, vol. 5, p. 110.]

[Δευτερόγαμος, ὁ, Secundas nuptias contrahens, Secundum nubens. Epiphan. De fide cath. et apost. eccl. p. 465. Suicer. Hesychium v. Ὑστερόποτμος scripsisse conjicio non : Ἄλλοι τὸν δεύτερον γάμον, sed δευτερόγαμον, quum et ὑστερόποτμος et δευτερόποτμος dici de homine non de re consueverit. Quanquam nec pro δευτερόγαμον contendam nec pro δεύτερον γάμον : quum intuenti quæ in Δευτερόποτμος scribit idem, suspicio nasci possit etiam gravioris mendi. L. D.]

[Δευτερογενής, ὁ, ἡ, Serius natus. Antig. Car. Mir. c. 118 : Τὰς δευτερογενεῖς τρίχας (quales sunt barbæ pili). Aristot. H. An. 3, 10, unde sumit Antig., dicit ὑστερογενεῖς.]

[Δευτερόγονος, Secundo natus, Secunda fœtificatione editus, i. q. ὄψιμος. Symm. Gen. 30, 42.]

Δευτεροδεκάτη, Secunda s. Secundaria decima. Hieron. In Ezech. 45 : Δεκάδα, h. e. Decimam partem, omnium frugum Leviticæ tribui populus e Lege debebat. Rursum ex ipsis decimis Levitæ, h. e. inferior ministrorum gradus, decimas dabat sacerdotibus : et hæc est, quæ appellatur δευτεροδεκάτη. Ubi etiam nota Δεκὰς pro Decima : si tamen non potius scr. δεκάτη. [Conf. Δεκάς.]

[Δευτεροδέομαι, Secundum venio, Repetor. Theolog. Arithm. p. 23=22 : Πάντες δευτεροδούμενοι καὶ ἐπ' ἄπειρον παλινοδούμενοι· 35=34 : Δύο μονάδων δευτεροδουμένων. Iambl. Arithm. p. 124 : Ὁ ρ ἀριθμὸς μονὰς τριωδουμένη καλούμενος πρὸς τῶν Πυθαγορείων, ὥσπερ καὶ ἡ δεκὰς δευτερωδουμένη μονὰς καὶ χιλιὰς τετρωδουμένη μονάς· de qua scriptura per ω, vitiosa illa, v. Ast. ad Theol. Ar. p. 171. Etym. Gud. p. 137, 35 : Διὸ καὶ δευτερουμένην μονάδα καλοῦσι τὴν δεκάδα οἱ Πυθαγόρειοι, δευτεροδουμένην reponit Schneid. Joan. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 454 Gaisf. : Ἐν τῇ δεκάδι, δευτερευομένῃ οὔσῃ μονάδι, Ms. liber δευτεροδουμένῃ· itaque ib. 452 : Τῆς δευτερευομένης μονάδος, scrib. videtur δευτεροδουμένης. L. Dindorf.]

[Δευτεροδία, ἡ, Repetitio. Theolog. Arithm. p. 35=34 : Μονάδος μιᾶς κατὰ δευτεροδίαν εἰς τὸν ἑξῆς βαθμὸν μετιούσης. Struv.]

[Δευτεροελάτης, ου, ὁ, Secundus remex, officium in aula Byz., de quo v. Ducang. in Πρωτελάτης. Memorat Constant. De adm. imp. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 141, F, 142, A. L. Dind.]

Δευτερόζυγος, ὁ, ἡ, Qui est secundæ conjugationis. Vox gramm.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, iisd. grammat. Nomen secundæ declinationis, Nomen per secundam inflexionem declinatum.

Δευτεροκοιτέω, Secundus, Secunda cubo, Lecti socium habeo. Athen. : Εἰ μὴ ἐδευτεροκοίτουν, τῷ λιμῷ ἂν ἀπέθανες, Ni socium lecti et concubinum te haberem. Verba vetulæ ad adolescentem parasitum, quem alebat. [Verba Ath. 13, p. 584, B sunt : Γναθαίνης δὲ πολλὰς ἀποκρίσεις ἀνέγραφεν ὁ Λυγκεύς. Παρασίτου γάρ τινος ὑπὸ γραὸς τρεφομένου καὶ τὸ σῶμα εὖ ἔχοντος, Χαριέντως γ', ἔφη, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι. Τί οὖν οἴει, εἰ μὴ ἐδευτεροκοίτουν; Τῷ λιμῷ ἂν, ἔφη, ἀπέθανες. Dicit igitur parasitus ad Gnathænam (non vetula ad illum), Qualem fore me putas secubantem? Fame periturum.]

[Δευτερόλεπτον, τὸ, Semiminuta [Secunda?]. Jo. Tzetz. in Hesiod. Op. v. 613 : Λέγω δὲ καιρούς, μῆνας, ἑβδομάδας, ἡμερόνυκτα, ὥρας, λεπτά, δευτερόλεπτα. Ducang. Append. c. 55.]

Δευτερολογέω, Secundo loco dico, Secundam orationem habeo in judicio, Secundas in dicendo partes obtineo : quod et δευτεραγωνιστῶ metaph. || Sermonem iterum habeo, 2 Maccab. 13, [22. Epiph. Panar. p. 976, B : Ἀνάγκην ἔσχομεν τῷ καμάτῳ προσθεῖναι, καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς δευτερολογεῖν, Eadem repetere. Partic. Δευτερολογηθὲν Georg. Alex. Chrys. t. 8, p. 194, 39. Hase.]

Δευτερολογία, ἡ, Secundæ partes in dicendo, Secunda actio Quint., Secundæ agendi vices : cui opp. πρωτολογία infra, quod vide. Aphth. Progymn. De loco communi : Δ. δὲ ἔοικε καὶ ἐπιλόγῳ· διὸ προοίμιον οὐκ ἔχει. [Liban. argum. Demosth. Lept. p. 454, 24 : Ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος δ.· ὁ Ἀφεψίων γὰρ ὡς πρεσβύτερος ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν. Hermog. Περὶ ἰδειν. 56, et ad eum Gregor. p. 27 Reisk.]

[Δευτερολόγος, ὁ, Qui secundas partes agit. Teles Stob. vol. 1, p. 156 Gaisf. : (Fortuna) ὥσπερ ποιήτρια, ὅτε μὲν πρωτολόγου, ὅτε δὲ ὑστερολόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὅτε μὲν βασιλέως, ὅτε δὲ ἀλήτου. Μὴ οὖν βούλου δευτερολόγος ὢν τὸ πρωτολόγου πρόσωπον· εἰ δὲ μή, ἀνάρμοστόν τι ποιήσεις.]

[Δευτερόνοια, ἡ, Secunda apprehensio, Cura posterior. Marcus Erem. De bapt. p. 923, C : Πρωτοτόκους δὲ λογισμοὺς εἴρηκε τοὺς ἐν δευτερονοίᾳ καρδίας μὴ γεγενημένους. Hase.]

Δευτερονόμιον, τὸ, Secunda s. Secundaria lex. Ita inscribitur quintus liber Mosis, quoniam in eo a Mose repetitur Lex in Sina accepta, coram iis, qui in ipso monte Sina priorem non audierant. Atque adeo ipse Moses 17, [18] ejus libri eam vocat Secundam legem : pro quo Septuaginta habent Δευτερονόμιον. Sic enim ibi, Καὶ γράψει ἑαυτῷ τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν Λευϊτῶν, καὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ. Hieron. In Ep. ad Paul. : Deuteronomium quoque, secunda lex, et Evangelicæ legis præfiguratio, nonne

sic ea habet, quæ priora sunt, ut tamen nova sint omnia de veteribus?

[Δευτεροπάθεια, et Δευτεροπαθέω, Secunda affectio, Secundum affici. Galen. vol. 7, p. 388.]

Δευτερόποτμος, i. q. ὑστερόποτμος : h. e., Is, qui, quum mortuus esse putaretur, ideoque justis et exequiis de more honoratus esset, e bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, veluti e mortuis redivivus. [Ita expl. Hesych. additque : Ἡ δ δεύτερον διὰ γυναικείου κόλπου διαδὺς, ὡς ἔθος ἦν παρὰ Ἀθηναίοις ἐκ δευτέρου γεννᾶσθαι.]

Δευτεροπρόσωπος, Qui secundæ personæ est, et Δευτεροπροσωπέω, Sum secundæ personæ. Vocc. gramm.

[Δευτερόπρωτος, η, ον. Δευτεροπρώτη κυριακὴ, Dominica in Albis, s. Dominica prima post Pascha. Eustath. in Vita S. Eutychii n. 95 : Ἐρρωμένος τὸν νοῦν, μέχρις ἑβδόμης ὥρας τῆς δευτεροπρώτης κυριακῆς ... εἰς χεῖρας τοῦ θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ παρέθετο. Ducang.] Δευτερόπρωτον σάββατον a Luca initio c. 6 dicitur Sabbatum secundoprimum; s. alterum primum, ut habet novissima interpretatio, cui adjunctas annotationes vide, necnon Erasmicas. [Gl. Ms. : Δ. σ., ὅταν διπλῆ ἡ ἀργία ἐστί. Lex. cod. Colbert. 2199 hæc subdit, ἢ καὶ τοῦ σ. τοῦ κυρίου καὶ ἑτέρας ἑορτῆς διαδεχομένης. Ducang. Glossæ manaverunt ex Chrys. In Matth. p. 455, B : Τί δέ ἐστι δευτερόπρωτον ; Ὅταν δ. ἡ ἀ. ᾖ, καὶ τοῦ κ. τ. λ. Hase.]

Δεύτερος, α, ον [numeralis δύο tanquam comparativum et superlat. esse δεύτερος et δεύτατος notavit Buttm. Gr. vol. 1, p. 285. A δεύομαι ducit Coraes, conferens Hom. Od. Δ, 264 : Οὔ τευ δευόμενον, quod esse i. atque οὔ τινος δεύτερον. Sic fere et Heyn. ad Il. N, 310], Secundus. [Secundus ordine, Hom. Il. Ψ, 265 : Τρίποδα ... τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν. Et ib. 750. Tempore secundus, Γ, 349 : Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος ... ὁ δὲ δεύτερος ὦρνυτο χαλκῷ Ἀτρεΐδης Μενέλαος· E, 855 : Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, πρόσθεν Ἄρης ὠρέξατο ... ἔγχεϊ χαλκείῳ ... Δεύτερος αὖθ' ὥρμᾶτο ... Διομήδης. Et Il. similibus H, 248, 268, K, 283, Π, 467, P, 45, Υ, 273, Φ, 169, 596. Secundus, ut sit Posterior, Il. K, 368 : Ἵνα μήτις ... φθαίη ..., ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι· X, 207 : Μήτις κῦδος ἀροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. De ipso tempore posteriori Pindarus Ol. 1, 43 : Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ ἦλθε καὶ Γανυμήδης.] Apud Athenæum 13, [p. 559, F, in vers. Menandri] : Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος. Thucyd. 6, p. 202 [c. 16] : Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην. [Similiter in didascaliis fabularum scenicarum δεύτερος ἦν, de eo qui secundas tulisset. Vid. Aristoph. Pac. et Ran. argumenta.] Et Plut. : Δευτέραν ἀγαγέσθαι γυναῖκα, Secundam uxorem duxisse. [Schol. Hom. Il. Θ, 535 : Ἢ τούτους δεῖ τοὺς τρεῖς στίχους μένειν ἢ τοὺς ἑξῆς τρεῖς· ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον ὁ Ἀρίσταρχος τοὺς δευτέρους. Schæf. Basil. M. vol. 1, p. 3, A : Πολλὰ περὶ φύσεως ἐπραγματεύσαντο οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ, καὶ οὐδὲ εἷς παρ' αὐτοῖς λόγος ἔστηκεν ἀκίνητος, ἀεὶ τοῦ δευτέρου τὸν πρὸ αὐτοῦ καταβάλλοντος.] Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia et virtute : ut Secundus quoque et Alter. Epigr. : Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχει δεύτερον Ἡρακλέα, Secundum Herculem : vel etiam Alterum Herculem. Sic etiam vitio : ut Agis ap. Athen. 9 [immo 12, 543, B] de Lysandro dicit ὅτι δεύτερον τοῦτον ἡ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, Secundum s. Alterum Pausaniam : quod sc. ambo illi essent διαβόητοι ἐπὶ τρυφῇ. [In neutram partem Hierocl. ap. Stob. vol. 2, p. 77 Gaisf. : Δεῖ δὲ καὶ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος, καθάπερ τινὰς θεοὺς δευτέρους, συντηρεῖν. Addito ἄλλος Eur. Tro. 614 : Ἄλλος τις Αἴας, ὡς ἔοικε, δεύτερος παιδὸς πέφηνε σῆς.] Sic dicitur aliquis ἄλλου esse vel non esse δεύτερος, Secundus, pro Inferior. [Herodot. 1, 23 : Κιθαρῳδὸς τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερος. Polyb. 32, 13, 16 : Καίπερ ὄντες οὐδενὸς δεύτεροι Ῥωμαίων. Conf. Toup. Emend. vol. 1, p. 381. Posterior vertend. Hom. Il. Ψ, 248 : Οἵ κεν ἐμεῖο δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκληΐσι λίπησθε. Aphthon. Progymn. c. 5 : Πῶς δὲ διώκων τὴν κόρην ὁ Πύθιος θνητῆς ἐγένετο δεύτερος; Nullo seq. genit. Soph. OEd. Col. 1228 : Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα, Longe inferius quam primum mori quam non nasci. Argum. Eur. Andr. : Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν δευτέρων· ὁ πρόλογος σαφῶς καὶ εὐλόγως εἰρημένος· ἔστι δὲ καὶ τὰ ἐλεγεῖα τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς Ἀνδρομάχης ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει. Cit. Schæf.] Athen. de Clearcho Solensi : Οὐδενὸς ὢν δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν. Et interdum quidem cum infin., ut Galen. Ad Glauc. : Εἰς ὅσον τῆς μεθόδου χρὴ τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἀσκεῖν, οὐδενὸς ἐπιγνῶναι δεύτερος. Interdum vero cum dat. veluti instrumentali. Thuc. 2, [97] : Μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχύϊ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει, πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν. Dignitate etiam et honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, Secundus, Inferior. Plut. : Δίδωσί σοι δευτέρῳ μεθ' ἑαυτὸν γενέσθαι, Ut secundus a se sis. [Achill. Tat. 2, 3 : Κρατῆρα μετὰ τὸν Γλαύκου τοῦ Χίου δεύτερον, ubi v. Jacobs.] Sic et res aliqua δευτέρα ἄλλης esse dicitur, quæ ei postponitur s. posthabetur. Dem. [p. 348, 22] : Πάντα γὰρ τἄλλα δεύτερα ἦν τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων. [Basil. M. vol. 2, p. 125, B : Πᾶσαν βοσκημάτων μανίαν ἐπὶ τὸ θῆλυ δευτέραν τῆς τῶν μεθυόντων ὕβρεως ἀποφαίνουσα. Hemst.] Et aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ, τίθησι, pro Posthabet et postponit. Lucian. [Lapith. c. 9] : Εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἑρμωνος, Si Hermoni me posthabes, Si Hermone me inferiorem ducis. Plut. [Mor. p. 162, E] : Ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν φόνον ἐποιοῦντο, Omnia posthabebant inquisitioni cædis. [Diodor. Exc. Val. vol. 2, p. 582, 73 : Οὗτος δὲ τῆς νίκης πάντα δεύτερα τιθέμενος. Soph. OEd. C. 351 : Πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.] Synes. Ep. 99 : Αἰδοῖ γὰρ μουσῶν τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδότων. Dicitur in ead. signif. etiam ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro δεύτερον τίθεσθαι. Plut. Fabio [c. 24] : Ἐν δευτέρῳ καὶ γονεῖς καὶ παῖδας ἀεὶ τῶν τῆς πατρίδος καλῶν τιθέμενοι, Postponentes. [Liban. vol. 4, p. 778 : Δείσας δὲ πολιν, ἣν ἄνδρες οἰκοῦσιν ἐν δευτέρῳ ποιούμενοι τέκνα πατρίδος. At corrupte Hesychius in literis ad Eulog. vol. 1, p. 3, 6 : Ἅτινα σύμπαντα καὶ τῆς παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας δεηθέντα κατὰ δύναμιν τετύχηκε, πάσης ἐν δευτέρῳ κειμένης τῆς τῶν φιλεπιτιμητῶν μέμψεως. Est enim scrib., ἐπιμελείας ... τετύχηκε πάσης ἐνδοτέρω κειμένης τῆς τῶν φ. μέμψεως, Eam nostram curam ac diligentiam sunt experta, quæ citra omnem sit nasutorum reprehensionem posita. L. D.] Quum vero aliquid dicitur temporis ratione esse δεύτερον, exp. non solum Secundus, sed etiam Posterior vel etiam Iteratus : ut quum δεύτεραι φροντίδες esse dicuntur σοφώτεραι [Eur. Hipp. 436]. At δεύτερος χρόνου, ut ὕστερος χρόνου, venire dicitur, qui venit post tempus statum : et δεύτερος ἄλλων, Post alios, Aliorum omnium postremus et ultimus. Ac ut dicitur τῇ ὑστέρᾳ, pro Postero die, Die insequente, Postridie : ita etiam Aristot. OEcon., τῇ δευτέρᾳ· Herodot. vero [7, 192] : Δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσεως, Altero die ab incensione, Postridie quam incensus fuit. [Id. 6, 46, c. genit. : Δευτέρῳ ἔτεϊ τουτέων. Et cum præp. μετὰ Eur. Tro. 218 : Τάδε δεύτερά μοι μετὰ τὴν ἱερὰν Θησέως ἐλθεῖν χώραν. Xen. Cyr. 2, 2, 4 : Κἀκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δ. Theocr. 1, 3 : Μετὰ Πᾶνα τὸ δ. ἄθλον ἀποισῇ. || Alter, in phrasi εἷς ἢ δ. vel εἷς καὶ δ., Unus et alter. Mauric. Strat. 3, 5, p. 86 : Ὡς ἓν ἢ δ. μίλιον. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 27, 2, 3 : Περὶ μίαν καὶ δευτέραν. Euseb. H. E. 1, 3 init. : Πλὴν ἑνός που καὶ δευτέρου· iterumque ib. post paullo : Ἑνί που καὶ δευτέρῳ τῶν πάλαι θεοφιλῶν ἀνδρῶν. L. D. Alia exx. v. ap. Schæf. ad Dionys. p. 174. Angl. || Cum altero. Herodot. 4, 113 : Τὴν Ἀμαζόνα εὗρε δευτέρην αὐτὴν ὑπομένουσαν. Antiatt. Bekk. p. 89, 9 : Δεύτερον ἀντὶ τοῦ μεθ' ἕτερου, Ἡρόδοτος πρώτῳ, Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Diod. 19, 16 : Δεύτερος ἐκπηδήσας. Id. Exc. Val. vol. 2, p. 577, 28 : Ἀλύων ὅπου τύχοι δεύτερος ἢ τρίτος, quæ sumpsit a Polyb. 26, 10, 2, ubi καὶ τρ. Etym. M. p. 119, 11 : Οὐ μόνος, ἀλλὰ δ. εἶ. Schæf. || Adversus, signif. contraria ei qua Lat. utuntur synon. voc. Secundus. Mauric. Strateg. 7, 8, p. 142 : Χρὴ μέλλοντας συμβάλλειν καὶ τὰ εἰς δευτέραν τύχην ὁρῶντα προσκοπεῖν καὶ τὰς ἐκεῖθεν ἐναντιώσεις προασφαλίζεσθαι, Prospicere oportet etiam quæ ad casus adversos pertinent. || Ap. scriptores eccles. interdum

i. q. δευτεράριος. Exx. vid. ap. Ducang. L. Dindorf.]

Δεύτερον, præmisso utplurimum articulo, sæpe substantive ponitur, et modo in sing., modo in plur. Apud medicos enim τὸ δεύτερον et τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ, i. e. Fœtus involucrum et veluti secundus partus. Cujus signif. exempla habes in Δεύτερα, Δευτέριον. Dicitur etiam ἐν δευτέρῳ τιθέναι pro Secundo loco ponere, Secundo ordine collocare: ut ap. Philon. V. Mos. 2: Ἐνθένδε τῆς νομοθεσίας ἤρξατο, τὰ περὶ τὰς προστάξεις καὶ ἀπαγορεύσεις ἐν δευτέρῳ θείς. At metaph. ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι pro Postponere et posthabere, habes in præced. tmemate. Plur. δεύτερα s. τὰ δεύτερα, Secundæ partes, Secundi gradus prænia. Il. Ψ, [536]: Λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους· Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές, Δεύτερ', ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός. [Mosch. 3, 57: Μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.] Xen. Hell. 6, [1, 8]: Οἷων δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δεύτερά σοι δίδωμι. [Conf. Cyrop. 4, 6, 11.] Herod. [8, 104]: Τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων οὐ φερόμενος, Eunuchorum nulli secundus. Rursum sing. dicitur ἐκ δευτέρου pro Iterum, Secundo, [Ab integro, addunt Gl.], Alia vice. Marc. 14, [72]: Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Matth. 26: Πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο. [Diodor. Exc. Hœsch. vol. 2, p. 507, 57: Λίθοις καὶ χώμασιν ἐκ δ.... ἔχωσαν. Clem. Al. Quis div. salv. § 42, p. 968: Βαπτιζόμενος ἐκ δ. Hesych. v. Δευτερόποτμος: Ἐκ δ. γεννᾶσθαι, idemque in Δευτέρων ἀμεινόνων. Cum ἐπὶ Etym. M. p. 365, 9, ab Schæf. indic.: Ἡ ἐπὶ πρόθεσις τὴν ἐπὶ δευτέρου ἐπιδιόρθωσιν σημαίνει· ἐπισύστασις οὖν ἡ ἐπὶ δευτέρου ἐπανόρθωσις.] Ead. signif. dicitur δεύτερον et τὸ δεύτερον. Il. Ψ, [45]: Ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε ἴξετ' ἄχος κραδίην. Hesiod. Op. [34]: Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται Ὧδ' ἔρδειν. Rursum Il. A, [513]: Καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις· Od. I, [353]: Ἥσατο δ' αἰνῶς Ἠδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ἤτεε δεύτερον αὖτις. [Hesiod. Theog. 310.] Ubi nota ἐκ παραλλήλου posita δεύτερον et αὖτις, ut in præced. ἔτι et δεύτερον, et πάλιν et ἐκ δευτέρου, vacante illorum altero. [Hom. Il. Γ, 191: Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδών· 332: Δ. αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν, et alibi non raro. Item Hesiod. Th. 47, Op. 125 etc.] Cum artic. τὸ, ut τὸ δεύτερον ὑπατεύων, Secundum consul, Iterum consul. [Herodot. 1, 79: Πρὶν ἢ τὸ δ. ἁλισθῆναι, idemque multis aliis ll. Thucyd. 1, 131: Τὸ δ. ἐκπλεύσας· 3, 8: Τὸ δ. ἐνίκα· 13: Ἐπεσβάλετε τὸ δ. 87. Et sine art. 8, 22.] Adv. itidem δεύτερα dicitur pro Secundo loco, Post. [Herodot. 2, 158: Τὴν Δαρεῖος δ. διώρυξε· 3, 53: Δ. ἀπέστειλε ἐπ' αὐτὸν τὴν ἀδελφεήν. Idemque præmisso πρῶτα 3, 80, et 1, 59: Συνεβούλευε Ἱπποκράτεϊ πρῶτα μὲν γυναῖκα τεκνοποιὸν μὴ ἄγεσθαι... εἰ δὲ τυγχάνει ἔχων, δεύτερα τὴν γυναῖκα ἐκπέμπειν. Cui l. similes 3, 65: Τούτου μηκέτι ἐόντος, δεύτερα τῶν λοιπῶν ὑμῖν γίνεταί μοι ἀναγκαιότατον ἐντέλλεσθαι, τὰ θέλω μοι γενέσθαι· 74: Ὑποδεκομένου δὲ τοῦ Πρηξάσπεω ποιήσειν ταῦτα, ὡς ἀνέπεισάν μιν οἱ μάγοι, δεύτερα προσέφερον... 4, 76: Δ. αὖτις. Itaque 7, 136: Ὡς δὲ ἀπεμαχέσατο τοῦτο, δεύτερά σφι λέγουσι τάδε, δ. dici adverbialiter videtur. C. art. Thucyd. 6, 78: Ὁμόρους ὄντας καὶ τὰ δ. κινδυνεύσοντας.] Xenoph. Hell. [7, 1, 35]: Ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν. [Longus 2, 32: Ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δεύτερα συρίσας.]

Δεύτερα, τὰ, Secundæ, i. e. Fœtus in utero involucrum, quoniam veluti secundus partus est. Diosc. 1, 87: Ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει· 59: Ἔμμηνά τε καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἐπισπᾶται. Alii δευτέρια vocant. [V. Δευτέριον.] || Item τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ, i. e. Secundæ partes, Secundus locus, τὰ δευτερεῖα: cujus signif. exemplum habes in Πρῶτος et Πρωτεῖον. [Ubi HSt.: «Interdum dicitur aliquis esse τὰ πρῶτα, pro Princeps s. In primis honori habitus, ut Bud. scribit, afferens h. Greg. Naz. l., in quo dicit de Athanasio, Οὔπω μὲν τεταγμένος ἐν ἐπισκόποις, τὰ πρῶτα δὲ τεταγμένος τῶν συνελθόντων. Similem vero usum et nominis Δεύτερα præfixum habentis articulum, ex Eod. profert, Καὶ τοὺς μὲν προαγωνιστὰς καὶ πρωτοστάτας γενέσθαι τῆς ἀσεβείας, τοὺς δὲ ταχθῆναι τὰ δεύτερα.» Et in Πρωτεῖον: «Synesius dixit τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, Ep. 148, ubi an non potius leg. sit τὸ ἐκ δευτερείων πρωτεῖον, lectorem mecum expendere velim. Est autem h. Synesii l.: Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης ἡττᾶται τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, E secundis partibus primas tenere: si quidem reponas δευτερείων.» Ea vero corr. non opus videtur. Horap. Hierogl. 1, 27: Τὰ πρωτεῖα... τὰ δεύτερα. || Δεύτερα, τὰ, Mensæ secundæ, Athen. 6, p. 229, D: Τὰς δὲ τῶν δευτέρων τραπέζας ἐκόσμει τοῖς Ἰταλικοῖς ἐθισμοῖς. Prov. Δευτέρων ἀμεινόνων præter parœmiographos memorat Hesych.: Δ. ἀ. παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καλὰ ὀφθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσι, λέγοντες Δ. ἀ. Μνημονεύει Πλάτων. De prov. Πλοῦς δεύτερος v. in Πλοῦς. Δεύτερον et δεῦρο confus. v. in Δεῦρο.]

[Δευτεροστάτης, ὁ, Qui secundus stat, Secundum locum tenens. Themist. Or. 13, p. 175, B: Ὁρᾷ γὰρ πρὸς τὸν ζῆλον τῶν βασιλέων, ὥσπερ ἐν χορῷ πρὸς τὸ ἐνδόσιμον τοῦ κορυφαίου καὶ ὁ πρωτοστάτης καὶ ὁ δ. καὶ ὅτῳ μέτεστιν ἐφεξῆς τῆς τοῦ χοροῦ ἡγεμονίας. ἄ]

Δευτερόσχετος, ὁ, ἡ, Secundo loco sequens, Secundarius, et veluti τοῦ δευτέρου ἐχόμενος.

[Δευτεροταγής, ὁ, ἡ, Secundo loco positus. Nicomach. Arithm. p. 18=85: Δ. γὰρ οὗτος, pro quo paullo ante τοῦ δευτέρου τεταγμένου.]

[Δευτεροτετραδοπαρασκευή, ἡ, Secunda, quarta, et sexta feria hebdomadis. Canonarium Joannis mon. p. 114: Τὰς μὲν δευτεροτετραδοπαρασκευὰς μηδὲ ὀσμᾶσθαι οἴνου. Ducang.]

[Δευτερότης, ἡ, Iteratio, Geminatio. Anast. Sin. Hodeg. p. 28, 5: Καὶ υἱὸς μὲν κυρίως ἐστὶ δευτερότης ὑποστάσεως ἐν ταυτότητι φύσεως. Hase.]

Δευτεροτόκος, ἡ, Quæ secundo peperit, parit. [Aristot. H. A. 5, 14.] At Δευτερότοκος, proparoxytonos, Secundo partu editus. [Chrys. t. 6, p. 356, 26: Τοὺς γὰρ πρωτοτόκους τῶν δευτεροτόκων σεμνοτέρους εἶναι ἐχρῆν. Hase.]

[Δευτερότριτος, ὁ, ἡ, q. d. Secundotertius. Max. Planud. in Bachm. An. vol. 2, p. 71, 24: Ὅτι τὸ μὲν οὗτος πρωτότριτος ἀντωνυμία εἶναι δοκεῖ, τὸ δὲ αὐτὸς δευτερότριτος, τὸ δὲ ἐκεῖνος τριτότριτος. Οὗτος μὲν γάρ ἐστιν ὁ παρ' ἐμοὶ ὤν, αὐτὸς δὲ ὁ παρὰ σοί, ἐκεῖνος δὲ ὁ παρ' ἐκείνῳ. L. Dind.]

[Δευτερουργής, ὁ, ἡ. V. Δευτερουργός.]

Δευτερουργός, ὁ, Qui secundas actionis partes obtinet, Secundum in agendo locum obtinens, et q. d. Secundario operans. Plato De LL. 10: Πρωτουργοὶ κινήσεις, τῆς ψυχῆς· αἱ δὲ τοῦ σώματος, δευτερουργοί. At δευτερουργοὺς τέχνας ex Eod. dici posse τὰς χειρουργικὰς s. βαναυσικὰς tradit Pollux [7, 6]: h. e. Artes manuarias: ut πρωτουργοὺς intelligamus τὰς ἐλευθερίους, Liberales artes, quippe quæ animi ductu, qui primas in homine obtinet, opus aliquod faciant. Idem Poll. 7, [77] tradit δευτερουργὸν [δευτερουργῆ] χλαῖναν vocatam fuisse olim, quæ suo tempore ἐπίγραφος [ἐπίγναφος] nominaretur: et δευτερουργοὺς dictos fuisse τοὺς ταύτην ποιοῦντας. Forsan autem intelligit Acu pictam et variegatam non a textore, sed post textorem a phrygione. [Immo Secundum a fullone subactam.]

[Δευτεροῦχος, ὁ, ἡ, Secundum tenens s. obstringens. Lycophro 203: Ὅρκων τὸ δευτεροῦχον ἅρσαντες ζυγόν.]

[Δευτεροφανῶς, In secunda apparitione. Dionys. Areop. p. 62. Secundo loco, id. p. 33.]

[Δευτερόφωνος, ὁ, ἡ, Secundum sonans. Nonn. Dion. 2, 119: Ἄλλη δ. ὁριδρόμος ἔσσομαι Ἠχώ. Sic enim vocat Echo ab resonando et voces missas repetendo.]

Δευτερόω, Secundo facio, Itero, Repeto, [Gemino, Secundo, Gl.]: verbum frequens ap. Græcos Bibliorum Interprr., ut non solum in Eccles., sed etiam 3 Reg. 18: Καὶ εἶπε, Δευτερώσατε, καὶ ἐδευτέρωσαν· καὶ εἶπε, Τρισσώσατε, καὶ ἐτρίσσευσαν, Secundo facite, Iterate. Iidem dicunt δευτερῶσαί τινι pro Secundum ictum ingerere; ut 1 Reg. 26: Καὶ νῦν πατάξω δὴ αὐτὸν τῷ δόρατι ἅπαξ εἰς τὴν γῆν, καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ. Ex 2 Reg. Bud. diversa constr. affert, Καὶ οὐκ ἐδευτέρωσεν αὐτὸν, Non eum feriit secundo ictu, sed uno ictu interemit. [Pallad. Hist. Laus. 4. V. Chrys. p. 7. Epiphan. vol. 1, p. 17, D: Ὡς καὶ πολλάκις εἶπον· νῦν δὲ ἀνάγκην ἔσχον ταῦτα δευτερῶσαι.] Dicitur porro et Δευτερῶσαι pro Ejusmodi traditiones docere: ut idem Hieron. testatur, Ep. ad Alg.: Videntur igitur observationes Judaicæ ap. imperitos et vilem plebeculam

imaginem habere rationis humanæque sapientiæ. Unde et doctores eorum, σοφοὶ, h. e. Sapientes, vocantur. Et siquando certis diebus traditiones suas exponunt discipulis suis, solent dicere, οἱ σοφοὶ δευτεροῦσι, Sapientes docent traditiones.

Δευτέρωμα, τὸ, Secundus actus, Bud. [Eust. Il. p. 80, 10 : Ἡ δὲ ἀνὰ πρόθεσις δευτέρωμά τι δηλοῖ.]

Δευτέρως, Secundo loco, Secundo ordine, Secundo. Aristot. Eth. 10, 5 : Αἱ ταύτας τελειοῦσαι ἡδοναὶ, κυρίως λέγοιντ' ἂν ἀνθρώπου ἡδοναὶ εἶναι· αἱ δὲ λοιπαὶ, δευτέρως· 8 : Καὶ τῷ ἀνθρώπῳ δὴ ὁ κατὰ τὸν νοῦν βίος, εὐδαιμονέστατος· δευτέρως δ', ὁ κατὰ τὴν ἄλλην ἀρετήν. [Plato Leg. 3, p. 696, E : Τὸ δέ γε ἄλλων πλεῖστα ἡμᾶς ὠφελοῦν μετὰ τῆς προσθήκης μάλιστ' ἂν τιμώμενον ὀρθότατα τιμῷτο, καὶ τὸ δεύτερον δευτέρως. || Secundum i. e. Denuo. Ib. 12, 955, E : Γῆ μὲν οὖν ἑστία τε οἰκήσεως ἱερὰ πᾶσι πάντων θεῶν· μηδεὶς οὖν δ. ἱερὰ καθιερούτω θεοῖς, Solum focusque habitationis cujusque quum omnium sint sacra deorum, nova ne quis diis sacraria consecrato. Phryn. Ecl. p. 311 : Πρώτως· Ἀριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγει· ἔστι δὲ διεφθαρμένον πάνυ τοὔνομα· οὐδὲ γὰρ δεύτερος καὶ τρίτως φαμέν. Λέγε οὖν πρῶτον. Non crediderim adversari Phrynicho locos Plat. et Arist., in quibus δευτέρως non est adv. numerale, ut ap. Tzetz. Hist. 2, 237 : Λέρνης ἐννεακέφαλον ὕδραν δ. κτείνει, de secundo loquentem Herculis labore, et ib. 4, 547 : Καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Πύθιος δωρεῖται πρὶν Δαρείῳ ἀναδενδράδα τε χρυσῆν καὶ πλάτανον ὁμοίως, ξενοδοχεῖ τὸν Ξέρξην δὲ πανστρατιᾷ δ., et 5, 898 : Γράφει τῷ προρρηθέντι μοι δ. Περισθένει. Id. Exeg. Il. p. 48, 27 : Δ. δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων μνήμων καθίσταται. L. Dind.]

Δευτέρωσις, εως, ἡ, i. q. δευτέρωμα, [Iteratio, Gl.], Secundæ partes, vices : Secundus ordo. 4 Reg. 23 : Τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, Sacerdotibus secundi ordinis : ut Hebr. etiam textus versio habet; Complut. vero Ed. pro τῆς δευτερώσεως habet τοῖς δευτερεύουσι, quod melius est. Δευτερώσεις dicuntur etiam Traditiones hominum et veluti secundariæ leges. Hieron. In Es. 59 : Contemnentes legem Dei, et sequentes traditiones hominum, quas illi δευτερώσεις vocant; In Ez. 36 : Juxta Judaicas fabulas, quas illi δευτερώσεις appellant, gemmatam et auream Hierusalem; In Matth. 22 : Pharisæi traditionum et observationum, quas illi δευτερώσεις vocant, justitiam præferebant; Ep. ad Alg. : Quantæ traditiones Pharisæorum sint, quas hodie vocant δευτερώσεις, et quam aniles fabulæ, evolvere nequeo. Quibus e ll. intelligitur quomodo accipiendus sit hic in Ep. Ejusd. ad Dam. : Ne videremur aliquid præteriisse eorum quas Judæi vocant δευτερώσεις, et in quibus universam scientiam ponunt. Item hic in Catalogo script. eccles. de Papia : Hic dicitur mille annorum Judaicam edidisse δευτέρωσιν. Q. l. Sophronius sic interpr. : Οὗτος λέγεται χιλίων ἐνιαυτῶν Ἰουδαϊκὴν ἐκδεδωκέναι δευτέρωσιν. [Epiph. vol. 1, p. 224, B : Αἱ γὰρ παραδόσεις τῶν πρεσβυτέρων δευτερώσεις παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις λέγονται.]

Δευτερωτὴς, ὁ, Ejusmodi traditionum doctor. Hieron. In Abacuc. 2 : Audivi quendam Liddæ de Hebræis, qui sapiens ap. illos et δευτερωτὴς vocabatur, narrantem hujuscemodi fabulam. [Zonar. p. 450 s. Lex. Ms. ap. Albert. ad Hesych. vol. 1, c. 855 supra p. 758, B positum. Procop. in Esaiam : Δύο δὲ τείχη τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας, ἥ τε παλαιὰ καὶ καινὴ διαθήκη, ὧν οὐδετέρας οἱ τῶν πρεσβυτέρων μετέχουσι παραδόσεις, ἐφ' ἃς οἱ δευτερωταὶ λεγόμενοι παρ' ἐκείνοις ἀλαζονεύονται. Ducang. Epiph. Epist. ad Acac. p. 12, B : Γραμματεῖς, οἵτινες νομικοὶ μὲν ἦσαν, καὶ δευτερωταὶ παραδόσεων τῶν παρ' αὐτοῖς πρεσβυτέρων. Id. Panar. p. 32, C; Eus. Præp. ev. p. 513, C et 574, A. Hase.]

[Δευτὴρ, ῆρος, ὁ, sec. Polluc. 10, 105, κοινὸν ἀρτοποιῷ καὶ μαγείρῳ σκεῦος, Commune pistori et coco instrumentum : videl. a δεύω, Subigo vel Rigo.]

Δεύω, εὑσω, Rigo, Madefacio, Imbuo, Tingo. Il. B, [471, Π, 643] : Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάφος ἄγγεα δεύει, i. e. τέγγει, βρέχει· [N, 655, etc. : Ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν· Ψ, 220 : Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν. Hesiod. Op. 554 : Κατά θ' εἵματα δεύσῃ·] et ap. Suid. : Ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους, προσέγραψε. [Ead. struct. Eur. Phœn. 674 : Αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν. Ap. Suid. τῷ αἵματι tacite edidit Kust.] || Misceo, Subigo, Mollio, μίσγω, φύρω, μαλάττω, Hesych. [Xen. OEc. 10, 11 : Δεῦσαι καὶ μάξαι. Inc. ap. Eust. Il. p. 1166, 36 : Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἦθεος. Aristoph. ap. Poll. 7, 24 : Μάττω, δεύω. Conf. Poll. ib. 22; 10, 105. Dionys. Ant. R. 7, 72 : Ταύτας (primitias) ἀλφίτους δεύοντας. Perf. Suidas : Δέδευκε, πεφύρακε, it. Zon. p. 487.] || Apud Soph. autem [Aj. 376], Ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, exp. Atrum fudi sanguinem. In pass. Δεύομαι, Rigor, Madefio, Imbuor. Il. I, [566] : Δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι· P, [371] : Αἵματι δὲ χθὼν Δεύετο πορφυρέῳ. Herodian. 8, [4, 30] : Δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας, Pice ac resina oblitas, Polit. Sic δευθεὶς ὄξει, Aceto rigatus, imbutus. [Suid. : Δευθέντα, βραχέντα.] Lucian. [De dips. c. 5 : Ἔπειτα] δευόμενος [ubi nunc e codd. ἐπιδαψιλευόμενος] τῷ ποτῷ, qua metaph. dicitur et βεβρεγμένος, et Plaut. verbo Irrigare utitur. [Eur. Alc. 184 : Πᾶν δὲ δέμνιον ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι· fr. Cress. ap. Athen. 14, p. 640, B : Πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα. Xen. Cyr. 6, 2, 28 : Ὕδατι δεδευμένου τὸν ἄρτον. Geopon. 7, 19, 2 : Τέφρας ὕδατι δεδευμένης, et alibi. Ap. Theophr. quum alibi, ut H. Pl. 9, 9, 1 et 3 nudus sit dat. ὄξει et οἴνῳ δ., 9, 11, 2 est ἐν οἴνῳ δεῦσαι. || Imperf. δεύεσαν, tanquam a δεύημι, Quintus 4, 511 : Οὔατα δ' ὠρθώσαντο καὶ ἄμπυκα δεύεσαν ἀφρῷ. || Imperfect. frequentat. δεύεσκον Hom. Od. H, 260 : Εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον.]

[Δεύω. V. Δεύομαι in Δέω.]

[Δεφιδασταὶ, n. corr. in mon. Argol. ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 584, n. 1135. L. Dindorf.]

Δέφω, Excorio, Pelle nudo. [Δέφει, Masturbat, Manuturbat, Gl.] Pass. δέφεσθαι dicitur is, qui sibi ἀποδέρει τὸ αἰδοῖον, Pelle nudat penem, Aristoph. Eq. [24] : Ὁτίη τὸ δέρμα τῶν [del. artic.] δεφομένων ἀπέρχεται, i. e. τὸ δ. τ. ἀποδερομένων τὸ αἰδοῖον ὑποχωρεῖ ὄπισθεν, schol. Vide Δατισμός. [Ubi citat ejusd. Pac. 290 : Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, ὃ δεφόμενός ποτ' ἦδε τῆς μεσημβρίας. Adde ej. Eccl. 709. Δέφεται, Masturbat, Manuturbat. Δέφεσθαι, Mastuprari, Gl. Eubul. ap. Athen. 1, p. 25, C : Ἀλλ' οὐδεμίαν ἄλλην ἑταίραν εἶδέ τις αὐτῶν, ἑαυτοὺς δ' ἔδεφον ἐνιαυτοὺς δέκα. Hesych. : Ξύομαι, δέφομαι. Hemst. Artemid. 1, 78 : Τὸν δεσπότην αὐτοῦ δέφειν... ὑπὸ τοῦ δεσπότου δέφεσθαι.]

Δεχάμματος, ὁ, ἡ, Decem ἅμματα [Nodos] habens, ἄρκυς ap. Xenoph. [Cyneg. 2, 5.]

[Δεχεπτά. V. Δεκαεπτά.]

Δεχήμερος, ὁ, ἡ, Decem dies durans, Spatio decem dierum constans, ut ἐκεχειρία, σπονδαὶ, Suid. [ex Thucyd. 5, 26 et 32; 6, 7, et 10]; θυσία, Plato. [Polyb. 20, 9, 5; 10, 12 : Δεχημέρους ἀνοχάς. Pollux 1, 63 : Διελόντι δὲ εἰς τρία τὸν μῆνα τὸ τρίτον ἂν αὐτοῦ καλοῖτο δεχήμερον.]

[Δέχμα. V. Δέχομαι in fine.]

[Δέχνυμαι. V. Δέχομαι.]

Δέχομαι, ξομαι, γμαι, Capio, Excipio, Suscipio, Admitto. Hom. Il. E, 226 : Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα Δέξαι· [conf. Z, 46 : Σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. Et sim. A, 20, 112, Z, 46, A, 131, Ω, 137, 555.] Od. Ξ, 155 : Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην, sub. εἵματα : Nequaquam acceperim, si offeras. [Thucyd. 1, 76 : Ἀρχήν τε διδομένην ἐδεξάμεθα· 4, 21 : Διδομένης δὲ εἰρήνης ἀσμένως δέξεσθαι· 27 : Μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. Conf. 5, 21, 22, 25, 28, 30, 32, 35, 40, 42; 6, 10. Recte autem Ammon. p. 87 et Eran. Philo p. 170 : Λαβεῖν μέν ἐστι τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι, δέξασθαι δὲ τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.] Δέχεσθαι χάριν, Accipere beneficium, Plut. Themist. [c. 28.] Dicitur et πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι : ut Virg., Accipe daque fidem. [Thucyd. 1, 37 : Διδοῦσι καὶ δεχομένοις τὰ δίκαια, ubi liber unus ex interpr. λαμβάνουσι· 5, 59 : Δίκας δοῦναι καὶ δέξασθαι ἴσας καὶ ὁμοίας. Hom. H. Merc. 312 : Δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίωνι.] Et δέχομαι τὸν ὅρκον, Aristoph. [Ran. 590. Æsch. Sept. 796 : Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο, Aquam non admisit instar navis rimosæ. De pecunia Thucyd. 1, 96 : Καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχῆς οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον. Id. de copiis ab alio acceptis, 8, 109 : Δεξάμενος αὐτούς. De omine Herodot.

9, 91 : Δέχομαι τὸν οἰωνόν. Soph. El. 668 : Ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν. Hac signif. notandæ constr. primo c. ἐκ, Hom. H. Merc. 477 : Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν, μέλπεο καὶ κιθάριζε καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε, δέγμενος ἐξ ἐμέθεν· σὺ δέ μοι, φίλε, κῦδος ὄπαζε. Soph. OEd. T. 1106 : Δέξατ' ἔκ του Νυμφῶν. Eur. Med. 924 : Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον; Cum parà Il. T, 10 : Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο· Ω, 429 : Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον. Conf. H. Cer. 29, Hesiod. Op. 87, Soph. Aj. 661, Eur. Alc. 688 etc. Et addito dat. H. Bacch. 4 : Ὃν τρέφον ἠϋκόμοι νύμφαι, παρὰ πατρὸς ἄνακτος δεξάμεναι κόλποισι. Deinde c. gen. Il. A, 596 : Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἑδέξατο χειρὶ κύπελλον· Ξ, 203 : Δεξάμενοι Ῥείης· Ω, 305 : Κύπελλον ἑδέξατο ἧς ἀλόχοιο. H. Apoll. 305 : Δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης. Soph. OEd. T. 1163 : Ἐδεξάμην δέ του. Eur. Hipp. 89 : Ἆρ' ἄν τί μοι δέξαιο βουλεύσαντος εὖ; Tum c. dat., quod schema Siculum vocat Lesbonax p. 181, Il. B, 186 : Δέξατό οἱ σκῆπτρον· O, 88 : Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας. Conf. P, 208, Od. O, 282, Π, 40, et quæ plurima collegit Porson. ad Hec. 539. Alia ratio gen. est Od. Ω, 327 : Ἐριφύλην, ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, quod sch. interpr. κατὰ ἀνδρός.] || Excipio. Il. Σ, [331] : Ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππήλατα Πηλεύς. [Conf. Od. P, 110.] Ubi observa præp., quæ tamen sæpe omittitur, ut [Hom. Il. Z, 483 : Ἣ δ' ἄρα μιν κηώδει δέξατο κόλπῳ. Conf. H. Bacch. 4,] Δέχομαί σε χώρᾳ, Eur. [Med. 713]; δέχεσθαι δόμοις, Apoll. Rh. [An 1, 210; 2, 653, ubi tamen Ὑπέδεκτο.] Sic [Thuc. 4, 103 : Δεξάμενοι αὐτὸν τῇ πόλει. Conf. 6, 50. Alia Valck. ad Hippol. v. 82.] Δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, Dem. At Thuc. 6, [44] diversos etiam ab his dat. junxit, Τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. [Id. 3, 28 : Τὴν στρατιὰν ἐς τὴν πόλιν δέχεσθαι· 6, 44 : Ὡς αὐτοὺς εἴσω οὐκ ἐδέχοντο.] Sæpe ponitur solus accus. personæ, ut δέχεσθαι ξένους, Xen. [OEc. 5, 8] : unde et ξενοδόχος. [Od. Ξ, 128 : Ἣ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει, etc. Thuc. 1, 56 : Τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν καὶ τὸ λοιπὸν μὴ δέχεσθαι· 3, 9 : Τοὺς ἀφισταμένους οἱ δεξάμενοι· 13 : Ξυμμάχους δεξαμένους ἡμᾶς· 71 : Μηδετέρους δέχεσθαι ἀλλ' ἢ μιᾷ νηί. Conf. 4, 84, 118, 121, 123; 6, 34, 51, 52, 62, 74; 8, 17, 20.] Bud. δέχεσθαι interpr. Excipere et prosequi, Plut. [Sertor. c. 22] : Θυσίαις δ' αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ βωμοῖς ἐδέχοντο. E Xen. Cyrop. 4, [6, 2], δέχουαί σε ἱκέτην, Admitto te supplicem, Recipio. Greg. : Οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, Non admittis, Bud. Recipio in amicitiam et societatem, Thuc. 3. [V. supra cit. Il. Id. 1, 36 : Δεξάμενοι δὲ ἡμᾶς ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ὑμετέραις ἀγωνίζεσθαι· 39 : Διαφόρους ὄντας ἡμῖν δέχεσθαι σφᾶς. Et ib. 40 bis, 43. Id. 4, 66 : Δεξαμένους τοὺς φεύγοντας. Conf. ib. 70, 71, 74, 75. Item de re. Hom. Il. I, 333 : Δεξάμενος (κειμήλια) διὰ παῦρα δασάσκετο. Conf. P, 391, Od. N, 72, O, 130, etc. Thucyd. 2, 11 : Ἔπεσθ' ὅπῃ ἄν τις ἡγῆται, κόσμον καὶ φυλακὴν περὶ παντὸς ποιούμενοι καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι· 89 : Ὑμεῖς δὲ εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δέχεσθε. Similiter de nuncio id. 4, 122 : Οἱ δὲ τῷ Βρασίδᾳ ἀνήγγελλον τὴν ξυνθήκην, καὶ ἐδέξαντο πάντες οἱ ἐπὶ Θράκης ξύμμαχοι Λακεδαιμονίων τὰ πεπραγμένα. Eur. Bacch. 1086 : Αἱ δ' ὡσὶν ἠχὴν οὐ σαφῶς δεδεγμέναι· Iph. T. 1496 : Μάλα γὰρ τερπνὴν ... φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι· Rhes. 3 : Εἰ τευχοφόρων δέξιτο νέων κληδόνα μύθων· Med. 175 : Μύθων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφάν. || Excipere, i. e. Consequi, vert. Hom. Il. Υ, 290 : Ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. Hesiod. Theog. 800 : Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος.] || Pro Admitto ponitur alia etiam signif., sc. eo sensu, quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thucyd. 1, [95] : Ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. [Conf. id. 2, 3; 4, 16; 5, 37, 60; 8, 49. Æsch. Ag. 1060 : Εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον.] Sic, Δέχομαί σου τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ διαφερόντως, Plut. De Socr. genio. [Id. Mor. p. 420, C : Ὀρθῶς μοι δοκεῖ Θεόφραστος ἀποφήνασθαι· τί γὰρ κωλύει φωνὴν δέξασθαι σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην;] Greg. : Οὐ δέχῃ μετάνοιαν; Idem : Δεῖξόν μοι τὴν καθαρότητα, καὶ δέχομαί σου τὴν θρασύτητα. [Hom. Od. Υ, 271 : Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον. H. Apoll. 274 : Σὺ δὲ φρένας ἀμφιγεγηθὼς δέξαι' ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων. H. Cer. 29 : Δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ θνητῶν ἀνθρώπων. Æschin. C. Ctes. p. 69 St. : Μηδὲ δέξαιντο αὐτοῖς τὰ ἱερά (dii). Aristoph. Lys. 204 : Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής. Soph. El. 443 : Εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς. Ita sæpe δέξο precantes diis in Anthologia.] || At cum infin. exp. Volo : sicut et οὐ δέχομαι, Nolo. Isocr. : Οὔτε ταυτὰ τούτῳ δημηγορήσας, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Vide Bud. 892, 893. Plato Apol. Socr. [p. 41, A] : Ἢ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ, ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quod quidam non male interpr. Quam magno redimeret? Cic. autem liberius, Quanti æstimatis, p. 2 Cic. Lex. Lat. dicunt Quid mereas vel merearis, aut mereri velis, in simili loquendi genere. Gall. *Je n'en prendrois pas dix escus* : vel, *Je n'en voudrois pas tenir dix escus*. Alicubi δέχομαι vertitur potius Non recuso : ut a Bud. in Greg. : Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item Patior, ab eod. in h. l. Ejusd. : Οὐ φέρει τὸν διωγμὸν, οὐ δέχεται ἄοικον εἶναι καὶ ἀνέστιον. Item Sustineo, eo sensu, quo dicitur Sustineo hoc facere. Plato De rep. 10 : Πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν ὁρῶντα. Greg. : Δέχεται υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι. Dicitur pro eod. et καταδέχομαι. [Thucyd. 1, 143 : Οὐδεὶς ἂν δέξαιτο τῶν ξένων τὴν αὐτοῦ φεύγειν. Intellecto inf. ib. 144 : Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἢν δὲ ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἧσσον ἐγκεισομένους τοὺς ἐναντίους ἕξομεν. Xenoph. Hist. Gr. 5, 1, 14 : Δεξαίμην ἂν αὐτὸς μᾶλλον δύο ἡμέρας ἄσιτος ἢ ὑμᾶς μίαν γενέσθαι· Conv. 4, 12 : Τυφλὸς τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον δεξαίμην ἂν εἶναι. L. D. Schæf. ad Dionys. p. 365.] || Huic affinis est signif., qua sumitur pro Sustineo irruentem, ut Bud. interpr. Xen. Hell. 7, [5, 12] : Οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐγκλίνουσι. Sic autem et alibi sæpe utitur. Idem alibi interpr. δέχομαι, Sustineo, Resisto, Non cedo, affert ex eod. Xen. [Cyrop. 3, 2, 4] : Ὡς οἵ γε Ἀρμένιοι οὐ μὴ δέξωνται τοὺς πολεμίους. Et [ib.], Οἱ δὲ Ἀρμένιοι οὐκ ἐδέχοντο. Affert et e Luciano [Dial. mort. 27, 4] δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν pro Sustinere impetum. Possumus autem et hic v. Excipio retinere. Est autem Homerica et hæc signif., ut Il. [Δ, 107 : Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσι· Θ, 296 : Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω· O, 745 : Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ· Υ, 377 : Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο. E, 228 :] Ἦε σὺ τόν γε [τόνδε] δέδεξο· et [ib. 238] : Ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί· ubi Eust. docet δέχεσθαι esse ὑπαντῆσαι et ἀντιστῆναι. [Rectius Buttm. Gr. vol. 2, p. 106-7 statuit formas δέδεγμαι et δεδέξομαι solas unam ap. Hom. habere potestatem Exspectandi vel Excipiendi, sic ut δέδεγμαι s. δέγμαι (unde δέχαται infra notandum, et δέχθαι Eur. Rhes. 525 : Ὑμᾶς δὲ χρὴ βάντας προταινὶ τάξεων φρουρεῖν ἐγερτί, καὶ νεῶν κατάσκοπον δέχθαι Δόλωνα) sit loco præsentis. Quare Il. X, 340 : Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο, δῶρα τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, accipit de pretio redemptionis præstolando (et, ni fallor, Λ, 124 : Ἀντιμάχοιο, ὅς ῥα μάλιστα, χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα, οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ, de auro non, ut Heynio placuit, accepto, sed accipiendo, similiterque H. Apoll. 538 : Δέδεχθε δὲ φῦλ' ἀνθρώπων). Idem vero Buttm. falli mihi videtur, quum Δειδέχαται etc., de quibus partim in Δεδίσκεσθαι dictum partim infra in h. v. Δέχομαι dicetur, repetit a δείκνυμι tum propter δείκνυμαι sensu Excipiendi positum in Il. duobus Hom., de quibus dicam infra in forma Δέκνυμαι, tum propter verba δειδίσκεσθαι et δεικανᾶσθαι, ab recentt. epicis, ut dixi sub illis vv., præter consuetudinem Hom. Ostendendi signif. usurpata. Ceterum v. d. notione Sustinendi utitur Thucyd. 4, 43 : Δεξαμένων δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν χερσὶν ἦν πάλιν ἡ μάχη. Conf. ib. 55, 127; 7, 40. 4, 126 : Τὴν πρώτην ἔφοδον δεξαμένοις. Conf. 7, 44, 77; 8, 25, Eur. Heracl. 337. Xen. Hist. Gr. 7, 1, 31 : Ὀλίγοι μὲν τῶν πολεμίων δεξάμενοι εἰς δόρυ αὐτοὺς ἀπέθανον, Cominus. Referri eod. licet Hom. Il. Σ, 115, X, 365 : Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.]

|| Expecto. Hom. Od. I, [513] cum fut. infin. : Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύ-

σεσθαι. [M, 230 : Ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι Σκύλλην πετραίην.] In prosa autem dicitur potius προσδέχομαι. Utitur et alibi cum alia constr. [Il. B, 794 : Δέγμενος ὁππότε ... ἀφορμηθεῖεν· I, 191 : Δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων. Conf. Σ, 524, Od. Υ, 385. K, 62 : Δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς· Ψ, 273 : Ἵππῃας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, Parata equitibus. Cum gen. Arat. Phæn. 927 : Δειδέχθαι ... πνεύματος, Ventum exspectare.] Sunt certe qui δέχεσθαι vertant Expectare etiam in Xen. l. c. : Οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, et in similibus, atque adeo ipse etiam Bud. δέχεσθαι dicit esse Expectare, s. Sustinere irruentem, locum illum proferens; sed vereor ut satis Lat. Hoc quidem certe observare me memini, aliquot alia verba ap. Græcos utrumque signif. habere, sc. et Expectare, i. e. προσδέχεσθαι, et Sustinere irruentem s. impetum. Ex illis autem est μένειν. [Eur. Or. 1217 : Παρθένου δέχου πόδα, Exspecta adventum virginis.] || Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, In se recipere, Præstaturum se promittere : sed in hac signif. dicitur potius ἀναδέχεσθαι : quod vide. [Simpl. δέχεσθαι hac signif. Paus. 3, 17, 9 : Τοῦτο τὸ ἄγος οὐκ ἐξεγένετο ἀποφυγεῖν Παυσανίᾳ, καθάρσια παντοῖα καὶ ἱκεσίας δεξαμένῳ Διὸς Φυξίου. Schæf. Polyb. 32, 14, 5 : Βουλομένου γὰρ τἀδελφοῦ μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ποιεῖν, οὐ δυναμένου δὲ δέξασθαι τὴν δαπάνην διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων.]

|| Δέχεσθαι, Interpretari, eo sensu, quo dicitur Interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, i. e. Accipere : unde et v. Accipio reddi potest metaph. sumto. Plato Dionysio : Σὺ δὲ ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι, ταῦτα δέχου. Est et v. gramm. pro Intelligo; ut vulgo dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. De def. orac. [p. 415, D] : Οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν. Huc autem videtur posse referri, quod legitur ap. Soph. Aj. [68], Μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα· vertitur enim, Ne ponas calamitatis loco, Ne habeas pro calamitate. Ut si dicam Noli adventum vel præsentiam illius hominis in eam partem interpretari. [Dionys. De comp. verb. p. 156, 7=312 : Κῶλα δέ με δέξαι νυνὶ λέγειν οὐχ οἷς Ἀριστοφάνης ... διεκόσμησε τὰς ᾠδάς. Strabo 13, p. 616 : Ἀφ' οὗ δέχονταί τινες εἰπεῖν τὸν Αἰσχύλον. Et al. ap. Schæf. ad schol. Apoll. Rh. 1, 1088. Angl. Sch. Arist. Eq. 1148 : Οἱ μὲν κατ' εὐφημισμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι. Chœrob. Bekk. An. p. 1432 : Τινὲς μὲν τὰς τρίχας ἐδέξαντο σημαίνειν τὴν λέξιν. || Postremo δέχεσθαι dicuntur patrini baptizandos. Chron. Pasch. p. 613, 14 : Καὶ δεχθεὶς ὁ Τζάθιος παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἰουστίνου ἐφωτίσθη, καὶ χριστιανὸς γενόμενος ... 619, 17 : Καί τινες ἐξ αὐτῶν φοβηθέντες προσῆλθον ἐξ ἀνάγκης τῷ χριστιανισμῷ, καὶ δεχθέντες ἐβαπτίσθησαν. Plura v. ap. Ducang. Τελείως δεχθῆναι dictum de iis qui absolutis quattuor pœnitentium stationibus ad S. cœnæ communionem admittuntur, illustravit Suicer.]

Δέχμενος, per sync. pro δεχόμενος, Hesychio προσδιαδεχόμενος [προσδεχ. recte Biel., ut est in Δέγμενος. Refertur ad Hom. Il. I, 191, ubi δέχμενος varietatem annotat schol. Similiter, teste schol., δεδεχμένος pro δεδεγμένος legebat Herodian. Il. Θ, 296. L. D.] : qui et Δέχμα [non δέχμα sed δέγμα inter Δέχεσθαι et Δέχθαι] affert pro νόμιμον, Legitimum et usu receptum. Sed hæc per γ etiam scribuntur. Δέχθαι, per sync. pro δεδέχθαι vel etiam δέχεσθαι. [Immo est ab aor. ἐδέγμην, quod latuit etiam gramm. subjecto Greg. Cor. p. 676. Imperat. Apoll. Rh. 4, 1554 : Δέχθε, φίλοι.] Ap. Hom. enim Il. A, [23, 377; H. Ven. 141] ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα exp. λαμβάνειν, Capere, Accipere. Δέχνυμαι, i. q. δέχομαι, Accipio. Epigr. : Δέχνυσο μαρτυρίην. Sic alibi quoque. [Parthen. ap. Chœrob. Bekk. An. p. 1383, b; Orph. Lith. 4, 692. A quo mihi forma tantum differre videtur Δείκνυμαι, quod ad δείκνυμι refert Buttm. Gr. vol. 2, p. 102, Hom. Il. I, 196 (coll. Od. Δ, 59) : Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· H. Apoll. 11 : Τῷ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατὴρ δέπαϊ χρυσείῳ, δεικνύμενος φίλον υἱόν. Hesych. tamen etiam act. ponit hac signif. : Δεικνῦσι ... δεξιοῦνται.] Δέγμενος, pro δεδεγμένος vel δεχόμενος, ut ἄργμενος, Etym. [p. 51, 44, ubi ἄρχμενος. Exx. Hom. γ. supra.] Δείδεκτο, Ion. s. poet. pleon. τοῦ ι pro δέδεκτο. Item Δειδέχατο, Ion. itidem et poet. pro δεδεγμένοι ἦσαν, s. ἐδέχοντο [Hom. Il. X, 435 : Οἵ σε, θεὸν ὡς, δειδέχατ(ο). Quod schol. interpr. : Ὡς θεῷ σωτῆρί σοι ηὔχοντο. Od. H, 72 : Καὶ λαῶν, οἵ μίν ῥα θεὸν ὡς εἰσορόωντες δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ. Apoll. Rh. 1, 319 : Ἀκτὴν δ' ἵκανεν Παγασηίδα, τῇ μιν ἑταῖροι δειδέχατο· 1180 : Τοὺς μὲν εὔξεινος Μυσοὶ φιλότητι κιόντας δειδέχατο· 4, 995 : Λαοί τε θυηπολίῃσιν ἰόντας δ. ἀσπασίως], et ἐδεξιοῦντο, quorum exempla habes in Δεδίσκομαι. [Omissa redupl. Hom. Il. M, 147 : Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τώτ' ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα. Δειδέχαται Callim. pro διαδέχεται dixisse mirum quidem, sed non dubium videtur. Steph. B. : Δειπνιάς, κώμη Θεσσαλίας ... Καλλ. τετάρτῃ, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται, ubi sunt var. δειδείχαται et δεδείχαται. Hesych. : Δειδέχαται, ἥσπασται, διαδέχεται.] Δέκτο, Ion. pro δέδεκτο s. ἐδέδεκτο [immo ab aor. ἐδέγμην], Il. B, [420. Conf. O, 88, Od. I, 353, H. Merc. 498]: Ὄγε δέκτο μὲν ἱρά. [Et imperat. δέξο Il. T, 10, H. Merc. 312, et sæpe in Anthol.] Δέκομαι, Ion. pro δέχομαι, Accipio, Recipio, ap. Herod. frequens, qui et pro Expecto usurpavit. [Ab eo perf. Δεδοκημένος, quod signif. Exspectantis dixerunt Hom. Il. O, 730 : Ἔνθ' ἄρ' ὄγ' εἰστήκει δεδοκημένος, Hesiod. Sc. 214 : Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δ., εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀπορρίψοντι ἐοικώς. Quicum perf. verbi δοκεῖν casu factum est ut forma congrueret, quemadmodum supra δείκνυμαι pro δέχνυμαι cum δείκνυμαι a δείκνυμι. Δεξιάσθω pro δεξάσθω tit. Delph. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 805, 11 : Μηδὲ δῶρα δεξιάσθω. Δέξασθαι s. δεχθῆναι et λέξασθαι s. λεχθῆναι confusa Diod. 3, 74; 4, 39, Callim. Lav. Min. 116. L. Dindorf.]

Δέψα, ἡ, Suidæ [et Zon. p. 482] βύρσα, Pellis, forsan ἡ δεδεψημένη.

Δεψέω, Subigo et emollio coriariorum more : unde δεψῆσαι, Hesychio μαλάξαι, Suidæ ἁπαλῦναι. Inde Βυρσοδέψης etiam et Σκυτοδέψης dicitur ὁ τὰς βύρσας καὶ τὰ σκύτη δεψῶν, Qui pelles et coria subigit emollitque, Coriarius. [Hom. Od. M, 48 : Ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, Ceram liquefaciens. Herodot. 4, 64 : Δέψει τῇσι χερσί (pellem humanam). Qui l. docet etiam præs. esse Δέψω, non δεψέω, quod velle videtur etiam Eust. Od. p. 1710, 19; 1880, 36. Male enim liber unus δεψεῖ.]

[Δέψιον, τὸ, Officina coriaria, fullonica, ap. Harmenop. 2, 4, 31. Ducang. App. Gloss. c. 55.]

[Δεψοποιὸς, ὁ, Zonaræ p. 478 βαφεὺς, ἀπαλυντὴς, Tinctor, et q. d. Mitigator, Subactor. Prior interpretat. non huc pertinet, sed ad δευσοποιός. Vicissim in Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 477, B scribitur βυρσοδευτικῇ pro βυρσοδεψικῇ. L. Dind.]

[Δέω, ήσω (unde perisp. δεῶ fingebant gramm. : v. Arcad. p. 164, 10, Etym. M. p. 253, 37 et quæ dicemus in Ἐνδέω), δεδέηκα. Alia de formis vide infra.] Δεῖ, Oportet, imperf. ἔδει, Oportebat, fut. δεήσει, Oportebit, aor. ἐδέησε, Oportuit, infin. δεῖν, Oportere. [Hom. Il. I, 337 : Τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν Ἀργείους;] Isocr., ἃ δεῖ πράττειν. Plato Tim., δεῖν σκοπεῖν· alibi, διοικεῖν ἔδει. Dem. [p. 49] : Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βοηθείαις πολεμεῖν. [Thucyd. 1, 39 : Δοκεῖν δεῖ· 3, 95 : Ἔδει αὐτοὺς πανστρατιᾷ ἀπαντῆσαι. Conf. 4, 89; 6, 56; 7, 14, 48, 49. 5, 26 : Μέμνημαι προφερόμενον ὑπὸ πολλῶν ὅτι τρὶς ἐννέα ἔτη δέοι γενέσθαι αὐτόν (bellum). Et ib. 37, intellecto verbo : Εἴ τινα πρὸς ἄλλον δέοι (σπένδεσθαι). Licere potius quam Oportere vert. Aristophan. Lys. 1132 : Πόσους εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι. Similiter Soph. El. 339 : Εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.] Alicubi et cum præt. ut Idem, δεῖ μεμερίσθαι, δεῖ παραστῆναι, etc. Vide Bud. 1102, ubi et hoc exemplum affert cum præs. et cum præt. : Καὶ μᾶλλον εἵλοντο μεθ' ἡμῶν τῶν τότε στρατευσαμένων, εἴ τι δέοι, πάσχειν, ἢ χωρὶς ἡμῶν ἀκινδύνως σεσῶσθαι. Sed animadvertere debuit Bud. σεσῶσθαι jungi cum εἵλοντο, non cum δέοι. A Plat. cum adv. posit. jungitur, Epist. 7, [p. 328, B], Δεῖν πειρατέον εἶναι, ubi et vacare dici potest. [Demosth. p. 1399, 1 : Ἄξια τούτων ὄντο δεῖν προσήκειν ποιοῦντες ὀρθῆναι. Diodor. 14, 8 : Προσήκειν ἔφησε δεῖν οὐκ ἐφ' ἵππου θέοντος ἐκπηδᾶν· 17, 117 : Ἀναγκαῖον ἡγούμεθα

δεῖν μὴ παραλιπεῖν αὐτῶν τοὺς λόγους. V. Lobeck. ad Phryn. p. 753. L. D.] Apud Soph. Aj. [555] cum ὅπως, Δεῖ σ' ὅπως δείξῃς [δείξεις], pro δεῖ σε δεῖξαι. [Structuræ similiter conversæ ex. v. infra in Δέομαι. Ej. Philoct. 54 : Τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων, et Cratin. Athen. 9, p. 373, E : Δεῖ σ' ὅπως εὐσχημόνως ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους, contendit Erfurdt.] Alicubi δεῖ vertitur et Necesse est, ut Dem., δεήσειν ᾠήθη, Necesse futurum putavit. Sic δεῆσαν cum infin., Quum necesse fuisset, vel Quum oportuisset, aut oportuerit. [De quo infra in Δέον.] Itidem δεῆσον, Necesse futurum sit, aut Necesse futurum esset, Xen. Cyrop. [3, 2, 4; Anab. 5, 2, 12. Thucyd. 1, 44 : Ἵνα ἀσθενεστέροις οὖσιν, ἤν τι δέῃ, Κορινθίοις ... ἐς πόλεμον καθιστῶνται· 3, 22 : Παραβοηθεῖν, εἴ τι δέοι· 1, 68 : Νῦν δὲ τί δεῖ μακρηγορεῖν; 73 : Τὰ μὲν πάνυ παλαιὰ τί δεῖ λέγειν; 6, 31 : Κατ' ἀμφότερα, οὗ ἂν δέῃ, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς· 41 : Ἦν ἄρα μηδὲν δεήσῃ· 96 : Ὅπως τῶν τε Ἐπιπολῶν εἵησαν φύλακες καὶ ἤν ἐς ἄλλο τι δέῃ, ταχὺ ξυνεστῶτες παραγίγνωνται. Conf. 8, 14, 43.] || A schol. Thuc. [4, 10 : Καὶ οὐκ ἐν γῇ στρατός ἐστιν ἐκ τοῦ ὁμοίου μείζων, ἀλλ' ἀπὸ νεῶν, αἷς πολλὰ τὰ καίρια δεῖ ἐν τῇ θαλάσσῃ ξυμβῆναι] annotatur δεῖ et pro εἴωθεν. [Gl. Convenit, Oportet.]

|| Δεῖ cum gen., Opus est, sicut Gallicum *Il faut*, et illam et hanc signif. habet; dicitur enim *Il faut faire cela*, Hoc facere oportet, δεῖ ποιεῖν τοῦτο· et *Il me faut cela*, Hoc mihi opus est. Sed et Lat. interdum Opus est, cum infin. Plato De rep. 2 : Πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς. [Id. ib. 3, p. 389, D : Σωφροσύνης ἆρα οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεανίαις; Conf. 399, C. Thucyd. 1, 71 : Πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένοις ἦναι πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ. Conf. 3, 82. Id. 5, 55 : Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει· 79 : Αἱ δέ ποι στρατιᾶς δέῃ κοινᾶς· 6, 71 : Τά τε ἄλλα καὶ σῖτον καὶ ὅσων δέοι.] Xen. Cyrop. 1, [6, 9] : Πολλῶν σοι δεήσει, Multis tibi opus erit. Ibid. : Ὧν δεῖ ὑπάρχειν, μηδὲν ἡμᾶς ἐπιλείπει. Sic δεῆσον ap. Eund. [Comm. 2, 6, 29] : Ὁρῶ καί σοι τούτων δεῆσον, His tibi quoque opus fore video. [Æsch. Ag. 848 : Ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. Et c. accus. Prom. 86 : Αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως. Xen. Comm. 4, 2, 10 : Γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ.] Eur. [Hipp. 23] autem cum dat. [immo acc.] personæ, rei etiam accus. junxit, Οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ· [Rhes. 837] : Μακροῦ λόγου δεῖ σε· [Suppl. 594] alia constr. : Ἕν δεῖ μόνον μοι. [Med. 565 : Σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;] Plato Reip. 5, [p. 459, B] genitivo inf. addidit : Ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἀκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, Quam acribus nobis opus erit magistratibus et quam eximiis, Bud. [C. infin. item Thuc. 4, 4 : Τὸν πηλὸν, εἴ που δέοι χρῆσθαι, ἀγγείων ἀπορίᾳ ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον. Et intellecto ib. 55 : Φρουρὰς διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκασταχόσε ἔδει. Æsch. Prom. 870 : Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς, ubi tamen non est aptus ex δεῖ inf., neque ib. 875 : Ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν. Id. Eum. 94 : Καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ; et alibi. Addito οὐδὲν ib. 829 : Ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ. Et sim., omisso inf., Soph. OEd. C. 28 : Ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι; ... Οἶομαι δὲ δεῖν οὐδέν.]

Δεῖ in aliis quibusdam loquendi formis junctum itidem gen., per Abest redditur : at vero Gallicum *Faut*, locum et in hac tertia signif. habet; nam πολλοῦ δεῖ Lat. quidem Multum abest, Gall. vero *Il s'en faut beaucoup*. Plato Apol. : Πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν· De rep. 6 : Ἀλλὰ μήν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Interdum autem in fine sententiæ ponitur, οὐ πολλοῦ γε δεῖ, vel πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Dem. [p. 326] : Οὐδέ γ' ἠττήθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Hæc autem verba πολλοῦ γε δεῖ ap. Plat. in fine sententiæ itidem posita Bud. p. 940 interpr. Minime. Et πολλοῦ cum δεῆσαι habente ἄν, ap. Plut. [Mor. p. 799, F] : Πολλοῦ δ' ἂν ἔτι καὶ Σπαρτιάτας δεῆσαι τὴν Στρατοκλέους ὕβριν ὑπομεῖναι, Multo minus Spartiatas æquanimiter fuisse laturos Stratoclis insolentiam. At de οὐδὲ πολλοῦ δεῖ pro Multum abest ut ita sit, vide Bud. 959. Sic dicitur τοῦ παντὸς δεῖ, quod Lucian. τῷ πολλοῦ δεῖ subjunxit : Ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. Sic Gall., *Il s'en faut beaucoup, voire, il s'en faut tout*. Sic τοσούτου δεῖ, Tantum abest; μικροῦ δεῖ, Parum abest, itidem cum infin.; ut : Μικροῦ ἐδέησεν ἀνελεῖν τὴν πόλιν. Eod. autem modo Thuc. [2, 77] : Ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοὺς διαφθεῖραι, Parum abfuit quin, etc. Sed interdum et alia constr.; nam Plato De rep. 2 adverbio positionis junxit : Πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς, VV. LL. Lysias autem cum infin. quidem, sed habente nomin., non accus., more solito, 89 [p. 96, 1 St.] : Τοσούτου δὲ δεῖ ἡ λοιδορία, ἡ παροινία, ἡ ἄλλη τις διαφορὰ ἡμῖν γεγονέναι. [Plato Reip. 3, p. 395 : Κἀμνουσαν δὲ ἢ ἐρῶσαν ἢ ὠδίνουσαν (γυναῖκα μιμεῖσθαι) πολλοῦ καὶ δεήσομεν.] || Sed observandum ap. Bud. 940, οὐδ' ὀλίγου δεῖ, redditum, Neque prope, hoc crimen ab illo, abest : vel Neque parum, inter hoc et illud, interest. Interdum est a δέω [quod v.], pro δέει s. δέε, ut Aristoph., Ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, Retro manus liga. Κάδει pro καὶ ἔδει, Et Oportebat, Soph. [Phil. 286.]

Δέω, δεήσω, etiam dicitur personaliter in proxime præcedente signif., mutata tantum constr. : nam pro, Πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν, dicitur, Πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτα ποιεῖν, q. d. Multum absum hæc facere. Plato Apol. [p. 30, D] : Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Sic : Ὀλίγου δέω δακρύσαι, Parum abest, quin fleam. Idem : Ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Et cum fut. Plat. Apol. [p. 37, B] : Πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν. Sic dicitur μικροῦ δέω, et ὀλίγου δέω, ut : Ὀλίγου δέω ἐπαινεῖσθαι, Lucian. : ubi observa infin. pass. et τοσούτου δέω, etc. [Theopomp. ap. Athen. 12, p. 517, F : Τοσούτου δέουσιν αἰσχρὸν ὑπολαμβάνειν, ὥστε καὶ λέγουσι... Hemst.] Verum invenitur et τοσοῦτον δέω, ut Phalar., quo dixit modo Synes., Μικρὸν ἐδέησαν· τοσούτῳ δέω, ut Isocr. [p. 222] : Τοσούτῳ [τοσούτου cod. Urbin.] δέεις οὕτω κεχρῆσθαι· Lucian. [De domo c. 15, ubi τοσούτου] : Τοσούτῳ δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι. Observa autem hic fut., sicut et in Plat. l. c. : at ap. Isocr. præt., sed hoc præt. sæpe signif. fut. habet. Invenitur etiam : Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος, Isocr. [p. 367, B, ubi cod. Urbin. παρὰ μικρὸν ἦλθον ἄκρ. ἀπ.] pro μικροῦ vel μικρὸν ἐδέησα. [Μικροῦ δεῖν, Paulo minus, Pœne, Gl. Æsch. Prom. 1006 : Εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ Διὸς γνώμην φοβηθεὶς θηλύνους γενήσομαι καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.] || Participio autem frequenter utuntur in numerando : ut [Thucyd. 2, 1 : Πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη· 5, 68 : Τετρακόσιοι καὶ δυοῖν δέοντες πεντήκοντα ἄνδρες· 7, 31 : Πέμπειν οὖν ἐκέλευον αὐτοὺς ναῦς, ὡς οὐχ ἱκανὰς οὔσας δυοῖν δεούσας εἴκοσι τὰς ἑαυτῶν πρὸς τὰς ἐκείνων πέντε καὶ εἴκοσι ναυμαχεῖν. Ubi libri pejores δεούσαις ... ταῖς. 53 : Δυοῖν δεούσας εἴκοσιν ἔλαβον· 8, 7 : Ἑνὸς δέον εἴκοστὸν ἔτος, iterum est var. δέοντος, et sim. ib. 17. Adde ib. 25, 102.] Dem., Ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, pro Anni duodeviginti, q. d. viginti quæ duobus deficiuntur. Qua interpr. apte mihi videor hoc loquendi genus ad verbum exprimere, quod fieri non potest retinendo voc. Abesse, quoniam dicendum non esset, Quæ absunt a duobus, sed potius A quibus absunt duo. Alioqui Lat. vertitur et aliis modis hæc sermonis formula δυοῖν δέοντα εἴκοσι : sc. Viginti, demtis duobus, vel Viginti, duobus minus : quod tamen parum usitatum est. Et Plut. : Δεούσας ὀλίγον ἀριθμῷ ὀκτακοσίων ἁρπάσας, Non multo pauciores octingentis. Dicitur autem et paulo aliter, sc. part. posito in gen. una cum nom., sed quod ab eo minime regatur, ut in illa altera phrasi; nam, cum dico ἔτη δυοῖν δέοντα, regitur δυοῖν a δέοντα : at si dicam Thuc. [4, 102, ubi est ἑνὸς δ.] : Δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, non regitur ἑνὸς a δέοντος, sed ita ponitur, ut si dicam δεῖ ἕν pro Abest unum, vel Deest unum : ut sit ad verbum, Tricesimo anno, uno deficiente. [Id. 5, 16 : Ἔτει ἑνὸς δέοντι εἰκοστῷ. Conf. 8, 6.] Tale est ap. Dem. [p. 480, 6] : Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις. [Ap. Thuc. et Dem. receptum jam e libris melioribus δέοντι et δεούσας, ut credere fas sit ne Xenophontem quidem Hist. Gr. 1, 1, 5 scripsisse Ἀλκιβιάδης ἐπεισπλεῖ δυοῖν δεούσαιν εἴκοσι ναυσὶν, sed δεούσαις. Non ausim vero eripere hunc usum scriptoribus recentibus et minus elegantibus, velut Eusebio H. E. 4, 3 : Ἐφ' ὅλοις ἔτεσιν εἴκοσι ... μησὶν ἓξ δέουσι (coll. l. ejusd. Demonstr. ev. 8, p. 390, D : Ἔτη πεντεκαίδεκα ὀλίγων ἡμερῶν ἀποδεόντων, ubi

ne in genere quidem masc. post fem. ulla est offensio, et Longo 1, 7 : Δέκα ἐτῶν δυοῖν ἀποδεόντοιν), Iamblich. V. Pyth. 36, p. 265 : Αὐτὸν μὲν γὰρ Πυθαγόραν ἀφηγήσασθαι λέγεται ἑνὸς δέοντος ἔτη τεσσαράκοντα, Diog. L. 5, 27 : Πόλεων δυοῖν δεούσαιν ἑξήκοντα. Priscianus adeo 18, 24 ἑνὸς δέον (sic est in libris ejus) ap. Thucyd. pro ἑνὸς δέοντος dictum judicavit. Plutarchum vero, quem altera forma supra vidimus usum itemque Pelop. c. 9 : Πεντήκοντα δυοῖν δέοντες, Anton. c. 87 : Ἑνὸς δέοντα τεσσαράκοντα ἔτη, et alibi, minus certum videri potest scripsisse quod est in libris Pomp. c. 79 : Ἑξήκοντα μὲν ἑνὸς δέοντος βεβιωκὼς ἔτη. L. Dind.] || Opus habeo, Indigeo. Plato [Politic. p. 277, D] : Παραδείγματος, ὦ μακάριε, αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Lucian. : Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, Nulla re mihi opus erit; Nihil mihi deerit; servata constr. Gr., Nihil me deficiet.

Δέον, partic., Quum oporteat, oportuerit, deceat, decuerit, oporteret, sicut δεῆσον et δεῆσαν supra [Suid. : Δεῆσαν, χρείας γενομένης. Plut. Fab. Max. c. 9 : Κατὰ πόλιν τὸ βουλευτικὸν ἀναπληρῶσαι δεῆσαν, ἕτερον εἵλοντο δικτάτωρα. Conf. Lysand. c. 30], ea forma, qua ἐξὸν et alia; ut [Ὃ δέον ἀπαγαγεῖν οὐκ ἀπέπεμπον, Thucyd. 5, 52. Βουλεύεσθε ἤδη ὡς τῶν γ' ἐνθάδε μηδὲ τοῖς παροῦσιν αὐταρκούντων, ἀλλ' ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάσσω ἐπιπέμπειν, id. 7, 15. Ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς, τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας, Aristoph. Nub. 989], Ἄρχειν βούλεται, δέον αὐτὸν ἄρχεσθαι. Aristot. Eth. 4 : Καὶ μᾶλλον ἀχθόμενος εἴ τι δέον μὴ ἀνάλωσεν, ἢ λυπούμενος εἰ μὴ δέον τι ἀνάλωσεν, Quum oporteret. Et μὴ δέον, Quum non oporteret, Bud. Alicubi exp. et aliter; ut, Δέον κατακλίνεσθαι, Quum tempus esset discumbendi : et δέον δ' ἤδη ἄρχεσθαι. Et οὐδὲν δέον pro Quum minime expediret, minime conferret commodumve esset, Bud. e Xen. [Cyrop. 4, 6, 3 : Ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, οὐδὲν δέον καταβάλλει τὴν ἄρκτον·] et Lucian. [Prom. 6, De imag. 13.] In isto autem l., Σοὶ λοιδοροῦνται οὐδὲν δέον, videtur οὐδὲν δέον potius exp. Quum minime deceat, vel æquum sit hoc facere. Ex Herod. autem affertur, Οὐδὲν δέον γέγονα, pro Incassum, Frustra. [Simpl. pro part. Thucyd. 6, 23 : Εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον βουλεύσασθαι, ἔτι δὲ πλείω εὐτυχῆσαι.] || Et δέον pro δέον ἐστὶ, i. e. δεῖ, Oportet, ap. Philon. De mundo. [Chron. Pasch. p. 274, 14 : Δέον ἐν συντόμῳ μνημονεῦσαι. Tzetz. Hist. 6, 758 : Εἰς τὰς εὑρέσεις λέγει δὲ πῶς ἐφευρίσκειν δέον προοίμια. Mauric. Strat. 2, 4, p. 57 : Πρὸς ἐπὶ τούτοις τρία ἢ τέσσαρα βάνδα ... δέον ... ἀφορίζειν· 7, 1, p. 136 : Οἷον εἰ ὑπὲρ αὐτὸν τὸν ἵππον ἔχει ὁ ἐχθρὸς, δέον αὐτὸν τὰς βοσκὰς ἀφανίζειν. Conjungitur idem c. εἰμί. Eust. Il. p. 60, 43 : Ὅτι μὴ δῶρα παρὰ Χρύσου ἐγὼ ἔλαβον, δέον ὂν καὶ χαριτάς μοι ὁμολογεῖν. Serenus De sect. cyl. p. 27 ed. Hallei. : Κείσθω πάλιν ἡ καταγραφὴ τοῦ κώνου, καὶ ἐκβληθείσης τῆς ΓΒ ἐπὶ θάτερα, δέον ἔστω ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀγαγεῖν ἐπίπεδα ποιοῦντα ὁμοίας ἐλλείψεις. Chœrob. Bekk. An. p. 1293 : Δέον ἐστὶν εἰπεῖν ... Δέον ἐστὶν εἶναι. Polyb. 1, 30, 8 : Ἐμελλον διδάξειν τοὺς πολεμίους ὃ δέον ἦν πράττειν κατ' αὐτῶν· 2, 37, 5 : Δέον ἂν εἴη ... ἐφάψασθαι. L. D.] || Δέον, nominis subst. naturam accipiens, Quod fieri oportet s. decet; Quod facto opus est, ut Bud. interpr. ap. Xen., τὸ δέον ποιεῖν, τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Lucian. [Tim. c. 48] : Τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας. Et gen. τοῦ δέοντος cum compar., ut [Xenoph. Comm. 4, 3, 8] : Τοῦ δέοντος μᾶλλον, Magis quam deceat, quam par sit. Sic τοῦ δέοντος πλείους, Dem. Item plur. τὰ δέοντα, [Thucyd. 1, 22 : Περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν. Et ib. 70, 138; 2, 43, 60; 4, 17; 5, 66.] Xen. : Τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι· Idem : Ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν. Dicitur etiam τὰ δέοντα ποιεῖν, sicut et τὸ δέον ποιεῖν, Officio suo fungi. Sed ap. Isocr. [p. 32, A], Οὐδὲν τῶν δεόντων ποιοῦντες, Bud. interpr. Male rem gerentes. Jungitur autem δέον et cum variis præpp., ac tum varie redditur. Dicitur enim εἰς δέον pro Commode, Opportune : ut [Soph. OEd. T. 1416 : Ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε· Antig. 386 : Ὃδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾷ. Eur. Alc. 1101 : Τάχ' ἂν γὰρ ἐς δέον πέσοι χάρις. Conf. Herodot. 1, 119, 186], Ἐγένετο εἰς δέον ἡ παρασκευὴ, pro Opportune accidit. Et, Εἰς δέον ἐχρήσαντο, pro Commode et utiliter, Synes. [Herodot. 2, 173 : Εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἂν· ὥστε ἐς τὸ δέον οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρῆσθαι.] Vide Bud. 1039. Idem alibi e Luciano [Contempl. c. 1] affert, Εἰς δέον ἐντετυχηκὼς, pro Opportune; cui opp. ait εἰς οὐδὲν δέον, p. 66. Item, Εἰς οὐδὲν δέον χρῆσθαι interpr. Incommode uti. [Ἀναλίσκειν, Demosth. p. 36, 9.] Dicitur et εἰς τὸ δέον cum artic.; ut [Aristoph. Nub. 859 : Ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα. Quod Pericles dixerat εἰς τὸ δ. ἀνήλωσα. Conf. Hesych. in Δέονις.] Εἰς τὸ δέον παραγινόμεναι [ὧραι] ex Herod. [1, 32] affertur pro Ad tempus, Ad diem. Et ap. Hermog. : Εἰς τὸ δέον ἀναβεβλήσθω, In tempus opportunum rejiciatur, Bud. Nec enim adv. reddi potest hic εἰς τὸ δέον, sicut nec εἰς δέον sæpe. [Plato Reip. 10, p. 596, E : Καλῶς καὶ ἐς δέον ἔρχει τῷ λόγῳ.] Et ἐν δέοντι, pro Opportune, Commode, Loco et tempore, Apposite. [Aristoph. Pac. 272 ; Κἀν δέοντι τῇ πόλει. Eur. Med. 1277 : Ἐν δέοντι γὰρ, et alibi. Thucyd. 2, 89 : Οὔτε ἂν ἀποχωρήσειεν ἐν δέοντι πιεζόμενος. Herodot. 2, 159 : Καὶ ταύτῃσι ἐχρᾶτο ἐν τῷ δέοντι.] Unde et ἐν οὐ δέοντι pro Incommode, Importune. Dem. : Οὐκ ἐν δέοντι. Plut. [Cic. c. 12] : Οὐ μὴν ἐν δέοντι τὴν πολιτείαν οὐδὲ σὺν καιρῷ κινοῦντες· Apophth. : Οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι. Jungitur præterea παρὰ, ut παρὰ τὸ δέον pro Secus ac deceat, Præter officium. Plato Apol. [p. 32, A] : Παρὰ τὸ δέον [codd. δίκαιον] δείσας τὸν θάνατον. [Πλεῖον τοῦ δέοντος, Plussivetum. Πλέον τοῦ δέοντος, Plus justo. Ὑπὲρ τὸ δέον, Supra modum, Supra fas, Gl. Soph. Phil. 891 : Μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος. Polyb. 5, 87, 3 : Τῆς ἡσυχίας ὑπὲρ τὸ δέον οἰκείος.] || Δεῖν ponitur etiam interdum pro δέον, sicut δοκεῖν pro δοκοῦν, πλεῖν pro πλέον, Bud. 363. [Lysias p. 140 St. : Δειλίας δὲ (αὐτὸν ἁλῶναι) ὅτι δεῖν ἕκαστον μετὰ τῶν ὁπλιτῶν κινδυνεύειν, ὁ δ' ἱππεύειν εἵλετο, ubi tamen libri scripti omnes δεῖ. Δέον exhibuit Reisk. Nihil loco tam suspecto tribuendum censet Buttm. Gr. vol. 1, p. 510, nihilque idem testimoniis grammaticorum, collectis fere a Kœn. ad Greg. p. 140 (præter Niceph. fr. Lex. Gr. p. 418, Reg. prosod. p. 470), quorum unum repeto Apollonii De adv. Bekk. An. p. 542, 33 : Τὸ δεῖν ἐκ μετοχικοῦ τοῦ δέον συνῃρημένον Ἀττικώτερον, καθὸ καὶ τὸ πλέον πλεῖν φασιν, cum Hesychii gll. : Δεῖν, δέον. Τὸ δεῖν, τὸ δέον. Probabilior mihi opinio Kœnii hanc formam sæpe obliteratam esse. Alia contr. indicativi est ap. Hom. Il. Σ, 100 : Ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, pro ἐδέησεν. Cui similis forma conjunctivi ap. Sophron. Athen. 7, p. 306, D : Ἃ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκκα τινὸς δῆσθε, et δῇ Aristoph. Ran. 265 : Κἂν με δῇ δι' ἡμέρας, ubi libri pravi δεῖ. Eam formam revocandam videri locis Atticorum poetarum iis quibus vel δεῖ est loco conjunctivi, ut Plut. 216 : Ἐγὼ γὰρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν, vel synizesis infertur comicis inusitata, ut ap. Philetærum Athen. 10, p. 416, F : Κἂν δέῃ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου, Menandrum Stobæi vol. 1, p. 336 Gaisf. : Ἂν δέῃ δὲ φείσασθαί τι τοῦ γήρως χάριν· eund. ap. Plut. Alex. c. 17 : Κἂν διελθεῖν δηλαδὴ διὰ θαλάσσης δέῃ τόπον τιν', οὗτος ἔσται μοι βατὸς, animadvertit G. D. ad l. Ran. Et quod attinet ad l. Pluti, Lex. Septemv. inter Δῇ et Δήγηρες scribit : « Δῇ pro δέῃ (sic), oporteat. Aristop. in Plut. κἂν δῇ μ' ὑποθανεῖν (sic), αὐτὸς διαπράξω ταῦτα, etsi me mori sit necesse. » Et δῇ est in ed. Wechelia a. 1540. Ap. Herodot. quum alibi sit δεῖ, ut 1, 179, δέει est 8, 61.]

Δέομαι etiam dicitur in signif., quam posteriore loco dedi act. voci, sc. pro Opus habeo, Indigeo. [Thucyd. 3, 84 : Εἴποτε ἄρα τις κινδυνεύσας τινὸς δεήσεται αὐτῶν· 7, 28 : Τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἐδεῖτο ἡ πόλις. Sed 4, 21 : Ἐν τῷ τότε δεομένων τι μᾶλλον σπονδῶν, et 6, 20 : Οὔθ' ὑπηκόους ἀλλήλων οὔτε δεομένος μεταβολῆς, et 8, 48 : Ὁ Ἀλκιβιάδης, ὅπερ καὶ ἦν, οὐδὲν μᾶλλον ὀλιγαρχίας ἢ δημοκρατίας δεῖσθαι ἐδόκει αὐτῷ, vert. Desiderare, pariterque in ll. sim. infra cit.] Xen. Cyrop. 7, [5, 20] : Φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἠγήσατο δεῖσθαι. Aristoph. Vesp. [1426] : Δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων· Ran. [44] : Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τι σοῦ. [Similiter Thucyd. 8, 33 : Ἢ μὴν μὴ

ἐπιβοηθήσειν, ἤν τι δέωνται, et addito gen. ib. 37 : Ἤν δέ τι δέωνται Λακεδαιμόνιοι ἢ οἱ ξύμμαχοι βασιλέως· 43 : Οὐδὲ τῆς τροφῆς ἐπὶ τούτοις δεῖσθαι οὐδέν.] Plut. Apophth. : Ἄνδρα ἔφη ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Apud Isocr. [p. 47, D], οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur et δεόμενος sine adjectione pro Indigo s. Egeno : unde τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν, ap. Eund. [p. 130, A; add. Lysiam p. 913, 1] et Dem. [Thucyd. 6, 87 : Τῷ τε δεομένῳ καὶ ὑμῖν.] Sed δέομαι interdum jungitur et infin. Lysias : Ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, Non opus habeo dicere; Latinius, Non necesse habeo. Andoc. p. 110 : Ὧν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι. Æschin. : Οὐδὲν δέομαι λέγειν. Lucian. : Οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. || Bud. autem οὐδὲν δέομαι cum infin. exp. etiam Nolo ap. Isocr. [Busir. p. 229, D=43 Bekk. : Εἰ μὲν γὰρ μηδὲν δέονται χρηστοὺς αὐτοὺς εἶναι. Sic Bekk. e cod. Urb. Ceteri μηδὲ βούλονται.] et Plat. [Rep. 2, p. 347, A : Οὐδὲν γάρ σε δέομαι ἀποκρύπτεσθαι.] Et sic ap. eund. Plat. De rep. 2 : Ὅσοι τι δέονται πρίασθαι, nonnulli interpr. Qui aliquid emere volunt : alii simpl. Qui sunt emturi aliquid. Ibid. : Τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Iis, qui sunt aliquid venditurі. Quæ tamen interprr. mihi non probantur. [Ib. 3, p. 392 : Τοῦτο ἔτι δέομαι σαφέστερον μαθεῖν. Et 413, A.] Δέομαι cum gen. rursum, Quæro, ut interpr. Bud. ap. Lucian. [Lapith. c. 30], ἀφορμῆς δεόμενος, Occasionem quærens : ap. Plut. [Anton. c. 6] : Πάλαι δεόμενος προφάσεως, Jam diu prætextum quærens. Idem Plut. Graccho : Αἰτίαν πάλαι δεομένοις δεδωκώς. Idem Bud. ap. Xen. OEc. [8, 10] : Σὺ δέ, ὦ γύναι, τοῦ μὲν ταράχου τούτου μὴ δέοιο, interpr. Noli morari istam rerum confusionem. Rursum ap. Eund. δεόμενος cum infin. vertit Occasionem quærens, Πάλαι δεόμενος χρείας τινός ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν. [Æsch. Suppl. 358 : Μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται· τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις. Imperson. Thucyd. 4, 69 : Κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην ἀπεσταύρουν, εἴπῃ δέοιτό τι. Cum dat. Soph. OEd. C. 570 : Ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι. || Δεῖται c. inf. Opòrtet. Herodot. 4, 11 : Τὴν μὲν γὰρ δὴ τοῦ δήμου φέρειν γνώμην, ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἴη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς δεόμενον κινδυνεύειν, Populum censuisse fugiendum esse, neque oportere adversus plures periclitari. Pausan. 24, 29, 2 : Ἐδεῖτο γὰρ οἱ πάντως γενέσθαι χρήματα, nisi ibi vert. Opus erat ei. Cum accus. Antiatt. Bekk. p. 88, 21 : Δεῖται ἀντὶ τοῦ δεῖ. Ἀπελθεῖν με δεῖται. Non impers. Mauric. Strat. 4, 5, p. 118 : Δέεται κατὰ δεκαρχίαν ἢ πενταρχίαν τάσσεσθαι (ἡ δύναμις). Petrus patr. p. 125, 11 Nieb. : Καὶ περὶ τούτων μηνῦσαι δέομαι τῷ αὐτοκράτορι, Referre debeo ad imp. L. D.]

Δέομαι, Rogo, Precor; existimo autem ortam esse hanc signif., sicut et proxime præcedentem, e prima : quia qui re aliqua indiget, quærit rationes quibus sibi subveniat, idemque rogat et precatur; ut, Δέομαί σου πέμψαι, Δέομαί σου τοῦτο, quo loquendi genere utitur Dem. C. Mid. Sic Andoc. : Δεήσομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν ῥᾴδια χαρίζεσθαι. Dem. pro δίκαια dixit δικαίαν δέησιν, Δέομαι δ' ὑμῶν, ὦ ἄνδρες δικασταί, δικαίαν δέησιν, ἐξίσου ἡμῶν ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι. [Isæus p. 78, 24 : Ὁσιωτάτην δέησιν δεόμενος.] Sic Æsch. C. Ctes. : Δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. [Id. De f. leg. p. 33, 41 : Ἐμοῦ δὲ δέησίν τινα ἰσχυρὰν ἐδεήθη, μὴ παραλιπεῖν ἀλλ' εἰπεῖν κ. τ. λ. Aristoph. Ach. 1059 : Τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα.] Frequenter autem cum infin., ut Dem. l. c., sed non præfixo itidem accus., ut, Δέομαί σου πέμψαι, Thuc. [An 6, 8 : Ἃς ἔμελλον δεήσεσθαι πέμπειν. Ceterum id. 1, 25 : Δεόμενοι μὴ σφᾶς περιορᾶν ... Ταῦτα δὲ ἱκέται καθεζόμενοι ἐς τὸ Ἡραῖον ἐδέοντο. Conf. ib. 32, 75; 3, 92; 4, 2, 57; 5, 32, 39, 46, 50, 61, 82; 6, 19, ubi conjungitur, ut sæpe, c. ἱκετεύειν, et ib. 33, 78, 86, 88. 7, 32 : Καθάπερ ἐδέοντο οἱ Ἀθηναῖοι. Et 63 : Τοῖς δὲ ναύταις παραινῶ, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τῷδε καὶ δέομαι μὴ ἐκπεπλῆχθαι.] Et rursum Dem. [p. 894] : Ἐδεῖτό μου συνευπορῆσαι αὐτῷ τριάκοντα μνᾶς. Sed exp. etiam Imploro, junctum interdum gen. personæ, interdum rei, ut Thuc. [1, 136], Ἀθηναίων δεομένῳ, Athenienses imploranti. Alibi [Thucyd. 6, 12, ubi est δεομένων], ἐπικουρίας δεησομένους, Opem imploraturos, vel auxilium. Sic autem et in illo altero l., Athenienses imploranti, signif. Atheniensium opem. [3, 10 : Ξυμμαχίας δεόμενοι. Et ib. 55; 5, 37; 6, 13. Insolentius id. 5, 36 : Τὸ μέντοι Πάνακτον ἐδέοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδῶσι (al. παραδώσουσι) Λακεδαιμονίοις. Cujus structuræ novitate confusus schol. eo confugit ut hanc ejus poneret explicationem : Τὸ μὲν Πάνακτον ἐδέοντο Βοιωτοὺς οὕτω ποιῆσαι ὅπως π. Α. Erat vero explicanda ita ut supra illud δεῖ σ' ὅπως. C. πρὸς Act. Apost. 8, 24 : Δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν κύριον· Psalm. 29, 9 : Πρὸς σὲ, κύριε, κεκράξομαι, καὶ πρὸς τὸν θεόν μου δεηθήσομαι, ubi not. forma fut. pass. qua constanter utuntur V. T. intt. Gr. (Ejusd. ex. ex Antiatt. v. paullo post. Plut. Coriol. c. 31, Πρεσβείαν τοῦ Μαρκίου δεηθησομένην nonnulli pro δεησομένην. Omnes Mor. p. 213, C : Μηδὲν ἀνδρείας δεηθήσεσθαι, in Apophth. libello Pseudoplutarcheo.) Ib. 63, 1 : Εἰσάκουσον ὁ θεὸς τῆς προσευχῆς μου ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ. C. περὶ Luc. 22, 32 : Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ. || Forma Ion. δέεται, δέεσθαι, quæ frequentata est recentioribus, sæpe etiam Atticis infertur ab librariis, ut Xenophonti, de qua falli Buttm. Gr. vol 2, p. 108, quum defensam arbitratur ab Antiatt. Bekk. p. 94 : Ἐδέετο ἀντὶ τοῦ ἐδεῖτο, παρεκάλει, ostendit schol. Thucyd. 1, 68 : Κυρίως παρακαλεῖν ἐστιν ἢ τὸ καλεῖν ἢ τὸ προτρέπεσθαι· ἄκυρον γὰρ τὸ δέεσθαι. Is enim docet de signif. potius verbi quam de forma loqui grammaticum. Utitur eadem Apollon. De adv. Bekk. An. p. 540, 27 : Δέεται τοῦ περιπάτου, et alii multi recentiorum vel sua vel librariorum culpa. Fut. Δεούμεθα pro δεηθησόμεθα ex Epicharmo affert Antiatt. Bekk. p. 90, 3. L. Dind.]

Δεύομαι, poet. pro δέομαι, Egeo. [Hom. Il. N, 786, Od. Ψ, 128 : Οὐδέ τί φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι·] Od. Ξ, 510 : Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου Ὧν κ. τ. λ. Il. Α, [602] et alibi, Οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης· Η, [73] : Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ. [Il. Υ, 121 : Μηδέ τι θυμῷ δευέσθω, quod est i. q. ἐν θυμῷ. Quintus 4, 435 : Ἥδης ἀρχόμενον πολυγηθέος, ὁππότε φῶτες θαρσαλέοι τελέθουσιν, ὅτ' οὐκέτι δεύεται ἦτορ. Eur. Tro. 275 : Ἐγὼ δὲ τῷ πρόσπολος, ἁ τριτοβάμονος χερὶ δευομένα βάκτρου γεραιῷ κάρᾳ;] || Exp. et Privor ap. Eund., ut cum mortuos esse dicit [Il. Γ, 294] θυμοῦ δευομένους. Sed et Inferiorem esse alicubi : ut Ψ, [484] : Ἄλλα τε πάντα Δεύεαι Ἀργείων. [Et c. gen. rei, Il. N, 310 : Ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς· P, 142 : Ἕκτορ ... μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο, ubi vert. Inferiorem esse bello, pugna. V. Heyn.] Sed ex Apoll. Rh. [2, 974] affertur δεύεσθαι τετράκις εἰς ἑκατὸν, pro Centum esse, demtis quatuor. Δευοίατο, Ion. pro δεύοιντο, h. e. ἐπιδέοιντο, ἐπιδεεῖς γένοιντο, Hom. [Il. Β, 128, Ε, 202. || Act. Od. Ι, 483 : Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι. Quem v. tamen veterum quidam damnarunt, ut repetitum e 540 : Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο τυτθὸν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι, Propemodum contingebat summum gubernaculum. (Qui l. adhiberi potuerat Alciphroni 3, 5, Ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν dicenti, et similiter paullo post.) Hesych. : Ἔδευες, ἔλιπες, ubi tamen ἐδεύετο conj. Heinsius.]

Δέω, ήσω, ηκα, et εκα, Ligo, Alligo, Vincio. Plut. [Rom. c. 16] : Δῆσαι Λατῖνοι πάλαι μὲν λιγάρε, νῦν δὲ ἀλλιγάρε καλοῦσι. [Hom. Od. Θ, 352 : Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι;] Il. Φ, [30] : Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι· [Herodot. 4, 69 : Χέρας ὀπίσσω δήσαντες·] Β, [44], et alibi : Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Thuc. 3, [104] : Ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. [Soph. Aj. 108 : Δεθεὶς πρὸς κίονα. C. gen. Diod. 3, 21, a Wakef. cit. : Δήσας τῆς οὐρᾶς (bestiam). C. dat. Aristoph. Eq. 367 : Οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ· 1049 : Δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. Quanquam utroque l. præp. ἐν inserendam censet Elmsl. ad Ach. 343, quod fort. usitatius. Aristot. Rhet. 3, 10 : Ὑπὸ τῆς τύχης ἐν πεντεσυρίγγῳ νόσῳ δεδεμένον. Aristoph. Ran. 619 : Ἐν κλίμακι δήσας. Non dissimilis tamen phrasis in lege Solonis ap. Plut. Sol. c. 24 : Κύνα δακόντα παραδοῦναι κελεύει κλοιῷ τετραπήχει δεδεμένον· Xenoph. H. Gr. 2, 4, 41 : Ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασι, locisque Hom. supra cit. Eur. Cycl. 234 : Δήσαντες δέ σε κλωῷ τριπήχει. Soph. Aj. 240 : Τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας. Apoll. Rh. 4, 244 : Πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν Παφλαγόνων

ἀκταῖσι. C. ἐν Hom. quum alibi tum Il. E, 386 : Ὅτε μιν ... δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ. Duplici struct. K, 475 : Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο. Et c. ἐξ etiam Herodot. 4, 72 : Ἐκ πασσάλων δέουσι.] Dicitur 2 sing. δέεις, sicut in tertia δέει, potius quam δεῖς et δεῖ. Utitur autem τῷ δέει Them. [Plurima dialysis exx. e scriptoribus non Atticis collecta v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 221.] Invenitur tamen δεῖν in infin. ap. [Hom. H. Bacch. 12 : Δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισι·] Plat. Crat. : Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταυτόν ἐστι. Et in pass. quoque δοῦμαι, unde περιδουμένους, Aristot., περιεδούμεθα, Plato. [Sic semper Attici. Aristoph. Lys. 434 : Κὠπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, imperativo. Mœris p. 130 : Δοῦσιν Ἀττικῶς, δεσμεύουσιν Ἑλληνικῶς. Hesych. : Δοῦσι, δεσμεύουσι. Cujus gl. dittographia videtur quæ præcedit : Δοὺς, δεσμευθείς. Poll. 8, 71 : Δεῖν ... Δείναρχος δὲ καὶ δοῦσαν τὴν δεσμεύουσαν. || Improprie Polyb. 2, 10, 4 : Τρώσαντα καὶ δεθέντα κατὰ τὰς ἐμβολὰς, Inhærentes et impeditæ hostilibus naves. || Med. signif. transitiva Hom. Il. Σ, 553 : Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο (quod Hesiod. Sc. 291 activo dicit ἐν ἑ. δέον). Conf. l. supra cit. ex B (eique similes ap. Hom., quorum unum addo et propter formam et propter structuram notabilem, Il. Ω, 15 : Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, Trahendum alligavit). Sic capiendum videtur Od. Ω, 228 : Περὶ δὲ κνήμησι βοείας κνημῖδας ραπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων. Apoll. Rh. 2, 1013 : Αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες κράατα δησάμενοι. Hesych. : Δεόμενοι, δεσμοῦντες.] || Vincio, In vincula conjicio, ut [Æsch. Prom. 15 : Συγγενῆ θεὸν δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ· Eum. 641 : Αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον·] Dem. [p. 733, 12] : Δησάντων αὐτὸν οἱ ἔνδεκα. Thuc. 8 : Καὶ ἄλλους ἔδησαν· 1, [30, et ib. 29, 55; 3, 28] : Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον. Et δεδήσεται, Vincietur, In vincula conjicietur, Bud. e Xen. [Cyr. 4, 3, 4, (18).] Utitur hoc δεδήσεται et Plato De rep. 2, [p. 361 extr. Mœris p. 123 : Δεδήσεται Ἀττικῶς, δεθήσεται Ἑλληνικῶς. Cujus fiducia Piers. δεδήσεται scrib. conjicit ap. Demosth. p. 759, 23 et 27, ubi bis est δεθήσεται summo librorum consensu. Id. prioris formæ exx. recentiorum plura indicavit.] Lucian. [Prom. c. 3] : Φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι. [Demosth. p. 721, 1 : Δεδέσθω ἕως ἂν ἐκτίσῃ, et alibi sæpissime.] Herodot. autem ἐς πέδας addidit [5, 77], Δήσαντες ἐς πέδας. || Δῆσαι cum gen. ap. Hom. [Od. Δ, 380 : Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου,] pro κωλῦσαι. Vide Eust. [De magicis defixionibus usurpatum explicat Jacobs. Anth. Pal. 11, 138. Improprie Eur. Hipp. 161 : Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων εὐναία δέδεται ψυχά (Phædræ). Ubi sunt varietates εὐναία et ψυχᾷ vel ψυχάν. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 36, 15 : Δέδεται ἡ ψυχὴ ὑπ' ὀδύνης, ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀπορούντων διὰ λύπην. Apoll. Rh. 1, 273 : Τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἐνδοθεν ἀτῃ, Οὐδ' ἔχει ἐκφλῦξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ· Theognis 178 : Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. Pind. Pyth. 3, 54 : Ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται· Nem. 11, 45 : Δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα· ap. schol. Ol. 8, 92 : Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται. Sed ap. Malal. p. 460, 12 : Δέησις κατεπέμφθη παρὰ τῶν ἀπομεινάντων ἐν αἰχμαλωσίᾳ ... ὡς πικραῖς τιμωρίαις δεδέσθαι αὐτοὺς, videtur proprie dici de nexis. Nisi forte leg. δεδόσθαι, ut sæpe dicitur τιμωρίαις ἐκδίδοσθαι, παραδίδοσθαι. L. Dindorf.]

Δεδέαται, Ion. pro δέδενται [ἐδεδέατο Herodot. 1, 66; 3, 143; 5, 77] : δέδεμαι pro δέδεσμαι. [Hom. Il. E, 387 : Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας. Conf. Od. O, 232. Il. Ψ, 886 : Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις. Et pl. δέδεντο K, 475, Od. I, 443, K, 92. Thucyd. 4, 47 : Δεδεμένους πρὸς ἀλλήλους. Conf. 6, 60. Apollod. Poliorc. p. 21 : Δεδεμένοι ἀπὸ τοῦ πυθμένος. Et nude p. 10 : Οἳ τὰ μὲν σιαγόνια ἔσονται μελεΐνα δεδεμένα λεπίσι. Opt. δεδοίμην, δεδοῖο memorat Arcad. p. 172, 6; Theodos. vero Bekk. An. p. 1033, 18 : Δέδημαι, δεδήμην. Recte. Hesych. : Δεδῆσθε (scr. δεδῆσθε), δεδεμένοι εἶητε. Nihil huc pertinere videtur mutila Zonaræ gl. p. 486 : Δεδοίην. Multo rarior usus perf. act. Demosth. p. 764, 18 : Οὓς δέδεκε τὰ δικαστήρια, ubi est var. δέδηκε, eademque ap. Æschin. F. L. p. 46 St. Diog. L. 9, 53 : Ξύλα δεδεκώς.] Δῇ pro δέῃ. Δοῦσα, particip. fem. interdum quidem præs. a δέω, Ligo, interdum aor. 2, a δίδωμι, Do. [V. supra.]

[Δέω, Invenio. Hesych. : Δεῖν, εὑρίσκειν. Etym. M. p. 263, 46 : Δήεις, ὅ ἐστιν εὑρήσεις· γίνεται δὲ παρὰ τὸ δέω, τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω, δήω. Id. 264, 17 : Ἤ ὅτι πρῶτον (nominis Δῆλος) ἐστὶ τὸ δέω τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω, οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος, Ἐγὼ μέν κ' οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας. L. Dindorf.]

[Δέων, οντος, ὁ, Dropionis, regis Pæonum, pater, sec. Pausan. 10, 13, 1, ubi Δρωπίων Δέοντος Schneid. mutabat in Δρ. Αὐτολέοντος. Δέων Ætolus est in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, 9. L. Dind.]

Δή, Sane, Profecto, Equidem. In carm. non solum postponitur, sed et præponitur : at in prosa postponitur duntaxat, quantum quidem meminisse possum. Demosth. Olynth. 1, [p. 15] : Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, Opus certe est pecuniis. Ib. [p. 11] : Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον παραπεπτωκότα καιρὸν ἀφεῖναι. In VV. LL. μεμνήσομαι δή, Meminero sane. [Potestatis confirmativæ, quæ propria est particulæ, pauca his adjiciam exx. Hom. Il. A, 266 : Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. Conf. Z, 185. Γ, 457 : Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηιφίλου Μενελάου· A, 286 : Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες. Æsch. Pers. 433 : Αἰαῖ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα· 1013 : Δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσῶν· 1070 : Ἰὼ δὴ κατ' ἄστυ· Cho. 1052 : Ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δή. Soph. Aj. 278 : Ξύμφημι δή σοι. L. D.] || Quidem, vide in Cic. Lex. 130. Interdum præfigitur particulæ ποῦ, itidem signif. Profecto, Utique, Nimirum, ut, Μέμνησθε γὰρ δή που, Dem. [De Δήπου iterum HSt. :] Δήπου, vel Δή που disjunctim, Utique, Nimirum, Certe : Πολὺ δήπου σεμνότερον, Atqui multo pulcrius. Et οὐδείς δήπου, Dem. [p. 232, 6.] Et δήπουγε, Idem. Aliquando est ἀπορητικόν, significans, Nunquid. Et Οὐ δήπου, nisi malis scribere Οὐδήπου, Non utique, Neutiquam, Plato De rep. 1, [p. 345, D] : Οὐ δήπου ἄλλου του μέλει τῇ ποιμενικῇ, Arti pastorali nihil utique aliud curæ est. In interrogatione vero reddes Nunquid, Annon. Pro Nunquid Xen. [Comm. 2, 3, 1] : Οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων, οἳ χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα ἢ ἀδελφόν; [Non tam Nunquid ibi reddam οὐ δήπου, quam tali quodam modo : Tu quidem nimirum, Tu quidem certe, non es e numero eorum etc., Spero, opinor, te quidem certe non esse. Schweigh. Hom. Il. Ω, 736 : Ἤ τις Ἀχαιῶν ... ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ ἢ πατέρ' ἠὲ καὶ υἱόν· ubi si accurate utriusque vim part. exprimere velis, dicendum, Scilicet cujus forte fratrem ... peremit. Æsch. Prom. 1064 : Οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος. Demosth. p. 229, 23 : Οὐ γὰρ δήπου Κηφισοφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ ... Plut. Coriol. c. 16 : Οὐ γὰρ χάριν γε δήπου φήσουσιν ἀπολαμβάνειν. Dion. Cass. 56, 7 : Οὐ γὰρ δὴ δήπου μοναυλίᾳ χαίρετε, accedo Reimaro δὴ expungenti. Charito 7, 1 : Οὐ δήπου γὰρ καὶ αὐτὴ στρατεύεται. Qui videtur alienus ab antiquioribus ordo particc. (Alio rursus ordine Apoll. Rh. 1, 996 : Δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα· 4, 197 : Δὴ γάρ που μάλ' οἶομαι εἶσιν ἐρύξων.) Soph. OEd. T. 1042 : Τίς οὗτος; — Τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο. Thucyd. 1, 121 : Καὶ ὅταν τὴν ἐπιστήμην εἰς τὸ ἴσον καταστήσωμεν, τῇ γε εὐψυχίᾳ δήπου περιεσόμεθα· 4, 92 : Καί εἰσι δήπου πολέμιοι. Aristoph. Pl. 491 : Φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως, ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον, τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους τούτων τἀναντία δήπου· 582 : Ὁ Ζεὺς δήπου πένεται· 549 : Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν· 587 : Οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος. Et interrogative Soph. Trach. 418 : Τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους, κάτοισθα δήπου; Antig. 381 : Οὐ δήπου σέ γ' ἀπιστοῦσαν ... ἄγουσι; Aristoph. Ran. 526 : Τί δ' ἔστιν; Οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ ἃ δῶκας αὐτός; Eq. 900 : Οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυρροί; Pl. 261 : Οὐκουν πάλαι δήπου λέγω; Οὐ δή ... που Soph. OEd. T. 1472 : Οὐ δὴ κλύω που...; || Τοπικὸν, adv. loci, significans Alicubi, facit Eust. Od. A, 161, p. 1407, 9, in hoc versu : Ἀνέρος οὗ δήπου λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Sed ibi rectius scribitur οὗ δή που, δὴ ad οὗ relato, ut in l. Il. Ω, 736 supra cit. Ποῦ δὴ pro Alicubi dixit Tzetz. Exeg.

Il. p. 57, 27 : Δαιμόνων, ὥς που δὴ εὗρον, ἀπελατήριος. L. Dind.] Pro eod. ponitur et δήπουθεν. Vide Bud. 928. In carm. pro δή που dicitur δή ῥα [Hesiod. Op. 563, Th. 883, Sc. 340, et Hom. Il. infra in Δὴ post relativa citandis], et ἦ δή [vel sec. quosdam ἦ δη : v. quæ de enclisi particulæ in fine dicentur] : Il. A, [518] : Ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. [Conf. ib. 573. B, 272 : Ὦ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν. Conf. 337. Et ἦ ... δὴ B, 798 : Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν· E, 422 : Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιιάδων ἀνιεῖσα Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι· Z, 255 : Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν. Hesiod. Sc. 103 : Ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε τιμᾷ σὴν κεφαλήν. Æsch. Cho. 742 : Ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον· Eum. 106 : Ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε· 144 : Ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. Soph. El. 385 : Ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; Phil. 565 : Ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοὶ ξυνναυβάται ... ὁρῶσιν; L. Dindorf.]

Δή πῃ e Plat. De LL. pro Utique, Igitur.

Δήποθεν, in VV. LL. Undecunque. [Sec. Hesych. λέξις συναπτική, ut δήπου, Conjunctio. Æsch. Cho. 632 : Γοᾶται δὲ δήποθεν κατάπτυστον. Dio Chrys. vol. 1, p. 595 : Οὐκ Ἐφεσίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ξένων καὶ τῶν ὁπόθεν δήποθεν ἀνθρώπων.]

Δήποτε, Aliquando, Unquam. Xen. Cyrop. 3, [2, 26] : Δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκεν. [Æsch. Ag. 577 : Τροίαν ἑλόντες δήποτε. Soph. Aj. 612 : Ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε.] Et εἰ δή ποτε ap. Hom. pro εἴποτε. [Il. A, 40 : Ἦ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα. (Q. εἴ ποτε δὴ est ib. 394 : Εἴ ποτε δή τι ἢ ἐπεὶ ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ· coll. 503, H. Cer. 64.) Ποτὲ δὴ Opp. Cyn. 2, 617 : Φίνει γάρ ποτε δὴ Φαέθων ἐκοτέσσατο Τιτάν. L. D.] Accipitur etiam pro Tandem, ut τί δή ποτε, Quid tandem : sic οἷος δή ποτ' οὖν, vel δηποτοῦν, Qualiscunque tandem. Diosc. 5, 20 : Ἀμέτοχον οἵας δηποτοῦν ποιότητος, Cujuscunque qualitatis expers. [Οὐ δήποτε, pro οὐ δήπου, de quo paullo ante, Soph. El. 1108 : Ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες. — Οἴμοι τάλαιν', οὐ δήποθ' ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια; 1202 : Οὐ δήποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; Tr. 876 : Οὐ δήποθ' ὡς θανοῦσα; L. D.] Οὐ δηποτοῦν vero dicere vetat Phrynich. [Immo Οὐδηποτοῦν, inquit p. 373, μὴ λέγε, ἀλλὰ δοκίμως ὁντινοῦν. Contulit Lobeck. præter ll. recentiorum satis multos, Demosth. p. 1010, 15 : Τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίασεν ὁντινα δήποτ' οὖν τρόπον. Coraen in Musei Oxon. Consp. p. 11 citat Schæf.] Δήποκα, et Δήποτε, itidem Aliquando, Jam olim, Tandem.

Δήπουθεν, Utique, Nimirum, Certe; ut in Gnomis Philemonis [Stob. vol. 3, p. 383] : Ἄνθρωπος εἶ δήπουθεν. Utitur et Dem. aliique Attici. [Δηλονότι, Nempe, interpr. Hesych., Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 12, it. Suid. et Zon. p. 504, et Timæus p. 79, alteram addentes signif. Alicunde : Δ., ἔκ τινος τόπου, ἢ ἀντὶ τοῦ δηλονότι, ἴσον τῷ φανερόν. Ubi Ruhnk. : « Plato Phileb. p. 62, E : Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν· Ion. p. 534, A : Λέγουσι γὰρ δ. πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί. Aristoph. Pl. 140 : Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὠνήσεται δ., ἢν σὺ μὴ διδῷς ταργύριον. Isæus Cir. p. 72 St. : Οὐδαμῶς δ. Et ib. : Θυγατρὸς δὲ παῖδες ἢ ἀδελφός; Παῖδες δ. Dio Chr. Or. 7, p. 106, C (vol. 1, p. 233) : Βλέπετε γὰρ αὐτοὶ δ. ὅτι τὸ γυμνάσιον ὑμῖν ἄρουραν πεποιήκασι· 117, D (254) : Οὐδὲ γὰρ τῷ Μενέλεῳ δ. ἀπέβη πρὸς τὸ λῷον. Mœris p. 130 : Δ. Ἀττικῶς, δηλονότι Ἑλληνικῶς. » Piers. ad Mœr. : « Eust. Od. p. 1407, 9 : Τὸ δὲ δήπου νῦν μὲν τοπικῶς κεῖται, ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ αὐτὸ καὶ τὸ δήπουθεν βεβαιωτικά εἰσιν, ὥσπερ τὸ δηλαδή. Recentioribus sophistis in primis hæc voc. placuit, quos ridet Lucian. Lexiph. c. 21. » Conf. id. Rhet. præc. c. 18. Ab Eust. discitur tum Timæus cur interpretetur ἔκ τινος τόπου, tum schol. Ar. Pl. l. c. cur ἀπό τινος πόρου. Forma δήπουθε est ap. Annam Comn. p. 408, C. Constat recentiores delectari formis in ε adverbiorum in εν.]

Δὴ, Porro, vel Vero; præsertim ubi δὴ est μεταβατικόν [Apollon. De conjunct. Bekk. An. p. 519, 11 : Ἔτι ὁ Δή ὡς μὲν παρέλκει, παντὶ προῦπτον· ὡς δὲ καὶ πολλάκις μετάβασιν λόγου ποιεῖται, σαφὲς ἐκ τῶν τοιούτων, Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες] : velut in δὲ δὴ, et post quædam verba imperativi, ut φέρε δὴ, ἴθι δή. [Hom. Il. A, 62 : Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν· Γ, 441 : Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. Conf. Δ, 418, E, 249 etc. Æsch. Ag. 782 : Ἄγε δὴ, βασιλεῦ, πῶς σε προσείπω; Suppl. 625 : Ἄγε δὴ, λέξωμεν ... Eum. 307 : Ἄγε δὴ, καὶ χορὸν ἄψωμεν. Plato Reip. 1, p. 352, B : Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ... ἀποπλήρωσον. Soph. El. 376 : Φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. Conf. Antig. 534, 947 : Ἄκουε δὴ νῦν ἧ βεβούλευμαι τάδε, etc. Il. A, 295 : Ἀλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἐμοιγε σήμαιν'· 514 : Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον· 545 : Μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν· Z, 306 : Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος. Soph. El. 634 : Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι. Et cum conj. Hom. Il. E, 684 : Μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι. Thuc. 2, 89 : Μὴ δὴ αὐτῶν τὴν τόλμαν δείσητε. It. c. optat. Hom. Il. B, 340 : Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο. Æsch. Pers. 228 : Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. L. D.] Itidem [εἶα δή : Æsch. Ag. 1650 : Εἶα δὴ, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε ... Εἶα δὴ, ξίφος πρόχωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω], εἶεν δὴ [Plat. Sophist. p. 250, A : Εἶεν δὴ, κίνησιν καὶ στάσιν ἆρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις; Et sæpius vocabulo uno pluribusque interjectis. Sophocl. El. 534 : Εἶεν, δίδαξον δή με], δεῦρο δή [Euripid. Iphig. Aul. 1377] : ut Lat. Age porro, Age vero, Age jam. Sed et particula Dum a Lat. interdum sic adhibetur; ut Terent. Phorm. [2, 2, 15] : Cedo dum, an unquam audisti etc., φέρε δή. At pro δὲ δὴ Cic. dicere solet, Porro autem, Bud. p. 925. Et οὐδὲ δὴ, Nec vero, p. 921. [Δὲ δὴ, Æsch. Cho. 789 : Ἱρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν ... θές· Prom. 150 : Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. Herodot. 7, 9 : Σοὶ δὲ δὴ μέλλει τις ἀντιώσεσθαι; Thuc. 3, 40 : Εἰ δὲ δὴ καὶ οὐ προσῆκον ὅμως ἀξιοῦτε τοῦτο ὁρᾶν· 6, 37 : Εἰ δὲ δὴ, ὥσπερ λέγονται, ἦλθοιεν. Aristoph. Pl. 264 : Ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅ φησιν; Av. 415 : Λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους; Οὐδὲ ... δὴ Soph. Aj. 877 : Ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ ... δηλοῖ φανείς. L. D.] || Igitur, Proinde. Thuc. 1, [141] : Αὐτόθεν δὴ διανοήθητε ἢ ὑπακούειν, etc. [Ib. 127 : Τοῦτο δὴ τὸ ἄγος· 5, 43 : Κατὰ τοιαύτην δὴ διαφορὰν ὄντων τῶν Λακεδαιμονίων· 64 : Ἐνταῦθα δὴ βοήθεια τῶν Λακεδαιμονίων γίγνεται· 8, 39 : Ἐντεῦθεν δὴ ... ἀγγελίαν ἔπεμπον. Æsch. Prom. 216 : Κράτιστα δή μοι ... ἐφαίνετ' εἶναι· 630 : Ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν. Ἄκουε δή· Cho. 948 : Ἔθιγε δὴ μάχα χερὸς ἐτήτυμος Διὸς κόρα. Soph. OEd. C. 1670 : Ἔστιν ἔστι νῷν δὴ στενάζειν· Phil. 241 : Οἶσθα δὴ τὸ πᾶν· 587 : Δεῖ δή σε ... κρύψαι μηδένα. L. D.] Isocr. Paneg. p. 160 : Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν, etc. [Et interrogative Æsch. Prom. 255 : Τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται; Aristoph. Pac. 929 : Τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν; L. Dind.]

|| Pro δηλαδὴ, Videlicet, Scilicet, Bud. Plato Apol. [p. 38, C] : Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. [Ἐμὲ τ. δὴ recte omittunt libri meliores.] Greg. : Ἔπειτα πῶς ἡ νὺξ, καὶ ὅτου δέοιτο, τὰ συνήθη δὴ ταῦτα, ἐπυνθανόμην. In simili autem Luciani l. ait verti etiam posse Inquam. [Hom. Il. A, 110 : Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις, ὡς δὴ τοῦτ' ἕνεκά σφιν Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει· E, 24 : Ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας, ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη. Hesiod. Th. 900 : Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἐὴν ἐσκάθετο νηδὺν, ὡς δή οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε. Soph. Trach. 889 : Ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις. Eur. Herc. F. 1407 : Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα. — Ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἔσει; Hel. 1038 : Εἰσφέρεις γὰρ ἐλπίδας, ὡς δή τι δράσων χρηστόν· Alc. 537 : Ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑπορράπτεις λόγον; Andr. 235 : Τί σεμνομυθεῖς κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων, ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα; Suppl. 815 : Δοῦ', ὡς περιπτυχαῖσι δὴ χέρας προσαρμόσας' ἐμοῖς ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι. Thucyd. 4, 67 : Κατὰ τὰς πύλας ἐσῆγον, ὅπως τοῖς ἐκ τῆς Μινῴας Ἀθηναίοις ἀφανὴς δὴ εἴη ἡ φυλακή· 5, 85 : Ἐπειδὴ οὐ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γίγνονται, ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ... ἡμῶν ἀπατηθῶσι, ὑμεῖς οἱ καθήμενοι ἔτι ἀσφαλέστερον ποιήσατε. Conf. 7, 18. Et post ἵνα 7, 27. Id. 1, 25 : Οἰκιστὴς δ' ἐγένετο Φάλιος, κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς· 4, 59 : Τὰ γὰρ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι τό τε

πρῶτον ἐπολεμήσαμεν... 7, 81 : Ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας. L. Dind.]

|| Demum, Duntaxat; ut in λέγω δή : ubi est περιγραφικόν. Xen., ἐνταῦθα δὴ, Tum demum. Crediderim autem δὴ τότε, Il. M, [17; A, 476, E, 114, Hesiod. Op. 457, 563, ubi δή ῥα τότε, 619. Et post ἀλλ' ὅτε δὴ Theog. 643] posse hoc etiam modo reddi; præcedit enim Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον, quinto autem post versu sequitur, Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Non semper tamen ab Hom. ita accipitur. Annotat vero ibi Eust. Milesiorum esse hanc anastrophen, sc. δὴ τότε pro τότε δή. [Quomodo est Il. A, 92 : Καὶ τότε δὴ θάρσησε. Et ib. 494 : Ἀλλ' ὅτε δὴ ... καὶ τότε δή. Hesiod. Op. 195, 527. Æsch. Cho. 819 : Καὶ τότε δὴ ... μεθήσομεν· Suppl. 571 : Καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλξας... Ἰώ; De δὴ τότε notandus insolentior usus Il. E, 135 : Καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι, δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος. Ubi pravum acumen videtur esse distinguentium inter καὶ et πρὶν sententiæ initio. Nullo antegresso relativo, Il. E, 454 : Δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα. Hesiod. Op. 450 : Δὴ τότε χορτάζειν. Conf. 531, Th. 542, Sc. 370. Utitur etiam Æsch. Sept. 214 : Δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ. In apodosi post relativa Hesiod. Op. 646 : Εὖτ' ἂν ... βούληαι, δείξω δή τοι. Hom. Κάμινος v. 8 : Ἦν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψεύδε' ἄρησθε, συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας. Soph. Tr. 749 : Εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών. L. D.] || Pro eo, quod Cic. dixit Adeo, ut Id adeo sic cognoscite, τοῦτο δὴ, Xen. [OEc. 21, 11] : Ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖ τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, καὶ τὸ μέγιστον δὴ, θεῖον γενέσθαι, Atque adeo, quod maximum est, etc.

|| Etiam. Aristot. Eth. 10 : Τῷ μὲν γὰρ ἐλευθερίῳ δεήσει ... καὶ τῷ δικαίῳ δὴ, Et justo vero, h. e. Et justo etiam, vel, Et justo quoque. Affert et exemplum Bud., in quo habetur ἀλλὰ δὴ καί : sed in eo videri potest vacare δὴ potius quam signif. Etiam; nisi quis malit otiosam esse ipsam part. καί. [Thucyd. 6, 38 : Τί καὶ βούλεσθε, ὦ νεώτεροι; Πότερον ἄρχειν ἤδη; Ἀλλ' οὐκ ἔννομον.... Ἀλλὰ δὴ μὴ μετὰ πολλῶν ἰσονομεῖσθαι; An vero. Plato Reip. 1, p. 352, C : ... ἀλλὰ δὴ καὶ οὕς φαμεν κ. τ. λ. (omitto enim ascribere l. longiorem). Ἀλλὰ ... δὴ, Thucyd. 7, 77 : Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου. Soph. Aj. 1271 : Ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα· Tr. 600 : Ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω. Conf. OEd. T. 1021, 1492, Col. 586. L. D.] Alioqui δὴ poni et pro καὶ testatur itidem Eust. e vett. gramm. sententia, tradentium signif. quoque μετάβασιν, et παραπληροῦν. In VV. LL. οὕτω δὴ, Atque ita. [Thucyd. 2, 6 : Οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέστελλον. Conf. 4, 30, 74. Æsch. Ag. 1610 : Οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί. L. D.] At de δὴ præfixam habente καὶ, lege Bud. 920, ubi καὶ δὴ ostendit interdum poni pro Continuo et Protinus, i. e. Ideo : interdum et pro Jamjam. [Hom. Il. A, 161 : Καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀναιρήσεσθαι ἀπειλεῖς· B, 135 : Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπαρτὰ λέλυνται· Δ, 180 : Καὶ δὴ ἔδη οἰκόνδε· E, 175 : Ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἕψες ἀνδρὶ βέλος ... ὅστις δὴ κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν· Z, 52 : Τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν δώσειν. Æsch. Prom. 54 : Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα· 75 : Καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον etc. Soph. Aj. 49 : Καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις· OEd. C. 31 : Καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα. Aristoph. Th. 214 : Ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον. — Καὶ δὴ χαμαὶ etc. Herodot. 7, 49 : Καὶ δὴ, τῶν δύο τοι τοῦ ἑτέρου εἰρημένου, τὸ ἕτερον ἔρχομαι ἐρέων· 184 : Καὶ δὴ τό τε ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον γίνεται διηκόσιαί τε μυριάδες καὶ τριήκοντα. (Qua signif. sæpe ponitur in enuntiationibus hypotheticis, ubi Lat. non indicativo sed conj. solent uti. Eur. Med. 386 : Εἶεν· καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις; Jam sint occisi, quæ me civitas admittet? 1107 : Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βιότου τ' εὖρον σῶμά τ' ἐς ἥβην ἦλυθε τέκνων χρηστοί τ' ἐγένοντ'.... Jam vitam quantum satis est quæsierint, adoleverint, probi evaserint liberi : sæpe usu venit ut subita morte opprimantur. Xen. Reip. Ath. 2, 11 : Ἐξ αὐτῶν μέντοι τούτων καὶ δὴ νῆές μοί εἰσι· παρὰ μὲν τοῦ ξύλα, παρὰ δὲ τοῦ σίδηρος, παρὰ δὲ τοῦ χαλκός; Conf. Demosth. p. 996, 26. Importuno vero libri Eur. Hipp. 1007 : Καὶ δὴ (al. κεἰ μὴ vel εἰ δὴ) τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως. Ubi leg. ex usu linguæ καίτοι.) Et in media orat. Herodot. 1, 73 : Ταῦτα καὶ δὴ ἐγένετο. Soph. OEd. C. 173 : Ψαύω καὶ δή. Aristoph. Lys. 77 : Ἥδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται. Καὶ ... δὴ Hom. Il. E, 898 : Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀίδηλος, καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων. Soph. Ant. 726 : Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε; Et ubi καὶ est copulativum, Æsch. Pers. 382 : Πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος, καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν. Cui l. addendus fort. l. Sisyphi ap. Poll. 10, 78. Plato Phileb. p. 61, D : Καὶ ἐπιστήμη δὴ ἐπιστήμης διάφορος. Soph. Tr. 31 : Κἀφύσαμεν δὴ παῖδας. Et καὶ δὴ καὶ Herodot. 7, 10 : Καὶ δὴ καὶ συνήνεικε ἤτοι κατὰ γῆν ἢ καὶ κατὰ θάλασσαν ἐσσωθῆναι. Plato Phileb. p. 61, D : Ἡδονή τε ... καὶ δὴ καὶ τέχνη. Strabo 7, p. 303 : Ταῦτα δὲ λέγω, σαφῶς μὲν εἰδὼς ὅτι καὶ οὗτος αὐτὸς οὐ τὰ ἀληθέστατα λέγει περὶ πάντων, καὶ δὴ καὶ τὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος. Orph. Lith. 462 : Ἥδη δέ τιν' ἀνδρῶν ... ὤπασεν αἶψα καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν ἀοιδῆς. || Interdum et solum Δὴ vert. Jam. Hom. (præter l. supra cit. Il. B, 135) Γ, 150 : Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι. Æsch. Prom. 13 : Σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή· 57 : Περαίνεται δὴ κοὐ ματᾶ τοὔργον τόδε· Sept. 631 : Τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις λέξω· Pr. 998 : Ὤπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε. Soph. OEd. C. 1628 : Πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται· Phil. 806 : Ἀλγῶ πάλαι δή· 1065 : Μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὡς στείχοντα δή· 241 : Οἶσθα δὴ τὸ πᾶν· 878 : Καὶ νῦν, ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀναπαύλα δὴ, τέκνον· Antig. 173 : Ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο, ... ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω· 939 : Ἄγομαι δὴ 'γὼ κοὐκ ἔτι μέλλω· Trach. 223 : Τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ· 600 : Ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω· 1145 : Οἴμοι φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν· El. 954 : Νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω· OEd. T. 968 : Ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς. Atque huc referre licet etiam locos nonnullos eorum ubi δὴ conjungitur imperativis, sicut schol. et Suid. δὴ interpr. νῦν Aristoph. Nub. 700 : Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει. L. Dind.]

|| Δὴ interrogationi etiam servit. Plato Symp. [p. 202, C] : Εὐδαίμονας δὲ δὴ λέγεις, οὐ τοὺς τἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένους; πάνυ γε. Inde ποῖον δὴ, Quale tandem, eid. Plat. Politico. Et τί δὴ τί; sicut et τί μήν; pro Quidnam igitur? vel Quid tandem? Et τί δή ποτε; Quid tandem? Cur tandem? Dem. 143. In VV. LL. habetur etiam σὺ δή; pro Tune? et τί δή; pro Quid ita? [Æsch. Prom. 118 : Πόνων ἐμῶν θεωρὸς ἢ τί δὴ θέλων; Pers. 727 : Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Ag. 1643 : Τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ... οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; Choeph. 569 : Τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Soph. Tr. 403 : Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Hom. Il. B, 158 : Ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, οὕτω δὴ οἰκόνδε ... Ἀργεῖοι φεύξονται; Conf. 174, Ξ, 88. B, 339 : Ἦ δὴ συνθέσιαί τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; E, 472 : Ἦ δή τοι μένος οἴχεται; Æsch. Choeph. 720 : Εἶεν, ... πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχύν; 900 : Ἰοῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; Ag. 1138 : Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Choeph. 405 : Ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; Et ib. 732. Hom. Il. Δ, 351 : Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; Æsch. Ag. 543 : Πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου; Et al. Thucyd. 1, 142 : Πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ ... ἄξιόν τι δρῷεν; Hom. Il. Γ, 52 : Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηίφιλον Μενέλαον; Et sensu diverso Soph. Phil. 900 : Οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν...; Tr. 668 : Οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων; Quod idem fere ac οὐ δήπου supra notatum. Æsch. Prom. 298 : Ἔα, τί χρῆμα; Καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης; Soph. Phil. 276 : Σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; Aj. 1226 : Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν· OEd. C. 23 : Ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν; etc. L. Dindorf.]

|| Δὴ ap. Thuc. interdum ironicum, pro δῆθεν, Scilicet; ut 3, [10] : Ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες [καὶ

ἐλεύθεροι τῷ ὀνόματι ξυνεστρατεύσαμεν]. Habet vero apud Eund. et majorem quandam vim, cujus a me in Castigatione Interpr. Vallæ factam fuisse mentionem puto. [Id. 1, 39 : Καί φασι δὴ δίκῃ πρότερον ἐθελῆσαι κρίνεσθαι· 6, 80 : Τοὺς Ἀθηναίους, φίλους δὴ ὄντας. Schol. : Προφασιζομένους εἶναι φίλους. Æsch. Prom. 955 : Νέον νέοι κρατεῖτε καὶ δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα. Xen. Hist. Gr. 5, 4, 6 : Εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας δή. Et c. ὡς, Thuc. 4, 46 : Ὑποπέμψαντες φίλους καὶ διδάξαντες, ὡς κατ' εὔνοιαν δή, λέγειν ... 6, 54 : Ἐν τόπῳ δέ τινι ἀφανεῖ, ὡς οὐ διὰ τοῦτο δή, παρεσκευάζετο προοπηλακιῶν αὐτόν. Sic Æsch. Ag. 1633 : Ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει, Quasi vero tu ... Soph. OEd. C. 809 : Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια. — Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις, Quasi vero tu breviter apta loquaris. Eur. Phœn. 873 : Ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι· Alc. 1014 : Σὺ δ' οὐκ ἔρραζες σῆς προκείμενον νέκυν γυναικὸς, ἀλλά μ' ἐξένιζες ἐν δόμοις, ὡς δὴ θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων. Chionis Ep. 15, 3 : Τὸν ἀναιρεθέντα οἰκτείρουσιν, ὡς δὴ μέτριον. Huic usui similis est quum ponitur in dictis aliorum repetendis. Thucyd. 4, 23 : Ἰσχυριζόμενοι ὅτι δὴ εἴρητο, ἐὰν καὶ ὁτιοῦν παραβαθῇ, λελύσθαι τὰς σπονδάς. Similiter Æsch. Ag. 550 : Ὡς νῦν τὸ σὸν δή, ubi v. Blomf. Et in re nota Soph. Phil. 680 : Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα, ... Ἴξιον' ἀν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς ἕβαλ' ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς· Antig. 823 : Ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν. Thucyd. 6, 10 : Ἡμεῖς δὲ Ἐγεσταίοις δὴ, οὖσι ξυμμάχοις, ὡς ἀδικουμένοις, ὀξέως βοηθοῦμεν· 80 : Καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προμήθειαν δοκεῖν τῷ ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, ὑμῖν δὲ ἀσφαλῆ, τὸ μηδετέροις δὴ ... βοηθεῖν· 92 : Γνόντας τοῦτον δὴ τὸν ὑφ' ἁπάντων προβαλλόμενον λόγον· 7, 87 : Πανωλεθρίᾳ δὴ, τὸ λεγόμενον, καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅτι οὐκ ἀπώλετο. Plato Soph. p. 241, E : Πῶς γὰρ οὐ φαίνεται καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο τυφλῶς; L. Dindorf.]

‖ Δὴ est etiam expletiva sæpe; ut quum postponitur articulo subjunctivo; dicitur enim ὃς δὴ, sicut et ὅσπερ, et ὅς γε, et ὅς που, pro ὃς simpl., Qui. Greg. : Ὃ δὴ λέγεται, Quod dici solet. Sic ἃ δὴ [Soph. Aj. 1043 : Ἃ δὴ κακοῦργος], ἥ δή. [Hom. Il. A, 6 : Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε· 388 : Αἶψα δ' ἀναστὰς ἠπείλησεν μῦθον, ὁ δὴ τελεσμένος ἐστίν· B, 117 : Ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα· 436 : Μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει· Γ, 134 : Οἵ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. Conf. Z, 98. Hesiod. Sc. 113, 440. Hom. Il. Γ, 403 : Οὕνεκα δὴ νῦν ... Μενέλαος ... ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι, τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; Hesiod. Th. 79 : Καλλιόπη θ' ἥ δὴ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων· conf. 231, 271, 361. Et 967 : Θεάων, ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι ... Thucyd. 6, 18 : Τήν τε ἀρχὴν οὕτως ἐκτησάμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ ὅσοι δὴ ἄλλοι ἦρξαν. Hom. H. Cer. 134 : Οὐδέ τι οἶδα ἥτις δὴ γαῖ' ἐστὶ καὶ οἵτινες ἐγγεγάασιν. Æsch. Prom. 922 : Ὅς δὴ ... εὑρήσει, et sæpius. Soph. Aj. 1029 : Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα etc. Thuc. 1, 128 : Δι' ὃ δὴ, et 2, 21, 42. Id. 5, 10 : Τὸ δεξιὸν κέρας, ὅπερ δὴ καὶ προεχωρήκει· 7, 62 : Ὅπερ δὴ μάλιστα ἐδεδιότες. L. D.] Item cum οἷος et adv. οἷον : dicitur enim οἷος δὴ et οἷον δὴ pro οἷος et οἷον. [Hesiod. Op. 267 : Οὐδέ ἑ λήθει οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει· Sc. 106 : Ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε τιμᾷ σὴν κεφαλήν'... οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν ... σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν. Thuc. 6, 63 : Καὶ ἠξίουν τοὺς στρατηγοὺς, οἷον δὴ ὄχλος φιλεῖ θαρσήσας ποιεῖν, ἄγειν ... L. D.] Jungitur et aliis adv. : legimus enim ὅθεν δὴ, item καθάπερ δὴ, ὥσπερ δὴ, item ὥσπερ οὖν δὴ, Bud. p. 397. Miror autem cur ille, post aliqua hujusmodi exempla, subjungat, particulam δὴ esse etiam expletivam : quasi vero in illis non itidem expletiva sit. Imo certe quum οἷον δὴ vertit simpl. Quale, id ipsemet fatetur. Affert autem δὴ expletivæ exemplum hoc e Plat. Symp. [p. 204, D] : Ἔστι μὲν γὰρ δὴ τοιοῦτος καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ ἔρως. Et subjungit, Dum a Latinis pro hoc dici. Tale est Cedo dum, quod e Terentio allatum modo fuit. Idem Bud. paulo ante dixerat δὴ esse παραπληρωματικὸν, ut in νῦν δὴ ap. Plat. identidem. [Hom. Il. B, 284 : Ἀτρεΐδη, νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν. Hesiod. Op. 268 : Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος εἴην μήτ' ἐμὸς υἱός. Conf. Sc. 328. Thucyd. 6, 24 : Εὖ τε γὰρ παραινέσαι ἔδοξε καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι. L. D.] Ceterum quod ad illud μὲν γὰρ δὴ attinet, sciendum est multo frequentius esse γὰρ δὴ sine μὲν, et in γὰρ δὴ vacare δὴ eod. modo. [Hom. Il. B, 301 : Εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν· Δ, 189 : Αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἴη· E, 383 : Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ... Hesiod. Op. 174 : Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον. H. Cer. 69 : Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ ... καταδέρκεαι· 291 : Χειρότεραι γὰρ δή μιν ἔχον τροφοί. Æsch. Cho. 874 : Μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος· 891 : Ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Conf. Soph. OEd. T. 582; Aj. 167 : Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμα ἀπέδραν, etc. Herodot. 7, 9 : Περὶ δὲ τῶν ἐσσωμένων οὐδὲ λέγω ἀρχήν· ἐξώλεις γὰρ δὴ γίνονται· 7, 50 : Εἰ γὰρ δὴ βούλοιο ... τὸ πᾶν ὁμοίως ἐπιλέγεσθαι· 1, 74 : Μετὰ δὲ ταῦτα, οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἀλυάττης ἐξεδίδου ..., πόλεμος ἐγεγόνεε. Thuc. 1, 8 : Οὗτοι γὰρ δὴ τὰς πλείστας τῶν νήσων ὤκισαν· et 1, 93, 122; 2, 40, 67, 77; 3, 57, 66; 4, 46, 117; 6, 33, 69, 77, 103; 7, 70, 71, 85; 8, 60. Et interrogative Soph. Aj. 101 : Εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου; Et seq. γε Thuc. 1, 81 : Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα· 4, 87 : Οὐ γὰρ δὴ εἰκότως γ' ἂν τάδε πράσσοιμεν· 6, 33 : Οὐ γὰρ δὴ μὴ τύχωσί γε ὧν προσδέχονται φοβοῦμαι. Et nullo interposito voc. Parthen. Erot. 9, 2 : Οὐ γὰρ δή γε θεμιτὸν ἦν ἱκέτιν οὖσαν ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι. L. D.] Aristot. : Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. Lucian. : Ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται. At poet. δὴ γὰρ pro hoc dicunt, sicut δὴ τότε pro τότε δὴ [Hesych. : Δὴ γὰρ, ἤδη γάρ], Il. O, [488] : Δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν· Od. Ξ, [282] : Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. [Hesiod. Op. 415 : Δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ ... ἔρχεται ἡμάτιος. Adde H. Cer. 76, 148, 159.] Et δὴ γάρ ῥα ap. Apollon. Rh. [1, 1356 : Δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας, et fort. Tyrtæus ap. Diod. Exc. Vat. p. 3, ubi cod. : Δὴ γὰρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων ... ἔρχη ... ἄρχειν. L. D. Δὴ γάρ τε Opp. Cyn. 3, 360 : Ῥεῖα δέ γ' οὐκ ἂν ἕλοις· δὴ γάρ τε λιπὼν ἑὰ τέκνα ἐμμενέως φεύγει. Wakef. Nicand. Al. 187 : Κεῖνο ποτὸν δὴ γάρ τε καρήατι φοινὸν ἰάπτει.] Sunt autem qui δὴ γὰρ alicubi exp. Jam enim; sed ego observavi pro Enim simpl. Aptius tamen per Etenim reddi existimo, non quod Etenim ab Enim quicquam differat, sed quod, ut antea dictum est δὴ accipi etiam pro καὶ, ita in Etenim inclusa sit particula Et, sed otiosa illa quidem. Esse autem δὴ παραπληρωματικὸν existimo et aliis plerisque ll. : e quibus est, quum inter αὐτίκα et μάλα ponitur; dicitur enim αὐτίκα δὴ μάλα, quo et Dem. [p. 778, 25] utitur, simpl. pro Quamprimum, Mox. Pro οὖν, ut ὅπως δὴ, et similia. Sic ὅθεν δὴ, pro Undecunque. Plat. Phædro [p. 267, D] de quodam sophista, Διαβάλλειν δὲ καὶ ἀπολύσασθαι ὅθεν δὴ κράτιστος. [Æsch. Suppl. 16 : Κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν, ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον.] Hæc Bud. Quibus addo, sicut dicuntur ὁτουοῦν et ὁτῳοῦν, aliaque hujusmodi conjunctim, sic etiam dici ὁτουδὴ [Soph. OEd. T. 493] et ὁτῳδή [Herodot. 1, 86 : Θεῶν ὅτεῳ δὴ, etc.]. Qua tamen in re sæpe errarunt librarii quum ap. alios, tum ap. Xenoph. [Hom. Il. A, 61 : Νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴῳ ἀψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θανάτόν γε φύγοιμεν, εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς· 294 : Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ,ττι κεν εἴπῃς. Conf. 574. Hesiod. Op. 665 : Οὔτε κε νῆα καυάξαις οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα, εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ... ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι, ubi est var. εἰ δὴ μή· Sc. 358 : Οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶι συνοισόμεθα πτολεμίζειν. Soph. Tr. 27 : Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς, εἰ δὴ καλῶς. Et εἰ ... δή. Soph. Phil. 818 : Καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς. Thuc. 6, 61 : Ἐδόκει ... εἰ μὴ ἔφθασαν δὴ αὐτοὶ κατὰ τὸ μήνυμα ξυλλαβόντες τοὺς ἄνδρας, προδοθῆναι ἂν ἡ πόλις. De Εἰ γὰρ δὴ v. supra in Γὰρ δή. Æsch. Pers. 526 : Ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις, ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι. De ἐπεὶ δὴ v. in Ἐπεί. Ἐπεὶ ... δὴ Soph. Tr. 464 : Ἐπεί σφ' ἐγὼ ὤκτειρα δὴ μάλιστα. Hesiod. Op. 598, 612 : Αὐτὰρ ἐπὴν δή ... Hesiod. Op. 321 : Οἷά τε πολλὰ γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ. Soph. OEd. T. 1492 : Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς. Hesiod. Op. 412 : Ἦμος δὴ λήγει μένος

ὀξέος ἠελίοιο. Conf. 677, Sc. 331, 398. Æsch. Prom. 457 : Ἀλλ' ἄτερ γνωμῆς τὸ πᾶν ἔπρασσον, ἕστε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα, et ib. 656. Soph. Antig. 91 : Οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι. Hom. Il. A, 432 : Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο. Conf. Γ, 15, E, 14, 630 etc. Hesiod. Th. 280, 468. Il. A, 493 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Conf. Γ, 221, 264, Δ, 210, 446, E, 334, 780, Hesiod. Th. 58, 639, 888. Et sine ῥα Il. Γ, 209, 212, 216, E, 438, 773 etc. E, 65 : Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων, βεβλήκει γλουτόν. H. Cer. 96 : Οὐδέ τις ἀνδρῶν εἰσορόων γίγνωσκε, πρίν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαίφρονος ἵκετο δῶμα, iisdemque verbis ib. 195, 202. Thuc. 2, 102 : Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι, ὅτε δὴ ἁλᾶσθαι αὐτὸν ..., τὸν Ἀπόλλω χρῆσαι. Et ὅτεπερ δὴ id. 3, 54. Hom. Il. Γ, 317 : Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες, ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Chion. Ep. 15, 5 : Τὸν δὲ τρόπον ... χαίρω ὅτι δὴ σύ τε ἀσφαλῆ ἐνόμισας ... Soph. OEd. T. 1263 : Οὗ δὴ ... ἐσείδομεν. Thucyd. 2, 29 : Οὗ δὴ ὄντα· 1, 118 : Πρὶν δὴ ἡ δύναμις ... ἦρετο. Conf. 3, 29, 104; 7, 39. V. infra Γε δή. Thuc. 2, 24 : Ὥσπερ δὴ ἔμελλον διὰ παντὸς τοῦ πολέμου φυλάξειν. Et post demonstrativa. Hom. Il. Δ, 97 : Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο· E, 568 : Τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ... ἐχέτην· Z, 388 : Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει etc. Hesiod. Sc. 366 : Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη. Æsch. Pers. 159 : Ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους. Soph. Tr. 1091 : Ὑμεῖς ἐκεῖναι δὴ καθέστατε· OEd. C. 111 : Πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί. Æsch. Cho. 1052 : Ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δή. Eur. Or. 348 : Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει· Alc. 234 : Ἥδ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται. Herodot. 3, 12 : Αἱ δὲ τῶν Αἰγυπτίων οὕτω δή τι ἰσχυραί· conf. ib. 108. Et 130 : Ἐδωρέετο Δημοκήδεα οὕτω δή τι δαψιλέϊ δωρεῇ· 4, 52 : Ἐκδιδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρή, οὕτω δή τι ἐοῦσα πικρή. Thucyd. 1, 49 : Ἐπεὶ δὲ ... τότε δὴ ... conf. 58; 4, 78, 127; 5, 17, 58; 7, 18. Soph. Tr. 36 : Νῦν δ' ἡνίχ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ, ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας' ἔχω. Æsch. Prom. 848 : Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Thucyd. 1, 91 : Καὶ Θεμιστοκλῆς ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐνταῦθα δὴ φανερῶς εἶπεν· 2, 58 : Ἐπιγενομένη γὰρ ἡ νόσος ἐνταῦθα δὴ πάνυ ἐπίεσε τοὺς Ἀθηναίους· 4, 22 : Κλέων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο. Soph. Tr. 1221 : Τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω. Thuc. 3, 17 : Τὰ μὲν οὖν χρήματα οὕτως ὑπαναλώθη τὸ πρῶτον, καὶ νῆες τοσαῦται δὴ πλεῖσται ἐπληρώθησαν· 8, 1 : Τοὺς αὐτόθεν πολεμίους τότε δὴ καὶ διπλασίως πάντα παρεσκευασμένους· 2, 74 : Ὡς δὲ ἀπεκρίναντο, ἐντεῦθεν δὴ πρῶτον μὲν ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων ... Ἀρχίδαμος κατέστη· 8, 53 : Ὁπότε δὲ μὴ φαίησαν ἐρωτώμενοι, ἐνταῦθα δὴ σαφῶς ἔλεγεν αὐτοῖς. Id. 1, 131 : Ἐπειδὴ ... ἐσηγγέλλετο ..., οὕτω δὴ οὐκέτι ἐπέσχον· 2, 12 : Ὡς δὲ ἀφίκετο ... οὕτω δὴ προὐχώρει. Conf. 4, 75; 8, 99. 2, 19 : Ἐπειδὴ μέντοι οὐκ ἐδύναντο ἐλεῖν ..., οὕτω δὴ ... ἐσέβαλον. Conf. ib. 70, 83. Æsch. Prom. 227 : Ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτε ..., τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. Post μὴ Thucyd. 7, 86 : Δείσαντες ... μὴ χρήμασι δὴ πείσας τινὰς ... ἀποδρᾷ· 8, 9 : Ἄγις δὲ αὐτοῖς ἑτοῖμος ἦν, ἐκείνους μὲν μὴ λύειν δὴ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδάς. || Post superlativum Æschylus Pers. 331 : Αἰαῖ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε. Sophocles Trach. 560 : Οὐχὶ χἀτέρας πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; El. 202 : Ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι· Antig. 895 : Ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι. Thucyd. 1, 1 : Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο· 50 : Ναυμαχία γὰρ αὕτη Ἕλλησι πρὸς Ἕλληνας νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ τῶν πρὸ ἑαυτῆς γεγένηται· 122 : Οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες ταῦτα ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε· 138 : Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας. Ib. : Φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο. Conf. 2, 31, 49, 64, 97; 3, 17, 39, 98, 113; 4, 55, 74, 108; 5, 28, 72, 74, 113; 6, 13, 17, 31, 33, 54, 92; 7, 19, 56; 8, 1, 96, 106, denique 97 : Καὶ οὐχ ἥκιστα δὴ τὸν πρῶτον χρόνον ἐπί γε ἐμοῦ Ἀθηναῖοι φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες, et ubi ἤδη est in libris 6, 31. || Post alia vocabula, quorum vim et pondus auget. Eurip. Med. 1282 : Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις. Æsch. Prom. 425 : Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ... εἰσιδόμαν. Soph. Tr. 1063 : Γυνὴ μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα· Antig. 58 : Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει, et ib. 821. Thuc. 2, 64 : Πρᾶγμα μόνον δὴ τῶν πάντων ἐλπίδος κρεῖσσον γεγενημένον· 5, 27 : Λογιζόμενος τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις μόνον δὴ τοῦτο ἐχυρῶς ξυμβάν· 7, 44 : Ἐν δὲ νυκτομαχίᾳ, ἣ μόνη δὴ στρατοπέδων μεγάλων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο. Ib. 7, 55 est μόναις ἤδη ... ἐπελθόντες, non incommode quidem, sed ut tamen suspicio esse possit, frequentem partt. δὴ et ἤδη commutationem etiam hic esse factam. Id. 1, 33 : Ἃ ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ ὀλίγοις δὴ ἅμα ξυνέβη. Plato Conviv. p. 179, C : Εὐαριθμήτοις δή τισιν ἔδοσαν τοῦτο τὸ γέρας οἱ θεοί. Æschyl. Pers. 583 : Δυρόμενοι γέροντες τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. Euripid. Med. 278 : Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων. Sophocl. El. 764 : Φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι πρόρριζον ... ἔφθαρται γένος· Aj. 992 : Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον· 994 : Ὁδὸς ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον. Thuc. 7, 55 : Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν· 5, 16 : Πολλῷ δὴ μᾶλλον. Et ib. 50, 63; 6, 56; 7, 55. Et πολὺ δὴ μᾶλλον 6, 61. Et verbis interpositis Soph. OEd. T. 66 : Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή· Col. 1216 : Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω· Aj. 414 : Πολὺν πολύν με δαρόν τε δὴ ... χρόνον. Æsch. Pers. 236 : Ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά· Cho. 897 : Πολλὰ δὴ βρίζων. Soph. Phil. 1456 : Οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτα· OEd. C. 658 : Πολλὰ δὴ μάτην ἔπη, idemque al. frequenter. Aristoph. Pl. 253 : Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες. Thuc. 2, 17 : Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις, ἀλλ' ὕστερον δὴ τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν· 3, 51 : Ὡς δὲ τοῦτο ἐξειργάσαντο ἐν ἡμέραις ὀλίγαις, ὕστερον δὴ ... ἀνεχώρησε. 7, 71 : Ἦν τε ἐν τῷ παραυτίκα οὐδεμιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἔκπληξις· 77 : Αἱ δὲ ξυμφοραὶ οὐ κατ' ἀξίαν δὴ φοβοῦσι. De ἦ μάλα δὴ dixi jam supra in ἦ μάλα. Nicet. Chon. Ann. 4, 7, p. 96, D : Ἡ δὲ παρθένος καταθεμένη τοῦτο τῷ κόλπῳ ἐκμαίνεται μάλα δὴ πρὸς ἔρωτα. L. Dindorf.]

[Superest ut exponam quomodo et quibus aliis jungatur particulis. Γε δὴ Æsch. Prom. 42 : Ἀεί γε δὴ νηλὴς σύ. Soph. Antig. 923 : Τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην. Thucyd. 1, 11 : Ἀλλὰ δι' ἀχρηματίαν τά τε πρὸ τούτων ἀσθενῆ ἦν καὶ αὐτά γε δὴ ταῦτα ... δηλοῦται ... ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης· 132 : Ἀλλ' οὐδ' ὡς οὐδὲ τῶν εἰλώτων μηνυταῖς τισι πιστεύσαντες ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν ἐς αὐτὸν ..., πρίν γε δὴ αὐτοῖς ὁ μέλλων ... μηνυτὴς γίγνεται· 2, 62 : Ἀρκείτω μὲν ὑμῖν καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἄλλοτε πολλάκις γε δὴ ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον· 4, 78 : Τὴν γὰρ Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ καὶ μετὰ ὅπλων γε δὴ καὶ τοῖς πᾶσί γε ὁμοίως Ἕλλησιν ὕποπτον καθεστήκει τὴν τῶν πέλας μὴ πείσαντας διιέναι· 92 : Καὶ πρὸς τούτους γε δὴ ... πῶς οὐ χρὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀγῶνος ἐλθεῖν· 6, 37 : Ὥστε μόλις ἄν μοι δοκοῦσιν, εἰ πόλιν ἑτέραν τοσαύτην ... ἔλθοιεν ἔχοντες καὶ ὅμορον οἰκήσαντες τὸν πόλεμον ποιοῖντο, οὐκ ἂν παντάπασι διαφθαρῆναι, ἥπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ· 7, 56 : Ἔθνη γὰρ πλεῖστα δὴ ἐπὶ μίαν πόλιν ταύτην ξυνῆλθε, πλήν γε δὴ τοῦ ξύμπαντος λόγου ... 71 : Παραπλήσια δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπασχον, πρίν γε δὴ οἱ Συρακόσιοι ... ἔτρεψαν... (Conf. πρίν γ' ὅτε δὴ supra, ubi de ὅτε δὴ, cit. ex H. Cer.) 8, 40 : Ὑπὸ σεισμοῦ, ὃς αὐτοῖς ἔτυχε μέγιστός γε δὴ ὢν μεμνήμεθα γενόμενος. Iambl. V. Pyth. c. 31, p. 202=167 : Νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφεῖσθαι παρά γε δὴ τοῖς πολλοῖς ποιεῖν ὅ,τι ἂν βούλωνται. Niceph. Blem. Orat. 1 De proc. Sp. S. in Allatii Gr. Orthod. vol. 1, p. 2 : Πῶς εἰς ἀγαθὸν ἀποβαίη τῷ ἀσυμφώνῳ κατά γε δὴ τοὐμφανές; || Ἥπου δὴ Thucyd. 1, 142 : Τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι, ἥπου δὴ ἐν πολεμίᾳ τε καὶ οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων. Conf. l. 6, 37 in γε δὴ cit. || Μὲν δὴ, præter Il. supra per occasionem allatos, Æsch. Prom. 500 : Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα· Pers. 200 : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω· 412 : Τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ ἀντεῖχεν. Soph. Phil. 350 : Μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ· Tr. 627 : Ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ ... Conf. OEd. T. 523 etc. Et οὐ μὲν δὴ El. 103 : Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω

θρήνων. Ib. 913 : Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ ... Tr. 1128 : Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς. Thucyd. 1, 45, 53; 2, 4; 3, 24; 4, 39, 119; 5, 113. 3, 113 : Καὶ μὲν δὴ τούτοις γε ἡμεῖς χθὲς ... ἐμαχόμεθα. Plato Conv. p. 197, A : Καὶ μὲν δὴ τήν γε τῶν ζώων ποίησιν... Et γὲ μὲν δὴ Æsch. Eum. 419 : Τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα, et alibi sæpe. Soph. El. 1243 : Ὅρα γε μὲν δὴ κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν· Tr. 484 : Ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον. Et μὲν ... δὴ Soph. Phil. 285 : Ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι. || Οὖν δὴ, Plat. Tim. p. 19, A : Ἆρ' οὖν δὴ διεληλύθαμεν ἤδη, ubi tamen δὴ omittunt libri multi. Soph. Tr. 153 : Πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην. Herodot. 7, 49 : Οὐκ ὦν δὴ ἐόντων τοι λιμένων ὑποδεξίων μάθε. || Τε δὴ initio enuntiationis. Herodot. 5, 89 : Αἰγινῆταί τε δὴ ἐδήουν τὰ παραθαλάσσια· 8, 90 : Ἔτι τούτων ταῦτα λεγόντων, ἐνέβαλε νηὶ Ἀττικῇ Σαμοθρηικίη νηῦς· ἥτε δὴ Ἀττικὴ κατεδύετο καὶ ... Αἰγιναίη νηῦς κατέδυσε τῶν Σαμοθρηίκων τὴν νῆα. Thuc. 4, 40 : Παρὰ γνώμην τε δὴ μάλιστα τῶν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτο τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο· 63 : Τὸ ξύμπαν τε δὴ γνῶμεν πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ πολιν ἕξοντες ἕκαστος ἐλευθέραν. Xenoph. Hist. Gr. 7, 1, 20 : Ἅμα τε δὴ πεπραγμένων τούτων καταπλεῖ Λακεδαιμονίοις ἡ παρὰ Διονυσίου βοήθεια. Aristot. De cœlo 2, 12, p. 292, 10 : Τοῦτό τε δὴ δικαίως ἀπορήσειεν ἄν τις. Et relatum ad seq. καὶ, Dionys. A. R. 9, 54 : Ταῦτά τε δὴ καὶ πολλὰ ὅμοια τούτοις λέγων. Et in oratione media, Thuc. 7, 13 : Ἐπειδὴ παρὰ γνώμην ναυτικόν τε δὴ καὶ τἆλλα ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνθεστῶτα ὁρῶσιν. || Τοι δὴ Soph. Phil. 245 : Ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τὰ νῦν γε ναυστολῶ. Et γέ τοι δὴ OEd. T. 1171 : Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζετο. Aristoph. Ran. 1047 : Νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή. || Et sequente alia part. Δὴ ἄρα. Xen. OEc. 18, 9 : Σὺ μὲν δὴ ἄρα ... κἂν ἄλλον δύναιο διδάσκειν. || Δή γε. Eur. Heracl. 632 : Πάρεσμεν, οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία· Suppl. 162 : Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας, ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας. Arist. Nub. 681 : Ἔτι δή γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Aretæ. De causs. diut. pass. 1, 6, p. 32=38 : Ἐπ' ἐνίοισι γὰρ ἔασι ἰδίῃ ἦχοι ὤτων καὶ βόμβοι μέχρι δή γε σαλπίγγων τε καὶ αὐλῶν. Philostr. Heroic. p. 666 : Ἃ ποθῶ μαθεῖν, ξυνίης δή γε. Galen. vol. 8, p. 746 : Τὸ μὲν ὁλεθρίως ἔχειν ἅπαντας τούτους ... ἀληθές ἐστιν, ὥσπερ δή γε καὶ τὸ μὴ δεῖν φαρμακεύειν αὐτούς. Moschus 4, 71 : Ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστίν. Et δή ... γε Hom. Il. Ψ, 374 : Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι ... τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου φαίνετο. Thucyd. 5, 90 : Ἡμεῖς δὴ νομίζομέν γε χρήσιμον μὴ καταλύειν ὑμᾶς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. || Δὴ δέ. Arist. Eccl. 194 : Εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν· ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο· et ib. 315, 827, Lys. 523. L. D.] Δήπειτα, ap. Hom. pro δὲ ἔπειτα. Alii disjunctim scribunt δ' ἤπειτα, cum et ἤπειτα pro ἔπειτα usurpatum comperiatur a poetis. [V. Ἔπειτα. || Δὴ ἤδη. Xenoph. OEcon. 9, 6 : Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διήλθομεν, ἔφη, οὕτω δὴ ἤδη κατὰ φυλὰς διεκρίνομεν τὰ ἔπιπλα. Et δὴ ... ἤδη. Eur. Tro. 233 : Δοῦλαι γὰρ δὴ Δωρίδος ἐσμὲν χθονὸς ἤδη. Arist. Ach. 311 : Ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; || Δή νυ Hom. Od. A, 32 : Ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Oppian. Cyn. 2, 589 : Οἷον δή νυ ταῶνες ἐὸν δέμας ἐπισκιάουσιν. || Δὴ νῦν. Præter ll. supra per occasionem citt. habet Æschyl. Sept. 655 : Ὦμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. Sophocl. Aj. 995 : Ὁδὸς θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην. Et δή νυν El. 947 : Ἄκουε δή νυν ἥ βεβούλευμαι τελεῖν. Ar. Eq. 1014 : Ἄκουε δή νυν καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί. Plato Soph. p. 224, C : Ἴθι δή νυν συναγάγωμεν αὐτὸ, ubi scribitur δὴ νῦν. Ib. p. 224, D, 260, A, olim δὴ νῦν, nunc cum libris melioribus νῦν δή. || Δὴ οὖν. Herodot. 1, 34 : Τοῦτον δὴ ὦν τὸν Ἄτυν· 59 : Τούτων δὴ ὦν τῶν ἐθνέων· 3, 21 : Ἐς τούτους δὴ ὦν τοὺς ἄνδρας· 1, 58 : Ὡς δὴ ὦν ἔμοιγε δοκέει. Plato Reip. 2, p. 369, E : Τί δὴ οὖν; L. D.] || Δή τοι, Sane; aiunt et pro δέ τοι accipi, i. e. Porro, ap. Plat. De rep. 2, [p. 366, C] : Ὡς δή τοι εἴ τις ἔχει ψευδῆ ἀποφῆναι. [Δή τοι particulæ perfrequentes sunt in libris epicorum, non quod usum earum frequentent epici, sed quod librarii ignorantes fere usum epicum partt. δ' ἤτοι iis substituerent δή τοι. V. Herm. ad H. Ven. 226, et quæ dicemus in Ἤτοι. Δή τοι, ubi δ' ἤτοι locum non habeat, legitur Apoll. Rh. 2, 841 : Καὶ δή τοι κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ... τύμβος· 3, 958 : Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε σείριος Ὠκεανοῖο, ὃς δή τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι ἀντέλλει. Utitur eodem Thucyd. 2, 41 : Μετὰ μεγάλων δὲ σημείων καὶ οὐ δή τοι ἀμάρτυρόν γε τὴν δύναμιν παρασχόμενοι, et Plato Tim. p. 26, B : Ὡς δή τοι τὸ λεγόμενον τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον, ubi olim legebatur τι. Anon. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 1, vol. 1, p. 252, D : Μετὰ δή τοι τὰς ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν γραφῶν ἐκλογὰς μετίωμεν ἐπὶ τὰ στιχήρη. || Pron. τὶς sæpe jungitur partic. accipitque ab ea signif. paullo fortiorem ut sit potius Quidam quam Aliquis. Soph. Phil. 573 : Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς Οὐδυσσεὺς ἔπλει; — Ἦν δή τις. Thucyd. 3, 104 : Δῆλον ἐκάθηραν Ἀθηναῖοι κατὰ χρησμὸν δή τινα. Eurip. Iph. T. 512 : Φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν ἑκών· 526 : Ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων. Herodot. 3, 69 : Τοῦ δὲ μάγου τούτου τοῦ Σμέρδιος Κῦρος ὁ Καμβύσεω ἄρχων τὰ ὦτα ἀπέτεμε ἐπ' αἰτίῃ δή τινι οὐ σμικρῇ· 6, 132 : Ἐπὶ γὰρ χώρην τοιαύτην δή τινα ἄζειν, ὅθεν χρυσὸν εὐπετέως ἄφθονον οἴσονται. Et alibi crebro. || Denique geminatur part. in repetitione vocab. cui est conjuncta. Euripid. Alc. 442 : Πολὺ δὴ πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίστην λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας. Quem l. ridens Arist. Av. 539 : Πολὺ δὴ πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους ἤνεγκας. (Cujusmodi in iteratione ejusdem voc. multo frequentius δὴ simplex. Eur. Hec. 900 : Δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν. Melanippides ap. Athen. 10, p. 429, C : Τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν οὖν ἀπόλοντο. Oppian. Cyn. 2, 348 : Ἀμφαγαπαζόμενοι περὶ δὴ περὶ πάμπαν ἔχουσι, et in formula τότε δὴ τότε ap. eund. 3, 204 : Ἄρσενα δ' εἴ μιν ἴδοι, τότε δὴ τότε θυμὸν ὀρίνει.) Et in locut. δὴ τότε δὴ Oppian. Cyn. 2, 271 : Δὴ τότε δὴ βαρύθων ἔστη, et ib. 3, 469. Orph. Arg. 1268 : Δὴ τότε δὴ Μινύῃσιν ἐφήνδανε. Et ubi diversis voce. additur Xen. An. 5, 4, 25 : Ἐπεὶ δὲ ἄνω ἦσαν πρὸς ταῖς τῆς μητροπόλεως οἰκίαις, ἐνταῦθα δὴ οἱ πολέμιοι, ὁμοῦ δὴ πάντες γενόμενοι, ἐμάχοντο, quanquam prius ibi δὴ defit libris nonnullis optimis. || De positura notandum, collocari post voc. secundum Soph. OEd. C. 23 : Ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν. Et post præpositiones, ut διὰ δὴ τί Plat. Phileb. p. 50, D; ἐκ δὴ τούτων 48, D; ἐν δὲ ταῖς χειροτεχνικαῖς etc. Nam in fine sententiæ positæ exx. jam supra habuimus. || Fuisse qui encliticam facerent, ut in ἦ δη pro ἦ δὴ, ἐπιδητούτοις pro ἐπὶ δὴ τούτοις, docet Eust. Il. p. 143, 27. Sic vulgo scribitur ἐπειδή. Confusum cum ἂν Xen. OEc. 19, 13, Aristoph. Ran. 541. Conf. Porson. Misc. p. 182. Sæpe etiam cum δαὶ vel δὲ, et cum δεῖ, veluti Xen. An. 2, 5, 22, et cum δὴ Plat. Sophist. p. 242, E. Cum δῆλον, v. Bast. ad Greg. p. 725. Cum δὴν, v. in illo. Cum δῆτα Aristoph. Nub. 269. Cum ἤδη Xen. Cyr. 3, 3, 48 et al. Cum μὴ Herodot. 6, 132, Eur. Hipp. 1007, Philostr. p. 38, 27 Jac., q. v. p. 352. Cum μὴν Aristoph. Pl. 414. Cum τοὶ Eur. Med. 1118. L. D.]

[Δῆ, γῆ, καὶ σιωπᾷ, Hesych. Conj. Alb. σιώπα, Tace, sed nescio cur δῆ γῆ voluerit conjungi in δηγῆ, quum et δῆ pro γῆ videatur æque probum ac δᾶ pro γᾶ, et δῆ loco imperativi positum simillimum sit Homerico τῆ, qui et ipse quasi quidam est imperativus. Hoc autem δῆ dicere arbitror Jo. Alex. Tov. παραγγ. p. 31, 13 : Τὰ μέντοι τὸ η ἔχοντα μονοσύλλαβα, μὴ προσκειμένου τοῦ ι, ὀξύνεται, ὡς καὶ ἤδη εἶπον, νὴ, μή· πλὴν τοῦ δῆ καὶ τοῦ ἦ ἰσοδυναμοῦντος τῷ ὡς. L. Dind.]

[Δηαὶ, αἱ, Hordea, ap. Cretenses. Etym. M. p. 264, 12 : Ἡ Δηὼ (dicta Ceres) παρὰ τὰς δηάς· οὕτω γὰρ δηαὶ προσαγορεύονται ὑπὸ Κρητῶν αἱ κριθαί. Conf. Zon. p. 501. Quo fort. referenda gl. Hesych. inter Δητὸς et Δὴ τότε posita : Δητταὶ, αἱ ἐπτισμέναι κριθαί. Eid. Hes. pro Δῆα, τάχα καὶ φθορὰ δένδρων, Kust. restituit δύη, τύχη. L. Dindorf.]

[Δηάλωτος. V. Δηιάλωτος.]

[Δηάνειρα. V. Δηιάνειρα.]

[Δηβελτός. V. Δεβελτός.]

Δηγῆρες, Hesychio στρουθοί [Passeres] : pro quo ap. Suid. [et Zon. p. 492, ubi al. δήγορες, Etym. Gud. p. 141, 17] Δήγηρες.

Δῆγμα, ατος, τὸ, Morsus. Plut. [Lyc. c. 18] : Δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τοῦ Εἴρηνος [εἴρενος] εἰς τὸν ἀντίχειρα.

[Xenoph. Comment. 1, 3, 12 : Ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δ. Theophr. H. Pl. 9, 5, 2 : Ὄφεις δ. θανάσιμον ἔχοντας. Conf. Plut. Anton. c. 86, schol. Nicand. Th. 128, 129, Tzetz. Hist. 2, 944, quem cit. Elberling. Adde eund. Tz. ib. 849 et 483, ubi de venenato sanguine Nessi : Κνησμὸν ἐπάγον ἄμετρον καὶ δῆγμα. Et 4, 664 de cane. Aristot. H. A. 8, 24 bis, et ib. 29. Improprie Æsch. Ag. 791 : Δ. δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται· 1164 : Πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ. Sophocl. ap. Plut. Mor. p. 77, B, 619, A : Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ. Xenoph. Comment. 1, 3, 13 : Σοὶ δὲ συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι· μόλις γὰρ ἂν ἴσως ἐν τοσούτῳ χρόνῳ τὸ δῆγμα ὑγιὲς γένοιτο, item de amante loquens. || Buccea. Tzetz. ad Hesiod. Op. 440 : Βλωμὸς γὰρ τὸ δῆγμα, et sæpius ibid. ipse et Moschop. || Confus. c. αἰνίγματα conjicit Petav. ap. Epiphan. Resp. ad ep. Acacii fol. i ij recto A : Αἱρέσεις ὀγδοήκοντα, αἵτινές εἰσι θηρίων εἴτ' οὖν ἑρπετῶν αἰνίγματα. C. δηγμὸς v. in Δηγμός. C. νύγμα v. in Νύγμα.]

[Δηγματίζω. Synes. de febr. p. 270 : Διότι (τὰ ψυχραίνοντα) δηγματίζουσι τὴν ὕλην, καὶ ἀπέχουσι τὴν πέψιν, ubi Reisk. cum vet. interpr. Crudam faciunt, Bernard. Mordacem reddunt. Kall.]

[Δηγματικῶς, adv. schol. Nicand. Th. 131. Wakef. Δακτικῶς Schneid. ex codd.]

[Δηγμάτιον, τὸ, Morsiuncula, Gl.]

Δηγμός, ὁ, Morsus. [Proprie Diod. 3, 23 : Ὑπὸ τοῦ δηγμοῦ (muscarum) κακουχουμένους, ubi unus liber δήγματος, alii λιμοῦ.] Plut. Pericle [c. 15] : Κατὰ καιρὸν μὲν ἡδονὰς εὐλαβεῖς, κατὰ καιρὸν δὲ δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ· [Mor. p. 56, A] : Ἐλέγχῳ καὶ ψόγῳ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν. [Ib. 47, A item improprie : Τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται· 126, F : Ὁ γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἀναλογισμῶν δ. αἱμάσσει τὴν μνήμην· 68, E : Λόγων βάρος ἐχόντων καὶ δηγμόν· 69, A : Παρρησίαν καὶ δ. ἀνθρώπῳ δυστυχοῦντι προσάγων ... ὀργὴν τῇ λύπῃ προστίθησι· 810, C : Ὁ γὰρ μεμιγμένος ἐπαίνῳ ψόγος, οὐκ ἔχων ὕβριν, ἀλλὰ παρρησίαν, οὐδὲ θυμὸν, ἀλλὰ δ. ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν· Alcib. c. 4 : Λόγοις παρρησίαν καὶ δ. ἔχουσιν· Cat. min. c. 38 : Ἄλλως δὲ τῷ Κάτωνι τὸ πρᾶγμα δηγμὸν ἤνεγκεν· Mor. p. 553, A : Δηγμοῦ δεομένοις καὶ κολάσεως· 795, B : Ὀνειδίζειν ἄνευ δηγμοῦ σφόδρα κολούοντος. Iambl. V. Pyth. 93 = 111 : Ἀθυμίας καὶ δηγμούς. || De morsu oris ventriculi ab humorum malignitate, Hippocr. p. 221, E : Τρομώδεα σὺν δηγμῷ μετὰ κεφαλαλγίης. Heraclid. Tar. ap. Athen. 3, p. 120, C : Προσκαθίζοντα τῷ στομάχῳ καὶ δηγμῶν αἴτια γινόμενα. Schweigh. Theophr. H. Pl. 4, 4, 5 : Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν. Hippocr. p. 381, 21 : Καὶ στῦψις καὶ ἕλκωσις καὶ δηγμός. Diosc. 2, 77 : Ποιεῖ δὲ τὸ πρόσφατον γάλα καὶ πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν θανασίμων φαρμάκων δηγμούς. Plutarch. Mor. p. 688, B : Τὰ μὲν γὰρ εὐστομίαν ἔχοντα καὶ δριμύτητα τάχα μὲν οὐκ ὄρεξιν, ἀλλὰ δηγμὸν ἐμποιεῖ τοῖς δεκτικοῖς μέρεσι τῆς τροφῆς.]

Δηεῖν, Hesychio πολεμεῖν, φονεύειν, Bellare, Occidere. [V. Δηίω.]

Δηθὰ, Diu, i. q. δὴν et δηρόν. Hom. [Il. B, 435 sec. Aristarchum : Μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα· E, 104 : Οὐδέ ἑ φημι δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος. Conf. O, 512; Od. A, 120, B, 255, Γ, 313, 336, Δ, 373, 466, M, 351, Π, 313, X, 177.] Od. H, [152], Θ, [411] : Ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις· [Il. Φ, 130 : Ὦ (flumini) δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους, ubi notat sch. δηθὰ non esse Homericum (ea signif. ut sit ἐκ πολλοῦ χρόνου, a qua tamen vix quicquam differunt ll. Od. citt., quibus conf. A, 49).] Il. K, [51] : Ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι Δηθά τε καὶ δολιχόν· [E, 587 : Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, Diu admodum. Apoll. Rh. 2, [651], οὐ μετὰ δηθὰ, Non diu post, Non ita post longum tempus, i. e. Paulo post. [Id. 3, 1243 : Καί τε Καλαύρειαν μετὰ δήθ' ἅμα νίσσεται ἵπποις.] Ab Hesych. exp. non solum πολὺν χρόνον, sed etiam συνεχὲς [συνεχῶς], Continuo temporis spatio, Perpetuo.

Δηθαγόρος, ὁ, ἡ, Hesych. exp. ἐπὶ πολὺ λέγουσα, ab ἀγορεύω et δηθὰ, Diu loquens.

Δηθαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Longævus, Annosus, μακρόβιος, Hesych. [et Suid. Zon. p. 492 δηθαιῶνες properisp.]

Δηθάκι, s. Δηθάκις, i. q. δηθὰ, unde et derivatum est. A Suida [et Zon. p. 504] exp. πλειστάκις, Sæpissime : ut ab Hesych. quoque πυκνῶς, πολλάκις, Crebro, Sæpe. [Nicander Al. 215; Maneth. 2, 182. Wakef. Δηθάκις Nicand. Al. 318, Oppian. Cyn. 1, 27; Δηθάκι id. ib. 84; 3, 359, 402.]

[Δῆθε. V. Δῆθεν.]

Δῆθεν, Videlicet. [Hesych. : Δῆθεν, ὡς δὴ, ἢ φησίν. Id. : Δῆθεν, ὡς μάλιστα, ὡς δῆλον, ἐξεπίτηδες. Quarum gll. prior adhibenda Suidæ (s. Zon. p. 504, Bachm. An. vol. 1, p. 191, 34) vel corrigendo vel exponendo, ubi scribit : Δῆθεν, ὡς δή φησι· τοῦτο δὲ προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. Legendum enim aut ὡς δὴ, ἢ φησὶ, aut ὡς δὴ, φησί. Φησὶ enim Hesychio et Suidæ, ut sæpissime Joanni Malalæ (v. ind. meæ ed. p. 795), Eustathio Il. p. 287, 12, etc. est Nempe, de qua signif. plura v. in Φημί. Altera autem Hes. gl. corrigenda ope Etym. M. (p. 264, ult. : Δῆθεν, ὡς δὴ μάλιστα, l. ὡς δὴ, ὡς μάλιστα) sic : Δῆθεν, ὡς μ., ὡς δή. L. D.] Thuc. 1, [92] : Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο. Sed malui hic, sicut et in aliis ejusd. ll., interpr. Scilicet, ironice. [Ib. 127 : Τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλαύνειν ἐκέλευον δ. τοῖς θεοῖς πρῶτον τιμωροῦντες· 4, 99 : Οὐδ' αὖ ἐσπένδοντο δ. ὑπὲρ τῆς ἐκείνων, ubi refertur ad nomen sequens. Sic et Soph. Tr. 382 : Τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει, δ. οὐδὲν ἱστορῶν. Eur. Rhes. 719 : Πολλὰ δὲ τὰν βασιλίδ' ἐστίαν Ἀτρειδᾶν κακῶς ἔβαζε, δ. ἐχθρὸς ὢν (Ulixes) στρατηλάταις· Ion. 656 : Τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς ἄξιω θεατὴν, δ. ὡς οὐκ ὄντ' ἐμόν (ita distinguendum)· Or. 1119 : Εἴσιμεν ἐς οἴκους, δ. ὡς θανούμενοι, ubi item male distinctum οἴκους δῆθεν. Aret. Tard. pass. 1, 6, p. 38=32 : Καὶ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι δ. ὡς παρεόντα. Ὡς δῆθεν, Eur. Or. 1320 : Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔζω κόρας, ὡς δ. οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα. Xen. Cyr. 4, 6, 3 : Μέγα φρονῶν ὅτι δ. ... ὀψοίμην. Heliodor. 1, 14 : Θρήνων οὐκ ἐπαύετο, δῆθεν μὲν τῶν ἐπὶ σοὶ, τὸ δ' ἀληθὲς τῶν ἐφ' ἑαυτῇ, ut insolens notavit Schneid. Sed eodem modo Malchus p. 86, B= 258, 22 : Δῆθεν μὲν ὁ βουλόμενος ... πρόδηλος δὲ ὢν πᾶσιν ἐφ' ᾧ ἠπείγετο. L. D. Hippocr. p. 750, D : Οἱ δὲ ἰητροὶ σοφιζόμενοι δῆθεν ἔστιν οἱ (ὅτε Hering. Obss. p. 109) ἁμαρτάνουσιν· 791, A : Οἱ δὲ ἰητροὶ προθυμέονται (προμηθέονται id. ibid.) δῆθεν ὀρθῶς ἰήσθαι.] V. alium l. lib. 3, p. 119 [c. 110 : Ἅμα ξυλλέγοντες ἐφ' ἃ ἐξῆλθον δ.], et ibid. schol. Bud. tamen huj. sign. non meminit, sed tantum ejus, qua pro Videlicet ponitur s. Scilicet signif. Videlicet. [Thuc. 3, 68 : Διότι τόν τε ἄλλον χρόνον ἠξίουν δ. αὐτοὺς ... ἡσυχάζειν. Æsch. Prom. 202 : Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν· 986 : Ἐκερτόμησας δ. ὡς παῖδ' ὄντα με. Id. fr. Ætn. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Τί δῆθεν αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; Eur. Ion. 831 : Καινὸν δὲ τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον Ἴων, ἰόντι δ. ὅτι συνήντετο. || Ab hoc usu diversus Herodoteus 6, 138 : Καί σφισι βουλευομένοισι δεινόν τι ἐσέδυνε, εἰ δὴ διαγινώσκοιεν σφίσι τε βοηθέειν οἱ παῖδες πρὸς τῶν κουριδιέων γυναικῶν τοὺς παῖδας καὶ τούτων αὐτίκα ἄρξειν πειρῶατο, τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσιν. Ubi vim part. circumscribendo ita exprimas, Quid eos adultos existimandum esset facturos.] Addit et esse adv. διισταγμοῦ, ex Eust., et affert ex Herod. [3, 136] : Ὡς κατασκόπους δῆθεν ἐόντας. Vide p. 927. [Etiam l. Her. habere signif. ab HSt. positam apertum est. Sic iterum 1, 59 : Ὡς ἐκπεφευγὼς τοὺς ἐχθροὺς, οἳ μιν ἐλαύνοντα ἐς ἀγρὸν ἠθέλησαν ἀπολέσαι δ. 73 : Φέροντες ὡς ἄγρην δ.] Idem Bud. alibi e Pand. affert : Ἐάν τις πλαστὴν διαθήκην κατ' ἐμοῦ προσενεγκὼν ἀπῄτει με δῆθεν λεγάτον· ubi interpr. Forte. [|| Est etiam ubi vert. videatur Quidem. Apoll. Rh. 2, 384 : Οἰωνοὺς, οἳ δ. ἀπειρέσιοι ἐφέπουσι νῆσον πετραίην. Similior loco quem ultimum posuit HSt., hic ejusd. Ap. 2, 1154 : Εἰ δὲ καὶ οὔνομα δ. ἐπιθύεις δεδαῆσθαι, et iisdem prope verbis 3, 354, ubi schol., παρέλκεται τὸ δ. Id. 1, 998 : Σὺν δὲ καὶ ὄλλοι δ. ὑπότροποι ἀντιόωντες ... ἥπτοντο φόνοιο. Ubi iterum schol. (cui conf. Zon. p. 504, unde corrig. Etym. M. p. 263, 25) : Τὸ δ. ποτὲ μὲν παραπληρωματικὸν (ut illo l.), ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ δηλαδὴ, ἢ ὡς δή· 3, 119 : Τὴν δ' ὅ γε δ. ὑποβλήδην προσέειπε· 4, 62 : Νῦν δὲ

καὶ αὐτὴ δ. ὁμοίης ἔμμορες ἄτης· 1261 : Ὠλόμεθ' αἰνότατον δ. μόρον· 1291 : Ἴν' ἄνδιχα δ. ἕκαστος θυμὸν ἀποφθίσειαν. || Initio periodi positum, ut sit Scilicet, e Malcho p. 95, B=239, 4 : Δῆθεν γὰρ ἀπέχεσθαι θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο, citavit Toup. Em. vol. 1, p. 60. || Signiff. supra recensis tertiam adjicit Hesych., ἢ ἐντεῦθεν, Hinc. Cui conf. δήπουθεν, item τοπικῶς dictum. || Forma δῆθε est Eur. El. 268 : Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας, ubi nulla cum specie veri Elmsl. ad Med. v. 787 n) παῖδα δῆθεν ... ποινάτορα legendum proponit. Tzetz. Hist. 1, 892 : Πρὸς πέλαγος θαλάττιον, δῆθε δεσμῶν ὡς δούλην. Sed cod. alter δῆθεν, ut 6, 438. L. Dindorf.]

[Δῆθος, ὁ, forma Bœot. pro Ζῆθος, ap. Georg. Chœrob. in Bekk. An. p. 1194. L. Dindorf.]

Δηθύνω, Suidæ [it. Hesych.] ἐγχρονίζω, βραδύνω, Tempus duco, Moror s. Tardo. Il. A, [26]: Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω Ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα· Z, [518]: Ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω Δηθύνων· [Ib. 503 : Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν.] Od. P, [278]: Μὴ δέ συ δηθύνειν, Ne diu moreris. [Et ib. 2, 985 : Δηθύνοντες.] Sic Apoll. Rh. 2, [74] : Οὐδέ μιν εἴα Δηθύνειν. [Aret. Tard. Pass. 1, 2 : Ἥδε ἡ περίοδος οὐ κάρτα δηθύνει. L. D. Hebesco. Orph. Lap. 461 : Ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν οὔασι δηθύνοντα καθήρας ὤπασεν αἶψα καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν ἀοιδῆς. Wakef.]

Δηθυρεῖν, pro σχολάζειν et διατρίβειν Hesych. affert: sed haud scio an mendo careant ejus exemplaria. [Δηθύνειν Alb.]

Δηϊάλωτος, ὁ, ἡ, Bello captus, αἰχμάλωτος [ut est ap. Hesych. : Δηιάλωτοι, αἰχμάλωτοι], Eur. [Andr. 105 : Δορὶ καὶ πυρὶ δηιάλωτον εἶλέ σ' ... Ἄρης. Contr. Æsch. Sept. 72 : Μή μοι πόλιν ... ἐκθαμνίσητε δηΐαλωτον.]

Δηϊάνειρα, ἡ, Deianira, nom. propr. uxoris Herculis [Soph. Tr. 104, Apollod. 1, 8, 11, etc., Pausan. 2, 23, 5; 6, 19, 12, aliique], comp. e δῄτος et ἀνὴρ, διὰ τὸ καυστηρὰ γεγονέναι τῷ ἀνδρί. Eust. [Nereis Dejanira ap. Apollod. 1, 2, 7 : sed leg. Ἰάνειρα cum Heynio. Conjux Pelasgi, mater et f. Lycaonis. Dionys. Ant. R. 1, 11, 13. Forma quadrisyll. Δηάνειρα, Soph. Trach. 49, 180, 405, 665, 874. In Δηιάνειρα corruptum est ap. Hesych.]

[Δηιάρης, ὁ, Deiares, n. pr. viri, Æschin. F. L. p. 37 St. L. Dindorf.]

Δηϊάω, s. Δηϊαάσκω, pro δηϊόω. Apoll. Rh. 2, [142]: Σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον. [Immo est imperf. frequent., cujus nullum est præsens, et refertur ad Δηιόω. Apollonium autem, fingentem tale imperf., quum nullum sit præsens δηιάω, sed tantum δηιόω, deceptum esse analogia formarum Homericarum in όω, quæ respondent vulgaribus in άω, animadvertit Buttm. Gr. vol. 1, p. 499, post Bekkerum in censura ed. Hom. Wolf. L. Dindorf.]

[Δηιδάμεια, ἡ, Deïdamia, f. Lycomedis, Apollod. 3, 13, 2, Ptolem. Heph. Photii cod. 190, p. 148, 21. Uxor Pirithoi Plut. Thes. c. 30. F. Perieris ap. schol. Apoll. Rh. 1, 201. F. Pyrrhi, regis Epiri, ap. Pausan. 4, 35, 3. Soror Pyrrhi Diodor. 19, 35, Plut. Demetr. c. 25, 32.]

Δηΐζω, ἴσω, idem [quod δηιόω. Hesych. inter Ἔδεκτ et Ἐδέησε : Ἐδηΐζετο, ἐπολεμεῖτο. Tzetz. Posth. 186 : Ἀμαζονίδων βασιλείας χερσὶν ὑπ' Ἀργείων δηιζομένας μεγαθύμων, sec. cod. Vulgo enim δαϊζομένας. L. Dind.]

[Δηικόων, ωντος, ὁ, Deicoon, f. Herculis et Megaræ, Pausan. 2, 7, 9. Pergasides Hom. Il. E, 534. Forma contr. Δηικῶν ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 10, 1 : Δηικῶν Ἡρακλέους (post Ἡρ. est lacuna). L. Dind.]

[Δηικράτης, ους, ὁ, Deicrates, Gorgiæ Leont. sororis maritus, ap. Pausan. 6, 17, 7. Δ.ικρατου cujusdam mentio est in monum. Tenio ap. Boeckh. vol. 2, p. 271, 100. ἄ L. Dindorf.]

[Δηικῶν. V. Δηικόων.]

[Δηιλέων, οντος, ὁ, Deileo, n. pr. famuli Epei ap. Quintum 10, 111. Cadmi sodalis ap. schol. Dionys. Perieg. 391. Conf. Wolf. Anal. fasc. 4, p. 541. Filii Deimachi ap. Apoll. Rh. 2, 956. Medici ap. Galen. vol. 13, p. 764. L. Dindorf.]

[Δηίλοχος, ὁ, Deilochus, scriptor Cyzicenus cit. ab Steph. Byz. in Λάμψακος, et sæpissime ab sch. Apoll. Rh., ubi sunt interdum varietates Δήϊοχος, Διΐοχος. L. Dindorf.]

[Δηιλύκη, ἡ, pro Διιλύκη, nomine Amazonis, restituendum schol. Apoll. Rh. 2, 778. L. Dindorf.]

[Δηίμαχος, ὁ, Deimachus, Æoli socer. Apollod. 1, 7, 3, 4. F. Nelei ib. 1, 9, 9, 1; et ap. sch. Apoll. Rh. 1, 156. Pater Autolyci, conditoris Sinopes, Plut. Lyc. c. 23. Frater Autolyci Apoll. Rh. 2, 955. Scriptor, de quo jam in Δαΐμαχος. Locis illic citt. adde schol. Apoll. Rh. 1, 558, Vict. Hom Il. N, 218. Δεΐμαχος mendose pro Δηίμαχος scribi videtur ap. Iambl. V. P. p. c. 35, s. 257, p. 207=504. L. Dindorf.]

[Δηινόμη, ἡ, Deinome, Troas, in Iliade minori memorata sec. Pausan. 10, 26, 2. L. Dindorf.]

[Δηιόκης, ου, ὁ, Dejoces, rex Medorum, Herodot. 1, 16, etc., Diod. Exc. Val. p. 549, 80. Δηιώκεω male ap. Suid. l. Herod. citantem.]

[Δηιόλεων, οντος, ὁ, Dejoleo, n. viri ap. Tzetz Hist. 10, 427. L. Dindorf.]

[Δηιονεὺς, έως, ὁ, Deïoneus. V. Δηίων.]

[Δηιόπη, ἡ, Deïope, sec. alios mater Triptolemi, sec. alios conjux Musæi, ut auctor est Aristot. Mirab. c. 143. Δηιόπης τῆς Τριπτολέμου mentionem facit sch. Soph. OEd. C. 1051. Cum Tript. memorat it. Pausan. 1, 14, 1. L. Dindorf.]

[Δηιοπίτης, ὁ, Deïopites, n. herois Trojani, Hom. Il. A, 420, Quint. 13, 211. Δηιοπίστης vitiose Suid. L. Dindorf.]

[Δηιόπτην s. Δηιόπτιον f. Priami habet Apollod. 3, 12, 5, 13, ubi Δηιοπίτης recte videtur suspicari Heynius. L. Dindorf.]

Δήϊος, α, ον, Hostilis, Infestus, i. q. δάϊος. Il. Δ, [373] : Δήϊον ἐς πόλεμον· [Tyrt. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 363 : Ἀνδρὸς φεύγοντος δηίῳ ἐν πολέμῳ.] Ω, [684] : Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν· B, [415] : Πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρεθρα, Infesto igni. [Hesych. : Δηίοιο, καυστικοῦ, πολεμικοῦ, φθαρτικοῦ. V. Δάϊος. Eod. fort. referendus etiam Alc. in Δάϊος cit.] Opp. Cyn. 3, [295] : Τοῖσι μάλα δήϊα φῦλα. Sic δήϊα τεύχη, Apoll. Rh. [1, 635.] Δήϊοι plur. absolute ponitur pro πολέμιοι, Hostes, ut et δάϊοι paulo ante [supra in Δάιος], Il. Σ, [208] : Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῄϊοι ἀμφιμάχονται· Z, [82] : Φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. [Hesych. : Δήιοι, πολέμιοι. Ead. signif. Æsch. Ag. 559 : Εὖναὶ γὰρ ἦσαν δηίων πρὸς τείχεσιν. Apoll. Rh. 4, 497 : Ὦ ἐπέχουσι δήιοι, etc. || Suid. (s. Zon. p. 499) expl. etiam Δηΐα κατακεκαυμένη (sicut Et. M. p. 263, 33 : Δήιος ὁ καυστικὸς) additque κοινῶς πολεμία, Ἀττικῶς δύστηνε, ex. ponens Soph. Aj. 784 : Ὦ δαΐα Τέκμησσα. Sed signif. Miseri usurpatur tantum forma δάιος, nusquam, quod meminerim, δήιος. || Forma contr. δῆος Æsch. Cho. 628 : Ἐπ' ἀνδρὶ δῄοισιν ἐπικότῳ σέβας. Quomodo fuisse qui pronuntiarent Hom. Il. B, 544 : Θώρηκας ῥῆξειν δηίων ἀμφὶ στήθεσσιν, narrat Eust. Sed ibi prima commodius corripitur, quemadmodum fit in Il. supra citt. et ap. Tyrtæum Stob. Flor. vol. 2, p. 367 : Καὶ δηίων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος· Simonidem Plut. Mor. p. 869, C : Πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηίων ... Mimnerm. Stob. Flor. vol. 1, p. 204 : Οὐ γάρ τις κείνου δηίων ἔτ' ἀμεινότερός φως. Conf. ἀδῆος et ὄᾱος. Fort. pertinet eodem δῆος, de quo infra. L. Dindorf.]

[Δήιος, n. pr. Suidas.]

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, Pugna, Bellum. Il. E, [384] : Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος· Od. Z, [203] : Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται Δηϊοτῆτα φέρων. [Periculum in genere, Malum, Calamitas, Od. M, 257 : Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. Srager. Ead. phrasis de pugna Il. Γ, 20 : Μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δ. etc. Hesiod. Th. 662 : Ῥυσόμεθα κρατὸς ὑμὸν ἐν αἰνῇ δ. 852 : Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δ. Singulare est Il. Υ, 245 : Ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηιοτῆτος· cui Od. N, 314 : Ἐν Ὀλύμπῳ φυλόπιδα στήσειν πολυαΐκος πολέμοιο, confert Heyn. Plur. δηιοτῆτας, μάχας apponit Hesych. De accentu ita sensisse videntur doctissimi et antiquissimi grammatici, ut nominativum facerent baryt. δηιότης, ceteros casus properisp. δηιοτῆτος, etc. V. Eust. Il. p. 26 ima (coll. 287, 19), 669, 49, schol. Il. Γ, 20, Herodian. Περὶ μ. λ. p. 40, 8, Zon. p. 499. Quod discrimen, ab Heynio ad Il. Γ, 20 non animadversum, primus perspexit Buttm. Gr.

vol. 2, p. 324. Ex contrario δηιοτὴς præcipit Etym. M. p. 103, 3. L. Dindorf.]

[Δηιόταρος, ὁ, Dejotarus, rex Gallicus, ap. Plut. Anton. c. 63, Cat. min. c. 15, Strab., Appian., Dion. Cass. et alios. Δηιόταυρος Tzetzæ Hist. 1, 133. L. D.]

[Δηίοχος, ὁ, Deiochus, n. pr. Græci, Hom. Il. O, 341. V. Δήιχος. Historicus Proconnesius ap. Dionys. H. Jud. de Thuc. c. 5, p. 818, 5. L. Dindorf.]

Δηϊόω, Igni et ferro vasto, Hostiliter depopulor, aut occido; seu, ut Eust. exp., δαίω, κόπτω, μερίζω. Il. Ψ, [176]: Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς Χαλκῷ δηϊόων· Σ, [195]: Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. [Od. Δ, 226: Ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν χαλκῷ δηιώῳεν. Pass. Il. N, 675: Δηιόωντο λαοὶ ὑπ' Ἀργείων.]

Δηόω, per sync. pro eod., quod in prosa est usitatius. Hom. [Il. E, 452: Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας ἀσπίδας. Conf. M, 425. Λ, 71, Π, 771: Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες δήουν· O, 708: Ἀχαιοί τε Τρῶές τε δήουν ἀλλήλους. Conf. Δ, 416, Θ, 534, I, 243, M, 227, etc. Hesiod. Sc. 67. Pass. Il. Δ, 417: Ἀχαιῶν δηωθέντων. Hesych.: Δηιωθέντων, αἰκισθέντων. De leone Il. P, 65, quo de l. v. in Δηίω. De hasta Ξ, 518: Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ... οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε δηώσας.] Σ, [83]: Τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. [Herodot. 5, 89: Ἐδήουν τὰ παραθαλάσσια, et alibi, libris inter formam contr. et solutam variantibus. Aristoph. Lys. 1146: Δηοῦτε χώραν. Sæpe utitur et Xenoph.] Apoll. Rh. [1, 244, δηώσειαν. Soph. OEd. C. 1319: Ἄστυ δηώσειν πυρί], δηῶσαι πυρί· Thuc. [1, 81: Τὴν γῆν δηοῦν· et ib. 96, 114, 143, etc.] 2, [11]: Ὁρῶσιν ἡμᾶς δηοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας· Synes. Ep. 125: Ἅλως ἐνέπρησαν καὶ γῆν ἐδήωσαν. Et pass. Thuc. 2, [54]: Ἀνθρώπων τε ἔνδον θνησκόντων καὶ γῆς ἔξω δηουμένης· Herodian. 8, [5, 8]: Δένδρων ἐκκεκομμένων, τῆς τε γῆς ὑπ' αὐτοῦ δεδηωμένης. Et καταχρηστικῶς ap. Lucian. [Dial. mort. 10, 11]: Δεδηωμένος τὸν πώγωνα, pro Detonso mento. Media etiam v. ponitur; ut δηώσασθαι τὴν νῆσον, Insulam populari, Herod. [Lex. Septemv., unde repetit HSt.: « Δηώσασθαι στρατὸν, repellere copias. Herodot. δηώσασθαι τὴν νῆσον, insulam populari ». Nomen Herodoti igitur refertur ad verba priora, sive l. 4, 102, ubi olim: Τὸν Δαρείου στρατὸν δηώσασθαι, nunc recte διώσασθαι. (Ita commutata δηώσεις et δηώσας cum διώσ. in fr. Æsch. Prom. ap. Strab. 4, p. 183, Eur. Heracl. 995.) Δηώσασθαι τὴν νῆσον non est ap. Her., sed δηιώσας τὴν νῆσον 6, 135. Leo Diac. 2, 9: Δηούμενος μὲν τὰς ἀρούρας, ex emend. Hasii, quum δι' οὓς sit in cod. L. D. Suid. v. Καλλίας ὁ λακκ.: Ἐδηώσαντο τὴν Ἐλευσῖνα. Hemst. || Forma Δαοῦν est in monum. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 310, v. 175: Δαώσας ἑπτὰ μὲν ἄνδρας. Hesych. inter Δάξα et Δαόν: Δαεῖ νόσῳ, ἐπικρατεῖ νόσῳ. Ubi δαοῖ conj. intt. De δηόω v. in Δῆος. L. Dindorf.]

[Δηιπύλη, ἡ, Deipyle, f. Adrasti, Tydei uxor, mater Diomedis, sec. Apollod. 1, 8, 5, 4; 9, 13, 2, Diodor. 4, 65, schol. Theocr. 17, 53. ῐ̆ῠ L. Dindorf.]

[Δηίπυλος, ὁ, Deipylus, n. pr. Græci, Hom. Il. E, 325. Lycum Mysum, quem Apollod. 2, 5, 9, 5, Apollon. Rh. 2, 776, Dascyli, Tzetz. Hist. 2, 313; 3, 809 Δηιπύλου filium dicit. Ponit etiam Suid. V. Δηίπυρος. ῐ̆ῠ. L. Dindorf.]

[Δηίπυρος, ὁ, Deipyrus, n. pr. Græci, Hom. Il. I, 83, N, 92, 478, 576. Inter Δ. et Δηίπυλος variant libri Æschin. F. L. p. 37 St., ubi memoratur homo cognominis. Affert et Suid. ῐ̆ῠ L. Dindorf.]

Δηΐς, ΐδος, ἡ, Ion. pro Δαΐς, Pugna ardens s. fervens, καυστηρὸς πόλεμος, πυρόεις, πύρινος. Eust. [Il. p. 481, 13: Μάχη δὲ καυστειρὴ μυριαχοῦ τῆς ποιήσεως ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα ... διὸ καὶ δηιοτὴς καὶ δηΐς ἡ αὐτή· Od. 1895, 41: Ὅθεν καὶ δαΐς καὶ δηΐς ὁ καυστερὸς (sic) πόλεμος. Schol. vero Il. Ξ, 387 barytonon facit eadem quam in Δαΐς notavimus dissensione. Rursus Herodian. Epim. p. 20: Δηΐς ἡ μάχη, καὶ κλίνεται δηΐδος. Et Zonar. p. 499: Δηΐς, ἡ μάχη. Planud. in Bachm. An. vol. 2, p. 19, 7, inter oxytona in ις quæ ι corripiant in gen. recenset τὸ δηΐδος. Suspicio est fictum a grammaticis voc. esse, ut haberent unde ducerent δῄς. V. Zon. p. 500, v. Δῆρις. L. Dind.]

[Δήιτος. V. Δάριτος.]

[Δηίφοβος, ὁ, Deiphobus, f. Hippolyti, Apollod. 2, 6, 2, 4, Diod. 4, 31, schol. Hom. Il. E, 392, Eudocia p. 306, Tzetz. Hist. 2, 425. Priami, Il. M, 94, etc., Eur. Tro. 960, Apollod. 3, 12, 5, 12, Pausan. 5, 22, 2. L. Dindorf.]

[Δηίφονος, ὁ, Deiphonus, n. pr. Apolloniatæ, ap. Herodot. 9, 92. L. Dindorf.]

[Δηιφόντης, ου, ὁ, Deiphontes, f. Antimachi, Pausan. 2, 19, 1; 26, 2; 28, 3; 7, 4, 2, Apollod. 2, 8, 5, 3, Strab. 8 extr. Temeni, Scymn. v. 534. L. Dind.]

[Δήιχος, n. corruptum Quint. 1, 529: Ἔνθ' Αἴας ἕλε Δήιχον ἠδ' Ἀρήιον Ὄλλον. Leg. vid. Δηίοχον. L. D.]

Δηΐω, ap. Hesych. διακόπτω, διώκω. [Gll. Hesych. sunt: Δηίεσθαι, διώξασθαι. Δηίων, διακόπτων. Quarum priorem referri ad δίεσθαι vidit Arnaldus; alteram, quam repetiit Suidas, Zon. p. 503, Ernestus petitam conjecit ex Hom. Il. P, 65: Αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει (leo) δηῶν, ubi lib. unus δηίων (i. e. δῄων). Certius ex. Apoll. Rh. 3, 1374: Οἱ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήιον. V. Δηιόω. Hesychio inter Δήεται et Δήεις ponenti: Δηεῖν, πολεμεῖν, φονεύειν, restituendum δῄειν. L. Dindorf.]

[Δηιὼ, n. pr. Suid. nisi forte leg. Δηιών. V. tamen Δηώ. L. Dind.]

[Δηίων, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ διπλάσιος διπλασίων, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ δήιος δηίων. Σημαίνει δὲ τὸν πόλεμον, Zonar. p. 493. Tittm.: « Deest a cod. K. In fine leg. videtur τῶν πολεμίων. Nam in casu primo occurrere ὁ δηίων non memini. Quanquam hoc voluisse auctorem exemplum ostendit. » Verba Δηίων ... διπλασίων sunt etiam in Etym. M. p. 263, 36.]

[Δηίων, ονος, ὁ, Deïon, f. Euryti sec. Aristocratem et Hesiod. apud schol. Soph. Trach. 266, ubi prima corripitur, secunda producitur. Pater Cephali ap. Pausan. 1, 37, 6; 10, 29, 6, Antonin. Lib. c. 41, schol. Hom. Il. B, 631 (ubi Δηιόνος, sicut ap. eund. ad vers. 695), et ubi libri inter Δηιόνος (sic) et Δηιονέως variant Apollodor. 3, 15, 1, 3, et ubi consentiunt in Δηιονέως 2, 4, 7, 2. Eustath. Od. p. 1685, 14: Δηιονέως, ὃν καὶ Δηίονα καλοῦσί τινες. (Ipse ead. pag. sæpius dicit Δηιονέα, it. Tzetz. Hist. 1, 543, Plut. Thes. c. 8, Strabo 10, p. 452, 456, 459, cujus postr. tamen l. est var. Δηιόνος.) Memorant n. Δηιονεὺς etiam Suid. et Zon. p. 499. F. Æoli, Apoll. 1, 7, 3, 4, ubi Δηιόνα (ut ap. schol. Il. B, 631), et 1, 9, 4, 1, ubi Δηιών (ut ap. schol. Il. B, 695). F. Herculis et Megaræ Apollod. 2, 7, 8, 9. Δηίων baryt., ι longo, memorat Arcad. p. 18, 6. L. Dindorf.]

Δήκοκτα, ἡ, Decocta, sub. aqua. Legitur aliquoties ap. Galen. et recentiores Medicos Gr. ut et ap. Athen. 3, [p. 121, E]: Πιεῖν ᾔτησε δήκοκταν. Similiter vero et alia multa vocabula Lat. in Gr. ling. transtulerunt, ut ὀξύγγιον, οὐγγίαν. Solebant autem Romani decoquere aquam et vitro demissam in nives refrigerare, atque ita bibere minore cum noxa et majore cum voluptate.

Δηκτήριος, ὁ, ἡ, Mordendi vim habens, Mordax. Eur. [Hec. 235], δηκτήριος καρδίας, i. e. τὴν καρδίαν δάκνων. [Μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια ἐξιστορῆσαι. Confus. c. δηλητήριος v. in illo.]

Δήκτης, ὁ, Mordens, Mordax. Plut. [Mor. p. 55, B]: Λόγῳ δήκτῃ καὶ παῤῥησίᾳ κηδεμονικῇ καθαπτόμενος. [Proprie de equis Hippiatr. p. 261: Ἱππικοὶ καὶ δῆκται. Anth. Plan. 4, 266, in epigr. in Momum: Οὐδὲ τόπον δήκτᾳ σεῖο λιπὼν στόματι, Ori mordaci.]

Δηκτικὸς, ἡ, ὸν, Mordendi vim habens, Mordax. [Mordosus add. Gl.] Athen. 3, [p. 120, C]: Ἀαχάνων καὶ ταρίχων γένη δηκτικόν τι κεκτημένα. [Ib. 92, A: Τὰ δὲ πρὸς ᾐόσι ... δηκτικά· 121, A: Ὁ κολίας δὴ δηκτικώτερος. Schw. Stob. Fl. vol. 1, p. 327: Ἴσως γὰρ ὡς τὸ μέλι δεῖ καὶ τὸν λόγον τοῦ φιλοσόφου τὸ γλυκὺ δηκτικὸν ἔχειν τῶν ἠλκωμένων. Wakef. Aristot. H. A. 9, 39: Τῶν δηκτικῶν φαλαγγίων. Aret. Acut. morb. 1, 10, p. 103=92: Ἅλες δὲ ἢ νίτρον ἐπὶ τοῖσι σχάσεσι δηκτικὸν μὲν καὶ ἀλγεινὸν, ὑγεινὸν δέ. Δηκτικώτερος, Mordacior, Gl. Improprie Lucian. Demon. c. 50: Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ καὶ δηκτικὸν ἅμα τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. Plut. Mor. p. 81, C: Τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τὴν ψυχὴν μεταφέρουσι καὶ τῷ δηκτικῷ καὶ πικρῷ χρῶνται πρὸς ἑαυ-

τοὺς μάλιστα, et alibi. Schol. Lycophr. 332 : Δηκτικαῖς, ὑβριστικαῖς κατάραις. L. D. Epiph. Panar. p. 569, A : Ἀλεξιφάρμακον ὢν ψυχῆς, αὐστηρὸν μὲν καὶ δηκτικὸν, ἀλλὰ ἰατικόν. Luc. Nigr. c. 37 : Δηκτικῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ. Philo Al. vol. 1, p. 684, 22 : Τὸ ἀκρόχολον, τὸ περίθυμον, τὸ ἀτίθασσον, τὸ δηκτικὸν, τὸ ἐπίβουλον. Hase.]

[Δηκτικῶς, Morsicatim. Schol. Aristoph. Vesp. 937 : Τοὺς ὀδόντας δ. κατέχει ὁ κύων. Eust. Il. p. 218, 20 : Ὀδὰξ, ὃ ἐστὶ δ. Seager.]

Δήκω, inus. thema, a quo δάκνω mutuatur fut. 1, δήξω, et 2 δακῶ, quæque inde formantur. [Ponitur etiam ab Arcadio p. 152, 21, Etym. M. 260, 56; 471, 39, Herodiano Epimer. p. 247. Memorabilior forma δήκω, quæ nulla fuit, est aor. quem vellem in Δάκνω memorasse, Ἔδηξεν, ἔδακεν, ap. Suid. Vitiose ap. Annam Comn. p. 149, B, ἐδήκνατο pro ἐδάκνετο. L. D.]

Δηλαδὴ, factum e δῆλα δὴ, Videlicet, Haud dubie, Profecto. Aristoph. Vesp. [441] : Εἶτα δῆτ' οὐ πολλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ Δηλαδή; [Ubi interpungendum docuit Buttm. (ad Plat. Crit. p. 93) κακά; Δηλαδὴ, ut δ. respondentis sit, non interrogantis.] Plato Protag. [init.] : Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει, ἢ [ἦ] δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου κ. τ. λ., i. e. Cic. interprete, An quidem dubium non est, quin ab Alcibiade? Sed ibi leg. δῆλα δὴ, docui p. 130 mei Lex. Cic. Ceterum ponitur et extra interrog. δηλαδή. [Herodot. 4, 135 : Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἀσθενείης μὲν εἵνεκεν κατελίποντο, προφάσιος δὲ τῇσδε δ. κ. τ. λ. Soph. OEd. T. 1501 : Ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών. Eur. Iph. A. 789 : Δηλαδὴ σιγᾶν ἄμεινον· 1366 : Ἄξει δ' οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας; —Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης (leg. ἐθείρας). Inter oxytona refert Arcad. p. 183, 8. L. Dindorf.]

Δηλαίνω, Hesychio βλάπτω, cum δηλαινομένη exp. βλαπτομένη. || Item et παίζω. [Δηλαίνουσι enim reddit παίζουσι, quod παίουσι scrib. conj. Is. Voss.]

Δηλαιστὴ, Hesychio ἐλεεινὴ, Miserabilis. [«Δηλαΐστὸς Miserabilis, a δηλαίνω, Lædo, LXX Ez. 5, 15 : Στενακτὴ καὶ δηλαϊστὴ, Gemebunda et miserabilis, sec. Rom. ac Theod., ubi v. Montf. Suid. (et Zon. p. 500) : Δηλαϊστή· ἀθλία, ἐλεεινή. Villoison. ad Apollon. Lex. p. 276.» Schleusn. Lex. V. T.]

[Δηλαυγὴς, ὁ, ἡ, Lucidus, Clarus. Democritus ap. Fabric. B. G. vol. 4, p. 333 : Δηλύγεσι (sic) τεκμηρίοισι. Τηλαυγέσι conj. Fabr. Hemst.]

Δηλαυγῶς, Hesychio ἄγαν φανερῶς, [Dilucide, Gl.]. Dicitur et Τηλαυγῶς : sed illud sonat Ejusmodi cum αὐγῇ, quæ omnibus sit δήλη.

[Δηλέφιλος, ὁ, Qui amicos designat. Schol. Theocr. 3, 29. Cramer.]

Δηλέω, Lædo, βλάπτω, φθείρω. Vox autem med. usitatior est quam act. [Act. fingit Zon. p. 503, Niceph. Greg. Herm. p. 339, Matth. Anecd. vol. 1, p. 8.] Il. Γ, [107] : Μή τις ὑπερβασίη Διὸς ὅρκια δηλήσηται· [ead. signif. sed alia construct. Δ, 67 : Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι. Et ib. 72, 236, 271. A, 155 :] Οὐδέποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντ', Corruperunt et populati sunt, Bud. Od. X, [278] : Ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. [Il. Ψ, 428 : Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι. H. Merc. 541 : Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω. Conf. H. Cer. 228. Apoll. Rh. 4, 831, 1088. Et intellecto accus. Od. Θ, 444 : Μήτις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται· Κ, 459 : Ἣ μὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι, ἠδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου, coll. Λ, 401, 408, Ω, 111. N, 124 : Μή πού τις ὀδιτάων ἀνθρώπων ... δηλήσαιτο. Et absolute Il. Ξ, 102 : Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν. Pass. Eur. Hipp. 175 : Τί δεδήληται δέμας ἀλλόχροον βασιλείας; Usitatum etiam prosæ scriptt. Herodot. 2, 12 : Ὥστε καὶ τὰς πυραμίδας δηλέεσθαι· 4, 115 : Τὴν γῆν δηλησαμένας πολλά· 6, 36 : Σφέας δηλέεσθαι· 7, 51 : Δηλήσασθαι μεγάλως τὴν σὴν στρατιήν· 9, 63 : Πλεῖστον γάρ σφεας ἐδηλέετο ἡ ἑσθής. Memno Photii cod. 224, p. 223, 14 : Καὶ τῶν τέκνων ἃ μηδὲν συνήδει ... οὐδὲν ἀνεκτότερον ἐδηλήσατο. Passiv. Herodot. 4, 198 : Οὔτε ὄμβρον πλέω πιοῦσα δεδήληται· 8, 100 : Οὐδὲν γὰρ δεδήληται τῶν πρηγμάτων. Agatharch. Phot. cod. 250, p. 452, 7 : Ὑπὸ τοῦ δηγμοῦ δηλούμενοι. De potu venenato Theocr. 9, 36 : Οὐς γὰρ ὀρεῦντι γαθεῦσαι (Musæ), τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα. Parthen. c. 29, 2 : Μία τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν βασιλίδων οἴνῳ πολλῷ δηλησαμένη αὐτὸν ἤγαγεν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτῇ μιγῆναι.] || Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, Eust. Od. Θ, [444] : Θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον Μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται. || Deludo, Decipio, παίζω, ψεύδομαι, Hesych. [Dicit Hes. : Δηλήσονται, ψεύσονται, βλάψουσι· interpr. παίζω autem non hic ponit sed in Δηλαίνουσι, ubi v. quæ dicta de ea sunt.] Xen. [OEc. 10, 3] : Εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾶν, λέγων τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, ἐπιδεικνύς τε ἀργύριον κίβδηλον, δηλοίην σε. Ubi tamen quam suspectum sit δηλοίην, alibi docui. [Delenda esse verba δηλοίην σε HSto ad l. Xen. assensi sunt recentt. edd.] || Δηλήσας Hesychio est et καμὼν, διαπραξάμενος. [Id. versu præcedenti Δηλήμων inter alia interpr. κακῶς διαπραττόμενος· unde pro καμὼν, δ. Alb. scrib. suspicatur κακῶς δ.] || Item Δηληθήσονται, Eid. θεωρήσονται. Notandum vero Eust. [Il. p. 70, 33, it. Zon. p. 503] h. v. a δαίω deducere, formando a δαλὸς, ut sit proprie, τὸ καυστικῶς βλάπτω καὶ ὡσεὶ διὰ δαλοῦ καίοντος. [|| Volo. V. Δήλομαι.] Δαλήσασθαι, Hesychio λυμήνασθαι, ἀδικῆσαι, Dor. pro δηλήσ. : itidemque δαλῇ, quod exp. κακουργῇ, positum pro δηλῇ. [Et Δάλλει, κακουργεῖ. V. locum Theocr. supra cit. Quanquam in eo alii δηλ.]

Δηλὴ, Hesychio βουλὴ, Voluntas. [|| Id. : Δάλαν (Dor. pro δήλην), λύμην, Noxam.]

[Δηλήεις, εσσα, εν, Nocivus. Orph. Arg. 921 : Ἄλλα τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει.]

Δήλημα, τὸ, Nocumentum, Pernicies, βλάβη, ὄλεθρος. Od. M, [286] : Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν Γίνονται. [H. Apoll. 364 : Οὐδὲ σύ γε ζώουσα κακὸν δήλημα βροτοῖσιν ἔσσεαι. Æschyl. fr. Leon. ap. Steph. B. s. Χώρα· Ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης ὀράκων. Wakef. Soph. OEd. T. 1495 : Ὀνείδη, ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα. Anth. Pal. 14, 72 : Εἶτ' ἂν ὑπὲρ γαίης ἀνέχῃ δρόμον ὄρθια Τιτὰν, λύσας ἀκτῖσι ζοφερῆς δηλήματα νυκτός.]

Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Nocivus, Perniciosus. Od. E, [118, Il. Ω, 33] : Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων· scribitur tamen ibi et ζηλήμονες, teste Eust., qui utramque lectionem agnoscit. [Od. Σ, 85, 116, Φ, 308 : Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων. Herodot. 2, 74 : Ὄφιες ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλήμονες, et 3, 109.] || Item κλέπτης, κακοῦργος, Hesych. [Conf. Δήλησις.] || Item κακῶς διαπραττόμενος, Eid. [Method. Symp. p. 43, 22 : Τοὺς δηλήμονας νόμων. Hase.]

Δήλησις, εως, ἡ, Læsio, Maleficium, λώβησις, κακουργία, φθορὰ, ὀργὴ, στάσις [Δηλήσεις, στάσεις], Hesych. [Herodot. 1, 41 : Μή τινες κατ' ὁδὸν κλῶπες κακοῦργοι ἐπὶ δηλήσει φανέωσι ὑμῖν· 4, 112 : Ἐπεὶ δὲ ἔμαθον αὐτοὺς αἱ Ἀμαζόνες ἐπ' οὐδεμιῇ δηλήσει ἀπιγμένους. Theophrast. H. Pl. 7, 13, 4 : Λέγεται δὲ καὶ πρὸ τῶν θυρῶν τῆς εἰσόδου φυτευθεῖσαν ἀλεξητήριον εἶναι τῆς ἐπιφερομένης δηλήσεως. Memorat etiam Suid. addens locum : Ληστὰς ἐπελθόντας ἐπὶ δηλήσει τῶν βοῶν Θεσπιάδου, ubi videri potest vertendum, Furto. Conf. Δηλέω, Δηλήμων.]

Δηλητὴρ, ὁ, Qui lædit, Epigr. [Herodot. V. Hom. c. 32, citans ex Hom. Καμίνῳ v. 8 : Συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας, Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε ... ὃς τῇδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ πορίζοι. Eustath. Opusc. p. 41, 25 : Προβάλλον αὐτὸ, καθὰ καί τι ἀλεξίκακον κατὰ τῶν ἐν βίῳ δηλητήρων.]

Δηλητήριον, τὸ, Nocivum pharmacum. Plut. [Mor. p. 662, C] : Τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν; Herodian. 1, [17, 23] : Ἡ διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν κώλυμα δηλητηρίων. Sic Alex. Aphr. ἑλλέβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. [Aret. Tard. pass. 2, 2 : Οὐκ ἀδόκητον καὶ δηλητήριόν ποτε τήνδε τὴν αἰτίην ἴσχειν.] Δηλητήριος adj. etiam dicitur, ut δ. φάρμακον, pro δηλητήριον simpl. Herodian. 3, [5, 9] : Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δ. φάρμακα, Venena quoque dedit. [Hesych. : Δ. φάρμακον, βοτάνη θανάσιμος, cui Joseph. B. J. 1, 13, 10 ascripsit Alb. Aret. Acut. pass. 2, 10 : Φαρμάκοισι δηλητηρίοισι. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 108 : Δηλητηρίου φαρμάκου. Paulus Æg. 1, p. 13, 22 : Δηλητήριον αὔραν. Zonaras p. 1737 : Τολύπη, βοτάνη δηλητήριος. L. D. Ammon. v. Φαρμακεία p. 142 : Βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς

γινομένη φαρμάκου, ubi legebatur δηκτηρίου, cujus c. illo permutati ex. alterum ex sch. Aristoph. Pl. 885 apposuit Valck., quem v. in Anim. p. 222.]

[Δηλητήριος. V. Δηλητήριον.]

[Δηλητηριώδης, ὁ, ἡ, Noxius. Sym. Sethi c. de Τετραγγουρίοις. Boiss. Etym. M. 50, 39 : Ἀκόνιτον, βοτάνη ὁ. Wakef. Suid. in Ὑοσκύαμον. Hemst. Aristot. De plant. 1, 7 init. : Βελένιον τὸ δηλητηριῶδες. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 446; Tzetz. Hist. 8, 921; Eust. Od. p. 1415, 60, alii. L. Dindorf.]

[Δηλία, ἡ, Delia, n. pr. mulieris, unde fabula Aristophanis Δηλία ap. Athen. 9, p. 373, A. Quam Antiphanis esse videri animadvertit G. Dindorf. ad fragm. Aristoph. p. 9. || Urbs Cariæ, unde gent. Δηλιεὺς, Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Δήλια, τά. V. Δῆλος.]

[Δηλιάδης, ὁ, Deliades, f. Glauci, frater Bellerophontis, Apollod. 2, 3, 1, schol. Lycophr. 17, Tzetz. Hist. 7, 812. L. Dindorf.]

[Δηλιακὸς, Δηλιὰς, Δηλιασταί. V. Δῆλος.]

[Δηλιὰς, άδος, ἡ, Delias, cogn. Cereris, it. n. pr. sec. Suid.]

[Δηλιεύς. V. Δηλία, Δῆλος.]

[Δήλιον, Δήλιος. V. Δῆλος.]

[Δήλιος.] Δήλιοι Hesychio [perperam] οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες· qui supra ἀέλιοι et αἰέλιοι. Est et ethnicon nomen in Δῆλος infra. [|| Etym. M. p. 521, 15 : Τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ, μὴ ὄντα κύρια, τῷ ι παραληγόμενα, προπαροξύνεται, οἷον δήλιος, ὁ φανερὸς, ὁλιος Λύδιος Πύλιος φλόγιος.]

[Δηλὶς, cujus formam Dor. ponit Hesych. : Δαλὶς, μωρὸς, Stultus. Conf. Δαλίφρων, Φρενοδαλής.]

[Δηλίτης. V Δῆλος.]

Δήλομαι, Volo. Unde ap. Hesych. δήλονται, quod exp. θέλουσι : item δήλεσθαι Eid. θέλειν, βούλεσθαι, Velle. [Valck. Adon. p. 258, C : « Plut. Mor. p. 219, D : Ἐξελθὼν (Brasidas) ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς ἐφόροις, Ἅσσ' ἂν δηλῶμαι, πραξῶ ποττὸν πόλεμον, ἢ τεθναξοῦμαι. Voc. ἂν interjeci tantum vulgatis, quibus congruit tum δηλῶμαι, quod in δήλομαι mutandum putabat Casaub. L. Theocr. p. 258. Sed Velle non tantum scribitur Dorice δήλεσθαι, verum etiam δηλέεσθαι. Δηλεῖσθαι, Nocere, scribi solet a Siciliensibus Δαλεῖσθαι, ut Theocr. 9, 36; 15, 48; 22, 127. Ante Cas. Dor. Δήλεσθαι, Velle, jam notum erat G. Cantero, illud restituenti Theocrito N. L. 2, 11. Formam δηλέεσθαι dant Hippodamus Stobæi p. 250, 47 (vol. 2, p. 127 Gaisf.) et Criton. in Eclog. Canteri p. 198, 43 : hic δηλούμενον, illic vulgatur δηλουμένοις (δηλομένοις liber unus Gaisf. ab sec. manu). Δηλῆσθαι et δηλῆται præbet Archytas Stobæi Fl. p. 13, v. 5 et 9 (vol. 1, p. 39 Gaisf., ubi δηλήσασθαι liber unus). In Tabula legitur Heracleensi v. 98 : Ἐς τὰ ἐποίκια χρήσονται ξύλοις ἐς τὰν οἰκοδομὰν, οἷς κα δηλῶνται. In libello Timæi Locri prostant δηλεόμενος et δήλετο (p. 94, D, ubi nunc δηλόμενος), ubi (p. 94, C) pro ἐδεῖτ' ἐς τάξιν restituendum videtur ἐδηλέετο ἐς τάξιν αὐτὰν ἄγεν. » Ἐδῆτ' libri tres Bekk., neque opus mutato. Nulla autem videtur fuisse forma δηλέεσθαι, sed tantum δήλεσθαι. Recte igitur Mazoch. in Tabl. Heracl. p. 231, 98 exhibet δήλωνται, non, ut Valck. citat, δηλῶνται. L. Dind.]

Δηλονότι, Videlicet, Nimirum. Plato De rep. 6 : Τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, Nempe de sole hoc percontaris, Nimirum, Bud. Dem. [p. 323] : Ἤρετο μὲν ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ' ἐξέφερε καθ' ἑαυτοῦ. Adhibetur et responsioni affirmativæ. [Sæpe sic collocatur post verbum quod pendet ex ὅτι. Xen. Cyr. 5, 4, 6 : Ἐνταῦθα δὴ ἡλίσκοντο μὲν δηλονότι οἱ βραδυτάτους ἔχοντες τοὺς ἵππους· OEc. 7, 19 : Ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ, ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν, ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στεγνῶν δεῖται δηλονότι· Hist. Gr. 7, 5, 17 : Αὐτῶν δ' ἀπέθανον ἄνδρες ἀγαθοὶ, καὶ ἀπέκτειναν δὲ δηλονότι τοιούτους. Quanquam vis primitiva part. ὅτι (sive junctim scribitur δηλονότι sive divisim δῆλον ὅτι) usu loquendi æque delituit ut particulæ Ni in Lat. Nimirum. Unde fit sæpissime ut omne verbum omittatur. Xen. Cyrop. 5, 3, 30 : Νῦν δὲ ὁ Ἀσσύριος εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ἐμβάλλειν ἀγγέλλεται, δηλονότι ἅμα μὲν τιμωρεῖσθαι αὐτὸν βουλόμενος ... Et alibi. Ceterum utitur etiam Theocr. 11, 79 : Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες. L. D.] Et pro eod. Δηλονοτίη ex Aristoph. Pl. [48 : Δῆλον ὅτιὴ καὶ τυφλῷ γνῶναι δοκεῖ τοῦθ'... ubi Dobr. : « Δῆλον ὅτι disjunxisse Atticos probabile est vel e loco Alexidis Athen. 9, p. 386, B, C : Καὶ κάπτην ἔχει; ... Δῆλον ὅτι. ... Μή μοι δῆλον. » In l. Arist. Boiss. ap. eund. Dobr. in Add. construendum intellexit Ὅτιὴ δῆλον κ. τ. λ. Scripturam Δηλονότι autem præter ll. ubi postponitur commendant tales ut Andocid. De myst. p. 5, 12 : Δῆλον ὅτι γὰρ τοῖς μὲν ἡμαρτηκόσι τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα οὐκ ἔστιν ἀπολογία ὡς οὐκ ἐποίησαν. || Δῆλον in libris grammaticorum sæpe scribi pro δηλονότι per errorem e compendio scripturæ utriusque voc. natum notavit Bast. ad Gregor. Cor. p. 3 et 862. Locis ab eo citt. omitto addere alios, quum copia exemplorum in hac certe caussa nihil valeat.]

Δηλοποιέω, Manifestum reddo, Manifesto. [Plut. Pericle c. 33 : Ὥστ' ἀνάπαιστα ταῦτα δηλοποιήσαντος Ἑρμίππου, Βασιλεῦ κ. τ. λ. Lego, Ὡς καὶ ἀνάπ. τ. ἐδηλοποίησαν τοῦ Ἑ. Seager. Ὡς τάν. τ. δηλοποιεῖ τὰ Ἑ. cod. Par. Eustath. Opusc. p. 338, 20 : Προσκυνῶ καὶ δηλοποιῶ δι' ὑμῶν τοῖς δεσπόταις μου τὴν θεόθεν ὑγείαν καὶ ὑπομονήν. Anon. ante Malal. p. 5, 17 : Μηδὲ κρύπτεσθαι τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ σημείῳ προδήλῳ πᾶσι δηλοποιεῖσθαι. Constant. Cærim. p. 128, B : Εἴτε αὐτοῦ τοῦ βασιλέως ἐξεργομένου εἴτε δηλοποιοῦντος αὐτοῖς. L. D. Schol. Eur. Hec. 376 Matth. : Μεγάλως χαρακτηρίζει καὶ δηλοποιεῖ τὸν εὐγενῆ ἡ εὐγένεια. Conf. Δειλοποιέω.]

[Δηλοποιὸς, ὁ, ἡ, Manifestum faciens. Rhet. Gr. vol. 7, cap. 11, 2 : Τῶν ἀδήλων ποιῶν συμπερασμάτων καθίσταται. Cod. Par. 2916 δηλοῖ ποῖον, Mon. δηλοῖ ποιὸς, omisso seq. ποιῶν, Par. 2987 δηλοποιός. Walz.]

[Δηλόπτιχος, ὁ, n. pr. viri. Δηλοπτίχου cujusdam mentio est in inscr. Bosporana, ex *Journal de Saint-Pétersb.* repetita in *Férussac Bullet.* 1831, s. 7, n. 1, 31.]

Δῆλος, ἡ, Delus : insulæ nomen, quam Aristot. ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata, teste Plin. 4, 12, ubi et alia ejus nomina refert. Etym. quoque Δῆλον nominatam tradit ὅτι ἐξ ἀδήλου βάσεως ἐῤῥιζώθη, s. quoniam eam κρυπτομένην ἐν τῇ θαλάσσῃ ὁ Ζεὺς ἀνέδωκε καὶ δήλην ἐποίησε. [Alias etym. v. ap. Steph. Byz. Memorant scriptt. inde ab Hom. et Hesiodo quivis. Ap. Hesych. prov. : Δήλου κακὸς βωμὸς, τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τῶν ἐν Δήλῳ βωμῶν καὶ τύπτεσθαι. Ἤρξατο τούτου Θησεὺς, χαριστητὴς (f. χάριτι τῆς) ἀπὸ τοῦ λαβυρίνθου φυγῆς, ubi v. intt.] Inde Δήλιος, α, ον, dicitur Qui ex ea oriundus est [Æsch. Eum. 9 : Δηλίαν χοιράδα. Eur. Tro. 89 : Δήλιοί τε χοιράδες. Pausan. 1, 43, 4; 4, 27, 9] : et Apollo Δήλιος, quoniam ibi eum peperit Latona una cum sorore ipsius Diana. [Thucyd. 1, 13; 3, 104, Soph. Aj. 704, OEd. T. 154, Aristoph. Nub. 596. Lex. rh. Bekk. An. p. 299, 8 : Πύθιος καὶ Δήλιος Ἀπόλλων, ἀγαλμάτων ὀνόματα Ἀθήνησι τιμωμένων.] Et proverb. Δήλιος κολυμβητὴς, de peritissimo natatore : quoniam tales Delus ferebat. [Ap. Suid. Fem. Δηλία memorat Steph. Byz. in Δῆλος, idemque masc. Δηλίτης, ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορὸς, Καλλίμαχος τρίτῳ (Αἰτίων fr. 30 Ern.).] Et fem. Δηλιὰς, άδος, ἡ, pro Δηλία, Delia, Oriunda e Delo : ut Δηλιάδες γυναῖκες, vel simpl. Δηλιάδες, Mulieres Deliæ, Delum incolentes feminæ. Athen. 8, [p. 335, B] : Ταύτῃ ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες. [Steph. Byz. v. Δῆλος, Hom. H. Apoll. 157 : Κοῦραι Δηλιάδες, et Eur. Hec. 462. Id. nude Herc. F. 687, Δηλιάδες, et Ion. 167 : Λίμνας τᾶς Δηλιάδος, et sec. conj. Seidleri Iph. T. 1235 : Δηλιάσιν καρποφόροις γυάλοισι. Fuit etiam fabula Cratini Δηλιάδες. L. D.] Idem aliquoties citat Semi cujusdam Delii Δηλιάδα, sc. βίβλον, i. e. Librum de Delo et rebus in ea memorabilibus scriptum. [V. 3, p. 109, F, etc. Nicocharis Δηλιὰς citatur Aristot. Poet. c. 2 : Νικοχάρης ὁ τὴν Δηλιάδα (ποιήσας).] Dicta vero et Navis quædam Δηλιὰς, qua nimirum Theori in Delum navigabant Delii Apollinis oraculum consulendi gratia : qui Theori inde Δηλιασταὶ dicti, quod nave Deliade consultum Apollinem mitterentur, teste Hesych., Harpocr. ac Suida. [Δηλιαστῶν κύρβεις memorat Athen. 6, p. 234, E.] A Deliis, i. e. Deli incolis, est possess. Δηλιακὸς, Deliacus : h. e. Qui Deliorum est, Ad Delios pertinens :

Thuc. [3, 104 : Τὸν Δηλιακὸν χορόν. Aristot. Eth. Nic. 1, 9 : Τὸ Δηλιακὸν ἐπίγραμμα. Eust. Il. p. 827, 40 : Τὴν Δηλιακήν (ξενίαν). Phanodici Δηλιακὰ citat sch. Apoll. Rh. 1, 212, 419. Pseudoplut. Vit. X Orat. p. 840, E : Ὁ γὰρ ἐπιγραφόμενος Δηλιακὸς οὐκ ἔστιν Αἰσχίνου. Arcad. p. 51, 13. L. D.] Neutr. Δήλιον, Delium, Apollinis Delii templum, teste Steph. B. [et Hesych.] : qui Δήλιον et Δηλίαν Locorum etiam nomm. esse tradit : unde Δηλιεὺς dicatur Qui inde oriundus est. [Δήλιον, locus Tanagrææ, regionis Bœotiæ sec. Steph. B. Ex Thuc. 4, 76, 90, 96 constat Delii Apollinis fuisse templum, munitum ab Atheniensibus, de quo multa Thucyd. l. 4, Herodot. 6, 118, Xenoph. Comm. 3, 5, 4, Diodor. l. 12, Pausan. 1, 29, 13; 9, 6, 3; 20, 1; 10, 28, 6. Δήλιον ἱερὸν Naxi memoratur a Parthenio, Erot. 9, 1. Δήλιον, de templo Delio, Athen. 6, p. 234, F : Παρασιτεῖν ἐν τῷ Δηλίῳ. Conf. Herodot. 6, 118.] At Δήλια, τὰ, sub. ἱερὰ, Sacra quæ Delio Apollini peragebantur, Polluci 1, [37. Xen. Comm. 4, 8, 2 : Διὰ τὸ Δήλια μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι. Conf. Plat. Phædon. init. Diodor. 12, 70 : Τὴν τῶν Δηλίων πανήγυριν ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων (quæ prælio ad Delium ceperant) ἐνεστήσαντο (Thebani) ποιεῖν. Ubi bene distinguit Wessel. inter Bœotorum Δήλια, a Δηλίῳ Bœotico nuncupata, et inter Δήλια Atheniensium, ab ins. Δήλῳ dicta, et memorata præter ll. supra citt. Thucyd. 3, 104, Diod. 12, 58. Δήλεια male Suidas, ut cod. Pollucis l. c.]

[Δῆλος, ὁ, Delus, mons Bœotiæ. Plut. Pelop. c. 16 : Καὶ τὸ μὲν πλησίον ὄρος Δῆλος καλεῖται, καὶ πρὸς αὐτὸ καταλήγουσιν αἱ τοῦ Μέλανος διαχύσεις. L. Dindorf.]

Δῆλος, [η, ον et ὁ, ἡ. Eur. Med. 1197 : Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις], Manifestus, Perspicuus; ut in prov. [de quo v. in Τυφλός] : Καὶ τυφλῷ δῆλον. Lucian. autem [De salt. c. 29] dixit, Δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe autem δῆλον esse dicitur Quod manifestum est, adeo ut de eo constet. Od. Υ, [333] : Νῦν δ' ἤδη δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. Xen. Cyrop. 8, [5, 12] : Ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου (γίγνεται ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία), ἐὰν ζῇ. Dicunt autem et δηλονότι conjunctim, de quo antea. Idem Anab. [3, 1, 11] : Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀπαντήσει, Manifestum est, Palam est, Patet. [Thucyd. 1, 38. Id. ib. 93 : Καὶ δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐστιν ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο.] Dem. [p. 634, 20; 1317, 28] : Τῷ τοῦτο δῆλον; Quo tandem id planum fit? [C. dat. præter ll. infra cit. Xen. 2, 3, 4 et 4, 7, 20 : Ὦ καὶ δῆλον ἦν vel ἐγένετο ὅτι ... Id. c. ex Comm. 1, 2, 16 : Δήλῳ δ' ἐγενέσθην ἐξ ὧν ἐπραξάτην. C. ἐν Conviv. 2, 9 : Ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις δῆλον καὶ ἐν οἷς δ' ἡ παῖς ποιεῖ, ὅτι ...] Et cum εἰ, Lucian. : Οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται, Nondum constat an etc. Δῆλον ποιοῦμαι, Dem., Patefacio, Declaro. [V. infra. Sæpe etiam postponitur. Soph. fr. Terei ap. Stob. vol. 3, p. 384 : Ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον· Aj. 906 : Αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ· δῆλον. Aristoph. Eq. 330 : Ὅς σε παύσει καὶ πάρεισι· δῆλός ἐστιν αὐτόθεν· Av. 1407 : Καταγελᾷς μου· δῆλος εἶ· Lys. 919 : Ἦ τοι γυνὴ φιλεῖ με· δῆλη ἔστιν καλῶς (conf. Soph. OEd. T. 1008 : Καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς). || Conspicuus. Eur. Bacch. 1076 : Ὅσον γὰρ οὔπω δῆλος ἦν θάσσων ἄνω· Andr. 834 : Δῆλα καὶ ἀμφιφανῆ καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν. Xen. Cyneg. 8, 1 : Ἔστι δὲ, ὅταν μὲν ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βόρειον, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα· 11, 20 : Ἴσως μὲν εἰ ἦν τὸ σῶμα αὐτῆς (virtutis) δῆλον, ἧττον ἂν ἡμέλουν οἱ ἄνθρωποι ἀρετῆς. Thucyd. 1, 93 : Τὸ πάχος τοῦ τείχους, ὅπερ νῦν ἔτι δῆλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ· 4, 29 : Σφίσι μὲν γὰρ τὰς ἐκείνων ἁμαρτίας καὶ παρασκευὴν ὑπὸ τῆς ὕλης οὐκ ἂν ὁμοίως δῆλα εἶναι. Aristot. H. A. 1, 9 : Οὔθ' ὁρᾷ οὔτ' ἔχει εἰς τὸ φανερὸν δήλους ὀφθαλμούς. || Reconditior est usus Soph. Ant. 320 : Οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, Manifestus es nugator. Id. OEd. C. 321 : Μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα, Manifesto hæc ipsa est Ismena. || Sæpe ponitur ita ut vi præditum videatur activa Declarandi. Aristoph. Thesm. 804 : Ναυσιμάχης μέν γ' ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα· Pl. 333 : Δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. Eur. Or. 855 : Αἰαῖ· διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ· κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος. Et c. gen. Med. 106 : Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ· nisi malis dicere ἀρχῆς hic poni eod. sensu quod alibi ἐξ ἀρχῆς, coll. Aristot. De respir. c. 20 : Πρῶτον γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ δημιουργεῖται (sanguis)· δῆλον δ' ἐν τῇ γενέσει ἐξ ἀρχῆς. Plat. Crit. p. 44 fin. : Αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυνὶ ὅτι οἷοί τ' εἰσὶν οἱ πολλοὶ οὐ τὰ σμικρότατα τῶν κακῶν ἐξεργάζεσθαι. Similiter Thucyd. 1, 11 : Ἐπειδὴ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν· δῆλον δέ· τὸ γὰρ ἕρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο· quod i. fere atque τεκμήριον δέ. 5, 10 : Οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι· δῆλοι δὲ τῶν τε δοράτων τῇ κινήσει καὶ τῶν κεφαλῶν. L. D.] || Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν, aut ποιήσας, vel ποιήσων, aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, Manifestus erat hoc faciens etc. pro Manifestum erat eum hoc facere, vel Palam erat eum hoc facere. Vel, Palam s. Aperte hoc faciebat, ut quidam interpr. Plut. Amat. Narr. [p. 772, B] : Δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Lucian. [Nigr. c. 27] : Δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς. Xen. [Comment. 2, 6, 7] : Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. [Thucyd. 1, 71 : Οἳ ἂν δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες. Conf. 140. Insolenter id. 3, 64 : Δῆλον δὲ ἐποιήσατε οὐδὲ τότε τῶν Ἑλλήνων ἕνεκα μόνοι οὐ μηδίσαντες, Ostendistis vos ne tum quidem Græcorum caussa solos a Persis non stetisse. (Locutio eadem 6, 34 : Δῆλον ποιῆσαι αὐτοῖς ὅτι οὐ περὶ τῇ Σικελίᾳ πρότερον ἔσται ὁ ἀγών. Xen. Cyn. 4, 4 : Δῆλον ποιείτωσαν τῷ κυνηγέτῃ· An. 3, 5, 17 : Οὐδὲν δῆλον ποιήσαντες ὅποι πορεύεσθαι ἔμελλον. V. HSt. supra.) C. partic. sæpius etiam Soph., idemque c. ὡς, Aj. 326 : Καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν. Xenoph. An. 1, 5, 9 : Τὸ δὲ σύμπαν δῆλος ἦν Κῦρος ὡς σπεύδων, ubi excidit ὡς libris deterioribus. Lysias C. Erat. p. 128 St. : Εἰ μὲν γὰρ τούτου καταψηφιεῖσθε, δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὀργιζόμενοι τοῖς πεπραγμένοις. Memorabilis etiam constr. ap. Eur. Or. 350 : Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ, πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶσθαι τῶν Ταντα λιδῶν ἐξ αἵματος ὤν, ubi leg. videtur πάνυ γ' ἁβρ., quo ducit cod. Dionis Chr. vol. 1, p. 86 locum hunc repetentis, πολλῇ γ' exhibens. Similiter conj. δηλοῦν c. inf. v. in eo. L. D.] Et cum ὅτι : Cyrop. 5 [immo 3, 3, 24] : Ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, Hoc præ nobis feramus. Sic Plato, Δῆλος εἶ ὅτι φήσεις. [Aristoph. Pac. 1048 : Δῆλός ἐσθ' οὗτός γ' ὅτι ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς. Plurali Herodot. 9, 11 : Καταλυσάμενοι δὲ, δῆλα γὰρ δὴ ὅτι σύμμαχοι βασιλέος γινόμεθα, συστρατευσόμεθα. Xen. Cyrop. 8, 5, 7 : Διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι, πολὺ μᾶλλον ἦν δῆλα καὶ ὁπότέ τις εὐτακτοίη καὶ εἴτις μὴ πράττοι τὸ προσταττόμενον. Addito pron. Aristoph. Vesp. 463 : Ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα τοῖς πένησιν ἡ τυραννὶς ὡς ... ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά με. Sed, opinor, leg. αὐτόδηλα, ut Æsch. Sept. 848 : Τάδ' αὐτόδηλα. Confus. c. δοῦλος v. Soph. fr. Acris. ap. Stob. vol. 2, p. 448; c. φίλος ejusd. OEd. C. 321. L. D.]

[Δῆλοι, οἱ, lxx intt. i. q. ὁράσεις, Visiones. Suid. : Δῆλοι, ὁράσεις, ἐνύπνια. Conf. Zon. p. 493. Hesych. : Δήλων, ὁράσεων, ἐνυπνίων. Ad quæ v. intt. || Bachm. An. vol. 1, p. 192, 10 : Δῆλοι. Ἦσαν οἱ δῆλοι ἐκεῖνοι γράμματα τοῦ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβήτου ἐκ χαλκοῦ ἐκτετυπωμένα, ἑκάστου στοιχείου πλείονα ὑπάρχοντα, etc. quæ v.]

[Δηλοφανὴς, vox nihili, ut videtur, ap. Polum Stob. Flor. vol. 1, p. 245, ab Hemst. cit. : Δηλοφανέστερον δέ κα γένοιτο τὸ ταύτας κράτος ἐτάζρυσιν ἀμῖν τὰς ἄλλας ἕξιας, ubi Arsen. δημοφανέστερον.]

Δηλόω, Manifesto. [Soph. El. 334 : Ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἳ' αὐτοῖς φρονῶ. Thucyd. 1, 138 : Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας· 3, 37 : Ὡς ἐν ἄλλοις μείζοσιν οὐκ ἂν δηλώσαντες τὴν γνώμην· 6, 47 : Ἐπιδείξαντας μὲν τὴν δύναμιν τῆς Ἀθηναίων πόλεως, δηλώσαντας δὲ τὴν ἐς τοὺς φίλους ... προθυμίαν.] Declaro. [Soph. El. 29 : Τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· OEd. T. 1041 : Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλώσαι λόγῳ;] Isocr. C. Soph. : Τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν· Lucian. [De hist. scr. c. 43] : Ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Et σαφῶς, σαφέστατα δηλοῦν, Aperte, Apertissime declarare. [Æsch. Pers. 519 : Ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων, ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. Conf. id. Cho. 847.] Interdum cum ὅτι : ut, Τοῦτο δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Et [Thucyd. 4, 68], Ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι,

pro Dissimulabant se scire. [Herodot. 2, 149 : Ὅτι δὲ χειροποιητός ἐστι ... αὐτὴ δηλοῖ. Soph. El. 1106 : Δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες. Thucyd. 1, 137 : Ἐδήλου δ' ἡ γραφὴ ὅτι ... 3, 16 : Δηλῶσαι βουλόμενοι ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐγνώκασι. Conf. 3, 104. 5, 105 : Ξυνελὼν μάλιστ' ἂν δηλώσειεν ὅτι ... τὰ μὲν ἡδέα καλὰ νομίζουσι, τὰ δὲ ξυμφέροντα δίκαια, Breviter pronuntiet. 7, 25 : Πρέσβεις δηλώσοντας ὅτι.] Jungitur et cum εἰ, et cum εἴτε etiam, ap. Xen. Ἀπ. 2, [1, 21] : Δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε κ. τ. λ., Præ se ferunt utram viam inituri sint, Bud. [Thucyd. 1, 136 : Δηλοί τε ὅς ἐστι. Conf. 2, 48; 7, 38. 4, 108 : Ὁ γὰρ Βρασίδας ἔν τε τοῖς ἄλλοις μέτριον ἑαυτὸν παρεῖχε καὶ ἐν τοῖς λόγοις πανταχοῦ ἐδήλου ὡς ἐλευθερώσων τὴν Ἑλλάδα ἐκπεμφθείη, Præ se ferebat. 6, 33 : Δηλοῦντες ὡς κοινὸς ὁ κίνδυνος. Soph. Aj. 355 : Δηλοῖ δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει. Sequente inf. Soph. OEd. T. 792 : Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν. Conf. Δῆλος. L. D.] Sic cum participio : ut Ἐδήλου πονήρως ἔχων, Præ se ferebat se male habere. [Thucyd. 1, 21 : Ὁ πόλεμος οὗτος ... ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος αὐτῶν. Conf. 2, 50; 3, 84. Paullo aliter Herodot. 4, 42 : Λιβύη μὲν γὰρ δηλοῖ ἑωυτὴν ἐοῦσα περίρρυτος· 5, 78 : Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἓν μοῦνον, ἀλλὰ πανταχῇ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, nisi l. referendus est ad signif. intrans., de qua in fine. Soph. Aj. 471 : Δηλώσω ... γεγώς· Antig. 20 : Δηλοῖς τι καλχαίνουσ' ἔπος. Et addito ὡς 242 : Δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον. Et c. adject. OEd. C. 783 : Φράσω δὲ καὶ τοῖσδ' ὡς σὲ δηλώσω κακόν· Ant. 471 : Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός.] Aristoph. autem δηλῶ τιμῶν, Ostendo me honorare, Declaro. [Pl. 587. || Thucyd. 1, 3 : Δηλοῖ δέ μοι καὶ τόδε τῶν παλαιῶν ἀσθένειαν οὐχ ἥκιστα· 5 : Δηλοῦσι δὲ τῶν τε ἠπειρωτῶν τινες ἔτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, Argumento sunt. 4, 61 : Ἐδήλωσαν δὲ νῦν ἐν τῇ τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους παρακλήσει, Ostenderunt, Probarunt. Soph. OEd. C. 146 : Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης, ᾧ τῆσδ' ἔφοροι χώρας· δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἶρπον. Sensus, Non beatissimus : argumento est ipsa cœcitas mea. || Profero vert. Thucyd. 1, 67 : Καὶ ἄλλοι τε παριόντες ἐγκλήματα ἐποιοῦντο ὡς ἕκαστοι καὶ Μεγαρῆς, δηλοῦντες μὲν καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα διάφορα, μάλιστα δὲ λιμένων τε εἴργεσθαι ... 5, 30 : Ἃ μὲν ἠδικοῦντο, οὐ δηλοῦντες ἄντικρυς, ὅτι οὔτε Σόλλειον ἀπέλαβον ... 8, 14 : Τὰ περὶ τῆς πολιορκίας οὐ δηλωσάντων. || Significo. Thucyd. 1, 10 : Δηλῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας· 71 : Νῦν δ', ὅπερ καὶ ἄρτι ἐδηλώσαμεν, etc., 72 : Δηλῶσαι περὶ τοῦ παντὸς ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη· conf. 73 82 : Πέμπειν δὲ καὶ αἰτιᾶσθαι, μήτε πόλεμον ἄγαν δηλοῦντας μήθ' ὡς ἐπιτρέψομεν· 129 : Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου. Conf. 137, 6, 10. 134 : Ἄλλου δὲ νεύματι ἀφανεῖ χρησαμένου καὶ δηλώσαντος εὐνοίᾳ· 4, 38 : Οἱ δὲ ἀκούσαντες ... τὰς χεῖρας ἀνέσεισαν, δηλοῦντες προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα· 48 : Ὡς δὲ ἤσθοντο καί τις αὐτοῖς ἐδήλωσε· 5, 50 : Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον, βουλόμενος δηλῶσαι ὅτι ἑαυτοῦ ἦν τὸ ἅρμα· 65 : Ἐπεβόησεν ὅτι διανοεῖται κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, δηλῶν τῆς ἐξ Ἄργους ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως τὴν παροῦσαν ἀκαιρον προθυμίαν ἀνάληψιν βουλομένην εἶναι. Aristoph. Plut. 269 : Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα. Appian. Pun. c. 5 : Τὰς πόλεις ἐδήλωσαν ὑπηκόους εἶναι Ῥωμαίων, εἰ θέλοιεν, Declararunt. De vocabuli significatione Polyb. 6, 26, 6 : Ὁ (voc. *Extraordinarius*) μεθερμηνευόμενον ἐπιλέκτους δηλοῖ. Conf. Plat. Crat. p. 393, D. Qua potestate frequentissimum est grammaticis. || Similiter ὁ δεδηλωμένος, ὁ δηλωθεὶς sæpe est Memoratus. Euseb. Hist. eccles. 2, 13 : Σίμωνα τὸν πρόσθεν δεδηλωμένον. Et ib. paullo post : Τῇ δεδηλωμένῃ βίβλῳ. Boisson. ad Anecd. vol. 4, p. 320. || Demonstro, Aperio. Thuc. 2, 62 : Τὸν δὲ πόνον τὸν κατὰ τὸν πόλεμον ... ἀρκείτω μὲν ὑμῖν καὶ ἐκεῖνα ... δηλώσω δὲ καὶ τόδε, ὅ μοι δοκεῖτε οὔτ' αὐτοὶ πώποτε ἐνθυμηθῆναι ... Conf. ib. 36; 5, 91. Monstro, Ostendo. Soph. Phil. 615 : Εὐθέως ὑπέσχετο τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων. Xen. Mag. Eq. 4, 4 : Δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν ἢ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι. || Jubeo (ut ἄνωγα ab ἀνοίγειν), Soph. OEd. T. 77 : Κακὸς μὴ ὁρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός; conf. 1440. Plut. Arat. c. 20 : Διὰ νεύματος ἐδήλωσε τῷ Τέχνωνι φεύγειν. Jo. Malalas p. 471, 11 : Ἐδήλωσε τοῖς πρεσβευταῖς Ῥωμαίων εἰσελθεῖν ἐν τοῖς Περσικοῖς. Alia ap. eund. similia v. in indice meæ ed. p. 781. || Pass. Declaror, Ostendor. Thucyd. 1, 13 : Χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται· 40 : Ὡς μὲν οὖν αὐτοί τε μετὰ προσηκόντων ἐγκλημάτων ἐρχόμεθα καὶ οἵδε βίαιοι ... εἰσί, δεδήλωται. Conf. 144; 5, 1, 9. 2, 35 : Ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς· 5, 95 : Τὸ μῖσος δυνάμεως παράδειγμα τοῖς ἀρχομένοις δηλούμενον. Xen. Cyr. 4, 5, 26 : Ἃ καὶ πρόσθεν ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται, et alibi. || Arguor. Thucyd. 1, 12 : Αὐτά γε δὴ ταῦτα ὀνομαστότατα τῶν πρὶν γενόμενα δηλοῦται τοῖς ἔργοις ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης· 74 : Σαφῶς δηλωθέντος ὅτι ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο. || Construitur c. εἰς. Thuc. 1, 90 : Τὸ μὲν βουλόμενον καὶ ὕπυπτον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες ἐς τοὺς Ἀθηναίους. C. πρός. Soph. Trach. 369 : Ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν. Xen. Cyrop. 7, 3, 12 : Δήλωσον πρὸς ἐμέ· An. 7, 7, 35 : Ὡς πρὸς ἐμὲ ἐδήλου. Lysias p. 898 R. : Τὸ μέγεθος αὐτὴν ἀναγκάσει τῶν συμφοριῶν περὶ τῶν σφετέρων κακῶν δηλῶσαι πάντα πρὸς ἡμᾶς. Sæpius cum dat. Soph. Aj. 283 : Δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας· 734 : Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον, etc. Xen. Conv. 3, 14 : Ἤροντο εἰ καὶ σφίσι δηλώσοι αὐτούς. Thucyd. 5, 95, l. modo cit. Et c. περὶ seq. gen. rei, ap. Lysiam l. c. || Activum sensu intrans., Se manifestare. Herodot. 2, 117 : Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα, καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι· 9, 68 : Δηλοῖ τε ἐμοὶ ὅτι πάντα τὰ πρήγματα τῶν βαρβάρων ἤρτητο ἐκ Περσέων. Quo licet trahere l. Soph. Aj. 878 : Ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς. Xen. Comment. 1, 2, 32, postquam dixerat invisum Critiæ Socratem fuisse, addit : Ἐδήλωσε δέ, quod neque ad Socratem neque ad Critiam, sed ad rem ipsam refertur. Plura ibi intt. Theophr. C. Pl. 7, 6, 2 : Δηλοῖ δὲ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ὁμογενῶν. L. Dindorf.]

Δήλωμα, τὸ, Quod declarat, indicat, indicio est s. argumento, Indicium. Plut. [Mor. p. 78, E] : Μέγα καὶ τοῦτο δ. σεαυτῷ τοῦ προκόπτειν. [Id. ib. p. 62, D : Ἔστι μὲν οὖν καὶ ταῦτα δηλώματα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐκ ἀληθινῆς φιλίας. Et sim. 77, D, 84, B, 493, C, etc. Utitur sæpissime etiam Plato, velut Legg. 7, p. 792, A : Τοῖς δὴ παιδίοις τὸ δήλωμα ὧν ἐρᾷ καὶ μισεῖ κλαυμοναὶ καὶ βοαί, et alibi.]

Δήλως, Manifeste, Aperte. [Hesych. : Δήλως, ἀπερικαλύπτως. Pollux 6, 207 : Τὸ γὰρ καταδήλως καὶ δ. εὐτελῆ. L. Dindorf.]

Δήλωσις, εως, ἡ, Declaratio. [Significatio, Significatum, Enuntiatio, Demonstratio addunt Gloss. Thucyd. 1, 73 : Οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου καὶ δηλώσεως πρὸς οἷαν ὑμῖν πόλιν ... ὁ ἀγὼν καταστήσεται· 2, 61 : Τῆς δὲ ὠφελίας ἄπεστιν ἔτι ἡ δ. ἅπασι· 4, 40 : Ἀπεκρίνατο αὐτῷ πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι τὸν ἄτρακτον, εἰ τοὺς ἀγαθοὺς διεγίγνωσκε, δήλωσιν ποιούμενος ὅτι ὁ ἐντυγχάνων τοῖς τε λίθοις καὶ τοξεύμασι διεφθείρετο· 126 : Ἡ δὲ διακενῆς ἀνάσεισις τῶν ὅπλων ἔχει τινὰ δήλωσιν ἀπειλῆς. Aristot. H. A. 9, 31 : Περὶ δὲ τοὺς χρόνους ἐν οἷς ἀπώλοντο οἱ Μηδίου ξένοι ἐν Φαρσάλῳ, ἐρημία ἐν τοῖς τόποις τοῖς περὶ Ἀθήνας καὶ Πελοπόννησον ἐγένετο κοράκων, ὡς ἐχόντων αἴσθησίν τινα τῆς παρ' ἀλλήλων δηλώσεως. Minos Plat. p. 314, A : Ἐπειδὴ νόμῳ τὰ νομιζόμενα νομίζεται, τίνι ὄντι τῷ νόμῳ νομίζεται; Πότερον αἰσθήσει τινὶ ἡ δηλώσει, ὥσπερ τὰ μανθανόμενα μανθάνεται δηλούσῃ τῇ ἐπιστήμῃ ...; Plato Politic. p. 287, A : Τῆς τῶν ὄντων λόγῳ δηλώσεως, Demonstrandarum oratione rerum. Conf. id. Crat. p. 435, B. Plut. Alex. c. 1 : Οὔτε ταῖς ἐπιφανεστάταις πράξεσι πάντως ἔνεστι δ. ἀρετῆς ἢ κακίας· Mor. p. 407, E : Ἀφανίζειν μὲν οὐ θέλει τὸ ἀληθὲς (deus), παρατρέπων δὲ τὴν δήλωσιν αὐτοῦ· 1114, E : Ἦν οὖν ὁ περὶ τοῦ ὄντος ... λόγος οὐκ ἀναίρεσις τῶν πολλῶν καὶ αἰσθητῶν, ἀλλὰ δ. αὐτῶν τῆς πρὸς τὸ νοητὸν διαφορᾶς· 1118, F : Ὦ γε ὄνομα μηδὲν ἐν τοσούτοις πρὸς δήλωσιν οἰκεῖόν ἐστιν. Philostr. V. Soph. 2, 21, p. 603, 11 : Δήλωσιν παρασχομένῳ χρηστοῦ ἤθους. Hemst. || Exhibitio, de saltatore s. choreuta. Pollux 4, 97 : Ἐρεῖς δὲ ἐπὶ πράγματος ...

πανήγυριν, ἔνδειξιν, δήλωσιν, ἐπίδειξιν. Conf. 96 et 98 de eodem dicta δηλωτικὸς et δηλωτικῶς, quæ sunt referenda ad imitationem et saltationem mimicam. V. Δηλωτικός. || Jussus. Plato Leg. 12, p. 942, B : Καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις μήτε τινὰ διώκειν μηθ' ὑποχωρεῖν ἄλλῳ ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων δηλώσεως. Fort. ita vert. est ap. Plut. Oth. c. 18, de Othonis sepulcro scribentem : Εἶδον δ' ἐν Βριξίλλῳ γενόμενος καὶ μνῆμα μέτριον καὶ τὴν ἐπιγραφὴν οὕτως ἔχουσαν, εἰ μεταφρασθείη, Δηλώσει Μάρκου Ὄθωνος. Nisi forte ita expressit Lat. Memoriæ. L. Dindorf.]

Δηλωτέον, Ostendendum, Ob oculos ponendum. [Plato Tim. p. 48, D : Νῦν δὲ τρίτον ἄλλο γένος ἡμῖν δ. Isocr. Panath. p. 244, a Wakef. cit. : Τὰ τοίνυν πρὸς τοὺς βαρβάρους ὡς ἑκάτεροι προσηνέχθημεν δ.]

Δηλωτικὸς, ἡ, ὸν, Declarativus, Ad declarandum aptus, Declarandi vim habens. [Demonstrandus add. Gl. Hippocr. p. 391, 6 : Ταῦτα δὲ ἐν ἀρχῇσι παραφαινόμενα παραφροσύνης δηλωτικά. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 388, A : Δηλωτικὸς τῆς φύσεως. Etymol. M. p. 172, 4 : Αὐτίκα ἔστιν ἐπίρρημα μεσότητος καὶ χρόνου δηλωτικόν. Pollux 4, 96 inter appellationes choreutæ recenset ἐναργῆ, ἐνδεικτικὸν, δηλωτικὸν, ἐπιδεικτικὸν, et 98 advv. ἐναργῶς, ἐνδεικτικῶς, δηλωτικῶς, ἐπιδεικτικῶς. Plut. Mor. p. 747, C : Ἔφη δὲ τρία εἶναι (μέρη ὀρχήσεως), τὴν φορὰν καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὴν δεῖξιν· ... φορὰς μὲν οὖν τὰς κινήσεις ὀνομάζουσι, σχήματα δὲ σχέσεις καὶ διαθέσεις, εἰς ἃς φερόμεναι τελευτῶσιν αἱ κινήσεις, ὅταν Ἀπόλλωνος ἢ Πανὸς ἤ τινος Βάκχης σχῆμα διαθέντες ἐπὶ τοῦ σώματος γραφικῶς τοῖς εἴδεσιν ἐπιμένωσι· τὸ δὲ τρίτον ἡ δεῖξις οὐ μιμητικόν ἐστιν ἀλλὰ δηλωτικὸν ἀληθῶς τῶν ὑποκειμένων. Conf. Δήλωσις. L. Dindorf.]

[Δηλωτικῶς, Explicate, Dilucide, Perspicue. Æneas Tact. c. 14, p. 42 : Καὶ περὶ τούτων ἐν τῇ πριστικῇ βίβλῳ δ. γέγραπται. V. Δηλωτικός.]

Δῆμα, τὸ, idem esse dicitur, quod δέσμα, Vinculum. [Ligatura, Gl. Apoll. Rh. 2, 535 : Ἀλλ' ἄρα τήν γε (columbam) δείματι πεπτηυῖαν σῇ φέρε χειρὶ μεμαρπώς. Schol. : Δήματι· γράφεται καὶ δείματι. Τὸ μὲν διὰ τοῦ η τὸν δεσμὸν σημαίνει, τὸ δὲ διὰ διφθόγγου τὸν φόβον.]

[Δημαγέρτης, ου, ὁ. Æsch. Sept. 578 : Τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα. Schol. B : Ταράκτορα τὸν δημαγέρτην. Boiss. Leg. δημεγέρτην, quod v. L. D.]

[Δημάγητος, ὁ, Demagetus, scriptor cit. ap. Steph. Byz. in Ἀκτὴ, schol. Apoll. Rh. 1, 224. L. Dind.]

[Δημαγόρας, ὁ, Demagoras, n. pr. viri, ap. schol. Eur. Phœn. 7, Eust. Il. p. 776, 33. Angl. It. apud Dionys. Ant. R. 1, 72. Samium dicit Eust. cum eoque Suid. v. Ἀλκυονίδες, s. gramm. Bekk. An. p. 377, 28. Alium, patria Rhodium, memorat Plut. Luc. c. 3. L. Dindorf.]

[Δημάγροικος. V. Θυμάγροικος.]

Δημαγωγέω, Populum duco et impello, quocunque volo, Populum ductui meo obsequentem habeo. Qua mea interpr. nullam excogitare aptiorem potui ad declarandam vim h. v. [Populo, Allicio, Gl. Nisi leg. Populum. L. D.] Sed hoc addo, dici δημαγωγῶ et de eo, qui favorem populi aucupatur, per quem eum sibi obsequentem reddat. [Aristoph. Ran. 419 : Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ (Archedemus) ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι.] Plut. Alcibiade : Ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τῶν ὅπως οὐ δόξουσι δημαγωγεῖν προπηλακιζόντων τοὺς πολλοὺς ἀμεμπτότερος. Apud Isocr. exp. Populum s. remp. moderari, Ad Nic. [p. 18, A] : Καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος [immo ὑβριζόμενον] περιορᾷς. Sciendum est autem latius extendi h. v. signif., ac præsertim quod ad aucupationem gratiæ attinet; unde et Bud. affert simpl. pro Concilio s. Allicio gratiam, Emereor, cum accus. p. 811. [Xenoph. An. 7, 6, 4 : Ἀλλ' ἢ δημαγωγεῖ ὁ ἀνὴρ τοὺς ἄνδρας (Xenophon milites). Appian. Civ. 5, 39 : Ἀλλὰ ἐδημαγώγησε γάρ τινας ἡ διαβολή. De uno Aristot. Pol. 5, 10 non longe a fine : Τὸν υἱὸν τοῦ Γέλωνος δημαγωγοῦντος καὶ πρὸς ἡδονὰς ὁρμῶντος, ἵν' αὐτὸς ἄρχῃ. De Homero Strabo 1, p. 18 et 20, δημαγωγῶν τὰ πλήθη. L. D.] Idem ap. Aristot. Pol. 5, [6 bis : ib. sæpius est sine accus. Conf. 2, 9 med.; 5, 11], τὸν ὄχλον δημαγωγεῖν, interpr. Populariter colere et observare. Affert et ex Appiano B. C. 5, [53] δημαγωγεῖν pro Facere popularem et gratum populo : Οὕτως ἡ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γεγονότων ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον. [Conf. Pun. c. 133 : Ὃ καὶ μάλιστα αὐτὸν ἐδημαγώγησεν, ὡς μετὰ τοῦ δυνατοῦ φιλάνθρωπον.] Citat ex Eod. ibid. 4, [66] hæc de Rhodiis verba, Τὸ δὲ πλῆθος ἐδημαγώγουν Ἀλέξανδρός τε καὶ Μνασέας, ubi interpr. Populum concitabant ad bellum Cassio gerendum. Quæ interpr. liberior mihi videtur. [Alia structura Dionys. De admir. vi Dem. c. 17 : Τῆς μεταβολῆς τῆς ἐπὶ τὰ χείρω τοὺς δημαγωγοὺς ἀποφαίνων αἰτίους, ὡς οὐ τὰ κράτιστα εἰσηγουμένους, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἡδονὴν τῷ πλήθει δημαγωγοῦντας. Et seq. κατὰ Diod. 17, 3 : Δημοσθένους δημαγωγοῦντος κατὰ τῶν Μακεδόνων. Chionis Ep. 15, 3 : Οἱ μὲν εὖ τι ποθοῦντες πείσεσθαι, οἱ δὲ ἄλλως δημαγωγηθέντες, τυφλοὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων εἰσί. Hesych. : Δημαγωγεῖ, στρατηγεῖ. (Eadem Suidas.) Δημαγωγοῦνται, στρατηγοῦνται. Conf. in Δημαγωγικὸς et Δημαγωγὸς citt. similes gll. L. D. Adde Wyttenb. ad Plut. De aud. poet. p. 26, C, Mor. t. 6, p. 251 seqq.]

Δημαγωγία, ἡ, Popularitas, Gratia et auctoritas, qua quis valet ap. populum; aut etiam Artes, quibus quis ad conciliandum sibi populum utitur, Plut. Pericle [c. 54, et alibi]. Id. in Pol. præc. [p. 802, E] : Δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου πειθομένων ἐστί. [Aristophan. Eq. 191 : Ἡ δ. γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους. Polyb. 2, 21, 8 : Γαΐου Φλαμινίου ταύτην τὴν δ. εἰσηγησαμένου καὶ πολιτείαν, ἣν δὴ καὶ Ῥωμαίοις φατέον ἀρχηγὸν γενέσθαι τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον τοῦ δήμου διαστροφῆς· 38, 3, 11 : Λοιπὸν ἐκ τῆς τοιαύτης δημαγωγίας πᾶν τὸ λεγόμενον ὑπ' αὐτοῦ πιστὸν ἐγίγνετο. Dionys. Ant. R. 7, 64 : Δημαγωγία τις ἐφαίνετο εἶναι καὶ δεκασμὸς τυραννικός. Conf. in pr. Aristot. Pol. 5, 6. Plur. Hesych. : Δημαγωγίας, ὀχλοποιήσεις.]

[Δημαγωγικὸς, ἡ, ὸν, Aptus δημαγωγῷ, quod v. Aristoph. Eq. 217 : Τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ, φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ. Polyb. 15, 21, 1 : Δ. καὶ πλεονέκτης. Memorat Poll. 4, 25. Eust. Il. p. 213, 39 : Τὸ δὲ, Μὴ ἔθελε οἷος ἐρίζειν βασιλεῦσι, δημαγωγικόν ἐστι. Suid. : Δ., στρατηγικός. Conf. Δημαγωγέω. Sensu bono de saltatore dictum conjungit c. δημοτερπὴς Pollux 4, 96. L. D. Chrys. In Matth. Hom. 56, t. 2, p. 358. Seager. Synes. p. 72, C. Δημαγωγικὸν, Popularitas, Gl.]

[Δημαγωγικῶς, adv. Schol. Hom. Od. B, 410 : Δ. εὐκαίρως κολακεύει. Boisson. Pollux 4, 26.]

Δημαγωγὸς, ὁ, q. d. Plebis s. Populi ductor, Qui sc. plebem scit ducere, quo vult; ut de Orpheo scribit Horat. Exp. Plebicola a Bud. [Rubicula (Publicola), Popularis, Gl. Steph. Byz. v. Δῆμος : Δ. ὁ προεστηκὼς δήμου. Conf. Dorv. ad Char. p. 201.] Hoc certe nom. intelligitur, cujus consilio et quasi ductui plebs obsequitur, utpote qui sit gratiosus. Thuc. [4, 21,] de Cleone : Ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν, καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Aristot. Polit. 4, p. 145 [c. 4. Conf. id. ib. 5, 6 et 11 non longe ab init.] Plato 5, p. 162. Vide et Bud. p. 810. [Valck. Diatr. p. 253 seq. : « Honestam olim bonorum civium adpellationem fuisse δημαγωγοῦ monstrant vel Aristophanis ex Eq. ista 191 : Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους. Olim itaque fuerat Pericles, bonis omnibus laudatus, δημαγωγὸς Isocrati p. 184, D. Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ legi poterit ap. Poll. 4, 34. Moribus mutatis, ut erant bonis civibus invisi plerique qui male remp. gerebant, debuit etiam odiosum fieri nomen δημαγωγῶν ... Theopompus partem historiæ Philippicæ dicavit moribus enarrandis τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, Athen. 4, p. 166, D, in qua certe parte potuit ingenio Th. obsequi. Ubique δημαγωγοὶ dicti, dicuntur et ῥήτορες καὶ δημαγωγοὶ Isocrati p. 185, B » etc. Xen. Hist. Gr. 2, 3, 27 : Ὅταν τινὰ ἐκποδῶν βουλώμεθα ποιήσασθαι τῶν δημαγωγῶν· 5, 2, 7 : Ἀπηλλαγμένοι τῶν βαρέων δ. Polyb. 3, 80, 3 : Ὀχλοκόπον μὲν καὶ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον. Mœris p. 326 : Πολιτευτὴς οὐ λέγεται, ἀλλὰ δ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. || Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 13 : Δημαγωγὸς, στρατηγός. Conf. Δημαγωγέω. Aristot. Pol. 5, 5 : Ἐπὶ δὲ τῶν ἀρχαίων, ὅτε γένοιτο ὁ αὐτὸς δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς, εἰς τυραννίδα μετέβαλλον· σχεδὸν γὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων τυράννων ἐκ δημαγωγῶν

γεγόνασιν. L. D. || Confus. c. παιδαγωγὸς Dionys. Ant. R. 5, 75. Schæf.]

[Δημάδης, ου, ὁ, Demades, orator Atticus notissimus. Ab eo adj. Δημάδειος ap. Dem. Phal. 299 et Δημάδειος δεινότης ib. 304.]

[Δημάζω. Schol. Aristoph. Lys. 601 : Δημάζω ἀντὶ τοῦ παίζω. Commentum gramm. scripturam vitiosam δημάξω (pro δὴ μάξω) interpretantis.]

[Δημαινέτη, ἡ, Demænete, n. pr. mulieris ap. Hippocr. p. 1015, F. Herodian. Epim. p. 21. L. D. Luc. Philops. 27. Hase.]

[Δημαίνετος, ὁ, Demænetus, n. pr. viri, ap. Hippocrat. p. 1072, E, Xen. H. Gr. 5, 1, 10, et 26, Æschin. F. L. p. 38, Suid. Conf. Δαμαίνετος. Forma Bœot. Δαμήνετος est ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 763, 16. || Pausan. 6, 21, 4 : Τεσσαράκοντα δὲ ἀπὸ τοῦ Σαύρου τῆς δειράδος προελθόντι στάδια ἔστιν Ἀσκληπιοῦ ναὸς, ἐπίκλησιν μὲν Δημαίνετος, ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. L. Dindorf.]

[Δημαίτερος. Herodian. Epim. p. 166 : Τὰ διὰ αιτερος καὶ αιτατος δίφθογγον ἔχουσι τὸ αι, οἷον πρωιαίτερος ... δημαίτερος. Non videtur comparari posse Δημότερος, de quo infra.]

[Δημαίτητος, ὁ, ἡ, A populo expetitus. Synes. p. 174, B : Ἥτις (πόλις) ἐκάλεσεν εἰς ἱερωσύνην, οὐχ ᾧ παῤῥησία τίς ἐστι πρὸς θεὸν ὅλου δήμου διαβάντι προσεύξασθαι, ἀλλ' ὅστις αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι δεῖται γενέσθαι δημαίτητος.]

Δημακίδιον, ab Aristoph. [Eq. 823] per derisionem dicitur ὁ δῆμος, Populus, quasi Popellus s. Plebicula, δημίδιον. [ᾱῐ̄]

Δημάρατος s. Δημάρητος, ὁ, Populi votis expetitus. [Eust. Il. p. 1093, 57; 1116, 63, Od. p. 1567, 54.] Id nomen Aristo Lacedæmoniorum rex filio suo indidit, ut narrat Herodot. 6, [63, etc.], quia πανδημεὶ Σπαρτῖῆται Ἀρίστωνι ... ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. [Conf. Pausan. 3, 4 et 7. Xen. An. 2, 1, 3; 7, 8, 17, ubi al. Δαμάρατος, Hist. Gr. 3, 1, 6. Alii ap. Hippocr. p. 1139, B, et ubi est var. Δημάρετος Demosth. p. 324, 14, et sch. Apoll. Rh. 1, 1290 coll. 45. Corinthius, ap. Plut. Alex. c. 9, 37, 56. L. Tarquinii pater, ap. Polyb. 6, 2, 10 et alios. Athen. ap. eund. 28, 16, 4; 17, 3, Thucyd. 6, 105; Rhodius ap. Plut. Phoc. c. 18, Arrian. Phot. cod. 92, p. 72, 35. ᾱᾱ L. D.]

[Δημᾰρέτειος, α, ον, adj. a Δημαρέτη. Schol. Pind. Ol. 2, inscr. et 29. Arsen. Viol. p. 300. V. Δαμαρέτειος. L. Dindorf.]

[Δημᾰρέτη, ἡ, Demarete, poetria ap. Athen. 15, p. 685, B. Uxor Gelonis, de qua jam in Δαμαρέτη. Schol. Pind. Ol. 2, inscr. et 29, Eust. Od. p. 1567, 62. Qui male ducit ab ead. stirpe qua Δημάρατος. Memorat etiam Arcad. p. 114, 1.]

[Δημάρετος, ὁ, Demaretus, Heræensis, olympionica, ap. Pausan. 5, 8, 10; 8, 26, 2; 10, 7, 7. Conf. Δαμάρετος. Alii ap. Demosth. p. 987, 18, Aristæn. Ep. 1, 17. V. etiam Δημάρατος.]

[Δημάρητος. V. Δημάρατος.]

[Δημάριον, ἡ, Demarium, dimin. a Δημὼ, n. pr. mulieris, Anth. Pal. 12, 173, ubi eadem vocatur Δημώ. ᾰ̈ῐ L. Dindorf.]

[Δημαρίστη, ἡ, Demariste, n. pr. Corinthiæ Plut. Timol. c. 3. L. Dindorf.]

[Δημαρμενίδης. V. Δαμαρμενίδας.]

[Δημάρμενος, ὁ, Demarmenus, n. pr. viri Herodot. 5, 41; 6, 65.]

[Δημαρχεξούσιος, ὁ, Cypriorum mensis octavus, sec. Hemerologium Flor. (v. Ideler. Chron. vol. 1, p. 427), Δημαρχεξάσιος scriptus vitiose in Catal. mensium quem e prioribus LL. repetitum Thesauro subjecit HSt, it. ap. Iriart. Bibl. Matrit. p. 380. L. Dindorf.]

Δημαρχέω, Tribunus plebis sum, Tribunatum plebis gero, Appian. [Bell. civ. 1, 2 : Τιβέριος Γράκχος δημαρχῶν· 21 : Ἤρητο δημαρχεῖν· 2, 33 : Ἀντωνίου καὶ Καισσίου δημαρχούντοιν, et alibi. Utitur sæpe etiam Plut.] : unde δημαρχῶν, i. q. δήμαρχος, s. Qui tribunus plebis est. [Dio Cass. 36, 13, 21 et alibi sæpissime. || De munere δημάρχου Attico, de quo in Δήμαρχος, Demosth. p. 1306, 22 : Δημαρχοῦντος Ἀντιφίλου. Conf. 1317, 18. Isæus ap. Dionys. Jud. de Is. c. 17, p. 623, 11 : Ἐπειδὴ ἔλαχεν ὁ Εὐφίλητος τὴν δίκην τὴν προτέραν τῷ κοινῷ τῶν δημοτῶν καὶ τῷ τότε δημαρχοῦντι.]

Δημαρχία, ἡ, [Præfectura demi, ap. Atticos. Demosth. p. 1318, 18 : Εἰ δὲ δεῖ τὴν δημαρχίαν λέγειν, δι' ἣν ὠργίζοντό μοι τινες], Tribunatus plebis, Plut. [Fab. Max. c. 9] : Ἔχων τὴν ἀπὸ δημαρχίας ἄδειαν· [Coriol. c. 16] : Ἀφαιρησόμεθα τὴν δ. αὐτῶν, ἀναίρεσιν οὖσαν ὑπατείας, καὶ διάστασιν τῆς πόλεως. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 493, 9 : Οἷς οὐ μέτεστι τῆς δημαρχίας. Dionys. Ant. R. 5, 77 : Το τῆς δημαρχίας κράτος. Conf. 10, 31. Appian. Civ. 1, 1 : Ἀρχὴν ἑαυτοῦ προστάτην ἀπέφηνε (plebs Rom.) καὶ ἐκάλεσε δημαρχίαν. Sæpe etiam Dio Cass.] || Suidæ [et Hesychio] est etiam ὅτε δῆμος ἄρχει, Populare imperium.

Δημαρχικὸς, ἡ, ὀν, Tribunitius, Ad tribunum plebis pertinens. [Δημαρχικὴ ἐξουσία, Tribunitia potestas, Gl. Dio Cass. 54, 28 : Τῇ δ. ἐξουσίᾳ, et al. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 146, B : Δημαρχικὰς ἐξουσίας, et sæp. in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 411, 641, 643, 645, 647, 648, 716, 786, 853. L. Dindorf.]

Δήμαρχος, ὁ, Populi princeps, i. e. Tribunus plebis. Plut. [Coriol. c. 6] : Ἄνδρας αἱρεῖσθαι πέντε προστάτας τῶν δεομένων βοηθείας, τοὺς νῦν δημάρχους καλουμένους. [Diodor. Exc. Hœsch. vol. 2, p. 493, 10 : Τῆς ὑπὸ δημάρχου κυρουμένης ψήφου. Et sæpissime Dionys. H., Appianus, Dio Cass. L. D.] || Δήμαρχοι ap. Athenienses erant οἱ ἑκάστου δήμου κατάρχοντες, ναύκραροι ante dicti, Cujusque municipii principes, qui agros describebant et album asservabant, et municipes, quum opus erat, convocabant, et suffragia dabant et pignora capiebant. Suid. [et Harpocrat., Hesych. v. Δήμαρχοι, Δήμαρχον, Ναύκλαροι, Lex. rh. Bekk. An. p. 237, 8; 242, 16, Poll. 8, 108.] Unde apud Aristoph. Nub. [37] : Δάκνει με δήμαρχός τις. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 138, 16; 139, 22, 27; 140, 7; 141, 1; Demosth. p. 1069, 12 seq., 1208, 5. || De factionariis Circi Cpolitani Theophyl. Sim. 8, 7, p. 206, A : Τοὺς δημάρχους, οὓς διοικητὰς τῶν δήμων εἴωθεν τὸ πλῆθος ἀποκαλεῖν· 8, 9, p. 209 : Δ. ἐτύγχανεν ὢν τῆς πρασίνου πληθύος. Plura v. ap. Ducang. L. D.] || Improprie dicitur et δήμαρχος στρατιᾶς, Tribunus militum.

[Δήμαρχος, ὁ, Demarchus, n. viri Syracusani ap. Thucyd. 8, 85, Xen. Hist. Gr. 1, 1, 29, Diodor. 13, 96. Macedonis ap. Arrian. Photii cod. 92, p. 69, 3. Aliorum ap. Hippocr. p. 1157, A; 1226, G, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 510, n. 745; 748, 40. L. D.]

[Δημᾶς, ᾶ, ὁ, Demas, n. pr. viri, contr. e Δημέας sec. schol. Dionys. Bekk. An. p. 714, 24. Exemplum v. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 570, n. 1085. L. D.]

[Δηματρεύεσθαι, ἐπιπολὺ ὑπερτίθεσθαι, In longum tempus differre, Hesych. Δηθὰ στρεύγεσθαι ex Il. O, 512 Heringa Obss. p. 213.]

[Δημέᾶς, ου, ὁ, Demeas, n. viri Athen. Thucyd. 5, 116, Xen. Comm. 2, 7, 6; aliorum ap. Plut. Phoc. c. 30; Athen. 13, p. 591, F; Tzetz. Hist. 6, 103; Bœckh. C. I. vol. 1, p. 619, 15; 625, 9; Menand. cit. a Fulgent. Myth. 3, 1, p. 199; Athen. 6, p. 244, E; Mantinensis ib. 4, 144, E. Δημαίου pro Δημέου male bis ap. Suid. in Δημάδης, nihiloque melius Δημίου ap. Plut. Vit. X Or. p. 843, D. Δημέαν ib. 844, C. L. D.]

[Δημεγερτὴς, οῦ, ὁ, Seditionarius. Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 43. Bast. Δημηγέρτης (sic), Seditionarius, Gl. Conf. Δημαγέρτης, Δημοεγέρτης.]

Δημεῖαι, Hesychio αἱ τῶν δήμων συστάσεις [Populorum cœtus, circuli, conspirationes].

[Δημεῖον. V. Δήμιος.]

Δημελέητος, Hesychio [Suid. et Zon. p. 493] ἐλεεινὸς [Miser], sonat tamen potius, Cujus populum misertum est, miseret.

[Δημεραστέω, Populum diligo. Olympiod. in Plat. Gorgiam ap. Bekk. An. p. 1361, b. L. Dindorf.]

Δημεραστὴς, ὁ, Populi amator, Populi amans, Popularis. [Plato Alcib. 1 p. 132, A : Μὴ δ. γενόμενος ἡμῖν διαφθαρῇς. Dio Cass. 47, 38. Pollux 3, 65; 9, 10.]

Δημεραστία, ἡ, Populi amor, Popularis. [Pollux 3, 65; 9, 10.]

[Δημεραστικὸς, ἡ, ὀν, Aptus ad amorem populi. Proc. in Alcib. 1 p. 306. Boiss.]

Δημευσία, ἡ, pro δήμευσις, e Plut. [Vox nihili.]

Δήμευσις, ἡ, Publicatio. Synes. Ep. 67 : Εἰ τρόπος ἐπινοηθείη δημεύσεως. Plut. Ad præf. ind. [p. 782, C; conf. 818, C, Sull. c. 33, Crass. c. 6, Cic. c. 21] : Ποιοῦσα τὴν ὀργὴν, φόνον· τὸν ἔρωτα, μοιχείαν· πλεονεξίαν, δήμευσιν. [Gl. Proscriptio, Hasta publica, Confiscatio, Populatio. Clem. Alex. Str. 4, p. 587. Routh. Zonar. p. 499 : Δήμευσις, ἡ ἁρπαγή. Plato Protag. p. 325, C : Χρημάτων δημεύσεις, et Demosth. p. 215, 24. Dionys. Ant. R. 4, 4 : Δημεύσει τῶν ὑπαρχόντων, etc. Appian. Civ. 1, 73 : Δημεύσεις περιουσίας, et alibi.]

[Δημευτὴς, Hippocr. De dec. hab. § 1, ubi δεσμ. in lect. var. Boisson.]

Δημεύω, Publico. Thuc. 5, [60] : Τὰ μέντοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. [Aristot. Pol. 5, 5 : Οἱ γὰρ δημαγωγοὶ, ἵνα χρήματα ἔχωσι δημεύειν, ἐξέβαλλον πολλοὺς τῶν γνωρίμων, et ib. paullo post.] Herodian. 3, [8] : Τάς τε οὐσίας αὐτῶν δημεύσας. Dionys. H. 6, [50] : Δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγρούς. Et pass. ap. [Xen. H. Gr. 1, 7, 20 : Τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δημευθῆναι·] Dem. [p. 634, 22] : Τῶν γὰρ ἐκ προνοίας (ἀνδροφόνων ἐξεληλυθότων) δεδήμευται τὰ ὄντα, Bona publicata sunt. [Appian. Civ. 1, 73 : Ἡ περιουσία δεδήμευτο.] Chrys. : Δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, Bonorum proscriptione et publicatione multatus. [Similiter Herodian. 2, 14 : Μήτε ἀκριτόν τινα φονευθήσεσθαι ἢ δημευθήσεσθαι. Jo. Malalas p. 362, 4 : Ἐδημεύθη παυθεὶς τῆς ἀρχῆς· conf. 480, 17. Act. id. p. 245, 9 : Ἐδήμευσεν αὐτούς· 368, 6 : Τὸν κουβικουλάριον ἀπεκεφάλισε καὶ ἐδήμευσε· conf. 390, 20; 488, 1. || Publicum facio. Eur. Cycl. 119 : Τίνος κλύοντες; ἢ δεδήμευται κράτος; Cui parentes? an imperium est penes populum? Plato Phileb. p. 14, D : Σὺ δὲ δὴ ποῖα, ὦ Σώκρατες, ἕτερα λέγεις, ἃ μήπω συγκεχωρημένα δεδήμευται περὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον. || Domi, In patria versor. Hesych. : Δημεύειν ... καὶ τὸ ἐνδημεῖν· ἔνιοι τὸ ἐνδημαγωγεῖν λέγουσι. Ubi leg. c. Etym. M. eadem fere ponente, et Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 20, δημαγωγεῖν, Populi gratiam aucupari, Populo præsse. || Suid. et Zon. p. 486 : Δεδημευμέναι, ἀπηγορευμέναι. Ἡμέραι δ' ἦσαν δεδημευμέναι. Testimonium om. Suid. L. Dindorf.]

Δημεχθηλὸς, Populo invisus et exosus, μισούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, Hesych.

[Δημεχθὴς, ὁ, ἡ, idem. Gramm. Bekk. An. p. 34, 16 : Δημεχθὴς ἄνθρωπος, ὁ τῷ δήμῳ καὶ τῷ πλήθει ἀπεχθανόμενος. Callim. ap. Georg. Chœrob. ib. p. 1188 : Δημεχθέα Χελλῶνα (δὲ μέλθα χελλῶνας Herodian. Περὶ μον. λ. p. 12, 5) κακόκνημόν τε Κόμητα. L. Dindorf.]

[Δημηγέρτης. V. Δημεγερτής.]

Δημηγορέω, Concionem ad populum habeo, Verba ad populum facio. Dem. [p. 345] : Δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. [Cum accus. sic iterum 657, 3 : Λόγον οἷον καὶ πρότερόν ποτε Ἀριστόμαχος παρ' ὑμῖν ἐδημηγόρει· conf. 441, 6.] Et οἱ δημηγοροῦντες, Concionatores. [Aristot. Rhet. 1, 19 : Καὶ οἱ ἰδίᾳ συμβουλεύοντες καὶ οἱ κοινῇ δημηγοροῦντες.] Δημηγορεῖν alicubi est etiam quod Dem. [p. 29, 17] dicit πρὸς χάριν δημηγορεῖν : quomodo δημηγόρος quoque et δημηγορία accipi jam docebo. Plato Gorg. [p. 482, C] : Ὦ Σώκρατες, δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς, Populariter magis quam veraciter loqueris, Bud. Δημηγορεῖν est etiam simpl. Verba facere et concionari : Herodian. 2, [8, 3] : Οὔδ' ἂν νῦν εἰς ὑμᾶς ἦλθον ταῦτα δημηγορήσων, de Nigro ad milites verba faciente. [Aristoph. Nub. 1093 : Δημηγοροῦσι δ' ἐκ τίνων; —Ἐξ εὐρυπρώκτων· Eccl. 111 : Καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία δημηγορήσει; Eq. 956 : Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Xen. Comment. 3, 6, 1 : Γλαύκωνα τὸν Ἀρίστωνος, ὅτ' ἐπεχείρει δημηγορεῖν. C. πρὸς Plato Legg. 7, p. 817, C : Δημηγορεῖν πρὸς παῖδας καὶ γυναῖκας.]

[Δημηγορητικὸς, ἡ, ὸν, Concionatorius, Arist. Wakef.]

Δημηγορία, ἡ, Oratio ad populum, Concio : κολακικὴ τέχνη, ἡ πρὸς τὸ χαρίζεσθαι ὡρμημένη, s. κολακεία τοῦ δήμου, ἡ τῷ δήμῳ χαριζομένη τέχνη, Ars oblectandi studiosa potius quam commodandi, Bud. e Plat. Gorg. [501, C : conf. 503, A, etc.] : Οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη· ἢ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις; [Plur. Xen. Comment. 4, 2, 3 : Δοκεῖ δέ μοι καλὸν προοίμιον τῶν δημηγοριῶν παρασκευάζεσθαι. Æschin. F. L. p. 45 : Ὃς ἐγκεχειρηκε λέγειν ὡς Φίλιππος οὐ τοῖς αὐτοῦ στρατηγήμασιν, ἀλλὰ ταῖς ἐμαῖς δημηγορίαις εἴσω Πυλῶν παρῆλθε. Conf. Δημιουργία.]

Δημηγορικὸς, ἡ, ὸν, Concionalis, Concionarius, Cic. Concionatorius, Gell. Plato De rep. 2, [p. 365, D et Soph. 222, C] : Σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, Scientiam concionalem et judicialem, i. e. Concionandi et orandi ad populum. [Aristot. Eth. Nic. 10, 10 prope fin. : Λόγους δικανικούς τε καὶ δημηγορικούς.] || Concionandi et verba ad populum faciendi peritus. Xen. [Comm. 1, 2, 48] : Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. [Id. Conviv. 4, 6 : Ὅστις ἂν ὑμῶν βούληται ἢ οἰκονομικὸς ἢ δ. ἢ στρατηγικὸς γενέσθαι. L. D. Item opponit Dion. Halic. Ep. 1 ad Amm. 3 : Ἀγῶνας τούς τε δικανικοὺς καὶ τοὺς δημηγορικοὺς, Habitas tam ad judices quam ad populum orationes; cf. ib. 4, p. 14, 5 et 15; 10; 12; De vi dic. Dem. 2 et 3. Easdem ipse Ep. 1 ad Amm. 11 vocat Ἀγῶνες οἱ ἐν ἐκκλησίαις τε καὶ δικαστηρίοις γενόμενοι. Cic. Brut. 11, 44, Causas forenses popularesque. Alia distinctione Diog. Laert. 4, 23 : Λόγους δημ. καὶ πρεσβευτικούς. Hase.]

[Δημηγορικῶς, adv. Pollux 4, 26. V. Δημιουργικῶς.]

Δημηγόρος, ὁ, Qui ad populum in concione verba facit, Orator, Concionator. Xen. Hell. 6, [2, 39, ubi est Καλλίστρατον τὸν δ., οὐ μάλα] : Δημηγόρον οὐ μάλιστα ἐπιτήδειον ὄντα. [Conf. ib. 6, 3, 3, Comment. 2, 6, 15; Conviv. 2, 14, ut Platonem omittam.] Lucian. [Demon. c. 61] : Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην ὡς κυνικόν τινα δημηγόρον. Accipitur et pro Adulatore populari, ut vides in Δημηγορέω. [Ælian. V. H. 9, 19 : Δηλῶν ὅτι οἱ δ. καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσί.] || Adj. signif. i. q. Concionarius, Concionatorius, Oratorius : ut δημηγόρους τιμὰς, Eur. Hec. [254]; δημηγόρον ἦθος, Epigr. [Christod. Ecphr. 118 et 373. Æsch. Suppl. 623 : Δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπειθεῖς στροφὰς δῆμος Πελασγῶν.]

[Δημηλασία, ἡ, Exsilium. Æsch. Suppl. 6 : Οὕτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.]

[Δημηλάτης. V. Δημήλατος.]

[Δημήλατος, ὁ, ἡ, Populo s. patria ejectus, In exsilium actus. Æsch. Suppl. 617 : Τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ. Steph. Byz. v. Δῆμος : Καὶ σύνθετα δημηλάτης· Αἰσχ. Ἰκ.· Ἄτ. ... δημηλάτην, ὁ ἀπὸ τοῦ δήμου ἐλαθείς. Pro δημηλάτην quum in Steph. cod. Vrat. legatur δημηλάτῳ, recte Wellauerus ad Æsch. δημηλάτης it. scrib. conjecit δημήλατος.]

[Δημήτειρα, vitiose pro δμήτειρα, et Δημήτηρ pro δμητὴρ, Etym. M. p. 218, 49.]

Δημήτηρ, τερος, et τρος [utrumque ap. Hom. et Hesiod., alterum ap. Tragicos prosæque scriptt.], ἡ, et Δήμητρα, ἡ [Δήμητραν pro Δήμητρα libri nonnulli Herodoti 2, 123. Platoni Crat. p. 404, B, ubi consentiunt libri in Δήμητραν, formam hanc eximit Dobr. ad Aristoph. Pl. v. 64, ubi it. est var. Δήμητραν pro Δήμητρα. Apollod. 1, 1, 5, et 5, 2, Diod. 5, 68, 69 libri partim consentiunt partim vero dissentiunt in forma Δήμητραν. Ea metro versus stabilita est in epigr. ap. Pausan. 1, 37, 2 : Σεμνὴν Δήμητραν, ὅτε πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν. L. D.], Ceres : dicta quasi γῆ μήτηρ, Lat. autem Ceres quasi Geres, ut scribit Cic. De n. d. 4, Dea frugum, filia Rheæ et Saturni, si Hesiodo credendum est [Th. 454]. Hom. H. [12, 1] : Δήμητρ' ἠύκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν. Orph. [H. 39, 2] : Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι. [Hom. Il. N, 322, Φ, 76 : Δημήτερος ἀκτήν. It. Hesiod. Op. 32, etc.] Eur. [ap. Athen. 4, p. 158, E et al.] : Δήμητρος ἀκτῆς ἁγνὸς, Pane carens. [Id. Hipp. 135 : Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν. Adde Hesych. s. Etym. M. in Δημήτερος ἀκτή.] Herod. [1, 193 bis, 4, 198; Xen. Hist. Gr. 6, 3, 6] : Δήμητρος καρπός. [Eur. Cycl. 121 : Σπείρουσι δὲ ... Δήμητρος στάχυν; Juramentum per Cererem Aristoph. Ran. 1067 : Νὴ τὴν Δ. Nub. 121 : Οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δ. Pl. 64 : Οὗτοι μὰ τὴν Δ. χαιρήσεις ἔτι, et ib. 364, etc.] || Metonymice capitur pro Ipsis Cerealibus muneribus, ut Oppian. [Hal. 3, 463] : Τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον, i. e. ἄρτῳ, Pani, Eust. [Od. p. 1450, 22.] Sic Lat. Sine Cerere et Bacco friget Venus. [Hesych. : Δήμητρα, τὸν σῖτον. V. l. supra cit. in Βωλοτομέω.] Δαμάτηρ, Dor. pro Δημήτηρ, Ceres.

[Forma Dor. usitata etiam Atticis in exclamationibus admirantium, Ὦ Δάματερ, Aristoph. Pl. 555 : Ὡς μακαρίτην, ὦ Δ., τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας · 872 : Ὡς σοβαρὸς, ὦ Δ., εἰσελήλυθεν. Conf. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 47, 2, Eust. Od. p. 1385, 53, Trypho ap. Ammon. p. 40. Δάματερ est in l. suspecto Alciphr. 2, 2, p. 278.] Itidemque Δαμάτριος pro Δημήτριος. || Hinc Δημητρίουλοι, οἱ, i. e. Δήμητρος ἴουλοι, nom. Hymni in Cererem, Eust. [Il. p. 1142, 42 ex Athen. 14, p. 618, E.] Et Δημήτριος, Cerealis; ut δημήτριος καρπὸς, et δημήτριος ἄρτος. [Æschyl. fr. Dan. ap. Athen. 13, p. 600, B : Μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον. Monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 19 : Τῆς μισθώσεως τοῦ Δημητρίου καρποῦ. Schol. Pind. Ol. 9, 150 : Τὸν Δημήτριον καρπὸν, et quos citat Hemst. Hesych. in Ὄμπνειος λειμὼν, Galen. vol. 7, p. 727, C. Suid. : Δημήτρειος καρπὸς, ὁ τῆς Δήμητρος, it. Zon. p. 499. Vitiose ambo, itemque Plut. Mor. p. 876, C : Τὸν Δημήτρειον ἄρτον. Quanquam eandem idem formam ponit alia signif. p. 943, B : Ὃν δὲ ἀποθνήσκομεν θάνατον, ὁ μὲν ἐκ τριῶν δύο ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἓν ἐκ δυοῖν · καὶ ὁ μέν ἐστιν ἐν τῇ τῆς Δήμητρος (μοίρᾳ, ὅθεν τὸ μυεῖσθαι παρωνύμως τῷ τελευτᾶν supplet Wyttenb.) ἐν αὐτῇ τελεῖν, καὶ τοὺς νεκροὺς Ἀθηναῖοι Δημητρείους ὠνόμαζον τὸ παλαιόν. Quem l. cum schol. Oppian. Hal. 3, 463 cit. Wakef. Theophr. C. Pl. 2, 4, 5, ὁ Δημήτριος καρπὸς pro Δημήτρειος codd. optimi ap. Schneid. vol. 5, p. 93.] || Est et nom. propr. [Δημήτριος, filii Antigoni notissimum. Aliorum, ne dicam de Phalereo aut f. Philippi Macedonis, ap. Polyb., Plutarch., Diog. L., et plurima in inscrr. || Mensis Bithyni nomen, respondentis Augusto exeunti et parti Septembris, in Hemerolog. Flor. : v. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 421, et conf. Δαμάτριος.] Unde Δημήτρια, τὰ, Festum in Demetrii Poliorcetæ honorem. Eust. [Il. p. 570, 8 ex Athen. 12, p. 536, A. Plut. Demetr. c. 12 : Τῶν ἑορτῶν τὰ Διονύσια μετωνόμασαν (Athenienses) Δημήτρια. Conf. Δημητρίεια et Corsin. F. A. vol. 2, p. 323. || Festum in honorem Cereris. Cerealia, Gl. Schol. Pind. Ol. 9, 150 : Ἐν Ἐλευσῖνι ἄγεται τὰ Δημήτρια ... μετὰ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν συλλογὴν τῇ Δήμητρι εὐχαριστήρια. Id. 13, 148 : Ἐλευσὶς, ἔνθα ἤγετο τὰ Δ. τὰ καὶ Ἐλευσίνια. Hesych. : Μόρυττον, ἐκ φλοιοῦ πλέγμα τι, ᾧ ἔτυπτον ἀλλήλους τοῖς Δημητρίοις. Pollux 1, 37 : Δ. καὶ Θεσμοφόρια καὶ Ἐλευσίνια. Cleomedes De met. 2, p. 91=112 : Ὧν (Epicuri dictorum) τὰ μὲν ἐκ χαμαιτυπείων ἄν τις εἶναι φήσειε, τὰ δὲ ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις ὑπὸ τῶν θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν.] A quo Δημητριακὸς, ἡ, ὸν, i. q. Δημήτριος, Cerealis; ut δημητριακὸς καρπὸς, Cereales fruges, ap. Alex. Aphr. [Probl. 2, 68; Hesych. in Δαματρίζειν, Δημήτερος ἀκτὴ, Etym. M. p. 167, 24; 618, 29; 625, 48; 743, 27, Ammon. p. 70, schol. Pind. Ol. 9, 150; Geopon. 1, 12, 36. L. D.] At Δημήτριον, τὸ, Cereris lucus, Δήμητρος τέμενος, Eust. [Il. p. 324, 21, ubi male Δημήτρειον, quum Δημήτριον sit et Strab. 9, p. 435, quem testatur Eust., melioribus quidem in libris, et ap. schol. Il. B, 696, Draconem p. 38, 18 : Διονύσιον ἱερὸν καὶ Δημήτριον καὶ Ἀπολλώνιον συστέλλει τὸ ι, it. ap. Suid. in Δημήτρειος et Ἀθήναιον], qui Urbis etiam nom. esse tradit. [It. urbs Æolidis sec. Steph. Byz., memorantem etiam gent. ejus Δημητριεύς. L. D. Δημήτρια in numis Nicomedensium memorata, Eckhel Doctr. num. 2, p. 432; in Tarsensium, fort. ob beneficium frumentarium civitati ab Imp. collatum, ib. 3, p. 79. Hase.]

[Δήμητρα, Δημήτρειος, Δημήτρια. V. Δημήτηρ.]

[Δημητρία, ἡ, Demetria, n. pr. mulieris Aristoph. Nub. 684, et in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 459, n. 437, b; p. 524, n. 866; p. 534, n. 933, 934; p. 572, n. 1098 etc. L. Dindorf.]

[Δημητριακὸν, τὸ, nomen officinæ in metallis Atheniensium. Osann. Syllog. 1, 31, p. 106; Bœckh. Inscr. vol. 1, 162, 2 et 8, p. 287. Hase.]

[Δημητριανὸς pro Δημήτριος est ap. Jo. Malal. p. 207, 6, 17, ut ap. ipsum et similes ejus Ἐρκουλιανὸς pro Ἐρκούλιος et alia ejusmodi. Δ. quidam memoratur ab Euseb. H. E. 6, 46, 2; 7, 5, 1 et 14, 1. L. Dind.]

[Δημητριὰς, κριθὴ, ἑξάστιχος, Hordeum, Hexastichum, Hesych.]

[Δημητριὰς, άδος, ἡ, Demetrias, urbs Thessaliæ, unde adjectivum gentile Δημητριεὺς, Strab. 9, p. 436, etc. Polyb. 3, 6, 4, etc. et 5, 99, 3; Eust. Il. p. 327, 24; 332, 9, Steph. Byz. It. urbs Assyriæ apud Arbela sec. Strab. 16, p. 738 et St. B. Et n. Sicyoni datum ab Demetrio Poliorceta, ap. Diod. 20, 102, Plut. Demetr. c. 25. || Δημητριὰς ab Atheniensibus dictus in honorem ejusdem Demetrii ultimus mensium dies, teste Plut. Demetr. c. 12 : Τῶν ἡμερῶν τὴν ἔνην καὶ νέαν Δημητριάδα προσηγόρευσαν. || In ejusd. honorem ab iisdem dicta tribus Δημητριὰς, testante Plut. Demetr. c. 10, Poll. 8, 110. || Et navis publica, Δημητριὰς, quam memorant Phot. s. Suid. in Πάραλος et Πάραλοι, Etym. M. p. 469, 21; 699, 17. L. Dindorf.]

[Δημητρίεια, i. q. Δημήτρια, ut videtur, in lapide in Syro ins. reperto ap. Bœckh. vol. 2, p. 277, 49 : Δημητριείων τῇ λαμπάδι. L. Dind.]

[Δημητριεὺς, ὁ, Demetriensis. V. Δημητριὰς, Δημήτριον in Δημήτηρ.]

[Δημητριόληπτος, Cererosus, Gl.]

[Δημήτριον, Δημήτριος, Δημητρίουλοι. V. Δημήτηρ.]

[Δημητρίου σκοπαὶ, αἱ, locus Arabiæ, ap. Strab. 16, p. 771.]

[Δήμητρις, ὁ, Demetris, n. pr. viri ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 393, 40, et fort. p. 402, n. 296, 2; 908, 21. L. D. Charta Borg. 4, 34.]

[Δημητριὼν, ῶνος, ὁ, Demetrion, dictus ab Atheniensibus in honorem Demetrii Poliorcetæ mensis Munychion. Plut. Demetr. c. 12 : Τέλος δὲ τῶν τε μηνῶν τὸν Μουνυχιῶνα Δημητριῶνα ... προσηγόρευσαν. Schol. Pind. Nem. 3, 1 : Τὸν οὖν Δημητριῶνα μῆνά φησι Φιλόχορος ὅλον ψηφίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους ἱερομηνίαν λέγεσθαι.]

[Δημιάσι. V. Δημίεσι.]

Δημίδιον, τὸ, Popellus, Bud. ex Aristoph. [Eq. 726] : Ἐξελθε δῆτα δημίδιον ὦ φίλτατον. [Conf. ib. 1199. ῐῐ]

[Δημίεσι (Δημίαισι et Δημιάσι Musurus) πύλαις, κοιναῖς, ἐπεὶ προεστήκεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρναι ... Οἱ δὲ τὰς Κεραμεικὰς πύλας · πρὸς γὰρ αὐτάς φασιν ἑστάναι τὰς πόρνας · μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Διομῆσι (sic) πύλαις, Δημιάσιν (sic) εἶπεν, διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὀνομάτων, Hesych., comici cujuspiam verba referens. L. Dindorf.]

Δημίζω, Populum decipio, ut Aristoph. schol. exp. Vesp. [699] : Σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν καὶ τοῖσιν ἅπασιν, Ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων [οὐκ οἶδ' ὅπη ἐγκεκύκλησαι, Populo se studere simulantium].

[Δημιοβόρος, ὁ, Bona publica vorans, fingit Eust. Il. p. 1105, 20, ad expl. δημοβόρος. L. Dind.]

[Δημιοεργείη, ἡ. Procl. H. in Minerv. 20 : Δημιοεργείην (cod. δημιεργ.) νοερὴν ψυχαῖσι βαλοῦσα. Boiss.]

[Δημιοεργός. V. Δημιουργός.]

[Δημιοπληθὴς, ὁ, ἡ, Publice abundans (sic enim utcunque exprimas). Æsch. Ag. 128 : Κτήνη τὰ δημιοπληθῆ, Copiosas opes publicas.]

Δημιόπρατος, ὁ, ἡ, Qui publice emitur, Qui publicatur. Plut. [Comp. Niciæ c. Crasso init.] : Τὰ δημιόπρατα τοῦ Σύλλα, Bona publicata, Bud. [Aristoph. Eq. 103 : Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος. Id. Vesp. 659 inter reditus civitatis recenset : Πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα. Themist. Or. 7, p. 86, C : Μαχαίρας ἁρπάσαντες ἐξ ὀπτανείου καὶ τοῖς τῶν δημιοπράτων ὅπλοις ἐνσκευασάμενοι. Bonorum autem ejusmodi publicatorum indices publice propositi uberrimus grammaticis fons fuit, unde nomina vasorum et utensilium depromerent. Pollux 10, 96 : Ἐν δὲ τοῖς Δημιοπράτοις γέγραπται καὶ ἄρτημα ὀβελίσκων · καὶ κρατευτὰς δὲ καὶ κρατευτήρια ἐρεῖς, καὶ ὡς ἐν τοῖς Δημιοπράτοις ἔστιν εὑρεῖν, μολυβδοκρατευτάς. Τὰ μὲν οὖν δ. οὐ μόνον τοὔνομα παρ' Ἀριστοφάνει ἐστὶν εἰρημένον ... ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμῳδοδιδασκάλοις, πρὸς δὲ καὶ Λυσίᾳ λόγος ἐστὶν εἰρημένος ὑπὲρ τῶν δ. πρὸς Εὐθίαν · ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις, αἳ κεῖνται ἐν Ἐλευσῖνι, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τὼ θεὼ δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται κ. τ. λ. Quibus conf. Athen. 11, p. 476, E, ibique Casaub. Idem Poll. eod. l. sæpissime eorum utitur testimonio. De forma δημόπρατος, valde suspecta, v. Hemst. ad Poll. 9, 10, cui add. Hesych. in Δήμια, schol. Aristoph. Eq. 103.]

Δήμιος, ὁ, ἡ, Publicus. Od. Γ, [82] : Πρῆξις δ' ἥδ'

ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω· Υ, [264]: Ἐπεὶ οὗτοι δήμιός ἐστιν Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος. [Il. P, 250: Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, οἵτε παρ' Ἀτρεΐδῃς ... δήμια πίνουσιν· Od. B, 32, 44: Ἦέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται· Δ, 314: Δήμιον ἢ ἴδιον· Θ, 259: Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν δήμιοι. Æsch. Sept. 177: Ἱερῶν δημίων· Ag. 640: Πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν. Et alibi.] Sic Antipho dicit μεγάλους εἶναι τοὺς δημίους ἀγῶνας, Bud. Actiones populares. Et δήμιος ἐσμὸς Nonn. [Jo. p. 84, 31] pro Plebeia multitudine. Hesychio δήμια sunt δημόσια et δημιόπρατα [δημόπρατα est ap. Hes. || Τὸ δήμιον, Respublica. Æsch. Suppl. 370, Danaides ad regem: Σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον, πρύτανις ἄκριτος ὤν, κρατύνεις βωμὸν ἑστίαν χθονός· 699: Τὸ δήμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει. L. D.] || Subst. capitur pro Carnifice s. Tortore, [Speculator additur in Gl.]. Æschin. [p. 44 extr. St.]: Παρέσται δὲ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ, ἂν κελεύητε· Herodian. 3, [12, 4]: Φονεὺς καὶ δήμιος. Naz.: Δήμιος ἀπαραίτητος. [Aristoph. Eccl. 81, loco interpretibus obscuro: Βουκολεῖν τὸν δήμιον. Plato Legg. 9, p. 872, B: Ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος. Memno Phot. cod. 224, p. 228, 31: Τοῖς ἀδελφοῖς οὐκ ἀδελφὸς, ἀλλὰ δ. γεγονώς. Locutio τῷ δημίῳ παραδοθῆναι est ap. Lucian. Hermot. c. 82: Εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι ἢ καὶ νὴ Δία ἴσως τῷ δ. παραδεδόσθαι; Conviv. c. 32: Δώσεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ. Hesych.: Δ., ὁ τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν ἢ ὁ ὑπηρέτης τῶν βασάνων. Suid.: Δ., ὁ κολάζων τοὺς παρανόμους. Eust. Il. p. 1105, 22: Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἔκπαλαι μὲν οὐ ψεκτὸν ἦν, ὥσπερ οὐδὲ ὁ δῆμος, οὕτως οὐδὲ ὁ δήμιος οὐδὲ τὸ δήμιον. ... Ἐπεὶ δὲ ὕστερον ὁ δήμιος εἰς ἀεικὲς ἀπεκρίθη πρᾶγμα (κολαστῆ γὰρ ἀνδρὶ ἀποκεκλήρωται τοὔνομα), ἤργησε μὲν ἡ χρῆσις τοῦ παλαιοῦ δημίου, ἐκαινίσθη δὲ ἀντ' αὐτοῦ ὁ δημόσιος. || Plato Reip. 4, p. 439, E: Λεόντιος ἀνιὼν ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτὸς, αἰσθανόμενος νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους, al. pro δημίῳ exhibent δημείῳ, quod nihili videtur. Confert Schneid. in Lex. Plut. Themist. c. 22: Πλησίον δὲ τῆς οἰκίας κατεσκεύασεν ἐν Μελίτῃ τὸ ἱερὸν, οὗ νῦν τὰ σώματα τῶν θανατουμένων οἱ δήμιοι προβάλλουσι. Adde Poll. 8, 71: Ὁ δὲ παραλαμβάνων τοὺς ἀνῃρημένους καλεῖται δήμιος, δημόκοινος, ὁ πρὸς τῷ ὀρύγματι· 9, 10: Ἀπὸ δήμων ἂν εἴη κεκλημένος καὶ ὁ δήμιος καὶ ὁ δημόκοινος, ὡς ἔξω πόλεως κατοικῶν. Δημόσιος et δήμιος confusa ap. Lycurg. p. 148 St., Diod. 13, 102, ubi v. Wessel.] Et Δημίη, ἡ, Scortum, sc. publicum, ap. Cyprios, Hesych.

Δημιουργεῖον, τὸ, Officina, χαλκεῖον, ἐργαστήριον, Hesych. [Appian. Pun. c. 93: Δημιουργεῖα τὰ δημόσια τεμένη καὶ ἱερὰ πάντα καὶ εἴ τι ἄλλο εὐρύχωρον ἦν, ἐγένετο. Ἐργαστήριον int. etiam Etym. M. p. 265, 42. Wakef.]

Δημιουργέω, Sum opifex, Opificium aliquod exerceo; generalius pro Fabricor, Compingo, Condo; Efficio, s. Conficio; ut Κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur a Plat. [Tim. p. 29, A; 31, A]: Effectus, Factus, Cic. interpr. [Hesych., Suid.: Δημιουργεῖ, τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ, Creat. Conf. schol. Plat. Sophist. p. 371 Bekk.: Ἐπεὶ ἡ δημιουργία ἐκ τοῦ ἀτελοῦς εἰς τὸ τέλειον. Plato Sophist. p. 219, C: Ἐπειδὴ δημιουργεῖ μὲν οὐδὲν τούτων, τὰ δὲ ὄντα καὶ γεγονότα τὰ μὲν χειροῦται λόγοις καὶ πράξεσι· Legg. 8, p. 846, E: Πρόφασιν ἔχων ὡς πολλῶν οἰκετῶν ἐπιμελούμενος ἑαυτῷ δημιουργούντων. Et c. accus. Polit. p. 288, E: Δημιουργεῖν σύνθετα ἐκ μὴ συντιθεμένων εἴδη γενῶν. Aristot. De sensu et sensib. c. 4 prope fin.: Τὸ γὰρ θερμὸν αὐξάνει καὶ δημιουργεῖ τὴν τροφήν· 5 prope init.: Τὸ γὰρ θερμὸν τὸ κινοῦν καὶ δημιουργοῦν ἀφανίζουσιν ἡ ψῦξις καὶ ἡ πῆξις. Plut. Mor. p. 802, B: Ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Tzetz. Hist. 5, 842: Περίλαον ... ταῦρον δημιουργήσαντα χαλκοῦν. Pass. Plato præter ll. superiores aliosque Reip. 10, p. 596, D: Καὶ τίς, ἔφη, ὁ τρόπος οὗτος; Οὐ χαλεπὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ πολλαχῇ καὶ ταχὺ δημιουργούμενος. Aristot. Meteor. 4, 8: Διὰ τὸ ὑπὸ τούτων (calido atque frigido) δημιουργεῖσθαι (corpora) ἐν ἅπασι μέν ἐστι θερμότης· De respir. c. 20: Πρῶτον γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ δημιουργεῖται (sanguis)· Eth. Nic. 8, 1: Τὸ γὰρ ἀκριβὲς οὐχ ὁμοίως ἐν ἅπασι τοῖς λόγοις ἐπιζητητέον, ὥσπερ οὐδ' ἐν τοῖς δημιουργουμένοις. || Fungor munere δημιουργοῦ dicti magistratus. Inscr. Dor. ap. Bœckh. vol. 1, p. 739, 3: ... μιοργέοντος Μίκκωνος, quod δαμιοργ. scrib. conj. Bœckh. L. D.]

[Δημιουργὴ, ἡ, Effectrix. Eurip. Hec. 70: Μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων. Schol. Flor. δημιουργή· nisi leg. δημιουργέ. L. Dind.]

Δημιούργημα, τὸ, Opificium, Fabricatio. [Zaleucus ap. Stob. p. 279 (vol. 2, p. 197): Οὔ τύχης οὐδ' ἀνθρώπων δημιουργήματα (cœlum mundusque), pro quo κατασκευάσματα posuit Diodor. 12, 20. Hemst. Dionys. De comp. verb. init.: Οὔτε χειρῶν δ. πέμπω σοι τῶν ἐμῶν. Iambl. V. Pyth. c. 12: Δημιουργημάτων καλῶν. Ammon. p. 116: Μοχθηρᾶς τέχνης δημιούργημα. Pollux 7, 7.]

Δημιουργία, ἡ, [Efficientia. Aristot. Meteor. 4, 11: Ὅσα μὲν οὖν ὕδατος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψυχρὰ, ... ὅσα δὲ γῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θερμὰ διὰ τὴν τοῦ θερμοῦ δημιουργίαν. || Effectio. Iambl. Cohort. c. 4, p. 44: Δημιουργίας τε πάσης ἀρχηγὸς γίγνεται (σοφία) ἐν τῷ κόσμῳ καὶ γεννήσεως. Angl. || Opificium, Artificium. Plato Reip. 3, p. 401, A: Ἔστι δὲ πλήρης μὲν γραφικὴ αὐτῶν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία· 10, p. 598, C: Ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας, et alibi. Athen. 1, p. 18, D: Ἀνθοῦσι δὲ καὶ αἱ τῶν περὶ τὰ πέμματα δημιουργίαι καὶ αἱ περὶ τὰς συνουσίας περιεργίαι. Plut. Pericl. c. 13: Τῶν δημιουργῶν ἀμιλλωμένων ὑπερβαλέσθαι τὴν δημιουργίαν τῇ καλλιτεχνίᾳ. Aristid. vol. 1, p. 225=393: Πάντα δὲ μεστὰ γυμνασίων, κρηνῶν, προπυλαίων, νεῶν, δημιουργιῶν. Hesych.: Λασιουργίας (ταλασιουργίας), ἱστουργίας, δημιουργίας. || Functio, Operatio. Aristot. H. An. 1, 3: Ἓν ἐνίοις δ' οὐκ ἔστι τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ· ἢ καὶ τῶν μορίων τῶν πρὸς τὴν δημιουργίαν ταύτην (generationem) διαφέρει τὸ εἶδος· τὰ μὲν γὰρ ἔχει ὑστέραν, τὰ δὲ τὸ ἀνάλογον. || Creatio. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 579, A: Δημιουργίας τῆς γυναικός. Basil. M. De virginit. vol. 3, p. 591, B: Ἐνεργητικὸν μὲν τὸ ἄρρεν, ὡς ἂν καὶ κατὰ τὴν δημιουργίαν πρωτεῦον. Suicer. Thes. vol. 1, p. 846: « Theodoret. Θεραπ. serm. 5, Περὶ τῆς τῶν ὅλων δημιουργίας, De rerum omnium creatione... Hinc δημιουργίας λόγος vocatur Ea scripturæ pars, quæ de creatione agit, et potest intelligi Genesis. Cæsar. Quæst. 33, p. 64: Φησὶν ὁ τῆς δ. λόγος. » L. D.] || Functio hujus magistratus [δημιουργοῦ, quod v.]. Plato Apol. [p. 36, B]: Ἀμελήσας ... στρατηγιῶν, καὶ δημιουργιῶν [δημηγοριῶν legitur ap. Plat. Illud cit. etiam in Lex. Septemv.], καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Aristot. Polit. 5, [10 princ.]: Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας.

Δημιουργικὸς, ἡ, ὀν, Ad opificem pertinens, Fabrilis. [Plato Phædr. p. 248, E: Δ. ἢ γεωργικός.] Δημιουργικὰ τεχνήματα, Plato [Legg. 8, p. 846, D], Artificia illiberalia et sordida. [Id. Protag. p. 322, D: Ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς. Et similiter alibi. Dionys. De comp. verb. p. 40, 1=88: Χρησάμενος εἰκόσι τῶν δημιουργικῶν τεχνῶν τισιν, ut conj. Wolf., quum δημιουργῶν scriberetur. Polyb. 10, 8, 5: Πλῆθος δημιουργικὸν καὶ βάναυσον. || Δημιουργικὸς, signif. ea quæ in Δημιουργὸς postrema ponitur, Magistratus, Aristot. Pol. 4, 4 med.: Τὸ δημιουργικὸν καὶ τὸ περὶ τὰς ἀρχὰς λειτουργοῦν. Schneid.] || Δημιουργικοὶ autem λόγοι dictæ sunt Ideæ a quibusdam, qui eas tuebantur, Bud. e Philopono in Post. 2. [Basil. M. vol. 1, p. 231, E: Φυσικὴ μὲν (τάξις), ὡς ἡ τῶν κτισμάτων κατὰ τοὺς δημιουργικοὺς λόγους διαταχθεῖσα, καὶ ὡς ἡ τῶν ἀριθμητῶν θέσις, καὶ ὡς ἡ τῶν αἰτίων πρὸς τὰ αἰτιατὰ σχέσις, ἐκείνου προδιωμολογημένου τοῦ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ποιητὴν εἶναι καὶ δημιουργὸν τὸν θεόν. Schol. Plat. Soph. p. 371 B.: Τὰς δημιουργικὰς νοήσεις. L. D.]

Δημιουργικῶς, Opificum more, Fabriliter. [Aristoph. Pac. 429: Λέγε δ. Unde Suid.: Δ. ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς, ex schol. Eq. 647. Man. Phil. 5, 78, p. 142 δ. pro δημηγορικῶς restituenti Wernsd. accedit Struv.]

[Δημιουργίου scriptura vitiosa pro δημιουργοῦ ap. Athan. vol. 1, p. 649, C, ab Kallio cit.]

Δημιουργὸς, ὁ, ἡ, et Δημιοεργὸς poet., Qui publice operatur, Opifex publicus, Is, cujus opificia publice prostant. Od. P, [383]: Ἄλλον γ' εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων κ. τ. λ. [Τ, 135: Κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν· H. Merc. 98: Τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργὸς, Aurora

ad opera vocans mortales. Herodot. 7, 31 : Ἄνδρες δημιοεργοὶ μέλι ἐκ μυρίκης τε καὶ πυροῦ ποιεῦσι. Quam formam credibile est restituendam esse 4, 194, ubi iidem dicuntur δημιουργοί.] Sed Hom. posteri hos δημιοεργοὺς, s. δημιουργοὺς, appellarunt potius χειροτέχνας et χειρώνακτας aliisque nonnullis nom.: at v. δημιουργὸς, generaliter de quovis artifice dixerunt, gen. ei sæpe addentes: adeo ut et Deus ipse δημιουργὸς appelletur, interdum addito gen. τοῦ κόσμου, interdum sine adjectione: vid. Cic. Lex. De Deo certe, ut Platonis ll. omittam, dicit Xen. [Comment. 1, 4, 7]: Ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. [Iterum Xen. ib. 9 : Οὐ γὰρ ὁρῶ τοὺς κυρίους, ὥσπερ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων τοὺς δημιουργούς. Scriptoribus Christianis ab Suicero Thes. vol. 1, p. 846 citt. addo Basil. M. vol. 1, p. 3, C: Ἵνα δειχθῇ ὅτι ἐλάχιστον μέρος τῆς τοῦ δημιουργοῦ δυνάμεώς ἐστι τὸ ποιηθέν· D : Ὁ τοῦ παντὸς τούτου δ. Id. Ep. 210, vol. 3, p. 313, D: Λογοποιοὶ, δημιουργοὶ τοῦ ψεύδους. Appian. Pun. 83 : Τῶν δὲ παρόντων ὑμεῖς, ὦ ὕπατοι, δημιουργοὶ καὶ μάρτυρές ἐστε ἡμῖν. Charito 1, 4 : Ὁ δ. τοῦ δράματος. Eur. fr. inc. fab. 53, ap. Stob. vol. 3, p. 52 : Δημιουργὸς κακῶν. Plato Reip. 6, p. 500, D : Ἆρα κακὸν δημιουργὸν αὐτὸν οἴει γενήσεσθαι σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Aristot. Pol. 7, 9 : Τὸ γὰρ βάναυσον οὐ μετέχει τῆς πόλεως οὐδ' ἄλλο οὐδὲν γένος ὃ μὴ τῆς ἀρετῆς δημιουργόν ἐστιν. Polyb. 8, 9, 2 : Ὡς ἂν Ἱέρωνος μὲν χορηγοῦ γεγονότος, ἀρχιτέκτονος δὲ καὶ δημιουργοῦ τῶν ἐπινοημάτων Ἀρχιμήδους. || Τιβερίῳ ... θεῷ δημιουργῷ, εὐεργέτῃ τῆς πόλεως, est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 410, n. 318, ut quemadmodum dii appellati sunt Cæsares Rom., sic etiam deorum epithetis sint honorati. || Fem. Geopon. 15, 2 fin. : Μέλιτος δημιουργούς (apes). Theophylact. Sim. Ep. ed. Aldinæ fol. quod ab φ iiii secundum est recto : Πολλὴν τῆς δημιουργοῦ φύσεως τὴν ἐπιστήμην ἀπήλεγχε. L. D.] Apud Lucian., Δημιουργὸς τοῦ ταύρου, Artifex tauri. Naz. : Ἡμέρας δημιουργὸς, Diei artifex s. effector, de sole. At Δημιουργοὶ τῶν νόμων, Aristot. Polit. 2, [12 : Οἱ μὲν v. ἐγένοντο δ. μόνον, οἱ δὲ καὶ πολιτείας, οἷον καὶ Λυκοῦργος καὶ Σόλων· et c. eod. extr.: Ἐγένετο δὲ καὶ Πιττακὸς νόμων δ. ἀλλ' οὐ πολιτείας] redditur Conditores legum. Δεινὸς δημιουργὸς λόγων, Æschin. [p. 84=610 R.] Et sine gen. ἰατρὸς, Medicus, qui medelas conficit, i. e. Practicus, VV. LL. [Plato Conviv. p. 186, D, postquam egerat de officio boni medici, addit οὗτος ... ἀγαθὸς ἂν εἴη δημιουργός. Sine genit., sed signif. Artificis s. Opificis, Soph. Aj. 1035 : Ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος; Aristoph. Lys. 407 : Οἷ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδὶ, quibus addit quædam de χρυσοχόῳ et σκυτοτόμῳ. Conf. Eq. 650, Pac. 297. Κεραμεῖς, σκευοποιοὺς, ἀρχιτέκτονας ita vocatos tradit schol. Eq. 647. Aristot. Pol. 3, 4 : Διὸ παρ' ἐνίοις οὐ μετεῖχον οἱ δημιουργοὶ τὸ παλαιὸν ἀρχῶν, πρὶν δῆμον γενέσθαι τὸν ἔσχατον. Æneas Tact. c. 22, p. 68 : Μηδένα δημιουργὸν χειροτέχνην. L. D.] || Mulier, Prostibulum publicum, quæ et δῆμος, ut post dicetur. [Eust. Il. p. 1082, 38.] Δαμιουργοὶ, Hesychio αἱ πόρναι, joco autem ita vocantur a Comicis. || Quæ in nuptiis dulciaria ceteraque bellaria conficit; Nuptiarum conciliatrix, Pronuba, Athen. [4, p. 172, A : Τοὺς δὲ τὰ πέμματα προσέτι τε τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν. Quibus addit l. Menandri, ubi ἡ δ., pergitque: Ὅτι δὲ ἐκεχώριστο τὰ τῆς ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὀψαρτυτικῆς δὲ τῶν μαγείρων, Ἀντιφάνης διεσάφησεν ... Καὶ δημιουργοὶ, μέλιτος αἰτοῦσαι σκάφας. Conf. Il. Herodoti supra citt.], Pollux [3, 41 : Ἡ δὲ τὰ πέμματα μάττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργὸς], Eust. [Od. p. 1858, 51 ex Athen. Hesych. : Λέγεται δὲ καὶ γυνὴ δ., ἡ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει. || Δημιουργὸς, ὁ ἥλιος, ὅτι πάντα πέσσει καὶ ἱερεῖ (θέρει Hemst.), Hesych.] || Δημιουργοὶ ap. Peloponnenses, vel Dores, ut alii, dicebantur Qui populo præerant, et res ejus administrabant. Demosth. [p. 280, 3 : Πελοποννησίων τῶν ἐν τῇ συμμαχίᾳ τοῖς δημιουργοῖς], Hesych., Eust. [Od. p. 1825, 7. Etym. M. p. 265, 47 : Παρὰ Ἀργείοις καὶ Θεσσαλοῖς οἱ περὶ τὰ τέλη. Thessalos quum dicit, respicere videtur Aristot. Pol. 3, 2 : Γοργίας μὲν οὖν ὁ Λεοντῖνος, τὰ μὲν ἴσως ἀπορῶν, τὰ δ' εἰρωνευόμενος, ἔφη (quum quæsitum esset quinam cives essent existimandi), καθάπερ ὄλμους εἶναι τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεποιημένους, οὕτω καὶ Λαρισαίους τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεποιημένους· εἶναι γάρ τινας λαρισοποιούς. Ubi Schneid. p. 169 : « Ambiguitas est duplex, altera in voc. δημ., quod in Doricis civitatibus magistratum, vulgari vero et Attico sermone opifices et artifices quoscunque significabat. Deinde Λαρισσαῖος etiam vasculi genus coquinarium dictum fuisse patet ex epigr. Anth. Pal. 6, 305 : Τὼς Λαρισσαίως κυογάστορας ἑψητῆρας. » Thucyd. 5, 47 : Ἐν δὲ Μαντινείᾳ οἱ δ. καὶ ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἄλλαι ἀρχαί. ... Ἐν δὲ Ἤλιδι οἱ δημιουργοὶ καὶ οἱ τὰ τέλη ἔχοντες καὶ οἱ ἑξακόσιοι ... ἐξορκούντων δὲ οἱ δημιουργοί. Δημιουργοὶ Achæorum sunt ap. Polyb. 24, 5, 16, ubi nonnulla Schweigh., Delphorum ap. Lucian. Phalar. 2 c. 2 : Ὦ δημιουργοί. Hinc Diotog. apud Stob. vol. 2, p. 314 G., ab Hemst. cit.: Ὦ γὰρ ἕκαστος ἀγειμὸν ἐντι συστάματος, τούτω καὶ ἐπιστάτας καὶ δαμιουργός. Forma δωρικωτέρα Δαμιοργὸς est in lamna ænea, effossa in agro Bruttio, ap. Bœckh. vol. 1, p. 9 : Δαμιοργὸς Παραγόρας, et in inscr. Dor. ib. p. 711, 13; 712, 21. V. Δημιουργέω. Δαμιουργοὺς est p. 594, 26. L. Dind.]

[Δημιουργὸς, ὁ, Demiurgus, n. pr. poetæ, Anth. Pal. 7, 52. L. Dind.]

[Δημιόω.] Δημιῶν, Hesychio ὁ τὸν δῆμον διοικῶν, Qui populum regit, Populi rector s. gubernator.

[Δᾶμις, formam vulgarem Dorici Δᾶμις, ponit Etym. M. p. 247, 34.]

[Δημίως esse unde fiat δημιωστὶ, ut ἱερωστὶ ab ἱερῶς, perhibet Eust. in Δημιωστὶ cit.]

[Δημιωστὶ, Publice. Regg. prosod. p. 448 s. Draco p. 37, 5 : Τὰ εἰς τι λήγοντα ἐπιρρήματα ... μεγαλωστὶ, δ. Eust. Od. p. 1899, 57.]

Δημοαλῆ, Hesychio περιβόητον, Celebrem. [Δημοαχῆ conj. intt. Conf. Δημολάλητος.]

[Δημοβόητος, ὁ, ἡ, Populi sermonibus jactatus. Hesych.: Δημολάλητος, δημοβόητος. Wakef.]

Δημοβορέω, Populum voro. [Fort. factum ex Hom. καταδημοβορεῖν. Non video enim qui eo usus sit præter Eust. Il. p. 1143, 46, ubi expl. l. Hom. Il. Σ, 301, ubi καταδ. L. Dind.]

Δημοβόρος, q. d. Plebivorus, Populivorus, Qui bona populi absumit et profligat; ut βασιλεὺς Il. A, [231. Philo vol. 2, p. 561, 16, de Caligula : Ὁ μισόπολις, ὁ δημ., ἡ λύμη, τὸ φθοροποιὸν κακόν. Hase.]

[Δημογένης, ους, ὁ, Demogenes, archon Att. Ol. 115, 4, Diodor. 19, 2, Dionys. Dinarch. vol. 5, p. 650. L. Dind.]

Δημογέρων, Qui e populo præ aliis honoratus est ob senectutem. Hom. Il. [A, 372 : Ἴλου Δαρδανίδαο παλαιοῦ δημογέροντος·] Γ, [149] : Εἵατο δημογέροντες. Aristot. Eth. 2 : Δημογέροντες οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι. [Id. Eth. Nic. 2, 9, respiciens l. Il. ab HSto allatum. Eur. Androm. 300 : Ποῖον οὐκ ἐλίσσετο δαμογερόντων βρέφος φονεύειν;] Alicubi δημογέροντες exp. etiam Senatores. [Conf. Eust. Il. p. 1105, 19.]

[Δημόγνητος, ὁ, Demognetus, scriptor Περὶ Κνιδίου (l. Κνίδου), memoratur Herodiano Περὶ μον. λ. p. 11, 28. L. Dindorf.]

[Δημογορέω et δημογορία, formæ novitiæ, ut videtur, pro δημηγορέω, δημηγορία, sæpius inveniuntur in libris ap. recentiores, ut Diodor. Exc. Hœsch. vol. 2, p. 501, 9 : Δημογορεῖν πρὸς Ἱέρωνα. Schol. Thuc. 3, 37 : Δημογορίας. L. Dind.]

[Δημοδάμᾶς, αντος, ὁ, Demodamas, Milesius, scriptor cit. ab Steph. Byz. in Ἄντισσα, Athen. 15, p. 682, E.]

Δημοδιδάσκαλος, Populi doctor. Synesio autem p. 81 δημοδιδάσκαλοι peculiari signif. sunt Concionatores ecclesiastici, Bud.

[Δημοδίκη, ἡ, Demodice, noverca Phrixi, sec. Pind. ap. schol. ejus Pyth. 4, 288. L. Dind.]

[Δημοδίωκτος, ὁ, ἡ, A populo pulsus, exactus. Hesych. : Δημόσσους ... ὁ δ.]

[Δημοδόκη, ἡ, Demodoce, f. Agenoris, ap. Hesiod. cit. a schol. Ven. Hom. Il. Ξ, 200. Apollodoro est Δημονίκη, quod nomen penitus everteretur loco Hesiodi, nisi Δημοδόκη ap. schol. sic esset positum, ut ipsius an Hesiodi sit non liceat discernere. L. D.]

[Δημόδοκος, ὁ, Demodocus, vates, Hom. Od. Θ et A
N, 28, Plut. Mor. p. 1132, C, Pausan. 1, 2, 3; 3, 18, 11. Plura de eo Eust. Od. p. 1466, 56. Alius ap. Aristot. Eth. Nic. 7, 9. Dux Athen. Thucyd. 4, 75. Nomen dialogi inter Platonicos. Magister equitum Achæus ap. Polyb. 5, 95, 7, ubi scribitur Δημοδόκος, qui accent. comparet etiam ap. Suid. et nonnullis in libris Hom. Scriptor Heracleæ fictus Pseudoplut. De flum. p. 1159, C. L. Dind.]

[Δημοεγέρτης, ου, ὁ, Seditionarius. Suid. : Ἀνάπται, δημοεγέρται. Wakef. Athan. App. 115. Kall. Δημογερτεύειν (sic) e Niceta græcob. affert Ducang. Gl. p. 288.]

[Δημοειδὴς, ὁ, ἡ.] Δημοειδέος, Hesychio δημώδους, ὀχλικῆς, Popularis, Plebeiæ. [Hippocr. p. 837, F: Καὶ γὰρ ἀνδραγαθικώτερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον, ὅστις μὴ ἐπιθυμέει δημοειδέος κιθδηλίης. Wakef.]

[Δημοεξάπτης, ου, ὁ, Populi accensor, Seditionarius. Tzetz. Hist. 10, 430. Angl.]

Δημόθεν, E populo. Od. T, [197] : Καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα B
καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας· ubi Eust. dicit fuisse moris ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς ἀξίους· et sic Alcinoum, quique cum eo erant optimates, Ulyssi munera dedisse ἀνδρακὰς, ὕστερον ἀγειρομένους κατὰ δῆμον. [Apoll. Rh. 1, 7 : Τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο δ. οἰοπέδιλον, Ex populo. || E pago. Inscr. Attica ap. Boeckh. vol. 1, p. 362 (Anth. Pal. App. 328) : Πατρὸς τοὔνομ' ἔχων, δ. Εὐπυρίδης. L. Dindorf.]

[Δημοθέσεση (sic), ἐθεώρει. Δημοθεὲς, θεωρὸν, Hesych.]

[Δημόθοινα, i. q. Δημοθοινία. Suid., Δημόθοινα καὶ δημοθοινία ... Solum δημόθοινα inter nom. gen. neutr. ponit Zon. p. 502. Conf. Δημόθυσα. L. Dindorf.]

[Δημοθοινέω. V. Δημοθοινία.]

Δημοθοινία, ἡ, Epulum publicum, Bud. ex Aristot. [1, 614, νόμιμοι.] Sic Lucian. [Phalar. 1 c. 3] : Ἐν θέαις καὶ διανομαῖς καὶ πανηγύρεσι καὶ δημοθοινίαις. [Conf. id. Dem. Enc. c. 16.] Vide Poll. [1, 34; 6, 8; 9, 10. Suid., Zon. p. 500. Memno Phot. cod. 224, p. 234, 40 : Δημοθοινίαν ἔξω τῆς πόλεως λαμπροτάτην C
παρασκευασάμενος τοῖς πολίταις. Ita dictum verbum δημοθοινέω legitur in monum. in Syro ins. reperto a Prokeschio viro ill. L. D.] || Δημοθοινία pro Die festo ap. Theod. Hist. Eccl. 3 : Καὶ μέχρι δὲ τήμερον ἐτησίῳ γεραίρονται δημοθοινίᾳ. Sic et alibi, Ἰουλιανὸς δὲ εἰς τὴν Δάφνην δημοθοινίαν ἐπιτελέσων ἀνῆλθεν· ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἐν τῇ Δάφνῃ πανηγυρίζειν εἰώθασι.

[Δημόθροος, contr. δημόθρους, ὁ, ἡ, Populi ore et sermone jactatus, A populo declamatus. Æsch. Ag. 1409 : Δημοθρόους ἀράς· contr. ib. 1413 : Δημόθρους ἀράς· 938 : Φήμη δημόθρους· 883 : Δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν, active, Seditio populi clamosa. Tzetz. Exeg. Il. p. 62, 22 : Ἔστιν δὲ καὶ δημόθρους κανὼν, λέγων ὅτι κ. τ. λ., Regula trivialis. L. Dind.]

Δημόθυσα, Hesychio ἡ τοῦ δήμου θυσία, Sacrificium populi. [Gl. hanc conjungendam esse præcedenti Δημοθοινία, ἡ τοῦ δήμου εὐωχία, sic ut tollatur δημόθυσα, docet Etym. M. ponens p. 265, 36 cum Zon. p. 500 : Δημοθοινία, τοῦ δήμου εὐωχία ἢ (ἡ Veneta) θυσία. Nisi forte leg. δημόθοινα, quod v. Æque suspecta gl. quæ D
hanc consequitur : Δημοκάλλικας τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας, de qua v. conjecturas intt.]

Δημοκατάρατος, ὁ, ἡ, Quem populus diris execrationibus prosequitur, A populo diris devotus, Populo execrabilis et invisus, Bud. e Greg. : Οὐκ ἀκούοντες ὁ συνέχων σῖτον δημοκατάρατος. [Suid. v. Τιμιουλκῶν. Hemst. (Ex int. Theod. Prov. 11, 26.) Theophyl. Sim. 6, 6, p. 151, D : Τὸ δρᾶμα δημοκατάρατον. L. D. Basilius M. De avaritia pag. 386 infr. ed. Paris. Creuzer.]

Δημοκηδὴς, Plebicola, Publicola. Plut. Public. 32 a tergo [c. 10; Dionys. Ant. R. 5, 19]. Strabo 14, [p. 652] : Δημοκηδεῖς δ' εἰσὶν οἱ Ῥόδιοι, καίπερ οὐ δημοκρατούμενοι, [συνέχειν δ' ὅμως βουλόμενοι τὸ τῶν πενήτων πλῆθος].

[Δημοκήδης, ους, ὁ, Democedes, medicus Crotoniata, Herodot. 3, 125 sqq. Pythagoreus ap. Iambl. V. Pyth. c. 35, 258 et 261, ubi sunt varr. Δημοκλήδους et Δημοκλέους. Al. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 688, n. 1462. Accentum in tertia testatur Eust. Od. p. 1424, 53. L. Dindorf.]

[Δημοκῆρυξ, legebatur olim Æschin. F. L. p. 45 pro δρομοκ.]

[Δημοκλεῖδαι Hesychio Peregrini et adulteri, a Democlide quopiam, qui esset talis homo. Sed pro Δημοκλείδης Suid. qui eadem, Δημοκλῆς. L. Dind.]

[Δημοκλείδης, ὁ, Democlides, scriptor ap. Athen. 4, p. 174, F; archon Att. Ol. 116, 1, Diodor. 19, 17, Dionys. Dinarch. vol. 5, p. 650 R., sec. Ruhnk. Hist. Or. p. 166 idem atque Democlides orator ap. eund. Dionys. ib. p. 659, 13, et ap. Timæum in gl. Suidæ Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ, qui Δημοκλῆς vocatur Pseudopl. in Δημοκλῆς citando. L. Dindorf.]

[Δημόκλειτος, ὁ, Democlitus, inventor telegraphi ignei, Polyb. 10, 45, 6, ubi sunt var. Δημόκλιτος et Δημόκριτος. L. Dindorf.]

[Δημοκλῆς, έους, ὁ, Democles, n. pr. viri ap. Hippocr. p. 1160, A, sed qui alibi ap. eund. dicitur Τιμοκλέης. Hesych. in Δημοκλεῖδαι quem vocat Δημοκλείδην, ei nomen Δημοκλέους est ap. Suid. Archon Att. Ol. 125, 3 ap. Paus. 10, 23, 14. Alii ap. Demosth. p. 784, 22, Athen. 6, p. 242, E, 250; 13, 584, F, Pseudoplut. Vit. X Orat. p. 842, D (conf. Δημοκλείδης), Plut. Demetr. c. 24, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 520, n. 830; 740, 10, 25. Histor. Phigalensis, antiquus, ap. Dionys. Jud. de Thuc. c. 5, Strab. 1, p. 58. L. D.]

[Δήμοκλος, ὁ, Democlus, n. Delphi apud Conon. Narr. 33.]

Δημόκοινος, ὁ, Publicus minister, qui et δήμιος, Tortor; ap. Isocr. Qui servos torquebat ad veritatem eliciendam, Trapez. 183 [p. 361, D], Etym., Poll. 8, 71; 9, 10. Et. M. p. 265, 23 : Δημόκοινος, δημόσιος βασανιστὴς, ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφοκλῆς, Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται. Similiter Hesych., Lex. rh. Bekk. An. p. 236, 8, Hellad. Phot. cod. 279, p. 533, 21, Herodian. p. 474, ubi v. intt., Suid., qui facit etiam adj., Δημόκοινον, δημόσιον, τὸ τοῦ δημοσίου. Eust. Od. p. 1833, 54 : Ὡς ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον κολαστικοῦ δημίου, ἐξ οὗ σκῶμμα πονηροῖς ἐπέκειτο τὸ δημόκοινος. Reddi potest etiam Carnifex. [Philo vol. 2, p. 559 : Ἀνδροφόνων καὶ δημοκοίνων θίασος. Hase. V. Δήμιος.] || Signif. et πόρνον [Cinædum], Hesych.

Δημοκόλαξ, ακος, ὁ, Adulator populi. [Dionys. H. Ant. R. 6, 60 : Οὐδενὶ γὰρ δὴ ἀδηλον ὅτι πᾶς τύραννος ἐκ δημοκόλακος φύεται. Lucian. Dem. Enc. c. 31 : Τὸν ἄφιλον δημοκόλακα. Eo referendam gl. Hesychii supra positam Δημοκάλλικας conjecit Is. Voss.]

Δημόκομπος, Qui se jactat ad populum, Hesych., Suid. [Zon. p. 494, mendose pro δημοκόπος, id quod ipse prodit accentus, qui ap. Hes. et Cyrillum Tittm. ponitur in tertia.]

Δημοκοπέω, Popularitate [δημοκόπου] utor. [Gramm. Bekk. An. p. 57, 30, Suid. Conf. Δημώ. Plut. C. Gracch. c. 9. Appian. Civ. 1, 59 : Τῆς πολιτείας ... τοῖς δημοκοποῦσιν ἐκδεδομένης· 4, 94 : Ἀντωνίου τὸ πλῆθος ἐφ' ἡμῖν δημοκοπήσαντος. C. εἰς id. Appian. Syr. c. 16 : Τὰ λείψανα τῶν τότε πεσόντων ἄταφα ἔτι ὄντα μεγαλοπρεπῶς ἔθαπτε, δημοκοπῶν ἐς Μακεδόνας καὶ Φίλιππον αὐτοῖς διαβάλλων, οὐ θάψαντα τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ πεσόντας. L. Dindorf.]

[Δημοκόπημα, τὸ, Captatio auræ popularis Appian. Civ. 1, 24 : Ὁ δὲ τοῦ δημοκοπήματος ἐκπεσών.]

Δημοκοπία, ἡ, Popularitas hujusmodi, Bud. : Plut. Fabio : Βίου δὲ διὰ δημοκοπίαν καὶ προπέτειαν ἐπισήμου. [Id. Dion. c. 47. Pollux 4, 38. Suid. : Δ., ἡ δοξοκοπία, nisi hæc duo ab eo ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dionys. Ant. R. 6, 60 : Δημοκοπίαν καὶ τυραννικῶν ἔργων ἐπιθυμίαν· 7, 15 : Τὴν τοῦ Βρούτου δημοκοπίαν. Appian. Annib. 7, 17 : Ὑπάτους αἱροῦνται ἐκ μὲν δόξης πολεμικῆς Λεύκιον Αἰμίλιον, ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον Οὐάρρωνα, πολλὰ αὐτοῖς ἐκ τῆς συνήθους δοξοκοπίας ὑπισχνούμενον· Civ. 3, 66 : Τὰ δ' ἐν Ῥώμῃ, τῶν ὑπάτων οὐ παρόντων, ὁ Κικέρων ἦγεν ὑπὸ δημοκοπίας· 2, 21 : Τῆς νῦν ἐπὶ τῇ χορηγίᾳ δημοκοπίας. Plur. Id. fragm. vol. 1, p. 40 : Ταῖς δημοκοπίαις ἐπαιρόμενος ἐβούλευσεν ἤδη χρεῶν ἀποκοπάς. L. Dindorf.]

[Δημοκοπικὸς, ἡ, ὀν, Captatorius, de hominibus auræ popularis studiosis, Plato Phædr. p. 248, E : Σο-

φιστικὸς ἢ δ. M. Anton. 1, 16 : Μήτε περὶ ἀνθρώπους δημοκοπικόν. Aristid. Or. vol. 1, p. 319. Conf. Dorv. ad Char. p. 234.] A

[Δημοκοπικῶς, adv. Basil. M. vol. 2, p. 366, C : Οὐ πρὸς ἔνδειξιν τῶν πολλῶν οὔτε (l. οὐδὲ) δ. τὴν ταπεινοφροσύνην ἐπιτηδεύειν. Ubi sunt varr. δημοκοπητικῶς et δημοτικῶς. Eust. Opusc. p. 114, 3 : Καί που καὶ αὐτοὶ δ. φασὶ πρὸς τὸν οὕτω ψευδωνυμούμενον ...]

[Δημοκοπίου κρίνεσθαι ap. Sopatr. ad Hermog. p. 195, v. 6, qua significatione sumatur, ex sequentibus intelligi potest : Θόρυβον βουλόμενος ποιῆσαι καὶ ἐκκαλέσασθαι πρὸς ὀργὴν τὸν δῆμον. Eandem vocem usurpat infima pag. Hemst.]

[Δημοκοπὶς, ἡ.] Δημοκοπίδες, Genus quoddam calceamenti, Poll. 7, c. 22 [§ 89].

Δημοκόπος, ὁ, Qui populum velut concutit, ei obrepens arte aliqua. Quæ mea interpr. etsi mihi non satisfacit, tolerabilior tamen videtur quam vel hæc, qua dicitur esse Oppugnator populi; vel illa, qua redditur Populi exhaustor. Nam quod in VV. LL. δημοκόπος redditur Popularis labor, plane ineptum est. Budæo δημοκόπος est Qui popularitate populum sibi servire perpellit. A δημαγωγὸς ita differre existimatur, quod hic concionibus multitudini lenocinari et obrepere soleat, at δημοκόπος potius muneribus gladiatoriis et spectaculis. Vide Bud. 811 et ibid. Plut. huc facientem. [Lex. rh. Bekk. An. p. 221, 4, Pollux 4, 37; 6, 129. Dionys. Ant. R. 5, 65 : Τὸν εἰσηγησάμενον δημοκόπον καὶ πονηρὸν ἀποκαλεῖν· conf. 6, 27. 7, 15 : Δημοκόπων ἀνθρώπων. Appian. Annib. c. 18 : Τερεντίου, οἷα δημοκόπου. L. D. Philo vol. 2, p. 47, 10 : Ὁ μὲν γὰρ δημοκόπος καὶ δημηγόρος ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ... δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου γίνεται. Id. ib. p. 537, 3 : Ἄνθρωπος ὀχλικὸς, δημ. et p. 269, 13; 520, 16. Hase.] B

[Δημόκοπος (sic), ὁ, Democopus, architectus Syrac. cognomine Μύριλλα, memoratus ab Sophrone, sec. Eudæmonem Pelus. ap. Eust. Od. p. 1457, 24. Conf. Bentl. Ep. ad Mill. p. 89. L. Dindorf.]

[Δημοκόων, ωντος, ὁ, Democoon, f. Priami, Hom. Il. Δ, 499, Apollod. 3, 12, 5, 13.] C

[Δημόκραντος, ὁ, ἡ, A populo scitus. Æsch. Ag. 457 : Δημοκράντου ἀρᾶς.]

[Δημοκράτεια. V. Δημοκρατία.]

[Δημοκρατέω.] Δημοκρατεῖσθαι dicitur πόλις Thuc. [5, 29, 44; 6, 89; 7, 55; 8, 48, 53, 73, 75, 76,] et aliis, Quæ populi imperio subest. [Alia exx. v. ap. Toup. Emendd. vol. 1, p. 345. Schæf. Aristoph. Ach. 642 : Τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὡς δημοκρατοῦνται· Eccl. 945 : Εἰ δημοκρατούμεθα, et sæpe Xenophon et Plato. Pausan. 1, 3, 3 : Ὡς Θησεὺς παραδοὶη τὰ πράγματα τῷ δήμῳ καὶ ὡς ἐξ ἐκείνου δημοκρατούμενοι διαμείναιεν. || Ap. Byzantinos quum δῆμοι dicantur Factiones circenses, tum δημοκρατεῖν dicuntur Tumultuantes. Jo. Malal. p. 393, 5 : Τὸ Πράσινον μέρος δημοκρατοῦν ἐπήρχετο. Sed ejusd. p. 244, 16 : Παρρησίαν λαβὸν παρ' αὐτοῦ τὸ Πράσινον μέρος ἐδημοκράτησεν ἐπὶ ἔτη γ'... ἔχαιρε γὰρ αὐτοῖς, jam non de seditione, sed de primatu capiendum, ut δημοκρατία 246, 10 : Ὁ δὲ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς καὶ τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Πρασίνων κατάστασιν ἔδωκεν. L. Dind.]

[Δημοκράτης, ου, ὁ, epith. oratoris. Pollux 4, 34. Kall. Kuhnio suspectum.]

[Δημοκράτης, ὁ, Democrates, Tenedius, olympionica ap. Pausan. 6, 17, 1; Temenita Xen. An. 4, 4, 15. Alius ap. Caylus *Recueil d'Ant. ég.* t. 6, pl. 49, 2. Et rursus al. ap. Æschin. F. L. p. 30, Demosth. p. 235, 8; 291, 7, Plut. Alc. c. 3, Cleom. c. 4; Boeckh. C. I. vol. 1, p. 307, 11, 52; Polyb. 16, 3, 6. ᾶ L. Dindorf.]

Δημοκρατία, ἡ, Populi principatus, Principatus, qui est penes populum, Imperium populare. Thuc. [2, 37] : Καὶ ὄνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται. [Id. 1, 115 : Δημοκρατίαν κατέστησαν. Conf. 2, 65; 3, 37, 62; 5, 32; 6, 39, 89; 8, 47, 48, 63, 75. Aristoph. Ach. 618 : Ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά; Conf. Av. 1570. Pl. 949 : Καταλύει τὴν δημοκρατίαν. Et sæpius Plato, Xenophon et Aristot. Pol. 3, 8 plurimisque aliis ll. Polyb. 6, 4, 4 : Παραπλησίως οὐδὲ δημοκρατίαν (νομιστέον), ἐν ᾗ πᾶν πλῆθος κύριόν ἐστι ποιεῖν ὅ,τι ποτ' ἂν αὐτὸ βουληθῇ καὶ πρόθηται, παρὰ δὲ ᾧ πάτριόν ἐστι καὶ σύνηθες θεοὺς σέβεσθαι, γονεῖς θεραπεύειν, πρεσβυτέρους αἰδεῖσθαι, νόμοις πείθεσθαι· παρὰ τοῖς τοιούτοις συστήμασιν ὅταν τὸ τοῖς πλείοσι δόξαν νικᾷ, τοῦτο δεῖ καλεῖν δημοκρατίαν. Pausan. 1, 3, 3 : Ἐπὶ δὲ τῷ τοίχῳ τῷ πέραν Θησεύς ἐστι γεγραμμένος καὶ δημοκρατία τε καὶ δῆμος· 4, 35, 5 : Οὐ γάρ πω δημοκρατίαν ἴσμεν ἄλλους ἢ Ἀθηναίους αὐξήσαντας· 9, 1, 2 : Βασιλεῖαι γὰρ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ οὐ δημοκρατίαι πάλαι καθεστήκεσαν. || Ap. Byzantinos ut δῆμοι de factionibus Circi, sic δημοκρατία dicitur de seditioso earum tumultu. Jo. Malal. p. 416, 22 : Ἡσύχασεν ἡ δημοκρατία τοῦ Βενέτου μέρους, et alibi. Conf. Δημοκρατέω. || Forma vitiosa δημοκράτεια erat Diodor. Exc. vol. 2, p. 492, 58, 74. L. Dindorf.] D

[Δημοκρατίδης, ου, ὁ, Democratides, civis Atticus, ap. Demosth. p. 929, 26. Formæ Dor. ex. in Δαμοκρατίδας posito adde Boeckh. C. I. vol. 1, p. 664, n. 1364. L. Dindorf.]

Δημοκρατίζω, Imperio populari faveo, simpl. Reip. faveo; ut Bud. vertit in h. l. Appiani Libyco [c. 70] : Καρχηδονίων δ' οἱ δημοκρατίζοντες τοὺς τὰ Μασσανάσσου φρονοῦντας ἐξέβαλον. [Conf. c. 68 : Καὶ εὐθὺς, οἷον ἐν ταῖς εὐτυχίαις γίγνεται, οἱ μὲν ἐρωμαΐζον, οἱ δὲ ἐδημοκράτιζον, οἷς δ' ἤρεσκε Μασανάσσης.]

Δημοκρατικὸς, ἡ, ὸν, Ad democratiam pertinens, i. e. imperium populare; ut νόμοι, Plato De rep. 1, [p. 338, E]. Et πολιτεία Eid. pro δημοκρατία, Status popularis. [Aristoph. Ran. 952 : Δημοκρατικὸν γὰρ αὖτ' ἔδρων. Aristot. Pol. 2, 9 finem versus : Βούλεται μὲν γὰρ δημοκρατικὸν εἶναι τὸ κατασκεύασμα τῶν συσσιτίων, γίνεται δ' ἥκιστα δ. 3, 17 : Τὰς δημοκρατικὰς (πολιτείας). Polyb. 4, 1, 5 : Δημοκρατικῆς πολιτείας· 31, 12, 12 : Ἀήθεις ὄντας δ. πολιτείας· 24, 9, 3 : Ἐν δ. πολιτεύματι· 10, 23, 6 : Πᾶσαν γὰρ δ. συμμαχίαν καὶ φιλίας πολλῆς δεῖσθαι διὰ τὰς ἐν τοῖς πλήθεσι γινομένας ἀλογίας.] || Qui democratiæ favet, Aristot. [Eth. Nic. 5, 6 : Τὴν μέντοι ἀξίαν οὐ τὴν αὐτὴν λέγουσι πάντες ὑπάρχειν, ἀλλ' οἱ μὲν δημοκρατικοὶ ἐλευθερίαν...]

[Δημοκρατικῶς, Accommodate ad imperium populare. Strabo 6, p. 280 : Πολιτευόμενοι δ. Diodor. 2, 32 : Τὰς πόλεις καθ' ἑαυτὰς ταττομένας διοικεῖσθαι δ.]

[Δημοκρατορικὸς, ἡ, ὸν, i. q. Δημοκρατικὸς, si recte legitur ap. Greg. Nyss. t. 2, p. 913, D : Τῶν Ἰσραηλιτῶν δι' ἀναρχίας ἐν δημοκρατορικῇ συγχύσει πλημμελῶς διακειμένων. Verum Cod. Reg. 584 bonæ notæ habet δημοκρατικῇ. Hase.]

[Δημοκράτωρ, ορος, ὁ, Dictator. Theodos. Acroas. 1, 257 : Ὁ Σύλλας εἰς μάτην δ. Boiss. ἄ]

[Δημοκρίνης, ους, ὁ, Democrines, n. pr. viri schol. Ven. Hom. Il. B, 744. ῐ̆ L. Dindorf.]

[Δημοκρίτειος, α, ον, Democriteus. Plut. Mor. p. 1108, E : Ἑαυτὸν ἀνηγόρευε Δημοκρίτειον ὁ Ἐπίκουρος, iterumque paullo post. L. Dindorf.]

[Δημόκριτος, ὁ, Democritus, Naxius, Herodot. 8, 46; Athen. ap. Demosth. p. 250, 15; Nicomediensis ap. Athen. 1, p. 1, D. Philos. Abderita celeb. ap. Aristot. Meteorol., in Parvis naturalibus, H. A. 9, 39, Diog. L. 9, 7, aliosque plurimos. L. Dind.]

[Δημοκύδης, ους, ὁ, Democydes, n. pr. viri ap. Ptolem. Heph. Photii cod. 190, p. 151, 26. Al. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 504 : Δ. Παραμύθου Λαμπτρεύς. ῡ̆ L. Dindorf.]

[Δημοκώτυτος, ἀθρήνητος, ἀνελεήμων, Hesych. corrupte. Δῆμος ἀκώκυτος conj. Hemst.]

Δημολάλητος, ὁ, ἡ, Populi sermonibus jactatus. [Hesych. : Δ., δημοβόητος. Etym. M. p. 265, 19 : Δ., περιβόητος. ᾰ̆]

[Δημόλευστος, ὁ, ἡ, A populo lapidatus. Soph. Antig. 36 : Ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει. Lycophr. 331 : Πρέσβυν Δολόγκων δημόλευστον ὠλένῃ.]

[Δημολέων, οντος, ὁ, Demoleo, f. Antenoris, Hom. Il. Υ, 395; Hippasi, Quint. 10, 119. Alius ap. Plut. Luc. c. 23. L. Dindorf.]

[Δημολογέω, Jocor, Ludo. Anth. Pal. 7, 440 : Ἧδει Ἀριστοκράτης καὶ μείλιχα δημολογῆσαι. Brunck. : « Idem est quod δημοῦσθαι, quod Hesych. exp. εὐφραίνεσθαι, παίζειν ». Nicand. Alex. 160, ab Schneid. coll. : Δήμια λαβράζουσι. Ubi Euteen. φλύαροι γίνονται.]

[Δημολογικὸς, ἡ, ὸν, Concionatorius. Plato Soph. p. 268, B : Πολιτικὸς ἢ δ.]

[Δημολογοκλέων, ωνος, ὁ, comp. ex δημολόγος et Κλέων. Arist. Vesp. 342.]

[Δημολόγος, ὁ, Concionator. Synes. p. 55, A, ubi Petav. in marg. γρ. δεινολόγος.]

[Δημομέλης, ους, ὁ, Demomeles, n. pr. viri Athen. ap. Æschin. F. L. p. 40, et 60, Demosth. p. 302, 25; 816 ult., Bœckh. C. I. vol. 1, p. 464, Tzetz. Hist. 6, 377. Δημοτελοῦς male ap. Phot. cod. 265, p. 494, 19. L. Dindorf.]

Δημονέστερον, Hesychio ἀσχημονέστερον, διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον. [Suid. et Etym. M. δημωδέστερον. Zon. p. 495 : Δημωδέστερος, ἀσχημονέστερος. Et 500 : Δημωδεστέρα, ἀσχημονεστέρα κ. τ. λ.]

[Δημόνησος, ἡ, Demonesus, ins. circa Chalcedonem, dicta a Demoneso quodam, Aristot. Mirab. c. 59 sive Steph. Byz. Duas eo nom. inss., Byzantio vicinas, memorat Hesych. in Δημονήσιος χαλκὸς, unam it. Aristot. Mirab. c. 59, Plin. N. H. 5 extr., ubi male *Demonnesos*, Antig. Car. 146, ubi Δῆλον νῆσον. Gent. Δημονήσιος ap. Steph. B. et Hes. Poll. 5, 39. L. D.]

[Δημονιάδης, n. pr. Suid.]

[Δημονίδης. V. Δημωνίδης.]

[Δημονίκη, ἡ, Demonice, f. Agenoris, Apollod. 1, 7, 7, 3. V. tamen Δημοδόκη.]

[Δημόνικος, ὁ, Demonicus, n. pr. viri in monum. Tenio ap. Bœckh. vol. 2, p. 271, 119. Athen. ap. Demosth. p. 265, 5; 272, 6; poeta com. ap. Athen. 9, p. 410, D. Alii ap. Isocr. in opusculo Πρὸς Δημόνικον inscripto, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 292, 12; 307, 43. L. Dindorf.]

[Δημόνους, ὁ, Demonous, Paphius, Herodot. 7, 195. L. Dindorf.]

Δημοπίθηκος, Qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione, Aristophan. Ran. [1085], cujus vide schol. Erasmus ad γελωτοποιΐαν referre videtur, qui et ad verbum sonare ait Populi simia. Vide prov. Simia barbata s. caudata. [Memorat Phrynich. Bekk. An. p. 34, 18.]

[Δημοποιέω, Civem facio, In civitatem recipio. Schol. Paris. Aristid. (ad vol. 1, p. 103, 1=177, B) ap. Frommel. p. 330 : Οἱ μὲν πρῶτοι βιασάμενοι ... τὴν πολιτείαν κατέσχον, οἱ δὲ μὴ βιασάμενοι, ἀλλ' ἄξιοι κριθέντες ταύτης ἐδημοποιήθησαν. Psell. Laud. cimic. p. 98, 8 a fin. cit. Boiss. L. Dindorf.]

Δημοποίητος, Qui unus e populo factus est, Civitate donatus. [Steph. Byz. v. Δῆμος : Δ. ὁ εἰσπεποιημένος δημότης ἐξ ἑτέρου τινὸς εὐεργεσίας. Hesych. : Δημοποίητον, ὁ κατὰ ψήφισμα δήμου γεγονὼς πολίτης, ξένος ὢν φύσει. Adde Suid.] Aristid. 112 [Panath. vol. 1, p. 103 =177=164 : Μᾶλλον δὲ αὐτοὶ ξένοι πρῶτοι, καὶ τοσοῦτον τῶν δημοποιήτων, οὓς αὐτοὶ ποιοῦνται, διαφέρουσιν ... Et ib. : Καὶ τοίνυν μόνοις τοῖς τῇδε γενομένοις δημοποιήτοις οὐκ ἔπεστι γέλως.] Sic et Anacharsis ap. Lucian. [Scyth. c. 8] : Δημοποίητος γενόμενος. [Plut. Sol. c. 24 : Παρέχει δ' ἀπορίαν καὶ ὁ τῶν δημοποιήτων νόμος· Mor. p. 628, A : Ἅτε δὴ καὶ φυλέταις οὖσι δημοποιήτοις.] Affertur et δημοποιηταὶ ex Polluce, sed pro δημοποίητοι, ut opinor. [Δημοποίητοι præbuit cod. 3, 56.]

[Δημοπόλεμος, ὁ, Pugna aperta (s. Bellum publicum sec. usum novæ Lat., ut auctor est Ducang.) ap. Mauric. Strateg. 7, 4, p. 139 : Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ δημοπόλεμοι πρὸς τὰ γενναῖα καὶ τακτικὰ ἰσόμετρα καὶ πρὸς τὰ θρασέα ἔθνη ἐπισφαλεῖς εἰσι. Διὸ χρὴ στρατηγίᾳ μᾶλλον καὶ σοφίᾳ αἰφνιδιάσμασί τε καὶ δόλοις καὶ ἀπάταις ἀποπειρᾶσθαι τῶν τοιούτων ἐθνῶν εἴπερ (ἦπερ) δυνάμει καὶ δημοσίᾳ παρατάξει. Postremis conf. 2, 1, p. 46 : Καὶ δημοσίων πολέμων χωρὶς δυνατόν ἐστι τῶν σπουδαζομένων ἐπιτυγχάνειν· 7, 7, p. 141 : Ἐχθρῶν ἐγγιζόντων καὶ δημοσίου προσδοκωμένου πολέμου. L. Dindorf.]

[Δημόπολις, certe corruptum, schol. Ven. Il. B, p. 77 (v. 574). Bast. Legitur ap. Villois. : Ἑλληνη γαρ δημοπολις Θρᾳκης, ap. Bekk. H. μὲν γὰρ πόλις Θρᾴκης.]

[Δημόπολις, ιδος, ὁ, Demopolis, f. Themistoclis, Plut. Them. c. 32. L. Dindorf.]

[Δημόπρακτος, ὁ, ἡ, A populo factus. Æsch. Suppl. 942 : Τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται.]

[Δημοπράτης, Δημόπρατος. V. Δημιόπρατος.]

[Δημοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Plebeius. Timario in Notit. Mss. t. 9, p. 209. Boiss.]

[Δημοπρόβλητος, ὁ, ἡ, A populo electus. Nicet. Annal. 18, 5.]

[Δημοπτόλεμος, ὁ, Demoptolemus, procus Penelopæ, Hom. Od. X, 242, 266. L. Dindorf.]

[Δημορριφὴς, ὁ, ἡ, A populo jactus. Æsch. Ag. 1616 : Δημορριφεῖς ... λευσίμους ἀράς.]

Δῆμος, ὁ, Populus. [Æsch. Sept. 1006 : Δήμου προβούλοις τῇσδε Καδμείας πόλεως. Et alibi. Eur. Andr. 700 : Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν φρονοῦσι δήμου μεῖζον, etc.] Plebs. Proprie autem volunt δῆμον signif. Hominum multitudinem, s. Hominum multorum cœtum : a v. δέειν, Colligare : ut sit δῆμος quasi δεσμός. [Eadem etymol. ap. schol. Dionys. Bekk. An. p. 714, 22, Etym. M. Steph. Byz. v. Δῆμος : Ἡ τοῦ πλήθους συλλογή. Conjungit c. πληθὺς Apoll. Rh. 1, 310 : Τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν.] Il. B, [198] : Ὅν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, Quem e populo, vel potius e plebe : Quem plebeium. Huic enim opp. βασιλῆα [conf. Herodot. 5, 91] : item ἔξοχον ἄνδρα. [Steph. Byz. l. c. : Καὶ τὸ κατὰ πόλιν πλῆθος ἐν (f. ἐναντίον) τοῖς ἀρίστοις, Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν (Od. Π, 75, T, 527). Conf. Il. Λ, 704, Od. B, 101, etc. Hesiod. Op. 259 : Ὄφρ' ἀποτίσῃ δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων. De plebe Herodot. 1, 196 : Ὅσοι μὲν δὴ ἔσκον εὐδαίμονες ..., ὅσοι δὲ τοῦ δήμου· 5, 30 : Ἐκ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου· 1, 93 : Τοῦ γὰρ δὴ Λύδων δήμου αἱ θυγατέρες πορνεύονται πᾶσαι· 5, 66 : Ἐσσούμενος δὲ ὁ Κλεισθένης τὸν δῆμον προσεταιρίζεται. Conf. ib. 69. Sæpius sic etiam Xenophon. Additur etiam πολύς. Lucian. Pro merc. cond. c. 15 : Οὐ σοφῷ ὄντι μοι, ... ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου· Saturn. c. 2 : Ἰδιώτης εὐθύς εἰμι καί που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. L. D.] Sæpe autem ap. Dem. [p. 238, 25] et alios [Xen. H. Gr. 1, 7, 3 et 4 etc.] dividuntur Athenienses εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, sicut et Romani ap. Gr. scriptt. : qui ap. Lat. in Senatum Populumque Rom. At Hom. Athenienses simpl. vocat δῆμον Ἐρεχθῆος. [Il. B, 547 : Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐὺ κτίμενον πτολίεθρον, δῆμον Ἐρεχθῆος ... τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. Cui l. conf. B, 828 : Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαίσου. Quibus similis usus ap. Soph. fr. Inachi ap. Strab. 6, p. 271 : Ἔνθεν ἐς Ἄργος διὰ κῦμα τεμὼν ἥκει δῆμον τὸν Αυρκίου. Hesych. : Αυρκίου δῆμον, τὸ Ἄργος, ἀπὸ Αυρκίου τοῦ Λυγκέως. Ἔστι δὲ καὶ ὄρος καὶ πόλις. Idem Δήμου, πόλεως. Plurali Coluth. v. 217 : Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων. L. D.] Apud quem [Od. A, 237] legitur et δήμῳ Τρώων, quod Eust. dicit simpl. esse pro Trojanis [sic etiam Tragici. Æsch. Pers. 732 : Βακτρίων ... δῆμος· Suppl. 624, δ. Πελασγῶν. Pind. Ol. 5, 33 : Ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν. L. D.] : quo posse modo intelligi Od. A, [103] : Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ· solere tamen accipi pro n. certi cujusd. urbis Ithacæ loci. [Il. Γ, 201 : Ὅς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης. Quod quomodo dicatur melius Eustathio docent loci quales Il. Z, 225 : Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Αυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι· Π, 455 : Εἰσόκε δὴ Αυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται· Ω, 481 : Ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον. Hesiod. Th. 477 : Πέμψαν δ' ἐς Αύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον· 971 : Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, .. Ἰασίῳ ἥρωι μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ. Apoll. Rh. 1, 799 : Τηνίκα Θρηικίης, οἵτ' ἀντία ναιετάουσι, δήμου ἀπορνύμενοι λαοί ... Ejusd. Ap. alter l. 4, 539 : Οὐ μὲν ἔτι ζώοντα καταυτόθι τέτμον ἄνακτα Ἄλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆι, δήμῳ Φαιήκων, conferendus Homerico Il. Z, 225 supra cit. Suntque ap. Ap. et alii loci similes, quos omitto apponere. Musæus 229 : Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου· 284 : Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου. Steph. Byz. : Καὶ τὸ Ἑλλήνων πλῆθος ἔξω τῆς ἰδίας χώρας (Il. E, 78 etc.)· Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ, καὶ τὸ ὅλον ἔθνος, καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ, ὃν καὶ Κροκύλειον καὶ τὸ πᾶν πλῆθος, ὡς ἐν Σφηξὶ (41)· Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάνειν. Id. paulo ante : Καὶ τὸν τόπον (Hom. Od. A, 237)· Δήμῳ ἐνὶ Τρώων. Od. Γ, 214 Nestor ad Telemachum : Εἰπέ μοι, ἦέ ἑκὼν ὑποδάμνασαι ἢ σέ γε

λαοὶ ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμφῇ· Apoll. Rh. 3, 472 : Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκτὸς ἔβησαν. Conf. Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 20 : Δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ, alibique. Thucyd. 4, 118 : Σπείσασθαι δὲ αὐτίκα μάλα τὰς πρεσβείας ἐν τῷ δήμῳ τὰς παρούσας. L. Dindorf.] Apud Thucydidem quum alibi [5, 4; 6, 39, 89; 8, 21. Conf. 1, 25], tum p. 191 [3, 47], ὁ δῆμος et οἱ ὀλίγοι opponuntur; sonatque δῆμος interdum i. q. Status popularis, s. δημοκρατία. [1, 107 : Δῆμον καταπαύσειν. Ib. : Τοῦ δήμου καταλύσεως. Conf. ib. 115; 5, 76; 6, 28. Herodot. 1, 170. Polyb. 6, 4, 10 : (Τῆς ἀριστοκρατίας) εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπείσης κατὰ φύσιν, τοῦ δὲ πλήθους ὀργῇ μετελθόντος τὰς τῶν προεστώτων ἀδικίας, γεννᾶται δῆμος. Aristot. Pol. 3, 4 : Διὸ παρ' ἐνίοις οὐ μετεῖχον οἱ δημιουργοὶ τὸ παλαιὸν ἀρχῶν, πρὶν δῆμον γενέσθαι τὸν ἔσχατον· 4, 11 : Ὅπου οἱ μὲν πολλὰ σφόδρα κέκτηνται, οἱ δὲ μηδέν, ἡ δῆμος ἔσχατος γίγνεται ἡ ὀλιγαρχία ἄκρατος. Sic Xen. Hist. Gr. 2, 3, 28 : Τῆς δὲ τοῦ δήμου καταλύσεως· 7, 3, 3 : Δῆμον καταστῆσαι. || De factionibus Circi Cpolitani frequens est ap. Byzantinos. Jo. Malal. p. 397, 13 : Περιεγένετο ὁ δῆμος τοῦ Πρασίνου μέρους. Plur. Theophyl. Sim. 8, 4, p. 202, B : Εἰώθει δὲ ὁ βασιλεὺς συνεορτάζειν τοῖς δήμοις. Et ib. c. 7, p. 205, 206; 8, 206, C; 10, 210, C; Malal. p. 401, 20; 422, 21. De loco in Hippodromo Cpol. δῆμοι dicto v. Ducang. Gl. p. 287. L. Dindorf.] || Exp. alicubi et Tribus, ab aliis vero Curia; ut Plut. Pericle [c. 3 : Περικλῆς ἦν τῶν μὲν φυλῶν Ἀκαμαντίδης, τῶν δὲ δήμων Χολαργεύς], ubi τῶν φυλῶν et τῶν δήμων distinguit. Isocr. certe Areop. 84 [p. 149, A] cujusdam divisionis meminit urbis in κώμας, at χώρας in δήμους. Apud Plat. De LL. 6 [immo 5, p. 746, D] δῆμοι et φρατρίαι conjunguntur. [Vertendum Pagi. Steph. Byz. : Δῆμος, παρ' Ἀθηναίοις ἡ κώμη. V. de iis Herodot. 5, 69, Pausan. 1, 31, 1; 32, 3; 33. Aristot. Poet. c. 3 : Οὗτοι (Peloponnesii) μὲν γὰρ κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασιν, Ἀθηναῖοι δὲ δήμους. Pollux 9, 8 : Τὰ μέρη τὰ μὲν ἔξω πόλεως ... δῆμοι, κῶμαι, ἀγροί. Demosth. p. 1302, 4 : Τοῦ δήμου πέντε καὶ τριάκοντα στάδια τοῦ ἄστεος ἀπέχοντος. Hinc locutiones ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν Herodot. 9, 73 : Σωφάνης ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν. Et sine præp. ap. eund. 3, 55. Et τῶν δήμων s. δήμων v. c. Ἁλαιεύς· v. G. Dindorf. præf. ad Demosth. vol. 1, p. xii. || Improprie de multitudine hominum, Philostr. V. Soph. 1, 15, p. 498 : Τυράννων τετρακοσίων δῆμον ἐπαφῆκε (Antiphon) τοῖς Ἀθηναίων πράγμασι. Ita ὁ. μαθητῶν ap. Polluc. 4, 44; μετοίκων ib. 9, 143. Quo licet referre etiam δῆμον Ὀνείρων Hom. Od. Ω, 12, Orph. Arg. 1140. || De bestiis. Alciphr. Ep. 3, 30 : Σὺν τῷ νιφετῷ δῆμον ὅλον ὀρνέων φερόμενον. Philostr. V. Ap. 3, 4, p. 97 : Οὗ λέγεται πιθήκων οἰκεῖν δῆμος, ubi similia contulit Olearius.] || Δῆμος, adj., Hom. [Il. M. 213 : Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν], Qui est e plebe, Plebeius. Item δῆμος γυνή, q. d. πάνδημος, Archilocho [ap. Eust.], Plebeium, s. potius Publicum, Prostibulum. Ead. et δημιουργός, Eust. [Il. p. 1088, 38.] Alii [Hesych. et Etym. M.] δημὸς hac in signif. scribunt. [Steph. Byz. v. Δῆμος : Καὶ τὸν ἕνα δημότην· Ὅμηρος [Il. M, 213]· Οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἐόντα. Inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 28, a : Αἰ δέ τιρ τὰ γράφεα ταῖ καδαλέοιτο, αἴτε Γέτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμός ἐντι... L. Dind.]

[Δῆμος, ὁ, Demus, f. Pyrilampis, ap. Aristophan. Vesp. 98, ubi v. intt., Lysiam p. 154, Hesychium, Athen. 9, p. 397, C. L. Dindorf.]

Δημὸς, Pingue s. Pinguedo, Adeps, Hesychio τὸ λίπος, et ὁ ἐπίπλους τοῦ ἱερείου. Il. Θ, [380] : Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι· Φ, [203] : Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο, Δημὸν ἔρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες. Alia ex Hom. exx. habes in Ὠμοθετέω et Ἀργές. [Il. Ψ, 750 : Βοῦν πίονα δημῷ. Hesiod. Theog. 538, 541. Aristoph. Vesp. 40 : Βόειον δημόν· et Eq. 954. Aristot. H. A. 8, 2 : Δημὸν δ' ὀλίγαι μὲν ἔχουσιν (anguillæ), αἱ δὲ πλεῖσται οὐκ ἔχουσιν L. D.]

[Δημοσάτυρος, ὁ, unde Δημοσάτυροι fabula Timoclis, ap. Athen. 4, p. 165, F, Suid. s. Τιμοκλῆς.]

[Δημοσθένειος, α, ον, Demostheneus. Longin. De subl. 34, 2 : Τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, Schæf. Etym. Gud. p. 75, 42.]

[Δημοσθενέω, q. d. Demosthenisso. Gregor. Naz. Epist. 61, p. 817 : Μικρὸν γάρ τι Δημοσθενήσω σὴν χάριν. Strong. Verba hujusmodi (imitativa dixeris) terminantur in ζω, ut Γοργιάζω, Εὐριπιδαριστοφανίζω, etc. Leg. igitur δημοσθενίσω, de quo infra. L. Dind.]

Δημοσθένης, Καλλισθένης, Κλεισθένης, et similia paroxytonως proferuntur : appellativa autem oxytonως. [Nominis præter oratorem, f. Demosthenis, notissimum ex. Dem., f. Alcisthenis, Athen. bello Siculo dux, ap. Thuc., Demosth., Diodor., Plut., Paus. Tum poeta Bithynus, sæpe cit. ab Steph. Byz., ut plurimos omittam quum ap. scriptt. tum in lapidibus memoratos. || Nom. et accus. pl. Atticos, Δημοσθέναι et Δημοσθένας, apponit Chœrob. Bekk. An. p. 1191, idemque voc. sing. Att. Δημοσθένη ib. p. 1192. L. Dindorf.]

Δημοσθενίζω, Demosthenem imitor, æmulor, sector. [Plut. Cic. c. 24 : Τινὲς τῶν προσποιουμένων δημοσθενίζειν. Schæf. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. 6, 554. Boiss. Eust. Od. p. 1383, 50.]

Δημοσθενικὸς, ἡ, ὸν, Qui, Qualis est Demosthenis, ut Δ. θεώρημα ap. Isocr. [Dionys. A. rhet. 11, 10 : Τοῦτο Λυσίειον, τοῦτο Δημοσθενικόν. Hermog. 328. Longin. De subl. 12, 5 : Τοῦ Δ. ὕψους.]

[Δημοσθενικῶς, Demosthenice. Dionys. A. rhet. 10, 19 : Μιμεῖται τὸν Δημοσθένην οὐχ ὅτι Δ. Schæf. Schol. Æschin. p. 251 Bekk. Boiss. Schol. Aristid. p. 445, 465, 643 ed. Lips. L. Dindorf.]

Δημοσίᾳ, Publice, cui opp. ἰδίᾳ, Thuc. [1, 128 : Δ. μὲν οὐκέτι ἐξεπέμφθη, ἰδίᾳ δὲ ... Conf. 2, 34, 65; 3, 44; 4, 121; 6, 15. Xen. Comment. 3, 12, 5, etc.] et Dem. [ubi est Auctoritate publica : p. 322, 4 : Λέγε δ' αὐτῷ τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα, ὃ δ. προείλετο ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπιγράψαι· 1102, 10 : Δ. ἀποδημοῦντος ἐμοῦ· 1126, 6 : Δ. προσῆκε τεθνάναι. Xen. Comment. 4, 8, 2 : Τὸν νόμον μηδένα ἐᾶν δ. ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ· Reip. Lac. 10, 5 : Ἐκεῖνος (Lycurgus) ἠνάγκασε δ. πάντας πάσας ἀσκεῖν τὰς ἀρετάς. Et iterum : Μόνη δ. ἐπιτηδεύουσα (Sparta) τὴν καλοκἀγαθίαν. || Publicis sumptibus. Thuc. 3, 58 : Ἐτιμῶμεν κατὰ ἔτος ἕκαστον δ. ἐσθήμασί τε καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις· 5, 11 : Δ. ἔθαψαν ἐν τῇ πόλει πρὸ τῆς νῦν ἀγορᾶς οὔσης· 67 : Οἷς ἡ πόλις ἐκ πολλοῦ ἄσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον δ. παρεῖχε· 6, 27 : Μεγάλοις μηνύτροις δ. οὗτοί τε ἐζητοῦντο. || Δημοσίᾳ διδάσκω, Profiteor, Gl. Similiter, ut sit In conspectu populi, etiam aliis in locutionibus. Herodian. 3, 8 init. : Τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλβίνου δ. ἀνασταυρωθῆναι κελεύει. Non esse scrib. δημοσία sine iota disputat Apollon. De adv. in Bekk. An. p. 560, 24-561. Conf. Jo. Alex. Ton. Παραγγ. p. 29, 22.]

Δημοσιακὸς, ἡ, ὸν, Publicus, i. q. δημόσιος : ut θησαυροὶ, Herodian. 2, [7, ubi olim οὔτε μὴν οἱ δημοσιακοὶ θ., nunc οἱ δημόσιοί τι θ.], Ærarium publicum, Polit. [Theophyl. Bulg. Ep. 41, vol. 3, p. 679, C : Ἐκτὸς γὰρ τῆς περιλαλήτου γῆς οὐδὲν τῶν δημοσιακῶν εὑρέθην κατέχων. Schol. Lycophr. 470 : Δημοσιακῶν ἐκκλησιῶν. Add. Anal. Benedict. p. 374. L. Dindorf.]

[Δημοσίευσις, ἡ, Populatio (Propalatio conj. Suic. Sed v. Δήμευσις), Publicatio, Gl. Chrys. in Matth. Hom. 53, t. 2, p. 339 : Τότε δὲ μετὰ πολλῆς τῆς δ., τὸν οὐρανὸν ἐλίττων, τὸν ἥλιον ἀποκρύπτων. Seager. Addit Suicer. Thes. p. 847 ejusd. Chr. Hom. 5, t. 6, p. 424 : Εἰπὲ, ἵνα ἐνταῦθα ἀποθέμενος τὰ ἁμαρτήματα ἀπέλθῃς ἐκεῖ καθαρὸς καὶ ἔξω τῶν πλημμελημάτων καὶ τῆς ἀφορήτου δημοσιεύσεως ἐκείνης (die judicii) ἀπαλλαγῆς. Quod est in Etym. M. p. 682, 9 : Λέγεται δὲ πομπὴ καὶ ἡ μετὰ σταυροῦ λιτὴ καὶ ἄφοδος καὶ δ., referendum ad pœnam eccles., de qua in Δημοσιεύω. L. Dindorf.]

[Δημοσιευτέον, Publicandum. Olympiod. in Plat. Phileb. f. 163 : Ὅτι μόνα τὰ δόγματα ταῦτα δ. Cramer.]

[Δημοσιευτὴς, ὁ, Vulgator, Qui evulgat. Pseudochrys. t. 7, p. 278, 12 : Ὁ τῆς ἀρνήσεως δ. καὶ τῆς προγνώσεως ἐμφανιστής. Hase.]

Δημοσιεύω, act. pro eod. [δημεύω, Publico. Xen. H. Gr. 1, 7, 10 : Τὰ χρήματα δημοσιεῦσαι. Passivo Etym. M. p. 340, 38 : Καταδικασθέντων τινῶν δημοσιεύεσθαι τὰς οὐσίας.] Synesius Epist. 137 : Ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν συνὼν, φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀῤῥήτοις ἀῤῥητοτάτην ἔχων. Apud Eund. in pass., Ὃν οὐ προκαθαίρει μετάνοια δημοσιευ-

θεῖσα, Publica s. Publice facta. Aristot. Rhet. 2, [c. 22] : Δεῖ δὲ τὰς γνώμας λέγειν καὶ παρὰ τὰ δεδημοσιευμένα, λέγω δὲ δεδημοσιευμένα, οἷον τὸ Γνῶθι σεαυτόν, Pervulgata. Publice edo, ut, Οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες, Naz. In VV. LL. ponitur etiam δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, pro Rempublicam componere, et ad meliorem statum redigere. [Mauricius Strategico 7, 7, p. 140 : Χρὴ, εἰ συμβῇ τινας τῶν ἐχθρῶν εἰς κοῦλκαν κρατηθῆναι ἢ προσφυῆναι, εἰ μὲν γενναῖοί εἰσι τοῖς σώμασι καὶ ἔνοπλοι, τούτους μὴ δημοσιεύειν τῷ στρατῷ, ἀλλ' ἐν ἑτέρῳ τόπῳ ἀφανῶς ἐκπέμπειν αὐτούς, Non monstrare exercitui. Suicer. Thes. vol. 1, p. 847 : « Can. 34 Basilii M. p. 771 : Τὰς μοιχευθείσας γυναῖκας καὶ ἐξαγορευούσας δι' εὐλάβειαν ἢ ὁπωσοῦν ἐλεγχομένας, δημοσιεύειν οὐκ ἐκέλευσαν οἱ πατέρες ἡμῶν, Publicare prohibuerunt. Ad hunc can. Zon. p. 88 δημοσιεύειν γυναῖκα dicit esse ἱστᾶν αὐτὴν εἰς τοὺς τόπους τῶν ἐπιτιμίων, In locis pœnarum canonn.» Conf. Δημοσίευσις. L. D.] || Item neutr. Publica civitatis negotia gero, seu, ut Bud. e Plat. exp., πράττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, i. fere q. πολιτεύομαι, Publica persona fungor, et reip. operam præsto, Plato Apol. [p. 32, A] : Ἀναγκαῖόν ἐστι τῷ ὄντι μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν· Gorg. [p. 514, D] : Ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν, παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες· pro quo paulo ante dicit, Ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις ἔργοις. Id. [Politici p. 259, A] : Εἴ τῳ τὶς τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἱκανὸς συμβουλεύειν, ἰδιωτεύων αὐτός. [Conf. gl. Hesych. : Δημοσιεύειν, τὸ δημοσίᾳ ὑπηρετεῖν ἐπὶ μισθῷ. Jo. Laur. De mag. reip. R. p. 274 : Διὰ τὸ τοὺς αὐτῆς οἰκήτορας (Europæ), καίπερ Ἕλληνας ἐκ τοῦ πλείονος ὄντας, τῇ τῶν Ἰταλῶν φθέγγεσθαι φωνῇ, καὶ μάλιστα τοὺς δημοσιεύοντας. L. D.] Suid. vero δημοσιεύω exp. δωρεὰν ἐργάζομαι, quoniam οἱ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ προῖκα ἐθεράπευον· afferens ex Aristoph. [Ach. 1030] : Ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω, addensque illi suæ expositioni hæc verba, quæ non satis emendata esse videntur, Οἷον οὐ κοινῇ ἐσπείσαμεν [ἐσπεισάμην recte est ap. schol. Ar. l. c.], ἀλλ' ἐμαυτῷ καὶ μόνῳ καὶ ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμί σοι. [Addit, pariterque Zonar. p. 503, construi c. accus.] Apud Philon. V. M. 1 : Ταῖς οὖν περικαλλεστάταις ἐὰν ἐπιτρέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, Turn. vertit Quæstum facere prostareque. [Sic Dionys. Ant. R. 1, 84 : Δημοσιευούσῃ τὴν τοῦ σώματος ὥραν, Forma corporis quæstum facientis. Pass. schol. Arist. l. c. : Φησὶν οὖν καὶ οὗτος ὅτι οὐ τῶν δημοσιευθέντων ἰατρῶν τυγχάνω, Publice conductorum. L. Dindorf.]

[Δημοσιομάστης, ὁ, nomen magistratus Spartani. Monum. Lac. ap. Bœckh. vol. 1, p. 663, n. 1364 : Σύνδικος καὶ δαμοσιομάστης. Verteris Inquisitor publicus.]

Δημόσιος, [α, ον et ὁ, ἡ. Nicet. Chon. Alex. Comn. 1, 1, p. 292, C : Δημοσίους συνεισφορᾶς. Moschop. p. 51, 11 ed. Titz. : Δημοσίου δίκης. L. D.], Publicus : cui opp. ἴδιος, et interdum ἰδιωτικός. Herodian. 1, [14] : Ὅθεν ὠλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ· 7, [9] : Χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἁρπαγῆς. Thuc. [1, 80 : Πλούτῳ ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ] πλοῦτος, Publicæ opes [conf. 1, 90; 2, 12; 6, 12, 16, 31]; ἀγὼν, Æschin. [C. Tim. init.], Publici et solennes ludi; ἀδικήματα, Hermog., Publica crimina. [Thuc. 2, 13 : Ἄφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι· 34 : Τὸ δ. σῆμα· 5, 50 : Νικῶντος τοῦ ἑαυτοῦ ζεύγους καὶ ἀνακηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίου. Eodemque modo sæpe Xenophon, cujus omitto locos. Aristoph. Eq. 1136 : Εἰ τούσδ' ἐπίτηδες, ὥσπερ δημοσίους, τρέφεις ἐν τῇ πυκνί. Schol. : Δημοσίους δὲ τοὺς λεγομένους φαρμακοὺς, οἵπερ καθαίρουσι τὰς πόλεις τῷ ἑαυτῶν φόνῳ, ἢ τοὺς δημοσίᾳ καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως τρεφομένους, κ. τ. λ. Polyb. 10, 17, 9 : Τοῖς δὲ χειροτέχναις κατὰ τὸ παρὸν εἶπε δίοτι δημόσιοι τῆς Ῥώμης εἰσι. Dionys. Ant. R. 8, 74 : Τῆς δ. γῆς· 2, 75 : Ἡρῶτος ἀνθρώπων ἱερὸν ἱδρύσατο πίστεως δημοσίας. || Δημόσιος πόλεμος, δημοσία παράταξις, Pugna aperta. V. Mauric. in Δημοπόλεμος cit. L. D.] || Interdum vero sine adjectione, sicut Lat. Publicum; ut : Εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι, προελθεῖν, In publicum prodire. [Lucian. De gymn. c. 34 : Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη μηδὲν δέον ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δ.] At, Ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, per adv., Publice alere. Cum gen. autem ἐκ δημοσίου, Publico sumtu. [Thucyd. 6, 31 : Τοῦ μὲν δημοσίου δραχμὴν τῆς ἡμέρας τῷ ναύτῃ ἑκάστῳ διδόντος καὶ ναῦς παρασχόντος ἑξήκοντα. Xen. Ages. 1, 18 : Οὐδὲ τὸ δημόσιον βλάψαντες. Thucyd. 6, 31 : Πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ. Et inf. : Τοῦ ἐκ δ. μισθοῦ. Xen. H. Gr. 5, 2, 10 : Τοὺς δὲ τὰ ἐκείνων πριαμένους ἐκ δ. τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Appian. Civ. 3, 22 : Τά τε ὠνήματα τῷ πατρὶ ἐκ τοῦ δ. γενόμενα ἐπιδεικνύς. Et alii multi. L. D.] Τὰ δημόσια πράττειν, Publica negotia administrare, Rempublicam. || Dicebant autem δημόσιον γίνεσθαι, quod Publicum fiebat, i. e. quod fisco dabatur, s. ærario. [Etiam aliis modis. V. supra.] Nam δημόσιον subst. interdum vocabatur ipsum Ærarium; ut, Εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sic, Ὀφείλων τῷ δημοσίῳ Dem. [immo Dinarch. p. 105, 11=77.] Ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα γράμματα, ex Eod. Bud. autem et Fiscum in Paud. δημόσιον [etiam masc. : Gloss. Basil. : Φίσκος, δημόσιος. Basilic. l. 22, tit. 1, c. 31 : Οὐκ ἀπὸ ἰσοτύπων ἢ ἰνδίκων, ἀλλ' ἐκ τῶν αὐθεντικῶν ὁ δημόσιος ἐνάγει. Cit. Ducang. Gl. p. 288] vocari scribit. [Herodot. 1, 14 : Οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου ἐστὶν ὁ θησαυρὸς, ἀλλὰ Κυψέλου· 6, 59 : Ὅστις τι Σπαρτιητέων τῷ βασιλεῖ ἢ τῷ δημοσίῳ ὤφειλε. || Τὰ δημόσια, Reditus publici. Aristoph. Vesp. 554 : Ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν. Polyb. 6, 57, 15 : Καὶ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις σπάνιόν ἐστιν εὑρεῖν ἀπεχόμενον ἀνδρα τῶν δημοσίων κ. τ. λ. Conf. Ducang. l. c. || Ἐκ δημοσίου, Auctoritate publica, Xen. Reip. Lac. 3, 4 : Ἐποίησε μὴ μόνον τοὺς ἐκ δ., ἀλλὰ καὶ τοὺς κηδομένους ἕκαστων ἐπιμελεῖσθαι, ὡς ..., Fecit ut non modo p. auct. constituti sed etiam qui (privatim) quorumque curam haberent, caverent.] || Sæpe ap. Eund., interdum et ap. Æschin. δημόσιον vocatur Respublica. [Dionys. A. R. 6, 9 : Γῆς ἐπιπροσθήσω κλῆρον ἐξ ἧς κέκτηται τὸ δημόσιον.] || Δημόσιον et pro Carcere e Thuc. affertur [5, 18 : Ἀποδόντων δὲ καὶ Ἀθηναῖοι ... τοὺς ἄνδρας ὅσοι εἰσὶ Λακεδαιμονίων ἐν τῷ δημοσίῳ τῶν Ἀθηναίων ἢ ἄλλοθί που, ὅσης Ἀθηναῖοι ἄρχουσιν, ἐν δημοσίῳ, iisdemque paullo post verbis. Hesych. : Δημόσιον, δεσμωτήριον.] Quinetiam δημόσιοι in Epigr. a nonnullis exp. itidem Præfecti carceris : verum ab aliis simpl. Ministri publici. [Herodot. 5, 121 : Τὰ χρήματα αὐτοῦ (Pisistrati) κηρυσσόμενα ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὠνέεσθαι. Aristoph. Lys. 436 : Δημόσιος ὢν κλαύσεται (ὁ τοξότης). Diodor. 13, 102 : Ὑπὸ τῶν δημοσίων ἐπὶ τὸν θάνατον ἄγεσθαι, ubi est var. δημίων. Ad q. l. v. Wessel. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 488 : Παρευθὺ τούτους δημοσίων κολάσεις φρικταὶ καὶ θάνατοι διεδέχοντο. Lex. rh. Bekk. An. p. 234, 15 : Δημόσιος, ὁ τῆς πόλεως δοῦλος κ. τ. λ. Et similiter Suid.] A Dem. autem δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα scribit Bud. afferens h. l. [p. 381] : Ἐν τοῖς κοινοῖς τοῖς ὑμετέροις γράμμασιν, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται. [Conf. 23, 20; 101, 14; 137, 9; 615, 13.] Vide et 257. [V. Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 611, 6, ubi δημόσιος ter est in monumentis Spartæ repertis, de scribis, ut videtur. Appian. Civ. 3, 14 : Ἀπογραψαμένων δὲ τῶν δημοσίων τὸ ῥῆμα, εὐθὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐς τὸν Ἀντώνιον ἐχώρει. || Hesych. v. Δημιάσι πύλαις : Ὁ δὲ Ἀντίπατρος τὸ γυναικεῖον μόριον δημόσιον ἔφη. || Balneum publicum. Jo. Malal. p. 192, 8 : Δημόσιον ὃ καλεῖται ὁ Ἵππος. Conf. p. 291, 21, etc. Alia plurima v. ap. Ducang. Gl. p. 288. Atque etiam ap. vett. δημόσια dicuntur Ædes publicæ. Polyb. 6, 13, 3 : Μεγίστης δαπάνης, ἣν οἱ τιμηταὶ ποιοῦσιν εἰς τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων κατὰ πενταετηρίδα· 17, 2 : Εἰς τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων. Et ib. 6. || Δημόσιον dici etiam Horreum publicum, it. Annonam militarem, probat Suicer. Thes. vol. 1, p. 848. || Locutio elliptica δημοσία s. δαμοσία, intellecto σκηνῇ, est ap. Xen. Hist. Gr. 4, 5, 8 : Ὡς δὲ συνέδραμον οὗτοι, τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν (Agesil.), οὐ γάρ πω ἠριστοποίηντο, ἐμφαγοῦσιν ὅ,τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην, αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς περὶ δαμοσίαν ὑφηγεῖτο ἀνάριστος, sec. conj. Mori, quum δαμασίαν sit in libris. 6, 4, 14 : Ἐπεὶ μέντοι ἀπέθανε Δείνων τε ὁ πολέμαρχος καὶ Σφοδρίας τῶν περὶ δαμοσίαν, ubi δημοσίαν libri, sicut Reip. Lac. 13, 7 : Οὓς δὲ δεῖ ἐπὶ τούτοις τετάχθαι, ὁ πρεσβύτατος τῶν περὶ δαμοσίαν συντάττει, in deterioribus est δημοσίαν. Horum ad exemplum ll.

Schneid. revocavit etiam H. Gr. 4, 7, 4 : Καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι, ἀρξαμένων αὐτῶν ἀποδημίας, πάντες ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα, ubi meliores ἀρξαμένων τῶν ἀποδημίας, unus suspectæ fidei ἀ. τῶν περὶ τῆς ἀποδημίας, quæ varietates mihi videntur ab ἀ. τῶν ἀπὸ δαμοσίας esse deflexæ. Intelligi autem σκηνὴ docet locus Reip. Lac. 15, 4 : Ὅπως δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς ἔξω σκηνοῖεν, σκηνὴν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδειξε. L. D. N. pl. adverbialiter Aristoph. Av. 396 : Δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν.] Δημοσιώτερος, Magis publicus. Synes. De insomn. : Ἡλίου γὰρ οὔτε θεσπεσιώτερον ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐδὲν, οὔτε δημοσιώτερον. [Δ. et δήμιος confusa notavi supra. Δ. et δῆμος Herodot. 1, 14, Diod. 14, 116.]

Δημοσιόω, Publico. Thuc. 3, [68] : Τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, Agrum publicatum mercede elocarunt. [Negligenter, ut videtur, Antiatt. Bekk. p. 90, 11 : Δημοσιεύειν, τὸ δημεύειν. Πλάτων Φαίδρῳ, Θουκυδίδης τρίτῳ. Hesych. et Etym. M. in Δημεύειν, idemque p. 316, 6 : Ἐδημοσίωσαν, δημόσιον ἐποίησαν, ῥητορική. Quibus locos duos addit Suidas, in quibus δημοσιωθῆναι est de publicatione bonorum : Ὁ Θευδέριχος ἐδημοσιώθη· Τὰ πράγματα αὐτῶν, ὡς ἀτέκνων, ἐδημοσιώθη. Sæpe hac signif. utitur Dio Cass., ut notatum in ind. De eod. gramm. Bekk. An. p. 133, 32 : Δημοσιῶ ἀντὶ τοῦ ἀπέκτεινεν αἰτιατικῆ. Δίωνος τριακοστῷ πρώτῳ βιβλίῳ, Κἀνταῦθα ἀπογνοὺς μηδέν οἱ τὸν θεὸν ἐπαρκέσειν, Νικομήδην ἐδημοσίωσεν. || Sensu paullo diverso Dionys. Ant. R. 8, 74 : Ἐπεὶ νῦν γ' ἀχθονται κατ' ἀμφότερα (plebes) καὶ ὅτι αὐτοὶ τῶν δημοσίων οὐδὲν ἀπολαύουσι κτημάτων καὶ ὅτι ἐξ ἡμῶν τινες οὐ δικαίως αὐτὰ καρποῦνται. Ἐὰν δὲ δημοσιωθέντα ἴδωσι καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶν προσόδους εἰς τὰ κοινὰ καὶ ἀναγκαῖα δαπανωμένας, οὐδὲν ὑπολήψονται σφίσι διαφέρειν τῆς γῆς ἢ τῶν ἐξ αὐτῆς καρπῶν μετέχειν, Publica facta.] || Divulgo. Plut. [Mor. p. 507, F] : Τὸ γὰρ ἀπόῤῥητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον. [Plato Sophist. p. 232, D : Τά γε μὴν περὶ πασῶν ... δεδημοσιωμένα που καταβέβληται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν.]

[Δημοσίωμα, τὸ, Publica, Vulgaria. V. Δήμωμα.]

Δημοσιώνης, ὁ, Plebeius, Vilis, quasi e populari fæce emtus : εὐτελὴς, ut exp. Suid. in h. l. : Οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον, οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώνης, παρεθεωρεῖτο. [Δημοσιώνης, Publicanus, Gl. Wessel. ad Diod. vol. 2, p. 531, 56 : « Vulgo quidem Lexicographi δημοσιώνην Vilem interpretantur, a Suida decepti. Verba, quæ is exscripsit, Publicanum designant ». Sunt autem, quod fugit Wess., Diodori p. 607, 100. Ceterum idem Diod. præter l. supra cit., ubi est : Ὑπὸ τῶν δημοσιωνῶν διαρπαγέντες, sæpius eosdem memorat p. 610, it. Strabo 4, p. 205; 12, p. 562; 14, p. 642, Memno Phot. cod. 224, p. 232, 41, mox vocans τελώνας.]

[Δημοσιωνία, ἡ, Locatio redituum publicorum. Memno Photii cod. 224, p. 232, 38 : Δημοσιωνίας τῶν Ῥωμαίων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι καθιστώντων ... 233, 3 : Διαπρεσβεύσασθαι πρὸς τὴν σύγκλητον, ὥστε τῆς δημοσιωνίας ἀπολυθῆναι.]

Δημοσιώνιον, τὸ, exp. Publicus proventus. Plut. [Mor. p. 820, C] : Ὁ τὸ ταμιεῖον φυλαξάμενος καὶ τὸ δημοσιώνιον. [Publica, quæ redimuntur vertit Wessel. ad Diod. vol. 2, p. 531, 56.]

Δημοσίως, Publice. [Strab. 12, p. 562, ubi legebatur δημοσίως ἀεὶ, sec. al. autem δημοσίων, δημοσιῶναι reposuit Coraes. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 481, B : Θριαμβεύσας αὐτὸν δ. Apollon. De adv. Bekk. An. p. 561, 11 : Δ. τις ἀπήχθη. L. Dind.]

Δημόσσους, contr. pro Δημοσσόος, Hesychio ὁ τὸν δῆμον σώζων, vel ὁ δημοδίωκτος, a σόω.

[Δημοστράτη, ἡ, Demostrate, n. pr. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 518; 534, n. 936. L. D.]

[Δημόστρατος, ὁ, Demostratus, n. pr. viri Aristoph. Lys. 391; Diod. 14, 90, 99; Athen. 5, p. 216, D; Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, 19; 306, 13; Xen. H. Gr. 6, 3, 2; Plut. Alc. c. 18, Nic. c. 12, Ages. c. 15. L. Dindorf.]

Δημοστροφέω, In populo versor. [Hesych. : Δημοστροφεῖν, ἐν δήμῳ ἀναστρέφειν.]

[Δημοσφραγῖδα legitur Etym. M. p. 364, 43, sed ap. Suid. in Ἐπιστάτης, δημοσίαν σφραγῖδα.]

Δημοτελέω, Publicis expensis facio, Publico nomine facio; ἱερεῖον τέλειον, Dem., Publicum sacrificium perficere. [P. 531, 24 : Ὁ τοῦ Διὸς σήμαιν' ἐν Δωδώνῃ Διονύσῳ δημοτελεῖ ἱερεῖον τέλειον καὶ κρατῆρα κεράσαι ... Corrigit Buttm. : Σημαίνει ... δημοτελῆ ἱερὰ τελεῖν.]

Δημοτελὴς, ὁ, ἡ, Publicis expensis factus, Publicus, Bud. ut θυσία, Plut. Numa [c. 2], Sacrificium publicum. [Herod. 6, 57 : Ἦν θυσίην τις δ. ποιέηται. Plato Legg. 11, p. 935, B : Ἔν τισι δημοτελέσι θυσίαις. Memno ap. Phot. cod. 224, p. 222, 34 : Ἔθυε μὲν γὰρ δημοτελῆ θυσίαν ὁ τύραννος. Alia Wessel. ad l. Herod., Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 77, E. Schæf. Hesych. : Δημοτελῆ ἱερά· καὶ δημοτελῆ μὲν, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἡ πόλις, δημοτικὰ δὲ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι (δημόται Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 28). Et similiter Suid. Ps.-Demosth. p. 1374, 1 : Ἔξεστιν αὐτῇ ἐλθεῖν εἰς οὐδὲν τῶν ἱερῶν τῶν δημοτελῶν, et ib. 4. Conf. inscr. editam in *Bullettino dell' instit. di corrisp. archeol. per l'a.* 1830, p. 218. L. D.] Ἑορταὶ, Chrys. De sacerd. [Thucyd. 2, 15 : Τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Dionys. Art. rh. c. 2 : Ὁ γάμος ἔοικε ... δημοτελεῖ ἑορτῇ τῆς πόλεως. Conf. id. Ant. R. 2, 75; 7, 11. Δ. πανηγύρεις ap. Polluc. 1, 34, δ. πομπὴ ap. Lucian. Amor. c. 39. L. D.] Κρίσις, Aristid. [Δημοτελεῖς σοφιστὰς memorat et cum πανδήμοις componit Pollux 4, 43. Idemque ib. 31, πανδήμους λόγους et δημοτελεῖς λόγους ut synonyma. L. D. Peyron Papyr. gr. 1, p. 40, 16 : Ἔτι δὲ καὶ ἐν ταῖς γινομέναις δημοτελέσιν, ἐνθέσμοις καὶ ἐπωνύμαις ἡμέραις, Festis diebus publicis, legitimis atque ep. Phintys ap. Stob. Flor. p. 445, 13 : Τὰς δὲ ἐξόδους ἐκ τᾶς οἰκίας ποιεῖσθαι τὰς γυναῖκας τὰς δαμοτελέας θυηπολούσας τῷ ἀρχαγέτᾳ θεῷ τᾶς πόλιος. Hase.]

[Δημοτέλης, ους, ὁ, Demoteles, n. pr. viri Thucyd. 4, 25; Xen. H. Gr. 7, 1, 32; Athen. 1, p. 14, E; Eust. Od. p. 1601, 52. Conf. Δημομέλης. L. Dind.]

[Δημοτελῶς, Publice, παντὶ τῷ δήμῳ, Suid., Zonar. p. 504; Bachm. An. vol. 1, p. 193, 13. L. Dind.]

Δημότεροι, Plebeii, Populares. Apoll. Rh. [1, 738] : Δημότεραι γυναῖκες. [3, 606 : Καί ῥ' ὁ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισι χωόμενος, Civibus. Ubi liber unus δημογέρουσι. || Publicus. Anth. Pal. 9, 693 : Ἐδείματο, οὔτε πόληος, οὔτε τι δημοτέροις χρήμασιν, ἀλλ' ἰδίοις. Comparativum a positivo δῆμος, adjective dicto, dicit Steph. Byz. in Δῆμος.]

Δημοτερπὴς, ὁ, ἡ, Populo jucundus, Populum delectans. [Plat. Min. p. 321, A : Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία. Dionys. A. rhet. 1, 8 : Ἐπιδεικτικώτερον δὲ τὸ προειρημένον καὶ δημοτερπέστερον.]

[Δημοτεύω, Sum de factione Circensi. Theophyl. Sim. 8, 7, p. 206, A : Τετάρτῃ δὲ ἡμέρᾳ καὶ τοὺς δημάρχους ὁ αὐτοκράτωρ εἰσκαλεσάμενος πρὸς τὰ βασίλεια, οὓς διοικητὰς τῶν δήμων εἴωθεν τὸ πλῆθος ἀποκαλεῖν, ... ἐπυνθάνετο τῶν δημοτευόντων ἐπὶ λεπτοῦ τὸν ἀριθμόν. Ap. Theophan. an. 32 Justin. : Ὁ βασιλεὺς ἐδημότευσε πολλοὺς καὶ ἔπεμψεν εἰς μακρὸν τεῖχος, interpr. Ducang. Gloss. p. 288, E factiosis exercitum conscripsit.] Δημοτεύομαι, Popularis sum, Municeps sum, μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον, Hesych. Item, τοῦδέ τινος δήμου κοινωνῶ καὶ χρηματίζω ἀπ' αὐτοῦ, ut Suid. [Zon. p. 503] exp., citans e Dem. [p. 1314; conf. Pollux 3, 51 et 54] : Δημοτευόμενος μετὰ τῶν δημοτῶν. [Id. Dem. p. 1315 : Ἀλλ' ἁπλῶς, ἐν οἷς ὁ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς, ὁ ἐμὸς, ὁ πατὴρ, ἐνταῦθα καὶ αὐτὸς φαίνομαι δημοτευόμενος· et 1092 : Ἡμᾶς ἀντεγράψατο Ὀτρυνεὺς εἶναι, ἐν Ἐλευσινίοις δημοτευόμενος. Seager. Lysias p. 166 : Εἰπόντος δὲ τούτου ὅτι Πλαταιεὺς εἴη, ἠρόμην ὁπόθεν δημοτεύοιτο. Et paullo post : Ἐπυνθανόμην εἴ τινα γιγνώσκοιεν Δεκελειόθεν δημοτευόμενον Ἡγνλέωνα. Steph. Byz. v. Δῆμος : Δημοτεύομαι ἀντὶ τοῦ οἰκῶ. Gramm. Bekk. An. p. 186, 2 : Δημοτεύεσθαι τὸ ἐγγράφεσθαι εἰς ἕνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ δημοτεύεσθαι ἐκαλεῖτο. Pollux 9, 9.]

[Δημοτιρίου (i. e. δημοτηρίου) δρόμου, Viæ publicæ, legitur in Sigillo Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 945, B, sed scrib. videtur ut quinto post versu δημοτικοῦ δρόμου. L. Dindorf.]

Δημότης, ὁ, Homo plebeius, Popularis. [Eur. Ion. 625 : Δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον ἢ τύραννος ὤν. Herodot. 2, 172 : Ἅτε δὴ δημότην τὸ πρὶν

ἐόντα καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέος. Ib. : Εἰ γὰρ πρότερον εἶναι δημότης, ἀλλ' ἐν τῷ παρεόντι εἶναι αὐτῶν βασιλεύς· 5, 11 : Οἷά τε οὐ τύραννος δημότης τε ἐών. Soph. Aj. 1071 : Ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν, Hominem de plebe nolle principibus obedire. Id. Antig. 690 : Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ. Adjective sic etiam Aristoph. Pac. 921 : Τὸν δημότην καὶ τὸν γεωργικὸν λεών. Dionys. Ant. R. 5, 2 : Τὸν ὁ. καὶ ταπεινὸν ὄχλον. Sæpe sic in plur. δημόται est Populus. Eur. Alc. 1057 : Διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν ... καὶ τῆς θανούσης· El. 643 : Ψόγον τρέμουσα δημοτῶν ἐλείπετο· Iph. A. 340 : Καὶ θύρας ἔχων ἀκλήστους τῷ θέλοντι δημοτῶν· fr. Erechth. ap. Stob. vol. 1, p. 90 ed. Gaisf. : Ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον, αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν, ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται, χρηστῶν πενήτων ἦν τις αἰσχύνῃ τέκνα. Polyb. 28, 29, 9 : Τῶν δὲ δημοτῶν ἡ πληθὺς κατακεκοίμητο. Dionys. Ant. R. 10, 24 : Ἥκειν εἰς τοὺς δημότας, λόγον ὑφέξοντας, quod cap. initio dixerat ἐκάλουν τοὺς ὑπάτους ἐπὶ τὸν δῆμον, ὡς τῶν πεπραγμένων λόγον ὑφέξοντας. L. D.] Xen. [Reip. Ath. 1, 4] : Οἱ μὲν γὰρ πένητες, καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους. [Idem Comment. 1, 2, 58 : Ὡς ὁ ποιητὴς ἐπαινοίη παίεσθαι τοὺς δημότας καὶ πένητας. Conf. Cyrop. 2, 3, 7, et 15; 8, 3, 5. Solum Atticorum Xenophontem hac signif. vocabulo δημότης usum dicit Zonar. p. 494. Quod fort. ne de prosæ quidem scriptoribus verum. Eust. Il. p. 901, 10 : Καὶ Ἴωνες δὲ δημότας φασὶ τοὺς δημοτικούς. Aret. Tard. morb. 1, 2, p. 129=116 : Ἔασι δὲ καὶ τοῖσι δημότῃσι πολλοὶ τῆς ἐγχαράξιος οἱ τρόποι.] || Municeps, Tribulis. Isocr. Panath. [p. 263, A] : Τοὺς προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Dem. [p. 314, 3] : Ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης. Aristophan. Nub. [210] : Καὶ ποῦ Κικυννεῖς εἰσὶν οἱ ἐμοὶ δημόται; Mei tribules? [Conf. id. Lys. 985, Pl. 254, 322. Soph. OEd. C. 78 : Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις. Eur. Suppl. 895 : Ὅθεν βαρὺς μάλιστ' ἂν εἴη δ. τε καὶ ξένος. Pind. Nem. 7, 65 : Ἔν τε δαμόταις ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν. Plato Theag. p. 121, D : Τῶν ἡλικιωτῶν τινες αὐτοῦ καὶ δημοτῶν. Et alias. Dionys. Ant. R. 5, 2 : Τὰς θυσίας τάς τε κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, ἃς ἐποιοῦντο κοινῇ συνιόντες οἱ δημόται καὶ οἱ φυλέται. Aret. Tard. pass. 1, 5 : Μελαγχολικὸν δοκέειν τοῖσι δημότῃσιν. || Homo privatus. Appian. fr. vol. 1, p. 41 : Οἱ Ῥωμαίων στρατηγοὶ Κορνήλιος καὶ Κορβίνιος καὶ Δέκιος δημότης. || Ap. Byzantinos, de factionibus Circi. Jo. Malal. p. 397, 13 : Τῶν τοῦ Βενέτου μέρους δημοτῶν. L. Dindorf.]

Δημοτικὸς, ἡ, ὸν, Plebeius, Popularis. Xen. [Dem. p. 581] Contra Mid. : Καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. [Aristoph. Av. 1584 : Ὄρνιθές τινες ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις ἔδοξαν ἀδικεῖν. Xen. Reip. Ath. 1, 4 : Τοῖς πονηροῖς καὶ πένησι καὶ δημοτικοῖς. Et ib. 6 et 15. Cyrop. 2, 3, 6 : Ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ, In certamine inter plebeios. Aristot. Pol. 4, 14 : Συμφέρει δὲ κἂν ὑπερβάλλωσι πολὺ κατὰ τὸ πλῆθος οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πᾶσι διδόναι μισθὸν ... ἢ ἀποκληροῦν τοὺς πλέους. Et ib. paullo ante. Hinc ib. 2, 7 : Τοῦτο δὲ λυθὲν καὶ περὶ Λευκάδα δημοτικὴν ἐποίησε λίαν τὴν πολιτείαν, Nimis plebeiam. 4, 15 : Τούτων δ' αἱ μὲν δύο καταστάσεις δημοτικαὶ, τὸ πάντας ἐκ πάντων αἱρέσει ἢ κλήρῳ γίνεσθαι. Diodor. 15, 40 : Ὁ δ. ὄχλος. Polyb. 25, 8, 1 : Νέος καὶ ταπεινὸς καὶ δημοτικῆς ἀγωγῆς τετευχώς. Dionys. Ant. R. 8, 74 : Πολλὴν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' οἴσει παρρησίαν πρὸς τοὺς δημοτικούς. Hac signif. apud Eust. Il. p. 11, 35 : Δημοτικοὶ στίχοι, iidem qui πολιτικοὶ, Versus plebeii. L. D.] || Popularis status amans, s. Ad popularem statum conferens, de re aliqua intellectum. Isocr. De pace [et p. 354, C] : Δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοί· Æschin. C. Ctes. [p. 83] : Τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διηρθμημένους ἦκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα· τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. Aristoph. [Nub. 205] : Τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον, [Id. Eccl. 631 : Δημοτική γ' ἡ γνώμη. Thucyd. 6, 28 : Ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. Xen. H. Gr. 2, 3, 39 : Καὶ πλουσίου καὶ οὐδὲν πώποτε δημοτικὸν οὔτε αὐτοῦ οὔτε τοῦ πατρὸς πράξαντος. Aristot. Pol. 5, 9 : Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα δεῖ μὴ λανθάνειν, ὃ νῦν λανθάνει τὰς παρεκβεβηκυίας πολιτείας, τὸ μέσον· πολλὰ γὰρ τῶν δοκούντων δημοτικῶν λύει τὰς δημοκρατίας καὶ τῶν ὀλιγαρχικῶν τὰς ὀλιγαρχίας. Et ib. infra : Νόμοι δημοτικοί. Plato Reip. 6, p. 500, D : Σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς.] || Popularis, h. e. Popularium amans, Plebicola. Xen. [Comment. 1, 2, 60] : Δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. [Conf. ib. inferius, et Reip. Ath. 2, 19, H. Gr. 2, 3, 49. Plut. Oth. c. 1 : Ἐν δὲ συγκλήτῳ πολλὰ δημοτικὰ καὶ φιλάνθρωπα διαλεχθείς. Plato Reip. 9, p. 572, C : Τὸν τοίνυν δημοτικὸν ἀναμνήσθητι οἷον ἔφαμεν εἶναι. Et ib. D : Δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονὼς, etc. Polyb. 10, 26, 1 : Βουλόμενος αὐτὸν ἴσον τοῖς πολλοῖς καὶ πρᾷόν τινα καὶ δημοτικὸν ὑπογράφειν.] Plut. Oth. [c. 6 : Οὔτε φωνὴν οὔτε] σχῆμα δημοτικός. Et superl. δημοτικώτατος, Æschin., ut et δημοτικώτερος compar. ap. Philon. [et Steph. Byz., it. Demosth. p. 754, 16 : Οὔτε δημοτικώτερον δήπου τὰ τῶν πολλῶν ἀδικήμαθ' ὁρᾶν ἢ τὰ τῶν ὀλίγων. Polyb. 10, 26, 2 : Ὅσῳ δὲ τὴν ἐσθῆτα δημοτικωτέραν περιετίθετο, τοσούτῳ τὴν ἐξουσίαν ἐλάμβανε μείζω καὶ μοναρχικωτέραν. Lucian. Ep. Sat. c. 22 : Ἐς τὸ δημοτικώτερον.] Neutr. τὸ δημοτικὸν, Popularitas; ut τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ, Popularitas ejus, Populare ejus ingenium. Et τοῦ δημοτικοῦ ἐξίστατο, Plut. Rom. [c. 26. || Publicus, i. q. δημόσιος. Dionys. Ant. R. 7, 63 : Τοὺς ἑαυτοῦ κόλακας ... ἐκ τῶν δημοτικῶν εὐηργέτει χρημάτων. || Paganus ap. Hesych. in Δημοτελῆ ἱερὰ ponentem δημοτικὰ ἱερὰ, ut diversa a δημοτελέσι, dicentemque δημοτελῆ esse Quibus civitas, δημοτικὰ, Quibus οἱ δῆμοι (s. δημόται, ut est in Lex. rh. Bekk. An. p. 240, 30, ubi eadem) sumptus præbeant. Similiter Suidas. Demosth. p. 1074, 20 : Ἐάν τις ἐλάαν Ἀθήνησιν ἐξορύττῃ (verba sunt legis), ἐὰν μὴ εἰς ἱερὸν Ἀθηναίων δημόσιον ἢ δημοτικόν. Athen. 5, p. 185, C : Τά τε φυλετικὰ δεῖπνα καὶ τὰ δημοτικά. || De factionibus Circi Cpolitani. Theoph. Sim. 8, 10, p. 211, A : Γίνεται τοίνυν τοῖς δημοτικοῖς περὶ τῆς στάσεως ἅμιλλα. Jo. Malal. p. 389, 19 : Εἰρήνευσαν τὰ δημοτικά. || Τὸ δημοτικὸν alio sensu, Populus, Plebs, Sozom. H. E. 4, 7 : Πολλοὺς τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ δημοτικοῦ ἀνεῖλε. L. D. Diod. Exc. vol. 2, p. 538, 99 : Στασιάσαντος τοῦ δημοτικοῦ πρὸς τὴν σύγκλητον. Τὰ δημοτικὰ, Res civitatis, ap. Alciphr. Ep. 1, 4 : Ὅσον ἡ θάλαττα τῆς γῆς διαλλάττει, τοσοῦτον καὶ οἱ ταύτης ἡμεῖς ἐργάται τῶν κατὰ πόλεις ἢ κώμας οἰκούντων διαφέρομεν. Οἱ μὲν γὰρ ἢ μένοντες εἴσω πυλῶν τὰ δημοτικὰ διαπράττουσιν ἢ γεωργία προσανέχοντες κ.τ.ἑ.]

Δημοτικῶς, Populariter [Gl.], More popularium s. plebeiorum, exp. etiam Humaniter, quoniam οἱ ἐντελεῖς sunt minus comes et affabiles. [Demosth. p. 707, 23 : Οὐδὲν γὰρ ὠμὸν οὐδὲ βίαιον οὐδ' ὀλιγαρχικὸν προστάττουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον πάντα φιλανθρώπως καὶ δημοτικῶς φράζουσι πράττειν· 719, 8 : Οὐκ ἐᾷ νόμον ἀλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τιθέναι κατὰ τῶν πολιτῶν πάντων, καλῶς καὶ δ. λέγων· 1308, 14 : Ἔδοξεν ἐκεῖνος καλῶς καὶ δ. νομοθετῆσαι. Aristot. Pol. 5, 8 : Χρῆσθαι ἀλλήλοις δ. Ib. 9 : Ὄφελος γὰρ οὐθὲν τῶν ὠφελιμωτάτων νόμων, εἰ μὴ ἔσονται εἰθισμένοι καὶ πεπαιδευμένοι ἐν τῇ πολιτείᾳ, εἰ μὲν οἱ νόμοι δημοτικοὶ, δ., εἰ δ' ὀλιγαρχικοὶ, ὀλιγαρχικῶς. Diod. 5, 60 : Πολιτευόμενος δ. Exc. p. 558, 13 : Διὰ τὸ δοκεῖν αὐτοὺς πλεονεκτικῶς, ἀλλ' οὐ δ. οὐδ' ἴσως ἄρχειν. Comp. Plut. Demetr. c. 42 : Δόξαντος δὲ αὐτοῦ δημοτικώτερον ἐξελαύνειν, καὶ πρὸς ἔντευξιν ἔχειν οὐκ ἀηδῶς. Signif. minus honesta Lucian. Neron. c. 9 : Ὑπεραίροντος τὸ φθέγμα καὶ δ. ἐρίζοντος, Hominis plebeii in modum contendentis.]

[Δημότις, ιδος, ἡ, Popularis. Aristoph. Lys. 333 : Ταῖσιν ἐμαῖς δημότισιν καομέναις φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. Theocr. 28, 22 : Ὡς εὐάλακατος Θευγενὶς ἐν δαμάτισιν πέλῃ. || Plebeia. Polyb. 23, 18, 7 : Δ. ὑπάρχουσα βασίλισσα ἐγεγόνει. Dio Cass. 62, 15 : Οὐχ ὅπως δημότιδες, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ εὐγενέσταται καὶ κόραι καὶ γυναῖκες.]

[Δημοτίων, ωνος, ὁ, Demotio, ganeo ap. Timoclem Athen. 6, p. 243, B, C; archon Att. Ol. 77, 3, Diod. 11, 60. Atheniensis alius Xen. H. Gr. 7, 4, 4. L. Dind.]

[Δημοτυνδάρεως, ω, ὁ, nomen fabulæ Polyzeli, veteris comœdiæ poetæ, ap. Suid. v. Πολύζηλος, Erotian. Gloss. p. 130. L. Dind.]

[Δημουργὸς, vox nihili, ap. Eust. Od. p. 1824, 58 : Οἱ δημιουργοὶ ἔασι, τουτέστι δημουργοὶ κατὰ κρᾶσιν. Leg. δημιοεργοὶ ... δημιουργοί. L. Dindorf.]

[Δημοῦχος, ὁ.] Δαμοῦχος, Dor. pro Δημοῦχος: δαμοῦχοι s. δημ., Hesychio οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες. [Soph. OEd. C. 458 : Προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς (Furiis, quibus sacer erat locus). Ib. 1086 : Γᾶς τᾶσδε δαμούχοις· 1348 : Τῆσδε δημοῦχος χθονὸς ... Θησεύς. Diod. 4, 29 : Τῶν δὲ πεντήκοντα παίδων (Herculis et Thespiadum) δύο μὲν κατέμειναν ἐν ταῖς Θήβαις, ὧν τοὺς ἀπογόνους φασὶ μέχρι τοῦ νῦν τιμᾶσθαι, ἑπτὰ δ' ἐν Θεσπιαῖς, οὓς ὀνομάζουσι δημούχους, ὧν καὶ τοὺς ἀπογόνους ἡγήσασθαί φασι τῆς πόλεως μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν. Hesych. post verba supra cit.: Ἦσαν δὲ καὶ κατά τινας πόλεις ἀρχαὶ ἀποδεδειγμέναι δημούχων.]

[Δημοῦχος, ὁ, Demuchus, Trojanus, f. Philetoris, Hom. Il. Υ, 457. L. Dindorf.]

[Δημοφάγος, ὁ, q. d. Populi devorator, Qui populi bona absumit, epith. tyranni ap. Theognid. 1181.]

[Δημοφανὴς, ὁ, ἡ, Populo conspicuus, Publicus. Philo vol. 2, p. 169 : Τῷ δὲ μηνὶ τούτῳ περὶ ιδ' ἡμέραν μέλλοντος τοῦ σεληνιακοῦ κύκλου γίνεσθαι πλησιφαοῦς ἄγεται τὰ διαβατήρια, δημοφανὴς ἑορτὴ, τὸ Χαλδαϊστὶ λεγόμενον πάσχα. Quem l. afferens Chron. Pasch. p. 3, 13 exhibet δημοφαὴς, id quod repetendum videtur a proximo πλησιφαοῦς. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 36, 21 : Δημοφανὲς πρᾶγμα τὸ πᾶσι φανερόν. V. Δαμοφανὴς, Δηλοφανής.]

[Δημοφάνης, ους, ὁ, Demophanes, Megalopolitanus, Polyb. 10, 25, 2. Memorat et Suidas.]

[Δημόφαντος, ὁ, ἡ.] Δημόφαντον, τὸ, Hesychio δημόσιον, Publicum.

[Δημόφαντος, ὁ, Demophantus, Achæus ap. Pausan. 8, 49, 7; Athen. ap. Demosth. p. 505, 27, Andocid. p. 13, Lycurg. p. 165. L. Dindorf.]

[Δημοφθόρος, ὁ, ἡ, Populum corrumpens. Callistr. Stat. 14 : Τοῖς ἐξ Ἐρινύων δείμασι δημοφθόροις ἠγρίωτο.]

[Δημόφιλος, ὁ, Demophilus, Thespiensis Herodot. 7, 222; Athen. ap. Demosth. p. 1031, 9, Plut. Phoc. c. 38, Diod. 15, 22. F. Ephori histor. ap. Athen. 6, p. 232, D. Alius ap. eund. 15, p. 696, A. Siculus ap. Diod. 19, 104.]

[Δημοφόων, ωντος, et contr. Δημοφῶν, ῶντος, ὁ, Demophon, f. Metaniræ, Hom. H. Cer. 234, 248, et fort. Callim. ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 10, 8, s. Georg. Choerob. Bekk. An. p. 1361, b, Apollod. 1, 5, 1, 4, ubi est var. Δηιφ. F. Thesei, ap. Eurip. Heraclid., Diodor. 4, 62, Plut. Sol. c. 26, Paus. 1, 28, 8; 10, 25, 7, 8. Athen. necessarius Demosth., memoratus ab eo p. 814, 13; 840, 10. Alius ap. Diod. 15, 26, et rursus alius 17, 98, Arrian. Exp. 7, 26. Pisæ tyrannus, Pausan. 10, 16, 5. Berenicensis quidam in inscr. ap. Letronn. *Rech. pour servir à l'hist. de l'Ég.* p. 480 bis. Poeta ap. Athen. 11, p. 482, D, Sophoclis amasius ap. eund. 13, p. 582, E, F. Grammat. ap. schol. Nicand. Alex. 376, Etym. M. p. 283, 42. L. D.]

[Δημοφώντειος, adj. a Δημοφῶν memorat Etym. M. p. 226, 55.]

[Δημοφωντίδαι, οἱ, Demophontidæ, Plut. Mor. p. 643, A.]

[Δημοχαρὴς, ὁ, ἡ, Plebicola, Gl. Paul. Alex. Apotelesm. l. 4, et quem Lobeck. ad Phryn. p. 486 indicavit, Niceph. Greg. 9, 2, p. 243, E : Λόγους τε δημοχαρεῖς παρρησίᾳ λαλῆσαι.]

[Δημοχάρης, ους, ὁ, Demochares, n. pr. viri, cujus exx. sunt ap. Demosth. p. 818, 836, 837; 1145, 21; 1147, 11; 1148; 1331, 7, Polyb. 12, 13, 4. Alia ap. Athen. 6, p. 234, F, Boeckh. C. I. vol. 1, p. 314, 4, Plut. Demetr. c. 24. L. Dindorf.]

[Δημόχαρις, ιδος, ὁ, Democharis, n. poetæ, Anth. Plan. 4, 310. L. Dindorf.]

Δημοχαριστὴς, ὁ, Qui populo lubenter gratificatur. Eur. Hec. [143] : Ὁ ποικιλόφρων, κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, Λαερτιάδης. [Pollux 4, 37.]

[Δημοχαριστικῶς, Accommodate ad capiendum populum. Schol. Ven. Hom. Il. B, 350, Eust. p. 232 fin., ab Seager. cit.]

[Δημόω, Publico. Etym. M. p. 316, 4, Suid. Zon. p. 616 : Ἐδημώθη, ἐν τῷ δήμῳ διεδόθη, δῆλος πᾶσιν ἐγένετο. Οὕτω Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν ἑπτακαιδεκάτῳ· Καί τις λόγος περὶ αὐτῶν τοιόσδε ἐδημώθη. L. D.] Δημόομαι, i. q. δημοκοπέομαι, Suid. [immo dicit Δημοῦσθαι, δημοκοπεῖν, additque καὶ ἀντιπαίζειν (ἀντὶ τοῦ π. Kust.). In qua gl. per errorem illatum videtur verbum δημοκοπεῖν, pariterque ap. Zon. p. 503 : Δημοκοπεῖν ἀντὶ τοῦ παίζειν. Δημοῦσθαι, παίζειν. Οὕτω Πλάτων] : εὐφραίνομαι, εὐθυμοῦμαι δημοσίᾳ, παίζω, θωπεύω [Lætor publice, Jocor, Adulor], Hesych. [Pind. Isthm. 7, 8 : Παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον. Plato Theæt. p. 161, E : Ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; unde Timæus p. 78, Mœris p. 129, Thomas p. 208, Eust. Il. p. 901, 12.]

[Δημυλας, ὁ, Demylas, n. pr. viri, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 373, 14, 19; 391, 11; p. 572, n. 1098. Accentus videtur in ultima collocandus esse. L. D.]

[Δημύλος, ὁ, Demylus, Carystius, ap. Pausan. 6, 10, 1. Alii ap. Athen. 8, p. 345, C; 9, 377, F, Plut. Mor. p. 1051, D. Idem fort. quem Cramer. ex Theogn. Can. 330 affert Δείμυλος. L. Dind.]

[Δημὼ, οῦς, ἡ, Demo, n. pr. mulieris, Anth. Pal. 5, 115, 160, 172, 173; 6, 174; 12, 173. Scorti ap. Plut. Demetr. c. 24, 27, Athen. 13, p. 578, A, B; Sibyllæ Cumanæ ap. Pausan. 10, 12, 8; f. Celei Hom. H. Cer. 109; grammaticæ ap. schol. Hom. Il. B, 205, E, 722. Confusum c. Δηὼ v. in illo. L. Dind.]

Δημώδης, ὁ, ἡ, Plebeius, Popularis. Herodian. 1, [15] : Πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν· [1, 4] : Πᾶν τε τὸ παρὸν στρατιωτικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος. Longin. [c. 40, 2] : Κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι. [Plato Legg. 4, p. 710, A : Σωφροσύνην ... τὴν δημώδη· Phæd. p. 61, A : Τὴν δημώδη μουσικήν. Diod. 3, 3 : Διττῶν γὰρ Αἰγυπτίοις ὄντων γραμμάτων, τὰ μὲν δημώδη προσαγορευόμενα πάντας μανθάνειν. L. D. Etym. M. p. 175, 7 : Εἰ δεῖ τὸ δημῶδες εἰπεῖν ῥῆμα. Hemst. Iambl. V. Pyth. c. 23, 88 : Οὐ τῇ κοινῇ καὶ δημώδει καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν εἰωθυίᾳ λέξει. || Vulgaris, Pervulgatus. Plutarch. Pericl. c. 30 : Τοῖς περιβοήτοις καὶ δημώδεσι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχαρνέων στιχιδίοις. Ælian. V. H. 3, 3 : Ταῦτα μὲν οὖν δημώδη καὶ ἐς πολλοὺς ἐκπεφοίτηκεν· 45 : Ὁ μὲν πρῶτος λόγος δημώδης, ὁ δὲ οὐκ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε. In schol. Hom. sæpe memorantur recensiones δημώδεις: v. Wolf. Prol. p. 181, cui add. sch. Vict. ad Ω, 7. De muliere corpus vulgante, Anth. Pal. 7, 345, ab Hemst. cit. : Οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης.] || Παιδιώδης [Ludibundus], Hesych. [Compar. δημωδέστερος v. in Δημονέστερος.]

[Δημωδῶς, Populariter. Orig. C. Cels. 2, p. 434.]

Δημώματα, Hesychio [et Zon. p. 502] παίγνια [Ludicra]. Δαμώματα, Eid. κοινώματα, δημοσιώματα. Schol. Aristoph. Pac. [798], Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν, exp. τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα, Vulgaria carmina, s. Publice cani solita. [Idem docet Ar. uti hic verbis Stesichori.]

[Δήμων, ωνος, ὁ, Demo, n. pr. viri ap. Æschin. F. L. p. 17, Demosth. p. 816, ult., 840, 10; 881, 27, Athen. 3, p. 96, D, Suid. ll. in ind. scriptt. ap. Kust. citt., Etym. M. p. 768, 1, schol. Vict. Hom. Il. II, 233.]

[Δημωνακτίδης, ου, ὁ, Demonactides, n. pr. viri, restituebat Meinekius Batoni Athen. 14, p. 682, C, ubi τὶς ἡμῶν ἀκτίδης libri, unde Σημωνακτίδης Porsonus. L. Dindorf.]

[Δημῶναξ, ακτος, ὁ, Demonax, n. viri Mantinensis, ap. Herodot. 4, 161, Diodor. Exc. Val. p. 550, 20, Hermipp. ap. Athen. 4, p. 154, D. Aliorum Anth. Pal. 11, 329, et in scripto cognomine Luciani, ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 394, 418, Plut. Luc. c. 9, denique Suidam. L. Dind.]

[Δημώνασσα, ἡ, Demonassa, f. Amphiarai, Pausan. 3, 15, 8; 5, 17, 7; 9, 5, 15. Mater Glauci, conjux Hippolochi, schol. Vict. Hom. Il. Z, 206. L. Dind.]

[Δημωνίδης, ου, ὁ, n. pr. viri, in monum. Tenio ap. Bœckh. vol. 1, p. 271, 119, ubi ter repetitur, litera quarta semper obliterata. Corcyræi ap. Plut. Mor. p. 18, D, ubi scriptum Δημονίδου, quod falsum videtur. Conf. Δαμονίδης, Δημονιάδης. Rem narrari ab aliis de Damone s. Dorione annotavit Wyttenb. L. D.]

Δημωφελέω, Populo prosum, Populo utilis sum. [Hesych. : Δημωφελῶν, δῆμον ὠφελῶν.]

Δημωφελὴς, ὁ, ἡ, Populo utilis. Synes : Δημωφελέστατος ἄνθρωπος. Philo De V. M. 3, [vol. 2, p. 177, 46] : Ἐπὶ συγχύσει τοῦ κρατίστου καὶ δημωφελεστάτου

τῆς τάξεως, Ad ordinis, quo nihil melius est et publice salutarius, confusionem. [Plato Phædr. p. 227 fin. : Ἦ γὰρ ἂν ἀστεῖοι καὶ δημωφελεῖς εἶεν οἱ λόγοι. Strabo 1, p. 13 : Ἁπλῶς δὲ κοινὸν εἶναι τὸ σύγγραμμα τοῦτο δεῖ καὶ πολιτικὸν καὶ δημωφελὲς ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τὴν τῆς ἱστορίας γραφήν. Plut. Sull. c. 30 : Σύλλας δὲ μετρίως τὰ πρῶτα καὶ πολιτικῶς ὁμιλήσας τῇ τύχῃ καὶ δόξαν ἀριστοκρατικοῦ καὶ δημωφελοῦς ἡγεμόνος παρασχών, et alibi.] Et τὸ δημωφελὲς, Quod populo utile est, s. Publica utilitas, Herodian. 2, [3 fin.] : Τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντὶς, Quæ vero publice prosunt, parum cuique curæ sunt. [Δημοφελὴς scribitur ap. Theophyl. Sim. 1, 1, p. 10, C. Conf. Δαμοφελὴς, Κοινοφελής.]

Δήν, Diu, i. q. δηθᾶ et δηθάκις. Od. Π [immo Χ, 473] : Ἥσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν· [eadem versus clausula Il. Α, 416, Ν, 573, syllaba ante δήν, ut sæpe, producta.] Ο, [10] : Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δήν ἀλάλησαι· Ξ, [330] : Ἤδη δήν ἀπεών, Qui jam diu abest, ἐπὶ πολὺν χρόνον, [ut interpr. Hesych. Il. Α, 512 : Ἀλλ' ἀκέων δήν ἧστο· Ε, 412 : Μὴ δήν Αἰγιάλεια, ... ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ, κουρίδιον ποθέουσα πόσιν· ubi male vertitur Aliquando, quum significet, ut ubique, Diu, imminentemque mariti interitum indicet, tanto diutius a conjuge deflendi, quanto citius esset periturus. Ζ, 131 : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς ... δήν ἦν· 139 : Οὐδ' ἄρ' ἔτι δήν ἦν. Conf. Θ, 126, Ι, 30, 696 etc. Ἐπὶ δήν ead. signif. Diu, Apollon. Rh. 1, 516 : Οὐδ' ἐπὶ δήν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβάς· 4, 740 : Ἕλπομαι οὐκ ἐπὶ δήν σε βαρὺν χόλον Αἰακίδαο ἐκφυγέειν. Hesych. : Ἐπὶ δή, ἐπὶ πολύ. Recte intt. δήν. L. Dind.] || Dudum, Pridem. Od. Σ, [313], et Υ, [216, 290] : Ὀδυσσῆος δήν οἰχομένοιο, Ulyssis, qui jam pridem decessit. [Loci hi vix differunt ab eo quem postremum in signif. Diu posuit HSt. Neque inest notio temporis præteriti particulæ δήν, sed verbo οἴχεσθαι, quod constat habere vim perfecti. Verte, Ul. diu absentis. || Æsch. Pers. 584 : Τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δήν οὐκέτι περσονομοῦνται, merito susp. editoribus est part., quæ ne si posset quidem significare In posterum, apta foret sententiæ, ne urgeam quod Æsch. Dorice videtur dicturus fuisse δάν. Reponendum videri θὴν dicetur in Θήν. Confusum c. δὴ v. Eurip. Med. 1035 (1003 Elmsl.). L. D. Nicander Al. 396 : Οὐδέ τι κῆρυξ δὴν ἔσεται. Schol. : Τὸ δὲ Δὴν ἔσσεται, ἤτοι πολὺ ἀπέσται, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς ἔσται. Wakef.] || Δάν, Dor. pro Δὴν etiam dicitur, h. e. μακρῶς, s. πολὺν χρόνον, Hesych. [Qui addit Ἠλεῖοι, non dicens, opinor, solos Eleos usos esse forma Dor. δάν, sed vulgo ab iis usurpatam esse voc. poet. Apollon. De adv. Bekk. An. p. 570, 21 : Καὶ ἐπεὶ τὸ δὴν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ Δωρικὸν ὀξύτονον, τὸ δάν. Tertiam formam Δοὰν testatur schol. Dionys. ib. p. 949, 20 : Τὸ δοὰν παρ' Ἀλκμᾶνι Δωρικῶς ὀξύνεται, γεγονὸς οὕτω· δὴν δὰν δοὰν, et Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 37, 31 : Τὸ δοὰν ὀξυνόμενον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο, δὴν δὰν δοάν. L. Dindorf.]

[Δήν, ὁ, i. q. Ζήν, Juppiter. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 6, 15 : Ὅτι δὲ ποικίλως εἴρηται ὑπὸ παλαιῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀγνοῶ· καὶ γὰρ Δὶς καὶ Ζὴν καὶ Δὴν καὶ Ζεὺς καὶ Ζῆς παρὰ Φερεκύδῃ κατὰ κίνησίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ Δεὺς καὶ Δάν· ubi interpung. ante ὑπὸ B. videtur. L. D.]

[Δηναίη, ἡ, Denæa. Plut. Mor. p. 474, C : Ἀλλὰ μᾶλλον, ὡς Ἐμπεδοκλῆς, διτταί τινες ἕκαστον ἡμῶν γενόμενον παραλαμβάνουσι καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες· Ἔνθ' ἦσαν Χθονίη τε καὶ Ἠλιόπη ταναῶπις ... Καλλιστώ τ' Αἰσχρή τε, Θόωσά τε Δειναίη τε ... Corrigit Bentl. Ep. ad Mill. p. 76, Δηναίη, quod ut contrarium inferatur Thoosæ.]

Δηναιὸς, ὰ, ὸν, Diuturnus, Longævus, Vetus, Hesychio πολυχρόνιος, παλαιός. Il. Ε, [407] : Οὐδὲ τὸ οἷδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, Non diuturnum et longævum esse, Non diu vivere; Ζ, [130] : Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζε. [Theocr. 16, 54 : Οὐδ' Ὀδυσεὺς ... δηναιὸν κλέος ἔσχεν.] Apoll. Rh. 2, [183] : Γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἔλλεν· [conf. 4, 1547 : Ἀμφεπόλει δηναιὸν ἐπὶ χρόνον·] 1 δηναιὸν adverbialiter posuisse dicitur pro δὴν, Diu. [334 : Τῷ οὐκ ἂν δ. ἐχοίμεθα τοῖο ἔκητι ναυτιλίης· 3, 590 : Ἔσσεσθαι δ. ἀπήμονες. Licet ita capere Anth. Pal. 6, 39 : Οἷς ἔσχον χερνῆτα βίον δηναιὸν, Quibus vitam diu tolerarunt. Sed ap. Oppian. Hal. 4, 154, a Wakef. cit. : Ἅτε ξείνηθεν ἰδοῦσαι παρθενικαὶ δηναιὸν ἀδελφεὸν ἢ γενετῆρα ... νοστήσαντα, adjective dictum, Qui diu abfuit.] Δηναιὸς dicitur etiam anteacti temporis ratione pro Qui jam pridem, jam olim fuit, Vetus, Antiquus. [Æsch. Prom. 794 : Αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι· 912 : Ἐκπίτνων (Saturnus) δηναίων θρόνων. Conf. Δαμαῖος. Lycophr. 145 : Δηναιᾶς Ἁλός. Schol. : Πολυχρονίου θαλάσσης. Anth. Pal. 9, 25 : Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο, sidera ita dicuntur ratione temporis tum præteriti tum futuri. L. D.] Callim. H. in Jov. [60] : Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί, i. e. οἱ ἀρχαῖοι, Veteres, Antiqui, Prisci. [Eod. sensu eid. restituebat Bentl. fr. 105, p. 477 Ern.] Δηναιὰ exp. [ab Hesych. Conf. Zon. p. 502] ἀχρεῖα καὶ ἄφορα δένδρα, Inutiles et Infrugiferæ arbores. Videndum tamen, annon potius sint Quæ præ vetustate sunt inutiles et steriles. [|| Serus. Apoll. Rh. 3, 53 : Ἠθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει δηναιὰς αὖτως; 4, 645 : Δηναιοὶ δ' ἀκτὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο. || Annuus. Suid. : Δηναιὸν, τὸ ἐνιαύσιον. Accentus δηναίας est in schol. Par. Apoll. Rh. 3, 53. Acutum testificatur Etym. M. p. 417, 29. De forma Dor. δαναιὸς v. in Δαμαῖος. L. Dindorf.]

Δηνάριον, τὸ, Denarius : genus numismatis Romani, valens tres obolos et semissem, ut in Pandect. tradit Bud. Vide et Ἀσσάριον. Nonn. secundam syllabam corripit. [Δ., Sestertium, Denarius. Δ. λευκὸν, Asprum. Δηνάρια, Biniones, Gl. Suid. : Δ., εἶδος ἀργυρίου ὁλοκοτίνου ἴσην ἔχον ἰσχύν. Plut. Camill. c. 12 : Τὸ δεκάχαλκον οὕτως ἐκαλεῖτο δ.· Cic. c. 8 : Κληρονομία τις εἰς ἐννέα δηναρίων συναχθεῖσα μυριάδας· Mor. p. 900, C : Ὥσπερ τὰ δ. καὶ οἱ στατῆρες αὐτὰ μὲν καθ' αὑτὰ ὑπάρχει δηνάρια καὶ στατῆρες, ἐὰν δὲ εἰς πλοίου δοθῇ μίσθωσιν, τηνικαῦτα πρὸς τῷ δηνάρια εἶναι καὶ ναῦλα λέγεται. Ludicra est etym. Etym. Gud. p. 142, 35 : Τί ἐστι δηνάριον; Τὸ τὰ δεινὰ αἴρειν παρεχόμενον. L. D. De siglo X in titulis denarios indicante, Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 867, n. 1786. Hase.]

[Δηναρισμὸς, ὁ, Redactio ad s. Computatio secundum denarios. Epiphan. De pond. vol. 2, p. 184, B : Φόλης, δύο λεπτοὶ κατὰ τὸν δηναρισμὸν, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸν ἀργυρισμόν. Int. : Follis si ad denarios, non ad argenteos, redigatur, duo minuta continet. L. Dindorf.]

[Δήνεον. V. Δῆνος.]

Δῆνος, τὸ, Consilium, βούλευμα, Hesych. et Etym., qui e δὴν derivatum ait, eo quod χρόνου δεῖται ἡ βουλή· jubente et poeta Δηρὸν βουλεύειν, ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον· vel a δήω, τὸ εὑρίσκω. Il. Δ, [360] : Ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Ἵπια δήνεα οἶδε. [Od. Κ, 289 : Πάντα δέ τοι ἐρέω ὁλοφώια δήνεα Κίρκης· Ψ, 82 : Χαλεπόν σε θεῶν ... δήνεα εἰρυσθαι. Hesiod. Theog. 236 : Οὐδὲ θεμιστέων λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν. Dat. Apoll. Rh. 4, 192 : Κούρης ὑπὸ δήνεσι· 559 : Δήνεσι Κίρκης. Ejusd. 3, 661 : Τὸν δέ (maritum) τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω δήνεσιν ἀλλήλων, signif. latiori capiendum videtur de Consuetudine. Ap. Oppian. Hal. 3, 1 : Νῦν δ' ἄγε μοι, σκηπτοῦχε, παναίολα δήνεα τέχνης ἰχθυδόλου φράζευ (coll. Cyn. 1, 16; 2, 4 θήρης δήνεα), et Simonid. Stob. Flor. vol. 3, p. 65 : Δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται, ὥσπερ πήνης, ab Hemst. cit., capiendum de artificiis vel dolis videtur. || Nom. sing. : Δήνεον, τὸ βούλευμα, per errorem videntur posuisse Suidas et Lex. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 373. Δήνεα et μήδεα confus. Hom. Il. Δ, 361, Apoll. Rh. 3, 826. L. Dind.]

Δῆξ, κὸς, ὁ [Schneidero ἡ], Vermis lignum corrodens, εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, schol. Hesiod. [Op. 418.]

Δηξίθυμος, ὁ, ἡ, Animum mordens, i. q. δακέθυμος, et θυμοδακής : ut ἄλμη, ap. Athen. [3, p. 101, B] e Sopatro : ubi simpl. pro Mordax accipitur. [Æsch. Ag. 744 : Δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος. Memorat etiam Eust. e loco Sop. Od. p. 1506, 64.]

Δῆξις, ἡ, Morsus, i. e. Ipsa mordendi actio, Rosio. Galen. Ad Glauc., δῆξις χολῆς. [Aristot. H. A. 9, 39 : Τὰ δ' ἄλλα πάντα (genera aranearum) ... τὰ μὲν οὐδεμίαν, τὰ δ' ἀσθενῆ ποιεῖ τὴν δῆξιν. Aret. Acut. morb.

1, 10, p. 103=92 : Τὸ ἅλγος τῆς δήξιος (salis). Id. ib. 2, 6, p. 118=107 proprie : Τοῦ ζώου (hirudinis) ἡ δῆξις. De clystere nimis acribus et austeris, et quæ viscera mordeant, medicamentis constante Matthæi Med. p. 213 : Δήξεως γὰρ γενομένης συνοιδεῖ ταχέως ὁ τόπος. Θίξις inter et δ. variatur ib. p. 74 : Τό τε γὰρ σῶμα καὶ μάλιστα ἡ γάστηρ καὶ ὁ στόμαχος ἐμπεπλησμένα οὐδὲν κακὸν οὔτε ὑπὸ τῆς θίξεως τοῦ ψυχροῦ οὔτε ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ οἴνου πείσεται. Sed gelidorum perspicuum est nullam esse δῆξιν, sed θίξιν. Improbat voc. Thomas M. p. 291. L. D.] || Metaph. etiam capitur ut præcedens, et ut Morsus, Plutarch. [Lyc. c. 14] : Αἱ μετὰ παιδιᾶς καὶ σκωμμάτων δήξεις οὐδὲν ἀμβλύτεραι τῶν μετὰ σπουδῆς νουθετημάτων. [Id. Mor. p. 35, E : Τῆς ψυχῆς δ' οὐ θιγγάνουσιν οὐδὲ τῶν ἀληθῶς ἐπανορθώσεως δεομένων καὶ δήξεως. Alia v. ap. Villois. ad Longum p. 97.]

[Δῆος, Δηόω. V. Δήιος, Δηιόω.]

[Δῆος, βωβός, Κρῆτες, Hesych. Idem Δηγοῖ, πληροῖ. V. dicta in Βωβός.]

[Δήποθεν, Δήποκα, Δήποτε, Δηποτοῦν, Δήπου, Δήπουθε, Δήπουθεν. V. Δή.]

[Δηρὰ Iberiæ, indeque factum gent. Δηραῖοι, ap. Steph. Byz. Schol. Lycophr. 445 : Οἱ μάντεις οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Δηραίοις, τόπῳ Ἀβδήρων, τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν.]

Δηράδες, Hesychio βουνοί. [Colles, pro Δειράδες.]

[Δήραινος, ὁ, epith. Apollinis esse ap. Lycophr. 440 : Δηραίνου κύνες, auctor est schol.]

[Δηραῖοι. V. Δηρά.]

[Δηρεῖος ab nom. δηρὶς memorat Etym. Gud. p. 240, 40.]

[Δηρείτης, ου, ὁ, Derites, f. Harpali, Pausan. 7, 18, 5.]

Δήρη, Hesychio μάχη, Pugna, Certamen ; τράχηλος, in qua tamen signif. dicitur potius δειρή.

[Δηριάδης, ου, ὁ, Deriades, rex Indiæ, quo tempore Bacchus eam terram invasit. Steph. Byz. v. Βλέμυες, Γάζος, Γήρεια, Δάρδαι, Ἔαρες, Ζάβιοι, Μαλλοί, Ηάνδαι, Σίβαι. Et sæpe Nonnus Dion. l. 34, 35, 36. Ap. eund. 14, 279 ; 17, 5 etc. et 17, 273 ; 18, 272 etc. sunt gen. Δηριαδῆος et dat. Δηριαδῆι, tanquam a Δηριαδεύς. Conf. dicta in Γηρυόνης. L. Dindorf.]

Δηριάω, et Δηριάομαι, Rixor, Contendo, Pugno, Prælior, Hom. [Il. M, 421 : Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον, μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες· P, 734 : Περὶ νεκροῦ δηριάασθαι, ubi est var. δηρίσασθαι. Φ, 467 : Οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων· Od. Θ, 78 : Ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο·] et Apoll. Rh. [qui δηριάασθον 2, 89, et δηριόωνται 4, 1729 (ubi : Τοῖα γυναῖκες ἀνδράσι δ.), 1772, et δηρίσασθαι 1, 1343, δηρίσαντο 4, 1767 : Αἶψα δὲ τοί γε ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δ. Fut. Theocr. 22, 70 : Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω ; || Act. Apoll. 1, 752 : Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντες. Tzetz. Anteh. 116 : Ἡ γὰρ ἔην λευκὴ, ... λευκῷ δηριόωσα καὶ ἀργεννῆς χιόνεσσιν, Certans candori candidisque nivibus. L. D.] Et Δηρίσασθαι [v. supra, et, ubi δηρίσαντο, Od. Θ, 76], ac Δηρινθῆναι, ead. signif. ap. Eosd. ab inusitatis th. [Δηρίνομαι : *ce mot est consigné dans les Lexiques sur la foi du schol. d'Apoll. de Rhodes, Argonaut.* 2, 16. *Hesychius ne le connoît point, et Eust. p.* 1085, (14 : Λέγων περὶ Κεβριόνου αὐτοὺς δηρινθῆναι κατά τινας, μάλιστα δὲ δηριθῆναι δίχα τοῦ νῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ δηρίω δηρίσω, τὸ μάχομαι,) *semble douter de sa formation. Il est vrai que le* δηρινθῆναι *d'Apoll. est une imitation du* δηρινθήτην *d'Homère Il.* Π, 756 : Τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὡς, δ. *Mais ne pourroit-on pas soupçonner que dans Homère il y avoit anciennement en deux mots* δῆριν θήτην (*c'est-à-dire* μάχην ἐποιήσαντο, ἐμαχέσαντο)? *et quant à Apoll., si l'erreur est à ses copistes, on pourroit également la réparer en lisant* δῆριν θεῖναι. Coraes. Verba Ap. sunt : Πυγμαχίῃ στήσασθε καταντόθι δηρινθῆναι. Ubi si reponas δῆριν θεῖναι, versus prodibit qualis unus est ap. Ap. 1, 516 : Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβὰς, ipse vitii manifestus. Ceterum aor. δηρινθῆναι bis videtur usus etiam Euphorio ap. Tzetz. ad Lycophr 440 : Ἧς (urbis Μαλλοῦ) πέρι δῆριν θέντε κακόφραδες ἀλλήλοισι Μόψος τ' Ἀμφίλοχός τε, καὶ ἄρκια (ἄκριτα Mein. p. 119) δηρινθέντες μουνὰξ ἀλήστοιο (ἀλλίστοιο Mein.) πύλας ἔβαν Ἀϊδονῆος. Ubi est var. περὶ δερινισθέντες, sed leg. δηρινθέντε. Orph. Lith. 670 : Ἔντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος. Comparandus autem aor. δηρινθῆναι a præs. δηρίω aoristo ἰδρυνθῆναι ab ἱδρύω. Præs. δηρίνομαι commentum est grammaticorum, sicut ἱδρύνω est scriptorum recentiorum. L. D.] Ceterum an δαίρω e δέρω factum sit, non satis constat : quinetiam τὸ δῆρις sunt qui non a δαίρω, sed a δαίω derivent. Δηριόωντες, Ion. dialysi pro δηριῶντες dicunt poetæ. [V. paullo ante.] Sic δηριόωντο pro ἐδηριῶντο, ut [Hom. Il. M, 17, ubi μητιόωντο], Δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. [Conf. Δηρίω.]

[Δηριμάχεια, ἡ, Derimachia, n. Amazonis, apud Quint. 1, 45, 260. L. Dindorf.]

[Δηρινθῆναι. V. Δηριάω.]

[Δηριόνη, ἡ, Derione, n. Amazonis, ap. Quint. 1, 42, 230, 258. L. Dindorf.]

Δῆρις, ιδος [ις, Æsch. Ag. 942 : Ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις ; Suidas : Δῆρις, δήρεως, δήρει. Δήριδος nusquam vidi], ἡ, Contentio, Rixa, Pugna. Hom. [Il. P, 158 : Ἄνδρας, οἳ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο· Od. Ω, 515 : Υἱὸς θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι. Batrachom. 4 : Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος· 195 : Πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὁρῶντες. Hesiod. Op. 14 : Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει, coll. 33. Scut. 241 : Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες μάρναντο. Conf. 251, 306. Æsch. Suppl. 412 : Καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται. Epigr. ap. Demosth. p. 322, 8 : Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν. Δῆριν dæmonem ponit Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 474, B. Aret. Tard. pass. 1, 6, p. 38=33 : Οἱ δὲ ἐς δηρὸν τοῖσι πέλας ἀφικνέονται, leg. δῆριν. L. Dindorf.]

[Δήριτος, ὁ. V. Δάριτος.]

[Δηριτὸς, ἡ. Arcad. p. 82, 10 : Τὰ δὲ θηλυκὰ (τὰ εἰς τὸς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, παραληγόμενα τῷ ι, μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ) ὀξύνεται, ἀμαξιτὸς ἀτραπιτὸς λαχνιτὸς ἡ πόλις, δηριτός. Pro λαχνιτὸς legendum Αυχνιτός : v. Herodian. ap. Steph. Byz. in Αυχνιδός. Δηριτὸς quid sit latet. L. Dindorf.]

Δηρίττειν, Hesychio ἐρίζειν, Contendere, Concertare.

[Δηρίφατος, ὁ, In prælio occisus. Anth. Pal. 7, 722 : Δηρίφατον κλαίω Τιμοσθένη. Ita Brunck. : cod. Pal. δηρίφαγον.]

Δηρίω, Contendo, Certo, a δῆρις, ut κονίω a κόνις, Etym. [p. 266, 38. Arcad. p. 154, 27. Orph. Arg. 406 : Ὅφρ' ἂν ἔγωγε δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων· 416 : Ἦδ' ὡς Ἡρακλῆι καταντία μαιμώοντες ἐν Φολόῃ δήρισαν· 1275 : Ὡς ποτε οἱ δήρισαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων. Lycophr. 1306 : Σμίνθοισι δηρίσοντας. Med. Pind. Ol. 13, 43 : Δηρίομαι πολέσι περὶ πλήθει καλῶν. Ceterum huc referendi aor. δηρίσασθαι et δηρινθῆναι in Δηριάω positi. ῐ præs. ῑ aor. L. Dindorf.]

[Δηρόβιος. V. Δαρόβιος.]

Δηρὸς, ὰ, ὸν, i. q. δηναιὸς, Diuturnus, Diutinus, Longævus. [Hom. Il. Ξ, 206, 305 : Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς.] Soph. [Aj. 415] : Πολύν με, πολὺν, δαρόν τε δὴ κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον, Multum et diutinum tempus. Dor. autem ibi δαρὸν posuit pro δηρόν. Sicut vero δηναιὸν alicubi dicunt pro δηναιὸν χρόνον, ita et δηρὸν, adv. usurpantes pro δὴν s. δηθὰ, Diu, Longum tempus. Od. Ω, [394] : Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες Μίμνομεν ἐν μεγάροις· T, [301] : Οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀπεσσεῖται. [Il. B, 435 : Μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον, et al. sæpissime Hom. ceterique epici.] Apoll. Rhod. [1, 615, 870, 1072 ; 2, 517, 757 ; 3, 950, 1049, anteque eum Hom. Il. 1, 415 : Ὤλετο μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται· conf. Schrader ad Musæi v. 291] dicit etiam ἐπὶ δηρὸν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν χρόνον, Ad longum tempus, [2, 449 ; 3, 956], μετὰ δηρὸν, sc. χρόνον, Post longum tempus. [De simili ἐς δηρὸν v. in Δῆρις.] Apud Hesych. legitur et Δηρότης adv. exp. δηρὸν, ἐπὶ πολὺν καιρόν, quum potius subst. sit, ei signif. Diuturnitas. [Est ap. Hesych. : Δηρότης. Δηρὸν, ἐπὶ πολὺν καιρόν. Δηρότη, κακουργία· unde gloss. Δηρὸν ἐπὶ πολὺν καιρὸν

reliquis, quæ obscura et corrupta videntur, esse eximendam viderunt intt.]

[Δηρότης. V. Δηρόν.]

[Δηρουσιαῖοι, οἱ, Derusiæi, gens Persica, ap. Herodot. 1, 126, et ubi Δηρούσιοι, ap. Steph. Byz. verba Her. repetentem.]

[Δηρὼ, οῦς, ἡ, Dero, Nereis, ap. Apollod. 1, 2, 7.]

[Δῆς. Arcadius p. 126 inter monosyllaba perispomena in ῆς, quæ flectantur ἰσοσυλλάβως, recenset : Δῆς, Ἧς κύριον. Diversam ab eo formam Æol. δὴς nominis δαΐς memorat id. ib. 9. L. Dindorf.]

Δῆτα, Igitur, ut, Τί δητ' ἂν εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες κ. τ. λ., Quid igitur? Sic ποῖ δῆτα, Themist. [Æsch. Prom. 627 : Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Et alibi. Cho. 916 : Ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος; Ag. 1211 : Πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα; Soph. Tr. 342 : Πότερον ἐκείνους δ. δεῦρ' αὖθις πάλιν καλῶμεν; 1219 : Τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δ. παρθένον; Conf. Aj. 986, 1360, etc. Aristoph. Pl. 44 : Καὶ τῶ ξυναντᾷς δῆτα; Eur. Phœn. 901 : Θέλεις ἀκοῦσαι δ. καί σπουδὴν ἔχεις; Soph. Antig. 551 : Τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; ... Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ. Æsch. Sept. 813 : Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δ. δύσποτμον γένος. Conjungitur c. partt. ἀλλὰ, ut Soph. Aj. 466 : Ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν ... θάνω; El. 537 : Ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα ... οὐκ ἔμελλέ μοι δώσειν δίκην; Conf. Tr. 1245, OEd. T. 1375, Phil. 1352, Eur. Or. 781. Cum ἦ, Æsch. Sept. 670 : Ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη. Soph. OEd. T. 429 : Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτά; ... (cf. Eum. 399.) Antig. 447 : Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Thucyd. 6, 38 : Καὶ δῆτα, ὃ πολλάκις ἐσκεψάμην, τί καὶ βούλεσθε, ὦ νεώτεροι; Πότερον ἄρχειν ἤδη; Dio Chr. Or. 7, vol. 1, p. 255 : Καὶ δ. οὐ πάνυ μοι δοκοῦμεν ἀποτυγχάνειν. Aristoph. Eq. 810 : Οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ καὶ διαβάλλειν; 878 : Οὔκουν σε δ. ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν; Ib. 871 : Ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν; Et δῆτ' οὖν Eur. Med. 1070 : Τί δῆτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν; sec. conj. Elmsl. quum δήποτ' sit in libris. L. D.] || Interdum vero ut expletivum, redditur particula Nam, quæ et ipsa interrogationibus adhibetur; ut τί δῆθ' ὁρᾷς; Quid tandem vides? Aristoph. [Pl. 39 : Τί δ. Φοῖβος ἔλαχεν ἐκ τῶν στεμμάτων;] Et πῶς δῆτα; [Nub. 79,] Quo tandem modo? Et : Ἆρα δῆτα ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; Idem [Nub. 1078], pro Utrum tandem? [Eq. 322 : Ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐδήλους ἀναίδειαν ...; Vesp. 463 : Ἆρα δῆτ' οὐ ... δῆλα; Utroque l. vertendum Nonne. Alia exx. sic in interrogatione positi sunt Æsch. Cho. 206 : Καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς; et ibid. in fine : Ποῖ δῆτα κρανεῖ ... μένος ἄτης; Sept. 95 : Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; Ag. 622 : Πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; Et al. Soph. Trach. 76; OEd. T. 1014 : Ἆρ' οἶσθα δῆτα; ... Phil. 988 : Ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά; 761 : Βούλει λάβωμαι δ. καὶ θίγω τί σου; OEd. T. 364 : Εἶπω τι δ. κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον; 558 : Πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον ἄφαντος ἔρρει; Conf. OEd. C. 1734, etc. L. D.] || Δῆτα interdum et pro Nempe, ironice posito : vel pro Scilicet, i. q. hic, Sed scilicet ultima semper Expectanda dies homini. Vide Bud. 927. [Soph. El. 1037 : Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; Sed est etiam vere confirmativum. Aristoph. Thesm. 606 : Γιγνώσκεθ' ὑμεῖς ἥτις ἔσθ' ἥδ' ἡ γυνή; — Γιγνώσκομεν δῆτ'· ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει. Id. Ran. 552 : Νὴ Δία, ἐκεῖνος αὐτὸς δ. Qua signif. additur 1. relativis : Æsch. Sept. 829 : Ἧ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας κλαύσω πολεμάρχους, οἳ δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο. Soph. Phil. 130 : Οὗ δ. ποικίλως αὐδωμένου δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων. 2. vocabulo repetito. Æsch. Prom. 1076 : Μηδέ ποτ' εἴπηθ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ' ὑμᾶς αὐτάς· Sept. 877 : Μέλεοι δῆθ' οἱ ... (præcesserat μέλεοι)· Pers. 1071 : Ἰὼ δή...— Ἰὼ δῆτα, ναὶ ναί. Et al. Soph. OEd. C. 536 : Ἰώ. — Ἰὼ δ. μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν. El. 1164 : Ὥς μ' ἀπώλεσας· ἀπώλεσας δ. Et ib. 1455, Phil. 760. OEd. T. 445 : Ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με.—Κομιζέτω δ. 3. Conjungitur partt. οὐ et μὴ, ut sit Vero. Æsch. Prom. 347 : Ἀλλ' ἡσύχαζε... — Οὐ δ. ... Soph. Tr. 1127 : Οὐ δ. τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις· El. 403 : Σὺ δ' οὐχὶ πείσει ...; — Οὐ δ. et ib. 1198, etc. Arist. Ran. 1183, 1188 : Μὰ τὸν Δί' οὐ δ. ... Id. ib. 1462 : Μὴ δ. σύγ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά. Soph. El. 1206 : Μὴ δ. πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, etc. L. D. Δῆτα in initio senarii posuit Soph. Aj. 986 : Οὐχ ὅσον τάχος | δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο. Ante interpunctionem Aristoph. Nub. 399 : Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε, εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους δῆτ', οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν; Nam sic e cod. Ven. scribendum. Vulgo πῶς οὐχὶ, Rav. conjuncta lect. utraque πῶς δῆτ' οὐχί. G. D. || De commut. partt. δῆτ' et δήποτ' v. Elmsl. ad l. Med. supra cit.]

Δητὸς, Hesychio ὕστερος, Posterior.

[Δητταί. V. Δηαί.]

[Δηῦτε simili vi ac δεῦτε, ut videtur, positum, legitur, quanquam divisim scriptum δ' ηὖτε, ap. Anacr. Hephæst. p. 39 Gaisf. : Μνᾶται δήῦτε φαλακρὸς Ἄλεξις· eund. ib. p. 68 : Μεγάλῳ δ' ηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς πελέκει, iterumque p. 71 : Παρὰ δ' ηὖτε Πυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα φεύγων, et p. 130 : Ἀρθεὶς δ' ηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι, et conjunctim ap. Sapphon. ib. p. 102 : Δεῦρο δηῦτε Μοῖσαι χρύσεον λιποῖσαι, ubi est var. δεῦτε, et ejusd. in carmine a Dionysio servato De comp. verb. c. 23, p. 177=352=193 vel est in libris vel non sine specie restituitur : Ἧρε' ὅττι δηῦτε πέπονθα κὤτι δηῦτε κάλημι ... τίνα δηῦτε πειθώ· et ap. Anacr. Athen. 10, p. 427, A : Ἄγε δηῦτε μήκεθ' οὕτω μελετῶμεν, ubi liber unus δηντε eodem quo libri Dionysii vitio. Locis Anacreontis omnibus Buttm. Lexil. vol. 2, p. 230 sqq., nihil motus hoc librorum in forma recondita consensu, solam comprobavit formam δεῦτε, coll. ll. ejusd. ap. Strab. 14, p. 661 : Διὰ δεῦτε Καριοεργέος ὀχάνοιο χεῖρα τιθήμεναι· Athen. 14, p. 599, C : Σφαίρῃ δεῦτέ με πορφυρέῃ βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως νήνι ποικιλοσαμβάλῳ συμπαίζειν προκαλεῖται· 10, p. 427, A : Ἄνα δεῦτε βασσαρήσω, quibus accedunt ll. ad alterutram formam revocandi Alcmanis ap. Athen. 13, p. 600, F : Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἔκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει· Sapphonis ap. Hephæst. p. 42 : Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. In quibus omnibus δεῦτε accipiendum videtur cum Buttm. p. 231 pro interjectione, cujus vis primitiva, Huc adeste, Heus, usu fuerit imminuta et quasi debilitata. Δηῦτε autem ejusdem fuerit forma Æol. L. Dind.]

Δήω, Invenio, εὑρίσκω, Etym. [M. p. 263, 48.] Sed crebrius futuri habet signif. : δήετε enim exp. εὑρήσετε, ut videbis in Τέκμαρ. Sic δήουσιν, Apoll. Rh. [4, 591], εὑρήσουσιν : ap. quem et δήοιμεν pro εὕροιμεν [4, 1460 et 1336. Hom. Il. N, 260 : Δούρατα δ' αἶχ' ἐθέλησθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις· Od. Z, 291 : Δήεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, ἄγχι κελεύθου· Η, 418 : Δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους· Λ, 115 : Δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ· Ν, 407 : Δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· Ιl. Ι, 418, 685 : Ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς· Od. Δ, 544 : Μηκέτι, Ἀτρέος υἱὲ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν· Π, 44 : Ἧσ' ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἔδρην. Dionys. Per. 483 : Ἀλλ' ὁπότ' Ἀδριάδος σκαιὸν πόρον Ἀμφιτρίτης εἰσελάσῃς ἐπὶ νηὸς, ... δήεις ἰφθίμου Διομήδεος αὐτίκα νῆσον· conf. 782, 1017. Hesychio in gl. Δήεται, εὑρήσεται, intt. restituunt Δήετε, εὑρήσετε. Idem Δήεις exp. εὑρήσεις, ὄψει, μαθήσῃ, Ἔδηεν, εὗρεν. Ceterum adde de v. δήω Herodian. Περὶ μον. λ. p. 43, 20. L. Dindorf.]

Δηὼ, οὺς, ἡ, [a δήω, secundum Eust. Il. p. 760, 32; Od. p. 1675, 18] dicta putatur ἡ Δημήτηρ, quoniam filiam Proserpinam diu et diligenter quæsivit : aliis tamen a δαΐω nominatam putantibus, eoque signif. vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quæsivit : vel κόπτω, quoniam aratro scinditur ipsa tellus. Sed verisimilior eorum videtur sententia, qui demin. esse volunt a Δημήτηρ. [Antiphanes apud] Athen. 10, [p. 449, C] : Εἰς πλατὺ Στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης· Aristoph. [Plut. 515], Δηοῦς καρπὸς, Cereales fruges; Soph. [Antig. 1121], Δηοῦς ἐν κόλποις, pro ἐν πεδίοις. [Hom. H. Cer. 47, 211, 492. Eur. Suppl. 290, Hel. 1343; Apoll. Rh. 3, 413, ubi Δηοῦς ἀκτὴν ead. signif. qua supra Δηοῦς καρπὸς et Δήμητρος ἀκτή· 4, 896, 986, 988. Alia v. ap. intt. Hesych. In Δημὼ corruptum notavit Kuster. ad Suid. v. Βαρὼ et Δημώ. Et fuisse qui Δηὼ pro Δημὼ, tau-

quam diminit. a Δημήτηρ, dictum vellent, docet Zonar. p. 501, Etym. M. p. 264, 8. Ibid. memoratur scriptura Δηὼ, quæ est in lapide ap. Bœckh. vol. 1, p. 458, 3 : Εὖτέ με Κεκροπίδαι Δηοῖ θέσαν ἱερόφαντιν. L. Dindorf.]

[Δηωίνη, ἡ, Deoïne, n. Proserpinæ patron. a Δηὼ, ap. Callim. fr. 48 (ap schol. Pind. Nem. 1, 3), ubi Δηιώνη, quod est in libris, correxit Valck., qui de patron. in ινη vid. ad Herodot. 8, 65.]

[Δηῶος, α, ον, adj. a Δηὼ, epith. Proserpinæ, ap. Nonn. Dion. 6, 3 : Δηώης ... θεαίνης. Wakef. Triopæ, Anth. Pal. App. 50 : Δῆμον Δηώιο φιλόξεινον Τριόπαο.]

[Δήωσις, ἡ, Bellatio. Etym. Gud. p. 142, 7 : Δήωσιν (sic), πολέμησιν. L. D. Depopulatio. Theod. Metoch. p. 513 : Οἰκιῶν κατασκαφαὶ, κοινῶν τε καὶ ἰδιωτικῶν ἀγρῶν δηώσεις. Cramer. Vastatio. Euseb. De laud. Const. p. 656, A : Δ. τε καὶ ἀνδραποδισμοὶ κατ' ἀγροὺς καὶ κατὰ πόλεις· et ib. C : Δ. καὶ πολιορκίαι. Singular. Nil. Epist. p. 269, 27 : Τῇ ἐκπορθήσει καὶ δηώσει. Hase.]

[Δηώστης, nomen obscurum ap. Synes. p. 261, B : Καὶ γὰρ Σοέσταις ἁπαντᾶν ἐπὶ τὴν Κλεοπάτραν ἐπήγγειλα. Ubi Petav. in marg. γρ. Δισιθίται, ἢ Δηώσταις. Postremum habet Thom. M. p. 330.]

[Δι literas ut ζ pronunciatas v. s. Διά. || Δὶ, ἐπέκτασις, Suidas, formas Atticas, ut videtur, dicens δόὶ, νυνδὶ et sim., ab Eust. p. 45, 6 exempli caussa appositas, in quibus tamen ὶ non ad epectasin pertinet, sed pars vocabuli est. || Δὶ i. q. Διὶ et Δία v. s. Ζεύς. G. Dind.]

Διΐᾳ, cum genit., Per, ut Od. K, [392] : Ἡ δὲ δι' αὐτῶν Ἐρχομένη, προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο, Per illos incedens, i. e. per medium illorum; Il. Γ, [358]: Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος, Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, Transiit per clypeum, vel Penetravit clypeum, et per thoracem fixa est. Et ap. Hesiod. Op. [519] : Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν, sc. ἷς ἀνέμου βορέου, virginem non perflat; accipiendo Per pro Gall. *A travers*. Ad verbum, Non perflat per virginem. Sed ipse quoque præp. cum verbo tantum posuerat paulo ante [514] : Ἀλλά νυ καὶ τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Eandemque mox [516] seorsum tantum posuerat, non adjungens verbo, sed illi dans accus., Καί τε δι' αἶγα ἄῃσι τανύτριχα, πώεα δ' οὔτι· ubi, si dicamus esse δι' αἶγα ἄῃσι pro διάῃσι αἶγα, habebimus constr. Lat., Perflat capram. [|| C. gen. personæ, ut sit Præter, Aristæn. Ep. 1, 13, p. 62 Boiss. : Τῆς δὲ ποθουμένης ἐκ ταὐτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μειρακίου, Quum prætergrederetur adolescentulum. Et ib. : Διεκελεύετο πᾶσαν τῆς οἰκίας κόρην τε καὶ γυναῖκα διὰ τοῦ κάμνοντος παριέναι, Quicquid intus esset mulierum ægrum prætergredi. Ib. 27, p. 117 : Νέου τινὸς ἐξεπίτηδες διὰ γυναικὸς παριόντος ἑσπέρας· 2, 6, p. 146 : Δι' ἐμοῦ τε παριὼν ἐξεπίτηδες. G. Dind.] In prosa quoque jungitur gen. hac in signif. : Δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὦθει, Exige gladium per ambos, Ambos gladio transadige. Ut Hom. dicit [Od. K, 391] δι' αὐτῶν ἐρχομένη, sic Xen. Symp. [4, 16] : Διὰ πυρὸς ἰέναι· Cyrop. 1, [2, 15] : Διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες. Plato Axiocho [p. 371, E] : Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη. Synes. Ep. 40 : Ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς Θεοῦ· ibid., Τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου. Nonnunquam vero cum eodem aut alio ejusdem generis verbo junctum, aliis modis interpretamur, quod de præcedd. exemplorum nonnullis dici potest; ut διὰ μάχης ἐλθὼν Δαναΐδαισι, pro Præliatus, ap. Eurip. [Iph. A. 1415.] Itidem ap. Lucian. [Ver. H. 1, c. 36] : Διὰ μάχης ἐλθεῖν τινὶ, Prælio aggredi, Bud. Et Thuc. [4, 92] : Ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτοὺς, In prælium exire, Bud. Qui et ap. Plut. [V. Pyrrh. c. 19, Sull. c. 5] Διὰ λόγων ἐλθεῖν vertit, Venisse ad colloquium. [Herodot. 6, 9 : Διὰ μάχης ἐλεύσονται· 1, 169 : Διὰ μάχης ἀπικέατο Ἁρπάγῳ.] Et ap. Isocr. p. 68, Διὰ μιᾶς γνώμης γίνεσθαι, In concordiam et unanimitatem venire, Ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 25 : Δι' ἔχθρας γενέσθαι (Aristoph. Ran. 1412), καὶ, Δι' ὄχλου γενέσθαι.] Nonnunquam autem a poetis omittitur διὰ, signif. Per : ut Il. B, [801] : Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίοιο. In hac vero signif. poetas διὰ jungere etiam accus. docebitur postea. Item διὰ, Per, quum de eo dicitur, quod vicem instrumenti præbet : ut [Plato Theæt. p. 184, D : Σκόπει γὰρ ἀπόκρισις ποτέρα ὀρθοτέρα, ᾧ ὁρῶμεν, τοῦτο εἶναι ὀφθαλμοὺς, ἢ δι' οὗ ὁρῶμεν, καὶ ᾧ ἀκούομεν, ὦτα, ἢ δι' οὗ ἀκούομεν. Θε. Δι' ὧν ἕκαστα αἰσθανόμεθα, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μᾶλλον ἢ οἷς. Frequenter ap. gramm. de orthographia vocabulorum explicantes Διὰ τοῦ, sequente nomine literæ. Athen. 7, p. 318, F : Δωριεῖς διὰ τοῦ ω καλοῦσι πωλύπουν· 3, p. 106 : E : Ἐπίχαρμος διὰ τοῦ ω εἴρηκε ... κωρίδας. Sic Kœn. ad Greg. Cor. p. 634 : libri διὰ τούτων.] Dem. Epitaph. [p. 1391, 25] : Διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν αἴτιοι κατέστησαν. [Δι' ἑαυτοῦ, Per se, non per alium. Demosth. p. 988, 4 : Δι' ἑαυτοῦ διέλυε χρήματα ὁ Ἑρμῶναξ· 1234, 14 : Πάντα δι' αὐτῶν ποιοῦνται καὶ μόνον οὐχ ὑπὸ κήρυκος πωλοῦσι τὰ κοινά. Δι' ἑαυτοῦ ἔχειν, In potestate sua habere. Demosth. p. 194, 10: Εἰ δι' αὐτῶν εἶχον τὴν πόλιν οἱ νῦν ὄντες ἐν αὐτῇ Ῥόδιοι· 605, 10 : Οἵπερ ἐκεῖ δι' ἑαυτῶν εἶχον μετὰ τούτου τὸ βουλευτήριον· 1171, 22 : Τὸ ἀργύριον τοῦθ' ἅπαν εἶχεν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁ ἄνθρωπος, Sibi arrogabat. Isæus p. 59, 40 : Ἐσκόπουν ὅπως τελευτήσαντος ἐκείνου δι' αὐτῶν ἔσοιτο ἡ οὐσία. Sic δι' αὐτοῦ ποιεῖσθαι ap. eund. p. 73, 8.] Et Isocr. Archidamo, Διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν· quod dici etiam posset ἐκ τούτων. [Id. Evag. p. 203, A : Τὰς παρασκευὰς ... δι' ὧν τὰ προειρημένα γέγονεν, ubi codd. Urb. et Vat. 936 ἐξ ὧν.]

Διὰ, Per, sed sub. πᾶν, ὅλον, aut πᾶν, quod ponatur pro ὅλον, Od. I, [298] : Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο, τανυσσάμενος διὰ μήλων, pro διὰ πάντων τῶν μήλων, quo dicitur modo διὰ νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτός : ut Athen. [7, p. 276, C, ex Aristoph. Æolosicone] et Eust. [p. 1630, 41] docent. Sed possunt huic exemplo addi et ista, διὰ βίου pro δι' ὅλου τοῦ βίου, Per totam vitam, Plut. [V. Cæs. c. 57] ; Δικτάτωρα μὲν αὐτὸν ἀπέδειξαν διὰ βίου. [Moral. p. 237, C : Ἄτιμος διὰ βίου ἦν. Plato Leg. 6, p. 759, E. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 683 : Πονπωνίαν Καλλιστονείκην ... ἱέρειαν διὰ βίου καὶ διὰ γένους τῆς ... Ἀρτέμιδος. Inscr. Phanagoriæ reperta vol. 2, p. 162 : (Ἱερέα ἀπο)δειχθέντα τοῦ Καισαρείου διὰ βίου εἰς γένος. G. D.] Sic δι' ἐνιαυτοῦ dicitur pro δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ. [Ita interpretatur Harpocratio Antiphontis l. quendam memorans. Aristoph. fr. 476 : Εἴπερ ἔστι δι' ἐνιαυτοῦ ὅτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. G. D.] Et δι' ἔτους pro δι' ὅλου ἔτους, ap. [Aristoph. Vesp. 1058,] Plut. [V. Pomp. c. 2. Adde Mor. p. 983, A] : Ἔφη δέ τις εὑρεθήσεσθαι παρὰ Λευκόλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας. Et ut διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς, sic δι' ἡμέρας pro δι' ὅλης ἡμέρας, Per totam diem ap. Aristoph. [Ran. 265. Ex Teleclide affert Harpocr. p. 61, 9.] Sic Herodot. δι' ἡμέρας δικάζειν [1, 97. V. Wessel. ad 2, 173]. Sed διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, interdum accipitur simpl. pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Nocte et die, et ita exp. ap. Plat., σκοπεῖν διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Nocte et die considerare. Sic autem διὰ σκότους, Per tenebras, In tenebris. Plut. Quæst. Rom. [p. 279, F] : Διατί τῇ νύμφῃ τὸ πρῶτον οὐκ ἐντυγχάνει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Itidem, Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, Xen. Cyrop. 4, [6, 2], In luctu senectutem transigens. || Διὰ itidem de tempore dictum c. gen. αἰῶνος, redditur præpositione In; est enim δι' αἰῶνος quod dicimus In ævum, vel In æternum. [Æsch. Pers. 1007, Cho. 26, Eum. 563. Lycophr. 303, 969.] At διὰ παντὸς, quod et διαπαντὸς conjunctim scribitur, In perpetuum, Perpetuo, Semper, vide in Πᾶς. [Διὰ πάντων, Διὰ πάντα v. ibid. Herodot. 2, 91 : Ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα.] Διὰ τέλους autem, Usque ad finem; interdum et Semper. [V. Τέλος.]

Διὰ redditur præp. In, his etiam in phrasibus, διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. [Pro merc. cond. c. 3. Πρᾶγμα, id. Eunuch. c. 12.] Sic Plut. Numa [c. 6], Διὰ χειρὸς ἔχειν τὰς ἡνίας, Habenas in manu habere, tenere. Et διὰ χειρῶν ἔχειν, quod exp. etiam Præ manibus habere. [Plut. V. Cim. c. 5 : Ἵππου τινὰ χαλινὸν ἀναθεῖναι τῇ θεῷ διὰ χειρῶν κομίζων. Antiattic. p. 89, 23 : Διὰ χειρὸς δανεῖσαι, Τιμόστρατος Πανί.] Sic διὰ στόματος ἔχειν, In ore habere; ut [Plut. V. Lucull. c. 1,] Lucian. [Demon. c. 56] : Διὰ στόματος ἔχειν τὸν Ἀριστο-

τέλην· itidem vero διὰ στόματος εἶναι, In ore esse, v. in Στόμα. Et διὰ μνήμης ἔχειν, In memoria habere; quod et διὰ μνήμης φέρειν, ap. Herodian. [2, 2, 19]: Οἳ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέρουσι διὰ μνήμης. Sic διὰ τιμῆς ἔχειν [ib. 17], In honore habere, quod et διὰ τιμῆς ἄγειν dicitur. Idem vero ibid. διὰ θαύματος ἔχειν dicit, In admiratione habere, vel potius Admirationi habere: Ὃν ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἔσχετε. [Nicet. Chon. Ann. p. 242, D: Τὰ πραττόμενα θεᾶσθαι καὶ διὰ πλείστου τίθεσθαι θαύματος. Paullo aliter p. 130, B: Ὁ μὲν γὰρ ὑποκλιθῆναί οἱ, καὶ τὰ καθ' αὑτοὺς ἐπιτρέψειν ἐκείνῳ διὰ πλείστου ἐτίθετο, Maximi faciebat, i. e. plurimum ejus intererat. G. D.] Apud Eund. διὰ φρουρᾶς ἔχειν, In custodia habere. Sed διὰ constr. eund. habens, non semper reddi potest præp. In, sed sæpe διὰ cum gen. et verbo per unicum Lat. verbum interpr. aut verbum cum nomine: nonnunquam et aliter; ut δι' ἐλπίδος ἔχειν, Sperare, ap. Herodian. [2, 1, 16], et διὰ φροντίδος ἔχειν, pro Accurare, Procurare, ap. Eund. [3, 2, 9.] Hunc enim auctorem observavi his loquendi generibus cum præp. διὰ supra quemvis alium delectari. Ut autem διὰ φροντίδος ἔχειν, sic et δι' ἐπιμελείας ἔχειν dicitur, quibus affine est ap. Thuc. διὰ φυλακῆς ἔχειν, pro Observare, Excubias agere. Apud Eund. [2, 60] δι' αἰτίας ἔχειν, pro Accusare, αἰτιᾶσθαι. Et δι' ὀργῆς ἔχειν τινά, Irasci alicui, vel potius Iratum esse alicui, s. Infensum. Sic dicitur δι' ὑποψίας ἔχειν, Suspectum habere: v. in Ὑποψία. Et δι' ἡσυχίας ἔχειν, v. in Ἡσυχία. Ap. Herodian. [4, 6, 4] δι' ἡδονῆς ἔχω, Ex eo voluptatem capio: Πᾶν ὅπερ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 3: Δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαι τόνδε. Σοφοκλῆς (OEd. C. 584). Χρῶ.] || Interdum cum v. γίνεσθαι, act. etiam signif. ut Plato De LL. 7, [p. 791, B], Διὰ φόβων ἐθίζοντο γίγνεσθαι, In metu versari: vel, ut Bud. interpr., Timidi esse. || Cum εἶναι etiam sæpe ponitur διὰ suum genit. habens, ubi verbo Esse interpretamur cum adjectivo nomine, vel participio, aut verbo pass.; ut δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, Odiosum, Aristoph., in Ὄχλος. Sic δι' ἔθους εἶναι, Assuetum esse, Galen., v. in Ἔθος. Sic διὰ σπουδῆς εἶναι, pro σπουδάζεσθαι, In pretio esse, Magno studio exoptari, ut Bud. int. Sic διὰ στόματος εἶναι, In ore esse, Celebrari: cui affinem signif. habet διὰ μνήμης εἶναι: v. in Μνήμη. [Δι' ἐπιθυμίας εἶναι, Appeti, Plato Phæd. p. 82, E.] || Διὰ itidem pro In, quum dicitur ὁ διὰ μέσου χρόνος, Interjectum tempus. Ad verbum, Tempus, quod in medio est, ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Sic etiam ἐν τῷ διὰ μέσου, Plut. [V. Pericl. c. 10] pro Interim. Ponitur sic et in aliis nonnullis loquendi generibus, cujusmodi est hoc, Διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν, Plato Symp. [p. 176, E.] Sic διὰ πλειόνων, διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων: in quibus tamen exprimendis Latini præp. omittunt, dicentes, Pluribus, Paucis; ut Docere paucis, Virg. Galli præp. In addunt, dicentes, *En peu de parolles*. V. in Πλείων, et in ceteris. [Plato Euthyph. p. 14, B: Διὰ βραχυτέρων εἶπες ἄν. Διὰ βραχυτάτων, Gorg. p. 449, D. Διὰ μακρῶν, Euthyd. p. 282, D.] Ap. Athen. autem δι' εἰκοστῆς ἱστοριῶν, pro In vicesimo libro, vel Vicesimo libro, omissa præp. In. [Aristobulus ap. Euseb. Pr. ev. p. 664: Ἑρμηνεία τῶν διὰ τοῦ νόμου πάντων, de quo l. Valck. in Diatr. de Ar. p. 62: « Τὰ διὰ τοῦ νόμου significant τὰ ἐν τῷ νόμῳ, qui paulo rarior ap. veteres præpositionis usus ab Ar. fuit adamatus, in paucis reliquiis bis terve recurrens. P. 666, D: Τὸν διὰ τῶν ποιημάτων Δία καὶ Ζῆνα· 377, C: Λέγεται δὲ κατάβασις ἐπὶ τὸ ὄρος θεία γεγονέναι διὰ τῆς γραφῆς τοῦ νόμου, i. e. ἐν τῇ γραφῇ, vel ἐν τῷ γραπτῷ, *in litera legis*, vel *in voce scripta*, cujus sensus est sublimior et spiritualis. Sic διὰ ponitur a Didymo ap. Macrob. Saturn. 5, 18: Ὁ γοῦν Ἀκουσίλαος διὰ τῆς πρώτης ἱστορίας δεδήλωκεν. Conf. Athen. 4, p. 178, C; 6, 271, C; 9, 388 etc. » 10, p. 438, B; 12, p. 550, C. Conf. Casaub. ad Athen. 12, p. 514, B. Διὰ τούτων, His verbis, sæpissime ap. gramm. scriptorum locos afferentes. V. Bast. ad Greg. Cor. p. 738. G. Dind.] || Inter; ut, Διὰ πάντων ἄξιος θέας, Herodot. [1, 25], Inter omnia spectatu dignus. [6, 63: Εὐδοκιμέων διὰ πάντων τῶν βασιλέων· 8, 69: Ἐν πρώτοισι τετιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων. Dio Cass. 37, 20: Ὅ δὲ ... θαυμάσαι διὰ πάντων ἄξιόν ἐστι.] Sic διὰ νήσων, Inter insulas. || Διὰ et ἐκ pro eod. in nonnullis loquendi generibus; ut ap. Athen. [14, p. 646, E]: Χόρια, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. Sic alibi [ib. D]: Ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν, διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, et sic identidem. Interdum vero pro διὰ ponit ἐκ, dicens, ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, et similia, Bud. Sic Δι' ἀλφίτου πεποιημένος citatur e Plut. Numa [c. 8, ubi -μέναι θυσίαι] pro E farina compositus. Et e Galeno, Δι' ἐλαίου τρίψεσι χρῆσθαι, Ex oleo frictionibus uti. [Conf. Καλαμίνθη, Κολοκυνθὶς, Κωδύα.] Sciendum est autem ita usitatam esse Medicis hanc præp. in hac signif., ut etiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominibus agglutinarint, immutata illorum terminatione; ut, quum pro διὰ ῥόδων κολούριον dixerunt διάῤῥοδον κολούριον, Collyrium e rosis compositum: et διάκροκον κολούριον, pro διὰ κρόκου, E croco compositum, constans; quod quidam appellat, τὸ ξηρίον τὸ διὰ κρόκου καλούμενον. [Add. Διαβούνιον, Διαγλαύκιον, Διακαρύων, Διακίτριον, Διαλεπίδιον, Διαμελίτωτον, Διάῤῥοδον, quæ v.] Non memini tamen me ap. vetustiores Medicos talem præp. διὰ usum, i. e. ita agglutinatæ, reperire: adeo ut Medicis, et iis quidem recentioribus, peculiarem esse putem. Sed hoc quoque sciendum est, interdum gen., cui adhæret, integrum servari; ut in διαχυλῶν. [Διαδαφνίδων, Alex. Trall. 5, p. 84: Καὶ ἡ ἀνηθίνη καὶ ἡ δ. Dionys. De comp. verb. c. 14: Διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτὰ (ζ, ξ, ψ), ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ, cet. ad quem l. Schæf.: « Infra p. 98 R.: Τὰς ἐκ τούτων συνισταμένας συλλαβὰς ἢ διὰ τούτων πλεκομένας· A. R. 1, 79: Ἐν ὄρεσι τὰ πολλὰ πηξαμένοις διὰ ξύλων καὶ καλάμων σκηνὰς αὐτορόφους. Theodoridas (Anth. Pal. 6, 282): Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ, Ἑρμᾶ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον. Pro quo Suidas citans hoc distichon (s. v. Πετάλοις) πίλημα ἐξ ἐρίου πιληθέν. Diodor. 17, 115: Κατεσκεύαζεν εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ. Scholia ad Lucian. vol. 1, p. 162 suppleta a Bastio Ep. ad Boisson. p. 49: Τοῦ θεάτρου διὰ λίθων κατεσκευασμένου. Pseudo-Menander (ap. Clem. Al. p. 720): Ἡ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια. Pollux 6, 105: Κυάθιον δι' ἀργύρου. Schol. ad Lucian. vol. 2, p. 330: Μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα διὰ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. Non multum differt illud scholiastæ ad Aristoph. Ran. 333: Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι. Modo scripserat: Μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι. » Meinek. ad l. Menandri p. 307: « Ita solent seriores. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 160: Πεσσοὶ διὰ κρόκου καὶ γυναικείου γάλακτος. Suidas: Ἀβυρτάκη, ὑπότριμμα βαρβαρικὸν κατασκευαζόμενον διὰ πράσων. Gregor. Cor. p. 526: Βρῶμα διὰ στέατος. Semel ita Propertius 4, 3, 20: *Et struxit querulas rauca per ossa tubas.* » Hesych. addit Hemst.: Ηυάνιον, τὸ διὰ τοῦ γάλακτος ῥόφημα. Joann. Mal. p. 395, 17: Διὰ μαργαριτῶν ὂν τὸ κούρκωμον αὐτοῦ· 413, 19: Ἡ ζώνη αὐτοῦ ὑπῆρχε διὰ μ.] || Itidem vero ap. Musicos in Harmoniarum appellationibus sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ; ut διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, Harmonia ex omnibus. [De his dicetur s. Πᾶς. Δι' ὀξείας. V. Ὀξύς.] || Διὰ pro ἐκ citatur et in h. l. Aristot. [Meteor. 2, 4]: Διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται· ut sit, E fluviis subvehuntur exhalationes. Item, quum dicitur Ἡ διὰ τῶν χρημάτων ἡδονὴ, præp. διὰ exp. per ἐκ, ut sit, Voluptas, quæ e numis percipitur. At vero, Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Xen. [Memor. 4, 5, 3] exp. Voluptates corporis: et, Πάντα διὰ στόματος ἡδέα, ap. Eund. [ib. 1, 4, 5], Omnia, quæ ori sunt grata.

Διὰ adhibetur etiam signif. Intervallo loci vel temporis. De intervallo loci dicitur, ut in his ll. Theophr. C. P. 3, [7, 1]: Καί τοί τινες ἅπαντα κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ κ. τ. λ., hic διὰ πολλοῦ signif. Longis intervallis, interstitiis. Thuc. 3, [94]: Οἰκεῖ δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, Magno intervallo, locorum intervallo, Longa inter se intercapedine distantes, Bud. Idem ibid.: Ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου, E turribus, quæ prope distabant. Ad verbum, Quæ erant e parvo, sub. intervallo. Idem 6: Τὰ γὰρ διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα,

Quæ a nobis longissime absunt, remotissima sunt : paulo ante Διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων· ubi schol. sub. διαστήματος. [3, 115 : Οἱ δὲ ἄπωθεν, καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστου.] Idem Thuc. [3, 51] : Ἐβούλετο δὲ Νικίας τὴν φυλακὴν αὐτόθεν δι' ἐλάσσονος τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μὴ ἀπὸ Βουδόρου εἶναι, Propius, Breviore via, Bud. : 2, [29] : Εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ. Strabo lib. 2 Anthol. [Strato Anth. Pal. 11, 117] : Διὰ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν, Φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον, A duodecim cubitis, Ex intervallo duodecim cubitorum. [Herodot. 7, 30 : Πόλιν ..., ἐν τῇ Λύκος ποταμὸς ... ἀφανίζεται· ἔπειτα διὰ σταδίων ὡς πέντε μάλιστά κη ἀναφαινόμενος.... 198 : Δι' ἄλλων εἴκοσι σταδίων ἄλλος ποταμός ἐστι. Eurip. Andr. 1247 : Βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ ἄλλον δι' ἄλλου (Alium post alium) διαπερᾶν Μολοσσίαν.] In quibusdam autem ejusd. generis phrasibus signif. præp. διὰ redditur aliter : ut Thuc. 3, [21] : Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, Post decimam quamque pinnam. Nam et schol. annotat διὰ hic accipi pro μετά. Valla tamen interpr. Ad decimam quamque pinnam. Sed, quum διὰ in præcedd. et in seqq. loquendi generibus interjectum loci vel temporis spatium declaret, posse et ita verti existimo, eod. tamen sensu, Turres etiam erant magnæ, quarum unaquæque interjectas decem pinnas habebat. De intervallo autem temporis usurpatur διὰ, cum his et similibus gen. : cum πολλοῦ vel μακροῦ, et cum contrario ὀλίγου : item cum χρόνου, et interdum πολλοῦ χρόνου. [Hesych. : Δι' ὀλίγου, ἀντὶ τοῦ μετ' ὀλίγον.] Lucian. [Nigrin. c. 2] : Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Arrian. [Exped. 5, 2, 8] : Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα, Ut longo intervallo visam, Longo temporis intervallo visam. Invenitur et Longo interjecto intervallo, ap. Cic. Galen., Λύειν δὲ τὴν ἐπίδεσιν διὰ πλείονος, Longiore intervallo, i. e. Rarius. Sic αἱ διὰ χρόνου πράξεις, Rara negotia, p. 46 mei Lex. Cic. Porro ut Lat., quum dicunt Longo intervallo, sub. gen. Temporis, ita Gr. cum πολλοῦ, μακροῦ, et ceteris hujusmodi adjj., sub. χρόνου certum est : sed χρόνου ab iis dici sub. vicissim πολλοῦ, vel μακροῦ, animadvertendum est. Plato De rep. 1, [p. 328, B] : Καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτὸν, Longo enim intervallo eum videram, sicut Cic. dixit, Ut te tanto intervallo viderem, Diu enim erat quum eum videram. Lysias [p. 92, 39] : Ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου. Dicunt et διὰ πολλοῦ χρόνου : ut Herod. : Εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι. Sic Aristoph. Pl. [1045] : Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Invenitur et διὰ μακρῶν χρόνων ap. Plat. Timæo [p. 22, D] : Τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις, καὶ διὰ μακρῶν χρόνων γινομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ φθορὰ, Multorum annorum intervallo rediens conflagratio, Bud. Sed διὰ χρόνου interdum etiam poni existimo simpl. pro Interjecto aliquo temporis intervallo, ut et διὰ χρόνου λέγειν citatur ex Æschin. [p. 85, 20=613 R.] pro διαλειπόντως, et ex hac ambigua signif. captatam esse illam jocandi occasionem, Xen. Cyrop. 1, p. 13 [4, 28] : Οὐ μὰ Δία φάναι· ἀλλ' ἥκω διὰ χρόνου· καὶ τὸν Κῦρον εἰπεῖν, Νὴ Δί', ὦ συγγενές, δι' ὀλίγου γε. Ut autem διὰ de interjecto tempore dicitur, cum χρόνου, et cum πολλοῦ, ac ceteris, ita et cum ἔτους vel ἐτῶν, et similibus, cum ἡμέρας vel ἡμερῶν, et nom. numerali; ut δι' ἔτους πέμπτου, vel δι' ἐτῶν πέντε : sic δι' ἡμέρας πέμπτης, et δι' ἡμερῶν πέντε. In his autem reddendis utimur adv. Post, vel nomine Quoque, præcedente nom. numerali, ut Tertio quoque, Quarto quoque. Sic [Herodot. 2, 37 : Ξυρεῦνται πᾶν τὸ σῶμα διὰ τρίτης ἡμέρης·] ap. Aristot. διὰ τρίτης, sub. ἡμέρας, pro Tertio quoque die. [Theophr. H. P. 4, 4, 3 : Ἀρδεύεται διὰ τετάρτης ἢ πέμπτης ἡμέρας.] Sic [Herodot. 3, 97 : Διὰ πεντετηρίδος, et paullo ante διὰ τρίτου ἔτεος·] διὰ τριετηρίδος pro Tertio quoque anno : quod et κατὰ τριετηρίδα, ut, Κατὰ τριετηρίδα ἤγετο τὰ Διονύσια. Sic ex Aristoph. [Pl. 584] citatur, Δι' ἔτους πέμπτου ξυνάγειν [ξυναγείρειν], pro Congregare quinto quoque anno. Item e Luciano, Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν, pro Quinto quoque anno : sed ita interpretando vacaret ὅλων : quare malim, Post quinque annos integros; Post totos quinque annos; Interjectis quinque annis integris. Isocr. Archid. [p. 121, B] : Ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν, Post annos trecentos. Sic Plut. Cimone, Δι' ἐτῶν σχεδὸν τετρακοσίων. Diosc. : Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρῶτον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι, Post duos dies, Exacto biduo. Item hic innominati cujusdam auctoris l., Δι' ἔτους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοῦτον ἐπισκεψόμενος, exp. in VV. LL. Hunc visurus, quem a duodeviginti mensibus non videram. Quæ verba posse et sic exp. arbitror, Post duodeviginti menses hunc invisurus, s. potius, revisurus. Apud Marc. 2, [1], δι' ἡμερῶν ponitur non adjecto dierum numero, ubi sub. solet τινῶν, ut sit Interjectis aliquot diebus. Sic Theophr. H. P. 4, 4 [3, 6] : Ἄλλως τε καὶ δι' ἡμερῶν τινῶν πίνουσι. || Apud Thuc. 1, [77] observavi διὰ cum gen. ὀλίγου aliter quam in præcedentibus exemplis positum, Εἴπερ οἷα καὶ τότε πρὸς τὸν Μῆδον δι' ὀλίγου ἡγησάμενοι ἀπεδείξατε, ὅμοια καὶ νῦν γνώσεσθε· hic enim διὰ non de interjecto tempore dicitur, sed respondet potius, ut opinor, Lat. præp. Per, in ea quidem signif. positæ, quam habet, quum dicitur Per decem dies, Per tres menses, Per tres annos. Ego l. illum ita interpr. in mea ed., Si qualia edidistis brevi eo tempore, quo adversus Medum Græciæ præfuistis, eadem et nunc edenda censeretis. Potuissem autem et ita interpr., Per illud breve tempus. Apud Lucian. quoque [Dial. deor. 10, 1] διὰ μακροῦ crediderim hanc interpr. admittere, Σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. Fateor tamen alteram quoque interpr. commodam esse, q. d. Fruere quiete, qua jampridem frui desisti; Repete quietem post tam longum temporis intervallum. || Διὰ cum gen. interdum per ablat. Lat. redditur, ut, Διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, Plut. Sol. [c. 17], Atramento leges scribere. Ibid. [c. 26] : Διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν εἰς τοὺς Ἕλληνας λόγον, Poemate. Sic Galen., Διά τε πτισσάνης χυλοῦ καὶ τῶν διὰ χόνδρου ῥοφημάτων θρέψαι· ubi simul duplex usus hujus particulæ habetur. Nonnunquam adv. Lat. redditur; ut δι' ἀκριβείας λέγειν, Thuc. pro ἀκριβῶς, Accurate, Exquisite. [Δι' ἀκριβείας εἰρῆσθαι, Plato Rep. 3, p. 414, A. Δι' ἀκρ. ἀπειργασμένοι, Polit. p. 268, C. Idem Leg. 6, p. 763, B : Δι' ἀκρ. ἐπίστασθαι πάντας τὴν αὑτῶν χώραν. Alio sensu ib. 8, p. 844, B : Ἐὰν δὲ δι' ἀκρ. ᾖ καὶ τοῖς γείτοσι (τὸ ὕδωρ), Si aqua parca fuerit. || Διὰ κεφαλαίων, Summatim. Æschin. De f. leg. p. 31, 29 : Πειράσομαι διὰ κεφαλαίων ὑμᾶς ὑπομιμνήσκειν. || Δι' ὅλου s. διόλου. V. Ὅλος.] Sic διὰ τάχους, et διὰ ταχέων, Celeriter : quæ et conjunctim scribuntur διατάχους [hoc ap. Etym. M. p. 271, 1] et διαταχέων. V. Ταχύς. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 31 : Δι' ἀσχολίας πολλῆς ἦλθον ἐπὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ, καίτοι ἀσχολίας μοι πολλῆς οὔσης.]

Διὰ cum accus. ap. poetas pro κατὰ, itidem ut διὰ cum gen. ; ut Od. K, [281] : Πῇ δ' αὖτ' ὄψ δύστηνε δι' ἄκριας ἔρχεαι οἷος, Χώρου ἄϊδρις ἐών; i. e. κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν. Sic H, [139] : Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς· ubi annotat Eust. inusitatum esse posteris Hom. ἔβη διὰ δῶμα pro κατὰ δῶμα : illos enim dicere διὰ δώματος, sicut δι' ἀγορᾶς, διὰ μέσης πόλεως : ubi tamen quod de Hom. posteris dicit, ad prosæ scriptt. restringo : nam poetæ, qui Hom. successerunt, eum in hac constr., sicut et in aliis, imitati sunt. || In prosa, Propter, Ob, ut διὰ τοῦτο et διὰ ταῦτα, quæ passim sunt obvia, Propter hoc, Propter hæc; quæ et adv. sæpe redduntur, Ideo, Propterea, Quocirca. Verum et una v. scriptum invenitur, διαταῦτα, sicut μεταταῦτα : velut Lat. Propterea et Postea conjunctim. [Etym. M. p. 270 extr. : Διατοῦτο, δεικτικὴ ἀντωνυμία, ἢ μᾶλλον ἐπίρρημα δεικτικόν.] Dicunt et δι' ὃ, ac δι' ἃ, quo utitur Plato, pro Quamobrem, Quocirca. Et δι' ὃ δή, item δι' ὃ καὶ, item δι' ὅπερ : sed scribitur potius διό, et διὸ δή, item διὸ καὶ, et διόπερ. Quinetiam διότι hinc factum est pro Quia. Sic interrog. διὰ τί, vel διατί, Quamobrem? [Aristoph. Nub. 58 : Διὰ τί δῆτα κλαύσομαι; Addit HSt. in Ind. : « Διατί, alicubi conjunctim legitur pro διὰ τί; Propter quid? i. e. Quamobrem? Qua de causa? Τὸ διατί,

Causa cur, ad verbum Id, propter quod, pro τὸ διότι.»] Thuc. 1, διὰ τόδε ὅτι, Ideo quod. Jungunt διὰ et articulo τὸ cum infin. præs. vel præt. s. aor. ut διὰ τὸ ποιεῖν, πεποιηκέναι, ποιῆσαι. Sic Thuc. : Διὰ τὸ ἄσμενοι ἂν ἐξελθεῖν. [Id. 2, 11; 4, 55; 8, 2. Xenoph. Mem. 2, 1, 15 : Διὰ τὸ ξένος εἶναι.] Jungitur denique διὰ variis accuss. Idem Thuc. 2, [et 3, 12] : Εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν, Nisi ob illius cunctationem. [Aristoph. Vesp. 558 : Ὅς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόψυξιν. Plato Gorg. p. 516, E : Ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν (Absque prytane fuisset) ἐνέπεσεν ἄν· ubi v. Heindorf.] Cic. ap. Plat. δι' ἀρετὴν interpr. Propter virtutem : et διὰ ταῦτα, Idcirco, Ob has causas : quæ et alia huc pertinentia v. in Lex. Cic. Illud certe δι' ἀρετὴν redditur etiam Virtutis, sicut δι' ἀνδρείαν, Fortitudinis ergo; ut, quum dicitur aliquis corona donatus esse δι' ἀνδρείαν, quod et ἀνδρείας ἕνεκα dici potest. Æsch. C. Ctes. [p. 629 R.] : Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένην στεφανῶσαι; Quorum beneficiorum ergo? Item διά σε interdum vertitur Tua causa, Tua culpa. Dem. : Ἐδεήθην μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πράξαι, Deprecari cœpi, nequid tale mea causa facerent. Thuc. 3 : Καὶ τὴν νῦν ἐρημίαν δι' ἑαυτοὺς ἔχουσι, Sua culpa, Suapte culpa. || Ponitur pro ἕνεκα et in hoc loquendi genere, Dem. De cor. : Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, pro Nam quantum in vobis fuit, jamdiu periissetis. De quo lege Bud. 985. || Sæpe ap. Att. accus. pro gen. habet, ideoque redditur Per, non Propter. Dem. : Διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro διὰ τῶν θεῶν. Sic De cor. : Καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων ὑμεῖς ἐστὲ σῶοι. In qq. ll. διὰ τοὺς θεοὺς redditur etiam Deorum opera, benignitate, beneficio. Sic, Διὰ τὴν τύχην μέγας γέγονε. Itidem ap. Hesiod. Op. [3] διὰ accus. pro gen. habere censetur [a Gregor. Cor. p. 109, ubi vid. Kœn.], Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε· atque ita locum et hic ablativi illi habent : ut sit, Jovis beneficio, benignitate, aut etiam munere. Atque hæc sunt, quæ ab aliis proponi solent exempla. Sed hoc addo, in aliis etiam ll., et quidem qui valde a præcedentibus diversi sint, habere διὰ accus. pro gen., ubi ablativis illis non itidem uti possumus, ut Dem. Ol. 1, [p. 12] : Καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενὴς ὢν τοκαταρχὰς Φίλιππος. [C. accus. loci Sozom. H. E. 2, 12 : Περιιόντες διὰ τὴν Περσῶν γῆν, Obeuntes Persidem. Apud medii ævi Græcos διὰ pro περὶ ponitur. Constantin. Cærim. vol. 1, p. 459, 3 in inscriptione cap., Διὰ τῶν συνηθειῶν τῶν ἀρχόντων, De consuetudinibus archontum. Ubi v. Reisk. vol. 2, p. 494, qui etiam accusativi ex. attulit. Numerosa de utroque casu exx. Malalæ v. in indice L. Dindorfii p. 781. || Aliud vitium, διὰ dativo junctum, e loco Pselli ap. Ducang. Gloss. p. 1662 notavit Reisk. : Διὰ δόρασι χρᾶσθαι τοῖς ποσὶ, Pedibus pro hastis uti. G. Dind.]

Διὰ autem quam vim, vel potius quam multiplicem vim in comp. habeat, e verbis, quibuscum componitur, cognoscendum est. Interdum certe respondet particulæ Lat. Dis : ut συμφωνεῖν, Consonare, Concordare : διαφωνεῖν, Dissonare, Discordare; σκεδάζειν, Spargere : διασκεδάζειν, Dispergere. [V. Eustath. p. 80, 6; 857, 48; 893, 54.] In quibusdam autem verbis sonat q. d. Per medium, ut διεκπλεῖν, Per mediam classem hostium erumpere : sic διεξελαύνειν, etc. Interdum vehementiam duntaxat addit. [Sæpe significat perdurare aliquid. De quo Valck. in Diatr. de Aristob. p. 64 : «Verbum Lysiæ διῆρξα redditur ab Harpocrat. διὰ τέλους ἦρξα, Critiæ διαδικάζειν a Polluce 8, 25 δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν. Dantur multa similia. Judæos philosophos hæc minuta non neglexisse monstrabit Philo Pythagoreus explicans vim præpos. διὰ in compositis libro De somn. p. 595, C.» Sæpius etiam concertandi significationem habet, ut in διάδω, διαθρύπτομαι, διακράζειν, διατοξεύεσθαι, aliisque plurimis. V. Valck. ad Herodot. 5, 18 et ad Theocr. 6, 15. G. D. || Διὰ πρό. V. Διαπρό. || Δι' ἐκ. V. Διέκ.]

[Διὰ anastrophen admittere negant grammatici, argumento usi parum idoneo hoc, ne cum Δία (Jovem) confundatur. Herodian. ap. Joann. Al. Ton. παραγγ. p. 27, 31 : Σημειούμεθα τὴν διά χώραν ἔχουσαν ἀναστροφῆς (utpote δίχρονον) καὶ μὴ ἀναστρεφομένην διὰ τὴν πρὸς τὸν Δία συνέμπτωσιν. Quæ lex iisdem prope verbis exponitur ab schol. Hom. Il. P, 522 et schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 930, 17. Et sic ap. Hesiod. Op. 3, Ὅν τε διὰ scribitur, ap. Tyrtæum Pausan. 4, 6, 5 : Θεοπόμπω, ὃν διὰ Μεσσήνην εἵλομεν, Æschylum Agam. 590 : Φρυκτωρῶν διὰ πεισθεῖσα· Suppl. 254 : Καὶ πᾶσαν αἶαν, ἧς δι' Ἄλγος ἔρχεται. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, E : Ἥν διὰ πολλὰ παθών. || Ap. poetas verbis cum διὰ compositis tmesis adhibetur, præp. verbum vel antecedente, quæ usitatissima ratio est (ut ap. Æsch. Sept. 789 ex em. Porsoni διὰ χερί ποτε λαχεῖν, ubi codd. διαχειρίᾳ), vel sequente : vid. Διακλάζω, Διακοσμέω, Διαπεραίνω, Διασμώχω. || Διὰ in initio hexametri iota ictus vi productum habet quattuor in locis Homeri, Il. Γ, 357 : Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε (qui versus repetitur H, 251, Λ, 435), et Δ, 135 : Διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος.... G. Dindorf.]

[Διαὶ pro διὰ, quod cum similibus comparandum est formis καταὶ, παραὶ, ὑπαὶ, aliquoties dixit Æschylus : Agam. 448 : Ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. Sic Hermann. Codd. διά. 1133 : Κακῶν γὰρ διαὶ.... Sic iterum Hermann. Cod. Medic. διὰ, alii δὴ αἱ. 1453 : Πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί· 1485 : Διαὶ Διὸς παναιτίου· Choeph. 611 : Διαὶ βίου, ubi libri rursus διὰ, quod correxit Canter. 641 : Διαὶ (alii codd. διὰ) Δίκας. Sed male libri nonnulli ibid. 656 in fine trimetri Αἰγίσθου δίαι, quod Æschylus, si præpositione eo in loco usus esset, διὰ scripsisset, quum διαὶ non dicatur nisi postulante metro. Præterea vitiosa est anastrophe δίαι. Herodian. ap. Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 27, 28 : Καθόλου δὲ αἱ ἀναστρεφόμεναι δισύλλαβοί τε εἶναι ὀφείλουσι καὶ τρίχρονοι· ὅθεν τριχρονοῦσαι ἡ ἀντὶ καὶ ἀμφὶ οὐκ ἀναστρέφονται, οὐδὲ αἱ τῷ ι πλεονάζουσαι, καταὶ παραὶ ὑπείρ. G. Dindorf.]

[Διὰ ab Æolibus ζὰ scribi observarunt grammatici. Etym. M. p. 407, 6 : Ζάθεος... Αἰολικῶς γέγονεν· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ ζὰ φασὶ, καὶ τὸν διάπλουτον ζάπλουτον· et paullo post 18 : Ἡ διὰ πρόθεσις ἔστιν ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει, καὶ τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων γίνεται ζα, ὡς τὸ διαφλεγὴς ζαφλεγὴς, καὶ ἁπλῶς τὸ διὰ, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει εἴτε μόνας συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζά· καὶ γὰρ τὴν καρδίαν καρζάν φασι (scr. κάρζαν φασὶ) καὶ τὸ διαμενὴς ζαμενής· et 27 : Ζάκορος ... τὸ δὲ ζα οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιτατικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἵν' ᾖ διάκορος καὶ Ἀττικῶς καὶ Αἰολικῶς. Joann. gramm. p. 384 de dialecto Æolica : Ἀντὶ δὲ τοῦ δ τὸ ζ, διαβάλλειν ζιαβάλλειν, διὰ νυκτὸς ζιὰ νυκτὸς, falsus ille in eo quod ζια pro ζα ponit. Exempla autem hujus formæ pleraque omnia obliterata sunt librariorum culpa, quæ jam Hephæstioni fraudem fecit, qui διανεκῶς cum synizesi pronunciari voluit in versu Corinnæ p. 22 : Ἡ διανεκῶς εὕδεις· οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα, non animadvertens poetriam ἦ ζανεκῶς dixisse : quod vidit Bœckh. C. I. vol. 1, p. 725, abs quo in eo mihi est dissentiendum, quod formam trisyllabam pronunciatione tantum, non scriptura exprimi voluit, aliter fortasse judicaturus, si Hesychii gl. in promptu habuisset, Αἰζηνεκὲς, διηνεκὲς, αἰώνιον· aut locum Theocriti 29, 6, mihi a Th. Bergkio indicatum, Τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω | ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. Nam sic ex cod. Vat. corrigenda vulg. scriptura ζᾷ, quam critici magis etiam depravarunt posito ζῇ. Eadem ratio vocabuli καρδία in tribus versibus Æschyli, quibus ab aliis synizesis adhibetur, Sept. c. Th. 288, versu ithyphallico : Γείτονες δὲ καρδίας· Suppl. 72 : Ἀπειρόδακρυν δὲ καρδίαν· 799 : Καρδίας γάμου κυρῆσαι, mihi non dubitandum videtur quin κάρζας et κάρζαν scripserit. Eidem in Pers. 1006, versu antispastico, Διαπρέπον οἷον δέδορκεν ἄτα, restituendum ζαπρέπον : quomodo ζάπυρος pro διάπυρος dixit Prometh. 1084 in metro anapæstico. De v. ζαβάλλω et aliis nonnullis s. Z dicemus neque hic repetimus quæ de formis vocabulorum Zabulus Zaconus Zarrytus Zeta aliisque, quibus inferiores scriptores Latini pro Græcis utuntur διάβολος διάκονος διάρρυτος δίαιτα, ab Schneid. peti possunt Gramm. Lat. vol. 1, p. 386 et Buttm. Lex. vol. 1, p. 220. De simplici vero præpositione tria exempla Aristophani sunt reddenda, Eccles. 1156 : Τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως ζὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ (nisi malis cum Porsono

διὰ τὸ γελῶν)· Nub. 916 : Ζὰ σὲ δὲ φοιτᾶν οὐδεὶς ἐθέλει, A et Av. 1752 : Ζὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας. Neque enim proceleusmaticus, quem vulgata efficit scriptura διὰ, locum in hoc metri genere habet. Præterea ex his duobus versibus cognoscimus ζὰ interdum longæ syllabæ mensuram habuisse. Longe rarius δι literæ ante alias vocales in ζ abierunt : ex quo genere Ζόννυξος est, de quo s. Διόνυσος dicetur. G. Dind.]

[Διὰ et δραχμὴ confusa videntur apud Andromachum Galeni vol. 2, p. 429=14, p. 36 K. : Νειλῴου κυάμοιο διὰ βάρος ἄμμιγα χεύας. Legendum enim δραχμῆς βάρος, ut apud Damocratem ibid. p. 439 B.= 102 K. Διὰ sequente γ facile transit in δισσ, et vicissim, quoniam σσ et αγ literarum eadem forma est in certis scripturæ generibus. Chron. Pasch. p. 735, 10, Διὰ γοῦν τὸ οὕτως εὐεργετικῶς ἀξιωθῆναι a me est repositum pro δισσοῦν. Orph. Argon. 369 : Δισσῆς οἰήια χειρός. Libri duo διὰ γῆς vitiose. L. Dind.]

[Δία, ἡ, Dia, Æoli filia, ap. schol. Hom. Od. K, 6. || OEnei filia, Pirithoi ex Jove mater, ap. schol. Hom. Od. Λ, 631, Eustath. p. 101, 3, et Hygin. B 155. || Deïonei filia, Ixionis uxor, ap. schol. Pind. Pyth. 2, 39 ex Asclepiadis Tragodumenis, et schol. Hom. Il. Λ, 268, Ξ, 317. || Thersitæ mater : ib. B, 212 ex Pherecyde. || Nomen Hebæ ap. Phliasios. Strabo 8, p. 382 : Τιμᾶται δ' ἐν Φλιοῦντι καὶ Σικυῶνι τὸ τῆς Δίας ἱερόν· καλοῦσι δ' οὕτω τὴν Ἥβην. G. Dind.]

[Δία, ἡ, Dia, commune pluribus et urbibus et insulis nomen, partim etiam alia forma Δῖον vocatis, de quibus Steph. Byz. : Δία, πόλις Θεσσαλίας, Αἰακοῦ κτίσμα. (Δῖον Θεσσαλίας Steph. s. v. Δῖον.) β'. Θράκης κατὰ τὸν Ἄθω. (Hæc quoque Δῖον potius dicitur, quod v.) γ'. Εὐβοίας. (Δῖον ap. Strab.) δ'. Νῆσος καὶ πόλις Πελοποννήσου περὶ τὸ Σκύλλαιον. ε'. Λυσιτανίας περὶ τὸν Ὠκεανόν. ς'. Ἰταλίας παρὰ ταῖς Ἄλπεσιν. ζ'. Σκυθίας παρὰ τῷ Φάσιδι. η'. Καρίας. (Ad hanc Berkel. refert versum Nicæneti ap. Parthen. c. 11.) θ'. Βιθυνίας πρὸς τῷ Πόντῳ. (Addenda *Dia*, Arabiæ provinciæ civitas, quam sub metropoli Bostra commemorat Hierocles in Notitia Ms. Ad eam referendus numus Caracallæ ap. Tristanum, in quo circum templum, in quo Venus C sub figura lapidis visitur, KOIN. ΔΕΙΗΝΩΝ legitur. Holst. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 347, 30 : Πεδίον τῆς Ἀραβίας ἀνηπλωμένον ἀπὸ τῆς ἕω μέχρι Δίας τῆς ἐρήμου πόλεως. Idem Holsten. Tralles, Phrygiæ urbem, primitus Δίαν dictam ex Etym. M. p. 389 extr. memorat.) Εἰσὶ καὶ τέτταρες νῆσοι Δίαι (corr. Δῖαι) λεγόμεναι· α'. ἡ Νάξος (Hom. Od. Λ, 324 : Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, ubi v. Eustath. et Etym. M. p. 266, 44)· β'. ἡ πρὸς Μιλήτῳ (recte corrigitur Μήλῳ ex schol. Theocr. 2, 46)· γ'. ἡ πρὸς Σαμοσσῷ (σαμοσσῷ cod. Vrat. Corr. Ἀμοργῷ ex schol. Theocr.)· δ'. κατὰ Κνωσσὸν Κρήτης (apud alios Δῖον dicta, quod v. Ceterum schol. Theocr. addit, καὶ ἡ τῆς Κέω Χερρόνησος καὶ ἡ Πελοποννήσου, quæ postrema supra memoratur ab Steph. ubi de urbibus agit.) Τὸ ἐθνικὸν Διεὺς, καὶ τὸ θηλυκὸν Διάς, ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι. De hoc aliisque adjectivis v. s. Δῖον. G. Dindorf.]

[Δῖα, τὰ, Dia, nomen festi ap. Teios aliisque in civitatibus Asiæ, i. q. Διάσια esse putatur. V. Chishull. Ant. Asiat. p. 101. Schneid.]

Διαβαδίζω, Pertranseo. Bud. [Thucyd. 6, 101 : Ξύλα πλατέα ἐπιθέντες καὶ ἐπ' αὐτῶν διαβαδίσαντες, ubi var. lect. διαβιβάσαντες. Galen. vol. 8, p. 850 : Ἡ μὲν τοιαῦτα ἔλεγε διαβαδίζουσα μέχρι τοῦ ὀχήματος. Achill. Tat. 1, 16 : Διαβαδίζουσα γὰρ ἔτυχεν ἅμα τῇ Κλειοῖ. Choric. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 52 : Πάντας διαβαδίζει τῆς εὐφημίας τοὺς τρόπους. Futur. διαβαδίσων ap. Lucian. Dem. enc. c. 1 et διαβαδίσοντας ap. Dion. Cass. 37, 55 dupliciter contra veterem Atticismum peccat, qui διαβαδιοῦμαι exigit. Activæ formæ de verbo simplici exx. attulimus s. Βαδίζω p. 14, D et s. Βλέπω p. 282, C, omisso tamen βαδίσεις ap. Aristot. Ausc. Phys. 4, 13, p. 222, 8 et 10 : nam hoc Bekker. aliorum codd. auctoritate recte videtur in βαδίζεις mutasse. Quanquam Photius Lex. p. 61, 16 et Suidas s. v. Ἥδη, ubi signif. voc. ἤδη eodem quo Aristoteles exemplo declarant, futurum posuerunt βαδιεῖσθαι. Præsentis forma media διαβαδίζοιτο ap. Themist. Or. 21, p. 253, A, ubi διαβαδίζοι correxi. G. Dindorf.]

[Διαβάζω, Dicto, Recito. V. exx. Ducangii p. 290 et in Append. p. 56. Hinc subst. Διαβαστὴς, ὁ, Lector, ap. eund.]

Διαβάθρα, ἡ, Scala nautica, Pons. Id. etiam Ἀποβάθρα significare Cam. e Luciano [Tox. c. 20] docet. Item Scala, qua scanditur in muros, ut Bud. e Strab. [16, p. 763] refert. [Adde Philon. in Math. vet. p. 95, ubi διαβαθρῶν scrib. pro διαβάθρων, quod subindicat Dorvill. ad Charit. p. 597. Γέφυρα per διάβαθρα explicat Hesych., quod διαβάθρα scrib. Etym. M. p. 455, 6 : Διαβάθραν ἀπὸ νεὼς ἐπὶ νῆα, et similiter p. 786, 48. Διαβάθραι τῶν Κλεισουρῶν ap. Constant. Porph. in Band Imp. Or. vol. 1, p. 23, D. Διαβάτραν vitiose ap. Nicet. Chon. Ann. p. 401, A. G. Dindorf.]

Διάβαθρον, τὸ, ὑπόδημα, Calceamenti quoddam genus. Athen. [13, p. 568, B, cum eoque Eust. p. 1522, 9,] ex Alexide comico : Μακρά τις; διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ· paulo ante vero dixerat idem comicus : Τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν [βαυκίσιν] Ἐγκεκάττυται. Pollux [7, 90] calceamentum hoc et viris et mulieribus commune fuisse tradit. [Hesych. : Διάβαθρα (cod. διαβάθρα), εἶδος ὑποδήματος γυναικείου.] Festus vero Diabathra esse scribit Genus solearum Græcanicarum : a quo Diabathrarius ap. Plaut. [Aul. 3, 5, 39], Qui hujusmodi soleas conficit. [Alciphro 3, 46 : Ὡς ἐν τῇ φυγῇ τῶν διαβάθρων ἄτερον (corr. θάτερον) ἀποβαλεῖν. Nævius Varronis L. L. 7, p. 338 Sp. : Diabathra in pedibus habebat, erat amictus epicroco.]

Διαβαίνω, [fut. διαβήσομαι, et transitiva signif. διαβήσω. Constant. Porph. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 56, C : Εἰ μὴ ἐξαγάγωσι τοῦ ποταμοῦ τὰ πλοῖα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων βαστάζοντες διαβήσωσι. G. D.] Transeo, Trajicio. [Hom. Od. Δ, 635 : Ἥλιθ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι.] Hesiod. Theog. [292] : Διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο. Herodian. 6, [4, 13] : Διαβῆναι τοὺς ποταμούς. Et διαβῆναι sine hujusmodi adjectione. Thuc. 1, [114] : Καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους. Et 2, [77] : Ὅπως μὴ διαβάντες ὡς βασιλέα. [Herodot. 7, 35 : Ὦ πικρὸν ὕδωρ... Ξέρξης διαβήσεταί σε. Plato Phædro p. 229, B : Ἢ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν. Menodot. ap. Athen. C 15, p. 672, C : Ἐλθόντας εἰς τὸν Ἡραίτην ὅρμον καὶ διαβάντας εὐθέως ἔχεσθαι τῆς πράξεως. Euseb. De laud. Const. p. 716, 2 : Ἀνακτόρων εἴσω ... μυχῶν ἐντὸς διαβεβηκότες. Hemst. Diodor. 11, 77 : Διαβάντες ἐπὶ τὴν Κιλικίαν. Sic Wess. : libri περί. Ib. 20, 85 πλοῖα φορτηγὰ διαβεβηκότα καὶ κατεζευγμένα Wess. eo sensu dicta putat quo paullo post, Ἐπὶ δύο πλοίων ἴσων βεβηκότων καὶ κατειλημμένων. Aristoph. Lys. 60 cum obscena ambiguitate : Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὀρθριαι. Dioscor. in Anth. Pal. 5, 55 : Ἡ γὰρ ὑπερφυέεσσι μέσον διαβᾶσά με ποσσίν. Imperat. διάβα annotavit Antiattic. p. 81, 12. || Metaphor. Herodot. 8, 62 : Σημαίνων δὲ ταῦτα, τῷ λόγῳ διέβαινε ἐς Εὐρυβιάδεα, Transiit ad E. Epictet. Diss. 1, 18, 18 : Ἀπ' ἐκείνων (τῶν μικρῶν) ἀρχομένους, διαβαίνειν ἐπὶ τὰ μείζω.] || Διαβαίνειν διὰ τοῦ ἡλίου ex Alex. Aphr. affertur pro Per solem ingredi et iter facere. Et e Luciano [De gymn. c. 32], Ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοὺς, Vobis tam magnis gradibus euntibus in eos. Ex Aristoph. item Vesp. [688], Ὠδὶ διαβὰς, pro Sic incedens. Vide proxime sequentem signif. || Διαβαίνω, inquit Bud., Divarico, Ar- D tem. Onirocr. 27, Sto cruribus divaricatis. Plut. [Mor. p. 779, E] : Οἱ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἁδροὺς φαίνεσθαι τοὺς κολοσσοὺς, ἂν διαβεβηκότας σφόδρα, καὶ διατεταμένους, καὶ κεχηνότας πλάσωσι. Xen. Eq. [1, 14] : Ὅταν γάρ τι ἀπὸ τῆς γῆς ἅρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμμεμυκότες αἴρονται. Aristot. De anim. 5, [2, § 4] : Ὀχεύεται μὲν ἡ θήλεια συγκαθιεῖσα, καὶ διαβαίνουσα, ὁ δὲ ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύει· quod Theodor. non intellexit. Idem in Phys. : Βαδίζων δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῷον, καὶ μεγάλα διαβαῖνον, καὶ διασαλεῦον ἐν τοῖς ὤμοις ὅταν πορεύηται. [Aristoph. Eq. 77 : Ἔχει γὰρ τὸ σκέλος τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ· τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος, ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσι, τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. Σφυρὰ διαβεβηκότα ex Hippocr. p. 808, E indicat Hemst. Σκέλη διαβεβηκότα, Ἀνδριάντες διαβεβηκότες, Statuæ quæ pedes habent discretos : vid. Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 111, 319 et Fischer. ind. Palæph. s. h. v.] Quæ ego tot exempla protuli,

ut in iis diligenter considerata hac signif. judicari possit an non et alicui e proxime præcedentibus ll. ea convenire possit. Cam. διαβαίνειν esse dicit etiam Prodire et consistere, afferens e Tyrtæo [3, 16]: Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ. Ego εὖ διαβὰς ap. eund. [2, 21. Conf. Plat. Leg. 1, p. 630, B] de illa divaricatione crurum intelligi scio : an autem et in isto, aliorum esto judicium. [Ex Homero Il. M, 458: Ἐρεισάμενος βάλε μέσσας, εὖ διαβάς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη. Apoll. Rh. 3, 1294 ; Oppian. Cyn. 2, 477. Epictet. ap. Stob. Flor. 111, 23 : Καὶ τοῖς σκέλεσι καὶ ταῖς ἐλπίσι τὰ δυνατὰ δεῖ διαβαίνειν. Figurate Plut. Mor. p. 1038, E, ex Chrysippo : Τὰς ἀρετὰς αὔξεσθαι καὶ διαβαίνειν. De oratione Longin. De subl. 40, 4 : Στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος. Dionys. De comp. verb. c. 22 init. p. 294 Sch., de austera compositione : Μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. Ibid. c. 17, p. 222, de pede molosso : Ὑψηλός τε καὶ ἀξιωματικός ἐστι καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπὶ πολύ. Conf. Διάβασις. || Διαβέννω scriptura vitiosa pro διαβαίνω in cod. Alex. V. T. Numer. 33, 51; 35, 10, Deuter. 3, 21; 4, 26; 11, 8, 29, ut ἀναβέννειν in eodem cod. Quod falluntur qui cum ἀποκτέννω comparant. G. Dindorf.]

Διαβάλλω, Trajicio, Transmitto, Transfreto. Herodot. [5, 33 : Ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα,] ὡς ἐντεῦθεν βορέῃ ἀνέμῳ ἐς τὴν Νάξον διαβάλοι. [Ib. 44 : Ἐκ μὲν Θάσου διαβαλόντες πέρην· 9, 114 : Ἐκ τῆς Ἀβύδου διαβαλόντες (alii codd. διαβάντες) ἐς τὴν Χερσόνησον.] Thuc. [2, 83] : Καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλλόντων. Plut. [V. Anton. c. 62] cum accus. : Διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. [Demetrius com. ap. Athen. 3, p. 109, A : Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνέμῳ νότῳ διεβάλομεν τὸ πέλαγος ἐς Μεσσαπίους. Eur. Suppl. 931 : Φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετον. Alia exx. v. ap. Suid.] Ex Herodoto autem [5, 34] citatur et διαβάλλειν τὰς νέας. Interdum διαβάλλω alteram Trajiciendi signif. habet pro Transfigere : ut, Linguam trajecit arundine, ap. Ovid. ; sic enim Diosc. 4, 76 : Καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. Alibi διαπείρειν λίνῳ dicit. Ut igitur in hoc postremo ex. διαβάλλω pro διαπείρω, sic in præcedentibus pro διαπερῶ sumitur. [Arrian. Exp. Al. 2, 3, p. 64, 24 : Τὸν ἕστορα τοῦ ῥυμοῦ, ὃς ἦν τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ διαμπάξ. Diogen. L. 1, 118 : Διαβάλλειν τῆς θύρας τὸν δάκτυλον, pro quo 122 διεὶς τὸν δάκτυλον. Hemst. || Disjiciendi significatum habebat ap. Xenoph. Eph. 4, 3, p. 78, 4 : Διαβάλλει τοῦ κρημνοῦ τὸ γεῶδες· sed recte cod. Flor. ἀποβάλλει. || Pro παραβάλλειν dixit Aristoph. Pac. 643 : Ἄττα διαβάλοι τις αὐτῷ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν, ad διαβολὰς, Calumnias, sycophantarum spectans, quod monuit schol.]

[Διαβάλλεσθαι πρός τινα ἀστραγάλοις, Talorum jactu certare cum aliquo. Plut. Mor. p. 148, D : Τούτοις γὰρ ὥσπερ ἀστραγάλοις, ὅταν τύχῃ παίζουσα, χρῆται καὶ διαβάλλεται πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας. Ib. p. 272, F : Τὸν θεὸν προὐκαλεῖτο διαβαλέσθαι τοῖς κύβοις πρὸς αὐτὸν ὥσπερ ἐπὶ ῥητοῖς. De jactu sortis idem V. Luculli c. 27 : Οἱ δ' ὑπὲρ τῶν λαφύρων ἐν παιδιᾷ διεβάλλοντο κλῆρον, ubi Coraes ἐβάλλοντο posuit. G. Dindorf.]

Διαβάλλω, Calumnior, Obtrecto. Sed proprie signif., ut opinor, Calumnior, trajiciendo culpam in alium, ut ab una Trajiciendi signif. ad alteram, quæ metaphorica est, transeat. Extat Luciani libellus inscriptus Περὶ διαβολῆς, De calumnia, in quo sæpe repetuntur διαβάλλειν et διαβάλλεσθαι : [ut c. 6] : Τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς Κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ, πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. [Herodot. 5, 96 : Διαβάλλων τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τὸν Ἀρταφέρνεα.] Sed διαβάλλω sæpe etiam sonat generaliter Criminor, Inculpo, Insimulo : unde et ψευδῶς additur ab Isocr. Ad Nicocl. [p. 20, D. Aristoph. Eq. 64 : Τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς ψευδῆ διαβάλλει.] Dicitur autem διαβάλλω vel cum accus. personæ, et quidem frequentius, vel cum accus. rei. Cum accus. personæ, dicitur διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἶς, vel φαρμακέα εἶναι. Dicitur et διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ. Item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, nonnunquam vero et πρὸς τοῦτο, necnon περὶ τοῦτο. Quarum constrr. exempla, ceteras lectori observandas relinquens, eodem ordine proferam : sed quædam in act., quædam in pass. Lucian. [De calumn. c. 13] : Οἷον, τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον. Plato Ep. [7, p. 334, A] : Δίωνα ἤσθοντο διαβεβλημένον, ... ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον. [Herodot. 8, 90 : Διέβαλλον τοὺς Ἴωνας ὡς δι' ἐκείνους ἀπολοίατο αἱ νῆες.] Thuc. 5 : Ὅπως ἐν τῷ δήμῳ διαβαλὼν αὐτοὺς, ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι. [Id. 3, 109 : Πελοποννησίους διαβαλεῖν εἰς τοὺς ἐκείνῃ χρήζων Ἕλληνας, ὡς καταπροδόντες τὸ ἑαυτῶν προὐργιαίτερον ἐποιήσαντο.] Plut. [Mor. p. 147, A] : Ἀλλ', ὅπερ ἔφην, διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι. Herodian. 2, [6, 10] : Ἦν γὰρ τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένων· 1, [8, 10] : Ἐφ' οὗ καὶ λανθανούσῃ συνουσίᾳ διεβάλλετο. Lucian. [Macrob. c. 14] : Τὸ μέν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθείς. Cum εἰς autem Id. alibi, si bene memini. [Demon. c. 50 : Κατηγοροῦντος αὐτοῦ καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος.] Denique cum περὶ, ut, Διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, in VV. LL. At cum accus. rei, ut, Διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετριότητα, Plut. Othon. [c. 3. Cum genit. rei Phalaris Ep. p. 262, 75 : Οὔτε τῆς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κολάσεως διαβαλλόμενος ἄχθομαι.]

[Διαβάλλω, Rejicio, Improbo, Suspectum reddo. Plut. V. Thes. c. 34 de versu quodam Homeri ab nonnullis ejecto : Οἱ δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἔπος διαβάλλουσι· quocum Schæf. Dionysii locum comparat De comp. verb. c. 11, p. 120 : Τὴν πεῖραν αὐτὴν παρέξομαι μάρτυρα, ἣν οὐχ οἷόν τε διαβάλλειν τοῖς κοινοῖς πάθεσιν ὁμολογουμένην.]

Διαβάλλω, exp. etiam Invidiam conflo, In invidiam adduco, Odiosum reddo : unde et τῷ συνιστᾶν opp. Basil. et Chrys. ap. Bud. 500. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum, qui propter illam male audit. Herodian. 6, [1, 18] : Καὶ διέβαλεν ἑαυτὸν ὅπη τοῦτο τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, pro Infamiæ notam attulit, ut vertit Polit. Sic ap. Plat. Ep. [3, p. 315, E,] exp. διεβλήθην : Ἄδην γὰρ ὑπὸ Φιλιστίδου ... πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς τὸ Συρακουσίων πλῆθος διεβλήθην, Satis invidiæ mihi conflatum est apud, etc. Ibid. : Ἀπήγγελλον, ὅτι διαβεβλημένος εἴην ἐν τοῖς πελτασταῖς. [V. Duk. ad Thuc. 8, 108.] Hinc et Διαβεβλημένος, Qui invidia laborat, vel infamia, Infamis, Ignominiosus. Quod particip. de re etiam dicitur ; ut, Ὁ διαβεβλημένος βίος, Herodian. 7, [8, 17]. Sic τιμωρία μάλιστα διαβεβλημένη, Plut. Symp. 4, [p. 672, C]. Sed generalius interdum διαβεβλῆσθαι dicitur res, de qua fama sparsa est : unde ap. Herodian. 7, [1, 6] : Τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσι καὶ διεβέβλητο, redditur, Tritum jam vulgatumque apud omnes erat. || Διαβάλλω, inquit Bud., pro συγκρούω, Inimicos reddo. Plato De rep. 6, p. 83 [498, D] : Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Et in Symp. p. 265 : opp. enim voci συμβάλλω. Item pass. Διαβάλλεσθαί τινι, vel potius præt. διαβεβλῆσθαί τινι, pro Inimicum esse alicui, Offensum esse alicui. Plato Phæd. [p. 67, E] : Εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι. Ita Bud. Sed διαβεβλῆσθαί τινι et pro Invisum esse alicui poni existimo. [« Verbi διαβάλλειν varii sunt usus, in iisque maxime exquisitus, διαβάλλεσθαί τινι vel πρός τι, Alicui inimicum reddi, et διαβάλλειν τινά τινι, Aliquem cui inimicum reddere ; quem, ut rariorem, brevissime attigit HSt. uno allato Platonis l. ex Phæd. : Οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ ... διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι, i. e. Omni modo corpus aspernantur et oderunt. Plutarchus aliquoties hunc usum sequitur : Coriol. c. 13 : Ὁ δῆμος οὔτε τῷ καταλόγῳ προσήει τῶν ὑπάτων, πρός τε τὴν ἀποικίαν διεβέβλητο, Populus neque ad consulum delectum accedebat, et coloniæ deducendæ infensus erat. Symp. 8, 7, p. 727, D : Διὰ τὸν μῦθον τὸν περὶ τὴν παιδοφονίαν ἀφοσιοῦνται τὰς χελιδόνας, ἄποθεν ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα τὰ πάθη διαβάλλοντες, Eminus nos ab his factis absterrentes. Reip. ger. præc. p. 809, F : Πρὸς τὴν κακίαν διαβαλοῦμεν αὐτούς, Eos absterrebimus a vitio. Fortasse eandem signif. spectat Pollux 5, 114 : Τὰ δὲ ἐναντία, μισῶ τὸν δεῖνα, ἀποβάλλομαι, ἐκτρέπομαι, προσκρούω αὐτῷ, προσκρούει μοι, διαβέβλημαι πρὸς αὐτὸν, διαβέβληταί μοι. Certe ut Atticam hanc notavit consuetudinem Thomas M. p. 209 apponens locum Demosthenis, Philostrati et

hunc Thucyd. 8, 83 : Καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρνει ἀπιστοῦντες, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἔτι διεβέβληντο· ubi vid. Duker., citans eadem de re Casaub. ad Strab. p. 792. Attigit et Wessel. ad Herodot. 6, 64. (In locis Thuc. 8, 81 : Ἵνα ... οἱ πολέμιοι τῷ Τισσαφέρνει ὡς μάλιστα διαβάλλοιντο, et ib. 108 : Διαβεβλῆσθαι νομίσας αὐτοῖς σφόδρα, schol. parum apte per ὑβρίζεσθαι explicat, quemadmodum Hesych. : Διαβάλλει, καταγινώσκει, ὑβρίζει. G. D.) Nec tamen supervacaneum erit, alia nobis observata adjicere. Demosth. Ep. 3, (p. 1483, 1) : Τοῦ δήμου πρὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας ὑπ' ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθέντος. Aristot. Rhet. 3, 2 : Ὡς γὰρ πρὸς ἐπιβουλεύοντα διαβάλλονται, ubi vid. Victor. p. 462. Polyb. 30, 17, 3 : Διαβεβλημένοι γὰρ πρὸς αὐτὸν... Epictet. Diss. 2, 26 : Πᾶσα δὲ ψυχὴ λογικὴ φύσει διαβέβληται πρὸς μάχην, Abhorret a pugna. Id. Ench. c. 33, 13 : Ἰδιωτικὸν γὰρ καὶ διαβεβλημένον πρὸς τὰ ἐκτός· ubi διαβάλλεσθαι idem esse putem quod Stoicum διαπίπτειν, Errare, Turbari, Peccare, Labi : atque ita fere est ap. Diog. L. 7, 165 de Herillo : Τέλος εἶπε τὴν ἐπιστήμην, ὅπερ ἐστὶ ζῆν ἀεὶ πάντα ἀναφέροντα πρὸς τὸ μετ' ἐπιστήμης ζῆν καὶ μὴ τῇ ἀγνοίᾳ διαβεβλημένον, quod repetendum ex alio usu verbi, quo significat ἀπατᾶν, Decipere ». Ex Wyttenb. annot. ad Plut. vol. 6, p. 299, 300.]

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herodot. [3, 101 : Διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις·] 5, [50] : Καὶ διαβάλλων αὐτὸν εὖ. [Ibid. 97 ; et sine accus. personæ 107 : Λέγων ταῦτα διέβαλλε, et rursus 8, 110. Suidas, per errorem Thucydidem nominans : Διαβάλλειν, τὸ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδίδης α' καὶ Κράτης.] Et pass. [immo medium. Herodot. 9, 116 : Λέγων δὲ τοιάδε Ξέρξεα διεβάλετο·] Aristoph. Av. [1648] : Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος. [Ionibus hanc signif. verbi tribuunt grammatici : v. Greg. Cor. p. 535. Aristoph. Thesm. 1214 : Διέβαλέ μ' ὡ γραῦς, ubi schol., Ἐξηπάτησε· παρὰ τοῖς Ἴωσιν, quibus subjungit locum ab HSt. ex Av. citatum. Plato Phædr. p. 255, A : Ἐὰν ... διαβεβλημένος ᾖ. || De forma Ζαβάλλω vide suo loco. G. D.]

[Διάβαλον lectio vitiosa. V. Δίβαλον.]

[Διαβαπτίζω, Certatim immergo. Polyæn. 4, 2, 6 : Ὁ Φίλιππος μέχρι τοσούτου διαβαπτιζόμενος πρὸς τὸν παγκρατιαστὴν καὶ κατὰ τοῦ προσώπου ῥαινόμενος. || Metaph. Conviciando certo, forma media ap. Demosth. p. 782, 26 : Οὗτοι μὲν γὰρ ἐπίστανται τούτῳ διαβαπτίζεσθαι, ubi var. συνδιαβαπτίζεσθαι. G. Dindorf.]

[Διαβάρους, ignoti lapidis, mentionem facit Theophr. De lapid. 20 : Λαμβάνουσι δὲ τὴν πίστιν διὰ τῆς αἰσθήσεως ἔκ τε τῶν περὶ τοὺς κρατῆρας γινομένων καὶ ἐκ τῆς διαβάρους (διαβάρου Schneid.) λίθου τῆς φλογουμένης, ἣ καὶ κισσηροῦται. G. Dindorf.]

[Διαβασανίζω, Exploro. Plato Leg. 4, p. 736, C : Πειθοῖ πάσῃ καὶ ἱκανῷ χρόνῳ διαβασανίσαντες· 12, p. 957, B : Ταῖς ἐμπειρίαις διαβασανίζοντας. Epictet. Diss. 3, 26, 13. Joseph. A. J. 5, 7, 10 : Διαβασανίσας τῷ λογισμῷ τὸ γενησόμενον.]

[Διαβασείω. V. Διαβησείω.]

Διαβασιλίζομαι, idem [quod βασιλειάω], nisi præpos. aliquid significationi addere videatur. Eustathio certe [p. 1425, 42,] βασιλειᾶν et διαβασιλίζεσθαι idem sunt. [Significat, De regno cum aliquo contendo. Lex. rhet. p. 241, 14, Suid. et Etym. M. p. 266, 47 : Διαβασιλίζεται, τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.]

Διάβασις, εως, ἡ, Transitus s. Transitio, Trajectus s. Trajectio [Herodot. 1, 186, 208. Thuc. 3, 23; 6, 101; 7, 74] : διαπεραίωσις, ut Thuc. schol. exp. [Hesych. : Δ., πορεία, γέφυρα, πέραμα.] Xenoph. Hell. 2, [4, 12] : Τέθαπται ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Κηφισσοῦ. Ipsos etiam pontes διαβάσεις vocari Cam. docet. [Æneas Tact. c. 1, p. 14 : Τὰς τῶν πολεμίων (leg. ποταμῶν) διαβάσεις. L. D. Xen. Anab. 1, 5, 12 : Ἐλθὼν ἐπὶ τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ. Et sic sæpissime historici. De tabulatis navis Hippocr. Epist. p. 1276 : Διάβασιν εἶχε πολλήν. Plut. V. Cim. c. 12 : Ἐκεῖνος δὲ τότε καὶ πλατυτέρας ἐποίησεν αὐτὰς (τὰς τριήρεις) καὶ διάβασιν τοῖς καταστρώμασιν ἔδωκεν, ὡς ἂν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὁπλιτῶν μαχιμώτεραι προσφέροιντο. || De transitu s. mutatione anni temporum Ælian. N. A. 9, 46 a Wakef. cit. : Ῥυάδες ὄνομα θαλαττίου ζῴου σοφοῦ διαγνῶναι τὴν τῶν ὡρῶν διάβασιν. G. D. || Διαβάσεις, Intervalla, quæ longæ syllabæ et consonantium concursus in pronunciando faciunt, quibus oratio tardior, difficilior, vastior redditur. Dionys. De comp. verb. 20, p. 140, 9 R., ubi de loco Homeri lapidem sursum provolutum describentis disserit : Ἅπασαι διαβεβήκασιν αἱ τῶν ὀνομάτων ἁρμονίαι διαβάσεις εὐμεγέθεις καὶ διεστήκασι πάνυ αἰσθητῶς... ῥυθμοῖς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδείοις τοῖς μηκίστοις καὶ πλείστην ἔχουσι διάβασιν ἅπαντα σύγκειται. Ern. Lex. Techn. p. 72. Conf. Διαβαίνω. || Ab grammaticis διάβασις et διαβατικὸς, ut μετάβασις et μεταβατικὸς, de verbo dicitur cujus significatio in aliam quam quæ loquitur personam transit. Apollon. De pron. p. 316, B : Χρὴ οὖν ἐφιστάντας τῇ διαβάσει τοῦ ῥήματος, πότερον ἐπ' ἄλλο πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταυτόν· 317, A : Τὰ ἐν διαβάσει ἑτέρου προσώπου (quocum l. conf. De synt. p. 202, 15; 282, 16 Sylb.)· 319, B : Ἐπὰν μὲν ἡ διάβασις τοῦ ῥήματος ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἥτις ἐκ τῆς κτητικῆς μεταλαμβάνεται, τὴν διάβασιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ibid. p. 320, C; 406, C. || In loco Polybii 10, 27, 8 : Τοῖς ... αἱρουμένοις τὰς ἐκπληκτικὰς τῶν διηγήσεων προφέρεσθαι καὶ μετ' αὐξήσεως ἔνια καὶ διαβάσεως εἰθισμένοις ἐξαγγέλλειν, διάβασις Amplificatio, Exornatio argumenti est, quam rhetores διάθεσιν dicunt : quod ipsum restitui Polybio volebat Schweigh. comparato l. simillimo 2, 61, 1 : Τὰς μὲν Μαντινέων συμφορὰς μετ' αὐξήσεως καὶ διαθέσεως ἐξηγήσατο. || Διάβασις de festo Paschali dictum v. s. Διαβατήριος. G. D. Pompa in nomo Thebano, sacra Ammonis arca Nilum trajiciente. Peyron Pap. gr. 1, p. 28, 2 : Πρὸς τὴν δ. τοῦ μεγίστου θεοῦ Ἄμμωνος. Ib. p. 40, 20 : Ἐν ταῖς κατ' ἐνιαυτὸν γινομέναις τοῦ Ἄμμ. διαβάσεσιν εἰς τὰ Μεμνόνεια. Hase.]

[Διαβασκαίνω. Simeon Metaphrasta in cod. Par. 1524. Angl.]

Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exp. περιέρχομαι, Circumeo, et περιέπω. [Aristoph. Av. 486 : Ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει. Voc. poeticum esse monui s. Βάσκω p. 180, B, ubi adde Aristoph. Thesm. 783 : Βάσκετ' ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδούς. Hippocrati p. 753, C : Ἐπὶ μεῖζον διαβιβάσκων rectius videtur διαβάσκων restitui (collato Erotiano p. 126 : Διέβασκον, διεβίβαζον) quam διαβιβάσθων. G. Dindorf.]

[Διαβασταγμὸς, ὁ, Cunctatio. Gl.]

Διαβαστάζω eandem habet signif. [Exploro], quam modo [p. 183, A] voci βαστάζω e Suida dedi, et ex Hom. [Od. Φ, 405] comprobavi. Affertur autem in VV. LL. hoc ex. [Luciani Ep. Sat. c. 33] : Διαβαστάσαντες τοῦ ἐκπώματος βάρος. [Plut. V. Dem. c. 20 : Διαβαστάσαντα τὴν ὀλκὴν τοῦ χρυσίου σκέψασθαι. || Prima signif. Bajulo, Porto, ap. Symm. Exod. 15, 13, Aq. Ps. 30, 4, nec raro ap. scriptores eccles., velut Aster. p. 220, C Combef.]

[Διαβαταῖος. V. Διαβῆται.]

Διαβατέος, α, ον, Transeundus. [Ποταμὸς δ. Xen. Anab. 2, 4, 6. Oribas. 44, 5 p. 18 ed. Mai. : Ἀποπρισθέντος δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους, πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον διαβατέον. G. Dindorf.]

[Διαβατὴ νῆσος. V. Διαβῆται.]

Διαβατήριος, α, ον, unde plur. neut. Διαβατήρια, Sacrificia pro transitu, s. ut Cam. declarat, Sacra ante expeditionem, proprie Lacedæmoniorum; sic dicta ut νικητήρια, χαριστήρια. Thuc. [l. infra cit.] : Τὰ διαβατήρια θυόμενοι, Pro transitu sacrificantes. Plut. [V. Lucull. c. 24] : Ἔθυσε τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια. Thuc. [5, 55] : Ὡς οὐδ' ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγίνετο, Cum ne ibi quidem sacra addicerent ut expeditio susciperetur, Camer. [Ibid. 54 : Ὡς δ' αὐτοῖς τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προὐχώρει. Et 116.] Xenoph. [H. Gr. 4, 7, 2] : Ἐπεὶ ἐγένετο αὐτῷ τὰ διαβατήρια. [Dio Cass. 14, 18 : Τὰ διαβατήρια τά τε ἀπόβαθρα σφίσι δυσχερέστατα ἐγένετο. Similiter dicuntur Ἀποβατήρια, Ἐκβατήρια, Ἐμβατήρια, Ἐπιβατήρια, Ὑπερβατήρια. || Διαβατήρια, Pascha. Philo Jud. vol. 1, p. 174, 35 : Διάβασις γὰρ ἐπὶ θεὸν τοῦ γεννητοῦ καὶ φθαρτοῦ τὸ πάσχα εἴρηται, ad quem l. Mang. : « Noster infra p. 440, 12 : Τὸ πάσχα· τὸ δ' ἐστὶν ἑρμηνευθὲν διάβασις, et vol. 2, p. 292, 32 : Ψυχῆς κάθαρσιν αἰνίττεται τὰ διαβατήρια. Unde Theodoret. Qu. 24 in Exod. : Τὸ δὲ πάσχα ὁ μὲν Φίλων ἡρμήνευσε διαβατήρια, ὁ δὲ Ἰώσηπος ὑπέρβασιν. (Vid. Bern. ad vol. 1, p. 111.) Orig. C. Cels. 8,

p. 392 : Τὸ πάσχα, ὅπερ ἑρμηνεύεται διαβατήρια· διαβαίνων ἀεὶ τῷ λογισμῷ ... ἀπὸ τῶν τοῦ βίου πραγμάτων ἐπὶ τὸν θεόν. Cyrill. Alex. De ador. 17, p. 598 : Πάσχα γάρ ἐστι κυρίου, τουτέστι διάβασις ἤτοι διαβατήρια, καιροῦ ἐνεστηκότος καθ' ὃν ἀναγκαῖον ἡμᾶς διαβαίνειν ἐκ φαυλότητος κοσμικῆς. Vide eund. in Collectan. p. 22 ». G. D. Item Anonym. Cat. in Ps. 1, p. 95, A : Ἰουδαῖοι μὲν ἐσπέρας σοι τὴν διαβατήριον ἐτέλεσαν πανήγυριν. Hase.] A

Διαβάτης, ὁ, Trajector. Pollux [2, 200] e Demosth. citat, sed non exponit. [Διαβάται Δημοσθένης καὶ διαβάτην Ἀριστοφάνης. Reliqua quæ illo in loco antecedunt et sequuntur consideranti nec διαβήτης scripsisse Poll. nec διαβάτης pro διαβήτης dixisse Dem. et Arist. videbuntur : quanquam Hesych. et Etym. M. p. 267, 54 διαβάτης interpretantur ὄργανόν τι τεκτονικόν. Sed alio in loco Etym. M. p. 192, 10, διαβάτης aperte ea quam HSt. posuit signif. memoratur, Trajector : Παρὰ τὸ βαίνω βάντης ὤφειλεν εἶναι· ... ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βίβημι βάτης καὶ διαβάτης καὶ ἱπποβάτης. Ad l. Aristophanis fort. referenda Hesychii gl. : Διαβατικὸς, διαβάτειν, sic aut simili modo corrigenda : Διαβάτην, διαβατικόν. G. D.] B

Διαβατικὸς, ἡ, ὄν, Transitivus, Qui transeundi item et penetrandi vim habet : Φιλοσοφώτατος νοῦς καὶ διαβατικώτατος, Ad summa semper tendens, ut Bud. ap. Greg. exp. [Greg. Naz. vol. 1, p. 147, D, Bened. : Οἵ γε διαβατικοὶ τὴν διάνοιαν καί τι τῆς τοῦ θεοῦ μεγαλονοίας ἐλπίζοντες ἄξιον. Jo. Diac. Alleg. Hes. Theog. p. 450 Gaisf. : Τί γὰρ ἡδύτερον τῆς τοιαύτης ῥαστώνης γένοιτ' ἂν διαβατικωτάταις ψυχαῖς καὶ αἰθεροβάμοσι; 451 : Ἄθρει δὲ ὁ διαβατικώτατος καὶ ὑψηλόνους ἀκροατής. G. D. Schol. Aristoph. Nub. 448 : Ὀλισθηρὸς καὶ διαβ., Qui facile dilabitur et prehendi non potest. Hemst. Add. Hesychii gl. s. v. Διαβάτης allatam. || Typicum Irenes p. 157 : Εἰς τὸ πρὸς τὸν πυλῶνα ἐξάγον διαβατικὸν, Ad pervium transitum. Ibid. p. 187 : Διὰ τοῦ ἐκεῖσε παρόντος διαβατικοῦ. Alia v. ap. Ducang. G. D. || Διαβατικὸν, Tributum pro mercium transitu pensitari solitum. V. Ducang.] Et διαβατικὸν ῥῆμα, ap. gramm. Transitivum verbum : vide Μεταβατικός. [Apollon. De synt. p. 48, 29 : Διαβατικὴν προσώπων διάθεσιν· De pron. p. 315, C : Τὸ διαβατικὸν πρόσωπον δηλοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθές. Σύνθεσιν διαβατικὴν ib. p. 406, B. G. Dind.] C

Διαβατὸς, Qui transiri et trajici potest : διαβατὸν fluvium [ap. Herodot. 1, 75; Thuc. 2, 5; Platon. Leg. 10, p. 892, E; Xenoph. Anab. 1, 4, 18. Ὕδατα διαβατὰ Procop. B. G. p. 574, B.] Cam. interpr. Vadosum. Apud Gregor. vero : Αὐτοῖς δὲ ἀπορρητότερον εἶναι καὶ βαθύτερον τὸν ἐναποκείμενον τούτοις νοῦν, καὶ διαβατὸν ὀλίγοις τῶν σοφωτέρων, Bud. Intellectum et perceptum interpr. [Νῆσον ... διαβατὸν ἐκ τῆς ἠπείρου, Herodot. 4, 195.]

Διαβεβαιόομαι, Affirmo [Pollux 5, 152], Bud. e Phal. E Plut. autem in Fab. [c. 14] affertur, Διαβεβαιούμενος περὶ τῶν πραγμάτων. [Demosth. p. 220, 4 : Διεβεβαιωσάμην ἄν. Polyb. 12, 12, 6 : Διοριζόμενος καὶ διαβεβαιούμενος περὶ τούτων. Diodor. 13, 90 : Τοῦτον τὸν ταῦρον ... διαβεβαιωσάμενος μὴ γεγονέναι τὸ σύνολον. Dionys. A. R. 2, 39, aliique recentiores sæpissime. V. Pierson. ad Mœr. p. 463. Gl. : Διαβεβαιόω, Obstino. (Formæ activæ exempla allata non vidi.) Διαβεβαιοῦμαι, Assevero, Assentio, Offirmo, Assero. Διαβεβαιοῦται, Allegat, Affirmat. Διαβεβαιοῦταί μοι, Affirmatur mihi. Passiv. ap. Ælian. V. H. 3, 15 : Ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ διαβεβαίωται ἤδη καὶ διατεθρύληται, sed errore librarii. Recte cod. Lugdun. διαβεβόηται. G. Dindorf.] D

[Διαβεβαίωσις, εως, ἡ, Affirmatio, Gl. Basil. vol. 3, p. 343. Angl.]

[Διαβεβαιωτικὸς, ἡ, ὄν, Affirmativus. Frequens in scriptis grammaticorum voc. Διαβεβαιωτικοὶ σύνδεσμοι Apollon. De synt. p. 243, 19, Etym. M. p. 415, 42. G. D. || Certus (oppos. στοχαστικὸς, Conjecturalis), Procli Paraphr. 1, 2, p. 10. Struv.]

[Διαβεβαιωτικῶς, Affirmative. Sext. Empir. p. 41, 62, 72, 76; Apollon. De synt. p. 313, 19.]

[Διαβεβλημένως ἔχω i. q. διαβέβλημαι. Schol. Philostr. p. 571 Boiss. Thom. M. p. 209. Schæf. Basil. M. vol. 1, p. 120, C : Ἐπ' ἀμφότερα κέχρηται τῇ εἰκόνι τοῦ μονοκέρωτος ἡ γραφὴ, ποτὲ μὲν ἐπαινετῶς, ἄλλοτε δὲ διαβεβλημένως, Modo cum laude, modo cum vituperatione. G. Dindorf.]

[Διαβέννω forma vitiosa. V. Διαβαίνω.]

[Διαβέτης, ὁ, magistratus Spartæ. Bœckh. Inscr. gr. 1, p. 618, 2 : Ἀγαθοκλῆς ... διαβέτης Αἰμναέων ἐπὶ Πασικράτους· cf. p. 619, 19; 620, 2; 634 n. 1273; 680 n. 1432; p. 611 § 4. Hase.]

Διάβημα, τὸ, Transitus s. Transitio. Item Gressus : Τὰ κατὰ θεὸν διαβήματα, Greg. Naz. [Or. 10, p. 182. Strong. Hesych. : Διαβήματα, πορείας, περιπατήματα. Ps. 84, 14 : Καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ, aliisque in locis V. T. || I. q. διαβήτης, Libella, ap. Hesych. s. v. Στάθμη, ubi διαβήτῃ corrigitur. G. D.]

[Διαβηματίζω, Incedo. Διεβημάτισαν Aq. Reg. 2, 6, 13.]

[Διαβηνὸς, ὁ, Diabenus, n. pr. Suid. Fortasse pro Ἀδιαβηνός. Διαβηνῶν pro Ἀδιαβηνῶν v. ap. Sozom. H. E. 2, 12. G. Dindorf.]

Διαβησείω, q. d. Transiturio, Transire cupio. Suid. ex Agathia [2, p. 39=72, 18 Nieb.] : Ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν ἀπερύκειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησείοντας. [Διαβασείων ap. Dion. Cass. 40, 32 : quocum comparari potest ξυμβασείοντα ap. Thucyd. 8, 56.]

[Διαβῆται, αἱ, Diabetæ, de quibus Steph. Byz. : Νῆσοι περὶ Σύμην. (*Diabetæ quattuor* ap. Plin. H. N. 5, 31.) Τὸ ἐθνικὸν Διαβαταῖος. Διαβήτη, νῆσος δυσμικωτέρα Σαρδοῦς καὶ Κύρνου. Ἐθνικὸν τὸ αὐτό. Διαβατὴ νῆσος ap. Ptolem. 3, 3, quod convenit gentili Διαβαταῖος. G. Dindorf.]

Διαβήτης, ὁ, ut citat Bud., σταφυλὴ [σταφύλη, Libella], ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολίβδου τιθέμενον. [Sic schol. Aristoph. Ran. 812 interpretatur, et similiter Hesych. s. v. Σταφύλη (quem eadem signif. διάβημα dixisse s. h. v. monui). Schol. Ven. Hom. Il. B, 765 : Σταφύλη ... ὅ ἐστι λαοξικῷ διαβήτῃ, ὃς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ· ὁ δὲ διαβήτης μόνον πλάτος. Et schol. min. : Σταφύλη ὁ τεκτονικὸς διαβήτης, quomodo etiam Hesychii gl. intelligenda videtur, Διαβάτης, ὄργανόν τι τεκτονικόν. Προσαγώγιον, instrumentum lignis curvis dirigendis inserviens, idem interpretatur διαβήτης ἢ τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον.] Plut. [Mor. p. 802, E] pro Perpendiculo ponere videtur, Ἐνθυμήμασι πικροῖς, καὶ περιόδοις πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπηκριβωμένοις. Bud. [At hoc in loco διαβήτης etiam Circinum significare potest. Eadem ratio loci Platonici Phileb. p. 56, B : Κανόνι καὶ τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ, non obstante Cicerone, qui in fragm. ap. Nonium, quod Valck. comparavit ad Eur. Hippol. 468, « perpendiculis, regulis, normis » dixit. Gl. : Norma, Linea, Perpendiculum, Circinus. G. D.] || Est item Circinus, a divaricatis cruribus. Schol. Aristoph. instrumentum esse dicit ad literæ A similitudinem, cujus, ut Cam. habet, duo brachia ita disponuntur, ut unum figatur in superficie quacunque; alterum ad certum intervallum extendatur, et ita circumactum describat περιφέρειαν, Lineam, quæ in planitie ambiat circulum. Aristoph. Nub. [178] : Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν, κ. τ. λ. [Idem Av. 1003 de Metone circulum describente : Ἐνθεὶς διαβήτην. || Gnomon solarii. Suidas : Διαβήτης ... σημαίνει καὶ ὄνομα (γνώμονα Toup. Em. vol. 1, p. 120) καιροῦ παραστατικόν. G. D.] || Est præterea Sipho, ut Colum. 3, 10 scribit : Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quædam anima per medullam trunci veluti per siphonem, quem diabeten vocant mechanici, trahitur in summum. [Hero Spirital. p. 156 : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος καλούμενος μέσος πνικτικὸς διαβήτης τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ἔχων τῷ καμπύλῳ σίφωνι. Quem deinceps pluribus describit.] Ad cujus similitudinem dictus etiam Morbus ille, quem subitam potus omnis per urinas cum magna siti perfusionem Gorr. definit : eo nomine appellatum, quod humor corporis nullo in loco consistit, sed subinde de loco in locum διαβαίνει, Pertransit, non aliter quam per siphonem aqua. Aliis nominibus vocatur ὕδερος εἰς ἀμίδα, et διάῤῥοια εἰς οὖρα, et δυψακός. Lat. nullum illi peculiare nomen dederunt. Aret. [p. 52, A] σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὖρον ξύντηξιν definit. Etymologiam vero idem affert, Τῇ δέ μοι δο-

κέει καλέεσθαι διαβήτης ἐπίκλησιν, ὁκοῖόν τι διαβητησέων, οὕνεκεν ἐν τῷ σκηνεῖ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνει, ἀλλὰ ὅκως διαβάθρη τῷ ἀνθρώπῳ εἰς ἔξοδον χρέεται. V. Galen. De LL. aff. 6, Paul. Æg. 3, 45. [Soranus Aetii 11, 1, 1 in cod. Vindob. : Κέκληται διαβήτης ἀπὸ τῆς πρὸς τοὺς καλουμένους διαβήτας ὁμοιότητος, οἵτινες εἶδος σίφωνος καθεστήκασιν. Paulus Nic. cod. Rom. c. 54 : Διαβήτην καλοῦσιν, οἱ δὲ διάρροιαν οὖρων, ἔνιοι δὲ δίψακον ὀνομάζουσι, διὰ τὴν ἄμετρον τοῦ πάσχοντος ἐνεδρεύουσαν δίψαν.]

[Διαβητικῶς, Quasi per diabeten. Anonymi V. Chrys. p. 326 : Τούτοις τοῦ ἀρχιερέως τοῖς λόγοις εἰς ζῆλον ἀναρθέντα τὸν βασιλέα, καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ θεοῦ ἐχθροὺς δ. ἐκτακέντα αὐτίκα προστάξαι κ. τ. λ. Seager.]

Διαβιάζω, άσω, Per vim cogo, Vi adigo. [Activæ formæ exempla non innotuerunt.] Unde διαβιασάμενος ap. Varin. i. e. παραναγκασθείς. [Eurip. Iph. T. 1365 : Καὶ πρός σ' ἔπεσθαι διαβιαζόμεσθά νιν. Theophr. C. P. 2, 17, 7 : Διαβιάσασθαι γὰρ τὴν γῆν τῶν ἰσχυόντων ἐστίν. Polyb. ap. Suid. s. h. v. : Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ συνηθείᾳ τῇ πρὸ τοῦ. Numer. 14, 44. Nilus Epist. p. 161 : Εἰ τολμήσειας διαβιασάμενος ἀναβῆναι εἰς τὸ ὄρος.]

Διαβιβάζω, άσω, Trajicio, διαβαίνειν facio, Transmitto, Bud. Xen. [Hell. 1, 6, 12] : Καὶ ἐκ τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασε. Herodot. [1, 75] : Διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας, Per pontes traducere exercitum. [Thucyd. 4, 8 : Διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας. Metaph. Plut. Mor. p. 34, B : Ὑπέδειξεν ὀρθῶς ὁ Χρύσιππος ὅτι δεῖ μετάγειν καὶ διαβιβάζειν ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ τὸ χρήσιμον. Ib. p. 1134, F : Διεβίβαζον τὸ μέλος πολλάκις ἐπὶ τὴν διάτονον παρυπάτην. Aristid. vol. 2, p. 371, 19 : Τοῦτο δὴ τὸ οἰκοθεν ἔθος διαβιβάζει καὶ ἐπὶ τὸν Ὀδυσσέα. Cum duplici accusat. Numer. 32, 5 : Μὴ διαβιβάσῃς ἡμᾶς τὸν Ἰορδάνην. Sap. 10, 18 : Διεβίβασεν αὐτοὺς θάλασσαν ἐρυθράν. Plut. V. Pelop. c. 24 : Συμπαρορμήσας τοὺς πολίτας ἦγεν (τὸ στράτευμα) ἐπὶ τὴν Σπάρτην καὶ διεβίβαζε τὸν Εὐρώταν. || De tempore dictum respondet Latino Transigere. Gloss. Aristoph. Plut. 847 : Ἐνερρίγωσα· μετὰ ῥίγους διεβίβασα, ubi Schæf. : « Thom. M. p. 312 : Ἐννεάζω λέγε, μὴ τὴν νεότητα διαβιβάζω. Schol. ad Philostr. Her. p. 643 Boiss. : Μὴ διαβιβάζοντας ἐν τῇ γῇ τὴν νύκτα. Sed in antiquioribus scriptt. sic legere non memini. » Τὸν χειμῶνα διαβιβάζειν schol. Thucyd. 3, 69. Τὴν ἡμέραν διαβιβάζω ex Triclin. ad Soph. El. 787 indicat Wakef. || De forma futuri Mœris p. 124 : Διαβιβῶ Ἀττικῶς, διαβιβάσω Ἑλληνικῶς, ubi Pierson. διαβιβῶ indicat ex Plat. Leg. 10, p. 980, C; διαβιβᾶτε ex Demosth. p. 672, 12. Sed διαβιβάσοντες Xenophon Anab. 4, 8, 8; 5, 2, 10. || Præsens διαβιβάω ex simplici βιβάω et aliis quibusdam compositis cognitum de hoc quoque composito memorat Thom. M. p. 228 : Διεβίβων καὶ διεβίβαζον. || Διαβιβάσκω ap. Hippocr. lectione vitiosa, de qua v. s. Διαβάσκω.]

[Διαβιβασμὸς, ὁ, Transitus. Apollon. De pronom. p. 404, B : Αἱ πλάγιοι σύνταξιν ποιοῦνται ἐν διαβιβασμῷ προσώπων πρὸς τὴν εὐθεῖαν.]

[Διαβιβαστικὸς, ἡ, ὸν, Transitivus. Apollon. De synt. p. 294, 11 : Ἐγκειμένης διαβιβαστικῆς διαθέσεως ἐπὶ πρόσωπον ὑποκείμενον. G. D. Philop. De cr. mundi p. 143, 26, de aere : Διαφανεστάτου ὑπάρχοντος, καὶ διὰ τοῦτο παντὸς διαβιβαστικοῦ χρώματος, Qui colorem omnem transmittit. Hase.]

[Διαβιβάω. V. Διαβιβάζω.]

[Διαβιβρώσκω. V. Διαβρώσκω.]

[Διαβίκιον lectio vitiosa. V. Διβύκιον.]

Διαβιόω, [fut. -ώσομαι], Vitam produco, Vitam dego, ut διαζῶ et διαγίνομαι, Bud. Ego tamen malim Vitam transigo s. traduco : vide Καταβιόω. [Plato Leg. 5, p. 730, C : Ἵνα ὡς πλεῖστον χρόνον ἀληθὴς ὢν διαβιοῖ· 7, p. 802, C : Ἐν ᾗ γὰρ ἂν (μούσῃ) ... τις ... διαβιῷ· 806, B : Τοῦτον τὸν τρόπον διαβιοῦσαι. Διαβιωτέον ib. 803, E.] Xen. [Mem. 2, 1, 23] : Τῶν χαλεπῶν ἀπείρως διαβιώσῃ. Isocr. Evag. [p. 203, B] : Διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον [codd. Urb. et Vat. 936 χρόνον]. Lucian. [Dial. deor. 10, 2] : Τοὺς δ' αὐτοὺς ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. Et Synes. in fine cujusdam Ep. : Ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαίμων διαβιώῃς, θεῷ κεχαρισμένε. [Xen. Mem. 4, 8, 2 : Οὐδὲν ἀλλοιότερον διαβιοὺς ἢ τὸν ἔμπροσθεν χρόνον. Aoristum priorem annotavit Hesych. : Διαβιῶσαι, ζῆσαι, Ælian. N. A. 7, 48 : Τριῶν ἐτῶν τὸν τρόπον τοῦτον διεβίωσεν ὁ Ἀνδροκλῆς· V. H. 11, 3 : Κεκολασμένη τροφῇ διαβιώσας.] In pass. etiam, sive a διαβιόω s. a διαβιώσκομαι, ap. Plut. [V. Poplic. c. 3] reperitur, Ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, Quibus exilium sustentare poterunt.

[Διαβίωσις, εως, ἡ. Epiphan. vol. 1, p. 68, D : Ἦν γοῦν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις ὁ προειρημένος ἀγύρτης τὴν διαβίωσιν ἔχων, Vitam degens. Indicavit Kall. Vita Nicolai Studitæ in Combefis. Hist. Monothel. p. 944, E : Τῆς ἡδίστης νούτων χαρμοσύνης τε καὶ διαβιώσεως. G. D. Greg. Nyss. 2, p. 1031, A et 1036, A : Ἐρημικὴ διαβίωσις, Solitaria vita. Hase.]

[Διαβιωτέον. V. Διαβιόω.]

[Διαβλάπτω. Thucyd. 5, 111 : Οὐ γὰρ δὴ ἐπί γε τὴν ἐν τοῖς αἰσχροῖς καὶ προὐπτοις κινδύνοις πλεῖστα διαφθείρουσαν ἀνθρώπους αἰσχύνην τρέψεσθε. Codex Paris. *A* γρ. διαβλάψασαν. Mihi vero ne hujus quidem scripturæ auctor scripsisse videtur διαβλάψασαν, sed βλάψασαν. L. Dindorf.]

Διαβλαστάνω, Germino, Pullulo. Theophr. C. P. 4, 9 [8, 1 Schn.] : Σπείρονται πρὸς τὸ ἔαρ, καὶ διαβλαστάνουσι θᾶττον, Ad ver obseruntur et celerius enascuntur, Gaza. [Διαβεβλαστηκὼς ib. 3, 20, 6; 5, 13, 6 (ubi cod. Urb. βεβλαστηκότος). Διεβλάστησε 5, 13, 3. Διαβλαστεῖν 4, 8, 4. Πόαν διαβλαστάνουσαν Plut. V. Crassi c. 22.]

Διαβλάστησις, εως, ἡ, Germinatio. [Theophr. C. P. 2, 17, 10; 5, 18, 2.]

Διαβλέπω, [fut. -ψομαι], Perspicio, vel Dispicio, Visu penetro. [Aristot. Περὶ ἐνυπνίων c. 3 : Ἐνίοις γὰρ τῶν νεωτέρων καὶ πάμπαν διαβλέπουσιν, ἐὰν ᾖ σκότος, φαίνεται εἴδωλα πολλὰ κινούμενα. Plut. Mor. p. 36, E : Ἀλύπως διαβλέπειν τὰ τοιαῦτα καὶ μὴ φεύγειν. Multo sæpius sine casu. Sic idem V. Alex. c. 14 : Διέβλεψεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον· Mor. p. 548, B : Πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες· 974, A : Ἐπάρας τὴν κεφαλὴν διέβλεψεν (ὁ κύων). De forma media, quam habent Gl., Διαβλέψασθαι, Dispicere, s. v. Βλέπω dixi p. 282, C, ubi Platoni temere illatam ab librariis notavi. Sed futurum ex veterum Atticorum consuetudine διαβλέψομαι est statuendum. G. Dind.]

[Διάβλεψις, εως, ἡ, Inspectio. Photius Epist. p. 249 : Τῷ κέντρῳ (conscientiæ) ... εἰς τὴν τῶν πρακτέων διεγειρομένου διάβλεψιν. G. Dindorf.]

[Διαβλητέον, Insimulandum, In invidiam adducendum. Clem. Alex. Strom. 2, 6, p. 445. Kall. Jo. Chrys. Hom. 27, vol. 5, p. 167. Seager.]

[Διαβλητικὸς, ἡ, ὸν, Calumniosus, et adv. Διαβλητικῶς, ap. Polluc. 5, 118, 127.]

[Διαβλήτωρ, ορος, ὁ, i. q. Διάβολος, Calumniator. Manetho 4, 236 : Ψέκτας, ἀνθρώπων διαβλήτορας. Angl. Climac. p. 198, A : Θεοῦ διαβλήτωρ, ὡς ἀσπλάγχνου καὶ ἀφιλανθρώπου. Hase.]

[Διαβλύζω, Diffundo. Nonn. Dion. 22, 21 : Πέτρη γλεῦκος ἀμοσχεύτοιο διαβλύζουσα κολώνης ἡδυπότοις λιβάδεσσι. Cyrill. Alex. 12 in Joann. p. 19, 34 cit. Kall. Theodoret. vol. 4, p. 1089 : Αἱ τῆς δεσποτικῆς φιλανθρωπίας πηγαὶ τοῖς πιστεύουσι διαβλύζουσι τἀγαθά. Cum διακλύζω confus. notabimus s. h. v. G. Dind.]

Διαβοάω, Divulgo, Rumorem dissemino. Et q. d. Per clamorem huc illuc spargo. [Æsch. Pers. 637 : Παντάλαν' ἄχη διαβοάσω· qui conjunctivus aoristi est. Fut. enim διαβοήσομαι foret ex veterum Atticorum more. Διαβοήσοντας in l. Herodiani infra allato, quem adde exemplis p. 301, C, citt. G. D.] Thuc. 8, [78] : Στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων, ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρνους φθείρεται τὰ πράγματα· ubi schol. διάτορον ἐβόων. [Id. ib. 53.] Herodian. [2, 2, 4] : Διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας, ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, Qui passim rumorem disseminent. In pass. usus ejus creberrimus est tam in bonam, quam in malam partem, pro Celebror, Fama percrebresco. Plato Ep. : Ταῦτα διαβεβόηται, Hæc sunt fama et hominum sermone celebrata. [Ælian. V. H. 3, 15, de quo l. dictum s. Διαβεβαιόομαι.] Joseph. 7 : Πόλει διαβοηθείσῃ, Urbi famosissimæ. Plut. Pericl. [c. 19] : Διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους. Synes. Ep. [p. 185, B] : Διαβεβοημένος Σπάταλος. Sic Διαβεβοημένος συνέσει. [Lucian. Necyom. 6 : Σοφῶν καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων· ad quem l. Hemsterh. p. 463 : « Hæc

profert Thom. M. in Διαβόητος, quum docuisset διαβόητον et διαβεβοῆσθαι plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens, μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est quam veterum more in utramque partem dici : Διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. 5, 55; δ. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ πόλις Dion. Chr. p. 408, C; Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. 16, 85. Ap. Steph. Byz. in Εὐκαρπία : Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταίραν, quis dubitet quin litera mutata legi conveniat διαβεβοημένην, ut Antonini Lib. c. 13 : Εἶτις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, et c. 22 : Ἐπὶ βουκολικοῖς ἅσμασι διαβοηθῆναι. Athen. 13, p. 588, B, Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. » Parthen. c. 4 : Ἐπὶ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι. Hesych. : Κυζικηνοὶ στατῆρες διεβεβόηντο ὡς εὖ κεχαραγμένοι. Plut. V. Arati c. 32 : Τὸ δ' ἔργον ἐν τοῖς μεγίστοις διεβοήθη. || Forma media Διαβοᾶσθαι, Clamando certare, Demosth. p. 806, 2 : Πρὸς ἅπαντας ἀεὶ προαιρεῖται λοιδορεῖσθαι καὶ διαβοᾶσθαι καὶ μέμφεσθαι τὰ λεγόμενα, ubi var. διασπᾶσθαι et διαβάλλεσθαι. G. Dind.]

[Διαβόησις, εως, ἡ, Clamor. Plut. Mor. p. 455, B : Συνεπιτείνειν ὥσπερ νόσημα ῥιπτασμῷ καὶ διαβοήσει τὸ πάθος.]

Διαβόητος, ὁ, ἡ, Divulgatus, Rumoribus crebris disseminatus. Herodian. 4, [4, 19] : Ἤδη δὲ καὶ τοῦ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν, Vulgata passim per eos cæde. Sic 5, [3, 21] : Διαβόητον ἐποίησαν φήμην. [Plut. V. Lyc. c. 5 : Τὸν διαβόητον χρησμόν.] Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam, quam bonan partem. Lucian. Pseudomant. [c. 4] : Αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη. [Ammon. p. 42 : Διαβόητος Περιβοήτου διαφέρει· διαβ. μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος· περιβ. δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ. Rectius Hesych. : Διαβόητος, ἐπὶ καλῷ φήμην ἔχων ἢ κακῷ. Dio Chr. vol. 1, p. 125 : Διαβόητοι ... ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς. In bonam partem dictum ex Alciphr. 1, 31; 2, 1 indicat Valck. Plut. V. Luculli c. 6 : Τῶν ἐφ' ὥρᾳ καὶ λαμυρίᾳ διαβοήτων ἐν τῇ πόλει. Xen. Eph. 1, 2, p. 5, 4 : Ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἡ καλή. Conf. quæ s. Διαβοάω dicta sunt.]

[Διαβολάγγελος, ὁ, Diabolangelus. Ducas Hist. Byz. p. 23, C : Ὄνομα μὲν αὐτῷ ἄγγελος, τῇ δὲ ἐπωνυμίᾳ διάβολος, καὶ ... ἐκαλεῖτο διαβολάγγελος. G. Dind.]

[Διαβολεὺς, έως, ὁ, Calumniator. V. Διάβολος.]

Διαβολὴ, ἡ, Calumnia, Criminatio, Obtrectatio. Herodot. 7, [10] : Διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον. [Plat. Legg. 11 prope fin.] Apud Plat. Apolog. [p. 19, B], ἡ ἐμὴ διαβολὴ pro Calumnia, qua premor. Quod exp. etiam Id, e quo mihi conflata est invidia. Sic autem ex Eod. in Epist. [et Polyb. 2, 11, 4] ἐν διαβολαῖς εἶναι pro Calumniis premi : et ex Isocr. [p. 184, C] διαβολὰς ἔχειν ead. signif. Et singul. διαβολὴν ἔχειν e Plut. [V. Thesei c. 19 : Δ. εἶχεν ὡς τῇ Πασιφάῃ πλησιάζων. Suidas s. v. Σαπφώ : Πρὸς ἃς (tres amicas) καὶ διαβολὴν ἔχειν αἰσχρᾶς φιλίας.] E quo etiam εἰς διαβολὴν ἐμπίπτειν [V. Rom. c. 27], et διαβολῇ περιπίπτειν, pro In calumniam incidere, s. incurrere. At e Thuc. [1, 127] : Διαβολὴν φέρειν τινὶ πρὸς τὴν πόλιν. Apud quem legitur et διαβολὴν διαλύειν, 1, [131] : Καὶ πιστεύων χρήμασι διαλύσειν τὴν διαβολήν. Item, Διαβολὰς πρὸς ἐκείνους ἀπολύω ap. Plat. [Polyb. 3, 5, 4 : Ἀπολύσαντες (τοὺς καταιτιαθέντας) τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς διαβολῆς. Dionys. A. R. 6, 59 : Πολλὴν ἀνάγκην ὁρῶ ... πρῶτον ἀπολύσασθαι τὰς κατ' ἐμαυτοῦ διαβολάς. Ibid. : Τὰς ἐμαυτοῦ διαβολὰς ἀπολύομαι. Plato Apol. p. 19, B : Ἀπολογητέον ... καὶ ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε. Ibid. p. 24, A.] || Sed, cum dicit Isocr. [p. 5, B], Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, vertendum existimo Accusationes, quod addatur ψευδεῖς. [Polyb. 4, 86, 7 : Εὗρε τὴν διαβολὴν οὖσαν ψευδῆ.] Neque enim calumnia quædam vera est, quædam falsa. Quod et de διαβολὴ in propria signif. sumto dicere possumus. V. Thuc. p. 291. [Malim vertere Famam vel Rumorem adversum. Ita contraria sunt δόξα et διαβολὴ ap. Menandrum in fr. quod servavit gramm. Barocc. in Museo philol. 4, p. 111 : Θυγάτριον ἡ νῦν ἡμέρα δίδωσί μοι ἢ δόξαν ἤτοι διαβολήν. L. D. Apud Thucyd. 8, 91 : Ἦν δέ τι καὶ τοιοῦτον ἀπὸ τῶν τὴν κατηγορίαν ἐχόντων καὶ οὐ πάνυ διαβολὴ μόνον τοῦ λόγου, codd. plurimi διαβόλιμον τοῦ λόγου, cum iisque Thomas M. s. h. v. Schol. : Οὐ μόνον ψευδῶς τοῦτο ἐλέγετο καὶ διεβάλλετο. || Verbum διαβάλλεσθαι sæpe significare, Inimicum reddi, Odisse, Abhorrere, supra exemplis est demonstratum. Idem usus subst. διαβολή. Plut. Mor. p. 479, B : Ἡ πρὸς τὸ συγγενὲς διαβολὴ καὶ ὑφόρασις ὁμιλίας ἐπάγεται φαύλας ... ἔξωθεν ἐπιρρεούσας (Hesych. : Διαβολὴ ... ὑπόπτευσις ἢ ὑπόληψις)· 456, B : Τὸ δὲ αὐτὸν ἰδεῖν παρὰ φύσιν ἔχοντα καὶ συντεταραγμένον οὐ μικρόν ἐστιν εἰς διαβολὴν τοῦ πάθους· 110, A : Πολλοὶ διὰ τὴν οὐθενίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν θάνατον διαβολὴν ἀποθνήσκουσιν, ἵνα μὴ ἀποθνήσκωσι· 610, A : Ἀμέλειαι δὲ σώματος ἔπονται τῷ κακῷ τούτῳ καὶ διαβολαὶ πρὸς ἄλειμμα καὶ λουτρὸν καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν. || Fraus, ut διαβάλλειν, Decipere, Fallere. Scholl. Aristoph. Pluti 373 : Ἀποστερῶ ἐστιν, ὅταν παρακαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ ἃ ἔλαβον.]

[Διαβολία, ἡ, Calumnia, Obtrectatio. Hesych. : Διαβολίαν, διαβολήν. Theogn. 324 : Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ, et Pind. Pyth. 2, 140 : Διαβολιᾶν ὑποφαύτιες, producta uterque propter metrum syllaba secunda. Cum διβολία confusum v. s. h. v.]

[Διαβολιανὸς, ἡ, ὸν, i. q. Διαβολικός. Germ. CPlit. Grets. t. 2, p. 115, A : Θεὸν κηρύττουσι τὸν διάβολον οἱ διαβολιανοὶ τῷ ὄντι Βογόμιλοι· cf. p. 441, C. Hase.]

Διαβολικὸς, ἡ, ὸν, Ad Diabolum pertinens, vel Diabolo conveniens, vel A Diabolo prodiens. Chrys. Hom. in Gen. : Ἀλλὰ ἁπλῶς αὖρά [αὔρα] τις μικρὰ διαβολικὴ ἔπνευσε. [Clem. Al. p. 949 : Ἐνέργειαν διαβολικήν. Wakef. || Adv. Διαβολικῶς ex Jo. Chrys. Serm. 28 in 1 Cor. vol. 3, p. 428 indicat Seager. Vita Steph. jun. in Anal. Bened. p. 469 : Δ. θρηνῶν. G. Dind.]

[Διαβόλιμον lectio vitiosa. V. Διαβολή.]

Διάβολος, [ὁ, ἡ], et Διαβολεὺς ap. Eust. [Διάβολος κοινῶς διαβολεὺς p. 106, 15, quod ex schol. Luciani De m. Peregr. 16 indicat Lobeck. ad Phryn. p. 315; adde Georg. Pachym. Andron. p. 84, A. Διάβολος ἄνθρωπος ex Pindaro Eustath. ibid. et p. 1406, 14], Calumniator, Criminator, Obtrectator; ut apud Athenæum [11, p. 508, E] plerique e Platonis discipulis dicuntur fuisse τυραννικοὶ et διάβολοι. [Andocid. p. 22, 38 : Εἴ τῳ ὑμῶν διάβολόν τι ἐν τῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρέστηκεν. Plutarch. Mor. p. 61, C : Τὸ πολυπρᾶγμον καὶ διάβολον καὶ κακόηθες.] Et superl. διαβολώτατος Aristoph. Eq. [45. Pollux 5, 18 : Τὸ λοίδορος εὐτελὲς, καὶ ὁ βλάσφημος καὶ διάβολος.] || Διάβολος, Diabolus in sacris literis : qui Satan Hebr. dicitur. Vocatur autem Διάβολος ille plusquam capitalis humani generis hostis, quod Deum ap. homines calumnietur, vel potius, sequendo alteram signif., quod hominibus Deum infensum reddat. Sic Aretas Satanam vocari Διάβολον scribit, Ὡς διαβάλλοντα Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῷ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ Κατήγορος ἡμῶν, Apoc. 12, [12], ubi etiam habetur, Ὁ Δράκων ὁ μέγας, ὁ Ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς. Hebr. certe Satan Adversarium sonat : unde ita per antonomasiam appellari constat. [Jo. Chr. Homil. 67, t. 6 (Διάβολος ἀπὸ τοῦ διαβάλλειν εἴρηται· διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν θεόν· διέβαλε πάλιν τὸν θεὸν πρὸς ἄνθρωπον) aliorumque Patrum locos attulit Suicer. || « Homo nequissimus et sceleratissimus qui instinctibus diaboli obsequitur. Ita Jesus ap. Joann. 6, 70, 71 Judam proditorem διάβολον appellat. Cyrill. Al. in Jo. 4, 4, p. 395 : Διάβολον τῶν διαβολικῶν θελημάτων ἀπεκάλεσεν ὑπουργόν. Eadem repetuntur in Catena in Jo. p. 202, ubi etiam Ammonius : Διάβολον καλεῖ τὸν κολλώμενον τῷ διαβόλῳ καὶ ἐξομοιούμενον αὐτῷ καὶ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιοῦντα. Epiphan. Hær. 38, p. 125 : Οὐχὶ διάβολος φύσει, ἀλλὰ κατὰ γνώμην. » Suicer. Διαβολεὺς, Calumniator, crebro ap. Achm. Onirocr. ut p. 133, 31; 184, 16; 221, 20; 237, 32. Hase.]

[Διαβολότης, ητος, ἡ, Diabolica forma. Athanas. vol. 2, p. 343, C : Ὁ διάβολος ... οὐ προσῆλθε τῇ Εὔᾳ γυμνῇ τῇ ἑαυτοῦ διαβολότητι, ἀλλ' ἐφόρησε σάρκα τὸν ὄφιν. G. Dindorf.]

Διαβόλως, Calumniatorie, Criminatorie. Thucyd. [6, 15] : Καὶ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως ἐμνήσθη. [Quem l. imitatur Dio Cass. 46, 1 : Καὶ προσέτι καὶ ἐμοῦ διαβόλως ἐμνημόνευσεν. Pollux 3, 139.]

Διαβομβῶ, ut Διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς, Dionys. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud. [|| Divulgo. Anna Comn. 1, p. 7, D : Καὶ πανταχόθι τὴν τοῦ Οὐρσελίου τύφλωσιν διεβόμβει.]

Διαβορβορίζω [immo Διαβορβορύζω. Conf. Βορβορύζω], pro Strepitum edo, ut ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα, ap. Hippocr. [p. 1255, H. Sed διαβορβορύζοντα recte p. 1252, C. Idem p. 401, 16 : Ἦν δὲ διαβορβορύζῃ (ἡ κοιλίη).]

[Διαβόρειος, ὁ, ἡ, Borealis, Aquilonaris. Strabo 2, p. 86 : Οὐκ εὖ δὲ οὐδὲ αἱ διαβόρειοι λαμβάνονται μερίδες. Merito suspectum Coraæ, qui βόρειοι posuit.]

Διάβορος, ὁ, ἡ, Peresus s. Exesus : vel Qui pereditur s. exeditur. Soph. Tr. [676] : Διάβορον πρὸς οὐδενὸς Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει. Idem act. etiam signif. usurpat pro Peredens, Exedens, Philoct. [7] : Νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα, i. e. τῇ διαβιβρωσκούσῃ : quæ inde et φαγέδαινα nominatur. [Trach. 1084 : Οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος, quod διαβόρος potius scrib. G. Dind.]

[Διαβόσκω, Perpasco. Philostr. p. 18 : Ὄροβοι δ' ὄνιοι καὶ τὰ ἐς βρῶσιν ἀναγκαῖα διέβοσκεν αὐτούς. Epist. Socr. 19, p. 26 : Καὶ τὰ ὄντα ἡμᾶς διαβοσκήσει. Alciphro 3, 7 : Διαβόσκειν τὴν γαστέρα. Harpocr. v. Ἀγελαίων : Ῥύδην καὶ ἀγεληδὸν διαβόσκεσθαι, ubi alii codd. βόσκεσθαι. Hemst. et Wakef. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 3, D : Ἐξὸν ἀστασίαστον καὶ εἰρήνης μεστὸν διαβόσκειν τὸν βίον · 26, F : Οὐκ ἄλυπος τὸ παράπαν τὸν βίον διέβοσκεν. Quod simile illi Maneth. 4, 419 : Βίον διαποιμαίνοντες. G. Dindorf.]

[Διαβοστρυχόω.] Διαβεβοστρυχωμένος, Cirratus, Cincinnatus, Archiloch. [ap. Polluc. 2, 27.]

Διαβουκολέω, Permulceo, Delinio, Decipio. Lucian. [Dial. mort. 5, 2] : Διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, Lactat ipsos et vana spe pascit. [Themist. Or. 21, p. 255, D : Ἐν τῷ κλινιδίῳ διαβουκολεῖται Ἀριστοτέλει καὶ Θεοφράστῳ.]

[Διαβουλευείρ, ὁ ἐν τοῖς ἱστοῖς πρόβολος. Λάκωνες, Hesych. inter Διαβουλία et Διαβουνίν. Favorin. Διαβουλείρ.]

Διαβουλεύομαι, exp. Delibero, Decerno, διαγινώσκω. [Thucyd. 2, 5 : Ἔτι διαβουλευομένων αὐτῶν · 6, 34 : Διαβουλευσαμένους καὶ κατασκοπαῖς χρωμένους. Andocid. p. 22, 12; Plato Polit. p. 304, E; Dio Cass. 78, 26. Genes. 49, 23 : Εἰς ὃν διαβουλευόμενοι ἐλοιδόρουν. Ἀγοράζειν Hesych. interpretatur διαβουλεύεσθαι.]

[Διαβουλή, ἡ. Ducas Hist. Byz. p. 132, D : Θεὸς παραβλέπει τὰς ὑμῶν διαβουλὰς καὶ διαστροφάς. Scrib. videtur διαβολάς. G. Dind.]

Διαβουλία, ἡ, Consilium, Cogitatio, ex LXX Intt. citatur. [Ps. 5, 10 : Ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν. Hos. 11, 7. Symm. Theod. Prov. 1, 31, et alibi.] Apud Hesych. autem Διαβουλία est ἀμφιβολία. [Conf. Δίβουλος.]

Διαβούλιον, τὸ, [Δ. οὐδέτερον ὑποχοριστικὸν, παρὰ τὸ βουλή · προπαροξύνεται, Etym. M. p. 266, 51], Consilium ap. Polyb. sæpe, inquit Bud. In h. l. tamen Polybii 5, [58, 2] : Ἐνέδωκε [Ἀνέδ.] τοῖς φίλοις διαβούλιον, πῶς χρηστέον ἐστὶ ταῖς εἰς τὴν κοίλην Συρίαν εἰσβολαῖς, puto διαβούλιον esse potius Consultationem, s. Deliberationem. Sic ibid. [102, 2] : Μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἐνεδίδου [ἀνεδ. 6, 51, 6 : Τὴν πλείστην δύναμιν ἐν τοῖς διαβουλίοις ὁ δῆμος μετειλήφει. || Decretum. Id. 5, 49, 6 : Ἐκυρώθη τὸ δ. 4, 24, 2 : Αἱ κυροῦσαι τὰ διαβούλια γνῶμαι, Sententiæ quæ sanciunt decreta, i. e. quæ vincunt, ex quarum præscripto fiunt decreta.' || Concilium consultantium. Id. 29, 4, 2 : Τὴν τῶν Ῥοδίων ἀντιπολιτείαν διέκρινε τὸ δ. 11, 10, 7 : Συντελεσθέντος τοῦ διαβουλίου, Dimisso concilio; sed potest pariter verti, Peracta deliberatione. Sic 2, 39, 6 : Ἐν ᾧ τόπῳ τάς τε συνόδους καὶ τὰ διαβούλια συνετέλουν. Schweigh.] Et Διαβούλιον, pro Temerario consilio, s. Temeraria cogitatione ex LXX Intt. affertur : item simpl. pro Consilio, s. Cogitatione. Vide [Etym. M. p. 267, 14], Suid. [Ps. 9, 23; Hos. 4, 9; 5, 4; 7, 2, et alibi. Hesych. : Διαβούλια ... ἐνθυμήματα, διαλογισμοί. Nicet. Chon. p. 401, B : Τὰ Λατινικὰ διαπεπτώκασι διαβούλια.]

Διαβούλομαι, Persuadeo, VV. LL. [Ex Suida, Διαβούλομαι, ἀναπείσω. Θουκυδίδης. Lectio corrupta.]

Διάβουλος, ὁ, ἡ, ap. Hesych. δίβουλος, Qui est duplicis consilii. [Διάβουλοι, διπλοῖ, δίβουλοι. Similiter idem διαβουλία interpretatur ἀμφιβολία.]

[Διαβουνίν, τὸ ἐν τοῖς πότοις τράγημα μεταξὺ ἐσθιόμενον (cod. ἐσθίομεν), Hesych. « Leg. Διαβούνιον, a radice seu rapo, dicto βούνιον, unde βουνίτης οἶνος Dioscoridi, οἶνος διὰ βουνίου. » Is. Voss.]

[Διαβραβεύω, Præmium do, Dispenso. Fab. Æsop. 35 Fur. (21, p. 13 Schn.) : Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη διεβράβευσεν, quod in fab. Planud. 17 ἐδωρήσατο dicitur. G. Dind. Planudes Ovid. Metam. 14, 805 : Τοῖς δήμοις ἑκατέροις ἐπ' ἴσης τὰ δίκαια διεβράβευε. Boiss.]

[Διάβραγχος, ὁ. Hippiatr. p. 66 : Γυμνώσαντα δὲ τὴν χοιράδα ὑπορρίπτειν τὸ σπαθίον ὑπὸ τοὺς χιτῶνας καὶ τὴν βύρσαν ὑποδέρειν, εἶτα εὐτόλμως καθιέντα τὸν δάκτυλον πρῶτον ἐκ τοῦ ἄνωθεν μέρους τοῦ κατὰ γένυν ἀποσπᾶν καὶ ἐκλαμβάνειν αὐτὴν τῷ δακτύλῳ πάντοθεν μέχρι τοῦ διαβράγχου παρ' ἑκάτερα, et iisdem verbis p. 68. V. Βράγχος supra p. 388, D. G. Dind.]

[Διαβραχέω, Macero. V. Βραχέω.]

[Διάβρεξις, εως, ἡ, Madefactio. Erotian. p. 360 : Τέγξις, διάβρεξις.]

[Διαβρεχὴς, ὁ, ἡ, Madefactus. Lucian. Tragop. 303 : Ἡ διαβρεχὴς ἰχῶρι Κενταύρου πέπλος.]

Διαβρέχω, i. q. ἀποβρέχω. In Geop. σῖτος διαβραχεὶς, quod Colum. vocat Maceratum far. [17, 17, 2 : Διαβρεχθείσης κράμβης · 6, 19 : Διαβραχείσης σταφίδος. Ælian. N. A. 1, 23 : Ἅλφιτα αἰγείῳ ζωμῷ διαβραχέντα. Æsch. ap. Athen. 2, p. 67, F : Διαβρέχειν τἀρτύματα. Hippocr. p. 1221, G : Γλῶσσα ὑπὸ ξηρότητος ἐνίοτε ὑπότραυλος, ἕως διαβρέξειε. Narrat. hist. in zonam S. Mariæ in Combefis. Hist. Monothel. p. 767, B : Δάκρυσι τὸ ἔδαφος διαβρέχοντες. || De ebriis, Heliodor. 5, 31, p. 217 : Ἐδειπνοῦμεν ὀλίγον ὕστερον, καὶ ὅτε διαβεβρεγμένους ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερομένους ἠσθόμην. Conf. Βρέχω.]

[Διαβρῑθὴς, ὁ, ἡ.] Διαβριθοῦς, Hesychio ἰσχυρᾶς, Robustæ, Validæ. [Cyrill. C. Julian. p. 191, B : Τὸν διαβριθῆ καὶ δύσοιστον τῆς ἑαυτοῦ πλεονεξίας ζυγόν. Wakef.]

Διαβρίθω, Gravo, Onero. Hesych. enim διαβρίθει exp. βαρύνει. [ῑ]

[Διαβρῑμάομαι, Valde fremo. Themist. Or. 21, p. 261, C : Διαβριμώμενός τε καὶ τὴν αἰγίδα πυκνὰ ἐπισείων. Hemst.]

Διαβροχὴ, ἡ, i. q. ἀποβροχή.

[Διαβροχισμὸς, ὁ, Illaqueatio. Galen. vol. 12, p. 19 : Δ. τριχῶν. Hemst.]

Διάβροχος, ὁ, ἡ, oppos. τῷ ἄβροχος, Madidus, Uvidus, Madefactus. [Eur. Bacch. 1049 : Ἄγκος ὕδασι διάβροχον. Διάβροχα χωρία, Pollux 1, 187. Διάβροχος τόπος, Polyb. 5, 22, 6. Callim. H. in Del. 48 : Διάβροχον ὕδατι μαστόν. Eur. El. 503 : Διάβροχον ὄμμα. Heliodor. 1, 26, p. 41 : Θεαγένην ... διάβροχον ποιήσασα τοῖς δάκρυσιν. Nonn. Jo. p. 44, 29 : Δάκρυσι θερμοτέροισι διάβροχος. Plut. Mor. p. 499, E : Τέφρα καὶ ὄξει διάβροχον γενόμενον. De lumine Nonn. Dion. 6, 247 a Wakef. cit. : Καὶ Κρόνος ὄμβρια νῶτα διέστιχεν αἰγοκερῆος φέγγεϊ παχνήεντι διάβροχος. Διάβροχος τῷ ἔρωτι καὶ τακερὸς γεγενημένος, Lucian. Tox. 15. De ebriis dictum annotavit Suidas, per οἰνωμένος interpretatus. (Conf. Διαβρέχω.) Basil. vol. 2, p. 526, E : Διάβροχον τῷ οἴνῳ σῶμα. || Νῆες διάβροχοι, Naves rimosæ, Pollux 1, 121, Thucyd. 7, 12 ex eoque Aristid. vol. 1, p. 372, 379 : quas schol. Thuc. interpretatur σεσηπυῖαι. Διάβροχοι αὐλοὶ, Pollux 4, 73.]

[Διάβρωμα, τὸ, Particula (a tineis) erosa. Strabo 13, p. 609 : Ζητῶν ἐπανόρθωσιν τῶν διαβρωμάτων εἰς ἀντίγραφα καινὰ μετήνεγκε τὴν γραφήν. Hemst.]

Διάβρωσις, εως, ἡ, Peresio, Erosio, i. e., ut Gorr. definit, Exulceratio a re acri et mordaci facta. Fit tum intrinsecus a vitioso succo, tum extrinsecus medicamentis valentibus aut igni. Aet. : Ἡ δὲ διάβρωσις ἐκ δακνώδους γίνεται ποιότητος. [Aret. p. 62, A : Τῆσι ἀπὸ τῶν κάτω ἐντέρων διαβρώσεσι. Galen. vol. 7, p. 466 a Weig. cit. : Ἐγχωρεῖ δὲ καὶ κατὰ διάβρωσιν ἢ ἀνάβρωσιν, ἢ ὅπως ἄν τις ὀνομάζειν ἐθέλῃ, γίνεσθαι πυλλάκις αἵματος ἀναφορὰς ἀθρόας μετὰ βηχός. Theoph.

Nonn. vol. 1, p. 398. Hermes Trism. post Jo. Lyd. De mens. p. 321 ed. Rœth. G. Dind.]

Διαβρώσκω, s. Διαβιβρώσκω, Peredo, ut Cicero et Virgil. loquuntur. [Pollux 6, 39. Διαβιβρωσκούσῃ schol. Soph. Phil. 7.] Unde pass. διαβεβρῶσθαι, Peresum esse. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 350 : Πρὸς διαβιβρωσκόμενα οὖλα καὶ σηπόμενα. Demetr. Hieracosoph. p. 131 : Διαβιβρώσκονται πολλάκις τὰ πτερά. Διαβεβρῶσθαι ap. Hippocr. p. 469, 14, Plat. Tim. p. 83, A. Schol. Apoll. Rh. 1, 995 : Διαβεβρωμέναι ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Plut. Mor. p. 65, D : Γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος. Galen. vol. 13, p. 674 : Δηχθήσεται δὲ (τὸ ἕλκος) καὶ διαβρωθήσεται· 702 : Δάκνειν καὶ διαβιβρώσκειν τὴν νεοπαγῆ σάρκα. Pallad. De febr. p. 58 a Weigel. cit. : Σφυγμοὶ διακαίοντες καὶ διαβιβρώσκοντες τὴν ἀφήν.]

Διαβρωτικὸς, ἡ, ὀν, Peredendi s. Erodendi vim habens; ut διαβρωτικὰ φάρμακα, Erosiva medicamenta, media inter ἐκφρακτικὰ et καυστικά. [Etym. M. p. 219, 28 : Γάγγραινα πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 44. G. D. Θηρίδια διαβρωτικὰ τῶν κεράτων, Ammon. p. 74. Schæf. Jo. Chrys. Ad Hebr. 10, vol. 4, p. 533 : Τὸ διαβρωτικὸν αὐτοῦ (τοῦ πυρὸς) δῆλον. Seager. Id. vol. 5, p. 808, 12; vol. 6, p. 136, 26. Hase.]

Διαβύνομαι, Trajicio, Penetro. [Herodot. 2, 96 : Ηηδάλιον ... διὰ τῆς τρόπιος διαβύνεται.] Affertur enim ex Herodoto [4, 71, ubi διαβυνέονται] : Διαβύνονται διὰ τῆς ἀριστερῆς ὀϊστοὺς, pro Sagittis dextram trajiciunt. [Alia forma Διαβύω. Hippocr. p. 260, 48 : Εἶθ' ὑποβάλλων τὸν δάκτυλον ὑπὸ τὸ γένειον διαβύσας ἐς τὸ στόμα ἕλκειν. || Hesych. : Διαβύσσει, διακαμύσσει, ad quem l. Kuster. : « Pro διακαμύσσει legendum videtur διαμύσσει. Videtur enim significare velle Hes. in certo loco scriptoris veteris pro διαβύσσει quosdam olim legisse διαμύσσει : quod minime mirum propter solennem et frequentem confusionem τοῦ β et μ. Hinc et ap. schol. Aristoph. Vesp. 249 et 250 προμύσσειν et προβύσσειν promiscue usurpantur : (Arist. illo in loco imper. πρόβυσον utitur, qui est a προβύω. G. D.) uti ap. Polluc. 2, 72 προμύξαι et προβῦσαι : ubi v. Kuhn. Ap. Heronem quoque in Spirit. p. 187, ubi hodie legitur : Αὔχνον ἑαυτὸν προσμύσσοντα, leg. προβύσσοντα, i. e. Lucernam, quæ ipsa ellychnium suum promoveat. Διαβύειν igitur significat, Ellychnium per nares lucernæ protrudere. »]

[Διαγάζομαι, Demiror. Joseph. p. 220, 39. Wakef.]

Διαγαληνίζω act. et metaph. Sereno, Tranquillo. Aristoph. [Eq. 646] : Τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν. [Alii libri Οἱ δ' ... διεγαλήνισαν.]

[Διαγάλλομαι. Method. De resurr. p. 288 Comb. : Μηκέτι δύνασθαι διατηρηθῆναι τὸ αὐτὸ (ἄγαλμα), ἀλλὰ διηλλαγμένον ἔσεσθαι καὶ ὑπεσπασμένον. Ubi marg. : « Rup. διηγαλμένον. » Kall. Lectio vitiosa.]

Διαγανακτέω, Perægre fero, Indignor. [Demosth. p. 833, 17 : Πῶς οὐκ ἄξιον ἀγανακτεῖν; Cod. Paris. Σ διαγανακτεῖν, quo verbo utuntur Plutarchus locis pluribus, velut Mor. p. 74, A, 471, F, Euseb. Pr. E. 5, p. 212, B, Vit. Const. 2, 17, aliique recentiores non pauci. De pericranio Oribas. p. 1 ed. Mai. : Ὥστ' ἢ διαφθαρῆναι μέρος τι αὐτοῦ ἢ διαγανακτῆσαι καὶ συμπαθῆσαι, et paullo post : Οὕτω γὰρ ὁ περικράνιος οὐ διαγανακτήσει πανταχόσε διαιρούμενος. G. Dind.]

[Διαγανάκτησις, εως, ἡ, Indignatio vehemens. Plut. V. Marii c. 16 : Ὥστε φωνὰς καὶ διαγανακτήσεις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν Μάριον ἐκφέρεσθαι. Angl. Philo vol. 2, p. 178, 14 : Ζέων καὶ πεπυρωμένος ὑπὸ τῆς νομίμου διαγανακτήσεως. Hemst.]

[Διαγαυὸς lectio vitiosa Gronovii ap. Maneth. 2, 13, ubi cod. διαγανότατοι. Recte Rigler. : Ἀστέρες, οἳ δὴ ἀγαυοτάτου διὰ κύκλου ζωδιακοῦ πλάζονται.]

[Διαγαυριάω, Superbio. Etym. M. p. 270, 38 : Διασαλακώνισον, ἀντὶ τοῦ διάθρυψαι, διαγαυρίασον.]

[Διάγγαρον (?), δικέφαλον, Hesych.]

[Διαγγελία, ἡ, Enunciatio, Gl. Joseph. B. J. 3, 8, 5 : Προδοσίαν εἶναι ἡγούμενος (Joseph.) τῶν τοῦ θεοῦ προσταγμάτων, εἰ προαποθάνοι τῆς διαγγελίας, Si mortem obiret, priusquam omnia illis denuntiaret. Etym. Gud. p. 71, 52 : Διὰ τῆς Ἴριδος γίνεται διαγγελία ἐν τοῖς πολέμοις. Conf. Διατέλειαν. G. D. Prædicatio. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 491, 19 : Βροντὴ δὲ καὶ ἡ μετὰ τὸ βάπτισμα τοῦ εὐαγγελίου διαγγ. Hase.]

Διαγγέλλω, Nuntio circumquaque, vel per diversa loca. [Pind. Nem. 5, 5 : Γλυκεῖ' ἀοιδὰ, στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας διαγγέλλοις' ὅτι ... Eur. Iph. A. 353 : Δαναΐδαι δ' ἀφιέναι ναῦς διήγγελον, ubi alii libri διήγγελον, quo aoristo veteres non utuntur. Hel. 443 : Ὅστις διαγγείλειε τἄμ' εἴσω κακά. Sæpe ap. Xenoph. aliosque historicos. Æneas Tact. c. 5, p. 24 Or. : Χρὴ δὲ καὶ ἡμεροσκόπους πρὸ τῆς πόλεως καθιστάναι ... μὴ τοὺς τυχόντας, ἀλλ' ἐμπείρους πολέμου, ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν δοξάζων τι ὁ σκοπὸς σημάνῃ τι ἢ διαγγείλῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ ματαίως ὀχλῇ τοῖς ἀνθρώποις· 9, p. 28 : Διαγγελθέντων οὖν τούτων εἰς τὸ στρατόπεδον.] Plut. Camill. [c. 24] : Ἡ φήμη [ταχὺ] διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. [Lucian. Pisc. c. 14.] Philo, πρεσβευομένας et διαγγελλούσας, ubi διαγγελλούσας ab interprete exp. Internuntias. Bud. διαγγέλλω exp. etiam Denuntio, Effero, Prodo. || Διαγγέλλω, ut ἐπαγγέλλω, pro Edico, vel Indico, Herodian. 1, [7, 1] : Τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης. Liban. in argumento τοῦ Περὶ παραπρ. de matre Æschinis : Τὴν δὲ καθαίρουσαν καὶ τελετάς τινας διαγγέλλουσάν φησι διαζῆν. [In l. Herod. præstat intelligere milites a Commodo indicatam imperatamque profectionem, alterum alteri, notam fecisse, postquam a ducibus et centurionibus accepissent. Demosth. p. 163, 7 : Τοῦ δὲ στρατηγοῦ Βυζαντίους τε παρακαλοῦντος, καὶ διαγγέλλοντος πρὸς ἅπαντας, ὅτι πολεμεῖν αὐτῷ προστάττετε, ἂν καιρὸν λάβῃ. Plut. V. Crass. c. 5 : Ὧν ἐδεῖτο φράζουσαι καὶ διαγγέλλουσαι πρὸς τὸν Οὐίβιον. Dionys. A. R. 6, 50 : Ἀλλὰ καὶ τούτου πολὺ μέρος διαγγέλλεται νοσεῖν, ἔρωτι κρατούμενον ἧς ἅπαντες γλίχονται μεταβολῆς, i. e. Pro certo fertur. Ter legitur in N. T., Luc. 9, 60 : Διήγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, Trade doctrinam meam salutarem. Act. 21, 26 : Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ, Annuntians sacerdotibus, etc. Rom. 9, 17 : Ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ, Ut ubique majestas mea celebretur. Sæpius in V. T., ut Lev. 25, 9 : Διαγγελεῖται σάλπιγγος φωνῇ. Ps. 58, 13 : Ἐξ ἀρᾶς καὶ ψεύδους διαγγελήσονται. Tradere fama, Prodere ad posteros, Demosth. p. 1433, 14 : Ὁποίαν ἂν τὰ πραχθέντα δόξαν ἔχῃ, τοιαύτην οἱ πολλοὶ περὶ τῶν πραξάντων διήγγειλαν. Hesych. : Δ., ἀπαγγέλλω, διέξειμι τῷ λόγῳ. Διαγγέλλει· διαδραμεῖ (l. διαδρομεῖ). Plat. Tim. p. 37, B : Λόγος ὑφ' αὐτοῦ φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γένηται, καὶ ὁ τοῦ θατέρου κύκλος ὀρθὸς ἰὼν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν διαγγέλλῃ, δόξαι καὶ πίστεις γίγνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Angl. || Forma media ap. Xenoph. Anab. 3, 4, 36 : Ἐπεὶ δὲ ἐγίγνωσκον αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες βουλομένους ἀπιέναι καὶ διαγγελλομένους, Cum alter alteri proficiscendum esse acclamaret. Pro pass. acceperunt Zonar. p. 540 et Suidas, qui interpr. παρακελευομένους, φανερουμένους, δήλους γινομένους.]

[Διάγγελμα, τὸ, Nuncium, Jussum. Reg. 3, 4, 27 : Πάντα τὰ διαγγέλματα, ubi C teste Bos., διηγγελμένα. Angl. Nilus Epist. p. 72 : Τί γὰρ ἂν διαφέροι καπνωδίας τὸ σὸν διάγγελμα, Quod tu profiteris. G. D. Chrys. t. 5, p. 648, 37 : Ηόνοις ἁρμόζεται τὸ τῆς νηστείας ῥ. ubi tamen in Cod. Reg. 748 bonæ notæ, ἐπάγγελμα. Hase.]

Διάγγελος, ὁ, Internuntius, Bud. Ammon. a Thucydide [7, 73,] διάγγελον vocari ait quem ceteri ἔξάγγελον appellent, qui videlicet quæ intus fiunt, iis qui foris sunt nuntiat. [Schol. : Διάγγελοι· ἤτοι μηνυταὶ καὶ ἐξαγγέλλοντες τὰ Συρακουσίων. Fr. Lex. Hermann. p. 327 : Ἄγγελος μέν, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· ἔξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔσωθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον εἶπεν. Quæ eadem extant in Exc. e Gramm. Niceph. Gregoræ in Matth. Gloss. Gr. min. vol. 1, p. 5. « Erant priscorum in castris διάγγελοι, ad mandata ultro citroque transferenda, quales Optiones et Tesserarii Latinorum, Διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, e Plutarchi versione in Galba c. 24, qui Sympos. p. 678, D, quoque : Δεῖ γὰρ οὐχ ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις, οὐδὲ ὥσπερ ἐν τριήρει, χρῆσθαι κελευσταῖς, αὐτοὺς δὲ δι' ἑαυτῶν ἐντυγχάνειν ἀλλήλοις ... » Wessel. ad Herod. 6, 4. Dio Cass. 40, 8 : Νερούϊός δέ τις ... τότε σὺν τῷ Κικέρωνι πολιορκούμενος, δοῦλόν τινα ἑαυτοῦ διάγγελον αὐτῷ παρέσχεν. Angl.]

[Διάγδουπος, ὁ, ἡ. Nicephor. Blemm. in Maii Collect. vol. 2, p. 670 : Ὅθεν ἀρετὴ ἀπελήλαται, τὸ τῆς κακίας ἔργον διάγδουπον ἐπεισπέπαικεν. Conf. Ἐρίγδουπος. Cramer.]

[Διαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, Internuntius. Constit. Apost. 2, 17, p. 228 : Τῆς μελλούσης ὀργῆς ἐν τῇ κρίσει διαγγελτῆρα. Wakef. Orac. Sibyll. 7, p. 660 : Οἱ δὲ διαγγελτῆρες ὑπαὶ ποσὶ κοιμήσονται, Struvius restituit οἱ δὲ ὀλ ἀγγελτῆρες, quia ἀγγελτῆρες duobus aliis in locis illorum carminum dicuntur.]

Διαγείρω, Colligo, Congrego, VV. LL. [Διαγείρειν ex διαγράφειν corruptum ap. Timæum p. 81 correxit Ruhnk.]

[Διαγέλαστος, ὁ, ἡ, Pellucidus. Codin. De offic. cap. 4, n. 13 : Ἔχει ... βασιλέα εἰκονικῶς ἔμπροσθεν μὲν ἱστάμενον ὑπὸ ὑελίου λεγομένου διαγελάστου· et n. 20 : Τὴν τοῦ βασιλέως εἰκόνα διαγέλαστον. Ducang.]

Διαγελάω, Derideo, Irrideo, cum accus. Lucian. [Nigr. c. 33 : Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα. Eurip. Bacch. 272, 322 : Ὃν σὺ διαγελᾷς. Plut. Mor. p. 1118, C : Διαγελᾷ καὶ φλαυρίζει τὸν Σωκράτην.] Et διαγελώμενος, Qui deridetur. [Διαγελᾶσθαι Theophanes p. 7, B.] Metaph. de serenitate et tranquillitate. Plut. [V. Cæs. c. 4] : Ὥσπερ θαλάττης τὰ διαγελῶντα, καὶ τὴν ἐν τῷ ἱλαρῷ κεκρυμμένην δεινότητα τοῦ ἤθους καταμαθὼν Κικέρων κ. τ. λ. [Mor. p. 952, F : Βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσι. Conf. ib. p. 950.] Theophr. H. Pl. 8, p. 94 [8, 2, 4] : Διαγελώσης δὲ τῆς ὥρας, itidem ad tranquillitatem referens, Vere jam adulto et tempore mitescente, Bud. C. P. 2, [1, 4; add. 1, 12, 8,] διαγελῶσαν ἡμέραν dixit : alibi [ibid. 4, 5, 1] : Διαγελῶντος ἤδη τοῦ ἀέρος, ubi Gaza, Cœlo jam indulgente. [Heliodor. Æthiop. init. : Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης. Anna Comn. 13, p. 380, B : Διαγελῶντος ἔαρος. Joseph. Genes. p. 53, D : Πρὸς ἓω τὴν ῥητὴν ἑορτῆς διαγελῶσαν. G. Dind.] V. et Γέλασμα.

Διαγενὴς, ὁ, ἡ, Hesychio εὐγενής. [Infra Διογενὴς, quod rectius. Albert.]

[Διάγευσις, εως, ἡ, Degustatio. Geopon. 7, 7 in lemmate capitis.]

[Διαγεύω, Gustum præbeo. Eunap. Excerpt. p. 80, 15 Nieb. : Τῆς φωνῆς αὐτοὺς διέγευσε καὶ τοῦ μέλους. Obscure Eust. Opusc. p. 351, 3 : Ἦν δέ με πείσῃς ὡς οὐ γελοῖος ἐγὼ παρὰ σοὶ, καὶ διαγεύσω καὶ τριαγεύσω καὶ τετάρτῳ ἐπιβαλοῦμαι γράμματι. || Διαγεύομαι, Degusto. Plut. V. Marii c. 44 : Διαγευομένου (τὸν οἶνον) ἐπιμελέστερον· Mor. p. 469, B : Ἑαυτῷ πρὸς τὸ ἄριστον ὀξίνην ἐζήτει διαγευόμενος. Geopon. 7, 7, 1 : Διαγεύονται τοὺς οἴνους.]

[Διαγιγγράζω. Athenio ap. Athen. 14, p. 661, B : Ἐρίφιον ... πνικτῷ διέλαβεν περικομματίῳ, δι' ἐπίγγρας ὑποκρούσας γλυκεῖ, ubi Dobræus probabiliter corrigit διεγίγγρασ' comice dictum de coquo jusculum musice apparante. Γίγγρας enim tibiæ species est. G. Dind.]

Διαγίγνομαι [s. Διαγίνομαι], Intersum, eo sensu, quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse. [Isæus p. 84, 14 : Χρόνων διαγενομένων. Demosthen. p. 541, 10 : Ἔτη ὀκτὼ τῇ κρίσει ἐκείνῃ διαγεγονότα· 833, 14 : Δέκα ἐτῶν διαγενομένων.] Plut. : Ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, Ducentis annis interlapsis, Bud. [Mor. p. 162, B : Πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε· V. Rom. c. 22 : Σχεδὸν ἐτῶν ἑξακοσίων διαγενομένων· V. Anton. c. 22 : Ὀλίγων ἡμερῶν διαγενομένων.] || Duro, Permaneo, Perenno. [Hippocr. p. 939, F : Τῶν κατακλιθέντων οὐκ οἶδ' εἴ τις καὶ μέτριον χρόνον διεγένετο, Vitam produxit.] Plato Apol. : Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι. Plut. Fabio, Ἀσφαλὴς διεγένετο, Per totam vitam tutus fuit. [Compar. Pelop. c. Marc. c. 1 : Ἀήττητος ἀνὴρ δοκεῖ διαγενέσθαι μέχρι Σκηπίωνος.] Et pro Tolero vitam, Plut. Et pro Evado, Synes. : Εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος. Bud. 1055. [Plut. V. Ti. Gracchi c. 1 : Δύο υἱοὺς ... διαγενομένους (Superstites) οὕτω φιλοτίμως ἐξέθρεψε. Ælian. V. H. 7, 2 : Οὐ μὴν εἰς τὸ παντελὲς ἐν τούτοις διεγένοντο· ἀμφότεροι γὰρ βιαίου θανάτου ἔργον ἐγένοντο. Cum particip. Demosth. p. 680, 19 : Διαγέγονεν ὑμᾶς κολακεύων. Xenoph. Cyrop. 1, 1, 1 : Κἂν ὁποσονοῦν χρόνον ἄρχοντες διαγένωνται· Anab. 1, 5, 6 : Κρέα ἐσθίοντες διεγίγνοντο· Mem. 4, 8, 4 : Διαγεγένηται οὐδὲν ἄλλο ποιῶν. Cum adverb. Id. Anab. 1, 10, 19 : Τὴν νύκτα οὕτω διεγένοντο. Plut. Mor. p. 119, D : Τῶν γενναίως καὶ καλῶς ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων τελευταῖς διαγινομένων. Maccab. 2, 11, 26 : Ὅπως ἡδέως διαγίνωνται πρὸς τὴν τῶν ἰδίων ἀντίληψιν. Fab. Æsop. 246 Fur. : Ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο, Quomodo apud illos se habuisset.]

[Διαγιγνώσκω s.] Διαγινώσκω, Dignosco, Internosco, Dijudico, Discerno. Il. Ψ, [240] : Αὐτὰρ ἔπειτα Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν, Εὖ διαγινώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται· [470] legitur hoc verbum, et quidem cum eod. adv. : Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεήν. Aristoph. [Eq. 517 : Ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας· Lys. 583 : Καὶ τάς γε πόλεις ... διαγιγνώσκειν (ἐχρῆν) ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται χωρὶς ἕκαστοιν·] Pl. [90] : Ὅ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν, Ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδέν· [578], διαγιγνώσκειν τὸ δίκαιον. Plut. Alcib. [c. 2] : Αὐλοὺς δὲ φυσῶντος ἀνθρώπου στόματι καὶ τοὺς συνήθεις ἂν πάνυ μόλις διαγνῶναι τὸ πρόσωπον. Sic et ap. [Herodot. 1, 134 : Τῷ δὲ ἄν τις διαγνοίη εἰ ὁμοῖοί εἰσι·] Lucian. [Dial. mort. 18, 1] : Οὐ διαγνοίην ἂν, Discernere nequeam. Id. [Hermot. c. 70] : Ἄδηλον ἔτι ἡμῖν εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἵδε διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα. [Demosth. p. 269, 24 : Σύνεσιν καὶ παιδείαν, ἢ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγιγνώσκεται. Cum præpos. πρός. Aristot. De mir. ausc. p. 834, 2 : Τὸν χαλκὸν οὕτως εἶναι λαμπρὸν ... ὥστε μὴ διαγινώσκεσθαι τῇ χρόᾳ πρὸς τὸν χρυσόν. Theophr. H. Pl. 5, 3, 2 : Τορνεύεσθαι κύλικας ... ὥστε μηδ' ἂν ἕνα διαγνῶναι πρὸς τὰς κεραμέας. G. D.] || Statuo, Delibero, Decerno. [Herodot. 6, 138 : Εἰ δὴ διαγινώσκοιεν σφίσι τε βοηθέειν οἱ παῖδες.] Herodian. 4, [4, 5] : Διέγνω ὁρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Lucian. [De luctu c. 18] : Εἶγε καῦσαί με διεγνώκατε. Idem : Εἰ κλαίειν διέγνωκας, Si flere statuisti, in animo habes, ut quidam interpr. [Alia exx. v. ap. Bergl. ad Alciphr. 1, 25, Villois. ad Long. p. 194.] Διαγινώσκειν (ut inquit Bud., sed nullum afferens exemplum) est Pro potestate judicare, et jus dicere, ut judex in sua provincia. [Demosth. p. 629, 25, in legis formula : Εἰσφέρειν δὲ τοὺς ἄρχοντας, ὧν ἕκαστοι δικασταί εἰσι, τῷ βουλομένῳ· τὴν δ' Ἡλιαίαν διαγιγνώσκειν· 545, 8 : Μενέτωσαν ἐν τοῖς ὑπὸ τούτου διαγνωσθεῖσι.] Est etiam Statuere et deliberare. Ap. Thuc. 1, [118] legitur pass. διέγνωστο, ubi scribit : Αὐτοῖς μὲν οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις διέγνωστο λελῦσθαί [λελύσθαι] τε τὰς σπονδὰς· schol. διεψήφιστο. At διεγνωσμένη δίκη ex eod. historico v. in Προκαταγινώσκω. [Aristid. vol. 1, p. 398, 18 : Ἡγοῦμαι δ' εἰ μέν τι πιστόν ἐστι Λακεδαιμονίοις, πανταχῇ καλῶς ἡμῖν ἔσεσθαι διεγνωσμένα. || I. q. διαναγινώσκω, Perlego. Polyb. 3, 32, 2 : Πόσῳ γὰρ ῥᾷόν ἐστι καὶ κτήσασθαι καὶ διαγνῶναι βίβλους τετταράκοντα· 21, 9, 3 : Κομισάμενος ταύτην (τὴν ἐπιστολὴν) καὶ διαγνούς. Ælian. V. H. 14, 43 : Λαβοῦσα τὸ βιβλίον παρὰ τοῦ παιδὸς, εἶτα οὐκ ἔασε διαγνωσθῆναι τὸ πᾶν οὐκέτι.]

[Διαγκοινήσασθαι. V. Διαγκωνίζομαι.]

Διαγκυλέω, Διαγκυλίζω, et Διαγκυλόω, idem significant, et παρὰ τὴν ἀγκύλην dicuntur, quod est λαβὴ ἀκοντίου, Ansa jaculi, Lorum in media hasta, qua jacitur. Sunt enim quædam jacula s. hastæ, quæ ἐξ ἀγκύλης ἀφίενται, οὐκ ἐκ χειρός. Porro dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesych., τὸ ἐνεῖραι τοὺς δακτύλους τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου, Digitos amento jaculi inseruisse, et generalius etiam τὸ ἕτοιμον εἶναι, Paratum esse (teste eodem, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἕτοιμον εἶναι), more nimirum jaculatorum, qui immissis in amentum hastæ digitis, jaculari parati sunt. Xenoph. Anab. 4, p. 192 [c. 3, 28] : Ἐκβαίνειν ὡς διαβησομένους, διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστὰς, καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, Jaculatores quidem, trajectis per amentum digitis et ad jaculandum paratis, sagittarios vero, impositis arcui sagittis. Sic 5, p. 205 [c. 2, 12] : Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεῆσον· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, τοξεύειν δεῆσον. In quorum locorum posteriore Suidas habet διηγκυλημένους : in priore vero quidam Codd. διηγκυλωμένους : recte utrique. [Διηγκυλωμένους etiam altero in l. codd. nonnulli.] Reperiuntur ea et ap. alios scriptores, additis accusativis τόξον, λόγχην, κεραυνόν. Herodian. 1, [14] : Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀντικρὺ τοῦ τῆς

συγκλήτου συνεδρίου (ἔστησεν ἀνδριάντα) τόξον διηγκυλημένον. Ubi Polit. vertit, Statuam pro curia statuit, quæ arcum contenderet. Chion. Ep. 4 : Περὶ τὸν βραχίονα ἐλίττων θοιμάτιον, καὶ τὴν λόγχην διηγκυλωμένος ἔμενον. Lucian. p. 258 [Jov. conf. c. 15] : Καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος, ἀνέχομαί σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. [Evagr. H. E. 3, 25 : Δόρυ διηγκυλημένον πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῷ μετηώρητο σχῆμα βαρβαρικόν. Conf. Διαγκωνίζομαι. Διηγκαλίσατο scriptum in l. Mich. Pselli Hist. Ms. ap. Ducang. ad Zonar. p. 156 : Ξιφοφόρος εἱστήκει, θατέρα δὲ τῶν χειρῶν τὴν εἰκόνα τῆς τοῦ θεοῦ λόγου μητρὸς διηγκαλίσατο, καρτερώτατον πρόβλημα τῆς ἀκαθέκτου ἐκείνου ὁρμῆς ταύτην ποιούμενος. G. Dindorf.]

[Διάγκυλος, ὁ, ἡ, laquei species ap. chirurgos, de quo Oribas. p. 91 Mai. : Ὁ καλούμενος διάγκυλος βρόχος ἐκ δύο χιεσμάτων (corr. χιεστῶν) γίνεται βρόχων διεστηκότων ἀπ' ἀλλήλων· quem a quibusdam καταχρηστικῶς ἄγχοντα vocari notat et discrimen usumque utriusque exponit. Plurimas eo in libro Oribasius describit βρόχων species, de quo s. v. Βρόχος monere indidemque (p. 84) corrigere debebam quod ex Galeno vitiose scriptum attuli Βουκολίσκος pro Βουκολικὸς βρόχος. G. Dindorf.]

Διαγκωνίζομαι, Cubito innitor, Sedeo in cubitum reclinatus, vel recumbens, ut Suid. διαγκωνισάμενος exponit ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας, hoc in loco : Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς [τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἶπεν· Ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας; Fragm., depromptum e Damascio (Hist. Philos.), longe auctius legitur v. Δομνῖνος. Kust. || Quod Xenophon aliique dixerunt διαγκυλίζεσθαι τὸ δόρυ, Nicetas Ann. 17, 1 ; 21, 3, διαγκωνίζεσθαι s. διαγκοινήσασθαι τὸ δόρυ dixit. Schneid.]

Διαγκωνισμὸς, ὁ, Reclinatio in cubitum. [Plut. Mor. p. 644, A.]

Διαγλαίνειν, Hesychio διαλυμαίνεσθαι.

[Διαγλάπτω. V. Διαγλάφω.]

Διαγλαύκιον, τὸ, Collyrium, vide Gorr. Sciendum est autem pro Herba inveniri potius γλαύκιον quam γλαυκίον. [V. Γλαυκίον:]

[Διαγλαύσσω, Perluceo. Apoll. Rh. 1, 1281 : Διαγλαύσσουσι δ' ἀταρπόν. Alii libri διαγλαύσουσι. Conf. Γλαύσσω.]

Διαγλάφω s. Διαγλάπτω [Excavo], unde διαγλάψασα exp. κοιλάνασα, ap. Hom. [Od. Δ, 438] : Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἁλίησι. [Hesych. : Διαγλάψας, διαγλύψας, διασκαλεύσας. Conf. Διαγλύφω. ἄ]

[Διάγλυμμα, τὸ, i. q. σμίλευμα, Ramentum. Hesych. s. v. Σμιλεύματα et schol. Aristoph. Ran. 835.]

[Διάγλυπτος, ὁ, ἡ, Persculptus. Crinag. in Anth. Pal. 6, 277 : Κάλαμον εὖ μὲν ἐϋσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν.]

[Διαγλυφὴ, ἡ, Incisio, Perforatio. Heliodor. Oribasii p. 124 Mai : Τῆς δὲ εὐτρεπείας χάριν ἐκ διαγλυφῆς χηνίσκων προτομαὶ μεμόρφωνται ξύλιναι. Et p. 125 : Εἰσὶ δέ τινες καὶ πριστοῖς ἐν ὀργάνοις ἐκ διαγλυφῆς (vitio typoth. διαφλυγῆς) ὁμοιωμέναι πριστέων μορφαῖς. Osann. Cælatura. Aristeas De leg. transl. p. 110, 24 : Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ῥαβδώσεως καὶ διαγλυφῆς. Hase.]

[Διάγλυφος, ὁ, ἡ, Sculptus, Cælatus. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 524, B : Εὔρυθμός τις καὶ διάγλυφος σανίδων πῆξις τὸ τῆς ὀροφῆς κάλλος διαποικίλλουσα. Etym. M. p. 789, 19 : Φατνώματα, σανιδώματα, στέγη διάγλυφα. Διάγλυφα lectio vitiosa ap. Polem. Physiogn. p. 240, pro quo Adamant. p. 407 recte ἀδιάγλυφα. G. D. Greg. Nyss. vol. 1, p. 409, D : Κἂν εὐεργές τε καὶ διάγλυφον ᾖ τὸ χρυσίον· cf. p. 679, B, et vol. 2, p. 1069, D : Ὁ διάγλυφος ἄργυρος, χρυσῷ καὶ λίθοις ἐπανθιζόμενος. Hase.]

Διαγλύφω, Undique sculpo, q. d. Persculpo. [Diodor. 1, 66 : Ὀροφὴ φάτναις τισὶ διαγεγλυμμένη. Ælian. V. H. 3, 45 : Ἅρμα ἐπὶ τῆς λαβῆς διαγεγλυμμένον ἐλεφάντινον· 12, 30 : Τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλίους· 14, 7 : Ἐρρωμένοι καὶ ἐκ τῶν γυμνασίων οἱονεὶ διαγλυφέντες καὶ διατορευθέντες. Androsthenes ap. Athen. 3, p. 93, C : Ἡ μὲν τοῦ ὀστρέου ὄψις παραπλησία τῷ κτενὶ, οὐ διέγλυπται δὲ, ἀλλὰ λεῖον τὸ ὄστρακον ἔχει καὶ δασὺ, Non striata est, sed lævis. (Διαγεγλυμμένος Ælian. V. H. 3, 45.) Homericum διαγλάψας Hesychius interpr. διαγλύψας, quo ipso utuntur Homeri l. imitati Ælian. N. A. 14, 7 : Καλιὰν ἐργάζεται ταπεινὴν ἐν τῷ δαπέδῳ τὴν ψάμμον διαγλύψασα τοῖς ποσί· et Philes ab Jacobs. comparatus c. 4, 13 : Καὶ τὴν καλιὰν τοῖς ποσὶν διαγλύφειν. Futur. διαγλύψω Exod. 28, 11 et Aq. Zach. 3, 9. ῠ]

[Δίαγμα. V. Δίασμα.]

[Διαγνάφοντες lectio vitiosa pro διαγράφοντες ap. Plut. Mor. p. 377, D.]

Διαγνοέω, Ignoro. [Verbum suspectum.] At Διανοέω, Cogito.

[Διάγνοια Josepho male illatum ab Hudsono notamus s. v. Διάνοια.]

[Διάγνυμι, Perfringo. Achm. Onirocr. p. 243, 20 : Ἐὰν ἴδῃ ὁ βασιλεὺς ὅτι τὰ σελλάρια αὐτοῦ διεάγησαν. Hase.]

Διαγνώμη, ἡ (sequendo signif. quæ posteriore loco data fuit verbo διαγινώσκω), Statutum, Decretum, Scitum, Deliberatio, Disceptatio, Consultatio, Bud. afferens e Thucyd. [3, 42] : Οὔτε τοὺς προθέντας αὖθις τὴν διαγνώμην περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Extat autem hæc vox et in aliquot aliis ejusdem scriptoris locis. [1, 87 : Δ. τῆς ἐκκλησίας· 3, 67 : Ἦν ... διαγνώμας ποιήσησθε.]

[Διαγνωμονέω, Cogito, Perpendo. Eust. p. 1237, 21 : Διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διάκειται.... || Dijudico. Georg. Pachym. Andron. p. 64, C : Τοῖς ἐν θεῷ βραβευούσης ἀληθείας διαγνωμονήσουσι λογίοις οὖσιν ἅμα καὶ εὐλαβέσι. G. Dind.]

Διαγνώμων, ὁ, i. q. διαγνώστης, Suidæ διακρίνων et διαγινώσκων : ap. quem exemplum tibi videndum relinquo. [Ex Damascii non nominati Vita Isidori : Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἀγαλμάτων. Antipho p. 122, 39 : Ἀνοσίων ἔργων τιμωροὶ, ὁσίων δὲ διαγνώμονες. Cyrill. Al. Adv. Jul. p. 28 ab Suic. cit. : Στοχασταὶ δὲ μᾶλλον ἢ τῆς ἀληθείας διαγνώμονες. Ex Basilic. vol. 2, p. 24 et Harmenop. l. 1, tit. 4, § 57 affert Ducang.]

Διαγνωρίζω, Dignosco, Internosco. Ap. Lucam autem, 2, [17] : Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου, pro Divulgarunt, Notum fecerunt, Bud. rectius quam vet. Interpr. Cognorunt. Erasm. tamen quum alioqui reddat et ipse Divulgarunt, putat et pro Pernorunt posse accipi; sed perperam, quum constet positum esse pro διεφήμισαν, quo Marcus usus est. [Discerno. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 787, 15 : Οὐδέν ἐστι μέσον αὐτῶν τὸ διάσχημα, μόνου τοῦ φαινομένου γραφήματος διαγνωρίζοντος ἑκατέραν αὖλακα. Διαγνωρίζεσθαι ex διαγωνίζεσθαι corruptum in cod. Liban. vol. 4, p. 769. G. Dind.]

Διάγνωσις, εως, ἡ, Dignotio, Dijudicatio. [Eur. Hippol. 696 : Σοῦ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ· 926 : Διάγνωσιν φρενῶν. Demosth. p. 269, 27 : Καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις;] Isocr. Ad Dem. [p. 9, C] : Τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχίστην ἕξει τὴν διάγνωσιν. Ap. Eund. dicitur aliquis λαβεῖν διάγνωσιν alicujus rei : Hel. Enc. [p. 216, C] : Τῶν μὲν σωμάτων οὐ δυνηθεὶς λαβεῖν διάγνωσιν. [De cognitione morbi per signa præsentia Galen. vol. 5, p. 121 : Τὴν τῶν ἐνεστώτων γνῶσιν ἰδίᾳ προσηγορίᾳ καλεῖν εἰθίσμεθα διάγνωσιν. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 234 : Διάγνωσις δὲ αὐτῆς (τῆς λεύκης)· 340 : Ἡ μὲν διάγνωσις πρόδηλος.] Apud Thuc. vero [1, 50] et Dem. [p. 227, 33] legimus ποιεῖσθαι διάγνωσιν pro διαγινώσκειν. [Plato Leg. 9, p. 865, C : Τῆς δὲ ἀξίας οἱ δικασταὶ διάγνωσιν ποιείσθωσαν· 11, p. 936, A : Τούτου δὴ διάγνωσις ἐπιτετράφθω τῷ τῆς παιδεύσεως ὅλης ἐπιμελητῇ. Dionys. Hal. Exc. vol. 4, p. 2317 R. : Ἀναβληθείσης τῆς περὶ τῶν πρεσβειῶν διαγνώσεως. Mœris p. 125 : Διάγνωσιν Ἰσαῖος τὴν ὑφ' ἡμῶν διαδικασίαν. In l. superstite Isæi p. 37, 22 : Ῥᾴδιαν ὑμῖν τὴν διάγνωσιν πεποιήκασι περὶ αὐτῶν, vulgarem habet significatum Dijudicationis.]

[Διαγνωστέον, Dignoscendum, Dijudicandum. Lucian. Hermot. c. 16 : Δ. ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστί. Alex. Trall. 7, p. 100.]

Διαγνώστης, ὁ, Dijudicator, Qui dignoscit s. internoscit, Isocr.

Διαγνωστικὸς, ἡ, όν. Lucian. De salt. [c. 74] : Ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρί-

στων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Ubi διαγνωστικὸν vocari manifestum est Eum qui est dignoscendi et dijudicandi peritus. [Galen. vol. 2, p. 188 : Εἰ διαγνωστικοὶ βουλόμεθα γενέσθαι νοσήματός τε καὶ μορίου πεπονθότος. G. Dind. Luc. Hermot. c. 69 : Διαγνωστικούς τε καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς. Nicom. Geras. Arithm. 1, 13 : Ὥστ' ἂν καὶ μέθοδον ἔχοιμεν διαγνωστικὴν, ubi schol. διδασκαλίας μέθ. Chrys. t. 5, p. 20, 43 : Σοφίας πολλῆς ἐπεπλήρωτο, καὶ διαγνωστικὸς ἑκατέρων τούτων ἦν. Id. t. 6, p. 99, 36 : Πρὶν ἐλθεῖν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν διαγνωστικὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων. Hase.]

[Διαγνωστὸς, ἡ, ὸν, Qui dignosci potest. Basil. Ep. 204, vol. 3, p. 303. Διάγνωστον legitur in gl. lacera Hesychii vol. 1, p. 1222.]

[Διαγογγύζω, Obmurmuro. Lucas 15, 2 : Καὶ διεγόγγυζον οἱ Φαρισαῖοι. Ibid. 19, 7; Jo. Chrys. vol. 1, p. 357, D; Constant. De adm. imp. p. 139 ed. Meurs., ubi διαγογγίζοντες scriptum. G. Dind. Heliod. Æth. 7, 27 : Καί τι καὶ πρὸς τοὺς παρόντας ἠρέμα διαγογγύσαντα. Vita Nili jun. p. 157, 30 : Διεγόγγυζον κατὰ τοῦ γέροντος. Clem. Al. t. 1, p. 528, 32 : Δ. τὴν εἰρημένην λέξιν, His verbis, quæ dicta sunt, murmurabant. Hase.]

Διαγόνατος, in VV. LL. Duplici geniculorum nodo cinctus, tanquam ab illa nominis γόνας signif. qua pro Internodio ponitur, quale calamo tribuitur. Sed quicunque est illius interpr. auctor, videtur legisse Διγόνατος, aut certe illud pro hoc male accepisse.

[Διαγονὴ, ἡ. Phanias ap. Athen. 2, p. 51, E : Τὸ μόρον τὸ βατῶδες ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους σπερματικὰς ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαγονὰς καθάπερ ὑποφαινούσας καὶ διαφυὰς ἔχει ψαθυρὰς καὶ εὐχύμους. « Διαγονὰς fortasse idem fere ac διαφύσεις. » Schweigh. Ἔχει τὰς γονὰς Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 513, recte delens συκαμινώδεις.]

[Διαγοράζω. V. Διαπρίω.]

[Διἄγόρας, ὁ, Diagoras, Melius, Teleclidæ s. Teleclyti filius, Pindari et Bacchylidis æqualis, ἄθεος cognominatus, de quo præter alios Suid. Aristoph. Av. 1072 : Ἦν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον. Lysias p. 104, 39 : Διαγόρου τοῦ Μηλίου ἀσεβέστερος γεγένηται. || Alius ap. Thucyd. 8, 35 : Θουρίαις ναυσὶν, ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου. || Rhodius ap. Pind. Ol. 7, de cujus familia v. Pausan. 6, 7. Id. 4, 24, 3 : Τοὺς Διαγορίδας καλουμένους ἐν Ῥόδῳ. || Medicus ap. Dioscor. 4, 63, ex Erasistrato, et ap. Plin. N. H. locis pluribus. G. Dind.]

[Διἄγόρευσις, εως, ἡ, Edictum, Decretum. Porphyr. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 384 : Εἱμαρμένην ἐοικυῖαν ταῖς τῶν νόμων διαγορεύσεσι. G. Dind. Greg. Nyss. t. 2, p. 879, C : Τὴν νομικὴν πληρῶν διαγόρευσιν. Hase.]

[Διαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, Qui edicit. Chrys. t. 2, p. 256, 41 : Μόνοις γὰρ πονηροῖς τιμωρῶν διαγορευτικός ἐστιν. Hase.]

Διἄγορεύω, Explicite dico et distincte. [Herodoto 7, 38, Διαγορεύειν ἐκέλευε ὅτευ δέοιτο, ex uno cod. restitutum. Vulgo ὃν ἀγ.] Plato De legg. 7, [p. 809, E] : Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, i. q. διηγόρευται, Hæc explicite dicta sunt et distincte, Explicata sunt, inquit Bud. : qui et διαγορεύω ostendit a Dionys. Areop. poni pro Tracto, Dissero, Disputo. Sic Hesych. Διειπεῖν exponit διηγήσασθαι, et διαλεχθῆναι. [Esdr. 3, 5, 49 : Ἀκολούθως τοῖς ἐν τῇ Μωυσέως βίβλῳ ... διηγορευμένοις. Hesych. : Διηγορευμένοις, παραγγελθεῖσι.]

Διαγορεύω, Sancio, Edico [Condico, Gl.], θεσπίζω, διαγγέλλω, Hesych. [ἀναγγέλλει, θεσπίζει, Zonar.] Nominatim edico, Præconis voce pronuntio. Et lex dicitur διαγορεύειν, Cavere. Theodor. Hist. Eccl. 4 : Νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, Lex claris verbis cavet. [Appian. Civ. 1, 54 : Νόμου τινὸς παλαιοῦ διαγορεύοντος, μὴ δανείζειν ἐπὶ τόκοις. Porphyr. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 384 : Οἵ τε γὰρ νόμοι, οὐκ ἀναγκάζοντες, διαγορεύουσι, ὡς, ἐὰν λησταύσῃς, τόδε πείσῃ, ἐὰν δὲ ἀριστεύσῃς, τῶνδε τεύξῃ. Lucian. Tyrann. c. 12 : Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις. Dionys. H. A. R. 1, 78 : Νῦν μέντοι ζώσας κατορύττεσθαι ταύτας ὁ τῶν ἱερῶν διαγορεύει νόμος. Angl. De monumento publico Constant. Porph. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 14, B : Γραφὴ ἐν τῷ περιστύλῳ ἐντετύπωται οὕτωσὶ διαγορεύουσα... G. D.] Et pro Jubeo, itemque pro Veto. Plut. Gracch. [c. 16] : Τῷ δὲ μειρακίῳ καὶ διηγόρευσεν ἐπὶ τούτοις μὴ κατιέναι πάλιν, Imperavit : Fabio M. [c. 8] : Οὐ μόνον ὡς αὐτοκράτωρ διαγορεύσας, Pro potestate vetans. Bud. V. Διειπεῖν. [Mor. p. 19, B : Μονονοὺ μαρτύρεται καὶ διαγορεύει μήτε χρῆσθαι μήτε προσέχειν.] || Διαγορεύω interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω. Suid. [Ex Harpocr. : Διαγορεύων. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ἰδίως κέχρηται τῷ διαγορεύων ἀντὶ τοῦ τὰ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. Τὸ ἐναντίον γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς τὸ διαγορεύειν τῷ συναγορεύειν, ὥσπερ τὸ συμφέρεσθαι τῷ διαφέρεσθαι καὶ τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι καὶ τὸ συμφωνεῖν τῷ διαφωνεῖν.] || Διαγορεύω item cum accus. personæ citatur e Luciano [Pisc. c. 26] : Μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Verba mala jacit in Platonem. || Διαγορευθεῖσα ἡμέρα, Dies constitutus, Dies compactus et condictus, Bud.

[Διαγορίδαι, οἱ, Diagoridæ s. Diagoræ posteri. V. Διαγόρας.]

Διάγραμμα, τὸ, Descripta forma in scientiis demonstrativis, Bud. p. 161, 162. A quibusdam διάγραμμα ap. geometras exp. simpl. Figura. Σχήματα διαγράφονται a geometris, inquit Cam., i. e. Describuntur figuræ : ideoque διαγράμματα hæc nominantur. Plato De rep. 7 : Διαπεπονημένοις διαγράμμασι, Quæ elaborata sint figuris [p. 529, E : Ὑπὸ Δαιδάλου ἤ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν. Eadem signif. in Theæt. p. 169, A, Euthyd. p. 290, C, Phæd. p. 73, B. Xenoph. Mem. 4, 7, 3 : Μέχρι τῶν δυσζυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζεν. Plut. V. Marcelli c. 19 : Ἔτυχε μὲν γὰρ αὐτός τι καθ' ἑαυτὸν ἀνασκοπῶν ἐπὶ διαγράμματος. Διαγράμματα πινακίου (Tabulæ geographicæ), Julian. Ep. 30, p. 403. Χαλδαϊκὸν, Tabula vatis Chaldæi, ap. Plut. V. Marii c. 43. De tabula s. scala musica Phanias ap. Athen. 8, p. 352, C, de Stratonico : Πρῶτος μαθητὰς τῶν ἁρμονικῶν ἔλαβε καὶ διάγραμμα συνεστήσατο. Plut. Mor. p. 55, D : Ὁ δὲ κόλαξ ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰωθὼς ὑποκρέκειν· V. Demosth. c. 9 : Ὥσπερ ἐφ' ἑνὸς καὶ ἀμεταβλήτου διαγράμματος τῆς πολιτείας ἕνα τόνον ἔχων ἐν τοῖς πράγμασιν ἀεὶ διετέλεσε. Vitruv. 5, 4, 1.] || Perscriptio et breviarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum e censu εἰσφοραὶ describuntur. Ita Bud. e Suida, ap. quem et διαγραφεὺς est Qui hoc describendi officio fungitur. [De utroque dixit etiam Lex. rhet. p. 236, 241. Præterea Suidas : Δ., μίσθωμα. Διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἑταίραν ἑκάστην. Διάγραμμα σκευῶν ap. Demosth. p. 183, 20; 1150, 4.] || Item Διάγραμμα quod Cic. Scripturam vocat, vide paulo post in Διαγραφή. || Διάγραμμα, Edictum, Plut. interpr. in Marc. [c. 24 : Καὶ γὰρ τὰ διαγράμματα τῶν ἀρχόντων Ἕλληνες μὲν διατάγματα, Ῥωμαῖοι δ' ἔδικτα προσαγορεύουσιν] : hinc προτιθέναι διάγραμμα ap. Eund. pro Edicere. Vide Bud. 161 [et Casaub. ad Suet. Cæs. 9. Plut. V. Pomp. 31 : Πανταχοῦ ἐκτιθεὶς διαγράμματα.]

[Διαγραμματίζω. V. Διαγραμμίζω.]

Διαγραμμίζω, Diagrammismo ludo, Eust. [p. 634, 1] e Philem. : Μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει. [Mœris p. 317 : Πεττεύειν Ἀττικῶς, διαγραμματίζειν Ἑλληνικῶς, cui Piers. διαγραμμίζειν restituit, qua forma etiam Pollux utitur 7, 206; 9, 99 : quanquam ap. hunc quoque altero l. libri nonnulli διαγραμματίζειν et διαγραμματισμὸς præbent. G. Dindorf.]

Διαγραμμισμὸς, ὁ, Ludi tesserarii species, in quo adhibebantur sexaginta calculi tum albi, tum nigri : κυβείας εἶδος, inquit Eust. [p. 633 extr.], διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψήφων ἑξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελαινῶν. Pollux 9, [99 Conf. 7, 206] hunc ludum ad πλινθίον proxime accedere tradit. [V. supra p. 766, B-D. Ap. Poll. altero l. libri quidam διαγραμματισμὸς, de quo conf. s. Διαγραμμίζω. Hesych. : Διαγραμμισμὸς, παιδιά τις ἑξήκοντα ψήφων λευκῶν (λαβὼν codex) καὶ μελαινῶν ἐν

ἐν χώραις (ἐγχώραις cod.) ἑλκομένων. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γραμμὰς ἐκάλουν. Cod. ἐκάλει. Itaque corrig. καὶ γραμμισμὸς ἐκαλεῖτο. G. Dindorf.]

[Διαγραπτέον, Delendum. Phrynich. p. 389. Schæf.]

[Διάγραπτος, ὁ, ἡ.] Διάγραπτος δίκη, Interlita lis et inducta, Bud. [Hesych. : Δ. δ., ἥτις καὶ ἐξεσμένη λέγεται.]

[Διαγραφάριος, ὁ ἀπαιτῶν δημόσια, Hesych. V. Ducang. Gloss. Lat. s. vv. *Diagraphum* et *Descriptor*.]

Διαγραφεὺς, έως, ὁ, v. Διάγραμμα. [Gl. Scripturarius, Descriptor. Marcell. V. Thucyd. p. xvi Bekk. : Ἡθῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος δ.]

Διαγραφὴ, ἡ, Descriptio, Delineatio, Bud. e Plat. [Hesych. : Διαγραφὴ ἐπὶ ζωγραφικοῦ πίνακος εἴρηται. Plut. V. Philop. c. 4 : Καὶ γὰρ τῶν τακτικῶν θεωρημάτων τὰς ἐπὶ τοῖς πινακίοις διαγραφὰς ἐῶν χαίρειν. Ezech. 43, 12 : Τὴν διαγραφὴν τοῦ οἴκου ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Longin. 32, 5 : Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλο τι οὕτω κατασημαντικὸν ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι. Herodian. Περὶ σχημ. p. 64, 15 : Εἰκὼν δέ ἐστι διαγραφὴ σωμάτων κατὰ μέρος. || De lineamentis foliorum Theophr. H. P. 1, 13, 2 : Ἔνια δὲ καὶ μονόφυλλα φύεται, διαγραφὴν ἔχοντα μόνον τῶν φύλλων. Et 3, 13, 1. || Descriptio, Distributio in genera, Aristot. Eth. Nic. 2, 7. Diphilus ap. Athen. 7, p. 292, A : Ἔστιν δ' ἁπάντων τῶν γενῶν μοι διαγραφὴ, εἰς ποῖα μισθοῦν ἢ φυλάττεσθαί με δεῖ. || Præscriptio legis. Dionys. A. R. 3, 36 : Ἐν ὀρυίναις ἐχαράττοντο σανίσιν οἵ τε νόμοι καὶ αἱ περὶ τῶν ἱερῶν διαγραφαί· 5, 73 : Τὰ γὰρ ἐπιτάγματα καὶ τὰς διαγραφὰς τῶν δικαίων τε καὶ ἀδίκων ἐδίκτα οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν. || De pactis dictum annotavit Hesych. : Διαγραφαὶ, αἱ συνθῆκαι. Διαγράφειν συνθήκας v. s. Διαγράφω.] || Διαγραφὴ, sicut et διάγραμμα, est etiam quod Cicero Scripturam vocat, h. e. Publicanorum acta et perscriptiones, Bud. 162. [Harpocratio et Suidas : Διαγραφὴ, ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκεται. Conf. Suid. s. v. Ἀγράφου μετάλλου δίκη. Designatio pretii accepti, in papyro Zoidis a Petrettinio edito : Πέπτωκεν ἐπὶ τὴν ἐν Μέμφει βασιλικὴν τράπεζαν Χαιρήμονι ... παρὰ Ζωΐδος ... κατὰ τὴν ὑποκειμένην διαγραφὴν χαλκοῦ ἀλλαγῆς τάλαντα δύο. Similiter in altero Zoidis papyro.] || Antiquatio et peremtio rei cœptæ vel jam peractæ, Id. 161. Vide et Hesych., Suid. [S. : Δ. δίκης, ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος, ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος (τοῦ ἄρχοντος Hemsterh. ad Thom. M. p. 212), καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, διαγραφὴ δίκης λέγεται. Unde supplendus gramm. in Bekk. An. p. 186, 19. Conf. Διαγράφω. || Expunctio s. Solutio debiti. Polyb. 32, 13, 7 : Τοῦ τραπεζίτου ποιοῦντος τὴν διαγραφὴν ἑκατέρῳ τῶν κε' ταλάντων. || Δ. et καταγραφὴ confusa in duobus codd. Diodori 3, 60. G. D. In papyris Ægyptiacis, Partitio pecuniæ ex tributo a singulis pendendæ, partitionisque inscriptio in tabulas. Pap. Grey l. 2 : Κατὰ διαγραφὴν Ἀσκληπιάδου καὶ Ζμίνιος τελωνῶν. Peyron Pap. gr. 1, p. 36, 2 : Μήτε δ. μήτ' ἄλλην κτῆσιν ἐπιφέροντος, Quum neque inscriptionem publicani (registrum mensæ) neque aliud dominii documentum exhiberet. Cf. ib. 144-149. Hase.]

Διαγραφικὴ, ἡ, pro Pictura in buxo, e Plin. [H. N. 35, 10] affertur. [Hujus ex. auctoritas nulla est quum codd. *graphicen* præbuerint.]

Διαγράφω, inquit Bud., Describo, Delineo; ut Plato De rep. 6, [p. 500, E,] διαγράφειν τὴν πόλιν dicuntur ζωγράφοι, Pictores. Greg. De theol. : Ἐπεὶ διάγραψον βουλήματι πόλιν, καὶ παραστήτω πόλις, Informa voluntate tua oppidum, et prodeat oppidum. [Philostr. Her. p. 673 : Ἢ καὶ διαγράψεις μοι αὐτὸν καὶ κοινωνήσεις τοῦ εἴδους; ad quem l. Boisson. : « Schol. διαμορφώσεις, διατυπώσεις. Vit. Soph. 2, 1, p. 552 : Διαγράφει δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης ἐν μιᾷ τῶν πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιστολῶν. Jo. Chrys. vol. 6, p. 604, C : Καὶ τί πειρῶμαι τὸν νέον τῷ κάλλει διαγράφειν; Ælian. V. H. 3, 1 : Τέμπη τὰ Θετταλικὰ διαγράψωμεν τῷ λόγῳ; » Διαγράφειν ὄνειρα, Somnia fingere, Crinag. in Anth. Pal. 9, 234. || Perscribo. Polyb. 1, 62, 7 : Τοιούτων τινῶν συνθηκῶν διαγραφεισῶν. Dionys. A. R. 6, 88 extr. : Διαγράψαι παρακληθεὶς τὸν νόμον τοῖς δημοτικοῖς, καθ' ὃν ἀποδείξουσι σὰς ἀρχάς.] || Conscribo, Deligo; ut, Διαγράφειν τοὺς στρατιώτας et διαλέγειν τοὺς ἐπιτηδείους, Delectum habere militum, Bud. [Polyb. 6, 12, 6, Describere milites.] || Distribuo et diplomatibus publicis largior et divido. Plut. [V. Pomp. c. 31] : Καὶ Λεύκολλος μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου. [V. Alex. c. 15 : Ἤδη δὲ κατηναλωμένων καὶ διαγεγραμμένων σχεδὸν ἁπάντων τῶν βασιλικῶν... Παραιτησαμένου δὲ τοῦ Περδίκκου τὴν διαγεγραμμένην κτῆσιν αὐτῷ. Diodor. 18, 50 : Διέγραψε τῶν ἀξιολόγων φίλων οἷς μὲν σατραπείας, οἷς δὲ στρατηγίας.] || Deleo, Expungo, Induco. Plut. [Mor. p. 345, D] : Καὶ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, Deletus a te fuerit Th., i. e. libri Thucydidis. Item διαγράφειν pro ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere, quod etiam dicitur Circumducere : ut [ap. Demosthen. p. 1174, 13] διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Circumducere actionem et ex actis eximere. Liban. pro eod. ἀνελεῖν τὴν διαδικασίαν dicit. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaph. manavit a tabulis actuariorum et scribarum, in quibus litium et actionum contestationes perscribebantur, ut hodie fit. Vide Bud. p. 161, 250. At nove fortasse dictum est ap. auctorem Axiochi [p. 366, C,] qui dialogus Platoni ascribitur, διαγράφειν τὸν βίον, pro Vitam finire. Horat. certe mortem Rerum ultimam lineam vocavit. [« Διαγράφειν proprie est Inducta litura scriptum delere, expungere. Hesych. : Δ., διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυροῦν. Lex. rhet. (p. 238, 26) : Διαγράψαι καὶ διαξῦσαι εἰώθασι λέγειν ἀπὸ τοῦ (Il. A, 388)· Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὖχεαι αὔτως. Ἐγίγνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν περιγραφομένων καὶ περιαιρουμένων. Aristid. vol. 2, p. 368 : Ἐπεὶ ἔγνως ἂν ὅσα ἐπὶ τῶν ἐμαυτοῦ ψέγω. Ἃ γὰρ διαγράφω καὶ μεταποιῶ, πῶς οἴει με πρὸς ταῦτα ἔχειν; Pollux 6, 14. Inde frequentissime accipitur pro Rejicere, Abolere, ut (ap. Plat.) Rep. 3, p. 387, B : Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὁμήρου τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν, quem l. respexit Aristid. vol. 2, p. 326 et laudavit Mœris p. 120. Euripid. El. 1072 : Γυνὴ δ' ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν. Aristoph. Lys. 677 : Ἢν δ' ἐς (ἐφ') ἱππικὴν τράπωνται, διαγράψαι (διαγράφω) τοὺς ἱππέας· ubi vid. schol. Aristid. vol. 1, p. 176 : Οὐκ ἂν φθάνοι διαγράφων πάσας ἀρχάς τε καὶ δυνάμεις ἁπλῶς· 2, p. 63 : Τί κωλύει καὶ τοὺς νόμους αὐτὸν ἅπαντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις διαγράφειν; 205 : Καὶ διαγράφει τὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἀρχὴν δεύτερα τῶν πάντων ἔχουσαν· et sic p. 292, 367, 370. Philostr. V. Soph. 2, 29, p. 621 : Ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ διέγραφεν οὐκ ὀρθῶς εἰρημένα· Heroic. c. 19, p. 735 : Ἐπαινεῖ μὲν ὡς ποιητικὰ, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα. Synes. Ep. 103, p. 242 : Ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γενναίαν (ῥητορικὴν), ἣν οὐδὲ Πλάτων, οἶμαι, διαγράφειν πειρᾶται. Idem Ep. 105, p. 249 : Διαγράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερῶν. (Cum genit. etiam Themist. Or. 20, p. 233 extr. : Διαγράψειν μὲν εὐθὺς τοῦ πατρῴου κλήρου ... ἐξαλείψειν δὲ τοῦ καταλόγου τῶν ζακόρων. G. D.) Et Ep. 153, p. 292, Serm. ad Pæon. p. 309, A. Gregor. Naz. Or. 35, p. 566, D : Ὥρα σοι πολλὰ διαγράφειν τῶν ὄντων, ἃ μὴ κατείληφας, καὶ πρό γε πάντων τὸν θεὸν αὐτὸν, ubi Basilius hæc annotavit : Διαγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, ἀπὸ τοῦ καταγράφεσθαι καὶ καταχαράττεσθαι τὰ ἠθετημένα τῶν συνταγμάτων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συμβολαίων τὰ ἀπορριπτούμενά τε καὶ ἐκβαλλόμενα, ὡς ψευδῆ καὶ νόθα καὶ οὐχὶ γνήσια. Τοὺς θεοὺς s. τὰ θεῖα διαγράφειν Plutarch. Mor. p. 360, A; 377, D; 757, B. Eadem vis est verbi περιγράψαι. Polemo Ponticus Anthol. (Pal. 5, 68) : Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι πρόσθες. Quod minus Atticum dicit Atticista Ms. in Bibl. Medic. (ap. Osann. ad Philem. p. 300) : Διάγραφε, μὴ περίγραφε. Legitimus inprimis et proprius oratoribus Atticis loquendi modus est διαγράφειν τὴν δίκην, Litem expungere, διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, Ab instituta accusatione desistere. Lysias p. 315 (148, 34 St.) : Πέρυσι μὲν οὖν διέγραψάν μου τὰς δίκας, ubi vid. Markl. Liban. vol. 1, p. 644, C (= vol. 3, p. 11, 13 R.) : Αὐτὸς δὲ ὑπισχνούμενος διαγράψασθαι τὴν γραφήν. Sed de hac notione plena manu Vales. in Harpocr. v. Διαγράψασθαι, et Hemsterh. in Thom. M. v. διαγράφειν ». Ex Ruhnk. annot. ad Tim. p. 81-83. Aristophan. Nub. 774 : Ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη. Demosth. p. 1324, 12 : Διαγραφῆναι εἶασε τὴν φάσιν. Pollux 8, 38 : Διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς.

Formam mediam διαγράψασθαι ex Lysia annotavit Harpocratio. Demosth. p. 501, 20 : Εἴτις ἢ τετελεύτηκε τῶν γραψαμένων πρὶν εἰσελθεῖν, ἢ πεισθεὶς ὑπὸ σοῦ διεγράψατο. || Διαγράφειν de pecunia aliove debito duobus modis dicitur, ut aut Perscribere debitum significet aut Solutum in tabulis expungere. Harpocr. : Διαγράψαντος, Δείναρχος κατὰ Λυκούργου, μή ποτε ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος· ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ. Hesych. : Παραγράψαι, ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαγράψαι. Καὶ τὸ ἐκ τραπέζης λαβόντα διὰ γραμμάτων τοῦ τραπεζίτου (τῷ τραπεζίτῃ Salmas.) πιστώσασθαι. Papyr. Zoidis a Petrettinio editus : Λοιπῶν δ' ὄντων ταλ. ια', καὶ μήτε τοῦ Δωρίωνος διαγράφοντος... καὶ ἔτι ὀδυνωμένης (τῆς Θανούβιος) εἰ διαγράψει τὰ ὀφειλόμενα.... De scriba stipendia militibus perscribente Dionys. A. R. 5, 28 : Ὁ δ' ἦν ἄρα γραμματεὺς τοῦ βασιλέως, ἐκάθητο δ' ἐπὶ τοῦ βήματος, διαριθμῶν τοὺς στρατιώτας καὶ διαγράφων αὐτοῖς τοὺς ὀψωνιασμούς. || Διαγράψαι ex διαπρέψαι corruptum in libris pluribus ap. Plat. Soph. p. 219, A.] A

Διαγρηγορέω, affertur pro Vigilo, item Expergiscor, sed sine auctore. [Evang. Marcionis p. 428 ed. Thil. : Διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ. Herodian. 3, 4, 8 : Πάσης τῆς νυκτὸς ἐν φροντίσιν ἑκάτεροι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 205, F : Δόξαν ἀπεβαλόμην ὥσπερ οἱ διαγρηγορήσαντες τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις ὀνείρατα· 571, A : Οὐ χαιρήσουσιν ἔτι διαγρηγορήσαντος ἐμοῦ. G. Dind.] B

Διαγριαίνω, et Ἐξαγριαίνω, Effero, Exaspero, Exacerbo. [Plut. V. Galbæ c. 18 : Ἐκείνους δὲ παραιτούμενος μὴ διαγριαίνειν μηδὲ τυραννικὴν ποιεῖν τὴν ἡγεμονίαν· V. Antonii c. 87 : Κλεοπάτρας ἐκκαλουμένης αὐτὴν (τὴν ἀσπίδα) καὶ διαγριαινούσης· Mor. p. 465, C : Τὰ πάθη τὰ τῆς ψυχῆς διαγριαινόμενα καταπαῦσαι ῥᾳδίως οὐκ ἔστιν, et alibi ap. eundem.]

[*Diagridii unciam unam*, Veget. Art. Vet. 5, 32, 3, quod Casp. Hoffmanno Officin. 1, c. 34, p. 67 ex Græco δακρύδιον corruptum videtur.]

Διαγρυπνέω, Pervigilo, Insomnem noctem transigo. [Aristoph. Ran. 931 : Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα. Callipp. ap. Athen. 15, p. 668, C : Ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται. Sic Porson. Vulgo ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν π.] Athen. [ibid.] : Αὗται δὲ ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. Diod. S. : Τὸ πλέον τῆς νυκτὸς διηγρύπνουν. [Et 14, 105 : Τήν τε ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν νύκτα διηγρύπνησεν ἐν τοῖς ὅπλοις. Philo vol. 2, p. 532, 6; 543, 35.] Utitur et Plut. [V. Cat. min. c. 27] pro Pervigilare, s. Vigilem perstare, ut Bud. testatur; qui affert etiam, Διαγρυπνῶν τὴν φρουράν, pro Pervigilem stationem obiens. C

[Διαγρυπνητής, ὁ, Pervigil. Schol. Aristoph. Eq. 277, Suid. s. v. Πυραμοῦς et Τήνελλα.]

[Διάγυιος. Aristid. Quintil. p. 38 sq. : Παίων διάγυιος ἐκ μακρᾶς θέσεως καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς ἄρσεως. ... Διάγυιος μὲν οὖν εἴρηται οἷον δίγυιος· δύο γὰρ χρῆται σημείοις. G. Dindorf.]

Διαγυμνάζομαι, Exercendo me agito. Galen. De parva pila, Μὴ πολλὰ διαγυμναζόμενον. [Anna Comn. 13, p. 382, A : Κριῶν, οἳ καὶ κατ' ἀλλήλων ἀντεπερχόμενοι διαγυμνάζονται. Forma activa ap. Polyæn. 6, 1 : Τὸ σῶμα τρῖψαι καὶ διαγυμνάσαι. || Tracto. Athanas. vol. 1, p. 768, C : Πρέπει τὴν ψυχὴν καθαρὰν οὖσαν ἀπὸ πάσης φροντίδος τὰ περὶ τοῦ θείου νόμου διαγυμνάζειν. G. Dindorf.] D

[Διαγυμνασία, ἡ, Strenua exercitatio. Euseb. H. E. 10, 4, 6, p. 374 : Μετὰ τὴν αὐτάρκη διαγυμνασίαν, ἣν οἱ μέγιστοι ... στρατιῶται διὰ τῆς πρὸς ἅπαντα ὑπομονῆς καὶ καρτερίας ἐνεδείξαντο. Nilus Epist. p. 341 : Ἐκδιδόντος ἡμᾶς πρὸς δ. τοῖς δαίμοσι. Mauric. Strateg. p. 85. G. Dindorf.]

[Διαγυμνόω, Denudo. Eunap. Exc. p. 84, 3 ed. Nieb. : Τὴν ἀλήθειαν ὥσπερ τινὰ θησαυρὸν ἀπόρρητον οὐ διεγύμνου καὶ ἀπεκάλυπτεν. G. Dind.]

Διάγχω, Suffoco seu Offoco, Strangulo. [Lucian. De gymn. c. 31 : Δεδιότες μὴ ... διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. Hase.]

Διάγω, Traduco, Trajicio, Transmitto, ut Διάγειν τὴν στρατιάν [Thucyd. 4, 78]. Sic Xen. Anab. 2, [4, 28] : Ἐξ ἧς οἱ βάρβαροι διῆγον ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν ἄρτους, Transportabant. [Conf. 7, 2, 12, H. Gr. 4, 8, 35.]

Item διάγω σε πρὸς τοῦτον, Transmitto te, vel abduco, ut Bud. exponit ap. Synes. p. 379. Porro ut Lat. dicunt etiam Trajicere vitam, sic Gr. διάγειν τὸν βίον. Aristoph. Nub. [462] : Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις. Sic διάγειν τὸ γῆρας, et διάγειν τὸν αἰῶνα, Xenoph. [Cyrop. 4, 6, 2; 3, 3, 3.] Item διάγειν τὸν χρόνον, et διάγειν τὴν ἡμέραν, ap. Eund. [ib. 5, 2, 1; 6, 1, 1, Anab. 6, 5, 1, al. Διάγειν τρόπον, Aristoph. Ran. 457 : Ὅσοι μεμυήμεθ' εὐσεβῆ τε διήγομεν τρόπον περὶ τοὺς ξένους.] Ap. Plut. autem διάγειν τὸν χρόνον exponitur etiam Tempus terere, vel extrahere, in Timol. [c. 10] : Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον. Sic διάγειν τὰ Ὀλύμπια, Agere Olympia, ap. Herodot. [8, 26, ubi nunc ex aliis codd. ἄγοιεν legitur. Athen. 8, p. 353, F : Τὰς ἑορτὰς κοσμίως καὶ σωφρόνως διῆγον.] Ponitur διάγειν et sine casu pro Degere, Vitam traducere, Vivere, ut διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Aristoph. [Demosth. p. 794, 19.] Sic διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur. [Διάγειν σιωπῇ Xenoph. Cyrop. 1, 4, 14.] Et ap. Demosth. διάγειν ἡδέως, item ῥᾳδίως διάξειν. [Διάγειν de ægris dicitur, qui morborum tempora percurrunt et transigunt, aut ad morbos refertur, qui tempus suæ καταστάσεως exigunt et transmittunt. Hippocr. Epid. 1, p. 939, F : Ἀπέθανον δ' ὀξυτέρως ἢ ὡς εἴθισται διάγειν τὰ τοιαῦτα, Celerius vero interierunt quam hujusmodi morbi percurri soleant. Διάγειν alioqui Vitam degere significat. Ibid. : Τὰ δὲ ἄλλα ὁκόσα κατ' ἰητρεῖον ἀνόσως διῆγον. Foes.] Et generaliter διάγειν, Versari, ut Lat. Agere in aliquo loco. Herodian. 1, [12] : Καὶ τὸ τελευταῖον διάγοντος ἐν προαστείῳ τοῦ Κομμόδου. [Hesych. : Ἠθλίωμαι, ἀκολάστως διαγήοχα. || Participiis junctum i. q. διατελῶ. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 35 : Ψυχή μου ... σκοποῦσα διῆγεν, Perpetuo considerabat. 7, 5, 85 : Ἐπιμελόμενος ὧν δεῖ διάξω· 2, 27 : Βιοτὴν ταύτην ἔχων διάξω, Hanc vitam semper degam, Hac semper fruar. Hier. 2, 8 : Ὡπλισμένοι διάγειν· 4, 2 : Οὔτε σιτίοις οὔτε ποτοῖς πιστεύων διάγει· Cyrop. 1, 2, 6 : Διάγουσι μανθάνοντες, Solent discere. 8, 8, 5 : Ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν.] Sed et διάγειν sine casu pro διάγειν τὸν χρόνον videtur positum a Thuc. 1, [90] : Οὐ προσήει πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ προὐφασίζετο. [Βραδύνειν interpr. Thom. M. p. 213. Διάγειν λόγους, Producere, Per ambages trahere orationem, Philostr. V. A. 1, 17, p. 21 : Οὐδὲ λεπτολογία ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, ἢ περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους. Διάγειν τὸν πόλεμον, Protrahere bellum, Suid. : Διῆγε, παρεξέτεινεν, cui subjungit Joannis Antiocheni locum, Ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς. Διάγειν cum διαμέλλειν aliisque verbis, quæ cunctandi tergiversandique significationem habent, componit Pollux 1, 43; 5, 134; 9, 136. Dio Cass. 44, 15 : Διῆγον, ὥστε καὶ κινδυνεῦσαι ἐλεγχθέντες ἀπολέσθαι· 57, 3 : Διέμελλε καὶ διῆγεν.]

[Διάγω, Oblecto, Avoco. Parthen. c. 2 : Διεπυνθάνετο, ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διῆγε. Ad quem l. Bast. Epist. cr. p. 209 : « Haud accuratissime versum est, Multo autem tempore ejus hospitio usus est. Verbum διῆγε est activæ signif. et notat Oblectare, Tempus alicui gratum reddere, sive bene nutriendo, s. diebus festivis ipsi institutis. Vide Hemsterh. ad ad Thom. M. p. 213. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. (p. 64, 23) : Τρέφειν καὶ διάγειν ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς· τίθεται ἐπὶ τῶν πάσῃ ἐπιμελείᾳ καὶ δαψιλείᾳ ἐπί τινα χρωμένων. Philostr. V. Ap. 5, 42 : Μελιτούτταις διήγετο καὶ ἄρτοις καὶ κρεῶν τοῖς ἑφθοῖς. Διαγωγὴ sæpissime occurrit Oblectamenta vitæ notans. » Philostr. Her. p. 711 : Τραγήμασι καὶ λαχάνοις ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατόν· ubi Boisson. Arrian. Exp. indicat 4, 18, 8 : Ἐν ἀφθονίᾳ ὕδατος τοὺς βαρβάρους διῆγεν. Angl. Lucian. Phalar. pr. c. 3 : Τὸν δῆμον ἐν θέαις ... καὶ δημοθοινίαις διῆγον. Xenoph. Anab. 1, 2, 11 : Ὁ δὲ ἐλπίδας λέγων διῆγε καὶ δῆλος ἦν ἀνιώμενος. Hesych. et Etym. M. : Διάγειν, παρέλκειν, ἐξαπατᾶν.]

Διάγω, Rego, vel Facio ut vivas, Bud. citans Isocr. [p. 35, B] : Χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, Ita regere et ducere ut in concordia vivant. Demosth. Pro cor. [p. 255] : Ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν

ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης. Ad hanc autem signif. referendum puto pass. Διάγομαι, quo utitur Plat. De rep. 1, [p. 344, E]: Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ἣ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζώη; || Ex Aphrod. Probl. 1 [immo 2, p. 325, 7 Sylb.] citatur, Τοῦτο τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν εὐστατοῦν [εὐσταθοῦν], διάγει ψυχῇ πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν, et hæc Gazæ affertur interpretatio, Hic spiritus quamdiu constans atque integer est, facultatem recte cogitandi agendique omnia præstat animo. [Administro, sensu pene Cassio Dioni peculiari. Nam is p. 17, 56 : Καὶ ὃς πάντα μὲν αὐτῷ διώκει καὶ διῆγεν· 155, 38 : Τὰ καθ' ἑαυτὸν δι' ἑτέρων διῆγε· 242, 42 : Καὶ αὐτὸς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπήκοον διήγαγε, τοὺς δὲ δὴ Πάρθους ἐπ' ἀλλήλους ἔτρεψεν· 987, 18 : Διάγοντες τὰ κοινά· 286, 98 : Πάντα τὰ ἐπιβάλλοντα αὐτοῖς διήγαγον· 465, 9; 504, 64; 506, 48; 557, 69; 581, 8; 679, 47; 701, 46; 711, 9; 736, 27; 749, 7; 1152, 83. Sed et Polyb. usurpavit eodem sensu, 5, 34, 3 : Πανηγυρικώτερον διῆγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν. Angl. Harpagiam διάγειν, quod vulgo ἄγειν, Sozom. H. E. 3, 13.]

Διάγω, Abduco, Dirimo, Remoror, Detineo, ut διάγω σε τούτου, pro ἀφιστῶ, Bud. Sic ap. Philostr., Διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, A sermone te abduco s. avoco, A dicendo te revoco. [Thom. M. p. 213 : Διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ, ὡς ὁ αὐτὸς (Φιλόστρατος) ἐν Ἡρωικοῖς (p. 666)· Μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῇς διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ. Ubi suspicamur ante τούτου excidisse ἀπὸ, præsertim quum extet in Philostr. l., neque aliter legatur ap. Joseph. A. J. 10, 7, 2 : Διέφθειραν δὲ πάλιν αὐτὸν οἱ φίλοι, καὶ διῆγον ἀπὸ τῶν τοῦ προφήτου πρὸς ἅπερ ἤθελον. Angl.] Diduco, Divarico. Ezech. 17 [16, 25] : Διήγαγες τὰ σκέλη σου, Divaricasti crura tua. [Aretæus p. 4, A : Ἦν δὲ καὶ βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνστάξῃ τις ὑγρόν. G. Dindorf.]

[Διαγωγεύς, έως, ὁ, Traductor. Etym. M. p. 268, 23 : Διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν.]

Διαγωγὴ, ἡ, Traductio, Trajectio, Transportatio. Item Traductio eo sensu quo dicimur Vitam traducere. Aristot. Pol. 8, [c. 15] : Πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν, Ad vitam traducendam in otio, Ad degendum in otio. || Est etiam Institutum vitæ. Aristot. Pol. : Καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογουμένως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν. [Diodor. 15, 81 : Κλέαρχος ... ἐζήλωσε τὴν Διονυσίου τοῦ τυράννου διαγωγήν. Hemst.] Plato gen. βίου addidit Pol. 1, [p. 344, E] : Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ἣ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζώῃ; [Plut. Mor. p. 158, D : Βίος ... διαγωγή τίς ἐστιν ἀνθρώπου πράξεων ἔχουσα διέξοδον. V. Διεξαγωγή.] Idem διαγωγὴν non Institutum sed Institutionem appellasse videtur Epist. 7, [p. 343, E]: Ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν δ. ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα, etc. [Jo. Chrys. De sacerd. 6, 6 : Ὁ μὲν γὰρ μοναχὸς καὶ τῆς σωματικῆς εὐπαθείας προσδεῖται, καὶ τόπων πρὸς τὴν διαγωγὴν ἐπιτηδείων. Routh. Thom. M. : Δίαιτα· οὐ διαγωγὴ, οὐδὲ διατροφή· καὶ ἀμφότερα γὰρ σημαίνει ἡ δίαιτα· καὶ διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος. « Δίαιτα, Victus : alioqui ea vox non posset exponi per διατροφή. Id igitur sibi vult Thom., hæcce nomina διαγωγὴ et διατροφὴ eo sensu accepta in vocum Atticarum censum venire non debere. » Sallier. Hesych. : Δίαιτα, θεσμὸς, διαγωγὴ τροφῆς, ἢ καθημερινὴ τροφή. Schol. Aristoph. Plut. 924. « Gl. : Δ., ἡ ἀναστροφὴ, Remoratio, Statio. Hesych. : Δ., ἀναστροφὴ, Conversatio, Vitæ statio. Vita Adami ante lapsum vocatur μακαρία διαγωγή. Jo. Chrys. Hom. 9 in Jo. p. 592 : Ἀρχὴ ἁμαρτίας ὑπερηφανία ... οὕτω καὶ ὁ πρωτόπλαστος ἐξέπεσε τῆς μακαρίας ἐκείνης διαγωγῆς· et Hom. 26 in Jo. p. 657 : Παράδεισον ἐπιστεύθημεν, καὶ οὐδὲ τῆς ἐν αὐτῷ διαγωγῆς ἐφάνημεν ἄξιοι, καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνήγαγε. Athanas. De incarn. Verbi t. 1, p. 72 Incarnationem Christi vocat τὴν ἐν σαρκὶ διαγωγὴν καὶ περιπόλησιν. Μοναχικὴ διαγωγὴ, Monastica vita, ap. Zonar. ad Can. 6 Conc. in Templo Apost. p. 246. Ab ea nimirum verbi διάγω signif. deductum διαγωγὴ, qua de Vita usurpatur. » Suicer.]

Διαγωγὴ, Oblectamentum, quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones et παιδιαὶ, Bud. citans Aristot. et Strab. p. 379. Sic Plut. Εἰ πρεσβ. πολ. mihi videtur dixisse, Ἄλλως δὲ διαγωγῆς χάριν ὡς ἐπὶ θέαν ἢ ἀκρόασιν, et Athen. 10, [p. 420, D] : Καὶ τῶν παρόντων δ' ἄθρους ἐξεχύθη γέλως καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε καὶ διατριβή. [Exempla Plutarchea v. ap. Wyttenb. vol. 6, p. 821. Διαγωγὴ ἡδονῆς Mor. p. 613, B; 621, C, D.] In hac autem signif. plane respondere mihi videtur διαγωγὴ voci nostrati *Passe-temps*, quum ut διάγειν interdum significat Tempus traducere, sic et διαγωγὴ hanc ipsam actionem traducendi temporis, i. e. Traductionem temporis, si ita loqui liceret. [Strabo 1, p. 11 : Οἷον εἴ τις λέγει τὰ περὶ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην καὶ Μενελάου καὶ Ἰάσονος, εἰς φρόνησιν μὲν οὐδὲν ἂν συλλαμβάνειν δόξειεν, ... διαγωγὴν δ' ὅμως παρίζοι ἂν οὐκ ἀνελεύθερον τῷ ἐπιβάλλοντι ἐπὶ τοὺς τόπους τοὺς παρασχόντας τὴν μυθοποιΐαν· ad q. l. Casaub. : « Sic ait Philosophus Polit. 8, 5 musicam esse διαγωγὴν τῶν ἐλευθέρων (et ἐλευθέριον). Διαγωγὴν autem eod. lib. ita definit, ut sit τῆς διὰ τῶν πόνων λύπης ἰατρεία τις, habens non solum τὸ καλὸν, sed etiam τὴν ἡδονήν. Vocat et ἀνάπαυσιν. (Eth. Nic. 4, 8 : Οὔσης δὲ καὶ ἀναπαύσεως ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν ταύτῃ διαγωγῆς μετὰ παιδιᾶς.) Quæ duo conjunxit Polyb. 5, (75, 6) : Καὶ ταῦτα, δυνάμενοι μετ' εὐσχήμονος ἀναπαύσεως ἅμα καὶ διαγωγῆς ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ πολυπραγμοσύνης περιποιεῖσθαι τὴν τοιαύτην ἐμπειρίαν. (Et 3, 57, 9 : Οἵ τε περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τὸ παραπλήσιον ποιοῦντες, οὔτε τῆς παραυτίκα διαγωγῆς ἀληθινῶς οὔτε τῆς εἰς τὸ μέλλον ὠφελείας στοχάζονται δεόντως.) Idem Aristot. 1, 1 τῶν μετὰ τὰ Φυσικά : Τῶν εὑρισκομένων τεχνῶν, τὰς μὲν πρὸς ταναγκαῖα, τὰς δὲ πρὸς διαγωγὴν εἶναι. » Hemsterh. ad Thom. M. p. 213 : « Strabo 17, p. 789 : Διαφερόντως δὲ ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς, φιλιστορῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος διαγωγὰς ἀεί τινας καὶ τέρψεις ζητῶν καινοτέρας. Neque aliter accipio, quod Diog. L. 10, 138 scripsit, Diogenem ex Epicuri sententia διαγωγὴν λέγειν τὴν ἀρετὴν, Oblectamentum jucundum vitæ tranquille placideque traducendæ. Palamedes, ut Suid. memorat in Τάβλα, ταύτην ἐφεῦρε εἰς διαγωγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. » Sch. Theocr. 11, 1 : Ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο, Ad fallendum. Dio Cass. 48, 51 : Κατασκευαί τε οὖν περὶ ἀμφότερα πολυτελεῖς ἤσκηνται, καὶ ἔστιν ἔς τε βίου διαγωγὴν, καὶ ἐς ἄκεσιν ἐπιτηδειότατα. || Διαγωγὴ, Angl. *Transaction, Dispatch of business.* Idem Dio 48, 5 : Πρός τε τὴν διοίκησιν, καὶ πρὸς τὴν διαγωγὴν τῶν πραγμάτων ἐτράπετο, Ad res constituendas expediendasque se contulit. V. Διάγω, Administro. || Tergiversatio. Idem 57, 3 : Οὐ μέντοι καὶ ταῦθ' οὕτως αἴτια τῆς διαγωγῆς ταύτης γράφω, ὡς τήν τε ἐπιτήδευσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ δεῖξαι, καὶ τὴν ταραχὴν τῶν στρατιωτῶν, ubi præcedit διέμελλε καὶ διῆγεν. || Διαγωγὴ Rhetoribus vocatur, qua conjunguntur voces tum idem tum diversa significantes κατὰ συνωνυμίαν et συναθροισμόν. Angl.] || Statio. Herodian. 4, [2] : Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις, ἃ, τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ, Polit. interpr., Naves in tutas stationes dirigunt. [Polyæn. 5, 2, 6 : Παρασκευάζεσθαι τὴν διαγωγὴν τῶν τριήρων. || Diductio. Schol. Ven. Il. Φ, 495 : Χήραμον· ἀπὸ τοῦ χωρεῖν, λέγει δὲ πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαί τι. Hesych. : Διαγωγὰν, διαίρεσιν, διανομὴν, διέλευσιν. Angl.]

Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud. e Strab. 4, [p. 192 : Ἀλλ' ἐπέτεινε τὴν ἔχθραν ἡ τοῦ ποταμοῦ ἔρις τοῦ διείργοντος αὐτοὺς, ἑκατέρου ἔθνους ἴδιον ἀξιοῦντος εἶναι τὸν Ἄραρα, καὶ ἑαυτῷ προσήκειν τὰ διαγωγικὰ τέλη.] Fortasse Vectigal, quod pro trajectione penditur.

[Διαγώγιον, τὸ, Portorium. Polyb. 4, 52, 5 : Βυζαντίους μὲν μηδένα πράττειν τὸ διαγώγιον τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεόντων.]

[Διάγων, ὁ, Diagon, ποταμὸς ὁ τὴν Πισαίαν πρὸς Ἀρκάδας διορίζων, Pausan. 6, 21, 4. G. Dindorf.]

[Διαγωνία, ἡ, Contentio. Max. Tyr. 1, 1, p. 3 : Οὐ γὰρ λήξει τοῖς σοφισταῖς πρόφασις λόγων καὶ διαγωνίας καὶ ἔριδος. Wakef. Διαφωνίας Markl., quo vocabulo sæpius utitur Maximus.]

Διαγωνιάω, Valde anxius sum, præpositione διὰ vim τοῦ ἀγωνιῶ augente. Citatur ex 2 Macc. 3, [21] διαγωνιῶντες pro Trepidantes. Item Διαγωνιάω μὴ, Vereor ne, unde διαγωνιάσαντες ap. Suid., quod exponit εὐλαβηθέντες, i. e. Veriti, in hoc, quem ex innominato auctore [Polybio 11, 32, 5] affert loco : Οἱ δὲ

διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ προηττᾶσθαι δόξωσι καταπε- A πλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. [V. eundem Polyb. 3, 105, 5; 4, 10, 3; 10, 38, 10; 11, 32, 5. Et 3, 102, 10 : Διαγωνιάσας τοὺς Ῥωμαίους, μὴ κύριοι γένωνται.]

Διαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior, ut διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, Xenoph. Cyrop. 1, [6, 19=26]. Dicitur et διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, ut ap. Eund. [ib. 1, 4, 4; 2, 12] : Ὅσα διαγωνίζονται οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους. [C. dat. Idem Mem. 3, 9, 2 : Σκύθαις ἐν τόξοις διαγωνίζεσθαι. Lucian. Jud. voc. c. 4 : Οὐδὲ τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο.] || Item Διαγωνίζομαι, Certo ad finem, s. ad extremam dimicationem, ut διαμάχομαι, Bud. ex Æschine [p. 72, 27 : Νῦν οὐ περὶ τοῦ κύριος ἑτέρων εἶναι διαγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας; 74, 34 : Ὅτι περὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἐν ἡμέρας σμικρῷ μέρει διαγωνιεῖται· 83, 23 : Ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνιζομένους. De choro in ludis Xenoph. H. Gr. 6, 4, 16.] Sic e Luciano citatur διηγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα pro Magno certamine liberatus. || Gaza διαγωνίζεσθαι accepit et pro Conari, quum ap. Cic. Tanta conati sunt, vertit Τοσαῦτα διηγωνίσαντο. [« Διαγωνίζεσθαι, Acriter pugnare, et nude, Pugnare. Ἐπὶ πολὺν χρόνον διαγωνισάμενος, 1, 11, 14; 1, 58, 6; 2, 9, 5. Ἐκθύμως καὶ γενναίως, 3, 115, 4. Et in præt. pass. notione activa vel reciproca. Τηλικαύτας δυνάμεις ἐν θαλάττῃ διηγωνισμένας, Quæ mari inter se pugnarunt, 1, 63, 8. Πρός τινα, 2, 10, 6; 2, 20, 10. Sic πρὸς τὴν τοῦ ποταμοῦ βίαν, 3, 43, 7. Τινὶ, 1, 28, 2. Περὶ τῆς πατρίδος, 2, 35, 8. Ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, 2, 20, 10 ». Angl. ex Schweigh. Lex. Polyb.]

Διαγώνιος γραμμὴ, Linea ab angulo ad angulum perducta. Vitruv. 9, 1 : Quæ fuerit linea, ab angulo ad angulum diagonios perducatur, uti dividatur in duo trigona æqua magnitudine. Mox dicit, Ad ejus lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur. Et rursum, Ita quum magna duo trigona in minore quadrato quinquagenum pedum linea diagonia fuerint designata. Idem 4, 1 : Abaci latitudo ita habeat rationem, ut quanta fuerit altitudo, bis tanta sit diagonios ab angulo ad angu- C lum. 6, 3 : Latitudo in quadrato paribus lateribus describatur, inque eo quadrato diagonii linea ducatur. 6 fin. memorat etiam Diagonias structuras. [Aristid. Quintil. p. 118 : Διαγώνιον ἀγαγόντες ἀπὸ τῆς βάσεως ἐπὶ τὴν κορυφήν. || Adverb. Διαγωνίως, Isaac. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 172, 3 : Ἐν τοῖς δ. ἐκκειμένοις ὀκτὼ τετραγώνοις. G. D. Nicom. Geras. p. 122, 8 : Πᾶν τετράγωνον σχῆμα δ. διαιρεθὲν εἰς δύο τρίγωνα λύεται· cf. Iamblich. Arithm. p. 25, B; 54, A. Hase.]

[Διαγώνισις, εως, ἡ, Dimicatio. Joann. Cinnam. Hist. 4, p. 99, B : Τῇ πρὸς πολλῷ αὐτοῦ κρείττονα διαγωνίσει. G. Dindorf.]

[Διαγωνισμὸς, ὁ, Dimicatio, Gl.]

[Διαγωνιστέον, Decertandum. Philo vol. 2, p. 471, 12 : Διαθλητέον δὲ ὅμως καὶ δ. G. D. Dioscor. præfat. : Ποικίλως δ. μέχρι τοῦ παντελῶς αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων. Wakef.]

[Διαγωνίως. V. Διαγώνιος.]

[Διαγωνοθετέω, Præmium certaminis propono. Polyb. 26, 7, 7 : Ἐδόκουν γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰ κατὰ τοὺς D Ῥοδίους καὶ Λυκίους διαγωνοθετεῖν.]

Διαδάζομαι, Dispertior, Divido, Distribuo, διανέμω, ut [ap. Herodot. 4, 145] : Διεδάσαντο ἐς φυλάς. [Id. 8, 121 : Διεδάσαντο τὴν λητὴν. Pind. Ol. 1, 81 : Δεύματα κρεῶν διεδάσαντο. Per tmesin ib. 7, 139 : Διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρωίαν. Orac. ap. Herodot. 7, 220 : Πρὶν τῶνδ' ἕτερον διὰ πάντα δάσηται. Apollinar. Metaphr. Psalm. 262 et 285 citat Bast.]

[Διαδάκνω, Vehementer mordeo. Plut. Mor. p. 1105, A : Προθύμους τῷ Κερβέρῳ διαδάκνεσθαι. M. Antonin. 5, 33 : Κυνίδια διαδακνόμενα. Jo. Chrys. 1 ad Cor. Serm. 24, vol. 3, p. 400, ab Seag. cit. : Τοῦτο τὸ σῶμα ἔδωκεν ἡμῖν καὶ κατέχειν καὶ ἐσθίειν, ὅπερ ἀγάπης ἐπιτεταμένης ἦν· οὓς γὰρ ἂν φιλῶμεν σφοδρῶς, καὶ διαδάκνομεν πολλάκις. Planudem Vers. Ovid. Metam. 14, 394 citat Boisson. || Figur. Polyb. 4, 87, 5 : Ὁμοίως δὲ καὶ ... Ἀλέξανδρον, ὅτε λάβοι καιρὸν, διέδακνε. Iambl. Protrept. p. 368 (156 Arcer.) : Δόγματα διασιλλαίνειν μηδὲ διαδάκνειν.]

[Διαδακρύω, Lacrimor. Dionys. A. R. 10, 17 : Μικρὸν ἐπισχὼν καὶ διαδακρύσας τοσοῦτον εἶπεν.]

Διαδάπτω, i. q. δάπτω : nisi quod præp. vehementiam addit. Sed Il. Φ, [398] διέδαψας pro Vulnerasti, quæ affinis est signif. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας.

Διαδατέομαι, ad verbum i. q. Dispertior. Hesiod. Th. [606] : Ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται. [Appian. B. C. 1, 1 : Γῆς διαδατουμένης. Wakef.]

[Διαδειγματίζομαι, Ignominiose traduco, Publice prostituo. Theod. Psalm. 21, 13 : Διεδειγματίσαντο.]

[Διαδείδω, Olympiod. V. Plat. p. 80 Fischer. Sed locum corruptum credo et cum Casaub. leg. μαχαιρίδια δέδοικε, non μαχαίρια διαδέδοικε. Boisson.]

Διαδείκνυμι, Ostendo, Do documentum et specimen, Bud. e Plut. : Καὶ μάλιστα ἡ Ἰλιὰς περιέχει τὴν ἐν Ἰλίῳ διαδειχθεῖσαν ἀλκὴν τοῦ Ἀχιλλέως. [Id. V. Arati c. 9 : Μάλιστα δὴ διέδειξαν οὗτοι τὴν Ἑλληνικὴν ἀλκὴν ἀπρόσμαχον οὖσαν· Mor. p. 541, C : Διεδείκνυε τὴν μεγαλοφροσύνην. Clemens Al. p. 781 : Τὸ μέλαν ὁποῖον ἕκαστον αὐτῶν διαδείκνυσιν. Διεδείκνυε ap. Diodor. 15, 78 libri nonnulli pro ἐδείκνυε.] Διέδεξε ap. Herodot. alicubi Ion. pro διέδειξε : interdum vero a διαδέκω, ad quod posterius pertinet ὡς διέδεξε, quod ex eo affertur pro Ut accepit, s. cognovit et intellexit. [Διέδεξε ap. Herodot. impersonaliter 2, 164; 3, 82 et alibi. Ὡς διεδείκνυε (Amasis) 2, 162. Significatione transitiva 8, 118 : Νῦν τις διαδεξάτω ὑμέων βασιλῆος κηδόμενος. Passiv. 3, 72 : Διαδεικνύσθω ἐὼν πολέμιος. Ubi alii libri δεικνύσθω. Forma media in inscr. Olbiopolitana ap. Raoul-Rochette, *Antiquités du Bosphore cimmérien*, p. 148, 7 : Τὸ λαμπρὸν καὶ εὔνουν πρὸς τὴν πατρίδα διεδείξατο. G. Dind.]

[Διαδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Exceptor. Æneas Tact. c. 6, p. 24 Or. : Ἐὰν δὲ μὴ ὑπάρχωσι τοιοίδε τόποι ὥστε καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀπ' αὐτῶν φαίνεσθαι τὰ σημεῖα, ἄλλους ἐπ' ἄλλοις τόποις διαδεκτῆρας εἶναι τῶν ἀειρομένων σημείων, οἳ σημαίνουσιν (malim σημαίνωσιν) εἰς τὴν πόλιν, quem locum indicavit Schneider., sed omisit alterum c. 7, p. 26 : Ἐὰν δὲ καὶ ἐπὶ πλέον τῆς χώρας ἐσκεδασμένοι ὦσιν, ὑπὸ διαδεκτήρων σημαίνεσθαι, ὅπως πάντες ... παραγίνωνται. L. Dind.]

[Διαδέκτωρ, ορος, ὁ, Exceptor. Eurip. Ion. 478 : Διαδέκτορα πλοῦτον, Opes quas alius ab alio accipit. Manetho 4, 223 : Καμάτου τε κακοῦ διαδέκτορας αἰεί.]

Διαδέλλειν, Hesychio διασπᾶν, Divellere, Distrahere. Sed si alphabetico ordine niti velimus, leg. ap. eum διαδόλλειν. [Aliam glossam, Δόλος, πάσσαλος, comparat Is. Voss.]

Διαδέξιος, ὁ, ἡ, Dexter, Strenuus, Industrius. Herodot. : Διαδέξιον ποιεύμενοι καλλιστεύοντα ἔσφαξαν, Strenuissimum quemque deinceps mactant, VV. LL.; sed suspecta hæc sunt. [7, 180 : Ἔπειτα τῶν ἐπιβατέων τῆς Τροιζηνίης νηὸς τὸν καλλιστεύοντα ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πρώρην τῆς νηὸς, ἔσφαξαν, διαδέξιον ποιεύμενοι τὸν εἶλον τῶν Ἑλλήνων πρῶτον καὶ κάλλιστον. Διαδέξιόν τι ποιέεσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δεξιὸν) idem videtur quod sæpius dicitur οἰωνόν τι θέσθαι vel ποιεῖσθαι. Valck. Faustum omen existimantes, quum primum Græcorum cepissent, eum et pulcerrimum esse. Διαδέξιον enim hic δεξιὸν, αἴσιον, et εὐτυχὲς signif., ut ap. Latinos sæpe Dextrum sumitur pro Læto, Fausto, Prospero, Propitio, et διαδέξιον ποιεῖσθαί τι idem valet, ac νομίζειν τι αἴσιον καὶ εὐτυχὲς εἶναι, sicuti dicitur δεινόν τι ποιεῖσθαι. Brunck.]

[Διάδεξις, εως, ἡ, Successio, Transitus. Hippocr. p. 1170, A : Αἱ διαδέξιες τῶν ὑποχονδρίων. Aretæus p. 131, 15 : Διάδεξιν γένεος· 133, 30 de morbo a parentibus accepto, Ἐκ διαδέξιος πατέρων. Διάδεξις νούσου de morbi in alium morbum transitu sæpius ap. eundem, ut p. 114, 20 : Τὰ σμικρὰ μεζόνων ποιέεται διαδέξιας.]

Διαδέρκω, Perspicio, Transpicio. Il. Ξ, [344] : Οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, Οὔ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Et med. διαδέρκομαι νεφέλης, Perspicio per nebulam. Διαδράκοι, Pervideat, Perspiciat. [Stasinus ap. Tzetz. Chil. 2, 713 : Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν. Wakef.]

Διάδεσμα, dicta est a Zoroastre ἡ κηπευτὴ μαλάχη, Malva hortensis, ut est ap. Dioscor. [2, 144.]

[Διαδεσμέω, i. q. Διαδέω. Theophanes Nonnus vol. 2, p. 144, διαδεσμεῖν τὰ κῶλα. G. Dind. Joann. Lyd.

De mens. p. 9: Τὴν κεφαλὴν ... διαδεσμεῖν ταινίᾳ. Osann.]

[Διάδεσμος, ὁ, Vinculum, Ligatura. Hippocr. p. 237, 12: Τεταμένοι δέ εἰσι καὶ οὗτοι (οἱ ὑμένες) ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἐς ἀλλήλους διαδέσμους ἔχουσι. Aretæus Cur. m. ac. 1, 9, p. 89. Erotian. p. 120: Διαθέσμους (sic), διαφύσεις.]

Διαδεσμόω, pro διαδέω, e Galeno.

[Διαδετέον, Revinciendum. Oribas. p. 157, 14 ed. Cocch. Kall.]

[Διάδετος, ὁ, ἡ, Revinctus, Illigatus. Æsch. S. c. Th. 122: Διάδετοι δέ τοι γενύων ἵππείων κινύρονται φόνον χαλινοὶ, Frena maxillis illigata equorum. Heliod. 5, 13, p. 190: Κύκλον ἠλέκτρῳ διάδετον· 8, 11, p. 335: Λίθῳ δὲ τῇ καλουμένῃ παντάρβῃ τὴν σφενδόνην διάδετος. Liban. vol. 4, p. 189, 11, ab Hemst. cit.: Διάδετος ταινίαις καὶ τοῖς στεφάνοις τὰς κόμας.]

[Διαδεύς. V. Διάς.]

Διαδέχομαι, Excipio. Proprie q. d. Accipio per alium s. alios, i. e. Accipio veniens ad me, quod per alios transiit, ut, Τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι [Polyb. 2, 4, 7, et alibi], Herodian. 4, [2, 20]. Sic dicitur τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. [Polyb. 9, 28, 8: Διεδέξατο παρ' αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν Ἀλέξανδρος· 29, 1: Περὶ τῶν διαδεξαμένων τούτου τὰ πράγματα· 3, 8, 5: Διαδεξάμενον τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν. Plut. Comp. Thesei c. Rom. init.: Διαδεξάμενον ἀρχὴν οὐκ ἄδοξον. Διεδέξατο τὴν βασιληίην ap. Herodot. 1, 26 præbet Ammon. p. 138: sed recte libri ἐξεδέξατο, quo alibi utitur Herodotus. Artemidor. 2, 26, p. 185: Οὗτος διεδέξατο τὴν οὐσίαν καὶ ἐκληρονόμησε τὸν ἑταῖρον. Διαδέχεσθαι τὴν ναῦν de trierarcho dixit Demosthen. C. Polyclem p. 1218, 23, aliique. Dionys. Art. Rhet. 14, p. 312, 1 Reisk.: Ὁ δὲ Νέστωρ διαδεξάμενος τὸν λόγον παρὰ τοῦ Διομήδους. Quod διαδέξασθαι simpliciter dicit Herodot. 8, 142: Ὡς δὲ ἐπαύσατο λέγων Ἀλέξανδρος, διαδεξάμενοι ἔλεγον οἱ ἀπὸ Σπάρτης ἄγγελοι. Et de alia re Xenoph. Anab. 1, 5, 2: Εἰ μὴ διαστάντες οἱ ἱππεῖς θηρῶεν διαδεχόμενοι τοῖς ἵπποις.] Sic et τὰ τικτόμενα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, pro Liberos succedere multis morbis parentum. [V. Διάδεξις.] Bud. Lucian. [Dial. mort. 11, 3] addidit παρὰ, Διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους. [Cum solo genit. Clearch. ap. Athen. 6, p. 256, E: Αἱ δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ταῦτα διαδεξάμεναι (Discentes. Libri διαδεξαμένων) ἐκπεσοῦσαι τῆς ἐξουσίας. Schweigh. Iamblich. V. Pyth. 5, p. 54: Εἰ διαδέξαιτο αὐτοῦ.] Jungitur et accus. pers., ut ap. Diog. L., Διεδέξατο Σπεύσιππον, et Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. [Strabo 17, p. 795: Πτολεμαῖος γὰρ ὁ Λάγου διεδέξατο Ἀλέξανδρον, ἐκεῖνον δὲ Φιλάδελφος, τοῦτον δὲ ὁ Εὐεργέτης ... παῖς παρὰ πατρὸς ἀεὶ διαδεχόμενος. Οἱ διαδεξάμενοι, Successores. Polyb. 9, 34, 11: Ὧν οὐδὲν πέπρακται τοῖς διαδεξαμένοις. Quod cum genit. tanquam substantivum conjunxit Appian. Illyr. c. 7: Πύρρος καὶ αἱ τοῦ Πύρρου διαδεξάμενοι. V. Lobeck. ad Soph. Ajac. 358, p. 277.] Sed et res una dicitur aliam διαδέχεσθαι, ut: Τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, Bellum pax excipit, Bello pax succedit. Basil. De vita solit.: Εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι. [Soph. Trach. 30: Νὺξ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. Plut. V. Marcell. c. 3: Ἀρχαὶ πάλιν Γαλατικῶν ἀγώνων διεδέχοντο τὴν Ῥώμην.] A Bud. διαδέχομαι cum accus. pers. exp. etiam Vices excipio ap. Lucian. [Contempl. c. 4]: Ὡς διαδέξαιτό ποτε τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους. [Polyb. 3, 115, 4: Τότε δὴ τὰ πεζικὰ στρατόπεδα, διαδεξάμενα τοὺς εὐζώνους, συνέπεσεν ἀλλήλοις, Legionarii in locum expeditorum succedentes, nisi capiendum de receptione expeditorum per intervalla manipulorum, ut 11, 22, 10: Διαδεξάμενος ὁ Ἡππιος διὰ τῶν διαστημάτων ἐν ταῖς σημαίαις εἴσω τοὺς ἀκροβολιζομένους.] Affertur διαδέχεσθαι ex Aristot. et cum dat. [H. A. 6, 8: Ἐπωάζει δὲ τὰ πολλὰ τῶν ὀρνέων ... διαδεχόμενα τὰ ἄρρενα τοῖς θήλεσι. Plato Leg. 6, p. 758, B: Φρουροῦντάς τε φρουροῦσι διαδεχομένους ἀεὶ καὶ παραδιδόντας μηδέποτε λήγειν. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 18: Φασὶν ... τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι. || Successorem do. Diodor. in Excerpt. vol. 2, p. 507, 2: Τῶν δὲ Ῥωμαίων τὸν ὕπατον διαδεξαμένων· ad quem l. Wessel.: « Hoc genus διαδέχεσθαι τὸν ὕπατον, Consuli successorem dare, recentiori Græcorum dialecto debetur: veteres, quod quidem meminerim, ignorarunt. Frequens est in Pasch. Chr., e. c. de Justiniano p. 336, D (621, 13 ed. Bonn.): Καὶ εὐθέως διεδέξατο τὸν ἔπαρχον τῶν πραιτωρίων Ἰωάννην καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ ἔπαρχον τὸν πατρίκιον Φωκᾶν ». E reliquis Chronici locis unum notamus, in quo διαδεχθεὶς signif. passiva dictum est, p. 187, D (354, 10): Διαδεχθεὶς τῆς ὑπατείας κατὰ δοκιμασίαν τοῦ κοινοῦ τῆς συγκλήτου.]

Διαδέω, Revincio, Redimio, Obligo, Cingo. [Herodot. 2, 29: Πλοῖον διαδήσαντας ἀμφοτέρωθεν· 4, 154: Σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας ἀπῆκε.] Galen. Ad Glauc.: Χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν. Lucian. [Dial. mort. 12, 3]: Διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο. [Diodor. 4, 4: Διαδεδέσθαι μίτρᾳ τὴν κεφαλήν. Plut. V. Demetr. c. 41: Διαδούμενον περιττῶς καυσίαις· Mor. p. 489, F: Οὐ μόνον βασιλεὺς ἀνηγορεύθη διαδησάμενος, Diademate impositio. Menander Prot. p. 439, 11 Nieb.: Ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος τὸ βασίλειον διεδήσατο κράτος. G. D. Heliod. Æth. 7, 5: Καὶ τἄλλα τῶν ὅπλων πρὸς τὸ ἀσφαλὲς διαδέοντος. Id. 3, 4: Διαδέοντες. De Polycleti diadumeno Plin. 34, 8, 19; Viscont. Mus. Piocl. t. 1, p. 23. Hase.]

Διαδηλέω, i. q. δηλέω [Lædo], nisi quod præpos. significationem ampliat. Hom. Od. Ξ, [37]: Ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο. [Apollon. Rh. 2, 284; 3, 579. Theocr. 24, 83. Activæ formæ exx. non afferuntur.]

Διάδηλος, ὁ, ἡ, Manifestus, Evidens, Perspicuus, Apertus, Valde manifestus. [Thucyd. 4, 68: Διάδηλοι ἔμελλον ἔσεσθαι. Plato De rep. 5, p. 474, B: Διαδήλων γενομένων. Aristot. H. A. 3, 4 extr.: Ἡ δὲ μεγάλη φλὲψ ἐν πᾶσι μάλιστα διάδηλος. (Feminina, quod mireris, forma ib. 9, 7, p. 613, 1: Ταύτας ... διαδήλας εἶναι τῷ ἔχειν τὰ περὶ τὰ χείλη σκληρά.) Polyb. 6, 22, 3; 10, 41, 7. || Adverb. Διαδήλως, Manifeste, ex schol. Ven. Il. B, 367 (?) citant Angl.]

[Διάδηλος, ὁ, Diadelus, n. pr. viri in mon. Delio ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, 27. G. Dindorf.]

[Διαδηλόω, Declaro. Joseph. B. J. 6, 9, 3: Τὴν ἀκμὴν τῆς πόλεως διαδηλῶσαι. Frequens ap. Dion. Cass., ut 40, 17: Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν οὐδὲν σαφὲς διεδήλου ἐς ὅ τι τελευτήσει. Diogen. L. 4, 46: Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος· διεδήλου δὲ (Significabat) τὸν ταριχέμπορον. Hesych.: Διαρθροῦν, διαδηλοῦν.]

[Διαδήλως. V. Διάδηλος.]

Διάδημα, τὸ, Redimiculum. Sed peculiariter dictum fuit de Regio redimiculo capitis, Fascia scilicet quadam, secundum nonnullos: vid. Plutarch. Lucull. 166 [Comp. Cim. c. Luc. c. 3]. Lat. quoque Diadema dicitur: interdum et generali nomine Corona redditur. Plut. Erot. [p. 753, D]: Διαδήμασι βασιλέων ἐπέδησαν. Philo V. M. 3: Κιδάρει γὰρ οἱ τῶν ἑῴων βασιλεῖς ἀντὶ διαδήματος εἰώθασι χρῆσθαι. Herodian. 1, [3, 7]: Κισθὸν μὲν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ. [Xenoph. Cyrop. 8, 3, 13: Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. Plut. Mor. p. 488, D: Θεὶς τὸ διάδημα καὶ καταβαλὼν τὴν τιάραν. V. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 478. Diodor. 20, 54: Διάδημα μὲν οὐκ ἔκρινεν ἔχειν· ἐφόρει γὰρ ἀεὶ στέφανον. Strabo 12, p. 557: Διάδημα ἐτύγχανε φορῶν (apud Comanos) ὁ ἱερεὺς καὶ ἦν δεύτερος κατὰ τιμὴν μετὰ τὸν βασιλέα. Pro imperio positum Maccab. 1, 13, 32: Περιέθετο τὸ διάδημα τῆς Ἀσίας. De Byzantinis v. Ducang. Diadema quod vulgo vocamus in statuis, a veteribus στεφάνην appellari Visc. auctor est Mus. Piocl. t. 4, p. 7 (a).]

[Διαδηματοφορέω, Diadema gesto. Joseph. Genes. p. 4, A; 14, A. G. Dindorf.]

Διαδηματοφόρος, ὁ, ἡ, Diadema gestans. Plut. [V. Antonii c. 54]: Πτολεμαῖον δὲ προήγαγε κρηπῖσι καὶ χλαμύδι, καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον. [Quod illustrat Arrian. Exp. Al. 7, 22. Duris ap. Athen. 12, p. 536, F: Τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 478.]

[Διαδημούμενος lectio vitiosa. V. Διαδούμενος.]

[Διάδης, ὁ, Diades, Diadis urbis conditor. V. Διάς. || Mechanicus, ap. Athen. De mach. p. 4, ubi bis scriptum Δυάδης. Recte in marg. Διάδης. G. Dind.]

Διαδιδράσκω, Aufugio. Greg.: Διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου. [Herodot. 8, 75: Μὴ περιίδητε διαδράντας αὐτούς. Aretæus p. 9, D, et 21, D: Διαδιδρά-

σκουσι τὸ πάθος, et τὸν ὄλεθρον : quod διαδιδρήσκουσι A scrib. Aristoph. Ach. 601 : Νεανίας δ' οἷος σὺ διαδεδρακότας. Maccab. 2, 8, 13 : Διεδίδρασκον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτούς. Sirac. 11, 11 : Οὐ μὴ ἐκφύγῃς διαδράς. Hesych. : Διαδιδράσκει, διαφεύγει, διαδιδράσκεται, quod postremum Albertus tanquam novam glossam interpretatione carentem segregat. Διάδρα, διάφυγε (quod Musurus interpolavit posito indicativo Διέδρα, διέφυγε). Διαδρᾶναι (cod. διαδράναι), διαφυγεῖν. Διέδρα, ἀπέδρα. Aor. 1 διέδρασαν ap. Symm. Ps. 89, 9.] Διαδράω idem : a cujus pass. voce sunt secundum quosdam διαδρήσηται et διαδρήσονται, mutato videlicet α in η, pro διαδράσηται et διαδράσονται : sed alii a διαδρῆμι orta esse arbitrantur. [Διαδρήσηται lectio vitiosa ap. Herodot. 3, 135 nunc ex codd. emendata, διαδρήσεται. Διαδρήσονται ap. eund. 8, 60 et 80. || Διαδιδράναι ap. Suid. s. Διαδιδράσκει : sed codd. Gaisfordi διαδρᾶναι.]

Διαδίδωμι, Trado per manus, ut διαδέχομαι, Accipio per manus. Cui interpr. subjungit Bud. h. l. Thuc. 1, [76] : Εἰ ἀρχήν τε διαδιδομένην ἐδεξάμεθα. Possit B autem ita exp. διαδίδωμι et in seqq. ll. Plato De rep. 1, [p. 328] : Λαμπάδα ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. Et Chrys. : Γραφῇ φυλάξαντες τοὺς ὕμνους, εἰς ἡμᾶς διέδωκαν. Idem : Διέδωκαν τὸν ἑαυτῶν θησαυρόν· ubi tamen διέδωκαν redditur, In nos velut hæreditaria successione transfuderunt. At in illo altero l. διέδωκαν vertitur simpl. Transfuderunt. Redditur et Propagare in hujusmodi l. [Hippocr. Coac. c. 17 : Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληρά. Aristot. H. A. 1, 16 : Διαδίδωσιν εἰς τὰ κοῖλα μέρη τοῦ πλεύμονος τὸ πνεῦμα. Ibid. : Τρήματά ἐστι ... ἐκ μειζόνων εἰς ἐλάττω διαδιδόμενα, ut De partib. 3, 5 : Εἰς πᾶν τὸ σῶμα διαδίδοσθαι τὰς φλέβας. Strabo 6, p. 269 : Ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐν παροιμίᾳ διαδοθῆναι, Proverbio divulgari. Schneid. Menodot. ap. Athen. 15, p. 655, A : Οἱ ταοὶ ... ἐτράφησαν ἐν Σάμῳ καὶ ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθησαν. Διαδοῦναι κόρας, Oculos huc illuc vertere, Euripidi restitui Or. 1267 : Ἐλίσσετέ νυν βλέφαρα, κόρας διάδοτε διὰ βοτρύχων παντᾶ, ubi libri κόραισι δίδοτε. Scriptor versus spurii Phœn. 1371 : Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας, ubi libri C plures eodem fere errore διδόντες vel διαδιδόντες præbent. Eurip. Troad. 117 : Ὡς μοι πόθος εἱλίξαι καὶ διαδοῦναι νῶτον ἄκανθά τ' εἰς ἀμφοτέρους τοίχους. G. D.] || Dedo, Distribuo, Divido. Demosth. Ad Tim. [p. 1188, 21] : Ἵνα διαδοίη τοῖς Βοιωτοῖς τριηράρχους. [Xenoph. Anab. 1, 10, 18 : Τὰς ἁμάξας μεστὰς ἀλεύρων καὶ οἴνου ἃς παρεσκευάσατο Κῦρος, ἵνα, εἴ ποτε σφόδρα λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια, διαδοίη τοῖς Ἕλλησιν. Polyb. 3, 76, 13 : Διαδοὺς δὲ τὴν λείαν ἴσως τοῖς στρατιώταις· 85, 3 : Ὅσοι μὲν ἦσαν Ῥωμαῖοι τῶν ἑαλωκότων, διέδωκεν εἰς φυλακὴν ἐπὶ τὰ τάγματα. Dio Cass. 78, 22 : Τὸ διαδίδοσθαί τινα ἐν ταῖς τῶν στρατηγῶν τῶν πάνυ θέαις.] || Διαδίδωμι λόγον, λόγους, φήμην, Sermones s. Rumorem sero, dissemino, spargo; quod affinem τῷ Distribuere signif. habet, Bud. 175, e Polyb. et Plut. ap. quem in Solone [c. 8] legitur etiam, Λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Et in Themist. [c. 19] : Διέδοσαν λόγον περὶ τῆς Ἀθηνᾶς. [Διαδιδόναι λόγους, Divulgare famam, sermonem, Polyb. 1, 32, 3; 23, 2, 2, unde διέδωκε λόγον correxi 7, 16, 7, pro vulgato olim δέδωκε. D Δ. φήμην 5, 39, 1; 3, 78, 8; 15, 22, 3. Hinc 32, 14, 7, ubi editur φήμης περὶ αὐτὸν διδομένης, utique διαδιδομένης aut διαδεδομένης legendum. Δ. φωνὴν 1, 32, 6. Τοῖς Δηλίοις διαδοθείσης ἀποκρίσεως παρὰ Ῥωμαίων, i. q. δοθείσης, Edito responso, 32, 17, 2. Schweigh. || Hesych. : Διαδοῦναι δίκας, τὸ τοῖς ἀδικουμένοις ἀποδοθῆναι τὸ δίκαιον ὑπὸ τῶν ἀδικησάντων.] || At neutraliter positum διαδοῦναι pro Serpere per membra, Bud. ex Aristot. De mirab. aud. affert, p. 410. [Aristoteli p. 837, 17 : Ἐκτέμνειν τῆς σαρκὸς τὸ τετρωμένον πρὸ τοῦ τὸ φάρμακον διαδοῦναι, recte διαδῦναι ex aliis libris restitutum. Pollux 4, 206 : Ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα. Hic quoque non improbabilis Sylburgii et HSt. ipsius correctio est διαδύουσα, cui Jungerm. loco Aristotelis confisus repugnabat, sed non necessaria. Maccab. 2, 7, 5 : Τῆς δὲ ἀτμίδος ἐφ' ἱκανὸν διαδιδούσης τοῦ τηγάνου. Sirac. 23, 32 (25) : Οὐ διαδώσουσιν τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς ῥίζαν. G. D. || I. q. ἐνδίδωμι, Cedo, Remitto. Hippocr. p. 396, 53 : Οὐ γὰρ διαδιδοῖ ὠμὸν ἐὸν τὸ πάθος. Foes.] || Διαδίδομαι act. signif. sequitur : sed et Διαδιδόμενον ὕδωρ ἐν τοῖς πόροις τῆς γῆς Bud. e Basil. p. 33 citat pro Diffluens aqua : addens opp. ei συνδιδόμενον, pro Coacta. At vero ἀναδιδόμενον ὕδωρ ab Eod. dici Erumpentem aquam. || In VV. LL. διαδιδόμενος est item Trajectus. [Διαδιδόναι in διδόναι corruptum supra notavimus nec desunt contrarii erroris exempla. Polybio 18, 11, 2, Δι' αὐτῶν τῶν ἔργων διδοῦσα τὴν πεῖραν ex cod. Paris. restitutum pro vulgato διαδιδοῦσα. Ap. Strabon. 10, p. 465, Διαδοὺς εὐθύνας τὰς μὲν Ποσειδωνίῳ, τὰς δ' Ἀρτεμιδώρῳ, verbum simplex restituit Casaub. ĭ G. D.]

Διαδίκάζω, Dijudico. Plato De rep. 10, [p. 614, C : Δικασταὶ δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι,] οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Ubi Bud. esse ait judicis dijudicantis et discernentis, 94, 96, 165. [Xenoph. De rep. Ath. 3, 4 : Δεῖ δὲ καὶ τάδε διαδικάζειν, εἴ τις τὴν ναῦν μὴ ἐπισκευάζει· ... πρὸς δὲ τούτοις χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς Διονύσια. Cum genit. ib. 5 : Διὰ χρόνου δὲ διαδικάσαι δεῖ ἀστρατείας.] || Pollux [8, 25] e Critia exp. etiam δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζω. || Διαδικάζομαι, Judicio contendo, s. discepto, etc. ut δικάζομαι. Dem., Περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et τὰ πρὸς ἐμὲ ap. Eund. [p. 864, 8.] Item Platoni pro Causam dicere. [Phæd. p. 107, D : Οἷ δεῖ τοὺς ξυλλεγέντας διαδικασαμένους εἰς Ἅιδου πορεύεσθαι, ubi alia exx. attulit Wyttenb. p. 291. Cum genit. Leg. 11, p. 936, E : Διαδικαζέσθω μὲν κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι.] || At Dinarch. dixit, Διαδικασόμενος τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, pro In discrimen judiciumque vocaturus vera necne renuntiarit. De h. v. vide Bud. pp. 93, 94, 95. [Dinarcho p. 105, 4 nunc ex codd. restitutum διαδικασόμενος (Disceptaturus) τῇ ... βουλῇ. || Διαδικασθῆναι pro διαδικάσασθαι ap. Diog. L. 1, 74 : Ὕστερον μέντοι φησὶν Ἀπολλόδωρος ... διαδικασθῆναι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ χωρίου πρὸς τοὺς Μυτιληναίους. Dio Cass. 48, 12 : Ὁ δὲ Καῖσαρ ἕτοιμος διαδικασθῆναι ἐγένετο. Διαδικαζομένῳ in διδασκομένῳ corruptum in libris quibusdam Iambl. V. P. 28, p. 302.]

Διαδίκαιόω, Justum censeo, Ut justum assero et defendo. Thuc. 4, [106] : Τῶν πρασσόντων τῷ Βρασίδᾳ ἤδη καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ διαδικούντων [διαδικαιούντων] αὐτά, i. e. δίκαια κρινόντων τὰ τοῦ Βρασίδου, schol. : eodem prope sensu paulo ante dixerat, Καὶ τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν Φόβον, δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον, Approbabant. [Defendo, ap. Dion. Cass. 39, 60 : Ὑπὲρ αὐτοῦ διεδικαίουν· 40, 62 : Τὰ τοῦ Καίσαρος διαδικαιῶν· 46, 32 : Ἔπραττον ὑπὲρ αὐτοῦ πάντα ... τὰ μὲν ἐπικρυπτόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ διαδικαιοῦντες. Hesych. : Διαδικαιοῦν, φανερῶς ἀποφέρεσθαι (ἀποφαίνεσθαι?) G. D.]

Διαδικασία, ἡ, et Διδίκασμα, τὸ, Actio, Petitio. Lysias [p. 149, 7] : Οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, Adjudicare mihi, quod intendi, Bud.; a quo paulo post διαδικασία exp. etiam Altercatio, Controversiosa duorum disceptatio. Et διαδικασίαν γράφειν, Judicium dictare, Dicam scribere. [Æschin. p. 74, 19 : Διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατηγεῖον. Ἀπογράφασθαι διαδ. Demosth. p. 1147, 19; 1148, 17. Προθεῖναι διαδικασίαν περὶ τῆς γυναικὸς Charito 5, 8.] At vero ἀναιρεῖν, Actionem negare, Agentem summovere, Bud. 168, 250. Vide et διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι ap. Eund. 252 : et in Παλινδικία. [Lex. rhet. p. 236, 16 : Οὐχ ἁπλῶς πᾶσα δίκη διαδικασία καλεῖται, ἀλλ' ἐν αἷς περί τινος ἀμφισβήτησίς ἐστιν, ὅτῳ προσήκει μᾶλλον. (Sic διαδικασία κλήρου ap. Demosth. p. 1082, 16; δ. περὶ τοῦ κλήρου ib. p. 1052, 12.) Σημειωτέον δέ ὅτι δ. λέγεται καὶ ὅταν δημευθείσης οὐσίας δικάζηταί τις πρὸς τὸ δημόσιον, ὡς ὀφειλομένων αὐτῷ χρημάτων ἐν τῇ δημευθείσῃ οὐσίᾳ. Ἀμφισβήτησιν καὶ διαδικασίαν conjungit Plato Leg. 11, p. 937, C. Lex. rhet. p. 200, 20 : Λέγεται δὲ ἀντωμοσία καὶ ἐν ταῖς διαδικασίαις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀμφισβητήσεσιν. Hæc et alia attulit Meier. De bonis damnator. p. 221 et De lite Att. p. 367-370.] Item peculiari significatione Contentio inter duos pro functione munerum, p. 95, 96. [Litem dicit quam οἱ λειτουργοῦντες successoribus λειτουργίαν suscipere cunctantibus intendebant : de quo genere v. Suid. h. v. et grammat. in Bekk. An. p. 186, 12. Exempla v. ap. Meier. p. 370. Minus perspicue Hesych. : Δ., ἡ

ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ἡ ἀμφισβήτησις, κρίσις. || De disceptationibus philosophorum ap. Epicur. Περὶ φύσεως coll. 8, 11, p. 19 Or.: Πολλαὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου διαδικασίαι γίγνονται οὐ μικρόταται, ex conj. Rosinii: nam in papyro nonnisi literæ asiai supersunt. De disceptatione sententiarum ex Dionys. A. R. 11, 21 indicat Schneid.: Οὐαλέριος μὲν ἠξίου διαδικασίαν τοὺς δέκα προθεῖναι ταῖς γνώμαις.] A

Διαδικασμός, ὁ, Lis, Disceptatio, Jurgium, VV. LL. [Aq. Ezech. 47, 19; 48, 28.]

Διαδικέω, Injuria afficio, a cujus passivo est διαδικηθείς, Injuria affectus, Plato. Bud. [Dio Cass. 58, 16: Ὅπως ἡ βουλὴ αὐτὴ ἑαυτῆς, ὡς καὶ διαδικούσης τι, καταψηφίζηται.]

Διαδικέω, Judicio contendo, Discepto, διαδικάζομαι. Plut. [Mor. p. 196, B]: Ἀκουσόμενος τῶν διαδικούντων. [Οἱ διαδικοῦντες, Judices, Dio Cass. 40, 55.]

Διάδικος, ὁ, Litigator: in Pand.: Ὅταν μηδεὶς διάδικος αὐτῷ παρενοχλήσει, et alibi itidem, Bud. [Hesych.: Δ., τὸ εἰς δίκην καλεῖν. Ἀττικοί. Ubi vel ὁ εἰς δίκην καλῶν vel Διαδικεῖν corrigendum esse monuerunt critici. G. D. Adversarius. Achm. Onirocr. p. 38, 31: Καὶ ἐὰν ἔχῃ διάδικον, ἡττηθήσεται παρ' αὐτοῦ. Chrys. t. 6, p. 806, 8; Isidor. Ep. p. 280, A. Hase.] B

Διάδιπλος, ὁ, ἡ, Duplex. Nam ap. Diosc. 3, 105 ἀσπιδίσκια διάδιπλα interpr. Duplicia scuta, Duplices peltæ, Duplices clypeoli.

[Διαδιστάζω, Dubito. Planud. Ovid. Met. 13, 7: Ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῷ Ἕκτορείῳ διεδίσταζεν ὑπεῖξαι πυρί.]

[Διαδιφρεύω, Aurigo. Eurip. Or. 990: Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι διεδίφρευσε.]

[Διαδιώκω, Persequor. Arethas p. 942. M.]

Διαδοιδυκίζειν [cod. διαδονδακίζειν], Hesychio ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως, Indecenter saltare. In Lex. meo vet. διεδοιδύκισε exp. διέγραψε τῇ χειρί, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοίδυκα, διέτριψε· quæ Etym. quoque [p. 273, 43, et Suid. ap. quem male διεδοιδύκησε] refert e Lex. Rhet.: Hes. vero exp. διέστρεφε τὴν χεῖρα στρογγύλην. [Ap. quem cod. διεδοίκισε.]

Διαδοκιμάζω, q. d. Interexploro, Internosco, Dijudico, Bud. in Xenoph. [OEc. 19, 16]: Ὅτι ἐπίστασαι διαδοκιμάζειν τὰ καλά τε καὶ κίβδηλα ἀργύρια. C

Διαδοκιμαστικός, ἡ, ὄν, Cui internoscendi et dijudicandi vis inest, aliis Probandi vi præditus.

Διαδοκίς, ίδος, ἡ, nonnullis ἡ τὰς ἄλλας δοκοὺς ἀναδεχομένη, aliis δοκῶν πλάγιον ὑπόθεμα, Hesych. Videtur igitur esse Tignum transversarium ceteras trabes sustinens.

[Διαδόλλω HSti conjectura. V. Διαδέλλω.]

[Διάδομα, τὸ, i. q. Διάδοσις. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, n. 1625, 45: Τὸ ἐπὶ πόλεως δ. ἰς (sic) τὴν μέλλουσαν ἑορτὴν ἔδωκεν. Ib. l. 61: Κατὰ τρίκλεινον διαδόματα ἔδωκεν ἕνδεκα δηναρίων. Hase.]

Διαδονέω, Concutio, Disturbo, Bud. ex Areop.

[Διαδοξάζω, Opinor, Sentio. Plato Philebi p. 38, B: Οὐκοῦν ἐκ μνήμης τε καὶ αἰσθήσεως δόξα ἡμῖν καὶ τὸ διαδοξάζειν ἐγχειρεῖν γίγνεται ἑκάστοτε. Antisthen. p. 182, 8: Κἄπειτ' ἴσως γνώσεσθε ὅτι οὐ κριταὶ τῶν λεγομένων, ἀλλὰ δοξασταὶ κάθησθε. Ἐγὼ δὲ διαγινώσκειν μὲν ὑμῖν περὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν ἐπιτρέπω, διαδοξάζειν δὲ ἅπασιν ἀπαγορεύω.] D

[Διαδορατίζω activum sine interpretatione positum ap. Suid.] Διαδορατίζομαι, Hasta dimico, ut διαξιφίζομαι, gladio. Polyb. 5, [84, 2]: Ἐκ χειρὸς ταῖς χερσὶ [σαρίσσαις] διαδορατιζόμενοι, καὶ τύπτοντες ἀλλήλους. Longin. [13, 4]: Ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος. [M. Anton. 4, 3: Διαδορατισθέντες ἐκτέτανται.]

[Διαδορατισμός, ὁ, Dimicatio cum hasta. M. Antonin. 7, 3.]

Διαδόσιμος, ὁ, ἡ, Qui per manus traditur, Qui propagatur, ut φήμη, μολυσμὸς apud Synes. [Epist. 58, p. 202. Scriptor anon. ap. Suid. s. v. Κνίσης: Τῆς δὲ κνίσης διαδοσίμου (ἀναδοσίμου Leid.) γενομένης. Eustath. Opusc. p. 328, 50: Καὶ οἶδα μὲν, εἰ καὶ διαδόσιμα τοῖς ἄλλοις ποιήσεις καὶ δημοσιεύσεις τὰ καθ' ἡμᾶς, ὅσον ἡττώμεθά σου. Niceph. Chon. Ann. p. 298, B: Ἦν ἁπανταχῇ διαδόσιμος ὡς κατέστρεψε τὸν βίον.]

Διάδοσις, εως, ἡ, Traditio, quæ fit per manus. || Distributio: sic Dem. [p. 1091] dixit διάδοσιν de Pecuniæ distributione. [Harpocr.: Διαδόσεις τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπιβαλλούσας δόσεις Λυσίας Δ. χώρας, Distributio agri, Polyb. 2, 23, 1; 3, 67, 7. Aristid. vol. 1, p. 295, 11: Καὶ γάρ τις καὶ διάδοσις ἔτυχεν ἔξω πυλῶν οὖσα. Id. vol. 2, p. 100 extr.; 144, 3.] Bud. e Dionys. Areop. p. 193 affert διάδοσις τοῦ θεοῦ pro Impertitio providentiæ. [M. Antonin. 1, 17: Ἐπὶ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς ἐκεῖθεν διαδόσεσι καὶ συλλήψεσι. Epict. Diss. 1, 12, 6: Εἰ μηδεμία διάδοσις εἰς ἀνθρώπους ἐστὶν ἐξ αὐτῶν (τῶν θεῶν)· 14, 9: Ὁ δὲ θεὸς οὐχ οἷός τ' ἐστὶ ... πᾶσι συμπαρεῖναι καὶ ἀπὸ πάντων τινὰ ἴσχειν διάδοσιν. Δ. πυρὸς, Propagatio ignis, ex schol. Hom. Il. II, 123 cit. Schæf. Διαδόσεις μειδιαμάτων Plut. V. Sullæ c. 35.]

Διαδοτέος, Didendus, Divulgandus. [Plato Tim. p. 19, A: Τὰ ... τῶν φαύλων εἰς τὴν ἄλλην λάθρᾳ διαδοτέον πόλιν.]

[Διαδότης, ὁ, Divisor, Gl.]

[Διαδοτικὸς, ἡ, ὄν, i. q. Διαδόσιμος. Dionys. Areop. p. 47: Ἀμυδροτέραν ἔχει τὴν διαδοτικὴν ἐπιφάνειαν (radius solis). Kall.]

[Διαδούμενος, ὁ.] Διαδημούμενος, VV. LL. exp. Diadematus, diciturque fuisse nomen non tam speciosi juvenis, quam facti. Sed perperam; scr. enim διαδούμενος: hoc namque et Diadematum signif., et nomen est filii Maximini Imp., adolescentis venustissimi.

[Διαδοχεύω lectio corrupta. V. Διοχετεύω.]

Διαδοχὴ, ἡ, Successio: ut κλήρων, Successiones in hæreditatibus. [Æsch. Ag. 313: Τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι, ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι. Eur. Suppl. 406: Δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν· Iph. T. 79: Διαδοχαῖς Ἐρινύων ἠλαυνόμεσθα. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 17: Ἡ δὲ τῇ πρόσθεν φυλακῇ ἔρχεται ἐκ πόλεως. Δ. νεὼς, Successio trierarchiæ, Demosth. p. 1206, 10. De successione generis Dionys. Art. Rhet. 4, p. 236, 9 R.: Ἐκ τῆς διαδοχῆς τῶν ἐπιγινομένων. Herodian. 1, 2, 3: Γένους μακραῖς διαδοχαῖς εὐπατρίδας. De successionibus in scholis philosophorum egerat Sotio. Athen. 4, p. 162, E: Σ. ἐν ταῖς Διαδοχαῖς. Diog. L. in procem. init.: Σ. ἐν κγ' τῆς Διαδοχῆς· 2, 12: Σ. ἐν τῇ Διαδοχῇ τῶν φιλοσόφων.] Item ἐκ διαδοχῆς et κατὰ διαδοχὰς dicitur Per successionem, Alii succedente alio, s. Per vices, Vicissim, Per manus. Aristot. De mundo [c. 6 ante med.]: Τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διοδοχὰς πυρσευουσῶν, Speculis per vices tollentibus accensas faces: s., E specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus. Qualis etiam τῶν ἀγγάρων cursus erat. [Ἐκ διαδοχῆς. Polyb. 6, 7, 6: Ἐκ δ. καὶ κατὰ γένος τὰς ἀρχὰς παραλαμβάνοντες. Antiattic. p. 97, 5: Ἐκ δ., τὸ ἐν μέρει, Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ. Cum dat., Demosth. p. 46, 1: Χρόνον τακτὸν στρατευομένους μὴ μακρὸν τοῦτον, ἀλλ' ... ἐκ δ. ἀλλήλοις. Pausan. 10, 22, 4: Βαρβάρων ἐκ δ. ἀλλήλοις ὑβριζόντων. Harpocr. s. v. Πρυτάνεις: Ἐκ δ. ἀλλήλαις αἱ ι' φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι. Ἐκ δ. ἀγωνίζεσθαι milites dicuntur quum intacti et integri fessos excipiunt præliumque continuant. V. exx. ab Wessel. indicata ad Diodor. vol. 1, p. 588, 57.]

[Διαδοχηνός. V. Διαδόχου.]

[Διαδοχικὸς, ἡ, ὄν, Successorius. Olympiodor. in Plat. Alcib. p. 141 Creuz.: Ἴσως δὲ ὁ Πλάτων ὡς εὐπορῶν ἀμισθίαν ἐπετήδευσε, διὸ καὶ μέχρι τοῦ παρόντος σώζονται τὰ διαδοχικά. Suid. s. v. Πλάτων ὁ φιλόσοφος: Ἐκέκτητο κῆπον, ὃς μέρος ἐλάχιστον ἦν τῶν διαδοχικῶν. G. Dindorf.]

Διάδοχος, ὁ, ἡ, Successor. [Herodot. 5, 26: Διάδοχος γενόμενος Μεγαβάζῳ τῆς στρατηγίης. Æsch. Prom. 464: Ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένοιντο.] Isocr. [p. 393, A]: Γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας. Plut. Lycurgo, Διάδοχον τῆς βασιλείας. Sic διάδοχοι dicuntur Qui in imperio et prætura succedunt. Xen. Hell. 1, [1, 31]: Ἐν τούτῳ δὲ ἦκον οἱ διάδοχοι τῶν Συρακουσίων ἐς Μίλητον, καὶ παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα, i. e. οἱ ἀντ' ἐκείνων στρατηγοὶ, ut paulo ante loquitur. [Thuc. 8, 85: Διάδοχος τῆς Ἀστυόχου ναυαρχίας. De successore generis Eur. Alc. 655: Παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων. Dionys. A. R. 6, 69: Οἰκίας ἐν ταῖς πάνυ λαμπροτάταις διάδοχος.] Sic affertur διάδοχοι ἑφοίτων pro Per vices succedebant. Et Thuc., διάδοχοι νῆες, Naves succedentes. At ἔργα διάδοχα, Opera, quæ per successionem et per vices

fiunt. [Eurip. Andr. 743 : Ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀν- A
τιλήψεται· 1201 : Διάδοχα δ' ὦ τάλας ἐγὼ ... δακρύω· Hec. 588 : Λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς· Suppl. 72 : Ἀγὼν δ' ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων γόοις διάδοχος, ex emend. Valckenarii : nam libri γόων γόων. || Διάδοχος cognomen Procli, Syriani scholæ successoris. || N. pr. Phot. Bibl. p. 163, 9 : Διάδοχον, Φωτικῆς τῆς ἐν τῇ παλαιᾷ Ἠπείρῳ ἐπίσκοπον, et p. 287, 2. || Nomen gemmæ. Plin. H. N. 37, 57 : « Diadochos beryllo similis est. » In *Diacodos* corruptum ex Alberti M. l. 2 De miner. p. 230 indicat Harduin. Producta propter metrum syllaba prima ap. Marbodeum c. 24 : « Diadochos perquam responsa petentibus aptus. » G. D. In papyris Ægyptiacis Διάδοχοι s. Οἱ περὶ αὐλὴν δ. sunt *Officiers de la cour de seconde classe*, Reuvens *Lettr. à M. Letronne* 3, p. 97 ; Aulici secundi ordinis, Peyron Pap. gr. 1, p. 56 et 74, qui idem notat, δ. alibi significare Primum administrum regis, ab eoque proximum dignitate, Vicarium, LXX 1 Paral. 18, 17 ; 2 Par. 18, 7 ; 26, 11. Philo vol. 2, p. 58, 27 : Εἶτ' αὐτὸν (Josephum) τῆς βασιλείας καθίστησι διά- B
δοχον· et p. 64, 47 : Τοσαύτης ἡγεμονίας διάδοχος, ἀρχὴν τὴν μετὰ βασιλέα πρώτην ἀναψάμενος· cf. ib. vol. 1, p. 308, 30. Hase.]

[Διαδόχου (Διαδοχούπολις Pinedo), πόλις Περσικὴ, οὐ πόρρω Κτησιφῶντος. Τὸ ἐθνικὸν (add. τῷ τύπῳ cum Holst.) τῆς χώρας Διαδοχηνὸς, Steph. Byz.]

[Διαδραμᾰτίζω, Ago fabulam. M. Antonin. 3, 8 : Ὡς ἄν τις εἴποι τὸν τραγῳδὸν πρὸ τοῦ τελέσαι καὶ διαδραματίσαι ἀπαλλάττεσθαι. Angl. Diog. Laert. 3, 56 : Ἐν τῇ τραγῳδίᾳ πρότερον μὲν μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν. Hase.]

[Διαδραμέω. V. Διαδρομέω.]

[Διαδρᾱσιπολίτης, ὁ.] Διαδρασιπολῖται, quo utitur Aristoph. Ran. [1014] a se ficto fortassis, signif. Eos qui rempublicam subterfugiunt, s. reipublicæ munia. Schol. exp. δειλοὺς et ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν. [Phrynich. in Bekk. An. p. 34, 20, Ionica forma : Διαδρησιπολίτης, ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι τῇ πατρίδι.] C

[Διάδρᾱσις, εως, ἡ, Aufugium. Joseph. A. J. 18, 5 extr. : Αὐτῶν διάδρασιν ποιησάμενος. Hesych. s. v. Δράσκασις.]

[Διαδράττομαι, Prehendo, Vellico. Polyb. 1, 58, 8 : Ἕως ἂν ... ῥᾳδίως ἀλλήλων διαδράξωνται. Angl. Philo vol. 2, p. 328, 30 : Εἴ τις γυνὴ τοσοῦτον καταθρασύναιτο, ὡς διαδράξασθαι τῶν τοῦ διαφερομένου γεννητικῶν. Respicit Deuteron. 25, 11. Hase.]

[Διαδράω. V. Διαδιδράσκω.]

[Διαδρησιπολίτης. V. Διαδρασιπ.]

[Διαδρηστεύω Schneideri conj. V. Διαπρηστεύω.]

Διαδρομέω, e Luciano affertur pro Discurro. Est autem id Ionicum, et apud eum legitur [De astrol. c. 12] : Οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἠέλιός τε καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις διαδρομέουσιν. [Nunc ex cod. correctum ἀντιδρομέουσιν. || Formam vitiosam διαδραμεῖ ex Hesychio s. v. Διαγγέλλει indicant Angli ; ex Tzetz. Chil. 6, 705 (?) Elberling.]

Διαδρομὴ, ἡ, Discursus, Discursio, Cursitatio quæ fit ultro citroque. [Hippocr. p. 1240, C : Ἐκ κυνηγεσίης D
καὶ διαδρομῆς. Longus 1, 1 : Φυλάττει τὰς διαδρομὰς (τῆς αἰγὸς) ὁ Λάμων. Hemst. Æsch. S. c. Th. 351 : Ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες. Polyb. 15, 30, 2 : Πᾶσα πλήρης ἦν ἡ πόλις θορύβου καὶ φώτων καὶ διαδρομῆς. Διαδρομαὶ ἀστέρων ap. Aristot. Meteor. 1, 3 et 7. Conf. Διατίθεω et Διάττω.] Διαδρομῆς δεῖ πολλῆς, Multa indiget discursione, Necesse est diu sursum ac deorsum cursitare. Διαδρομῶν vocabulum accipitur etiam ἐπὶ τῶν ἐπὶ παρατάξει κινημάτων, teste Suida, afferente ex Anonymo, Εἶτα διηρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι στάντες, μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο· κἄτα ἐνόπλιοί τινες διαδρομαὶ ἐγίνοντο, καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι. Ubi Bud. διαδρομὰς pro Excursionibus accipit ad lacessendam pugnam : subjungens et h. l. e Plut. Lucullo [c. 39] : Λόφους ἀνακρεμαννύντος αὐτοῦ μεγάλοις ὀρύγμασι, καὶ τροχοὺς θαλάσσης, καὶ διαδρομὰς ἰχθυοτρόφους τοῖς οἰκητηρίοις περιελίσσοντος, καὶ διαίτας ἐναλίους κτίζοντος· ubi exp. Implicante convolventeque excursus et commeatus aquæ.

[Διαδρόμης, ὁ, Diadromes, n. pr. Herodot. 7, 222 : Δημόφιλος Διαδρόμεω. G. Dind.]

Διάδρομος, ὁ, idem propemodum q. διαδρομὴ, significans quandam δίοδον. Lucian. [Hipp. c. 6] : Ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. [|| Eustath. p. 1900, 57 : Ὀχῆας δὲ ... οὐ τοὺς ἔνδον μοχλοὺς ... ἀλλὰ τὰς λεγομένας βαλάνους τὰς ἐν τῷ γελωνίῳ καταντικρὺ τῆς κλειδὸς, αἳ περιάγονται, φασὶ, καὶ ἀνοίγονται. Δοκοῦσι δὲ εἶναι αὗται ἃς νῦν διαδρόμους φαμέν. Ducang.]

[Διάδρομος, ὁ, ἡ, Discurrens. Æsch. S. c. Th. 191 : Διαδρόμους φυγάς. Eur. Bacch. 592 : Ἴδετε λάϊνα κίοσιν ἔμβολα διάδρομα τάδε, Trabes dissilientes. Idem El. 1156 : Διαδρόμου λέχους, Conjugii desultorii, ut interpretatur Reisk.]

[Διαδρυφής. V. Διατρυφής.]

Διαδύνω, vel Διαδύω, Subeo per medium. [Hippocr. p. 300, 2 : Ὅταν αἱ φῦσαι ψυχραὶ οὖσαι καὶ πολλαὶ διαδύνωσι. Hesych. : Διαδύνειν, διαφυγεῖν.] A Bud. ap. Plut. [V. Cæs. c. 26] exp. Per mediam turbam elabi et evadere : ap. Aristot. autem διαδύνειν de atomis, Permeare, Perlabi. [Aristoph. Vesp. 212 : Κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι. Polyb. 4, 57, 8 : Διαδὺς διά τινος ὑδρορροίας.] At διαδύομαι non solum hoc signif. ut, Διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, Xen. [Mem. 2, 6, 22], et, Διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος, Theophr., sed etiam Elabor, Effugio, ut Plato [Sophist. p. 231, C], Ἀπορῶν ὅπη ποτὲ διαδύσεται. [Aristoph. Vesp. 281 : Ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ' ἐξαπατῶν. Plato Lys. p. 216, C : Διολισθάνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς. Demosth. p. 1045, 25 : Ἀποκρύπτεσθαι γὰρ καὶ διαδύεσθαι καὶ πάντα ποιεῖν ἐξ ὧν μὴ λειτουργήσεις τουτοισὶ μεμάθηκας·] quod et διαδὺς signif. Demostheni ; item Subterfugio, Detrecto : de qua signif. Bud. 157. Διατὺς τὴν δίκην, VV. LL. afferunt pro Pœnas evadens ; sed perperam, forsitan pro διαδύς. [Vitium typotheticum e loco Demosth. p. 271, 18. ῡ]

Διάδῡσις, εως, ἡ, Permeatio [Theophr. De odor. 50, p. 750 : Τῇ διαδύσει πρὸς τοὺς ἐντὸς πόρους], Detrectatio, Fugitatio frustratoria certamen detrectantis, Plut. Demetrio [?], Πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδικίας εὑρίσκοντας. Gallica vox *Eschappatoire* huic apte respondet. [Demosth. p. 744, 5 : Πρὸς τὰς διαδύσεις τῶν ἀδικημάτων νομοθετεῖσθαι. Galen. vol. 8, p. 164 : Διαδύσεις τε καὶ μηχανὰς ἐξευρίσκοντος ἐλέγχου φόβῳ. Heliodor. 6, 9, p. 241 : Σοφιστεῦσαι ... διαδύσεις τε καὶ ὑπερθέσεις. Διαδύσεις τῶν κρίσεων Liban. vol. 4, p. 577, 8, ubi var. lect. διαλύσεις. In διάδοσιν corruptum in schol. Hom. : vid. Heyn. vol. 8, p. 270.]

[Διαδῡτικὸς, ἡ, ὀν, Penetrabilis. Theophr. C. P. 5, 14, 1 : Ὁ γὰρ αἴθριος (ἀὴρ) λεπτότερος· ἅμα δὲ καὶ διαδυτικώτερος μᾶλλον ὁ λεπτός· De igne 33, p. 716 bis.]

Διᾰδω, pro ἀπᾰδω, Dissono, ut Heracl. ap. Aristot. [De mundo 5, p. 396, 22] : Συνάψειας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον. [|| Certatim cano, s. In certamine cano. Arist. Art. poet. c. 26 : Πρῶτον μὲν οὐ τῆς ποιητικῆς ἡ κατηγορία, ἀλλὰ τῆς ὑποκριτικῆς, ἐπεὶ ἔστι περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ῥαψῳδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίστρατος, διᾴδοντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος Ὀπούντιος. Forma med. ap. Phrynich. in Bekk. An. p. 37, 3 : Διᾴσασθαι τὸ διαμιλλήσασθαι ἐν ᾠδῇ τινι. || Forma poetica Διαείδω ap. Theocr. 5, 22 : Ἀλλά γέ τοι διαείσομαι. Schol. : Ἀλλά σοι ἄδων ἐρίσω, διακριθῶ ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧττάν ὁμολογήσῃς.]

[Διαδωρέομαι, Dono, Dona distribuo. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 6 : Εἴ τι που καλὸν ἴδοι εἰς τὴν στρατιὰν, τοῦτο κτώμενος διεδωρεῖτο τοῖς ἀεὶ ἀξιωτάτοις. Posidon. ap. Athen. 4, p. 154, C : Τὴν δόσιν ... τοῖς φίλοις διαδωρησάμενοι. Joseph. B. J. 6, 9, 2 : Πλείστους δὲ (νέους) εἰς τὰς ἐπαρχίας διεδωρήσατο.]

[Διαθλεύω. V. Διαθλέω.]

[Διαείδω. V. Διᾴδω.]

Διαείδω, Perspicio, Dignosco. Hom. Il. [Θ, 535 : Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται·] N, [277] : Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, Perspicitur et cognoscitur. [Apoll. Rh. 2, 579 : Ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο Πόντος. Aretæus p. 27, A : Ἔνθα δὴ ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρὸς ἰητροῦ.]

[Διαειμένος. V. Διίημι.]

[Διάειμι. V. Δίειμι.]

[Διαειπέμεν. V. Διειπεῖν.]

Διαέριος, ὁ, ἡ, pro ἀέριος, a Luciano nove et jocose dictum ad imitationem Homerici [immo epici] vocabuli διηέριος, in Icaromen. [c. 1] : Μὴ θαυμάσῃς εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν. [Nihil jocosi in hoc voc., quo etiam serio scribentes utuntur. Euseb. H. E. 8, 9 init. ab Routhio cit. : Γύναιά τε τοῖν ποδοῖν ἐξ ἑνὸς ἀποδεσμούμενα, μετέωρά τε καὶ διαέρια κάτω κεφαλὴν μαγγάνοις τισὶν εἰς ὕψος ἀνελκόμενα. Lucian. De salt. c. 42 : Τὴν διαέριον φυγήν. Achill. Tat. 2, 22 : Τοξεύει γάρ μου διαέριον τὸ πτερόν. Anna Comn. 4, p. 119, B : Πάλλεταί τε εὐθὺς καὶ διαέριος γίνεται. G. D. « Auctor est Nicetas Choniates, Andronicum in obsidenda urbe Prusa literas sagittis affixas missitasse, quibus ad deditionem vel proditionem cives hortabatur : eas Nic. eleganter vocat διαέρια γράμματα. » Casaub. ad Æneam Poliorc. p. 245 Or.] Διηέριος, pro simplici ἠέριος, Aerius : unde Apoll. Rh. 2, [227] : Διηέριαι ποτέονται, pro ἠέριαι, vel quasi δι' ἠέρος. [4, 953 : Νῆα ... πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν.] Sic Oppian. De ven. 3, [76] : Ὁππότ' ἴδοιο διηερίην φορέεσθαι, Per aerem ferri. [4, 409 : Ταινίαι τ' ἐφύπερθε διηέριαι κραδάουσι· 1, 506 : Ἴχνεος ... διηερίοιο. Tryphiod. 644 : Διηερίων ἀπὸ πύργων. Quint. Sm. 11, 456 : Διηερίη φέρεν οἶμος.]

Διαευτυχῶν, Perfruens felicitate, Usque feliciter agens. [Hoc διευτυχῶν scribendum, ut ap. Hesych. s. v. Διαθρυλλῶ, διαομιλῶ in διομιλῶ mutandum. G. D.]

Διαζάω, Ad extremum vivo, ut διαβιόω. Xen. [Mem. 3, 12, 2] : Τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Ut tamen hic dicit de vita misera, sic alibi ab Eod. [H. Gr. 7, 1, 8 : Καλῶς διαζῆν] et pro Vitam traducere hilariter et copiose accipi tradit Bud. A Plut. autem pro simpl. poni videtur, [V. Cæs. c. 23] : Καὶ γὰρ τὸ βρέφος εὐθὺς, οὐ πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν μητέρα διαζῆσαν, ἐτελεύτησε· affertur autem ex Eod. ἐπέζησε in re simili. [Athen. 2, p. 46, F : Διαζῆσαι ἡμέρας ἱκανάς.] Sed interdum etiam accusativo βίον jungitur, et dicitur διαζῆν τὸν βίον pro Transigere vitam : διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, Eur. [Iph. A. 923.] Nonnunquam et dativo jungitur, pro Vitam tolerare. Plato, Νομῇ γὰρ διέζων τὸ πλεῖστον. [Rep. 8, p. 561, C : Διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν.] Latini autem Vitam tolerare cum ablat. dicunt. Sed et διαζῶ sine casu, Aristophani pro Vitam tolerare, Pl. [906] : Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; [Schol. Pind. Ol. 2, 16 : Μόγις καὶ ταπεινῶς διέζων ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως μισθαρνοῦντες. Sext. Emp. p. 177, 17 : Τὸ ἐξ ἑταίρας ἐργασίας διαζῆν. Hemst. De sarmento Geopon. 4, 13, 2 : Διαζῇ τὸ κλῆμα.] Et Διαζώω, pro διαζῶ, ex Herodoto [3, 25 : Ποιηφαγέοντες διέζωον] : ap. quem et Victito redditur. Ex Apoll. Rh. [1, 1074] διεζώεσκον simpliciter pro Vivebant.

Διάζευγμα, τὸ, Septum transversum, quo duæ res disjunguntur a se invicem. Peculiariter vero dici a quibusdam docet Eust. [p. 864, 3] : Τὸν ἐπίπλουν διαιροῦντα τὸν θώρακα τοῦ πνεύμονος, et quosdam ea signif. intellexisse πραπίδας ap. Hom., alios autem διάφραγμα.

[Διαζευγμὸς, ὁ, Disjunctio. Polyb. 10, 7, 1 : Τὸν διαζευγμὸν τῶν ἰδίων στρατοπέδων.]

Διαζευγνύω vel Διαζεύγνυμι, Disjungo. Philo V. M. 1 : Καί τοι πολὺν χρόνον διαζευχθεῖσα, Quanquam tamdiu disjuncta; De mundo : Ἡ δ' ἠνωμένη γῆ τῷ μεθορίῳ πορθμῷ διεζεύχθη, Terra ante unita confini freto diducta est. Æschin. [p. 52, 13] : Ἀδελφοὶ δὲ, οἳ διαζυγέντες ἐμοῦ, ζῆν οὐκ ἂν προέλοιντο, A me disjuncti. [Nilus Epist. p. 198 : Θάτερον θατέρου οὐ χρὴ διαζευγνύειν. De divortio Plato Leg. 6, p. 784, B, διαζεύγνυσθαι.] Et διεζευγμένον ἀξίωμα ap. Gell. 16, 8, Disjunctum proloquium : quod quale sit, ibi explicatur [apposito hoc ex., « Aut malum est voluptas, aut bonum : aut neque bonum, neque malum est »] : cui opp. συνημμένον et συμπεπλεγμένον. Plut. [Mor. p. 969, A] : Χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις· et [ibid.] : Οἱ δὲ διαλεκτικοί φασι, τὸν κύνα τῷ διὰ πλειόνων διεζευγμένῳ χρώμενον ἐν ταῖς πολυσχιδέσιν ἁπλοῖς, συλλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν. [Conf. Epict. Diss. 2, 9, 8, Ench. 36, p. 190. Diog. L. 7, 69, 72. || Apud musicos τετράχορδα διεζευγμένα : v. Διάζευξις.]

Διαζευκτικὸς, ἡ, ὸν, Disjunctivus : σύνδεσμος, ap. gramm., Conjunctio disjunctiva. [Apoll. De synt. p. 264 Sylb. : Ἀπὸ τοῦ διαζευγνύειν διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι. Diogen. L. 7, 72 : Ὑπὸ τοῦ Ἤτοι διαζευκτικοῦ συνδέσμου διέζευκται. Schol. Thuc. 1, 122.]

[Διαζευκτικῶς, Disjunctive. Apoll. De synt. p. 9, 27. Bekk. : Ὅτε συμπλεκτικῶς μὲν ἀκούεται ... ὅτε δὲ διαζευκτικῶς. Hase.]

[Διάζευκτος lectio vitiosa. V. Ἀδιάζευκτος.]

Διάζευξις, εως, ἡ, Disjunctio. [Hesych. : Δ., διαχώρισις. Plato Leg. 11, p. 930, B : Τὴν διάζευξίν τε καὶ σύζευξιν ποιεῖσθαι.] Apud Greg. sæpe ponitur pro Morte, i. e. Disjunctione corporis et animi. [Plato Phæd. p. 88, B : Ἀνάγκην εἶναι ἀεὶ τὸν μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι δεδιέναι ὑπὲρ τῆς αὑτοῦ ψυχῆς μὴ ἐν τῇ νῦν τοῦ σώματος διαζεύξει παντάπασιν ἀπόληται. G. D. Theophyl. Ep. 25 : Οὐκ ἐπὶ πολὺ τούτων ἡμῶν ὁ διαχωρισμός· καρτέρησον τὴν διάζευξιν. Abresch. Δ. γάμου, Divortium, Repudium, Discidium, Gl. || Apud dialecticos ἀξιωμάτων διαζεύξεις, Proloquiorum disjunctiones, de quibus v. s. Διαζευγνύω. || A musicis τετράχορδα διεζευγμένα dicuntur bina tetrachorda, quibus tonus interpositus est : v. Plut. Mor. p. 1029, A, 1138, E. Unde διάζευξις, cui contraria συναφή. De quibus Euclid. Introd. Harm. p. 540 : Ἔστι δὲ συναφὴ μὲν δύο τετραχόρδων ἑξῆς μελῳδουμένων ὁμοίων κατὰ σχῆμα φθόγγος κοινός· διάζευξις δέ ἐστι δύο τετραχόρδων ἑξῆς μελῳδουμένων ὁμοίων κατὰ σχῆμα τόνος ἀνὰ μέσον. Conf. Plutarch. Mor. p. 491, A, 1136, D. G. Dindorf.]

[Διαζέω, Peruro. Hesych. : Διασμύχων, διαζέων (cod. διαζαίων). Suid. : Διαζέων, διαξύων, διακαίων. G. Dind.]

[Διαζηλεύομαι, Æmulor. Hippocr. p. 28, 25 : Ἰδιωτέων φιλαλυστέων λόγους ἐκ μεταφορῆς διαζηλευόμενον. Schneid. Lectio corrupta. Διαζηλευμένων Foesius cum Zwingero.]

Διαζηλοτυπέομαι, Æmulor, Invideo, φθονερῶς διάκειμαι. Athen. [13, p. 588, E] : Διαζηλοτυπουμένη δέ ποτε ἡ Λαὶς Φρύνη, πολὺν ἐραστῶν ἔσχηκεν ὅμιλον.

[Διαζήμιον, τὸ, Pœna. Theophyl. Simoc. Hist. 3, p. 64, A : Προσαπειλούντων καὶ θάνατον τῆς παρακοῆς εἶναι τὸ διαζήμιον. Boiss.]

[Διάζησις, εως, ἡ, Vitæ transactio. Porphyr. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 378 : Διοικεῖται γὰρ τὸ ζῷον ἕκαστον κατὰ τὴν τῆδε προσήκουσαν αὐτῷ διάζησιν. Kall.]

[Διαζητέω, Perquiro, Meditor. Aristoph. Thesm. 439 : Ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους. Plato Polit. p. 258, B : Ἀλλὰ δὴ μετὰ τὸν σοφιστὴν ἀναγκαῖον ... τὸν πολιτικὸν ἄνδρα διαζητεῖν νῷν.]

Διάζομαι τὸν στήμονα, ap. Suid. legitur, in Ms. etiam Cod., sed sine exp. Pollux suo tempore διάζεσθαι dictum fuisse tradit, quod Attici dixerint στῆσαι τὸν στήμονα καὶ προφορεῖσθαι· afferens ejus e Comico etiam ex. hoc, Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱστὸς, ὁ δὲ διάζεται. Ita enim leg. videtur, reponendo ἱστὸς pro ἱστοὺς, quod metro repugnat : nisi ἱστὸν forsan cum Erasmo leg., qui et διέζετο pro διάζεται legi posse existimat : et si διάζεσθαι sit Stamini addere quod deest, hunc esse verborum illorum sensum, Alter orsus est telam, alter perfecit. At si ἱστὸς legamus, et διάζεται pass. accipiamus, fortassis erit, Una absoluta tela altera inchoatur. [Pollucis verba hæc sunt 7, 32 et 33 : Στήμονα δὲ ἐξεσμένον τὸν ἰσχνὸν καὶ λεῖον Ἀριστοφάνης λέγει, στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, καὶ προφορεῖσθαι· οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν διάζεσθαι· καὶ τὸ διάζεσθαι δέ ἐστιν ἐν αὐτῇ τῇ (τῇ αὐτῇ Jungerm.) λέξει παραλαμβανόμενον, Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱστοὺς, ὁ δὲ διάζεται. Καί που παρὰ Νικοφῶντι ἐν Πανδώρᾳ. Senarium illum ipsum esse Nicophontis suspicatur Valcken. ad Theocr. Adon. p. 206 et rectius quam HSt. corrigit, Ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἱστὸν, ὁ δ' ἐδιάζετο. G. D.] Hesych. sane imperf. διέζετο pass. exp. [διεσχίζετο. Διάζετο corrigitur suadente literarum ordine.] Vide Δίασμα. [A verbo προφορεῖσθαι distinguit schol. Aristoph. Av. 4, et ex eo Suidas : Προφορεῖσθαι λέγεται, τὸ παραφέρειν τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις. Hesych. autem v. διάζεσθαι ad explicanda verba Attica utitur, ut Ἄττεσθαι, διάζεσθαι στήμονα (gramm. in Bekk. An. p. 461, 26 et Suid. s. v. Ἄσμα : Ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. G. D.)· it. Διήντετο (nisi leg. Διήττετο), διάζετο ἱστόν. Sic fere legitur in cod. Alex. Jud. 16, 14 : Ἐδιάσατο τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους, et v. 13 in cod. Oxon. διάσῃ pro ὑφάνῃς. Sed Ps. 2, 6 Aquila et alius int. scripsisse fertur ἐδιασάμην βασιλέα μου, quum Symmach. habeat ἔχρισα. Sturz. Orac. Sibyll. 1, p. 30 : Πυκναῖς

δ' ἀράχναις δεδίασται. Wakef.] At activ. διάζει Varin. affert pro φλυαρεῖ, ἀλογεῖ, Nugatur, Ineptit.

[Διαζυγὴ, ἡ, i. q. sequens. Herm. Trism. p. 16, 40 : Διαζυγαὶ ἐν αὐταῖς εἰσὶν ... ἡνωμέναι δ' ἐν τῇ πράξει. Hase.]

Διαζυγία, ἡ, Disjunctio, Separatio, Epigr. [Rufini in Anth. Pal. 5, 9 : Τὴν μουνολεχῆ σεῖο διαζυγίην. Hesych. : Διωρίαν (Διορίαν), διαζυγίαν, διαχωρισμόν. G. D.]

Διαζύγιον, τὸ, Divortium, Disjunctio jugi matrimonialis s. conjugii, ὁ ἀπὸ τοῦ ἑνωτικοῦ κατὰ γάμον ζυγοῦ δυασμὸς, Eust. [p. 893, 55. Ἔξεστιν γυναικὸς ap. Herodot. 5, 40 διαζύγιον interpretatur id. p. 1667, 33.]

[Διάζω. V. Διάζομαι.]

Διαζωγραφέω, Depingo. [Plato Tim. p. 55, C.] Philo V. M. 3, [vol. 2, p. 146, 43] : Ὁ μὲν οὖν τύπος τοῦ παραδείγματος ἐνεσφραγίζετο τῇ διανοίᾳ τοῦ προφήτου, διαζωγραφούμενος καὶ προδιαπλαττόμενος ἀφανῶς ἄνευ ὕλης ἀοράτοις εἴδεσι, Quæ expingebantur. [Ælian. V. H. 12, 41 : Πρωτογένης ὁ ζωγράφος τὸν Ἰάλυσον ... ἑπτὰ ἔτεσι διαζωγραφῶν ἐξετέλεσεν. Sic recte libri. Vulgo διατελῶν γράφων ἐξετέλεσεν. Clem. Al. Strom. 7, p. 841 : Μορφὰς ... διαζωγραφοῦσιν. Coraes. Plut. Mor. p. 1003, C; Jo. Laur. De mag. reip. Rom. p. 98. Joseph. Genes. p. 50, B : Ἀμφοτέρων τὴν λύσιν διεζωγράφει. Vita S. Theophanis fol. 1 verso : Τῶν ἀρετῶν ὡς ἀρχετύπῳ πίνακι τὴν κτῆσιν διαζωγραφοῦντα τῷ βίῳ. Eust. p. 717, 46 : Ἤθη διαζωγραφεῖ. G. Dind.]

[Διαζωγράφησις, εως, ἡ, Pictura. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 785, 27 : Ἐν σανίσιν ἔγραφον διαζωγράφησίν (legitur διὰ ζ.) τινα καὶ διατύπωσιν τῶν πραγμάτων. Angl. Eustath. Opusc. p. 307, 1 : Ὡς δ' γε τὴν ἀκριβῆ διαζωγράφησιν μεμισηκὼς, οὐδὲν ἧττον, φασὶ, καὶ τὴν ἀλήθειαν συνεμίσησεν. Ex Joanne Phoca in Allatii Συμμίκτ. c. 4, p. 7 indicat Osann.]

Διάζωμα, sive Διάζωσμα, τὸ, Cingulum, Cinctus, Cam. Cinctus intermedius, Bud. e Plut. Phocione p. 244 [c. 13] : Ἧ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης· [Mor. p. 132, A] : Οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεωφαγίᾳ πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως, ὥσπερ λύκους, ἢ λέοντας, ἀλλ' οἷον ὑπέρεισμα καὶ διάζωσμα τῆς τροφῆς ἐμβαλλομένους, ἑτέροις σιτίοις χρῆσθαι καὶ ὄψοις, Septum transversum, intervallum, et quasi cinctum intermedium. [De lineis lapidis Dioscor. 5, 144 : Αἱματίτης λίθος ... ἀνεπίμικτος ῥυπαροῦ τινὸς ἢ διαζωμάτων.] Aristot. H. A. 1 fin. : Τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, Pectoris septo transverso, Gaza. Idem Aristot. διάζωμα ac ὀσφὺν conjunxit, quum quidem διάζωμα, quod et ὑπόζωμα nominat, dicat esse eas, quæ appellentur φρένες. Hæc sunt præcordia in 4 Περὶ μορίων. Hæc Cam., qui alio loco Aristot. verba citat, Τῶν δὲ ὄπισθεν διάζωμα μὲν ἡ ὀσφύς. Διάζωμα, inquit Gorr., Septum transversum : Gazæ ap. Aristot. Cinctus et Præcordia. Proprio et usitato nomine διάφραγμα appellatur. [De part. anim. 3, 10 : Τοῦτο δὲ τὸ διάζωμα καλοῦσί τινες φρένας, ὃ διορίζει τόν τε πλεύμονα καὶ τὴν καρδίαν.] || Vitruv. 5, [6, 7, p. 129] διαζώματα [ab aliis ζώνας dictas, quod v.] et alibi Præcinctiones in extructionibus theatricis vocat quasi Transversa cingula et interjectas gradibus areolas, tametsi alii διαζώματος nomine intelligant Coronices, quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis quam alicujus necessitatis gratia adduntur, VV. LL. Plut. Pericle [c. 13] : Τὸ δ. καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. [Callixen. ap. Athen. 5, p. 205, C : Τὸ δὲ ἐπιστύλιον ἐκ χρυσοῦ ὅλον· ἐφ' οὗ διάζωσμα ἐφήρμοστο, περιφανῆ ζῴδια ἔχον ἐλεφάντινα. Theophr. De lapid. 7, p. 688 : Διὸ καὶ ἐν τοῖς σπουδαζομένοις οἰκήμασιν ὥσπερ διάζωμα τιθέασιν αὐτὸν (τὸν πόρον) οἱ Αἰγύπτιοι.] || Subligaculum, Bud. Bracha, Vallæ ap. Thuc. [1, 6 : Διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα.] || Temo, Camer.

[Διαζωμάτιον, τὸ, Cincticulus, Gl.]

[Διαζωμεύω, Condio. Hippocr. p. 536, 10 : Διαζωμεῦσθαι δὲ χρὴ καλῶς (τὰ κρέα), καὶ τὸν ζωμὸν ῥοφανέτω· ubi codd. ἐκδιαζωμ. vel ἐκζωμ. habent. Schneid. Scrib. videtur ἐζωμεῦσθαι. Conf. Ζωμεύω. G. Dind.]

Διαζωννύω, vel Διαζώννυμι, Cingo, Præcingo, Accingo, Lucian. [De hist. conscr. c. 3] : Διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον· [Somn. c. 6] : Διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα· [De gymnas. c. 6] : Διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, Accincti sumus acinace. [Figurate de flamma urbem amplectente Plut. V. Bruti c. 31 : Ὡς δ' ἡ φλὸξ ῥυεῖσα καὶ διαζώσασα πανταχόθεν τὴν πόλιν διέλαμψε πολλή. De loco montibus intercepto Polyb. 5, 69, 1 : Συμβαίνει καὶ τοῦτον αὐτὸν (τὸν τόπον) ῥάχει δυσβάτῳ καὶ τραχεῖ διεζῶσθαι. Plut. V. Pericl. 19 : Τὸν αὐχένα (Chersonesi) διαζώσας ἐρύμασι καὶ προβλήμασιν ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν.]

[Διάζωσις, εως, ἡ, Discinctus, Discinctio, Gl.]

[Διάζωσμα. V. Διάζωμα.]

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, a quibusdam peculiari nomine vocatur Duodecima dorsi vertebra, Gorr. post Polluc. [2, 179.]

[Διαζώστρα, ἡ, Subligaculum, Gl. Persæus ap. Athen. 13, p. 607, C : Αἱ Θετταλαὶ αὗται ὀρχηστρίδες ... ἐν ταῖς διαζώστραις γυμναὶ ὠρχοῦντο. Schneid. Reprehendit Gregor. Cor. in Walzii Rhet. vol. 7, 2, p. 1136, 21 : Διάζωμα δέ ἐστιν ὃ περὶ τὰ αἰδοῖα ἐφόρουν οἱ ἀγωνιζόμενοι· τοῦτο ἐάν τις εἴπῃ διαζώστραν, παραφθορὰν ἐποίησε. G. Dindorf.]

[Διαζώω. V. Διαζάω.]

Διάημι, comp., Perflo. Hesiod. Op. [511] cum gen. : Ἀλλά νυ καὶ τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Ibid. [517] cum gen. itidem, sed cum præp. διά : Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι. Ibid. [514] cum accus. : Ἠΰτε οὐ διάησι.

[Διαθαλαμεύω, Thalamo disjungo s. circumcludo. Vita Eulamp. Ms. cod. Reg. 1494, fol. 30 verso : Αὐτίκα δίκην ἀψίδος κυρτωθεῖσα (ἡ φλὸξ) ... καθάπερ φαιδροτάτη παστάδι τοὺς ἀθλητὰς διεθαλάμευεν. Ubi tamen codd. aliquot Ἐθαλ. Hase.]

Διαθαλασσεύω s. potius ab ejus pass. voce Διαθαλασσεύομαι fit partic. διατεθαλασσευμένος pro Intervallo maris disjunctus : Alciphro [2, 3] : Μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον διατεθαλασσευμένης, Cum Glycera tanto mari, i. e. tanto maris intervallo, a me disjuncta; nam illa Athenis erat, ipse autem in Ægypto.

[Διαθαλάσσιος, ὁ, ἡ, Maritimus. Epiphan. vol. 1, p. 116, B : Εἰς διαθαλάττια καὶ θηριώδη βράχη παρεμπεσόντες.]

Διαθάλπω, Foveo, Calefacio, in signif. τοῦ θάλπω. [Plut. Mor. p. 799, B : Οἶνος ... διαθάλπων.] Item Expassis alis apricor, ut aves, Bud. e Basil. [vol. 1, p. 75, C.]

[Διαθάπτω, Sepelio. Lectio vitiosa ap. Liban. vol. 4, p. 994, 9 : Ἥδιστον ἐν τῇ πατρίδι διαταφῆναι. Recte Reisk. ταφῆναι.]

[Διαθαρρέω, Perfido, Gl. Ælian. N. A. 4, 14 : Γαλῆ ... πήγανον διατραγοῦσα πρότερον, εἶτα μέντοι διαθαρροῦσα ἐπὶ τὴν μάχην ... παραγίνεται. Cod. Paris. θαρροῦσα.]

[Διαθαρρύνω, Animum addo. Constant. Porphyr. De imag. Chr. Edess. p. 88 Combef. : Διὰ γραμμάτων διεθάρρυνε. Boiss.]

[Διαθάω, Perspicio. Incerta Kœnii conjectura, de qua v. s. Διατίθημι.]

Διαθεάομαι, Dispicio, Considero. VV. LL. [Plato Crat. p. 424, D : Ταῦτα πάντα καλῶς διαθεασαμένους· Rep. 10, p. 611, C : Τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον, ubi libri plerique διαθετέον vel θεατέον. Xenoph. Anab. 3, 1, 19 : Διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην ... χώραν ... ἔχοιεν. Galen. vol. 10, p. 161. Philostr. p. 83 : Τοὺς νοῦς τῶν ἀνθρώπων διαθεῶνται· 778 : Διαθεῶ τὴν λύραν.]

Διαθειόω, pro eodem [Θειόω], cujus exemplum hoc legitur ap. Eustath. [p. 1935, 20] : Εὖ διεθείωσε [μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, Od. X, 494], qui et ipse θειῶσαι esse dicit θυμιάσαι, Suffire.

[Διαθέλγω, Permulceo. Historicus ignotus ap. Suid. s. v. Κατεπάδουσα : Διαθέλγουσα τὸν βασιλέα τοῖς λόγοις.]

[Διάθεμα, τὸ, Dispositio. De constellatione Sext. Emp. p. 346 : Ὁ συσχηματισμὸς τῶν ἄλλων ἀστέρων, ὅπερ διάθεμα καλοῦσι. Ib. p. 349 : Φθάνει ἀλλοῖον γενέσθαι τὸ περὶ τοὺς ἀστέρας διάθεμα. Διάθεμα τῆς γενέσεως, Stellarum in natalibus dispositio, ib. p. 352 et in Homil. Clement. p. 725. Anna Comn. 6, p. 164, A : Τοῦ ὅλου διαθέματος ἐπιτήρησις. Conf. Διατίθημι. De forma vocabuli dixit Lobeck. ad Phryn. p. 249.]

[Διαθερίζω, Æstivo. Jo. Laur. De mag. reip. R. p. 78 : Ἀνάγκη γέγονε μὴ διαθερίσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ διαχειμάσαι. G. Dind.]

[Διαθερίζω, Diffindo, Disseco. Hesych. : Διαμῆσαι, διαθερίσαι, διακόψαι, διατεμεῖν. Et iisdem verbis s. Διάμησε. G. Dindorf.]

Διαθερμαίνω, Incalfacio. [Plato Tim. p. 65, E : Πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναν.] Demosth. [p. 402] : Ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, Ut autem res jam procedere cœpit, et illi incalescere. [Theophr. H. P. 9, 16, 2, de dictamo : Διαθερμαίνει ἀπὸ μικροῦ σφόδρα. Sic cod. Urb. Vulgo θερμαίνει. Id. C. P. 6, 9, 3 : Διαθερμαινόμενα ποιεῖ τινα ἀτμόν. Plut. Mor. p. 622, E : Αἰσχύλον φασὶ τὰς τραγῳδίας πίνοντα ποιεῖν καὶ διαθερμαινόμενον. Οἴνου διαθερμαίνοντος τὴν ψυχὴν ex Aristæn. p. 114, 14 citat Hemst.]

Διαθερμασία, ἡ, Calefactus, Calor, s. potius Calor diffusus. Aristot. Probl. 2, 36 : Τῶν ἱδρώτων διαθερμασία γινομένων. Legitur tamen ibi [et recte quidem] et διὰ θερμασίαν. Plut. [Mor. p. 1109, F] : Οὐ φῂς εἶναι τὰς ὑπὸ τοῦ οἴνου διαθαρμασίας; An incalescere vino corpora negas?

Διάθερμος, ὁ, ἡ, Fervidus, Præcalidus. [Hippocr. p. 232, 12 : Ἐπὰν τὸ ὑγρὸν ἐν τῷ σώματι διακεχυμένον ἔῃ καὶ διάθερμον. Schol. Arist. Vesp. 325 διατινθαλέῳ interpretatur διαθέρμῳ. G. D.] Bud. ex Aristot. Rhet. 2, [12] : Ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάθερμοι εἰσὶν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως. Idem Probl. s. 27, [3] : Διὰ τί ἐν μὲν τοῖς θυμοῖς εἰς τὸ ἐντὸς ἀθροιζομένου τοῦ θερμοῦ, διάθερμοι καὶ θαῤῥαλέοι· ἐν δὲ τοῖς φόβοις, ἀνάπαλιν.

[Διαθέρω i. q. Διαθερμαίνω. Agath. Hist. p. 292, 13 Nieb. : Τοῦ ὕδατος διαθερομένου καὶ ἀνακαχλάζοντος. G. D.]

Διάθεσις, εως, ἡ, Dispositio. [Aristot. Metaphys. 4, 19, p. 1022 : Διάθεσις λέγεται τοῦ ἔχοντος μέρη τάξις, ἢ κατὰ τόπον ἢ κατὰ δύναμιν ἢ κατ' εἶδος· θέσιν γὰρ δεῖ τινὰ εἶναι, ὥσπερ καὶ τοὔνομα δηλοῖ ἡ διάθεσις.] Vitruvius 1, 2 : Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græce τάξις dicitur : et e dispositione (hanc autem Græci διάθεσιν vocant) et eurythmia et symmetria, et decore, et distributione, quæ Græce οἰκονομία dicitur. Et mox, Dispositio autem est rerum apta collocatio, elegansque in compositionibus effectus operis cum qualitate. Species dispositionis, quæ Græce dicuntur ἰδέαι, hæ sunt, ichnographia, orthographia, scenographia. Quo pertinet διάθεσις, quod Antiphontem pro διοίκησις posuisse testatur Harpocr., sc. in Or. περὶ ὁμονοίας : e qua hæc affert : Ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. Item hæc e Phrynichi Tragœdis, Τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν. Sic vero et διαθέσθαι accipitur pro διοικῆσαι, inquit Idem, afferens rursum ex Antiphonte, Ἀληθείας πρώτῳ, hæc verba : Πολλὰ ἂν καὶ καλὰ κακῶς διαθοῖτο. Cujus l. Suidas quoque meminit, utens voc. διακοσμήσεως pro nomine διοικήσεως, quod Harpocr. habet. Sicut vero ibi διάθεσιν et διοίκησιν synonyma faciunt, ita Dispositio et Dispensatio a Cic. copulantur, tanquam affinem signif habentia : ut De orat. 1 : Inventa non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispensare atque disponere. Rursum Suidas, eund. Antiphontem dicit διάθεσιν posuisse ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, h. e. ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι. || Διάθεσις, ut διαθήκη, signif. et Testamentum, quo sc. quis moriens disponit ac dispensat res suas, et extremam suam voluntatem exponit. Lysias in Or. πρὸς Τιμωνίδην habita : Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, οὐ παρανοῶν, οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς. Suid. Sic διατίθεσθαι dicitur διαθήκην γράφειν, Testamentum edere. Exp. vero et Testatio; afferturque διαθέσεως ἐπιθυμία pro Testandi cupiditas. || Significat etiam Venditio, qua sc. merces exponuntur et divenduntur, i. e. πράσις [πρᾶσις], inquit Harpocr., Isocratem in Busir. [p. 224, B : Τῇ τῶν περιόντων διαθέσει] auctorem citans : quomodo et Antiphontem διεθέμεθα accepisse ait pro ἀποδεδόμεθα. Testatur idem et Suidas, qui ἐπὶ τοῦ πωλεῖν usurpari tradit : nec non Hesych., qui exp. ἀπόδοσις. In qua signif. Plut. quoque usus est hoc vocab., ut in Solone p. 167 meæ Ed. [c. 24] : Τῶν δὲ γινομένων διάθεσιν πρὸς ξένους ἐλαίου μόνον ἔδωκεν, ἄλλα δ' ἐξάγειν ἐκώλυσεν, Ex iis autem quæ nascerentur, nihil præter oleum vendere peregrinis permisit, cetera autem exportare vetuit. Et p. 146 [c. 2] : Καὶ Πλάτωνι τῆς ἀποδημίας ἐφόδιον ἐλαίου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ διάθεσιν γενέσθαι, Platoni pro viatico fuisse olei in Ægypto venditionem. Ubi etiam nota διάθεσιν de ea Venditione dici, qua aliquid in aliam regionem vel urbem exportatur, et in ea divenditur ac veluti distribuitur illa venditione. Idem in Lycurgo p. 82 [c. 9] : Διάθεσιν τῶν ἔργων οὐκ ἐχόντων· τὸ γὰρ σιδηροῦν ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμήν, καταγελώμενον, de moneta ferrea. Idem rursum [Mor. p. 297, F] : Παρεῖχεν ἀγορὰν καὶ διάθεσιν πᾶσι τοῖς πολίταις, πωλήτης προσαγορευόμενος. [Dio Chr. vol. 1, p. 670 : Τῶν πανταχοῦ γιγνομένων ἀφθονία καὶ διάθεσις. Strabo 11, p. 496 : Ἀγορὰν καὶ διάθεσιν τῶν ἁρπαζομένων. Anon. Perip. Pont. Eux. p. 9 ed. Huds. : Διάθεσιν ἐμπόροις ἔχων, de quo l. dixit Bast. Ep. crit. p. 26.] || De pictura etiam dici videtur, velut ap. Athen. [5, p. 210, B ex Callixeno] in Ἐγγυθήκῃ, de Polemone : Ἐξηγούμενος διάθεσιν ἐν Φλιοῦντι κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ῥηγίνου. Et [p. 196, F] : Ἐφαπτίδες τε καλλίσταὶ, τινὲς μὲν εἰκόνας ἔχουσαι τῶν βασιλέων ἐνυφασμένας, αἱ δὲ μυθικὰς διαθέσεις [Argumenta e fabulis petita]· nam in his picturis est διάθεσις concinna, i. e. Dispositio et ordo rerum quæ depinguntur. [Ibid. p. 201, F : Διαθέσεις πολλαὶ ἀκοῆς ἦσαν ἄξιαι καὶ θηρίων πλήθη καὶ ἵππων. Plut. V. Demetr. c. 23 : Ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ὁ Πρωτογένης γράφων τὴν περὶ τὸν Ἴαλυσον διάθεσιν· V. Bruti c. 23 : Γραφὴ δέ τις αὐτὴν προὔδωκε... ἦν γὰρ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν διάθεσις, προπεμπόμενος Ἕκτωρ ὑπ' Ἀνδρομάχης. Hinc ap. eundem Mor. p. 17, B : Αἱ περὶ τὰς νεκυίας τερατουργίαι καὶ διαθέσεις, Wytt. recte interpretatur, Argumenti tanquam picturæ sub oculos subjectio atque evidens demonstratio. Sic ibid. p. 20, B : Ἡ τῶν φαύλων διάθεσις ἔργων καὶ μίμησις. De descriptione geographica Strabo 1, p. 9 : Δῆλον οὖν ὅτι ἡ γεωγραφικὴ πᾶσα ἐπὶ τὰς πράξεις ἀνάγεται τὰς ἡγεμονικὰς, διατιθεῖσα ἠπείρους καὶ πελάγη· πρὸς τούτους δὲ ἡ διάθεσις, οἷς διαφέρει ταῦτα ἔχειν οὕτως ἢ ἑτέρως, ubi Casaub. Ptolem. citat Geogr. 1, 15 : Τὰς κατὰ μέρος τῶν πόλεων διαθέσεις. Ib. 18 : Ποιεῖσθαι τὴν τῆς οἰκουμένης διάθεσιν. (Conf. Ἔκθεσις.) Ap. rhetores « Διαθέσεις, Morum, Affectionum, Characterumque delineationes. Sic Demosth. dicitur ταῖς διαθέσεσι ἐξακριβοῦν τὰς πιθανότητας, Moribus animique affectionibus exprimendis probabilitatem parare, a Lucian. Enc. c. 14. Quo etiam pertinet locutio a Synesio Dion. p. 37 usurpata : Ἐκ διαθέσεως γράφειν, h. e. Serio, Ex animi vera sententia et affectu scribere, i. q. σπουδάζειν, cui oppositum est τὸ προσγυμνάζεσθαι, Exercitationis gratia scribere, ut sæpe dissimulatio et fictio locum habere solet. Διάθεσιν, Dispositionem, quæ sequitur τὴν εὕρεσιν, Inventionem, dixit simpl. Plato Phædro p. 236, A ». Ernest. Lex. Techn. Plut. Mor. p. 16, B : Εὖ πεποιημένη δ. μυθολογίας· 44, D : Μήτε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου καὶ προαίρεσιν, ἀλλὰ μηδὲ λέξιν ἢ διάθεσιν τῶν λεγομένων. Polyb. 34, 4, 1 : Ποιητικὴν ἐξουσίαν, ἣ συνέστηκεν ἐξ ἱστορίας καὶ διαθέσεως καὶ μύθου. De amplificatione rhetorica idem 2, 61, 1 : Τὰς μὲν Μαντινέων συμφορὰς μετ' αὐξήσεως καὶ διαθέσεως ἐξηγήσατο, quæ alio in l. διάβασις dicitur : quod v. Lex. rhet. p. 241, 25 et Etym. M. p. 267, 48 : Ἐχρήσαντο τῇ διαθέσει οἱ ῥήτορες ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας τῶν δρώντων, καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι καὶ ἐπὶ διακοσμήσεως. Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 26 : Δ. λόγου, ἀντὶ τοῦ ὑπόθεσις.] || Exp. etiam Conditio et Ratio : ut ap. Lucian. [Halc. c. 6] : Διαφέρει τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως, Differt a nostra ratione. Quo fortassis modo accipitur et ap. Athen. [14, p. 621, D] : Πολλάκις δὲ οἱ μαγῳδοὶ καὶ κωμικὰς ὑποθέσεις λαβόντες ὑπεκρίθησαν κατὰ τὴν ἰδίαν ἀγωγὴν καὶ διάθεσιν. Nisi forte δ. pro σχῆμα accipiendum sit, ut ab Hesych. exp., et usurpatur rursum ap. Athen. [5, p. 198, A] : Ἀνὴρ μείζων τετράπηχυς ἐν τραγικῇ διαθέσει καὶ προσώπῳ. E Plut. autem [Mor. p. 711, C et alibi] διάθεσις τοῦ λέγοντος, pro Orantis actio. [Polyb. 15, 31, 5 : Χωρήσαντες εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς δ. 2, 41, 3 : Τοὺς μὲν οὖν ἀνώτερον τούτων χρόνους τοιαύτη τις ἦν ἡ περὶ τὸ προειρημένον ἔθνος δ. 10, 24, 3 : Τὰς διαθέσεις καὶ περιστάσεις (τῶν πόλεων) μετ' ἀποδείξεως ἐξαγγέλλειν· 3, 54, 2 : Ἀκροπόλεως διάθεσιν ἔχουσιν (Acropolis instar sunt) αἱ Ἄλπεις τῆς ὅλης Ἰταλίας· 10, 38, 2 : Οὐχ ὁμήρων ἔχουσι διάθεσιν, ἀλλ' αἰχμαλώτων.] || Rursum exp. Constitutio, afferturque e Plat. De LL. Διάθεσις τῶν νόμων, pro Legum constitutio. || Porro ut διατίθεσθαι et διακεῖσθαι signif. etiam Affici, ita διάθεσις

signif. etiam Affectio, et tam animo tribuitur quam corpori : velut ap. Suid. : Οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις, Quomodo animus sit affectus; nam συμπάσχει τῷ σώματι τοίως ἢ τοίως διακειμένῳ, atque ἀλγοῦντι συναλγεῖ, εὐθυμοῦντι συνήδεται· quin et τὸ εἰς τάδε ἢ τάδε πάθη ἐπιῤῥεπῶς ἔχειν τὴν ψυχὴν, ἐκ τῆς πρὸς σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας παραγίνεται· qua de re vide plura ap. Eund. [Παραστατικὴ διάθεσις, Alienatio animi, Polyb. 1, 67, 7. Idem in fragm. vol. 5, p. 83 : Ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι παραγίγνεσθαι.] Idem ex alio tradit, διαθέσεις esse non solum τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, sed etiam τὰς ἀρετάς : et cum τῶν τεχνῶν aliæ sint φαῦλαι, aliæ σπουδαῖαι, videri etiam τῶν διαθέσεων alias esse φαύλας, alias σπουδαίας : vocari autem διαθέσεις ea, quæ sunt εὐκίνητα καὶ ταχὺ μεταβάλλονται, ut calor, frigus, morbus, sanitas; nam διάκειταί πως κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν· quæ autem longo tempore invaluerit et confirmata sit, ἕξιν potius dici. Qua de re fusius Aristot. Prædic., cap. Περὶ ποιοῦ καὶ ποιότητος. Itidem Gorr., Διάθεσις, inquit, Affectio, dicitur ab Aristot. qualitas esse facile mobilis a subjecto : ἀπὸ τοῦ διατίθεσθαι s. διακεῖσθαι, quod signif. Affectum et dispositum et constitutum esse; atque tam in bonum quam in malum usurpatur, et in aliis etiam quam in homine. Nam et cantus et harmoniæ et orationis et dictionis διάθεσις quædam esse videtur; pertinetque τῆς διαθέσεως nomen ad omnes pariter, tum qui sani tum qui ægri sunt, tum qui neutro modo se habent, siquidem omnes modo quodam διάκεινται. Itaque ἡ διάθεσις commune nomen est et morbi et omnium symptomatum causarumque morbificarum; eorum enim unumquodque διάθεσις est, non autem e contrario omnis διάθεσις aliquid eorum : si quidem omnem motum, omnesque adeo sensuum alterationes in se comprehendit, non ægris modo, sed sanis etiam contingentes. In visu quidem, eas, quæ ab albo, nigro, flavo, et ceteris coloribus fiunt; in tactu, quæ a calido, frigido, humido, sicco, molli, duro, ceterisque id genus; et ad eundem modum in singulis reliquorum sensuum. At hæ omnes alterationes revera πάθη sunt, i. e. Passiones : quamobrem πάθος et διάθεσις idem quodammodo esse videntur; atque idem certe sunt, nisi quod solo motu inter se differunt. Nam dum mutatur et alteratur quidpiam, πάθος fit, ut quum incalescit vel refrigeratur, a calore vel frigore procul dubio patitur; ubi vero motus desiit, et jam incaluit aut refrixit, aut nigredo vel albedo inducta est, διάθεσις existit. Græci tamen, ut ait Galen., etiam manentem διάθεσιν, sedato jam motu, πάθος solent appellare, sicuti et causam, non eam tantum quæ facit, sed eam etiam quæ jam fecit : quanquam neque hæc simpliciter causa est, nec ἡ διάθεσις quæ manet, simpliciter πάθος dicenda sit. Hæc ille. Ceterum ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις aliquando specialiter accipitur pro γνώμη aut διάνοια : quo modo Antiphon usus est, teste Suida. Et sic ὁ ἐν διαθέσει λόγος vocari dicitur pro Sermo animo conceptus : προφορικὸς autem, Qui jam profertur auditurque : ut pluribus docebo in Ἐνδιάθετος, ubi etiam videbis νόημα et διάθεσιν esse synonyma. Itidem Plut. Othone : Τὴν διάθεσιν ὑπερέθετο, Distulit quod facere instituerat, s. Quod in animo habebat et facere cogitarat, sc. adoptionem Othonis. Pertinetque huc διάθεσις, quod ab Hesych. exp. προαίρεσις. Quod vero ad corporis διάθεσιν attinet, ap. Medicos pro Morbo s. Vitio accipitur, eoque vel recenti, vel certe non admodum veteri; nam qui invaluerit longo tempore, ita ut vel nullo modo vel saltem difficile curari queat, ἕξεως potius nomine vocetur. Diosc. 2, διαθέσεις ὤτων, Aurium vitia : 1, βλεφάρων, Palpebrarum vitia. Alii adhuc specialius, Palpebrarum erosiones. Sic Gal. Ad Glauc., διαθέσεις ἡπατικαὶ, Jecinoris vitia, Jecinoris morbi. Et διάθεσις κωλικὴ, Coli vitium s. dolor. [Galen. vol. 9, p. 575 : Ὀνομάζω δὲ νοσώδεις διαθέσεις οὐ μόνον ὅταν ἤδη νοσῶσιν, ἀλλὰ κἀπειδὰν ἄρχηταί τις αὐτῶν συνίστασθαι. Polyb. 2, 70, 6 : Εἰς αἵματος ἀναγωγὴν καί τινα τοιαύτην διάθεσιν ἐμπεσών· 3, 7, 5 : Τὰς αἰτίας τῶν περὶ τὰ σώματα διαθέσεων. Λοιμικὴ δ. 2, 31, 10. Ὀξίνη δ. ap. Phot. Lex. p. 339, 20 : Ὀ. δ., ἣν φασιν οἱ πολλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα. Ἕξις et διάθεσις quid differant exponit Galen. vol. 6, p. 14 extr. : Καθ' ἕκαστον τῶν ὄντων, ὅταν ἡ δ. δύσλυτος ᾖ, ἕξις ὀνομάζεται· διαφερέτω δὲ μηδὲν ἔν γε τῷ παρόντι διάθεσιν ὀνομάζειν ἢ σχέσιν. || A grammaticis διάθεσις de generibus verbi dicitur. Plutarch. V. Hom. 2, 55 : Καὶ διαθέσεις δὲ ἐναλλάσσονται παρ' αὐτῷ πολλάκις, καὶ τίθεται ἀντὶ ἐνεργητικῶν παθητικά. Apollon. De synt. p. 210, 18 : Τὰ γὰρ καλούμενα μεσότητος σχήματα συνέμπτωσιν ἀνεδέξατο ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς διαθέσεως. Etym. M. p. 444, 60 : Τὸ δ' Ἐθέλω ... οὐδετέρας ἐστὶ διαθέσεως, διότι οὔτ' ἐνέργειαν οὔτε πάθος δηλοῖ. V. Theodos. p. 141 Gœttl. De tempore Apollon. De synt. p. 76, 21 : Ἅπαντα τὰ προστακτικὰ ἐγκειμένην ἔχει τὴν τοῦ μέλλοντος διάθεσιν. || Ducang. : « Δ., Caritas, Dilectio, titulus compellatorius. V. H. Steph. ad Euseb. V. Const. 3, 20 ». Theodoret. vol. 4, p. 1281 in epistola episcopi ad episcopum : Τὸν ἐμαυτοῦ σκοπὸν ... ἐδήλωσα τῇ σῇ διαθέσει. Πατρικὴ δ. ap. Jo. Mal. p. 454, 18; 455, 6.]

Διαθεσμοθετέω, exp. non solum Instituo, sed etiam Designo. [Plato Tim. p. 42, D : Διαθεσμοθετήσας πάντα αὐτοῖς. Iambl. V. Pyth. 24, p. 236 : Ἄλλα τοιαῦτα διεθεσμοθέτησε. Theodoret. E. Π. Θ. p. 176, 38 citat Hemst. Adde Basil. M. vol. 3, p. 55, D, et Greg. Nyss. vol. 2, 356, B. Passiv. Διαθεσμοθετεῖται Method. Conviv. p. 85, 10.]

[Διάθεσμος lectio vitiosa. V. Διάδεσμος.]

Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, Ordinator, Moderator, Rector, Magister, e Plat. De LL. [6, p. 765, A], ut i. sit q. διοικητής : sicut διαθέσθαι est διοικῆσαι, et διάθεσις accipitur pro διοίκησις. [Themist. Or. 26, p. 321, D : Τηνικαῦτα ἐχρῆν τὸν τοιοῦτον λόγον παραβαλεῖν τὸν διαθετῆρα καὶ δημηγόρον.]

Διαθέτης, ὁ, itidem pro διοικητὴς accipitur s. ἐπιμελητὴς, teste Suida, qui affert ex Anonymo [Damascio : v. Phot. Bibl. p. 336, 27] : Ἦν δὲ καὶ τἄλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης, καὶ πολύ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διατάττων. Est autem διοικητὴς Dispensator, Ordinator, Administrator; ἐπιμελητὴς autem Curator : ut διαθέτης οἴκου σοφὸς sit Prudens et peritus in administranda re familiari. Ex Herodoto autem [7, 6] : Διαθέτης χρησμῶν τῶν Μουσαίου, pro Musæi sortium explanator. Ubi forsan signif. potius Dispositor. [Qui collegit et ordinavit oracula Musæi, recte interpretantur Heyn. ad Hom vol. 8, p. 811 et Lobeck. Aglaoph. p. 333, de quo usu verbi διατίθημι suo loco dicemus. G. Dind.]

Διαθετικὸς, ἡ, ὸν, Afficiendi vim habens. At vero διαθετικὰ ῥήματα ap. gramm. Verba affectiva, quæ affectum aliquem denotant. Item : Διαθετικὴ κλίσις ῥήματος, Quæ velut disponit per genera, de genere transit in genus. Unde redditur etiam, Generica verbi declinatio.

Διαθετικῶς, Generice, Genere mutato, ex Erasmo.

Διαθέω, Discurro, Percurro. [Thucyd. 8, 92 : Τοὺς ἐν τῷ ἄστει διαθέοντας.] Xen. OEc. [20, 3] : Λόγου διαθέοντος. E Plut. Sol. [c. 1], Ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες, in VV. LL. Sacram facem currendo gestantes. Id. πρός σε, Tecum cursu contendo. [Mor. p. 58, F : Κρίσσων ὁ Ἰμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. Plato Theæt. p. 148, C : Εἰ ... διαθέων τοῦ ἀκμάζοντος καὶ ταχίστου ἡττήθης. Herodian. 2, 4 : Ἡ φήμη διαθέουσα. Διαθέοντες ἀστέρες ap. Aristot. Meteor. 1, 4 et 5 : qui alibi διάττοντες dicuntur.] Quod vero in VV. LL. ex Herodoto affertur : Εὖ διαθέωνται τὸν φόρτον, et exp. Onus distrahant, ad Διατίθεμαι pertinet.

[Διαθεωρέω, Dispicio, Gl.]

[Διαθηγὴ, ἡ, sine interpretatione positum ap. Suidam inter Διαθείη et Διαθήκη. Sed s. v. Ῥυσμὸς explicat : Καὶ ἑτέραις δὲ λέξεσιν οὐχ Ἑλληνικαῖς οἱ περὶ τὸν Ἀβδηρίτην Δημόκριτον χρῶνται· φασὶ γὰρ τροπὴν καὶ διαθηγὴν, καὶ σημαίνει τούτοις ἡ μὲν τροπὴ τὴν θέσιν, ἡ δὲ διαθηγὴ τὴν τάξιν. Sextus Emp. p. 399 ex Democrito : Ἡμεῖς δὲ τῷ μὲν ἐόντι οὐδὲν ἀτρεκὲς συνίεμεν, μεταπῖπτον δὲ κατά τε σώματος διαθήκην καὶ τῶν ἐπεισιόντων καὶ τῶν ἀντιστηριζόντων, ubi διαθηγὴν corrigunt Hemst. ad Suidam p. 3236 et Segaar. in Epist. ad Valcken. p. 28. Διαθηγὴ scriptum ap. Joann.

Philop. in Aristotel. De anima 1, p. 30 extr. et sic pars librorum Aristot. Metaph. 1, 4, p. 985, 15, 17 et 7, 2, p. 1042, 14, ex quo Suidas interpretationem suam sumsit, videturque hæc vera esse vocabuli scriptura. Nam quod Hemst. κακοθηγίη ex loco Democriti ap. Stob. Flor. 10, 66 comparabat, vitiosa est veterum edd. lectio. Recte codd. ab Schowio et Gaisf. inspecti: Ἡ τῆς γνώμης κακοηθίη. G. D.]

[Διαθήγω, Exacuo. Anna Comn. 14, p. 453, A: Τὴν γλῶτταν διαθῆξαι πρὸς τὰς τῶν αἱρετικῶν συμπλοκάς. G. Dind.]

Διαθήκη, ἡ, Testamentum, ab ea signif. verbi διατίθεσθαι qua ponitur pro Testari. [Arist. Vesp. 584: Κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ· 589: Τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων. Antiphan. in Anth. Pal. 11, 168: Τεθνήξῃ πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην.] Isæus ap. Suid.: Μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν, ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Ἀήμνῳ διαθέσθαι. Sic Isocr. Ægin. [p. 385, B]: Ὥστε καὶ τεθνεῶτος αὐτοῦ πειρᾶται τήν τε διαθήκην ἄκυρον, καὶ τὸν οἶκον ἔρημον ποιῆσαι. Idem plurali usus est initio ejusd. or.: Ἐναντία πράξοντα ταῖς διαθήκαις, ἃς ἐκεῖνος κατέλιπε. Sic Isæus rursum, Ταύτας τὰς διαθήκας διέθετο. Idem [p. 36, 32]: Ἠβουλήθη ταύτας τὰς διαθήκας ἀνελεῖν. Itidemque Dem. [p. 837]: Παρασημήνασθαι κελεῦσαι τὰς διαθήκας· qui in eadem Κατ' Ἀφόβου or. singulari etiam num. bis dixit διαθήκη, Bud. [Lucill. in Anth. Pal. 11, 171: Ἐν διαθήκαις αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον. Inepte vero Thom. M. p. 214: Διαθήκας γράφειν τις λέγεται, οὐ διαθήκην.] Item κατὰ διαθήκας, E testamento, E tabulis testamenti, Dem. [p. 1051]: Τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἀγνίου, ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας· petitur enim hæreditas vel consanguinitatis jure, vel e testamento, s. tabulis. Plut. Rom. [c. 5]: Κτήματα τῷ δήμῳ κατὰ διαθήκας ἔδωκε, Fortunas populo e testamento reliquit. Ipsum etiam illud, quod τῇ διαθήκῃ s. ταῖς διαθήκαις legatur, διαθήκη nominatur, i. e. Hæreditas quæ testamento obvenit, Bud. ap. Isocr. [p. 385, C]: Θρασύλοχος [Θράσυλλος] γὰρ, ὁ πατὴρ τοῦ καταλιπόντος τὴν διαθήκην ἐμοὶ, παρὰ μὲν τῶν προγόνων οὐδεμίαν οὐσίαν κατέλιπε. Pythagorici quoque sua præcepta διαθήκας vocabant: forsan quasi legata quædam. [Pythagoræ non διαθῆκαι, sed ὑποθῆκαι fuerunt: Orphei vero carmen Διαθῆκαι inscriptum memoratur ab Justino Mart. De monarch. p. 37 (p. 164) et Theophilo Ad Autol. 3, 2, de quo Lobeck. Aglaoph. p. 366: « Orpheus carmen illud, quod, ut Apologetæ veteres significant, quasi mortalium operum postremum Musæo suo hereditatis loco relinquere constituit, Διαθήκας inscripsit. Sic Peregrinus Lucianeus paullo ante quam rogum accenderet, διαθήκας τινὰς καὶ παραινέσεις ad civitates familiaresque perscripsit, De mort. Per. 41, quod idem de Apollonio testatur Philostr. 7, 35, p. 314. Lampetii hæretici librum, Διαθήκην, in commentarios suos regessit Photius Bibl. 53, 19. His autem omnibus et præterea festivis Menippi διαθήκαις a Diogene memoratis exemplum dedisse videntur veterum philosophorum, Aristotelis, Lyconis et ceterorum tabulæ supremæ, ad posteritatis memoriam curiose propagatæ. » Τὰς ἀπορρήτους διαθήκας, ἐν αἷς τὰ τῆς πόλεως σωτήρια κεῖται, ab Areopago custoditas, memorat Dinarch. C. Dem. p. 91, 17: quibus Amphilyti aut Bacidis aliusve antiqui vatis oracula significari probabilis Reiskii conjectura est. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 965. G. Dind.] || Apud Græcos autem Bibliorum Interprr. διαθήκη i. significat q. συνθήκη, i. e. Fœdus, Pactum, 2 Reg. 23, [5]: Διάθου ἡμῖν διαθήκην, Paciscere nobiscum, Habe nos confœderatos. Et alibi, Διαθήκην ἔθετό μοι, Pactum mecum iniit. Et 1 Reg. 5: Ἡ κιβωτὸς διαθήκης Κυρίου, Arca fœderis Domini; et 11, [2: Ἐν ταύτῃ διαθήκην (al. διαθήκῃ) διαθήσομαι ὑμῖν]. Sic Es. 59, [21]: Αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη, Hoc fœdus meum cum eis. Ubi Hieron. hæc annotat: Hoc fœdus meum cum eis, sive Pactum, ut omnes alii transtulerunt; aut διαθήκη, i. e. Testamentum, ut posuere Septuaginta. Quod sit autem Fœdus, Pactum, et Testamentum, sequens versus ostendit, Spiritus, inquit, meus qui est in te, et verba mea quæ posui in ore tuo, non recedent de ore tuo, et de ore seminis tui, a modo usque in sempiternum. Idem In Malach. 2: Notandum quod ברית verbum Hebraicum, Aquila συνθήκην, i. e. Pactum, interpr.: Septuaginta semper διαθήκην, i. e. Testamentum: et in plerisque Scripturarum ll. Testamentum non voluntatem defunctorum sonare, sed pactum viventium. Itidem certe ἡ καινὴ διαθήκη sonat potius Novum fœdus quam Novum testamentum. Sed notandum est, in illo Es. loco διαθήκη posse etiam accipi pro Promissio inito fœdere s. pacto facta, quæ ἐπαγγελία nominari solet. Quo pertinet, quod Bud. ex Aristoph. affert [Av. 439]: Ἤν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοὶ, pro Nisi mihi stipulanti promittant. [Clem. Al. p. 850: Τῇ κατὰ τὰς διαθήκας δόσει. Conf. Ἐπιδιαθήκη. Hemst.] Alioqui manifestum discrimen est inter διαθήκην, Pactum, et ἐπαγγελίαν, Ad Ephes. 2, [12]: Ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, Extranei a pactis promissionis, i. e. Exclusi a pactis in quibus Deus servatorem promiserat. Act. 3, [25]: Ὑμεῖς δέ ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς ἔθετο ὁ θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν. Jerem. 31: Συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν. Q. l. vide ap. auctorem Ep. ad Hebr. 8, [8]. Usus tamen obtinuit ut non dicatur Fœdus novum, antiquum, sed Testamentum novum et vetus. Cujus appellationis rationem vide ap. Lactant. De vera sapient. 4, 20, et 11. [V. Mangei. ad Philon. vol. 1, p. 172. || Tres alias signiff. notavit Hesych.: Δ., συνωμοσία (cod. συμωσία). Ἐνικῶς, οὐ πληθυντικῶς τὰς διαθήκας ἔλεγον. Δηλοῖ δὲ καὶ διάστασιν, διαίρεσιν, διάκρισιν, διάθεσιν. || Nomen collyrii ap. Alex. Trall. 2, p. 142, 159, ab Struv. cit.]

[Διαθηκογράφος, ὁ, Testamentarius, Gl.]

Διαθηλύνω, Effemino, s. Prorsus effemino. [Theophr. C. Pl. 1, 16, 6: Διαθηλύνουσι γὰρ αἱ κατεργασίαι καὶ αἱ τροφαί.]

Διαθηράω, Venor: vel etiam Venando indagor. Unde οἱ διαθηρῶντες dicuntur Venatores. [Philostr. p. 740 (?). Wakef.]

[Διαθηρεύω, Venor. Plato Philebi p. 32, D: Ὅτι ταύτῃ πῃ δεῖ διαθηρευθῆναι τὸ νῦν μεταδιωκόμενον. Sed codd. meliores διαπορευθῆναι.]

Διαθηριόω, Effero, s. Prorsus effero et exacerbo. [Plut. Mor. p. 330, B: Ἐρεθίζεται γὰρ ὑπὸ τῶν χρωμάτων τὰ ζῷα τούτων καὶ διαθηριοῦται.]

[Διαθιγγάνω, Tango. Aristot. H. A. 10, 1, p. 634, 9: Διαθιγγάνεσθαι δ' ἀεί. Angl.]

[Διαθιγή. V. Διαθηγή.]

Διαθλάω, Perfringo, s. Contusione penetro. Bud. enim διαθλασθέντα ἕλκη καὶ διακοπέντα ap. Galen. esse dicit Quæ contusione facta sunt: et differre ἀπὸ τῶν διατμηθέντων, Ab iis quæ ferro acuto facta sunt, quum nimirum unitas ferri acie solvitur. [Ælian. N. A. 4, 21: Αἴθῳ διαθλῶσιν αὐτάς. Nonn. Dion. 43, 44: Διέθλασεν ἄκρα κεραίης. Wakef. Passiv. Euseb. Hist. eccl. 8, 9: Ὡς ἀμβλύνεσθαι φονεύοντα τὸν σίδηρον, ἀτονοῦντά τε διαθλᾶσθαι. Hase.]

Διαθλέω, Certo s. Concerto, aut Laboro. Hesych. enim διαθλέοιμεν [cod. διαθέλοιμεν] exponit non solum διαγωνιζοίμεθα, sed etiam κάμοιμεν et ἐργαζοίμεθα: quoniam videlicet ἆθλος sit et τὸ ἔργον et τὸ ἀγώνισμα. Suidas quoque διαθλοῦντες exp. πονοῦντες, addens διαθλῶ cum accus. construi. [Hierocl. p. 120: Ἑλομένη δὲ διαθλεῖν γενναίως πάντας τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἀγῶνας. Clem. Al. p. 29: Ἀγῶνες ἐπὶ νεκροῖς διαθλούμενοι. Heliodor. 7, 5, p. 261: Ἀηστρικὸν διαθλήσεις βίον. Διαθλεῖν τινι ex Conon. 12 indicat Schneid.; διαθλεῖν πρός τινα ex Ælian. V. H. 5, 6. || Alia forma Διαθλεύω ap. Theod. Metoch. p. 390 et in duobus codd. p. 383. Διαεθλεύω p. 383, 484, 486, 688, 798. Διεθλεύειν (i. e. Διαεθλ.) p. 378. G. Dind.]

[Διαθλητέον, Concertandum. Cum διαγωνιστέον conjunctum ap. Philon. vol. 2, p. 471, 12. G. Dind.]

[Διαθλίβω, Perprimo. Suid.: Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν. Metaph. ap. Callim. fr. 67: Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνῖαι. Hemst. ī Pseudochrys. t. 7, p. 559, 4: Οἱ δὲ περὶ οἰκοδομῆς ἀλλήλους διαθλίβουσιν. Hase.]

Διαθολόω, Perturbo, Infusco, effuso sc. θόλῳ. Plut. [Mor. p. 978, B] de sepia, Τῆς θαλάττης διαθολωθείσης ποιήσασα περὶ αὑτὴν σκότος, Infuscata aqua atramento effuso; sic enim Plin. de ead. sepia scribens, loquitur, v. Θολός. Διαθολέων τὰς ὄψεις, Turbidius invadens oculos, ut pulvis, VV. LL.; quasi a διαθολέω: nam et θολέω pro θολόω in iisd. ponitur; sed mendosum utrumque videtur. [Plut. ap. Euseb. Præp. ev. p. 84, D: Ὅταν τῆς σελήνης περιφερομένης, ἡ σκιὰ τῆς γῆς ἐπιψαύσῃ καὶ διαθολώσῃ τὸ φέγγος. Hase.]

[Διάθονται Hesych. sine interpretatione, ab Musuro in διάθοντα corruptum. Corrig. διάθωνται. V. Διατίθημι. G. Dind.]

Διαθορυβέω, i. q. ἀναθορυβέω. Et pro Tumultuari facio, In turbas conjicio: cum accus., Thuc. [5, 29: Τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθορύβει. Luc. Pseudom. 31: Τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησαν. Cum tumultu flagito. Vita Chrys. an. t. 8, p. 352, 4: Παντὸς τοῦ δήμου ... ἀνακαλεῖσθαι τὸν ἀρχιερέα ταχέως διαθορυβοῦντος. Passiv. ib. t. 1, p. 556, 5: Οὐδὲν διαταραχθεὶς οὐδὲ διαθορυβηθείς. Hase.]

[Διάθραυσις, εως, ἡ. Porphyrog. De imag. Chr. Edess. p. 88, de portis effractis, Διαθραύσεις πυλῶν. Boiss.]

[Διάθραυστος, ὁ, ἡ, Qui confringi potest. Theophr. De lap. 11, p. 689: Μαλακωτέρους καὶ διαθραύστους μᾶλλον.]

Διαθραύω, Confringo. Exp. etiam Lacero. [Plato Timæo p. 57, B: Τά τε αὖ σμικρότερα ὅταν ἐν τοῖς μείζοσι, πολλοῖς περιλαμβανόμενα ὀλίγα, διαθραυόμενα κατασβεννύηται. Theophr. C. P. 6, 9, 3: Διαθραυόμενα ἅμα τῇ μασήσει. Schol. Aristoph. Pac. 146: Μὴ πεσὼν διαθραυσθῇς. Anna Comn. 11, p. 338, C: Πολλὰς τῶν νηῶν συνέβη διαθραυθῆναι. G. Dind.]

[Διάτρεψις, εως, ἡ, Nutritio. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 573, 16: Λιμὸν γὰρ τὴν θλῖψιν φησὶν ... διάθρεψιν δὲ τὴν ἄνεσιν. Hase.]

Διαθρέω, Dispicio. Themistius in Sophista 115 [p. 284, C]: Καὶ διαθρῆσαι, εἰ δή τινες εἶεν φαρμάκῳ ἀληλιμμένοι. Apud Aristoph. Nub. [700] Socrates discipulo dicit, Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει. [Eq. 543: Τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι, et Thesm. 658: Τὰς διόδους δ. ex emend. Kusteri: nam libri ἀθρῆσαι. Ælian. V. H. 3, 28: Τοὺς ἀγροὺς δ. Lucian. Amor. 13: Τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν δ. Eunap. Ædes. p. 77: Τὰ ὄμματα στήσας καὶ διαθρήσας εἰς τὸν οὐρανόν· et Max. p. 110: Τὸν νοῦν ἐπιστήσας καὶ διαθρῶν τὰ λεγόμενα. Hesych.: Διαθρήσαντα, διιδόντα.]

[Διαθρηνέω, Lamentor. Joseph. Hypomnest. p. 166 ed. Fabric.]

[Διάθρησις, εως, ἡ, Dispectio. Eunap. Max. p. 96 (54 Boiss.): Τὴν περὶ ταῦτα ὀξυδορκίαν καὶ διάθρησιν. Sic Boisson. ex codd. Vulgo διάτρησιν. G. Dind.]

[Διαθριαμβεύω, Triumphum ago. Appian. Punic. c. 135: Ἐπιφανέστατα δὴ πάντων διεθριάμβευε πολύχρυσον θρίαμβον.]

[Διαθρίζω, Disseco. Quint. Sm. 8, 322: Διέθρισε δ' αὐχένος ἶνας· 11, 53: Διέθρισε δ' ἀγκύλα νεῦρα γούνατος ἐξόπιθεν.]

Διαθροέω, i. q. θροῶ, Bud. exp. etiam Tumultuanter denuntio, Divulgo. [Thuc. 6, 46: Διεθρόησαν ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν (quod Suid. int. διελάλησαν, διεθορύβησαν)· 8, 9: Ταῦτ' οὖν διεθρόει. Xenoph. Hist. Gr. 1, 6, 4 et Dio Cass. locis non paucis.] At in VV. LL. ei datur passivi θροοῦμαι signif.; exp. enim Tumultuor.

[Διαθροίζω, Colligo. Galen. vol. 13, p. 251: Βραχύ τι σχεῖν τῆς διαθροιζομένης οὐσίας. G. Dind.]

Διαθρυλλέω [immo Διαθρυλέω], i. q. θρυλλέω. Unde pass. διατεθρύλληται et διετεθρύλλητο ap. Xen. Mem. [1, 1, 2]: Διετεθρύλλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης, τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν, Rumor sparsus erat, Vulgi sermonibus ferebatur; simpl. Rumor, Vulgatum erat. || Sed dicitur etiam Aliquis διατεθρυλλῆσθαι, cui sæpius ead. res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, ut Lat. loquuntur. Xen. [Mem. 1, 2, 37]: Οἶμαι αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Plato, Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, De rep. 2, [p. 358, C et Lucian. Dem. enc. c. 17], de eo, cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit. Malo enim dicere Sermonibus sæpius inculcatis quam Loquacitate, ut a κατηδολεσχημένος distinguam: quamvis alioqui non ignorem dicere Suid., οἷον κατηδολεσχημένος. [Id. Lysid. p. 205, B: Ὑπ' ἐμοῦ ἀεὶ ἀκούων διατεθρύληται. Lucian. Icarom. c. 33: Ἡ ἐκκλησία διατεθρύληται.]

[Διαθρυμματὶς, ίδος, ἡ. Antiphanes ap. Athen. 14, p. 661, F: Σικελῶν δὲ τέχναις ἡδυνθεῖσαι δαιτὸς διαθρυμματίδες. Videtur idem significare quod θρυμματὶς vel ἐνθρυμματὶς, placentæ species, de qua v. s. his vv.]

Διαθρύπτω, Diffringo, Disrumpo. A cujus pass. διαθρύπτομαι est ap. Hom. διαθρυφὲν, Il. Γ, 363: Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διαθρυφὲν ἔκπεσε χειρός. [Veram scripturam διατρυφὲν, in aliis codd. in διατρυφθὲν corruptam, HSt. in Indice posuit:] Διατρυφὲν, Diffractum, Diruptum, In frusta diminutum: Il. Γ: Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός· de gladio. [Xenoph. Ages. 2, 14: Ἀσπίδας διατεθρυμμένας.] Apud Lucian. [Dial. mort. 20, 2], τὸ κρανίον διαθρύπτειν, pro Comminuere, Conterere. Sic in VV. LL. ex LXX: Διαθρύψεις αὐτὰ κλάσματα, Levit. 2, [6], pro Divides ea minutatim. [Gregor. Naz. p. 238, E: Πεινῶντι τὸν ἄρτον δ. Hemst.] Ibid. ex Ecclesiastico, Διεθρύβησαν λίθοι, pro Confracti sunt lapides. [Procop. De B. P. p. 129, D: Διέθρυψε τὴν τῶν λίθων ἰσχύν.] || Διαθρύπτω, sicut et θρύπτω, Deliciis frango etc., Effemino. Xen. Rep. Lac. [2, 1]: Τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι. [Plato Lys. p. 210, E: Οὕτω χρὴ τοῖς παιδικοῖς διαλέγεσθαι, ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα.] Et pass. διαθρύπτομαι, quod Bud. ap. eund. Xen. exp. etiam In delicias agor, Corrumpor, In delicias effundor: ut Mem. 1, [2, 24] de Alcibiade dicitur, Ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν ἀνθρώπων κολακεύειν διαθρυπτόμενος· [25] de Alcib. et Critia, Διατεθρυμμένω δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων· 4, [2, 35]: Πολλοὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦτον δ. τε καὶ ἐπιβουλευόμενοι ἀπόλυνται. Quibus tamen ll. tertia illa Budæi interpr. convenire nequit. [Æsch. Prom. 891: Τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, Superbientium. Plut. V. Dion. c. 8: Διατεθρυμμένῳ τὰ ὦτα κολακείαις. Galen. vol. 9, p. 483: Ἔνιοι δὲ διατεθρυμμένοι (εἰσίασι), τινὲς δὲ ἐγκεκυφότες. Liban. vol. 4, p. 784, 20: Ἀβροδίαιτος ἀνὴρ διατεθρυμμένος σῶμα καὶ ψυχήν. Philostrato Her. p. 666 nunc ex codd. restitutum διαθρύπτεσθαι pro vulgato θρύπτεσθαι.] || At vero ap. Theocr. [15, 99], Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη, exp. Delicatis gestibus et præludiis ad canendum se comparat. [Id. 6, 15: Ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται. Seqq. ex Indice.] Διεθρύβη quod Hesych. exp. διεκλάσθη, διετρίβη, est aor. 2 pass. [Quem ex Phot. Contra Manich. in Wolf. Anecd. vol. 1, p. 42 indicat Boiss.]

Διάθρυψις, εως, ἡ, Enervatio, Effeminatio, Ipsa actio frangendi deliciis, Deliciæ. E Chrys., Διαθρύψεις κινημάτων, pro Gestus molles [t. 6, 44, 42; cf. ib. p. 290, 20. Hase.].

[Διαθρώσκω, Dissulto, Gl. Oppian. Hal. 1, 548: Οὐ γὰρ τῇσιν ἀποκριδὸν οἷα καὶ ἄλλοις ὠὰ διαθρώσκουσιν.]

Διάθυρον, τὸ, est, ut quidem Bud. ait se existimare, Obex transversarius ductilis, versatilis, i. e. Repagulum e materia compactum, quod et vehicula et equos a vestibulo ædium arcet.

[Διαθύω, Sacrifico. Scriptor Vitæ Athanas. ab Kall. cit. vol. 1, p. CXXIII, C: Οὓς μῦθος εἶχε τῷ Μίθρᾳ διατεθῦσθαι (διατεθύσθαι).]

[Διαθωκέω, Sedes separo. Hesych.: Διατεθώκηται, διακεχώρισται.]

[Διαΐ. V. Διά.]

[Διαΐγδην, Cum impetu perrumpendo, adv. a διαΐσσω, Oppian. Schneid.]

[Δίαιθος, ὁ, Diæthus, n. pr. viri. Schol. Hom. Il. Γ, 175, in codd. Lips. et Ven. altero: Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν) Ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτω φησίν· ἐρατεινὴν εἶναι παῖδα τὴν Ἑρμιόνην (verba ab librario perversa vel decurtata videntur referri ad Od. Δ, 13: Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν Ἑρμιόνην)· ὁ δὲ Δίαιθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοράφιον, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μοραφίων γένος ἐν Πέρσαις. Eadem in Veneto priori et ap. Didymum: Παῖδά τε) λέγει τὴν Ἑρμιόνην. Ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὁ. ζ. οὕτω φησίν· Ἑλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Δίεθος παῖδα Μορράφιον (Μενελάου παῖδες Δίαιθος καὶ Μορραφίων

Did.), ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορραφίων γένος ἐν Πέρσαις. Eust. p. 400, 30 : Ἱστέον δὲ ὅτι Ὁμήρῳ μὲν δοκεῖ Ἑρμιόνην μόνην εἶναι παῖδα τῇ Ἑλένῃ... ἕτεροι δὲ καὶ υἱοὺς αὐτῇ καὶ Μενελάῳ γεννῶσι Νικόστρατον καὶ Αἰθιόλαν, οὓς καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τιμᾶσθαί φασι, ἄλλοι δὲ Δίαιθον καὶ Μαράφιον, ἀφ' οὗ γένος φασὶ τὸ τῶν Μαραφίων ἐν Πέρσαις. Æque mihi ignoti et scriptor et filius Menelai Diæthus : sed nominis forma satis stabilitur nominibus Κύναιθος, Λύκαιθος, Ὀλίγαιθος, Σάλαιθος, Φίλαιθος. Thucydidi idem restituendum videri pro Δάϊθος dixi sub illo. L. Dind.]

Διαιθρία, ἡ, Serenitas, VV. LL. Idem et αἰθρία.

Διαιθριάζω absolute ponitur ap. Xen. [Anab. 4, 4, 10] pro Disserenare, Καὶ γὰρ ἐδόκει διαιθριάζειν. [Libri quinque optimi συναιθριάζειν, quod ex præcedente συνῆλθον ortum.] Exp. etiam Sub dio agere. [Male.]

Δίαιθρος, ὁ, ἡ, Purus, Perspicuus, Serenus. Hesych. δίαιθρον exp. διαφανές, καθαρόν, δίϋγρον, subjungens ei et δίαιτρον, exponens etiam ipsum διαφανές, δίοπτρον. [Fort. δίοπτον. G. D. Plut. V. Sullæ c. 7 : Ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος.] Δέτρον, Hesych. exp. διάπυρον, διαφανές, Ignitum, Pellucidum. [Δέτρον ex δέρτρον corruptum esse ostendit quæ prima posita est explicatio δέρμα τοῦ ἥπατος. Illa autem ἡ διάπυρον, διαφανὲς loco alieno illata esse patet. Conf. Δίεδρος.]

[Διαιθύσσω, Ruo, Irruo. Pind. Ol. 7, 175 : Ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι, quod schol. int. ὁρμήσουσιν. Nonn. Dion. 3, 130 : Αἰθέρα δύσατο δαίμων ἀλλοφανὴς, πτερόεντι διαιθύσσουσα πεδίλῳ, ubi Græf. πτερόεντα ... πέδιλα scripsit. Bacchylidi ap. Athen. 2, p. 39, E, recte ab Erfurdtio restitutum videtur : Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις. Libri : Κύπριδος ἐλπὶς δ' αἰθύσσει. G. Dind.]

[Διαίθω, Succendo. Aretæus p. 40, 19 : Πλεύμων θάλπεται καὶ διαίθεται.]

Δίαιμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, ap. Erotian. [v. Αἱμόκερχνα p. 50.] In VV. LL. ἡματωμένος exponitur, Cruentatus. [Hippocr. p. 267, 40 : Τὰ πολλάκις παρηθεῦντα δίαιμον καὶ ἄπεπτον κατὰ κοιλίην. Aretæus p. 8, E : Φλέγμα ἢ χολῶδες ἢ δίαιμον κατακορέως. Polyb. 8, 14, 5 : Πτύσμα δ. Eurip. Hec. 656 : Δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.]

[Διαίμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. Δίαιμος. Euripidi Iph. A. 1514 restituit Markl. : Βωμὸν διαίμονος θεᾶς (Dianæ). Libri γε δαίμονος.]

[Διαίνη. V. Διώνη.]

Δΐαίνω, Humecto, Madefacio, Irrigo. Il. X, [495]: Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. [Rectius sine iota διῆναι. Il. N, 30 : Οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων· Φ, 202 : Δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ. Aretæus p. 113, B : Διᾶναι τὰ ἔρια. (Hesych. : Διᾶναι, σμῆξαι, πλῦναι.) Theophr. De vent. 58, p. 780: Τὰ δὲ νότια ἀνυγραίνει καὶ διαίνει. Hesych. : Διαίνεται, βρέχεται, δακρύει· et Διαίνεσθαι sine interpr. Διαίνεται, βρέχεται, ὑγραίνεται, διαχεῖται, ὑπὸ ὄμβρου βρέχεται. Prava etymologia ap. Etym. M. p. 267, 1 : Κυρίως τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι· Διὸς διῶ διαίνω, ὡς μιῶ μιαίνω. Conf. Διερός. De lacrimantibus, Heliodor. ap. Stob. Flor. 100, 6 : Κείνῳ καίριόν ἐστι καὶ ἀσφαλὲς ὄμμα διῆναι, et ter in Persis Æschylus, 258 : Διαίνεσθε, Πέρσαι, τόδ' ἄχος κλύοντες· 1047 : Διαίνομαι γόεδνος ὤν· 1064 : Διαίνου δ' ὅσσε. Et forma act. 1038 : Δίαινε δίαινε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι, metro tamen repugnante, quod non fert anapæstum. G. Dind.]

[Δΐαΐξις, ὁ, Diæxis, n. pr. Persæ ap. Æsch. Pers. 996. G. Dind.]

[Διαιολάω, Decipio. Hesych. : Διαιολᾶν, ἐξαπατᾶν, ποικίλλειν.]

[Δίαιος, ὁ, Diæus, Achæorum princeps, ap. Polyb. 38, 2, 8; 40, 2, 1, et alibi, ap. Pausan. 7, 12, 13, 15 et 16. || Διοφάνης ὁ Διαίου Μεγαλοπολίτης ap. eund. 8, 51, 1. G. Dind.]

[Διαιρέσιμος, ὁ, ἡ, Dividuus, Gl.]

Διαίρεσις, εως, ἡ, Divisio, Distributio. [Xenoph. Cyrop. 4, 5, 55 : Οἱ μὲν ἦσαν ἐπὶ τὴν διαίρεσιν, Distributionem prædæ. Polyb. 3, 40, 9 : Τοὺς ἐπὶ τὴν διαίρεσιν τῆς χώρας ἀπεσταλμένους. Dionys. A. R. 2, 12 : Ἐποιεῖτο δὲ αὐτῶν τοιάνδε τὴν διαίρεσιν· αὐτὸς μὲν ἐξ ἁπάντων ἕνα τὸν ἄριστον ἀπεδείξε.. || Discretio. Æsch. Eum. 749 : Πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι, τὸ μὰδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει. Schol. : Διακρίσει τῶν λευκῶν καὶ μελαινῶν.] Divisio, quæ fit argumentando. Aristot. [Org. 1, c. 30, q. v.] : Ἔστι γὰρ ἡ διαίρεσις οἷον ἀσθενὴς συλλογισμός. [« Δ. rhetoribus dicitur Tractatio capitum vel argumentorum : unde ipsa disciplina, qua hoc docetur, Τέχνη διαιρετικὴ vocatur, de qua singularem libellum scripsit Hermogenes. Cicero etiam *Partitiones* appellavit. Sic Sopater rhetor scripsit Περὶ διαιρέσεως ζητημάτων. V. Syrian. schol. ad Hermog. p. 24 Ald. et, ubi διαίρεσιν distinguit a συγκοπῇ, p. 25. Διαίρεσις vero etiam speciatim dicitur Dionysio, Judic. Thucyd. p. 826, Partitio ea operis historici, qua accurata locorum temporumque notatione distinguitur. » Ex Ernest. Lex. rhet.] || Apud grammatt. κατὰ διαίρεσιν et κατὰ σύνθετον opponuntur interdum, ut ap. Athen. 11, [p. 492, A] : Ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, ἀλλὰ κατὰ σύνθετον, ὑποπυθμένες. Item Διαίρεσις ap. grammatt. quæ opponitur συναιρέσει [vel συναλοιφῇ], vide Συναίρεσις. [Gramm. in append. ad Gregor. Cor. p. 678 : Δ. ἐστιν, ὅταν τὰ ὀφείλοντα συνειλημμένα εἶναι διαλύηται· τοῦτο δὲ καὶ ἐν φωνήεσι συμβαίνει καὶ ἐν συμφώνοις διπλοῖς· καὶ ἐν μὲν φωνήεσιν, ὡς ἐν τῷ Βέλεα καὶ τῷ Ἱερέας καὶ τῷ Πάϊς καὶ τοῖς τοιούτοις· ἐν δὲ συμφώνοις ὡς ἐν τῷ Κωμάσδω. Dionys. De comp. verb. 14 init. : Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐνάρθρου φωνῆς αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα καὶ γράμματα. Schol. Hermog. in Walzii Rhet. vol. 7, 2, p. 889, 22 : Δ. ἐστιν ὅταν λέξις περισπωμένη εἰς δύο διαιρῆται, πυλῶν πυλέων. Utuntur h. v. etiam Latini grammatici. Alio sensu Veget. Art. Vet. 3, 43, 2 : « Et si loci conditio patietur, diæresin dabis, ut foras per plagam humor emanet, » ubi Gesn. interpr. Plagam per dissectas partes factam.] || A Bud. exp. etiam Discriminatio, differentiarumque annotatio, earumque rerum, quæ ad rem constituendam pertinent, et exemplum e Theophr. affert. [Nimirum e C. Pl. 3, 15, 5 Schn. : Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι σχεδὸν αὗται παρ' ἑκάστων· ἀκριβεστάτη δ' ἡ ἐν ἀμφοῖν διαίρεσις, ἔν τε cett.] V. Comment. 667.

Διαιρετέος, α, ον, Dividendus. [Plato Leg. 9, p. 874, E : Τὰ δὴ τραύματα, καθάπερ οἱ φόνοι διήρηντο, διαιρετέον· τὰ μὲν ἑκούσια, τὰ δὲ... Scott. Adde Rep. 3, p. 412, B. Gl. : Διαιρετέας οὐσίας, Herciscundæ familiæ. « Distinguendus, Plato, Aristot. (Mor. Eudem. 5, 1; 7, 10 post med.), Plut. Διαιρετέον, Philo Jud. » Wakef. Draco p. 124, 16 : Διοριστέον ἂν εἴη πρῶτον αὐτὸ (τὸ μέτρον), ἔπειτα διαιρετέον. Angl.]

[Διαιρετὴρ, ῆρος, ὁ, Divisor, Distributor. Etym. M. p. 249, 46 : Δατηταὶ ... διαιρετῆρες, μερισταί.]

Διαιρέτης, ὁ, Divisor, Distributor, ap. Gregor. Naz. [Gl. Divisor, Expunctor. Theodoret. vol. 2, p. 163 : Πεντάκις τοσοῦτοι διαιρέται. || Cognomen Georgii cujusdam monachi, qui commentarium in Hermogenis Διαίρεσιν scripsit. Vid. Walz. Rhetor. vol. 6, p. 505. G. D. Acuitur minus recte Chrys. t. 5, p. 829, 41 : Ὡς διαιρεταὶ ὄντες τῆς θεότητος καὶ κληροδόται. Hase.]

Διαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Vim aut Facultatem dividendi habens vel separandi, Aptus ad dividendum. [Plato Soph. p. 226, C : Διαιρετικά που τὰ λεχθέντα εἴρηται ξύμπαντα.] Plut. De pr. frig. [p. 952, B] : Καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, Turnebo interpr. Atque omnino dirimit ac dissipat ignis. Theophyl. Ep. 79 : Προπομποὶ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ἐπίτευξις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, καὶ διαιρετικώτατος πέφυκε τῶν ἀρετῶν χωρισμός. Hæc autem epistola, ut de hoc obiter admoneam, inepte inter Epistolas Isocratis ponitur, quum Theophylacti sit, Isocratis nomen in hac epistola mutuati, ut in aliis alia mutuatur, et quidem alius potius Isocratis quam hujus. [Eustath. Opusc. p. 257, 20 : Τῷ δὲ τελείῳ ὑποβεβηκὼς μακρῷ διαστήματι, ὅμως ἔχει θεωρίαν διαιρετικήν.]

Διαιρετικῶς, Cum quadam dividendi facultate. Plut. tamen Pol. Præc. aliter usus videtur. [P. 802, F : Μηδὲ εἰς ἔπαινον αὐτοῦ (τοῦ πολιτευομένου) τιθέσθω τὸ ἐκτικῶς ἢ τεχνικῶς ἢ δ. (λέγειν).] In VV. LL. exp. Divisim, Discretim et discriminatim, quæ potius convenirent adverbio διαιρετῶς. [Clem. Al. Pæd. 3, p. 304 :

Διαιρετικώτερον τὸ φιλάνθρωπον τοῦ παιδαγωγοῦ ... παραθετέον. Wakef. Pro Distincte usurpat quoque Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 909, 8 : Δ. ἕκαστον ἐξετάζετε. Hase.]

Διαιρετὸς, ἡ, ὸν, q. d. Divisibilis, Qui dividi potest. Exp. et Separabilis. Aristot. Ethic. 1 συνεχὲς et διαιρετὸν inter se opponit : Xenopho autem διαιρετὸς et σύνθετος, sicut κατὰ διαίρεσιν et κατὰ σύνθετον inter se opponi, modo dictum est, Cyrop. 4, [3, 20] : Ὥστε τί ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἱπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι; Ubi lubenter διαιρετὸς interpreter Dividuus, quum hic non sit Qui dividi potest, sed Qui divisus est. [Πλοῖα διαιρετὰ, quæ et διάλυτα dicuntur, Naves solutiles, i. e. ita junctæ, ut solutæ plaustris vehi possint. Diodor. 2, 16 : (Semiramis) διεκελεύσατο κατασκευάζειν ποτάμια πλοῖα δ. Nam quum in Indos expeditionem susciperet, οὐκ οὔσης παρὰ τὸν ποταμὸν ὕλης, ἀναγκαῖον ἦν ἐκ τῆς Βακτριανῆς πεζῇ παρακομίζεσθαι τὰ πλοῖα. Brunck. Æschin. De f. leg. p. 36, 31 : Ποιεῖ ... τὴν δημηγορίαν ὁ μὲν κατήγορος διαιρετὴν, τὸ δὲ ψήφισμα καὶ τἀληθὲς μίαν. Χρήματα διαιρετὰ dici εὐτελέστερόν indicat Pollux 8, 34. Vitioso accentu ap. Soph. Trach. 163 : Εἶπε δ' ἦν τέκνοις μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι. Recte codd. Harl. et Flor. διαιρετήν. G. D.] || Διαιρετὸς, Fissilis, ut διαιρεῖν diximus pro Findere etiam poni. || Διαιρετὸς λόγῳ, Explicabilis sermone. Thuc. 1, p. 28 [c. 84] : Καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετὰς, Et eventus fortunæ non posse oratione definiri et explicari, ut referatur ad illam significationem, quam Bud. dat τῷ διαιρεῖν et τῷ διαιρεῖσθαι pro Explicare s. Explanare. Haud scio tamen an et ita possit accipi ut dicat tam varios esse fortunæ eventus, ut nulla eorum iniri ratio possit, et quasi in certa quædam genera dividi. Schol. exp. φανερὰς, quam vocem suppositiam esse suspicor.

Διαιρετῶς, Divisim, Separatim, quæ significatio in VV. LL. male datur τῷ διαιρετικῶς. [Greg. Thaumat. p. 5, A : Εἴ τις λέγει τέλειον ἄνθρωπον τὸν Χριστὸν δ. καὶ Θεὸν τὸν λόγον δ. ... ἀνάθεμα ἔστω· cf. Felix Epist. p. 50, B. Georg. Pis. Hex. v. 173 : Δ. μὲν τὰς ὑποστάσεις σέβειν, Ἡνωμένως δὲ προσκυνεῖν τὴν οὐσίαν. Hase.]

Διαιρέω, Divido, Distribuo. Aristot. De mundo : Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἰς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε. [Et c. 3.] Plut. Pericle [c. 27] : Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Ap. Plat. De LL., διαιρεῖν κλήρους. Herodot. autem [1, 94] dixit διαιρεῖν δύο μοίρας Λυδῶν, pro διαιρεῖν Λυδοὺς εἰς δύο μοίρας. [Demosth. p. 144, 27 : Εἰς δύο ταῦτα διῄρητο τὰ τῶν Ἑλλήνων, Λακεδαιμονίους καὶ ἡμᾶς· 1117, 30 : Διεῖλον ἐγὼ δύο μερίδας. Plato Legg. 2, p. 658, A : Μὴ ταχὺ τὸ τοιοῦτον κρίνωμεν, ἀλλὰ διαιροῦντες αὐτὸ κατὰ μέρη. Diodor. 1, 3 : Ὅσῳ χρησιμώτερόν ἐστι τὸ πᾶν τοῦ μέρους καὶ τὸ συνεχὲς τοῦ διῃρημένου. Antiattic. p. 90, 6 : Διαιρεῖν λέγεται ἐπὶ δυοῖν, οὐκέτι ἐπὶ πλειόνων. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (p. 677, 15) φησὶ, Τῆς Θράκης εἰς τρία διῃρημένων (Τὴν ἀρχὴν κοινὴν τῆς Θ. εἰς τρεῖς διῃρημένην). Æschin. C. Ctes. p. 82, 12 : Εἰς τρία μέρη διαιρεῖται ἡ ἡμέρα.] Dicitur et διαιρεῖσθαι [forma media] activa signif. pro Dividere, ap. Plat. Phædro [p. 273, E : Ἐὰν μή τις ... κατ' εἴδη διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα ... δυνατὸς ᾖ]. E quo etiam citatur διελέσθαι μέρη, simili præcedentibus loquendi forma, pro Dividendo facere partes. [Demosth. p. 1171, 24 : Οὐ πολλῷ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἢ ἡμεῖς διειλόμεθα τὰς μερίδας.] E Luciano autem affertur διελώμεθα τὸ ἔργον, pro Per partes negotium suscipiamus; sed malim simplicius Partiamur opus, ut ap. Thuc., unde sumsisse Luc. videri potest, 7, p. 236 [c. 19] : Ἔπειτα Δεκέλειαν ἐτείχιζον, κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. Quod subst. idem scriptor omittit interdum, dicitque tantum διελόμενοι, ut 5, p. 190 [c. 75] : Καὶ διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον, i. e., ut in margine meæ ed. annotavi, Et urbem muro cingere cœperunt, opus inter se partiti. At Valla hunc verbi hujus usum non intelligens, procul aberravit, quum accus. τὴν πόλιν cum διελόμενοι jungens, interpretatus est, Expugnatamque urbem muro cinxerunt. Occurrit autem et aliquot aliis Thuc. locis idem hujus verbi usus. [Demosth. p. 1113, 10 : Διεῖλοντο τἀδικήματα, Inter se partiti sunt. 1169 extr. : Ἡ μὴν τά τε ὑπάρχοντα ... καλῶς καὶ δικαίως διαιρήσεσθαι καὶ μηδ' ὁτιοῦν πλεονεκτήσειν τὸν ἕτερον τοῦ ἑτέρου. Lucian. Prometh. c. 5 : Διελόμενοι τὴν κατηγορίαν.] Διαιρεῖσθαι passiva item sign. dicitur pro Dividi, Distribui, ut διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, ap. Plat. [Legg. 11, p. 927, E : Ἔτι δὲ νόμους περὶ αὐτῶν τούτων μετρίως διῃρημένους εἶχον. Suid. : Διῄρησαι, δέδεσαι.]

Διαιρῶ, pro Findo, vel Seco, sicut Dividere et Secare interdum copulantur. Xenopho Hell. 6, [5, 9] : Καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Quod ante eum dixerat Thuc. 4, p. 137 [c. 48] : Καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν [et post eum Polyæn. 5, 1, 3]. Idem p. 157 [4, c. 110] : Καὶ τὴν κατὰ Καναστραῖον πυλίδα διῄρουν. Sic Galen. Ad Glauc. : Διαιρεῖν τὴν φλέβα. Lucian. τέμνειν et διαιρεῖν copulavit in Zeuxide [c. 10] : Τέμνοντες νὴ Δία καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις. Apud Xenoph. autem [Cyneg. 9, 14] διαιρεῖν γῆν pro Aperire, i. e. Effodere, inquit Bud., Ἱστάναι δὲ τὰς ποδοστράβας, διελόντα τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον. [Thucyd. 2, 76 : Πηλὸν ἐσέβαλον ἐς τὸ διῃρημένον. Xenoph. Anab. 5, 2, 21 : Τοὺς μὲν σταυροὺς ἕκαστοι τοὺς καθ' αὑτοὺς διῄρουν, Vallos evellebant.]

[Διαιρῶ, Dirimo controversiam. Aristoph. Ran. 1100 : Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως ... Herodot. 4, 23 : Τοῖσι περιοικέουσι οὗτοί εἰσι οἱ τὰς διαφορὰς διαιρέοντες, ubi Valck. ex Polluce 8, 8 affert ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαιρῶν, et e Xenoph. De vectig. 3, 3. διαιρεῖν τὰ ἀμφίλογα. Aristid. vol. 2, p. 49, 5 : Ὅπως μὴ ... τῶν ἀνίσων μηδενὶ κρίνοιτο τὰ πράγματα, ἀλλ' ὁ λόγος τὸ δίκαιον ἐφ' ἡσυχίας διαιροῖ. Æsch. Eum. 472 : Φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας· 630 : Ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι. Διαιρεῖν τὸν ἀγῶνα κατὰ μάρτυρος ex Galeno vol. 5, p. 116 citat Hemst.]

Διαιρῶ τοῦτο, Explano hoc, Bud. e Theophr. Citat ex Eodem : Ὑπὲρ ἧς καὶ πειρῶνταί γε διαιρεῖν, ubi exp. Differentias constituere et discrimina notare. [Herodot. 7, 16, 3 : Εἰ δὲ ἄρα μή ἐστι τοῦτο τοιοῦτο οἷον ἐγὼ διαιρέω, ἀλλά τι τοῦ θεοῦ μετέχον ... 103 : Εἰ τὸ πολιτικὸν ὑμῖν πᾶν ἐστι τοιοῦτον οἷον σὺ διαιρέεις. Quod forma media dicitur ibid. 47 : Τοιαύτης οἵηνπερ σὺ διαιρέεαι εἶναι, et c. 50. Plato Charm. p. 163, D : Προδίκου μυρία τινὰ ἀκήκοα περὶ ὀνομάτων διαιροῦντος. Isæus p. 86, 10 : Διῄρηται καθ' ἕκαστον περὶ αὐτῶν. De explicatione somnii Plut. V. Cim. c. 18 : Φράζει θάνατον αὐτῷ προσημαίνειν τὴν ὄψιν, οὕτω διαιρῶν· κύων ἀνθρώπῳ, πρὸς ὃν ὑλακτεῖ, πολέμιος ... De prodigio Dionys. A. R. 4, 60 : Τὸ μὲν τέρας ὑμῖν ὁ πατὴρ διελεῖται· 9, 6 : Διαιρούμενοι τὸ γενόμενον τοῖς Ῥωμαίοις σημεῖον. Διελέσθαι τὸ αἴνιγμα Procl. ap. Bekker. præfat. ad schol. Hom. Iliad. p. 1.] Sic et διαιρεῖσθαι pro Explicare, ap. Plat. De rep. 5 : Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα κ. τ. λ. Sic De rep. 9 : Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν οἵαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν, οὗ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διῃρῆσθαι. Idem ab Herodoto sæpe poni tradit pro Discutere et disserere. Sic autem et in hoc Plat. loco pro Disserere et disputare accipi tradit, Polit. 7 : Τυγχάνομεν δὴ διῃρημένοι πρότερον ὅτι φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ. [Plato Charm. p. 169, A : Οὐ πιστεύω ἐμαυτῷ ἱκανὸς εἶναι ταῦτα διελέσθαι· et ibid. C; Phædr. p. 263, B : Τὸν μέλλοντα τέχνην ῥητορικὴν μετιέναι πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι· Gorg. p. 495, C : Ἴθι δή μοι ... διελοῦ τάδε.] Vide ap. ipsum Bud. plura hujus signif. exx., Comm. 666 et 667. Inter quæ ponit et hoc Theophr. [C. Pl. 3, 20=15, 1] : Ὥραν δὲ τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν ταῖς χώραις μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τῶν γενῶν ἐφάπτονται, ita exponens hæc verba, Vitis putandæ tempus partim ex agrorum varietate, partim e generum natura statuunt. Ubi tamen διαιρῶ videtur ad primam signif. referri posse, ut si dicam Dividere et distinguere locis, i. e. pro differentia locorum s. varietate. Quod autem ad cetera exx. attinet, διαιρεῖν s. διαιρεῖσθαι pro Disserere, plane retinemus in sermone vernaculo, cum *Deviser* dicimus a Lat. Dividere, pro Disserere. Διαιρεῖσθαι et διορίζεσθαι pro eodem ab Aristot. poni Polit. 7 ab eod. Bud. annotatur. [In Ind. :] Διαραίρηται, Attice s. Ionice pro διῄρηται ap. Herodot. [1, 192], Divisus est, ab act. them. διαιρέω. [Διαιρῶσα per διαιροῦσα interpretatur Hesych. Doricam formam esse putat Kuster.]

Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo, ut διῆρκε τὸ ῥόπαλον [τὸ ξύλον], apud Lucian. [Vitarum Auct. c. 7.] Sic in voce media διαραμένη ap. Aristot. De mundo [c. 1] : Διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, Quæ se erexit, ut

sit pro διάρασα ἑαυτὴν, vel Erecta, sublata. Lucian. autem et Plut. passivum etiam partic. διῃρμένος pro διῃρκὼς posuerunt in hac signif. διῃρμένος τοὺς ἄκοντας. [Hoc ap. Lucian. Toxar. c. 40. Κοπίδα διῃρμένος ibid. c. 55, et ap. Plut. Comp. Pelop. c. Marcello p. 317, D. Vit. Lysand. c. 15 : Τὴν βακτηρίαν διαράμενος.] At passiva signif. διῃρμένος, ut in hoc Basilii loco : Ἰδεῖν ἐστὶ χεῖρας μὲν διῃρμένας κατὰ τῶν ὁμοφύλων, καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ἐπιφερομένας. Apud Hermog. autem διῆρται exp. δίαρμα καὶ ὄγκον ἔχει, et alibi διῃρμένος, Sublimis. Bud. hæc ejusdem verba in lib. Περὶ σεμνότητος : Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον, exp. Faciunt grandius pronuntiare et ore patentiore, στομφάζειν ποιεῖ. [De elata elocutione sæpe usurpat Hermog., ut De form. 1, 11 : Καὶ τὴν χάριν τῷ διῃρμένῳ πρὸς μέγεθος· 2, 11 : Ἔστι γὰρ καὶ οὗτος σεμνὸς μὲν παραπλησίως τῷ Ἀντιφῶντι, καὶ διῃρμένος πρὸς ὄγκον. Dionys. H. Ἀρχ. κρίσ. p. 433, 7 R. : Ὁ δὲ Λυκοῦργός ἐστι διαπαντὸς αὐξητικὸς καὶ διῃρμένος καὶ σεμνός. Idem in Art. rhet. c. 6 extr. : Ἡ ἀπαγγελία ποικίλη, ἐν μὲν τοῖς ἀγωνικοῖς συνεστραμμένη, ἐν δὲ τοῖς ἐνδόξοις καὶ μέγεθος ἔχουσιν ... διῃρμένη καὶ μέγεθος ἔχουσα. Pseudo-Longin. 7 : Τῇδέ που καὶ ἐπὶ τῶν διῃρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον. Angl. ex schedis S. Parrii.] Sciendum est autem, quamvis διαίρειν per se Attollere significet, interdum tamen illi addi ἄνω, aut εἰς ὕψος, aut tale quid. Xenophon De arte eq. [c. 10, 3] : Ἄνω δὲ τὸν αὐχένα διαίρειν. Sic Greg. de Basilio loquens, dixit : Ἀλλ' ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν διάρας, καὶ κύκλῳ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα περιαγαγών. Et ap. Theophr., διῃρμένα εἰς ὕψος. Quibus locis adhiberi simplex etiam posset, sed minus significanter et eleganter. Legitur et διῃρμένος πρὸς ὄγκον ap. Hermog. [Plut. Mor. p. 116, E : Διαίρεσθαι πρὸς ἀλαζονείαν. Conf. Wyttenb. vol. 6, p. 1001.]

Διαίρω, Aperio, de ore dictum, pro eo quod Lat. dicunt Hiscere, aut Mutire. Chrys. : Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne occasionem quidem hiscendi reliquimus ipsis aut mutiendi, ut ap. Liv. : Non hiscere quenquam præ metu potuisse. Demosth. C. Mid. [p. 536, 18] : Μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα περὶ αὐτοῦ νῦν ἔχειν ἐμὲ, ubi videtur accipi pro Ne verbum quidem facere, sicut Bud., Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, ap. Eund. [p. 375, 14; 405, 26] interpr. Ne verbum quidem fecit. [Cyrillus Lex. Ms. ap. Valck. ad Theocr. Adon. p. 232 : Ἀχανὴς ... ὁ μὴ διᾶραι τὸ στόμα δυνάμενος.]

Διαίρω, Trajicio. Polyb. 1, [37, 1] : Καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς. Idem [1, 39, 1] : Καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν. Hinc Δίαρμα, Trajectus, quod vide paulo post. [Apud Æsch. Pers. 505 : Ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε, Valcken. corrigit διῆρε. Frustra. Ceterum διᾶραι, non διᾶραι, scribendum.]

Διαισθάνομαι, Persentisco, Perspicue percipio, vel Plane sensu percipio. Aristot. De gen. anim. 5, [1] : Λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἓν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. [De auditu Aristox. Elem. Harm. p. 14 et 35 Meib.] Habet διὰ in hoc verbo eandem vim, quam in διορῶ, aliisque nonnullis : ideo ita interpretatus sum. In VV. autem LL. διαισθάνεσθαι exp. Dignoscit, in hoc Plat. loco, De rep. 2 : Ὁ δεινὸς δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται. [Phædr. p. 250, B : Διὰ τὸ μὴ ἱκανῶς διαισθάνεσθαι· Sophist. p. 253, D. Philostr. p. 688 : Ὁπόσα τῶν Ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι διῄσθετο (διώπτευσε exp. schol.)· γράμματα γὰρ οὔπω εὑρητο. Plut. Mor. p. 562, B : Τὸ διορᾶν καὶ διαισθάνεσθαι τὰς ὁμοιοπαθείας.]

[Διαίσθησις, ἡ, Intelligentia, Perceptio. Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 739, C : Πολλὴν δῆτ' ἔχων ἤδη τὴν διαίσθησιν. Hase.]

[Διαίσιον scriptura vitiosa. V. Διέσιον.]

[Διαΐσσω. V. Διάττω.]

Διαϊστόω, Deleo et extinguo : ἄϊστον ποιῶ. Soph. Trach. [881], αὐτὴν διῃΐστωσε, i. e. αὐτὴ ἑαυτὴν ἠφάνισεν, schol., et ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν.

Διαισχύνομαι, exp. Vereor, Erubesco, ut αἰσχύνομαι. [Lucian. De electr. c. 2 : Ἐσιώπησα διαισχυνθείς.]

Δίαιτα, ἡ, Vitæ s. Vivendi institutum, Vivendi mos, Vitæ genus. Thuc. 1, [6] : Ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο· 2, [16] : Δίαιταν μεταβάλλειν. Vide et p. 202 quendam ejus l. [6, 15 : Τῆς κατὰ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα παρανομίας ἐς τὴν δίαιταν. Herodot. 1, 157 : Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον. Pind. Pyth. 1, 182 : Ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει.] V. et Xen. ap. Bud. p. 751. Sic Synes. Ep. 148 : Ἢν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν. || Victus. Sed latius interdum pro Certa quadam vitam instituendi ratione quod ad victum et cultum corporis attinet. [Soph. OEd. Col. 751 : Ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα πτωχῇ διαίτῃ.] Xen. [Mem. 1, 6, 5] : Ἢ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις, ὡς ἧττον μὲν ὑγιεινὰ ἐσθίοντος ἐμοῦ ἢ σοῦ, ἧττον δὲ ἰσχὺν παρέχοντα; Herodian. 4, [12, 4] : Ἐπεὶ γὰρ ἤκουεν αὐτὸν καὶ διαίτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, καὶ τὰ φαῦλα καὶ ἀπέρριμμένα τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν μυσαττόμενον. Plutarch. Apophth. [p. 192, D] : Οὕτω δ' ἦν εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν, ὥστε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον, κ. τ. λ. Lucian. Macr. : Διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Id. [Hermot. c. 86], δίαιτα κεκολασμένη, et σκληρὰ δίαιτα, ut Herodian. [3, 8, 10] : Τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης· [Eurip. fr. ap. Stob. Flor. 70, 6 : Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ σκληρὰς διαίτας·] ἀκριβὴς δίαιτα, Plut. [Mor. p. 87, D, et alibi]; εὐτελὴς δίαιτα, Xen. [Cyrop. 1, 3, 2, et al.] : quibus opp. δίαιτα ἐλευθέριος, Herodian. [4, 12, 4, et Plut. V. Rom. c. 6], et ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης, Plut. et ἡ πολυτελὴς δίαιτα [Xen. Mem. 2, 1, 15]. Sed et dicitur aliquis esse Εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν a Plut. [l. c.] : item Σώφρων καὶ μέτριος πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æschine [p. 78]. Dicunt etiam τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν interdum pro δίαιτα. Lucian. [Vit. auct. c. 6] : Τὰ δ' ἀμφὶ τὴν δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; ad quam interrogationem respondet alter quibus cibis vescatur, et a quibus abstineat. Plut. Pericle [c. 7] : Εἶτα τῶν ἀναγκαίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, διῴκει τὸν βίον καὶ τὰ περὶ τὴν δίαιταν. Animadvertendum est autem, his omnibus in ll. ad Victum restringi δίαιταν, non item ad Cultum corporis pertinere; ac certe Herodian. [4, 10, 12] utrumque signif. volens addidit σκευήν : Xen. autem p. 5 [Cyrop. 1, 3, 2], ἐσθῆτας φαυλοτέρας et διαίτας εὐτελεστέρας dixit. Memini tamen me observare in nonnullis ll. quod dixi, nimirum δίαιταν de ipso etiam corporis cultu dictum : ac fortasse ap. Plut. Alcib. sic accipi potest, ubi πολλὴν τὴν τρυφὴν τῆς διαίτης scribit. [V. Demetr. c. 2 et 42 : Καὶ τρυφὰς καὶ διαίτας.] Plato certe Epist., ubi τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν dicit, videtur addito hoc gen. velut generaliorem hujus nom. signif. restringere. Hinc, i. e. ab hac voc. δίαιτα signif., fiunt composita. Δίαιτα apud Thucyd. alicubi non Victus, sed potius Quæ ad victum requiruntur. Ita enim accipi puto p. 262 [7, 82] : Καὶ μὴ ἀποθανεῖν μηδένα, μήτε βιαίως, μήτε δεσμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ διαίτης. || Δίαιτα, Victus ratio a Medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantum cibus et potio, verum etiam exercitatio, somnus, vigilia, et cetera quorum moderatus usus ad valetudinem confert. Sunt autem διαίτης varia genera; alia enim λεπτὴ, unde et λεπτῶς διαιτᾶν, alia ἐσχάτως λεπτὴ, alia ἀκριβὴς, alia nom. alio appellatur. Est item δίαιτα θεραπευτικὴ, et δίαιτα ἀναληπτική : quæ omnia sæpe apud Galen. occurrunt. Videtur autem Hieron. ad hanc medicinalem, ut ita loquar, voc. δίαιτα signif. respexisse, quum interpr. Victum castigatum s. Victus castigationem. Ceterum Galli hanc voc. δίαιτα signif. mutuati *Diète* et ipsi dicunt, et *Faire diète*, sed περὶ τῆς λεπτῆς s. λεπτυνούσης διαίτης potissimum intelligentes. [Strabo 12, p. 570 : Οἶνος πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος. Et sic rursus 14, p. 637. Hippocr. p. 28, 35 : Ξυνεσταλμένης διαίτης· 1180, E : Αἱ ἀσθενέες δίαιται ψυχραὶ, αἱ δὲ ἰσχυραὶ θερμαί. Philostr. Heroic. p. 711 : Διαίτης λεπτῆς, ubi v. Boisson. p. 532. Galen. vol. 9, p. 260 : Διὰ τὴν ἑκάστου φύσιν τε καὶ δίαιταν, ἣν ὑγιαίνων διαιτᾶται. Λέγω δὲ δίαιταν οὐ τὴν ἐν τοῖς ἐσθιομένοις μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις, οἷον ἀργίαις, γυμνασίοις, λουτροῖς, ἀφροδισίοις, ὕπνοις, ἀγρυπνίαις, ἅπασί τε τοῖς ὁπωσοῦν γινομένοις κατὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα. Hesych. : Δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν. Heinsius τοῦ ἀνθρώπου : Toupius Ep. de Theocr. Syrac. p. 343 οὔτε φαγεῖν οὔτε πιεῖν, collatis versibus Homericis : Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται. || Pro Cœna ap.

Athen. 12, p. 519, B : Ἀρχύταν πλείστους οἰκέτας ἔχοντα ἀεὶ τούτοις παρὰ τὴν δίαιταν (quod παρὰ τὸ δεῖπνον dicit p. 537, D) ἀφιεμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἥδεσθαι. Cui Schweigh. comparavit ἐπὶ τῆς διαίτης et ἐπὶ διαίτῃ, Inter cœnam, ap. Appian. Mithrid. c. 46, Civ. 1, 91; 2, 100, 101. Ibid. 1, 113 extr. : Μεθύσας δ' αὐτόν τε καὶ τὴν περιεστῶσαν τῶν ἀνδρῶν φυλακὴν ἔκτεινεν ἀπὸ τῆς διαίτης, quod Livius ubi eandem rem narrat, *in convivio* dixit, Velleius *inter cœnam*.] || Habitatio, Domicilium. Andocid. [p. 21, 6] : Ἐπιθυμίᾳ τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Ubi Bud. Habitationem vel Vitam signif. ait : sed malo Habitationem s. Domicilium. [Soph. OEd. C. 351 : Δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχει. Aristoph. Av. 412 : Ἔρως βίου διαίτης τε καὶ σοῦ ξυνοικεῖν τέ σοι.] Ubi tamen dicitur διαίταν ἔχειν vel ποιεῖσθαι, possumus non solum Habitare, sed et Vitam degere interpr. vel potius Degere, sine adjectione, aut Agitare. Thuc. 1, [135] : Καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. Sic locutus est ante Thucydidem et Herodotus [1, 35 : Ὁ μὲν δὴ δίαιταν εἶχε ἐν Κροίσου · 2, 68 de crocodilo : Ἐν ὕδατι δίαιταν ποιεύμενον], et post utrumque Plut. [V. Camill. c. 15] : Οὗτος ἐκ νέου παρὰ τῷ Ἄρρωνι δίαιταν εἶχε. Sic δίαιταν ποιεῖσθαι ap. Eund. pro Habitare, q. d. Habitationem facere. At vero ap. Xen. Cyrop. 8, [6, 11] in eod. loquendi genere δίαιτα est potius quod vulgo Habitaculi appellatione intelligitur; Locus sc., in quo habitatur; sed Lat. in hoc etiam sensu Habitationem dixisse compertum est : Αὐτὸς δ' ἐν μέσῳ τούτων τὴν δίαιταν ποιησάμενος, τὸν μὲν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βαβυλῶνι ἑπτὰ μῆνας κ. τ. λ. Latini hac in signif. Sedem etiam dicunt, adeo ut ibi non male vertatur, Cum sibi in medio sedem statuisset. Magis etiam particulari, ut ita dicam, signif. ap. Plut. [V. Poplic. c. 15] : Εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανοῦ στοάν, ἢ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν · Symp. 4, [p. 667, C] : Καὶ κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀποδέδεικται τῆς Ἑλλάδος. Athen. 5, [p. 207, C] : Ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα κ. τ. λ., ubi Bud. vertit Nauclericum conclave. Dicuntur autem et bruta suam habere δίαιταν. Aristot. De mundo [c. 6 med.] : Τὸ νηκτὸν ζῶον ἀλλόμενον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται. Hinc τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα. || E Strab. 1, [p. 5], affertur δίαιτα pro Immoratione, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. [Rectius vertitur Disquisitionis. Conf. locc. Strabonis s. v. Διαιτάω afferendos.] || Apud Lat. vero semper Diæta est certa pars domus; ut Plin. Ep. : E triclinio in diætam s. cœnatiunculam transitus. Mirum est vero Varronem huic voci tanquam ap. Latinos natæ et etymum Latinum dedisse, cum Diætam vocatam dixit, quod in ea per diem edatur. || Arbitrium; ut δίαιταν ἐπιτρέψαι, Dem. [C. Neær. p. 1360, 7.] Et ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν, Lucian. Item ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, apud Eund. [Dial. deor. 20, 1], Non accipio delatum arbitrium, Arbiter esse nolo. Vide Bud. 151, 155. [Soph. El. 1073 : Διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ. Ἐπιτρέπειν δίαιταν (de quo Phrynich. in Bekk. An. p. 35, 17) sæpissime ap. oratores, ut Lysiam p. 893 R. : Ἔπεισα αὐτοὺς τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δίαιταν. Ἐμμένειν τῇ διαίτῃ ap. Aristoph. Vesp. 524. Λαμβάνειν δ. ap. Iambl. V. P. 264 : Ἄλλον δὲ δίαιταν εἰληφότα μεγάλην, ἑκάτερον πείσαντα τῶν ἐπιτρεψάντων ... Ὀφλεῖν τὴν δ., Condemnatum esse, Demosth. p. 862, 2. Plur. numero p. 1020, 21 : Ταῖς διαίταις ἰσχυρίζεσθαι. Mœris p. 133 : Δίαιτα Ἀττικῶς, κρίσις πρὸ δίκης Ἑλληνικῶς.] Sed quid habet commune cum præcedentibus hæc signif.? vel cum eo, quod huic vocabulo datur etymo, a δαὶς, δαιτός? De hoc certe tacent omnes : ego vero, si mihi uni tam incerta de re rumpere silentium fas est, dico tanquam divinans, δίαιταν Arbitrium appellari, quod ut medici ægrotis δίαιταν, Certam victus rationem et legem præscribunt, e qua sanitati restituantur, sic illi, quibus δίαιτα, Arbitrium, permittitur, certas litigantibus conditiones tanquam leges proponant, quibus illi obsequentes ad concordiam redeant. Undecunque certe ad hanc signif. migrarit voc. δίαιτα, eam quoque e parte nostrates mutuati sunt, quum celebres illos Germanicorum principum conventus appellant *Diètes*.

[Διαιτάριος et Διαιτάρχης, δ. Gloss. Lat. Gr. cod. vetustissimi Paris. 7651 : « Atriensis, διαιτάριος, διαιτάρχης. Liber de officio Proconsulis. » Osann. Eadem ap. Ducang. qui διαιτάριος ex Sozomeno 7, 19, Theophane aliisque attulit.]

[Διαιτάω.] Διαιτάομαι, Vitam dego, Agito, Dego. Thuc. 2, [39] : Ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Herodian. 5, [2, 14] : Ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρῖνον γλιδῇ καὶ τρυφῇ διαιτώμενον, Mollissime et deliciosissime vitam colere, Polit. [Plut. V. Phoc. c. 18 : Δεινὸν εἶναι λέγοντες, εἰ φίλος ὢν τοῦ βασιλέως οὕτω διαιτήσεται πονηρῶς.] Rursum Thuc. [1, 6] : Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, Veteres Græcos eodem vitæ genere, quo nunc barbaros, vitam coluisse, Eodem victu cultuque etc. Dicitur διαιτᾶσθαι et de brutis itidem pro Degere : ut, Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα, Lucian. Aliquando vero διαιτῶμαι peculiarius ad victum refertur; ut, Μετρίως διαιτώμενοι, Xen. [Hier. 1, 19], Qui frugi victu utuntur, Bud. [et μεγαλοπρεπῶς Rep. Ath. 1, 11] : Galen. : Ἀφυλακτότερον διαιτηθέντες, ἔλαθον ἑαυτοὺς εἰς ἀνίατον ἐμβάλλοντες νόσημα, Quum negligentius victus rationem instituissent. Et, Δίαιταν διαιτώμενος μοχθηράν, Plato Epist. [7, p. 330, C. Id. Rep. 2, p. 372, A : Τίνα τρόπον διαιτήσονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι. Hippocr. p. 545, 14 : Διδόναι νήστει πιεῖν (οἶνον), τὴν δὲ ἄλλην δίαιταν καὶ ταλαιπωρίην τὴν αὐτὴν κελεύειν διαιτεῖσθαι ἢν καὶ πρόσθεν, ubi διαιτᾶσθαι aut διαιτέεσθαι scrib.] Sed et pro τρέφεσθαι, Ali, de avibus Basil. dixit, Γυψὶ δὲ σύνηθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Idem c. accus. pro Edere, ubi de tempore ante diluvium loquens, scribit, Ἀλλὰ πάντες τὰ κύκνων διῃτῶντο, καὶ πάντα τοὺς λειμῶνας ἐπενέμετο. Sic autem et act. Διαιτῶ cum accus. pers. est Alo, Nutrio, sed certo victu, et a medicis præscripto. [A medicis non solum de nutritione, sed omnino de cultu et curatione corporis dicitur. Hippocr. p. 603, 51 : Ταύτην τὴν οὕτως ἔχουσαν, ἢν μὲν ἄπορος ᾖ, διαιτᾶν λουτροῖσι · 602, 39 : Ἢν μή τις ἐπιτηδειοτέρως διαιτᾷη.] Unde διαιτᾶν τὸν νοσοῦντα ap. Galen. et ceteros. Idem, Διαιτήσας τὸν πυρέξαντα. Sic Plut. Catone [c. 23] : Θεραπεύειν καὶ διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι. Galen. rursum, Λούσαντες οὖν ἡμεῖς αὐτὸν καὶ διαιτήσαντες. Ab Eod. Ad Glauc. 1 dicitur τὰ νοσήματα διαιτᾶν λεπτῶς, item ἀδρότερον : ubi Bud. διαιτᾶν esse ait Cibo reficere, Alere. Et διαιτᾶσθαι pass. signif. dicitur Qui certa illa victus ratione alitur, ap. Eund. : Ἀνάγκη δὲ τοῦτον οὕτω διαιτώμενον ὡς διαιτῶσιν οἱ τὴν διάτριτον ὑμνοῦντες.

Διαιτῶμαι, Habito, Commoror, Versor, Deversor. [Soph. OEd. C. 769 : Τοὺν δόμοισιν ἣν διαιτᾶσθαι γλυκύ·] Thuc. 2, [14] : Ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Invenitur et [apud Herodot. 1, 120] διαιτᾶσθαι ἐπ' ἀγροῦ. Lysias [p. 92, 31] : Ἐγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. Dem. : Πρεσβυτέραν τε οὖσαν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ διαιτωμένην. [Andoc. p. 21, 5.] Et, Ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, Isocr. [p. 380, D. Lucian. Dial. mar. 14, 2.] Possumus autem alicubi h. v. vel Habito, vel etiam Dego, ut in ll. cc., interpretari.

Διαιτῶμαι, a Bud. exp. etiam πολιτεύομαι, sed non addito ullo exemplo. Ego autem Thuc. [7, 77] in exemplum afferri posse existimo, ubi et accus. habet, Καίτοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιῄτημαι, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα.

Διαιτάω, Arbitror, Sum arbiter. Plut. Camillo [c. 10] : Ἀποδούσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. [Dionys. A. R. 2, 29 : Τὰ μὲν αὐτὸς διαιτῶν, τὰ δ' ἄλλοις ἐπιτρέπων. Sic cod. Vat. Vulgo διελών.] Et cum dat. pers., Demosth. [p. 541, 17] : Διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, Qui nobis arbiter erat controversiæ, Bud. [Hanc construct. ex Greg. Naz. annotavit gramm. in Bekk. Anecd. p. 134, 22.] Interdum vero διαιτᾶν pro Conciliare et componere discordiam, itidem cum dat. Bud. 150 ex aliquot Appiani locis. [Civ. 5, 93 : Ὀκταουία οὖν ἐχώρει πρὸς Καίσαρα, διαιτήσουσα αὐτοῖς · exc. De reg. 4 : Τὸν πόλεμον διῄτησαν · Pun. c. 17 : Διαιτᾶν διαλύσεις, Conciliare pacem. Δ. ἔριν, Componere litem, Strabo 1, p. 65. Δ. νείκη Dionys. A. R. 7, 52. Metaphor. Heliodor. ab Schneid. cit. 2, 24, p. 88 : Τὸ δὲ (προεγνωσμένον) ἡ συνήθεια τῷ λογισμῷ διῄτησε · 4, 6, p. 142 : Διαιτῆσαι ... τῆς ψυχῆς τὸ αἰδούμενον. Anna Comn. 11, p. 310, D : Τῆς νυκτὸς αὐτῆς διαιτησάσης τὴν

μάχην. Cum accus. personæ Demosth. p. 1142, 26 : Οἱ γὰρ τὴν Οἰνηίδα καὶ τὴν Ἐρεχθηίδα διαιτῶντες ἐνταῦθα κάθηνται. Pindar. Ol. 9, 100 : Ἥλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν. Strabo 1, p. 14 : Οὐ γὰρ πρόκειται πρὸς ἅπαντας ἀντιλέγειν, ἀλλὰ τοὺς μὲν πολλοὺς ἐᾶν, οἷς μηδὲ ἀκολουθεῖν ἄξιον· ἐκείνους δὲ διαιτᾶν, οὓς ἐν τοῖς πλείστοις κατωρθωκότας ἴσμεν· ubi pauci codd. ἐκείνοις, male. 2, p. 92 : Ὥστ' οὐκ ἄξιον ἡγοῦμαι διαιτᾶν οὔτ' ἐκείνους ... οὔτε τὸν Ἵππαρχον· 94 : Οὐκ ἄτοπον οὖν ἔνια καὶ τῶν ὑπὸ τούτου λεγομένων διαιτᾶσαι. Cum περὶ constr. ibid. p. 103 : Ἐκεῖ δὲ καὶ περὶ τῆς γραφῆς τῆς Κρατητείου διητήσαμεν. || Augmentum in perfecto duplex est, δεδιήτηκα et δεδιήτημαι (Thucyd. 7, 77, Pollux 8, 64), in imperfecto et aoristo modo simplex modo duplex. Prior ratio usitatior in verbo simplici, altera legitima in compositis, ut κατεδιήτησα et κατεδιητησάμην apud Polluc. 8, 64. Sine augmento διαιτέοντο legitur ap. Lucian. De dea Syr. c. 26, quod HSt. infra tacite scribit ἐδιαιτέοντο. Hanc formam annotavit Antiatt. p. 91, 18 : Ἐδιαίτων, ἀντὶ τοῦ διήτων. Quæ sicubi inveniatur, comparari potest cum ἐδιακόνουν pro διηκόνουν. Vitiosam quandam imperfecti formam ex Platonis Hyperbolo annotavit Herodianus Περὶ μον. λ. p. 20, 4 : Ὃδ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῖραι φίλαι· ἀλλ' ὁπότε μὲν χρείη διητώμην (codex δικιτώμην) λέγειν, ἔφασκε δητώμην (codex δὴ τῷ μήν), ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι ὀλίγον, ὀλίον ἔλεγεν. G. Dind.]

Διαιτέομαι, Ion. pro διαιτάομαι, ut Lucian. [De dea Syr. c. 26, ubi διαιτέοντο editum] : Δίαιταν ἐδιαιτέοντο. [Hippocr. p. 605, 17 : Διαιτεομένη. Sed vitiosum est διαιτεῖσθαι, quod ex eodem supra notavimus, et διήτουν apud Harpocr. de quo v. s. Διαιτητής. G. D.] At Διαιτεῖν ap. Hesych. legitur, exp. διατρέχειν et διανύειν. [Hoc est διάττειν, de quo suo loco dicimus. Διαιτεῖν vero ap. Etym. M. p. 267, 4 in διαιτᾶν mutandum. Μεταδιαιτέω vitiose scriptum in Lexx. vulgaribus notat HSt. s. Μεταδιαιτάω. G. Dind.]

Διαίτημα, τὸ, Vitæ institutio et disciplina, Vitæ genus, quod quisque sequitur. Et διαιτήματα plur. ap. Thucyd. 1, [6], Vitæ instituta. [Xenoph. Rep. Ath. 1, 8 : Εἴη μὲν οὖν ἂν πόλις οὐκ ἀπὸ τοιούτων διαιτημάτων ἡ βελτίστη, ἀλλ' ἡ δημοκρατία μάλιστ' ἂν σώζοιτο οὕτως.] Pro Victus ratio e Xenoph. [Mem. 1, 6, 5 : Ἢ ὡς χαλεπώτερα πορίσασθαι τὰ ἐμὰ διαιτήματα τῶν σῶν], et Galeno affertur. [Sæpius sic medici, ut Hippocr. p. 1201, C : Τὰ ἐναντία ἐν τῇ νούσῳ διαιτήματα· 228, 28 : Αἱ δὲ νοῦσοι γίνονται αἱ μὲν ἀπὸ τῶν διαιτημάτων. || Habitatio, quæ ab aliis ἐνδιαίτημα dici solet, ap. Heliodor. 2, 26, p. 90 : Ἡ πόλις διαίτημα κρειττόνων ἔδοξε.]

Διαιτήσιμος, ὁ, ἡ, Arbitrarius, ex Isæo. [Pollux 8, 64.]

[Διαίτησις, εως, ἡ. De ratione victus s. cura corporis intelligendum ap. Polluc. 4, 177, ubi inter vocabula medica numeratur. Hippocr. p. 347, 48 : Τῇ πρὸς ὕδατος διαιτήσει χρηστέον. G. D. Basil. t. 2, p. 682, D : Ἐπεὶ δὲ λίαν ὀλίγων σωμάτων ἐστὶ τῇ τοιαύτῃ διαιτήσει (jejunando) μὴ καταπίπτειν, In istiusmodi victus ratione non concidere. Hase. || Disceptatio, Gl.]

[Διαιτητέον, Ratione victus utendum. Hippocr. p. 347, 49 : Τῇ πρὸς πυρὸς ἐπιτηδεύσει δ. Wakef. Agathias Hist. p. 212, 16 Nieb. : Οὐδὲ ὡς ὁμοφύλοις μετ' εὐνοίας δ. αὐτοῖς, Non vivendum cum iis.]

Διαιτητήριον, τὸ, Locus vel pars domus, ubi habitamus. Xenoph. OEc. [9, 4 : Διαιτητήρια τοῦ μὲν θέρους ψυχεινὰ, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά. Suid. : Δ., ἐν ᾧ διαιτῶνται.] || Locus in quo judicant arbitri, VV. LL. [Schol. Demosth. in cod. Bavar. ad p. 541, 16, ubi de officio διαιτητῶν agit, Καὶ διαιτητήριον, ἐν ᾧ διαιτῶνται. Qui ipso usu formæ passivæ ostendit male se intellexisse glossam antiquioris gramm., quam modo ex Suida apposui. G. Dind.]

Διαιτητὴς, ὁ, Arbiter, [Herodot. 5, 95 : Τούτῳ γὰρ διαιτητῇ ἐπετράποντο,] Aristot. et Demosth. [Διαιτηταὶ, quos sæpissime memorant oratores Attici, Arbitri sunt vel a partibus litigantibus delecti vel auctoritate publica per sortem constituti (κληρωτοί). De utrisque singulari libro exposuit M. H. Hudtwalckerus (*Ueber die œffentlichen und Privat-Schiedsrichter, Diæteten, in Athen*), Jenæ edito A. 1812. Nos satis habemus præcipuos apposuisse grammaticorum locos. Harpocratio p. 60, 6 Bekk. : Εἰσὶ δὲ οἱ διαιτηταὶ ἕτεροι τῶν δικαστῶν· οὗτοι μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον ἀποδεδειγμένοις καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον, οἱ δὲ διαιτηταὶ πρότερον κλήρῳ λαχόντες ἢ ἐπιτρεψάντων αὐτοῖς τῶν κρινομένων τοῖς κρινομένοις διήτουν (corr. διήτων ex Suida et Hesych.). Καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προκλήσεις καὶ τὰς μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν. Λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Ammon. p. 41 : Δικαστὴς καὶ διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής· διαιτητὴς δὲ ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς συμβιβάσεως χάριν (quæ definitio privatis melius convenit διαιτηταῖς quam publicis). Μένανδρος ἐν Παιδίῳ, Εἴ τις δικαστὴς ἢ διαιτητὴς θεῶν. Plato Leg. 12, p. 956, B : Δικαστηρίων δὲ τὸ μὲν πρῶτον αἱρετοὶ δικασταὶ γίγνοιντ' ἄν, οὓς ἂν ὁ φεύγων τε καὶ ὁ διώκων ἕλωνται κοινῇ, διαιτηταὶ δικαστῶν τοὔνομα μᾶλλον πρέπον ἔχοντες. Thom. M. p. 214 : Διαιτητὴς λέγε καὶ μὴ αἱρετὸς κριτής. Cui comparandum simile Mœridis præceptum de v. δίαιτα. Διαιτητῶν αἵρεσις, Lex. rhet. p. 235, 26. G. D. Justin. Nov. 82, c. 3, 5 cet. Θετοὶ διαιτηταὶ, Dati a principe arbitri, in Basilic. 9. Ducang.]

[Διαιτητικὸς, ἡ, όν.] Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est q. d. Ars victus ordinatoria, Ars ordinandi victus, de qua lege Galen. [vol. 11, p. 177 ad l. Hippocratis p. 405, 42 : Τῆς διαιτητικῆς ἐστι μέγιστον παρατηρεῖν καὶ φυλάσσειν ... Διαιτητικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς, Galen. vol. 2, p. 234; 6, p. 30. Schol. Hom. Od. Δ, 228. || Διαιτητικὸς λόγος (Arbitrium) περὶ αὐτῶν, Strabo 10, p. 461.]

[Διαιτητὸς, ἡ, όν. Hesych. post Διαιτητὴς, κριτὴς, βασανιστὴς, glossam ponit Διαιτητὸς, ὁ μὴ κατὰ κλῆρον δικαστής. Quæ si recte scripta, διαιτητὸς pro adjectivo est habendum, cujus forma neutra annotatur in Gl. : Διαιτητὸν, ἡ ἀπόφασις, Arbitratum. G. Dind.]

Διαιτὸς, Hesychio κριτής : pro quo putarem reponendum διαιτητὴς vel διαιτητὸς, nisi illorum ipsorum ante hoc mentionem fecisset.

[Δίαιτος, ὁ, Diætus, n. pr. viri, inscriptioni Teniæ restitutum a Bœckhio vol. 2, p. 267, 109 et 110, ubi lapis priore loco ΔΙΑΙΤ.., altero ΔΙΑΠΟΣ. Nomen Lat. medici, Cæcilius Diætus, in inscr. Grut. p. 633, 2. G. Dindorf.]

[Δίαιτρον lectio vitiosa. V. Δίαιθρος.]

Διαιωνίζω, pro αἰωνίζω, Perpetuo duro, In æternum permaneo. [Philo vol. 2, p. 154, 11 : Διαιωνίζουσαν μονήν· 318, 25 : Οἳ μὴ σπορᾶς ἕνεκα τέκνων καὶ τοῦ διαιωνίσαι τὸ γένος συνέρχονται γυναιξίν. G. D.] Themist. Paraphr. in Φυσ. Ἀκρόασιν Aristot. : Ὁ δὲ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἡ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις. Greg. : Οἶδα πῦρ μὴ σβεννύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς. Exp. a nonnullis Perenno, accipientibus hoc verbum pro perpetuo duro, non pro diu duro. [Athanas. Or. c. gentes t. 1 de filio Dei : Ὁ γεννηθεὶς σὺν τῷ πατρὶ διαιωνίζει. Jo. Chrys. Hom. 44, vol. 5, p. 293 : Τὴν ἀκήρατον καὶ μακαρίαν ἐκείνην καὶ διαιωνίζουσαν ζωήν· Hom. 109, vol. 5 : Τὸν διαιωνίζοντα ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις λόγον ἀπαιτεῖς; Idem alio in loco dicit διαιωνίζειν τὴν κόλασιν, Pœnam esse æternam. Et Gregor. Nyss. : Τοῦ σοφοῦ ἡ ζωὴ διαιωνίζει διὰ τῆς μνήμης. Hæc Suicer. Ἄρτοι διαιωνίζοντες in Chr. Pasch. p. 263, A, et Jo. Malal. p. 289, 17; 322, 19. Λειτουργίαν διαιωνίζουσαν ib. p. 398, 6. Futur. Atticum annotavit Suidas : Διαιωνιεῖ, δι' αἰῶνος παραμενεῖ. Philoni vol. 2, p. 271, 23 διαιωνισῦντα restitutum ex cod. Med. Vulgo διαιωνισθέντα. G. Dindorf.]

Διαιώνιος, α, ον, et Διαιωνίζω composita signif. simplicium habent, quæ facta puto e δι' αἰῶνος, In ævum, s. In perpetuum significante. Plato Tim. [p. 39, E] : Πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας μίμησιν φύσεως. [Julian. Or. 4, p. 144, C : Μετὰ τοῦ διαιωνίου.] Διαιωνία, ἡ, Ævum, si non mentiuntur VV. LL. [Fortasse ex l. Platonis negligenter inspecto. G. D. || Adverb. Διαιωνίως, Per omne ævum, ex Procli Theol. Plat. 5, 37, p. 328; 5, 17, p. 283 citat Kall.]

[Διαιωρέω, Perveho. Plato Timæo p. 78, E : Ὁπό-

ταν ἔσω καὶ ἔξω τῆς ἀναπνοῆς ἰούσης τὸ πῦρ ἐντὸς ξυνημμένον ἕπηται, διαιωρούμενον δὲ ἀεὶ διὰ τῆς κοιλίας εἰσελθὸν τὰ σιτία καὶ ποτὰ λάβῃ. Kall. Libri plures διαιρούμενον.] A

Διακαής, ὁ, ἡ, Perustus, Accensus, Ardens. [Theophrast. De vent. 21, p. 766 : Ἀέρα παχὺν καὶ διακαῆ.] Lucian. [De gymnas. c. 16] : Τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ. Alex. Aphr. [Probl. 1, 83, ubi paulo post etiam superl. διακαέστατον πυρ.] : Διακαῆ ποιεῖ τὸν πυρετὸν, Febrem ardentem, perurentem. [Basil. vol. 2, p. 126 : Στόμα ξηρὸν καὶ διακαές. Hemst.] Et τὸ διακαὲς, Ardor perurens, Galen. [vol. 10, p. 351 : Τὸ θερμὸν καὶ τὸ διακαὲς καὶ τὸ οἷον ζέον τῶν τριταίων πυρετῶν. || Figurate Lucian. De domo c. 31 : Ὑστάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαής.]

Διακαθαίρω, In diversis partibus purgo, q. d. Interpurgo. [Plato Rep. 3, p. 399, E : Ἀελήθαμέν γε διακαθαίροντες ἣν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν· 411, D : Διακαθαιρομένων τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ· Leg. 5, p. 735, C : Ψυχὰς, ἃς φύσις καὶ πονηρὰ τροφὴ διεφθαρκυῖα προσαπόλλυσι τὸ τῶν ὑγιῶν ... ἠθῶν τε καὶ σωμάτων γένος ..., ἄν τις τὰ ὑπάρχοντα μὴ διακαθαίρηται. Sensu obsceno Aristophan. Eccl. 847 : Σμοῖος ... τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία.] Theophrasto [H. P. 2, 6, 5; 7, 2], inquit Bud., est Perputare arbores et interlucare, Comm. 321. [Strabo 14, p. 684 : Τὴν διακαθαρθεῖσαν γῆν, Terram exstirpatis silvis perpurgatam. Hemst.] Item pro simplici καθαίρω. Pollux loquens περὶ τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος, 6, c. 33 [§ 140], hæc inter cetera ponit : Διακριβώσας, διακαθήρας, ἐκκαθήρας, paulo post ἐκκεκαθαρμένα, διηκριβωμένα. [Phot. Bibl. p. 491, 5 : Ἑκάτερον λόγον ἐν τύποις καταλειφθῆναι, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἔκδοσιν διακεκαθάρθαι. Apollon. Perg. præfat. Conic. Hemst. Clem. Al. p. 650 : Τὸ μὲν διορατικὸν τῆς ψυχῆς ἀποτείνειν πρὸς τὴν εὕρεσιν χρὴ καὶ τὰ ἐμποδὼν διακαθαίρειν. Wakef.] Διακαρθαίρω, Perpurgo, VV. LL. perperam pro Διακαθαίρω. Perperam itidem eadem habent Διακάρθαρσις, Purgatio, pro Διακάθαρσις. B

[Διακαθαίρωσις, ἡ, i. q. Διακάθαρσις. Chrys. t. 7, p. 11, 32 : Τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς καμίνων καὶ ἑτέρων ἀναθυμιάσεως διακαθαίρωσιν. Hase.] C

Διακαθαρίζω, i. q. simplex καθαρίζω : vel præp. idem signif. quod in διακαθαίρω supra. [Ev. Matth. 3, 12 et Luc. 3, 17 : Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ.]

Διακάθαρσις, εως, ἡ, q. d. Interpurgatio. Apud Theophr. [H. P. 2, 7, 1; C. P. 2, 12, 6, et alibi modo sing. modo plur. numero] Interlucatio, Bud. Comm. 321. Item pro simplici κάθαρσις. [Plato Leg. 5, p. 735, D : Πολλῶν οὐσῶν τῶν διακαθάρσεων.]

[Διακαθέζομαι, Persideo, Gl. Plut. Mor. p. 412, F : Ὡς οὖν ἀνεμίχθημεν διακαθεζόμενοι.]

[Διακάθημαι, Persedeo. Plut. V. Cicer. c. 47 : Τῶν δὲ κοράκων οἱ πολλοὶ μὲν ἐπὶ τῆς θυρίδος διεκάθηντο. Angl. Jos. Ant. Jud. 14, 16, 1 : Διεκάθ. πρὸς τῷ βορείῳ τείχει τῆς πόλεως, Consederunt. Hase.]

[Διακαθιζάνω, Persedeo. Deuter. 23, 13 : Ὅταν διακαθιζάνῃς ἔξω καὶ ὀρύξῃς. Angl. Philo vol. 1, p. 72, 2 et 9. Hase.]

Διακαθίζω, ut καθίζω, In consilium mitto, Calculum porrigo, Sententiam rogo. Bud. e Xen. [OEc. 6, 6] : Πολεμίων εἰς τὴν χώραν ἰόντων, διακαθίσας τις τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους ἐπερωτῴη, πότερα δοκεῖ ἀρήγειν τῇ χώρᾳ, ἢ ὑφεμένους τῆς γῆς, τὰ τείχη διαφυλάττειν. [|| Samuel 2, 11, 1 : Καὶ διεκάθισαν ἐπὶ Ῥαββώθ, Obsidebant R. G. D. Διακαθίζομαι, Insido. Jos. Bell. Jud. 1, 15, 6 : Διεκαθίζοντο δ' ἐπὶ τῶν ὀρέων παραφυλάσσοντες. Hase.] D

[« Διακαινήσιμος ἑβδομὰς et ἑβδομὰς διακαινησίμου, Septimana renovationis, ea scil. quæ diem Paschalis subsequitur : nam Græci recentiores διακαινήσιμον pro διακαίνησις usurpare solent. Sic autem appellatur, quod renovetur genus humanum per Christi resurrectionem. Maximus Margunius : Διακαινίσιμος· σημαίνεται παρ' ἡμῖν διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος ὕλη ἡ πρώτη ἑβδομὰς τῆς ἀναστασίμου τοῦ σωτῆρος ἡμῶν ἑορτῆς. Georg. Pach. Andronic. 1, 17, p. 30, A : Τῇ γὰρ δευτέρᾳ ἑβδομάδος μετὰ τὴν ἀναστάσιμον, ἣν δὴ καὶ διακαινήσιμον λέγουσιν. V. Germanum Patr. Cpol. in Mystagogia p. 149, Ducam Hist. 37, p. 147, et alios citt. a Meursio, Gretsero ad lib. De cruce p. 2707, ad Codin. De offic. c. 14, n. 19, Allatium De Hebdom. Græcor. n. 23 ». Hæc et alia attulerunt Ducang. et Suicer. Vitiosas scripturas διακινήσιμος (quæ in l. Georg. Pach. supra allato et alibi sæpissime invenitur), διακοινίσιμος et διακενίσιμος notavit Suicer.]

[Διακαίνω, Interneco, Gl.]

Διακαίω, Peruro, Urendo penetro. Galen. : Ὅταν ἡ θερμασία διακαίῃ τὸν ἄνθρωπον, ἄπαυστόν τε τὸ δίψος ἔχῃ. Id., de phlegmone : Ὡς διακαίεσθαι δοκεῖν καὶ ἀναψύχεσθαι ποθεῖν, Peruri, Ardere, Flagrare. Theophr. C. Pl. 6, [17, 6] : Διακεκαυμένης γὰρ ἐν τῷ θέρει, τὸ θερμόν πως καὶ τὸ ὕδωρ ποιεῖ τὴν εὐωδίαν. Aristot. Probl. 2, 12 : Διαθέρμου γὰρ καὶ διακεκαυμένης οὔσης, ὃ ἂν ἐκφύσῃ τὸ πρῶτον, εὐῶδες ὄζει. Lucian. [Herc. c. 1] : Ῥυσὸς τὸ δέρμα καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, Perustus solibus, Horat., Retorridus. Philo V. M. : Διὰ τὸ μὴ πόρρω ζώνης διακεκαυμένης εἶναι, Quod non procul a cingulo exustæ plagæ absit. || Accendo, metaph. pro Incito, Stimulum et calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum, Plut. [V. Crassi c. 6] : Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον· Ad Col. [p. 1126, D] : Μάλιστα διακαύσας καὶ παροξύνας ἅψασθαι τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. || Ira accendo, Lucian. [De calumn. c. 14] : Ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπεὶς, διακέκαυται, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον.

Διακαλαμάσαρκες ἔριφοι, ap. Rhodios in lege quadam dicuntur οἱ τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἐπιβεβοσκημένοι, teste Hesych. [Hœdi stipulam frugum depascentes. Διακαλαμόσαρκες Meursius.]

[Διακαλλύνω, Perorno. Theodoret. vol. 4, p. 748 : Ἐξ ἧς (τῆς ἀληθείας) ἀρυσάμενος τοὺς οἰκείους διεκάλλυνε λόγους· 752 : Βραχέσι μορίοις ἐκεῖθεν σεσυλημένοις διακαλλύνειν τὰ οἰκεῖα ξυγγράμματα.]

[Διακαλλωπίζω, Perorno, Como. Hesych. : Πρώρα, πρόσωπον· ἢ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου· ἢ στολὴ διακεκαλλωπισμένη τὰς ὄψεις, ἡ ἐπικαλύπτουσα, modo ne lectio sit vitiata. Hemst.]

[Διακαλοκαγαθίζομαι, Virtute certo, fictum a Diogene verbum. Stob. Floril. 4, 112 : Δ. ἔλεγε διαπαλαίοντας μὲν πολλοὺς ὁρᾶν καὶ διατρέχοντας, διακαλοκαγαθιζομένους δὲ οὔ.]

[Διακάλυμμα, τὸ, Tegimentum. Method. De Sym. et Anna pr., p. 396, D : Σήμερον ἄτερ διακαλύμματος ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν ... κατοπτριζόμεθα.]

Διακαλύπτω, Detego, Patefacio. Διακαλύπτομαι, Detegor, Patefio. Demosth. [p. 155, 26] : Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων· εἰ δέ τι πταίσει, τότ' ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται πάντα ταῦτα. [Hac signif. διακαλύψαι dictum annotavit Pollux 6, 207. Dionys. A. R. 5, 54 : Διεκάλυψεν αὐτῶν τὰ βουλεύματα. Plut. Mor. p. 764, A; V. Alex. c. 17. Liban. vol. 4, p. 230. Ælian. V. H. 5, 19 : Διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον.]

Διακάμπτω, Inflecto, Curvo. [Deflecto, Gl. Reg. 2, 4, 34 : Διέκαμψεν ἐπ' αὐτόν· ubi alii libri συνέκαμψεν. Epiph. t. 1, p. 503, C : Ὅθεν διακάμψας πάλιν τῆς ὁδοῦ ἐπιλάβοιτο. Hase.]

[Διακαμπυλόω, Inflecto, Curvo. Suid. : Διερικνοῦντο, διεκαμπυλοῦντο.]

Διάκαμψις, εως, ἡ, Inflexio, Curvatio. Greg. Naz.

[Διακανάσσω.] Eurip. verbo διακανάξαι utitur in re simili [respicit HSt. ad locos s. v. Ἐγκαναχᾶσθαι appositos], in Cyclope. Ibi enim [157] Ulysses Sileno qui merum gustarat, eoque ad saltandum incitabatur, dicit : Μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς; Numquid pulcre tibi per guttur cum murmure descendit? [Hesych. : Διεκάνεζε (Διεκάνεσε Mus.), διέσεισε, διεσάλευσε. Recte corrigitur Διεκάναξε.]

[Διακαπηλεύω, Cauponor. Dio Chr. vol. 1, p. 232 : Οὐκ ὀλίγων δὲ καπήλων διακαπηλευόντων ὅ τι ἂν τύχῃ ἕκαστος. Seager. Jo. Cinnam. Hist. 5, p. 127, C : Ἡ Ῥώμης ἀρχὴ βαρβάροις ... διεκαπηλεύθη. G. Dindorf.]

[Διακαπνίζω, Fumigo. Jo. Chrys. t. 6, p. 99. Angl. Id. t. 7, p. 559, 3 : Οἱ μὲν διὰ μέτρα τῆς γῆς διακαπνίζονται, Anguntur. Perfumigo. Achm. Onirocr. p. 25 25 : Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἅπερ φορεῖ, διεκάπνισε· conf. ib. l. 29. Hase.]

[Διακαραδοκέω, Exspecto. Plut. V. Anton. c. 56 :

Ἐκέλευε Κλεοπάτραν πλεῖν ἐπ' Αἴγύπτου κἀκεῖ διακαραδοκεῖν τὸν πόλεμον. Etym. M. locum p. 490, 40, ubi de verbo καραδοκέω agitur, Bekker. in Anecd. p. 1445 ex cod. Barocc. 50 supplevit apposito ex Diphili Ἐμπόρῳ versu, Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαρανόμηνεν, ubi Meinek. ad Menandr. p. 363 διεκαραδοκήσαμεν restituit. G. Dindorf.] A

[Διακαρανόω fictum a grammatico. V. Διακρηνόω.]

Διακάρδιος, ὁ, ἡ, Cor pertransiens. Joseph. A. J. [19, 8, 2]: Διακάρδιον ἔσχεν ὀδύνην, Cordicitus dolebat, ut Plaut.: Mulieri non est cordolium; nam nulla cordicitus dolet. [Ex Jos. Euseb. Hist. eccl. 2, 10. Hase.]

[Διακαρπέω lectio vitiosa. V. Δικαρπέω.]

Διακαρπόομαι, Decerpo, VV. LL.

Διακαρτερέω, Ad extremum usque perfero (hanc enim esse vim præpositionis in hoc v. existimo), Perduro. Greg. Naz. de martyre quodam usus est, pro Ad extremum usque tormenta perferre: Ὑπὲρ εὐσεβείας διεκαρτέρει. In VV. LL. ex Aristot. Rhet. [2, 15, p. 1377, 4]: Διακαρτερῶ μὴ λέγειν ταληθῆ, pro Persevero occultare veritatem. Et ex Joseph. A. J.: Ἑαυτοῦ διακαρτερήσας ὀδυνηρῶς καὶ δυσχερῶς, pro Ægre se continuit, Vix sibi temperavit. [Cum accus. Polyb. 37, 3, 4: Τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων κακοπάθειαν ἡμέραν καὶ νύκτα συνεχῶς διακαρτερῶν.] || Διακαρτερεῖν, inquit Bud., ap. Herodot. pro Inediam perferre. [7, 107: Διεκαρτέρεε ἐς τὸ ἔσχατον· ὡς δ' οὐδὲν ἔτι φορβῆς ἐνῆν ἐν τῷ τείχει... Dionys. A. R. 1, 27: Τῇ μὲν ἑτέρᾳ τῶν ἡμερῶν μέτρια σιτία προσφερομένους, τῇ δ' ἑτέρᾳ διακαρτεροῦντας.] Ad hanc autem signif. pertinet διακαρτερεῖν ἑαυτόν, de Democrito dictum vitam suam in inedia sustentante: hoc in loco [Diog. L. 9, 43]: Τούτους δὲ (τοὺς θερμοὺς ἄρτους) ταῖς ῥισὶ προσφέρων ὁ Δημόκριτος διεκαρτέρησε [διεκράτησεν αὐτὸν ap. Diog. et Suid. v. Δημ. sine v. l.]. Commode autem, ut opinor, (ad primam hujus verbi signif. respiciendo) vertemus, Toleravit vitam suam; nam Toleravit se, sine exemplo dicere non ausim. B

[Διακαρτέρησις, εως, ἡ, Tolerantia. Marin. V. Procli c. 26: Σκληροτέρας... διαίτης καὶ τῶν πυκνῶν περιχυμάτων καὶ τῶν ὁμοίων διακαρτερήσεων. Kall.] C

[Διακαταδαρθῶσι lectio vitiosa pro ἐπικαταδάρθωσι ap. Plut. Mor. p. 687, C.]

[Διακατάσχεσις, εως, i. q. διακατοχή. Justin. Mart. p. 230, C.]

[Διακαταλαμβάνω, Deprehendo. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 281, 14: Ὡς ὄῆθεν τὰ Ὠριγένους διακαταλαβεῖν. Nisi tamen legend. διακαταβαλεῖν, Evertere. Hase.]

[Διακαταπονέω, Solicito, Ango. Chrys. t. 6, p. 914, 32: Μὴ παραιτοῦ πάλιν διακαταπονούμενον. Hase.]

[Διακατεχρήσατο ἑαυτὴν lectio vitiosa ap. Dion. Cass. 61, 14. Recte duo codd. διεχρήσατο. G. Dind.]

[Διακατελέγχω, Penitus convello. Act. Apost. 18, 28: Εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.]

Διακατέχω, Moror. Polyb. 2, [51, 2]: Βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον... τοῦ δύνασθαι δ. τὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἐπιβολάς, Bud. || Possideo, Detineo, Pand. sæpe, Bud. [Senatuscons. in Gruter. Thes. p. 503, 14 et 26. Suid.: Ἀνερίναστος· παροιμία ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακατεχόντων. Idem s. Αὐτομαχεῖν, Ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν, Possessor domus. Hemst. Debebat hæc signif. primo loco poni. Polyb. 2, 17, 5: Τὰ δὲ πρὸς τὸν Ἀδρίαν ἤδη προσήκοντα γένος ἄλλο πάνυ παλαιὸν διακατέσχε. Strabo 9, p. 428: Οὗτοι δὲ τὴν Οἴτην διακατεῖχον. Polyb. 4, 55, 6: Κατελάβοντο δὲ καὶ τὸν λιμένα τῶν Φαιστίων... ὁμοίως δὲ καὶ τὸν αὐτῶν τῶν Γορτυνίων λιμένα παραβόλως διακατεῖχον. De potestate in rebus publicis idem 2, 70, 3: Εἰ βραχὺ τῶν καιρῶν ἀντεποιήσατο, διακατέσχεν ἂν τὴν ἀρχήν. Dionys. A. R. 4, 12: Ἵνα μένῃ τε καὶ διακατέχῃ τὰ πράγματα. Alex. Trall. 7, p. 334: Ἀνάπλαττε καταπότια καὶ χρῷ ὑποβαλὼν τῇ γλώττῃ καὶ ποίει διακατέχειν, Sub lingua continere. Conf. ibid. p. 367. Insolentius Diodor. 15, 82 de protrahendo bello: Ἔσπευδον οἱ παρανομήσαντες διακατέχειν τὸν πρὸς Ἠλείους πόλεμον, ἵνα μὴ δῶσιν ἐν εἰρήνῃ λόγον τῶν ἀναλωθέντων. || Altera signif. est Cohibendi, Coercendi, ut in loco Polybii ab HSto apposito. Sic idem 6, 55, 2: Διακατέσχε τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν. Diodor. 14, 32: Τοῖς ξενικοῖς ὅπλοις διακατεῖχον τὴν πόλιν.] D

[Διακάτιοι. V. Διακόσιοι.]

Διακατοχή, ἡ, Possessio, ἡ τῶν ἀγαθῶν διακατοχή, Pand., Detentio, i. e. Possessio, ἤτοι νομή. Bud. [Leo Diac. p. 38, 17 ed. Bonn.: Τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν καὶ διακατοχὴν τούτων. G. D. Glossæ Basilic.: Δ. λέγεται ἡ κληρονομία. Ducang.]

[Διακάτοχος, ὁ, Possessor, Detentator, Retentator, Decessor, Gl.]

[Διακαυλέω.] Διακαυλίζω, Caulem amitto, VV. LL., Decaulesco, Plin.: Theophr. H. Pl. 7, 2, [4]: Ἀλλ' ἐπὶ τῆς ῥαφάνου τοῦτο ὁμολογούμενον, ὡς εἰ πάλιν βλαστήσειεν ἡδίων ἀφαιρεθέντων τε τῶν φύλλων πρὸ τοῦ διακαυλίσαι, Plin. 19, 7: Rhaphanus utique jucundior detractis foliis, antequam decaulescat. [Theophr. C. Pl. 2, 12, 4: Ἅπαντα γὰρ ἀποδενδροῦται τῇ ὄψει διακαυλίσαντα. Recte vero Schneid. διακαυλήσαντα et altero loco διακαυλῆσαι, quemadmodum ἐκκαυλεῖν non ἐκκαυλίζειν dixit Theophr. G. Dindorf.]

Διάκαυμα, τὸ, Æstus et ardor perurens. Epigr.: Εἰ ὁλοοῦ διάκαυμα πυρὸς φύγω, Si ardorem febris me perurentem effugero. [Interpolatio Planudæ in epigr. Antipatri Anth. Pal. 6, 291. Recte cod. Pal. διὰ κῦμα. Non certius ex, est Theophyl. Sim. Hist. p. 189, B: Τὸ δὲ τρίτον (μέρος) μεταξὺ κεῖσθαι τούτων, ὑπάρχειν δὲ καὶ διάκαυμα λίαν ἀοίκητον. Scrib. διὰ καῦμα. G. Dind.]

[Διακαυνιάζω.] Διακαυνιάσαι Hesychio est διακληρώσασθαι: a καῦνος, quod est ὁ κλῆρος. Eadem tradunt Suid., Etym. et Lex. meum vet.: sed ille habet Διακαυνίσασθαι, Etym. Διακαυνιεῦσαι, Lex. meum vet. Διακαυνῶσαι [lectiones vitiosæ]; quod ceterorum omnium proxime accedit ad καῦνος. Primum tamen διακαυνιάσαι ap. Aristoph. legitur Pac. [1081]: Ἢ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μείζω· ubi schol. quoque exp. διακληρώσασθαι.

Διάκαυσις, εως, ἡ, Perustio, Ustio penetrans s. pertransiens. [Plut. Mor. p. 892, E: Ἀστέρος δ. Schol. Hom. Il. X, 31: Δ. ἀέρος. Aetius 14, 8 a Weigel. cit.: Δ. τῆς ἕδρας προπιπτούσης.]

[Διακαυτέον, Perurendum. Geopon. 17, 25. Διακαυστέον Kallius.]

[Διακαῶς, Ardenter. Alciphr. 1, 27; Andr. Cr. p. 163; Nicet. Epist. vol. 2, p. 9; Alex. Trall. 12, p. 695. Angl. Joseph. Genes. De reb. Cpol. p. 40, A: Ζήλῳ τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγαπήσεως δ. ἐκεκίνητο. G. D. Δ. πυρεταίνων Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 358, 20. Hase.]

[Διακεάζω, Diffindo. Per tmesin Hom. Od. O, 322: Διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. Apoll. Rh. 4, 392: Νῆα καταφλέξαι διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι· 1267: Διὰ δὴ πάλαι ἤδε κεάσθη νηῦς.]

[Διὰ... κεδάσσαι per tmesin ap. Apoll. Rh. V. Διασκεδάω.]

Διάκειμαι, Constitutus sum. Hesiod. Scut. [20]: Ὡς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν, Ita ei constitutum erat. Pythag.: Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται, Τίμα, Ut lege constitutum est, et quasi præscriptum. Hanc enim lectionem longe alteri antepono, quæ habet διάκεινται, ut referatur ad deos: ideoque mea Ed. hanc in margine, alteram in textu habet. Huc facit κεῖσθαι dictum περὶ νόμου, ut docui in Κεῖμαι. Huc faciunt item, quæ ab Eust. [p. 233, 33] scribuntur, συνθεσίας ab Herodoto διακειμένας dici, quod idem sit κεῖσθαι et τίθεσθαι· unde [9, 26] ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι non aliunde esse quam ἐπὶ συνθεσίαις, i. e. ὡρισμέναις συμφωνίαις. [Dionys. A. R. 9, 29: Οὐδ' ἐπὶ διακειμένοις καὶ ῥητοῖς τὰς ἡγεμονίας παραλαμβάνομεν.] Herodian. [4, 8, 19]: Πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, Polit. Quippe omnifaria musica instrumenta disposita ubique varium edebant sonum. [Philostr. p. 590: Ἰχθῦς διακειμένους ἐπὶ δίσκου ἀργυροῦ· 663: Τὰ δένδρα δὲ ὡς διάκειται πάντα, quod schol. int. ἤγουν θέσιν ἔχει λαμπράν. Priscus Exc. p. 168, 1 Nieb.: Φρουρίου κατὰ τὴν ἑτέραν ὄχθην διακειμένου. || Thom. M. p. 92: Ἀπὸ τοῦ διακειμένου ὁμιλεῖν τις λέγεται ἤγουν κατὰ φύσιν καὶ ὡς διάκειται. Φιλόστρατος (p. 586)· Ἀπὸ τοῦ διακειμένου καὶ ἵλεω ἀκροασάμενος. Quibus addit similiter dici ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου καὶ πεφυκότος.]

Διάκειμαι οὕτως, Hoc in statu sum. Dem.: Δακρύσαι

ἔφη καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται, Reputans statum Græciæ calamitosum, Bud. Ex eod. Dem. affertur : Διέκειτο οὕτως τὰ πράγματα, Res in hoc statu erant, Talis erat rerum status, Res ita se habebant. [Aristoph. fr. 250 : Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.] Thuc. 7, [77] : Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, Videtis quo sim in statu e morbo, Quo in statu sit corpus meum : si tamen his modis loqui liceat. Exp. certe ibi, Quomodo e valetudine affectus sim cernitis : quod loquendi genus minus etiam tolerabile esse videtur. Sensum certe expresserimus, meo judicio, et quidem Latine, resolvendo hoc verbum, quod hic passivi usum habet, in verbum act., Cernitis quomodo morbus corpus meum affecerit, vires meas affecerit. Non dubium est autem, quin verbum Afficio ita usurpari possit, quum Affectus, sine adjectione etiam, de eo dicatur, qui morbo conflictatur, itidemque Corpus affectum. [Eurip. Tro. 113 : Δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος ἄρθρων κλίσεως, ὡς διάκειμαι, στερροῖς λέκτροισι ταθεῖσα. Plato Phæd. p. 59, A : Σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες. Xenoph. H. Gr. 4, 1, 33 : Οὕτω διάκειμαι ὑφ' ὑμῶν, ὡς οὐδὲ δεῖπνον ἔχω ἐν τῇ ἐμαυτοῦ χώρᾳ· 6, 5, 1 : Ὅτι οὔπω διακέοιντο οἱ Λακεδαιμόνιοι ὥσπερ τοὺς Ἀθηναίους διέθεσαν.]

Διάκειμαι pro διατέθειμαι, sicut et in proxime præc. exemplis exponi potest, non Latino Dispositus, sed Gallico *Je suis disposé*, ad verbum reddi interdum potest : καλῶς διακείμενος, Alex. Aphr. *Bien disposé*, Qui bene se habet, Bona valetudine præditus, καλῶς ἔχων. Sic autem et supra reddere possis *Les affaires étoient ainsi disposées*. Est vero et ubi Affectus Latinum illi nostro *Disposé* respondet : Cic. De divin. 1 : Jubet igitur Plato sic ad somnum proficisci corporibus affectis, ut nihil sit, quod errorem animis perturbationemque afferat. Hic enim non dubium est, quin Corpora sic affecta sint σώματα οὕτω διακείμενα. Ceterum illi καλῶς διακείμενος opp. κακῶς δ., *Mal disposé* : pro quo dicitur etiam φαύλως et πονήρως, et μοχθηρῶς, et ἀηδῶς. [Plato Gorg. p. 504, E : Σώματι κάμνοντι καὶ μοχθηρῶς διακειμένῳ. Et oratores sæpissime.] Plut. Pericle [c. 13] : Διέκειτο μοχθηρῶς. Invenitur et ἐπισφαλῶς διάκειται ap. Plut. Ab Aristot. εὖ διακείμενα σώματα opp. τοῖς ἐπινόσοις : ubi de naturali quadam constitutione agitur, Bud. : qui etiam affert e Luciano in Anach. [c. 20], εὐφυῶς διακείμενα, pro Bene a natura constituta et formata, Bonitate naturæ prædita. Item ex Athen. p. 173 [10, p. 435, A] : Ὅτι Ἀλέξανδρος οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς ἀφροδίσια, pro Natura parum salax erat : e Galeno : Ὡς ἄλλοι πρὸς ἄλλα βρώματά τε καὶ πόματα εὖ τε καὶ κακῶς διάκεινται, pro Naturam opportunam habent. Dicitur denique διακεῖσθαι cum adverbio pro Natura esse propensum ad rem aliquam, et ei deditum s. addictum. Quo pertinet, quod ab Aristot. scribitur Eth. 2, [5] : Κατὰ μὲν τὰ πάθη κινεῖσθαι λεγόμεθα, κατὰ δὲ τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας οὐ κινεῖσθαι ἀλλὰ διακεῖσθαί πως. Xen. Cyrop. 4, [1, 8] : Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. At vero διάκειμαι φαύλως τὸ ἦθος, Sum pravo ingenio præditus. Interdum etiam dicitur aliquis κακῶς διακεῖσθαι, ex hac vel illa re : vel cum alio adverbio : Διακείμενος ἀηδῶς ἐκ πλησμονῆς. [Xenoph. Anab. 7, 3, 17 : Ἢν οὖν σωφρονῆτε, τούτῳ δώσετε ὅ τι ἂν ἄγητε· καὶ ἄμεινον ὑμῖν διακείσεται (Melius collocatum erit) ἢ ἐὰν Μηδόκῳ ... δῶτε.] || Sed ad animum sæpius refertur, et tunc οὕτω διάκειμαι exp. Ita affectus sum, Hoc affectu præditus sum, Sic animatus sum : q. d. Ita mentem meam constitutam et dispositam habeo, seu compositam, et quidem Latinius : imo vero alterum nullo modo Latinum esse puto. Isocr. [Ad Nic. p. 28, D] : Ὡς χρὴ πρὸς τοὺς ἄρχοντας διακεῖσθαι. Lucian. [Prometh. c. 10] : Καί τοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Plut. Fabio : Πιστῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν. Dem. [p. 1191] : Πιστῶς δὲ τούτῳ διακείμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Idem alibi : Ὥστε δικαίως ἂν φαίνοισθε εὐνοϊκῶς διακείμενοι πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ex Eod. affertur διάκειμαί σοι οἰκείως· quo usus est et Xen. [Anab. 7, 5, 10.] His opp. κακῶς διακεῖσθαι πρός τινα, et οὐκ εὖ διακεῖσθαι, item ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, et ἀπεχθῶς : interdum vero et cum dat. personæ. Isæus [p. 48, 18] : Ἤδη γάρ τινες οὐκ εὖ διακείμενοι τοῖς συγγενέσιν ὀθνείους φίλους τῶν πάνυ σφόδρα προσηκόντων περὶ πλείονος ἐποιήσαντο, Non bene animati erga illos, s. affecti, si ita loqui licet. Brevius autem, Infensi illis. Ead. constr. dixit Xen. Cyrop. 7, [5, 17] : Ὑμῖν μὲν ὥσπερ εἰκὸς διάκειμαι. Usus autem et altera constr. est Isæus : Ὡς διεκείμην πρὸς τὸν ἀδελφὸν σκέψασθε, ubi accipitur in bonam partem. [Id. p. 35, 23 : Οὐχ ὁμοίως δέ μοι δοκοῦμεν ... διακεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους.] At vero ἀλλοτρίως δ., et ἀπεχθῶς, in uno eodemque Herodiani l. leguntur, 7, [10, 2] : Ὡς γὰρ καὶ φύσει ἀλλοτρίως καὶ ἀπεχθῶς πρὸς αὐτοὺς διέκειτο. At Plut. adv. χαλεπῶς pro ἀπεχθῶς usus est cum hoc verbo dicens : Διάκειται χαλεπῶς πρὸς αὐτὸν, in Solone [et Pericl. c. 35. Lysias ap. Athen. 12, p. 552, A : Τοῖς λίαν ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις]. || Διάκειμαι, aliis etiam adverbiis, i. e. aliam signif. habentibus, jungitur, et tum non solum verbo Affectus sum, sed et aliis redditur. In VV. LL. : Μέσως πως πρὸς αὐτὸν διακείμενοι, Medio quodam modo erga eum affecti. Et διάκειμαι περὶ τοῦτο ἐρωτικῶς, Greg. Naz., Hujus rei amore capior. Sed rectius Bud. per præt. Captus sum. Est autem hic Greg. Naz. l. : Οὐ γὰρ ἐθέλει τὸ περί τι διακείμενον ἐρωτικῶς, πρὸς τὰς ἄλλας ἡδονὰς τὴν αὐτὴν ἔχειν δύναμιν. Dicitur etiam cum gen. et quidem itidem pro Amore captus sum, Amore teneor : Plato Symp. [p. 216, D] : Ὁρᾶτε γὰρ ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν, καὶ ἀεὶ περὶ τούτους ἐστί. Sed videtur οὕτω διακεῖσθαι πρός τι, sine adjectione etiam, sumi interdum pro Tanto amore captum esse, Tanto desiderio teneri, et q. d. Animo tam cupido esse s. avido rei alicujus : Isocr. Panath. : Ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν ὥσπερ νῦν διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ταύτας φεύγειν ἡδὺ ἢ διώκειν. [Libanius vol. 3, p. 8, 17 : Τοὺς μὲν ἄγαν διακειμένους οὐδὲν ὄνασθαι, τοὺς δὲ εἰδότας ἐρυθριᾶν... βελτίους γενέσθαι, ubi aut ἄγαν corruptum est aut aliud adverbium excidit.] || Item οὕτω διάκειμαι, Ita sum animatus, Eo sum animo, ea mente. Dem. Pro cor. [p. 230 extr.] : Πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διέκεισθε, ὥστε Φωκέας μὲν βούλεσθαι σωθῆναι. Dicitur quoque οὕτω διάκειμαι τὴν γνώμην. Isocr. [p. 17, C] : Ὡς τῆς παιδεύσεως δυναμένης τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εὐεργετεῖν, οὕτω διάκεισο τὴν γνώμην. At vero φρονίμως διάκειμαι, Isocrati [p. 294, B,] nihil aliud est quam φρόνιμός εἰμι, Prudens sum : ut vicissim ἀφρόνως διάκειμαι vel ἠλιθίως, Sum amens. Lys. 13 [p. 92, 34] : Ἀλλ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, Ita stultus eram. Sic autem ap. Dem. οὕτως εὐλαβῶς, μετρίως διακεῖσθαι [p. 318, 24], Bud. vertit, Ita modestos et honestatis reverentes fuisse. Cui interpretationi assentior potius, quam illi, quæ in VV. LL. habetur, Religiose me gero. Affertur tamen ibid. διάκεινται αἴσχιστα pro Turpissime se gerunt. || Διάκειμαι cum adverbio, interdum passive redditur. Isæus 69 [p. 77, 1] : Οὕτω τοίνυν διακείμενος τῷ τετελευτηκότι Κλέωνι, quod Bud. vertit Quum ita invisus esset mortuo. Tale est autem ἐπιφθόνως διακεῖσθαι ap. Thuc. [1, 75] pro Invidiosum esse, Invidiæ esse, Invideri. Sed magis nove utitur Isæus quam Thuc.; hic enim verbum διακεῖσθαι jungit adverbio, cui inclusa est pass. signif. [Thucyd. 8, 68 : Ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος. Conf. Schneid. ad Xenoph. Mem. 3, 5, 5. || Hesych. : Διακεισομένων, διακειμένων.]

[Διάκειμαι cum adjectivo conjunxit Æneas Tact. c. 7, p. 25 Or. : Ὅταν δὲ ἡ χώρα ἔγκαρπος διάκειται, μὴ πόρρω ὄντων τῶν πολεμίων. Ubi notanda etiam conjunctivi forma, de qua s. v. Κεῖμαι dicemus. G. D.]

Διακείρω, Tondeo. Metaph. autem Aristoph. Vesp. [1313] dicit Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ, Cui detonsus est scenicus habitus, pro Ablatus; Qui vendidit. Utroque modo schol. exp. || Interseco. Il. Θ, [7] : Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τότε [τόγε], μήτε τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, i. e. διακόψαι, παραβῆναι, Hesych.; ἀνατρέψαι, schol. [Διακειρομένης lectio vitiosa pro διακρινομένης in libris pluribus Plat. Tim. p. 83, E.]

[Διακεκλασμένως, Delicate. Nilus Epist. p. 428 : Οὐ χαύνως καὶ δ. Boiss.]

Διακεκριμένως, Discrete, Distincte. Cui oppos. συγ-

κεχυμένως, Confuse. [Aristot. H. A. 8, 16, p. 600, 18: Φωλοῦσι δ' οὐθὲν δ. καὶ τῶν γαμψωνύχων καὶ τῶν εὐθυωνύχων. Galen. vol. 12, p. 39: Τὸ τοίνυν εὐκρινέως σημαίνει μὲν τὸ οἷον δ. τε καὶ διωρισμένως γίγνεσθαι. G. D. Suid.: Δ., διακεχωρισμένως. Schol. Hom. Il. O, 108. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 127, D: Ὁ συνετὸς ἀκροατὴς δ. ἀκούσεται. Ib. p. 464, A: Ἑκάστου τοῖς ἰδίοις γνωρίσμασι δ. καταλαμβανομένου, Discriminatim; quæ etiam totidem verbis habet Basil. t. 2, p. 809, B. Hase.]

[Διακελαδέω, Perstrepo, Jacto voces. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 389, 26: Πολλοὺς κατ' αὐτοῦ καὶ καλοὺς διακελαδῆσαι λόγους. Hase.]

[Διακέλευσμα, τὸ, Adhortatio. Plato Leg. 7, p. 805, C: Τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται. Codd. Flor. διακέλευμα.]

Διακελευσμὸς, ὁ, Adhortatio. Thuc. 7, [71]: Καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι. [Unde Jos. Ant. J. 3, 2, 4: Προθυμία τε καὶ διακελευσμῷ τῷ πρὸς ἀλλήλους χρωμένων, Cum plurima ad invicem cohortatione. Ib. 17, 9, 3: Βοῇ καὶ δ. χρώμενοι. Hase.]

Διακελευστέον, Præcipiendum, Jubendum. Plato de LL. 1, [p. 631, D]: Τὰς ἄλλας προστάξεις τοῖς πολίταις εἰς ταῦτα βλεπούσας αὐτοῖς εἶναι δ.

Διακελεύομαι, Hortor, Adhortor, Cohortor. [Herodot. 1, 36: Διακελεύσομαι τοῖσι ἰοῦσι εἶναι ὡς προθυμοτάτοισι συνεξελέειν ὑμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης. Plato Euthyphr. p. 6, D: Μέμνησαι οὖν ὅτι οὐ τοῦτό σοι διεκελευόμην, ἕν τι ἢ δύο με διδάξαι.] Bud., afferens hæc Isocr. in Paragr. [p. 379, D]: Τοσοῦτον ὑμῖν ἔτι διακελεύομαι μνημονεύειν, ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον· quæ dicuntur judicibus a litigante. Ut autem Bud. hic reddit Adhortor, ita et Polit. in Herodian. [7, 11, 10]: Διεκελεύετο διώκειν καὶ φονεύειν τοὺς ἐχθροὺς, Ad persequendos occidendosque hostes adhortabatur. In VV. LL. exp. Admoneo, ap. Isocr. Evag. [p. 206, E]: Πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν· et ap. Plut. Popl., ubi non eand. constr. habet, sed rursum infinitivo jungitur, Διακελεύομαι σοι ὁρᾶν. Affertur vero et Plat. l. in Epist. [7, p. 323, D]: Κοινωνεῖν διακελεύεσθέ μοι, ubi διακελεύεσθε exp. Rogatis: q. interpr. non admitto. [Ep. 3, p. 317, C: Διακελευόμεναί μοι ἰέναι.] Sed nec διακελεύομαι in illo Isocr. l. ex Evag. lubenter reddiderim Admoneo, ut paulo post docebo. [Xenoph. Cyrop. 1, 4, 13: Διακελευσάμενος ἑαυτῷ τολμᾶν. Se invicem cohortari, id. Anab. 4, 8, 3: Παρατεταγμένοι ἦσαν καὶ ἀλλήλοις διεκελεύοντο. Et sic sæpissime alii quivis: rarius omisso pronomine reciproco. Herodot. 1, 1: Τοὺς Φοίνικας διακελευσαμένους ὁρμῆσαι ἐπ' αὐτάς· 3, 77: Οἱ δὲ διακελευσάμενοι καὶ σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια τούτους ... συγκεντέουσι.] || Διακελεύομαι a Plut. accipi etiam pro κελεύω, Jubeo, testatur Bud., locum tamen non afferens. Ego in illo Isocr. l., cujus modo memini, existimo reddi posse si non Jubeo, at certe Præcipio, Præcepta do: cum addatur περὶ τῶν αὐτῶν, De rebus iisdem. In h. item Greg. l., in quo διακελεύομαι habet accus. rei, cum dat. personæ, Διακελευομένας ἀλλήλαις τὴν τῶν πυλῶν ἔπαρσιν, sunt qui Jubendi s. Præcipiendi signif. includi hac voce putent; sed illa prior aptius fortassis ei dabitur, Hortandi sc. Nisi quis verbo Suadere uti malit, quod ejusd. generis signif. habet, ut retineatur Gr. constructio.

[Διακελεύω activum solœcum videtur. Apud Philostr. V. Ap. 1, 31, p. 39 male cod. διεκέλευσε θύειν, ubi vulgo ἐκέλευσε. Suidæ glossæ, Διακελεύω, δοτικῇ, nihil tribuendum, quum grammatici sæpe activas fingant formas ab nemine usurpatas. G. Dind.]

Διακενῆς adverbialiter dicitur pro Inaniter, Frustra, Nequicquam. [Hippocr. p. 1230, F: Τὰ ὄμματα διὰ κενῆς ὡς εἴ τι βλέπων ξυνέστρεφε· 1210, G: Τῆσι χερσὶν ἐπορεγόμενος καὶ ἀεί τι διακενῆς θηρεύων. Eurip. Tro. 753: Δ. ἄρα ἐν σπαργάνοις σε ματὸς ἐξέθρεψ' ἄρα. Alexis ap. Athen. 4, p. 170, C: Δ. δ' ἕστηκ' ἐγὼ ἔχων μάχαιραν. Cum ἄλλως conjunxit Aristoph. Vesp. 929: Ἵνα μὴ κεκλάγγω διὰ κενῆς ἄλλως ἐγώ. Cum μάτην Plato com. ap. Athen. 10, p. 442, A: Μάτην ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς κινητιᾶν.] Polyb. 3, [70, 10]: Τὸ δὲ μέγιστον, πράττειν τι καὶ μὴ προίεσθαι δ. τὸν χρόνον. Item Inani conatu, jactatione, Bud. in Aristot. Probl. s. 5: Διὰ τί κοπιαρώτερόν ἐστι τῷ βραχίονι τὸ δ. ῥίπτειν ἢ λιθάζοντα· ἢ ὅτι σπασματωδέστερον τὸ δ. ἐστίν· οὐ γὰρ κ. τ. λ. A Suida ἄνευ τινὸς προφάσεως exp. ap. LXX in Ps. [24, 3]: Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς. Sciendum est autem inveniri etiam scriptum disjunctim διὰ κενῆς. [Ut in locis supra allatis, in versu Euphron. apud Athen. 9, p. 380, B, et alibi, estque hæc ratio alteri præferenda.] Διακενὴς, ὁ, ἡ, i. q. διάκενος, Inanis vel Supervacaneus. Affertur enim e Thuc. διακενὴς ἐπανάσεισις, pro Inanis crepitatio. [Lectio vitiosa ex 4, 126, ubi nunc recte Ἥ τε διὰ κενῆς ἐ.] At in hoc adespoto, Διακενὴς ὑπομεῖναι τὴν ἔνδειαν καὶ ἡσυχίαν, quod exp. Præter necessitatem abstinere a cibo, et quietem agere, scrib. forsan διακενῆς. [Sic omnino scrib. || Διακενοῦ dixit scriptor argum. Eurip. Phœn. p. XXII Valck., nisi hic librarii error est pro διακενῆς.]

Διάκενος, ὁ, ἡ, itidem pro κενὸς, Vacuus, Inanis, [Plato Tim. p. 58, B: Ἡ δὴ τῆς πιλήσεως ξύνοδος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα πάλιν ξυνωθεῖ. Ibid. p. 61, A,] ap. Aristot. Probl. sæpe, Bud., afferens h. l. inter alios, e s. 23 probl. 8: Τὸ μὲν οὖν πότιμον, πυκνὸν διὰ λεπτομέρειάν ἐστι· τὸ δὲ ἁλμυρὸν, μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα. [Galen. vol. 8, p. 73: Ἕτερα δ' αὖ σώματα διάκενα λέγουσιν, οὐ κενὰ, καθάπερ σπόγγον τε καὶ κίσσηριν. Διάκενα ὄμματα in sceletis Gregor. Nyss. vol. 1, p. 769, B. Hesych.: Ὄσφυς, ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 131, 15: Τὸ διάκενον τοῦ ἤχου. Hemst. Plut. V. Poplic. c. 15: Κιόνες πέρα τοῦ καλοῦ διάκενοι, Columnæ nimis exiles. Schneid. Διάκενος σφυγμὸς Galen. vol. 8, p. 156. Weigel. De candelabro cavo Joseph. A. J. 3, 6, 7: Αὐχνία ἐκ χρυσοῦ κεχωνευμένη διάκενος.] In VV. LL. ap. Plut. Lycurgo [c. 17], διάκενος ἕξις exp. Macilentus corporis habitus. Ibid. e Luciano [Necyom. c. 15] affertur διάκενον δέρκειν de iis dictum, qui fame aut morbo emaciati sunt: Φοβερόν τι καὶ δ. δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων. Quod autem ap. Thuc. habetur l. 4 in fine, ἐς τὸ διάκενον, duobus modis a schol. exp., quem lege. [C. 135 de Brasida Potidæam tentante: Προσελθὼν νυκτὸς καὶ κλίμακα προσθεὶς μέχρι μὲν τούτου ἔλαθε· τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος, οὕτως ἐς τὸ δ., πρὶν ἐπανελθεῖν τὸν παραδιδόντα αὐτὸν, ἡ πρόσθεσις ἐγένετο. Schol.: Τὸ δ. τῆς κλίμακος δηλονότι. Δ. μὲν τὸ ἀφύλακτον λέγει. Ubi verba τῆς κλίμακος δηλονότι, quibus voc. πρόσθεσις explicatur, inepto loco collocata sunt. Διάκενον recte schol. intelligit Custodibus vacuum. De loco vacuo aciei Thuc. 5, 71: Ἐς δὲ τὸ δ. τοῦτο παρήγγελλεν ... παρελθεῖν. Pravo accentu διακενῷ ap. Phot. Bibl. p. 74, 36: Τῷ δ. τοῦ ἤχου. G. Dind.]

[Διακενόω, Exinanio. Hippocr. p. 248, 9: Διακενουμένων τῶν φλεβῶν ὑπὸ τῆς καθάρσιος τῶν λοχίων. Scott. Διακενοῦμαι, Intervaco, Gl.]

Διακεντέω, Perpungo, Affigo, VV. LL. [Hippocr. p. 406, 43: Κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἄνω τάσιος τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντήσας. Scott. Hesych.: Διαπείραντες, διακεντήσαντες. G. D. Etym. M. p. 506, 53: Κεστὸς ὁ κεκοσμημένος καὶ διαπεποικιλμένος καὶ διακεκεντημένος. Quod Phurnuto De N. D. c. 24, p. 198 ex cod. restituendum pro vulgato διακέντιμος. Hemst.]

[Διακέντησις, εως, ἡ, Perpunctio. Hippocr. p. 267, 32: Τὰ μετὰ βηχὸς ὀδοντοφυεῦντα χρονίζει, ἐν δὲ διακεντήσει ἰσχναίνεται μᾶλλον. Scott. Διακέντησις, Interpunctio, Gl.]

[Διακεντητέον, Perpungendum. Geopon. 17, 19, p. 1159: Τὴν σάρκα τὴν περὶ τοὺς ὄνυχας (τοῦ βοὸς) δ., ὥστε ἀφαιμάξαι. Kall.]

Διακένως, Vacue, Inaniter. Joseph. A. J. [3, 7, 2]: Ζώνη δ. ὑφασμένη, ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως, Zona intus inanis et cava: quam sacerdotalem zonam Suid. στρόφιον nominat. [Aster. Hom. p. 63. Boisson. Διακενῶς Iamblich. De myster. p. 54, 20. M. Eod. accentu legebatur in Chr. Pasch. p. 675, 1, ubi cod. Vat. διακενῆς præbuit quod Iamblicho quoque restituendum videtur.]

Διακένωσις, εως, ἡ, Evacuatio, Inanitio. Exp. et Inanitas. [Hesych. s. v. Διελάφυξας: Λαφυσμὸς γὰρ ἡ διαφόρησις ἢ δ. G. Dind.]

Διακεράννυμι, sive Διακεράω, Permisceo, Diluo. [Philostr. p. 592: Ἀλλ' εἰσί τινες ἡδονῶν λιβάδες διακε-

κραμένοι τοῦ λόγου. Wakef. Διεκεράσατε schol. Theocr. 7, 154.]

[Διακερματίζω, Permuto pecuniam. Aristoph. Vesp. 789 : Δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσιν· ubi præferenda cod. Veneti lectio διεκερματίζετ'. Suidas διεκερμάτισε s. h. v. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 457, B: Ἐπεὶ καὶ τὸν χρυσὸν φαμὲν, κἂν εἰς πολλοὺς διακερματίζηται τύπους, ἕνα καὶ εἶναι καὶ λέγεσθαι. Metaphr. ib. p. 336, B : Τὴν ἐπίνοιαν ἡμῖν ὁ σοφὸς διακερματίσας, In minutias discerpens. Hase.]

Διακερτομέω, Convitiis proscindo. [Dio Cass. 43, 20 : Τὴν παρὰ τῷ τῆς Βιθυνίας βασιλεύσαντι διατριβὴν ... διεκερτόμησαν.]

[Διακεφαλαιόω, Caput circumdo. V. locum Hesych. s. v. Διαπηνηκίζω afferendum.]

[Διακεχυμένως, Effuse. Suid. : Ἀποσκαρίζειν, δ. γελᾶν.]

[Διακεχωρισμένως, Discrete. Suidas s. v. Διακεκριμένως. Schol. Oppian. Hal. 1, 502. G. Dind.]

[Διακηπεύω. Nicet. Chon. Annal. p. 71, C : Τὰς τῶν λειμώνων καὶ ἀνθέων χάριτας ἐς τὸ ἄστυ μέσον διακηπεύοντες, Vias in modum horti floribus consternentes.] B

[Διακηρῡκεύω.] Διακηρυκεύομαι, Per caducatorem s. præconem pacem peto, de pace ago, Mitto caduceatores s. legatos de ineundo fœdere : Διὰ κηρύκων συνθήκας αἰτοῦμαι, ἢ ποιοῦμαι. [Thucyd. 4, 38 : Διακηρυκεύσασθαι πρὸς τοὺς ... Λακεδαιμονίους. Schol. : Δ. ἐν ἴσῳ μέν πως ἐστὶ τῷ ἐπικηρυκεύσασθαι, εἰ μή τις εἴπῃ τὸ μὲν διακηρυκεύεσθαι πρὸς φίλους, τὸ δ' ἐπικηρυκεύεσθαι πρὸς πολεμίους. Διακηρυκεύσασθαι Polluci inferendum 8, 138 ex cod. || Per præcones proclamo. Joann. Cinnam. Hist. 2, p. 25, B : Τὴν τοῦ σουλτὰν δῆθεν ἐπὶ τοῦ στρατεύματος διακηρυκεύεσθαι ἅλωσιν. Anna Comn. 1, p. 13, D : Τό τε διακηρυκευόμενον ὡς ἄρα ὁ Βρυένιος ἑάλω ... ἐθαρσοποίει τοὺς τέως δειλούς. Similiter 11, p. 324, C. Eadem sæpius activo utitur διακηρυκεύω : vid. ibid. p. 317, D; 322, A; 325, C; 14, p. 444, A. G. Dind.]

[Διακηρυκτικὸς, Licitator, Gl.]

[Διακήρυξις, εως, ἡ, Licitatio, Gl.]

[Διακηρύσσω, s. Διακηρύττω, Per præconem pronuntio, Prædico. Philostr. p. 603 : Ἐκπεσεῖν τῆς οἰκίας, διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς πρὸς δραχμὰς μυρίας. Plut. V. Arati c. 10 : Δεινότης τίς ἐστιν ἀνθρώπου καὶ σύνεσις ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ διακεκηρυγμένοις εὐτάρακτος φύσει. Eustath. Opusc. p. 276, 70 : Ἤσθετο δὲ τρόποις πολλοῖς, ὧν εἷς καὶ οὗτος διακεκήρυκται. || Forma media schol. Eur. Or. 488 (478) : Πάντες οἱ παλαιοὶ ... τρανῶς ἄνω καὶ κάτω τοῖς λόγοις διακηρύττονται ὡς ... Diodor. 18, 7 : Νικήσας τῇ μάχῃ διεκηρύξατο πρὸς τοὺς ἡττημένους κελεύων τὰ μὲν ὅπλα καταθέσθαι, ubi tres codd. ἐκηρύξατο.] C

[Διακιβδηλεύω, Adultero, Corrumpo. Scriptor anon. ap. Suid. s. v. Ἀδὰμ p. 80, B Gaisf. : Κἀντεῦθεν ἤρξατο φύσις ἡ τῶν ἀνθρώπων παραχαράττεσθαι καὶ διακιβδηλεύεσθαι. Joann. Cinnam. Hist. 5, p. 127, D : Σὺ μὲν ψεύδῃ τὸν ἀρχιερέα, ὁ δὲ τὸν βασιλέα διακιβδηλεύει. G. D.]

[Διακιγκλίζω.] Διακίγκλισον, Hesychio et Etym. διάσεισον, a κίγκλος, Avicula quædam quæ et σεισοπυγὶς dicitur, Lat. Motacilla : quoniam caudam perpetuo fere motitat et quatit. [Aristoph. fr. 94 : Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρου διακίγκλισον ἠύτε κίγκλον ἀνδρὸς πρεσβύτου. Hippocr. p. 838, E : Δεῖ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ἄρθρα, ὁκόταν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προαναμαλάξαι καὶ διακιγκλίσαι, Dimovere.] D

Διακινδυνευτέον, Periclitandum, Alea subeunda. Item Audendum. Affertur enim e Plat. Timæo [p. 72, E] : Διακινδυνευτέον φάναι, pro Non dubitandum affirmare, h. e. Audendum.

Διακινδῡνεύω, Periculum adeo, Aleam subeo. Plerumque vero pro Aleam certaminis subeo. Thuc. [8, 27 : Τῷ αἰσχρῷ ὀνείδει εἴξας ἀλόγως διακινδυνεύσειν]· 7, [47] : Ἀλλ' ἅπερ καὶ διανοηθεὶς εἰς τὰς Ἐπιπολὰς διεκινδύνευσε [διακινδυνεῦσαι]· 1, [142] : Πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεύσειαν. Eand. constr. huic verbo dedit Isocr. Paneg. [p. 54, A] : Ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις πρὸς ἅπαντας τούτους διακινδυνεύσασα. [Diodor. 3, 27 : Διακινδυνεύουσι πρὸς τοὺς ἐπιτιθεμένους.] In VV. LL. affertur διακινδυνεύω cum infin. εἰσπλεῦσαι, pro πειρῶμαι διὰ κινδύνου εἰσπλεῦσαι. [Ex Thucyd. 7, 1 : Ἐβουλεύοντο εἴτ' ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν διακινδυνεύσωσιν εἰσπλεῦσαι, ubi π. δ. κ. εἰσπλεῦσαι interpretatur schol. G. D.] Dicitur item διακινδυνεύεσθαι res, quæ in periculum adducitur : Dem. p. 39 [866] : Ἡ καταμίξαι τὴν προῖκα εἰς τὴν οὐσίαν τὴν Ἀφόβου τὴν οὕτω διακινδυνευθήσεσθαι μέλλουσαν. Bud. διακινδυνευόμενον, sicut et παρακινδυνευόμενον, dici scribit Quod periculose suscipitur. Idem διακινδυνευόμενα φάρμακα vertit Medicamenta e periculo petita, in Isocr. Busir. [p. 225, D] : Ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν οὐ διακεκινδυνευμένοις φαρμάκοις χρωμένην, ἀλλὰ τοιούτοις, ἃ τὴν μὲν ἀσφάλειαν ἔχει ὁμοίαν τῇ τροφῇ. Ego aptius expressum iri puto signif. participii διακινδυνευόμενα, interpretando, Quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Διακινέω, Permoveo, Incito. Aristoph. Nub. [477] : Διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, exp. Permove ejus mentem, Incita. [Sopater ap. Athen. 9, p. 378, C : Ἐν ὅσῳ προσέρχετ' ἐξ ἀγορᾶς ὁ παῖς, μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος, ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὔκαιρον χρόνον. Plut. Mor. p. 454, F, de ira : Οὐδὲν γὰρ οὕτω τῶν παθῶν συλλεγόμενον καὶ διακινούμενον ἔχει τὴν γένεσιν ἐμφανῆ καὶ τὴν αὔξησιν.] Thuc. autem [5, 25] : Διεκίνουν τὰ πεπραγμένα, Concutiebant, Perturbabant, Bud. [Plut. V. C. Gracchi c. 10 : Ὑποπτος τοῖς ἄλλοις ὡς τὰ συμμαχικὰ διακινῶν καὶ παροξύνων κρύφα τοὺς Ἰταλιώτας.] Rursum autem ap. Aristoph. [Vesp. 688] pass. partic. διακινηθεὶς, addito dat. τῷ σώματι, de lascivo quopiam corporis motu, qui fit gesticulatione. [Demetr. De eloc. 273 : Προσπαλαίων γὰρ καλῷ παιδὶ Διογένης διεκινήθη πως τὸ αἰδοῖον. Hemst. Hesych. : Διασαυλούμενον, διακινούμενον, ἐναβρυνόμενον.] In VV. LL. affertur ex anon. auctore Διακινεῖν τὸ πεπονθὸς μόριον, ubi fortasse accipitur pro simplici κινεῖν : exp. tamen ibi Permovere partem affectam. [Διακινῆσαι de exiguo ac levi motu et agitatione dicitur Hippocrati, ut scribit Galen. Comm. 4 in l. De art. p. 654, 45 Bas. Hippocr. p. 797, E : Τούτων ὅσα ἐν τῇ χρήσει πλειστάκις διακινέεται. Conf. Διακίνημα. Foes. Plut. Mor. p. 63, D : Διακινῶν τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ· 722, D : Διακινῶν τὰ σμικρότατα τοῦ ἀέρος. || « Proficiscor, quomodo Latini Moveo interdum dicunt. Apophthegm. Patr. in Antonio n. 34 : Ἐξέλθωμεν καὶ διακινήσωμεν τὴν ἔρημον. Et in Joanne Curto n. 40 : Οὗτοι οἱ μοναχοὶ ἀεὶ διακινοῦσι παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ εὑρίσκουσι μαργίτας. » Ducang.]

[Διακίνημα, τὸ, Permotio. De parva luxatione ossium ap. Hippocr. p. 775, H : Τὰ ὀλισθήματα τὰ κατὰ γούνατα καὶ τὰ διακινήματα τῶν ὀστέων εὐηθέστερα πουλὺ τῶν κατ' ἀγκῶνα κινημάτων καὶ ὀλισθημάτων. Ad quem l. Galen. vol. 12, p. 259 : Ὀλισθήματα μὲν ὀνομάζει τὰς τέτταρας παραλλαγὰς τῶν ὀστῶν, διακινήματα δὲ τὰς βραχείας. Similiter Oribas. p. 141, 31 Cocch.]

[Διακινησία lectio vitiosa pro ἀκινησία ap. Alex. Trall. 9, p. 550. Schneid.]

[Διακινήσιμος scriptura vitiosa. V. Διακακινήσιμος.]

[Διακίνησις, εως, ἡ, Motio. Hesych. : Περίπατοι ... τόποι διακινήσεων. Cui Osann. in Auctar. Lex. p. 49 confert glossam Lexici Ms. Havn. : Περίπατος, διακινητήριον, ἢ αὐτὸ τὸ βάδισμα. || De luxatione ossium, i. q. διακίνημα, Galen. vol. 12, p. 456 : Κίγκλισιν ... τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνησιν (εἶπε).]

[Διακινητήριον, τὸ, Locus in quo quis movetur; Ambulacrum. V. Διακίνησις.]

[Διάκινον, δυσκίνητον, Κρῆτες, Hesych. Et post Διακομισθείημεν, Διακόνιν (Διακόνιον Musur.), δυσκίνητον, Κρῆτες.]

[Διακιρνάω, Permisceo. Hippocr. p. 361, 1 : Τῶν δὲ πικρῶν καὶ δριμέων τοῖσι γλυκέσι διακιρνῶντα· 557, 9 : Ἐν τῷ οἴνῳ διακιρνᾶν (ὕδωρ) καὶ διδόναι. Scott.]

[Διάκις vocabulum fictitium. Etym. Gud. p. 147, 50 : Ἀπὸ τοῦ δύο γέγονε διάκις καὶ κατὰ συγκοπὴν δίς.]

[Διακιτρίον, τὸ, Cortex citri melle conditus. Simeon Sethi De cibor. facult. : Τὸ δὲ σὺν μέλιτι καὶ ἀρτύματος σκευαζόμενον, διακιτρίον ὀνομαζόμενον, θερμαίνει τὴν γαστέρα. Ducang.]

[Διακλάζω, Clamo, Vociferor. Orph. Arg. 1274 : Ἥειδον δὲ λιγὺ κλάζων δία θέσκελον ὕμνον.]

[Διάκλασις, εως, ἡ, Confractio. Jo. Chrys. De sac. 6, 2, p. 268 : Δ. φωνῆς. Routh. Id. Matth. p. 444, E : Μελῶν δ. Procl. Hypothes. p. 75, C. Hase.]

Διακλάω, Frango, Diffringo. Hesychio et Suidæ διακλῶν est διαθρύπτων [Delicatum faciens. Ad hanc

signif. referri debent Διακεκλασμένα μέλη, quorum Patres mentionem faciunt. Jo. Chrys. Hom. 10 in Ep. ad Philipp. p. 62 : Θεὸς ἐποίησέ σοι ὦτα· ταῦτα αὐτῷ πάρεχε, ἀλλὰ μὴ τοῖς διακεκλασμένοις μέλεσι μηδὲ ταῖς αἰσχραῖς ἀκοαῖς. Eodem sensu κατακεκλασμένα μέλη, ap. eund. Hom. 2 in Matth. p. 12. Suicer. Dionys. De comp. verb. 17, p. 107 R., de numero amphibrachi : Διακέκλασταί τε καὶ πολὺ τὸ θῆλυ καὶ ἀγενὲς ἔχει. Id. De adm. vi Dem. p. 1093 : Ὑπορχηματικούς τε καὶ Ἰωνικοὺς καὶ διακλωμένους (ῥυθμούς), quo loco Toupius utebatur Emend. vol. 2, p. 611, ubi Aristophani Thesm. 163 restituebat : Οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς. Codd. διεκίνων, Suidas διεκίνουν. Διέκνων aut διεκνῶντ' Dorvill. ad Charit. p. 560. Verum videtur aut διέκλων aut διέκνων.] A

[Διάκλεισις, εως, ἡ, Interclusio. Joseph. A. J. 18, 6, 4 : Διάκλεισιν γενέσθαι τῷ Ἀγρίππᾳ κελεύει εἰσόδων τῶν πρὸς αὐτόν.]

Διακλείω, Discludo, Intercludo, Intercipio. [Polyb. 4, 56, 6 : Χερρονήσου ... ἧς τὸν αὐχένα ... ἡ πόλις ἐπικειμένη διακλείει κυρίως· 1, 82, 13 : Διακλείων τὰς χορηγίας τοῖς περὶ τὸν Μάθω· 16, 6, 4 : Διακλείσας τὸν Ἄτταλον ἀπὸ τῶν οἰκείων νεῶν. Dionys. A. R. 11, 14 : Διέκλεισάν με τῆς εἰσόδου. Schol. Pind. Pyth. 8, 3 : Ἵνα διακλείῃ αὐτοὺς (bella) καὶ ἀπείργῃ, ad verba poetæ πολέμων ἔχοισα κλεῖδας.] Et pass. Διακλείομαι, Discludor, Intercludor, Bud. subjungens Polyb. 5, [51, 10] : Τὸ δὲ μέγιστον, ἀπέφαινε διακλεισθησόμενον τὸν Μόλωνα τῆς εἰς τὴν Μηδίαν ἐπανόδου· ib. [52] : Φοβούμενος δὲ καὶ τῆς εἰς Μηδίαν ἐπανόδου μὴ διακλεισθῇ, διέγνω ζευγνύειν τὸν Τίγριν. B

Διακλέπτω, Furto diripio et distraho. [Demosth. p. 817, 7 : Ὅσα δ' αὐτῆς διακέκλεπται καὶ ὅσα ἰδίᾳ ἕκαστος εἴληφε. Polyb. 2, 62, 11 : Ὥστε μήτε διαφυγεῖν μηδένα μήτε διακλαπῆναι ῥᾳδίως μηδέν. Diodor. 17, 74 : Τὰ διακλαπέντα καὶ ἁρπαχθέντα.] Subduco. [Thucyd. 7, 85 : Τὸ μὲν οὖν ἀθροισθὲν τοῦ στρατεύματος ... οὐ πολὺ ἐγένετο, τὸ δὲ διακλαπὲν πολύ. Plut. V. Timol. c. 29 (et similiter V. Niciæ c. 27) : Τῶν δ' αἰχμαλώτων οἱ μὲν πολλοὶ διεκλάπησαν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν· V. Sullæ c. 22 : Μετέλλα μόλις διακλέψασα ἑαυτὴν καὶ τοὺς παῖδας. Herodot. 1, 38 : Εἴ κως δυναίμην ἐπὶ τῇς ἐμῇς σε ζόης διακλέψαι, Subducere fato, quod somnium portenderat.] Supprimo. [Plut. V. Anton. c. 84 : Σελεύκου δέ τινος τῶν ἐπιτρόπων ἐλέγχοντος ὡς ἔνια κρύπτουσαν καὶ διακλέπτουσαν (ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν χρημάτων). Longin. 16, 4 : Οὐδαμοῦ νικήσαντας εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τοῦ τέλους διακέκλοφεν ὄνομα.] Demosth. [p. 846, 10] : Διακλέπτειν τὴν ἀλήθειαν τοῖς λόγοις, i. e. πανουργεῖν et comminisci mendacia ad veritatem obruendam. Bud. Sic supra κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν, Synes., Supprimere veritatem. [Lysias p. 175, 19 : Διακλέπτοντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν. Dionys. De comp. verb. p. 112 R. : Οἰκονομεῖν αὐτὰ χρὴ φιλοτέχνως καὶ διακλέπτειν τῇ χάριτι τῆς συνθέσεως τὴν ἀνάγκην, Occultare necessitatem.] At διακλέπτομαι, Declino, Lateo, VV. LL. C

Διακληδονίζομαι, Ominor, Vaticinor, Bud.

[Διακληρονομέω, Distribuo, Dispergo. Longin. 12, 4 : Ὁ δὲ Κικέρων ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς ... πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ.] D

Διακληρόω, Sorte distribuo, divido. [Æsch. Suppl. 978 : Οὕτως ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.] Et pass. apud Plat. De LL. 6, p. 259 [p. 760, C] : Τούτοις δὲ διακληρωθήτω τὰ μόρια τῆς χώρας κατὰ μῆνα, ἕκαστα ἑκάστοις, Sorte dividantur s. distribuantur. Διακληροῦμαι, active quoque accipitur pro διακληρόω, Theophr. H. Pl. 9, 5, [2], de cinamomo, Διελόντες τρία μέρη, διακληροῦνται πρὸς τὸν ἥλιον· καὶ ἢν ἂν λάχῃ ὁ ἥλιος, καταλείπουσιν· ἀπιόντες δ' εὐθὺς ὁρᾶν φασὶ καιομένην ταύτην. Unde Plin. 12, 19 : Est et alia fama, cum sole dividi ternasque partes fieri, dein sorte cremia discerni; quodque soli cesserit, relinqui ac sponte conflagrare. Sic Thuc. 8, p. 272 [c. 30] : Ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι, ἐπὶ μὲν τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν, πρὸς δὲ τὴν Χίον καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πέμψαι, schol. διαμερίσαντες κλήρῳ, Dispertientes sorte. Sæpe vero dicitur aliquis διακληροῦσθαι s. voce med. διακληρώσασθαι, pro Sortiri, et quidem in utraque hujus verbi signif., Xen. Cyrop. 6, [3, 34] : Ὑμεῖς δ' οἱ τῶν ἁρμάτων ἡγεμόνες διακληρωσάμενοι, ὁ μὲν λαχὼν ὑμῶν, πρὸ τῆς φάλαγγος, τὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἑκατὸν ἔχων ἅρματα καταστησάτω. Appian. B. C. 2 : Τὰ δὲ ἔθνη διακληρούμενοι καὶ στρατιὰς ἐπ' αὐτοῖς, Πομπήϊος μὲν εἵλετο Ἰβηρίαν καὶ Λιβύην. Dem. [p. 1380] : Διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτούς. Philo De mundo : Ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ φύσιν ἕκαστα τῶν μερῶν διατέτακται τὰς οἰκείας διακληρωσάμενα χώρας· V. M. 1 : Δίψα καὶ πεῖνα διακληρωσάμεναι τὰς κακώσεις, ἐν μέρει προσέκειντο, Sortitæ, ut ibi exp., sed malim, Sorte partitæ inter se. || Sorte lego, deligo, Bud. in Xen. Cyrop. 6, p. 100 [c. 3, 36] : Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι ἀπεκρίναντο ὅτι οὐ καλὸν εἴη ταῦτα ὑφίεσθαι, διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτας ἥπερ ὑφίστατο. [Appian. Civ. 2, 47 fin. Idem paucis versibus ante c. infin. : Τοῦ ἑνάτου τέλους ... τὸ δέκατον διακληρώσω θανεῖν. Parthen. c. 35 : Ἀκούσας δὲ τοῦ χρηστηρίου (ἥρωσι σφαγιάσαι παρθένον) Κύδων διεκλήρου τὰς παρθένους πάσας, καὶ κατὰ δαίμονα ἡ θυγάτηρ τυγχάνει.]

Διακλήρωσις, εως, ἡ, Distributio, quæ fit sorte, Actio ipsa legendi sorte s. deligendi, sequendo signif., quam habet διακληρόω in Xen. l. c. [Appian. B. C. 1, 35. Schæf. Porphyr. De abst. p. 34, B : Τίς γὰρ ἡ διακλήρωσις τούτου; Sors, Greg. Nyss. t. 1, p. 364, C : Δύο προτεθέντων χιμάρων ἐκ διακληρώσεως. Id. t. 2, p. 14, D et 15, B : Ἀναμένει ἐκ δ. τινὸς σχεῖν τὴν ἐξουσίαν, Ex quadam sortitione. Hase.]

Διακλησιάδες, Derivationes, VV. LL.

[Διακλῖδόν, Decedendo. Theodosius p. 76, 24 Gœttl. : Τὰ εἰς δόν διὰ τοῦ ο μικροῦ ἐν τῇ ληγούσῃ καὶ η ἐν τῇ παραληγούσῃ, οἷον σωρηδὸν κωμηδὸν κρουνηδὸν, πλὴν τοῦ νοσφιδὸν ἀσπιδὸν πληνθιδὸν (πλινθιδὸν) διακλιδὸν ἀποκριδὸν διακριδόν. G. Dindorf.]

[Διακλῑμακίζω.] Διακλιμακίσας Hesychio est διαπαλαίσας : Eod. enim teste κλίμακες et κλιμακισμοὶ sunt Genus παλαίσματος, Luctæ. Idem tradunt Etym. [p. 267, 17] et Lex. meum vet. Διακλιμακίζειν igitur est Luctari cum, In lucta certare cum. [Plato com. ap. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. p. 58, a : Χαίροις, οἶμαι, μετάπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε, τὸν ὑπηνόβιον.]

[Διακλίνω, Declino. Polyb. 7, 11, 1 : Βραχὺ διακλίνας, Paululum recedens. Cum genit. 11, 9, 8 : Διακλίνειν ἐνίους ἠνάγκαζον τῆς ἀγορᾶς. Cum præpos. 6, 41, 11 : Διακλίναντες ἀπὸ τῶν πυλῶν. Cum accus. 35, 4, 6 : Τὸ δὲ μέγιστον, τοὺς νέους διακλίνειν τὰς καταγραφάς. Dio Chrys. vol. 2, p. 93 : Ὀξεῖαν καὶ ἐλαφρὰν κίνησιν πρὸς τὸ διακλῖναι (sic codex : vulgo διακρῖναι) καὶ φυλάξασθαι τὸ βέλος. Plut. V. Alex. c. 54 : Διακλῖναι τὸ φίλημα τὸν Ἀλέξανδρον.]

[Διάκλῐσις, εως, ἡ, Effugium. Plut. V. Pyrrhi c. 21 : Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὰς διακλίσεις ... τὰς πρότερον οὐκ ἔχοντες.]

Διακλονέω, Concutio, Perturbo, Conturbo, Valde concutio etc., ut præpositioni διὰ tribuatur vis epitatica. Hesych. διακλονῶν exp. διασείων, δονῶν : sicut ἀκλόνητος a Suida exponi dixi ἄσειστος, ἀδόνητος. [Greg. Nyss. t. 2, p. 553, D : Καὶ μόνον ψόφος πρὸ τῶν θυρῶν ἢ ὑπονοηθεὶς ἢ γενόμενος ... ἐξαίφνης τὴν ψυχὴν διεκλόνησεν. Hase.]

[Διακλονίζω, Libanii Epist. 334 glossator ap. Bloch. Miscell. Hafn. vol. 1, 2, p. 146. Boissonade.]

Διακλύζω, Colluo. [Eur. Iph. T. 107 : Κατ' ἄντρ', ἃ πόντος νοτίδι διακλύζει μέλας. Athen. 9, p. 381, B : Διακλύσας οἴνῳ. Hesych. : Διανίζει, διακλύζει.] Et pass. Διακλύζομαι, Colluor. A Diosc. 5 et 6 διακλυζόμενα dicuntur, inquit Bud., Quæ ori colluendo fiunt : ut ἐγκλυζόμενα, Quæ infunduntur clystere. Marcellus tamen in Diosc. verbo quoque διακλύζεσθαι Medicos uti ait in iis, quæ clystere ad purgationem infunduntur. [Aristot. Probl. 27, 3 : Διακλύζονται καὶ ἐπιρροφοῦσι. (Id. De generat. anim. 2, 4 : Καθάπερ τὰ ἀκώνιτα τῶν ἀγγείων, ὅταν θερμῷ διακλυσθῇ.) Dioclis Epistola ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 587 : Διακλύζου τὸ στόμα ubi διαβλύζου editum. Schneid. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 332, 338, 348. || Recentior forma Διακλύω est, de qua Ducang. : « Διακλύειν pro διακλύζειν, Os colluere, diluere, maxime usurpatur de aquæ potu, quo interdum reficiuntur monachi. Typicum Sabæ c. 19 : Εἰ δὲ οὐκ ἔστι νηστεία, πρωὶ μὲν λειτουργοῦμεν ὡς καθ' ἑκάστην καὶ διακλυόμεθα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Eadem

habet Marcus Hieromon. De dubiis Typicis c. 11. Idem Typic. c. 41 : Διακλυόμεθα δὲ οἱ μεταλαμβάνοντες ὕδωρ, et iisdem fere verbis Triodium Feria 2 primæ hebd. jejun.»]

Διάκλυσμα, τὸ, Id quo colluimus, quo utimur ad colluendum, collutionem. Sed exp. et Collutio. Diosc. l. 3 [1, 53] : Ὀδονταλγίας ἐστὶ διάκλυσμα, ubi interpretatur, In dentium dolore colluitur. [|| De potu aquæ Cyrillus Scythop. in V. Sabæ c. 58 a Ducang. cit. : Ὅτι οὐκ ἔχουσι διάκλυσμα οἱ πατέρες. Conf. Διακλύζω.]

Διακλυσμὸς, ὁ, pro eodem [Διάκλυσμα]; Plin. Infusionem vertit, quum pro eo, quod scripserat Diosc., Καὶ τοῦτο δὲ μίγνυται τοῖς πρὸς ἰσχιάδα διακλυσμοῖς, scripsit, Et ipsum utile ischiadicorum infusioni. [|| De potu aquæ Typic. Irenes Aug. in Analect. Benedict. p. 232 : Ἐν δὲ τῷ ἁγίῳ σαββάτῳ ἀπέστω πᾶσα μέριμνα περισπασμὸν ἐμποιοῦσα· μόνος δὲ ὁ. γινέσθω, citavit Ducang.]

[Διακλυστήριον, τό. Suidas : Κύλιξ ῥοπαλωτὴ, τὸ παρὰ πολλοῖς διακλυστήριον. «Est Δ. Vas magnum, quo vel pocula lavabant vel vinum temperabant. Ψυκτῆρα sive ψυκτήριον vocabant Græci antiquiores. Suid. : Ψυκτὴρ, σκεῦος, ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια. Idem est διανίζειν et διακλύζειν.» Toup. Emend. vol. 1, p. 372.]

[Διακλύω. V. Διακλύζω.]

[Διακλώθω, Neo. Planud. Ovid. Metam. 12, 475 : Νῆμα τοῖς δακτύλοις διάκλωθε. Boiss. Greg. Naz. vol. 1, p. 368, B (1, 153 ed. Col.) : Βύσσον διακεκλωσμένην.]

[Διακλωπάω. V. Κλωπάω.]

Διακναίω, Corrumpo, Vitio, Fœdo. [Hippocr. p. 451, 2 : Ἡ ἀσιτίη διακναίει· 643, 50 : Ἡ δὲ νοῦσος γίνεται μάλιστα, ἢν ἐν αὐτῇσί τι διακνασθῇ· 644, 49. Foes.] Aristot. De cœlo 2, [c. 9] : Οἱ γὰρ ὑπερβάλλοντες ψόφοι διακναίουσι καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων τοὺς ὄγκους, οἷον ὁ τῆς βροντῆς διΐστησι καὶ λίθους καὶ τὰ καρτερώτατα τῶν σωμάτων. Hæc Bud., qui exp. etiam ἀμαυρῶ, διαφθείρω, ap. Aristoph. [Nub. 119] : Οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, Emaciatus, ὠχριῶν, Pallidus. [Eur. Cycl. 487 : Τίς ... δαλοῦ κώπην ὀχμάσας Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὥσας λαμπρὰν ὄψιν διακναίσει;] Item Molesto, Molestia afficio. Vel etiam Tabefacio, Macero. Aristoph. [Eccl. 956] : Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος Ὅς με διακναίσας ἔχει. Et, Διακναιομένων ἀγαθῶν [ap. Eur. Alc. 108], VV. LL., Dum calamitate premuntur. Ap. Aristoph. autem Pac. [251] : Οἷα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται, schol. exp. διαφθαρήσεται. [Qui simul monet, ὡς ἐπὶ τυροῦ τοῦτο· nam casei mentionem præcessisse. Pherecr. ap. Plut. Mor. p. 1141, F : Ὁ δὲ Τιμόθεός με ... κατορώρυχεν καὶ διακέκναικ' αἴσχιστα. Hemst. Eur. Heracl. 297 : Ὡς δεῖν' ἔπαθεν καὶ παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι· Iph. A. 27 : Τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν· Med. 164 : Ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους. Clem. Al. p. 269 : Τὸ σῶμα καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν διακναίοντες ψευδεργίᾳ καὶ ψευδολογίᾳ. || Perfrico. Galen. vol. 1, p. 6 Bas. a Weigel. cit. : Ἀθληταὶ ... ῥοδοδάφνῃ τὰ νῶτα διακναίονται.]

[Διακνάω. Signif. propriæ, Rado, Scalpo, exempla nulla sunt. Impropr., ut διακναίω, est Corrumpo, Tabefacio. Hesych. : Διακνᾶσθαι, διαφθαρεῖν. Corr. διαφθείρεσθαι aut saltem διαφθείρειν, nisi gl. ipsa corrupta et sic corrigenda est, Διακναισθῆναι, διαφθαρῆναι. Idem : Διεκλήσθη, ἀπώλετο, ubi Albert. διεκνήσθη vel διεκναίσθη probabilius corrigit quam alii διεκλείσθη. Διέκνων Aristophani restitutum a Dorvillio notavimus s. Διακλάω. Διακνήσει ex διακναίσῃ, ut videtur, corruptum v. s. Κατακνάω. G. Dind.]

[Διακνημόω, Perdo. Hesych. : Διεκνημώσατο (cod. δισκνημάσατο, Musur. διεκ-), διέφθειρε. De quo pluribus dicetur s. Κνημόω. G. Dind.]

[Διακνήθω, Rado, Scabo. Epiph. t. 2, p. 192, A, de uro : Ὥστε τὰ μεγάλα δένδρα διακνηθόμενος τοῖς κέρασι διαπρίειν. Hase.]

[Διακνῆστι lectio vitiosa. V. Διασώχω.]

Διακνίζω, Vellicatim rumpo, Ungue dirumpo. Aristot. H. A. 7, [3], de abortu loquens, Ἐὰν δὲ τὸ κύημα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἀφῇ τις, συνίσταται οἷον ἐν ὑμένι· τούτου δὲ διακνισθέντος, φαίνεται τὸ ἔμβρυον τὸ μέγεθος ἡλίκον μύρμηξ [et 6, 16 : Ἐν διακνιζομένοις καὶ διαιρουμένοις], Bud., citans alibi e Diosc. : Ἐλάτην θλάσας ἢ διακνίσας. [Meleag. in Anth. Pal. 4, 1, 32 : Βαιὰ διακνίζων ἄνθεα.] Item διακνιζόμενος in VV. LL., Scalptus. [Theophr. H. P. 3, 10, 5 : Διακνιζόμενος δὲ ὁ ἀὴρ ὁς (καρπὸς) ἔχει μίκρ' ἄττα καὶ λεπτὰ σπερμάτια.]

[Διακοιλαίνω, Excavo. Schol. Hom. Od. Δ, 438 διαγλάψασα int. διακοιλάνασα. Cyrill. Alex. in Hagg. 1, 4, p. 630 : Κοιλοστάθμους οἴκους φησὶν ὧν ... τῷ θυρῶν οἱ σταθμοὶ σιδήρῳ διακοιλαίνοιντο.]

Διάκοιλος, ὁ, ἡ, Cavus. [Diodor. 17, 115 : Ἐφειστήκεισαν Σειρῆνες διάκοιλοι. Suidas s. v. Περιπόλων ex scriptore ignoto : Ἡ δὲ (ἀσπὶς) ... οὐ στερεὸν ἐκτύπησεν, ἀλλὰ κοῖλον καὶ διάκοιλον, ipse conjecturam addens probabilem, τάχα διάκενον.] At Διακοίλη ὁδὸς, n. propr. viæ cujusdam prope Athenas, teste Herodoto [6, 103, ubi nunc recte legitur divisim, Ἥρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ.]

[Διακοινήσιμος scriptura vitiosa. V. Διακαινήσιμος.]

[Διακοινοποιέω, Commune facro. Schol. Pind. Pyth. 4, 25 : Τὰ τῶν χωρῶν ἢ τὰ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες. Hemst.]

[Διακοινώνησον, διασείσθητον ἐν τῇ πορείᾳ· ἔνιοι πόνησον, Hesych. ante Διακονῆσαι, corrupte. Soping. Διακόνησον, quo pacto διασείσθητι corrigendum. Kust. : «Forsan male pro Διακίνησον, διάσεισον. Sequens autem πόνησον videtur referendum ad Διακόνησον.»]

Διακοιρανέω, Regis s. Domini more obeo vel administro. Hesych. enim διακοιρανέοντα exp. βασιλικῶς ἐπερχόμενον : et ὡς κοίρανον διαπορευόμενον s. διέποντα. [Ex Hom. Il. Δ, 230 : Πολέας διακοιρανέοντα.]

[Διακολακεύω, Adulor. Schol. Eurip. Or. 713 (703) : Διακολακεῦσαι τὸν τῶν Ἀργείων ὄχλον. Med. ap. Isocr. Panath. p. 266, B : Οὔτε νῦν αἱ μέγισται τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακευόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον.]

[Διακολάπτω, Percudo, Gl.]

[Διακολλαὶ corrupte in gl. et ipsa corrupta Hesychii Διαφυπαί.]

Διακολλάω, Conglutino, Coagmento, Ferrumino, VV. LL. [Lucian. Hipp. c. 6 : Διάδρομος Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. Figurate Gregor. Nyss. vol. 2, p. 753, C, ab Hemst. cit. : Διακολλῶντα τὴν συμβολὴν τῶν ῥημάτων καὶ συναρμόζοντα.]

[Διακόλλημα, τὸ, Glutinamentum. Phot. Lex. p. 539 : 17 : Στοιβὴν, ὡς ἡμεῖς τὸ ἀναπλήρωμα, καὶ διακόλλημα τὸ αὐτὸ τοῦτο. Εὔπολις. G. Dind.]

Διακολλητικὸς, ut ἔργα, Pollux [7, 209], In quibus utimur glutinamentis et coagmentis; item ferruminationibus et plumbaturis : Διακολλητικὰ ἔργα, γομφωτικὴ, ὁπλοποιητική. [Lectio vitiosa. V. Διακωλυτικός.]

[Διακολοβόω, Decurto. Greg. Nyss. t. 2, p. 338, D : Διακολοβῶσαι πρὸς τὸ γελοῖον τὰ μέτρα τῆς φύσεως. Id. ib. p. 336, D ; t. 3, p. 87, B. Hase.]

[Διακολουθέω, Sequor. Sext. Emp. p. 425 : Καὶ μὴν εἰ τὸ θνητὸν φαίη τις ἄνθρωπον εἶναι, διακολουθήσει τὸ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζῴων θνητὰ ὄντα ἀνθρώπους ὑπάρχειν. Struv.]

Διακολυμβάω, Trano, Transnato, Nando transeo. [Polyb. 5, 46, 8 : Πλειόνων δὲ διακολυμβώντων πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τῆς ... στρατοπεδείας. Maccab. 1, 9, 48 : Διεκολύμβησαν εἰς τὸ πέραν. Schol. Plat. p. 67 (318 Bekk.) : Διανεῖν, διακολυμβᾶν, διαπερᾶν. Hesych. s. Διανηξάμενοι. G. D. Achm. Onirocr. p. 152, 30 : Διεκολύμβα ἐν τῷ ποταμῷ, χάριν πόρου ἢ λούσεως. Cyrill. Catech. p. 110, 25 : Διακολυμβήσας ὁ Πέτρος ἀναβέβηκεν. Hase.]

Διακομιδὴ, ἡ, Transportatio, Traductio, Trajectio, quæ vehendo portandove fit. Thuc. 3, [76] : Τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν νῆσον διακομιδὴν, Postquam in insulam traducti s. deportati fuissent. Synes. : Ὅς ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ παρ' ὑμᾶς ἐσταλη, Ad aurum inde huc deportandum s. perferendum.

Διακομίζω, Transporto, Transveho, Portando s. Vehendo trajicio. Isocr. Paneg. [fin.] : Τὴν δὲ εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διακομίσαιμεν. Thuc. 3, [75] : Διακομίζει ἐς τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον. Polyb. [1, 20, 14] : Παραβόλως διεκόμισαν τοὺς ἄνδρας, Summa cum audacia milites transvexerunt, Bayf. [Dio Chr. vol. 2, p. 188 ab Hemst. cit. : Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν πᾶς μὲν ὁ παραπλέων ἐμβάλλεται κέραμον, οὐδεὶς δὲ ὑγιῆ διακομίζει ῥᾳδίως. Hesych. : Διεκομισάτην, δυϊκῶς, διε-

κόμισαν.] Et διακομίζομαι, Transportor, Transvehor, Transeo, Commeo navibus. Thuc. 1, [136]: Διακομίζεται ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν ἤπειρον τὴν καταντικρὺ, Trajicitur. Item, Καὶ τῶν ἐπικούρων οἱ πολλοὶ εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν. Rursum 1 [immo 3, 23]: Ὁ δὲ διακομιζόμενος ἵστατο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου, Qui transibat. [Plato Leg. 10, p. 905, B: Εἰς ἀγριώτερον ἔτι διακομισθεὶς τόπον· 7, p. 803, B: Τίσι ποτὲ τρόποις ξυνόντες τὸν βίον ἄριστα διὰ τοῦ πλοῦ τούτου τῆς ζωῆς διακομισθησόμεθα. Hesych.: Διακομισθεὶς, διελθὼν, βασταχθείς· et Διακομισθείημεν sine interpretat.] Διακομίζομαι [forma media] active quoque capitur pro Transveho, Transporto, Traduco. Thuc. 4: Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κήρυκα πέμψαντες, τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο, Traducebant, Transportabant ad se mortuorum cadavera. 1, [89]: Διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευὴν, Transportarunt, Deportarunt inde, ubi collocarant liberos. Διακομίζω, Perfero, ea signif., qua tabellarius perferre literas dicitur, Herodian. 4, [12, 10]: Ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων ἐπιστολῶν, κατὰ τὸ ἔθος, δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδόσιν ἃ φέρουσι, Perferendas dat tabellariis; 3, [5, 8]: Μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν εἰωθότων τὰ βασιλικὰ γράμματα διακομίζειν, Tabellarios, qui regias literas perferre solebant. Synes. Ep. 133: Ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἶμαι διακομιεῖν, Petrum arbitror perlaturum. [|| Διακομίζειν idem q. ἀνακομίζειν, Reficere, Restaurare. Hippocr. p. 479, 28: Σιτίοισι διακομίζειν αὐτὸν μαλθακοῖσιν, ἐξ ὀλίγου ἀρχόμενος. Foes.]

Διακομιστὴς, ὁ, Qui aliquid transportat s. transvehit, transvehendo s. transportando trajicit. [Steph. B. s. v. Δειπνιάς: Τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης. Hemst.] Dicitur et de tabellario literas ad alium perferente. Synes. Ep. 141: Μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομιστῇ δυοῖν ἐπιστολῶν ἑνὶ χρῶμαι, Si tabellario uno utar, qui binas ad te perferat literas. Idem [p. 169, D]: Ἐλαθεν ἡμᾶς ὁ δ. τῶν γραμμάτων. [Antioch. p. 1077, B: Δ. τοῦ λόγου, ut Amm. Marcell. 21, 16: Perlator epistolarum. Hase.]

[Διάκομμα, τό. Hippocr. p. 100, G: Τὰ ἐν τοῖσι ἀγκῶσι διακόμματα, Quæ in cubitis discissa sunt.]

[Διακομπέω, Jacto. Pindar. ap. schol. Aristoph. Nub. 223: Νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων. Posidon. ap. Athen. 5, p. 212, B: Ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι διεκόμπουν.]

Διακονάω, ήσω, Peracuo s. Exacuo.

Διακονεῖον, τὸ, Diaconium. Distinct. 23: Diaconium, quod Latini Sacrarium dicunt, quo subdiaconi non intrant, Bud. Erit igitur διακονεῖον, Locus ubi diaconi congregantur. [Conf. Διακονικόν.]

[Διακονέστερος. V. Διάκονος.]

Διᾱκονέω [Ion. Διηκονέω], Ministro, Famulor, Ancillor, Ministri seu famuli operam præsto, Ministrum seu famulum ago. [Plato Leg. 7, p. 805, E: Διακονεῖν μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων. Ibid. 12, p. 955, C. Eurip. Ion. 396: Διακονοῦσα κρυπτά. Aristoph. Av. 1323: Ὡς βλακικῶς διακονεῖς· οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις;] Demosth. [p. 362]: Δεσπότῃ διακονοῦντες. Aristid.: Διακονῶν τῷ βασιλεῖ. Plut. [Mor. p. 440, B]: Ἡσκημένων καὶ μεμαθηκότων παίδων δαιτρεῦσαι καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, εἰ μὴ διάθεσις μηδὲ διάταξις εἴη πρὸς τοὺς διακονοῦντας. [Menand. ap. Athen. 6, p. 245, C: Τοὺς ἐν τοῖς γάμοις διακονοῦντας μαγείρους.] Athen. 6, [p. 264, D]: Εἴθισται γὰρ ἐν ταῖς οἰκιακαῖς διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις· 5: Δοῦλος οὐδεὶς ἦν ὁ διακονήσων, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ὠνοχόουν· 9, [p. 377] Euphron inducit coquum ita ministrum hortantem, Ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς, Οὐκ ἔστι παίζειν. Matth. 4, [11]: Ἄγγελοι προσῆλθον, καὶ διηκόνουν αὐτῷ· pro quo Greg., Ὑπ' ἀγγέλων ὑπηρετεῖται. Plato De rep. 2, [p. 371, D]: Διακονεῖν πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν, Inservire s. Operam suam locare ad emendum et vendendum. Item ap. Plut. [Mor. p. 63, D] loquentem de vetula quadam, quæ Apelli ægroto famulabatur, Ὡς οὖν ἡ διακονοῦσα πρεσβύτις εὗρε, sc. τὸ κερμάτιον τὸ ὑποβεβλημένον τῷ προσκεφαλαίῳ. Sicut vero Ovid., Medicorum jussa ministro, Horat., Res omnes timide gelideque ministrat, ita Aristot. Pol. 7, [c. 14], διακονεῖν τὰ ἔργα. Qua fere signif. e Demosth. διακονεῖσθαι infra habes. Item διακονῶ σοι ταῦτα, Plato, Hæc tibi servitia præsto, Hæc tibi præsto veluti minister et famulus. [Herodot. 4, 154: Ἑξορκοῖ ἦ μέν οἱ διηκονήσειν ὅ τι ἂν δεηθῇ. Plato Rep. 5, p. 466, E: Πρὸς δὲ τῇ θέᾳ διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον, ubi cum ὑπηρετεῖν conjunctum ut in locis ab Hemst. citatis, Lucian. Philops. c. 35: Δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· Batonis ap. Athen. 14, p. 639, F: Καὶ αὐτὸν τὸν Πελασγὸν προθύμως διακονεῖν καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐν ἀξιώματι ὄντας ὑπηρετεῖν· et Athenæi ibid. C: Οἱ δεσπόται ὑπηρετοῦσι πρὸς τὰς διακονίας. Heliodor. 7, 20, p. 290: Πάντα τἀπόρρητα διὰ χειρὸς ἐχούσης, τὴν ὁμιλίαν διακονούσης. Sic idem alibi τὰ ἐρωτικὰ διακονεῖσθαι.] Διακονέομαι, Ministratur mihi, Ministri operas suas mihi præstant, Obsequiis et operis color atque observor, Bud. Matth. [20, 28]: Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Διακονοῦμαι [forma media] accipitur etiam active pro διακονῶ. [Hesych.: Διακονουμένων, ὑπηρετούντων, ἢ ἀποκρίσεις τινὰς ἐκπληρούντων. Soph. Phil. 287: Κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον διακονεῖσθαι, ubi schol., ἔδει με ἐμαυτῷ ὑπηρετεῖσθαι. Aristoph. Ach. 1017: Ὡς μαγειρικῶς κομψῶς τε καὶ δειπνητικῶς αὐτῷ διακονεῖται. Dio Chr. vol. 1, p. 244: Θυγάτηρ δὲ ὡραία γάμου διηκονεῖτο.] Diog. L. Diogene [6, 31]: Ἐν οἴκῳ τε ἐδίδασκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους. Athen. [14, p. 659, D]: Τὸν τοῖς τετραδίσταις διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ. Et transitive, Lucian. [De merc. cond. c. 27]: Τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, Amorum ministris, Cic. Ministri libidinis, Ministræ voluptatum artes. Apud Eund. [Lucio c. 53]: Ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι. Sic Cic. Pocula ministrare. [Priscus Exc. p. 188, 8: Λουομένῳ αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν διηκονεῖτο· et similiter p. 192, 9; 204, 14. Paullo aliter p. 167, 3: Ἐκπέμπει Ἥσλαν, εἰωθότα τοῖς διαφόροις αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις διακονεῖσθαι, Componendis controversiis adhiberi solitum.] || Administro et gero, Bud. ap. Dem. [p. 1206, 18: Ἐὰν διὰ μακροτέρων διηγῶμαι τά τε ἀναλώματα καὶ τὰς πράξεις,] ὡς ἐν καιρῷ τε ἕκαστα καὶ χρήσιμα τῇ πόλει ἐδιακονήθησαν. Fortasse [Necessario] tamen et hic διακονεῖσθαι accipi posset pro Ministrari, Præstari: metaph sumta ab iis, qui pocula aut victum ministrant egentibus et petentibus, ut Cic. et Varro loquuntur: qua metaph. dicit Ovid. Divitias ministrare, Tibull. Vias fallendi ministrare, Virg. Furor arma ministrat. [Demosth. p. 1230, 10: Τῶν δὲ καλῶς δεδιακονημένων νῦν αὐτοῖς κελεύειν χάριν ὑμᾶς ἔχειν.] || Διακονεῖν γάμον, Ministrum agere in parandis et adornandis nuptiis, Apparare s. Instruere nuptias, eo sensu, quo Apparare et Instruere convivium dicimur, Athen. [9, p. 377, A,] e Posidippo comico de quodam coquo, Διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῦμα, βοῦς· Ὁ διδοὺς, Ἐπιφάνης. Ubi obiter etiam nota α in h. v. produci, sicut supra in l. ex Euphrone comico cit. [De augmento Mœris: Δεδιακόνηκα Ἀττικῶς, δεδιηκόνηκα Ἑλληνικῶς· ad quem l. Pierson. p. 122: « Quanquam Attici nonnunquam augmenta geminare solent, ut in πεπαρῴνηκα pro πεπαροίνηκα, δεδιῳκηκα pro δεδιοίκηκα, alia tamen iis in διακονεῖν placuit ratio. Gramm. Bibl. Coisl. p. 499 (in Bekk. An. p. 1285): Διακονῶ ἐδιακόνουν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ δεδιακόνηκα· οἱ δὲ κοινολεκτοῦντες διηκόνουν. Alius ibid. p. 482 (Antiattic. p. 88, 15): Δεδιακόνηκα, Δημοσθένης περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. Hoc quidem tempus in ista oratione non reperitur, sed ἐδιακονήθησαν statim in init. (p. 1206, 18. Libri pauci διηκονήθησαν vel διεκονήθησαν.) Per η tamen Or. de cor. præf. nav. (p. 1230, 10) δεδιηκονημένων scribitur (ubi meliores libri δεδιακ- præbuerunt), ut διηκόνηκεν in Archedici fr. ap. Athen. 7, p. 294, C. (Vulgo οὐδεὶς δὲ διηκόνηκεν. Recte Valck. οὐδεὶς δεδιηκόνηκεν, nisi quod forma Attica potius restituenda. Apographum Palat. οὐδεὶς δὲ διακόνηκεν.) Sed librarii talia sæpissime pro arbitratu suo mutarunt. In Hesychio certe pro Δεδιηκόνηκε, διῳκηκε, διηκόνησε (Musuri interpolatio. Cod. Δεδηακόνικε, δ., διεκώνησε), literarum ordo postulat Δεδιακόνηκε per α. Ἐδιακόνουν usurpavit Alcæus Endymione (ap. Antiattic. p. 91, 17). Quod autem Attici δεδιακόνηκα scripserint, non δεδιηκόνηκα, ejus rei hæc

videtur fuisse causa, quod syllaba secunda in διακονεῖν natura esset longa, adeoque augmenti minus capax, similiter plane ut ἀνάλωκα pro ἀνήλωκα, quia secunda in ἀναλοῦν natura produceretur.» Ap. Eurip. Cycl. 406 : Ἐχριμπτόμην Κύκλωπι καὶ διηκόνουν, facillima correctio est καδιακόνουν. Quod de vulgaris dialecti scriptoribus dicit gramm. Coisl., verissime dicit. Apud hos enim constans est augmenti in medio vocabulo positi usus, διηκόνουν, διηκόνησα. G. Dind.]

Διακόνημα, τὸ, Opera a ministro præstita, i. e. Ministerium : Ovid. : Membra diurnis fessa ministeriis. [Plato Theæt. p. 175, E : Ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα.] Aristot. Polit. 1, [c. 7,] dicit fuisse, qui servos διακονήματα docerent : Ἐκεῖ γὰρ, sc. Syracusis, λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια δ. τοὺς παῖδας, Trivialia ministeria s. officia, ut ὀψοποιητικὴν, et quæ hujusmodi sunt : sicut et Plut. supra in διακονῆσαι ponit δαιτρεῦσαι, ὀπτῆσαι, οἰνοχοῆσαι. Secundo autem libro pro ἐγκύκλια διακονήματα dicit ἐγκύκλιοι διακονίαι, ut infra videbis. || Διακονήματα, Utensilia ad supellectilem pertinentia. Apud Athen. [6, p. 274, B,] dicunt Romani : Πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα προβατείων δερμάτων δασεῖς, κεράμεα δὲ καὶ χαλκᾶ τὰ δ. κομίζομεν, κἀν τούτοις βρωτὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀπεριεργότατα, de vasis sacrificalibus. Sic vero et διακονίαι, infra.

[Διακονῆσαι, κατεργάσασθαι, ἀπολέσαι, βλάψαι, Hesych. Recte, ut videtur, quamvis contra literarum ordinem Albert. Διακνῆσαι.]

[Διᾰκόνησις, εως, ἡ, Ministratio. Plato Leg. 1, p. 633, C, cum dativo : Αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις.]

[Διᾰκονητέον, Ministrandum. OEcumen. Explic. in Epist. cathol. p. 78. Boiss.]

[Διακονητὴς, ὁ, Ministrator. De discipulis Christi Balsamon ad Can. 14 Concilii Neo-Cæsar. p. 797 : Εἰς τὰς λοιπὰς διακονίας τῶν προσερχομένων τῷ θεῷ παρελήφθησαν καὶ οἱ ἄνδρες, οἵτινες διακονηταὶ μὲν ἐλέγοντο καὶ μαθηταὶ τοῦ κυρίου. Suicer. Διακονηταὶ, monachi qui in monasteriis in officinis operi sibi præstituto incumbunt : vel etiam monasteriorum famuli. Joann. Mosch. in Limon. c. 158 : Κῆπον δὲ ἔχουσι διεστηκότα ἀπ' αὐτοῦ σημείοις ἕξ ... ἔχουσι δὲ διακονητὴν ἐξ αὐτῶν ἐκεῖ. Typic. Sabæ c. 5 extr. : Οἱ δὲ διακονηταὶ σχολάζουσιν ἐν ταῖς διακονίαις αὐτῶν. Ib. c. 57 extr. Balsamon in Meditato de chartophylace et Protecdico : Καὶ ἀναθεῖναι τὴν τούτων διοίκησιν τοῖς διακονηταῖς. V. Apophthegm. Patrum in Arsenio n. 32 et 37. At in Diurno Romano c. 7, tit. 17 *Diaconitæ* appellantur pauperes qui in Diaconiis alebantur. Ducang. Eustath. Opusc. p. 258, 80 : Καὶ τίς μὲν τῶν διακονητῶν ἁπλοῦς τὴν δράκα πέφυκεν εἶναι. Simplex posuit Hesych. : Κονῆται (hoc accentu), θεράποντες. || Alia forma Διακονιστὴς ap. Aster. p. 13, B ed. Combef. : nisi hoc ex διακονητὴς corruptum. G. Dindorf.]

[Διακονήτρια, ἡ, Ministra. De officialibus monasterii sæpius Typic. Irenes, p. 167 : Τῶν λοιπῶν προκρίτων διακονητριῶν· et 173, 188. Indicavit Ducang.]

Διακονία, ἡ, Ministerium, Opera s. Officium, quod a ministro præstatur, i. q. διακόνημα supra : ut διακονίαι ἐγκύκλιοι, eæd. quæ διακονήματα ἐγκύκλια supra, ut culinarii et mediastini officia, quæ quotidie nobis a ministris præstantur : peculiariter quod ad domestica negotia attinet. Aristot. Pol. 2, [6] : Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους. Item 1 post l. in Διακόνημα cit. [1, 7] : Ὀψοποιϊκὴ καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα γένη τῆς δ. Rursum 2, [3] : Ἐν ταῖς οἰκετικαῖς δ. οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Plut. Sympos. 5, [p. 677, E] : Ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς δ., Calidius subire quæ imponuntur ministeria. [Strato in Anth. Pal. 12, 194 : Πρὸς μακάρων ἦγε διηκονίας. Cum dat. Aristid. vol. 1, p. 82, 21 : Ἐλέσθαι τὴν τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι διακονίαν, ubi figur. dicitur de opera interpretandis Græcorum veterum scriptis impendenda. G. D.] At κριοῦ διακονία proverb. est in ingratos; nam cornu aries eos quoque petit, a quibus alitur. Διακονία dicitur etiam de Publico ministerio, i. e. de Negotio publico, de Muniis publicis, de Officiis quæ reip. præstamus. Æschin. C. Ctesiph. [p. 55, 33] : Ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχὴ, ἀλλ' ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία· quod postea exp. πραγματεῖαι προστεταγμέναι κατὰ ψήφισμα. Demosth. Pro cor. [p. 296 extr.] : Τῆς μέν τοι δ. τῆς ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων, καὶ ἐμαυτῷ μετεῖναί φημι. Plato [Rep. 2, p. 371, C] : Ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν δ. τάττουσι ταύτην, Hæc sibi imponunt ministeria, Hanc provinciam sibi deposcunt. Et διακονίαι δημοσίαι ap. Pollucem [8, 115], Munera publica. Dicitur etiam de Legatione, quæ et ipsa munus publicum est. Sic vero et διάκονος et διακονίσασθαι usurpari, paulo post ostendam. Thuc. 1, [133] : Ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο, προτιμηθείη δ' ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποθανεῖν, In exsequendis iis muneribus, quorum nomine ad regem mittebatur. Item δ. ἐκκλησιαστικὴ, Ministerium ecclesiasticum, Ministerium s. Munus quod in Ecclesia nobis exequendum imponitur, præsertim vero Ministerium verbi : 2 Cor. 6, [3] : Ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ δ. 1 Tim. 1, [12] : Πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν. Item de ministerio eorun, qui διάκονοι appellantur, Synes. Epist. 66 de quodam Alexandro, qui adolescens in monasticum ordinem se contulerat : Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἑνστάσεως, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς δ., ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβύτερος εἶναι. [Δ., Diaconatus, Ministerium diaconi. Clemens Constit. Apost. l. 8, c. ult. : Οὐδαμοῦ φαίνεται τοῖς μὴ ἀνήκουσι τῇ διακονίᾳ χρησάμενος· et alii sæpe. Ducang. Δ. notat quælibet spiritualia vel etiam corporalia officia, quæ fidelibus præstantur. Theophylactus in cap. 12 Ad Rom. p. 120 : Καθολικῶς πᾶν ἔργον πνευματικὸν διακονίαν νοήσεις. Ita Rom. 12, 7 Theodoret. per διακονίαν intelligit τὴν τοῦ κηρύγματος λειτουργίαν. Idem Ad Cor. 1, 16, 15 per διακονίαν intelligit πᾶσαν θεραπείαν, Omne officium, quod sanctis præstatur. Δ. eleemosynam notat Act. Ap. 11, 29 : quo sensu dicitur Ad Hebr. 6, 10 διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακονοῦντες. De eleemosyna interpretatur Theophyl. p. 926. Sic Δ. pro ipsarum eleemosynarum subsidio, quo pii alii aliis ministrant accipitur Ad Cor. 2, 8, 4 teste Theodoreto p. 240 et Theophyl. p. 340. Et 9, 1 et 12, ut iterum agnoscit Theodoret. p. 244 et 246, et Theophyl. p. 396 : Ἡ διακονία φησὶ, τουτέστιν ἡ τῶν χρημάτων ἐπιχορηγία. Suicer. Διακονίαι, Ministeria quibus occupabantur monachi ac iis incumbebant, vel quibus præficiebantur ab hegumeno seu abbate eaque annua. Cyrill. Scythop. in V. S. Joann. Solitarii n. 6 : Τοῦ δὲ καιροῦ τῆς ἀλλαγῆς τῶν διακονικῶν φθάσαντος ... ταύτην μετὰ προθυμίας καὶ χαρᾶς τὴν διακονίαν δεξάμενος· 7 : Τοῦ δὲ ἐνιαυτοῦ τῆς τοιαύτης πληρωθείσης διακονίας. || Præfectura monasterii sanctimonialium. Martyrium Ms. S. Febroniæ : Ἐγὼ δὲ Θωμαΐς μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς κυρίας Βρυένης διεδεξάμην τὴν διακονίαν. Ducang. || Famulitium. Polyb. 15, 25, 4 : Παρεισαγαγὼν ἐκ τῆς διακονίας καὶ τῆς ἄλλης ὑπηρεσίας τοὺς εἰκαιοτάτους καὶ θρασυτάτους.] || Διακονίαι, Instrumenta ad suppellectilem pertinentia, ut et διακονήματα supra : nam ὄργανον, ut Aristot. docet, est ἄψυχος δοῦλος. [Moschio ap.] Athen. [5, p. 208, A] : Ἐφ' ὧν κατεσκευασμέναι ἦσαν ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι, καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι καὶ πλείους ἕτεραι δ., Aliaque ministeria, Bud. : s. potius Aliaque instrumenta, quorum ministerio quotidie utimur.

[Διακονίζω]. Pro διακονέω autem et διακονοῦμαι dicitur etiam Διακονίζω s. Διακονίζομαι, ead. signif. VV. LL. e Luciano : Ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται. Dicuntur vero et legati διακονίσασθαι : nam ministros agunt in mandatis principum aut civitatum exequendis. Pollux 8, [138] : Καὶ τὰ ῥήματα, πρεσβεῦσαι, διακονίσασθαι [recte Kuhn. διακονήσασθαι, ut 4, 28 scriptum], ἀποπρεσβεύσασθαι, ἀντιπρεσβεῦσαι. Vide Διάκονος, Διακονία. [Locum Luciani non reperi. Sed διακονίζωextat etiam in schol. ad Nicandri Ther. 348, ubi διηκονίζοντο, pro quo tamen cod. Vat. (et Gott.) διηκονοῦντο. Bast. Conf. Διακονιστὴς, de quo s. v. Διακονητὴς dixi. G. Dindorf.]

[Διακονίκιον, τὸ, Diaconatus, Munus diaconi. Balsamon ad Can. 7 Concil. in Trullo p. 369. Ducang.]

Διακονικὸς, ἡ, ὸν, Ministratorius, Ad ministrum pertinens : ut διακονικαὶ πράξεις, Munia ministratoria;

Munera quæ ministri exequuntur. Aristot. Polit. 3, [4] : Δύνασθαι καὶ ὑπηρετεῖν τὰς διακονικὰς πράξεις. Idem Polit. 7, 14 : Διὸ πολλὰ τῶν εἶναι δοκούντων διακονικῶν ἔργων, καὶ τῶν νέων τοῖς ἐλευθέροις καλὸν διακονεῖν· ubi διακονικὰ ἔργα dixit, quæ alibi διακονήματα et διακονίας. Idem Polit. 1, [13] : Πότερόν ἐστιν ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Plut. [Mor. p. 416, F] : Τὴν ἑρμηνευτικήν, ὡς Πλάτων ἔλεγεν, καὶ δ. ἀναιροῦντες φύσιν, Quum interpretem, ut ait Plato, naturam et administram removerant, Turn. || Promtus ad exequenda ministeria, Officiosus, Peritus exequendorum ministeriorum. Xen. [Œc. 7, 41] : Ἀνεπιστήμονα ... διακονίας παραλαβοῦσα, ἐπιστήμονα καὶ πιστὴν καὶ διακονικὴν ποιησαμένη. Sic Aristophan. Pl. [1168] : Καὶ πλοῦνέ γε Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας, Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς. Et ap. Plat. Gorg. [p. 517, B] : Οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους, ὥς γε διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλά μοι δοκοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώτεροι γεγονέναι, Apti magis et idonei administratores, Ministri magis strenui, Bud. [Add. ibid. p. 517, B; 518, A.] Τὸ διακονικὸν, pro Sacrarium s. Secretarium accipi in canon. 21 Conc. Laodic. et ap. Grat. Dist. 23, tradunt VV. LL. Bud. vero Διακονεῖον in hac signif. affert supra. Alioqui τὸ δ. dicerentur Ipsi ministri, sicut τὸ στρατιωτικὸν Ipsi milites. [Τὸ δ. quibus signiff. a scriptoribus eccl. dicatur exposuit Ducang. ex quo potissima apponimus. « Διακονικὸν interdum sumitur pro Loco in ecclesia ubi consistunt diaconi, dum peragitur sacra liturgia; interdum pro Æde ab ecclesia seclusa, quæ diaconorum propria erat. Glossæ Mss. : Παραπέτασμα, τὸ δ., τὸ παρακάλυμμα. Quippe in sacra liturgia soli presbyteri erant in bemate, diaconi in solea consistebant et ad cancellos bematis, qui hic παραπέτασμα et παρακάλυμμα appellantur. Crebrius significat Ædem in qua consistere solebant diaconi adjunctam ecclesiæ, ut ap. Philostorg. 7, 3 : Τὸν δὲ ἀνδριάντα μεταστησάμενοι ἐν τῷ τῆς ἐκκλησίας διακονικῷ. || Liber ecclesiasticus Græcorum continens omnia quæ ad diaconi munus obeundum requiruntur in agenda re divina et singulis officiis, de quo, inquit Attalius, videtur intelligendus Joannes Euchaitarum metropolitanus Carm. εἰς τὸ βιβλίον τῆς διακονίας τοῦ τροπαιοφόρου, qui titulus abest ab edito p. 51. || Collecta, ita dicta quod a diacono pronuncietur, inquit Goar. ad Eucholog. p. 30, 46, 130. Eædem collectæ εἰρηνικὰ dicuntur ». Διακονικὴ ἐπιστολὴ ap. Georg. Syncell. p. 375, C.]

Διακονικῶς, Ministratorio modo, More eorum qui ministrant. Menander ap. Athen. [4, p. 172, C] : Τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ, νὴ Δία, Προελήλυθας.

Διακόνιον, τὸ, Diaconatus, VV. LL. [Ædes in qua consistere solebant diaconi adjuncta ecclesiæ. Gregorius II, Papa, in Ep. 2 ad Leon. Isaur. de clericis delinquentibus : Εἰς τὰ διακόνια τῆς ἐκκλησίας ἐξορίζουσιν αὐτόν. Indicavit Ducang. Longe frequentius Διακονικὸν dicitur.] || Est et placentæ quædam species, ut Eust. docet [p. 1114, 1] : vel, ut ap. Suid. nonnulli exp., ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπὶς, ζωμὸς ποιὸς, μάζα. Menecles autem in Γλωσσοκόμῳ, ut idem Suid. refert, ita de eo scribit : Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλήττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλα τὰ [ἄλλα τινὰ Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 386. Debebat ἀλλ' ἄττα. G. D.] κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνια. Similiter et Amerias esse dicit τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. Fuisse autem Placentam aut Panis quandam speciem ex ipso carmine in Eiresionen cantari solito apparet : Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον. Sed mendi suspicione laborant verba illa, quæ e Menecle affert Suid. : ac inter alia pro πλήττοντες [quod vitium etiam in codd. Gaisfordi est] fortassis leg. πλάττοντες : nisi forte post κοτύλην inserendum φοροῦντες [Non est inserendum], retinendo πλήττοντες, at κλήματος nomine intelligendus θαλλός : quod cognosci potest ex iis, quæ de eiresione traduntur a Plut. Theseo [c. 22] et Suida ac Aristoph. schol. [ad Plut. 1055], item et Eust. ac Etym. Pherecr. ap. Athen. [14, p. 645, A] : Ὑπὸ τῆς ἀπληστίας Διακόνιον ἔπησθεν, ἀμφιφῶντ' ἔχων. [Hesych. : Δ., μᾶζα· ἢ ζωμός. Καὶ ἡ κρηπὶς τοῦ πλακοῦντος. Οἱ δὲ πέμματα ἐξαπτόμενα τῆς εἰρεσιώνης.]

Διακονὶς, Adornatio. [Hoc ex Hesychii gl. : Δ., διακόσμησις.] Textura quædam. Item Homo gracilis, VV. LL. [Hesych. : Διακονὶς· ἐπὶ ὑφῆς ἱματίου ἀνωμάλου (cod. ἀνομάλου), ὅ φαμεν κονίζειν. Καὶ ἄνθρωπος ὁ μὴ πυκνός. Qui non Homo gracilis est, sed Homo imprudens. Nihil cum hac gl. commune habet alia ejusdem gramm., Ἀδιακόνιστον, ἀναίσθητον, ἄτρωτον, quod pridem alii animadverterunt ex ἀδιακόντιστον esse depravatum, ut ap. Ælian. V. H. 13, 15, ubi libri omnes τὸ δέρμα ἔχοντα ἀδιακόνιστον. Sic φορίνην δυσδιακόντιστον dixit Ælian. N. A. 17, 44. Gl. Hesychii Toupio Em. vol. 4, p. 253 ex διακένως corrupta videbatur, collato l. Josephi A. J. 3, 7, 2 : Ζώνην πλατεῖαν μὲν ὡς εἰς τέσσαρας δακτύλους, διακένως δ' ὑφασμένην, ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως. G. Dindorf.]

[Διακόνισσα, ἡ, et Διάκονος, ἡ, Diaconissa, Ministra ecclesiæ. Utriusque nominis exx. frequentissima sunt ap. scriptores eccl., quorum ll. de officiis diaconissarum collegerunt Suicer. et Ducang. || « Διακόνισσαι deinde dictæ Ætate provectiores in monasteriis ex sanctimonialibus, licet non essent ex iis quæ proprie diaconissæ appellabantur. Balsamon ad Canon. 15 Calchedon. : Διακόνισσα γὰρ σήμερον οὐ χειροτονεῖται, κἂν καταχρηστικῶς τινὲς τῶν ἀσκητριῶν διακόνισσαι λέγονται. Nempe monasteriorum præfectæ, uti attigimus in Gloss. Med. Lat. ». Ducang. V. Casp. Ziegler. De diaconis et diaconissis veteris ecclesiæ, Viteb. 1678. Sturz.]

[Διακονιστής. V. Διακονητής.]

Διακονίω, Pulvere perlino. || Διακονίομαι, [In pulvere volutor. Hippocr. Epist. p. 1293, 22, de equo Eurylochi : Ὁπότε διακονίεσθαι ἤθελεν·] Pulvere me lorico more athletæ in palæstra, Ad certamen me paro, In pulverem s. arenam descendo. Plut. [Mor. p. 970, F], loquens de cane quodam Indico : Ἐλάφου ἀφιεμένου καὶ κάπρου καὶ ἄρκτου, ἡσυχίαν ἔχοντα κεῖσθαι καὶ περιορᾶν· ὀρθέντος δὲ λέοντος, εὐθὺς ἐξαναστῆναι καὶ διακονεῖσθαι, καὶ φανερὸν εἶναι αὐτοῦ ποιούμενον ἀνταγωνιστὴν, τῶν δ' ἄλλων ὑπερφρονοῦντα πάντων. Simile quid refert Plin. 8, 40 de cane Indico, quem rex Albaniæ Alexandro dono miserat. [Addiderat his HSt. Διακονίσαι ex Hesyehio, lectionem vitiosam, de qua v. s. Διακωνέω.]

Διάκονος, ὁ, ἡ, Minister, Ministrator, Famulus, et Ministra, Ministratrix, Famula. [Æsch. Prom. 942 : Τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. Soph. Phil. 497 : Τὰ τῶν διακόνων. Plato Gorg. p. 517, B.] Athen. [6, p. 267, C,] e libro Clitarchi, qui Γλῶσσαι inscribitur : Καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι ἄζοι, καὶ θεράποντες, καὶ ἀκόλουθοι, καὶ διάκονοι, καὶ ὑπηρέται· ἔτι δὲ πάλμονες καὶ λάτρεις. Aristot. Eth. 7, 6 : Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον ἐκθέουσιν. Sic Claud. dicit Celeres ministros : Hortatur celeres clamore ministros. Athen. 10, [p. 420, E,] de quibusdam, qui convivas secum adducunt : Βοῶσι, κεκράγασι, βλασφημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μάγειρον. Id. 7, [p. 291, F,] e Nicomacho : Ἴσως, ὅσον διαφέρει διακόνου [Interpolatio Musuri. Recte nunc legitur ὅσον μαγείρου διαφέρει] Μάγειρος, οὐκ οἶσθ'· paulo post : Πρότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς Διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος; Ἡράκλεις, Ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις. Ubi itidem observa α in h. v. bis produci, sicut in διαφέρει, διάθεσις [De his duobus fallitur], διακονέω, ut supra admonui. Legati quoque διάκονοι appellantur sicut et διακονία supra de legatione dictum videbis, item διακονίσασθαι. [Lectio vitiosa. V. Διακονίζω.] Pollux 8, [137] : Ὁ δὲ πρεσβευτὴς εἴη ἂν καὶ ἄγγελος καὶ διάκονος· ἑτέρας δὲ χρείας, κήρυξ καὶ σπονδοφόρος· nam sicut paterfamilias ministros suos aliquo cum mandatis mittit, ita et princeps aut civitas legatum. Qua metaph. ministri verbi divini in Scriptura διάκονοι nominati esse videntur, sicut et κηρύσσειν iid. dicuntur et πρεσβεύειν. Paul. vero Ep. ad Rom. [13] Magistratus etiam appellat modo τοῦ θεοῦ διακόνους, modo λειτουργοὺς, Ministros s. Administros Dei, sc. in exequendis ejus jussis. Item 2 Cor. 6, [4] Paulus de se : Ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ut Dei ministri. Item Ephes. 3, [7] : Τοῦ εὐαγγελίου διάκονος· Coloss. 1, [7];

2 Cor. 3, [6] : Διακόνους καινῆς διαθήκης. Et in malam partem in Ep. ad Gal. 2, [17] : Ἁμαρτίας διάκονος, Minister s. Ministrator peccati. Peculiariter vero διάκονοι dicebantur in Ecclesia Qui eleemosynas distribuebant pauperibus, ac eorum curam gerebant; s. Ærarii ecclesiastici œconomi : quo nomine comprehendebatur et Viduarum collegium : ii autem διάκονοι presbyteris suberant. [De usu h. v. ap. scriptores eccles. vid. Suicer.] Ceterum pro Διάκονος Ionice [ap. Herodot. 4, 71, 72; 9, 82 et] in Epigr. dicitur Διήκονος, metri fortassis gratia [non metri, sed dialecti gratia] : quamvis a comicis [immo ab omnibus Græcis] α in hoc voc. producatur, ut paulo ante admonui. [Cum α in ἀθάνατος et ἀκάματος producto componit Strabo 9, p. 419. G. D.] Ab eodem formatur comparat. Διακονέστερος, In ministrando promtior, Expeditior et celerior in ministrando et ministratoriis obsequiis præstandis, Celerior in subeundis ministeriis, quæ imponuntur. Irregularis autem compar. hic est, sicut ap. Pind. ἀπονέστατον, et ἀφθονέστατος, φιλοκτεανέστατος, ap. Hom., et alia similia. Apud Suid. in proverb. [ex Epicharmo], Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Unde Cic. in testes Asiaticos dixit: Utrum igitur nostrum aut vestrum est hoc proverbium, Phrygem plagis fieri meliorem? Non interpretatus est autem hoc διακονέστερος, quod rei præsenti non conveniret, aut non semper addi soleret.

Διακοντίζω, Jaculor i. q. simplex ἀκοντίζω. [Euseb. Pr. ev. 4, 20 : Διακοντίζει Κάρνον Ἱππότης. Nicet. Chon. Ann. p. 72, C : Τοῦ διακοντίζοντος τὸν σύνεγγυς.] Potest etiam διὰ esse ἐπιτατικὸν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Citatur autem διακοντίζω e Xenoph. Et ex Eod. διακοντιούμενος ἢ διατοξευσόμενος passive [immo forma media, Jaculando certare. Pollux 1, 175 : Διακοντίσασθαι. Xen. Cyrop. 1, 4, 4 : Ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἢ διακ. ἢ διατ. Theophr. Char. 27 : Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι. Joseph. B. J. 4, 3, 12 : Λίθοις βάλλοντες ἀλλήλους καὶ πόρρωθεν διακοντιζόμενοι. Synes. p. 28, D. Hesych. : Διαριπίζεσθαι, διακοντίζεσθαι. Apud Diodor. 17, 58 διηκοντίσθη meliorum auctoritate librorum in συνηκοντίσθη mutatum.]

[Διακόντισις, εως, ἡ, Jaculatio Nicet. Chon. Ann. p. 202, B : Ἀντέβαινε ταῖς διακοντίσεσι.]

[Διακόντωσις, εως, ἡ, Piscatio quæ conto fit. Ælian. N. A. 12, 43. Hemst.]

Διακοπὴ, ἡ, Intercisio, Diremtio, διαίρεσις, διαχωρισμὸς, Hesych. Διακοπὴ, inquit Gorr., dicitur ab Hippocr. Vulnus omne, quod alte descendit impactumque est. [Galen. vol. 9, p. 258 : Τὰς μεγάλας τρώσεις, οἵασπερ ἔοικεν ὁ Ἱππ. ὀνομάζειν διακοπὰς, ἐπιφέρειν θάνατον. (Conf. Διακόπτω.) Oribas. Collect. Mosq. 6, 20 : Διακοπὰς λαμβάνουσι. Weigel. Plut. V. Marii c. 19 : Τραύματα καὶ διακοπὰς σωμάτων ὑπομένουσι· V. Bruti c. 20 : Ἐπιδεικνύμενος τὰς διακοπὰς καὶ τῶν τραυμάτων τὸ πλῆθος.] Scribit tamen Galen. [vol. 7, p. 28] proprie eo nomine significari ap. medicos Solutam in osse capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique aliis nominibus ἐγκοπὴν et ἔδραν. Diosc. 2, 208, de argemone : Δύναμιν δὲ ἔχει αὕτη χλωρὰ τριβομένη λεία καὶ ἐπιτιθεμένη διακοπὰς θεραπεύειν. Ubi Marcellus putat specialiter de nervis dici, ac διακοπὰς esse, quas Plin. appellat Nervorum præcisiones s. præsectiones, afferens ex 11, 37 : Vulneratis nervis summus dolor, præsectis nullus. [Ap. Hippocr. p. 1259, C, ὀστέου διακοπὴ Ossis capitis et cranii præcisionem indicat eamque non levem aut simplicem, sed ad interiorem usque capacitatem pervenientem, quam vacuus excipit locus cerebrum comprehendens, ita ut ad membranas cerebrum contegentes affectio pertingat. Eaque ratione ὀστέου διακοπὴ Ossis capitis præsectio aut præcisio ad ἔδρην refertur p. 900, C. Foes. || Intercisio orationis. Schol. Æsch. Eum. 144 : Κομματικῶς ἕκαστον κατ' ἰδίαν προενεκτέον· αἱ γὰρ διακοπαὶ πρόσφοροι τοῖς πάθεσιν. Hemst. Eustath. p. 1001, 26 : Ὅτι τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, οἱ μὲν γραμματικὸν σχῆμα λέγουσιν ὑπερβατὸν, οἱ δὲ ῥήτορες οὐκ ἀξιοῦσιν οὕτω καλεῖν αὐτὸ, διακεκόφθαι δέ φασι τὴν σύνταξιν ἐπίτηδες, ἵνα ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸ ταλαίπωρον καὶ δυσδιόδευτον ἐμφήνῃ τῶν τὴν τάφρον διαβαινόντων. Frequens in scriptis rhetorum voc. || Cum διακωχὴ confus. v. s. hoc v.]

[Διακοπηνὴ, ἡ, Diacopena, regio Pontica. Strabo 12, p. 561.]

Διάκοποι, Scissuræ. Sic item vocabantur in aggeribus Meatus intercisi, s. Incilia hiantia, per quæ Nilum transmittebant in arva remotiora segetibus destinata, VV. LL. Qua fere signif. κόμματα infra. [Diremtio, Diremtus, *Moyen de séparation*. In papyro, Reuvens, *Lettres* etc. 3, p. 148, inscribuntur Διάκοπος formulæ magicæ, unde conjugibus divortium, amicis dissidium nascatur. Hase.]

Διάκοπρος, ὁ, ἡ, Stercoratus, Stercorosus. Theophr. C. Pl. 4, [12, 3] : Ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ διακόπροις καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοβόλοις.

[Διακοπτέον, Dirimendum. Plut. Mor. p. 819, A : Τούτῳ δὴ τῷ τρόπῳ καὶ πρεσβείας δ. ἀκαίρους, συγκαταλέγοντα πολλοὺς τῶν ἀνεπιτηδείως ἐχόντων.]

[Διακοπτικὸς, ἡ, ὸν, Discindendi s. Discutiendi vim habens. Schol. Eur. Andr. 826 (810) : Δάϊα, διακοπτικὰ, πολέμια, ἐχθρά. Clem. Alex. Pæd. 1, p. 132 (155) cit. Kall. : Τὸ νᾶπυ καὶ τῆς χολῆς ἐστι μειωτικὸν, τουτέστι τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ φλέγματος διακοπτικὸν, τουτέστι τοῦ τύφου.]

[Διακοπτὸς, ἡ, ὸν, Discissus. Constant. Cærim. p. 171, D : Τὰ χρυσοσήμεντα διακοπτὰ κοντομανικὰ, Artificiose excisa vertit interpr. G. Dindorf.]

Διακόπτω, Discindo, Disseco, Diffindo. [Thucyd. 2, 4 : Λαθόντες καὶ διακόψαντες τὸν μοχλὸν ἐξῆλθον οὐ πολλοί. Polyb. 7, 18, 2 : Διέκοπτον τοὺς μοχλούς· 6 : Τὰς παρακειμένας διέκοπτον πύλας. Xenoph. Anab. 7, 1, 17 : Διακόπτοντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα ἀναπετανύουσι τὰς πύλας· 1, 8, 10 : Εἶχον δὲ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων ... ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν. Polyb. 3, 55, 2 : Ὁπότε δὲ ταύτην (τὴν χιόνα) διαπατήσαντες ἐπὶ τὴν ὑποκάτω καὶ συνεστηκυῖαν ἐπιβαῖεν, οὐκέτι διέκοπτον, ἀλλ' ἐπέπλεον ὀλισθαίνοντες ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς ποσί. De numis Suidas : Διακέκοπται, οἷον ἀδόκιμόν ἐστι. Διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.] Et Διακόπτομαι, Discindor, Diffindor : διακοπεὶς τὸ κράνος, Cui dissecta s. diffissa est galea, nisi aliquis malit Pertusa. Quoniam vero cutis vulnerando dissecatur, aliquando Vulnero verti potest. Unde quod Aristot. dicit : Ὅπου δ' ἂν ᾖ καθ' αὑτὸ δέρμα, ἂν διακοπῇ, οὐ συμφύεται, οἷον γνάθου τὸ λεπτὸν καὶ βλεφαρὶς, Plin. ita interpr., Ubicunque per se ac sine carne est, vulnerata non coit, ut in bucca cilioque. [Διακόπτεσθαι a medicis de magnis et profundis vulneribus dicitur. Διακεκόφαται Hippocr. p. 900, C. Idem p. 1257, A : Κύστιν διακοπέντι, ἢ ἐγκέφαλον, ἢ καρδίην ἢ φρένας, ἢ τῶν ἐντέρων τι τὸ λεπτὸν, ἢ κοιλίην, ἢ ἧπαρ, θανατώδες. Ἐπὴν διακοπῇ ὀστέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον, ἢ γνάθου τὸ λεπτὸν, ἢ ἀκροποσθίη, οὔτε αὔξεται οὔτε ξυμφύεται. (Ad quem l. Galen. : Οὐ μὴν ἐπί γε τῶν ἄλλων ὡμολόγηται πᾶσα τρῶσις ἄφυκτον ἔχειν τὸν θάνατον, ἀλλ' ἡ μεγάλη τε καὶ μέχρι βάθους, ὅπερ εἰκός ἐστι σημαίνεσθαι πρὸς τῆς διακοπέντι φωνῆς, ἵνα ὅ τε τῆς κύστεως χιτὼν ὅλος διακοπῇ μέχρι τῆς ἐντὸς εὐρυχωρίας ἕκαστόν τε τῶν ἄλλων.) Hæc et alia attulit Foes. Plut. V. Eumen. c. 7 : Εἶχε μὲν χαλεπῶς ὑπὸ τῶν τραυμάτων, μηροὺς καὶ βραχίονας διακεκομμένος.] || Interseco, Intercido : cujus signif. exemplum una cum Plinii interpretatione habes in Κόπτω. Et διακόπτων σφυγμὸς, Pulsus intercisus, qui proprio nomine δορκαδίζων dicitur, Gorr. || Dirimo, Plut. [V. Pomp. c. 19] : Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διΐστη ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος, Dirimebat, Disjungebat, una castrametari vetabat et vires sociare. Alia exempla habes ap. Bud. 888. || Interrumpo, Interpello. Cujus signif. exx. ab eod. Bud. ibid. afferuntur. [Ælian. N. A. 3, 37, δ. τὸν ὕπνον· 15, 11, δ. εὔνοιαν τέως ἡνωμένην. Schneid. Δ. τὰς διαλύσεις Polyb. 1, 69, 5; 17, 9, 4; τὴν συμμαχίαν 4, 36, 2; τὰς συνθήκας 18, 25, 3.] At p. seq. l. e Basil. affert, ubi διακόπτειν sign. Interpellare loquentem et interfari. [Δ. νοήματα, Brevibus commatibus sententias enunciare, non ambitu periodico includere, Aristid. Περὶ ἀφ. p. 677. Idem mox τὸ λελυμένα ἐπ' ἀλλήλων προάγειν, et mox κατὰ κόμματα λύειν νοήματα. Longin. 19 διακεκομμένα Dissoluta dicit in ἀσυνδέτοις dicendi formis, quæ ab aliis διαλελυμένα dicta sunt. Ernest. Lex. rhet. Aristot. Rhet 3, 9 : Δεῖ δὲ τὴν περίοδον καὶ τῇ διανοίᾳ τετελειῶσθαι καὶ μὴ διακόπτεσθαι ὥσπερ

τὰ Σοφοκλέους (Euripidis) ἰαμβεῖα, Καλυδὼν μὲν ἥδε, γαῖα Πελοπίας χθονός.] Annotat vero et interruptionem interpellationemque præscriptionum hoc verbo in Paud. Gr. significari. || Perrumpo. Plut. [Mor. p. 77, A]: Τῷ δ' αὖτε πτερὰ γένετο δι' ὠφέλειαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντι τὰς προφάσεις, ὥσπερ ὄγλον ἐμποδὼν ὄντα, ῥώμῃ καὶ προθυμίᾳ τῆς ἀνύσεως. Pro Aciem perrumpere et impressionem facere citat Bud. 888, 889 e Xen. Hell. [7, 5, 23, 24. V. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 651.] || Pertundo, Trajicio, Bud. 889 e Lucian. [Nigrin. c. 37: (Βέλος) διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν.] || Quod vero Chrys. in Ep. ad Thess. p. 44, Διακόπτομαι ταῖς φροντίσι, Latinius verteris, Distrahor, Distineor, Distringor. [Basil. M. vol. 3, p. 75, B: Ταῖς περὶ τῶν μεγάλων μερίμναις διακοπτόμενοι, ubi cod. male διαβοσκόμενοι. G. Dind.]

Διακόρευσις, et Διακόρησις, εως, ἡ, Actio devirginandi, Stuprum. [Schol. min. Hom. Il. Σ, 493: Ἐν τῇ τῶν παρθένων διακορήσει. Hemst. Schol. Lycophr. 1089: Ἕνεκα τῶν ἐμῶν βιαστικῶν μίξεων καὶ διακορήσεων. G. D. Schol. Pind. Angl. Jos. Ant. Jud. 7, 8, 1: Μῖσος δ' εὐθέως μετὰ τὴν διακόρησιν εἰσέρχεται. Hase.]

Διακορεύω, et Διακορέω, Devirgino, Stupro s. Constupro, Vitio, Virginitatem imminuo, Virginitate spolio, Virginitatem violo, rapio, eripio. Sic enim Lat. loquuntur: unde διακορεῦσαι ap. Suid., διαπαρθενεῦσαι [et διακορεύει ap. Hesych.]: et διακορῶ, κόρην διαφθείρω. Pollux 3, [42]: Τὸ δὲ τῆς παρθενίας ἀφελέσθαι, διακορῆσαι λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης [Thesm. 480]· Οὗτός [Ὅσπερ] με διεκόρησεν οὖσαν ἑπτέτιν [Ap. Arist. codd. διεκόρευσεν præbent. Ἐξεκόρησεν in ead. fabula v. 760]· pro quo διαπαρθενεύειν ap. Herodot. accipi tradit. Item ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἄλοχς ἔρωτι, Bud. vertit Præfloravit. [Artemidor. 2, 65: Γυναῖκα διακεκορευμένην πρὸ γάμου. Lucian. Dial. mer. 11, 2: Τὴν ἐκ Πειραιῶς τὴν ἄρτι διακεκορευμένην. Schol. Aristoph. Av. 212: Καθ' ὁδὸν αὐτὴν διεκόρευσε. || Διακορέω. Lucian. Dial. mar. 13, 1: Διεκόρησας τὴν παῖδα. Διακορηθείσης Ælian. N. A. 11, 16. Διακορήθητι schol. Theocr. 2, 66. Hemst. Hesych.: Διεκόρησε, διέφθειρε κόρην, διεπαρθένευσε.]

[Διακορής. V. Διάκορος.]

[Διακόρησις. V. Διακόρευσις.]

Διακορίζω, i. q. διακορεύω, διακορέω, Devirgino, Virginitatem eripio. Unde διακεκόρισται [cod. διακόρισται] ap. Hesych. διαπαρθενεύεται. [Thom. M. p. 216: Οὐ μόνον διάκορος ἡ διακορισθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ κεκορεσμένη. Sic tres libri. Vulgo διακορεσθεῖσα.] || Intentis pupillis s. pupulis inspicio, a κόρη, Pupilla; nam διακορίζεσθαι eid. Hesych. est βλέπειν, ἀτενίσαι, qua signif. ap. Suid. dicitur etiam Διακοράζομαι: sic enim scribit: Διακοράζεσθαι, ἀτενὲς βλέπειν, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι. Id autem διακοράζομαι ap. ipsum non suo loco positum est, sed post Διακούω: unde suspicetur quis eum scripsisse διακουράζεσθαι. Nam hoc Etymologico est τὸ ἀτενὲς βλέπειν, quoniam sc. οἱ ὀφθαλμοὶ dicuntur κόραι, ut per hoc διὰ significetur τὸ ἀτενές, quod et in nostro vet. Lex. annotatur. Aftertur tamen ap. Eund. et alia exp., quæ et in nostro vet. Lex. habetur, Διακουράζεσθαι, τὸ ἀγεννῶς βλέπειν· παρὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας βλέπειν. Melius tamen διακοράζεσθαι cum κόραι convenit.

[Διακοριστὴς, ὁ, Stuprator. Lex. Ms. ap. Coteler. ad Patr. Apostol. vol. 1, p. 417: Λουδεμπιστὴς ἑρμηνεύεται ὁ διακοριστὴς, ἤγουν ὁ παρθενοφθόρος· Λοῦδος γὰρ παρὰ τῇ Ῥωμαίων διαλέκτῳ ἡ φθορά. Kall.]

Διακορκορυγεῖν, ap. Aristoph. Nub. [387] pro Strepitum edere cogo: Εἶτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε;

Διάκορος, ὁ, ἡ, Satur, Satiatus, Quem satietas cepit. [Herodot. 3, 117: Ἐπεὰν διάκορος ἡ γῆ γένηται πίνουσα τὸ ὕδωρ.] Xenoph. Rep. Lac. [1, 5]: Εἰ διάκοροι ἀλλήλων εἶεν. [Plut. Mor. p. 995, F: Σώματος θολεροῦ καὶ διάκορου.]

Διακορὴς, idem. Plut. Lycurgo [c. 15]: Καὶ τῷ φιλεῖν ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους ἦγεν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέδην κοινωνίαις, ἀλλ' ἀεί τι λείψανον καὶ ὑπέκκαυμα πόθου καὶ χάριτος ἐναπολείποντας ἀλλήλοις. Et ap. Pollucem [5, 151] διακορὴς εἰμι, et διάκορός εἰμι, i. q. εἰς κόρον ἦλθον, κατάπλεώς εἰμι. [Timæus p. 83: Διακορὴς, μεμεστωμένος, ad quem l. Ruhnk.: «Plat. Leg. 1, p. 629, B: Ταῦτα γὰρ ἀκήκοάς που καὶ σὺ τὰ ποιήματα· ὅδε μὲν γὰρ, οἶμαι, διακορὴς αὐτῶν ἐστι· 7, p. 810, E: Τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν. Aristid. vol. 1, p. 480: Ἀλλ' ὅμως τοὺς μὲν ἐξέβαλεν, ἡνίκ' αὐτῶν ἦν δ. Dio Cass. Fragm. Ursin. p. 60: Ἐν τῷ θεάτρῳ διακορεῖς οἴνου ἀπὸ δείλης καθήμενοι. Ælian. V. H. 9, 8. Phrynich. ineditus (in Bekker. Anecd. p. 48, 13): Κατακορὴς οἴνῳ καὶ διακορὴς πολιτικώτερα.»]

[Διάκορος. V. Ζάκορος.]

Διακόρως, Abunde, Affatim, Satis superque. Pollux [5, 151], διακόρως ἔχω, i. q. διάκορός εἰμι, Satur sum, Satietas me cepit, Satis superque habeo. [Dio Cass. 68, 7: Τοῦ δὲ οἴνου δ. ἔπινε καὶ νήφων ἦν.]

[Δῖακὸς, ἡ, ὸν, Diacus, adject. a Δῖοι, quæ gens Thracia fuit. Thucyd. 7, 27: Ἀφίκοντο δὲ καὶ Θρακῶν τῶν μαχαιροφόρων τοῦ Διακοῦ γένους ἐς τὰς Ἀθήνας πελτασταί· ubi codd. nonnulli Δακικοῦ, vitio jam ab schol. memorato. G. Dind.]

[Διακοσιάκις critici posuerunt in loco Suidæ, de quo v. s. Διακοσιοντάχους.]

Διᾱκόσιοι, αι, α, Ducenti, Duceni [Jon. Διηκόσιοι ap. Hom. Il. I, 383, Herodotum, Hippocr., alios. Διηκοσίῃσι codd. plures Aristoph. Eq. 659 pro διακοσίαισι, sed male]: ut, Οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα, Non pauciores ducentis et quinquaginta. Et in sing. num. Thuc. [1, 62]: Διακοσία ἵππος, Duceni equites. Cui similia sunt τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, et quæ deinceps usque ad denarium numerum supersunt: quæ singula suis ll. reperies. [Thucydidis loco comparandus Xenophonteus Cyrop. 4, 6, 2: Ἵππον ἔχω εἰς χιλίαν καὶ τριακοσίαν. Διακόσιον ἀριθμὸν dixit Theodoret. vol. 2, p. 163. Forma Dorica Διακάτιαι est in Tab. Heracl. p. 161. Inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 38: Σὺν ἵππυς διακατίης Fίκατι. Διακοσίους quadrisyllabum est ap. Ammian. Anth. Pal. 11, 146 in exitu pentametri πεντάκι διακοσίους, si lectio sana. Plan. πέντε διακοσίους. G. Dind.]

[Διακοσιοντάχους, ὁ, ἡ, Ducentocuplus. Strabo 15, p. 731: Πολύσιτος δ' ἄγαν ἐστὶν ὥστε ἑκατοντάχουν δι' ὁμαλοῦ καὶ κριθὴν καὶ πυρὸν ἐκτρέφειν, ἔστι δ' ὅτε καὶ διακοσιοντάχουν· ubi Tyrwhitt. διακοσιάχουν requirebat, coll. 16, p. 742, ubi libri meliores τριακοσάχοα, alii τριακοσάχια, Tyrwhitt. τριακοσιάχοα, Lobeck. ad Phryn. p. 765, τριακοσιόχοα. Probabilior Wesselingii ratio est ad Herodot. 1, 193, hunc l. ex altero corrigentis reposito τριακοσιοντάχουν. Neque enim hæc forma analogiæ repugnat, cui confirmandæ accedit διακοσιοντάκις, Ducenties, ap. Suid. s. v. Κεφαλισμός: Οἱ διακοσιοντάκις εἴκοσι τετρακισχίλιοι· nam sic cod. Paris. et ed. Ald. (διακοσιαντάκις cod. Bruxel. et ed. Med.), non διακοσιάκις, quod Portus et Kust. posuerunt. G. D.]

Διακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, Ducentesimus. [Dionys. A. R. 8, 83 init.: Κατὰ τὸ ἑβδομηκοστὸν καὶ διακοσιοστὸν ἔτος. Scott. Socrat. H. E. 1, 2: Τῆς διακοσιοστῆς ἑβδομηκοστῆς πρώτης.]

[Διακοσιοτεσσαρακοντάχους, ὁ, ἡ, Ducentocuplus et quadragintacuplus. Strabo 17, p. 831: Καρπὸν δ. ἀποδίδωσι. Scott.]

Διακοσμέω, Ordino, Distribuo, Digero; Compono, Adorno, Instruo. Il. B, [476]: Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι. Et pass. ib. [126]: Ἡμεῖς δ' εἰς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί. [Ibid. 655 de exercitu in tres partes distributo: Διὰ τρίχα κοσμηθέντες. Mœris p. 107: Ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηνῶν τὸ παλαιὸν διεκεκόσμητο διχῶς, εἴς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημιουργούς. Forma media Od. X, 457: Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο. Hesych.: Διακοσμησαμένω, διακοσμησάμενοι, δυϊκῶς. Dionys. A. R. 1, 32: Τά τε ἄλλα διεκοσμοῦντο κτίσματα τοῖς οἴκοθεν νομίμοις χρώμενοι καὶ ἱερὰ ἱδρύονται.] Thuc. 1, [20]: Ἱππάρχῳ περιτυχόντες ... τὴν Παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι· 2, [100]: Καὶ τἄλλα διεκόσμησε τά τε κατὰ τὸν πόλεμον ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. [Herodot. 1, 100: Ἐπεί τε ταῦτα διεκόσμησε. Suid. s. v. Δήμαρχοι: Διεκόσμουν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων. Xenoph. Cyr. 8, 4, 2: Γαδάτας δὲ τῶν σκηπτούχων ἦρχεν αὐτῷ, καὶ ὅπῃ ἐκεῖνος διεκόσμησεν, ἡ πᾶσα ἔνδον δίαιτα καθειστήκει.]

Aristot. De mundo [c. 5]: Τὴν τῶν ὅλων σύστασιν διὰ τῆς τῶν ἐναντιωτάτων ἀρχῶν κράσεως μιᾷ διεκόσμησεν ἁρμονίᾳ· de q. l. vide Bud. 792. Bene autem cum hoc convenit iste Plut. [Mor. p. 946, E]: Καὶ ὅσα διακοσμῶν καὶ βραβεύων ὁ θεὸς, ἁρμονικὸς καλεῖται καὶ μουσικός, Aliisque in rebus quarum descriptione et designatione deus harmonicus et musicus vocatur, Turn. [Diog. L. Proœm. 4 : Ἀναξαγόρας πάντα ἔφη χρήματα γεγονέναι ὁμοῦ, νοῦν δὲ ἐλθόντα αὐτὰ διακοσμῆσαι· de quo placito aliorum scriptorum ll. indicavit Valck. Diatr. Eurip. p. 40.] Exp. etiam Recte et ordine constituo, Guberno. Et pass. Plato De LL. [10, p. 886, A]: Οὕτω τούτων διακεκοσμημένων. [Cum tmesi Apoll. Rh. 3, 46: Κόμας ... κόσμει χρυσείῃ δία κερκίδι, μέλλε δὲ μακρὸς πλέξασθαι πλοκάμους. Libri Vatt. διακερκίδι. G. Dind.]

Διακόσμησις, εως, ἡ, Ordinatio, Distributio, Constitutio, Gubernatio. In VV. LL. e Plat. De Leg. [9, p. 853, A] affertur δ. τῶν νόμων pro Constitutio legum; τῆς πόλεως, pro Administratio civitatis. [Plato Symp. p. 209, A : Πολὺ δὲ μεγίστη καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεών τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις. Dio Chr. vol. 2, p. 86 : Περὶ δὲ τῆς θείας εἴτε πόλεως εἴτε διακοσμήσεως φίλον σοι καλεῖν εἰπὲ ὅπη τε καὶ ὅπως ἔχει.] Vide et Bud. 792. [Ἡ ἐν αὐτοῖς (cœlo et mundo) διακόσμησις καὶ τάξις, Zaleucus ap. Stob. Floril. 42, p. 279, 17. Utramque vocem retinuit Diodor. 12, 20, ubi de Zaleuco agit. Hemst. Plato Timæo p. 24, C : Ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν. Plut. V. Pericl. c. 4 de Anaxagora : Τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε (conf. Διακοσμέω)· Compar. Lycurgi c. Numa c. 4 : Περί τε δεῖπνα καὶ γυμνάσια καὶ παιδιὰς αὐτῶν ἐμμελείαις καὶ διακοσμήσεσιν· Mor. p. 563, E : Ἄπιστόν τινα τοῦ βίου μεταβολὴν ἐποίησεν ... ὥστε καὶ ποθεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ τὴν αἰτίαν ἀκοῦσαι τῆς διαφορᾶς, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυχόντος οἰομένους γεγονέναι διακόσμησιν εἰς ἦθος τοσαύτην.]

[Διακοσμητικὸς, ἡ, ὸν, Exornans. Iamblich. De myster. p. 177 : Τῇ διακοσμητικῇ τῶν ὅλων ἀναγωγῇ. M.]

[Διακοσμία, ἡ, Ordinatio, Dispositio. Procop. B. G. p. 655, B : Καταπεπληγμένοι αὐτῶν τῷ τε ὁμίλῳ καὶ τῇ διακοσμίᾳ. Nisi hoc ex διακοσμήσει corruptum. G. D.]

Διάκοσμος, ὁ, Ordo et rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens, ut accipi a Luciano tradit Bud., afferens etiam ex Aristot. De mundo [c. 6 fere med.]: Πᾶς ὁ τοῦ βίου δ. [Ibid. prope fin. cap. : Ὁ σύμπας διοικονομεῖται διάκοσμος οὐρανοῦ καὶ γῆς, μεμερισμένος κατὰ τὰς φύσεις κ. τ. λ.] Vide et Comm. 792. Accipitur sæpe pro verbali διακόσμησις. [Proclus Theol. Plat. 4, 16, p. 215 : Τῷ Πλάτωνι πείθεσθαι διαστέλλοντι τοὺς τρεῖς τούτους διακόσμους, τὸν ὑπερουράνιον τόπον, τὴν οὐρανίαν περιφορὰν, τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα. Diogen. L. 9, 46 in recensu librorum Democriti : Φυσικὰ δὲ τάδε· μέγας διάκοσμος, μικρὸς δ., κοσμογραφίη. Theophrasti liber περὶ τοῦ διακόσμου ap. eund. 5, 43. Plut. Mor. p. 114, B, de Parmenide : Ὃς γε καὶ διάκοσμον πεποίηται. De modo Dorio citharæ in Hymno Orph. in Apoll. 33, 18 : Δώριον εἰς διάκοσμον. || Acies. Thucyd. 4, 93 : Αὕτη μὲν Βοιωτῶν παρασκευὴ καὶ διάκοσμος ἦν. Plut. V. Timol. c. 27 : Συνταράξαι τὸν διάκοσμον αὐτῶν τῆς παρατάξεως οὕπω καθεστῶσης· Cat. maj. c. 13 : Τίς ὁ τῶν ὅλων διάκοσμος, ἡ τάξις, ἡ παρασκευή. A grammaticis διάκοσμος Catalogus navium Homericus dicitur. Strabo 12, p. 542 : Καλλισθένης δὲ καὶ ἔγραφε τὰ ἔπη ταῦτα εἰς τὸν διάκοσμον· 13, p. 609 : Δημήτριος ὁ τὸν Τρωϊκὸν διάκοσμον ἐξηγησάμενος γραμματικός. Schol. Victor. Il. Ξ, 511 : Πῶς ἐν τῷ διακόσμῳ οὐ μέμνηται αὐτοῦ; || Corrupte διάκοσμε inter epitheta Bacchi in Hymno Orph. 51, 12.]

[Διακουράζομαι. V. Διακορίζω.]

[Διακουτίζω. V. Διακούω.]

[Διακουφίζω, Allevo. Hippocr. p. 1093, G : Ἄπυρος τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ· εἰ γάρ τοι διαλείποι καὶ διακουφίσειεν, πάλιν ὑπέστρεφε. Oribas. p. 79 ed. Mai. : Ὅσοις γοῦν ἀπετράπετο ἄλλη τὸ ῥεῦμα, κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα διακουφίζει. G. Dindorf.]

Διακούω, Audio, ut discipulus loquentem præceptorem audit, qua in sign. usurpatur et simpl. ἀκούω. Plut. Cic. [c. 4]: Διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, Auditor fuit Antiochi, i. e. Discipulus. Id. Pericl. [4]: Διήκουσε Ζήνωνος· Themist. [2]: Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί. Interdum vero cum gen. rei, quæ a præceptore docetur, ut διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibid. [c. 29.] Sed frequentius cum accus., cui interdum additur præceptoris nomen in gen., ut ap. Laert., de Eudoxo [8, 86]: Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. [Ibid. 89.] Sic ap. Plat. Epist. 7, [p. 338, D]: Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες, exp. Qui a Dione nonnulla fuerant edocti. [Ælian. N. A. 9, 10 : Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου διακούσας οὐδὲν, ὅμως ἐμψύχων ἀπέχεται. Arrian. Exp. 4, 10 : Καλλισθένην ... Ἀριστοτέλους τῶν λόγων διακηκοότα. Wakef.] || Ad finem usque audio, q. d. Peraudio, idem significante præpos. quod in Perlego. [Phrynich. in Bekker. Anecd. p. 37, 12.] Xenophon [OEc. 11, 1] : Ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσας καὶ καταμαθών. Sed quamvis Bud. διακούειν hic esse velit Ad finem usque audire, videtur tamen posse et pro simpl. ἀκούειν sumi, cum adjungatur τελέως. [Hier. 7, 11 : Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πάντα διήκουσεν. C. genit. Polyb. 6, 58, 7 : Διακούσαντες τῶν λεγομένων. C. περὶ 3, 15, 4 : Διήκουε περὶ τῶν ἐνεστώτων.] || Διακοῦσαι τῶν εὐχῶν, Exaudire vota, in VV. LL. || Διακούω, pro simplici ἀκούω. Plato Polit. : Τόδε τινῶν διακήκοας, Hoc ex aliquibus audivisti, vel Auditu cognovisti. [Polyb. 2, 50, 5 : Διακούσας κατ' ἰδίαν τῶν περὶ τὸν Νικοφάνην τὴν τοῦ βασιλέως αἵρεσιν. Cum παρὰ Theopomp. ap. Athen. 13, p. 595, A : Ἐπίσκεψαι δὲ καὶ διάκουσον σαφῶς παρὰ τῶν ἐκ Βαβυλῶνος, ὃν τρόπον Πυθιονίκην περιέστειλε τελευτήσασαν.] Xen. Cyrop. 1 [4, 4, 3], διήκουε πάντα [ubi libri plures vitiose διηκούετο]. Rursum Plat. De rep. 1, διακοῦσαι τὸν λόγον, pro Sermonem audire. [Diodor. 12, 24 : Διακούσαντος τὴν κατηγορίαν. Cod. unus τῆς κατηγορίας.] Et in pass. voce Διακούεσθαι σπάνιον, pro Auditu rarum. [Non pass. sed fut. med. ap. Philostr. Her. p. 686 : Ποθοῦντι ἀποδίδωσι τὸν περὶ αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) λόγον. Σπάνιον δὲ οἶμαι διακούσεσθαι, ubi tres codd. ἀκούσεσθαι. Sic ap. eund. p. 785 cod. διακήκοας, ubi vulgo ἀκήκοας. Διηκουσμένος signif. activa Joseph. Genes. De reb. Cp. p. 27, D : Οἱ ταῦτα διηκουσμένοι ... οὐδαμῶς πείθονται. Act. διακηκοότες, ib. p. 59, A. Pass. διηκούετο, p. 38, A. || Alia forma Διακουτίζομαι signif. act. ib. p. 32, D : Ὁ Μανουὴλ διηκούτιστο ... τῶν Περσῶν ... σπενδομένων, quod continuator Const. Porphyr. p. 79, D, διήκουσε dixit. Conf. Προακουτίζω. G. D.]

Διάκοψις, εως, ἡ, Intercisio. Item Dissectio. [Theophr. C. P. 5, 9, 11 : Αἱ διακόψεις τῆς συκῆς, ὅταν ἄρχηται βλαστάνειν.]

Διακραδαίνω, Quasso, Concutio, Commoveo. Hesych. διακραδαίνοιντο exp. κινοῖντο : Suid. διακραδαίνων, σείων.

[Διακράζω, Clamore divulgo. Phot. C. Manich. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 185 : Ὁ θεῖος Παῦλος λαμπρᾷ διακέκραγε τῇ φωνῇ. Similiter ibid. p. 188, 190, et vol. 2, p. 151. Kall. || Perstrepo. Aristoph. Av. 307 : Οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες. || Clamando certo. Aristoph. Eq. 1403 : Πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι.]

[Διακρανόω. V. Διακρηνόω.]

Διακρατέω, Pertinaciter obtineo vel retineo, Conservo et dilabi vel elabi e manibus non sino. Philopon. in Procl. l. 9 : Τῷ τὴν φυσικὴν ἐξασθενεῖν δύναμιν, καὶ μὴ διακρατεῖν τὸ ὑποκείμενον δύνασθαι. Greg. : Ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic et Dionys. Areop. teste Bud. διακρατεῖν sæpe posuit pro Tueri in rerum natura et in esse continere, συνέχειν : itidemque διακρατεῖσθαι et διασώζεσθαι pro eod., h. e. Incolume servari et retineri. [Phylarch. ap. Athen. 15, p. 693, F, de sole : Τὸν τὰ ὅλα συνέχοντα καὶ διακρατοῦντα θεόν. Sext. Empir. p. 571 : Πάντως δὴ καὶ ὁ κόσμος ὑπό τινος τούτων διακρατεῖται. Dionys. A. R. 1, 79 : Τὴν μὴ προσήκουσαν ὀργάδα κατανέμειν ἢ τὴν κοινὴν μόνους διακρατεῖν. Argum. metr. Aristoph. Lys. : Τὴν ἀκρόπολιν διεκράτουν. Dioscor. 2, 182 (et Geopon. p. 914), de allio in ore detento : Ὀδονταλγίαν διακρατούμενον ἐν τῷ στόματι κουφίζει. Galen. vol. 10, p. 579 : Νᾶπυ διακρατούμενον ἐπὶ πλέον καὶ ἀναγαργαριζόμενον. Alexandr. Trall. 7, p. 334 : Δίδου ἕνα (τροχίσκον) ὑπὸ τὴν γλῶτταν διακρατεῖν. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 332 : Πύρεθρον δίδου

διακρατεῖν εἰς τὸν ὀδυνώμενον ὀδόντα.] Appian. vero [B. C. 2,8] pro Manum injicere et retinere : de Cæsare loquens a creditoribus retento ne iret in Hispaniam. [Ἐπὶ μέν τι πρὸς τῶν χρηστῶν διεκρατεῖτο ἐν Ῥώμῃ. Alciphro 2, 1, p. 202 : Ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστὰς, Retinere spe. Diogen. L. 9, 43 : Ἄρτους θερμοὺς ... ταῖς ῥισὶ προσφέρων διεκράτησεν αὐτὸν τὴν ἑορτήν, In vita se retinuit. Absol. Plut. V. Sertor. c. 7 : Ἡμέρας δέκα σαλεύων πρὸς ἐναντίον κῦμα καὶ κλύδωνα τραχὺν ἐπιπόνως διεκράτησεν, Ægre se sustinuit. Δ. et διακροτέω confusa v. s. hoc.]

[Διακράτημα, τό. Secundus Sentent. 1 inter definitiones mundi hanc ponit, Αἰώνιον διακράτημα, In æternum se conservans. || Dominium, Possessio s. quam barbare dicunt Pertinentia. Diploma Rugerii in Ughelli Italia Sacra vol. 1, p. 949, A . Μετὰ πάντων τῶν πραγμάτων καὶ διακρατημάτων. Διακρατίματα, ibid. p. 944, D. Conf. Διακράτησις. G. Dind.]

Διακράτησις, εως, ἡ, Retentio s. Conservatio. Aliis etiam Detentio. [Dioscor. Theriac. p. 422, A : Ἡ δὲ κατοχὴ καὶ διακράτησις διὰ κλύσεων. Etym. M. p. 641, 16 : Τειχῶν τάξιν ἐπέχει εἰς διακράτησιν τῶν ὀδόντων. Wakef. || Possessio terræ. Schol. Thuc. 1, 139 ex eoque Suidas s. v. Ἀόριστος : Ἡ σπειρομένη (γῆ) ὅρους ἔχει, ἅτε οὖσα μεμερισμένη, ἕως οὗ ἐστιν ἑκάστῳ τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως. Constant. Porph. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 125, C : Εἰς τὰ ἐκεῖθεν διακράτησιν ἔχειν. Anna Comn. 13, p. 412, D, a Kall. cit. : Ἄνευ τῆς τῶν Ῥουπενίων διακρατήσεως. || Incertæ signif. ap. Eunap. Exc. p. 53, 17 Nieb. : Θεούς τε γὰρ ὁμολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον καὶ οὐδεμίαν ὑπέστη πλάσιν ἐς ἀπάτην καὶ διακράτησιν, ἀλλὰ γυμνὴν καὶ καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ubi Classen. διακρότησιν conjicit. G. Dindorf.]

[Διακρατητικὸς, ἡ, ὸν, Qui vim habet retinendi et conservandi, Qui aliquid in sua potestate retinendi vim habet. Jo. Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 2, vol. 4, p. 438, 30. Seager. Sext. Emp. p. 568 : Οὐδὲ γὰρ πρότερον τὸ σῶμα διακρατητικὸν ἦν αὐτῶν (τῶν ψυχῶν). Anon. V. Pyth. p. 47 (84 Kiessl.) : Δυνάμεις ... διακρατητικὰς τῶν ὅλων οὔσας.]

[Διακρατυντικός. V. Κρατυντικός.]

[Διάκρεια. Διακρεῖς. V. Διακρία.]

Διακρέκω, Citharam pulso, Epigr. [Leonidæ in Anth. Plan. 4, 307 : Μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων.]

[Διακρημνίζω, Præcipitem do. Joseph. B. J. 1, 2, 4 : Διακρημνιεῖν ... διηπείλει.]

[Διακρηνόω.] Διακρανόω, Refundo veluti e fonte : Dor. pro διακρηνόω. Theocr. 7, [154] : Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, νύμφαι, i. e. ἐπηγάσατε, inquit schol. qui exp. etiam ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε : item διεκεράσατε, Miscuistis, per antiphrasin. Amarantus autem in suis in hoc Idyll. Comment., ut refert Etym. [p. 273, 38], exp. ἀνεῳξατε, quoniam sc. τῶν πίθων ἀλοιφὴ videtur κάρα εἶναι: syncopen esse volens pro διεκαρανώσατε. [Quæ vera ratio videtur. G. D.]

[Διακρία, ἡ, Diacria, mons Eubœæ. Etym. M. p. 268, 3 : Διακρία, καὶ Διακριεῖς οἱ Εὐβοεῖς, ἀπὸ ὄρους τῆς Εὐβοίας εἴρηται, ὅτι ἔν τινι ὄρει τῆς Εὐβοίας διεκρίθησαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ καλλίστου τῶν γεγονότων Ἥφαιστος καὶ Ἑρμῆς καὶ Ἀθηνᾶ· καὶ Ἥφαιστος μὲν ὅτι ἄνθρωπος θαυμάσιον θεῶν ἔργον, Ἑρμῆς δὲ οἰκίαν χρησιμώτατον, Ἀθηνᾶ δὲ βοῦν. Ἀπὸ τῆς διακρίσεως οὖν τό τε χωρίον καὶ οἱ Εὐβοεῖς ἀπὸ μέρους ὠνομάσθησαν. Montem s. montes Eubœæ plurali numero τὰ Διάκρια dixit Lycophro 375 : Καὶ πάντα Διρφωσσοῖο καὶ Διακρίων γωλειά· ubi schol. ὄρη (alii codd. ὄρος) Εὐβοίας τὰ Διάκρια. Fortasse igitur ap. Etym. accentus corrigendus est Διάκρια. Etymologiam autem grammatici ineptam esse et per se patet et Atticæ Diacriæ nomen ostendit, cujus incolas ὑπερακρίους dixit Herodotus, utroque nomine ab ἄκρος ducto. || Certior femininæ formæ usus est nominis Attici. Hesych. : Διακρεῖς, οὐ μόνον Εὐβοέων τινὲς, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι (cod. Ἀθῆναι), καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς· καὶ ἡ χώρα Διακρία ἡ ἀπὸ Πάρνηθος εἰς Βραυρῶνα. Clarius etiam schol. Aristoph. Vesp. 1218 τὴν χώραν τὴν Διακρίαν et Suidas s. v. Παράλων, τὴν Διακρίαν dicunt. Itaque vitiosa videtur scriptura Διάκρια in Lex. rhet. p. 242, 14 et Διάκρεια ap. Steph. Byz : Διάκρεια, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ὤκει Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱός. Οἱ δημόται Διακριεῖς. Gentile Διακριεῖς aliunde non magis cognitum quam quod ap. Hesych. legitur Διακρεῖς. Διάκριοι dicuntur ab Aristoph. l. c. ejusque schol., a Plut. V. Solon. c. 13 et 29, Mor. p. 805, E, Ὑπεράκριοι ab Herodoto 1, 59 et Dionys. A. R. 1, 13. Διακρὶς, ἡ. tribus nomen est ap. Polluc. 8, 189. G. Dind.]

[Διακρῑβάζω, Accurate exploro. Joseph. Genes. De rebus Cp. p. 10, A : Παλάμῃ τὰ στήθη αὐτοῦ διηκρίβαζεν. G. Dind.]

Διακρῑβολογέομαι, Exquisite discutio. Exp. et Exacte et enucleate dissero. [Plato Soph. p. 245, E : Τοὺς διακριβολογουμένους ὄντος τε πέρι καὶ μή. Heraclid. p. 474 ed. Gal. : Διακριβολογησάμενος ὑπὲρ τῶν ὁλοσχερῶν. Dio Cass. 44, 32 : Μὴ καὶ πάντα διακριβολογώμεθα.]

[Διακρῑβόω et Ἐξακριβόω s. v. Ἀπακριβόω tractavit HSt. unde excerpta ponimus quæ ad Διακριβόω pertinent.] Διακριβόω, Exacta diligentia aliquid facio, s. Exacta aut exquisita diligentia in re aliqua utor, Accuratissime et summo studio aliquid elaboro, aut aliquid describo. Sunt qui interpretentur et istis metaphoricis loquendi generibus, Ad amussim facio, Ad unguem facio, et Affabre facio. [Simonid. in Anth. Plan. 4, 204 : Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα. Aristot. Probl. 17, 3 : Εἴ τις ὡς τύπῳ φράζοντος αὐτοῦ δέχοιτο, καὶ μὴ διακριβοῦν ἐθέλοι τὸ λεχθέν. Agathem. 1, 1 : Ἀναξίμανδρος ... πρῶτος ἐτόλμησε τὴν οἰκουμένην ἐν πίνακι γράψαι· μεθ' ὃν Ἑκαταῖος διηκρίβωσεν, ὥστε θαυμασθῆναι τὸ πρᾶγμα. Hemsterh.] Dicitur etiam διακριβώσασθαι pro διακριβοῦν. [Διακριβώσασθαι cum verbis διαβεβαιώσασθαι, διορίσασθαι, διεγγυήσασθαι componit Pollux 5, 105.] Διακριβῶ, inquit Budæus, Exacte compono et absolvo, Omni ope et exacta diligentia efficio. Aristot. Eth. 10 : Τοσοῦτον γὰρ περὶ αὐτῶν εἴρηται· διακριβῶσαι γὰρ μεῖζον τοῦ προκειμένου ἐστί. [Διακριβώσας, Qui orationem accurate elaboravit, Pollux 6, 140. Plut. Mor. p. 656, C : Οὐ γὰρ ἱκανῶς μοι δοκεῖ ... ἐν τοῖς τοιούτοις ζητήμασι διηκριβωκέναι τὴν αἰτίαν. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 27 : Τὸ δὲ διακριβοῦν τὰς τάξεις (Accurate cognitas habere centurias) σφόδρα ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς τὸ μὴ ταράττεσθαι. Ubi alii codd. ἀκριβοῦν.] Pass. est Διακριβοῦμαι, cujus particip. præteriti usitatius est, Διηκριβωμένος. [Aristot. Meteor. 2, c. 8 : Γραμμῆς μῆκος εὐθύτητι διηκριβωμένον.] Plutarch. de fastis Cæsaris loquens [V Cæs. c. 59] : Διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας. [Id. V. Aristid. c. 19 : Διηκριβωμένων τῶν ἐν ἀστρολογίᾳ μᾶλλον· Mor. p. 693, C : Διηκριβωμένα τέχνῃ ἑλλόβια. Athen. 12, p. 511, D : Οὔτ' ἐπιμιξίας οὔσης οὔτε τῶν τεχνῶν διηκριβωμένων. Ἡδοναὶ σφόδρα διηκριβωμέναι, Voluptates exquisitæ, Aristoxen. ibid. p. 545, D. De hominibus accurate educatis, formatis. Plato Leg. 12, p. 965, A : Μῶν ὁμοίους πάντας κεκτημένους καὶ μὴ διηκριβωμένους ἔστιν οὓς τραφέντας τε καὶ πεπαιδευμένους. Plut. Mor. p. 452, B : Τὸν τεχνίτην καὶ διηκριβωμένον. || Forma media. Isocr. p. 44, C : Τάχ' ἂν ἐάσαντες τὸ διακριβοῦσθαι περὶ τούτων ἐπὶ τὸ συμφέρον ἔλθοιεν· 292, A : Τοὺς μὲν ἄλλο τι παιδεύοντας προσήκει διακριβοῦσθαι περὶ τῶν διαφερόντων.]

[Διακρίβωσις, ἡ, Accuratio, Exploratio diligens. Ptol Geogr. 8, 1 : Ἔκ τε τῆς συνεχεστέρας διακριβώσεως τῶν τὰς ἐκτετοπισμένας ἡμῖν χώρας περιελθόντων. Hase.]

[Διακριβωτέος, α, ον, Accurate tractandus, Plut. Wakef.]

[Διακριδὰ, Discrete, Distincte. Oppian. Cyneg. 2, 496 : Σήματα δ' οὐκ ἀΐδηλα διακριδὰ τεκμήρασθαι.]

Διακρῐδὸν, Discrete, Distincte, Adhibendo discrimen. [Suid. : Δ., διακεκριμένως. Nicand. Ther. 955 : Πλάστιγγι διακριδὸν ἄχθος ἐρύξας, ubi var. lect. ap. schol. διαταδόν. Hesych. : Δ. διαστάντος, διαχωρίσαντος.] || Egregie [Il. M, 103 : Οἱ γάρ οἱ εἵσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι· O, 108 : Κάρτεί τε σθένεί τε δ. εἶναι ἄριστος. Herodot. 4, 53 : Ἰχθῦς τε ἀρίστους δ. καὶ πλείστους. Damaget. in Anth. Pal. 7, 541 : Ναὶ μὴν ἀλλ' ἀρετῆς σε δ. Ἅλις ἀείδει. In malam partem Simonid. in carm. In mulieres v. 71 : Τοῦτο δὴ διακριδὸν Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.] Bud. interpr. in Lucian. Amor. [c. 3] : Διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. At ego adv. istud significationem voc. διακρίνω sequi

puto, quam habet, quum dicitur διακρίνειν κόμην : ut διακριδὸν sonet perinde ac si dicas ad verbum Discriminatim. [Lucian. Epigr. 1, 3, Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι δ. ἐστι νόημα, legi volunt nonnulli Διάκριτον, q. v. Hase.]

[Διακριεῖς. V. Διακρία.]

Διακρινίζω, Elimo, Expolio, VV. LL. [Lectione haud dubie vitiosa.]

Διακρίνω [ῑ, ῐνῶ], Discerno, Secerno, Dirimo, Separo, Discrimino : quam signif. ut simplex κρίνω ap. Hom. habere docebo, ita et hoc comp. ap. Eund. istud habere doceo. Sic igitur ille, Il. B, [474] : Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρινέωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν, Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι, i. e. Quemadmodum autem caprarii greges latos caprarum facile secernunt, postquam mixti fuerint, sic illos sui duces facile ordinabant, s. in ordinem digerebant, ad eundum in prælium. Apud Plat. Crat. [p. 388, B] : Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν. Et κόμην διακρίνειν, Discriminare comam, sicut dicuntur Comæ discrimina, ap. Plut. [V. Rom. c. 15.] Sic διακρίνειν vertit Discriminare Polit. in isto Herodiani l. [3, 1, 9] : Ὁ γὰρ Ταῦρος ... διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσκείμενα, Taurus nationes discriminat orienti ac septentrionibus subjectas. [Herodot. 3, 39 : Ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας, διακρίνων οὐδένα, Omnes sine ullo discrimine. Et 8, 114. Apud Hippocr. p. 486, 32 : Ἡ δὲ νοῦσος μάλιστα διακρίνει ἐν οὐδενὶ, Foes. interpr. Hic morbus a nullo discedit, neminem deserit, sed omnis generis ætatem affligit. Διακρίνειν στρατιὰν, Discernere exercitum (delectus militum instituendi caussa), Herod. 3, 34 : Ἐνθεῦτεν δὲ ἤδη διακρινομένη ἡ στρατιὴ αὐτέων ἐσχίζετο· 7, 156 : Τωὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ Εὐβοέας τοὺς ἐν Σικελίῃ ἐποίησε διακρίνας (discreta plebe a locupletibus). Plato Soph. p. 255, D : Διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι.] At διακρίνειν pugnantes, Dirimere : Il. H, [291] : Ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην. Huc autem pertinet κρίσις πολέμου, de qua in Κρίσις. Alibi dicit διακρίνειν μένος ἀνδρῶν ead. signif. sc. Il. B, [387] : Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν, Nisi nox superveniens dirimet acrem virorum contentionem, s. potius dimicationem. [Non solum de pugnantibus, sed etiam de amicis separatis Od. Δ, 179 : Οὐδέ κεν ἡμέας ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε. Cum genit. Apoll. Rh. 3, 1129 : Οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος ἄλλο.] Sic autem et Διακρίνομαι, Discernor, Secernor, Dirimor, Dividor. Od. I, [219] : Στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. Et Il. Γ, [98] : Διακριθήμεναι [διακρινθ.] ἦδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Philo De mundo, Τοῦ ὅλου διακριθὲν τῆς συμφυΐας, Diremtum ab universi compage. Plut. Camill. [c. 41] : Διακριθῆναι κατὰ λόχους. [Eurip. fr. Chrysippi ap. Clem. Al. p. 626 aliosque : Θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλου μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.] At Thucyd. 1, [49] : Καὶ διεκέκριτο οὐδὲν ἔτι, Nihil discretum erat, i. e. Nullum jam discrimen erat inter hostes et fœderatos. Sciendum est autem διακρίνεσθαι poni activa etiam signif. pro Discernere, Discrimen statuere : Herodian. 4, [6, 12] : Οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ βιάζεσθαί τε καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο τίνες ἦσαν οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι· ubi Polit. interpretatio habet Discerni in typogr. edit. : mirum tamen ni scripserit Discernere, quum active accipi manifestum sit ; alioqui enim fuisset dicendum potius, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο οἱ προπετέστερον κ. τ. λ. sine illis verbis τίνες ἦσαν. Sic accipitur et in Epist. Judæ [1, 22] : Καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι, ubi redditur etiam Habito s. Adhibito delectu ; Jac. 2, [4] : Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς ; redditur, Nonne discrimen fecistis? Rursum vero pro Dirimor, Thuc. 1, [105] : Διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, Diremti sunt alii ab aliis, i. e. Discesserunt. [Herodot. 8, 18 : Ὡς διακριθέντες ἐκ τῆς ναυμαχίης ἀπηλλάχθησαν· 7, 219, de soluto concilio : Διακριθέντες οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο.] At vero quum dicit 1, [18] : Διεκρίθησαν [οἱ Ἕλληνες] πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους, significat Diversi concesserunt, ut Plaut., Suam quisque ibant diversi domum ; q. d. Diremti alii ab aliis et dissociati, discesserunt partim ad Athenienses, partim ad Lacedæmonios. Quinetiam pro Dirimi i. e. Desciscere, Deficere, ap. Eund. 3, [9] : Οἵ τε ἀφιστάμενοι καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο. At vero διακρίνεσθαι μάχῃ, sicut κρίνεσθαι μάχῃ, pro Decernere prælio, in VV. LL. affertur. [Herodot. 9, 58 : Πρὸς τοὺς ἀρίστους ἀνθρώπων μάχῃ διακριθῆναι. Demosth. p. 163, 15 : Σκοπεῖσθε πότερον κάλλιόν ἐστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. Et paullo post : Περὶ Στρύμης διακριθῆναι λόγοις.] Item διακριθήσεσθαι τὸν πόλεμον, sicut κρίνεσθαι πόλεμος dicitur, ex Herodoto [7, 206]. Item διακρίνεσθαι, Pugna decernere, Dimicare : Polyb. [3, 111, 2] : Διακριθῆναι περὶ τῶν ὅλων, sicut κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων dicitur, et κρίνειν τὰ ὅλα. Vide Bud. 781. [Plato Euthyphr. p. 7, C : Περὶ τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου διακριθεῖμεν ἄν.] || Dissipo, Discutio. Plut. Cæsare [c. 69] : Ὥστε τὸν μὲν ἀέρα δνοφερὸν καὶ βαρὺν ἀσθενεία τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι. || Dijudico, Judico, Discepto [Herodot. 7, 54 : Ταῦτα οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρῖναι οὔτε εἰ ... οὔτε εἰ... Pind. Ol. 8, 32 : Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν. Aristoph. Eq. 748 : Ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν ... ἵνα εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι εὐνούστερος, διάκρινον, ἵνα τοῦτον φιλῇς· 1036 : Ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε. Aristoph. Vesp. 759 ex Euripide : Τοῦτο δὲ Ἅδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι. De die morbi discretorio Hippocr. p. 135, A : Τοὺς καυσώδεας διακρίνουσιν αἱ τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέραι] ; ut τὰ δίκαια διακρῖναι, Dem. [p. 1301.] Et διακρίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, ap. Plat. [De legg. 6, p. 767, C], Judicare causas, Reddere jus, Bud. 780. Et διακρινώμεθα νεῖκος ap. Hesiod. [Op. 35] activa signif., Disceptemus controversiam, ut Cic. etiam loquitur, aut Dirimamus controversiam : sicut et διακρίνω pro Dirimo in aliis loquendi generibus accipi modo dictum fuit. Item διακρίνεσθαι δίκῃ, ea forma, qua διακρίνεσθαι μάχῃ, Contendere judicio, κρίνεσθαι δίκῃ. Sed et ipsa δίκη dicitur διακρίνεσθαι a Plat. [De legg. 11, p. 937, B.] Item διακρίνεσθαι sine adjectione pro Disceptare, Altercari, ut exp. quidam in Epist. Judæ, et vet. Interpres Disputare, alii Certare. [Demosth. p. 890, 1 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν αὐτοὶ πρὸς ἑαυτοὺς ὑμεῖς ὅπως ποτὲ ἔχει διακρινεῖσθε. Athen. 12, p. 554, C : Φιλονεικήσασαί ποτε πρὸς ἑαυτὰς ... διεκρίνοντο ποτέρα εἴη καλλιπυγοτέρα.] || Et διακρίνειν ὀνείρατα, sicut κρίνειν, pro ἐξηγήσασθαι, Bud. e Paus. [V. Διάκρισις. Iuncus ap. Stob. Floril. p. 598, 43 : Διακρίνειν ἐπὶ τὸ σαφέστερον τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντεῖα. Hemst. || I. q. ἀνακρίνω, Percontor. Epictet. Diss. 4, 1, 148 : Τοὺς ἰατροὺς διακρίνοντος εἰ ἤδη θανασίμως ἔχουσιν, quod Wolf. in ἀνακρίνοντος mutat, quo verbo Epictetus alibi utitur. G. D.] || Διακρίνομαι pro Hæsito, Addubito : quoniam qui hæsitant, secum ipsi disputant sententiis alternantibus, Bud. p. 781 afferens ex Act. 10, [20] : Πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, pro Sine disceptatione, i. e. Non addubitans, et citra hæsitantiam. Extant autem et alia passim in N. T. exempla hujus signif. [«Διακρινόμενοι, Hæretici, qui *Discernentes* videntur appellari in lege Visigothorum l. 12, tit. 2, § 21. Post peractum concilium Calchedonense totus Oriens in partes scissus est. Nam concilii definitionem alii omnino rejecerunt, ut Eutychiani, alii omnino receperunt, ut Catholici, qui inde dicti sunt συνοδῖται, nonnulli denique partim rejecerunt, partim receperunt, ut Διακρινόμενοι, quos alii Hæsitantes, alii, ut H. Valesius, Segregatos vertunt, ut qui se ab aliis divulserant, qua signif. Sozomenus 7, 2 de quibusdam hæreticis : Ἐκ τούτου δὲ οἱ μὲν διακριθέντες ἰδίᾳ ἐκκλησίαζον. At Joann. Mosch. c. 96 διακρίνειν et διακρίνεσθαι pro Hæsitare usurpat : Οὗτος ὁ ἀββᾶς Ἰουλιανὸς ἐσκανδαλίσθη ποτὲ εἰς Μακάριον ... καὶ διέκρινε τῷ κοινωνῆσαι αὐτῷ. Infra : Καὶ κοινωνῆσαι Μακαρίῳ διακρίνομαι. Ita etiam alii quos laudat Suicer. Verum Valesii interpretationem tuetur in primis Nicetas Chon. in Thesauro catholicæ fidei l. 9 ex cod. Cæsareo : ... Διακρινομένους ἑαυτοὺς (deest verbum, fort. ἐκάλουν) ἐκ τοῦ μὴ συντίθεσθαι τοῖς δογματισθεῖσι (δογματισθεῖσι) παρὰ τῶν ἐν Χαλκηδόνι συνελθόντων πατέρων... Occurrit etiam hæc vox διακρινόμενος generaliter sumta ap. Seylitzen p. 702. Consule Coteler. ad

Monum. Eccl. Gr. vol. 2, p. 668.» Hæc et alia Ducang.] || Διακρίνω, Perficio, Absolvo, συνίστημι. Et διακρίνομαι, Perficior, ut ἀποκρίνομαι. Vide Bud. 781, ubi tamen hæc interpr. [locis aliquot Aristot. adhibita] dura esse videtur. || Διακρίνω opp. τῷ συγκρίνω, vide Συγκρίνω. || Διακρινθήμεναι [Il. Γ, 98], Ionice s. Dorice pro διακρινθῆναι : et Διακρινθεῖτε, per syncopen Atticam pro διακρινθείητε. [Διακρινθεῖτε, διακριθείητε, διαλυθείητε, Hesych. ex Il. Γ, 102, Od. Ω, 531.]

[Διάκριοι. Διακρίς. V. Διακρία.]

Διάκρισις, εως, ἡ, Secretio, Discretio, Discriminatio, Dissolutio. Ei oppos. σύγκρισις. [Hesych. : Δ., διαίρεσις, φθορὰ, διάλυσις. Plato Soph. p. 243, B : Διακρίσεις καὶ συγκρίσεις ὑποτιθείς· Leg. 10, p. 894, B : Κατά τε συγκρίσεις ἔν τε διακρίσεσιν. Aristot. Meteor. 2, c. 8 : Ἐπὶ μῆκος γὰρ πολλαπλασία τῆς ἀπὸ τοῦ βάθους ἡ δ. Σύγκρισιν Conceptionem, διάκρισιν Dissolutionem, i. e. mortem, Romuli dicit Dionys. A. R. 2, 56 : Ἔοικε δὲ οὐ μικρὰν ἀφορμὴν παρέχειν τοῖς θεοποιοῦσι τὰ θνητὰ καὶ εἰς οὐρανὸν ἀναβιβάζουσι τὰς ψυχὰς τῶν ἐπιφανῶν τὰ συμβάντα ἐκ τοῦ περὶ τὴν σύγκρισιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου καὶ τὴν διάκρισιν. || Interstitium. Xenoph. Cyneg. 4, 1 de interstitiis inter oculos canis : Μέτωπα μεγάλα καὶ πλατέα, τὰς δακρίσεις βαθείας. Unde Pollux 5, 57 inter virtutes canum numerat τὸ μέτωπον πλατὺ, τὰς διακρίσεις ἀκριβεῖς ἔχον.] || Perfectio, dictum de infante, qui perficitur in utero, Bud. 781 [ex Aristot. De generat. animal. 4, (c. 6) : Ἡ γὰρ διάκρισις πέψις ἐστὶ, πέττει δ' ἡ θερμότης]. || Judicium, Bud. e Plat. ibid. [Disceptatio. Arat. 109 : Οὔπω λευγαλέον τότε νείκεος ἠπίσταντο οὐδὲ διακρίσιος πολυμερφέος. Polyb. 18, 11, 3 : Πλεονάκις γέγονε τούτων τῶν τάξεων καὶ τῶν ἀνδρῶν πρὸς ἀλλήλους διάκρισις. Dijudicatio, s. Judicium, Xenoph. Cyrop. 8, 2, 27 : Νόμον κατεστήσατο ὁ Κῦρος ὅσα διακρίσεως δέοντο εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι τοὺς δεομένους διακρίσεως συντρέχειν τοῖς κριταῖς. Plato Leg. 6, p. 765, A : Εἰσαγωγεύς τε εἶναι καὶ τοῖς ἀμιλλωμένοις τὴν διάκρισιν ἱκανῶς ἀποδιδούς· 768, A : Ἀναγκαῖον τῷ πλήθει μεταδιδόναι τῆς κρίσεως· οἱ γὰρ ἀδικούμενοι ... χαλεπῶς ἂν ἐν δίκῃ φέροιεν ἄμοιροι γιγνόμενοι τῶν τοιούτων διακρίσεων. Apoll. Rh. 4, 1169 : Εἰ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο, qui v. 1164 dicitur δίκην δικαζέμεν. Diodor. 15, 33 : Τότε μὲν οὖν ὑπὸ τῆς διακρίσεως ταύτης ἔδοξε μετρίως κατεστοχάσθαι τὸ δυνάμενον ἀποβῆναι. Αἱ ἐκ νόσων διακρίσιες, Judicia quæ ex morbis fiunt, Hippocr. p. 232, 49. || De interpretatione somniorum, Pausan. 1, 34, 5 : Δοκῶ δ' Ἀμφιάραον ὀνειράτων διακρίσει μάλιστα προσκεῖσθαι· prodigiorum, Diodor. 17, 11 : Οἱ ἐπὶ τὴν τῶν σημείων διάκρισιν ἀσχολούμενοι. || Deligationis cujusdam nomen ap. Galen. vol. 12, p. 473. G. Dindorf.]

Διακριτέον, Discernendum, Distinguendum. [Diosc. 5, 123 : Ὃν δ. τῷ τῆς γεύσεως κριτηρίῳ.] At Διακριτέα δίκαις αὐτοὺς, e Thucyd. [1, 86] affertur pro Judiciis eos discutere decet. [Diog. Laert. 9, 92 : Εἰ δ' ἐνιά ἐστιν ἀληθῆ, τίνι διακριτέον; Quonam ea discernemus modo? Hase.]

[Διακριτήριον lectio vitiosa ap. Apollon. De synt. p. 108, 18. Recte Bekk. p. 103, 7 ex aliis codd. διακριτικόν.]

[Διακριτὴς, ὁ, Qui discernit, q. d. Dijudicator. Epiph. t. 2, p. 82, B : Τὸν νοῦν ... διακριτὴν ἀγαθῶν τε καὶ φαύλων, δοκιμαστὴν τῶν ἐν ἡμῖν εὖ γινομένων. Hase.]

Διακριτικὸς, Discernendi vim habens s. Secernendi, q. d. Discretivus, Segregativus. Et διακριτικὴ δύναμις ap. Galen. exp. etiam Discussoria vis. Apud Alex. autem Top. 2 : Εἰ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως, Dissipativum, Discussivum, Discretivum, Bud. [Plato Polit. p. 282, B : Ἡ συγκριτική τε καὶ διακριτικὴ (τέχνη)... τῆς τοίνυν διακριτικῆς ἥ τε ξαντικὴ καὶ τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα ἅπαντά ἐστιν. Theophr. C. P. 6, 1, 3 : Χυμὸν τὸν διακριτικὸν τῆς ἐν τῇ γλώττῃ συμφύτου ὑγρότητος. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 219 : Ὅσον μὲν ἐν τῇ ψυχῇ γνωστικὸν διακεκριμένον ἐστὶ καὶ διακριτικὸν τῶν γνωστῶν.]

[Διακριτικῶς, Separatim. Sext. Emp. p. 395, 29 : Δ. φακοὶ μετὰ φακῶν τάσσονται. Hemst. Memorat hoc adv. Pollux 7, 207. Athanas. vol. 1, p. 178 cit. Kall.]

[Διάκριτος, ὁ, ἡ, Discretus, Distinctus. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 220 : Τὴν μὲν ζωὴν διακρίνεσθαι μόνον, τὴν δὲ οὐσίαν ἐν τῷ διακρίτῳ μένουσαν ... Manetho 2, 60 : Οὐδὲ μὲν οὐ χροιῇσι διάκριτοι εἰσορόωνται. || Excellens. Theocr. 22, 163 : Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσιν. Oppian. Hal. 3, 441 : Αἱ μὲν ἔασι διάκριτοι ἐν νεπόδεσσιν. Angl. Basil. t. 2, p. 727, C, Εἰ διάκριτόν ἐστι παρ' ἑτέρων λαμβάνειν τὰ πρὸς τὴν χρείαν, vertitur : Numquid sine scrupulo necessaria accipere ab aliis possit. V. Διακριδόν. Hase.]

[Διάκριτος, ὁ, Diacritus, n. pr. viri Spartani, Melesippi patris, ap. Thucyd. 2, 12. || Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 25 : Διακρίτου τοῦ Σάθωνος. || N. Atheniensis ap. Andocid. p. 8, 7; 9, 36. G. D.]

Διακροβολίζομαι, Velitor, aliis Prælium capesso. [Onosander 14, p. 66. Boisson. Joseph. B. J. 4, 7, 1 : Οὐδὲν ἡ μικρὸν εἴποτε διηκροβολίζοντο τοῖς ὅπλοις.]

[Διακροβολισμὸς, ὁ, Velitatio. Inter certamina gymnica Lusitanorum est ap. Strabon. 3, p. 155.]

[Διακροάομαι, Audio. De discipulo præceptorem audiente Suid. s. v. Δημοσθένης Ἀθ. : Διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ διαλεκτικοῦ. Qua signif. frequentius dicitur διακούειν.]

[Διακροτέω, Discutio (Displodo, Gl.). Plut. Mor. p. 304, B : Ἔδοξε τῶν πεδῶν τοὺς κρίκους διακροτῆσαι. Sensu obsceno Eurip. Cycl. 180 : Ἐπειδὴ τὴν νεᾶνιν εἵλετε, ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ' ἐν μέρει. || Const. Man. Chron. p. 64, B, a Boiss. cit. : Πόλεμον διεκρότησε κατὰ τῶν Οὐανδίλων, Bellum movit. || Figur. ap. Plat. Cratyl. p. 421, C, ubi Socrati vocabula quædam etymologiæ caussa in elementa sua dissolventi respondetur : Ταῦτα μέν μοι δοκεῖς ἀνδρείως πάνυ διακεκροτηκέναι. Straboni 1, p. 6 Coraes recte videtur restituere : Ἱκανῶς διακρουτήσαντας τὸν περὶ τούτων λόγον, comparato Gallico verbo *discuter*. Libri διακρατήσαντας.]

[Διακρότησις, Classeni conjectura, de qua v. s. Διακράτησις.]

Διακρότως, Duriter : σκληρῶς, ἀποκρότως, Hesych.

[Διακρουνέω, Effundo. Constant. Man. Chron. p. 102, B : Ὡς κρήνη τις μελάνερος ὑψόθεν κατὰ πέτρας τὸν ῥοῦν διακρουνίζουσα φλεβῶν ἐκ ναματίων. Διακρουνέω ib. p. 127, B : Τὰς φλέβας γὰρ ἁπανταχῆ διακρουνήσας ὤφθη χρυσεοδίνης Πακτωλός· sed recte cod. Allatii διακρουνίσας.]

[Διακρουνίζω. V. Διακρουνέω.]

Διάκρουσις, εως, ἡ, Depulsio et prorogatio. Dem. [p. 1265] : Προκαλοῦνται ἐπὶ διακρούσει, καὶ τῷ μὴ σημανθῆναι τοὺς ἐχίνους, Prorogandæ litis causa; [p. 1266] : Διακρούσεως ἕνεκα ἡ πρόκλησις ἦν. Bud. Pro Depulsione periculi et Evitatione ponitur ap. Plut. Coriol. p. 71 [c. 19] : Ἐλπίδα μὲν αὐτοῖς παρέσχε διακρούσεως στρατεία γενομένη πρὸς Ἀντιάτας. [Id. Mor. p. 460, E : Δ. καὶ φυλακὴ τῶν ἐν ὀργῇ τινος ἁμαρτημάτων· 960, E : Διακρούσεις καὶ φυγὰς τῶν ὀλεθρίων καὶ λυπηρῶν.]

[Διακρουστέον, Depellendum. Isidor. Pelus. Ep. 5, 28. Boiss.]

Διακρουστικὸς, ἡ, ὸν, [Depulsorius. Clem. Al. p. 821 : Λογικὴ διέξοδος ... διακρουστικὴ τῶν ἐπιφερομένων ἀποριῶν, Quæ dubitationes depellit i. e. solvit. ||] Impostorius : ῥήματα, Verba ad imposturam pertinentia, VV. LL. e Gazæ libro 4. [Apollon. De synt. p. 281, 22 Sylb. : Ἐπὶ τῶν διακρουστικῶν παραλογίζομαί σε. G. D.] Videtur autem ea signif. inde sumta, quod ii, qui aliquid a se depellunt, et rejiciendo procrastinant, ea elusione circumvenire aliquem soleant. [|| Adv. Διακρουστικῶς nescio ubi invenerit Schneid.]

Διακρούω, Pulsando penetrare facio. Unde διακρουσθέντες σφῆνες [ap. Theophr. C. P. 2, 15, 4], Cunei adacti, Pulsando adacti. [Διακρούεσθαι vasa fictilia dicuntur quæ pulsando explorantur. Lucian. De parasit. c. 4 : Εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ, καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, σαθρὸν ἀποφθέγγεται. Schol. Aristoph. Ran. 78 : Ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. Metaphor. Plato Theæt. p. 179, D : Τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται· ubi schol. : Ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια, εἰ ἀκέραιά εἰσιν. Διακρούειν καρπὸν, Pertundere fruges. Euseb. In Hes. p. 451, A, ab Hemst. cit.:

Οἱ τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν ἀναλεγόμενοι καλάμοις εἰώθασι διακρούειν καὶ καταβάλλειν μέχρι καὶ μιᾶς.] || Depello, ut quum periculum aliquis a cervice sua depellit, aut aliquid aliud, quo invaditur, Protelo. Vox med. usitatior est. [Hesych.: Διακρουόμενοι, διαφεύγοντες. Διακρούσασθαι, ἀπορρῦψαι.] Hermog.: Τὸν μὲν οὖν φθόνον, εἴ τις ἐμφαίνοιτο τῷ προβλήματι, διακρουσόμεθα, Depellemus et discutiemus. Plut. Numa [c. 12]: Διεκρούσατο τὴν δίκην, Judicium a se depulit et evasit. Idem [V. Cæsar. c. 66]: Διεκρούετο τὰς δεήσεις, καὶ προσκειμένων βιαιότερον, ἠγανάκτησε, Depulit a se et rejecit. [Dionys. A. R. 3, 3: Ἐν ἀσχολίαις εἶναι ... σκηψάμενος διεκρούσατο τὴν πρόσοδον αὐτῶν. Διακρούσασθαι θεραπείαις τισὶ τὴν ὀργήν, Iram depellere s. placare, Strabo 14, p. 674.] Dem. [p. 523, 14]: Φεύγοντος μὲν γὰρ, οἶμαι, τὸ τὸν παρόντα τρόπον, τοῦ δοῦναι δίκην, διακρούεσθαι, Depellere eum modum agendi, quem actor instituit, i. e. Præscribere, Excipere, Bud. Et 241 [p. 579, 23]: Ποῦ ληφθήσεται, νῦν ἂν διακρούσηται; Si hoc periculum evaserit, Si manus nostras nunc eluctetur, et præsens periculum depellat. 232 [p. 556, 25]: Ἐφοβούμην ἂν μὴ τούτῳ τὸ δίκην δοῦναι, ὧν ἐμὲ ὕβρικε, διακρούσηται· 309 [p. 741, 23]: Καὶ οὐκ ᾤετο δεῖν διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως, Interim per frustrationem vitare animadversionem datis sponsoribus et vadibus, Bud. Idem in eod. Dem. affert et [p. 988, 7]: Ἔστιν οὖν οὕτω τις ἀνθρώπων ἄτοπος, ὥσθ', ἃ τοὺς κυρίους διεκρούσατο μὴ καταθεῖναι τοσοῦτον χρόνον, ταῦτα τῷ μὴ κυρίῳ, γράψαντι γράμματα, ἐκὼν ἀποδοῦναι; Qui tamdiu frustratus esset ipsos dominos ne ipsis solveret, Bud. [Διακρούομαι, Fallo, Eludo. Herodot. 7, 168: Οὗτοι μὲν νῦν οὕτω διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας, Græcos ita eluserunt, Corcyræi sc., de quibus supra dixerat: Πρὸς δὲ τοὺς Ἕλληνάς σφι σκῆψις ἐπεποίητο, τῇπερ καὶ ἐχρήσαντο. Dionys. A. R. 10, 17: Ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, Eludens. Bruncк.] || Item διακρούεσθαι τὸν παρόντα χρόνον, Rejicere, ὑπερτίθεσθαι καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι, ut Suid. et Hesych. exp. Dem. 147 [p. 351, 15]: Τῷ μὲν ἠδικηκότι σιγᾶν ἐξήρκει, καὶ διακρουσαμένῳ τὸν παρόντα χρόνον, μηκέτ' εἰς λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων ἑαυτὸν καθιστάναι· 177 [p. 423, 25]: Διακρουόμενος ἅπαντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρὸν, ἐν ᾧ ... οὐδ' ἀσφαλὴς ὑμῖν δεδωροδοκηκότα τοῦτον ἀθῶον ἐᾶσαι, Rejiciens, Prorogans, Differens in judicium ingredi, Bud. Et 164 [p. 394, 2]: Οὔτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα· ὡμολόγησε μὲν δὴ, διεκρούσατο δὲ, εἰς τὰ Παναθήναια φήσας ἀποπέμψειν, Spopondit ille quidem, sed rem in Panathenæa rejecit, quo tempore se missurum dixit. Ita διακρούεσθαι dicimur, quæ velut depellimus a nobis et protelamus, interdum tergiversando, interdum procrastinando et in aliud tempus rejiciendo. || Πρύμναν διακρούσασθαι, Navem inhibere retro, ipsam puppim pellendo, ut κρούσασθαι et ἀνακρούσασθαι. Greg. Ad Eudox.: Ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τοῦ λόγου, καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς συσταλῆναι, ὥσπερ τὸν ναυτίλον φασὶν ἰχθὺν, ὅταν χειμῶνος αἰσθάνηται, Retro inhibere navim, ut Quintil., Contrahit vela, inhibetque remos. [Conf. Κρούεσθαι et Ἀνακρούεσθαι πρύμναν.] || Impedio, Interpello, ut διακόπτω, Plut. [Mor. p. 80, D], de Demosthene loquens: Οὗτος τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ὤν, περὶ δὲ τὴν λέξιν ἀθαρσέστερος, ἑαυτὸν διέκρουεν ἐν τοῖς πράγμασι, Bud.

[Διακρύπτω, Celo. Διακρύψῃς cod. Alex. Sam. 1, 3, 17: alii δὴ κρύψῃς. Διακρύψασθαι et Διακρυπτόμενον ap. Polluc. 6, 209. Διακρυψάμενοι ex ἰδίᾳ κρυψάμενοι corruptum in libris quibusdam Demosth. p. 1033, 10.]

[Διακτενίζω, Pecto, Como. Philostr. p. 335, 4: Τὰ ξανθὰ καὶ διεκτενισμένα μειράκια. Hemst.]

[Διακτενισμὸς, ὁ, Comtus. Clem. Al. p. 261 extr.: Τοὺς διακτενισμοὺς αὐτῶν τοὺς θηλυδριώδεις μεθετέον, Conf. Eur. El. 529: Ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς.]

[Διακτήρ. V. Δαϊκτήρ.]

[Διακτορέω, Nuntios perfero. Fictum a grammaticis voc. V. locum schol. Hom. s. v. Διάκτωρ afferendum. G. Dindorf.]

Διακτορία, ἡ, Functio perferendi mandata, ut faciunt internuntii, vel id ministerium. [Nonn. Jo. 12, p. 155: Φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ Μάρθα διακτορίην πολυχανδέος εἶχε τραπέζης. Jul. Ægypt. in Anth. Pal. 6, 68: Δέχνυσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς Ἄρης σὺν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην.] Affertur et e Theophr. H. Pl. 4, 12 [11, § 4]: Τὸν γὰρ οὕτω τιμηθέντα συχνοῖς μὲν ἔτεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δεῖσθαι πολλῆς, συμμύειν δὲ τὸ στόμα τῶν γλωττῶν, ὃ πρὸς τὴν διακτορίαν εἶναι χρήσιμον, ubi exp. quæ datur voci διακτορίαν, magis conveniret voci διατορίαν, de qua tamen et ipsa dubitatur. V. Διάτορος. [« Διατορίαν, vel, ut scriptum est, διακτορίαν, interpretor Claram, concinnam, elatam pronuntiationem, vel cantum. Sic vocem διατορίαν exponendam docet quod sequitur: Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν πλάσιν μετέβησαν, ἡ τομὴ μετεκινήθη. Διατορία et πλάσις opponuntur. In tibiarum et assæ vocis cantu, qui καμπὰς, Flexus, affectant, et minutiones, vocem submittere coguntur, ut eam cum spiritu possint per varios sonorum flexus distribuere; ex adverso qui concinna, clara, διατόρῳ voce canere volunt, effuso largius habitu, nec tot flexibus lascivire, nec varie voce ludere ac luxuriari possunt, ut illi, qui submissius canunt ». Bodæus. HSt. voc. διακτορία non immerito fuit suspectum. Cod. Vindob. cum Mediceis διακτηρίαν habet. Suspicor latere voc. e διάτονος formatum, et genus musicæ antiquissimum διάτονον intelligi, cui successit ἐναρμόνιον et χρωματικόν. Schneid.]

[Διακτορίδης, ὁ, Diactorides, pater Eurydames, uxoris Leotychidis, ap. Herodot. 6, 71. || Cranonius, unus e procis Agaristæ, ibid. 127. G. Dind.]

[Διακτόριος. Polyb. 25, 2, 5: Ἐξαπέστειλαν ... τοὺς περὶ Κλῆτιν Διακτόριον. Lectio vitii suspecta.]

[Διακτόρως lectio vitiosa. V. Διάκτωρ.]

Διάκτωρ, ορος, ὁ [Hanc formam fingunt grammatici unde Διάκτορος nominativum derivent. Nihil igitur Hesychii Suidæque glossæ tribuendum, Διάκτωρ, διάκονος, ἢ (ἢ om. Suid.) ἄγγελος, ἀπαγγέλλων. De alia Hesychii gl. Διάκτορσι v. infra. Διάκτορα ex διώκτορα corruptum notamus s. v. Διώκτωρ. G. D.], Internuntius, ex cujus genit. factus nominativus Διάκτορος exponitur ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q. d. Qui transmittit nuntia. Mercurii epith. ap. Hom. Il. B, [103]: Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ· [Φ, 497.] Ap. Nonn. βίου διάκτορος ὥρη, Hora vitæ nuntia, vel administra, ut qui nuntia perferunt, sunt administri rerum gerendarum. Sed et Suidæ atque Hesych. διάκτωρ est etiam διάκονος, Minister. Verum alteram earum deductionum hujus vocis, quas affert Hesych. [Δ., ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, ἢ οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος ἄγγελος, ὁ θεὸς γράφεται], puto esse depravatam, et pro οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς leg. esse οἷον διατόρως κ. σ. [Confirmant hanc emend. aliorum loci grammaticorum, schol. Il. B, 103, Eustath. p. 182, 8; 1393, 23, Etym. M. p. 269, 18, Phurnuti c. 16, p. 164. Etymologiam ipsam manifestum est non magis posse probari quam quod alios commentos esse, διάκτορον pro διάκορον (s. ζάκορον) dici, Buttmannus Lexil. vol. 1, p. 217 ex Eustathio colligit, qui de ἑρμαίοις λόφοις explicans p. 1809, 33: Ἑρμῆς γὰρ, inquit, πρῶτος οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος καθήρας τὰς ὁδοὺς, εἴ που λίθους εὗρεν, ἀπετίθει ἔξω ὁδοῦ· ὅθεν τοὺς τοιοῦτόν τι ποιοῦντας καὶ τὰς ὁδοὺς τῷ Ἑρμῇ ὡς διακτόρῳ ἐκκαθαίροντας εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ τοὺς τῶν τοιούτων λίθων σωροὺς ἕρμαια ἢ ἑρμαίους λόφους καλεῖν. Quibus in verbis καθαίρειν ad κορεῖν, quod in διάκτορος lateat, referri opinatur Buttm. ratione parum certa, quum hoc officium Mercurio etiam quatenus διάγει τὰς ἀγγελίας tribui a grammatico potuerit. Ineptius etiam inventum ap. Etym. est παρὰ τὸ τὰ κτέρεα (nam sic vulgatum τὸ κέαρ corrig. ex Zonara) τῶν τετελευτηκότων κομίζειν. A διάγειν autem qui διακτόρου nomen repetierunt, eorum alii, quorum ll. supra indicavi, τὸν διάγοντα τὰς ἀγγελίας (vel, ut Phurnuti verbis utar, τὸν διάγοντα τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχὰς) intelligi voluerunt; alii τὸν διάγοντα τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς, quam etymologiam memorat Etym. M. p. 268, 20, ex Nesso Chio affert Proclus ad Hesiod. Op. 84, sequiturque Lucian. Contempl. c. 1, ubi Charon Mercurium ξύμπλουν appellat καὶ συνδιάκτορον. Quorum neutrum ferri potest. Nam neque διάγειν ἀγγελίας dici aut aptum aut usitatum est, alteri autem interpretationi usus vocabuli Ho-

mericus obstat. Nusquam enim in his carminibus Mercurius ψυχοπομποῦ munere fungitur, quod recentioris ætatis inventum est, cujus prima vestigia in postremo reperiuntur Odysseæ libro. Rectius igitur Nitzsch. in Animadv. ad Odyss. A, 84 ad transvehendi, deducendi, comitandique operam refert, quam Mercurius ap. Hom. sæpius et diis et hominibus præstat : in quam rem Nitzsch. memorat ll. ll. E, 390, Od. K, 277 seqq., Λ, 626. Minus probabilis Buttmanni ratio est, qui διάκτορον ab antiquo verbo διάκω vel διήκω ducit, unde διάκων, διάκονος, διακονεῖν formata esse, diversa quamvis prosodia : διάκτορος enim α natura brevi pronunciatur, διάκονος producto. Nec profuerit scholiastam Aristoph. Pluti 1154 attulisse, qui Διάκονος inter epitheta Mercurii refert : cui Hemsterhus. διάκτορος substituit, quo non opus, quum scholiasta διάκονον ut synonymum ponere potuerit ipsius poetæ verbis permotus v. 1170 : Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς. Conf. Etym. l. statim afferendum. Ab Homero et Hesiodo, qui διάκτορος non aliter dicunt quam de Mercurio, cum alio epitheto Ἀργειφόντης conjungitur, ab illo Il. B, 103; Φ, 497; Ω, 339; Od. A, 84; E, 43; Θ, 338; M, 390; Ω, 99; ab hoc Op. 68, 77. Et sic in Orph. quoque Hymno 27, 3. Sine Ἀργειφόντης ap. Hom. Od. Θ, 335 : Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων· M, 390 : Ἣ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι· O, 319 : Ἑρμείαο ἔκητι διακτόρου· H. in Ven. 148 : Ἀθανάτοιο δ' ἔκητι διακτόρου ἐνθάδ' ἱκάνεις Ἑρμέω. Recentiores poetæ de quibusvis dixerunt ministris. Etym. M. p. 268, 21 : Παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον, Ἀλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. De aquila Jovis Antipat. Sid. in Anth. Pal. 7, 161 : Ὄρνι Διὸς Κρονίδαο διάκτορε. Phædim. ib. 13, 2 : Ζηνὸς ὦ διάκτορε. Conf. Διόσκορος, G. D. Nonn. Jo. p. 175 : Ὅστις ἐμὸν δέξοιτο διάκτορον ὄντινα πέμψω· 219 : Συμμιγέες δ' ἵσταντο διάκτοροι ἀρχιερῆος, θῆτες ὁμοῦ καὶ δμῶες· 216 : Ἄνδρα δὲ νύξας λάτριν ἁμαιμακέτοιο διάκτορον ἀρχιερῆος· 221 : Χριστοῖο διάκτορος. Idem adjective p. 59 : Φῶτα διάκτορον· 72 : Διάκτορος ἑσμὸς ἑταίρων· et ter, pp. 160, 171, 172, διάκτορον ἔργον ὑφαίνων. Eustath. Opusc. p. 325, 10 : Καὶ τὸν διάκτορον ἐξεπεμψάμην τὸ πτερὸν ἀέριον λύσαντα. Scriptorem oraculi commentitii ap. Lucian. Alex. c. 33 : Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδὸν, grammaticorum secutum opinionem διάκτορον pro διάτορον, i. e. τρανὸν, σαφῆ, dixisse recte judicat Buttm. Aliter Plut. Mor. p. 777, B : Τὸ δὲ λέγειν, ὅτι δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν ἐνδιάθετος, ἡγεμόνος Ἑρμοῦ δῶρον, ὁ δ' ἐν προφορᾷ, διάκτορος καὶ ὀργανικὸς, ἕωλόν ἐστι, καὶ ὑποπιπτέτω τῷ, Τοῦτ' μὲν ἤδειν, πρὶν Θέογνιν γεγονέναι· ubi quomodo capiendum sit διάκτορος ex Tzetzæ annot. ad Hesiod. Op. 67 cognosci potest : Ὁ μὲν μυθικὸς Ἑρμῆς διάκτορος λέγεται ἐκ τοῦ διακτορεῖν (non recte Buttm. ad schol. Hom. p. 564 διατορεῖν) καὶ ἀγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν· ὁ δὲ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται παρὰ τὸ ἑρμηνευτικὸς εἶναι καὶ διάκτορος, ὅτι διεξάγει καὶ ἀγγέλλει τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ ἐνθυμήματα. Quæ ex schol. ad Hom. Od. A, 38 transcripta sunt.] || Idem Hesych. διάκτορσι exponit ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, quæ signif. optime convenit cum διάγω significante Rego, ut antea dictum est. [Διάκτορσι quamvis literarum serie commendatum, tamen ex διατάκτορσι corruptum recte habetur. V. Διατάκτωρ. G. D.] Hinc Διακτόρως, quod ab eodem Hesych. exponitur εἰρηνικῶς, id est Pacifice. [Recte Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 489 Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ, glossa ad Il. B, 104 relata. Eandem interpret. ponit Cyrillus, Διάκτορος, εἰρηνικός. Qui grammaticorum error est ad hoc voc. referentium quod antiquiores quidam de nomine Ἀργειφόντου tradiderant, quod vide. G. Dindorf.]

Διακῠβερνάω, Guberno, Rego. [Plato Tim. p. 42, E : Ὅτι κάλλιστα καὶ ἄριστα τὸ θνητὸν διακυβερνᾶν ζῷον· Leg. 4, p. 709, B : Μετὰ θεοῦ τύχη καὶ καιρὸς τἀνθρώπινα διακυβερνῶσι ξύμπαντα. Euseb. V. Const. 1, 1 : Τὸν σύμπαντα διακυβερνῶντα βίον. Plut. Mor. p. 712, B : Μᾶλλον ἂν οἴνου χωρὶς ἢ Μενάνδρου διακυβερνῆσαι τὸν πότον. Nilus Epist. p. 480.]

[Διακυβέρνησις, εως, ἡ, Gubernatio. Joann. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 147 : Ἄνευ ἐνδόξου τινὸς καὶ μεγάλης καὶ θαυμαστῆς διακυβερνήσεως καὶ πανσόφου προνοίας. Boiss.]

[Διακυβερνητικὸς, ἡ, ὸν, Gubernatorius. Epiphan. p. 1019, A : Κατὰ τὴν αὐτῆς διακυβερνητικὴν σοφίαν. Niceph. Blemm. p. 71.]

Διακῠβεύω, Alea ludo, i. q. κυβεύω. Plut. [V. Rom. c. 19 : Πρὸς τὸν θεὸν διακυβεύειν·] Artax. [c. 17] : Ἐκέλευσεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς περὶ εὐνούχου διακυβεῦσαι, de Parysatide, quæ quum esset δεινὴ κυβεύειν, Artaxerxem προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι, καὶ κυβεύοντα ὑπερεῖδε νικῆσαι. || Metaphorice, ut κυβεύω supra, pro Aleam adeo : unde διακυβεύσων in VV. LL. Periculum subiturus, aleamque jacturus. Sic Plut. [Mor. p. 128, A] : Κρεῖττον ἔνδειαν ὑπομεῖναι διακενῆς καὶ ἡσυχίαν, ἢ διακυβεῦσαι πρὸς λουτρὸν ὠσαμένους καὶ δεῖπνον. [Ibid. p. 70, C : Περὶ βασιλείας καὶ τοῦ σώματος ὥρᾳ μιᾷ διακυβεύσων. Et p. 606, C. Anna Comn. 14, p. 433, A, in cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. C. p. 557 : Τῶν πραγμάτων ἄλλως πως διακυβευθέντων. G. D.]

[Διακυβιστῶ, In caput me dejicio, αἰτιατικῇ, Suidas.]

[Διακυδόμεναι, διαχεόμεναι, Perfusæ s. Perfundentes, Hesych. « Id est διαχυδόμεναι ». Is. Voss. Fallitur : nam διακυδόμεναι producto υ pronunciari ex adject. ὑποκυδὴς colligi potest, quod grammatici per δίγυρος explicant allato Euphorionis testimonio. G. Dind.]

Διακῠκάω, in VV. LL. exp. Confundo, Perturbo. [Demosth. p. 263, 19 : Τῶν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε. Libri plures κυκῶν, alii et edd. vett. διακυκλῶν. Hesych. et Suid. : Διακυκῶσι, διαταράττουσιν. G. D. Zachar. Mityl. Dial. p. 197 ult. Boiss. Greg. Nyss. t. 3, p. 50, D; Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 269, 13. Hase.]

Διακυκλόω, exp. Voluto : sed sine exemplo. [Fortasse lectio vitiosa loci Demosth. s. Διακυκάω allati.]

Διακῠλινδέω, Pervolvo, In diversas partes volvo. [Aristot. H. A. 9, 8 : Οἱ ἄρρενες τὰ ᾠὰ διακυλινδοῦσι.]

[Διακῠλίω, Pervolvo, Provolvo. Aristæn. 1, 10, p. 42 ; Λάθρᾳ διεκύλισας (μῆλον) πρὸ τῶν τῆς θεραπαίνης ποδῶν. ῑ]

Διακῡμαίνω, Fluctuare facio, Concito, ea signif. qua dicitur Concitare mare : τὸν Ἀδρίαν, Lucian. [Dial. mar. 15, 4 : Ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. || Figur. Dio Chrys. vol. 2, p. 240 : Ὑμᾶς τε ... οὐχ ἑώρων διακυμαίνοντας. Sic Toup. Em. vol. 1, p. 132. Vulgo διαμένοντας. Anna Comn. 6, p. 182, A : Ἄλλα γὰρ ἐπ' ἄλλοις διεκυμάνθησαν. G. D.]

[Διακυμβαλίζω, Percrepo. Greg. Nyss. t. 3, p. 23, D. Hase.]

[Διακυνέω, Perosculor. Aristot. H. A. 6, 2 extr. διακύσασαι Schneid. intulit ex versione Thomæ sumptum *perosculantes*. Sed recte vulgatum κύσασαι restituit Bekk. G. Dindorf.]

Διακυνοφθαλμίζομαι, Impudenter aspicio, In faciem procaciter resisto, VV. LL. : Διακυνοφθαλμίζεται, [διυποβλέπεται,] διανεύει, ἀναιδῶς ἀνθίσταται, Hesych. [Eust. p. 756, 60 ex Ælio Dion. interpretatur ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους. Videtur ex vetere comico Attico sumptum. G. Dind.]

Διακύπτω, Caput exero per clathros, rimam, aut per tale quid, ad aspiciendum sc.; Aspicio capite exerto, aut quasi capite exerto. Bud. autem liberius exp. Transpicio, Perspicio per rimas s. clathros. Xen. [Cyr. 3, 3, 66], διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους [e lectione Ald. διακεκυφότας. Nunc ex aliis libris restitutum διακεκοφότας]. Chrys. : Ἴθι δὴ καὶ διάκυψον εἰς τὰς δημοτελεῖς ἑορτάς. Alia exx. vide ap. Bud. Comm. 71. [Herodot. 3, 145 : Διακύψας διὰ τῆς γοργύρης. Aristoph. Eccl. 930 : Σὺ δὲ τί διακύπτεις; Eidem Thesm. 644 restitui τοδὶ διέκυψε, ubi libri δὴ ἔκυψε. Nilus Epist. p. 179, 308 bis. G. D. Hesych. : Διατύψαι, διὰ στενοῦ ἐλθεῖν. Leg. διακύψαι (διακῦψαι). Angl.]

[Διακύρεσις. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 222. Kall. Corruptum ex διάκρισις.]

[Διακῠρίττω.] Διακυρίττεσθαι, proprie dicuntur arietes inter se dimicantes [quod notat Hesych.] : metaphorice autem h. v. signif. ἀντιμάχεσθαι, teste Hesych. [Synes. p. 77, C : Πρὸς πίτταν ἀναζέουσαν παραβάλλεται καὶ διακυρίττεται δεδαγμένῳ κριῷ. Et translate idem Epist. 57, p. 198 : Ὁ πάντα τολμῶν οὗτος ἄνθρωπος ... ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν αὐτῷ διακυρίττεται τῷ θεῷ. Abresch.]

[Διακυρόω, Confirmo. Phrynich. in Bekk. An. p. 35, 6 : Διακυροῦν, οἷον διαιρεῖν καὶ διακρίνειν καὶ βεβαιοῦν. G. Dindorf.]

[Διακωδωνέω, i. q. Διακωδωνίζω, Exploro, ap. schol. Plat. p. 364 (ad Theæt. p. 179, D) : Τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια. Nisi διακωδωνιζόντων corrig. G. D.]

Διακωδωνίζω, Exploro, ut κωδωνίζω. Demosth. [p. 393, 17] : Ἐκεῖνος ἡμᾶς διεκωδώνισεν ἅπαντάς τινα τρόπον, ἑκάστῳ προσπέμπων ἰδίᾳ. [De quo l. Harpocr. (et Etym. M. p. 273, 17), ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι τὰς φυλακὰς νυκτὸς, Εὐριπίδης Παλαμήδει, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος. Conf. quæ s. v. Κωδωνίζω dicentur. Philostr. p. 619 : Διακωδωνίσας οὖν ὁ Μεγιστίας τὰ μειράκια.] Apud Lysiam quoque διακωδωνισθέντες accipi pro διαπειραθέντες tradit Etym. [p. 267, 30 et 325, 22] dicens translatum esse ab equis; nam tintinnabulis solitos fuisse δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες. Idem Etym. [et Hesych.] διακωδωνισθέντες exp. etiam διαφημισθέντες, dicens plerumque accipi ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων [καὶ χλευαζομένων addit Hesych.]. Quo fortassis pertinet quod Erasm. Chil. scribit, convitiis olim explorari solitos initiandos mysteriis, cujus consuetudinis vestigium adhuc servare Theologorum scholas. [Euthym. Zig. 28, ubi vide Matth. Boiss. Grammaticorum interpretationem διαφημίζω, Divulgo, confirmat l. Strabonis ab Schneid. cit. 2, p. 99, de Eudoxo : Πανταχοῦ δὲ διακωδωνίζοντα ταῦτα (consilium suum Libyam circumnavigandi) καὶ χρηματιζόμενον κατασκευάσασθαι πλοῖον μέγα· ad quem l. schol. cod. Vatic. : Δοκιμάζοντα ἢ κρίνοντα ἢ διαφημίζοντα, ὡς νῦν· ἢ διαπαίζοντά τινας.]

Διακώλῡμα, τὸ, Impedimentum, Obstaculum, Id ipsum quo prohibemur et vetamur facere aliquid, Plato. [Leg. 7, p. 807, D : Δ. εἰς ἀπόδοσιν πόνων καὶ τροφῆς.]

[Διακώλῡσις, εως, ἡ, Impeditio. Plato Rep. 5, p. 469, E : Τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις· Epist. 3, p. 316, B : Οὐκ ἐμὴν ταύτην εἴρηκας ... διακώλυσιν.]

[Διακωλυτέον, Impediendum. Plato Rep. 3, p. 401, B : Δ. τὸ κακόηθες.]

Διακωλῡτὴς, ὁ, Qui vetat, est impedimento, prohibet et obstat. [Herodot. 6, 56 : Τούτου μηδένα εἶναι διακωλυτήν.] Plato [Phædri p. 239, E] : Δ. καὶ ἐπιτιμητὴς ἡγούμενος τῆς πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας. [Procop. De ædif. p. 57, A : Ἕως βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ὁ. αὐτῷ γέγονε. Et sic ibid. p. 99, B. G. Dind.]

Διακωλῡτικὸς, ἡ, ὸν, Prohibitorius, Paulus Ictus. [Plato Polit. p. 280, D : Διακωλυτικὰ ἔργα. Aristot H. A. 10, 1 : Ἧττον μὲν διακωλυτικὸν τὸ πάθος. In διακολλητικὰ corruptum in vett. edd. Polluc. 7, 209.]

Διακωλύω, Impedio, Prohibeo, Veto [Soph. OEd. C. 1771 : Ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον. Eur. Hec. 150 : Ἥ γάρ σε λιταὶ διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι παιδὸς μελέας. Thucyd. 8, 92 : Μόγις δὲ τῶν πρεσβυτέρων διακωλυόντων τοὺς ... διαθέοντας], ut κωλύω. Xen. Hell. 6, [2, 5] : Τὰ προσπλέοντα καὶ προαισθάνεσθαι καὶ διακωλύειν. Dem. [p. 67] : Οὐχ ὅπως ἀντιπράξειν καὶ διακωλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτὸς κελεύῃ. Plato De rep. 2, [p. 374, B] : Τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα, Prohibebamus vetabamusque ne simul et agriculturam exercere aggrederetur : Apol. Socr. [p. 31, C] : Διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι. Basil. [9, 96 (?)] : Διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, Inhibet ne testas suas contrahat. Et in pass. ap. Plut. [Mor. p. 773, C] : Διεκωλύοντο πρὸς τὴν τόλμαν ὑπὸ τῆς τοῦ Σκεδάστου χρηστότητος, Scedasti improbitate [probitate] prohibebantur. [Cum genit. Diodor. 17, 40 : Διεκώλυσαν αὐτὸν τῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσόδου· 20, 79 : Ὡς διακωλύοντος τοῦ τυχεῖν αὐτοὺς τῆς αὐτονομίας, ubi duo libri αὐτοῦ pro τοῦ. Ib. 94 : Διεκώλυσαν τῆς εἰς τοὔμπροσθεν πορείας. Cum duplici accus. Plato Epist. 3, p. 315, D : Ταῦτ' ἄρα σὲ μὲν τότε διεκώλυσα.]

Διακωμῳδέω, eandem signif. habet quam Κωμῳδέω [Subsanno, Irrideo], nisi quod præp. διὰ vehementiam aliquam addit. [Plato Gorg. p. 462, E : Μὴ οἴηταί με διακωμῳδεῖν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. Aristot. Poet. c. 22 : Διακωμῳδοῦντες τὸν ποιητήν. Alciphro 2, 2; Clem. Alex. p. 842; Liban. vol. 4, p. 250, 1. Hesych. s. v. Διασιμοῦν. Idem : Δ., διατραγῳδῶ. Theophyl. Sim. Hist. p. 53, D : Ὃν λόγος διεκωμῴδει τῇ τοῦ Βουσᾶ γυναικὶ ἐπικλόποις τισὶν ἡδοναῖς ὁμιλῆσαι. Cum genit. Joseph. Genes. De reb. Cp. p. 30, C : Αὐτοὺς ... τῆς ἀποστολῆς διεκωμῴδει. G. Dind.]

[Διάκων pro διάκονος est in Charta Borg. 7, 16-18, et 9, 23. Cf. Schow. p. 51 et 56 et præfat. p. xxxix ubi ostendit, eandem illam formam ubique deprehendi in Mss. Liturgico-Copticis episcopi Tukii, in bibl. Collegii de propag. fide asservatis. Sturz. Eucholog. Goari p. 489 : Ὁ διάκων λέγει τὸν, Κύριε δεηθῶμεν. Malaxus in Hist. Patriarch. : Ἀρχιερεὺς, ἢ ἱερεὺς, ἢ διάκων. Ducang.]

[Διακωνέω.] Διακωνῆσαι Hesychio est διακλαῦσαι : pro quo forsan scr. διακαῦσαι, cum subjungat, ἀπὸ τοῦ κωνῆσαι, ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι. Ut sit Pice oblitum accendere vel deurere. [Hæc HSt. in Indice, quum antea s. v. Διακονίω vitiosam posuisset Musuri scripturam, his verbis :] Pice perlino : Hesych. διακονίσαι, διακλαῦσαι· ἀπὸ τοῦ κονῆσαι, ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι, ubi pro κονῆσαι scribendum κονίσαι : pro διακλαῦσαι autem in VV. LL. ponitur διακαῦσαι, Perurere. [Cod. Διακωνίσαι ... κωνῆσαι. Vera scriptura est Διακωνῆσαι, διακαῦσαι, ἀπὸ τοῦ κωνῆσαι ... De qua pluribus dicetur s. v. Κωνέω.]

[Διακωπηλατέω, Remigando trajicio. Suid. : Διερέττοντα, διακωπηλατοῦντα.]

Διακωχὴ, ἡ, Suidæ est διάλειψις, Intermissio, aliis Cessatio, Induciæ, ut ἀνακωχή. [Similiter Hesych. p. 947 (ubi cod. διακόχλω) et Thom. M. p. 216. Vox est Thucydidea 3, 87 : Ἐγένετο δέ τις ὅμως δ., ubi de intermissione pestis dicta, quæ Athenas devastabat. Vitiosam scripturæ diversitatem διακοπὴ annotavit schol. Inducias significat ap. Dion. Cass. 39, 47; 41, 25; 47, 27; 75, 9. Ceterum Thucydidi antiquior restituenda videtur forma διοκωχὴ cum Valck. Anim. ad Ammon. p. 24. Eam testantur Ammon., qui postquam discrimen exposuit quod inter ἀνακωχὴ et ἀνοκωχὴ intercedat, Διοκωχὴ, inquit, καὶ ὀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις· Hesych. : Διοκωχὴ (Musur. Διακωχὴ contra literarum seriem), διάστασις χρόνου τινός· Suidas post Διοκλητιανός, Διακωχὴ, ἀνακωχὴ χρόνου. « Ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας καὶ διακωχὴν αἰτήσασιν ἔδωκε. » Recte cod. Leid. bis διοκ-. Dioni vero Cassio διακωχὴ relinquendum. G. Dindorf.]

[Διάλ, τὴν ἔλαφον. Χαλδαῖοι, Hesych. Suspicor Αἰὰλ ex Hebr. אַיָּל *Ajal* : Cervus. Soping. E Chald. דְּאַיְלָא *Diajala*, cum nota genit. דִּי *Di*, ab imperito quodam grammat. factum Διαίαλ vel Διάλ. Heins.]

[Διαλαβὴ, ἡ, Prehensio. Dionys. A. R. 19, 12, p. 153 ed. Mai. ... Δόρασιν ἐκ διαλαβῆς ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ κρατουμένοις. G. D. Basil. t. 2, p. 45, E : Ἐπειδὰν ... διαλαβὴν αὐτῇ πρὸς τὴν ἐναντίαν διάθεσιν ἐμποιήσῃ, Efficit ut adprehendere eam possit. Hase.]

Διαλαγχάνω, q. d. Sortior inter; nam διαλαγχάνειν aliqui dicuntur, qui inter se sortiuntur : ut διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων. Item Sortito dividere, Sorte inter se dividere, aliquid partiri, ut διανέμεσθαι. [Seleuc. ap. Athen. 4, p. 155, E : Διαλαγχάνειν οὖν αὐτοὺς καὶ τὸν λαχόντα ... ἐπιβαίνειν. Hemst.] Xen. Cyrop. 7, [3, 1] : Καὶ διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποιπερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται, Sorte inter se vehiculorum curam partientes, de thesauris Crœsi, Bud. [Herodot. 4, 68 : Τὰ χρήματα αὐτοῦ διαλαγχάνουσι οἱ πρῶτοι τῶν μαντίων. Timæus p. 80 : Διαλαγχάνειν, διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι, ex Plat. Critia p. 109, A : Θεοὶ γὰρ ἅπασαν γῆν ποτε κατὰ τοὺς τόπους διελάγχανον. Lex. Rhet. p. 242, 1 : Διειληχώς· τούτῳ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο.] Sic et Plut. [Mor. p. 483, E], loquens de Charicle et Antiocho Opuntiis, Ἔκπωμα διακόψαντες ἀργυροῦν, καὶ ἱμάτιον διατεμόντες, ἀπῆσαν, ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινὸς κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. [Ex Eurip. Phœn. 68. Similiter Æsch. Sept. 816 : Διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν· et cum tmesi ib. 789 : Καί σφε σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα. De Actæone a canibus discerpto Eurip. Bacch. 1290 : Οὔπερ πρὶν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνας.]

[Διαλαιμοτομέω. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 403,

A : Τόμος ἀλλᾶντος, τόμος ἠνύστρου, χορδῆς ἕτερος, φύσκης ἕτερος διαλαιμοτομεῖθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον. Λαιμοτομεῖν proprie signif. Jugulum incidere, Jugulare; hic vero διαλαιμοτομεῖν comice positum videtur pro τοὺς τόμους διὰ τὸν λαιμὸν ἄγειν, Frusta carnium per gulam agere, i. e. deglutire. Schweigh.]

Διαλακέω, Disrumpor : schol. enim Aristoph. διαλακήσασα exp. διαῤῥαγεῖσα, derivans a λακὶς significante σχίσμα : Nub. [410], ubi περὶ ὀπτωμένης γαστρὸς poeta dicit, Ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ τὼ 'φθαλμώ μου προσετίλησεν. Possis διαλακεῖν interpr. etiam Cum sonitu s. crepitu dissilire, Crepare : λαχεῖν enim φωνεῖν est s. ἠχεῖν. [De mensura h. v. dicetur s. v. Ληκέω.]

[Διαλακίζω, Discerpo. V. Διαλακτίζω.]

[Διαλακτίζω, Calcitro. Theocr. 24, 25 : Οὖλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν. Symmach. Ps. 67, 33 : Τοῖς διαλακτίζουσι τοὺς εὐδοκίμους ὡς ἀδόκιμον ἀργύριον. Plut. Mor. p. 648, B : Οὐκ ἄξιον ποικίλον οὕτω καὶ ἀνθηρὸν λόγον ὥσπερ στέφανον ἀντιλέγοντα διαλακτίζειν· ubi in farragine var. lect. διαλακίζειν annotatum ex conjectura, ut videtur, non ex codice.]

[Διαλακωνίζω. V. Διασαλακωνίζω.]

Διαλᾰλέω, Divulgo, Loquor, Confabulor, VV. LL. [Eurip. Cycl. 175 : Ἄκου', Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσομέν τί σοι. Polyb. 1, 85, 2 : Διαλαλεῖν περὶ διαλύσεως Ἀμίλκᾳ· 9, 32, 1 : Θεωρῶν τοὺς πολλοὺς ἐν αὐτοῖς διαλαλοῦντας ὑπὲρ τῶν προειρημένων· 23, 9, 6 : Πάντων δὲ διαλαλούντων πρὸς ἀλλήλους. Schol. Eur. Phœn. 308 (301) : Οὐχ οἷον βαρβαρικὸν διαλαλούσας, ... ἀλλὰ τῷ λαλιᾷ ἦχῳ ποιούσας τι τοιοῦτον. « Διαλαλεῖν, Interloqui, in Basilicis lib. 1, p. 521. » Ducang. Cum accus., de imperatore orationem ad populum habente, Constant. Cærim. vol. 1, p. 155, 6 : Διαλαλεῖ τὸν λαόν· ubi v. Reisk. vol. 2, p. 231. || Cum duplici augm. ex usu vulgi ἐδιελάλησε Ducas Hist. Byz. p. 168, C. || Hesych. et Etym. M. p. 269, 38 διαπερδικίσαι interpr. διαλαλῆσαι, διαφυγεῖν, quod Albert. et Hemst. in διωλισθῆσαι recte, ut videtur, mutant.]

[Διαλάλημα, τὸ, Fama, Rumor. Ducas Hist. Byz. p. 95, A : Καὶ τοῦτο πανταχοῦ κατεκωμῳδήθη τὸ διαλάλημα. G. Dind.]

[Διαλάλησις, εως, ἡ, Collocutio. Pro sermone s. fama posuit schol. Pind. Ol. 7, 17 : Φῆμαι ἀγαθαὶ, τουτέστι διαλαλήσεις χρησταὶ, ἃς οἱ ὕμνοι ποιοῦσι. Triclin. ad Soph. El. 1110 : Φήμη δὲ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως.]

[Διαλάλητος, ὁ, ἡ, Celebratus. Greg. Nyss. t. 2, p. 1047, B : Καὶ τὸ τοῦ βίου καὶ λόγου (προτέρημα), κόσμῳ παντὶ διαλάλητον. Hase.]

[Διαλαλιὰ, ἡ, Interlocutio, Denunciatio, Gl. || Edictum, Admonitio. Hesych. : Ψῆφος, λόγος, κρίσις, ἀπόφασις διὰ λαλιᾶς. Recte corrigitur ἀπόφασις, διαλαλιὰ ex Etym. M. p. 818, 28 et Suid. Jo. Malal. p. 389, 11 : Πρόσθον δεδωκότες παρὰ τῷ ἄρχοντι Σελευκείας τῆς Ἰσαυρίας ἀπὸ διαλαλιᾶς ἀπεκεφαλίσθησαν. Anna Comn. 8, p. 234, C : Προσέταξε δὲ τηνικαῦτα διαλαλιὰν εἰς ἅπαν τὸ στράτευμα γενέσθαι. Vitiosus accentus Διαλαλία constans est in Ducæ Hist. Byz., qui sæpius h. v. utitur, de confabulatione p. 133, D : Οὐκ ἦν ἐν ἀλλήλοις γλῶσσα ἢ διαλαλία πλὴν.... De rumore p. 127, A : Διαλαλίας συχνῆς γενομένης καὶ φήμης. De edicto militari p. 36, C; 101, B; 139, B; 158, B. Προστάγματα et διαλαλίας conjungit p. 133, C, et τὸ τῆς διαλαλίας πρόσταγμα p. 40, A, quemadmodum Gl. Basilic. Διαλαλιὰ per πρόσταξις interpretantur. Jo. Laur. De mag. reip. R. p. 272 : Πολλοὺς αὐτὸς οἶδα ἀπὸ διαλαλίας στρατευσαμένους, ubi male vertitur, Colloquio receptos. G. Dindorf.]

Διαλαμβάνω, Divisim et sigillatim accipio, Bud., afferens ex Aristot. De part. anim. 2, [1] : Τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διεῖληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύτας· τὸ μὲν γάρ ἐστι μαλακὸν, τὸ δὲ ξηρὸν, τὸ δὲ γλίσχρον, τὸ δὲ κραῦρον. [Ib. 1, 3 : Χαλεπὸν μὲν οὖν διαλαβεῖν καὶ εἰς τοιαύτας διαφορὰς ὧν ἔστιν εἴδη.] Cujus signif., a qua alioqui incipiendum putavi, in Comment. suis non meminit, quod sciam; sed huc referri potest, vel debet potius, quod ibi affert e Dem. [p. 918] : Οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ ... διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους· ut sc. διελάμβανον τοὺς ἄρτους sit Sigillatim panes accipiebant, Singuli singulas partes accipiebant. Ipse tamen Bud. ibi, sc. p. 561, exp. Ad mensuram accipere. [Lysias p. 120, 42 : Διαλαβόντες δὲ τὰς οἰκίας ἐβάδιζον. Suid. : Διαλαβὼν, διαδεξάμενος. « Καὶ διαλαβόντες ὅσα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἶχετο (καὶ addit Kust.) συγχωνεύσαντες. » « Ἢ καὶ διαλαβόντες ἐξῆλθον νυκτός. »] || Non solum Intercipio interpr. Bud. 559, et Intersepio, Dispesco, sed etiam Dirimo, Diduco, Distinguo. Affertque quum alia, tum hæc e Plat. Symp. [p. 222, E] : Τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, i. e., inquit, Dirimat, Disgreget, Diducat. [Æschin. De f. leg. p. 33, 26 : Διαλαμβάνων ἕκαστον ἡμῶν ἐν μέρει, Quemque seorsum conveniens.] Vide ibid. et alia significationum illarum exempla : quibus addi hoc potest ex Isocr. [p. 44, A], sc. pro Dirimo, Separo : Αἱ γὰρ πολιτεῖαι, δι' ὧν οἰκοῦσι τὰς πόλεις [οἱ Ἕλληνες], οὕτω τοὺς πλείστους αὐτῶν διειλήφασι. Et ex Aristot. De mirac. [c. 113 extr.] : Περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, Dirimentem, Disterminantem. Atque ut διέλαβε φυλακαῖς in illo Polyb. l. habetur, sic Aristot. verbo pass. utens dixit, Polit. 7, [12] : Δεῖ δὲ τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους, ubi τείχη διειλῆφθαι πύργοις sunt etiam qui vertant Interjectis turribus munita esse. [Demosth. p. 278, 23 : Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους.] Ibid., Περὶ τῆς οἰκουμένης, De orbe terrarum, dixit, Διείληπται τοῖς ἔθνεσι, Discretus est, Distinctus, Divisus. [Herodot. 1, 202 (5, 52) : Γύνδης, τὸν ἐς τὰς διώρυχας τὰς ἑξήκοντά τε καὶ τριηκοσίας διέλαβε ὁ Κῦρος.] || Intercipio. Polyb. [4, 67, 7] : Ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, Vias obsedit, et intercepit transitus stationariis militibus, Bud. 561. [Leo Diac. p. 13, A : Ἐνέδραις διειλήφει τὴν ὁδόν. Κυκλόθεν δ., Cingo. Idem p. 31, D : Καρτερὸν πηξάμενος χάρακα καὶ κυκλόθεν διειλημμένος ἐφρούρει παρακαθήμενος. Et paullo post : Ταφρείᾳ κυκλόθεν διείληπτο (τὸ πόλισμα).] || VV. LL. e Diosc. 3 : Διειλημμένος γόνασι, uno verbo Geniculatus, pro Geniculis distinctus, Interseptus, ut alii interpr. Huc pertinet διειλημμένοι λειμῶνες φυτοῖς, et διειλημμένος πολλαῖς ὁδοῖς λόγος ap. Lucian. [Patr. enc. c. 10.] Affertur et e Xen. [Mem. 3, 10, 13], Διειλημμένοι τὸ βάρος pro διειλημμένον ἔχοντες τὸ βάρος, Distinctum onus habentes s. divisum. || Pro Interpello, et velut Interrumpo, διακόπτω, profert Bud. Lex. ex Aristot. Probl. segm. 5 c. 1 : Ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν ἡ ὁμοιότης τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ ἀναπαύει τὰ μέρη, ἀλλὰ συνεργάζεται πρὸς τὸ συνεχῆ εἶναι τὴν κίνησιν, Non interpellat motum ambulantis. [|| Interstitium facio, Tempus interpono. Hippocr. p. 617, 34 : Εἰ δὲ μὴ, διαλαβόντα σείειν. Foes.] || Interdum contra pro Comprehendo, Complector, [Herodot. 1, 114 : Ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν· 4, 94 : Διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου ... τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ... μετέωρον ῥιπτεῦσι ἐς τὰς λόγχας· 68 : Διαλελαμμένος ἄγεται. Achill. Tat. 3, 13 : Οἱ δὲ λησταὶ ... ἡμᾶς μέσους διαλαβόντες. De luctatoribus dictum notavit Hesych. : Διαλαβεῖν, παλαιστρικόν τι. Aristoph. Eq. 262 : Καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου διαλαβὼν ἠγκύρισας, εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον... Nam sic Casaub. recte correxit quod in libris est διαβαλών. G. D.] Bud. ex Aristot. De mundo [c. 5] : Καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Sic autem uti et Platonem scribit. Et apud Theophr. [H. Pl. 8, 1, 6], Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν, vertit In universum et collectim explicare, Summario tractu complecti. Vult etiam accipi pro Cogere, i. e. Congregare, in Aristot. Polit. 2 : Εἰώθασι δὲ διαλαβόντες τὸν δῆμον καὶ τοὺς φίλους μοναρχίαν ποιεῖν καὶ στασιάζειν, ubi tamen aliter potius exponendum h. v. censuerim. Itidem pro Constringere, Coagmentare, e Basil. Ad Eunomium affert. Jam vero et Occupare vertit, quæ signif. aliquam cum proxime præcedentibus affinitatem habet, in isto l., qui legitur ap. Suid. : Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς ταῖς φυλακαῖς· quum tamen ipsemet Comm. 561 in plane similibus Polybii ll. vertat διαλαβεῖν Intercipere; sed videtur voluisse expositionem Suidæ interpretari, qui διαλαβὼν significare ait προκατασχών. Apud Herodian. tamen Polit. quoque διαλαμβάνειν reddidit verbo isto Occupare, sicut et verbo Comprehendere. || Pro διορίζω, vide Διειλημμένως.

|| Administro, Rego, Bud. e Plat. Politico [p. 271, D : Ὡς νῦν κατὰ τόπους, ταυτὸν τοῦτο ὑπὸ θεῶν ἀρχόντων πάντῃ τὰ τοῦ κόσμου μέρη διειλημμένα· ubi nihil aliud significat quam, Inter deos divisa erant; et sic post pauca verba rursus διειλήφεσαν. Ap. Lysiam p. 139 extr. : Δοκεῖ δέ μοι καὶ πολίτου χρηστοῦ καὶ δικαστοῦ δικαίου ἔργον εἶναι, ταύτῃ τοὺς νόμους διαλαμβάνειν ὅπῃ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον μέλλει συνοίσειν τῇ πόλει, Reisk. interpr. per διαχειρίζειν, Tractare, Versare, Administrare.] || Διαλαμβάνω, ad animum refertur aliquando, s. potius sæpe; et signif. alicubi quidem Concipio, Concipio animo : cujus signif. exemplum Bud. affert ex Aristot. [Polit. 7, c. 1 : Ῥᾴδιον μὲν περὶ τούτων καὶ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίστιν], alicubi vero Dijudico [Hesych. : Διαλαβὼν, διαγινώσκων], Existimo, Statuo, i. e. Censeo, Constituo : quibus accipi modis a Polyb. docet Bud. 561. [Reputo. Lucian. Nigr. c. 26 : Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει, ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς ὅτι etc.] Sed pro Constituo affert p. 560. Alibi autem annotat διαλαμβάνω non solum pro Existimo, sed et pro Suspicor, ex 2 Macc. 5, [11], sicut et διάληψις pro Suspicio. Denique et pro Consilium agito, Consulto, ex eod. Polyb. [Δ., Perpendo, Cogito, Delibero. 3, 6, 6 : Μὴ διειληφότες τί διαφέρει... 4, 25, 1 : Διελάμβανε μετὰ τούτων τί δεῖ ποιεῖν· 18, 28, 1 : Συνήδρευε μετὰ τούτων καὶ διελάμβανε περὶ τῶν ὅλων. Cogitando discerno, Statuo, Judico. 2, 42, 7 : Δ. σαφέστερον ὑπέρ τινος· 4, 5, 10 : Κατὰ τὰς αὐτῶν ὁρμὰς καὶ κρίσεις διαλαβόντες· 6, 41, 2 : Διέλαβον τὴν τοῦ στρατηγοῦ σκηνὴν οὗ δεήσει θεῖναι· 15, 5, 2 : Διαλήψεσθαι τὸν καιρὸν αὐτὸς, De tempore se statuturum, Justum tempus se selecturum. 15, 17, 5 : Ὀρθῶς διαλαμβάνειν περὶ τῶν ἐνεστώτων· 15, 23, 6 : Ὡς περὶ πολεμίου διελάμβανε τοῦ Φιλίππου, Hostem judicavit Philippum. 30, 9, 2 : Διέλαβε ἀποστέλλειν, Statuit mittere. Schweigh.] At vero pro Discepto, Disputo, Tracto, Commentor : ut Lat. Discepto, quod ad verbum e Gr. ductum esse videtur, e Plat., Aristot., atque aliis habes p. 560. A Luciano certe ponitur et pro Dissero : a Synes. autem et pro Edissero, s. potius Expono, Explico, Percenseo, Περὶ τῶν ἐγκλημάτων, ἃ διείληφα. [Suid. : Διαλαμβάνων, ὑπομνηματίζων, συγγράφων. Apollon. De synt. p. 27, 9 Sylb. : Διαλαβεῖν περὶ ἑκάστου. Gregor. Cor. p. 7 : Ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλάβοιμεν· ad quem l. Schæf. : « Δ., Disserere.... Rarior usus verbi medii. Schol. Dionysii Thrac. (in Bekk. Anecd. p. 724, 16) : Εἰ γοῦν τὰ γράμματα ἀναγκαιότατά εἰσι, περὶ δὲ γραμμάτων ἡ γραμματικὴ διαλαμβάνεται... Alibi est Exponere, Narrare. Eudocia p. 97 : Οὕτως ὁ μῦθος διαλαμβάνει· 98 : Ἡ δὲ ἱστορία οὕτω διαλαμβάνει. » || Ὁ διαληφθείς, Citatus, Memoratus. Mich. Glycas Ep. 13, in Fontani Anecd. vol. 1, p. 5 : Οἰκονομικῶς οὖν οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἔφημεν, τῷ διαληφθέντι περιεσχεδίασται. Legendum τῷ ὁ. πατρὶ ἐσχεδίασται, ut est p. 4 : Πλὴν οἰκονομικῶς τὰ περὶ τούτου τῷ χρυσορρήμονι ἐσχεδίασται. Quod vidisse etiam videtur interpr. Lat. Jo. Lamius, quum traduceret, A laudato patre. Ibid. p. 11 : Πλεῖόν τι τοῦ διαληφθέντος ἀνδρὸς φρονεῖν· 13 : Ἐν τῇ διαληφθείσῃ ὁμιλίᾳ· iterumque Ep. 16, p. 113 : Τὰ αὐτὰ τοῖς διαληφθεῖσι καὶ ὁ θειότατος Μαλαχίας ... ἔλεγεν. L. D. Mazaris in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 129 : Τὸν διαληφθέντα Φιλομμάταιον. G. D.] Quod vero attinet ad unam ex illis signiff., quarum exx. e solo Polyb. affert Bud., sc. eam, qua pro Consilium agito, Consulto, ponitur, videtur certe ea et in Philippi Epist. haberi, in his sc. verbis, quæ sunt illius clausula : Ὡς δὲ προϋπαρχόντων, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν εὐλάβειαν μᾶλλον ἤδη τοῖς πράγμασιν ἐπιτιθεμένων, καὶ καθόσον ἂν δύνησθε κακοποιούντων, ὑμᾶς ἀμυνοῦμαι μετὰ τοῦ δικαίου, καὶ μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησάμενος, διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς· ut sit hic sensus, Consilium agitabo, inibo, de rebus vestris, i. e. quomodo me in vestris rebus gerere debeam, pro Erga vos : ut hodie Galliæ rex in re simili ita loqueretur, *J'aviseray comment j'auray à me porter envers vous*, vel, *Comment je me deveray porter*. At qui διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς vertit Jus meum a vobis consequi studebo, injuriam huic verbo διαλήψομαι facit, atque adeo vim illi affert. || Διείληφα, Attice pro διαλέληφα. Διαλελαμμένος, Ionice ap. Herodot. [4, 68] et Hippocr. pro διαλελημμένος, s. διειλημμένος. [Attici plerumque διειλημμένος, poetæ interdum διαλελημμένος, ut Aristoph. Eccl. 1090. Hesych. : Διαλελημμένων, διαδεδεμένων, ἢ διακρατουμένων ἑκατέρωθεν, quo signif. dicit Aristoph. l. c.]

Διαλαμπὴς, ὁ, ἡ, Splendens, Fulgens, Persplendens, Internitens. [Etym. M. p. 109, 34 : Τὸ ἐκκαυθὲν ξύλον καὶ ἔτι διαλαμπές. Wakef. Greg. Naz. vol. 2, p. 132, C : Διαλαμπέα εἵματι. Valck. Corruptum διαλαμπάδα ap. Maneth. 4, 230 Dorvill. ad Charit. p. 309 et 749 in διαλαμπέα mutabat.]

[Διάλαμπρος, ὁ, ἡ, Splendidus, Nitidus. Demophil. Sentent. 25 : Αἱ μὲν ἐσθῆτες γενόμεναι διάλαμπροι πάλιν ἐν τῇ χρήσει ἀναπίμπλανται ῥύπου.]

[Διαλαμπρύνω, Splendidum s. clarum facio, ex Athanas. vol. 2, p. 33 (?) citat Kallius. Joann. Archiep. Thessal. De Chr. resurrect. p. 800, B : Ὁ γὰρ κύριος ἀφθαρσίᾳ λοιπὸν τὸ οἰκεῖον σῶμα ὡς θεὸς διαλαμπρύνας. G. Dind. Chrys. t. 5, p. 741, 20. Hase.]

Διαλάμπω, Persplendeo, Splendore et fulgore penetro. Aristoph. Pl. [744] : Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, Donec dies illuxisset, fulgore suo penetrasset omnia. [Plut. Mor. p. 382, D : Ὥσπερ ἀστραπὴ διαλάμψασα. Aristæn. Ep. 1, 1, p. 5 : Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες. Cum accus. in l. Hippocr. a Boisson. comparato Epist. 10 : Διέλαμπον δὲ αὐτῆς οἱ τῶν ὀμμάτων κύκλοι καθαρόν τι φῶς.] Item Splendeo inter, Interluceo, Interniteo. Isocr. Panath. [p. 233, B] : Τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλάμπουσαν. Curtius, Armorum internitentium fulgor. [Hesych. : Διαλάμπει, ὡραΐζεται. Aristot. Probl. 19, 45 : Ἰδιαζόμενος δὲ οὐδεὶς ἂν αὐτῶν διαλάμψειεν ὑπεράρας τὸ πλῆθος· ἐν δὲ τοῖς ὀλίγοις μᾶλλον διαλάμπουσιν. Callimachi liber fuit Πίναξ τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, ab Suida memoratus. || Signif. transitiva, Hesych. : Δαδουχῶν, διαλάμπων, φωτίζων. Impropr. Joann. Antioch. p. 838 : Οὐ γὰρ ῥᾴδιον εἰπεῖν ὁπόσαι τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος διέλαμπον ἀρεταὶ τὸν ἄνδρα.]

[Διάλαμψις, i. q. Διάληψις, quod v.]

[Διαλαμψις, εως, ἡ, Fulgor. Aristot. Meteor. lib. 2 prope fin. : (Quosdam dicere) ὅτι πυρὸς μὲν ἡ ἀστραπὴ διάλαμψις, ἡ δὲ βροντὴ σβέσις. Schneid. Paul. Alex. Apotelesm. p. 73, 30, de planetis : Ἀρχὴν ποιησαμένων τῆς ἀποκαταστατικῆς διαλάμψεως, Illustrationis certo ordine in se redeuntis. Hase.]

Διαλανθάνω, Lateo, Prorsus lateo. [Isocr. p. 226 : A : Τῶν ἁμαρτημάτων ἕκαστον ... οὐ διαλήσειν τὸν παρόντα χρόνον. Fut. med. Xenoph. Ephes. 5, 3, p. 92 : Ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαί τε καὶ διατραφήσεσθαι. Διαλεληθυῖα αἰτία ex Galeno vol. 11, p. 486 cit. Hemst.] Et Διαλαθὼν ποιῶ τι, Clam aliquid facio, i. e. Insciis omnibus, Ita ut omnes lateat. Thuc. 3, [25] : Διαλαθὼν εἰσέρχεται ἐς τὴν Μιτυλήνην, Clam ingreditur. [Isocr. p. 285, A : Ἦν ὡς πλεῖστον χρόνον διαλάθῃς ἣν ἔχων γνώμην τὰ περὶ τὸν λόγον ἐπραγματεύθης. Sic cod. Urb. Vulgo διαλεχθῇς.] Item, Διαλανθάνει με τοῦτο, ut, Λανθάνει με τοῦτο, Hoc me latet, i. e. Ignotum est et incognitum. [Plato Euthyd. p. 278, A : Σὲ δὲ τοῦτο ... διαλέληθε.] Isocr. Ad Nicocl. [p. 11, D] : Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, Neque enim id me latuit. Xen. [Mem. 1, 4, 19] : Θεοὺς μηδὲν διαλαθεῖν, Deos nihil latere s. fugere. [Plut. Mor. p. 961 : Λόγοι προσπίπτοντες τῇ ἀκοῇ διαλανθάνουσιν ἡμᾶς καὶ διαφεύγουσι.]

[Διαλαὸς, οἱ μὲν ἐπιμυλίδιον (corr. ἐπιμύλιον) δαίμονα. ἄλλοι δὲ παιδιᾶς εἶδος, ἐν ᾗ διαλέγουσι τὰς ψήφους. Βούλεται δὲ λέγειν ὁ Κρατῖνος τὸν ἔσχατον τῶν πόρνων, Hesych. inter Διαλυγίσαντες et Διαμαρτάνει. Is. Vossii conj. Διαλεῦος aliquam saltem ab interpretatione priore commendationem habet : aliorum vero hariolationes Διάλυος, Διάλυτος, Λαίγυος omni idoneo destitutæ sunt fundamento.]

[Διάλαυρος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Λαῦρα :] Ex eodem λαῦρα compositum esse dicit [Eust. p. 921, 57] Διάλαυρος, i. e. ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφόδου οἰκῶν καὶ οἷον ἀντίθυρος, Cujus janua ex opposita vici ædificiorum serie nostræ e regione est. E Budæi autem Comm. in VV. LL. διάλαυρος οἰκία, Domus ampla, nullis aliis conjuncta : Lat. Insulam vocant. [Hesych. : Δ., οἰκία μεγάλη, πανταχόθεν λαύραις διειλημμένη, ἡ λεγομένη περιάμφοδος.]

[Διαλἄφύσσω, Deglutio. Theodor. Hyrtac. Ep. 1 in *Notices des Mss.* vol. 5, p. 724 : Σάρκας διαλαφύξειν· et 2, p. 725 : Πᾶσιν τὴν ἔνδον οἰκονομίαν τῆς φύσεως κυνηδὸν διαλαφύζειν ἐπανατείνεται. Boiss. Antiquius ex. ap. Hesych. : Διηλάφυξας, διεφόρησας, ἀνήλωσας. Λαφυσμὸς (λαφυγμὸς) γὰρ ἡ διαφόρησις ἢ διακένωσις. Διερρόφησας et διαρρόφησις Ruhnk. in Auctar. G. Dind.]

[Διαλἄχαίνω, Sulco. Oppian. Hal. 5, 264 : Ἀλκαίῃ βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων.]

Διαλγέω, Perdoleo, Vehementi dolore discrucior. [Polyb. 4, 4, 2 : Ἐπί τε τοῖς γιγνομένοις ... διαλγοῦντες.] Plut. De discr. am. ab adul. [p. 70, A] : Ἐπετίμων πικρῶς, ἕκαστον ὧν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρους τῷ ξιφιδίῳ παίων ἀνεῖλεν. [Schol. Theocr. 2, 58. Hemst. Euseb. Præp. ev. p. 55, A. Hase.]

Διαλγὴς, ὁ, ἡ, Qui perdolet et vehementi dolore excruciatur. Plut. Alex. [c. 75] : Διαλγὴς γενόμενος [τὸ μετάφρενον, ὥσπερ λόγχῃ πεπληγώς. Signif. act. Æsch. Choeph. 68 : Διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον.]

[Διαλεαίνω, Penitus lævigo, Complano, Mollio. Phot. Bibl. p. 116, 38, ab Seag. cit. : Τῇ ἀφελείᾳ τὸν ἐκεῖθεν ὄγκον μιγνύς τε καὶ διαλεαίνων εὐφυῶς. Joann. monach. in Anecd. suis vol. 4, p. 276 addit Boiss. : Ὅλην ὁμαλίζουσα τὴν ὁδὸν αὐτῷ καὶ διαλεαίνουσα.]

Διαλεγδὸν, Hesych. exp. διαφερόντως, Insigniter, Eximie.

[Διάλεγμα, sine interpretatione et sine teste ap. Antiattic. p. 88, 30. Ex hoc corruptum Græcobarbarum διάλεμα, quod Ducang. ex Gl. affert : Ἐξαίρεσιν ποιεῖσθαι, νὰ κάμνουσιν ἐπίλεξιν, ἤγουν διάλεξιν, ἢ διάλεμα, ἢ διαλέξιμον. G. Dind.]

Διαλέγω, Deligo, Discerno, Secerno, Incerno. [Herodot. 8, 107 : Ἐκέλευέ μιν τῆς στρατιῆς διαλέγειν τοὺς βούλεται. Et ibid. 113. Polyb. 5, 8, 8 : Τὰ πολυτελέστατα καὶ τὰ δυνατὰ κομίζεσθαι διελεγον. Diodor. 15, 71. Passiv. ap. Etym. M. p. 268, 35 : Διάλεκτος ... ἀπὸ τοῦ διαλελέχθαι καὶ διακεκρίσθαι.] Plato De LL. 5, [p. 735, B] : Διαλέξας δὲ τὰ ὑγιῆ καὶ τὰ μή. Xen. [?] : Τὸ πτύον τὰς ἀθέρας διαλέγει, Aristas secernit a frumento, Aristas incernit. [OEc. 8, 9 : Εἰ ... ὁμοῦ ἐμβάλοι κριθὰς καὶ πυροὺς καὶ ὄσπρια, κἄπειτα ... διαλέγειν δέοι αὐτῷ. Suid. : Ἀποσυκάζειν, τὸ τὰ πέπειρα σῦκα διαλέγειν. || Hesych. : Δ., ἀνακαθαίρειν· οἱ δεὸν ἀπιέναι ἢ ἐκπλεῖν· ἀποδὲ τῶν πεσσῶν ἡ διαφορά. Leg. ἀνακαθαίρειν, ὅτε (εἰ Toup.) δέον ἀπιέναι ἢ ἐκπλεῖν· ἀπὸ δὲ ... μεταφορά· hoc sensu : Διαλέγειν, Rationes purgare (ut ἐκκαθαίρειν, de quo monui Arnaldum, cujus Add. vide ad Var. Conject. p. 417), quod facere solent, quum peregre est abeundum, aut maritimum iter suscipiendum : translatio ducta a tesseris. Hemst. || Suid. (et Zonar. p. 530) : Διαλέγουσαν, διοικοδομοῦσαν· λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. (Conf. Ἐγκαταλέγω et Αἰθολόγος.) Καὶ (καὶ om. Zon.) διαλέγου, διορύττου. (Οὕτως add. Zon.) Θουκυδίδης. Prior gl. ex Aristoph. Lys. 720 sumta, ubi de mulieribus agitur clandestina parantibus aufugia : Τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν κατέλαβον ἢ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον· ad quem l. quod annotavit schol. διορύττουσαν· κακέμφατον, si cum altera comparetur Suidæ gl., facile intellectu est διαλέγου, διορύττου (διαλέγουσι, διορύττουσι cod. Oxon.) corruptum esse ex διαλέγουσαν, διορύττουσαν, verba autem οὕτως Θουκυδίδης ad aliam esse glossam referenda. Cui conjecturæ non obstat quod Suidas errorem repetit s. v. Λέγω, ubi διαλέγουσι, διορύττουσι, iterum ex Thucydide affert, in quo nihil est quod cum hoc verbo conjunctum sit præter ἐγκατελέγησαν λίθοι 1, 93, quod Suidas ipse suo loco cum schol. explicat ἐγκατῳκοδομήθησαν. In l. vero Aristoph. schol. recte interpretatur διορύττουσαν, Perfodientem : sed obscenitatem quam in his verbis quærit nulla est. Aliud ejusdem signif. exemplum notavit Hesych. : Διαλέξαι, διορύξαι. Quod ex Aristoph. Vesp. 350 petitum videri potest, ubi nunc legitur : Ἔστιν ὁπῇ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴης διορύξαι; || Διαλέγειν (incertum quo significatu) ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι ex Hermippi Cercopibus attulit Antiattic. p. 88, 29. || Διαλέγομαι deponens, cum perf. pass. διείλεγμαι, de quo HSt. in Ind. : « Διείλεγμαι Attice pro διαλέλεγμαι ». Aoristus 1 διελέχθην frequentissimus in διειλέχθην corruptus est apud medii ævi scriptores, quæ forma non ferenda ap. antiquiores, quibus διειλέχθην vel διηλέχθην passim illatum ab librariis : vid. var. lect. ad Diodor. Sic. 16, 23, Achill. Tat. p. 189, 30; 193, 4 ed. Jac. Rarior aor. 2 διελέγην, quem ex Aristot. Top. 7, 5, p. 150, 34 (Πρὸς ἕνα διαλεγῆναι) et 8, 3, p. 155, 5 memorat Buttm. Διέλεγεν pro διελέγησαν in inscriptt. Cret. ap. Chishull. quarum in una (p. 111) ΔΙΕΛΕΓΗΝ, quod in ΔΙΕΛΕΓΕΝ recte mutat Buttm. Gr. vol. 1, p. 353. Aor. med. διελεξάμην in l. Homeri infra afferendo i. q. διελογισάμην. Vulgari Colloquendi disserendive signif. ap. scriptores recentiores, velut Dionem Cass. : qui quum plerumque aor. passivo utatur, tamen aliquoties etiam medio usus est, velut 38, 18; 56, 1. Qui διαλέξασθαι ex Aristoph. Thesmophor. (secundis) attulit Antiattic. p. 88, 28, infinitivum, ni fallor, pro indicativo vel alio quopiam modo posuit, quo poeta propter metri necessitatem usus erat. Eodem fortasse referenda Phrynichi notatio p. 37, 4 : Διαλέξασθαι, οὐ μόνον διαλεχθῆναι. Ceterum quum neuter gramm. interpretationem addiderit, nescimus utrum de colloquio an de consuetudine venerea intelligi voluerint. Conf. quæ infra de loco Pollucis 2, 124 dicemus. Futuri forma usitatissima est διαλέξομαι : minus usitata διαλεχθήσομαι. Quæ signif. passiva dicta accipitur ap. Sirac. 14, 21 : Μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐν σοφίᾳ τελευτήσει καὶ ὃς ἐν συνέσει αὐτοῦ διαλεχθήσεται, Qui sermonibus celebrabitur. Διαλεγήσονται pro διαλέξονται Marm. Oxon. p. 7. Διαλελέξεται Hesych. s. v. Διοίσεται, si sana lectio. G. D.] Διαλέγομαι autem est Colloquor, Sermocinor, Dissero. [Dicitur de voce articulata et sermocinatione. Hippocr. p. 1063, B : Πάλιν κατενόει καὶ διελέγετο. Cui ἄφωνον opponit p. 1085, E. Galen. in Gloss. ἄναυδον exp. διαλέγεσθαι ἀδύνατον. Hippocr. p. 253, 32 : Διαλέγεται δὲ διὰ τὸ πνεῦμα ἕλκον εἴσω πᾶν τὸ σῶμα. Rursus ib. 38 : Ἢν δὲ μὴ ἡ γλῶσσα ἀρθροῖ προσβάλλουσα ἑκάστοτε, οὐκ ἂν σαφέως διαλέγοιτο. Hæc et alia attulit Fœs. Conf. quæ de subst. διάλεκτος ex Aristot. suo loco ponimus. || Recito, oppos. ἄδω. Demetr. De eloc. 168 de carminibus Sapphus : Μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι ἢ ἄδειν.] Quo autem utatur modo Hom., dicetur infra. Dem. [p. 1169] : Διελεγόμεθα περὶ ὧν κ. τ. λ., Inter nos colloquebamur, Inter nos verba faciebamus, Bud. Plato Apol. Socr. [p. 37, A] : Ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Idem alibi [Reip. 1, p. 328, E] : Χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. [Contemtim Strepsiades ap. Aristoph. Nub. 425 : Οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις οὐδ' ἂν ἁπάντων.] Dicitur etiam Διαλέγομαί σοι ταῦτα, aut πρός σε, aut διαλέγομαι ταῦτα πρός σε, aut διαλέγομαι ταῦτα sine adjectione, Hæc dissero tecum. Xen. Mem. [2, 10, 1] : Οἶδα δὲ καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα· [1, 6, 1] : Ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη. Ibid. legitur : Τοιαῦτα διαλεγόμενος. Sic Plut. : Βραχέα διελέχθησαν. [V. Lys. c. 23 : Βρ. καὶ σπανίως διελέγοντο. Plato Parm. p. 126, C : Τοὺς λόγους, οὓς ποτὲ Σωκράτης καὶ Ζήνων διελέχθησαν. Diog. L. 2, 123 : Οὗτος πρῶτος διελέχθη τοὺς λόγους τοὺς Σωκρατικούς. De discipulo magistrum sectante Plato Theæt. p. 179, A : Οὐδείς γ' ἂν αὐτῷ διελέγετο διδοὺς πολὺ ἀργύριον· ubi Heindorf. comparavit Sophist. p. 232, D : Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς ... διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις. De magistro Xenoph. Mem. 1, 2, 6 : Τοὺς δὲ λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν ... διαλέγεσθαι παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν. Plato Theæt. p. 161, E : Ξύμπασα ἡ τοῦ διαλέγεσθαι πραγματεία. Ἐρίζειν et διαλέγεσθαι opposita ap. eund. Reip. 5, p. 454, A : Δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν (τὴν ἀντιλογικὴν) καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι. Similiter alibi ἀγωνίζεσθαι et διαλέγεσθαι. V. Heindorf. ad Theæt. p. 167, E. G. D.] Dicitur etiam Διαλέγομαί σοι [vel simpliciter vel cum infinit. vel cum præp.] περὶ τούτου, Ago tecum hac de re. [Thucyd. 8, 93 : Ἐλθόντες δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων τινὲς ἠρημένοι πρὸς αὐτοὺς ἀνὴρ ἀνδρὶ διελέγοντό τε καὶ ἔπειθον οὓς ἴδοιεν ... ἡσυχάζειν· 5, 59 : Προσελθόντε Ἀγιδι διελεγέσθην μὴ ποιεῖν μάχην. Diodor. 18, 51 : Πρέσβεις ἐξέπεμψαν τοὺς διαλεξομένους τῷ Ἀρριδαίῳ λῦσαι τὴν πολιορκίαν. G. D.] Herodian. 6, [4, 6] : Καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι· 7, [4, 11] : Ὡς δὴ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρη-

μάτων διαλεξόμενοι. Plato Epist. : Ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην. Dicitur et de legatis, Dem. [p. 140] : Οἴομαι δεῖν ὑμᾶς πρεσβείαν ἐκπέμπειν, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται. Sic Herodian. 3, [14, 8] : Πρεσβείας ἔπεμπον, περί τε εἰρήνης διελέγοντο. Ceterum legimus ap. Xen. διαλέγεσθαι accepisse hanc signif. a voce act. διαλέγειν : Mem. 4, [5, 12] : Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα. || Διαλέγομαι τουτὶ τὸ ῥῆμα, vide Διάλεξις, e Dem. || Διαλέγομαι, Orationem publice habeo, Bud. 254 ex Isocrate [p. 104, C : Ὁρῶ τόπον... ποθοῦντα τὸν ἀξίως ἂν δυνηθέντα διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. Aristid. vol. 2, p. 417, 17 : Διελέχθην μὲν οὖν ὑμῖν καὶ πρότερον περὶ τούτων, ἡνίχ' ὁ λοιμὸς ἥκμαζε. Dio Chr. vol. 2, p. 1 : Τί προσδοκῶντες ... τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους διαλέγεσθαι ὑμῖν ζητεῖτε. Wyttenb. || De scriptoribus prosaicis Dionys. Hal. De comp. verb. p. 145, 10 R. : Οἱ κράτιστα διαλεχθέντες ἢ ποιήσαντες ταῦτα ἔχουσιν ἐν τῇ λέξει τὰ ἀγαθά. Schæf. || Dialecto utor. Herodot. 1, 142 : Πόλιες ... κατὰ ταυτὰ διαλεγόμεναι· et paullo post : Χῖοι μέν νυν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ ταὐτὸ διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ' ἑωυτῶν μοῦνοι. || Proprius plebeii sermonis usus est de consuetudine venerea. Hesych. : Διαλέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν. Similiter Suidas, qui διαλέγοιντο γυναιξὶν ex Hierocle affert. Mœris p. 131 : Δ., καὶ τὸ πλησιάζειν ταῖς γυναιξὶν, ὡς Ὑπερίδης. Pollux 2, 124 (coll. 5, 93) : Ὑπερίδης δὲ διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων. Ἀριστοφάνης δὲ διαλέξασθαι ἔφη. De Aristophane quod dicit, ad locum poetæ, quem supra ex Antiattic. attuli, referendum, nisi διαλέξασθαι memoriæ errore posuit pro διαλεχθῆναι, quo utitur Pluti v. 1082 : Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ ὑπὸ μυρίων ἐτῶν. Pierson. ad Mœr. : « Pari ratione adhibuisse videtur Æschin. Epist. 10, p. 126, B (683 R.) : Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαιδοποιησάμην, ἔφη, ἅπαξ δὲ διελέχθην παιδὶ ὑπερώρῳ τε ἤδη καὶ λουομένην αὐτὴν μετὰ μιᾶς γραὸς εἶδον· quanquam eo de loco dubitari potest. Veteres imitatus Alciphro 1, 35 : Φιλοτιμίαν πρός τινας τῶν διαλεγομένων. Similiter Liban. vol. 2, p. 224, A (=1, p. 446, 5 R.) : Διειλεγμένος ἑταίρᾳ τινὶ τῶν ἐπὶ σκηνῆς γυναικῶν. Hinc etiam explanandum esse Athen. 1, p. 14, E, F, monuit me Valcken. Ratio significationis videtur repetenda a familiari colloquio, quo amantes omnibus arbitris remotis inter se confabulantur, quemadmodum Belgæ pari ratione *een meisje onder vier oogen spreeken.* » Plut. V. Solon. c. 20 : Τὸ μὴ πᾶσιν ... διαλέγεσθαι τὴν ἐπίκληρον.] || Apud Hom. sunt qui pro Cogito accipiant in Il. A, [407 : quo versu Manetho utitur 5, 20] : Ἀλλά τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ac certe brev. schol. exp. διελογίσατο, ἐνεθυμήθη : sed Eust. putat accipi posse pro εἶπε, ut hic l. conveniat cum eo, ubi dicit, Εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

Διαλείβομαι, Restagno, VV. LL. [Διαλειβόμενον Plutarcho Mor. p. 136, B, pro θλιβόμενον restituit Wyttenb. conjectura non probabili.]

Διάλειμμα, τὸ, Quod interjectum est spatii, Intermissio. [Plato Tim. p. 59, B : Τὸ δ' ἐγγὺς μὲν χρυσοῦ ... τῷ δὲ μεγάλα ἐντὸς αὑτοῦ διαλείμματα ἔχειν κουφότερον ... Plut. V. Æmil. c. 20 : Τὰ διαλείμματα καὶ κενώματα τῆς τῶν πολεμίων τάξεως. Hesych. : Δ., διάστημα. Διαλείμματος, τοῦ διαχωρισμοῦ, ubi cod. Διάλημμα et Διὰ λήμματος, διὰ τοῦ χωρισμοῦ.] Et ἐκ διαλείμματος, vel ἐκ διαλειμμάτων, quod Latini Ex intervallo. Plut. Pericle [c. 7] : Τὸ συνεχὲς φεύγων καὶ τὸν κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν. [|| Intervallum temporis. Polyb. 1, 66, 2 : Διαλείμματα ποιῶν τῆς ἐξαποστολῆς. Plut. Mor. p. 76, E : Κἂν ἡ διαλείμματα γινόμενα τοῦ φιλοσοφεῖν.] Sed et furiosi intervalla ita vocari Bud. tradit. In febre quoque διάλειμμα, sicut διαλείποντα πυρετὸν appellari dictum fuit, Intermissio, Laxamentum, Bud. Dicitur autem δ. in febribus quidem ἀπυρεξία, in aliis vero morbis, ut cephalæa, epilepsia, podagra, simpliciter διάλειμμα, Gorr. V. Διαλείπω. [Galen. vol. 7, p. 297 : Οὐκ ἄλλο τι τὸ διαλιπεῖν Ἱπποκράτης ὠνόμασεν ἢ τὸ λήγειν εἰς ἀπυρεξίαν· ὥστ' εὐλόγως ἄν τις ἑπόμενος τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ διάλειμμα καλέσειεν ἐν ταῖς τῶν τριταίων περιόδοις τὸν καιρὸν τῆς ἀπυρεξίας· 299 : Ἤτοι γε ἄνεσιν ... ἢ ὡς ἔνιοι διάλειμμα. Δ. γὰρ καλοῦσιν οὐκ ὀλίγοι τῶν ἰατρῶν τὸ μετὰ τὴν ἀκμὴν ἅπαν ὅπως ἂν ἔχῃ φύσεως εἶτ' οὖν εἰς ἀπυρεξίαν παυόμενον εἴτε καὶ μή.]

[Διαλειπτὸν, τὸ, Medicamentum, quod illinitur. Hippocr. p. 635, 17, in spuriis.]

Διαλείπω, q. d. Interrelinquo, Relinquo spatium temporis in medio, Intermitto, Interjicio. Sed vox, quæ ipsum temporis spatium significat, sæpe additur : διαλείπειν ἡμέραν μίαν, ὀλίγον χρόνον. Theophr. H. Pl. 1, [9, 5] : Διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ αἰεὶ βλαστάνειν, Interjicit valde breve tempus, quin perpetuo germinet; sed Lat. verbo Intermitto potius utuntur in hujusmodi ll., sequente particula Quin. Plato Epist. 7, [p. 345, C] : Οὐ πολὺν διαλιπὼν χρόνον, οὐκέτι εἶα. [Demosth. p. 459, 13 : Ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ.] Plut. Amat. Narr. [p. 772, B] : Ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο προσῆλθε τῷ Θεοφάνει, Quum interjecisset duos dies, accessit ad Theophanem. Sed Lat. dicunt potius, Interjectis duobus diebus, aut utentes præp. Post, dicunt Post duos dies, biduum. [Aristoph. Nub. 496 : Ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι, εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι. Dionys. A. R. 7, 7 : Διαλιπὼν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας.] At Herodian. usus est gen. in hoc genere loquendi, 7, [8, 22] : Διανείμας τε αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα, μιᾶς ἡμέρας διαλιπὼν, τῆς ὁδοῦ εἴχετο. Nonnunquam vero ut Lat. dicunt potius Interjici tempus quam nos interjicere tempus, ita et a Græcis dicitur διαλείπειν χρόνος, et tunc neutrum est hoc verbum, quod vel verbo Intercedo, neutro et ipso, vel passivo Interjici reddi potest. Thuc. 3, [74] : Διαλιπούσης δ' ἡμέρας μάχη αὖθις γίγνεται· non διαλειπούσης, ut etiam scribitur. Idem [1, 112] : Ὕστερον δὲ διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, ubi possis etiam interpretari, Exactis tribus annis, Exacto triennio. Quinetiam præpositio illa Post hic quoque locum habet. || Διαλείπουσα φωνὴ ap. Suid., Vox quæ non continuatur, sed quæ suis verbis velut spatium interjicit, Vox interrupta, sicut et διακοπτομένη ab eo exp. in h. l. cujus auctorem tacet : Ὑφιεμένη οὖν καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτό οἱ ξυγγνῶναι βασιλέα. [Plut. Mor. p. 712, D : Ὁ μὲν οὖν Διογενιανὸς ἢ παυσάμενος ἢ διαλιπὼν ἐσιώπησε.] Hippocratem διαλείποντας πυρετοὺς dixisse ἐπὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων παροξυσμῶν testatur Gal. Comm. in Aphor. 43 [vol. 9, p. 163. Conf. vol. 7, p. 297]. Sed tamen apud vett. bifariam dictam fuisse Idem docet Comm. 3 in l. 1 τῶν Ἐπιδημιῶν [vol. 9, p. 86], interdum quidem de iis febribus solis quæ perpetuam accessionem non habent, interdum vero de iis quarum non recedit accessio, sed insignes faciunt mutationes singularum accessionum in principium, incrementum, vigorem et declinationem. Sed juniores quosdam medicos eas, quæ non magnam mutationem habent, appellare συνόχους : eas autem et συνεχεῖς dicere solas, quæ non veniunt ad integritatem, et διαλείπουσι, Intermittunt, post singulas accessiones. Easd. autem ab antiquis nonnunquam vocari συνεχεῖς, nonnunquam διαλείπειν dici, quod inter continuas et integre desinentes mediæ sint : proinde eas, ubi cum synochis conferuntur, διαλείπειν dici : cum iis vero, quæ ad integritatem perveniunt, continuas. Hæc e Galeno Gorr. : qui et ista addit, Διαλείπων πυρετὸς, Intermittens febris. Est autem febris putrida, quæ vicissim solvitur et repetit. [V. Hippocr. p. 133, H.] Gignitur omnis ex humore putrescente, non quidem ubique, sed in habitu corporis et minoribus venis; eoque differt a continua, cujus materia in vasis majoribus continetur : discrimen enim a loco est. Putret autem triplex tantum humor, pituita, bilis flava, bilis atra. Inde tres sunt διαλειπόντων πυρετῶν, Intermittentium febrium, differentiæ, materia differentes, quotidiana, tertiana, quartana. Quotidianam pituita, tertianam bilis flava, quartanam bilis atra gignit, putrens et per habitum corporis delata. Apud Eosd. legitur et διαλείπων σφυγμὸς, Pulsus intermittens, deficiens. [De quo v. Galen. vol. 8, p. 260.] Est autem pulsus inæqualis in pluribus pulsationibus, in quo non solum uno, sed pluribus etiam magnis unus minor apparet, atque interdum totus quoque motus aboletur. Huic contrar. est ὁ παρεμπίπτων, in quo expectata quiete, in medio tanquam supervacuus aliquis pulsus incidit : fit autem ab imbecillitate facultatis pulsificæ. Differt

ἀπὸ τῆς ἀσφυξίας, quod hæc, ut sensus ipse indicat, sit veluti defectus totius functionis, ille vero dimidiatæ tantum privatio. [|| Διαλείπειν in fracturarum ratione etiam Intermittere signif. et intermedium spatium intactum relinquere. Hippocr. De fract. p. 767, B : Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιθέουσι τοῖς ὀθονίοισι, κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι καὶ ἐῶσιν ἀνεψῦχθαι, Qua ulcus est, intermittunt, h. e. ulcus nudum relinquunt. Ibid. D : Εἰ ὑγιὴς χρὼς ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιτεθείη, ἐν μέσῳ δὲ διαλειφθῇ, μάλιστα κατὰ τὴν διάλειψιν οἰδήσειεν ἂν καὶ ἀχροιήσειεν· ubi tamen διάληψιν non male habent omnia exemplaria. Foes.] || Participio interdum jungitur, pro Desino. Xen. [Apol. 16] : Οὐ πώποτε διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων, Nunquam desii quærere et discere. Sed proprie sonat, q. d. Non desii quærere, et ita quidem, ut nec nullum tempus intermittam. Lucian. [Prometh. c. 17] : Οὐ διαλείπετε κατιόντες. Et cum partic. pass. [Isocr. p. 237, D : Οὐδένα διαλέλοιπα χρόνον ... διαβαλλόμενος·] Chrys. : Οὔτε διαγωνιζόμενος οὔτε στεφανούμενος διέλιπε. Sed Polit. ap. Herodian. 7, [1, 15] : Ἀσκῶν τε καὶ γυμνάζων τοὺς στρατιώτας οὐ διέλιπε, vertere maluit, Nihil sibi ad exercendos milites reliqui faciebat. At ego non video cur ab altera illa interpr. discedendum fuerit; nam οὐ διαλείπω τοῦτο ποιῶν, non aliud esse puto quam διατελῶ τοῦτο ποιῶν. Interdum tamen absque negatione: ut in h. l., qui affertur e Plut. [Mor. p. 228, D, ubi τὸ θεῖον] : Διαλείπω τιμῶν τὸν Θεόν. Et in h. e Dem. : Διαλέλοιπα ἐπιβουλεύων. [Hesych. : Διαλελοίπασιν, ἐπαύσαντο.] || De spatio loci, Disto, Absum. [Herodot. 8, 40 : Τῇ δὲ ὑπερημίσees ἔσαν, ἐνθαῦτα διελέλειπτο· 41 : Μετὰ δὲ τὴν ἵππον διελέλειπτο καὶ δύο σταδίους. Xenoph. Anab. 4, 8, 13 : Εἰς τὸ διαλεῖπον οὐ ῥᾴδιον ἔσται τοῖς πολεμίοις εἰσελθεῖν· 4, 7, 6 : Τούτου δὲ ὅσον πλέθρον δασὺ πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις.] Arrian. [Exp. 5, 11, 3] : Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς, Suid. exp. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. At Thuc. addidit præp. ἀπὸ, 7, p. 246 [c. 38] : Διαλιπούσας δὲ τὰς ὁλκάδας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων κατέστησεν, ubi malim διαλειπούσας in præs. : ut vicissim in eo quem protuli initio hujus semipag. loco ex Eod. lego διαλιπούσης potius quam διαλειπούσης. [Antig. Car. c. 127, p. 174, post allatos versus duos Æschyli, Καὶ διαλιπὼν προσέθηκεν, Οὗ με μὴ κ. τ. ἕ., Post breve intervallum, Paullo inferius. Quod grammatici frequentius dicere solent ὑποβὰς, ἐν τοῖς ἑφεξῆς, εἶτα (restituendum Æsch. fr. 216 ἰκμὰς, εἶτα) et quæ sunt similia. Diog. L. ab Schæf. cit. 4, 33, post versus Timonis : Καὶ διαλιπὼν αὐτὸν ποιεῖ λέγοντα. G. Dindorf.]

[Διαλείτης, ὁ, Qui magnopere peccat. Schol. Ven. Hom. Il. T, 90 : Τὴν δὲ διά ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης περισσὴν ἡγεῖται, ὁ δὲ Δίδυμος σημαίνειν τὸ διόλου, ὡς καὶ διαλείτης ὁ διόλου ἁμαρτάνων. In alio scholio διηλίτης. In schol. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 249, διαλίτης.]

Διαλείφω, exp. Deleo, ut ἐξαλείφω. Alioqui significat etiam Perungo vel Perlino. Hesych. enim particip. pass. διαληλιμμένη exp. ἠλιμμένη et κεχρισμένη. Prioris signif. ex. hoc est ap. Athen. 9, [p. 407, C]: Βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διήλειψε τὴν δίκην τοῦ ἡγεμόνος. [Plut. V. Arat. c. 13 : Ἐπιτρέψαντος οὖν τοῦ Ἀράτου, διήλειψεν ὁ Νεάλκης τὸν Ἀρίστρατον.]

Διαλείχω, Lambo, Lingo, s. potius Perlambo, Aristoph. [Eq. 1034 : Τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων· Vesp. 904 : Ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. Schol. Pind. Pyth. 8, 64 : Ἱστοροῦσι δύο δράκοντας διαλεῖξαι τὰς ἀκοὰς τοῦ Μελάμποδος καὶ διατρῆσαι. Angl. Διαλειχόμενος Chrys. t. 5, p. 178, 19. Hase.]

Διάλειψις, εως, ἡ, Intermissio. [V. locos grammaticorum s. v. Διακωχὴ citt. Cum διάληψις confusum in l. Hippocr. de quo s. Διαλείπω dictum, et alio ejusd. p. 802, A : Ἐπιθεσίων γάρ ἐστιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη καὶ πλείστους μὲν σκεπάρνους ἔχουσα, διαρρωγὰς καὶ διαλήψιας ποικιλωτάτας τοῦ φωτὸς ῥομβοειδέας· ubi præferendum videtur quod alii libri præbent διαλείψιας. Notavit Schneid.]

[Διαλεκμᾶσθαι lectio vitiosa. V. Διαληκάομαι.]

[Διαλεκτέον, Colloquendum, Disserendum. Aristot. Top. 8, 14 : Οὐχ ἅπαντι δὲ δ. Angl. Aristæn. 2, 19. Boisson. Liban. vol. 4, p. 623, 19.]

[Διαλεκτικεύομαι, Artem dialecticam exerceo. M. Antonin. 8, 13; Galen. De comp. medic. sec. gen. 2.]

Διαλεκτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Sermocinativus, Sermocinatorius, i. e. Ad sermocinationem pertinens; Sermocinator, Fabulator, Bud. ap. Aristot., ubi inter σημεῖα τοῦ κοσμίου ponit, Ἐν ταῖς κινήσεσι βραδὺς, καὶ διαλεκτικὸς, Qui lubenter sermocinatur, Qui sermocinatione et confabulatione delectatur. [Hesych. : Δ., πολύλαλος.] || Disserendi peritus s. disputandi, Peritus artis quæ Dialectica vocatur. A Plat. Cratylo [p. 390, C] definitur, Qui interrogare et respondere novit : Τὸν δὲ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; Idem ibid. [p. 398, D], de heroibus loquens, Καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες, ubi videri queat deesse καὶ ἀποκρίνεσθαι : ut in altero illo habes l. [Reip. 7, p. 534, B : Ἦ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; Plut. Mor. p. 657, C : Διαλεκτικῶν τὰς ὀρφῦς ἀνεσπακότων.] Athen. 13, [p. 607, B, e Persæo Citiensi] : Καὶ εἰ οἱ διαλεκτικοὶ συνελθόντες εἰς πότον, περὶ συλλογισμῶν διαλέγοιντο. Item superlativo gradu διαλεκτικώτατοι ap. Xen. Mem. 4, [5, 12], Qui disserendi facultate maxime valent, Bud. [Plut. Mor. p. 387, D : Οὗτος ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ γενέσθαι καὶ διαλεκτικώτατος.] Et ipsa ars, Διαλεκτικὴ, sub. τέχνη, Dialectica, Ars disserendi, Disputatrix : Fabius 12, 2 : Ita hæc pars dialectica, sive illam dicere malimus disputatricem, ut est utilis sæpe et finitionibus et comprehensionibus, et separandis quæ sunt differentia, et resolvenda ambiguitate, et distinguendo, dividendo, illiciendo, implicando. Ab Eod. paulo ante Rationalis appellatur. Vide et quæ de hac affert Bud. p. 255 e Plat. [Plat. Soph. p. 253, D : Τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι καὶ μήτε ταυτὸν εἶδος ἕτερον ἡγήσασθαι μήτε ἕτερον ὂν ταυτὸν, μῶν οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν ἐπιστήμης εἶναι; Conf. Phædr. p. 266, B. Idem Reip. 7, p. 534, E : Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγὼ, ὥσπερ θρυγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; De quo dicto v. quæ ex Alcinoi Isag. c. 7 et Proclo in Parm. vol. 5, p. 274, in Cratyl. p. 2 Boiss., in Remp. p. 429, 35, in Euclid. p. 12, 39 attulit Schneid. Clementis, Basilii et Greg. Nyss. locos v. ap. Suicer. Stoicorum definitionem exponit Diog. L. 7, 42 : Τήν τε ῥητορικὴν ἐπιστήμην οὖσαν τοῦ εὖ λέγειν περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων καὶ τὴν διαλεκτικὴν τοῦ ὀρθῶς διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἐν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει λόγων· ὅθεν καὶ οὕτως αὐτὴν ὁρίζονται, ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων. Similiter ap. Sext. Emp. p. 469 et Suid. v. Διαλεκτικὴ et Διεξοδικοὺς, ubi ex Alexandro Aphr. docet quid differant Dialectica et Rhetorica. G. D.] Item Διαλεκτικὸς, Pertinens ad artem quæ Dialectica dicitur. Et τὸ διαλεκτικὸν Plato [Soph. p. 253, E : Ἀλλὰ μὴν τό γε δ. οὐκ ἄλλῳ δώσεις, ὡς ἐγῷμαι, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι] : ap. quem legitur etiam δ. μέθοδος, γυμνασία, λόγοι.

Διαλεκτικῶς, Dialectice, i. e. Convenienter arti dialecticæ, ejus præceptis, Arte dialectica s. Methodo, Adhibendo methodum dialecticam, More eorum qui dialectici vocantur. Plato [Phileb. p. 17, A : Οἷς διακεχώρισται τό τε δ. πάλιν καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους·] Menone [p. 75, E] : Δεῖ δὴ πρᾳότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Quod exponit, subjungens, Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. [Aristot. De anima 1, 1 : Καθ' ὅσους τῶν ὁρισμῶν μὴ συμβαίνει τὰ συμβεβηκότα γνωρίζειν, ἀλλὰ μηδ' εἰκάσαι περὶ αὐτῶν εὐμαρὲς, δῆλον ὅτι δ. εἴρηνται καὶ κενῶς ἅπαντες.] Plut. Symp. 4, [p. 668, D] : Τῷ πράγματι μετὰ σπουδῆς πρόσειμι καὶ διαλεκτικώτερον.

Διάλεκτος, ἡ, Sermo unicuique genti peculiaris, Sermonis forma : quam signif. habere interdum et nomen γλῶσσα, docui supra [p. 660, C]. Plut. Quæst. Rom. [p. 282, D] : Ἀλλὰ παρακρούεται πολλοὺς ἡ διάλεκτος· ita enim leg. est, non autem ἡ διαλεκτικὸς, ut habent vulg. Edd. Atque ita legi debere præterquam quod testantur vet. Codd., ostendunt et hæc sequentia, Τὸ γὰρ ἀριστερὸν, σίνιστρον ὀνομάζουσι κ. τ. λ. Idem in Apophth. [p. 185, F] : Ἠτήσατο δὲ καὶ χρό-

νον, ὅπως τὴν Περσικὴν διάλεκτον καταμαθὼν, ὡς βούλεται, καὶ μὴ δι' ἑτέρου, ποιήσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἔνδειξιν. Sed et ipsa lingua Græca in quinque διαλέκτους dividitur, quarum nomina sunt, Ἰὰς, Ἀθὶς, Δωρὶς, Αἰολὶς, et κοινή. Definitur autem διάλεκτος ab eo, cujus extat de Dialectis opusculum, ἰδίωμα γλώσσης, vel λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα. [Kœn. ad l. Gregorii p. 9 : «Τύπου) Hæc scriptura confirmatur ab omnibus Nostri et Jo. Grammatici edd. et hic a Ms. Vat. : nam a ceteris plane dixi abesse. Tamen in τόπου proclivior sim ob Clem. Al. Strom. 1, p. 404 : Δ. ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τόπου ἐμφαίνουσα ἢ λέξις ἴδιον ἢ κοινὸν ἔθνους ἐμφαίνουσα χαρακτῆρα. Id. ib. 1, 6, p. 805 : Δ. ὁρίζονται λέξιν ἐθνικῷ χαρακτῆρι συντελουμένην. Ubi in notis adducuntur Nostri verba sic scripta, Δ. ... τόπου ἐμφαίνουσα, *Dictio proprium characterem loci ostendéns*. Optime schol. Aristoph. Nub. 317, Δ. ... ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός. Plura dabit Salmas. De L. Hellen. p. 450.» Διάλεκτος, ut ex ipsis his locis intelligitur, dicitur, similiter ut γλῶττα, etiam de singulis vocabulis gentium certarum propriis. Plut. V. Alex. c. 31, de nomine Γαυγαμήλων : Σημαίνειν δέ φασιν οἶκον καμήλου τὴν διάλεκτον. Schol. Æsch. Pers. 659 : Βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. Etym. M. p. 808, 38, de v. χεράδες, Τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι. Κατὰ διάλεκτον, Secundum dialectum quandam, sæpe ap. gramm., ut Etym. M. p. 621, 51 : Ὀλίος, κατὰ δ.· Ταρεντῖνοι γὰρ ... Schol. Hom. Od. A, 92 : Ἑλικὸν γὰρ κατὰ δ. τὸ μέλαν. Κατ' ἐγχώριον δ. id. ad Γ, 378.] A Bud. quoque definitur Idioma sermonis, et proprietas cujusque linguæ; afferturque ab eo locus hic Fabii utentis hac voce, l. 9 : In Herodoto vero quum omnia, ut ego sentio, leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur. [|| Pronunciandi modus s. proprietas. Demosth. p. 982, 18 : Ἀλλὰ μὴν περὶ τοῦ ἐμοῦ γε βαδίσματος ἢ τῆς διαλέκτου τἀληθῆ πάντ' ἐρῶ. Et sic intellig. in l. Aristophanis, de quo Sext. Emp. p. 264 : Πολλαὶ γὰρ, φασὶν (οἱ γραμματικοὶ), εἰσὶ συνήθειαι καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων, καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιὰ, ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν, καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων· παρ' ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης· Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως, οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.] || Subjungit autem idem Bud. Aristotelem aliter interpretari, scribentem H. A. 3 [immo 4, 9 init.] : Δ. δὲ, ἡ τῆς φωνῆς ἐστὶ τῇ γλώττῃ διάρθρωσις· quam dicit διαφέρειν τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ψόφου. Gaza autem ap Eund. [ibid. § 6] διάλεκτον ἔχει vertit, Loqui potest. [Definitiones Platonicæ p. 414, D : Δ., φωνὴ ἀνθρώπου ἐγγράμματος καὶ σημεῖόν τι κοινὸν ἑρμηνευτικὸν ἄνευ μέλους. Plut. V. Coriol. c. 38 : Ἔναρθρον δὲ φωνὴν καὶ διάλεκτον οὕτω σαφῆ καὶ περιττὴν καὶ ἀρτίστομον ἐν ἀψύχῳ γενέσθαι παντάπασιν ἀμήχανον. Ceterum hæc signif. ab HSto primo loco poni debebat. Conf. Διαλέγομαι.] || His alium præterea usum addo nominis διάλεκτος, quem habet ap. Plat. Symp. [p. 203, A] : Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. Hic enim, si exemplaria non mentiuntur, διάλεκτος i. significat q. διάλεξις. Ficinus certe vertit Colloquium. [Hesych. : Δ., ὁμιλία, λαλιά. Colloquendi s. disputandi rationem significat etiam Theæt. p. 146, B : Ἀλλὰ τῶν μειρακίων τινὰ κέλευέ σοι ἀποκρίνασθαι· ἐγὼ μὲν γὰρ ἀήθης τῆς τοιαύτης διαλέκτου· Rep. 5, p. 454, A : Ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Plut. Mor. p. 1016, A : Ἡ ἐν Φαίδρῳ διάλεκτος ὀλίγου δεῖν ἅπασι διὰ στόματός ἐστι, i. e. Locus s. verba Phædri Platonici. Sic ib. p. 1043, C : Παραθήσομαι καὶ ταύτην αὐτοῦ τὴν διάλεκτον. I. q. λέξις, Dictio, Sermo, Locutio, sæpius ap. Dionys. H. De comp. verb. p. 15, 8 R. : Οὔτε ὑπαλλαγαὶ οὔτε καταχρήσεις οὔτ' ἄλλη τροπικὴ διάλεκτος οὐδεμία· 16, 1 : Μεταβῶμεν καὶ ἐπὶ τὴν πεζὴν δ. 96, 9 : Καλῶν δ' ὀνομάτων συλλαβάς τε καὶ γράμματα καλὰ αἴτια εἶναι ἡδείάν τε διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι· 104, 8 : Εἰς οὐ ῥυθμικὴν οὐδ' ἔμμετρον εἰσάγοντα διάλεκτον. Ποιητικὴ δ. ibid. p. 146, 5; πανηγυρικὴ δ. 185, 9. Sermonem vulgarem signif. ap. Aristot. Poet. c. 22 : Ἀριφράδης τοὺς τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει, ὅτι ἃ οὐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται. Quam εἰωθυῖαν διάλεκτον vocat Rhetor. 3, 2, oppositam quæ antea erat memorata ξένη διαλέκτῳ. || Δ. et διάλεξις confusa ap. Tzetz. in Lycophr. 21 : Τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ubi duo codd. διαλέξεως. Quæ vocab. quid differant v. s. Διάλεξις.]

[Διαλελυμένως, Dissolute, Divisim. Frequens apud grammaticos voc. Athen. 15, p. 676, F : Δεῖξαι γὰρ οὐκ ἔχεις ὅτι δ. τις εἴρηκε ῥόδων στέφανον καὶ ἴων στέφανον. Homerum non Σαμοθράκην, sed διαλελυμένως Σάμον Θρηικίην dicere notat Suid. s. Σάμου. Eust. p. 64, 22 : Ποδώκη ... καὶ δ. πόδας ὠκύν. Hæc et alia attulit Scott. Mœris p. 414 : Χαλκῆν, χρυσῆν Ἀττικῶς· διαλελυμένως δὲ Ἕλληνες.]

Διάλεξις, εως, ἡ, Sermocinatio, Dissertatio. Plut. [Mor. p. 130, C] : Ὅπερ γὰρ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις. Greg. : Ὡς δὲ τὸ τῆς διαλέξεως ἔγνων ἀπόῤῥητον, οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, Simul autem ego animadverti eorum in disputando malevolentiam, quæ jam arcana esse ab eisque cohiberi non poterat, Bud. Et in plur. e Platone, Epist. 7, [p. 350, D] : Οὐ πειθόμενοι ταῖς ὑπ' ἐμοῦ διαλέξεσιν. [Plut. Mor. p. 41, D : Αἱ δὲ τῶν πολλῶν διαλέξεις ... ἐκβακχεύουσι καὶ παραφέρουσι. Ad quem l. Wyttenb. : «Διάλεξις, Dissertatio, Disputatio, est et philosophorum et sophistarum : opponitur Lectioni p. 130, C : Ἡ δὲ δ. ἀγῶνα καὶ σφοδρότητα προστίθησι, et est vehementior quam illa; p. 778, B, philosophus cum principibus in rep. viris deget, οὐκ ἐνοχλῶν οὐδὲ ἐπισταθμεύων τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις καὶ σοφιστικαῖς, βουλομένοις δὲ χαίρων καὶ διαλεγόμενος καὶ σχολάζων καὶ συνὼν προθύμως. De schola ipse quam habuerat hesterno die, p. 826, A : Τὴν γενομένην μοι πρὸς ὑμᾶς διάλεξιν ἐχθές. Iamblich. V. Pyth. § 104 Pythagoricorum scripta generatim ita recenset ut ea nominet διαλέξεις καὶ τὰς πρὸς ἄλλους ὁμιλίας καὶ τοὺς ὑπομνηματισμοὺς κ. τ. ἕ. Gellius 19, 1, Epicteti dissertationes vocat citatque διαλέξεις.» Photius Bibl. p. 108, 14 Himerii scripta enumerans : Διαλέξεις τε ἐν τοῖς ἑταίροις μετὰ τὴν ... ἐπάνοδον, καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ διατριβὴν ἐξ αὐτοσχεδίου διαλέξεις. Διάλεξιν et μελέτην distinguit Philostr. p. 579 aliisque in locis, quos indicat Olear. || Hesych. : Διαλλαγαὶ, μεταβολαί· καὶ Διαλέξεις Λάκωνες ἐπὶ τῆς ἔχθρας. Sed hoc ex Διαλλάξεις corruptum videtur. Sic διαλλάξαι in διαλέξαι corruptum in duobus codd. Thucyd. 6, 47. G. D.] || Διάλεξις, inquit Bud., proprie dicitur Sermocinatio scita et emendata, id quod Xen. docet Mem. 4 his verbis, Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι κ. τ. λ., quæ habes in Διαλέγομαι : sed nullum affert exemplum, in quo διάλεξις sic accipiatur. At in Aristoph. Nub. [317] : Αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι, schol. exp. λόγων ἐμπειρίαν, addens etiam, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. Fortasse autem videri possit hic nominis δ. usus convenire cum eo usu voc. διαλέγομαι, quem habet ap. Dem. Or. pro Cor., ubi dicit ironia utens, Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὁρᾷς; γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ. Quo pertinet et Καθαρεύοντες ἐν τῷ διαλέγεσθαι ap. Plut. [Phrynich. p. 2 : Τὰς δ' ἐπιπολαζούσας μάλιστα (τῶν φωνῶν) καὶ τὴν ἀρχαίαν διάλεξιν ταραττούσας καὶ πολλὴν αἰσχύνην ἐμβαλλούσας, Sermonem s. linguam veterem. Id. p. 355 : Οὐ προσίεται ὁ Ἀθηναῖος τὴν ἀλλοδαπὴν διάλεξιν. Dio Cass. 60, 17 : Μὴ δεῖν Ῥωμαῖον εἶναι τὸν μὴ καὶ τὴν διάλεξιν σφῶν ἐπιστάμενον. Zonar. p. 370 : Βαρβαρισμὸς, παράτονος διάλεξις. Quam usitatius est διάλεκτον dici. De discrimine horum voce. schol. Aristoph l. c. : Διαφέρει δὲ διάλεκτος καὶ διάλεξις· διάλεκτος μὲν γάρ ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικὸς, δ. δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐκτροπὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἀγροικότερον.]

[Διαλεπίδιον, τὸ, medicamenti species. Inscr. medica ap. Murator. p. 1DVIII, 1 et hinc ap. Walch. De sigillo medici ocularii in agro Jenensi reperto (Jenæ 1763. 4), p. 27. Ibi legitur Latinis litteris DIALEPID, h. e. *dialepidium*, quod interpretantur, Unguentum ex succo lepidii confectum. Adde Caylus *Recueil d'ant.* vol. 1, p. 228, qui rursus p. 230, alium persimilem titulum profert, in quo pariter DIALEPID legitur decurtatum. Osann. Conf. Λεπίδιον.]

[Διαλεπίζω δένδρον, Delibro, Gl.]

Διαλεπτολογοῦμαι, i. q. λεπτολογέω. Aristoph. Nub. [1496] : Διαλεπτολογοῦμαι τοῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας, exp. Argute discepto cum trabibus domus.

Διάλεπτος, ὁ, ἡ, Pertenuis et gracilis. Aristoph. Nub. [160] : Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος Στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν Βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρρόπυγίου. [Libri alii διαλεπτοῦ. Recte codd. Ven. et Dorv. διὰ λεπτοῦ.]

[Διαλεπτουργέω, Argute pertracto. Greg. Nyss. t. 2, p. 351, C : Ὡς τινα γραμματιστὴν τὰς τοιάσδε τῶν ὀνομάτων θέσεις διαλεπτουργοῦντα καθῆσθαι. Hase.]

[Διαλεπτύνω, Attenuo, Hippocr. p. 759, E : Κατατέμνειν χρὴ ὁμαλῶς (τὸ δέρμα) καὶ διαλεπτύνειν μὴ διατιτρώσκοντα. Weigel. Schol. Eur. Phœn. 1166 (1159) διεπάλυνε interpr. διελέπτυνε. Planud. Ovid. Metam. 14, 399 citat Boisson.]

[Διαλεσχαίνω, Sermocinor. Phrynich. in Bekk. An. p. 21, 31 : Ἀδολεσχεῖν ... σημαίνει τὸ φιλοσοφεῖν περί τε φύσεως καὶ τοῦ παντὸς διαλεσχαίνοντα. Λεσχαίνειν δ' ἐστὶ τὸ διαλέγεσθαι. Quæ repetit alius grammat. ib. p. 344, 13.]

Διαλευκαίνω, i. q. ἀπολευκαίνω, Perfundo albore s. candore. [Philostr. jun. Imag. p. 883 : Ὁ μὲν (κλύδων) περὶ τοῖς ἐκφαινομένοις μέρεσι κυμαίνει, περικλύζων αὐτὰ καὶ διαλευκαίνων κάτωθεν. || Illustro. Dioscor. præf. ad Ther. p. 419, A ed. Sar. ab Hemst. cit. : Τῇ περὶ αἰτιῶν γραφῇ ταύτην (τὴν αἰτίαν) διαλευκαίνων. Eustath. Opusc. p. 257, 60 : Οὐκ ἔχω διαλευκᾶναι πρὸς ἀλήθειαν ὁποῖός τις ἐξήπλωται καὶ ποδαπός.]

Διάλευκος, ὁ, ἡ, Albo intermixtus, distinctus : χιτὼν ap. Plut. Alex. [c. 51] : Οἱ τὴν Περσικὴν ζώνην καὶ τὸν δ. αὐτοῦ χιτῶνα προσκυνήσουσιν· nam hic falli interprr., qui διάλευκον vertunt Album, perinde ac si διάλευκος non esset aliud quam λευκὸς, docebo in Μεσόλευκος. Sic tamen et VV. LL. exp. Albus, Albescens, Medio candidus. [Strabo 17, p. 807 : Βοῦς ... διάλευκος τὸ μέτωπον. Hemst. Philo vol. 1, p. 649, 29. Eustath. p. 146, 25 ab Seag. cit. : Ἀργύρεά εἰσιν ὡς διάλευκα. || Figur. Clarus, Perspicuus. Eustath. Opusc. p. 249, 70 : Ἐπήγαγε καὶ αἰτίαν ἐκεῖνος ὁ σεμνὸς μοναχὸς διάλευκον τὸ, Εἰς τί γὰρ καὶ δεόμεθα βιβλίων τοιούτων ἡμεῖς;]

[Διαλήγω, Desino. Orac. Sibyll. 2, p. 274 : Ἀλλ' ἅμα πάντα εἰς ἓν χωνεύσει καὶ εἰς καθαρὸν διαλήξει. Ubi διαλέξει legitur. Struv.]

[Διαληκάομαι.] Διαλεκμᾶσθαι Hesychio est διασύρειν, διαμωκᾶσθαι [Lacerare, Illudere. Cod. διαληκμᾶσθαι. Itaque sublata interpolatione Musuri legendum quamvis contra literarum seriem διαληκᾶσθαι. G. D.] Eustath. vero [p. 1208, 41] ex Ælio Dionys. Διαληκᾶσθαι affert pro διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν.

Διάλημμα, τὸ, Hesychio διάστημα, Interstitium, Intervallum. [Recte corrigitur Διάλειμμα.]

Διάληξις, εως, ἡ, Divisio s. Partitio, quæ sorte inter aliquos fit : διαλαγχάνειν μέν ἐστι, inquit Suid., τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ· διάληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα. [Hesych. : Διαλήξεις, διαιρέσεις κλήρου.]

[Διαληπτέον, Pertractandum, Exponendum. Plato Polit. p. 258, B : Τὰς ἐπιστήμας ἆρα δ. Cum περὶ Polyb. 6, 44, 1 : Τὸ δὲ παραπλήσιον καὶ περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας δ. Artemidor. 1, 2, p. 11; Clemens Al. p. 502; Apollon. De pron. p. 303.]

[Διαληπτικὸς, ἡ, όν. Marc. Antonin. 10, 8 : Ὅτι τὸ μὲν ἔμφρον ἐβούλετό σοι σημαίνειν τὴν ἐφ' ἕκαστα διαληπτικὴν ἐπίστασιν, Disceptativam considerationem. Gataк. Item Epiph. t. 1, p. 965, B : Διαληπτικὸν λόγον. At t. 2, p. 57, D : Τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἑτέρου προσώπου ἐστὶ δ., Distinctam aliam personam exprimit. Hase.]

[Διαληρέω, Deliro, Gl. Nugor. Eunap. Exc. p. 288 Maï. (93, 8 Nieb.) : Διελήρουν καὶ παρεφλυάρουν. G. D.]

Διάληψις, εως, ἡ, Interceptio, Intercapedo, Bud. p. 559 ex Aristot. Quod si itidem pro Intercapedine sumi dicamus in Polyb. [2, 33, 6] : Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως ὀρθαῖς χρώμενοι ταῖς μαχαίραις [adde 11, 18, 4; 16, 33, 4], non male fortasse reddemus hæc duo adverbiis Cæsim et Punctim. [Recte interpretatur. V. Schweigh. || Capacitas. Diodor. 3, 37 : Πλόκανον, τῷ μὲν τύπῳ τοῖς κύρτοις ἐμφερὲς, τῷ δὲ μεγέθει καὶ διαλήψει τῆς χώρας δυνάμενον δέξασθαι τὸν ὄγκον τοῦ θηρίου.] || Eid. Polyb., ut Bud. tradit, est Disceptatio et Ratiocinatio, quæ fit inter deliberandum de re aliqua. Et, Quod quis ex animi sui sententia faciendum sibi instituit, s. judicat sibi suscipiendum et inceptandum. Item Propositum, Consilium. Alicubi et Conatus, Inceptum. Sed quod ad illam Disceptationis signif. attinet, latius etiam patet ap. eund. Polyb. διάληψις : est enim non solum Disceptatio et Ratiocinatio, ac Disputatio; sed etiam Explicatio rei, quæ tractatur, Commentatio, ut scribentis commentarios. Harum autem omnium signiff. e Polyb. petita exx. vide ap. eund. Bud., partim p. 559, partim p. 560. Quinetiam p. 561 affert διάληψιν ποιεῖσθαι ex Eod. [22, 27, 1] pro διαλαμβάνειν, Statuere, Censere. Et, Τὴν ἐναντίαν εἶχε διάληψιν, pro Contrarium habebat judicium, Contrariam habebat opinionem. [Aristobul. ap. Euseb. P. E. p. 666, D : Ὅτι δεῖ περὶ θεοῦ διαλήψεις ὁσίας ἔχειν, de quo l. Valck. Diatr. de Arist. p. 67 : « Notabile est vocem Polybianam δ., significantem Opinionem quam conceperis, hoc sensu legi hic in verbis Ar. et in libris qui dicuntur Maccabæorum secundo, tertio, quarto, nusquam occurrentem in Alex. versione F. antiqui, vix etiam alibi, quantum recordor. Ad 2 Maccab. 3, 32 spectat Hesychii Διάληψιν, ἐνθύμησιν, ἢ γνῶσιν. » || Opinio in quam quis apud alios incurrit. Excerpt. ex Diodoro p. 586, 47 : Διάληψιν ἔσχε παρὰ τοῖς πολλοῖς ὡς νωθρὸς ὢν τὴν ψυχήν. || Cum διάλειψις confusum notavi s. hoc. G. D. || Forma Æolica Διάλαμψις in inscr. Cumana ap. Caylum 11, pl. 56 : Ἔχειν ἐν τᾷ καλλίστᾳ διαλάμψει τε καὶ ἀποδοχᾷ.]

Διάλιθος, ὁ, ἡ, Gemmatus, Gemmis distinctus. [Menand. ap. Athen. 11, p. 484, D : Διάλιθοι λαβρώνιοι. Scott. Diodor. Fr. p. 644, 44 : Φιάλη δέκα ταλάντων χρυσοῦ διάλιθος· 47 : Φαλάροις διαλίθοις. Πάρδαλις διάλιθος ap. Suid. s. Μέγα. Hemst. Strabo 15, p. 709 : Χρυσοφοροῦσι γὰρ καὶ διαλίθῳ κόσμῳ χρῶνται. Athen. 5, p. 197, C; 198, F; 199, F; 202, E. Scott. Adde exempla ap. Ducang. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 237, § 38 inter donaria in arce Athenarum, χρυσία σύμεικτα (sic) διάλιθα. Ib. p. 244, 5 et Osann. Syll. 1, 63, p. 174 : Ὅρμος χρυσοῦς διάλιθος· l. 7 : Στέφανος χρ. δ. et l. 10 : Ἐνοδίῳ διαλίθῳ. Hase.]

[Διαλικμάω, Dissipo, Dispergo. Symeon Metaphr. ap. Boisson. Anecd. vol. 5, p. 10 : Τὸν ἐκείνου νεκρὸν κατακαίοντας εἰς ἀέρα τὴν κόνιν διαλικμᾶν.]

Διαλιμπάνω, i. q. διαλείπω, Intermitto : sicut ἀπολιμπάνω, i. q. ἀπολείπω, et καταλιμπάνω, i. q. καταλείπω. Galen. in Hippocr. Epid. 1, 3 : Συνεχεῖς δὲ, μόνους ἐκείνους, ὅσοι μήτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι καὶ διαλιμπάνοντας τοῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς. [Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 201, A : Πάσας φροντίδας κατόπιν διαλιμπάνοντες.]

Διαλινέω [immo Διαλινάω. Conf. Λινάω] pro eodem [Ἐκλινάω, E retibus evado, effugio. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 22 : Διαλινῆσαι, διαφυγεῖν ἐν τοῖς κυνηγεσίοις γενόμενον] : unde in medio aor. διελινήσατο ap. Eust., qui διελινήσατο ὁ λαγωὸς exp. ἐξελίνησε, i. e., inquit, διεξέφυγε τὰ λίνα. Et ita quidem ille p. 574. At vero p. 1452 in fine scribit, si exemplaria non mentiuntur, ἐκλινίσαι cum ι, sed non dubito quin vera scriptura sit per η.

[Διάλιος ἱερεὺς, Dialis flamen. Dio Cass. 44, 6.]

[Διαλιπαίνω lectio vitiosa ap. Plut. Mor. p. 1101, A. Recte Wyttenb. ex duobus libris νὴ Δία λιπαίνειν.]

Διαλιτχμάζω, Perlambo, ut Διαλείχω. [Et Διαλιτχμάομαι. Iamblich. Syr. ap. Phot. Bibl. p. 74, 4, διαλιτχμησάμενοι. Agathias p. 70, 14 : Διαλιτχμώμενος τὸν ἰχῶρα. Ubi cod. Rhedig. διαλικμώμενος.]

[Διάλκης, ὁ, Dialces, n. pr. viri Mantinensis ap. Pausan. 6, 6, 1 : Διαλκοῦς, quod Διάλκους scribendum videtur. G. Dind.]

Διαλλαγὴ, ἡ, [Permutatio. Apollon. De synt. p. 257, 15 : Διαλλαγὴν ἔχει τοῦ ἀριθμοῦ· ubi Sylb. ἐναλλαγὴν corrigebat, sed ipse in indice contulit p. 168, 9 : Τὸ τρίτον διήλλαξε τοῦ δευτέρου. Dio Cass. 47, 5 : Αἱ τῶν δυναστειῶν διαλλαγαί· 48, 53 : Αἱ διαλλαγαὶ τῶν ἀρχόντων. Hesych. : Διαλλαγαὶ, μεταβολαί. G. D. ||] Differentia. Dionys. H. in Isocr. [c. 11, p. 556, 2 R.] : Ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὕρισκον. [De comp. verb. p.

57, 16 R. : Ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον.] A || Reconciliatio; ut διαλλαγὴ ἐγένετο, quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur potius διαλλαγαὶ plur., ut ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, et εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, pro Reconciliari, In gratiam redire. Sed διαλλαγὰς ποιεῖσθαι frequentius est, quo et Isocr. utitur. [Thom. M. p. 235 : Διηλλάγη δοκιμώτερον ἢ κατηλλάγη, καὶ διαλλαγαὶ πληθυντικῶς, οὐ διαλλαγή. Ad quem l. Hemst. : « In præferendis διαλλαγαῖς secutus est eandem rationem, quam in pluribus aliis, ubi frequentior Atticorum usus singulari pluralem numerum ducit potiorem : v. Ἀντίγραφα, Γάμους, Διαθῆκαι, Ἐνέχυρα, Ἐπιστολή, Σύμβολα. Solas διαλλαγὰς notavit Pollux 1, 153; habent Eurip. Phœn. v. 378, 440, 518, et paullo diversa potestate Suppl. 209 (Ὡς διαλλαγὰς ἔχοιμεν ἀλλήλοισι), Aristoph. Vesp. 470; Av. 1531 : Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν· et 1576, pro quo 1587 περὶ πολέμου καταλλαγῆς (διαλλαγῆς Rav.)· quorum illud proprie de pactis ineundis, quibus pax concilietur, hoc de bello ponendo. Διαλλαγὴ vero in Acharn. 988 personam gerit : Juno B διαλλαγὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Δία ap. Pausan. 9, 3, § 1; nec facile quis neget διαλλαγὰς sæpius in vere Atticis scriptoribus esse obvias quam καταλλαγὴν aut καταλλαγάς. » Plato Conviv. p. 213, D : Οὐκ ἔστι ... ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγή· Leg. 1, p. 628, B : Φιλίας τε καὶ εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης. Xenoph. H. Gr. 2, 2, 11 : Διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς.] Διαλλαγὴ et διαλλαγαὶ capiuntur etiam pro Sententia compromissariorum judicum. Bud. Comm. 239. [Demosth. C. Neær. p. 1361, 5 : Τὰς δὲ διαλλαγὰς εἶναι, καθ' ἃς διήλλαξαν (οἱ διαιτηταὶ), οἵας παρέχεται Ἀπολλόδωρος. Ibid. p. 1369, 5. || « Διαλλαγὴν Quintil. 9, 2, 103 tradit a Rutilio Lupo, qui ex Gorgia quodam rhetore hauserit, dictam fuisse Figuram, qua plura argumenta ad unum effectum deducantur, Lat. Consummationem. Alio loco cap. 3, 39 διαλλαγὴν dici ait quandam congerendorum verborum diversitatem. » Ernest. Lex. rhet. Δ. et διαλογισμὸς confusa v. s. hoc.]

[Διάλλαγμα, τὸ, Permutatio. Eurip. Hel. 592 de simulacro Helenæ personam referente : Ἥρας διάλλαγμ', ὡς Πάρις με μὴ λάβοι. || Differentia. Dionys. A. R. 7, 64 : Διαριθμουμένων τῶν ψήφων οὐ μέγα τὸ διάλλαγμα ἐφάνη.]

Διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ, poet. pro διαλλακτής. Utitur autem hoc nomine διαλλακτὴρ Æsch. S. c. Th. [908.] Ab Herodoto [4, 161 et 5, 28 : quod notavit Pollux 1, 153] eadem signif. dicitur καταρτιστήρ. [Dionys. A. R. 2, 76 : Εἴ τις αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους συνέστη πόλεμος, διαλλακτῆρας ἐποιοῦντο Ῥωμαίους.]

Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ [immo ία, ιον], Reconciliatorius, Pacificatorius, Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliandi vim habens. [Basil. vol. 1, p. 90, E : Ψαλμὸς ἐχθραινόντων δ. Hemst. Dionys. A. R. 5, 31 : Ἄρχειν λόγων διαλλακτηρίων. Andreas Cret. p. 1296, E ed. Combef. : Ὁ τῶν προφητῶν πυρίπνους καὶ διαλλακτήριος λόγος. G. D.] Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos Compromissarios Jurisperiti vocant : quoniam compromissum videtur pactum et conventum partium arbitrum eligentium, non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitiæ jure pacificatorem pro potestate D futurum, Bud. Comm. 238. [Memno ap. Phot. Bibl. p. 228, 1 : Οἱ δὲ πολεμικὴν ῥοπὴν οὐδετέρῳ ἔνεμον μέρει, διαλλακτηρίους δὲ ἄνδρας ἑκατέροις ἀπέστελλον.] Et διαλλακτήριος epithetum cujusdam dei, Greg. Εἰς Ἀθανάσιον in fine : Ζύγιον, παρθένιον, εἰρηναῖον, καὶ διαλλακτήριον, καὶ πομπαῖον.

Διαλλακτὴς, ὁ [pravo accentu διαλλάκτης ap. Polluc. 1, 153], Reconciliator, Pacificator. Vel Conciliator. [Suid. : Δ., φιλιωτὴς, et Hesych., qui addit, μεσίτης, διελθών (?). Eurip. Phœn. 471 : Κριτὴς δέ τις θεῶν γένοιτο καὶ διαλλακτὴς κακῶν. Thucyd. 4, 60 : Διαλλακτὰς πολὺ τῶν ἐμῶν λόγων ἀναγκαιοτέρους περὶ τῶνδε Ἀθηναίους νομίσαι. Demosth. p. 189, 16.] Item, Arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Comprehendebantur autem διαλλακταὶ appellatione διαιτητῶν, qua de re vide paulo ante in Διαλλακτήριος. Demosth. [p. 1167, 15] : Διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, Primo cuique arbitrium ejus rei permittens. Vide Bud. Comment. 238.

Διαλλακτῇ [lectio vitiosa], in VV. LL. εἰρηνικῶς, Composita discordia, ablativo casu. In primis autem Lexx. Conciliabiliter. Quædam vero διαλλακτῇ cum ῇ habent.

[Διαλλακτικὸς, ἡ, ὸν, Pacificatorius. Θυσίαι διαλλακτικαὶ, Sacrificia quibus dii placantur, Suid. s. v. Θυσία, ubi alii libri vitiose διαλεκτικαί. Dionys. A. R. 7, 34 : Δόξας μέτριος ὀργὴν εἶναι καὶ διαλλακτικὸς, Propensus ad reconciliationem.]

Διάλλαξις, εως, ἡ, minus usitatum quam διαλλαγὴ, Differentia, Discrepantia et Dissidium. [V. Hesychii locum, de quo s. Διάλεξις dixi. G. D.] Item Commutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles ap. Plut. [Mor. p. 885, D; 1111, F, et Tzetz. Exeg. in Il. p. 54, 25] : Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων Ἔστί.

[Διαλλάσσω s.] Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xenoph. Hell. 1, [6, 4] : Ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis navarchis, Quum alium alii subinde substituerent, successoremque alium aliumque mitterent, Bud. Et ap. Suid. : Διαλλάξαι τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους. [Dionys. De comp. verb. p. 27, 9 R. : Πάλιν διαλλάξας τὴν λέξιν ἑτέραν αὐτῇ μορφὴν ἀποδώσω· De Lysia p. 463, 4 : Τὸν δὲ κόσμον οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην (In vulgarem characterem mutando), ἀλλ' ἐν τῷ μιμεῖσθαι λαμβάνει.] Et, Ἀετοῦ διαλλάξαι βίον, Plato De rep. 10, [p. 620, B], Vitam aquilæ humana permutasse. [Vitam cum morte muto : quod μεταλλάττω dici solet sive μεταλλάττω τὸν βίον. Harpocrat. p. 61, 18 Bekk. : Διήλλαξεν ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησεν, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας.] Et 2 : Ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, Pretio permutare et vendere. [Cum περὶ Dionys. A. R. 10, 24 extr. : Τὰ ἐλεύθερα σώματα μόνον ἐξελθεῖν αἰτησάμενοι, περὶ ὧν διήλλαξαν τοὺς Τυσκλάνων αἰχμαλώτους.] Ad quam signif. pertinere videtur quod ex Eurip. Alc. [12] affertur, Ἄλλον διαλλάξας τοῖς κάτω νεκρὸν, ut sit Permutatione tribuens. [Dio Cass. 47, 10 : Τὴν σκευὴν ἅπασαν πρὸς τὸν δεσπότην διαλλάξας.] VV. LL. διαλλάττω pro Induo etiam poni volunt, a Plut. in Cic. [c. 19 : Τὴν περιπόρφυρον ἐν τῇ βουλῇ καταθέμενος διήλλαξεν ἐσθῆτα τῇ συμφορᾷ πρέπουσαν· et similiter in Comp. Demosth. c Cic. c. 4.] Quæ exp. si vera est, ad illam mutandi signif. aliquo modo reduci poterit : ut videlicet sit q. d. Induere vestimentum ἐξημοιβὸν, ut Hom. loquitur [Od. Θ, 249], quod sonat Mutatorium. || Est autem illud ἐξημοιβὸν ex ἀμείβειν ortum, cujus verbi aliam etiam signif. accipit διαλλάττειν, videlicet pro Præterire. Xenoph. Hell. 4, [3, 2] : Ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας [quod ἐξαμείψας dixit Agesil. 2, 2] Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Alibi παραλλάττειν pro eodem dicit. Aperte autem verbo διαλλάττω in hujusmodi etiam locis subest aliqua mutationis signif., quia, quum præterimus locum unum et in alium venimus, fit a nobis quædam locorum velut commutatio. Imo et Commutare in illa signif. aut certe illi affini videor mihi legisse. [Empedocl. ap. Athen. 10, p. 424, A : Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάσσοντα κελεύθους, Mutantia cursum. || Dio Cass. 40, 64 : Οὐ διήλλαξε μὲν αὐτὸν διὰ τοῦτο, τὴν μέντοι γνώμην ἣν περὶ αὐτοῦ εἶχεν ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, Non movit eum senatu. Sed recte ab Casaub. διήλεψε corrigi videtur.] || Διαλλάττω, Differo, Discrepo. Herodoto [7, 70] : Διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thucyd. 3, [10] : Ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, In discrepantia studiorum et voluntatum. Aristot. Eth. 10 : Διαλλάττουσι δὲ οὐ μικρόν. Philo De mundo : Ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, Animam a natura tribus rebus differentem. [Dionys. A. R. 6, 83 : Ὥστε μηδὲν διαλλάξαι τὸν τόπον ἐρημίας· 4, 61 : Τῇ πολυτελείᾳ τῆς ὕλης μόνον διαλλάττων τοῦ ἀρχαίου. Addito infin. 10, 57 : Ὀλίγῳ τινὶ διήλλαττον ὀφθῆναι τῶν πολλῶν. Τὸ διαλλάττον, Discrimen, 4, 61 : Ὀλίγον δέ τι τὸ δ. εὕροι τις ἂν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ μήκους παρὰ τὸ πλάτος. Dio Cass. fr. 31, 2 : Τοσοῦτον τὸ δ. κἀν τοῖς τρόποις κἀν τῇ τύχῃ ἔσχε, Tantam mutationem subiit. 57, 23 : Τοσοῦτον μὲν δὴ τὸ δ. ἐν ταῖς Τιβερίου πράξεσιν ἦν.] Lucian. [Pisc. c. 23] : Ἐν αἷς διαλλάττομεν, In quibus differimus, vel dissentimus. [Dio Cass. 63, 12 : Ἐν ἑνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον, ὅτι ὁ μὲν ... κιθα-

ρῳδοὺς, ὁ δὲ... Καίσαρας ἐζήλου.] Hermog., διαλλάττει τινὶ, In aliquo differt. Porphyr. autem διαλλάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. [Aristid. vol. 2, p. 335, 12 : Αἰγύπτου τὰ πρῶτα πρὸς τὰ τελευταῖα πλέον ὡς εἰπεῖν διαλλάττει ἢ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον.] Diversa autem constr. a superioribus et paulum etiam diversa signif. dixit Herod., ut habent VV. LL. διαλλάττω τῆς γνώμης pro Animo sum discordi. [Hoc ex Thucydidis l. supra allato sumtum videtur. || Cum differendi signif. conjuncta sæpe est Excellendi notio. Diodor. 1, 64 : Τῷ δὲ μεγέθει λειπόμενον τοῦτο τὸ ἔργον τῶν προειρημένων τῇ κατὰ τὴν χειρουργίαν τέχνῃ πολὺ διαλλάττει καὶ τῇ τοῦ λίθου πολυτελείᾳ· 4, 84 : Καρπὸν τῷ μεγέθει διαλλάττοντα. Phylarch. ap. Athen. 12, p. 521, B : Ἐσθῆτι περιέργῳ χρῆσθαι καὶ διαλλαττούσῃ. Dionys. De Thucyd. c. 5, p. 818, 1 R. : Ἡ προαίρεσις τοῦ ἀνδρὸς, ᾗ χρησάμενος διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ· 6, p. 822, 6 : Κατὰ τοῦτο διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων. Idem cum accus. construxit ib. c. 51, p. 941, 9 : Ἐπιτετηδευκὼς ταύτην τὴν ἑρμηνείαν, ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς· De vi Demosth. c. 35, p. 1062, 15 : Περιττὴ... ἡ τῆς λέξεως... ἁρμονία καὶ μακρῷ δή τινι διαλλάττουσα τὰς τῶν ἄλλων ῥητόρων.]

Διαλλάττω ap. Xen. in Athen. Pol. videtur signif. Dirimo pugnantes aut contendentes, Bud. [Videtur locum De vectig. 5, 8 dicere, infra afferendum, ubi Reconciliare significat. Aptius exemplum Æschyli est S. c. Th. 885 : Ἤδη διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ.] || Reconcilio, καταλλάττω. [Eurip. Phœn. 439 : Διαλλάξασαν δμογενεῖς φίλους. Aristoph. Lys. 1091 : Εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ· Vesp. 1385 : Λόγοι διαλλάζουσιν αὐτὰ (τὰ πράγματα) δεξιοί. Xenoph. De vectig. 5, 8 : Ἔστι μὲν γὰρ πειρᾶσθαι διαλλάττειν τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις, ἔστι δὲ συναλλάττειν, εἴ τινες ἐν αὐταῖς στασιάζουσιν. Addito dativo Aristoph. Lys. 628 : Καὶ διαλλάττειν πρὸς (Insuper) ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς. Thuc. 6, 47 : Σελινουντίους ἢ βίᾳ ἢ ξυμβάσει διαλλάξαι αὐτοῖς. Pausan. 2, 7, 3 : Σικυωνίοις δὲ ἀπέδωκεν ... ἐξ ἴσου πολιτεύεσθαι διαλλάξας τοῖς φεύγουσιν.] Isocr. Ad Phil. [p. 104, E] : Καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. [Dionys. A. R. 9, 27 : Τοῦ διαλλάξαντος (τὸν δῆμον) πρὸς τοὺς πατρικίους.] Plutarch. autem Themist. [c. 6] pro [διαλλάξαι τὰς πόλεις] πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις. [Diodor. Exc. p. 630, 83 : Οὓς μὲν διηλλάχειταν ἀλλήλοις.] Thuc. [8, 89], διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον. Fuerunt qui διαλλάττειν a καταλλάττειν ita differre putarint, ut διαλλάττειν esset Ad concordiam reducere opera tertii alicujus, at καταλλάττειν, absque illa etiam, Quod discrimen minime observari scimus. Illam tamen esse causam addunt, cur διαλλακτὴς quidem dicatur, non item καταλλακτής. [Thom. M. p. 235 : Διηλλάγη δοκιμώτερον ἢ κατηλλάγη. ... Τὸ δὲ καταλλαγὴ εἰ καὶ εὕρηταί που, ἀλλ' οὐ δόκιμον. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ διαλλάττω καὶ καταλλάττω νόει. Quod antiquioris grammatici præceptum esse ex Antiatticistæ notatione colligimus p. 102, 18 : Καταλλαγῆναι· φασὶ διαλλαγῆναι. Θουκυδίδης τετάρτῳ δίς. Cap. 59, ubi schol. καταλλαγῆναι per διαλλαγῆναι interpr., quod ipsum in uno cod. inventum est, altera tamen lectione in marg. posita. Similiter καταλλαγὴ in διαλλαγὴ mutatum notavi s. Διαλλαγή. Apud Philostr. p. 734 schol. (p. 608 Boiss.) διηλλάχθαι per καταλλαγῆναι explicat. G. D.] Interdum διαλλάττω est Litem inter amicos dirimo e compromisso, ut ap. Demosth. [C. Neær. p. 1361] : Μαρτυροῦσι διαλλάξαι, διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης, Στέφανον καὶ Φρύνωνα, Testificantur se compromisso arbitros factos de Neæra, quæ nunc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem et Stephanum, Bud.

Διαλλάττομαι [forma media] signif. activa pro διαλλάττω, Permuto; ut Herodot. [9, 47] : Διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. [Dionys. A. R. 1, 84 : Ἕτερα παρασκευάσαντες παιδία νεογνὰ διηλλάξαντο τεκούσης αὐτῆς τὰ βρέφη· 2, 3 : Ἀντὶ κρείττονος χώρας, ἣν κατέσχον, τὴν χείρονα τύχην διαλλάξασθαι.] || Et [passiv.] pro Differo, unde διηλλαγμένος, Differens, Diversus; ut ap. Thucyd. [3, 82] : Καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένοι. [Dionys. A. R. 1, 29 : Ἡλλοῖς τε ἄλλοις καὶ μάλιστα ταῖς φωναῖς αὐτῶν διηλλαγμέναις. Diodor. 19, 27 : Διηλλαγμέναις τάξεσι· Exc. p. 542 extr. : Διηλλαγμένοις ἔθεσι. || Hesych. : Διαπεπλίχθαι, διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν, Divaricatis cruribus incedere.] || Reconcilior, In gratiam redeo cum aliquo [Aristoph. Av. 1683 : Σφῶ νῦν διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε· Lys. 900 : Ἧν μὴ διαλλαχθῆτέ γε καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε. Eur. Hel. 1251 : Σπονδὰς τέμωμεν καὶ διαλλάχθητί μοι] : ut διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι, Isocr. Ev. [p. 201, D], Paneg. [et Trap. p. 362, E; 363, E], διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur et [ab eod. Nicocl. p. 33, D] διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου. [Cum genit. Eurip. Med. 896 : Καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα. Andocid. p. 23, 3 : Διαλλαχθέντι τῆς ἔχθρας. Cum accus. Dionys. A. R. 7, 51 : Τὴν ἔχθραν διαλλαττόμενοι. || De futuro Thom. M. p. 238 : Διαλλαχθήσομαι κάλλιον ἢ διαλλαγήσομαι· ὡς ἐπὶ πολὺ γὰρ οἱ μέλλοντες πρῶτοι προτιμῶνται τῶν δευτέρων μελλόντων. Διαλλαχθήσομαι Aristoph. Vesp. 1395, 1421. || Musonius in Wyttenb. Philomath. 1, p. 159 (244 ed. Peerlkamp.) : Ὀρνίθων θηλειῶν, αἳ πολὺ μείζοσι θηρίοις ἑαυτῶν ὑπὲρ τῶν νέων διαλλάττονται. Recte Wyttenb. διαμάχονται videtur corrigere. G. Dind.]

[Διάλληλος, ὁ, ἡ. Δ. τρόπος, Demonstratio qua unum per alterum mutuo probatur, Demonstratio in orbem, ap. Sext. Emp. Pyrrhon. Hyp. 1, 15, p. 41, 42. Ib. p. 110 : Εἰς τὸν διάλληλον ἐμπίπτουσι λόγον. Andr. Cret. a Kallio cit. p. 203, B ed. Combef. : Δίκην τινὸς διαλλήλου δείξεώς τε καὶ ἀντιθέσεως. Id. p. 111, C : Ἵνα ... τῷ ἰῷ τοῦ χαλκοῦ τὸν ἰὸν τῆς κακίας ἀντιπαραθεὶς, ὡς ἐν συγκρίσει, τὸ τοῦ χαλκοῦ παραδείξῃ διάλληλον. Eustath. Opusc. p. 261, 80 : Ἀποδοὺς τὸ ἀνόσιον ὄφλημα καὶ τὴν οὐκ ἐπαινουμένην διάλληλον τῆς ἀρετῆς δεῖξιν ἐνταῦθα μεθοδεύσας. Apollon. Dysc. in Bekk. An. p. 535, 27 : Ὧ λόγῳ οὖν καὶ τὰ ἐπιθετικὰ τῶν ὀνομάτων προηγεῖσθαι θέλει τῶν οἷς ἐπίκειται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὰ ἐπιρρήματα προηγεῖσθαι θέλει τῶν ῥημάτων. Ἀλλ' ἴσως τις φήσειε διάλληλον τὸ τοιοῦτον· Τί γάρ ἐστι μᾶλλον ξανθὸς Ἀτρείδης ἢ Ἀτρείδης ξανθός; Conf. Bekker. ad Apollon. De pron. p. 439. De schemate rhetorico διάλληλον dicto v. s. Χιασμός. G. Dind.]

[Διαλλοιόω, Immuto. Theophr. C. P. 5, 6, 12 : Σπείρεται δὲ διηλλοιωμένον καὶ μεταβεβηκός· De odor. 61, p. 754 : Ἄλλα πλείω τῶν κατὰ τὸ σῶμα διαλλοιοῦντα.]

Διάλλομαι, Transilio. In VV. LL. tamen Salio. Ἐξάλλεσθαι, inquit Bud. Xenophonti ἐκπηδᾶν, ut διαλλεσθαι, ἀνάλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, Transilio, invenio ap. illum p. 551. [De re eq. 8, 8 : Τάφρον διαλλομένου. Διάλλεσθαι χαράδραν de equo ap. Polluc. 1, 196. Διαλλόμενοι ap. eund. 5, 67. Plut. V. Rom. c. 10 : Διαλλόμενον αὐτόν. Maxim. Conf. vol. 1, p. 135 extr. : Ὑπερπηδῶν καὶ διαλλόμενος. G. Dind.]

[Δίαλλος, ὁ, Diallus, olympionica, ap. Pausan. 6, 13, 6. G. Dind.]

Διάλλυος, Hesychio ὁ ἀντὶ ἄλλου διακονῶν [cod. Δι' ἀλλήλων, διαλλύος (hoc accentu), ὁ .., quæ Musurus in duas glossas separavit] : pro quo paulo post habet Διάμοιος [cum eadem interpretatione. Albert. utrobique διαλλοῖος].

Δίαλμα, τὸ, Saltus, vel potius Transultus. [Pars quinquertii, quam alii ἅλμα dicunt, ap. schol. Pind. Ol. 13, 39 et schol. Philostr. Her. p. 393 Boiss.]

[Διαλοάω, Percutio. Ælian. N. A. 1, 9 : Τοῖς κέντροις βιαίως ἐμπεσοῦσαι (αἱ μέλιτται) διαλοῶσι τὸν ληστήν.]

Διαλογὴ, ἡ, ut ἐκλογὴ, Delectus, Secretio, Dinumeratio cum delectu, Bud. 255 ex Aristot. [Polit. 2, 8, ψήφων. || I. q. διάλογος, Colloquium. Vita Hom. quæ Herodoto tribuitur c. 36 : Ἐτάφη ὑπό τε τῶν συμπλεόντων καὶ τῶν πολιτῶν ὅσοι ἐν διαλογῇ ἐγεγένηντο αὐτῷ. Schweigh. Suid. : Δ., διάλεξις, ὁμιλία. Δαβίδ (Ps. 103, 34)· Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου. Theognost. Can. 9 cod. Barocc. 50 ap. Cramer. : Διαλογὴ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι καὶ διάλεξις παρ' Ἕλλησι. Διαλογαὶ in gl. corrupta Hesychii Διαφυπαί.]

Διαλογίζομαι, Rationem ineo cum aliquo, et subduco accepta et expensa. Dem. [p. 1236, 17] : Ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτὸν, At hic positis cum patre meo calculis et ratione collecta, acceptilatione eum liberavit. Alibi [p. 962, 25] : Ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισάμενος. Bud. [Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : Ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζε-

ται τοῖς συμπλέουσιν ὁπόσον ἐπιβάλλει μέρος. Hemst. Hesych. : Διαριθμουμένην, διαλογιζομένην.] || Est etiam διαλογίζεσθαι, Rationes secum subducere, h. e. Ratiocinari, Animo versare, Cogitare, i. q. διανοεῖσθαι. Luc. 2 [Marc. 2, 6] : Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; Ratiocinantes in cordibus suis. [Phintis ap. Stob. Flor. p. 444, 40 (vol. 3, p. 85 Gaisf.) : Κἀκεῖνο δὲ χρὴ διαλογίζεσθαι, ὡς .... Hemst. Isæus p. 68, 14 : Διαλογιζόμενοι πρὸς ὑμᾶς αὐτούς. Isocr. p. 134, D : Ἃ χρὴ διαλογισαμένους μὴ φιλοψυχεῖν. Sic cod. Urbin. Vulgo λογιζομένους. Procop. B. Pers. p. 31, B : Οὑτωσὶ γάρ μοι περὶ τούτων διαλογίζεσθε. G. D. Diodor. 13, 36 : Μετεπέμψατο δὲ καὶ ... τριήρεις ..., διαλογιζόμενος (Cogitans) ἀποστεῖλαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ βοήθειαν. Schneid.] || Dissero, Disceptо, Xen. [Mem. 3, 5, 1] : Βούλει οὖν, διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν σκοπῶμεν ὅπου ἤδη τὸ δυνατόν ἐστι; i. e. διαλεγόμενοι, Bud. [Dionys. A. R. 8, 35 : Πρὸς ἐκείνους περὶ τοῦ δικαίου πάνυ ἐπιστρεφῶς διαλογίζεσθε· ubi cod. Vat. διαλέγεσθε. 10, 12 : Διελογίζοντό τε καὶ συνελάλουν B ἀλλήλοις (sic cod. Vat. Vulgo πρὸς ἀλλήλους). || Æschin. C. Tim. p. 3, 30 : Διαλογίζεσθαι τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ, Dijudicare, Dignoscere.]

Διαλογικὸς, ἡ, ὸν, Ad dialogos pertinens, s. Ad dialogorum scriptionem. Διαλογικὰ scripta, inquit Bud., sunt Ea in quibus personæ introducuntur, ut in Plat. Dialogis : ita ut quæ scribuntur, personarum potius auctoritate quam scribentis nitantur. [Δ. χαρακτὴρ Theognost. Can. 9 cod. Barocc. 50. Cramer. Demetr. De eloc. § 21 : Διαλογικὴ δέ ἐστιν ἡ περίοδος ἡ ἔτι ἀνειμένη καὶ ἁπλουστέρα τῆς ἱστορικῆς καὶ μόλις ἐμφαίνουσα ὅτι περίοδός ἐστιν.]

[Διαλογικῶς, Ad dialogorum consuetudinem. Polychron. Cat. in Job. p. 25, 17 : Δ. δὲ προσάγει τὸν λόγον ὁ συγγραφεὺς καὶ αἰσθητῶς διατυποῖ τὰς ἐννοίας. Hase.]

[Διαλόγιον, Contumelia, Gl.]

[Διαλόγισμα, τὸ, Ratiocinatio. Epicur. ap. Diog. L. 10, 68 et 85.]

Διαλογισμὸς, ὁ, [Computatio quam quis cum alio init. Demosth. p. 951, 20 : Γεγενημένου διαλογισμοῦ C καὶ ἀφέσεως τῆς τραπέζης. Papyrus Zoidis a Petrettinio editus, repetitus a Kosegart. De prisca Ægypt. litter. 1, p. 70 : Ἐπιδέδωκεν ἡμῖν Δωρίων ὁ ἀντιγραφεὺς κατάνδρα πρακτορικοῦ διαλογισμοῦ τοῦ ΛΓ. ὀφείλεσθαι πρὸς τιμὴν τῶν πραθέντων ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει φαρμοῦθι ιη'. G. D.] Ratiocinatio, Cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. [V. Pomp. c. 73] de Pompeio fugiente, Ἀπῄει καθ' ἡσυχίαν ἐν διαλογισμοῖς ὧν οἵους εἰκὸς κ. τ. λ. [Axiochus p. 367, A : Φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν καὶ διαλογισμοὶ τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται. Nicomach. Harmon. p. 10 : Ἐν φροντίδι καὶ διαλογισμῷ. Dionys. A. R. 7, 7 : Πονηροὺς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος εἶχον διαλογισμούς (διαλλαγάς codex Vat.). Strabo 5, p. 234 : Καί μοι δοκοῦσιν οἱ πρῶτοι τὸν αὐτὸν λαβεῖν διαλογισμὸν περί τε σφῶν αὐτῶν καὶ περὶ τῶν ὕστερον.] Ita Budæus, pro Cogitatione in scriptura identidem accipi scribens. Idem in Luca [9, 46] : Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, interpretatur, Subiit autem reputatio inter eos : qui διαλογισμὸς est Intestina sermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυχῇ λόγος καὶ εἴσω προσδιάλεξις· se- D quitur enim, Ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν· nam una omnes eas invaserat cogitatio. Lucas [24, 38] : Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσι ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, Disceptationes, h. e. Variæ et perplexæ ambages, quales solent in mentem venire, quum aliquid novum et parum per se probabile occurrit. [Hesychio Διαλογισμοὶ sunt ἀδολεσχίαι, Nugæ, Inanes cogitationes. Ita sumitur Ad Rom. 1, 21 de gentilibus : Ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν. Theodoret. interpr. ἀνοήτους λογισμοὺς, Stultas cogitationes. Conf. Ad Cor. 1, 3, 20. || Dubitatio. Ad Timoth. 1, 2, 8 : Βούλομαι προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ... χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ. Jo. Chrys. Hom. 8 in hanc Ep. p. 280 : Διαλογισμὸν τὴν ἀμφιβολίαν λέγει. Et Theophylact. p. 859 : Διαλογισμὸν τὴν ἀμφιβολίαν λέγει· τουτέστιν ἵνα μὴ ἀμφιβόλως καὶ μετὰ δισταγμοῦ προσέρχῃ, ἀλλὰ πιστεύων καὶ μὴ διακρινόμενος, τουτέστιν ἀμφιβάλλων ὅτι ἢ λήψει ἢ οὐ λήψει ἃ αἰτεῖς. Suicer.] || Sermocinatio, Confabulatio. Plut. Apophth. [p. 180, C] : Νικᾷν γὰρ ἀνδρῶν οὐ φεύγειν παρεσκευασμένων ἀκούω διαλογισμούς. Sic Sap. 7, [20] : Διαλογισμοὺς ἀνθρώπων. Bud. [Δ. figura quum quis secum disputat et volutat quid agat, vel quid agendum putet; sic Jul. Rufin. Fig. 20. Ernest.]

Διαλογιστικὸς, ἡ, ὸν, Ratiocinativus. Et τὸ διαλογιστικὸν, Vis ratiocinativa, ut infra τὸ λογιστικόν. Damasc. περὶ τοῦ μνημονευτικοῦ loquens, Τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμενον παραδίδωσι τῷ διανοητικῷ ἢ δ., ταυτὸν γὰρ ἀμφότερα. Vide alium ejusd. Damasc. l. ap. Bud. 254 post Διαλογισμός. [Plut. Mor. p. 1004, D : Τῶν περὶ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς δυνάμεων πλειόνων οὐσῶν ἡ διαλογιστικὴ καὶ διανοητικὴ μάλιστα τοῦ θείου κεκοινώνηκεν.]

Διάλογος, ὁ, Sermocinatio, potius quam Colloquium ut quidam interpr., Sermo aliquorum disserentium aut confabulantium, Dialogus. [Hesych. : Δ., λόγος, ποίημα.] Exp. etiam, Sermo ex interrogatione et responsione constans. Fabius 9, 2, de figuris sententiarum loquens, Sermones hominum assimilatos dicere διαλόγους malunt, quam quod Latinorum quidam dixerunt Sermocinationem. A Diog. L. Platone [l. 3, § 51 sqq.] affertur et alia definitio διαλόγου, in qua ejus signif. ita restringitur, ut eam sequendo, Luciani διάλογοι falso ita vocentur. Esse enim ait Sermonem de re aliqua philosophica aut politica, in quo decenter expressi sint mores earum quæ introducuntur personarum. [De hoc genere orationis agit Hermog. Περὶ μεθ. δεινότ., ubi præcipit in dialogo necessariam esse πλοκὴν διὰ λόγων ἠθικῶν καὶ ζητητικῶν. Causam hujus præcepti addit Hermogenis commentator Gregor. c. 36. Ernest. Lex. rhet. Plato Soph. p. 263, E : Ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη, διάνοια· Protag. p. 335, D : Ἐὰν γὰρ σὺ ἐξέλθῃς, οὐχ ὁμοίως ἡμῖν ἔσονται οἱ διάλογοι.]

[Διάλογος, ὁ, Dialogus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 534 : Ἐνθάδε Διάλογος ... et eadem mensura infra, Ἐνθάδε Διαλόγοιο σαόφρονος ὀστέα κεῖται. G. D. || Διάλογος Gregorii magni cognomen ap. Græcos, ex quo Zacharias pontifex ejus dialogos in Græcum sermonem convertit : de quo Joannis Damasc., Euthymii et aliorum ll. v. ap. Ducang.]

Διαλοιδορέω, Convitiis lacero, Convitiis proscindo, Convitia dico, Maledictis insector. [Activæ formæ exx. rarissima. Liban. vol. 4, p. 587, 26 : Τῶν μὲν τοὺς ἐπαίνους εἰς μέσον προυτίθουν ... τὰς δὲ διελοιδόρουν.] Et διαλοιδοροῦμαι pro eod. Aristoph. : Διαλοιδορεῖται Προδίκῳ. [Non Aristoph., sed Suidas s. v. Διαλοιδορεῖται de l. quodam Aristophanis agens, in quo Prodici mentio fit.] Sic Dem. [p. 542, 10] : Ὡς δ' ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα καὶ οὐδετέρους ἔπειθεν, ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθεὶς, ἀπελθών τί ποιεῖ; [Herodot. 2, 121, 4 : Διαλοιδορέεσθαι πᾶσι. Aristæn. 2, 20 : Διελοιδορεῖτο τῇ ποθουμένῃ. Eustath. Opusc. p. 250, 30 : Διαλοιδορούμενοι τοῖς ἀγοραίοις.]

Διαλοιδόρησις, εως, ἡ, Maledictio, Maledicentia, Convitium, Maledictum. [Sirac. 27, 15 : Δ. αὐτῶν ἀκοὴ μοχθηρά.]

[Διάλοιπον lectio vitiosa ap. Aristid. vol. 1, p. 199, 13 : Ὅσον νῦν Ἰταλίας διάλοιπόν ἐστιν. Recte Reisk. διαλεῖπον. G. Dindorf.]

[Διαλοξεύω, In obliquum flecto. Liban. vol. 4, p. 1072, 11 : Τὸ γὰρ ὄμμα πρὸς τὸν τῆς ἡμιόνου διαλοξεύσασα πάταγον. Nam sic Kall. recte corrigit vulg. διαλλαξεύσασα. Ibid. 22 : Λοξευσάσης τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν Ἔρωτα. G. Dindorf.]

[Διάλοξος, ὁ, ἡ, Obliquus. Liban. vol. 4, p. 1071, 14, de obliquis motibus oculi : Διαλόξοις στροφαῖς.]

[Δίαλος.] Διάλας Hesych. exp. τὰς δήλας καὶ φανερὰς : itidemque δίαλον, φανερὸν, Manifestum, Perspicuum, Apertum. [Conf. Δάελος et Δέελος.]

[Διαλουφέω lectio vitiosa. V. Διολουφέω.]

[Διαλούω. Διαλοῦσαι, Luere, Gl.]

Διαλῠγίζω, cujus particip. διαλυγίσαντες Hesych. exp. κάμψαντες, περικλάσαντες [Flectentes].

Διαλύγισμα, τὸ, Hesychio διαπλοκή [Inflexio].

[Διαλυκωνίζω. V. Διασαλακωνίζω.]

Διαλῡμαίνομαι, Noceo, Detrimentum infero, Damnum do, βλάπτω, ζημιῶ. [Herodot. 9, 112 : Διαλυμαίνεται τὴν γυναῖκα τὴν Μασίστεω, τούς τε μαζοὺς

ἀποταμοῦσα κυσὶ προέβαλε. Ubi paullo post passiva forma : Ἐς οἶκόν μιν ἀποπέμπει διαλελυμασμένην. Eurip. Hipp. 1344 : Σάρκας νεαρὰς ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς. Plut. V. Lycurgi c. 3 : Οὐκ ἔφη δεῖν ... φαρμακευομένην διαλυμαίνεσθαι τὸ σῶμα καὶ κινδυνεύειν. Aristoph. Ran. 59 : Τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Plut. V. Luc. 32 : Πυρὸς, ᾧ τὴν Ἀμισηνῶν διαλυμηνάμενος πόλιν ... V. Eumen. c. 15 : Πνεύματά τε δεινὰ καὶ κρύη μεγάλα διελυμαίνετο τὴν πορείαν. Isocr. p. 63, D : Οἱ τῶν δεκαδαρχιῶν κοινωνήσαντες καὶ τὰς αὐτῶν πατρίδας διαλυμηνάμενοι. Eurip. Or. 1515, de Heleno : Ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο. Strabo 17, p. 800 : Τῇ δὲ σπάνει τιμὴν ἐπιθέντες τὴν πρόσοδον ὄντως αὔξουσι, τὴν δὲ κοινὴν χρείαν διαλυμαίνονται. De corrupta poesi Aristoph. Ran. 1062 : Ἀ'μοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ. De facto narratione detorto Plut. V. Anton. c. 24 : Καὶ τοῦτο διελυμήνατο πολλὰ τῶν πράξεων· Mor. p. 861, A : Τὰ περὶ Σάρδεις διηγούμενος ὡς ἐνῆν μάλιστα διέλυσε καὶ διελυμήνατο τὴν πρᾶξιν.] Aristoph. Pl. [436] : Ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται. [Ubi Defraudandi signif. habet, ut in Thesm. 348 : Κεἴ τις κάπηλος ... τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται. || Cum dativo Georg. Pachym. Hist. Andron. p. 37, B : Εἰ δ' ἀμφοτέροις διαλυμανεῖται τὸ πῦρ. G. Dind.]

[Διαλῡπέω, Contristo. Plut. Mor. p. 578, C : Μᾶλα σύννουν καὶ διαλελυπημένον. Ita Wytt. ex duobus codd. Vulgo διαλυπησόμενον. G. Dind.]

Διάλῡσις, εως, ἡ, Dissolutio. Philo De mundo : Πάνθ' ὅσα τῶν συνθέτων φθείρεται, διάλυσιν εἰς τὰ, ἐξ ὧν συνετέθη, λαμβάνει, ubi διάλυσιν λαμβάνει est pro διαλύεται, Dissolvuntur in ea, e quibus composita sunt. [Plato Phæd. p. 88, B : Τοῦτον δὲ τὸν θάνατον καὶ ταύτην τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος, ἣ τῇ ψυχῇ φέρει ὄλεθρον· Gorg. p. 524, B : Ὁ θάνατος τυγχάνει ὢν ... οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀπ' ἀλλήλοιν· Cratylo p. 419, C : Ἥ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπονομασθῆναι. Διάλυσις καὶ φθορὰ ap. Plut. Mor. p. 109, D; 426, B, et al.] A Thuc. autem dicitur διάλυσις de pontibus, l. 1, [c. 137], sicut Herodian. dixit λύειν τὴν γέφυραν, Pontem. Apud Eund. autem eod. l. [c. 31], Διάλυσιν ἐποιήσαντο, exp. Solutis ordinibus disjuncti sunt. [|| Æneas Tact. 24, p. 74 : Μεθ' ἵππου δ' ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐξελθεῖν ἐν τῇ νυκτὶ, ἵνα αἱ πύλαι αὐτῷ ἀνοιχθεῖεν, ἀλλὰ μὴ κατὰ τὴν διάλυσιν ἢ τὴν ἐκτομάδα πυλίδα. Casaub. : « Interpretor διάλυσιν de portarum foribus hiantibus potius quam apertis. Latini historici *semiapertas fores portæ*, vel *adapertas* dicere solent. »] || Dissolutio, ab ea signif., qua dicitur Dissolvere æs alienum, Solutio, Persolutio, ἔκτισις καὶ καταβολή. [Plato Leg. 3, p. 684, D : Χρεῶν διάλυσιν. Plut. V. Cic. c. 41 : Εὐπορίας ἕνεκεν πρὸς διάλυσιν δανείων· V. Arati c. 12 : Ὅπως χρήματα συμβάληται πρὸς τὰς διαλύσεις. Ap. Polyb. 1, 68, 10 : Εἰς ἀδύνατον ἐκβάλλοντες τὴν διάλυσιν, de dilata stipendiorum solutione intelligit Gronov.] Et Gratiæ relatio, Plut. : Ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπεύματος. Bud. [V. Demetr. c. 6, ubi additum καὶ τὴν χάριν.] || Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, e Plat. De rep. affertur pro In finienda societate : sicut διαλύειν pro Finire accipi ab eo dictum antea fuit. Sic autem in l. Luciani, quem habes paulo post, potest διάλυσις Finiendi signif. habere : nisi malis accipere pro eo, quod Gallice dicitur *Appointement, Accord.* [Eurip. Phœn. 438 : Ἀλλ' ἐς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν. Δ. γάμου, Divortium. Plut. V. Sullæ c. 35 : Γραψάμενος διάλυσιν τοῦ γάμου πρὸς αὐτὴν ... ἐκέλευσεν εἰς ἑτέραν οἰκίαν μετακομισθῆναι. Eurip. ap. Stob. Floril. 70, 4 : Πλοῦτος δ' ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων ἀνόνητος· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥᾴδιαι. De violatione pacti Plut. V. Tib. Gracchi c. 7 : Εἰς ἐκείνους τὴν ἐπιορκίαν καὶ τὴν διάλυσιν τῶν ὡμολογημένων τρέποντες. De dimissione concilii Plato Leg. 6, p. 758, D : Ξυλλόγων τε ... κύριον καὶ διαλύσεων. Digressus exercitus ap. Plutarch. V. Pomp. c. 19 : Τοιοῦται γὰρ ἦσαν αἱ διαλύσεις καὶ πάλιν συνδρομαὶ τῶν ἀνθρώπων· 54 : Τὰς διαλύσεις τῶν στρατοπέδων. Διαλύσεις συμποσίων id. Mor. p. 678, C. Δ. ἀγορῆς, Tempus quo a foro disceditur, Herodot. 3, 104.] || Compositio, Pacificatio, [Reconciliatio. Demosth. p. 553, 20 : Πρὸς ἐμὲ ... δι' ἐκείνου γίγνεσθαι τὰς διαλύσεις.] Polyb. [5, 29, 4] : Καὶ προδιειλημμένως ἀποτρίβεσθαι τὰς διαλύσεις, quod Bud. vertit, Statuens rejiciendam esse componendarum discordiarum pacificationisque mentionem. [Non minus frequenter numero sing., ut 1, 84, 11. V. Schweigh. et Wyttenb. indic. in Polyb. et Plut.] Lucian. [Zeux. c. 8] : Ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου, ubi animadverte addi gen. πολέμου, et confer cum iis, quæ de διαλύειν τὸν πόλεμον dicta s. Διαλύω. Exp. et Fœdus ab eod. : pro qua signif. habent VV. LL. e Plut. Numa [c. 12] : Διαλύσεις πράξων ὑπὲρ τῶν πολιορκουμένων. Item ex Eod. in Popl. [c. 18] : Πρὸς τὰς δ. ἥδιον ἔσχε. [|| Ap. rhetores figura quum unum subjectum toties repetitur quot prædicata ei deinceps tribuuntur, et quidem ἀσυνδέτως, v. c. Νιρεὺς τρεῖς νῆας ἄγεν· Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱός τε· Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνήρ. In quibus ἐπαναφορὰ et διάλυσις inest. Demetr. Eloc. § 61. Contraria est συνάφεια. Porro δ. dicitur quum variæ sententiæ ejusdem formæ sine copula vel ἀσυνδέτως se excipiunt, ut ib. 279, Dissolutio Auctori ad Herenn. 4, 30. Conf. Quintil. 9, 3, 50, ubi ad βραχυλογίαν refertur. V. s. Λύσις. Ernesti. || Ap. grammaticos Dissolutio vocabuli compositi. Eust. p. 626, 49 : Ὅτι δ. ἡ μετατύπωσις λέγεται τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἐν πόλει ἄκρῃ, ληφθὲν ἀντὶ συνθέτου ὀνόματος τοῦ ἀκροπόλει. Vel vocalis longæ s. diphthongi. Etym. M. p. 307, 14 : Ἥλη καὶ διαλύσει ἑάλη· 683, 50 : Πορσανοῦσα καὶ πορσανέουσα διαλύσει Ἰωνικῇ. De conson. duplici p. 720, 30 : Παρὰ τὸ ξύω ξύτος, εἶτα διαλύσει τοῦ ξ καὶ ὑπερθέσει γίνεται σκύτος. || Δ. et Διάχυσις confusa v. s. hoc.]

[Διαλῡσίφιλος, ὁ, ἡ. Rufin. in Anth. Pal. 5, 21 : Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι, Rugæ amores solventes.]

[Διαλυτέον, Dissolvendum. De amicitia dissolvenda Aristot. Eth. Nic. 9, 3. G. Dind.]

Διαλυτὴς, ὁ, Dissolutor. Thucyd. 3, [82] : Τῆς τε ἑταιρίας διαλυτής. [A Thuc. sumpsit Procop. B. P. p. 38, D : Ἦν τις δ. αὐτῆς (τῆς εἰρήνης) γένοιτο. G. Dind. Pseudochr. t. 7, p. 319, 29 : Ὃν ἐθέσπισε νόμον ἀνέλυσε, καὶ δ. ἐγένετο τοῦ ἰδίου θεσπίσματος. Hase.]

Διαλυτικὸς, ἡ, ὸν, active capitur, pro Dissolvendi vim habens aut facultatem, vel Discutiendi. Et Discussoriam vim habens, VV. LL. e Plin. [Hippocr. p. 1247, A : Νότοι βαρυήκοοι, ἀχλυώδεες, καρηβαρικοὶ, νωθροὶ, διαλυτικοί. Plato Tim. p. 60, B : Τὸ δὲ τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν τῷ κάειν ... ὀπὸς ἐπωνομάσθη· Polit. p. 281, A : Τὸ δέ γε τῶν συνεστώτων καὶ συμπεπιλημένων διαλυτική. Eustath. p. 108, 9 : Τὴν διαλυτικὴν τῆς συνδετικῆς ὁμονοίας. Scott.]

Διάλυτος, ὁ, ἡ, Dissolutus. [Plut. Mor. p. 136, B : Σῶμα ἐξ ἀφροδισίων καὶ οἴνου διάλυτον καὶ μαλακόν. Lucian. Tragop. 221 : Κλίμακα ξύλων τρέμουσαν διαλύτοισιν ἁρμογαῖς· 228 : Διάλυτος ... πηλός.] Et τὸ διάλυτον substantive, Dissolutio, Inconnexio, genus figuræ, quæ et ἀσύνδετον, VV. LL.; sed si sit Διαλυτὸς, [ἡ, ὸν] cum accentu in fine, significabit Dissolubilis, Qui dissolvi potest, sicut Λυτὸς est Solubilis. [Plato Phæd. p. 80, B : Τῷ δ' ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ ... καὶ διαλυτῷ. Πλοῖα διάλυτά (corr. διαλυτά) τε καὶ γομφωτὰ ap. Strab. 16, p. 741. Διαλυταὶ κλίμακες Plut. V. Arati c. 6.]

[Διαλύτρωσις, εως, ἡ, Redemtio. Δ. τῶν αἰχμαλώτων Polyb. 6, 58, 11; 27, 11, 3.]

Διαλύω, Dissolvo. [Plato Rep. 10, p. 609, C : Ἦ οὖν τι τούτων αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσι; « Διαλύειν corporibus attributum Diffundere, Dissolvere et languida reddere significat et constitutioni austrinæ tribuitur, ap. Hippocr. p. 1247, H : Αἱ δὲ νότιοι διαλύουσι τὰ σώματα καὶ ὑγραίνουσι, ubi oppos., Αἱ μὲν βόρειοι ... ξυνιστῶσι. Eadem notione νότοι διαλυτικοὶ p. 1247, A. Διαλελυμένος, Æger p. 1165, G, ubi oppos. σύντασις τοῦ σώματος. Foes.] Et Διαλύομαι, Dissolvor, de quo infra. Isocr. Ad Phil. [p. 43, E] συστῆσαι et διαλύσαι [διαλῦσαι] inter se opponit, ut Cic. Coagmentare et Dissolvere. Greg. διαλύεσθαι cum διαχέεσθαι copulavit, Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαλυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum, qui ex jucundo auditu hilaritate diffunduntur, Turn. Et διαλύειν τὰς φιλίας, ut Lat. Dissolvere amicitias. [Plut.

Mor. p. 712, F : Μακρὰν οὕτως φιλίαν καὶ συνήθειαν οὐ πρέπει διαλύειν.] Quod et passive διαλύεσθαι ap. Aristot., ut videbis in Comm. Bud. 64. [Ethic. Nic. 9, 3 : Ἆρ' οὖν εὐθὺς διαλυτέον; ἢ οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀνιάτοις κατὰ τὴν μοχθηρίαν; ... δόξειε δ' ἂν ὁ διαλυόμενος οὐδὲν ἄτοπον ποιεῖν· οὐ γὰρ τῷ τοιούτῳ φίλος ἦν. Plut. Mor. p. 806, F : Διελύσατο τὴν φιλίαν πρὸς αὐτούς. Dio Chrys. vol. 1, p. 138 : Τοὺς μὲν γὰρ φίλους ἔστι διαλύσασθαι δυσχέρειάν τινα ἐν αὐτοῖς ἐνιδόντα, πρὸς δὲ τοὺς συγγενεῖς οὐχ οἷόν τε διαλύσασθαι τὴν συγγένειαν. Διαλυσάμενος τὴν ξεινίην, Solvens mutuum hospitium, Herodot. 4, 154.] || Item διαλύειν τὰ χρέα, ut Lat. Dissolvere æs alienum, [Polyb. 32, 13, 4 : Ὅθεν ἔδει τὸν Σκιπίωνα διαλύειν τοῦτο τὸ χρέος ταῖς τοῦ πατρὸς ἀδελφαῖς. Διαλῦσαι τὰ χρέα Plut. V. Alex. c. 70, Agid. c. 13. Idem V. Luc. c. 20 : Ὥστε διαλυθῆναι τὰ χρέα πάντα. Polyb. 1, 69, 8 : Τὰ μὲν ὀψώνια διαλύειν, τὰς δὲ τιμὰς τοῦ τε σίτου καὶ τῶν ἵππων ὑπερτίθεσθαι. Et sic sæpissime de quibusvis debitis. Τιμὴν τοῖς πριαμένοις διαλύειν ex Pausan. 2, 8, 3 affert Hemst. Poterat ex Demosth. p. 846 extr. : Πριάμενοι παρὰ τούτου τούτῳ τὰς τιμὰς διέλυσαν], qua in signif. utitur Arrian. voce passiva. [Exp. Al. 7, 10, 6 : Ὧ χρέα ἦν ..., διαλέλυμαι ταῦτα.] Dicitur vero et διαλύειν τὰ χρήματα, a Dem. [p. 460, 19. Id. p. 836, 14 : Ἐξετίσθη τὰ χρήματα καὶ πάντ' αὐτῷ διελέλυτο τὰ πρὸς τὴν πόλιν.] Item διαλύειν sine adjectione, ab Eod., ut videbis in ead. illa p. 64. [P. 959 extr. : Ἐπειδὴ διαλύειν ἐδέησεν οἷς ὤφειλον, ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων.] Affertur autem et διαλύειν τὴν δαπάνην, ex Herodoto pro Sumtum suppeditare. [5, 30 : Ὑπίσχεσθαι δῶρα ἐκέλευον καὶ δαπάνην τῇ στρατιῇ, ὡς αὐτοὶ διαλύσοντες.] Et pag. proxime seq. διαλύεσθαι ex Aristot. pro Absolvi, de creditore, qui suum recepit. [Dio Chrys. p. 519 (vol. 2, p. 214 R.) : Οὐδέπω μὲν καὶ νῦν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος τῶν χρεῶν διαλέλυμαι. Aor. med. διαλύσασθαι τέσσαρα τάλαντα Phalar. Ep. 137, et schol. Pind. Ol. 1, 1 : Ὥσπερ τι χρέος παλαιὸν διαλύσασθαι. Et simpliciter ap. Hesych. et Etym. M. p. 778, 44 : Ὑπερήμεροι, οἱ ... πρὸς ἔκτισιν ἡμέραν λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι. Scriptor ap. Suid. s. Κερματίζει : Κατακερματίσαι θέλων καὶ διαλύσασθαι τῷ πανδοκεῖ. Hemst.]

|| Διαλύω, vel Διαλύομαι, Dissolvo, s. potius Dirimo, Discutio, Interrumpo : ut διαλύειν τὸν λόγον. [Plat. Gorg. p. 458, B : Εἰ δὲ καὶ δοκεῖ χρῆναι ἔᾶν, ἐῶμεν ἤδη χαίρειν καὶ διαλύωμεν τὸν λόγον, cui nunc ex melioribus libris restitutum σύλλογον. Lucian. Icaromen. extr. : Καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν διέλυσε τὸν σύλλογον.] Isocr. [p. 76, D] : Οὐ γὰρ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα. Et, Διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, Plato [Gorg. p. 457, C], Conventus et colloquia dirimere. [Activ. Plato Lys. p. 223, B : Ἡττηθέντες οὖν αὐτῶν διελύσαμεν τὴν συνουσίαν. Lucian. Solœc. extr. : Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.] Quæ exempla Bud. affert p. 64, addens et, Τὰ πλεῖστα τούτων διέλυσα, ex Isocr. [p. 33, D,] pro Dissolvi et Discussi. Adjici autem illis possunt et alia pleraque, in quibus verbum istud aliis accusativis jungitur : ut διαλύειν τὸν ξύλλογον, ap. Thuc. [2, 12] : item τὸ ναυτικόν [2, 93]. Itidemque ap. Xenoph. [Cyrop. 6, 1, 7], διαλύειν τὴν πανήγυριν, et τὸ στράτευμα, τὴν στρατιάν, pro quibus dicit Herodian. [5, 2, 6] διαλύειν τὸ στρατόπεδον· quibus tamen ll. magis convenit verbum Dimittere, quam ea, quæ a Bud. afferuntur : sic autem pass. Διαλύεσθαι ipsemet Bud. exp. Dimitti a comitatu, Abire, Thucyd. [2, 102; 7, 34; 8, 69. Eur. Iph. A. 495 : Ἴτω στρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος.] Possit vero fortasse διαλύειν reddi etiam Finire, in illis, quæ affert, exx., διαλύειν τὸν λόγον, et in διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, sicut et ap. Plut. [Mor. p. 164, D] in διαλύειν τὸ συμπόσιον. At vero in illo διαλύειν τὸν πόλεμον, sicut et in διαλύειν τὰς μάχας ap. Herodian. [4, 15, 10], itidemque in διαλύειν τὰς διαφορὰς et τὰς ἔχθρας ap. Isocr. [hoc p. 43, E, illud p. 266, D], et διαλύειν τὴν ταραχὴν, ap. Plut. [Polyb. 5, 15, 5], libenter verbum Dirimere retinuerim. [Herodot. 8, 11 : Τοὺς ἀγωνιζομένους νὺξ ἐπελθοῦσα διέλυσε.] || Affinis autem est huic Dirimendi signif. ea, qua ponitur pro Dirimere controversiam, Transigere negotium judiciale, vel alias controversiosum : cujus signif. exemplum e Dem. [C. Mid. p. 526 extr.] habes ap. Bud. p. 64. [Διαλύειν πρόβλημα Plut. Mor. p. 146, E, et similiter p. 152, F; 154, B. || Corrupte, ut videtur, ap. Leon. Diac. p. 5, D : Οὕτω διαλύοντι τούτῳ καὶ γνωματεύοντι ... ἔννοια ἐπῆλθεν αὐτῷ· ubi Hasius δὴ ἀλύοντι corrigit.] || Quod autem Idem tradit, hoc verbum accipi etiam pro Pacem et fœdus icere, ac componere, afferens ex Isocr. : Ἐξ ὧν ἐξέσται τὰς πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας διαλύσασθαι, in eo illi nequaquam assentior; quum enim addatur hic accus. ἔχθρας, quid aliud est διαλύεσθαι quam Dirimere? At vero in h. ejusd. Isocr. l. in Panegyr. [p. 48, D] : Βουληθέντες μετὰ λόγου, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους, possumus exponere Componere res suas, Transigere et decidere : ut Cic. interdum hæc duo verba copulat. [Cum præp. πρός. Plut. V. Sullæ c. 13 : Ἱκετεύοντας οἰκτεῖραι τὴν πόλιν καὶ διαλύσασθαι πρὸς τὸν Σύλλαν. Et passiv. Polyb. 4, 9, 5 : Χάριν τοῦ μὴ διαλυθήσεσθαι πρὸς Αἰτωλούς· 4, 17, 6 : Δεομένων διαλυθῆναι πρὸς αὐτούς.] Sed διαλύειν τινὰς pro Componere litem inter aliquos, Pacem facere, cum accus. personæ, vide ex eod. Isocr. [immo citat Nicocl. p. 33, C : Τὰ πλεῖστα τούτων διέλυσα], et e Polyb. in ead. illa p. [Polyb. 1, 87, 4 : Διαλῦσαι τοὺς στρατηγοὺς ἐκ τῆς προγεγενημένης διαφορᾶς· 5, 68, 7 : Διαλύσας τοὺς ἐν τῇ νήσῳ πρὸς τοὺς τὴν ἤπειρον κατοικοῦντας. Διαλύεσθαι passiv. cum genit. Eurip. Or. 1679 : Χωρεῖτε νῦν ... νείκους τε διαλύεσθαι. Diodor. 14, 110 : Ὁ βασιλεὺς διαλυθεὶς τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαφορᾶς. Διαλύεσθαι τῆς τιμωρίας, Aufugere s. avertere a se pœnam, idem in Excerpt. p. 631, 15.] || Διαλύομαι active pro διαλύω sumi in variis loquendi generibus, apparet e ll. in Διαλύω citt. Adduntur autem et ista, διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς, ex Isocr. [p. 228, D, ubi Bekk. e cod. Urb. ἀπολύσασθαι τὴν ... διαβολὴν] pro Dissolvere s. Diluere calumnias : et διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα [ap. Thuc. 1, 140] pro Diluere crimina; sed malim etiam in διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς uti verbo Diluere. Affertur autem et e Thuc. [1, 131] διαλύειν τὴν διαβολὴν, passivo redditum verbo, sc. Absolvi crimine. [Isocr. p. 122, C : Ὧν ἕκαστόν ἐστιν ἱκανὸν διαλῦσαι τοὺς λόγους τῶν κατηγορεῖν τολμώντων.] At vero διαλύεσθαι pass. signif. pro Dissolvi, in prima quidem sua signif. posito, frequens est : unde, Διαλυομένου δὲ ἀνθρώπου, Cic. ap. Xen. [Cyrop. 8, 7, 3] vertit, ut videbis in meo Cic. Lex. p. 43, Quum hominis natura morte dissolvitur. Item, Τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ, in quodam Stoico dogmate, p. 56 ejusd. l., Quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu. Ut autem dicitur homo διαλύεσθαι, sine adjectione, ita et διαλύεσθαι τοῦ σώματος, hunc quidem sequendo l., qui e Plat. affertur De LL. [10, p. 904, D] : Διαλυθέντες τῶν σωμάτων, pro Soluti corporibus; atque ita fuerit plane comp. διαλυθέντες, si mendo caret ille l., pro simpl. λυθέντες. [Athen. 9, p. 401, E : Κινδυνεύεις ... ὁμοίως ἐκείνῳ διαλυθῆναι· ἰσχνὸς γὰρ πάνυ τὸ σῶμα διὰ τὰς ζητήσεις γενόμενος ἀπέθανεν. Hemst. Aristoph. Lys. 685 : Ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν. Polyb. 18, 29, 12 : Στεφάνους ἐπιρρίπτοντες καὶ λημνίσκους παρ' ὀλίγον διέλυσαν τὸν ἄνθρωπον.] Alicubi autem διαλύεσθαι aptius redditur Dissipari quam Dissolvi : Herodian. 6, [7, 2] : Ὃς (στρατὸς) ἅπαξ διαλυθεὶς, οὐ ῥᾳδίως ἠθροίζετο, ἅτε μὴ συντεταγμένος, μηδὲ συνεστὼς κ. τ. λ. At vero διαλύεσθαι pro Absolvi, s. Dimitti, dictum de creditore, qui suum recepit, vide ap. Bud. 65. Item, A comitatu dimitti, Abire, ab eo exp. in Thucyd. [2, 12] : Ὁ δὲ ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, καὶ ἔμελλε διαλύεσθαι, τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο. Hoc tamen sciendum est, ap. eund. scriptorem, passim quum dicit διελύθησαν κατὰ πόλεις aut διελύθησαν κατὰ ἔθνη, exponi διελύθησαν non Dimissi sunt, sed Digressi sunt. Quidam vero in hoc ejusd. l., Διελύθησαν ἐπ' οἴκου ἕκαστοι, In suam quisque domum dilapsus est. [6, 41 : Διελύθησαν ἐκ τοῦ ξυλλόγου. Herodot. 3, 73 : Μὴ διαλύεσθαι ἐκ τοῦ συλλόγου τοῦδε ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν μάγον· 8, 57 : Διαλυθέντες ἐκ τοῦ συνεδρίου.] His addo et διαλυθείσης τῆς νόσου, quod in VV. LL. redditur Remittente morbo. At ego malim Discusso morbo : sicut et act. διαλύειν pro Discutere pom dictum antea fuit. || Διαλελυμένος pro Dispersus, Nullo ordine dispositus : ut a Bayf.

redditur in Polyb. 16, [2, 6]: Συνέβη δὲ τὸν ἀνάπλουν αὐτῶν γενέσθαι διαλελυμένον. [|| Διαλελυμένη λέξις, Dictio soluta, concisa, brevis, præcipue perorationi apta, Dionys. Judic. Lys. c. 9, ubi et σύντομος adjungitur. Talis quoque est quæ fit crebris interrogationibus, ut de tali loco Isæi Dionys. in ej. Judic. c. 13: Ταυτὶ μὲν διαλελυμένα καὶ ἐξ ἐπερωτήσεως. Phot. Bibl. cod. 79, p. 133, λόγον διαλελυμένον τῷ ἰδιωτικῷ jungit. Conf. Herodian. Περὶ σχημ. p. 94 Vill. Ernest. Lex. rhet.]

Διαλφιτόω, Farina conspergo. Aristoph. Nub. [669]: Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

Διαλωβάω, Mutilo, Depravo, Fœdo: ut διαλελωβημέναι γνῶμαι esse dicuntur Mutilæ opiniones [Plut. Mor. p 986, E, δ. δόξαι]. Et διαλελωβημένος ἀπαιδευσίᾳ [id. V. Dion. c. 10], Corruptus imperitia [Id. V. Cæs. c. 68: Σῶμα... ταῖς πληγαῖς διαλελωβημένον. Germanus In dominici corporis sepult. p. 1485, E: Ὀδοῦσι διαλελωβημένος τοῦ ὄφεως. || Forma media Polyb. 11, 4, 1: Ἅπαντα διελωβήσατο (τὰ ἀναθήματα). Strabo 17, p. 805: Τὰ μὲν πυρὶ, τὰ δὲ σιδήρῳ διελωβᾶτο τῶν ἱερῶν. Orac. Sibyll. 12, 66: Δολίως τοῦτον διαλωβήσονται. Activi exempla non vidi. G. Dind.]

[Διαμαγεύω, Fascino. Lucian. Amor. c. 41: Κἀπειδὰν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ. Hemst.]

Διαμαδάω, Irrigo, Humecto. Suidas enim διαμαδῶντες exp. διαβρέχοντες.

[Διάμαζος Is. Vossii conjectura: v. Διάμαστος.]

[Διαμαθύνω, Vasto, Perdo. Æsch. Ag. 824: Πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος.]

[Διαμάλαξις, εως, ἡ, Emollitio. Galen. vol. 13, p. 116: Περὶ τῶν μαλαττόντων φαρμάκων καὶ αὐτῆς τῆς διαμαλάξεως. Struv.]

Διαμαλάττω, Emollio, Penitus mollio. [Phrynich. in Bekk. An. p. 31, 17: Τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλάττοντα. Schæf.]

[Διαμαλέας. V. Δειμαλέας.]

[Διαμανθάνω, Sciscitor. Philostr. V. A. 1, 16, p. 20: Εἰ δὲ βάρβαρά τε καὶ ἰδιότροπα εἴη (τὰ ἱερὰ), διεμάνθανε τοὺς ἱδρυσαμένους αὐτά. Joseph. Genes. p. 42, C: Ὡς δὲ περὶ τούτου ἡ δέσποινα διεμεμαθήκει.]

Διαμαντεύομαι, Vaticinor, Oraculum peto, consulo. Διαμαντεύοντ' ἐπ' ὄρνισι, VV. LL. e Plut. Camill. pro Captant augurium ab avibus. [C. 32: Ὅταν ἐπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι καθέζωνται· V. Tib. Gracchi c. 17: Ὁ τὰς ὄρνιθας, αἷς διαμαντεύονται, κομίζων. Dionys. A. R. 3, 71: Ἀλλ' ἄπιθι καὶ διαμαντευσάμενος ἧκε ταχέως·... μετ' οὐ πολὺ παρῆν αἰσίους εἰληφέναι λέγων ὄρνιθας. Oraculum consulo, ap. Plut. Mor. p. 302, D: Πέμψαντες εἰς Δελφοὺς διεμαντεύοντο περὶ σωτηρίας· Dionys. A. R. 1, 68: Διαμαντευόμενον περὶ τῆς οἰκήσεως· 3, 69: Τοῖς οἰωνοπόλοις ὑπὲρ ἑκάστου βωμοῦ τῶν καθιδρυμένων διαμαντευσαμένοις.]

[Διαμάργαρος, ἡ. Anonymi Antiq. Cpol. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 14, E: Στήλη πορφύρα (πορφυρᾶ) διὰ μαργάρων· ad quem l. Bandur. p. 496: « Διαμάργαρος Græcis recentioribus est Margaritis adornatus vel distinctus, ut διάχρυσος, Auro adornatus vel distinctus. Anna Comn. l. 11: Ἁπτόμενος τῶν περὶ τὸν βραχίονα περικεκολλημένων διαμαργάρων πέπλων. » G. D.]

Διαμαρτάνω, Aberro; ut διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc. 1, p. 34 [c. 151]. Διήμαρτον Φιδηνῶν, Fidenis aberrarunt, i. e. a via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum gen. personæ, Διήμαρτον ἀλλήλων, A se invicem aberrarunt, Haud sibi facti sunt obvii. Apud Plut. [V. Aristid. c. 11] rursum διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς exp. Tota errare via. [Mor. p. 2, C: Ἴστω πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς διαμαρτάνων. Et τῶν πάντων, V. Lysandri c. 23. Addito πρᾶγμα Demosth. p. 1228, 10: Δοκοῦσί μοι παντὸς διημαρτηκέναι τοῦ πράγματος. Plut. Mor. p. 5, E: Εἴ τις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ φρονεῖ, μαθέτω γνώμης διαμαρτάνων, A vero se aberrare.] Quo etiam sensu putatur dixisse Aristot. dandi casu, Ethic. 1, [9], διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις. Qui tamen l. mendi quibusd. [male] suspectus est, tanquam τοῖς ὅλοις perperam scripti pro τῆς ὅλης. [Διημαρτημένος signif. activa ap. Longin. De subl. 32, 8: Ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν ῥήτορα προφέρει πολλαχῇ διημαρτημένον τοῦ Πλάτωνος. Ibid. 33, 1: Μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις, Toupius probabiliter διημαρτημένον, cui oppositum respondet ἀδιάπτωτον.] || Aberro, Assequi nequeo, vel efficere quod conor: Excido. Isocr. Ad Phil. [p. 96, B]: Οἱ δ' εὔχονταί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας. Idem Panath.: Διημαρτηκότι τῆς δόξης, ἧς προσῆκε τυχεῖν αὐτόν. Idem ibid. [p. 284, D]: Οἱ μὲν ἄριστα φρονοῦντες, ἐνίοτε διαμαρτάνουσι τοῦ συμφέροντος. Huic interdum oppon. κατορθῶ. Plut. De aud. [p. 40, B]: Οὐ μόνον κατορθοῦντες, ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel τῶν ἐλπίδων, ut ap. [Demosth. p. 255, 13: Ἐπὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσιν, ὧν διαμάρτοιεν·] Lucian., Qui excidit sua spe, Quem sua spes frustratur, pro quo Demosth. dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισαν. Quod et ἀποτυγχάνειν dicitur. Thuc. 2, [78]: Ἐπειδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, Quum hoc excidissent, quod sperabant videlicet, i. e. Quum hac spe excidissent. [Demosth. p. 235 extr.: Τῆς εἰρήνης ἂν διημαρτήκει. Τῆς εὐνοίας id. p. 226, 17. Plato Leg. 11, p. 935, B: Ὃς οὐ τοῦ σπουδαίου τρόπου ἥτοι τὸ παράπαν διήμαρτεν ἢ μεγαλονοίας ἀπώλεσε μέρη πολλά. Μηδὲν διαμαρτεῖν, i. q. μηδενὸς ἀτυχεῖν, ex Procop. Epist. 14 indicat Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 303; διαμαρτάνειν ἐραστοῦ ex Alciphr. 1, 29 Schæfer.] Nonnunquam etiam διαμαρτάνω τούτου, Excido hoc, i. e. Non impetro hoc quod petii. Interdum exp. et per voc. Fallere; ut ap. Isocr. [Ad Demon. p. 12, A]: Διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν [ἧς] ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non assequor, i. q. Non percipio; ut [id. Nicocl. p. 29, A], Τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς. [De homine Plato Phædri p. 257, D: Τοῦ ἑταίρου συχνὸν διαμαρτάνεις, Amici mores plane ignoras: ubi Heindorf. comparat De rep. 1, p. 334, D: Ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων.] Sine casu vero διαμαρτάνειν [Demosth. p. 398, 21: Εἰ μὲν Αἰσχίνης ἰδιώτης ὢν ἀπελήρησέ τι καὶ διήμαρτε· p. 401, 22: Δέδοικε μὴ διαμάρτῃ, Metuit ne minus impetraret quæ cuperet,] interdum opponitur τῷ κατορθοῦν, ut in exemplo paulo ante citato, interdum pro Erro, Allunicor: quo sensu γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν ap. Isocr. [Lucian. Nigrin. c. 35.] Huic autem verbo activo dari solet fut. vocis passivæ διαμαρτήσομαι. [Ut ap. Demosth. p. 388, 15: Δυοῖν χρησίμοιν οὐ διαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν. Aor. 1, ab antiquorum scriptorum usu alienum, usurpat Suidas: Διαπέσοιμι, οἷον διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος. G. Dindorf.]

[Διαμάρτημα, τὸ, Aberratio, Error. Aristot. Poet. 25: Δ. δὲ τὸ πρόβλημα εἰκὸς ἐστι.]

Διαμαρτία, ἡ, Aberratio, Item Error. Plut. [V. Fabii Max. c. 6]: Μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τοῦ Ἀννίβου. Et aliquanto post διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aberratio a loco. [Similiter V. Pyrrhi c. 7, 33; V. Demetrii c. 46.] Ap. Thuc. 4, p. 150 [c. 89], Διαμαρτία τῶν ἡμερῶν, Aberratio a diebus, i. e. a certo dierum numero, intra quos utrumque proficisci oportebat. Vel, Error in diebus commissus. Ipsemet statim post ἁμάρτημα appellat. Lucian. [De sacrif. c. 1]: Οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Quod in VV. LL. exp. Adeo eam male habuit quod sacris non interfuerit. Quæ expositio et inepta et falsa est. At Erasmus optime sensum reddidit, hoc modo, Usque adeo nimirum alte dolor hic animo illius insederat, quod sacris epulis esset frustrata. [Plut. V. Arati c. 28: Χάριτι τὴν διαμαρτίαν ταύτην ἀναμαχόμενος, Hoc peccatum. Mor. p. 153, B: Οὐδὲν ἀνεπίληπτόν ἐστιν, ἀλλ' ἔχει πάντα διαμαρτίας μεγάλας καὶ ἀγνοίας. Joseph. A. J. 1, 18, 8: Τῆς διαμαρτίας ὁ Ἴσακος αἰσθόμενος. Διαμαρτία τοῦ ὀρθοῦ Photius Bibl. p. 330, 31. De infelici amore Philostr. p. 16: Διαμαρτίᾳ ἐρωτικῇ· 517: Τὴν διαμαρτίαν (τοῦ ἔρωτος) μὴ χαρτεροῦντος. Hæc fere Wakef. Δ. τῶν σπονδῶν, Dio Cass. 49, 28.]

Διαμαρτύρέω, De scripto contestor, Bud. qui διαμαρτυρίαν Exceptionis genus quoddam esse supra dixit. [V. Διαμαρτυρία.] Is autem qui διεμαρτύρει, affirmabat et testificabatur quiddam non in sua, sed in aliena causa: in qua exceptionem intendens, liti se offerebat: quo facto litem suam faciebat testificando. Qui si mendacii convinceretur, ψευδομαρτυριῶν, Falsi crimine, damnabatur. Locos huc pertinentes e Dem. et Isæo cum interpretatione sua habes ap. Bud. 107

et 108, ubi latius explicat quid in causis forensibus sit διαμαρτυρεῖν. [Isæus p. 38, 11 : Διαμαρτυρῆσαι μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι· 42, 18; 52, 19. Demosth. p. 1088 extr. : Διαμαρτυρεῖς δὲ πρὸς ἡμᾶς, τὸ ὁμολογούμενον γένος ἐξελαύνων· 1094, 14 : Ἐξετάσομεν τοίνυν εἰ εἰσὶν ἢ τὰ ψευδῆ διαμεμαρτύρηκεν οὑτοσί· 1095, 1. Quibus in ll. de testibus ipsis dicitur : de eo qui testes διαμαρτυρήσοντας exhiberet, dixerat Dinarchus. Harpocr. v. Διαμαρτυρία : Δείν. μέντοι διαμαρτυρῆσαι τεθεώρηκεν (τέθεικεν Bekk.) οὐκ ἐπὶ τοῦ μαρτυρήσαντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρασχόντος τινὰ διαμαρτυρήσαντα ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα.] At Διαμαρτυρέομαι, Testimonium mihi perhibetur : unde ex Isocr. [p. 374, B] τὰ διαμαρτυρηθέντα, Testimonio probata. [Isæus p. 38, 22 : Ἡ διαμαρτυρηθεῖσα γνησία θυγάτηρ εἶναι.] ‖ Διαμαρτυρέομαι capitur etiam pro διαμαρτύρομαι, Contestor, Deos hominesque testor. Dem. [p. 275, 17, in cod. uno Bekkeri] : Διαμαρτυροῦμαι καὶ βοῶ. Æschin. C. Ctes. : Πολλὰ διαμαρτυρουμένου καὶ σχετλιάζοντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. [Lectiones vitiosæ pro διαμαρτύρομαι.]

Διαμαρτύρια, ἡ, Contestatio. Bud. scribit ap. Dem. [p. 1079, 1080] esse Genus exceptionis, h. e. παραγραφῆς : nimirum Instantiam litis summotricem petitionis hæreditatis aut bonorum possessionis agnitæ a propinquis. Exemplum e Dem. habes ap. Eund. p. 105, ubi prolixe explicat quid sit διαμαρτυρεῖν. [Harpocratio : Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν. Τρόπος τις ἦν παραγραφῆς ἡ διαμαρτυρία· πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτύρῃσαι ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος. Διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς τῷ τὴν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. Καὶ πρότερόν γε τῷ διώκοντι ἦν προσβάλλεσθαί τινα μαρτυροῦντα εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ περὶ τούτου πρότερον ἐγίνετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὐ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον· εἰ δὲ μὴ προβάλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. Ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις. Quibus subjungit locos quosdam oratorum, Lysiæ, Isæi, Hyperidis et (de quo v. s. Διαμαρτυρέω) Dinarchi. Brevius Suidas et Lex. rhet. p. 236.]

Διαμαρτύρομαι, Testato reclamo, Testibus interpositis reclamo, Deos hominesque implorando contestor, Quiritor, Bud. 104, 105 e Dem. Sic ap. Eund. [p. 275, 17] : Εὐθὺς ἐμοῦ διαμαρτυρομένου καὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· [p. 240, 26] : Προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ παρ' ὑμῖν ἀεὶ καὶ ὅποι πεμφθείην. Sic [p. 73, 2] : Προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ εἰὼν προέσθαι Ὕλας. Item Contestor. Dem. : Ἐδει διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτῷ οὐδέν ἐστι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, Oportebat eum contestari, quod jam eo pacto non teneretur; [p. 1040, 16] : Διεμαρτυράμην ἐναντίον Φαινίππου, ὅτι οὐδεὶς ὅρος ἐπέστη ἐπὶ τῇ ἐσχατιᾷ, In re præsenti coram Phænippo contestatus sum, Bud. [Plut. V. Lysandri c. 17 : Τόν τε Λύσανδρον ἐλοιδόρουν καὶ διεμαρτύραντο τοῖς ἐφόροις ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον.] Apud Polyb. quoque 1, [33, 5] : Τοῦ Ξανθίππου διαμαρτυρομένου μὴ παριέναι τὸν καιρὸν, redditur Contestante, ubi etiam in priore signif. accipi posset. Vel pro Obtestari, Postulare. [Diodor. 18, 62 : Διαμαρτυρόμενος μὴ διδόναι μηδὲν τῶν χρημάτων Εὐμένει. Polyb. 3, 110, 4 : Πολλὰ διαμαρτυρομένου καὶ κωλύοντος. Plut. V. Cim. c. 16 : Κωλύοντος καὶ διαμαρτυρομένου μὴ βοηθεῖν· V. Crassi c. 16 : Ἀπὸ φωνῆς ἐκώλυε καὶ διεμαρτύρετο· V. Niciæ c. 12 : Ἐκκλησίας γενομένης ἀναστὰς ἀπέτρεπε καὶ διεμαρτύρετο.] Ex eod. Polyb. διαμαρτύρομαι affertur pro Denuntio, [3, 15, 5] : Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο [διεμαρτύραντο libri plures] Ζακανθαίων ἀπέχεσθαι· in qua signif. ἐπιμαρτύρεσθαι ab Eod. usurpari annotatur. Sic accipi posse videtur ap. Xenoph. Cyrop. 7, [1, 9] : Καὶ σὺ μὴ πρότερον ἔμβαλλε τοῖς πολεμίοις, διαμαρτύρομαι, πρὶν ἂν φεύγοντας τούτους, οὓς νῦν φοβῇ, θεάσῃ, Interpositis veluti testibus denuntio, Denuntio adhibitis testibus, qui, si male res tibi secus facienti cesserit, tua id culpa accidisse testificentur : ut διαμαρτύρεσθαι i. sit q. Dem. dicit μαρτύρων ἐναντίον κωλύειν τὸ γιγνόμενον, Testato vetare ne ultra procedatur, Testato intercedere ne in cœpto pergatur. [ῡ]

[Διαμᾰῦκάομαι, Remando. Chrysost. In Gen. p. 37.]

Διαμᾰ́σάομαι, sive Διαμασσάομαι [Duplex σ frequens librariorum error est. G. D.], Commanduco, Mando. Aristot. H. A. 9, 6, de ursis e specu exeuntibus, Τὰ ξύλα διαμασσῶνται, ὥσπερ ὀδοντοφυοῦσαι· pro quibus Plin. 8, 36 : Circa surculos sentium prædomantes ora. Aliud exemplum habes in seq. Διαμάσημα. [Euseb. H. E. 9, 8 : Σμικρὰ χόρτου διαμασώμενοι σπαράγματα. Mendh. Etym. M. p. 740, 47 : Σκίλλαν ἣν διαμασσῶνται. Alciphro 3, 57 : Ἐγὼ δὲ δάκνομαι καὶ τὴν προπετῆ γλῶτταν διαμασσῶμαι καὶ ὀψὲ τῆς ἁμαρτίας αἰσθάνομαι. Hemst. Eustath. Opusc. p. 354, 7 : Ἡ ὀπώρα, εἰ μή τις ἐπιστημόνως διαμασσήσαιτο. Alia exx. v. ap. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 80. Improprie Philostr. p. 483 : Οὗτος ὁ Χαιρεφῶν τὴν σπουδὴν τοῦ Γοργίου διαμασσώμενος, Arrodens. Anna Comn. 15, p. 496, A : Εἰς μονῳδίαν δὲ ἄγειν ὁπόσα τὴν καρδίαν διεμασσήσατο. Similiter καρδίαν δάκνεσθαι dicitur. Aliter Eustath. Opusc. p. 314, 88, de scriptis accurate elaboratis : Τοὺς ὕμνους, τοὺς παιᾶνας, τὰ ὧρα, τἆλλα τῆς ἡμέρας ἀγαθὰ, ἃ στόμα Λιβανίου τεχνικῶς διαμασσησάμενον ἐλέανέ τε καὶ τροφὴν ἐνέθετο τοῖς προτελουμένοις ἔτι. ‖ Passiv. Γλήχων διαμασσηθείς, Pulegium mansum, Geopon. 12, 33, p. 920. G. Dindorf.]

[Διαμάσημα.] Διαμάσσημα, τὸ, Mansum, i. e. Quod mansum s. commanducatum est. Diosc. [1, 125] : Διαμασσώμενοι γοῦν αὐτὴν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀποχυλίζουσιν, ἐκπτύοντες τὸ διαμάσσημα, de papyro, de quo idem e Theophr. habes in Μασάομαι. [Crito ap. Galen. vol. 13, p. 341 : Διαμασήματα πρὸς μασχαλῶν δυσωδίαν, Vitiose διαμάσιμα ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 78. G. Dindorf.]

Διαμάσησις, εως, ἡ, Ipsa actio commanducandi, ut μάσησις. [Nemes. De nat. hom. p. 238 Matth. : Μεγίστην καὶ ἡ γλῶττα χρείαν παρέχεται τῇ διαμασήσει· 258 : Πρός τε τὴν φωνὴν καὶ τὴν γεῦσιν καὶ τὴν διαμάσησιν. Hase.]

[Διαμασητός, ἡ, όν. Hippocr. p. 517, 9 : Διαμασσητοῖσι χρηστέον, Iis quæ manducantur utendum.]

Διαμάσσω, s. Διαμάττω, Subigo, Pinso. Hesych. διαμάττειν exp. διαφυρᾶν τὰ ἅλφιτα πρὸς τὸ ποιῆσαι μάζας. [Aristoph. Av. 463 : Προπεφύραται λόγος εἴς μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει· Eq. 1105 : Μαζίσκας διαμεμαγμένας.] Διαμαψαμένη, Eid. διασμηξαμένη, διαψησαμένη, [Recte Heinsius διαμαξαμένη.]

Διαμαστῑγόω, i. q. ἀπομαστιγόω. [Flagello. Plato Gorg. p. 524, E : Διαμεμαστιγωμένη καὶ οὐλῶν μεστή.]

Διαμαστίγωσις, εως, ἡ, Plut. [Mor. p. 239, D] de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. [Schol. Thuc. 2, 39 itidem de Lacedæmoniis : Ἀμέλει καὶ διαμαστιγώσεις ἐγίνοντο κατά τινα καιρόν. Suid. s. v. Λυκοῦργος. Theodoret. vol. 4, p. 953 : Τὰς διαμαστιγώσεις καὶ ὠμοφαγίας.]

[Διαμαστίζω, Transverbero, Diverbero, Gl. Euseb. Vita Const. p. 540, B : Παίων δ' ὥσπερ καὶ διαμαστίζων τῷ λόγῳ τῶν περιεστώτων γνωρίμων τινὰς, Quodam quasi orationis flagello verberans. Hase.]

[Διάμαστος, ὁ, ἡ, Mammosus. Hesych. : Διάμαστος, θεός· καὶ Διάματος. Dianam Ephesiam significari conjicit Is. Vossius et διάματος in διάμαζος mutat.]

[Διαμαστροπεύω.] Διαμαστρωπεύω, Produco : ea signif. qua filiam pater aut meretricem leno producere dicitur; vel Lenociniis concilio. Plut. Cæsare [c. 14], de nuptiis Pompeii et Juliæ, Cæsaris et Calpurniæ, Μαρτυρομένου Κάτωνος καὶ βοῶντος οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι γάμοις διαμαστρωπευομένης [διαμαστροπ-] τῆς ἡγεμονίας. Sic Cic. Constupratum judicium dicit, teste Bud.

[Διαμασχαλίζω, Sub alis gesto. Aristophanes ap. Athen. 2, p. 57 : Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ... διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσιν καὶ φύσκαις καὶ ῥαφανίσιν. Schweigh.]

[Διάματος. V. Διάμαστος.]

[Διαμάττω. V. Διαμάσσω.]

Διαμαχετέον, Dimicandum et decertandum cum : s. Repugnandum. Metaphor. Plato De rep. 2, [p. 380, B] : Κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεὸν, ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον, pro, Si quis dicat Deum, quum bonus sit, malorum causam esse, refragandum et adversandum ei est,

contradicendo sc. et refellendo. [Libri plurimi διαμαχητέον, quomodo legitur ap. Plat. ipsum Soph. p. 241, D, et Clem. Alex. p. 187 et 219 a Kall. cit.]

[Διαμαχέω, i. q. Διαμάχομαι, Depugno. Joseph. B. J. 6, 9, 4 : Πολλὰ διαμαχήσας πρὸς τὴν ἀνάγκην.]

[Διαμάχη, ἡ.] Invenitur etiam Διαμάχη, quod si pro verbali habeamus propter eam quam itidem habet præp., sonabit potius Pugnatio quam Pugna, s. comp. Depugnatio. Sed et μάχη eadem ratione aliquis esse a μάχομαι dixerit. [Plato Leg. 1, p. 633, D : Πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην. Philo vol. 2, p. 513, 32 ; Τοῦ κουφοτάτου καὶ βαρυτάτου ... διαμάχη. Hemst. Id. vol. 1, p. 7, 20 ; Τὰς ἐναντιότητας εὖ εἰδὼς καὶ τὴν ἐκ φύσεως αὐτῶν διαμάχην. Plut. Mor. p. 74, C ; Ἐν ταῖς ... πρὸς τὰ πάθη διαμάχαις· et p. 1026, D. Joseph. B. J. 6, 2, 8 : Αὐτὸς ἐν ταῖς περὶ τὸ ἱερὸν διαμάχαις ἦν· ubi var. lect. διαμαχίαις. Niceph. Greg. p. 63, C (52).]

[Διαμαχητέον. V. Διαμαχετέον.]

Διαμάχομαι, [fut. Διαμαχοῦμαι, præter. Διαμεμάχημαι], Depugno, Acriter pugno. [Eurip. Suppl. 678 : Σιδήρῳ διεμάχοντο. Plato Rep. 1, p. 345, A : Δυνάσθω δὲ ἀδικεῖν ἢ τῷ λανθάνειν ἢ τῷ διαμάχεσθαι· Gorg. p. 503, A : Ἀεὶ διαμάχεσθαι λέγοντα τὰ βέλτιστα.] Aristoph. Pl. [448] : Μηδὲ διαμαχούμεθα. Xen. Cyrop. 3, [1, 3] : Πότερα βούλει, αὐτοῦ μένων τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι, ἢ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς ἡμῖν διαμάχεσθαι. Item, διαμάχομαι ὑπὲρ τούτου, sicut μάχομαι. Plato De rep. [2, p. 374, A] : Ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. [Cum præp. περὶ, ut ap. Plat. Men. p. 86, C : Περὶ τούτου πάνυ ἂν διαμαχοίμην.] Et cum præp. πρὸς, Plut. Pericle [c. 33] : Ὑπὲρ γῆς [E codd. restitutum ὑπ' ὀργῆς] διαμαχουμένων πρὸς αὐτούς. Sed et cum πρὸς habente accus. rei, e Dem., cui [p. 217] διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, est Pugno adversus hanc rem, Repugno huic rei, Refragor huic rei. [Cum præpositione κατὰ Michael Glycas in Fontani Nov. erud. delic. vol. 1, p. 156 : Μηδὲ καθ' ἡμῶν ἐριστικῶς διαμάχου. G. Dind.] Quinetiam sine præpositione interdum : Euripid. [Alc. 697] : Διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν, Pugno hanc rem, sc. ne moriar, i. e. Hanc rem pugnando obtinere contendo. At Plato infinitivo junxit, sine illo accus., ita scribens De rep. 2, [p. 380, B] : Κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεὸν τινὶ γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον παντὶ τρόπῳ μήτε τινὰ ταῦτα λέγειν ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει, εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι. [Διαμεμαχημένος Plut. V. Cat. min. c. 10, Mor. p. 76, E. Διεμαχίσαντο ap. Symmach. Cant. 1, 6 et διαμεμάχιστο Sirac. 51, 25 lectiones vitiosæ pro διεμαχήσαντο et διαμεμάχηται. Διεμαχέσω Hesych. s. v. Διεξιφίσω.]

Διᾰμάω, et Διαμάομαι, Demeto. Et metaph. interdum, sicut Demetere caudam ferro ap. Horat. Il. Γ, 359 : Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, pro Abscidit : ῥᾷον διέκοψε, καὶ οἷον ἐθέρισε, Eust. [Hesych. interpr. διέκοψε, διέτεμε, διεθέρισε, et eodem modo διαμῆσαι. Apoll. Rh. 4, 374 : Φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι. Quint. Sm. 1, 620 : Πευθεσίλειαν ... ἀντικρὺ διάμησεν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι. Eur. El. 1023 : Λευκὴν διήμησ' Ἰφιγόνης παρηίδα.] Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro Everrere et accumulare, ut Bud. scribit p. 356 [3, 55, 6 : Ἐστρατοπέδευσε περὶ τὴν ῥάχιν, διαμησάμενος τὴν ἐπ' αὐτῇ χιόνα. De nive etiam scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Διαμώμενος] : ubi et e duobus Arriani ll. affert διαμᾶσθαι τὸν κάχλυκα [κάχληκα], quem existimo Thuc. in hoc loquendi genere sequi voluisse, 4, p. 130 [c. 26] : Ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχλυκα [κάχληκα] οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Ubi schol. διαμώμενοι exp. διασκάπτοντες, Effodientes ; addens dictum esse ab ἄμη, signif. σκαφίον πλατύ. [Hesych. : Διαμώμενοι, διιστάντες· ad quem hæc fere Hemst. : « Ex Thucyd. 4, 26, quem imitatus est Arrian. Exp. Al. 6, 23, et Appian. p. 21, D (Pun. c. 40) : Διαμώμενος τὴν ψάμμον. (Adde Joseph. A. J. 3, 1, 3.) Sæpe depravatum abiit in διασμώμενος, quod perperam ap. Suid. ordine suo legitur, Διασμώμενος, ἐρευνῶν. Eum lege in Διαμώμενος. Heliodor. 2, p. 69 : Ὁ Κνήμων πίδακά τινα διαμώμενος, *Scaturiginem quandam repurgans*, inquit interpres; non multo melius quam Petavius, hoc errore non animadverso, in Themist. Or. 21, p. 250, B : Ναμάτων τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀνιχνεύοντές τε καὶ διαμώμενοι (libri διασμώμενοι), *humo detersa*. Recte Dionis Chrys. interpres Or. 32, p. 379, D : Ἄκροις δακτύλοις διασμῶντες χθόνα, *Scindentes terram*. Ibi διαμῶντες (cum ed. Veneta) legendum esse liquet ex Eurip. Bacch. 708 : Ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα. Unde sumtum tu crederes Hesychii Διαμῶσαι, ζητοῦσαι, si modo explicatio satis bene quadraret. (Peccatum grammatici, ἀμάω et μάω confundentis. Eodem errore Suidas Διαμώμενοι in loco Thuc. interpretatur ζητοῦντες, postquam veram ipse interpretationem posuit διασκάπτοντες. G. Dind.) Strabo 3, p. 147 : Τὴν δὲ (γῆν) σκαλίσι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν. » Suidas ex scriptore ignoto : Διαμησάμενος γὰρ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ Ὀλύμπου ἄμμον, ὕδωρ πολὺ καὶ πότιμον εὗρε.]

[Διαμβλώττω, Abortum facio. Etym. Gud. p. 43, 50. G. Dindorf.]

[Διαμεθίημι, Dimitto, Missum facio. Eurip. Bacch. 627 : Διαμεθεὶς δὲ τόνδε μόχθον· 635 : Κόπου δ' ὕπο διαμεθεὶς ξίφος παρεῖται· El. 978 : Ὀρ. Ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας. Ἠλ. Τῷ δ' αὖ πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν ;]

Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto ; [Plato Polit. p. 289 extr. : Οἱ ... νόμισμά τε πρὸς τἄλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διημειβόντες, οὓς ἀργυραμοιβοὺς ... ἐπωνομάκαμεν. Διαμείψασθαι φύσιν λέοντος, Naturam suam cum leonina mutare, Plut. Mor. p. 739, F. Herodot. 9, 108, de mutato amore : Ὁ δὲ διαμειψάμενος ἥρα τῆς Δαρείου γυναικός. || Viam conficio, Permeo. Æsch. Sept. 334 : Διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. Addito genitivo Eurip. Iph. T. 398 : Ἀσιήτιδα γαῖαν Εὐρώπας διαμείψας. Forma media Æsch. Prom. 285 : Δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος· Suppl. 543 : Πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα·] ut Plut. Aristide [c. 16] : Ἐκ τούτου πάνυ προθύμως οἱ Ἀθηναῖοι διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Permutarunt cum illis locum, i. e. A sinistro cornu in dextrum concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem Cimone [c. 10] : Διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Ubi observa πρὸς αὐτὸν loco dativi αὐτοῦ. Alicubi vero rei, cum qua fit permutatio, hanc dat constructionem ; ut [V. Anton. c. 28] : Πάντα διάμειψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, Permuta pecunia. [Dionys. A. R. 5, 69 : Ἐκ τῶν αἰχμαλώτων ἕτερα τοῖς δανειστοῖς διαμειψαμένους ὑπὲρ αὐτῶν σώματα. Cum genit. Plato Symp. p. 218, E, διαμείβεσθαι χρύσεα χαλκείων, et Plut. Mor. p. 1063, F. Cum ἀντὶ Leg. 11, p. 915, E, διαμείβεσθαι ὁτιοῦν ἀνθ' ὁτουοῦν. Cum εἰς Greg. Nyss. vol. 3, p. 491, C, ab Hemst. cit. : Εἰς τροφὰς διαμείψας τὰ χρήματα. Δ. ἀγοράς, Permutare merces, Dionys. A. R. 5, 66 : Τὴν θάλασσαν πλεόντων καὶ διαμειβομένων τὰς διαποντίους ἀγοράς· et 7, 20.] At vero Solon inversa constr. dixisse videtur διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, ap. eund. Plut. [Mor. p. 79, F], ap. Basil. [Homil. ad Juv. s. 9] et alios, pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου. Ita enim scripsit, Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· quum tamen nolit dicere, Non permutabimus divitias virtute, sed contrarium potius. Ideoque recte Bud. διαμείβεσθαι h. l. esse dixit Permutare, h. e. Emere, vel pro alio accipere. [|| Remuneror. Dio Cass. 56, 6 : Ἵνα ἐπαινέσω ὑμᾶς καὶ διαμείψωμαι. || Διαμείβομαι passiv. Quint. Sm. 10, 341, a Wakef. cit. : Τέτρασι γὰρ μοίρῃσι βροτῶν διαμείβεται αἰών, ἃς κεῖναι ἐφέπουσιν ἀμοιβαδόν.]

Διαμειδιάω, Subrideo, Aliquantum rideo. [Plato Tim. p. 21, C : Διαμειδιάσας εἶπεν. Διαμειδιάσας pro μειδιάσας restituendum ex codd. Plutarcho Mor. p. 152, C, quem sæpius hoc verbo uti ostendit Wyttenb. Dio Cass. 71, 32, διεμειδίασε.]

[Διάμειπτος, ὁ, ἡ, Mutabilis, Inconstans. Apollon. De pronom. p. 384, C : Υ̓́μμιν Αἰολεῖς· Ταῖς κάλαις ὔμμιν τὸ νόημα τῶμον οὐ διάμειπτον.]

Διαμειρᾰκεύομαι, Bud. p. 934—5, ubi et Adolescentis more ago interpr. : eadem forma dicitur νεανιεύομαι. [Plut. Comp. Dem. c. Cic. c. 2 : Ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς διαμειρακευόμενος, Cum sophistis juveniliter ac jactabunde contendens, ut recte interpr. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 444.]

[Διαμείστης. V. Διαμεύω.]

Διάμειψις, εως, ἡ, Permutatio. Plut. Fabio [c. 7] : Ὡς οὖν γενομένης τῆς κατ' ἄνδρα διαμείψεως, εὑρέθησαν ὑπόλοιποι Ῥωμαίων παρ' Ἀννίβα τεσσαράκοντα καὶ διακ-

κόσιοι. Gall. dicitur *Eschange des prisonniers*. Et ab ipso eadem signif. dicitur ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι. [Id. V. Pyrrhi c. 17 : Ἡ δ. τῶν ὅπλων· V. Anton. c. 9. Angl. De rerum venalium permutatione Basil. t. 1, p. 535, E : Οὐ γὰρ ἤλθομεν ὠνίων ποιήσασθαι διάμειψιν. Hase.]

Διαμελαίνω, Denigro, Nigrefacio, Nigro induco. [Plut. V. Flamin. c. 4 : Διαμελαίνων τὸν ἀέρα. Signif. neutrali Nigrico, id. Mor. p. 921, F : Διαμελαίνοντος τοῦ ἀέρος· 950, A : Διαμελαίνουσιν οἱ καταλαμβανόμενοι ταῖς σταγόσι τόποι.]

[Διαμελεϊστί. V. Μελεϊστί.]

[Διαμελεοὶ, οἰκέται, Hesych. An leg. Διαμείλιοι, ἱκέται, Supplices : ut sit compositum ex διὰ et μείλιος, i. e. Blandus. Supplices enim blandis verbis uti solent. Sane infra Μειλιχίη exp. ἱκετεία. Kust.]

[Διαμελετάω, Meditor. Plato Parm. p. 126, C : Μειράκιον γὰρ ὢν αὐτοὺς (τοὺς λόγους) εὖ μάλα διεμελέτησεν. Diog. L. 4, 11, ab Hemst. cit. : Ἀτυφότατος δὲ ὢν πολλάκις ἑαυτῷ τῆς ἡμέρας διεμελέτα καὶ ὥραν μίαν ἀπένεμε σιωπῆ. || Exerceo. Plato Leg. 8, p. 830, B : Ὅπως αἱ πληγαί τε καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετῶντο εἰς τὸ δυνατόν.]

[Διαμελίζομαι, Cantillo. Plut. Mor. p. 973, B : Οὐ διὰ μισθὸν οὐδὲ πρὸς δόξαν, ἀλλὰ τῷ χαίρειν διαμελιζόμεναι. Hemst.]

[Διαμελίζω, Discerpo. Diodor. 3, 64 : Ταῖς τῶν γυναικῶν χερσὶ ζῶντας διαμελίζοντα· Exc. p. 595, 25 : Διεμέλιζε τὰ σώματα κατὰ ῥάχιν· 596, 62 : Διαμεμελισμένοι τὰ σώματα ποικίλως. Hemst. Joseph. A. J. 3, 9, 1; Plut. Mor. p. 993, A. Διαμελήσατε vitiose scriptum pro διαμελίσατε ex Anna Comn. 6, p. 178, D, indicat Elberling. Recte scriptum p. 179, A, et, ubi fut. διαμελίσομεν, 7, p. 195, B.]

[Διαμελίλωτον. V. Μελίλωτος.]

Διαμελισμὸς, ὁ, Concisio in membra. [Plut. Mor. p. 355, B : Ἃ μυθολογοῦσιν Αἰγύπτιοι περὶ τῶν θεῶν, πλάνας καὶ διαμελισμούς· 358, E : Ὥρου διαμελισμόν· 389, A; 396, C.] Galli eand. præp. in verbo huic synonymo usurpant, cum dicunt *Démembrer*, q. d. Dismembrare.

Διαμέλλησις, εως, ἡ, Cunctatio, Mora. Thuc. 5, p. 194 [c. 99] : Πολλὴν τὴν διαμέλλησιν τῆς πρὸς ἡμᾶς φυλακῆς ποιήσωνται.

[Διαμελλησμὸς, ὁ, Cunctatio, Gl.]

Διαμελλητὴς, ὁ, Cunctator, Procrastinator.

Διαμέλλω, i. q. μέλλω. [Cunctor. Hesych. : Διαμέλλει, ἀναβολῇ χρῆται. Thucyd. 1, 71. 142 : Ὅταν σχολῇ αὐτὰ (τὰ χρήματα) ποριζόμενοι διαμέλλωσι. Schol. βραδύνωσι. 6, 49 : Οὐ διαμελλήσειν· 8, 87. Dio Cass. et Plutarchus locis pluribus, in indicibus indicatis. Procop. B. P. p. 97, C : Οὐδὲν διαμελλήσας. G. D.] A Greg. Naz. jungitur cum πρὸς, sicut μέλλω : Διαμέλλω πρὸς τὴν κάθαρσιν. [Forma media Dexipp. p. 22, 24 ed. Nieb. : Εἴ τις ὑμῶν διαμέλλοιτο. Sed scrib. videtur διαμέλλοι. Διαμέλλει ib. p. 31, 9. G. Dind.]

[Διαμέλωσις, εως, ἡ, Membratura, Gl.]

[Διαμεμερισμένως, Divisim. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 787, 25 : Δ. ἔγραφον. Boiss.]

Διαμέμφομαι, Valde conqueror, Incuso : Διαμέμφομαί σε ἀχαριστίας, Accuso te ingratitudinis. Isocr. Ad Nic. init. [p. 26] : Εἰσί τινες οἳ δυσκόλως ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους, καὶ διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας. [Aristot. p. 663, 35 : Ὁ Αἰσώπου Μῶμος διαμέμφεται τὸν ταῦρον. Dio Cass. 46, 51 : Τὸν Σιλανὸν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντωνίου συμμαχίᾳ διεμέμψατο· 57, 13; 78, 15. Liban. vol. 2, p. 11, 8 : Διεμέμφετο τὴν πολλὰ μὲν ἐπηγγελμένην. Nilus Epist. p. 163 : Διαμεμφόμενος τοὺς παρατυχόντας. Διαμεμψαμένους ex διαπεμψαμένους corruptum s. v. Διαπέμπω notamus. Contrario errore in codd. quibusdam Dion. Cass. 55, 16 διαπέμψῃ scriptum pro διαμέμψῃ. G. Dinndorf.]

Διαμένω, Permaneo, Constanter maneo [Διαμένουσαι λίμναι, Perennes lacus, Aristot. H. A. 6, 16. Polyb. 3, 42, 9 : Ἐκείνην τὴν ἡμέραν διέμειναν· 3, 55, 11 : Χιῶν διαμεμενηκυῖα ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶνος. Diodor. 4, 16 : Διομόσασα παρθένος διαμενεῖν. Charito 8, 3 : Βασιλὶς γὰρ εἶ καὶ ἀεὶ διαμένεις], Perduro [Hippocr. p. 1248, F : Ὅσα δ' ἂν (πάθεα) διαμείνῃ τοῖσι παιδίοισι. Demosth. p. 1040, 5 : Τὸ διευτυχεῖν οὐ πολλοῖς τῶν πολιτῶν διαμένειν εἴθισται· 332, 17 : Ταῦτ' ἐπαινοῦσι καὶ ὅπως τὸν ἅπαντα χρόνον διαμενεῖ φασὶ δεῖν τηρεῖν. Ubi alii codd. μενεῖ]. Xen. Cyrop. 8, [1, 8] : Οὕτω δὴ τὰ τότε κατασταθέντα ἔτι καὶ νῦν διαμένει παρὰ τῷ ἀεὶ ὄντι βασιλεῖ· [8, 5] : Νῦν γεμὴν τὸ μὲν μονοσιτεῖν ἔτι διαμένει· [2, 6] : Διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία. Plut. Popl., Διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, Ad nostram usque memoriam perduravit et constanter mansit. [V. Rom. c. 15 : Διαμένει μέχρι νῦν τὸ κ. τ. λ. Diodor. 5, 15 : Διαμένει τὰ τῆς ἐλευθερίας ἅπαντα τὸν αἰῶνα.] Et aliquis dicitur διαμένειν in aliqua re, itidem pro Permanere s. Constanter manere, Xen. [Apol. c. 30] : Φημὶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ δουλοπρεπεῖ διατριβῇ οὐ διαμενεῖν, In servili vitæ genere non permansurum esse. [Cum præp. ἐπὶ et genit. Polyb. 1, 18, 6 : Ἐπὶ τῶν αὐτῶν διέμενον, In eodem statu. Appian. Hisp. c. 41 extr. : Διέμειναν ἐς πλεῖστον ἐπὶ εἰρήνης.] Isocr. Paneg. : Ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι, in quo loquendi genere Idem utitur verbo ἀναμένειν. [Conf. De pace p. 169, D. In Busir. p. 224, D, cod. Urb. : Τοὺς ἐπὶ ταῖς αὐταῖς πράξεσι συνεχῶς διαμένοντας εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστον ἀποτελοῦντας. Vulgo ἐπιμένοντας. Aristot. De mir. ausc. 65 : Τὸν ἐχῖνον ἄσιτον διαμένειν ἄχρι ἐνιαυτοῦ. Polyb. 10, 40, 6 : Ἐν ἑαυτῷ διέμεινε, Sui compos mansit. Cum solo dativo Diodor. 14, 48 : Τῶν δὲ ἄλλων πόλεων πέντε μόνον διέμειναν τῇ πρὸς Καρχηδονίους φιλίᾳ, ubi Eichstad. ἐν τῇ. Dionys. De comp. verb. p. 67, 5 R. : Σχήμασί τε μὴ τοῖς αὐτοῖς διαμένειν, ubi Sylb. ἐνδιαμένειν. Conf. quæ s. v. Μένω dicentur. Cum infinit. Dionys. A. R. 1, 23 : Οὔτ' ἐπὶ τοῖς δένδρεσι καρπὸς οὐδεὶς ὡραῖος γενέσθαι διέμεινεν. Cum partic. Dem. p. 107, 21 : Διαμένω λέγων ἐξ ὧν ἐγὼ μὲν πολλῶν ἐλάττων εἰμί. || Διαμίμνω ap. Theophr. De sensu 55, p. 669, ubi Camot. διαμένει.]

[Διαμερὴς. V. Διμερής.]

Διαμερίζω, Partior, Distribuo. [Plato Philebi p. 15, E : Πάλιν ἀνελίττων καὶ διαμερίζων.] Act. 2, [45] : Καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι. Sic de iis qui vestimenta Christi inter se partiti sunt, dixit Marc. [15, 24] : Διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. Matth. autem [27, 35] voce med. Διεμερίσαντο. Sic et Jo. [19, 24] e Ps., Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς. || Διαμερίζομαι pass., Dividor, Distribuor. [Plato Leg. 8, p. 849, D : Ζώων διαμερισθέντων.] Sed διαμεμερίσθαι a Luca [11, 17] dicitur etiam pro In varias factiones velut divisum et scissum esse, Dissidere.

[Διαμεριμνάω, Sollicitus sum. Constant. Porphyr. De Christi imag. Edess. p. 81 : Περὶ τοῦ τὴν ἑτέραν ἐντολὴν ... εἰς πέρας ἀγαγεῖν ἔγνω διαμεριμνῶντα καὶ φροντίζοντα. Boiss. Joseph. Genes. p. 30, C : Τὰ τῆς πόλεως Ἀμορίου κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον διαμεριμνῆσαι, Res urbis curare. G. Dind.]

Διαμερισμὸς, ὁ, Partitio, Distributio. [Diodor. 11, 47 : Δικαίως τὸν διαμερισμὸν (τῶν φόρων) ἐποίησεν. Ezech. 48, 19. Pollux 8, 136 : Διαίρεσις, διακλήρωσις· ὁ γὰρ διαμερισμὸς ὑπόφαυλον. Ap. Plut. Mor. p. 653 E, depravatum ex διαμηρισμός.] Item Dissidium ap. Lucam, sicut διαμεμερίσθαι pro Dissidere ab eo poni dictum est, 12, [51] : ubi vet. Interpr. reddit Separationem. Fortasse non male etiam Dissociationem aliquis reddiderit. [Joseph. Ant. Jud. 10, 11, 7 : Διαμερισμὸν εἰς αὐτοὺς τῆς βασιλείας. Ptol. Geogr. p. 419, 6 : Παρὰ τὸν δ. τῶν στομάτων (Indi fl.). Hase.]

[Διαμεριστὴς, ὁ, Divisor, Gl.]

[Διαμεσολαβέω, Medius intervenio. Joseph. Genes. p. 55 : Τὰ δὲ κατὰ Συράκουσαν διεμεσολάβει χρόνων τινῶν δυστυχήματα. G. Dind.]

Διάμεσος, ὁ, ἡ, q. d. Intermedius. [Dio Cass. 46, 35 : Παντὸς ... τοῦ διαμέσου αὐτῶν καὶ τάφρῳ καὶ σταυρώματι περιληφθέντος. Thom. M. p. 610 : Μεταξὺ, ἀντὶ τοῦ διαμέσου. Tres libri διὰ μέσου.] Sed peculiari signif. Qui est mediocris fortunæ. Apud Athenienses διάμεσοι, inquit Hesych., οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων. Vide Μέσος. [Neutr. Intervallum, Discrimen. Georg. Alex. t. 8, p. 163, 21 : Πολὺ τὸ διάμεσον. Hase.]

[Διαμέστας. V. Διαμεύω.]

Διάμεστος, ὁ, ἡ, Plenus; Refertus. [Antiphan. ap. Athen. 2, p. 45, A : Τῶν πολλάκις θρυλουμένων (βρωμάτων) διάμεστον ὄντα. Eunap. p. 146, 11 (83 Boiss.), ab Hemst. cit. : Τὸ ... Πυθαγορικὸν θέατρον ... μυκηθμοῦ καὶ στόνου διάμεστον ἦν.]

Διαμεστόω, Impleo. [Aristot. Probl. 25, 8, p. 939, 4 : Ἐὰν πρότερον ἐγχυθῇ τὸ ὕδωρ καὶ σφόδρα διαμεστώσῃ.]

Διαμετρέω, Dimetior. Il. Γ, [315]: Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον· ut ap. Cic., Mirari a quo essent illa dimensa atque descripta : et ei Cyrum respondisse, Atqui ego sum ista omnia dimensus. Vide Καταμετρέω. [Polyb. 6, 41, 8 : Τὰς ῥύμας διεμέτρησαν. Et forma media 6, 41, 3 : Διαμετροῦνται τὴν περίστασιν τῆς σκηνῆς. Callim. H. in Apoll. 55 : Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο ἄνθρωποι· in Dian. 36 : Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι μεσσόγεως. Plut. V. Alex. c. 26 : Καί τινα τόπον γνώμῃ τῶν ἀρχιτεκτόνων ὅσον οὐδέπω διεμετρεῖτο καὶ περιέβαλλεν.] || Demensum distribuo, Certa mensura distribuo. Plut. Alcib. [c. 19] : Μεταξὺ συγκληροῦντας δικαστήριον καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας, ἀπολύναι τὸν καιρόν· nam ad clepsydram dicendi copia fiebat, quæ certum et dimensum dicendi tempus præscribebat : et εἰς τρία μέρη διῃρεῖτο ἡ ἡμέρα, ὅταν εἰσήῃ [εἰσίῃ] γραφὴ παρανόμων εἰς τὸ δικαστήριον, ut videre est ap. Æschin. [p. 82, 12], cujus verba citat Bud. p. 205. Cui vero prima infunderetur aqua, cui secunda, et cui tertia, ibid. reperies. Unde διαμεμετρημένη ἡμέρα, Dies eo modo dimensa. Dem. [p. 1252]: Εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, In judicium ad diem dimensam congressus, Bud. 202. [Æschin. p. 45, 2 : Διαμεμετρημένῃ τῇ ἡμέρᾳ κρίνομαι. Harpocratio : Διαμεμετρημένη ἡμέρα· μέτρον τι ἐστὶν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον· ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί· πρὸς δὴ τοῦτο ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. Διενέμετο δὲ τρία μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσι. De quo pluribus dixisse Aristotelem in libro De rep. Athen.] || Διαμετρεῖν dicitur etiam pro Certa mensura divendere. Dem. [p. 918, 8] : Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, Divendidimus vobis justo et constituto pretio. Et ap. Polluc. [4, 166], Διεμετροῦντο τὸν σῖτον, Certa mensura divenditum, aut etiam distributum, accipiebant. [Xenoph. Anab. 7, 1, 40 : Οὐδὲ διεμέτρησεν οὐδὲν τοῖς στρατιώταις· et 41 : Ὁ δὲ κελεύει διαμετρεῖσθαι. Quorum prius de duce dimensum præbente, alterum de militibus accipientibus dictum. || Διαμετρήσασθαι τὸν βίον, Vitam emetiri, i. e. Mori, Procop. De ædif. p. 52, C. Eundem usum vv. Ἐκμετρεῖν et Συμμετρεῖσθαι suis locis notabimus. G. D. || E diametro oppositus sum. Manetho 4, 74 : Τούτῳ δ' ὁππότ' Ἄρηος ἔῃ ἰσόμοιρος ἀταρπὸς, ἢ διαμετρήσῃ φάεσιν φάος ἀντικέλευθον· 296 : Ἡ διαμετρήσῃ φάος ἄπλετον ἀστέρι κείνῳ.]

Διαμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio. [Ezech. 42, 15 : Συνετελέσθη ἡ ὁ. τοῦ οἴκου. Paralip. 2, 4, 2 : Δέκα πήχεων τὴν διαμέτρησιν. Plut. Mor. p. 785, C : Ἀλφίτων καὶ στεμφύλων διαμετρήσει.]

Διαμετρητὸς, Dimensus. Il. Γ, paulo post verba illa in Διαμετρέω citata, [344] : Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε, de Paride et Menelao, quibus dimensus et certo spatio descriptus locus erat in quo congrederentur. [De accentu v. Etym. M. p. 269, 3.]

[Διαμετρικὸς, ἡ, ὸν, Dimetiens. Theol. Arithm. p. 3 : Μονὰς ... διαμετρική τε καὶ πλευρική. Schneid. Ib. p. 59, 11 : Διαμετρικά τε καὶ σφαιρικὰ καὶ κυκλικά. Iamblich. In arithm. Nic. p. 12, B; 102, B; 127, B; 128, B. Hase.]

Διάμετρος, ἡ, sub. γραμμὴ, Linea dimetiens, per medium secans, recta in longitudinem ducta. Macrob. in Somn. Scip. 1, 20 : Illa enim tantum linea in partes æquales orbem medium dividit, quæ a summo in summum ita deducitur, ut necesse sit eam transire per centrum. Et hæc linea, quæ orbem sic æqualiter dividit, διάμετρος nuncupatur. Plin. Dimetientem lineam appellat 2, 23 : Quantas enim dimetiens habeat septimanas, tantas habere circulum duoetvicesimas. Sicut Macrob. l. c., Diametros omnis cujuscunque orbis, triplicata, cum adjectione septimæ partis suæ, mensuram facit circuli quo orbis includitur. [Plato Menon. p. 85, B : Καλοῦσι δέ γε ταύτην (τὴν ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τείνουσαν γραμμὴν) διάμετρον οἱ σοφισταί. Plural. τὰς διαμέτρους id. Tim. p. 54, E.] Procl. in Sphæra : Ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται. Et κατὰ διάμετρον, Secundum dimetientem, i. e. secundum lineam rectam et transversariam quæ per medium corpus in longitudinem ducitur. [Plato Tim. p. 54, E : Κατὰ δ. ξυντιθεμένων. « Polyb. 4, 39, 1 : Κατὰ δ. ἀλλήλοις κείμενα, E diametro opposita. 9, 15, 9 : Ἡ κατὰ δ. μοῖρα τοῦ οὐρανοῦ, Punctum cœli e diametro oppositum. » Schweigh. Cleomed. p. 17 Bak. : Κατὰ δ. κείμενοι ἡμῶν. Eunap. ap. Suid. s. v. Διάμετρος : Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων, ubi Decussatim significat, ut ap. Aristot. De incessu anim. 1 et 14 quadrupedes κινεῖσθαι dicuntur κατὰ διάμετρον, quia primo pedem dextrum anteriorem, tum sinistrum posteriorem, et sic porro, tollunt. Hinc explicandus locus Platon. Polit. p. 266, B : Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων μῶν ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφυκεν ἢ καθάπερ ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους; Schneid. Dio Cass. 72, 18 : Διείληπτο γὰρ τὸ θέατρον πᾶν συμπήκτοις τισὶ διαμέτροις τήν τε στέγην περίδρομον ἔχουσι καὶ διχῇ τέμνουσιν ἄλληλα.] Ἡ κατὰ διάμετρον κίνησις, Plut. De aud. [p. 43, A], cui opp. τὴν κατὰ πλευράν. [Adjectivo διάμετρος, ὁ, ἡ, hoc significatu sæpe utitur Manetho.] Et ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι dicuntur Quæ directe inter se opposita sunt, ut duo extrema diametri puncta. [Lucian. Catapl. c. 14 : Ἐκ δ. γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, φασίν. Clem. Al. Strom. 7, p. 737, C, ab Hemst. cit. : Ἐκ δ. χωροῦντα τοῖς ἀγαθοῖς.] || Hesychio [et Suidæ] διάμετρος est ὄργανον γεωμετρικόν. [Aristoph. Ran. 801 : Καὶ πλαίσια ξυμπηκτα πλινθεύσουσί γε καὶ διαμέτρους καὶ σφῆνας. Corrupte ap. Suidam libri deteriores γεωργικόν.] || Item τὸ διὸ δόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. [Hoc non διάμετρος, sed διάμετρον dicitur.] At Διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ est τὸ ἔλλειπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος, Harpocr. et ex eo Suid. [Ad illum Vales. : « Sic *Diametrum* accipe leg. ult. cod. Theodos. de navicul. Hesych. : Δ. ... μετροῦσι. Ἀπουσία est Damnum, *Perte*. Glossæ *Intertrimentum*. Intelligo quum cumulum (auctarium Festo) dabant nec ruplo æquabant. Διάμετρον Plutarch. Demetrio (c. 40) pro dimenso s. annona militari usurpat. Filio enim indignanti tot milites incassum interfici in obsidione Thebarum, respondisse ait Demetrium : Σὺ δὲ τί δυσχεραίνεις; ἢ διάμετρον ὀφείλεις τοῖς ἀποθνήσκουσι;»]

[Διαμέτρως, E diametro. Tzetz. ad Hesiodi Op. 564 : Μοίρας δ' ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τρέχων ἀστὴρ ὄπισθεν ἡλίου διαμέτρως δύνοντος εἰς γῆν ἀκρονυχία τρέχει.]

[Διαμεύω. Hesych. : Διαμέσταν (codex διαμέστας), ἀλαζόνα, ἐξαλλάκτην. Διαμεύστας, ἀλαζόνας. Διαμέττης, ψεύστης, ἀπατεών. Ad quem l. Hemsterh. : « Διαμέστας, διαμεύστας, διαμέττης, idem vocabulum, quod genuinum diversi casus probant; Doribus Æolibusque proprium forma ostendit; fontem monstrat ἐξαλλάκτης (Præstigiator, Veterator). Est enim ab ἀμεύεσθαι, quod ut origine, sic potestate convenit cum ἀμείβεσθαι. Vide Hesych. in Ἀμεύσασθαι, Παραμεύξας, Προαμεῦσαι etc. Itaque διαμεύσασθαι nihil aliud quam διαλλάξαι, ἐξαλλάξαι, διαμείψασθαι. Hinc facile patet, quo flexu ad significandum ἀλαζόνα, ψεύστην, ἀπατεῶνα pervenerit. Primum διαμέστας ab ἀμέω : alterum διαμεύστης ab ἀμεύω : tertium διαμήττης, sic enim potius scribo, Æolico more pro διαμείστης, ab ἀμείω, unde ἀμείβω natum. Notandum vero in explicanda v. Κλοτοπεύτης perinde jungi ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. »]

[Διαμήδομαι in versu Homerico ap. Herodot. Vit. Hom. c. 14 : Ἀφραδίην τῶν μέν τε παθών τις φράσεται αὖθις, ὅς σφιν ὀνειδείῃσιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον, suspectum est. Schef.]

[Διαμηκίζω, i. q. διαμετρέω, E diametro oppositus sum. Procl. Paraphr. Ptolem. Tetrab. p. 178 : Ἐὰν ... εἷς ἐκ τῶν κακοποιῶν συνέστιν, ἢ διαμηκίζῃ μοιρικῶς καὶ κατὰ ἰσοσκελίαν μηδενὸς ἀγαθοποιοῦ συσχηματιζομένου.]

[Διάμηνος lectio vitiosa. V. Δίμηνος.]

[Διαμήνυσις, εως, ἡ, Indicatio, Admonitio. Anna Comn. 15, p. 493, C : Οὔτε αἱ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν διαπόμπιμοι διαμηνύσεις κατέθελξαν. Elberling. Georg. Pachym. Hist. Andron. 3, p. 171, C : Τὴν ἀπὸ τοῦ βασιλέως ... διαμήνυσιν ἐποιήσαντο· Hist. Mich. Pal. 4, p. 220, B : Συχναὶ πρὸς τοὺς ἐντὸς διαμηνύσεις ἐγένοντο. G. Dindorf.]

[Διαμηνύω, Indico. Strabo 11, p. 528 : Ἔχειν δὲ καὶ βακτηρίας ... ἀναπνοῆς τε χάριν καὶ τοῦ διαμηνύειν τοῖς ἐπιοῦσιν. Pollux 5, 154 : Διαμηνύων τὴν φωνὴν, i. e. ἑρμηνεύς. Anna Comn. 4, p. 107, A : Πρέσβεις διαμηνύοντες τὰ γεγονότα· 6, p. 184, B. 9, p. 261, C : Τὴν τοῦ Διογένους βουλὴν ... διαμηνυθῆναι τῷ βασιλεῖ· 11, p. 324, D; 328, A. 12, p. 346, C : Ἀκούσας ἅττα δὴ παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν διεμηνύθη, Auditis imperatoris literis. 13, p. 400, D : Εἰ δέ τι ἕτερον παρὰ τοῦ βασιλέως διεμηνύθη μοι. Conf. Διαμνήνυσις. Georg. Pachym. Hist. Andron. p. 34, B; 63, B, Hist. Mich. Pal. p. 149, C; 151, A; 153, B; 211, A. G. Dind.]

Διαμηρίζω, verbum obscœnæ significationis, ap. Aristoph. [Av. 706 : Παῖδας ... διεμήρισαν ἄνδρες ἑρασταί·] et Plut. ac Diog. L. [V. Διαμηρισμός], de præpostera sc. venere. Hesych. tamen διαμηρίσαι non ἐπὶ παίδων ἀῤῥένων tantum, sed et ἐπὶ θηλειῶν dictum fuisse tradit. Quidam Dividere interpr. obscœnam huic itidem verbo signif. tribuentes. [Sext. Emp. p. 724 (et ex parte p. 190) ex Zenone : Διαμηρίζειν δὲ μηδὲν μᾶλλον μηδὲ ἧσσον παιδικὰ ἢ μὴ παιδικὰ μηδὲ θήλεα ἢ ἄῤῥενα. ... Διαμεμήρικας τὸν ἐρώμενον; Seqq. ex Indice.] Femora diduco. Item Femoribus diductis ineo; dicturque et de feminis et de maribus, teste Hesych. Aristoph. Av. [669] : Ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως. [Ib. 1254 : Τῆς διακόνου πρώτης ἀνατείνας τὰ σκέλη διαμηριῶ τὴν Ἶριν αὐτήν.] Vide et Γίγαρτον. [Conf. Καταμηρίζω.]

Διαμηρισμός, ὁ, de obscœno illo actu [de quo διαμηρίζω], ap. Plut. Quidam interpr. Interfemineus congressus, s. Interfemoralis. Item Divisio, obscœna signif. : ut διαμηρίζειν, Dividere. [Seqq. ex Indice.] Femorum diductio; et Coitio quæ fit diductis femoribus; aliis Interfemineus congressus. Plut. Symp. 3, 6, [p. 653, E, et Diog. L. 7, 172] : Τοῦ Ζήνωνος διαμηρισμούς.

[Διαμηρυκάομαι, q. d. Perrumino. Jo. Chrysost. t. 1, p. 22, 34 : Πρότερον διαμηρυκᾶσθαι τὰ ῥήματα, καὶ οὕτω προφέρειν τοὺς λόγους. Hase.]

[Διαμηρύω, Revolvo, Glomero. Χάλασμα διαμεμηρυμένον, Funis in glomum coactus, Hero Autom. p. 260. Schneid. Ibid. p. 252 : Χαλάσματα διαμεμηρησμένα (corr. -υσ-) ἁρμοστὰ τοῖς διαστήμασιν. Sed διαμεμηρυμένα rursus p. 255. G. Dindorf.]

[Διαμήττης. V. Διαμεύω.]

[Διαμηχανάομαι.] Διαμηχανῶμαι, Machinor summo studio, Molior summo studio, ut scil. particula διὰ sit ἐπιτατική. Plato Epist. 7, [p. 348, A] : Διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσει με. [Conviv. p. 179, D : Διαμηχανᾶσθαι ζῶν εἰσιέναι εἰς Ἅιδου· Leg. 5, p. 746, C : Τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανᾶσθαι. Aristoph. Eq. 917 : Διαμηχανήσομαί θ' ὅπως ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς. Plutarch. V. Caton. min. c. 19, aliisque locis.]

[Διαμηχανητέον, Operam dandum. Plutarch. Mor. p. 131, D.]

[Διαμίγνυμι, s. Διαμιγνύω, Permisceo. Plato apud Athen. 10, p. 441, F : Κίχλαι | ἑκκαίδεχ' ὁλόκληροι μέλιτι διαμεμιγμέναι. Sed hic metrum poscit μεμιγμέναι, quod vidit Heringa. Plut. Mor. p. 1132, D : Τιμόθεος ... τοὺς πρώτους νόμους ἐν ἔπεσι διαμιγνύων. Διαμίσγω ap. Hippocr. p. 614, 43.]

Διαμικρολογέομαι, Admodum μικρολογέομαι. [Plut. V. Solon. c. 30 : Οὐδὲ περὶ τοῦ πλήθους ἔτι τῶν κορυνηφόρων διεμικρολογεῖτο πρὸς τὸν Πεισίστρατον.]

[Διαμίμησις, ἡ, Imitatio. Vita Chrys. t. 8, p. 299, 6 : Πολλοῖς ἐπὶ τὸ ἴσον γίνεται διαμιμήσεως ὁδοποίησις. Hase.]

Διαμιλλάομαι, Decerto et contendo cum. [Plato Leg. 8, p. 833, E : Δέκα πρὸς δέκα διαμιλλώμενοι· Rep. 7, p. 516, E : Διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις· 517, D : Διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου· 8, p. 563, E : Διαμιλλῶνται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἔργοις. Polyb. 16, 21, 6 : Πρὸς τὰ μειράκια διαμιλλώμενος ἐν τοῖς ὅπλοις· 1, 81, 9 : Διαμιλλώμενοι τοῖς θυμοῖς οὐκ ἔστι τι τῶν ἀπειρημένων ἢ δεινῶν, ὁποῖον οὐκ ἀναδέχονται. Strabo 17, p. 796 : Διαμιλλησόμενος τοῖς ἀνταγωνισταῖς. Διαμιλλᾶσθαι τῷ πότῳ Pollux 4, 19. Euseb. H. E. 8, 12.] Plut. Themist. [c. 5] : Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα. [Alios Plutarchi locos v. ap. Wyttenb.]

[Διαμιλλητέον, Decertandum, Plut. Mor. p. 817, D.]

[Διαμιμνήσκω. Διαμέμνημαι, Recordor, Memini. Xenoph. Mem. 1, 4, 13 : Ὅσα ἂν ἀκούσῃ ἢ ἴδῃ ... ἱκανωτέρα ἐστὶ διαμεμνῆσθαι. Dionys. A. R. 4, 9 : Δίκαιοι δ' ἐστὲ καὶ ὑμεῖς διαμεμνῆσθαι τὰς εὐεργεσίας. Διαμεμνῶσθαι Lysis Pythagor. ap. Iamblich. V. P. p. 160, ubi cod. Ciz. διαμεμνᾶσθαι, Diog. L. vero μνᾶσθαι.]

[Διαμίμνω. V. Διαμένω.]

[Διαμινύρομαι, Querula voce canto. Aristophan. Thesm. 100, de Agathone : Μύρμηκος ἀτραποὺς ἢ τί διαμινύρεται; Nam sic recte corrigitur codd. scriptura διαμινυρίζεται.]

[Διαμίσγω. V. Διαμίγνυμι.]

Διαμῖσέω, Perosus s. Exosus sum, Penitus odi. [Aristot. Polit. 2, 12 : Διαμισήσας τὸν ἔρωτα τὸν τῆς μητρὸς Ἀλκυόνης. Philo vol. 2, p. 21, 14 : Τὰς δ' ἐκφύλους καὶ ἐκθέσμους (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συνόδους) διαμισήσας ἔσβεσε· 570, 34 : Μειρακιώδη χαριεντίσματα Τιβερίου διαμεμισηκότος. Plut. V. Timol. c. 35 : Διαμεμισημένην (τὴν νῆσον) ὑπὸ τῶν οἰκητόρων παραλαβών. Dio Cass. 44, 8 : Διεμίσουν ὡς ὑπερήφανον. G. Dind.]

[Διαμισθαρνέω. Procop. Anecd. p. 61, D : Μισθωτοὺς δὲ διερευνώμενος ἐχειροτόνει, τάξας αὐτοῖς ὅτι διαμισθαρνοῦντας ἀποφέρειν αὐτῷ τὰ χωρία πάντα. Recte Alemann. ὅτι δὴ μισθαρνοῦντας.]

[Διαμισθόω, Eloco. Appian. Civ. 2, 10, ἐς τὰ κοινά. Schæf. Inscr. in Diar. Erud. novo 1822, p. 675. Boissonad.]

[Διαμιστύλλω.] Διαμυστίλλω, Disseco in frusta. Herodot. 1, [132 : Διαμιστύλας κατὰ μέρεα ἰρήιον. Nam sic ex libris correcta scriptura vitiosa διαμυστίλας.]

[Διάμιτρος, ὁ, ἡ, Mitra indutus. Δ. ἑταίρα ap. Polluc. 4, 151, 154. Cf. Müller *Handb. der Arch.* § 340, 4.]

[Διαμίχιον Vulcanum cognominant Phœnices. Sanchoniatho. I. e. Jovem machinatorem, quia מוחי *Mechi* Hebr. est Machina. Ezech. 26, 9. Bochart Canaan 2, 2. Dahler.]

[Διαμματίζω, Necto, Vincio. Oribas. p. 156 ed. Mai. : Κάλλος (κάλος) δὲ εὐμήκης λαμβάνεται διημματισμένος καθ' ἓν πέρας. Ibid. p. 157 verbo simplici κάλλοι (κάλοι) ἡμματισμένοι κατὰ τὰ πέρατα. G. Dindorf.]

[Διαμμοιρηδά, Æquis portionibus. Apoll. Rh. 3, 1028 : Δὴ τότε μέσσην νύκτα δ. φυλάξας. Libri multi διαμοιρηδά. Sic διεμοιρᾶτο producta syllaba secunda ap. Hom. Od. Ξ, 434.]

[Δίαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus. Polyb. 34, 10, 3 : Διάμμου τῆς γῆς οὔσης. Strabo 1, p. 52; 2, p. 133. Angl. Ptolem. Geogr. p. 257, 11 : Ἡ δ. καὶ ἄβροχος χώρα. Cf. id. ib. p. 283, 4. Hase.]

Διαμνημονεύω, In memoriam revoco, Memoria repeto, Recordor, Reminiscor. [Plat. Epinom. p. 976, C : Τὸ πρόσφορον ἑκάστῳ διαμνημονεύειν.] Lucian. [Nigrin. c. 7] : Λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, Verba sibi dicta in memoriam revocant. Xenoph. [Mem. 1, 3, 1] : Τούτων δὴ γράψω ὅσων πέρι ἂν διαμνημονεύσω, Quæ mihi in mentem venerint, Quorum recordatus fuero. [Memoria servo. Plut. Mor. p. 83, B : Τηρεῖ καὶ διαμνημονεύει τὸν ἐθισμόν· 145, A : Τὰ πρὸς Ἀρίστυλλαν ... γεγραμμένα ἀναγνοῦσα πειρῶ διαμνημονεύειν.] Item Commemoro. Ex Eod. enim [Cyrop. 1, 2, 2] affertur διαμνημονεύεται ἔχων, pro, Traditur habuisse. [Aristæn. 1, 10. Boiss. Plut. Mor. p. 985, B : Ἐξ ἧς δὲ αἰτίας, Ζακύνθιοι διαμνημονεύουσι· V. Sol. c. 3 : Διαμνημονεύουσι τὴν ἀρχὴν (τῶν νόμων) οὕτως ἔχουσαν. Scripto consigno, ap. eund. Mor. p. 726, C : Τοῖς τὸν ἀρχαῖον βίον διαμνημονεύουσιν· 866, C : Πολλὰ τοιαῦτα συναγαγὼν καὶ διαμνημονεύων. Diodor. 12, 13 : Διὰ γὰρ τούτων (τῶν γραμμάτων) μόνων οἱ τετελευτηκότες τοῖς ζῶσι διαμνημονεύονται.]

[Διαμνημονικὸς, ἡ, ὄν, Memoria valens. Scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Ἀνελέγετο : Ὁ δὲ Σιμωνίδης διαμνημονικός τις ἦν, εἴπερ τις ἄλλος.]

[Διαμοιβή, ἡ, Permutatio, Vicissitudo. Joseph. Genes. p. 33, E : Ἐπειπεῖν τὸ γύναιον τῷ Θεοφίλῳ ἀποβιοῦντι τὴν βασιλείαν τὸν αὐτοῦ υἱὸν κατὰ διαμοιβὴν (Per vices) σὺν τῇ τεκούσῃ προσδέξασθαι. Remuneratio, ibid. p. 39, D : Βασιλικαῖς διαμοιβαῖς. G. Dindorf.]

[Διάμοιος. V. Διάλλυος.]

[Διαμοιρασία, ἡ, Divisio. Tzetz. ad Hesiod. Op. 56, p. 69 Gaisf. : Τὴν βοὸς διαμοιρασίαν. Osann.]

[Διαμοιράω.] Hesych. activum διαμοιράσαι [scr. δια-

μοιρᾶσαι] affert pro διαμερίσαι, [Dividere, Discerpere, Dilaniare. Eurip. Hippol. 1375 : Ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι· Hecub. 1079 : Τέκν' ἔρημα λιπὼν Βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι. Schol. ὥστε διασπαράξαι καὶ διαμερίσαι μεληδόν.] Διαμοιράομαι, Dispertior, In partes dirimo, Divido. Od. Ξ, [434] : Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαίζων, In septem portiones et μοίρας dividebat. Similiter et ex Epigr. διεμοιρήσαντο, Partiti sunt, Disciderunt in partes. Item Apoll. Rh. [1, 395], Πάλῳ διεμοιρήσαντο, Sortito in partes diviserunt, Inter se sorte diviserunt : quod et διαλαγχάνειν. [Hesych. : Διεμοιρήσαντο (cod. διαμοιρήσαντος), διεμερίσαντο. Διαμοιρωμένα (Dorice pro Διαμοιρωμένη [quod habet Suidas]. Kust.), διαιροῦσα καὶ διαμερίζουσα. (Ἡ τὰς μοίρας μεμφομένη addit Suidas, mira interpr.) Eust. Opusc. p. 299, 59 : Ἱερὰ ἔπιπλα ... ἐξ ὧν ἐπικοσμήματός τι πολλαῖς τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν διεμοιρασάμεθα. Dilaniare signif. ap. Eurip. Hecub. 717 : Ὡς διεμοιράσω χρόα σιδαρέῳ τεμὼν φασγάνῳ μέλεα τοῦδε παιδός. || « Διαμοιράζομαι (?), Basil. Schol. Mss. in Gregor. Naz. p. 41. » Bast.]

[Διαμοιρηδά. V. Διαμμοιρηδά.]

[Διαμοιρία et Διαμοιριστὴς ap. Polluc. 4, 176 ex Διμοιρία et Διμοιριστὴς corrupta videntur, quæ v.]

[Διαμολύνω, Inquino, Polluo. Greg. Nyss. t. 2, p. 349, C : Οὐ διαμολύνει τὸν περὶ τῆς καθαρᾶς φύσεως λόγον, ταῖς σωματικαῖς ὑπολήψεσι καταρυπαίνων. Achm. Onirocr. p. 28, 11 : Ἀπὸ ῥεύσεως τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν αἵματι διεμολυνεν αὐτόν. Id. ib. 13 : Διεμολύνθη. Hase. Διαμολύνοντες in loco Plutarchi Mor. p. 504, D, recte a Wyttenb. in διομαλύνοντες videtur mutari. V. Διομαλύνω. G. Dind.]

[Διαμόλυσμα, τὸ, Inquinatio. Onosand. Strateg. c. 5 : Εἴ τις ἡ δημοσία κηλὶς, ἡ δ. ἑκάστῳ σύνεστιν. Struv. Recte Coraes ἡ ἰδία μόλυσμα.]

Διαμονὴ, ἡ, Permansio, Perseverantia. [Theophr. H. P. 7, 5, 5 : Τῶν δὲ σπερμάτων τὰ μέν ἐστιν ἰσχυρότερα, τὰ δὲ ἀσθενέστερα πρὸς διαμονήν· 8, 11, 3 : Μέγα δὲ πρὸς διαμονὴν καὶ τὸ ξηρὰ θερίζειν. Diodor. (1, 63 : Διαμονὴν αἰώνιον (pyramidum)· et 17, 71;) 12, 13 : Πρὸς διαμονὴν τῶν ὁμολογιῶν. Dio Chrysost. p. 471, C (vol. 2, p. 135) : Ἀφθάρτου διαμονῆς θεῶν. Pythagoreus ap. Iambl. V. P. p. 123 (308 K.) : Θεῶν καὶ δαιμόνων διαμονᾶς. Inscr. ap. Gruter. p. 114, 4 : Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ διαμονῆς etc. Hemst. Eadem conjungit Plut. Mor. p. 676, B : Πρὸς σωτηρίαν οἴνου καὶ διαμονήν.]

Διαμονομαχέω, Singulari certamine decerno. Plut. [Mor. p. 482, C] : Ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσι. [Heliod. 7, 16, p. 333. Boiss.]

[Διάμονον inter synonyma mandragoræ ap. Diosc. 4, 76. Boiss.]

[Διαμορφάω, Conformo. Nicet. Chon. p. 348, A : Τὸν κατὰ Ῥωμαίων ληστρικὸν ἔκπλουν μετασχηματίσων πρὸς τὸ εὐάφορμον καὶ διαμορφάσων πρὸς τὸ εὐπρόσωπον. Boisson.]

[Διάμορφος, ὁ, ἡ, Formatus. Empedocl. v. 74 : Ἐν δὲ Κότῳ διάμορφα καὶ ἄνδιχα πάντα πέλονται.]

Διαμορφοσκοπέω, Formas specto inter aliquos, De forma aliquorum e diligenti inspectione judex sedeo. Athen. [5, p. 188, D] : Ὁ δὲ αὐτῷ διαμορφοσκοπεῖται· καὶ κριτὰς ἑλόμενος τόν τε παῖδα καὶ τὴν ὀρχηστρίδα, προτίθησι νικητήρια φιλήματα τῶν κριτῶν, Inspiciendam præbet faciem, et cum eo de pulcritudine contendit, Bud.

Διαμορφόω, Informo, Deformo. [Procl. Paraphr. Tetr. Ptolem. p. 202 : Ἡ διαμορφοῦσα φύσις. Ipse Ptolem. fol. 37, a, habet διαμορφωτικῆς φύσεως. Hemst. Plut. V. Rom. c. 17 : Δρῦν ἔτεμεν ... καὶ διεμόρφωσεν ὥσπερ τρόπαιον· Mor. p. 722, C : Τὸ σχῆμα τῆς φωνῆς ... διαμεμορφωμένον. Phot. Bibl. p. 496, 4 : Οἱ δὲ λόγοι αὐτοῦ (Dinarchi) τοῖς μὲν τοῦ Ὑπερείδου ἰδιώμασιν ἔσθ' ὅτε διαμορφοῦνται. Damascius ib. p. 350, 7; Cyrill. C. Julian. p. 360, B; Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 46, A. Διεμόρφωτο ap. Joseph. Genes. p. 49, D. G. D.]

[Διαμόρφωσις, εως, ἡ, Conformatio. Plut. Mor. p. 1023, C : Δ. τῆς ὕλης· V. Alex. c. 72. Demetr. Phal. § 199.]

[Διαμορφωτικός. V. Διαμορφόω.]

Διαμοτόω, Illitum linamentum vulneri indo : vel potius Linamento indito vulnus disjungo, et impedio ne coeat : unde διαμοτοῦν idem fuerit quod Paul. Ægin. dicit σφηνίσκοις ἢ μοτοῖς πλείοσι χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων· vel Indito linamento curo. P. Ægin. : Καὶ τῷ βασιλικῷ λυθέντι ῥοδίνῳ διαμοτώσαντες, ἀκολούθως ἀποθεραπεύσωμεν. Idem, Τὴν δὲ παρουλίδα κατὰ περιγραφὴν ἐκτεμόντες διαμοτώσωμεν· 6 : Μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν ἐκκρίναντες τὸ ὑγρὸν, καὶ διαμοτώσαντες, προσφόρως ἐπιδήσωμεν, καὶ ἄχρι τρίτης οἰνελαίῳ ἐπιβρέχωμεν· μεθ' ἣν λύσαντες, ἐμμότῳ θεραπεύσωμεν ἀγωγῇ· ubi observa διαμοτοῦν non semper esse Indito linamento curare, et δι' ὀθονίων ἴασθαι, sed plerumque aut Linamenta vulneri indere, aut Linamentis inditis vulnus ne coeat prohibere : et plus esse ἐμμότῳ θεραπεύειν ἀγωγῇ quam διαμοτοῦν. Sicut vero Idem supra cum dat. instrum. dicit μοτώσαντες ξηροῖς, ita etiam alibi [4, 5] : Μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς τιλτοῖς καὶ σπληνιον ἐπιτιθέντες, ἐπιδήσωμεν.

[Διαμότωσις, εως, ἡ, Linamenti in vulnus impositio. Oribas. p. 89, 21; 90, 2. Weigel. Adde p. 10 ed. Mai. : Ληνίσκου τε διεκβολῇ χρώμενοι καὶ τῇ λοιπῇ διαμοτώσει. G. Dind.]

[Διαμοχλεύω, Dimoveo, Subverto. Photius in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 102 : Ἡ μαχλὰς ... ὑπορύττουσά τε τὸν νοῦν τοῦ ἀθλίου καὶ διαμοχλεύουσα. Kall. Aliam formam Διαμοχλίζω habet Schneider. Lex., nescio unde sumptam.]

Διαμπὰξ, [Penitus. Æsch. Prom. 65 : Σφηνὸς αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως· Suppl. 548 : Ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἴας μηλοβότου Φρυγίας δ. Eurip. Bacch. 992 : Δίκα ... ἴτω ξιφηφόρος φονεύουσα λαιμῶν δ. « Arrian. Exp. Al. 2, 3, p. 64, 25 : Τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ δ. » Hemst. Et alibi ap. Arrian. : vid. 2, 27, 3; 4, 4, 7; 4, 23, 5.] Hesychio et Suidæ διόλου, καθόλου, διαπαντὸς, In totum. [Addit Hesych. et Etym. M. p. 268, 40, διηνεκῶς, ἐξεναντίας.] Exp. etiam Utrinque. Lucian. [Dial. mort. 27, 4] : Διελαύνεται [ἐς τὸ βουβῶνα] διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. [Dial. mer. 13, 3 : Ἤιῶ δ. εἰς τὸ στέρνον. Geopon. 9, 8, 1 : Τρῆσον τρυπάνῳ τὸ στέλεχος δ.] Idem διαμπερὲς et διαμπερέως.

Διαμπείρω, Penitus transfigo s. perforo. Unde διαμπείρας, quod Hesych. exp. διακεντήσας. Dicitur autem Διαμπείρω poetice pro διαναπείρω : factum ex Ἀμπείρω pro ἀναπείρω, ut Ἀμπνείω pro ἀναπνέω. [Quint. Sm. 1, 613 : Εὖτέ τις ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὑπαὶ πυρὸς αἰθαλόεντος σπλάγχνα διαμπείρῃσιν. Nam sic Rhodomann. correxit scripturam librorum διαμμείρησεν.]

Διαμπερὲς, et Διαμπερέως, Prorsus, In totum : quod malim derivare e διαμπείρω, Pertranseo, ut διαμπερὲς et διαμπερέως significet Ab imo usque ad summum, transeundo per ipsum medium : nisi malis esse metaph. ab iis corporibus quæ διαναπείρονται. Hesych. exp. διόλου, διαμπὰξ, τελείως, σαφῶς. [Διαμπερέως etiam Suidas posuit, sed sine interpr. Legitur apud Hippocr. p. 535, 46 : Κεντέεται ὑπὸ τῆς ὀδύνης δ., Nicandr. Ther. 495 et in loco obscuro Philyllii apud Poll. 10, 58.] Il. Π, [640] : Βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν Ἐκ κεφαλῆς εἷλυτο διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους· ut et Plut. Philopœm. 657 meæ edit. [c. 6] : Διελαύνεται δ. ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους. At Od. Ξ, [11] : Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, annotat Eust. illa duo ἔνθα καὶ ἔνθα esse ἑρμηνευτικὰ τοῦ διαμπερές. Itidemque Od. K, [88] : Ὃν περὶ πέτρη Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, annotat posterius ἀμφοτέρωθεν esse prioris διαμπερὲς ἑρμηνευτικόν. [Cum genitivo Il. M, 429 : Πολλοὶ δὲ (οὐτάζοντο) διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς. Æsch. Choeph. 380 : Τοῦτο δ. οὓς ἵκεθ' ἅπερ τε βέλος. Soph. Philoct. 791 : Εἴθε σου δ. στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε. Hippocr. p. 483, 28 : Ὀδύναι ἰσχουσι τὸ στῆθος καὶ τὸ μετάφρενον δ. Plato Phæd. p. 111, E : Ἕν τι τῶν χασμάτων ... μέγιστον τυγχάνει ὂν καὶ δ. τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς· Rep. 10, p. 616, D : Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ δ. ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκείοιτο. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 74, 28, ab Hemst. cit. : Ἄντρῳ, δ δ. ἦν ὀρωρυγμένον.] Interdum est adv. temporis, significans ἀεὶ, s. δι' ὅλου, ut Idem exp. : i. e. Usque, Perpetuo, In æternum. Od. [O, 196] : Ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος. Il. Π, [499] : Ἔσσομαι ἥματα πάντα διαμπερές. Itidem Od. Δ, 209. [Hesiod. Op. 234 : Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· Theog.

402 : Πάντεσσι δ. || Cum tmesi διὰ δ' ἀμπερὲς apud Hom. Il. Λ, 377; P, 309.]

[Διαμπερής, ό, ή, Pertransiens, Penetrans. Hippocr. p. 645, 22 : Ἐς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον ὀδύνη διαμπερής. Rufus Ephes. De partt. corp. hum. 3, p. 69 : Ἔχουσι δὲ κοιλότητας οὐ διαμπερεῖς βαθείας, αἱ κοτύλαι καλοῦνται· 67 : Τὸ δὲ κρανίον ... ἐκτρήσεις ἔχει διαμπερεῖς καὶ περιφερεῖς. Meletius Ms. De natura hom., de osse nasi : Τὸ μὲν ἄνωθεν τῷ μετώπῳ προσπεφυκὸς ὀστέον ἐστὶ διαμπερὲς ἢ διφυές. Schneid.]

[Διαμπερονάω. V. Διαπερονάω.]

[Διάμπολις, εως, ή, Diampolis, urbs Mœsorum. Jo. Cantacuz. vol. 1, p. 294, 16; 324, 10; 431, 49; 463, 15, 21; 464, 7 ed. Bonn. G. Dind.]

[Διαμπραθέειν. V. Διαπέρθω.]

[Διαμυδαίνω.] Διαμυδαίνεται, Suid. exp. διαπηδᾷ et διαῤῥεῖ, Transilit, Perfluit : item διηθεῖ, Percolat, Per colum transfundit. Pro quo posteriore Etym. [M. p. 269, 1, et Lex. rhet. p. 238, 16] rectius habet διηθεῖται, Percolatur, Per colum transfunditur.

[Διαμῦδαλέος, ό, ή, Madidus. Æsch. Pers. 538 : Διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι. Sic Porson. Libri διὰ μυδαλέοις.]

[Διαμῦδάω, Nimio humore putresco. Hippocr. p. 912, G.]

[Διαμυέω. Euripidis verba Hippol. 480 : Ἦ τἄρα γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν, εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν, schol. int., Βραδέως ἂν οἱ ἄνδρες διαμυηθεῖεν περί τινος, εἰ μή.... Quod Heath. in διανοηθεῖεν mutat.]

[Διαμύζω, vox susp. Antyll. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 325 (547 extr.), διαμύξαι ἢ θάλψαι, ἢ ἀναστομῶσαι. Gesner. conj. διαψύξαι. Hase.]

Διαμύθησις, εως, ή, Hesych. παραλογισμὸς, Deceptio.

Διαμυθολογέω, s. Διαμυθολογέομαι, Confabulor. [Æsch. Prom. 889 : Ὅς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν.] Plato Apolog. [p. 39, E]: Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Bud. interpr. Disserere, Disputare, ap. Eund. in Phæd. [p. 70, B]: Ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή; [Leg. 1, p. 632, E. Arrian. Exp. 7, 25, p. 307 : Διαμυθολογοῦντα πρὸς Μήδιον. Max. Tyr. 28, p. 280 (vol. 1, p. 286) : Τοιαῦτα ἄττα διαμυθολογῶν. Hemst. Theophyl. Sim. Epist. 34. Boiss. Ælian. N. A. 14, 28. G. Dind. Achill. Tat. 8, 18 : Καὶ ταῦτα διαμυθολογήσαντες. Med. Confabulando obtrudo. Greg. Nyss. t. 2, p. 125, B: Καθάπερ τισὶ παιδίοις διαμυθολογεῖται τὴν ἀπατηλὴν ταύτην φλυαρίαν. Hase.]

Διαμυθολογικῶς affertur pro Fabulose.

[Διαμυκάομαι lectio vitiosa. V. Διαμωκάομαι.]

[Διαμυκτηρίζω, Irrideo. Diogen. L. 9, 113 : Ἦν δὲ καὶ ὀξὺς νοῆσαι καὶ διαμυκτηρίσαι. Joann. Cinnam. 4, p. 102, C : Πρὸς τοιούτου διαμυκτηρίζοιντο ἀνδρός. G. D.]

Διαμυλλαίνω, Scindo s. Torqueo labra, Irrideo et Illudo tortis labris. Hesych. enim διαμυλλαίνειν est χλευάζειν, διαμωκᾶσθαι, τὰ χείλη διαστρέφειν, ut et schol. Aristoph. διεμύλλαινε exp. τὰ χείλη διέστρεφεν ὡς χλευάζων· Vesp. [1315]: Οἱ δ' ἀνεκρότησαν πλὴν γε Θουφράστου μόνου. Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός. [Hesych.: Διεμύλλαινε, τὰ χείλη διεκίνει καὶ διέστρεφε μυσαττόμενος. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 9: Διαμυλλαίνειν τὸ τῷ στόματι διασχηματίζοντα διαγελᾶν.] Infra Διμηλαίνω. [Plaut. Mil. Glorios. 2, 1, 25 : « Meretrices labiis dum ductant eum, majorem partem videas valgis saviis ». A. Gell. 18, 4 : « Labiorum ductu contemni a se ostendens ». Schneid.] Διμηλαίνειν, ap. Poll. 2, [90, cui nunc διαμυλλαίνειν ex codd. restitutum] esse dicitur τὸ διακινεῖν τὰ χείλη : nam τὰ χείλη appellari μῆλα. Supra διαμυλλαίνειν ea signif. habuimus : forsan et διαμυλαίνειν scripsit; nam μύλας vocari τὰς σιαγόνας, Hesych. auctor est.

[Διαμυστίλλω scriptura vitiosa. V. Διαμιστύλλω.]

[Διαφάδην et Διαφάδην, Diserte, ap. Polluc. 2, 129. Διαφάνδην 6, 208, ubi cod. διαφάδην.]

[Διαμφάδιος. V. Διαμφίδιος.]

[Διαμφιβάλλω, Discepto. Nicetas Paphlag. Laud. S. Eustath. p. 219. Boisson. Theophyl. Simoc. Hist. p. 174, A : Ζυγομαχοῦντος καὶ διαμφιβάλλοντος περὶ τούτων τῶν τόπων. G. D. Anast. Sin. Hodeg. p. 198, 4 : Εἰς ὃ οἱ αἱρετικοὶ διαμφιβάλλουσιν. Acta Petr. Alex. p. 219, B; Eustrat. p. 376, A. Hase.]

[Διαμφιγνωμονέω, Ambigo, Hæsito. Georg. Pachym. Hist. Andron. 4, p. 234, A : Πρὸς δὲ τὸ καταδικάζειν τὸν λέξαντα διαμφιγνωμονοῦντες ἦσαν. G. Dind.]

Διαμφίδιος, ό, ή, q. d. Seorsim positus, Separatus, Diversus, Alienus. Διαμφίδιον μέλος [ex Æsch. Prom. 555 : Τὸ δ. δέ μοι μέλος προσέπτα] Hesych. exp. ἀλλοῖον, et διὰ παντὸς κεχωρισμένον. [Schol. Æsch. : Τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ᾄδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρῆνον.] Διαμφάδιον Hesychio ἀλλοῖον, quo modo et διαμφίδιον exponit.

Διαμφὶς, Utrimque. Item, Seorsim, κεχωρισμένως, et ἐξ ἑκατέρου μέρους. Utitur Dionys. P. [5 : Οὐ μὴν πᾶσα (χθὼν) διαπρὸ περίδρομος, ἀλλὰ δ. ὀξυτέρη βεβαυῖα πρὸς ἠελίοιο κελεύθους· 903 : Οὐχ ἅμα ναιετάοντες ὁμώνυμοι, ἀλλὰ δ. Angl. Epiph. t. 1, p. 388, C : Τὸ μείουρον καὶ δ. ἑκάστου ῥωγὸς στρογγυλώσεως. Ed. perperam, opinor, διαμφές. Hase.]

Διαμφισβητέω, Controversor, Discepto : ut διαμφισβητεῖται, Controvertitur, In disceptationem venit, s. Dubitatur et ambigitur passim. [Aristot. Eth. Nic. 8, 1 : Διαμφισβητεῖται δὲ περὶ αὐτῆς οὐκ ὀλίγα. Plutarch. Mor. p. 755, E : Γείτονας ἑώρων δύο διαμφισβητοῦντας, ὄφεως προσερπύσαντος ..., ἀμφοτέρων μὲν ἀγαθὸν δαίμονα καλούντων, ἑκατέρου δ' ἔχειν ἀξιοῦντος.] Pro Disceptare et contendere. Demosth. Pro cor. : Αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας. [P. 1097, 23 : Εἰ μὲν γὰρ ὑπὲρ τῶν διαμφισβητουμένων μὴ ἔστιν ἄλλον τρόπον δίκην λαβεῖν ἢ διαμαρτυρήσαντα· 897, 25 : Ἦλθεν ἐπὶ τὸ διαμφισβητεῖν ὡς αὐτῷ διαιτητὴς εἴη. Sed hic major pars librorum ἀμφισβητεῖν. Theophr. H. P. 3, 9, 4 : Οὗτοι μὲν οὖν ὅλῳ τῷ γένει διαμφισβητοῦσιν. Aristot. Polit. 3, 16 : Ἃ μὲν οὖν οἱ διαμφισβητοῦντες πρὸς τὴν βασιλείαν λέγουσι.... Polyb. 28, 9, 6 : Πρός με διαμφισβητῆσαι περὶ τούτων. Scriptor ap. Suid. s. v. Παρακρούσασθαι : Ὅσα διημφισβητήθη, οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι. Plut. V. Dion. 47 : Αἱ δὲ τοῦ πολέμου κατορθώσεις, εἰ καὶ ἀνθρώπων μηδένα, τήν γε τύχην διαμφισβητοῦσαν ἔχουσιν. Aristot. Polit. 3, 13 : Τοὺς διαμφισβητοῦντας περὶ τῶν πολιτικῶν τιμῶν. Athen. 8, p. 351, A : Μυννακοῦ δ' αὐτῷ περὶ μουσικῆς διαμφισβητοῦντος. Cum solo genit. Plutarch. Mor. p. 787, C : Ταῖς μὲν ἄλλαις ὑπεροχαῖς προσμάχονται καὶ διαμφισβητοῦσιν ἀρετῆς καὶ γένους.]

Διαμφισβήτησις, εως, ή, Altercatio, vel Dubitatio. [Aristot. Polit. 1, 8 : Πότερον δὲ μέρος αὐτῆς ἐστί τι ἢ ἕτερον εἶδος, ἔχει διαμφισβήτησιν. Plut. V. Æmil. c. 1 : Διαμφισβήτησιν παρεξόντων, πότερον....]

[Διαμφοδέω.] Διαμφοδῆσαι, Deviare, s. In biviis a sese divelli. Eust. [p. 789, 54] διαμφοδῆσαι veteribus esse dicit ὧδε καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι, καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου. Vide et Ἀβροτάξαι. [Hesych.: Ἀμφαλλάξαι, διαμφοδῆσαι. Hemst. Διαμφοδίσαι vitiose in schol. Il. K, 65, et διαναφοδῆσαι ap. Etym. M. p. 4, 38, correctum ab Sylburgio. Διαμφοδοκοῦντες ap. Sext. Emp. p. 556 Hemst. et Schneid. in διαμφοδοῦντες mutant.]

[Διαμφόδησις, εως, ή, Deflexio de via, Aberratio. Eust. p. 789, 51 : Ἀβρόταξις, ἁμαρτία, διαμφόδησις.]

[Διαμφοδοκέω. V. Διαμφοδέω.]

Διαμωκάομαι, Illudo, Irrideo, s. Deludo, Derideo. [Iamblich. V. P. p. 460 : Διασύροντες καὶ διαμωκώμενοι. Cum διασὶλλοῦν conjungit Dio Cass. 59, 25. Aristæneto 1, 27, p. 121, διαμωκωμένη a Mercero restitutum pro διαμυκωμένη. Διαμυλλαίνειν per διαμωκᾶσθαι interpr. Hesych. Activa forma Etym. Gud. p. 402, 1 : Μωκῶ ... καὶ διαμωκῶ τὸ καταγελῶ· καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς. G. D. Jo. Chrys. t. 4, p. 703, 6 : Τάχα καὶ διαμωκᾶσθε τὰ λεγόμενα. Id. ib. p. 516, 16 : Πολλοὶ διαμωκῶνται ἡμᾶς· et t. 5, p. 814. Adde Eustrat. De op. an. p. 462, A. Hase.]

Διαμώκησις, εως, ή, Irrisio, Illusio. Athen. [5, p. 220, B]: Περιέχει τὴν Προδίκου καὶ Ἀναξαγόρου τῶν σοφιστῶν διαμώκησιν.

[Διαμωκίζω i. q. Διαμωκάομαι. Joann. Damasc. Ep. ad Theophil. Imp. De imagg. p. 117 : Φενακίζων καὶ διαμωκίζων. Boiss.]

[Διαμωμάομαι, Reprehendo. Schol. Pind. Ol. 6, 124 : Οἱ μὴ τετυχηκότες τοὺς τυχόντας διαμωμῶνται ὡς μηδενὸς ἀξιολόγου τετυχηκότας. Boiss.]

[Διαναβάλλομαι.] Διαναβάλλεσθαι, Differre, Prola-

tare, Procrastinare, Dilationes quæritare. Suid. v. Διακρούεσθαι. [Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 18. Boiss. Jo. Chrys. In gen. hom. 24, vol. 1, p. 181 : Εἰώθαμέν πως, μελλούσης μὲν τῆς τιμωρίας, ῥᾳθυμεῖν καὶ διαναβάλλεσθαι. Seager. Priscus in Excerpt. p. 219, 16 Nieb. : Ἐσδέξασθαι αὐτὸν ἐπὶ πολὺ διαναβαλλομένου τοῦ Παρθυαίου μονάρχου. Joseph. Genes. p. 12, A : Τοῦτο διανεβάλλετο, ἕως ἂν ... G. Dind.]

[Διαναβολή, ἡ, Intermissio. Etym. M. p. 80, 24 : Ἀμβολαὶ γὰρ διαναβολαί. Wakef.]

[Διαναγιγνώσκω, Perlego. Isocr. p. 275, A : Διαναγνοὺς τὸν λόγον. Sic cod. Urb. Vulgo διαγνούς. Ibid. p. 283, A : Ὁ λόγος ὁ διαναγνωσθείς, ex em. H. Wolfii : nam libri διαγνωσθείς. Polyb. 31, 21, 9, et 22, 1. Hippiatr. p. 3 : Διανέγνωκας λόγον (Ξενοφῶντος). G. D. Damoxen. ap. Athen. 3, p. 102, B : Μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνωκότα. Dio Cass. 58, 10 : Διαναγνωσθείσης τῆς ἐπιστολῆς. Angl. Philo vol. 2, p. 577, 4 : Τὰ ἐπισταλέντα διαναγνούς· et p. 594, 26 : Λαβὼν δὲ καὶ διαναγινώσκων. Gregent. Tephr. Disp. p. 70, B; Pseudochrys. t. 7, p. 403, 40 : Ὁ ἀρτίως ὑμῖν ... διαναγνωσθείς. Hase.]

Διαναγκάζω, Invitum cogo. [Hippocr. p. 364, 17 : Πνεύματος δὲ κατάσχεσις τοὺς πόρους διαναγκάσαι ... δύναται, Per vim aperire. 863, F : Τὰ δὲ ἐμβλητέα ἢ διορθωτέα διαναγκάσαι διεκτείνοντα ... Χερσὶ μὲν οὖν ὀρθῶς κατὰ μέρεα, καρπὸν δὲ καὶ ἀγκῶνα ἀπόχρη διαναγκάζειν· 885, E : Ὑπὸ τοῦ σπόγγου διαναγκαζομένη καὶ ἀναπτυσσομένη ἡ σῦριγξ. Conf. Διαναγκασμός. Plato Leg. 8, p. 836, A : Ὅψις διηναγκασμένη μὴ ἀποβλέπειν ἄλλοσε (conf. Aristot. Probl. 31, p. 959, 36)· Phileb. p. 14, D : Τέρατα διηνάγκασται φάναι. Xen. Cyrop. 8, 2, 4.]

[Διανάγκασις, εως, ἡ, Coactio. Hippocr. p. 511, 6.]

[Διαναγκασμός, ὁ, Coactionem et per vim membri alicujus restitutionem significat. Eo autem nomine organum dicitur Hippocrati, quo vi adhibita spinæ perversæ restitutio fit, et instrumentum coactorium, et describitur lib. De art. p. 812, H : Χρὴ δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ διαναγκασμοῦ τοιήνδε κατεσκευάσθαι. (Βάθρον ἢ ξύλον vocat Paulus.) Διαναγκασμὸν hujusmodi quidam διαναγκαζόμενον vocant, ut et ap. Hippocr. pro διαναγκασμοῦ quidam διαναγκαζομένου legunt. Foes.]

[Διανάγω, Adduco. Galen. vol. 12, p. 328 : Τὸν ἰατρὸν ἀξιοῖ τῇ μὲν ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος διανάγειν παρὰ τὰς πλευράς. G. Dind.]

[Διαναδίδωμι, Distribuo. Joann. Damasc. vol. 1, p. 167, C : Μὴ ἐῶντος διαναδοθῆναι ἡμῖν τὸ φῶς. Vera videtur plurium codd. scriptura διαδοθῆναι.]

[Διανακαθίζω, Sedentem colloco. Hippocr. p. 670, 8 : Ἄριστον δὲ ἐρυγγάνειν ἢ διανακαθίζειν.]

[Διανακαλύπτω, Revelo. Jacob. monach. in Combefis. Auct. novo Patr. vol. 1, p. 1280, A : Μόνος τὰ τῆς χαρᾶς διανεκάλυψε ταμιεῖα. G. Dind. Greg. Nyss. t. 3, p. 82, A, et t. 2, p. 430, D : Ἢ λόγῳ προσήκει διανακαλύψαι τὴν πονηρίαν; Proprie Euseb. Hist. eccl. 3, 6 : Τὰ λείψανα τοῦ τέκνου διανεκάλυψεν. Hase.]

[Διανακάμπτω, Reflecto, Revertor. Leo Diac. p. 97, 4 : Ἀπτερώτῳ τάχει πρὸς τὸν οἰκεῖον αὖθις συνασπισμὸν διανέκαμπτε.]

Διανακλάω, Reflecto, Refringo.

[Διανακύπτω, Caput erigo. Aristeas De LXX interpr. p. 237 Van D. (p. 105). Struv. || Introspicio propius. Philo vol. 1, p. 383, 4 : Ἀλλὰ κἂν βιασάμενός τις ὑπὸ περιεργίας ἢ τοῦ φιλομαθοῦς ἐθελήσῃ διανακύψαι. Hase.]

[Διανᾰλίσκω, Absumo. Dio Cass. in Exc. p. 188 ed. Mai. : Ὁ δὲ δὴ πόλεμος καὶ διαναλίσκει καὶ διαφθείρει (χρήματα). Cramer.]

[Διανάπαυμα, τὸ, Intermissio, Requies. Cod. Barocc. ap. Bekk. Anecd. p. 1167 et Moschopul. p. 42 ed. Titz. : Τὸ τῆς φωνῆς διανάπαυμα. G. Dind.]

[Διανάπαυσις, εως, ἡ, Requies. Aristot. De spir. 8, p. 485, 20. Hesych. vol. 1, p. 956. G. D. || Commoditas, Opportunitas. Vita S. Nili p. 147, 26 : Προσδεθέντες τῇ τοῦ τόπου διαναπαύσει. Hase.]

Διαναπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem vel Requiem aliquam do, Recreo : διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν, Plutarch. [V. Marcell. c. 6] : Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, Tum autem recreare exercitum et quieti reddere non licuit, Bud. [Polyb. 5, 6, 6 : Βραχὺ διαναπαύσας τὴν δύναμιν. Strabo 11, p. 512 : Διαναπαύσας μικρὰ τὴν στρατιάν. Philostr. p. 865 : Ὁ δὲ Ἀπόλλων γέγραπται διαναπαύων ἑαυτὸν ἐπὶ πέτρας τινός. Διαναπαύσαντες ἑαυτοὺς Anna Comn. 11, p. 318, B. Pollux 1, 30 : Ἵνα δὲ καὶ διαναπαύσω σε πρὸς μικρόν. G. D.] Greg. Naz. autem dixit, διαναπαύειν τοὺς πόνους, quod redditur, Recreare labores; at ego interpretari malim Requiem aliquam laborum dare, Requiem aliquam dare a laboribus s. Intermissionem. Ideo autem non dico simpliciter Requiem, sed requiem aliquam : ut eam signif., quam habet præp. Inter, in verbo Interquiesco, aliquo modo exprimam. [Seqq. ex Indice.] || Interquiescere jubeo, Interposita quiete refocillo et recreo, Reficio. Plut. [V. Anton. c. 38] : Πρὶν διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν ὀκτακισχιλίων σταδίων ἀποτετρυχωμένον πορείαις. Greg. : Ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες, καταλύματι τοὺς πόνους διαναπαύουσι, Laboribus defessum corpus reficiunt, Labores cessare faciunt, interposita quiete. Ubi nota de re inanimata etiam dici. [Galen. vol. 4, p. 523 : Ὀλίγον δ' ἐνταῦθα τὸ συνεχὲς τοῦ λόγου διαναπαύσαντες. Ælian. V. H. 12, 15 : Τὰς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύων ταῖς παιδιαῖς. G. D.] Rursum de re animata pro Sedere et tacere jubeo, Bud. e Plat. [Politico p. 257, C] : Διαναπαύσωμεν αὐτόν. || Διαναπαύομαι, Interquiesco, Quiete interposita cesso. [Plato Leg. 1, p. 625, B : Διαναπαύεσθαι πυκνὰ ἐν αὐταῖς (ταῖς ἀναπαύλαις).] Cebes Theb. : Κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. A Bud. exp. Interquiesco, et Paulum intermitto, afferente ex Appiano, Ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ διαναπαυόμενοι. [Hippocr. p. 35, 41 : Οὕτως γὰρ ἂν ὁ ταλαιπωρέων τῷ κοπιῶντι τοῦ σώματος διαθερμαίνοιτο καὶ συνιστοῖτο καὶ διαναπαύοιτο, Recreari poterit. Lucian. Necyom. c. 14 : Τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο· ubi alii libri ἀναπαυόμενοι. Anna Comn. 4, p. 107, A : Ἡμέρας τινὰς οἱ Βενέτικοι διαναπαυσάμενοι. Διαναπαύω ex διαπαύω corruptum notamus s. hoc v.]

[Διαναπείρω. V. Διαμπείρω.]

[Διαναπέρθω ex gl. Hesychii διαμπραθέειν ducitur, de qua v. s. Διαπέρθω.]

[Διαναπερονάω ex gl. Hesychii διαμπερονήσει ducitur, de qua v. s. Διαπερονάω.]

[Διαναπνέω, Respiro. Jo. Chrys. t. 6, p. 54, 19 : Ἀποδῦναι τὴν παντευχίαν, καὶ διαναπνεῦσαι μικρόν. Ubi tamen alii codd. ἀναπνεῦσαι. Hase.]

[Διαναπνοή, ἡ, Perspiratio. Galen. vol. 12, p. 105.]

[Διαναρκάω, Obtorpesco. Phurnut. 35, p. 235 : Τὸ οἷον διαναρκᾶν τοὺς ἀποθνήσκοντας. De somno hiberno piscium Theophr. De pisc. in sicco deg. 7, p. 828 : Τοὺς ἐν ταῖς φωλειαῖς διαναρκῶντας, ubi cod. Voss. διαρκοῦντας, quod legitur ap. Aristot. Mirab. ausc. 73, p. 835, 21 : Τὰ ἐν ταῖς φωλεαῖς διαρκοῦντα.]

[Διαναρμοστέω. Ἀναρμοστεῖν et διαναρμοστεῖν de dissonis instrumentis musicis dicta annotavit Pollux 4, 63. G. Dindorf.]

[Διαναρτάω i. q. ἀναρτάω, ap. Iambl. Protr. 13, p. 208 : Ὥστε εἰς ἑαυτὸν διανηρτῆσθαι πάντα τὰ ἀγαθὰ τὰ εἰς εὐδαιμονίαν φέροντα, Ita ut omnia bona in sua potestate sita habeat : quo sensu ἀνηρτῆσθαι dici solet.]

[Διάνασσα lectio vitiosa. V. Διώνασσα.]

[Διανάσσω, s. Διανάττω, Refercio, Impleo. Strabo 4, p. 195, de navibus Venetorum : Οὐ συνάγουσι τὰς ἁρμονίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπουσι, ταῦτα δὲ βρύοις διανάττουσι. Hemst. Etym. M. p. 603, 5 : Νηδὺς ... ἀπὸ τοῦ διανενῆσθαι τὰ τῆς τροφῆς ἐν αὐτῇ, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι (καὶ πεπληρῶσθαι addit Orion p. 107, 33) τὰ βρώματα. G. Dind.]

[Διανάστᾰσις, εως, ἡ, Surrectio. Hippocr. p. 1212, H : Πολλὴ ἡ διανάστασις. Xenoph. Cyneg. 10, 18, de apris : Ἑκόντα οὖν οὐ χρὴ ὑποπίπτειν· ἐὰν δὲ ἄκων ἔλθῃ εἰς τοῦτο, διαναστάσεις γίγνονται αἱ αὐταί. Polyb. 3, 55, 5 : Τὰ δ' ὑποζύγια διέκοπτεν, ὅτε πέσοι, τὴν κάτω γιόνα κατὰ τὴν διανάστασιν, Dum se humi erigebant. De surrectione ex insidiis 5, 70, 8 : Ἐκ μεταβολῆς τῶν φευγόντων καὶ διαναστάσεως τῶν ἐγκαθημένων.]

[Διανατροπέω (forma prava pro Διανατρέπω), Everto. Gennadius patr. Cpol. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 37 ed. Koll. : Ὁ καλούμενος Μωάμεθ μέλλει διανατροπήσειν γένος τῶν Παλαιολόγων. G. Dind.]

Διαναυμαχέω, Navali prælio decerno, Navali prælio decerto. [Herodot. 5, 86; 8, 63; Thucyd. 8, 78, 79.] Isocr. [p. 59, C. Plut. V. Alcib. c. 27, et alibi. Anna Comn. 12, p. 349, C : Διαναυμαχεῖν πρὸς τὴν πόλιν. Figurate Plut. Mor. p. 787, E : Ὁ τῷ φθόνῳ διαναυμαχήσας πολὺν χρόνον. Similiter ναυμαχεῖν κακοῖς dixit Aristoph. Vesp. 479. G. Dind. Synes. Ep. 4, p. 28. Joseph. Bell. Jud. 3, 10, § 1 : Εἰ δέοι διαναυμαχεῖν· id. ib. § 9 : Ἐξ ἴσου δ. Et ib. § 1 : Τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς διεναυμάχουν πολεμίοις. Hase.]

[Διαναψύχω, Refrigesco, Gl.]

[Διανάω.] Διανῦσαι, Hesychio διαπλεῦσαι, Navi transire : quod infra διανεῦσαι. [Διανῦσαι Kuster, recte, quamvis contra seriem literarum, in διανεῦσαι videtur mutare. V. Διανέω.] Aliquando est etiam Perfluere : a th. διανάω : quod vide in Ἀναπιδύειν. [Ex Plut. V. Æmil. c. 14 : Τὰ γοῦν ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει καὶ διανάει πρὸς τὴν τοιαύτην ψηλάφησιν. Theophr. De pisc. in sicco deg. 11, p. 829 : Διανάειν ἔκ τινων τόπων ὑγρότητας. Sic Schneid. Vulgo δεῖ νοεῖν. Liber Voss. διαναναεῖν.] B

[Διανδής, πολυχρόνιος (Longævus), Κρῆτες, Hesych.]

Διάνδιχα, pro δίχα, Dupliciter. Il. A, [189] : Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. Sequitur enim, Ἧ ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν κ. τ. λ., Ἠὲ χόλον παύσειεν. [Ad quem l. Eustath. : Ἐκ τοῦ διά καὶ ἀνά προθέσεων· ὧν τὸ μὲν διά δυασμόν τινα σημαίνει, ὡς δῆλον ἐν τῷ διαιρεῖσθαι διαφωνεῖν διίστασθαι· τὸ δὲ ἀνά δευτερωμά τι δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ ἀναβαπτίζειν ἀναχρίνειν κ. τ. λ. Il. Θ, 167; N, 455, ubi eadem verba. I, 37 : Σοὶ δὲ δ. δῶκε Κρόνου παῖς ... σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων, ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν. Ad quem l. schol. : Τὴν τιμὴν εἰς δύο διελὼν καὶ μερίσας, τὸ ἕτερόν σοι ἔδωκε. Cleobul. in Anth. Pal. 14, 101 : Δ. εἶδος ἔχουσαι· αἱ μὲν λευκαὶ ..., αἱ δὲ μέλαιναι. Addito δοιὰ Hadrian. ib. 6, 332 : Ὄφρα τοι εἰσορόωντι δ. θυμὸν ἰαίνῃ δοιὰ, τὰ μὲν Γετέων σκῦλα, τὰ δ' Ἀρσακιδέων. Eurip. Herc. f. 1029 : Δ. κλῆθρα κλίνεται ὑψιπύλων δόμων. Apoll. Rh. 2, 1109 : Ἀνέμου μένος ... νῆα διάνδιχ' ἔαξε τινασσομένην ῥοθίοισι· 4, 453 : Δ. νηυσὶν ἔκελσαν σφωϊτέραις κρινθέντες. « At in hoc Apollonii versu 1, 934 : Καὶ δὴ τῇ γ' ἐπὶ νυκτὶ δ. νηὸς ἰούσης δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον, quid διάνδιχα significat? Schol. non exponit. Hœlzlin. interpr. πλησιστίοις πνοαῖς, quum nec dextra, ut loquitur Catullus, nec læva vocat aura, sed Juppiter utrumque in pedem incidit. » Brunck. Cum tmesi Hesiod. Op. 13 : Διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι, Theocr. 20, 256 et cod. Palat. in epigr. Gregorii Naz., de quo v. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 7. Quint. Sm. 3, 94 : Οἱ δ' ἀρ' Ἀχαιοῖσιν, διὰ δ' ἄνδιχα μητιόωντες, ex emend. Gerhardi. Lectt. Apoll. p. 215 : nam libri ἀχαιοῖς διάνδιχα. Sic διὰ δ' ἀμπερὲς ap. Homerum.] C

[Διανεῖς, οἱ, Dianenses, populus Galatiæ. Steph. Byz. ex Eratosthenis Galaticis.]

[Διανείσσομαι. V. Διανίσσομαι.]

[Διανεκής. Διανεκῶς. V. Διην-.]

Διανέμησις, εως, ἡ, Distributio, Divisio, Dissipatio. Aristot. De mundo. [Appian. B. C. 3, 89 : Διανεμήσεως τῶν χρημάτων. Plut. V. Anton. c. 54, Mor. p. 818, C. Aristoclis Pergameni librum Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου memorat Suidas s. v. Ἀριστοκλῆς, ubi cod. Bruxell. διανομήσει, quam formam editor Rom. scholio ad Soph. Ajac. 670 intulit. Codex διανεμέτεσιν. Recte Elmsl. διανεμήσεσιν.] D

[Διανεμητέον, Distribuendum. Xenoph. OEc. 7, 36.]

[Διανεμητὴς, ὁ, Distributor, Expunctor, Gl. Etym. M. p. 249, 43 : Δατητὴς παρὰ Ἀττικοῖς ὁ διανεμητής.]

Διανεμητικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Distributivus. [Aristot. Eth. Nic. 5, 9 : Διανεμητικὸς (ὁ δίκαιος) καὶ αὐτῷ πρὸς ἄλλον καὶ ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον. Τὸ διανεμητικὸν ib. cap. 6. Polyb. 6, 6, 10 : Διανεμητικὸς τοῦ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις, Qui suum cuique tribuit. Maxim. Confess. vol. 1, p. 70 : Πρὸς ἀξίαν ἑκάστου διανεμητική. || Signif. pass. Qui dividi potest, Plut. Mor. p. 1033, C : Τῶν καταριθμημένων σχημάτων ἕκαστον σώματος περιφεροῦς εἰς ἴσα διανεμητικὸν εἶναι.]

Διανεμόω, idem [quod Ἀνεμόω, Ventilo, Vento agitari facio]. Exp. etiam Ventis expono, in VV. LL. Et διανεμωμένας ἐθείρας, Jubas vento expassas, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 777] pro διηνεμωμένας [quod ipsum nunc ex cod. restitutum. Lucian. Imag. c. 7 : Ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά.]

Διανέμω, [fut. διανεμῶ, nisi quod διανεμήσω Symm. Ps. 59, 8], Distribuo, Divido, Partior. Plato Epist. 7 : Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων. [Leg. 5, p. 737, E : Γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθήτων· 6, p. 756, B : Μέρη δὲ διανείμαντας τέτταρα κατὰ ἐνενήκοντα. Aristoph. Plut. 510 : Διανείμειέν τ' ἴσον αὐτόν. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 45 : Ὑμεῖς δ' αὖ διανείματε καὶ ἡμεῖς πιστεύσομεν ὑμῖν καλῶς διανενεμηκέναι.] Herodian. [7, 8, 22] : Διανείμας τε αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα. [Hesych. : Διανεῖμαι, διαδοῦναι. Διανείμαντε, διανείμαντες, δυϊκῶς. Διένειμε, διεμέρισε. Διενειμάτην, διενείμαντο, δυϊκῶς. Cum præpos. ἐπὶ Plato Theæt. p. 194, D : Διανέμουσιν ἐπὶ τὰ αὑτῶν ἕκαστα ἐκμαγεῖα, Singula distribuunt in suum unumquodque ἐκμαγεῖον. Id. Min. p. 321, C : Ἃ διανέμων ἐπὶ τὸ σῶμα βέλτιον αὐτὸ ποιεῖ· et paullo post : Ἃ ... διανέμων ἐπὶ τὴν ψυχὴν ... 317, D : Τίς ἐπιστήμων διανεῖμαι ἐπὶ γῆ τὰ σπέρματα; || De legislatore suum cuique tribuente ap. Plat. Leg. 1, p. 625, A : Τοῦτον οὖν (τὸν Ῥαδάμανθυν) φαῖμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Κρῆτες ἐκ τοῦ τότε διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὀρθῶς τοῦτον τὸν ἔπαινον αὐτὸν εἰληφέναι. Conf. Νέμω.] Et pass. Διανέμομαι, Distribuor, Divisor : ut ap. eund. Herodian. 5, [8, 6] : Ἐδίδου δὲ καὶ χρήματα λανθάνουσα διανέμεσθαι τοῖς στρατιώταις κρύβδην. [Hesych. : Διανέμεται, μερίζεται. Διανενεμῆσθαι Pollux 8, 152.] || Διανέμεσθαι, pro Divulgari : ut vet. Interpr. reddidit ap. Lucam Act. 4, 17 : Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν. [Hesych. : Δ., διαδοθῇ.] Sed quidam interpr. Ne id amplius serpat in populum. Habet autem et νέμεσθαι Serpendi signif., diverso tamen usu. [|| Forma media. Herodot. 8, 123 : Ὡς δὲ ἀπικόμενοι οἱ στρατηγοὶ διενέμοντο τὰς ψήφους ἐπὶ τοῦ Ποσειδέωνος τῷ βωμῷ· ubi tamen libri plures διένεμον. Plato Epist. 3, p. 318, A : Μὴ διανείμασθαι τοὺς διανειμαμένους. Demosth. p. 855, 7 : Διανειμάμενοι τὰ χρήματα· 1317, 6 : Διανειμάμενοι πέντε δραχμάς. Dionys. A. R. 6, 74 : Ἀργυρίου πέντε μνᾶς κατ' ἄνδρα διανείμασθαι. Corrupte, ut videtur, ap. Diodor. 14, 3 : Οἱ γὰρ τῆς ὀλιγαρχίας ὀρεγόμενοι τὴν παλαιὰν κατάστασιν ἔφασαν διανείμασθαι, καθ' ἣν παντελῶς ὀλίγοι τῶν ὅλων προειστήκεισαν· ubi sensus verbum requirit quale est ἀνακτήσασθαι, ab Reiskio propositum. Futur. διανεμοῦμαι ex Phalar. Ep. 110, p. 318, indicat Schæf. : Ἢ τοῖς θεοῖς εὐσεβοῦντες ἀναθήσετε (τὰ ἀναθήματα) ἢ τούτους ἀποστεροῦντες αὐτοὶ διανεμεῖσθε. || Prava aor. med. forma ap. Joann. Cinnam. 4, p. 95, B : Τὸ δὲ πῦρ ταχὺ τὴν ὕλην διανεμησάμενον ..., ubi Absumendi signif. dictum, qui frequens est v. simplicis usus. G. D.]

[Διανενεμημένως, Distribute. Clem. Alex. Str. p. 800 : Τὸ ἅγιον πνεῦμα ταύτῃ πως μεταφυτεύεται δ. κατὰ τὴν ἑκάστου περιγραφὴν ἀπεριγράφως.]

[Διανενοημένως, Cogitate. Schol. Apoll. Rh. 1, 1336 ἐπιφραδέως interpr. διανενοημένως καὶ συνετῶς.]

[Διανέομαι, Pervado. Forma contracta διανεῦμαι ap. Christodor. in Anth. Pal. 2, 34 : Ἀάθρῃ ὑπὸ κραδίῃν τραγικαῖς ὠμίλεε Μούσαις, ἔργα σαοφροσύνης διανεύμενος.]

[Διανέρομαι (præsens inusitatum), Interrogo, unde aor. 2 διανέροιτο ap. Marc. Anton. 3, 4, ubi critici ἐπανέροιτο posuerunt.]

[Διάνευμα, τὸ, Nutus. Acta S. Maximi Confess. vol. 1, p. lxxxvi : Αυσσώδους λαγνείας διανεύματα. || Lectio vitiosa pro δίνευμα, quod v. G. Dindorf.]

[Διανευρόω, Confirmo, Corroboro. Cyrill. Alex. ad Jesaiæ c. 49, 10, p. 671 : Ἀρυόμεθα παρ' αὐτῶν ζωοποιόν τε καὶ θεῖον λόγον, ἀποχρώντως ἔχοντα πρὸς τὸ δύνασθαι διανευροῦν εἰς εὐσέβειαν τὰς ἡμετέρας ψυχάς. Idem in Hoseæ c. 14, p. 194 : Ψυχὴν δὲ ἀνθρώπου θεῖός τε καὶ ἄνωθεν διανευροῖ λόγος. Suicer.]

[Διανευτήριον, locus in Cypro insula. Epiph. t. 2, p. 365, B : Ἀπὸ ρ' σταδίων τῆς Κωνσταντίας, ἄντικρυς τοῦ καλουμένου Δ. Cf. p. 378, A.]

Διανεύω, Innuo, Nutu indico. Athen. lib. 2 : Ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων. [Diodor. 3, 18 : Βλέποντες μὲν ἀτενῶς εἰς τὰ συντελούμενα, ταῖς δὲ κεφαλαῖς παρ' ἕκαστα διανεύοντες. Ubi Agatharchid. ap. Phot. Bibl. p. 450, 6, quem sequitur Diodorus, τὰς κεφαλὰς πυκνὰ διανεύουσι. Qua construct. Joseph. Genes. p. 10, B : Δια-

νεύων τὴν ἑαυτοῦ κεφαλήν. Psalm. 34, 22 : Διανεύοντες A ὀφθαλμοῖς. Lucian. V. H. 2, 44 : Συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων. Ὁ ποιῶν διανεύειν (Vacillare) τοὺς πίνοντας ex Etym. M. p. 277, 47 citat Hemst. Cum dat. personæ Lucian. l. cit. 25 : Πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ. Alciphro fr. 5, vol. 2, p. 222 (et Aristæn. 1, 1 extr.) : Καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος. Declinandi significatu apud Polyb. 1, 23, 8 : Ἐξέκλινον καὶ διένευον τὰς τῶν ὀργάνων ἐπιβολάς. Plutarch. ap. Stob. Flor. 20, 70 : Τὰς ἑκάστοτε προσπιπτούσας ὀργὰς διορθούμενον (διωθούμενον Wyttenb. ad Plut. De S. N. V. p. 31) καὶ διανεύοντα ὥσπερ οἱ κυβερνῆται τὰ κύματα τὰ προσφερόμενα. G. D.] Et διανεύομαι pro eodem. [Etym. M. p. 255, 50 Δενδίλλων interpr. διανευόμενος : sed διανεύων Hesych. et schol. Hom. Il. I, 180.] Affertur enim ex Epigr. διανευόμενος ἔργα pro Innuens, Nutibus indicans. [Lectio vitiosa pro διανεύμενος. V. Διανέομαι.] || Διανεύει ab Hesych. exp. στρέφει, κυκλεῖ, Vertit, In orbem agit, Circumagit. [Ex Δινεύει corruptum esse recte judicat Kust.] Diodorus sane etiam διανεύειν pro δινεύειν usur- B passe dicitur : ut in libro de rebus gestis Philippi [17, 43] : Διά τινος μηχανῆς διανεύοντες. [Recte Rhodomann. δινεύοντες.] Et rursum [ib. c. 45] : Διὰ τινῶν ὀργάνων διανεύοντες, Quibusdam machinis versantes. Mihi tamen ea scriptura non probatur. [Hic quoque nunc δινεύοντες legitur.]

Διανέω, Trano, Transnato. [Herodot. 8, 89 : Ἐς τὴν Σαλαμῖνα διένεον. Aristot. Mirab. ausc. p. 845, 12 : Διανέοντες ἐφ' ἑκάτερα. Ælian. N. A. 3, 6 : Λύκοι ποταμὸν διανέοντες.] Unde διανεῦσαι, διακολυμβῆσαι, in hoc ap. Suidam l. : Καὶ διανεῦσαι ἐθέλοντες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας. [Et corrupte ap. Hesych. : Διαναῦσαι, διαπλεῦσαι. Lucian. Lexiph. c. 2 : Δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπὶ πλεῖστον.] Sic idem Suid. διανενεύκαμεν exp. διεπεραιώθημεν. [Gl. Platonica Timæi p. 79, ex Rep. 4, p. 441, C : Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανενεύκαμεν, quem l. imitatur Themistius Or. 23, p. 297, B : Τὸν μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν. Parmen. p. 157, A : Πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων; Phædro p. 264, A : C Ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. Hæc Ruhnk. ad Tim. attulit et Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 306.]

[Διανέω, s. Διανήθω, Neo, Fila duco. Inc. Exod. 27, 16 : Διανενησμένα. Severian. De mundi creat. in Combefis. Auct. noviss. Patr. vol. 1, p. 238, D : Ὥσπερ στήμονα λεπτὸν γυνὴ διανήσασα. G. Dindorf.]

[Διάνημα, τὸ, Stamen. Plato Polit. p. 309, B : Τὰς ἐπὶ τὸ κόσμιον πίονί τε καὶ μαλακῷ καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα χροκώδει διανήματι προσχρωμένας (φύσεις). Nam sic Cornar. correxit librorum scripturam διανθήματι.]

[Διάνηξις, εως, ἡ, Natatio. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, p. 944 : Τὸ δὲ ἧττον κοῦφον καὶ ἑτέρας ὑγρασίας δεόμενον εἰς διάνηξιν. Angl. Epiph. t. 1, p. 495, B : Ἀγνοῶν τὴν πεῖραν τῆς διανήξεως, Natandi usum ignorans. Hase.]

[Διανηστεύω, Jejuno. Hippocr. p. 523, 27 : Τῇ μὲν διαρροίᾳ ξυμφέρει διανηστεύειν. Forma media ap. Joseph. A. J. 3, 10, 3 : Δεκάτῃ δὲ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατὰ σελήνην διανηστεύονται ἕως ἑσπέρας, θύουσι δ' ... Ubi in exem- D plar. Big. et Samb. var. lect. διανηστεύοντες.]

Διανηστισμὸς, ὁ, Jentaculum s. Jentaculi sumtio, Jentatio. Athen. 1, [p. 11, D] : Τὸν μὲν οὖν ἀκρατισμὸν, διανηστισμὸν ἔλεγον· τὸ δ' ἄριστον, δορπιστόν· τὸ δὲ δεῖπνον, ἐπιδορπίδα.

[Διανήφω, Sobrius fio. Athanas. vol. 1, p. 656 : Μόγις μεθ' ἡμέραν διανήψας. Kall. S. Macarius Homil. 4, p. 27, A : Πότε διανήψει καὶ ἀποστραφήσεται τοῦ μηκέτι προσκόπτειν; Theophyl. Simoc. Hist. p. 201, B : Ὥσπερ ἀπό τινων ἐνυπνίων μακρῶν μόλις διανήψας, A somniis experrectus. G. Dindorf.]

Διανήχομαι, Natando pertranseo, Natando transmitto, Transno, ut Cic., Gangem transnare. [Apollod. 2, 5, 10 : Διανηξάμενος εἰς Σικελίαν. Plut. V. Luculli c. 10 : Διενήξατο πρὸς τὴν πόλιν. Hesych. : Διανηξάμενοι, διακολυμβήσαντες, διαπεράσαντες. Plut. Mor. p. 1103, E : Ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος, Natando evasurus. Conf. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 170 (173). Hesych. : Διενήξατο, ἐξέφυγε. Cod. διεννήσατο.

Figurate Clem. Al. Strom. 5, p. 733 : Σκοπεῖν δν τρόπον ταῖς Ἑλληνικαῖς τῷ οἴῳ τε ὄντι διανήχεσθαι τὰ ἐν αὐταῖς κύματα ἐντευκτέον βίβλοις. Schol. Pind. Ol. 6, 177 : Ἐν εὐθυμίᾳ ... διανήξασθαι τὸν βίον. || Natando certo. Ælian. N. A. 6, 15, ab Schneid. cit. : Διανηχομένων οὖν αὐτῶν (τῶν δελφίνων). || Διανήχω activ. ex Methodio p. 422, A (διανήξαντα), citat Kall.]

[Διάνηψις, εως, ἡ (a διανήφω). De dissipatione humorum Aretæus p. 130, 15 : Ἐς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσίν τε καὶ διάνηψιν. || Lectio vitiosa pro Διάνιψις, quod v.]

Διανθέω, Perfloreo.

[Διάνθημα lectio vitiosa. V. Διάνημα.]

Διανθὴς, ὁ, ἡ, Duplicem florem habens, ut exp. ἄνθη διανθῆ ap. Theophr. H. P. 1, 21 [1, 13, 2 Schn.] de rosa et lilio. Sed mirum ni pro hac signif. scripturus fuerit potius δισανθῆ. [Equidem διανθῆ interpretor flores Gemino partium colore distinctos, veluti rosæ et lilii. Quodsi enim flores intelligi voluisset gemino apparatu partium mediarum instructos, tum διπλᾶ dixisset, prouti postea ἁπλᾶ dicet cucumerum flores, qui partibus masculis mediis destituti extremas viticularum partes occupare solent. Nicandri ἀσφοδέλοιο διανθέος Ther. 534 scholium πολυανθοῦς interpretatur. In Orphicis Arg. 588 τάπητα λιανθέα cum Ruhnkenio Gesnerus in διανθέα, rectius Toupius in τάπηθ' ἁλιανθέα mutavit. Schneid. ad l. Theophr.]

Διανθίζω, Floridis coloribus pingo, Bud. Unde χλαμύδες διηνθισμέναι, Plut. Philopœm. p. 120 [c. 9]. Id. interpr. διανθίζω, Eleganter et varie concinno, item Elegantia et varietate distinguo, et concinno, ap. Herodian. [5, 3, 12] : Τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. [Lucian. Bis acc. c. 16 : Τὴν κεφαλὴν διηνθισμένος στεφάνοις.] Basil. Ad divites : Ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, Vermiculatum pavimentum. Sic Greg. : Ἡμεῖς μὲν οἰκήσομεν οἰκίας ὑπερλάμπρους, λίθοις παντοίοις διηνθισμένας. Ego existimo διηνθισμένος alicubi reddi posse Eleganter intertextus, ut in Herodian. l. c. [Joseph. A. J. 8, 5, 2 : Τοὺς τοίχους τοῖς ἐγκλειομένοις χρυσῷ λίθοις διανθίσας. Ælian. N. A. 11, 10 : Διήνθισται τοῖς σημείοις· 11, 21 : Διηνθισμένην καὶ πεποικιλμένην. Clem. Al. p. 286 : Διηνθισμένον ποικιλίᾳ χρωμάτων. || « Διανθίζομαι i. q. ἀπανθίζομαι, Flores decerpo. Clem. Al. Pæd. 2, 8, p. 211 : Ἄνθεσι χαίτην πυκάζεσθαι κωμαστικὴν διανθιζομένους τὴν χλόην. » Schneid. Suid. : Διανθίζω, τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω, Flores colligo. Metaph. Phot. Bibl. p. 104, 16 : Ὁ δὲ ἕβδομος αὐτῷ λόγος διήνθισται ἐκ τῆς Ἡροδότου ἱστορίας. Qua signif. *Florilegium* nunc dici solet, vocabulum veteribus ignotum.]

[Διανιάω, Vehementi mœrore afficio. Ælian. V. H. 1, 24 : Διανιώμενος δὲ ὁ Λεπρέας.]

Διανίζω, Perluo, seu Eluo, aut Abluo. Hesychio [κρουνίζω,] διακλύζω, πλύνω, διακαθαίρω. [Et Διανίζεται, νίπτεται, καθαίρεται.] Apud Athen. l. 3, [p. 102, F, in fragm. Damoxeni] : Τὸ διανίζειν λοπάδας. [Cratinus ap. eund. 6, p. 267, F : Ποῦσθ' ἡ κύλιξ; διάνιζ' ἰοῦσα σαυτήν· ubi codex λιανίζουσα. Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 420, 8 : Ψυκτὴρ, σκεῦος ἔνθα διανίζουσιν τὰ ποτήρια.]

Διανίπτω, Perluo, Eluo, Abluo. Eubul. ap. Athen. [11, p. 471, C] : Διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε· Καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην, Ἡ Θηρικλῆς τὰς κύλικας. [Suid. : Διανίζεται, διανίπτεται, καθαρίζεται. Pollux 6, 95 : Οἱ δὲ οἰνοχόοι τὰ ἐκπώματα ἐκπλυνόντων τε καὶ διανιπτόντων.]

[Διάνιον, κονία, gl. obscura Hesychii.]

[Διάνιον ἱερὸν, οἷον Ἀρτεμίσιον, Templum Dianæ, Strabo in descriptione Hispaniæ 3, p. 159. Duo codd. διάνειον. *Dianium* ap. scriptores Latinos, quos indicat Casaub.]

[Διάνιος, ὁ, Dianius, n. pr. episcopi Cæsariensis ap. Basil. M. vol. 3, p. 143, 144. Ubi edd. vett. Διάνοιος. Duplici vitio Διανοΐος ap. Sozom. H. E. 3, 6. || Viri Bithynii ap. Liban. Epist. 378, p. 189; 284, p. 138; 285, p. 139; 379, p. 190, aliisque locis. G. D.]

[Διανίπτω. V. Διανίζω.]

[Διανίσσομαι, Permeo. Pind. Pyth. 12, 43 : Λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων (νόμον). Nicand. Al. 440 : Ψυχρὸν διανίσσεται ἄσθμα· 508 : Στεινοῦ δια-

νίσσεται ἰσθμοῦ. Oppian. Hal. 1, 550 : Βοτρυδὸν στεινοῖο μόγις διανίσσεται αὐλοῦ. Per diphthongum, ut sæpe in verbo simplici, in versu Orphei s. Mercurii Trismeg. in Maittair. Miscell. p. 8, 56 : Εἰ δέ κεν ὑδροχόῳ διανείσσεται ἠελίοιο φέγγος. Synes. Hymno 3, p. 325, D : Γένος ἡρώων, ἔργα τὰ θνητῶν κρυφίαισιν ὁδοῖς διανισσόμενον.]

Διανίστημι, Excito, Exurgere facio, Budæo Exuscito, e Greg. citanti, Διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον· et sic sæpe ap. eum accipi annotat. Affertur autem et hoc ex., Μὴ τοῦτον τοῦ ὕπνου διαναστήσητε, Ne hunc e somno excitetis. [Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 94, 18, ab Hemst. cit. : Ἐκείνου δὲ Σιμωνίδα διαναστήσαντος. Dionys. A. R. 4, 2 : Ἕως ἡ μήτηρ προσδραμοῦσα διανέστησεν αὐτόν. Plut. Mor. p. 794, E : Τὰ μὲν οὕτως ἀναγκαῖα καὶ τοὺς ἀπεσβηκότας κομιδῇ γέροντας, ἂν μόνον ἐμπνέωσιν, ἐξάπτει καὶ διανίστησιν. Metaphor. Dionys. A. R. 6, 12 : Τὸ φρόνημα τῆς πόλεως τεταπεινωμένον ἐκ τοῦ Τυρρηνικοῦ πτώματος διαναστήσας, Animos erexit. Heliodor. 4, 12, p. 155 : Τὸ φρόνημα διανιστᾶστα πλέον τῷ γένει.] ||Διανίσταμαι, Exurgo. [Strabo 15, p. 705 : Διανισταμένους εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας. Plut. Mor. p. 597, A : Διανιστάμενον χαλεπῶς. Pollux 3, 108 : Τῶν ἐκ νόσων διανισταμένων.] Quam signif. retinet et aor. διανέστην, itidemque part. διαναστάς : unde [Lucian. Gall. c. 29] : Διαναστὰς περίειμι ἐν κύκλῳ οἰκίαν. [Polyb. 17, 4, 1 : Διαναστὰς ἐπὶ τῆς νεώς· 1, 6 : Δ. ἐκ τῆς νεὼς οὐκ ἔφησεν ἀποβήσεσθαι. Plut. V. Bruti c. 11 : Εὐθὺς εἰς ἀγκῶνα διαναστάς. Lucian. Ver. H. 1, 6, 13, 32. De surgentibus ex insidiis Polyb. 2, 25, 8 : Ἅμα δὲ τῷ συνεγγίζειν τοῖς πολεμίοις διαναστάντων τῶν Κελτῶν καὶ συμπεσόντων αὐτοῖς· 3, 74, 1 : Διαναστάντων τῶν ἐκ τῆς ἐνέδρας Νομάδων· 5, 13, 6 : Ὧν διαναστάντων ἐπὶ τοὺς ἐπικειμένους καὶ προπεπτωκότας τῶν ὑπεναντίων. Apud Thucyd. 4, 128, de Perdicca ab Lacedæmoniis alienato : Τῇ μὲν γνώμῃ ... οὐ ξύνηθες μῖσος εἶχε, τῶν δὲ ἀναγκαίων ξυμφόρων διαναστὰς ἔπρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν (τοῖς Ἀθηναίοις) ξυμβήσεται, τῶν δὲ (τῶν Λακεδαιμονίων) ἀπαλλάξεται. Schol. : Ἕνεκεν τοῦ ἀναγκαίου συμφέροντος ... ἀποστὰς διεπράττετο πῶς ... Præter. διανέστηκα. Strabo 6, p. 274 : Ὑπὲρ δὲ τοῦ βουνοῦ νέφος ὄρθιον διανεστηκὸς εἰς ὕψος. Futur. διαναστήσομαι. Dionys. A. R. 3, 20 : Τῶν μὲν παιανιζόντων τε καὶ στεφανουμένων ὡς ἐπὶ κατορθουμένῳ τῷ ἀγῶνι, τῶν δ' ὀδυρομένων ὡς οὐκ ἂν ἐπὶ σφᾶς τῆς τύχης διαναστησομένης· ubi Portus ἐπὶ in ἔτι mutat : cui conjecturæ comparandus locus supra cit. 6, 12.]

[Dianitis, myrrhæ species, ap. Plin. H. N. 12, 35 : quam Harduin. conjicit ab Dia insula (de qua Strabo 16, p. 777) nomen invenisse.]

[Διάνιψις, εως, ἡ, Ablutio. Hippocr. p. 424, 24 : Τοῖσι βοθρίοισι διάνιψις· ubi male editum διάνηψις. Recte p. 47, 19 : Τάραξις, κατάκλυσις, διάνιψις.]

Διανοέομαι, Mente agito, Cogito, In animo habeo, Statuo. [Herodot. 2, 121, 4 : Τοὺς δὲ αὐτοῦ, ὥσπερ εἶχον, κατακλιθέντας πίνειν διανοεῖσθαι. Aristoph. Lys. 724 : Ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω.] Thuc. 6, [93] : Διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι. Plut. Camillo [c. 34] : Διενοοῦντο μάχην συνάπτειν, In animo habebant prælium conserere, Cogitabant prælium conserere, de conserendo prælio. Cic. quoque διενοήθη vertit Cogitavit ap. Plat., sequente infin., ut videbis p. 28 mei Cic. Lex. Bud. exp. non solum Statuere, sed et In animum inducere, in Xen. [Mem. 3, 6, 2] : Ὦ Γλαύκων, ἔφη, διανενόησαι προστατεύειν ἡμῖν τῆς πόλεως; Invenitur autem et cum fut. infinitivi ap. [Herodot. 7, 206 : Οὗτοι μὲν δὴ οὕτω διενένωντο ποιήσειν·] Thucyd. locis aliquot, sed hi suspecti mihi sunt. [7, 56 : Τὸ στόμα αὐτοῦ (τοῦ λιμένος) διενοοῦντο κλήσειν· 8, 55 : Οἱ δὲ διενοοῦντο βοηθήσειν· 74 : Διανοοῦνται ... εἴρξειν. De quibus ll. non erat cur dubitaret HSt. Cum infin. aor. 5, 43 : Διενοῆτο ἀνανεώσασθαι. || Cum genit. Plato Tim. p. 20, B : Διανοούμενος ὑμῶν δεομένων τὰ περὶ τῆς πολιτείας διελθεῖν προθύμως ἐχαριζόμην.] || Dicitur autem et sine infin. διανοοῦμαι τοῦτο, τοῦτο περὶ τούτου. [Plato Leg. 5, p. 733, C : Δεῖ διανοεῖσθαι τὸν ἰσόρροπον βίον· 10, p. 903, A : Οὔτε ὅσιον οὔτ' ἀληθὲς τὸ διανόημα διανοοίμεθ' ἄν]· aut etiam cum sola præpos. περὶ habente suum genit., περὶ τούτου. [Plato Leg. 1, p. 644, D : Περὶ δὲ τούτων διανοηθῶμεν οὕτωσί· 7, p. 822, D : Περὶ δὲ θήρας ὡσαύτως διανοηθῆναι χρή. Rarius cum accus. Plato Leg. 3, p. 686, D : Τάχ' ἂν ἴσως περὶ τοῦτο αὐτὸ οὔτ' ὀρθῶς διανοοίμεθα οὔτε κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ ἄλλα πάντες πάντα περὶ ὧν ἂν οὕτω διανοηθῶσι· 7, p. 820, A : Ἆρ' οὐ διανοούμεθα περὶ ταῦτα οὕτως Ἕλληνες πάντες ...; Epinom. p. 987, E : Καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα ταὐτὸν δεῖ διανοηθῆναι τοῦτο.] Affertur vero et διανοοῦμαι πρὸς τοῦτο e Plat. pro Id cogitare, Mentem et animum ad id intendere. Sed suspecta est hæc constr. [Non debet esse suspecta. Plato Leg. 1, p. 628, D : Ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν ἢ καὶ ἰδιώτου διανοούμενος οὕτω τις. Cum dat. ib. 4, p. 722, B : Πρὸς τούτῳ δὲ οὐδεὶς ἔοικε διανοηθῆναι ... ὡς ... τῷ ἑτέρῳ χρῶνται μόνον] : at certæ passimque usitatæ illæ, in quibus exp. Bud. Animo versare, Commentari, Intelligere, Existimare, Judicare : ut videbis p. 117, 118. Sed redditur et verbo Sentire, itemque verbo Statuere ab Eod. in Isocr. in Symm. : Περὶ ὧν ἂν δὲ βουλεύωνται, μὴ νομίζειν εἰδέναι τὸ συμβησόμενον, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Sed ita de iis sentire et statuere, ut etc. Sic redditur et ap. Aristot. De mundo [c. 6 post med.] : Ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Et ap. Plutarch., Διανενοῆσθαι ταῦτα περὶ τῆς γῆς. [Lucian. Dial. mort. 15, 1.] || Cum adv. autem non uno modo jungitur; nec enim dicitur solum οὕτω διανοοῦμαι περὶ vel ὑπὲρ τούτου, et καλῶς διανοοῦμαι, vel κακῶς : [Plato Apol. p. 39, D : Οὐ καλῶς διανοεῖσθε·] Isocr. [Ad Demon. p. 9, D] : Κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων [(Urb. οἰκείων) οὐδέποτε καλῶς βουλεύσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων·] et Lucian., Διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ, de quibus ll. dicam infra : sed etiam οὕτω διανοοῦμαι, sequente ὡς, et quidem cum partic. Cujus constructionis exemplum habes in Isocr. l. c. : Ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν· item in Plat. Pol. 1, [p. 327, C] : Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. [Leg. 6, p. 755, A : Μηκέτι ἐν τούτοις τοῖς ἄρχουσι τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν ὡς ἄρξων διανοηθήτω.] Idem vero sine οὕτω, sed præpositione περὶ adjuncta particulæ ὡς, dixit [Min. p. 314, D] : Ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι. [Protag. p. 352, B : Οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. Lucian. Jup. trag. c. 19 : Οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὡς οὐδὲ ὅλως ὄντων.] Quibus in locis οὕτω διανοεῖσθαι reddi etiam potest Ita sentire. [Cum ὡς et nominat. participii Plato Theæt. p. 148, B : Ὅταν οἱ πτηνοὶ ... ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται, Ita affecti sunt, ut volare sibi videantur.] At vero in isto Xenoph. [Mem. 4, 8, 8], verbum διανοεῖσθαι adverbio χεῖρον jungentis, Καὶ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν ἧττον, καὶ διανοεῖσθαι χεῖρον, Budæus vertit Animadvertere, Apprehendere animo et percipere. [Polybius 4, 8, 2 : Καὶ γὰρ εἰπεῖν καὶ διανοηθῆναι καὶ στέξαι τὸ κριθὲν δυνατός.] Sed in duobus illis, quos modo attuli, Isocratis et Luciani ll., διανοεῖσθαι longe secus interpretandum censeo; nam ὃ. κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, τῶν ἑαυτοῦ, significare puto Malum de rebus suis consilium inire, Male de rebus suis consulere, s. potius per dat., Male rebus suis consulere : ac Lucianum in hoc loquendi genere Isocratem imitari voluisse mihi fit verisimile. [Delibero. Polyb. 3, 93, 2 : Διανοούμενος πῇ καὶ πῶς χρήσεται τοῖς τόποις· 3, 41, 3 : Διενοεῖτο μετὰ τῶν χιλιάρχων ποίοις χρηστέον τῶν τόπων.] || Διανοοῦμαι οὕτω πρός αὐτόν, pro Eo sum animo erga illum, Ita sum animatus, Ita sum affectus. Quæ signif. videri nova possit, nec tamen aliam admittere videtur h. Platonis l., utpote qui διανοεῖσθαι et διατίθεσθαι pro uno eodemque usurpare videtur : Polit. 1, [p. 343, B] : Καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας, οἳ ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν, ἄλλως πως ἡγῇ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἢ ὥσπερ ἄν τις πρὸς πρόβατα διατεθείη; Ut autem novus videri possit hic verbi διανοεῖσθαι usus, sic et ille, quem supra dixi ex eod. Plat. afferri, jungente hoc verbum cum ead. quidem præpositione, sed habente accus. rei, non personæ. [Conf. l. s. v. Διανοητέον afferendum. Dionys. A. R. 6, 50 : Πολλοὶ τῶν οὐκ εὖ διανοουμένων πρὸς ὑμᾶς. G. D. || Διανοηθὲν signif. passiva ap. Platon. Leg. 2, p. 654, C : Τὸ δια-

νοηθὲν εἶναι καλὸν ἱκανῶς ὑπηρετεῖν ἑκάστοτε, Quod pulcrum mente complexus est, bene exhibere.]

Διανόημα, τὸ, Quod mens agitat, agitavit, Cogitatum, Cogitatio, Commentatio, Sententia, ex Hermog., Bud. 117. [Διανοήματα, Cogitationes s. imaginationes ægrotorum, ap. Hippocr. p. 959, A. Frequens ap. Platon., velut Rep. 6, p. 496, A : Ποῖ' ἄττα φῶμεν γενναῖα διανοήματά τε καὶ δόξας; 504, E : Καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ διανόημα. Xenoph. H. Gr. 7, 5, 19 : Φιλοτίμων γὰρ ἀνδρῶν τὰ τοιαῦτα διανοήματα. Chrysipp. ap. Galen. vol. 5, p. 120 : Γραμμάτων διδασκάλου βουλομένου στίχους ὅτι πλείστους ὑπὸ τὸ αὐτὸ διανόημα τάξαι. Plut. Mor. p. 40, C; 41, E. Schol. Hom. Il. Υ, 291.]

Διανόησις, εως, ἡ, Cogitatio, intelligendo pro Ipsa cogitandi actione : si quidem quam habet verbalis formam respiciamus. Plut. tamen διανοήσεις pro διανοίας dixisse mihi videtur [Mor. p. 961, C] : Τούτων γὰρ οὐδὲν ὅ, τι μὴ λογικόν ἐστι, καὶ πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει πᾶσιν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μὲν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ, διανοήσεις. [Plato Leg. 10, p. 888, C : Μείναντα ἐν ταύτῃ τῇ διανοήσει· Tim. p. 87, C : Τὸ περὶ τὰς τῶν σωμάτων καὶ διανοήσεων θεραπείας. Aristot. Polit. 7, 3 : Τὰς αὐτοτελεῖς διανοήσεις. Iamblich. in Append. ad Stob. vol. 4, p. 21 Gaisf. : Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀεὶ ἐπιμένων διανοήσεως.]

Διανοητέον, Cogitandum. [Plut. Mor. p. 1081, A : Ἀσώματον δὲ ταῦτα πάσχειν ἢ ποιεῖν οὐ δυνατὸν, ἀλλ' οὐδὲ δ. Animatum esse oportet. Plato Leg. 1, p. 626, C : Αὐτῷ δὲ πρὸς αὐτὸν πότερον ὡς πολεμίῳ πρὸς πολέμιον δ.; 5, p. 729, E : Πρὸς δ' αὖ τοὺς ξένους δ. ὡς ἀγιώτατα ξυμβόλαια ὄντα.]

[Διανοητὴς, ὁ, q. d. Cogitator. Hesych. ab Hemst. cit. : Φρόνιμος, σοφὸς, διανοητής.]

Διανοητικὸς, ἡ, ὸν, Ad cogitationem pertinens, In cogitatione et commentatione positus. [Plato Tim. p. 89, A : Τῶν δ' αὖ κινήσεων ἡ ἐν ἑαυτῷ ὑφ' ἑαυτοῦ ἀρίστη κίνησις... μάλιστα γὰρ τῇ διανοητικῇ καὶ τῇ τοῦ παντὸς κινήσει ξυγγενής.] Aristot. Ethic. 2 init. duplicem ἀρετὴν esse dicit, unam διανοητικὴν, alteram ἠθικήν : sic et l. 1, c. ult. [Ib. 6, 3 : Διὸ ἡ ὀρεκτικὸς νοῦς ἡ προαίρεσις ἢ ὄρεξις διανοητική. Id. Analyt. poster. 1, 1 : Πᾶσα διδασκαλία καὶ πᾶσα μάθησις διανοητικὴ ἐκ προϋπαρχούσης γίνεται γνώσεως.] Item Cogitatione et commentatione valens : unde a Bud. redditur etiam Commentator, et Ingeniosus. At τὸ διανοητικὸν, Vis animi commentatrix. I. q. τὸ διαλογιστικὸν, Damasceno. Bud. [Plut. Mor. p. 1004, D : Ἡ διαλογιστικὴ καὶ διανοητικὴ (δύναμις) μάλιστα τοῦ θείου κεκοινώνηκεν. S. Macar. Homil. 4, p. 27, C : Τοῦ διανοητικοῦ καὶ διακριτικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς. Conf. ib. p. 18, B. Aristot. De anima 3, 7 : Τῇ δὲ διανοητικῇ ψυχῇ τὰ φαντάσματα οἷον αἰσθήματα ὑπάρχει. Διανοητικὸν sine interpret. ap. Hesych. ante Διανοηθεὶς, quod Musur. cum præcedente gl. Διάνιον, κονία, temere conjunxit. G. D. Μέρη διανοητικὰ, Loci sententias habentes, ap. Aristot. Poet. c. 24 extr. || Adverb. Διανοητικῶς ap. Epictet. Diss. 1, 14, 7 : Ἅμα μὲν αἰσθητικῶς ἀπὸ μυρίων πραγμάτων κινεῖσθαι, ἅμα δὲ δ., Cogitatione affici. Eustath. Opusc. p. 199, 36 : Ἦν μὲν γὰρ καὶ σκεπτικῶς ἔχων ἐν τοῖς μεγίστοις καὶ ἐφιστάνων διανοητικῶς.]

[Διανοητὸς, ἡ, ὸν, Intelligibilis. Aristot. ab Angl. cit. Anal. prior. 1, 33 quater deinceps : Διανοητὸς Ἀριστομένης. Julian. ap. Galen. vol. 9, p. 379 : Διανοητὰ ἂν δοκοίη λέγειν. G. D. || Adverb. Διανοητῶς, In mente, In cogitatione. Eustath. p. 19, 32 : Ἡρωδιανὸς τὴν ἐν τῷ σιδήρεος σιδηροῦς... κρᾶσιν συνίζησιν λέγει. Διὸ καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἡ μὲν μετρικὴ συνίζησις κλέπτει δ. τὴν κλῆσιν ταύτην ὡς δυνάμει συνιζάνουσα... ἡ δὲ κατὰ κρᾶσιν ἔτι δὲ καὶ συναίρεσιν ἐνεργείᾳ ἐστὶ συνίζησις. Scott. Superlativus restituendus videtur Philoni vol. 2, p. 20, 28 : Φανερώτατα μέντοι καὶ διανοητότατα μηνύεται διὰ τῶν ἑξῆς τὸ δηλούμενον, pro eo quod in libris est διαπονητότατα, a Mangeio parum apte in ἀδιαπονητότατα mutatum. G. Dindorf.]

[Διανοθεύω, Adultero, Corrumpo. Phot. Bibl. p. 54, 17 : Τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. Citavit Boiss.]

Διάνοια, ἡ, [Etiam Διανοΐα ab veteribus Atticis dictum esse ex Ælio Dionysio annotat Eust. p. 1679, 29. Cujusmodi formis poetæ interdum utuntur ubi producta syllaba ultima opus habent. Conf. Ἀγνοΐα et Παρανοΐα. G. D.], Mentis agitatio, Cogitatio, inquit Bud. Multis certe in locis commode reddi potest nomine Cogitatio. [Herodot. 8, 97 : Ἔμπειρον ἐόντα τῆς ἐκείνου διανοίης.] Thuc. 1, [130] : Καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο· 6, [38] : Τὸν γὰρ ἐχθρὸν οὐχ ὧν ὁρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προσαμύνεσθαι χρή. Et τὰς τῶν φαύλων διανοίας, Isocr. Ad Demon. init. Item διανοίᾳ θεωρεῖν, ap. Eund. [Ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι id. p. 420, A.] Et διάνοιαν ἔχω, ἐν διανοίᾳ εἰμὶ, Thuc. sequente infin., pro διανοοῦμαι, Cogito. [5, 9 : Τοῦ ὑπανιέναι πλέον ἢ τοῦ μένοντος ... τὴν διάνοιαν ἔχουσιν. Joseph. A. J. 17, 9, 5 : Διανοίᾳ ἔτι χρωμένου, Rem adhuc considerantis, perpendentis. Male Hudson. διαγνοίᾳ. Cum infin. fut. Thucyd. 4, 53 : Ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια ... κρατυνάμενοι ... κακώσειν.] Sed interdum redditur Mens, Animus. [Æsch. Sept. 831 : Ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ· Suppl. 109 : Διάνοιαν μαινόλιν· Eum. 1012 : Εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις. Eur. Suppl. 57 : Μετάνυν δὸς ἐμοὶ σᾶς διανοίας.] Διάνοιαν ἔχω πρὸς τὸ καλὸν τῆς πράξεως, in VV. LL. Mentem habeo intentam honestis studiis. [Anthippus ap. Athen. 9, p. 404, D : Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων. Isocr. p. 85, B : Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τούτῳ τὴν διάνοιαν ἔσχον. Plutarch. V. Pericl. c. 16 : (Philosophus) ἀπροσδεᾶ τῆς ἐκτὸς ὕλης ἐπὶ τοῖς καλοῖς κινεῖ τὴν διάνοιαν.] Et in h. l. Philonis De mundo, Ἐξαίρετον γέρας ἔλαχεν ὁ ἄνθρωπος διάνοιαν. Quinetiam quum dicit Aristot. Eth. 10, 3 : Οὐδείς τ' ἂν ἕλοιτο ζῆν παιδίου διάνοιαν ἔχων διὰ βίου, reddere possis παιδίου διάνοιαν, Puerilem mentem. Quidam vero cogitationem et mentem hic copularunt. Quod autem dicit Aristot., Περὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, Bud. vertit Incumbens animo ad definitiones explicandas, tractandas. Ceterum quid sit διάνοια ap. philosophos quum de animæ facultatibus disserunt, et quem διανοίας usum esse velint, multis docet idem Bud. 117, 118. [Διάνοια πρακτικὴ ap. Aristot. De anima 3, 10, et Metaphys. 5, 1, p. 1025, 25 : Πᾶσα δ. ἢ πρ. ἢ ποιητικὴ ἢ θεωρητική. «Διάνοια et σῶμα sibi opponuntur usu perquam vulgari. Plato Theæt. p. 173, E : Τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ... πανταχῇ φέρεται· De rep. 2, p. 371 D : Διάκονοι οἱ ἂν τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσιν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχωσιν. Et conf. Hipp. min. p. 364, A; Leg. 7, p. 816, D; 11, p. 916, A; 925, E; Charmid. p. 157, C.» Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 226. Ψυχῆς διάνοια Plato Phædr. p. 247, D, ubi Heindorf. comparat Leg. 3, p. 691, C : Ψυχῆς φύσις ... ἀνοίας πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διάνοιαν. Ἠδὲς διανοίας ap. Gregor. Thaumat. p. 30, C : Δεῦτε τοῖς τῆς διανοίας ποσὶ, καταλάβωμεν τὸν Ἰορδάνην. G. D.] || Sententia, Sensus : διανοίας σχήματα, ap. Dem. Phal. et alios, quæ alio nomine ἐννοίας σχήματα. Fabius 9, 1 : Inter plurimos enim quod sciam consensum est, duas ejus esse partes, διανοίας, i. e. mentis, vel sensus, vel sententiarum; nam iis omnibus modis dictum est, et λέξεως, i. e. verborum, vel dictionis, vel elocutionis, vel sermonis, vel orationis. [Δ. Aristoteli est omnis Modus sentiendi, quem personæ tragicæ verbis et oratione significant. Poet. c. 6, ubi ita ipse explicat : Τὸ λέγειν δύνασθαι τὰ ἐνόντα καὶ ἁρμόττοντα, ὅπερ ἐπὶ τῶν λόγων τῆς πολιτικῆς καὶ ῥητορικῆς ἔργον ἐστίν. Inter sex enim tragœdiæ partes, quas statuit, a λέξει, μύθῳ, ἤθεσι, διάνοιαν distinguit. || Deinde in doctrina de statibus eorumque tractatione ἡ δ. simpliciter dicitur de sensu legis et legislatoris, quem explicamus ad nos defendendos. Unde hic canon a rhetoribus positus : Πᾶν ῥητὸν τῇ διανοίᾳ λύεται, Effatum dissolvitur, h. e. refutatur, interpretatione sensus, quem dico illi inesse. V. Sopatr. Διαίρ. multis in locis et p. 400. Præcipue adhibetur, ubi de lege aliqua sermo est. Et alio l. p. 403 rhetor hanc regulam ponit : Ὁ λύων τῷ ῥητῷ (l. τὸ ῥητὸν) τῇ διανοίᾳ χρώμενος πρὸς τὸ ἑαυτῷ συμφέρον ἁρμόζει τὴν διάνοιαν. Porro σχήματα διανοίας dicuntur Figuræ sententiarum, diversæ a λέξεως σχήμασι, noto sensu. V. Aquila Rom. præfat. de Fig. Cfr. idem p. 162, ubi discrimen utriusque ita effert : «Sententiæ figura, immutato verborum ordine, manet nihilominus. Elocutionis autem, si di-

straxeris vel immutaveris verba, vel ordinem non servaveris, manere non poterit.» Denique a Jul. Rufin. 18 etiam διάνοια figura dicitur qua proponitur non id, quod fieri oportet, sed quod fit. Ernest. Lex. rhet. p. 79, 80.] Plut. in Symp. sept. sap. [p. 151, B] : Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, Hæc erat sententia, Hic sensus. Basil. : Ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα. Synes. : Οἱ καὶ λέξεων ἐνίων μεμνημένοι, τὴν διάνοιαν ᾔτουν αὐτοῖς παρ' ἡμῶν ἀνακαλύπτεσθαι. [Plato Lys. p. 205, A : Οὔ τι τῶν μέτρων δέομαι ἀκοῦσαι οὐδὲ μέλος εἴ τι πεποίηκας εἰς τὸν νεανίσκον, ἀλλὰ τῆς διανοίας, Ipsum carminum argumentum : ubi Heindorf. locos similes contulit, Ion. p. 530, B : Τὴν τούτου (Homeri) διάνοιαν ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ ἔπη, ζηλωτόν ἐστι· Critiæ p. 113, A : Ἑκάστου τὴν διάνοιαν ὀνόματος ἀναλαμβάνων· Lysiæ p. 116, 39 : Οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων διαφέρεσθαι, ἀλλὰ τῆς τούτων διανοίας. Ῥήματα et διάνοια oppos. Phædri p. 228, D. Hesych. Epist. ad Eulog. p. 111 : Ἑκάστης διαφόρου διανοίας τὴν παράστασιν, Cujusque significationis auctoritatem. Theophr. ap. Suid. s. v. Κυψελιδῶν ab Hemst. cit. : Ἐοίκασι ... αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ ... τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν, Eodem consilio conditæ esse.]

Διανοίγω, Adaperio, Patefacio, Aperiendo diduco. Διανεωγὼς, Apertus. [Aristot. H. A. 2, 17 : Ἤδη δὲ διανοιχθέν τι τῶν τετραπόδων ὤφθη ἔχον τὸν σπλῆνα μὲν ἐν τοῖς δεξιοῖς, τὸ δ' ἧπαρ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς. Galen. vol. 10, p. 446 : Οὐδὲ διανοῖξαι τὰ βλέφαρα δυνάμενος. Plut. V. Timol. c. 12 : Πυλῶνες ... διανοιχθεῖεν. G. D. Lucian. Contempl. c. 21 : Μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. Frequens hujus verbi usus in libris V. T. Zach. 11, 1 : Διάνοιξον ... τὰς θύρας· 13, 1 : Ἔσται πᾶς τόπος διανοιγόμενος. Reg. 4, 6, 17 aliisque locis διανοίγειν τοὺς ὀφθαλμούς. Διανοίγειν τὸ στόμα Prov. 31, 26 et alibi. Πᾶν διανοῖγον μήτραν, Primogenitus, Exod. 13, 11, 12, 13, 15; 34, 19, Ezech. 20, 26. Et Num. 3, 12 : Ἀντὶ παντὸς πρωτοτόκου διανοίγοντος μήτραν· 18, 15 : Πᾶν διανοῖγον πᾶσαν μήτραν. Διανοῖξαι τὴν καρδίαν Maccab. 2, 1, 4. Nicetas Paphl. in Combefis. Auct. noviss. Patr. vol. 1, p. 343, B : Νυμφὼν ... διηνέῳκτο. G. Dindorf.]

[Διανοικίζω, Instauro, Restituo. Philostr. p. 583 : Πόρρωθεν τῇ Σμύρνῃ ἑτοιμαζούσης τῆς τύχης τὸ δι' ἀνδρὸς τοιούτου (Aristidem dicit) διανοικισθῆναι.]

[Διάνοιξις, εως, ἡ, Apertio, Reseratio. Rufus Eph. De part. corp. 2 : Κατὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ στόματος. Suid. : Διωρυχὴ, διάνοιξις τοίχων ἢ χωμάτων. Conf. Δίοιξις. Angl. Nemes. De nat. hom. p. 210, 4 : Τῶν δὲ ὀδόντων καὶ τῆς ποιᾶς τοῦ στόματος διανοίξεως. Hase.]

[Διάνοιος lectio vitiosa. V. Διάνιος.]

Διανομεὺς, έως, ὁ, Distributor, Dispensator. [Plut. V. Cimon. c. 9; Polyæn. 1, 34, 2; Synes. p. 126, B; Eustath. Opusc. p. 135, 52.]

Διανομὴ, ἡ, Distributio, Divisio, Portio, quæ in distributione obvenit unicuique. [Thom. M. s. v. Νομὴ p. 628 : Διανομὴ, ἡ πρὸς πολλοὺς δόσις καθ' ἕνα.] Philo : Καθάπερ ἐν σιταρχίαις μεμετρημέναις πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας ἑκάστοις διανομάς. [Plato Leg. 6, p. 771, B : Ἔχει δὲ διανομὰς δώδεκα μὲν ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἡμῖν, δώδεκα δὲ καὶ ὁ τῆς φυλῆς· 4, p. 714, A : Τὴν τοῦ νοῦ διανομὴν ἐπονομάζοντας νόμον. Plut. Mor. p. 744, A, de numero novenario : Τὴν διανομὴν εἰς τρεῖς ἴσους λαμβάνων περισσούς. Distributio, Plut. V. Pericl. c. 9 : Τρέπεται πρὸς τὴν τῶν δημοσίων διανομήν· V. Coriol. c. 16 : Ἐπιδόσεις καὶ διανομάς. Cum dativo V. Anton. c. 14 : Ὑπὲρ ἀμνηστίας εἶπε καὶ διανομῆς ἐπαρχιῶν τοῖς περὶ Κάσσιον καὶ Βροῦτον. Lucian. Jup. trag. c. 13 : Τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομὰς, ποῦ τὸ νέκταρ κ. τ. λ. || Plut. Mor. p. 102, E : Τῇ διανομῇ τῶν πραγμάτων ἀνεγκλήτως καὶ πειθηνίως ἕπεσθαι· ad quem l. Wyttenb. : « Δ., Distributio, dicitur etiam de administratione summi imperantis, certe superioris, suum cuique tribuentis suo ipsius judicio; et h. l. significatur Divina gubernatio rerum humanarum : sic est patris in affectu erga natos in Plut. Quæst. Plat. p. 1000, A : Ἡ γὰρ λεγομένη τέκνων δικαιοτάτη δ. πρὸς λόγους ἐστὶν ἀδικωτάτη. Legislatoris ap. Plat. Leg. 1, p. 625, A (ubi διανέμειν, quod v.); Philon. De decal. p. 746, A : Χρησομένους εὐθὺς ταῖς τῶν δικαίων παρασκευαῖς ἐφ' ὁμονοίᾳ καὶ κοινωνίᾳ καὶ διανομῇ τῶν ἐπιβαλλόντων ἑκάστοις. » Schol. Aristoph. Pluti 923 ad verba poetæ Προβατίου βίον λέγεις : Μωροῦ καὶ ἀνοήτου· διὰ τὸ ἀδρανὲς τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων. Sed ap. Plut. V. Cleom. c. 23, quem confert Hemst. : Ἔδει φῦσαι τῷ βασιλεῖ πλείονας ἀδελφοὺς πρὸς ἀσφάλειαν καὶ διανομὴν τῶν πραγμάτων, recte restitutum videtur διαμονήν.]

[Διανόμησις lectio vitiosa. V. Διανέμησις.]

[Διανομία, ἡ, Distributio. Theodoret. vol. 1, p. 1577 : Τὴν ἐπὶ πλεῖστον αὐτοῖς (τοῖς ὕδασι) διανομίαν μηχανώμενος. Kall. Cod. unus διαμονὴν, quod recte in διανομὴν mutatur.]

[Διανομοθετέω.] Διανομοθετεῖν νόμους, Plato De LL. dicit pro Ponere s. Statuere leges. Alioqui et solum διανομοθετεῖν id. signif. [Legem perfero. Frequens ap. Dion. Cass., velut 36, 23 : Ἐκεῖνόν τε (τὸν νόμον) διενομοθέτησε καὶ ἕτερον τοιόνδε· 37, 50 : Εἰ μὴ συγχωρήσειέν οἱ διανομοθετῆσαι· 38, 7 : Ἄλλα πολλὰ διενομοθέτησε.]

[Διανοσέω. « Διανοσέειν est Morbum trahere, Diutius affligi et languere. Hippocr. in Prorrhet. p. 75, C : Μακρότερον διανοσήσας. Rursus ib. p. 77, E : Ποικίλως διανοσέουσι, Varie morbum trahunt, aut, Varie affliguntur. Illud enim illic διανοσέειν significare videtur, quum afflictionis varietatem his verbis indicet Galen. : Εἶδον οὖν ἅπαξ κἀγὼ παραπλησίως τινὰ διατεθέντα καὶ μετάπτωσιν ἔχοντα ποικίλως ἄλληλα διαδεχομένων τῶν συμπτωμάτων. Iterum p. 78, C : Διανοσέουσί τε μακροτέρως· ubi Galen. χρονίως νοσῆσαι exponit, eique ὀξέως opponit, videnturque διανοσέοντες μακροτέρως iidem esse qui p. 127, A, μακροτέρως νοσήσαντες dicuntur. » Foes. Galen. vol. 6, p. 11 : Ἀρρώστων ἰσχυρῶς μὲν διανοσησάντων, ἀπηλλαγμένων δὲ ἄρτι τοῦ νοσεῖν. Hemst.]

[Διανοστέω, Redeo. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 44, A : Τὸ ἐπιλεγόμενον Θομανῶν διανοστῶν ἀγκαλίζεται. G. Dindorf.]

Διανοσφίζω, Disjungo, Dirimo, Divido. Dionys. P. [v. 19] : Ἄλλοι δ' ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσι, i. e. διαιροῦσι, inquit Eust. Est autem ibi tmesis. Aristot. vero De mundo [c. 3] ait, Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλεν. [|| Διανοσφίζομαι, Depeculor. Diodor. 19, 71 : Τὰ μὲν πολιτευόμενος, τὰ δὲ διανοσφιζόμενος.]

Διανταῖος, [αία, αῖον, et ός, ή. Eurip. Ion. 766 : Διανταῖος ὀδύνα], Adversus s. Ex adverso penetrans. [Æsch. Sept. 894 : Διανταίαν πλαγὰν, et omisso πληγὴ Choeph. 640, διανταίαν. Ib. 184 : Ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. Improprie Eum. 334 : Τοῦτο γὰρ λάχος διανταία μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν, quod schol. interpr. διαμπὰξ τιμωρουμένη.] Diodor. Sic. [16, 94] : Διὰ τῶν πλευρῶν διανταίαν ἐνέγκας πληγὴν, Adverso vulnere trajectis lateribus. [Scriptor ap. Suid. s. v. : Τοῦ γὰρ περὶ τὸν βραχίονα τραύματος διανταίᾳ πληγῇ καταβαροῦντος.] Hippocr. vero διανταίους vocat Transeuntes a summo usque ad imum, De artic. [p. 809, H] : Ἄλλοι δέ τινες τόνοι νευρώδεες, διανταῖοι, πρόσφυτοι, παρατέτανται ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν, sc. τῶν σφονδύλων. Ibi enim Galen. [vol. 12, p. 379] διανταίων nomine intelligendos esse ait τοὺς ἄνωθεν κάτω διήκοντας ἐπὶ πολὺ μακρούς. Sed apud hunc sine diphthongo per ε [διαντέοι et διαντέους] scriptum est, ap. Hippocr. per αι diphthongum. [P. 813, B : Ἱμάντα ἐκ δύο διανταίων ξυμβεβλημένον, Habenam duobus loris perpetuis inter se adversariis constantem. Ibi διαντέων scriptum ut ap. Galen. vol. 4, p. 468 : Μάλιστα δ' ἐπιτήδειος εἰς ταῦτα βρόχος ὁ ἐκ δυοῖν διαντέων ἐστίν· τοῦτο γὰρ αὐτοῦ τὸ παλαιὸν ὄνομα. Προσαγορεύουσι δ' ἔνιοι λύκον αὐτὸν, ἅτε δὴ τέτταρα σκέλη τοῦ τοιούτου βρόχου λαμβάνοντος. Recte διανταίων Oribas. p. 70, 16 ed. Cocch. ab Weig. cit. Διανταίοις τρήμασιν id. p. 168 ed. Mai. G. D. || Adverb. Διανταίως. Menemach. Oribasii p. 150 ed. Matth. : Καλάμου στενοῦ μὴ δ. τετρημένου. Schneid. Oribas. p. 17 ed. Mai. : Εἰ δὲ δι' ὅλου τὸ ὀστοῦν δ. πάθοι, χρὴ τὴν μεσότητα πᾶσαν ἀναιρεῖν. G. Dindorf.]

[Διαντιβάλλω, Objicio. Eutych. Ep. ad Vig. p. 160, C. Hase.]

[Διαντικὸς, ἡ, ὸν (a verbo διαίνω), Ad irrigandum aptus. Aristot. Meteor. 4, 9, p. 387, 26 : Ἔστι γὰρ ἀτμὶς ἡ ὑπὸ θερμοῦ καυστικοῦ εἰς ἀέρα καὶ πνεῦμα ἔκκρισις ἐξ ὑγροῦ διαντική.]

Διαντλάω [Hujus formæ auctoritas nulla], s. Διαντλέω, Exhaurio, Exantlo. [Figurate de exantlandis molestiis Eurip. Herc. f. 1373 : Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας· Androm. 1218 : Διαντλήσομαι πόνους. (Conf. Plat. Axioch. p. 366, D; Liban. Epist. 1235, p. 584.) Pindar. Pyth. 4, 521 : Οὐλόμενον νοῦσον διαντλήσαις. Plato Menex. p. 242, A : Πάσῃ τῇ πόλει διηντλήθη ὁ πόλεμος. Dionys. A. R. 6, 21 : Γῆρας ἐλεεινὸν καὶ παρ' ἐχθροῖς διαντλῶν. Plut. V. Arati c. 51 : Πράως καὶ σιωπῇ τὸ πάθος ... διήντλει. Themistius p. 462, 15 ed. meæ : Πρὸς ἀλλοτρίας θύρας κεχηνότες διήντλησαν τοσούτους ἐνιαυτούς. || I. q. διακόπτω, Discindo, ap. schol. min. Hom. Il. N, 507 : Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἧφυσ') διήντλησε (fort. διήμησε) δὲ καὶ διέκοψε τὰ ἔντερα αὐτοῦ τὸ δόρυ.]

[Διαντλίζομαι. Hippocr. p. 27, 29 : Διαντλίζονται περὶ μισθαρίων· ad quem l. Foes. : « Locus est subobscurus mihique indicare ægrotorum ingratitudinem videtur, qui quum maxime sani esse cupiant, de mercede numeranda valde sunt soliciti plurimumque anguntur, quum tamen ex suis reditibus quæstum minime percipere curent sanitatique redditi medicum negligant. »]

[Διαντὸς, ἡ, ὸν (a διαίνω), Qui humectari s. irrigari potest. Aristot. Meteor. 4, 9, p. 385, 10, διαντά.]

[Διανυκτέρευσις, εως, ἡ, Pervigilatio, Pernoctatio, Gl. Euseb. H. E. Constit. Apost. 5, 19, p. 326 : Ἐν τῇ διανυκτερεύσει ὑμῶν ἀναγινώσκοντες τὸν νόμον. Kall. Hasius in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 174. Boiss. Αὐλισμὸς et Νυχεία Hesych. interpr. διανυκτέρευσις.]

Διανυκτερεύω, Per totam noctem aliquid ago, δι' ὅλης νυκτός τι πράττω, Pollux [1, 71]. Item Noctem perago s. transigo, Pernocto, [Xenoph. H. Gr. 5, 4, 3 : Διενυκτέρευσαν μὲν ἐκείνην τὴν νύκτα παρὰ Χάρωνί τινι·] Herodian. [5, 8, 15] : Διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στρατοπέδου, Quum in templo castrorum pernoctasset. 8, [1, 11] : Διανυκτερεύσαντες ἐν τῇ πόλει ἐν ἀθύροις καὶ κοιναῖς πάντων οἰκίαις, Quum noctem exegissent. E Phalar. [13, p. 76] : Τῇ λώδῃ διενυκτέρευον, In fœdo cruciatu pernoctarunt. Ejusd. signif. est διαπαννυχίζειν [quod comparat Pollux 6, 109], infra ap. Plut. qui [Mor. p. 950, B] dicit, Ἐπιπολῆς διανυκτερεύουσιν, In summa pernoctant aqua. [Alios locos Plutarchi v. ap. Wyttenb. « Ἕα διανυκτερεῦσαι (medicamen capiti impositum), Galen. vol. 13, p. 329, et p. 469. Theodoret. E. H. Θ. p. 174, 18. Evagr. H. E. p. 277, 6. » Hemst. Narrat. hist. in Zonam S. Mariæ in Combefis. Hist. Monothel. p. 767, B : Διανυκτερεῦσαι αὐτοὺς ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ θεοῦ. G. Dindorf.]

[Διανυκτέριος, ἡ, Sacræ vigiliæ, quæ in ecclesia peraguntur. Andreas Cret. in S. Patapio p. 224, A : Διανυκτερίου δὲ γενομένης ἀπὸ ἑσπέρας μέχρι πρωΐ. Infra ἱερὰν παννυχίδα vocat. Ducang.]

[Διανυμνέω, Decanto, Celebro. Georg. Metropol. in Combefis. Auct. nov. Patr. vol. 1, p. 1033, C : Ἧς νοεραὶ δυνάμεις τὰ μεγαλεῖα διανυμνήσουσιν. Jacob. mon. ib. p. 1269, E : Τὴν ἐναπόθετον αὐτῆς διανυμνείτωσαν δόξαν. G. Dindorf.]

Διάνυσις, εως, ἡ, Iter; ut Bud. interpr. in h. l. Ptolem. : Πειρᾶται δὲ τὸ εὔλογον τοῦ νοτίου πέρατος δεικνῦναι διὰ φαινομένων τινῶν καὶ διὰ τῶν ἱστορηθεισῶν διανύσεων κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. [Ptol. Geogr. p. 19, 2 Halm. Id. ib. p. 26, 1 : Τῆς ἡμερησίας διανύσεως· 31, 14 : Τὴν τῆς ἑπταμήνου διάνυσιν· 13, 14 : Τῶν διανύσεων· 25, 28 : Τὸ τεταγμένον τῶν δ. 22, 23 et 29, 10 : Τὰς ἀνωμαλίας τῶν δ. 45, 15 : Τοῦ χρόνου τῶν δ. 21, 21 : Τῶν δ. τῶν κατὰ τὰς ὁδοιπορίας, *Des routes faites par terre* (Letronne, *Journ. des sav. Avril* 1831, p. 245); 23, 27 : Τῶν κατὰ πλοῦν δ. Hase.]

Διάνυσμα, τὸ, Iter s. Itineris confectio, Iter quod conficitur et διανύεται. Polyb. [9, 15, 3] : Πρὸς τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν λόγον συμμετρεῖσθαι τὰ διανύσματα καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Idem [9, 14, 8] : Πῶς γὰρ ἄν τις εὐστοχήσειε πορείας καὶ διανύσματος ἡμερησίου, πῶς δὲ νυκτερινοῦ, μὴ κατανοήσας τὰς τῶν προειρημένων διαφοράς; Sunt qui interpr. Progressum, ut Pompeius ap. Cic. dicit, Audivi Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum venisse. Et Cæsar, Maximo progressu. Pro quo alibi dicit, Magnis itineribus. [Δ. πορείας, Tempus intra quod confici iter potest, Polyb. 9, 13, 6. Schweigh.]

[Διανύσσω s. Διανύττω, Pungo, Vellico. Aristæn. 1, 19 extr. : Εἰ μὴ Γλυκέρα παροῦσα λάθρα με ταχὺ διένυξε τῷ ἀγκῶνι. Basilii locos vol. 3, p. 133, 134, 373, 515 indicat Bast. Nicet. Chon. 9, 4 citat Schneid. || Διανύττω scriptura vitiosa pro διανύτω. V. Διανύω.]

Διανυτέον, Perficiendum, Exsequendum.

[Διανυψόω, Elevo, Extollo. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 2, p. 33, 2 : Ἐπὶ μέγιστόν σε πλέον διανυψῶσαι συντείνεται. Boisson.]

Διανύω, s. Διανύτω, ύσω, [Quemadmodum in codd. sæpe ἀνύττω scribitur vitiose, ita etiam διανύττω, velut in l. Xenoph. statim afferendo. Alius librariorum error est διανῦσαι pro διανύσαι scribentium, ut apud Lucian. Rhetor. præc. c. 9], Conficio, Perficio; ut διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Greg. : Ἵνα τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ πρόθυμοι διανύσωσι. Xen. [Mem. 2, 4, 7] : Ἃ πόδες διανύουσι. [Hesiod. Op. 633 : Πολλὺν διὰ πόντον ἀνύσας. Eurip. El. 825 : Διαύλους ἱππίους διήνυσε. « Polyb. 3, 86, 9, διανύειν τὴν χώραν, Permeare, Pervadere. Τὰς δυσχωρίας 51, 9. Et absol. Τριταῖος ἀπὸ τῶν κρημνῶν διανύσας (sc. τὴν ὁδὸν) ἥψατο τῶν ἐπιπέδων 56, 1; 4, 70, 5. Cum præpos. Διανύσας εἰς τὰς ὑπερβολὰς 3, 53, 9. Ἐπὶ τὸ προκείμενον 5, 80, 3. Πρὸς τὴν πόλιν 2, 54, 6. » Schweigh. Alia v. ap. Abresch. ad Xen. Ephes. p. 163. De vita Aristid. vol. 1, p. 232, 19 : Ὅσοι ἐπὶ ῥᾳστώνης τὸν βίον διανύσαι προείλοντο. Eurip. Or. 1663 : Φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσεν, Quæ fecit ut vitam inter labores transigeres. Lucian. Galli c. 1 : Ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων, ubi alii codd. προανύειν. || Διανύω ἀρχήν, Gero magistratum. Joann. Mal. p. 370, 1 : Ὅστις διήνυσεν ἀρχὰς πολλὰς μετὰ δόξης· 480, 17 : Διανύσας τὴν τῶν ἐπάρχων ἀρχήν· 491, 7.] Διηνυκέναι, Peregisse s. Perfecisse. || Διανύεσθαι in voce pass. et signif. act. citat Bud. e Ptol. : Τοὺς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διάπλους οὐρίοις ἀπαρκτίαις ἢ νότοις διανύεσθαι. In pass. quoque signif. reperiri Hesych. et Suid. testantur, quum διανυσθῆναι per τελειωθῆναι exp. quomodo et βίος διηνυσμένος in VV. LL. citatur. [Eodem modo Hesych. explicat διαντεθῆναι, quod Hemst. in διανυθῆναι mutat, recte, ut videtur : quanquam etiam de διαντληθῆναι cogitari potest. Pausan. 9, 14, 5 : Ὁ μὲν δὴ χρόνος βιωταρχοῦντι Ἐπαμεινώνδᾳ διήνυστο. Gregor. Thaumat. p. 74, B : Ἐν τῷ διηνυσμένῳ τῷδε χρόνῳ. || Alia forma Διάνω (comparanda cum ἄνω pro ἀνύω) est in libris quibusdam Æsch. Pers. 676, διάνοιεν præbentibus pro διάγοιεν. G. Dindorf.]

Διαξαίνω, pro simpl. ξαίνω, Carmino, Carpo. A cujus pass. Διαξαίνομαι est partic. διαξανθὲν ἔριον apud Diosc., Carminata lana. [Galen. vol. 7, p. 518 : Κτηδόνας ἐρίου διεξαμμένου. Paul. Ægin. p. 114, 32 : Ἔριον διεξασμένον. Hemst. Geopon. 2, 6, 42, p. 111 : Ἐρίου μαλλοὺς ... διαξάναντα καλῶς. Aristoph. Lys. 578 similitudine ab lana ducta : Τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους καὶ τοὺς πιλοῦντας ἑαυτοὺς ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλαι· de quo l. Suid. : Διαλῦσαι· τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. Πρὸς ἑκάτερον οὖν καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ ἐρίου πεπιλημένας ἐν τῷ πόκῳ καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν συνισταμένων τοῖς πράγμασι διαλῦσαι χρή. De vestibus Strabo 11, p. 529 : Ἔστι δὲ νιτρῖτις (ἡ λίμνη), τὰς δ' ἐσθῆτας ῥύπτει καὶ διαξαίνει· ubi Eustath. ad Dionys. 988 διαξέει legit. || Discindo, Disseco, i. q. διακόπτω. Alex. Aphr. Probl. 2, p. 315, 13 : Ἡ φύσις τὸ νεῦρον διαξάνασα εἰς πολλὰς ἴνας. Suid. s. v. Ἰούδας : Κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέξαινον, Carnes minutatim dissecabant. Διαξῆναι τὴν γέφυραν, Pontem dissolvere s. interrumpere, Suid. s. v. Ποντίφιξ. Τὴν γῆν διαξαίνειν, Ælian. N. A. 11, 32. (Adde ex eod. Æl. 4, 46 : Εἰς μοίρας διαξήναντες· 6, 65 : Διαξαίνουσιν αὐτῶν τὰ δίκτυα καὶ ἀφανίζουσιν· 14, 11 : Ἐμβάλλει τὰ κέρατα, ἵνα διαξάνῃ τε καὶ διαστήσῃ τὰ δεσμά. Oppian. Hal. 5, 306 : Διαξαίνει τε θάλασσαν ... πτερύγεσσιν. Heliodor. 3, 3, p. 111 : Τὴν κόμην ἠρέμα κατὰ τοῦ αὐχένος διαξαίνουσα. Schneid.) Figurate de legibus violatis scriptor ap. Suid. s. v. Διαξαίνειν : Ὁ δὲ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς καὶ διαρρήξας καὶ διαξήνας τοὺς νόμους. Ælian. ap. Suid. s. v. Ἀλῆται : Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκτριβέντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκεῖσε τὸ ζῆν τελοῦντες,

quod Kust. interpr. Dissipati sunt. || Cædo, Percutio, Dilanio. Suid. s. v. Διαξαίνειν, ἀναιρεῖν, διακόπτειν, ex scriptore ignoto : Ὁ δὲ ἑάλω καὶ ἔμελλεν ὁ δῆμος διαξαίνειν αὐτόν. Hæc ex schedis Hemst. Ælian. N. A. 5, 54 : Τοὺς μὲν τοῖς ὄνυξι διέξηνεν, τοὺς δὲ τοῖς ὀδοῦσι διεσπάσατο.]

[Διαξέω, Perpolio. Pollux 1, 13 διαξέσαι cum similibus verbis componit, διαγλύψαι, διαρθρῶσαι, διατυπῶσαι. De oratione perpolita 6, 141, διεξεσμένα. Διαξέει ex διαξαίνει corruptum v. s. Διαξαίνω.]

[Διαξηραίνω, Persicco. Diodor. 1, 10 : Ὅταν ... τὴν πρώτην τῆς ἰλύος ὁ ἥλιος διαξηράνῃ. Planud. Ovid. Met. 13, 931 : Τὰ βεβρεγμένα διεξήραινον δίκτυα, cit. Boiss.]

[Διάξηρος, ὁ, ἡ, Persiccus. Geopon. 6, 2, 4, p. 430 : Ἄμμον ἀδρὰν καὶ διάξηρον.]

[Διάξιμος, ὁ, ἡ. Balsamon ad Can. 3 Synodi Sardicensis p. 858 : Ἵνα μὴ ὁ καταδικάσας ἀναγκασθῇ διάξιμος εἰς Ῥώμην γενέσθαι, Ne cogatur judex Romam traduci, i. e. ne invitus R. pertrahatur. Et ad Can. 5 ejusd. Concilii p. 858 : Ἐπὶ μακρὰν οὕτω καὶ ἀλλοδαπὴν χώραν γινόμενοι διάξιμοι. Suicer.]

Διαξίφιζω [immo Διαξιφίζομαι], Digladior, Gladio s. Gladiis decerto. Aristoph. Eq. [781] : Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι, Cum Medis digladiatus es. Schol. exp. ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους, τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω.

[Διαξίφισμὸς, ὁ, Digladiatio. Plut. Mor. p. 597, E.]

[Διάξυλον, τὸ, Lignum transversarium. Apollodor. Poliorcet. p 34. Schneid. || Dioscor. 1, 19, de aspalatho : Σύροι δὲ διάξυλον καλοῦσι. Boiss.]

[Διαξύράομαι, Rado mentum, Pono barbam. Epictet. Diss. 1, 2, 29 : Ἄγε οὖν, Ἐπίκτητε, διαξύρησαι. Ἂν ὦ φιλόσοφος, λέγω, οὐ διαξυρῶμαι. Schweigh.]

[Διάξυσμα, τὸ, Ramentum. Chrysipp. ap. Plut. De nobil. (p. 950 Wytt.) : Ἰσοτιμίας περίτγμα καὶ διάξυσμα ἡ εὐγένεια. Schneid. || Διαξύσματα striges columnarum ap. Diodor. 13, 82 : Συνῳκοδομοῦντο γὰρ οἱ τοῖχοι τοῖς κίοσιν ἔξωθεν μὲν στρογγύλοι, τὸ δ' ἐντὸς τοῦ νεὼ ἔχοντες τετράγωνον· καὶ τοῦ μὲν ἐκτὸς μέρους ἐστὶν αὐτῶν ἡ περιφέρεια ποδῶν εἴκοσι, καθ' ἣν εἰς τὰ διαξύσματα δύναται ἀνθρώπινον ἐναρμόζεσθαι σῶμα. Hemst.]

Διαξύω, Radendo induco, ut scripturam in cerea tabella, Deleo, Oblitero. [Sic Hesych., Timæus, Etym. M. p. 267, 23 et Lex. rhet. interpretantur v. διαγράφω.] In ea signif. usurpatur ab Hesych. in Ξέω, ubi de ἐξεσμένη δίκη. [Διαξύων ex διαζέων corruptum ap. Suid. s. v. Διασμύχων. Διεξυσμένα τὰ περὶ τὸ πρόσωπον, Aristot. Physiogn. p. 808, 18. || Lacero. Ælian. ap. Suid. s. v. Ὅσα ἰδεῖν : Ἰνδάλματα εἰκασμένα κυσὶν ... οἰκτρῶς ὅσα ἰδεῖν διέξυεν. ῡ]

[Διαπαγγέλλω, Nuncio. Leo Diac. p. 45, 3 : Ὡς ἐν κεφαλαίῳ δὲ ταυτί πως διαπήγγελλεν ἡ γραφή. G. D.]

Διαπαγκρᾰτιάζω, Pancratio certo cum. [Plut. Mor. p. 811, D : Προτεθείσης ἅπασι τῆς μερίδος ἀναπηδήσας διεπαγκρατίασεν ὡς οὐδένα νικᾶν δέον αὐτοῦ παρόντος.]

[Διαπαιγμὸς, ὁ, Perlusio, Gl.]

Διαπαιδαγωγέω, i. q. παιδαγωγῶ [Plato Tim. p. 89, D : Ἦ τις ἂν καὶ διαπαιδαγωγῶν καὶ διαπαιδαγωγούμενος ὑφ' αὐτοῦ μάλιστ' ἂν κατὰ λόγον ζῴη. Maxim. Tyr. vol. 1, p. 121 : Διδασκάλου τὰς τῶν νέων ψυχὰς συνεπαίροντος καὶ διαπαιδαγωγοῦντος αὐτῶν τὰς φιλοτιμίας], præsertim vero in metaph. signif. : Διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρὸν, Plut. Sertor. [c. 16], Moderari occasionibus, Dirigere opportunitates, Cam.; at Bud. p. 810, Accommodare se tempori, Servire tempori. Idem Plut. dixit in Numa [c. 3] : Διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν, et in Pericle [c. 11] : Διαπαιδαγωγῶν οὐκ ἀμούσοις ἡδοναῖς τὴν πόλιν, ubi quidam exp. Deliniens voluptatibus : alii, Demulcens, eod. sensu. At ego crediderim potius esse Continens sub sua disciplina, suppeditando voluptates quasdam etc. Quo utimur modo Gallice verbo *Entretenir*, quod e *Tenir*, sicut illud Continere e Tenere, compositum est. [V. Pelop. c. 10 : Ταῖς περὶ τῶν γυναικῶν ἐλπίσι διεπαιδαγώγει τὸν πότον.]

Διαπαιδεύω, Instituo, Erudio, Doceo, i. q. simplex παιδεύω, nisi quod præp. vehementiam aliquam significationi addere videri potest : ut quum dicis Edoceo pro Doceo. [Xenoph. Cyrop. 1, 2, 15, de pueris per tempus legitimum eruditis : Τοῖς δὲ μὴ διαπαιδευθεῖσιν οὕτως οὐκ ἔξεστιν (ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι).]

Διαπαίζω, Illudo, Ludificor, Irrideo. [Mœris p. 158 : Ἐρεσχελεῖν, Ἀττικῶς· διαπαίζειν, Ἑλληνικῶς. Thomas M. p. 218 : Διαπαίζει, οὐ καταπαίζει. Ubi Sallier. exempla apposuit, Plutarchi Moralium p. 79, B : Ὁ Σοφοκλῆς ... τὸν Αἰσχύλου διαπεπαιχὼς ὄγκον· Josephi B. J. 5, 7, 4 : Ὡς οὐκ ἐπ' ὀλίγον αὐτὸς διαπαίζοι τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Diogen. L. 8, 6 : Ἔνιοι μὲν οὖν Πυθαγόραν μηδὲ ἓν καταλιπεῖν σύγγραμμά φασι διαπαίζοντες. Aristæn. 1, 2, p. 10 : Διαπαίζων ἡμᾶς. Etym. M. p. 621, 54 : Πλάτων ... διαπαίζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον. Cum præp. εἰς schol. Luciani vol. 2, p. 90 : Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν ... ἱστορούμενον διαπαίζει· 111 : Εἰς τοὺς ... προφήτας διαπαίζειν· et p. 134.] Plato autem De LL. 6, [p. 769, A] dixit παιδιὰ διαπεπαισμένη, pro πεπαισμένη, ea forma qua dicitur παίζειν παιδιὰν, Ludere ludum. [Suid. : Διαπαίζω, δοτικῇ, Ludo cum aliquo.]

Διαπαλαίω σοι, Tecum luctor, Lucta tecum certo, Philostr. Her. [Galen. vol. 8, p. 666 : Ἐν χρόνῳ πλείονι διαπαλαίσουσι. Xenoph. Ephes. 3, 2 : Ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδών. Schol. Apoll. Rh. 2, 500, de Cyrene : Διαπαλαίουσά ποτε λέοντι. Hemst. Joseph. A. J. 1, 20, 2 : Φαντάσματι συντυχὼν διεπάλαιεν. G. Dind. Achill. Tat. 3, 2 : Τοῖς ἐπὶ τῆς ἐφολκίδος ἤδη διεπάλαιον· et 4, 19, de crocodilo : Τύπτει γὰρ αὐτῇ (cauda) πρὸς οὓς ἂν διαπαλαίῃ. || Reluctor. Philo vol. 2, p. 544, 18 : Πρὸς βίαν εἵλκον ἀφηνιάζοντα, καὶ κεκραγότα, καὶ διαπαλαίοντα. Hase.]

[Διαπαλαμάομαι, Perluctor. Theodor. Metoch. Miscell. p. 379 : Διαπαλαμώμενον καὶ ἀντιστατοῦντα τῇ τύχῃ. Cramer.]

Διαπάλη, ἡ, Lucta s. Colluctatio. [Plut. Mor. p. 50, F] : Ἐν διαπάλαις γενόμενοι, Quum jam colluctari cœpissent. [V. Coriol. c. 2 : Βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου δυσεκβίαστον.] Dicitur ut διαμάχη.

Διαπάλλω, Quasso, Concutio, διακραδαίνω. [Æschyl. ap. Aristot. H. A. 9, 49 : Διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου. Oppian. Hal. 2, 620 : Ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίων ὀρέων διαπάλλεται ἄκρας. Ἀκόντια διαπῆλαι Pollux 1, 175. || Sorte tribuo. Æschyl. Sept. 731 : Χθόνα ναίειν διαπήλας.]

[Διαπαλύνω, Dispergo. Eurip. Phœn. 1170 : Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε καὶ ῥαφὰς ἔρρηξεν ὀστέων. Schol. : Εἰς λεπτὰ διέχεε· καὶ γὰρ παιπάλη λέγεται τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου.]

[Διαπαννυχιασμός. V. Διαπαννυχισμός.]

Διαπαννῠχίζω, Totam noctem transigo, Pernocto, i. q. παννυχίζω. Plut. [Mor. p. 775, D] : Καθ' ἑαυτὰς ἐν ἀνδρῶνι μεγάλῳ διεπαννύχιζον, In magno quodam androne pernoctabant, Polit. [Suidas s. v. Τεχνάζειν : Πυραμοῦς ἐτίθετο τοῖς διαπαννυχίζουσιν ἔπαθλον. Cod. Paris. A παννυχίζουσιν : sed in composito consentit Pollux 6, 108. Idem 109 : Τὸ δὲ διαπαννυχίσαι καὶ διανυκτερεῦσαι ἂν εἴποις. G. Dind.]

[Διαπαννυχισμὸς, ὁ, Pervigilium. Dionys. A. R. 2, 19, ubi male διαπαννυχιασμούς. Schæf. Sic quoque ap. Euseb. Pr. ev. p. 78, D, ubi legitur idem locus. Hase.]

[Διαπαντάω, Occurro. Porphyr. De abst. 3, 10, de bestiis : Διαπαντῶντα μετὰ τοῦ σαίνειν τῷ τρέφοντι. Hase.]

Διαπαντὸς, Per omnia, Usquequaque, In totum. Affertur et Διάπαντος, e Xenoph. [Anab. 7, 8, 6] pro Semper, Perpetua serie. Sed hæc et divisim scribuntur διὰ παντὸς, et δι' ἅπαντος. [V. Πᾶς.]

Διαπαπταίνω, Circumspecto per, e Plut. Fab. [11] : Αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο, καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων διεπάπταινεν, οὐδενὸς ἐν χώρᾳ μένειν τολμῶντος, pro Oculis lustrabat : malim ego Circumspectans oculos convertebat, Respectabat.

[Διαπαράγω, Adduco, Perduco. Greg. Nyss. t. 2, p. 177, B : Τὸν πάντα τὰ ὄντα διαπαράγοντα εἰς γένεσιν. Hase.]

[Διαπαραδοχὴ, ἡ, Ms. S. German. ad Luci. Bast.]

Διαπαρακύπτω, Oblique aspicio per. At pro eo quod LXX intt. 3 Reg. 6, [4] : Ἐποίησε τῷ οἴκῳ θυρίδας διαπαρακυπτομένας, Hebraici textus versio habet, Fecit templo fenestras obliquas. Ubi Complut. ed. pro διαπαρακυπτομένας habet δεδικτυωμένας, Reticulatas, Cancellatas. [Videtur lectio διαπαρακυπτομένας originem suam debere varietati lectionis. Secundum Hexapla enim Theodot. et LXX habent διακυπτομένας, ac

ed. Rom. παρακυπτομένας. Facile itaque fieri potuit, ut utraque lectio in διαπαρακυπτομένας coaluerit. Schleusn. Lex. V. T.]

[Διαπαραλαμβάνω, Accipio. Germanus in Dormit. B. Mar. 104. Boiss. Ap. Diodor. 18, 51 ex vitiosa librorum quorundam lectione. G. Dind.]

[Διαπαρασιωπάω, Reticeo. Joseph. Genes. p. 9, A: Ὡς μηδὲν αὐτοῦ τὸ παράπαν τοῦ λοιποῦ διαπαρασιωπῆσαι τῶν ληρημάτων. G. Dind.]

[Διαπαρασύρω, Protraho. Schol. Luciani vol. 2, p. 796: Ὑπερημέρους· παραβαινούσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρασυρούσας. Hemst.]

[Διαπαρατηρέομαι, Intente observo. Sam. 2, 3, 30: Διεπαρετηροῦντο τὸν Ἀβενήρ. Ubi Compl. διετηροῦντο.]

[Διαπαρατριβή, ἡ.] Παραδιατριβαί, Præpostera studia et exercitationes, Quum tempus præpostere teritur s. collocatur aliqua in re: αἱ παρὰ τὸ πρέπον διατριβαὶ περί τι. Paul. 1 in Ep. ad Tim. 6, [5]: Παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν, Perversæ exercitationes hominum mente corruptorum. Ubi quidam vetusti codd. habent Διαπαρατριβαί, Assidui attritus: quoniam mutuo sese atterunt sophistæ, et sua scabie alii alios inficiunt, ut Græcus schol. exp. Sed vulg. lectio magis probatur. Quum enim διατριβαὶ vocentur quas Quintil. Scholarum exercitationes appellat, significat Paulus, istis inanibus quæstionibus homines quasi in ludo quodam impudentiæ et improbitatis exerceri: quod designat præp. παρὰ, ut sinister prorsus istarum exercitationum usus declaretur. Sunt enim veræ διατριβαὶ ad acuendum ingenium, confirmandum judicium, ad veritatis denique investigationem comparatæ: in istis vero obtunditur animus, pervertitur judicium, veritatis lux omnis extinguitur. Hæc ex auctore doctiss. in Test. N. Annotationum. [Jo. Chrys. Homil. 17 in hanc Epist. p. 321: Διαπαρατριβαί· τουτέστι, σχολή, ἡ διατριβή· ἢ τοῦτό φησι· Διαπαρατριβαί· καθάπερ τὰ ψωραλέα τῶν προβάτων παρατριβόμενα νόσου καὶ τὰ ὑγιαίνοντα· οὕτω καὶ οὗτοι παρατριβόμενοι ἑτέροις διαφθείρουσιν αὐτούς. Theodoret. eod. modo: Τῆς πίστεως ἐληλαμένης ὑπόνοιαι πονηραὶ περιφύονται· ἐντεῦθεν δὲ λύμη τις γεννᾶται διαφθείρουσα τοὺς πελάζοντας. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ διαπαρατριβὴ τῶν διεφθαρμένων τὸν νοῦν· ὥσπερ γὰρ τὰ νοσοῦντα πρόβατα τοῖς εὐεκτοῦσι συνδιαιτώμενα μεταδίδωσι τῆς νόσου, οὕτω καὶ οὗτοι τοὺς πελάζοντας ἐμφοροῦσι τῆς λύμης. OEcumen. etiam, p. 761, διαπαρατριβὴν dicit esse τῆς νόσου τῶν κακῶν δογμάτων μετάδοσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψωραλέων προβάτων· παρατριβόμενα γὰρ νόσου πληροῖ καὶ τὰ ὑγιαίνοντα. Qui παραδιατριβαὶ legunt, notant illud παρὰ in comp. Id quod minus rectum est significare. Hinc Beza vertit, Perversæ exercitationes. Potest etiam, monente Pricæo, παρατριβαὶ scribi. Eudemus Rhetor in Lex. Ms.: Παρατριβή, λογομαχία, ἔρις. Quibus Suid. addit hoc ex.: Τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν παρατριβὴν καὶ ζηλοτυπίαν. Lat. dicas Collisiones. Vulgatus eod. sensu Conflictationes. Suicer. Thes. Διαπαρατριβαὶ Hesychio et Suidæ ἐνδελεχισμοὶ, ἐνδελέχειαι. Apud illum cod.: Διαπεριτριβαὶ, ἐνδελεχησμοὶ, contra literarum seriem.]

[Διαπαρθένευσις, εως, ἡ, Devirginatio. Herodian. Epimer. p. 20: Διακόρησις, ἡ δ. Boiss.]

[Διαπαρθενευτὴς, ὁ, Devirginator, Gl.]

Διαπαρθενεύω, i. q. διακορεύω s. διακορέω, Devirgino, Virginitate privo, Stupro. Athen. [13, p. 556, F], de Hercule: Ἐν ἑπτὰ μέν τοί γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας. Inde pass. Διαπαρθενευθεῖσα, Stuprata. [Pollux 3, 42 et 43: Τὸ δὲ τῆς παρθενίας ἀφελέσθαι διακορῆσαι λέγουσιν.... Καὶ Διαπαρθενεύεται Ἡρόδοτος εἶπε (4, 168)· καὶ Διαπεπαρθενευμένη καὶ Διεπαρθένευσε καὶ Διαπεπαρθενευκότα, τὸ μὲν πρότερον Διοκλῆς, τὸ δὲ δεύτερον Ἄλεξις, οἱ κωμικοί. Ἀριστοφάνης (immo Eubulus aliusve poeta) Γλαύκῳ, Καλύψας καλύμματος τριβωνίῳ διεπαρθένευσα. Διαπαρθενεῦσαι sine teste positum ap. Antiattic. p. 88, 17. Suid.: Διαπεπαρθενεῦσθαι, τετμῆσθαι τῇ μίξει. Alciphro 2, 2; gramm. in Bekk. Anecd. p. 352, 32. || Virginem educo. Suid.: Διαπαρθενεῦσαι, μιγῆναι παρθένῳ. Ἐλέγετο δὲ οὕτως καὶ τὸ παρθενοτροφῆσαι καὶ διαφυλάξαι παρθένον.]

Διαπαρθένια δῶρα Argias [Agias] comicus vocavit τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελέσθαι διδόμενα, Pollux 3, [36], i. e. Dona quæ pro virginitate ademta dantur, Munera quæ dantur τῇ διαπαρθενευθείσῃ, Devirginatæ s. Stupratæ.

[Διάπαρμα, τὸ, Trajectus, Trajectio, Gl.]

[Διαπαροξύνω, Exaspero. Joseph. A. J. 10, 7, 5: Ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτὸς μὲν ὑπὸ χρηστότητος καὶ δικαιοσύνης οὐδὲν διαπαρωξύνθη. Schneid. Lectio vitiosa, ut videtur. Libri alii οὐδενὶ παρωξύνθη, alii, quod aptissimum, οὐδὲν ἰδία παρωξύνθη. G. Dind.]

[Διαπαρρησιάζομαι, Libere loquor. Vita Theodori Grapti p. 199 ed. Combef. a Boiss. cit.: Ταῦτα ὁ μὲν οὕτω πρὸς αὐτὸν διεπαρρησιάσατο.]

[Διάπαρσις, εως, ἡ (a διαπείρω), Transfixio. Aretæus p. 6, 33: Ὀστέων ἰχθύων διαπάρσιες ἐς τὰ παρίσθμια.]

Διάπασμα, τὸ, Quod (corpori) inspergitur, Quo (corpus) aspergitur, q. d. Aspergo. Sonat tamen potius q. d. Aspergimen, Aspergimentum. Bud. autem Inspergimen etiam reddit. Diosc. [1, 6], de nardo: Καθύγροις σώμασι διάπασμα. Idem: Διάπασμα ὅλου τοῦ σώματος. [Lucian. Amor. c. 39: Αἱ πολλαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις. Hemst. Theophr. De odor. 8, p. 735: Οἱ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ διαπάσματα συντιθέντες· 57, p. 752: Τὰ διαπάσματα καὶ αἱ συνθέσεις· et 58.] Plin. [13, 2, 3]: Siccis odoribus constant, quæ διαπάσματα vocantur. Dicit autem siccos odores, quoniam erant et liquidi odores: quibus verbis ab Horatio appellantur Unguenta. Idem loquens de rosa [21, 19, 73]: Διαπάσματα inde fiunt ad sudores coercendos, ita ut a balneis inarescant corporibus, deinde frigida abluantur. Porro non solum διαπάσματα vocantur, ut habent VV. LL., sed etiam κατάπαστα, ap. Galen. K. τόπ., et πάσματα, et καταπάσματα. At Hesych. aliam signif. habet πάσμα, quam ap. eum vide, cujus tamen verba mendo carere non videntur. Apud Eust. autem legimus ἀλφίτων πάσμα, p. 1668. Διαπάσματα, inquit Gorr., dicuntur Aspergines medicamenti alicujus sicci et in pulverem triti. Fiunt autem ad varios usus: Plin. quædam ad coercendos sudores, e rosis parari scribit, etc. ex his Dioscoridis: Χρῶνται δὲ καὶ πλείους ἐν διαπάσμασι καὶ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λουτρὸν, καὶ μετὰ τὸ ξηρανθῆναι ἀπεκλούονται ψυχρῷ. De his et Martial. 1, [88]: Quid quod olet gravius mistum diapasmate virus? Diapasma enim dixit siccos odores qui in pastillos inspergebantur. Verumtamen non eum modo usum præstabant, nec e medicamentis unius generis componebantur. Siquidem totis corporibus vel eorum partibus fovendis, siccandis, laxandis, astringendis, molliendis, durandis et odorandis aliquando inspergebantur. Id quod satis evidenter docet P. Ægin. 7, 13, καταπάσματα appellans, quæ omnino eadem sunt atque διαπάσματα. [Plut. Mor. p. 660, E: Τὰ διαπάσματα τῶν γυναικῶν, οἷς ἀναρπάζουσι τοὺς ἱδρῶτας· 990, B: Ἀνδρῶν τοὺς πλείστους, ὡς μηδὲ ταῖς αὑτῶν ἐθέλειν συγγίνεσθαι γυναιξὶν, εἰ μὴ μύρων ὑμῖν ὀδωδυῖαι καὶ διαπασμάτων εἰς ταὐτὸ φοιτῷεν.] Dicitur autem διάπασμα non id modo, quod corpori siccum inspergitur, verum etiam quod in potum inditur, et inspersum potui bibitur. Nam et hujus exx. quædam habentur ap. Galen., ut K. τόπ. 9: Anchusam tenuissime tritam cum aqua potabili bibendam dato. Et, Struthii cochlearium cum melle dato. Nam ipse medicamenta hæc κατάπαστα, sive, quod idem est, διαπάσματα appellat. Refert tamen Oribasius ex Antyllo, ἐμπάσματα, καταπάσματα, et διαπάσματα differre: quod ἐμπάσματα compescendis sudoribus aut alia corporis per halitum digestione adhibeantur, aut ad summam cutim scarificandam, aut commovendum pruritum; καταπάσματα vero ulceribus superponantur; at διαπάσματα ad odoris gratiam apparentur, et alis atque feminibus, ad summovendam graveolentiam, illinantur. [Reuss. Diss. de Diapasmate. Schæf.]

[Διαπασσαλεύω.] Διαπατταλεύω, seu Διαπασσαλεύω, Distendo clavis ab extrema parte fixis. [Herodot. 7, 33: Ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν, ex librorum quorundam Eustathiique lectione: alii προσδιεπασσά-

λευσαν.] Plut. Artax. p. 307 [c. 17]: Προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, τὸ δὲ δέρμα χωρὶς διαπατταλεῦσαι. Itidem ap. Aristoph. Eq. [369]: Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται. Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς. Διαπατταλευθήσει χαμαί· Humi distentus paxillis affigeris: τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες ἐκτείνουσιν, schol. [Similiter Hesych. et Suid. Διαπεπατταλευμένα, διεσφηκωμένα, Etym. M. p. 269, 43.]

Διαπάσσω, vel Διαπάττω, Conspergo. Galen. Ad Glauc.: Διαπάττειν ἁλί τε καὶ νίτρῳ καὶ νάπυϊ. Sed dicitur διαπάττειν et pro Inspergere, Spargere: Herodot. [6, 125]: Διαπάσας ἐς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος, Quum inspersisset crinibus, Quum sparsisset per crines. [Eubul. ap. Athen. 2, p. 66, D: Σμύρνῃ διάπαττε τὴν ὁδόν. Hippiatr. p. 174: Ῥόας ... κόψας ... τὸ τοῦ ζῴου διάπασον στόμα· 175: Ἑκάστου ἴσον ἐγκαταμίξας διάπασον τὰ ἑλκόμενα.] Et διαπαττομένη γῆ, Terra quæ inspergitur. || Dicitur vero et διαπεπασμένος μέλανι [ab Aristot. H. A. 4, 2], pro Nigris maculis conspersus, respersus, sparsus. Virg. autem dixit, Sparsis pellibus albo, i. e. nigris maculis sparsis s. dispersis variegatus.

[Διαπασῶν, V. Πᾶς.]

Διαπατάω, Fallo, Decipio; pro simpl. ἀπατῶ. Affertur e Plat. De legg. [5, p. 738, E: Τοιοῦτος ὢν αὐτὸν διαπατήσει.] Ab ejus pass. Διαπατῶμαι est præter. διηπάτημαι, cujus plur. pers. tertia est διηπάτηνται, Decepti sunt. [Ap. Aristot. H. A. 1, 17, p. 496, 5. Adde Longin. 8, 4: Πάνυ διηπάτηται. Plut. Mor. p. 117, A: Τὴν διηπατημένην καὶ ψευδῆ δόξαν. Philo vol. 2, p. 92, 43. G. Dind.]

[Διαπατέω, Conculco, Calcando pertundo. Polyb. 3, 55, 2: Ταύτην (τὴν χιόνα) διαπατήσαντες. Schweigh. Obambulo, Clem. Al. Pæd. 3, p. 251 (294). Kall.]

[Διαπατταλεύω. V. Διαπασσαλεύω.]

[Διαπάττω. V. Διαπάσσω.]

Διάπαυμα, τὸ, et Διάπαυσις, εως, ἡ, Intermissio, etiam Cessatio. [Διαπαύματα πόνων Plato Leg. 7, p. 824, A. || Intervallum. Inscr. Sicula ap. Grut. p. 212: Τοῦ ῥοίσκου τοῦ ἐκ τῶ διαπαύματος ῥέοντος. Schneid.]

Διαπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem do: sicut et διαναπαύω expositum supra fuit. [Thom. M. p. 230: Διέπαυσέ τίς τινα καὶ διεπαύσατο αὐτός.] Sed affertur pass. Διαπαύομαι pro παύομαι etiam, Quiesco, Cesso, Desisto, Desino, e Plat. De rep. Et cum partic., ex Eod. in Timæo, Διαπαύεται γινόμενον pro Desinit fieri. [Symp. p. 191, C: Ἵνα ... πλησμονὴ γίγνοιτο τῆς συνουσίας καὶ διαπαύοιντο καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιντο. Sic libri meliores: alii διαναπαύοιντο. Similiter Dionysio De comp. verb. 12, p. 69, 7 R. restituendum ex codd., Διαπαύειν τε καὶ τὴν ταυτότητά φημι δεῖν μεταβολὰς εὐκαίρους εἰσφέροντα, ubi vulgo διαναπαύειν.]

[Διαπαφλάζω, Æstuo. Nonn. Dion. 31, 24: Καὶ φθονερὸς πραπίδεσσι χόλος διεπάφλασεν Ἥρης. Kall.]

[Διεπαχήσατο, διεπράξατο, gl. corrupta Hesychii, inter Διέπλυνεν et Δίεπε posita. Διεπαλαμήσατο Kuster.]

[Διαπεζεύω, Peragro. Epiphan. vol. 1, p. 1079, A: Διαπεζεύσαντες τὴν τοσαύτην ἔρημον.]

Διάπεζον φόρημα, Eust. [p. 867, 31] e πέζα compositum esse dicit, sed non exponit, afferens tantum hæc verba [Callixeni Rhodii ap. Athen. 5, p. 198, C]: Ἄγαλμα Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διάπεζον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κροκωτόν· forsan Ad pedes usque defluens. [V. quæ s. v. Πέζα dicentur.]

Διαπειλέω, Interminor, Interpositis minis territo, vel etiam simpl. Minitor. [Herodot. 2, 121, 3: Διαπειλέειν αὐτὴν ὡς ἐλθοῦσα πρὸς τὸν βασιλέα μηνύσει αὐτὸν ἔχοντα τὰ χρήματα. Libri aliquot ἀπειλέειν. 7, 15: Νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν οἴχεται (τὸ ὄνειρον). Plut. V. Othon. c. 16: Διηπείλουν ἀποσφάξειν. Schol. Pind. Pyth. 2, 34: Διηπείλησεν αὐτῷ ... αὐτὸν στρατεύειν. Frequentior formæ mediæ usus est. Sic διηπειλεῖτο ap. Diodor. 20, 33; διηπειλοῦντο 13, 88, ubi liber unus διηπείλουν: διαπειλήσασθαι 17, 40, et in Exc. vol. 2, p. 567, 12; 615, 76, Plut. V. Agid. c. 19; διαπειλούμενος Polyæn. 4, 8, 2.] Æschin. C. Tim. p. 12 [p. 7, 2 St.]: Διαπειλησαμένων τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις. [Polyb. 1, 78, 14: Διηπειλήσατο μηδένα φέρειν ὅπλον πολέμιον κατ' αὐτῶν, Interpositis minis interdixit. Seager.]

Διαπεινάω, Valde esurio. Unde διαπεινῶμεν, quod Suid. exp., ἐσχάτως πεινῶμεν, in h. l.: Διαπεινῶμεν πρὸς τὸ πῦρ, i. e. διαπύρως καὶ ἐκτόπως διαπεινῶμεν. Additque jocose dictum esse διαπεινῶμεν pro διαπίνομεν: et πρὸς τὸ πῦρ, quoniam hyeme ad focum potitare moris erat. Puto vero esse illa ex Aristoph. desumta. [Acharn. 751: Διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.]

Διάπειρα, ἡ, idem cum præcedentibus [Ἀνάπειρα et Ἀπόπειρα]. Synes. Ep. 132: Ἀλλὰ μή τοι ποτὲ διάπειραν λάβοιμι, Utinam nunquam hoc mihi experiri contingat. Itidem Plut. De def. orac. [p. 413, B; add. V. Pyrrh. c. 18]: Οἱ μὲν ὡς σοφιστοῦ διάπειραν λαμβάνοντες, Alii ut sophistam tentantes: [V. Alex. c. 35, δ. λ. ἔν τινι·] Fabio [c. 19]: Φαβίῳ δὲ πᾶσαν ἀπάτην καὶ διάπειραν ἐπάγων πολλάκις. Ex Eod. affert Bud. διάπειραν δοῦναι ἑαυτοῦ. [V. Marii c. 17: Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὰς γυναῖκας εἰσιοῦσα δ. ἐδίδου. Herodot. 1, 47: Ἀπέπεμπε ἐς τὴν διάπειραν τῶν χρηστηρίων· 2, 28: Ὡς δὲ ἄβυσσοί εἰσι αἱ πηγαὶ, ἐς δ. ἔφη τούτου Ψαμμίτιχον ἀπικέσθαι· 77: Λογιώτατοί εἰσι μακρῷ τῶν ἐγὼ ἐς δ. ἀπικόμην. Dionys. A. R. 5, 14: Διάπειραν ἀλλήλων λαβόντες. Iamblich. V. P. p. 204: Ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ἐσκόπει εἰ δύνανται ἐχεμυθεῖν. Thom. M. p. 219 præcepto inani: Διάπειρα κρεῖττον ἢ πεῖρα. Pindarus (Ol. 4, 30)· Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος. Eustath. Opusc. p. 327, 60: Διάπειρα γὰρ ἐξήλεγχε σοφὸν ἀποφαίνουσα.]

Διαπειράζω, Tento. [Maccab. 3, 6, 40: Μέχρι τίνος ὡς ἀλόγους ἡμᾶς διαπειράζεις; Angl. Joseph. Ant. Jud. 15, 4, 2, de Cleopatra: Διεπείραζεν εἰς συνουσίαν ἐλθεῖν τῷ βασιλεῖ. Hase.]

[Διαπειραίνω, i. q. Διαπείρω, Perforo. Hom. H. Merc. 48: Πειρήνας δία νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης. Διαπειραίνονται Manetho 2, 106.]

Διαπειράω, Tento, Solicito. Plut. [V. Pomp. c. 51]: Διαπειρῶν δωροδοκίαις, καὶ συγχορηγῶν ἀγορανόμοις, Bud. Pass. Διαπειρῶμαι, Tento. [Plato Apol. p. 27, A: Ἔοικε γὰρ ὥσπερ αἴνιγμα ξυντιθέντι, διαπειρωμένῳ, Ἆρα γνώσεται Σωκράτης ... Plut. Mor. p. 64, D: Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἔκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές.] Experior. Thuc. 6, p. 228 [c. 91]: Μόνου αὐτοῦ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ οὐ διαπεπειρᾶσθαι, Non tentasse, Periculum non fecisse, πεῖραν οὐ λαβεῖν, schol. Synes. Ep. 96: Πόρρωθεν διαπειρῶμαι τοῦ πράγματος, Experior. [De exploranda sententia, Οὐδὲ διαπειράθης Plut. Mor. p. 422, A.] Plut. Fabio, Διαπειρώμενος τοῦ παιδὸς, Tentans filium, Periculum faciens filii. [V. Brut. c. 12. Περσέων, Herodot. 5, 109. Διαπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, id. 3, 14. Schweigh. Διαπειρώμενον τῆς τῶν λόγων ῥώμης, Cratin. ap. Dion. L. 8, 37. Hemst.] || Διαπειρᾶσθαί τινος, Captare aliquem, Captioni alicujus imminere, Bud. e Plat. De LL. 11, p. 340 [921, B].

Διάπειρος, Ignotus, VV. LL. sed non sine mendo: forsan autem scr. Διάπυρος, Ignitus. Nam si vel maxime διάπειρος retineamus, sonaret Prorsus ἄπειρος: vel etiam Expertus, a διάπειρα. Similiter mendosum est Διαπειράω, quod eadem afferunt pro Transfigo, Trajicio; nam in hac signif. διαπεράω dicitur: in illa, διαπείρω.

Διαπείρω, Transfigo, Trajicio, ut πείρω, et ἀναπείρω. [Eurip. Phœn. 26: Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον. Schol.: Διά μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας. Plut. V. Artox. 14: Διαπεῖραι τρισὶ βελόναις τὴν γλῶτταν. Alciphro 3, 36: Νῦν δὲ ὡς κοντῷ διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν. Hesych.: Διαπείραντες, διακεντήσαντες. Idem ante Διαμπερὲς gl. posuit, Διαμπείρας, διακεντήσας, quod aut ex διαναπείρας contractum aut ex διαπείρας corruptum est, μ, ut sæpe fit, ante π temere illato. G. D.] Diosc. 2, διαπείρειν λίνῳ, Filo lineo Trajicere. Ead. de re Idem dicit, Τμηθεῖσα καὶ διαρεθεῖσα λιναρίῳ, seu, ut in alio Cod. legitur, Τμηθεῖσα διαβληθέντος λιναρίου, Trajecto filo lineo. Et Διαπαρεὶς, Transfixus, Perfossus. [Plut. Mor. p. 567, F: Διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις. Hesych.: Διαπεπαρμένον, τοῖς ἥλοις πεπηγμένον.]

[Διαπελάζω, Transeo. Aq. Ps. 89, 10, διεπέλασεν, ubi Clericus reponendum esse censuit διεπέρασεν, coll. Num. 11, 31, ubi LXX idem verbum Hebr. reddunt

per ἐκπεράω. Schleusn. || Appropinquo. Schol. Theocr. 2, 14 : Δασπλῆτι· ἢ οὐκ ἂν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δια ἐπιτατικόν· ubi etymologiæ caussa fictum videtur.]

Διαπελεκίζω, Securi percutio s. ferio. Gaza ap. Ciceronem.

Διαπέμπω, Transmitto. Aristoph. Pl. [398] : Εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους; [Æneas Tact. c. 3 : Διαπέμποιέν τε ἂν οἰκονομοῦντες πρὸς τοὺς κατ' οἶκον.] Thuc. 4, p. 160 [c. 123] : Αὐτοῖς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. Ex Eod. [1, 129], διαπέμπω τὴν ἐπιστολήν, Transmitto epistolam. [Polyb. 35, 3, 6 : Ἕτερον στρατηγὸν ἔμελλον διαπέμπειν εἰς τὴν Ἰβηρίαν.] Et pass. [medium] Διαπέμπομαι, act. itidem signif. pro διαπέμπω ponitur, i. e. Transmitto, Thuc. 3, [75] : Διακομίζει εἰς τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, Eo illis transmittebat. Polyb. [6, 58, 2] : Ὁ δὲ Ἀννίβας ζωγρήσας ἅπαντας, συνεχώρησε διαπέμπεσθαι σφίσι πρὸς τοὺς ἐν οἴκῳ περὶ λύτρων, ubi fortasse simile illi Thucydidis διαπέμπω τὴν ἐπιστολήν. [5, 72, 1 : Διεπέμψαντο περὶ βοηθείας πρὸς Ἀχαιούς. Parthen. Erot. c. 25 : Οὗτος διαπεμπόμενος πρὸς αὐτὴν χρυσόν τε πολὺν καὶ ἄργυρον ἐπηγγέλλετο δώσειν. Anna Comn. 6, p. 175, B : Διαπεμψάμενοι πρὸς τὸν βασιλέα. V. Abresch. ad Xenoph. Eph. p. 217.] Pro Transmitto citat Bud. e Plut. quoque p. 135 [Mor. p. 156, E : Σὺ δὲ οὐκ ἂν διαπέμψαιο δεῦρο τὸ ποτήριον πρὸς ἡμᾶς·] et in Demetr. 290 [c. 47. || Arcesso. Dionys. A. R. 3, 57 : Βοήθειαν ἑτέραν παρὰ Τυρρηνῶν κρύφα διαπεμψάμενοι. Sed hic ex cod. Vat. restitutum μεταπεμψάμενοι. Eutoc. ad Archim. p. 20 ed. Bas. (144, 32 Torell.) : Διαπεμψαμένους (vitiose codd. διαμεμψ.) δὲ τοὺς παρὰ τῷ Πλάτωνι ἐν Ἀκαδημίᾳ γεωμέτρας ἀξιοῦν αὐτοῖς εὑρεῖν τὸ ζητούμενον· ubi fortasse πρὸς ante τοὺς excidit. G. D.] || Dimitto, h. e. In diversas partes mitto : Cæsar, Nuntios legationesque in omnes partes dimittebat; Liv., Dimittere literas in alias urbes; Cic., Pueros circum amicos dimittit; Virg., Equidem per litora certos Dimittam, et Libyæ lustrare extrema jubebo. [Herodot. 1, 84 : Διαπέμψας ἱππέας προεῖπε τῷ πρώτῳ ἐπιβάντι τοῦ τείχεος δῶρα δώσειν.] Thucyd. 8, p. 282 [c. 64] : Τοὺς δὲ ἡμίσεις εἰς τἄλλα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον· 4, p. 138 [c. 55] : Κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκάσταχόσε ἔδει· schol. διαμερίσαντες ἔπεμψαν. [Xenoph. Cyrop. 1, 5, 3 : Διαπέμπει πρός τε τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν πάντας καὶ πρὸς Κροῖσον.] Sic Herodian. [2, 2, 4] : Διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, Mittunt qui passim rumorem disseminent, Polit. Id. [3, 1, 3] : Διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους· 2, [9, 17] : Διέπεμψεν εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπ' ἄρκτῳ. Pass. Διαπέμπομαι, Dimittor, 8, [6, 18] : Ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο, Nuntii per omnes provincias laureati dimittebantur. [Herodot. 1, 67 : Διαπεμπομένους ἄλλους ἄλλῃ· 81 : Οἱ μὲν γὰρ πρότερον (ἄγγελοι) διεπέμποντο ... .]

[Διάπεμψις, εως, ἡ, Transmissio (sc. literarum). Themist. Epist. 2, 10. Kall.]

Διαπενθέω, Lugeo, sed sonat q. d. Perlugeo. Plut. Popl. [c. 23] : Διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἔντιμον καὶ ζηλωτὸν, Totum annum luxerunt.

[Διαπενταθλέω, Quinque certaminibus certo. Tzetz. ad Lycophr. 800 : Παλαιστὴν γὰρ αὐτὸν ὄντα, ἢ πένταθλον, καὶ οὕτω τοὺς ξένους ἀναιροῦντα, Ἡρακλῆς διερχόμενος καὶ πενταθλήσας αὐτὸν ἄρας μετέωρον κατεκρήμνισε καὶ ἀνεῖλε. Codd. Vit. 1 et Ciz. διαπενταθλήσας. Angl.]

[Διαπέντε. V. Πέντε.]

[Διαπεπονημένως, Elaborate. Isocr. Ep. p. 419, B : Εἰπεῖν περὶ τῶν προτεθέντων ἐπιχαρίτως καὶ μουσικῶς καὶ δ. οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἐστίν.]

[Διάπεπτος. Theophr. C. P. 6, 16 (?) διαπέπτου γινομένης, sed perperam pro διὰ πέψιν γ. Schneider.]

Διαπέπτω, Percoquo; nam διὰ habet epitasin. [Fortasse e loco Theophr. 6, 19, 3, ubi διαπέψαι ex διαπέμψαι corruptum est.]

Διαπεραίνω, Ad finem perduco, Finem impono, Perficio, Absolvo. [Eur. Andr. 333 : Διαπεράνωμεν λόγους· 1057 : Τίνος φόβου τυχοῦσα; διαπέραινέ μοι, Narra mihi. Plato Leg. 1, p. 625, B : Τὴν ὁδὸν ... ἅπασαν διαπερᾶναι.] Plato Gorg. : Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον, Absolvi et claudi. Ex eod. Plat. [Ep. 7, p. 338, A] : Ὁ δὴ πρῶτος χρόνος διεπεράνθη, Traductum et exactum est. Et Plut. Numa [c. 13] : Δι' ᾠδῆς ὑπὸ τῶν σαλίων ἅμα τῇ πυρρίχῃ διαπεραινομένης, Quæ peragitur una cum pyrrhicha. Διαπεραίνομαι activam quoque signif. habet, Aristot. De mundo [c. 6 med.] : Σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον, Suum orbem menstruo spatio absolvit. Item Plato De LL. : Διεπερανάμεθα λόγον. [12, p. 966, C : Τὸ περὶ τοὺς θεούς, ὃ δὴ σπουδῇ διεπερανάμεθα· Phædr. p. 263, E : Πάντα τὸν ὕστερον λόγον διεπεράνατο· Protag. p. 314, C : Ἵν' οὖν μὴ ἀτελὴς γένοιτο (ὁ λόγος), ἀλλὰ διαπερανάμενοι οὕτως εἰσίοιμεν. Aristid. vol. 2, p. 398, 17. Λόγον διαπεράνασθαι Pollux 4, 26; ῥῆσιν 113. Eur. Hel. 26 : Μορφῆς διαπεράνασθαι κρίσιν.]

Διαπεραιόω, i. q. περαιόω, ut διαπορθμεύω ac διαπεράω i. q. πορθμεύω ac περάω. Plut. Sulla p. 857 meæ Ed. [c. 27] : Μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν, Trajicere, Transportare. Unde Διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν, Flumen transvectus, Qui flumen transmisit. [Herodot. 8, 25 : Διαπεραιωθέντες ἐθηεῦντο τοὺς νεκρούς. Plut. V. Rom. c. 6 : Διεπεραιοῦντο πορθμείοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον.] At Soph. Aj. [730] improprie, Εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, pro Ut et e vaginis districti fuerint enses.

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, Transvectio, Trajectio, Transmissus, Trajectus. [Schol. Thucyd. 3, 76 : Διακομιδὴν, διαπεραίωσιν. Anna Comn. 10, p. 274, A : Τὴν τῶν Κομάνων διὰ τοῦ Δανούβεως διαπεραίωσιν· 6, p. 163, D : Τὴν εἰς τὸ Ἰλλυρικὸν αὐτοῦ δ. 10, p. 294, A, B. Georg. Pachym. Hist. Andr. p. 220, C, D. G. Dind.]

Διαπέραμα, Trajectus. Hesych. v. Πορθμός. [Schol. Hom. Od. Δ, 71 : Πορθμῷ, τῷ διαπεράσματι. Sic codd. : edd. vett. τῷ διὰ περάματος. G. D. Ptol. Geogr. p. 37, 18 Halm. : Ἀπὸ Ταμάλας ἐπὶ τὴν Χρυσῆν Χερσόνησον διαπέραμα. Hase.]

[Διαπεραντέον. Perficiendum, Absolvendum. Plato Leg. 4, p. 715, E : Τὸν ἑξῆς αὐτοῖς δ. ἂν εἴη λόγον.]

[Διαπεράσιμος, ὁ, ἡ, Penetrans. Διαπρύσιον schol. Hom. Il. M, 439; N, 149 interpretatur, Διὰ παντὸς τοῦ πέρατος ἀκουσθῆναι δυνάμενον ἢ διαπεράσιμον εἰς ἀκοάς. Sic etiam Eust. p. 709, 48; 1125, 65.]

[Διαπέρασμα. V. Διαπέραμα.]

[Διαπερασμὸς, ὁ, Definitio. Epiphan. vol. 1, p. 630, D : Ἄλλως δὲ καὶ ζητηθήσεται ὅριον εἰς διαπερασμὸν ἀμφοτέρων.]

Διαπεράω, Pertranseo, Trajicio, i. q. περάω, sicut διαπείρω cum πείρω. [Eurip. Iph. T. 396 : Ἐξένου ἐπ' οἶδμα διεπέρασεν Ἰοῦς· Tro. 1151 : Σκαμανδρίους διαπερῶν ροάς· Hel. 1339 : Διεπέρασ' Ἰδαιᾶν νυμφᾶν σκοπιάς.] Isocr. [p. 6, A] : Ἠελάγη διαπερᾶν, Maria transmittere. [Dionys. A. R. 3, 25 : Τὸ ῥεῖθρον διαπερῶντες ἐσώζοντο. Cod. Vat. διεπεραιοῦντο, omisso ἐσώζοντο.] Xen. OEc. [11, 17] : Διαπερᾶν τὸν βίον, Transire vitam, ut Sallust. loquitur, s. Transigere, Traducere. Sic Chrys., Διαπερᾶν τὸν χρόνον, Traducere tempus. [Æsch. Sept. 990 : Σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν. Schol. : Σὺ οἶδας τὴν μοῖραν ὅσον δύναται, διαβὰς δι' αὐτῆς. Alius schol. : Διαπερῶν καὶ διερχόμενος καὶ οἱονεὶ ταύτης πειρώμενος. Impropr. etiam Plato Soph. p. 261, A : Τοῦτο πρότερον ἀναγκαῖον διαμάχεσθαι πρὶν ἐπ' αὐτὸν ἐκεῖνον ἀφικέσθαι· νῦν γὰρ μόγις μὲν τὸ μὴ ὂν ὡς οὐκ ἔστι προβληθὲν διεπεράσαμεν. In Ind. :] Διαπέρω, ερῶ, Transeo, Trajicio. Plut. Themist. [c. 11] : Διαπέροντες εἰς νῆσον, In insulam transeuntes, VV. LL.; sed perperam, procul dubio pro διαπερῶντες, a διαπεράω. [Ibid. c. 24 : Εἰς Κέρκυραν διεπέρασεν.]

[Διαπερδικίζω.] Διαπερδικίσαι Hesychio διαλαλῆσαι [διολισθῆσαι Hemst.], διαφυγεῖν. Itidemque Etym. [p. 269, 38.] Infra διεκπερδικίσαι. [Conf. Ἐκπερδικίζω.]

Διαπέρθω, Devasto, Diruo, Depopulor, Everto. Unde fut. Διαπραθῶ, Evertam, Devastabo. A quo aor. 2. Διέπραθον, Everti, Vastavi, Dirui, Expugnavi, Il. A, [367] : Τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. Fut. 2 infinitivi modi Διαπραθεῖν, et resolutione Ionica Διαπραθέειν : H, [32] : Διαπραθέειν τόδε ἄστυ· Σ, [511] : Ἠὲ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Et pass. διεπράθετο πόλις, Od. O, [383]. Διαπραθέειν, Hesychio διαπορθῆσαι, Devastare. Poetice

pro διαναπραθεῖν, s. διαπραθεῖν, a διαπέρθω. [Διαμπραθέειν nihil aliud est quam διαπραθέειν, inserto ab librariis μ.] A

[Διαπεριβόητος. Cyrilli Lexicon ap. Tittmann. ad Zonar. p. c : Ἀοίδιμος, ἀείμνηστος, διαπεριβόητος. Scriptura ex duabus conflata lectionibus διαβόητος et περιβόητος, quibus alii gramm. ad interpretandum voc. ἀοίδιμος utuntur. G. Dindorf.]

[Διαπεριπᾰτέω, Obambulo. Athen. 4, p. 157, E : Διαπεριπατῶν ἑσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας· 12, p. 539, C : Ἐπὶ πυρφυρῶν ἱματίων διαπεριπατῶν τοῖς ἐντυγχάνουσι διελέγετο. Hemst.]

Διαπερονάω, Fibula trajicio, τῇ περόνῃ διείρω, Fibulo, Fibula necto. [Diodor. 4, 64 : Διαπερονήσας αὐτοῦ τὰ σφυρὰ σιδήρῳ.] Apud Suid. [s. v. Ῥουφῖνος ex Eunapio] : Καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. [Dionys. A. R. 9, 64 : Ὁ ὕπατος ... σαυνίῳ διὰ τοῦ θυρεοῦ διαπερονηθεὶς τιτρώσκεται τὸν μηρόν. Cod. Vat. σαυνίου ... διαπερονηθέντος.] At pro Διαμπετρονήσει, quod apud Hesych. legitur, et exp. διατρήσει [immo διαρτήσει], διατμήσει [scrib. διαμήσσει], διακόψει, scribendum fortasse διαμπερονήσει. Διαμπερονάω, metri causa inserto μ, pro διαπερονάω : vel a διαμπερονάω pro διαναπερονάω. [Recte alii judicant διαμπερονήσει pro διαπερονήσει esse scriptum. || Διαπερονέω. Schol. Æsch. Sept. 207 in cod. Paris. ap. Brunck. : Τὰ μέσον τοῦ περιφεροῦς ξύλου τοῦ τροχοῦ διαπερονούμενα. Nisi hæc vitiosa scriptura est pro διαπερονώμενα.] B

[Διαπέρχομαι, de militibus dilabentibus, de exercitu dissoluto, militibus furtim discedentibus aliis alio, Demosth. p. 1188, 23; 1199, 7. Seager.]

[Διαπεσσεύω. V. Διαπεττεύω.]

[Διαπέσσω. V. Διαπέττω.]

[Διαπετάζω, i. q. seq. Germ. CPol. Hom. p. 248, A Grets. : Διαπετάζειν χεῖρας πρὸς Θεὸν παραπείθει. Hase.]

Διαπετάννυμι [s. Διαπετανύω], Pando, Aperio. [Aristoph. Lys. 732, de lana expandenda : Ὅσον διαπετάσας' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον· 733 : Μὴ διαπετάννυ. Aristot. H. A. 5, 6 : Διαπετάσῃ τὰς πλεκτάνας. Diodor. 17, 115 : Ἀετοὺς διαπεπετακότας τὰς πτέρυγας. Eustath. p. 116, 19 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς διαπετανύων· 1842, 48 : Τῶν διαπετανυμένων σωμάτων. Διιπετέος ap. Hom. Il. P, 263 schol. min. interpr. διαφανοῦς καὶ οἱονεὶ διαπεπετασμένου.] C

[Διαπέτασμα, τὸ, Velum. Athanas. vol. 2, p. 425, B : Τὸν τοῦ διαπετάσματος διασχισμόν. Kall. Greg. Nyss. t. 1, p. 637, D : Τὸ τῆς σαρκὸς δ. Achm. Onir. p. 243, 13 : Ἐπικαλύμμασί τισιν ἤτοι διαπετάσμασιν ἐκάλυψεν οἶκον. Hase.]

[Διαπετασμός, ὁ, Extensio, Expansio. Nil. Ep. 3, p. 36, 7 : Ηαταγμὸν στήθους, καὶ γόνυ κλινόμενον, καὶ χειρῶν διαπετασμόν. Hase.]

Διαπέτεια [ἡ, a διαπετάννυμι] πόρων dicitur Quum sese meatus aperiunt. Nam Eust. p. 1842 Homericum illud πετάσειε θυμὸν μνηστήρων exponens διαχέοι, dicit esse metaph. ἀπὸ τῶν διαπεπετασμένων σωμάτων : unde esse et πόρων διαπέτειαν παρὰ τοῖς σοφοῖς.

[Διαπετής, ὁ, ἡ, Expansus. Hippocr. De corde : Ὁκοῖον ἀράχναι διαπετέες. Schneid.]

Διαπέτομαι, Pervolo, Volando pertranseo, i. q. διίπταμαι. [Quod v. s. Διίπτημι. Aristoph. Av. 1217 : Διαπέτει διὰ τῆς πόλεως. Διαπέταται ex glossemate illatum notavi ap. Sophocl. OEd. T. 1310. G. Dind.] D

[Διαπεττεύω.] Διαπεττεύων, Hesych. μεταφέρων, Transferens : dicens esse metaph. ἀπὸ τῶν πεττῶν. Sed Idem Διαπεττεύεσθαι exp. etiam πεττοῖς ἀποπαίξαι, Tesseris ludere : addens, usurpari etiam pro συντελέσαι. [Lucian. Amor. 16 : Διεπέττευε τὴν ἐλπίδα, Talorum jactu spem suam experiebatur. Hase.]

[Διαπέττω, Percoquo, Concoquo. Aristot. De gen. anim. 4, 1, p. 766, 13 : Διαπέττειν τὴν ἐσχάτην τροφήν. Duo codd. διαπέμπειν.]

[Διαπεύθομαι, Sciscitor, Cognosco. Æsch. Ag. 808 : Γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος.]

[Διαπεύστας Hemsterhusii conjectura. V. Διαπνεύστας.]

[Διαπέφλοιδα. V. Διαφλύω.]

[Διάπεψις, εως, ἡ, Percoctio, Concoctio. Hippocr. p. 344, 26 : Τροφῆς ἐπαγωγὴν καὶ διάπεψιν. Scott.]

[Διάπηγα. V. Διαπήγνυμι.]

[Διαπήγιον, τὸ, i. q. Διάπηγμα. Legitur aliquoties ap. Heron. in Math. vett. p. 119. G. Dind.]

[Διάπηγμα, τὸ, i. q. διάξυλον, Lignum transversum quo quid compingitur. Aq. Reg. 2, 16, 14. Philo in Mathem. vett. p. 74 : Ἦν δὲ καὶ διαπήγμασι πρὸς αὐτὰ συνειλημμένα τὰ κανόνια. Hero ibid. p. 254 : Μεταξὺ τοῦ εἰρημένου ὀρθίου διαπήγματος. Oribas. De machin. c. 4 a Weigel. cit. Adde eund. p. 114, 121, 122, 130, 131, 132, 151, al. ed. Mai. et Ctesibii verba s. v. Τράπεζα afferenda, et confer quæ s. v. Διαπήγνυμι dicentur.]

[Διαπηγμάτιον, τὸ, dimin. a διάπηγμα. Philo in Mathem. vett. p. 64 : Σμικρὸν διαπηγμάτιον λαβόντες.]

Διαπήγνυμι, Compingo, Concinno, Compono, [Theophr. De ventis 54, p. 779 : Τὸ πλεῖον διέπηξεν (ὁ βορέας) ἢ εἰς ὕδωρ διέλυσεν·] e Luciano. [Dial. mort. 12, 5, forma media : Σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι. Passiv. Schol. Apoll. Rh. 1, 1077 : Πέλανος δὲ ὁ διαπεπηγμένος καὶ ῥυπαρὸς κατὰ Ἀττικούς.] Videtur habere aliquam διαχωρίσεως quoque signif. : unde Διάπηγα, τὰ, Intercolumnia, ut exp. 3 Reg. 7, [30] : Καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διατορεύματα καὶ διάπηγα αὐτῶν τετράγωνα. [Et 31 : Τροχοὶ ὑποκάτωθεν τῶν διαπήγων. Nescio an διαπήγματα ac διαπηγμάτων scribendum sit. Schleusner.] Ubi Hebr. textui apposita versio sic habet, In angulis autem columnarum variæ cælaturæ erant, et media intercolumnia quadrata. Ita ut Διάπηγα sint Intercolumnia, h. e. Columnulæ parvæ, quæ inter majores columnas panguntur. Atque ita Διαπήγνυμι fuerit Depango inter, vel Distinguo et separo iis quæ depanguntur. [|| Alia forma Διαπήσσω. Suid. s. v. Πιμελή : Τὴν πιμελὴν ψυχομένην ἄπηκτον διαμένειν, τὸ δὲ στέαρ διαπήσσεσθαι, ὥστε καὶ θρύπτεσθαι. Wakef. Oribas. p. 122 ed. Mai. : Τὰ δὲ διαπήγματα, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τοὔνομα, γέγονε πρὸς τὸ διαπήσσειν τὰ σκέλη καὶ τὰ πλευρά. G. D.] E

Διαπηδάω, Transilio, Saltu supero s. transeo, i. q. ὑπερθορέω, oppositum habens διαβαίνειν. [Aristoph. Ach. 1178 : Διαπηδῶν τάφρον.] Xen. Eq. [3, 7] : Τάφρους διαπηδᾶν, τειχία ὑπερβαίνειν· [8, 1] : Ἔστιν ὅπου τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ πρανῆ καὶ ὄρεια καὶ πλάγια, ἔστι δ' ὅπου διαπηδᾶν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾶν, ἔνθα δὲ καὶ καθάλλεσθαι. [Ἵππος διαπηδῶν Cyrop. 1, 4, 8.] Item, Διεπήδησε τὴν φλόγα, Saltu per ignem transivit, Saltu ignem pertransivit. Alii, Exiliit e flamma. [Dio Chr. vol. 1, p. 279 : Διατρέχοντας, ἢ παλαίοντας, ἢ διαπηδῶντας, ubi signif. Saltu certantes.] Sanguis quoque e vena διαπηδᾷ, quum ea rupta aut aperta prosilit. Galen. De locc. affectis 5 : Ὁ χιτὼν θλᾶται τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα. [Conf. Διαπιδύω. De oleo Hippocr. p. 241, 44 : Διαπηδήσῃ ἂν πιεζευμένου τοῦ θέρματος ἔξω τὸ ἔλαιον. Et paullo post : Διαπηδᾷ τὸ πῖαρ εἰς τὸ ἐπίπλοον καὶ ἐς τὴν σάρκα, κἂν ἀραιόσαρκος ἔῃ ἡ γυνὴ, θᾶσσον αἰσθάνεται τῆς διαπηδήσιος.]

Διαπήδησις, εως, ἡ, Transitus qui saltu fit. Est Solutæ continuitatis species, per quam sanguis veluti transcolatus sive sudoris modo transmissus effluit : sc. vel vasorum tunica ipsa rarefacta, sanguineque tenuato, vel e gracilium vasorum ore adaperto. Non est autem hæc sanguinis effusio, qualis per anastomosin, in qua tum majorum venarum ora aperiuntur, tum sanguis impetu et copia erumpit; siquidem per διαπήδησιν veluti transcolatur sive sudoris modo transmittitur, perque carnem sub cute diffunditur in modum τῶν ἐκχυμωμάτων : temporisque progressu livescit, et ater evadit, parvis grumulis ex eo in multas cutis partes disperso coactis. Hæc e Gorr., qui etiam addit, non proprie sanguinem esse, qui per διαπήδησιν effunditur, sed seri potius speciem, ut scribit Galen. De symptom. causis. [Conf. l. Hippocratis p. 241, 49 s. Διαπηδάω appositum.] Itaque τῆς διαπηδήσεως præcipuam causam esse sanguinem serosum, tenuem et calidum, effluentem per vasorum tunicas rarefactas, eoque proprie differre ab anastomosi. Quod si contigerit aliquando διαπήδησις apertis vasorum osculis, vasa quidem omnino exigua esse, et e quibus sanguis cum impetu et copiosus emanare nequeat. Vide et Galen. 7 et 4 Methodi med. [vol. 10, p. 79 : Ἡ δ' ἐκχύμωσις ὡς τὰ πολλὰ μὲν ἅμα τῷ θλασθῆ-

ναί τε καὶ ῥαγῆναι γίνεται, συμπίπτει δέ ποτε καὶ κατὰ ἀναστόμωσιν ἀγγείων καὶ τὴν καλουμένην ὑπό τινων διαπήδησιν, ἕτερόν τι γένος συνεχείας λύσεως ὑπάρχουσαν τηνικαῦτα· vol. 8, p. 645 : Τῇ κατὰ διαπήδησιν ὀνομαζομένῃ πρὸς τῶν ἰατρῶν αἵματος πτύσει. Theophil. Protosp. De corp. hum. fabr. 2, 16, p. 833 : Ἡ ἐκ τῶν φλεβῶν διαπήδησις τοῦ αἵματος εἰς τοὺς μύας. (Expressionem s. Sudationem vocat Cæl. Aurel. Tard. pass. 2, 10. Foes.) Theophan. Nonn. vol. 2, p. 270 : Αἷμα προχεῖται κατὰ διαπήδησιν. Schneidero διαπήδησις in hujusmodi exemplis ex διαπίδυσις corruptum videbatur. Cui conjecturæ non solum plurium locorum consensus obstat, sed, quod gravius est, similis verbi διαπηδᾶν usus, quod v. Accedit quod Hesychius διαπιδύει per διαπηδᾷ interpretatur. Eadem Weigelii sententia est ap. Schneid. in Supplem. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 5, A : Πλὴν εἴ τινες πηγαὶ ... ἐκ διαπηδήσεως ὄμβρων ἢ χιόνων πηγάζουσιν, αἳ χειμάρρου τρόπον τῇ ἄνωθεν ἐπιρροῇ συναπολήγουσί τε καὶ συναύξονται. G. D.]

[Διαπηδύω scriptura vitiosa. V. Διαπιδύω.]

Διαπηνικίζω, s. Διαπηνηκίζω [Hæc vitiosa scriptura est pariter atque πηνηκίζω. Simili errore βεμβηκίζω ab librariis scribitur pro βεμβικίζω. G. Dind.] (ut habent Hesych. et Suid., quum alioqui ap. eosd. legatur Πηνικίζω, sequendo alteram nominis, a quo hæc orta sunt, scripturam), Decipio, Fucum facio, ἐξαπατῶ, Suid. [Hesych. : Διαπηνηκίσαι, διακεφαλαιῶσαι· πηνήκη γὰρ γένος περικεφαλαίας· οἱ δὲ τὸ ἀπατῆσαι, ἀπὸ τῆς πηνήκης. Similiter Eust. p. 1422, 2 : Διαπηνικίζειν, ὅ ἐστι διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν. Etym. M. p. 269, 31 : Διαπηνικίζω, ἀπατῶ. Κρατῖνος, Τοῦτον μὲν καλῶς διεπηνίκισας λόγον. Εἴρηται ἀπὸ τῆς πηνίκης, ἥ ἐστι περιθετὴ κόμη, ὡς ἡ φενάκη, ἢ τοὺς ὁρῶντας ἀπατᾷ, ὡς φύσει οὖσα. Τινὲς δὲ τὸ ποικίλλω ἐξηγοῦνται, ἀπὸ τῶν πηνῶν ἢ πηνίων, ὄντων ποικίλων, ἵν' ἡ πηνίζω καὶ πηνικίζω.]

[Διάπηξ, ηγος, ὁ, i. q. διάπηγμα. Apollodor. Poliorc. in Math. vett. p. 32 : Μέσῃ ταύτῃ (τῇ ἐπιζυγίδι) καὶ τῷ κάτω διάπηγι ἄξονα ὀρθὸν ἁρμόσαι. Philo De sept. mirac. c. 4 (in Gronov. Thes. vol. 8, p. 2669): Οἱ διάπηγες μοχλοὶ Κυκλώπειον ἐμφαίνουσι ῥαιστηροκοπίαν.]

[Διάπηξις, εως, ἡ, Compages. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1094 : Εἰ μὲν γὰρ κατὰ τὴν σωματικὴν διάπηξιν πλεονάσειε τὸ πῦρ....]

Διαπήρωμα, τὸ, Id quod mutilatum est.

Διαπῑαίνω, Pinguefacio, Pinguedine distendo. [Theocr. 16, 91 : Μάλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι.]

[Διαπίδυσις Schneideri conjectura, de qua v. s. Διαπήδησις.]

Διαπιδύω, Scaturio, Persilio s. Persudo in modum salientum fontium. Aristot. De gener. anim. 2, [6, p. 743, 9] : Διὰ μὲν οὖν τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκάστοις πόρων διαπιδύουσα [cod. unus διεισδύνουσα] ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, γίνεται σάρκες. [Meteor. 1, 13 : Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ, ubi codd. Bekkeri p. 350, 8 διαπιδῶσι, præter unum, qui διαπηδῶσι.] Διαπηδύει [corrupte, pro διαπιδύει. Quem errorem etiam in verbo simplici notabimus] Hesychio est διαπηδᾷ, Dissilit vel Transilit. Significat alioquin etiam Scaturit, ut διαπιδύει. [ῑ ῡ]

[Διαπῖέζω, Interpremo, Gl. Lucian. Lexiph. c. 11 : Αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα.]

[Διαπῑθανεύομαι, Probabilibus argumentis pugno. Sextus Emp. p. 519 : Ἄλλου δὲ ἄλλως εἰκάζοντος καὶ διαπιθανευομένου φύεται ἡ διαφωνία. Modo præcessit καταπιθανεύεσθαι. Hemst.]

[Διαπῑθηκίζω.] Διαπιθηκίσαι, Suidæ [s. h. v. et s. Πιθὼ, et Etym. M. p. 268, 38] est τὸ διαπαῖξαι, Colludere, Ludere inter se : metaphor. a simiis, quæ animal sunt φιλοπαιγμονέστατον.

[Διαπῑκραίνω, Exacerbo. Plut. Mor. p. 457, A : Πρὸς γύναια διαπικραίνονται.]

[Διάπῑκρος, ὁ, ἡ, Amarus. Diodor. 2, 48 : Τὸ δ' ὕδωρ δυσῶδες καὶ διάπικρον. Et iisd. fere verbis 19, 98.]

[Διαπίμελος, ὁ, ἡ, Præpinguis. Rufus Eph. De partt. hom. p. 39 : Σὰρξ διαπίμελος καὶ ἀδενώδης.]

[Διαπίμπλημι, Impleo. Dio Cass. in Exc. p. 43, 13 : Ἡδυσμάτων ἐπιχωρίων διεπίμπλαντο· 71, 36 : Ἑλληνικῶν τε καὶ Λατίνων ῥητορικῶν τε καὶ φιλοσόφων λόγων ἀεὶ διεπίμπλατο, Præceptis imbuebatur. Ex eodem (72, 8) Suid. s. v. Μάρκελλος : Τά τε γὰρ ἄλλα ἥκιστα ἄδην ἐσιτεῖτο καὶ ὅπως μηδὲ τῶν ἄρτων διαπιμπλᾶται (scr. διαπίμπλαται). Conf. Διαπλήθω.]

Διαπίμπρημι, Penitus inflammo, Peruro. [Clem. Al. Str. 6, p. 753 : Φλογμῷ διαπιμπραμένων πάντων. Hemst. Polyb. 22, 26, 30 : Τὰς ... ναῦς διαπρῆσαι. Hippiatr. p. 268 : Διαπίπραται πυρούμενα τὰ σφυρὰ σὺν ταῖς ὁπλαῖς. G. D. Nicand. Alex. 341 : Πᾶσα δέ οἱ νηδὺς διαπίμπραται, ὡς ὁπόθ' ὕδρωψ τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸς ὀμφαλὸν ἴζει· ubi de tumore dictum.] Et Διαπρήθω usurpatur : unde Διαπεπρῆσθαι ap. Diosc. 6. Alii simpliciter etiam exp. Uro, Aduro.

Διαπίνω, Perpoto, Epoto, Ebibo : ut διὰ sit ἐπιτατικὸν, et quidem habens eand. ἐπίτασιν quam ἐκ in Ἐκπίνω. Alioqui redditur etiam Interbibo, Interpoto. [Herodot. 5, 18 : Ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο, διαπίνοντες οἱ Πέρσαι εἶπαν τάδε. Et similiter 9, 16. Ad l. priorem Valck. : « Quando compotores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes Bibendo certasse; quod Persas præsertim fecisse vel ex iis constat quæ e Dinone tradidit Ælian. V. H. 12, 1. Οἴνῳ χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας dixit Plutarch. Sympos. p. 715 ». Plato Rep. 4, p. 420, E : Πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους. Eadem signif., sed forma media Hedyl. ap. Athen. 11, p. 486, C : Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι ... νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν. || Propino. Hesych. : Διαπίνειν, προπίνειν. Περιγένης.]

Διαπιπράσκω, Divendo, Plutarch. p. 872 meæ Ed. [Comp. Lysandri c. Sulla c. 3] : Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης. [Georg. Pachym. Hist. Andron. 6, p. 343, A : Ὁ σῖτος διεπιπράσκετο. G. D. Basil. t. 2, p. 743, A : Ἰωσὴφ τὸν σώφρονα διαπιπρασκόμενον. Hase.]

[Διαπίπρημι. V. Διαπίμπρημι.]

Διαπίπτω, Intercido, Interlabor, Elabor. Ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, Xen. [Hell. 3, 2, 3.] E quo [4, 3, 11] est etiam, Διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν. [Polyb. 1, 75, 6 : Τοὺς κατ' ἰδίαν θέλοντας διαπεσεῖν· 1, 34, 11 : Διέπεσον εἰς τὴν Ἀσπίδα παραδόξως· 4, 86, 4 : Ἔσπευσε πρὸς τοῦτον διαπεσεῖν· 11, 17, 4 : Ἄθρους διαπεσεῖν διὰ τῶν ἐσκεδασμένων καὶ διωκόντων. Plut. Mor. p. 303, D : Αἱ Ἀμαζόνες ἐκ τῆς Ἐφεσίων χώρας εἰς Σάμον διέπεσαν, ubi notandus aor. 1. Dio Cass. 41, 22 : Οὐδαμῇ διαπεσεῖν ἠδυνήθησαν.] Quæ latius habes ap. Bud. p. 536, ubi etiam tradit significare Intercidere : addens, quasi Inter digitos labi, cujus tamen signif. nullum exemplum affert : extare autem existimo in isto Synesii loco, Ἀμφίβολος ὢν πότερον διαπέπτωκεν ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα. [Phot. Bibl. p. 202, 18 (120, 8 Bekk.) : Διαπεπτωκέναι ... ἔφησαν τήν τε ἕκτην καὶ ἑβδόμην, Intercidisse (Theopompi) librum sextum. Καὶ τὴν δωδεκάτην συνδιαπεπτωκέναι, ibid. Pro eo ἀφανίζεσθαι ponit p. 203, 17 (120, 18). Hemst. Ἄνθη διαπίπτοντα ap. Theophr. H. P. 1, 13, 3 : sed cod. Urb. recte ἀποπίπτοντα. Διαπίπτοντες ἀστέρες Geopon. 1, 11, 9, p. 47, i. q. διάττοντες, nisi hoc ipsum est restituendum. G. D.] || In VV. LL. exp. et Aberro, item Spe frustror, ap. Aristoph. Eq. [692 : Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμι ..., διαπέσοιμι πανταχῇ· quod Suid. interpr. οἷον διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος. HSt. in Indice : « Διαπέσοιμι, Exciderem, Frustrarer, Aristoph. »] Quinetiam Excido, ap. Greg. Naz. : Διαπέπτωκέ σοι λόγος. [Diog. L. 5, 6 : Ὁ δ' αὐτός φησιν αὐτὸν καὶ Πλάτωνι τριακοντούτην συστῆναι, διαπίπτων, A vero aberrans. Hipparch. ad Arat. 1, p. 172, E, 178, A, mox pro eo διαμαρτάνειν. Theotim. ap. schol. Pind. Pyth. 5, 33 : Διαπίπτουσαν τὴν πρᾶξιν αἰσθόμενος. Dionys. A. R. 3, 28 : Ἐπειδὴ δὲ διέπεσεν αὐτῶν τὸ βούλευμα, Consilium irritum factum fuit. Schol. Arist. Plut. 242 : Κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. Hemst. Æschin. p. 33, 19 : Τὸ συκοφάντημα ... διέπιπτεν αὐτῷ. Polyb. 5, 26, 6 : Διαπεσούσης αὐτῷ τῆς ἐπιβολῆς· 29, 10, 5 : Τὰ κατὰ τὴν βοήθειαν διέπεσε τοῖς βασιλεῦσι. Epictet. Diss. 2, 20, 7 : Μηδὲ παράγεσθε μηδὲ διαπίπτετε· 1, 7, 6 : Ἐν χρήσει νομίσματος μὴ διαπίπτειν. Cum περὶ 2, 22, 36 : Διαπίπτοντα περὶ τῶν μεγίστων. Plut. Mor. p. 181, B : Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε καὶ ἐροβήθη διαπεσεῖν. Cum genit. Æschin. in Epist.

Socr. 22, p. 28 ed. Or. : Διότι μέλλοιμι διαπίπτειν τῆς δόξης περὶ τὴν σοφίαν, cui Creuzer. comparat verba Procli in Plat. Alcib. p. 47 : Διαπεπτωκότες τῆς τοῦ ἐπιτηδεύματος ὀρθότητος.] || Ibid., e Plut. Galba [c. 22]: Λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, Quum inter exercitus dispersus esset rumor. Atque ita διαπίπτω interdum erit Dimano, sicut ἐκπίπτω, Emano. || At διαπίπτω redditum ap. Plat. Diffluo et vanesco, quibus est aliqua cum signif. verbi Intercido cognatio, habes in eadem illa p. 536. [Phæd. p. 80, C : Ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Antig. Car. 172, p. 215 : Ἐὰν ἐαθῇ δὲ (τὸ προσενεχθὲν) ἐν αὐτῇ (τῇ λίμνῃ) πλείω χρόνον, διαπίπτειν αὐτόματον. Hesych. : Διέπεσεν, ἀπέθανε, quod Kust. refert ad Deuter. 2, 14 : Ἕως οὗ διέπεσε πᾶσα γενεὰ ἀνδρῶν. G. D. Euseb. H. E. 6, p. 267, 25 : Σμικροῦ διαπεσόντος σπινθῆρος. Hemst. Διαπέσῃς ex ἀναπέσῃς corruptum in libris quibusd. Epicteti Diss. 2, 18, 5.]

Διαπιστεύω, Credo, Concredo, Fidei alicujus committo. Æschin. [p. 54, 39]: Ἅπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν, καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες. [Polyb. 5, 40, 7 : Διαπιστεύων τὴν δυναστείαν Ἀχαιῷ. || Fidem habeo. Aristot. De partt. an. 3, 10 : Περὶ δὲ Καρίαν οὕτω τὸ τοιοῦτον διεπίστευσαν, ὥστε καὶ κρίσιν ἐποιήσαντο περί τινος τῶν ἐγχωρίων. Maxim. Tyr. vol. 1, p. 448 : Μὴ παρέχειν σχολὴν διαπιστεύειν τοῖς εἰκῇ θρυλουμένοις λόγοις.] Pass. Διαπιστεύομαι, Creditur mihi, Committitur fidei meæ. Item pro Creditur mihi, h. e. Fides mihi habetur, Fidem invenio. Dem. [p. 145] : Καθ' αὑτὸν μὲν ἅπασιν ἄπιστος ἦν· τοὺς δὲ κρατουμένους τῷ πολέμῳ προσλαμβάνων, ἄχρις οὗ τοῖς ἑτέροις ἐξ ἴσου ποιήσαι, διεπιστεύετο, Fidem inveniebat : cui nota opponi ἄπιστος ἦν, pro Fides ei non habebatur, Nulla ei fides erat. [|| Fidem denego. Lectio vitiosa ap. Polyb. V. Διαπιστέω.]

Διαπιστέω, Prorsus diffido, simpl. Diffido, Non credo, Fidem non habeo : ut διαπορέω pro ἀπορέω. Dem. [p. 870] : Νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς τούτοις διαπιστήσειν. [Aristot. Polit. 5, 11, p. 1314, 17 : Τοῦ διαπιστεῖν ἀλλήλοις. Polyb. 4, 8, 12 : Ταῦτα μὲν εἰρήσθω μου χάριν τοῦ μὴ διαπιστεῖν τοὺς ἀναγινώσκοντας τοῖς λεγομένοις· 31, 20, 4 : Διαπιστούντων τῶν πολλῶν τοῖς περὶ Ἀυσίαν. Sic recte Gronov. Libri διαπιστευόντων. 1, 35, 2 : Τὸ διαπιστεῖν τῇ τύχῃ· 67, 13 : Ἀπαξιώσαντες μὲν τὸν Ἄννωνα, διαπιστήσαντες δὲ τοῖς κατὰ μέρος ἡγεμόσιν. Plut. Mor. p. 938, C; 1123, D, Joann. Chrys. vol. 7, p. 69, B. || Forma media Polyb. 18, 29, 7 : Τὸ δὲ πολὺ μέρος τῶν ἀνθρώπων διαπιστούμενον (Sibi diffidens) καὶ δοκοῦν ὡσανεὶ καθ' ὕπνον ἀκούειν τῶν λεγομένων, διὰ τὸ παράδοξον τοῦ συμβαίνοντος.]

[Διαπίστησις, εως, ἡ. Terent. Adelph. 1, 1, 17 : « Ego hanc clementem vitam urbanam atque otium secutus sum ». Ad quem l. Donatus, Ὀρθὴ διήγησις καὶ διαπίστησις. Indicavit Osann. Corruptum fortasse ex διαπίστευσις.]

[Διαπλακόω, Sterno, Incrusto. Greg. Nyss. t. 1, p. 400, D : Ἔνθεν ἡ ἀφθαρσία καὶ ἡ ἀπάθεια διαπλακούτω τὸν οἶκον· et p. 637, A : Δι' ὧν ἡ πνευματικὴ ὁδὸς διαπλακοῦται. Cf. Cat. In Ps. t. 1, p. 739, A. Hase.]

[Διαπλανάω, Aberrare facio, Seduco. Plut. Mor. p. 917, E : Διαπλανῶσι τὰς κύνας τῆς τῶν θηρίων ὁσμῆς ἐπιλαβέσθαι. Epictet. Diss. 1, 20, 10 : Εἰς διάκρισιν τῶν διαπλανᾶν δυναμένων. Phot. Bibl. cod. 183, p. 128, a : Οὔτε ταῖς ἐκβολαῖς τὸν ἀκρατὴν διαπλανᾷ τοῦ προκειμένου. LXX Jud. 19, 8 : Διεπλάνα αὐτόν. || Διαπλανῶμαι, Aberro. Diodor. 17, 116 : Τρεῖς ἡμέρας ... διαπλανηθεὶς ἐσώθη. Plutarch. in Joann. Damasc. Parall. in append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 65 : Οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐν τοῖς πράγμασι διαπλανῶνται. Nicephor. Chumn. in Anecd. suis vol. 3, p. 369, 1 citat Boiss.]

Διαπλασιάζω, Duplico, Gemino, VV. LL. perperam pro διπλασιάζω.

Διάπλασις, εως, ἡ, Formatio, Conformatio. [De formatione humerorum schol. min. Hom. Il. Γ, 210. Hemst. Scriptor dialogi Hermippi a Blochio editi p. 30 : Τὰ γινόμενα ζῷα ἐν τοῖς τῆς γῆς χηραμοῖς ... θαυμασίαν ἐμφαίνει τὴν σφῶν αὐτῶν καθάπαξ διάπλασιν. G. D.] A Gaza redditur etiam Species apud Alex. Aphr. [Probl. 2, p. 328, 5 Sylb., κατασκευὴ καὶ δ. τοῦ νεύρου· 21, ἡ δ. τοῦ ἐμβρύου.] || Etiam de osse quod reconcinnatur, et formæ suæ restituitur : sequendo signif. quæ dabitur participio διαπλασθέντων ap. Galen. Διάπλασις, inquit Gorr., dicitur a Chirurgis Fracti ossis compositio ejusmodi, ut comminuti ossis extrema se contingant, omnesque ejus partes sibi ex adverso collocentur, et in pristinam unitatem reducantur. Galen. Comm. 1 εἰς τὸ Περὶ ἁγμῶν.

[Διάπλασμα, τὸ, i. q. Διάπλασις, Conformatio. Schol. Aristoph. Vesp. 614 : Διὰ τὸ δ. ἔχειν ὄνου μορφήν. ||] At genere neutro Διάπλασμα, ab altera τοῦ διαπλάττω signif., Unctio aut Fomentum totum corpus oblinens. Apud Diosc. tamen alicubi pro διάπλασμα Codd. alii habent διάπασμα.

Διαπλασμός, ὁ, Formatio, Conformatio. [Plut. Mor. p. 877, D, ex Epicuro : Σώματα ... οὔτε θραυσθῆναι δυνάμενα οὔτε διαπλασμὸν ἐκ τῶν μερῶν λαβεῖν. Angl. Eadem Euseb. Præp. ev. p. 749, B. Hase.]

Διαπλάσσω, vel potius Διαπλάττω, Fingo, Formo : ut simplex πλάττω. [Clem. Al. p. 43 : Φαρμάκῳ φυράσας τὰ πάντα διέπλασε τὸν Σάραπιν. Ælian. V. H. 3, 1 : Διαγράψωμεν τῷ λόγῳ καὶ διαπλάσωμεν. Crinagor. in Anth. Pal. 9, 542 : Τέτταρσι διαπλασθέντα προσώποις μῦθον. Hierocl. p. 100, Τῇ διαπλαττούσῃ (τὰ ἄλογα γένη) φύσει, cit. Wakef.] Voce media ap. Philon. De mundo, Τελεώτατον ἔργον διαπλάσασθαι. [Eust. p. 1467, 36 : Ἑκάτην κυνοπρόσωπον διαπλάττονται.] A Bud. διαπλάττω redditur etiam Conformo. Idem e Galen. Διαπλασθέντα passiv. affert, dictum de membris fractis, quæ sanata reconcinnantur et formæ suæ restituuntur, Ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τῶν διαπλασθέντων ἡ θέσις. [Id. vol. 12, p. 360 : Ὅσοι (δάκτυλοι) διαπλάττωσι τὸ κατεαγὸς μέρος τῆς ῥινός· et inferius : Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄλλο τι τὸ διαπλάττειν ἐστὶν ὑτιοῦν μέρος ἔξω τοῦ τὴν οἰκείαν ἑκάστῳ τῶν μερῶν αὐτοῦ διδόναι χώραν. Conf. Ἀναπλάττω.] || Item quemadmodum simplex πλάττω, sic etiam comp. hoc διαπλάττω metaph. interdum usurpatur. Dicitur enim de præceptore formante discipulum, a Greg. Naz. || Illino. Unde Διαπλάττομαι, Illinor. Theophr. : Ἡ δὲ γῆ διαπλαττομένη τηρεῖ τὸν πυρόν. [H. P. 4, 15, 2 : Βοηθεῖν δὲ πειρῶνται διαπλάττοντες πηλῷ καὶ περιδοῦντες φλοιοῖς ..., ἵνα μὴ ψύχηται.]

Διαπλαστικός, ἡ, ὸν, Effingendi formandique vi præditus.

[Διάπλαστος, ὁ, ἡ. Ita vocatur semen humanum ap. Athenag. De resurrect. p. 136. Idem videtur denotare quod διαπλαστικός. M.]

[Διαπλάτύνω, Dilato. Xenoph. Rep. Lac. 2, 6 : Καὶ εἰς μῆκος ἂν αὐξάνεσθαι τὴν ῥαδινὰ τὰ σώματα ποιοῦσαν τροφὴν μᾶλλον συλλαμβάνειν ἡγήσατο ἢ τὴν διαπλατύνουσαν (Stobæi cod. Paris. διαπλάττουσαν) τῷ σίτῳ. Chrysipp. Tyan. ap. Athen. 14, p. 648, A, de placenta : Διαπλατύνας ποίησον τετράγωνον. Ezech. 41, 7 : Ὅπως διαπλατύνηται ἄνωθεν.]

[Διάπλεγμα, τὸ, Textum. Eustath. p. 1571, 56 : Καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι.]

Διαπλέκω, Intertexo, Pertexo, Contexo, etiam simpliciter Texo. [Hom. H. Merc. 80 : Ἅρμαστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυμαστὰ ἔργα, συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους. Herodot. 4, 87 : Τὴν φιλύρην διαπλέκων ... καὶ διαλύων. Forma media διαπλεξαμένη ... τὰς κόμας Aristæn. 1, 25 ab Hemst. cit.] Plut. Symp. 4, [p. 671, D] : Ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κιττοῦ διαπεπλεγμέναις, Sub tabernacula descendunt texta e palmitibus vitium, et maxime ex hedera. Idem activa voce et signif. in Symp. sept. Sap. [p. 154, B] : Τί δὲ ταῦτα διαφέρει τῶν Εὐμήτιδος αἰνιγμάτων, ἃ ταύτῃ μὲν ἴσως οὐκ ἀπρεπές ἐστι παίζουσαν καὶ διαπλέκουσαν, ὥσπερ ἑταῖραι, ζώνια καὶ κεκρυφάλους, προβάλλειν ταῖς γυναιξί, Ludentem et texentem, veluti cingula et reticula. [Eunap. (ut puto) ap. Suid. s. v. Ἀπερρύγοντο : Φληνάφους διαπλέκοντες. Hemst. Pindar. Pyth. 12, 14 : Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαις' Ἀθάνᾳ. || Plato Tim. p. 36, E, de anima : Ἡ δ' ἐκ μέσου (τοῦ σώματος) πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακεῖσα (Porrecta, Extensa) κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα ...] || Affert Bud. et e Plut. Antonio [c. 46] : Οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, αὖθις εἰρηνικῶς ἀνεμίγνυντο τοῖς ἐπὶ χιλὸν ἢ σῖτον προερχομένοις, ubi διαπλέκειν et διασπᾶν

synonymœs accipit pro Dissipare, Perfringere, Perrumpere. ‖ Διαπλέκειν βίον, e Plat. De LL. [7, p. 806, A : Βίον οὐδαμῶς φαῦλον οὐδ' εὐτελῆ δ.], Vitam pertexere, i. e. Vitam degere, traducere. Itidem schol. Aristoph. διαπλέκειν accipit pro διάγειν, item et pro διαποικίλλειν, Av. [754] : Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται Διαπλέκειν, ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. [Poeta ignotus ap. Athen. 10, p. 458, B : Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε. Hemst. Herodoti locum v. s. Διαπλέω.]

[Διάπλεος. V. Διάπλεως.]

Διαπλέω, q. d. Transnavigo, Navigando transeo, Trajicio, Transmitto. In VV. LL. Navigio emetior. Reddi potest et Enavigo, accipiendo pro Trajicio navigando, s. navigio, si modo verbo Trajicio tale quid addi potest. Sic Polit. ap. Herodian. 8, [6, 11] : Ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τὰ τενάγη, vertit, Stagnis paludibusque enavigatis. Si modo compositionis ratio habeatur, Enavigo respondet potius τῷ ἐκπλέω. Sic ap. Lucian. [Hermotim. c. 28] : Τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Sed et cum præp. ἐς ap. Philon. : Εἰς ἣν (πανήγυριν) οὐκ Ἰουδαῖοι μόνον, ἀλλὰ καὶ παμπληθεῖς ἕτεροι διαπλέουσι. Interdum et sine adjectione. Herodian. : Διεπλεύσαμεν τεττάρων ἕκαστος ὁδολῶν. ‖ Διαπλέω, metaph. ex Herodot. : Διαπλεύσαντος τὸν βίον εὖ. Sic Lat. Cursum vitæ dicunt, quum alioqui cursus de navigatione etiam dicatur. [Herodoto 5, 92, 6, nunc ex libris melioribus restitutum διαπλέξαντος. Plato Phædon. p. 85, D : Ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον. Hemst. Themistius p. 7, A : Τὸν βίον διαπλεῖν ἀσφαλῶς. G. D.] ‖ Διαπλώω, pro διαπλέω, [Herodoti l. v. s. Διεκπλέω.] Apoll. Rh. [2, 629] : Ἄλλος κρυόεντα κέλευθα νηὶ διαπλώειν. Et metaph. [Nicand. Al. 571 : Ταχινῇσι διαπλώει πτερύγεσσι. Antip. Sidon. in Anth. Pal. 7, 23 : Πάντα] διαπλώσας βίον, Qui vitæ cursum confecit, q. d. vitæ navigationem confecit, vitam transmisit. Nam hoc verbum de navigantibus dicitur, sicut et cursus interdum.

[Διάπλεως, ὁ, ἡ.] Διάπλεος itidem [ut ἀνάπλεος s. ἀνάπλεως] pro Plenus, VV. LL. sine exemplo. [Cratin. ap. Athen. 2, p. 67, C, et Polluc. 6, 65 : Ὁ τάλαρος ὑμῶν διάπλεως ἔσται γάρου. Plut. Mor. p. 551, A : Διάπλεων τὸν λογισμὸν ὀργῆς καὶ μανίας. Theophr. C. P. 2, 1, 4 : Τροφῆς διάπλεα.]

Διαπλήθω, Expleo, Compleo. [Thucyd. 7, 85 : Διεπλήσθη πᾶσα Σικελία αὐτῶν. Libri deteriores κατεπλήσθη.] Nonn. [Jo. p. 100, 5] : Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν, ut Colum., Trimatum explevit, Virg., Annuus exactis completur mensibus orbis. [Andocid. p. 16, 28 : Ταύτης δ' αὖ (τῆς θυγατρὸς) διαπεπλησμένος, ἐξέβαλε καὶ ταύτην· ἡ δ' ἔφη κύειν ἐξ αὐτοῦ, Satiatus muliere.]

Διαπληκτίζομαι [forma media] in VV. LL. exp. Contendo, Decerto. Esse autem i. q. simplex πληκτίζομαι, ex iis patet quæ s. eo dixi. Sed frequentior est illius usus quam hujus. [Eust. ad Il. Φ, 499, p. 1248, 58 : Τὸ παρ' ἡμῖν διαπληκτίζεσθαι δίχα προθέσεώς φησιν ὁ ποιητὴς πληκτίζεσθαι. Plut. V. Flamin. c. 3 : Τοπομαχοῦντας καὶ διαπληκτιζομένους ἀκροβολισμοῖς· Syllæ c. 2 : Διαπληκτίζεσθαι τοῖς σκώμμασι· Luculli c. 31 : Τοῖς ἱππεῦσι τῶν Ῥωμαίων διαπληκτισάμενοι. Synes. De regno p. 28, D : Διακοντίζεσθαι ... καὶ διαπληκτίζεσθαι. Agathias p. 128, 1 : Ἐν τοῖς τῶν βιβλίων ἥμενος πωλητηρίοις διεπληκτίζετο καὶ ἐμεγαληγόρει πρὸς τοὺς αὐτόθι ἀγειρομένους.] Dicitur porro διαπληκτίζεσθαι πρός τινα : ut a Plut. [Mor. p. 760, A] : Διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον. Existimo autem, quum dicitur de altercatione quæ intra verba consistit, apte redditum iri Velitor. [Sensu obscœno etiam in V. Timol. c. 14 : Διαπληκτιζόμενον ἐν μέσῳ τοῖς ἀφ' ὥρας ἐργαζομένοις γυναίοις. Suid. s. v. Διαθήκην.]

[Διαπλήκτισις, εως, ἡ, Velitatio. Schol. Ven. Il. A, 138 : Ἐν ταῖς πρὸς Ἀχιλλέα διαπληκτίσεσιν Αἴαντος καὶ Ὀδυσσέως. Boisson.]

Διαπληκτισμὸς, ὁ, Altercatio qua venitur ad manus. Alicubi commode redditum iri puto Velitatio, sicut Διαπληκτίζομαι, Velitor. [Plut. Mor. p. 710, C : Οἱ πρὸς Σωκράτην διαπληκτισμοί. Wakef. Basil. t. 2, p. 782, C : Οἱ πρὸς τοὺς γείτονας δ. Petr. Sic. Hist. Man. p. 22; Georg. Al. Vit. Chrys. t. 8, p. 226, 1; ib. p. 351, 40; Cyrill. Catech. p. 142, A. Hase.]

[Διαπληρόω, Repleo. Æneas Tact. c. 16, p. 47 Or. : Διὰ οὖν τὰ πρότερα (f. πρότερον vel προ-) εἰρημένα λυσιτελεῖ ποτε ἀφεῖναι καὶ ἐᾶσαι τοὺς πολεμίους ὡς πλείστην κατασῦραι τῆς χώρας, ἵνα ἡ (l. οἱ) λεηλατοῦντες καὶ διαπεπληρωμένοι λαφύρων ῥᾳδίως σοι τὴν δίκην δώσουσι, Præda graves. L. D. Nausì διαπληροῦντας lectio vitiosa ap. Diodor. 15, 78, a Reiskio correcta ναῦς ἰδίᾳ πληροῦντας.]

Διαπλήσσω, Ictu perfringo, Diffringo, Diffindo. Eust. enim διαπλῆσσειν esse dicit τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν, in Il. Ψ, [120], de Græcis in sylvam profectis cæsum ligna, Τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ Ἔκδεον ἡμιόνων. Sed addit, quosdam scribere διαῤῥήσσοντες, Diffissione rumpentes. Rursum Διαπλήσσω exp. etiam Dissipo. [Hesych. : Διαπλήσσοντες, διασχίζοντες. Schol. Ven. : Οὕτως διαπλήσσοντες διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου ἀντὶ τοῦ διακόπτοντες· ἄλλοι δὲ διαπλίσσοντες διὰ τοῦ ι. Ad alteram hanc lectionem alius referenda est interpretatio scholiastæ, Τοῖς ποσὶ διαβάντες. Conf. Διαπλίσσω et Πλίσσω. G. Dindorf.]

Διαπλίσσω, Discedo, Dehisco, Dissilio. Unde Διαπέπλιχε, quod Hesychio est διαβέβηκε : et Διαπεπλιχὼς, Eidem διεστὼς, κεχηνώς· qui etiam addit, Πλίγματα esse τὰ βήματα. Sed perperam ap. eum scriptum est διαπέπληχε per η : itidemque διαπεπληχὼς et πλήγματα, ut ex ipsomet Hesych. patet in serie τοῦ Π. [Hippocr. p. 662, 7, τὸ στόμα διαπεπληχός.] Eustath. [p. 1564, 53] διαπεπλίχθαι esse dicit τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. [Hesych. : Διαπεπλίχθαι (cod. διαπεπλέχθαι), διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν. Id. : Διαπλήσσειν, διέλκειν, διαπλέκειν. Recte Albert. Διαπλίσσειν. Galen. Gloss. p. 456 : Διαπεπληγμένα, τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν πλιχάδα (libri πληχάδα et πληχὰς) διεστῶτα. Πλιχὰς δὲ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς ἐκφύσεως. Recte Hemsterh. ad gl. Hesychii corrigit Διαπεπλιγμένα, idem vitium Archilochi versui eximens ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 8 : Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον· ubi libri διαπεπληγμένον, Galenus vol. 12, p. 407, διαπεπηγμένον.]

[Διαπλοΐζω. V. Διαπλωΐζω.]

[Διαπλοϊσμὸς, ὁ, Trajectus. Niceph. Blemm. in Maii Collect. vol. 2, p. 668 : Διαπλοϊσμὸν παραπόλλυσιν εὔκαιρον. Cramer.]

Διαπλοκὴ, ἡ, [Implicatio dicitur et sumitur pro succorum qui ad alimentum idonei futuri sunt miscella et permixtione, ap. Hippocr. p. 381, 11 : Χυλοὶ ποικίλοι καὶ χρώμασι καὶ δυνάμεσι ... καὶ διαπλοκῇ. Foes. Flexus. Hesych. : Διαλύγισμα, διαπλοκή. Aq. Ps. 124, 5 : Ἐκκλίνοντας εἰς τὰς διαπλοκάς· ubi alii interpretes στραγγαλίας, σκολιότητας, διεστραμμένα.] Simultas; affertur enim e Plut. [V. Periclis c. 11] διαπλοκή τις ὕπουλος, pro Occulta quædam simultas. [Recte Ruhnken. ad Tim. p. 86 correxit διπλόη, quod v. G. Dind. Contextus, Implicatio, Conjunctio, Complexio, Nexus. Arist. De leg. transl. p. 111, 11 : Ῥάβδωσις, ἐφ' ᾗ δ. ῥόμβων. Greg. Nyss. t. 2, p. 436, C : Ἡ ... τοῦ σοφίσματος δ. t. 1, p. 597, C : Ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἐναντία διαπλοκῆς συνιστάμενον· ib. 907, C : Αἱ τῶν ἄστρων ἐκείνων δ. 134, D : Ταῖς πολυτρόποις κατὰ τὸ σχῆμα δ. 278, C : Τὰς τῶν βιωτικῶν ἀραχνίων δ. Figurate Basil. t. 1, p. 467, A : Τὰς ἐν δικαστηρίῳ δ. Hase.]

[Διαπλόκινος, ὁ, ἡ, Textilis. Strabo 17, p. 818 : Ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγὸς ἔστι σκαφίον, ὥστ' ἐοικέναι διαπλοκίνῳ.]

Διάπλοκος, ὁ, ἡ, Implicitus : cum dat. VV. LL. [Καλύβαι καλάμοις διάπλοκοι, Tuguria arundine texta, Heliodor. 2, 3, p. 55. Id. p. 110, 14 : Κρηπὶς ... ἰμάντι φοινικῷ διάπλοκος. Id. p. 113, 13, de coma : Οὔτε πάντῃ δ. οὔτε ἀσύνδετος· et p. 108, 8 : Ἀνθεινοῖς στεφάνοις διάπλοκον (cornu).]

Διάπλοος et Διάπλους, ὁ, per contract., Trajectus, Trajectio, Transmissio. [Æsch. Pers. 380 : Καὶ πάννυχοι δὲ διάπλοον καθίστασαν ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών. Plato Critia p. 118, E : Διάπλους ἐκ τῶν διωρύχων εἰς ἀλλήλας τε πλαγίας καὶ πρὸς τὴν πόλιν τέμνοντες. Polyb. 1, 61, 1 : Κατιδόντες τὸν διάπλουν αὐτῶν.]

[Διάπλουτος, ab nemine, ut opinor, dictum fin-

gunt grammatici propter ζάπλουτος. V. Etym. M. p. 407, 8. G. Dindorf.].

[Διαπλόω, Explico, Expando, Extendo. Inc. sec. schol. ed. Rom. Genes. 38, 9 : Τί διήπλωσας καθ' ἡμῶν ἄπλωμα; Basilius l. ab HSt. s. v. Πτὺξ citato : Διαθαλπόμενον τὸ ὄστρεον καὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς πτύχας ἑαυτοῦ διαπλῶσαν. Euseb. H. E. 4, 11, 2, a Kall. cit. : Εἰρηναῖος τὸν ἄπειρον βυθὸν τῆς Οὐαλεντίνου πολυπλανοῦς ὕλης εὐτονώτατα διαπλώσας. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 2, B: Ὥστε γενέσθαι πανταχόθεν αὐτὸν ἀμφιλαφῆ τοῖς διανοήμασι καὶ διηπλωμένον ἀντὶ κλάδων τοῖς δόγμασι. G. D. In loco Xenoph. Conviv. 2, 25 : Οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι (τὰ ἐν τῇ γῇ φυόμενα) οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι, Athenæus 11, p. 504, D, ὥραις διαπλοῦσθαι scriptum exhibet : de quo Schweigh. : « Videndum puto, ne unice vera hæc sit scriptura, ipsique Xen. restituenda : ap. quem mihi quidem perincommode vulgo legi illud ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι, in ista utique orationis connexione, videtur. Verbum διαπλοῦσθαι autem videri debet significatum haud multo diversum habere ab eo, quem habet cognatum ἀναπλοῦσθαι, sc. Expandi. Cujus significatus exemplum mire huc faciens e Diosc. 2, 189 (188) protulit HSt. Thes., Ὅπερ κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι, Quod justo tempore expansum racemos emittit. » Quæ pluribus refutavit Schneiderus p. 391.]

Διαπλύνω, Perluo, i. q. φαιδρύνω, Pollux 7, 11 [§ 39 : Τὸ δὲ πλύνειν καὶ διαπλύνειν καὶ ἀποπλύνειν ... ἐρεῖς· ibid. 40. Et 6, 49, ex Aristophane : Τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρὴ καὶ καταπλῦναι καὶ κατεκπλῦναι (κἆτ' ἐκπλῦναι Porson.) καὶ διαπλῦναι. G. D. Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 432, D : Ὁ τὸν ἡμέτερον ἰδιωτισμὸν διαπλύνων. Hase.]

[Διαπλωίζομαι, Trajicio, Transmitto. Nicet. Annal. 2, p. 63, A : Τὴν ἀστράβην ἐπαναθεὶς καὶ ὅσα τοῦ πολέμου ὄργανα ῥᾷον διαπλωίζεται· 17, p. 342, A : Νῆα εἰσιὼν στρατηγίδα εὐθὺ τῶν νησιδίων διαπλωίζεται. Anna Comn. 12, p. 371, D : Ὀπηνίκα διέγνω διαπλωισάμενον τὸν Βαϊμοῦντον. (Adde ib. p. 366, B; 10, p. 299, A; 11, p. 309, A; 336, B; 13, p. 376, C; 396, C; 397, A; 14, p. 420, B; 15, p. 461, B. Joann. Cinnam. 5, p. 136, A. Georg. Pachym. Hist. Andron. 6, p. 375, A : Διαπλωισομένων. G. D.) Eustath. p. 941, 61 : Ἑταῖρος τῷ διαπλωιζομένῳ. Per o scribitur apud Annam Comn. 4, p. 103, A : Τὸ ναυτικὸν αὐτοῦ διεπλοΐζετο· 6, p. 180, D : Ἐν ταῖς ἰδίαις ναυσὶ πρὸς αὐτὴν διεπλοΐζετο· 7, p. 207, A; 15, p. 464, C (?). Hos locos indicavit Lobeck. ad Phrynich. p. 614.]

[Διαπλώισις, εως, ἡ, Trajectio. Nicet. Annal. 10, p. 190, C : Τῆς ἐς Ἀχέροντα διαπλωίσεως.]

[Διαπλώω. V. Διαπλέω.]

[Διαπνείω. V. Διαπνέω.]

[Διάπνευμα, τὸ, Flatus. De vento Hippocr. p. 291, 52 : Καὶ οὐ σφόδρα τὰ διαπνεύματα τὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν πνέοντα ἀφικεῖται, ἢν μὴ ὀλιγάκις καὶ ἀσθενέα, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἄρκτων ἀεὶ πνέουσι πνεύματα ψυχρά. Hemst. Græcum esse negat Coraes in Burgessii Consp. Mus. Oxon. p. 13. Schaef.]

[Διάπνευσις, εως, ἡ, Halitus, Exhalatio, Perspiratio. Galen. ab HSt. s. v. Στέγνωσις cit. : Στέγνωσιν κωλύουσαν τὴν διάπνευσιν τῶν χυμῶν ἐκ τῶν φλεβῶν. Suidam s. v. Ἀλεαίνειν citat Kall. : Ἀπὸ τῆς γινομένης διαπνεύσεως ἐκ τοῦ στόματος πρὸς τοὺς δακτύλους. Geopon. 5, 28, 1, p. 381 : Τὰς περισσὰς βλάστας ἔτι ἁπαλὰς οὔσας ἀφαιρεῖν χρή· πολλὴν γὰρ τῇ ἀμπέλῳ διάπνευσιν παρέξεις· 15, 2, 26, p. 1072.]

[Διαπνεύστας, περιλογιστικὸς, Hesych. Conjiciebam corruptum esse ex Διαμεύστας et legendum παραλογιστικός. Sed audi Hemsterh. : « Ordo literarum veram scripturam aperit διαπεύστας, vox Dorica, quasi Exploratorem, Interrogatorem acutum dicas, qualis Socrates ἀπὸ τοῦ διαπεύθεσθαι vel διαπυνθάνεσθαι. » Περιλογιστικὸς tamen non est in lexicis. Albert. Neque in codice est, qui πλογιστικῶς præbet.]

[Διαπνευστικὸς, ἡ, ὸν, Dissipandi s. Exspirandi vim habens. Aretæus p. 74, 43 : Ἀτμῶν γὰρ τάδε καὶ θέρμης διαπνευστικὰ καὶ παχέων χυμῶν διαλυτικά. « Medicaster in Notitt. Mss. vol. 11, 2, p. 233. » Boiss.]

Διαπνέω [fut. διαπνεύσομαι], pro quo poetica epenthesi dicitur διαπνείω [Nonn. Dion. 29, 201 : Πυρσὸν ἀπειλητῆρα διαπνείοντας ὀδόντων. Wakef.], Perflo, Perspiro : Διαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα. [Theophr. C. P. 5, 14, 5 : Τὰ πνεύματα διαπνεῖν· 18, 1 : Ὥσπερ διαπνεούσης ἅμα τῆς θερμότητος καὶ ὑγρότητος. « De lacte effuso mammis Clem. Al. p. 122 : Μεταβάλλοντες τὴν τροφὴν ἐν ἑαυτοῖς ἐργάζονται γάλα καὶ διαπνέουσιν. » Wakef.] Passiv. Διαπνεῖσθαι, Perflari : vide in sequent. [Xenoph. Conviv. 2, 25 : Καὶ γὰρ ἐκεῖνα (τὰ ἐν γῇ φυόμενα), ὅταν μὲν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ, οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι· pro quo ap. Athen. scriptum est ὥραις διαπλοῦσθαι, de quo v. s. Διαπλόω. Antonin. ab Schneid. comparatus 6, 16 : Τὸ διαπνεῖσθαι, ὡς τὰ φυτὰ, τίμιον. Pollux 5, 108 : Χωρίον αὔραις διαπνεόμενον. Aretæus p. 77, 45 : Ἥ τε γὰρ ἕξις ὑγιανθήσεται καὶ ἡ κεφαλὴ διαπνευσθήσεται.] Suid. διαπνεῖν exp. ἀποπνεῖν et πέρδεσθαι, dicens esse εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν. Sic et πνοὴ de Flatu ventris. || Difflo, ut Plaut., Cujus tu legiones difflasti spiritu quasi ventus folia. Aristot. De mundo [c. 4] : Τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον, Vis ignea difflata, Flatu dissipata et disjecta. Galen. Ad Glauc. : Διαπνεῖται ὁ πυρετὸς, Difflatur et evanescit febris. [Et activ. vol. 13, p. 297 : Οὗτος μὲν οὖν οὕτως ἐθεραπεύθη, διαπνεύσαντος αὐτῷ τοῦ πάθους. Aretæus p. 6, 29 : Ἰητρὸς ... σίνηπι ... ἐπιθεὶς ... εἵλκυσε ἔξω (τὸ κακὸν) καὶ διέπνευσε· 93, 33 : Διέπνευσε τὸ ἄλγος καὶ θέρμη.] Διαπνεόμενοι, inquit Bud., dicuntur Qui exhalationibus solvuntur et exhauriuntur. Plato Phæd. [p. 80, C] : Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τῷ μὲν νεκρῷ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Alibi [ibid. D] dicit, Διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλεν. Sic idem διαπνεῖται interpr. Difflatur, In auras abit. Cui διαπνεῖσθαι synonymum verbum est διαφορεῖσθαι. [Aristot. De anima p. 411, 9 : Ἐξελθούσης γοῦν (τῆς ψυχῆς) διαπνεῖται καὶ σήπεται (τὸ σῶμα). Sæpe de plantis dicitur exspirantibus s. exolescentibus. Theophr. C. P. 1, 1, 3 : Τὰ δὲ φύσει ξηρὰ διὰ τὸ ὀλίγην ἔχειν (ὑγρότητα), ὅταν ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀφαιρεθῇ, ταχὺ διαπνεῖται καὶ ἐξατμίζεται· 6, 14, 11 : Τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα παλαιούμενα εὐοσμότερα· τὰ δ' ἀσθενῆ ταχὺ διαπνεῖται, καθάπερ τὰ ἴα. Geopon. 10, 75, 22, de surculis inserendis : Τὰ δὲ ἐνθέματα, εἰ ἀπὸ διαστήματος κομίζοιτο, φερέσθω ἐν ἀγγείῳ ἐμπαγέντα εἰς πηλὸν, καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐπικεχρίσθω ἐπιμελῶς, ἵνα μὴ διαπνευσθῇ τὰ φερόμενα. Alia exx. v. ap. Niclas. ad 5, 8, 3, p. 333. De vino fugiente 7, 1, 3 : Οἶνος ὁ τάχιον εἰς ἀκμὴν παραγινόμενος καὶ διαπνεόμενος. Similiter activa forma usurpatur, signif. neutrali. Aristot. De respir. c. 17, de calore : Τοῦ πλείστου διαπεπνευκότος ἐν τῷ πλήθει τῆς ζωῆς. Theophr. De odor. 56, p. 752 : Ἔνια δὲ καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν οὐ χεῖρον ὄζει, διαπεπνευκυίας εἴ τις ἐνῆν βαρύτης. Dio Chr. vol. 1, p. 425 : Παλαιοὺς λόγους, ὥσπερ φάρμακα παλαιὰ, διαπνεύσαντας ἀπολωλεκέναι τὴν δύναμιν. Geopon. 2, 21, 11 : Πᾶν δ δυσῶδες ἦν διέπνευσε· 11, 18, 12 : Παπύρῳ περιδήσαντες ῥέμα (rosam), ὅπως μὴ διαπνεύσῃ. Clem. Al. p. 221 : Ἡ τῶν πτερῶν νεοφυΐα νεαρᾶς ἐσθῆτος δίκην ἐξανθεῖ βαφήν τινα πτερῶν, ὀλίγῳ δ' ὕστερον διαπνεῖ κατὰ τὴν χειμέριον ἀπειλὴν, καθάπερ ἄνθος μαραινομένης τῆς χρόας.] At Galen. Therap. 8 : Τοῖς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις, pro Qui exhalant per cuticulares meatus fuliginosa, Quibus per poros exhalari hujusmodi vapores solent, Bud. Ubi etiam nota διαπνεῖσθαι transitive usurpatum. Sed hoc διαπνεῖσθαι pertinet ad præcedens διαπνέω, Perflo, Perspiro, Exhalo per, Interspiro : Cato, Ubi impleverit dolium, operculo operito, relinquito qua interspiret. [Galen. vol. 7, p. 110 : Διαπνεῖται μὲν γὰρ ἀεὶ τὰ τῶν ζώων σώματα κατὰ διττὸν τρόπον, ἀπερχομένων μὲν εἰς τοὐκτὸς ὀσημέραι τῶν ἀτμωδῶν καὶ λιγνυωδῶν περιττωμάτων, ἑλκομένης δὲ εἴσω τῆς ἐμψυχούσης τε καὶ ῥιπιζούσης τὸ κατὰ φύσιν θερμὸν ἀερώδους οὐσίας. Clem. Al. p. 848 : Τί οὖν φασι περὶ τοῦ θεοῦ; Πότερον διαπνεῖται ὡς τὸ τῶν δαιμόνων γένος; ἢ ἐμπνεῖται μόνον ὡς τὰ ἔνυδρα κατὰ τὴν τῶν βραγχίων διαστολήν; ἢ περιπνεῖται καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν διὰ τῶν πτερύγων ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς; Marc. Anton. 3, 1 : Τὸ διαπνεῖσθαι καὶ τρέφεσθαι καὶ φαντάζεσθαι.] || Interspiro, i. e. Respiro : ut Plin. Raptim et sine interspiratione potum. Philo V. M. 1 : Διαπνεύσαντες δὲ τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον, Ubi paulum modo a pœna respirarant. [Polyb. 31, 16, 1 : Οἱ Ῥόδιοι

διαπεπνευκότες ἐκ τῆς περὶ αὐτοὺς γενομένης δυσχερείας. Plut. V. Cimon. c. 12 : Πρὶν διαπνεῦσαι καὶ στῆναι τοὺς βαρβάρους. Etym. M. p. 724, 40 : Ἀπὸ τοῦ στάντα τὸν Ἡρακλέα τοῦ δρόμου διαπνεῦσαι.]

[Διαπνίγω, Offoco, Gl. Apud Theocr. 15, 88 ἐκναισεῦντι schol. cod. Flor. interpr. ἀποκναίουσιν ἡμᾶς καὶ διαπνίγουσιν. Temere illatum Arriano De venat. 14, 2. Indicavit Schæf.]

Διαπνοή, ἡ, Perflatus, Perspiratio. [Aristot. Meteor. 2, 8, p. 368, 9 : Διὰ τὸ τὴν θάλατταν μὴ διδόναι διαπνοὴν τῷ ὑπὸ τὴν γῆν ὡρμημένῳ πνεύματι, ἀλλ' ἀντιφράττειν.] Alex. Aphr. Probl. 1, [21, p. 256, 1] : Ὅπερ δὲ ἐν θώρακι ἀναπνοή, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν. Bud. ap. Galen. διαπνοὴ interpr. Exhalatio s. Expiratio quæ fit per poros. [Gal. vol. 6, p. 222 : Ἐν δὲ τῷ θέρει διαφορεῖται μὲν τοῦτο (τὸ θερμὸν τῶν κοιλιῶν) διὰ τῆς διαπνοῆς, διὰ τῆς ἀναπνοῆς δὲ ἕλκεται τὸ περιέχον θερμόν. Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω τε καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος, διαπνοὴν δὲ τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γιγνομένην. Ibid. p. 226 vestes dicuntur τὰς διαπνοὰς μὴ κωλύειν. Aretæus p. 59, 23 : Προθυμίη ἐς διαπνοήν. Plut. Mor. p. 702, C : Τὸ γὰρ ψυχόμενον νεαρὸν διαμένει, τὸ δὲ οὐκ ἔχον διαπνοὴν ὑπὸ συνεχείας ταχὺ παλαιοῦται. || «Διαπνοαί, Pori, Meatus. Theodoret. E. H. Θ. p. 58, 51. Conf. Plut. Mor. p. 888, E : Διογένης κισσηρώδη τὰ ἄστρα, διαπνοὰς δὲ αὐτὰ νομίζει τοῦ κόσμου.» Hemst.]

[Διάπνοια, ἡ, i. q. Διαπνοή. Pollux 2, 219. Geopon. 7, 6, 10 : Μὴ πνίγεσθαι, ἀλλὰ διάπνοιαν ἔχειν· 10, 7, 6 : Δεῖ δὲ τῷ ἀγγείῳ διάπνοιαν, τουτέστιν ὀπάς, ἐμποιεῖν.]

[Διάπνοος et contr. Διάπνους, ὁ, Perspiratio. Hippocr. p. 602, 24 : Ἐπιλαμβάνεσθαι γὰρ τὸν διάπνοον τὸν ἀμφὶ τὴν κοιλιήν. Wakef.]

[Διαποβλέπω, Perspicio, Introspicio. Jo. Chrys. t. 2, p. 753, 26 : Μέχρι τίνος οὐ διαποβλέπομεν ἐν τοῖς οὐρανοῖς; Hase.]

Διαποδίζω, Pedibus dimetior, Examino. Hesych. enim [et Etym. M. p. 269, 25] διαποδίζων exp. βασανίζων, ἐπιμελῶς ἐξετάζων : quomodo et ἀναποδίζω.

Διαποδισμός, ὁ, Hesychio est εἶδος ὀρχήσεως ἢ ἁλμοῦ, ut ποδισμὸς Polluci [4, 99].

[Διαποζεύγνυμι s. Διαποζευγνύω, Divello. Philo vol. 1, p. 255, 38 : Ὁπότ' οὖν διαποζεύγνυσθαι κατὰ τὸ παντελὲς ἐθέλοιμεν. G. Dindorf.]

[Διαποθνήσκω, Emorior, Intermorior. Polyb. 16, 31, 8 : Ὥστ', ἐπειδὰν πέσῃ τὸ διατείχισμα, τότ' ἐπὶ τοῦ πτώματος διαμάχεσθαι καὶ διαποθνήσκειν πρὸς τοὺς βιαζομένους. Nisi præpositio ex præced. verbo διαμάχεσθαι temere est repetita. G. Dindorf.]

[Διαποιέω, Efficio. Dionys. A. R. 5, 45 : Ταῦτα δὲ διαποιήσαντας αὐτοὺς ἥκειν τότε περὶ ὧν ἠδίκησαν ... δεησομένους. Scott. Recte cod. Vat. ποιήσαντας. Daniel. 8, 24 : Θαυμαστὰ διαφθερεῖ καὶ κατευθυνεῖ καὶ διαποιήσει. Hic quoque libri alii ποιήσει.]

Διαποικίλλω, i. q. ποικίλλω, Varie distinguo, Varia pictura distinguo, Vario, Variego. [Plut. V. Sertorii c. 14 : Ἀργύρῳ χρώμενος καὶ χρυσῷ κράνη τε κατεκόσμει καὶ θυρεοὺς αὐτῶν διεποίκιλλε·] Isocr. Evag. init. [p. 190, E] : Καὶ περὶ τούτων ὀηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλαι [διαποικίλαι] τὴν ποίησιν. Sic ap. Horat. Poet., Qui variare cupit rem prodigialiter unam, sc. narrationibus et fabulis. [Plut. Mor. p. 596, D : Καθάπερ δρᾶμα τὴν πρᾶξιν ἡμῶν ἀπ' ἀρχῆς διαποικίλλουσα κινδυνώδεσιν ἐπεισοδίοις (conf. schol. Soph. El. 328 : Διαποικίλλειν ταῖς ἀντιρρήσεσι τὰ δράματα)· 710, D : Διεποίκιλλον τὰ συμπόσια παιδιαῖς τοιαύταις· V. Lysandri c. 7 : Ἀπάταις τὰ πολλὰ διαποικίλλων τοῦ πολέμου. Ibid. 8.] Pass. Διαποικίλλομαι, Varie distinguor : διαπεποικιλμένος μέλανι, Nigris maculis distinctus, [ap. Aristot. H. A. 2, 11. Metaphor. Plato Leg. 3, p. 693, D : Αἱ δ' ἄλλαι (πολιτεῖαι) σχεδὸν ἅπασαι ... ἐκ τούτων εἰσὶ διαπεποικιλμέναι. Ibid. 9, p. 863, A].

[Διαποίκιλμα lectio dubia in l. Strabonis s. v. Διαποίκιλος afferendo.]

Διαποίκιλος, ὁ, ἡ, Variegatus, Variis coloribus distinctus, i. q. διαπεποικιλμένος. [Hippocr. p. 219, B : Διαχώρημα μέλασι διαποίκιλον. Aristot. H. A. 4, 1, p. 525, 12; Theophr. H. P. 4, 2, 7 (στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους); Phintys ap. Stob. Flor. 74, 61, vol. 3, p. 85. Strabo 5, p. 224 : Διαμένειν ... διαποικίλους τὰς ἐπὶ τῆς ἠόνος ψήφους· ubi cod. Paris. ap. Falcon. p. 317 διαποικίλματα, cod. Eton. a manu rec. ποικίλματα. Etym. M. p. 186, 32.]

[Διαποιμαίνω, Perpasco. Cyrill. Al. Glaph. 1, p. 154. Improprie Manetho 4, 419 : Βίον διαποιμαίνοντες. Conf. Διαβόσκω.]

[Διαποιπνύω lectio suspecta in loco Hermesianactis ap. Athen. 13, p. 597, D, de quo dicetur s. v. Ποιπνύω. G. Dindorf.]

Διαπολεμέω, Bello decerto, Belligero et dimico, Depugno, Decerto. [Herodot. 7, 158 : Ἐς τ' ἂν διαπολεμήσωμεν.] Plato Ep. 6 : Ὅσοι μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, Quicunque non pro communi libertate depugnarunt adversus tyrannidem. Sic [Polyb. 3, 2, 3 : Διαπολεμήσας Αἰτωλοῖς. Diodor. 14, 99 : Διεπολέμουν πρὸς τοὺς κατὰ τὴν πόλιν. Ibid. 95 : Πρὸς Καρχηδονίους διεπολέμει. Sic libri quattuor : ceteri τοῖς Καρχηδονίοις.] Plut. Pericle [c. 2] : Διαπολεμήσας πρὸς Ἀννίβαν. Idem cum dat. in Fabio Διεπολέμησε τούτοις. [V. Sert. c. 7. Diodor. 20, 99 : Διαπολεμήσοντα Φοίνικι.] Thucyd. absolute posuit, 6, p. 210 [c. 37] : Ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι, ubi schol. διενεγκεῖν τὸν πόλεμον, quo genere loquendi utitur idem Thucyd. eod. l. p. 215, δηλονότι περιγενέσθαι διὰ πολέμου. Porro sicut dicitur πολεμεῖν πόλεμον, ita et διαπολεμεῖν πόλεμον : quod signif. potius Conficere bellum. [Dionys. A. R. 11, 9 : Χωρὶς ὅπλων διαπεπολεμηκέναι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον.] Et pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, Conficitur, Finis ei imponitur. Thuc. 7, p. 237 [c. 14] : Διαπολεμήσεται [libri meliores διαπεπολεμήσεται] αὐτοῖς ἀμαχεὶ ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν ὁ πόλεμος, ubi schol. κατεργασθήσεται. [Plut. V. Lucull. c. 6, Nic. c. 9. Pausan. 2, 14, 2 : Τοῦ πολέμου ἐπὶ συνθήκαις καταλυθέντος πρὶν ἢ διαπολεμηθῆναι· et 4, 3, 3.]

Διαπολέμησις, εως, ἡ, Depugnatio, Decertatio, sc. quæ bello fit. [Thucyd. 7, 42 : Ξυντομωτάτην ἡγεῖτο διαπολέμησιν. Pollux 9, 142.]

Διαπολιορκέω, Obsideo, s. Constanter obsideo. [Thucyd. 3, 17.]

Διαπολῑτεία, ἡ, Concertatio de rebus ad remp. pertinentibus. [Plut. Mor. p. 510, C : Ἐν δίκαις, ἐν στάσεσιν, ἐν διαπολιτείαις. Angl. Cic. Ep. ad Att. 9, 4 : Ἀφεμένῳ τὰς πρὸς τοὺς ἰσχύοντας διαπολιτείας. Hase.]

[Διαπολιτευτής, ὁ, Adversarius in republica. Appian. Hisp. c. 8 : Ὅσοι δὲ τοῦ Βάρκα διαπολιτευταὶ τὴν Βάρκα τε καὶ Ἀσδρούβα δύναμιν ἐδεδοίκεσαν. Sic recte HSt. Libri διαπολῖται.]

Διαπολῑτεύομαι, Concerto de rebus ad reip. administrationem pertinentibus. [Cum διαγορεύω, διαφέρομαι, διαφωνῶ comparat Harpocr. s. v. Διαγορεύων. Marcell. V. Thucyd. p. xi ed. Bekk. : Θουκυδίδης Μελησίου, ὃς καὶ Περικλεῖ διεπολιτεύσατο. Dio Chr. vol. 2, p. 147 : Ἐπειδὰν δύο ἐπιφανεῖς ὁμοίως ἄνδρες διαπολιτεύωνται πρὸς ἀλλήλους. Alia attulit Casaub. ad Polyæn. p. 45.] Existimatur i. esse q. ἀντιπολιτεύομαι : nisi quod διαπολιτεύεσθαι dicuntur, qui ex eadem urbe sunt, at ἀντιπολιτεύεσθαι qui e diversis. Sic tamen ut Theopomp. ἀντιπολιτεύεσθαι dixerit etiam τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους. Vide Ammonium [p. 44]. || Affertur vero διαπολιτεύεσθαι et pro Versari in reip. administratione, ex Æschine [p. 81 extr. Ἐγράφοντο γὰρ ἀλλήλους παρανόμων οὐ μόνον οἱ διαπολιτευόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι τοὺς φίλους, εἴ τι ἐξαμαρτάνοιεν εἰς τὴν πόλιν· ubi eandem signif. habet quam in exx. supra allatis.]

[Διαπολίτης lectio vitiosa. V. Διαπολιτευτής.]

Διαπόλλυμι, s. Διαπολλύω, Perdo s. Interimo. [Theophrast. H. P. 8, 10, 3 : Διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐχνέφελος ἄμφω, καὶ μᾶλλον πυρὸν ἢ κριθήν. Schneid. Jo. Xiphil. Hom. p. 266, B Grets. : Καὶ γὰρ ὁ φειδόμενος τοῦ παιδίου αὐτοῦ, διαπόλλυσιν αὐτό. Hase.]

[Διαπομένειν lectio vitiosa, ex codd. correcta, pro διαπονεῖν, ap. Plut. Mor. p. 358, B.]

Διαπομπεύω, In pompa transvehor, Pompatice transeo. Lucian. [Necyom. c. 16] : Πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα

εἰς τέλος διαπομπεῦσαι. [Critias ap. Athen. 13, p. 600, E, de puero pocula ministrante : Ἐς τ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι παῖς διαπομπεύῃ.]

Διαπομπή, ἡ, Transmissio. Dimissio. Appian. [B. C. 5, 71] de tractatu pacis inter Antonium, Cæsarem, et Sextum Pompeium, post bellum Philipp. : Διαπομπαὶ δὲ συχναὶ τῶν φίλων ἐγίγνοντο.

[Διαπόμπησις, εως, ἡ, male pro ἀποδιοπόμπησις ap. Clement. Al. p. 850 : Ἐπὶ μόνῃ τῇ διαπομπήσει τῶν κακῶν. Hemst.]

Διαπόμπιμος, ὁ, ἡ, Transmissus : ut πόμπιμος supra pro Missus, πεμφθείς. Oppian. Cyn. 3, [47] : Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, Transmissus oculis imperatoris. [Diodor. 2, 49 : Εἰς τὴν οἰκουμένην πᾶσαν διαπόμπιμον λιβανωτὸν ἀπ' αὐτῆς αἱ ταύτης ἐσχατιαὶ φέρουσι. Anna Comn. 15, p. 493, C : Αἱ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν διαπόμπιμοι διαμηνύσεις. Eustath. p. 158, 1 : Διαπόμπιμον διδασκαλίαν ἐξέστειλα. G. D.]

[Διαπονδαρίζω. V. Διαπυδαρίζω.]

Διαπονέω, et Διαπονέομαι, Elaboro, Expolio, Conficio : cujus signif. exemplum ex Isocr. Ad Phil. [p. 99, B] affert Bud. 751, in quo copulantur ἐξεργάζεσθαι et διαπονεῖν. [Aristot. Polit. 8, 4 : Ἅμα γὰρ τῇ τε διανοίᾳ καὶ τῷ σώματι διαπονεῖν οὐ δεῖ· 2, 5 : Αὐτῶν δ' αὐτοῖς διαπονούντων τὰ περὶ τὰς κτήσεις.] Ibid. annotat, Platonem sæpe uti pro Excolo : subjungens e Xen. [Cyrop. 3, 1, 16] : Ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι, Summo labore efficientes. [OEc. 7, 32 : Δοκεῖ δέ μοι καὶ ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν τοιαῦτα ἔργα ὑπὸ τοῦ θεοῦ προστεταγμένα διαπονεῖσθαι. De cibis præparatis Plut. V. Luculli c. 40 : Ἐμμάτων περιττῶς διαπεπονημένων παρασκευαῖς (conf. Διαπόνησις)· Mor. p. 726, D : Τοῦτο δὲ (τὸ δεῖπνον) ὥσπερ διαπεπονημένον ἑκάλεσαν. « Schol. Thucyd. 6, 27 : Παυσανίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ αὐτῷ συναγωγῇ. » Hemst.] || Operam do, etiam Exerceo, Factito. Plato De LL. 8, [p. 846, D] : Δύο δὲ ἐπιτηδεύματα ἢ δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι σχεδὸν οὐδεμία φύσις ἱκανὴ τῶν ἀνθρωπίνων. [Phædr. p. 273, E : Πραγματείας, ἣν οὐχ ἕνεκα τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πρὸς ἄνθρωπον δεῖ διαπονεῖσθαι τὸν σώφρονα· Leg. 12, p. 966, C : Ὃς ἂν μὴ διαπονήσηται τὸ πᾶσαν πίστιν λαβεῖν ...] Plut. Pericle [c. 4] : Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησὶ, Musicæ operam dedisse. De puer. ed. [p. 8, B] : Πέμποντας ἐς παιδοτρίβου τοὺς παῖδας ταῦτα διαπονεῖν, His operam dare, Hæc exercere et satagere, In hæc incumbere. Itidem Xen. [Mem. 2, 1, 33] : Τοιαῦτά σοι ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, Talia si exercueris et in hujusmodi operam posueris. In qua signif. dicitur etiam διαπονοῦμαι εἰς vel περὶ, sicut πονῶ quoque usurpatur. [Et act. Aristot. Eth. Nic. 10, 8 : Εἰ καὶ μᾶλλον διαπονεῖ περὶ τὸ σῶμα ὁ πολιτικός.] Plato Epist. [7, p. 326, D] : Εἰς εὐωχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, Compotationibus et veneri operam dare. Aristot. De gener. anim. 3, [10] : Διαπονεῖσθαι περὶ τὰ τέκνα. Idem [ibid.] : Πάντα γὰρ ὅσα πραγματεύεται περὶ τὰ τέκνα, περὶ τὸν φαινόμενον οἰκεῖον διαπονεῖται γόνον, Satagunt et cum labore occupata sunt, Prolis causa laborem suscipiunt. Adde e Plut. : Διαπονεῖσθαι ἐν ὅπλοις, In armis tractandis operam ponere. [Vit. Sophocl. non procul ab initio : Διεπονήθη περὶ παλαίστραν. Hemst. Διαπονεῖν οἶκον, Domum administrare. Æsch. Ag. 19 : Οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων, οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου. Διαπονεῖν τὴν χώραν, Colere terram, Polyb. 4, 45, 7.] || A superiori signif. non multum alienum est διαπονῶ τἀγαθὸν, quod ex Aristot. Eth. 9 affertur pro Bonum ago. || Labore pario, s. quæro : ut διαπονῶ τὴν τροφὴν, Meo labore victum mihi paro. || Cum labore conficio, simpl. Conficio. At vero, Διαπονεῖται ἡ τροφὴ, Conficitur cibus, i. e. Concoquitur. In simili loquendi genere ἐκπονεῖν quoque usurpatur. [Galen. vol. 7, p. 529 : Διαπονεῖν πλήθει γυμνασίων τὴν περιουσίαν τοῦ αἵματος. Hemst.]

|| Exerceo, in alia signif. quam supra, i. e. γυμνάζω, etiam Excolo. [Plato Leg. 7, p. 795, C, de athleta : Ὁπόταν αὐτόν τις μεταβιβάζων ἐπὶ θάτερα ἀναγκάζῃ διαπονεῖν· Rep. 7, p. 535, C : Τίνι τρόπῳ οἴει τά τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ τοσαύτην μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Leg. 7, p. 810, B : Γράμματα ... χρὴ τὸ μέχρι τοῦ γράψαι τε καὶ ἀναγνῶναι δυνατὸν εἶναι διαπονεῖν.] Plut. Lycurgo [c. 14] : Τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν, Exercuit, Excoluit, ἤσκησε. [Philostr. p. 598, 7 : Διαπονῶν αὐτὸ (τὸ σῶμα) παραπλησίως τοῖς ἀγωνιζομένοις. Hemst.] Idem Mario p. 754 meæ Ed. [c. 13] : Ἐν δὲ τῇ στρατείᾳ τὴν δύναμιν διεπόνει καθ' ὁδὸν, ἐξασκῶν δρόμοις τε παντοδαποῖς καὶ μακραῖς ὁδοιπορίαις· quo referri potest quod e Luciano affertur [De gymnas. c. 18] : Τοὺς νέους παραλαβόντες ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε. [Appian. Syr. c. 43 : Διαπονεῖν ἢ γυμνάζειν ὁδοιπορίαις τὸν στρατόν. Diodor. 1, 53 : Διαπονεῖν τοὺς παῖδας ἐν γυμνασίοις· 3, 53 : Διαπονεῖν τὰ κατὰ τὸν πόλεμον· 11, 7 : Ἐπίλεκτοι διεδέξαντο τὴν μάχην καὶ νεοχμοὶ πρὸς διαπεπονημένους συμβαλόντες ... ὑπεχώρησαν· ubi v. exx. ab Wessel. allata. Maxim. Tyr. 13, 5 : Ἡ μὲν οὖν ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ διαπεπονημένη καὶ ἠσκημένη .... Plutarchea exx. collegit Wyttenb. ad Mor. p. 358, B.] || Exp. etiam Conor, Cum labore suscipio, in h. l. Isocr. [p. 12, C] : Τὰ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. || Neutraliter quoque accipitur pro simplici πονῶ, Laboro, Labores adeo s. perfero. Plato Epist. 7, [p. 341, A] : Πρὸς τοὺς τρυφῶντας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν, Qui labores perferre nequeunt. Lucian. [De gymnas. c. 15] : Διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, Labores adire et ferre corpus cogimus. Itidem pass. voce διαπονούμενα σώματα, Corpora quæ labore exercentur. Et Xen. Reip. Lac. [5, 8] : Ἀπὸ τῶν σίτων οἱ διαπονούμενοι εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσι· quibus opp. ibid. τοὺς ἀπόνους, Qui non laborant, labores fugiunt et detrectant. Idem dicit διαπονεῖσθαι ἕως, Nulli labori parcere, Omnem lapidem movere donec etc. Hell. 2, [3, 17] : Ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσι. At in Symp. p. 512 [2, 17] : Παντὶ διαπονεῖν τῷ σώματι, simpl. pro Toto corpore laborare, Totum corpus exercere; nam quidam τὰ σκέλη ἐγύμναζον, quidam τοὺς ὤμους. || Διαπονηθεὶς, Ægre ferens, Tædio affectus, Moleste ferens : ut accipitur Act. 16, [18] : Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας. Itidem 4, [2] : Διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν, Moleste ferentes quod docerent populum. [Seqq. ex Indice.] Διαπονθεὶς, Hesychio λυπηθεὶς, Molestia affectus. [Error typothetæ Aldini pro Διαπονηθεὶς, quod est in codice.]

Διαπόνημα, τὸ, Labor et exercitatio. Plato De leg. [7, p. 813, E] : Ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα. [Critia p. 114, E : Τὰ τεκτόνων διαπονήματα· ib. p. 118, C. Procop. B. G. 4, 19, p. 619, C : Τύχης αὐτοὺς ἀπαλλάξαντες τῆς τότε κρατούσης τοῖς γειναμένοις ἀπέδομεν, διαπονήματα ἡμῖν τοῦ πολέμου γεγενημένους· De ædif. 4, 3, p. 72, A : Τῆς Φθίας ἐνταῦθα οὐκέτι οὔσης, τοῦτο δὴ τοῦ μακροῦ χρόνου τὸ διαπόνημα, Quod temporis longitudo effecit.]

[Διαπονηρεύομαι, Malitiose ago s. contendo. Dionys. De Isæo c. 3, p. 590, 18 R. : Πρὸς μὲν τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται, τοὺς δὲ δικαστὰς καταστρατηγεῖ.]

Διαπόνησις, εως, ἡ, Labor, Exercitatio. [Clem. Al. p. 283, 4 : Οὐδὲ ἐνταῦθα δὲ ὑπεξαιρετέον τῆς κατὰ τὸ σῶμα διαπονήσεως τὰς γυναῖκας, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πάλην καὶ δρόμους παρακλητέον αὐτάς. Ibid. p. 284, 16. Hemst. Elaboratio, Præparatio. Plut. Mor. p. 693, D : Ἡ γὰρ αὖ τοῦ πυροῦ διαπόνησις (edd. vett. διαπνόησις) εἰς τὸν ἄρτον ... θέασαι μεθ' ὅσης γίγνεται πραγματείας.]

[Διαπονητέον, Laborandum, Exercendum. Clem. Al. p. 284 : Καὶ οὕτι γε τὸ ἔντεχνον διαπονητέον. Kall. Philo vol. 2, p. 235, 21 : Ἐγκράτεια, ἣν ἀσκητέον καὶ διαπ. καὶ σπουδαστέον πάσῃ μηχανῇ περιποιεῖσθαι. G. D.]

[Διαπονητότατα lectio corrupta. V. Διανοητός.]

Διάπονος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Laboris patiens, Industrius. Pro Laboris patiens, Ad labores assuefactus, In laboribus exercitatus, accipitur a Plut. Mario p. 769 meæ Ed. [c. 26], de militibus : Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα μήτε ἀσθμαίνοντα ὀφθῆναι. [V. Othon. c. 9. Mor. p. 135, F : Πρὸς τὰς καλὰς πράξεις καὶ μεγάλας μὴ διάπονον ἔχειν τὸ σῶμα.] || Cretenses vero διαπόνους vocabant Canes quosdam quibus in venando gloria erat plurima; nomine ducto a labore : siquidem noctu etiam laborabant, sæpeque feris assidentes

dormiebant, mox exorta luce dimicaturi. Pollux 5, [41].

Διαπόντιος, ὁ, ἡ, nam comp. istud hic [post Πόντος] collocandum potius quam post Πόντιος, ut διαπόντιος πλέω vel πέτομαι, Per mare navigo aut volito, Mare navi alisve trajicio. Apud Plut. [Mor. p. 750, B]: Ὁ δὲ σὸς (sc. ἔρως) ἐκ Κιλικίας Ἀθήναζε λαιψηρὰ κυκλώσας πτερὰ διαπόντιος πέταται. Sic ap. Athen. 4, [p. 165, A, ex Alexide]: Ἥδη γὰρ πέτεται διαπόντιος, Mare pervolitat, Volitat per mare. Synes. De insomn.: Ὡς ἐπὶ τῶν διαποντίων πλεόντων, In iis qui per mare navigant. [Anna Comn. 10, p. 299, B: Διαποντίους πρὸς τὸν... τάφον ἐκπέμπει. De piratis, Πλανῆτα καὶ δ. ἔβοσκον βίον, Niceph. Greg. p. 133, A. || Transmarinus, Æsch. Cho. 352: Πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γᾶς.] Item διαπόντιος πόλεμος, et διαπόντιος στρατεία, Bellum quod mari trajecto geritur, Expeditio per mare. Thuc. 1, [141]: Χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι. [Polyb. 1, 71, 7; 18, 18, 1.] Plut. Alcib. [c. 19]: Ὡς δ' Ἀλκιβιάδην στρατεύοιντο διαπόντιον καὶ μακρὰν στρατείαν Sic Xen. Hell. 6, [2, 9]: Ἅτε καὶ διαποντίου τῆς στρατείας οὔσης. Gellius dicit Prælium maritimum. [Diodor. 11, 37: Τοὺς συμμάχους διαποντίους μὴ δύνασθαι τὰς βοηθείας εὐκαίρους ποιήσασθαι, Ultra mare habitantes. Id. 12, 82, ζητεῖν συμμαχίαν διαπόντιον dicit de auxilio quod e regionibus ultra mare positis imploratur. Brunck. Δ. ἀρχή, Transmarina provincia, Dionys. A. R. 7, 71: Οὕπω τὴν τῆς Ἑλλάδος εἶχον ἡγεμονίαν οὐδ' ἄλλην δ. οὐδεμίαν ἀρχήν· 5, 66: Τὰς διαποντίους ἀγορὰς τῶν ἐμπόρων. Strabo 9, p. 395: Ξενικὸν πάντα τὸν διαπόντιον (τυρὸν) νοησάντων. Δ. ἐπιστολή, Eustath. Opusc. p. 319, 80. Τῆς διαποντίου (Partis orbis transmarinæ) ὠρέχθησαν, Dionys. A. R. 1, 90.]

Διαπόνως, Laboriose, Magno cum labore et difficultate. Plut. Fabio [c. 1]: Βραδέως καὶ δ. δεχόμενον τὰς μαθήσεις.

Διαπορεία, ἡ, Itio s. Iter per locum aliquem: a Suida exp. Διαπόρευσις, quo itidem significatur Itio per aliquem locum: at Διαπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Διαπορεία, inquit, ἡ διαπόρευσις· Διαπορία δὲ, ἡ ἀμφιβολία. De astrorum motu dicitur ap. Plat. Epinom. p. 370 [p. 984, E], Bud. [Improprie in Critia p. 106, A: Οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν οὕτως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαι.] || Intercessio, ut Bud. e Bessarione interpr. Itidem in Comm. p. 108: Ad verbum etiam Διαπορευόμενος Intercessor dicitur, et Διαπορεία, Intercessio. Similiter Annot. in Pand.: A Græcis Διαπορεία dicitur. Unde Cedere intercessioni dicebant, ut Cedere provocationi, i. e. non procedere ultra et admittere oppositionem: pro Intercessione citat idem Bud. e Plat. Epinom. p. 371.

[Διαπόρευμα lectio vitiosa pro Διατόρευμα, quod v.]

[Διαπορεύομαι. V. Διαπορεύω.]

Διαπορεύω, Trajicio, i. q. πορεύω, sicut διαπείρω et διαπεράω, i. q. πείρω et περάω. Xen. Anab. 2, [5, 3]: Εἰσὶ δὲ τῶν ποταμῶν, οὓς οὐδ' ἂν παντάπασι διαβαίητε, εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορεύοιμεν.

|| Διαπορεύομαι, Eo per, item Iter habeo per. Plut. Numa [c. 13, de Saliis]: Διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, Euntes per urbem. Plato De LL. [8, p. 845, A]: Διαπορεύομαι τὰς ὁδούς. Aristot. OEcon. 2: Διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, Proficiscens s. Iter faciens per regionem. Pro Pertransire citat Bud. ex Isocr. [Polyb. 4, 20, 2: Συναθροίζων ἐκ τῶν πόλεων, ὧν διεπορεύετο, βέλη καὶ κλίμακας· 3, 68, 12: Διαπορευομένων διὰ τῆς Ῥώμης. De avibus migrantibus Plato Leg. 12, p. 952, E: Οἱ τῶν ὀρνίθων διαπορευόμενοι.] || Item pro simplici Eo, Proficiscor, Plato Epist. [7, p. 326, D]: Εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, Ivi Syracusas, Syracusas me contuli. Nisi malis, Syracusas trajeci; nam e Græcia in Siciliam navi itur. Plato de corporum cœlestium motu dixit in Epinom. p. 370, teste Bud. [V. Διαπορεία], qui ex ejusd. l. 10 De LL. [p. 905, A] affert, Εἴτε ἐν ᾅδου διαπορευθεὶς, εἴτε καὶ τούτων ἔτι ἀγιώτερον διακομισθεὶς τόπον, de metempsychosi loquens. [Phæd. p. 85, D: Ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον, εἰ μή τις δύναιτο ἀσφαλέστερον ... ἐπὶ βεβαιοτέρου ὀχήματος ἢ λόγου θείου τινὸς διαπορευθῆναι. Polyb. 30, 13, 5: Τῶν δὲ διαπορευομένων τὰς κρούσεις κατὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως, οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν, Quum percurrerent varios tibiarum sonos.] || Intercedo. V. Διαπορεία. [|| Percurro narrando. Polyb. 16, 26, 2: Φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον εἰσελθόντα διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας τὰς αὐτοῦ τοῖς εὖ πεπονθόσι. Diodor. 5, 46: Μετ' ᾠδῆς τὰς πράξεις αὐτῶν καὶ τὰς εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίας διαπορευόμενοι· Exc. p. 639, 76: Τὰ συντελεσθέντα ὑπ' αὐτοῦ καλῶς διαπορεύεσθαι. Dionys. Ep. ad Pomp. c. 5, p. 782, 1: Ἐάν τ' ἐπαίνους ἐάν τε ψόγους διαπορεύηται. Percurro legendo, ibid. c. 1, p. 750, 4: Τὰς συντάξεις τὰς ἐμὰς ... διαπορευόμενος.]

[Διαπορεύσιμος, ὁ, ἡ, Pertransiens, Penetrans. Sic Διαπρύσιος interpretantur grammatici, schol. Hom. Il. Θ, 227, et Hesych.]

[Διαπόρευσις, εως, ἡ, i. q. Διαπορεία, quod v.]

[Διαπορευτὸς, ἡ, ὸν, Qui transiri potest. Ἀμαξιτὸς, ὁδὸς διαπορευτὴ, interpr. Apollon. Lex. Hom., Hesych., schol. Xenoph. Anab. 1, 2, 21 ap. Gail. vol. 7, p. 330.]

Διαπορέω, i. q. ἀπορῶ, nisi quod præp. signif. aliquantum intendit. H. e. Animi dubius sum, Hæsito et nescio quid mihi sit faciendum. Synes. Ep. 4: Κἄτα ἐπειδὰν ἐξόμνυσθαι δέῃ, διαποροίην ἀρνούμενος, Animi sim dubius. [Polyb. 4, 71, 5: Πάντες οἱ κατὰ τὴν πόλιν διηπόρουν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι, Consternabantur.] Item Dubito, Ambigo, ut ἀπορέω, s. ἀμφιβάλλω, Suida exp.: Plut. De def. orac. [p. 422, A]: Περὶ δὲ πλήθους ὡρισμένου διηπόρησε, Verum de eorum certa definitaque multitudine dubitavit. Act. 5, [24]: Διηπόρουν περὶ αὐτῶν, Ambigebam de illis. Item, Dubitationem affero, Addubitans quæro, ζητῶ, Suid.: Plut. [Mor. p. 666, D]: Περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν πλεῖστοι τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνονται, διηπόρησε, Dubitationem movit et quæstionem. Id. [p. 413, A]: Ὑμῖν προβάλλω διαπορῆσαι πῶς οὐχὶ καὶ τότε ἀπείρηκε, Quæstionem vobis propono: pro quo alibi [p. 153, E] dicit ἀπορίαν προβάλλω. [Sequente πῶς etiam Polyb. Exc. Vat. p. 369 M.: Διότι τινὲς διαπορήσουσι πῶς ἀφέμενοι (codex δ. προσαφέμενοι) τοῦ συνάπτειν καὶ προστιθέναι τὸ συνεχὲς τῆς διηγήσεως εἰς τοῦτον ἀπεθέμεθα τὸν καιρὸν τὸν ... ἀπολογισμόν. Seq. τί Plato Leg. 6, p. 777, C: Διαπορεῖν τί χρὴ δρᾶν. Polyb. 7, 11, 5: Διηπόρει τί δεῖ χρῆσθαι τοῖς παροῦσι.] Itidem Philo De mundo, Ἐκεῖνο δ' ἄξιον διαπορῆσαι, Operæ pretium est quærere. [Athen. 7, p. 297, D, ex Agatharchide: Τὸν ξένον τὸν διαποροῦντα τὸ ... παράδοξον καὶ πυνθανόμενον.... Hemst.] Item, Διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς, De ea quærimus, In quæstionem venit. [Polyb. 4, 20, 2: Ἄξιον βραχὺ διαπορῆσαι περὶ τῆς Κυναιθέων ἀγριότητος, πῶς ... τοσοῦτο διήνεγκαν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.] Bud. interpr. etiam Disputo, Disputando inquiro. Themist. in princ. 4 De cœlo, Διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, Disputantium modo discutientes et disceptantes quæ ad commentationem explicatu necessaria sunt. Alicubi pro Nescio etiam ponitur, ut ipsum ἀπορέω. Herodian. 5, [4, 17]: Διηπόρουν ποῦ ποτε ἄρα εἴη, Ignari ubinam foret. || Pro Egeo s. Indigeo affertur ex Aristot. OEcon. 2, [§ 38]: Ὁπότε διαποροίη τὸ στρατόπεδον, cum hac interpr., Quum se indigere diceret exercitus. || Διαποροῦμαι quoque eadem signif. usurpatum reperitur, qua διαπορῶ, sicut ἀποροῦμαι eadem qua ἀπορῶ. Unde διηπορημένος, Animi dubius, Ad inopiam consilii redactus: ut et διαπορηθεὶς, quod Suid. exp. διαπορῶν. [Plato Soph. p. 217, A: Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποιόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεὶς ἑρέσθαι διενοήθης. Ex διαπορθηθεῖσα corruptum ap. Pausan. 7, 17, 1.] Æschin. [p. 47] loquens de matre sua, quæ in judicio erat: Ἡ νῦν ἐμοὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται, φοβουμένη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας καὶ διηπορημένη. Id. [p. 32]: Ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη, Ad inopiam consilii et mentis redactus est, Deprehensus est, Bud. annotans synonymos ibi dici ἐταράχθη. [Diodor. 2, 18: Διηποροῦντο πόθεν αὐτῇ συνακολουθεῖ τοσοῦτο πλῆθος θηρίων. Theophyl. Simoc. Hist. p. 82, B: Διηπορημένης τῆς Βαβυλωνίας παρασκευῆς. Eust. Opusc. p. 279, 50: Διηποροῦντο τί ἂν καὶ γένοιτο.] Quod vero Plato Phædro dicit, Ἵνα μὴ βλέπων πρός σε ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι, Idem p. 361 vertit, Prorsus ad insaniam redigar. Aliquando Διαποροῦμαι passivam signif. ha-

bet, sc. In quæstionem venio, Quærendo et addubitando de me disputatur. [Plato Leg. 7, p. 799, E: Μηνύειν τὸ νῦν διαπορούμενον· Soph. p. 250, E: Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐνταῦθα κείσθω διηπορημένον. Aristot. H. A. 9, 48: Διαπορεῖται δὲ περὶ αὐτῶν τί ἐξοκέλλουσιν εἰς τὴν γῆν.] Unde ap. Themist.: Ταῦτα μὲν οὖν ἔστω διηπορημένα, quæ Bud. sic interpr., Quærendo disputata, Disceptata et argumentis utrimque agitata. Idem, quod Philo De mundo dicit, Καὶ δυσωπίας οὖν εἴ τις ἀποδιδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι, sic vertit, Si cui effugere propositum sit identidem recursantes hujus quæstionis difficultates.

[Διαπόρημα, τὸ, Dubitatio. Aristot. Metaphys. p. 1053, 10: Καθάπερ ἐν τοῖς διαπορήμασιν ἐπήλθομεν. Ibid. p. 1076, 1; 1086, 15. Theophyl. Simoc. Hist. p. 1, A: Ἄγε δή μοι τὸ διαπόρημα τοῦτο γλιχομένη μαθεῖν διάλυσαι. G. D. Id. Q. Phys. p. 8, 22. Boiss. || Anxietas. Hippocr. p. 391, 1: Ἰδρῶτες περὶ τὸν τράχηλον καὶ διαπορήματα. Scott.]

Διαπόρησις, εως, ἡ, Dubitatio, Addubitatio. [Hesych.: Δ., ἀμφιβολία, ἀπορία. Consternatio, Anxietas, Polyb. 28, 3, 6: Τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπίστασιν καὶ δ. ἦγον.] Est etiam Figura oratoria, quæ et Ἀπορία nominatur, ut supra dictum fuit. Aquila Rom.: Δ., Addubitatio. Hac utimur, quum propter res aliquas volumus videri dubitare, et quasi ab ipsis judicibus consilium capere quo potissimum genere orationis utamur. Quale est Pro Cluentio proœmium, Equidem quo me vertam, judices, nescio. Negem fuisse illam infamiam judicii corrupti? Donatus ap. Terent. Hecyra, Quid agam? quo me vertam? Figura, inquit, διαπόρησις, apta turbatis. Idem in illud Eunuchi, Quid commemorem primum? dicit διαπόρησιν familiarem esse laudantibus, ut quum omnia et magna videntur et paria. [Hermog. De form. orat. l. 2, p. 300, 2: Καὶ μὴν καὶ τὸ περὶ τῶν ὁμολογουμένων ὡς ἀμφισβητουμένων εἰς ἐρώτησιν ἐκ διαπορήσεως καθίστασθαι βαρύτητος ἴδιον. Tiber. c. 6, p. 22 ed. Boiss.]

[Διαπορητέον, Quærendum. Longin. De subl. 2, 1: Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο δ. ἐν ἀρχῇ. Wakef. Philo vol. 1, p. 197, 26: Δ. δὲ ἑξῆς, περὶ τίνων ποιοῦνται τὰς ζητήσεις· et ib. p. 288, 14: Τί δέ ἐστι τὸ..., δ. Hase.]

[Διαπορητὴς, ὁ, Cunctator, Gl.]

Διαπορητικὸς, ἡ, ὸν, Dubitans, Dubius. [Plut. Mor. p. 395, A: Τὸ μάχιμον καὶ διαπορητικὸν ὑπὸ συνέσεως. Eustath. p. 62, 32: Ἔστι καὶ διαπορητικός (ὁ σύνδεσμος ἤ).]

Διαπορητικῶς, Dubitanter. [Basil. t. 1, p. 298, C: Ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ ψαλμῷ ἄρχεται δ. Hase.]

Διαπορθέω, Devasto, Depopulor, Diripio, i. q. διαπέρθω. Il. B, [691]: Λυρνησσὸν διαπορθήσας. [Eurip. Hel. 111: Πόσον χρόνον γὰρ διαπεπόρθηται πόλις; Dionys. A. R. 8, 50: Πόλεις διαπεπορθηκὼς συμμαχίδας.] At quum homo aliquis διαπεπορθῆσθαι dicitur, reddas potius Eversus esse. Soph. Aj. [896]: Ὤχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι. [Pausan. 7, 17, 1: Ἡ Ἑλλὰς λυμανθεῖσα κατὰ μέρη καὶ διαπορθηθεῖσα ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ δαίμονος. Sic cod. Vind.: ceteri διαπορηθεῖσα. Dio Cass. 47, 45: Πρὶν τὰ ταφρεύματα διαπορθηθῆναι. De fortuna eversa Æsch. Pers. 714: Διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματα. Hesych.: Διαπορθμεῦσαι, πραιδεῦσαι, διαπεράσαι, duabus gl. confusis, Διαπορθῆσαι, πραιδεῦσαι. Διαπορθμεῦσαι, διαπεράσαι.]

[Διαπόρθμευσις, εως, ἡ, Trajectio. Dionys. Areop. p. 65 et 197. Kall. Tzetz. Chil. 11, 408. Elberl.]

[Διαπορθμευτικὸς, ἡ, ὸν, Qui transmittitur. Dionys. Areop. p. 47 et 61. Qui transmittere potest, p. 64 (De cœl. hier. 15, 6). Kall. Mich. Syncell. in Combefis. Auct. novo Patr. vol. 1, p. 1537, D: Δ., ὑποφητικὸς, διαγγελτικός (Hoc adj. supra debebam Thesauro inferre). G. D. Niceph. Blemm. p. 86. Cum genit. Suid.: Διηχή· ἡ τῶν ἤχων διαπορθμευτικὴ δύναμις. Angl.]

[Διαπορθμευτικῶς. V. locum Dionysii Areop. s. v. Διαπορθμεύω.]

Διαπορθμεύω, i. q. πορθμεύω, Transfreto, Trajicio, Transporto, sicut διαπερῶ et περῶ synonyma sunt. [Hesych.: Διαπορθμεῦσαι, διαπεράσαι. Διαπορθμεύων, διακομίζων. Apollodor. 2, 7, 6: Ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ. Herodot. 4, 141: Τὰς νέας παρεῖχε διαπορθμεύειν τὴν στρατιήν· 8, 130: Τὴν στρατιὴν ἐκ Χερσονήσου διεπόρθμευσε ἐς Ἄβυδον. Transeundi signif. 5, 52: Ποταμοὶ νησὶ περητοὶ, τοὺς πᾶσα ἀνάγκη διαπορθμεῦσαί ἐστι. Hesych.: Διεπόρθμευε, διὰ σκαφιδίου ἔπλεε.] Bud. p. 236, quum e Dionys. Areop. citasset pag. præcedente, Τοῦ ἱεράρχου κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ γινομένας τῶν πατρικῶν δικαιωμάτων ἀποκαλύψεις, ἐκφαντορικῶς καὶ διαπορθμευτικῶς τοὺς θεοφιλεῖς προσιεμένου, subjungit, Διαπορθμευτικὸν autem cur hoc loco dixisset, mirarer, nisi ap. Plat. Symp. [p. 202, E] legissem de dæmonio, Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. [Hinc adj. Διαπόρθμιος finxit Proclus in Plat. Alcib. p. 69: Τὴν συνδετικὴν τῶν θείων καὶ τῶν θνητῶν διαπόρθμιον τῶν ἄνωθεν ὀχετῶν· 150: Τὸ διαπόρθμιον ὄνομα τὸ ἐν ἀπείροις κόσμοις ἐνθρῶσκον.] Ut enim Plato dæmonem ait esse Internuntium inter deos et homines, et interpretem voluntatum et arcanorum, sic Dionys. πορθμευτὴν pontificem facit, quasiconciliatorem, Transmissorem portitoremque et transportatorem humanarum precum ad Deum, divinarumque rerum ad homines deportatorem, per quem commeatus ultro citroque datur. Vide ibid. loc. Philonis Platonico similem. Habes ibid. ex eod. Dionysio, Ταύτην διαπορθμεύοντας, Hanc transmittentes, ut in Πορθμεύω e Synes. [Epiphan. vol. 1, p. 626, D: Τὸν ἥλιον τὴν μεγάλην ναῦν διαπορθμεύειν εἰς τὸν τῆς ζωῆς αἰῶνα· ac statim, Τὰς ψυχὰς διὰ τοῦ ἡλίου ... διαπορθμευθείσας. De mandatis perferendis Herodot. 9, 4: Ἄνδρα φέροντα τοὺς αὐτοὺς λόγους τοὺς καὶ Ἀλέξανδρος τοῖσι Ἀθηναίοισι διεπόρθμευσε. Qui frequens verbi usus est in scriptis Patrum. Sic angeli dicuntur διαπορθμεύειν τοὺς θείους λόγους apud Theodoret. vol. 1, p. 1329, et alibi. De apostolis vol. 2, p. 30: Τὸ κήρυγμα πᾶσι διαπορθμεύσαντες. Ibid. p. 1382: Κἀκείνοις δὲ ἐντείλασθε εἰς τοὺς ἑαυτῶν ταῦτα διαπορθμεῦσαι παῖδας· vol. 3, p. 681: Ἵνα κἀκεῖνοι πάλιν πρὸς ἑτέρους τὴν διδασκαλίαν διαπορθμεύσωσι.] || Transfero ab uno sermone ad alium, Interpretor. Areth. Apocal. c. 16: Ἑρμαγεδὼν ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθμευομένη, νοεῖν παρέχει τὴν διακοπὴν, Bud. i. e. μεθερμηνευθεῖσα.

[Διαπορθμήτης, ὁ, Portitor, Gl. Fort. Διαπορθμευτής.]

[Διαπορθμίζω, Transfreto, Gl.]

[Διαπόρθμιος. V. Διαπορθμεύω.]

[Διαπορία, ἡ, Dubitatio, Hæsitatio. V. Διαπορεία.]

[Διαπορπᾰκίζω.] Διαπορπακίσαι Hesychio est τὸ διὰ πόρπακος ἤτοι τῆς λαβῆς διενεῖραι. [Cod. Διαπορπακίσσαι, διὰ τοῦ πόρπακος τῆς λαβῆς τὸ δισυείρηται χεῖρα. Recte, ut videtur, Musur. τὸ διενεῖραι τὴν χεῖρα. Τῆς λαβῆς explicandi πόρπακος caussa adscriptum esse conjicit Albert.: Hesych. enim ipse πόρπαξ per λαβή interpretatur. Apte autem Kust. comparat Virgil. Æn. 2, 671: «Clypeoque sinistram insertabam aptans.»]

[Διαπορπάω, Infibulo. Greg. Nyss. t. 2, p. 226, A: Ὁ ἐκ ῥυπαρῶν τε καὶ πάντως κεκομμένων λεξειδίων διαπεπορπημένος τῶν ἐναντίων λόγος. Hase.]

[Διαπορριπτέω. Pollux 5, 67, de leporibus: Ὁπόταν ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους καὶ πηδῶντες μακρὰ καὶ διαλλόμενοι καὶ διαπορριπτοῦντες ἀποφήνωσι ταραχώδη τὰ ἴχνη. Quod Xenoph. De ven. 5, 4, ἐπαναρριπτοῦντες dixit, Crura in altum jactantes. Polluci διαρριπτοῦντες restituendum videri s. v. Διαρρίπτω dicetur. G. Dind.]

Διαπόρφυρος, ὁ, ἡ, E quo aliquid purpurei coloris pellucet, Quem aliquid purpurei coloris velut intercipit: ut διάλευκος. Bud. tamen vertit Purpureus, in h. l. Dioscoridis, Ἐν τῷ ὑπολεύκῳ διαπόρφυρον, Ex albicante purpureum. [De purpurea veste Melissa Pythagorea in Galei Opusc. p. 749: Παραιτητέον γὰρ αὐτὰν τὰν διαυγῆ καὶ διαπόρφυρον καὶ τὰ χρυσόπαστα τῶν ἐνδυμάτων. Wakef.]

Διαποστέλλω, Amando in diversas partes, Dimitto. Bud. interpr., Mitto s. Emitto nuntium, ut et ἐξαποστέλλω, p. 149. [Polyb. 28, 4, 2: Πυνθανόμενος τὰ συμβαίνοντα παρὰ τῶν διαποστελλομένων· 31, 23, 13: Τῇ παρουσίᾳ τοῦ διαποσταλησομένου πρὸς αὐτόν· 5, 42, 7: Ἐπιστολὴ διαπεσταλμένη παρ' Ἀχαιοῦ. Diodor. 19, 30: Διαπέστειλε τῶν ἱππέων τοὺς ἐλαφροτάτους.]

Διαποστολὴ, ἡ, Missio internuntii, h. e. τοῦ διαγγελοῦντος. [Polyb. 5, 37, 3: Ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας εἰς τὰς διαποστολάς· 103, 8: Ἐγίγνοντο διαποστολαὶ πρὸς ἀλλήλους· 14, 1, 9. Dionys. A. R. 7, 12.]

[Διαποσώζω, Salvum aliquem deduco. Arrian. Ind. 37, p. 353, 12 : Αἱ δὲ ἄλλαι (νῆες) ... ἐς τὰ βαθέα διαπεσώθησαν. Hemst. Deteriores libri διεσώθησαν.]

[Διαποτίζομαι, Potum porrigo. Nicephor. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 525, 11 : Ὅλον τὸ ὕδωρ διεποτίζετο τὴν κυπάριττον.]

[Διαπότισις, εως, ἡ. Διαποτίσεις, Fora venalium, Gl.]

[Διαπουλόω.] Διαπουλοῦν, pro Ad cicatricem perducere, affertur e Diosc. 5, 79. Id tamen ibi non reperio; sed aliquanto post, c. 84, ἀπουλοῦν et κατουλοῦν.

Διαπραγματεύομαι, Negotior. [Dionys. Areop. p. 84, 181. Διαπραγματεύω, Perficio, p. 79, 104. Kall. Dionys. A. R. 3, 72 : Ἐπιχειρησάντων μὲν ἔτι πρότερον ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ πολλάκις τοῦτο διαπραγματευσαμένων. || Pertracto. Plato Phæd. p. 77, D : Ἡδέως ἂν καὶ τοῦτον διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον· 95, E : Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. Phot. Bibl. cod. 150, p. 99, b.]

[Διαπραθεῖν. V. Διαπέρθω.]

[Διαπρακτέω, Infelici successu utor. Joseph. Genes. p. 34, D : Τοῦ δὲ βασιλέως διαπρακτήσαντος ἐπὶ τῇ κατὰ Ἰσμαηλιτῶν Φραγγικῇ ἐκστρατείᾳ. G. Dind.]

Διάπραξις, εως, ἡ, Confectio, etiam Negotii confectio, Negotium. Plato Symp. [p. 184, B] : Εὐεργετούμενος εἰς χρήματα ἢ εἰς διαπράξεις πολιτικάς. [Iamblich. ap. Stob. Flor. 9, 39, a Wakef. cit. : Βλαβερῶν κωλυτικὰ διαπράξεων.]

Διάπρᾶσις, εως, ἡ, Ipsa divendendi actio, Venditio. [Levit. 25, 33 : Ἐξελεύσεται ἡ δ. οἰκιῶν.] Plut. Sulla p. 865 meæ Ed. [c. 33] : Τὰς διαπράσεις τῶν δεδημευμένων οἴκων. [Dionys. A. R. 7, 29 : Τοῦ σίτου τὴν διάπρασιν.]

Διαπράσσω, vel Διαπράττω [Ion. Διαπρήσσω, de quo HSt. infra], et Διαπράττομαι, Conficio, Perficio, Efficio, Effectum reddo. [Aristoph. Plut. 217 : Ἐγὼ γὰρ ... αὐτὸς διαπράξω ταῦτα· 378 : Ἐγώ τοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν, Transigam, i. e. efficiam ne qua tibi creetur molestia. Eq. 93 : Πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας. Dio Cass. 42, 39 : Προσυπισχνεῖτο διαπράξειν αὐτάς (τὰς σπονδάς).] Xen. [Mem. 2, 3, 13] : Διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκοιμι. [Polyb. 4, 9, 7 : Τὸν τρόπον τοῦτον τὰ πρὸς Μεσσηνίους διαπράξας. Alia constr. Æsch. Eum. 953 : Περί τ' ἀνθρώπων φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν (Erinyes), τοῖς μὲν ἀοιδὰς, τοῖς δ' αὖ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι. Media forma frequentior. Aristoph. Lys. 518 : Πῶς ταῦτ', ὦνερ, διαπράττεσθ' ὧδ' ἀνοήτως; Plato Theæt. p. 144, B : Ὥστε θαυμάσαι τὸ τηλικοῦτον ὄντα οὕτω ταῦτα διαπράττεσθαι. Xen. Conviv. 2, 11 : Ἡ δὲ θαρρούντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο.] Dem. : Πρᾶγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος, Conficiens, Bud. : qui in alio ejus l. διαπράττεσθαι reddit Patrare. Apud Eund. ὀρθῶς διαπράττεσθαι reddit Recte agere. [Polyb. 4, 67, 5 : Τοιαῦτα διαπραξάμενος· 6, 54, 2 : Ἡ τῶν καλόν τι διαπραξαμένων εὔκλεια.] Idem διαπράττεσθαι, quæ vox usitatior est, exp. Transigere et perficere aliquid, Pervincere contendendo : afferens e Lysia [p. 147, 11] : Διεπραξάμην ὥστε μάχεσθαι, pro Pervici ut. Addit autem a Synes. poni itidem pro Assecutus sum contendendo. Affert et pro Patrare ex. Ut autem hic διεπραξάμην sequente ὥστε, sic διαπράξαι sequente ὅπως ap. Xen. : Διαπράξαι ὅπως εἰσέλθοι. Vide Comm. 307. Sed infinitivo etiam jungitur διαπράττεσθαι, ut ap. Plat. De rep. 2, [p. 360, A] : Εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Et, Διαπραξάμενος κατελθεῖν, Thuc. Qui alioqui διαπραξάμενος sine adjectione ponit etiam pro Quum transegisset. [1, 131 : Ἐς μὲν τὴν εἰρκτὴν ἐσπίπτει τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ... ἔπειτα διαπραξάμενος ὕστερον ἐξῆλθε. Schol., Χρήμασι δηλονότι καὶ λόγοις διαπραξάμενος, ἤτοι διακρουσάμενος τὴν κατηγορίαν. Plat. Hipp. maj. p. 281, A : Ἡ γὰρ Ἦλις, ὅταν τι δέηται διαπράξασθαι πρός τινα τῶν πόλεων, ἀεὶ ἐπὶ πρῶτον ἐμὲ ἔρχεται τῶν πολιτῶν αἱρουμένη πρεσβευτήν. Xen. Anab. 7, 4, 12 : Καταβαίνοντες πρὸς τὸν Σεύθην περὶ σπονδῶν καὶ ὁμήρων διεπράττοντο.] Interdum exp. Obtineo, Impetro : ut in illo Plat. loco, Διαπράξασθαι γενέσθαι, Obtinuisse ut esset, s. Impetrasse. [Rep. 2, p. 360, A : Αἰσθόμενον δὲ εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν περὶ τὸν βασιλέα. Plato Gorg. p. 479, A : Διαπράξαιτο μὴ διδόναι δίκην. Cum ὥστε ibid. p. 478, E : Ὃς ἂν τὰ μέγιστα ἀδικῶν καὶ χρώμενος μεγίστῃ ἀδικίᾳ διαπράξηται ὥστε μήτε νουθετεῖσθαι μήτε κολάζεσθαι.] Et ap. Lucian. [Necyom. c. 6], Διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρά τινος, ubi tamen quidam interpr. Pacisci de descensu. [Plato Rep. 6, p. 497, A : Οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο. De expleta cupiditate amantium Aristoph. Eccl. 634 : Ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν. Plato Conviv. p. 181, B : Πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες, ἀμελοῦντες δὲ τοῦ καλῶς ἢ μή· et Phædr. p. 234, A : Οἳ διαπραξάμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμήσονται· 256, E. Luciani loco simillimum Hemst. comparavit Strabonis 17, p. 807 : Ἀποστάντων ἐνταῦθα Βαβυλωνίων τινῶν, εἶτα διαπραξαμένων ἐνταῦθα κατοικίαν παρὰ τῶν βασιλέων. Adde Xen. Anab. 2, 3, 20 : Ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ, ἐάν τι δύνωμαι ἀγαθὸν ὑμῖν παρ' αὐτοῦ διαπράξασθαι.] Ceterum mihi videor alicubi legisse διαπράξασθαι etiam pro Conficere, ea in signif. qua ponitur pro Interficere, Interimere. [Perdere, Pessumdare. Æsch. Choeph. 1008 : Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης. Soph. Trach. 784 : Τοῦ μὲν νοσοῦντος τοῦ δὲ διαπεπραγμένου. Eur. Ion. 353 : Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ; Dionys. A. R. 6, 26 : Ἐν χειρὸς νόμῳ διαπραττομένου· si vera hæc sit codicis Vat. lectio : nam vulgo διαπραττομένου. Æsch. Pers. 517 : Οἳ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ. Schol. τοῦ ἀπολομένου καὶ ἀφανισθέντος. Eur. Hel. 864 : Μενέλαε, διαπεπράγμεθα. Plut. V. Fab. Max. c. 5 : Διαπέπρακται τὰ Καρχηδονίων, Actum est de rebus Carthaginiensium. Thom. M. p. 219 : Διαπεπραγμένον καὶ τὸ γεγεννημένον καὶ τὸ ἠφανισμένον. Quod Æschyli loco cit. declarat et Plutarchi Mor. p. 525, C, de Demade : Ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγμένου μηδὲν ἔτι λοιπὸν ἢ τὴν γλῶσσαν εἶναι καὶ τὴν κοιλίαν· quem imitatur Synes. Epist. 135, p. 274. || Διαπράττομαι passiv. Xen. Rep. Ath. 3, 3 : Ἐγὼ δὲ τούτοις ὁμολογήσαιμ' ἂν ἀπὸ χρημάτων πολλὰ διαπράττεσθαι Ἀθήνησι.] Διαπέπραγμαι passiva etiam signif., ut Plut. Cæs. [c. 52] : Διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, Jam confectum esset bellum, s. Perfectum, s. Absolutum. [Dionys. A. R. 8, 1 : Ῥᾳδίως αὐτῷ διαπεπράξεται τὸ ἔργον.] Sed et activa signif. διαπεπράχθαι [διαπεπρᾶχθαι] pro Effecisse, e Plut. Themist. : Ἔδοξέ τι χρήσιμον διαπεπράχθαι τῇ πόλει. [Dionys. A. R. 6, 81 : Ὡς ὠμὰ καὶ ἀπάνθρωπα διαπεπραγμένοις.] Et, Διαπεπραγμένον ἔριον, Elaborata lana, VV. LL.

Διαπρήσσω, Conficio, Perago, Exequor : ut διαπρήξας ap. Herodot., Executus. [9, 94 : Οἱ δέ σφι διέπρηξαν ὧδε.] Alibi autem aor. medio utitur, ut 1, [2] : Διαπρηξαμένους καὶ τὰ ἄλλα τῶν εἵνεκεν ἀπίκοντο. Sed hic Bayf. διαπρηξαμένους vertit, Quum obtinuissent ea, quorum gratia in loca illa venerant. [2, 2 : Τἆλλα διαπρήσσεσθαι· 4, 24 : Δι' ἑπτὰ ἑρμηνέων διαπρήσσονται· 9, 41 : Κατ' ἡσυχίην ἰζομένους διαπρήσσεσθαι. « Διαπρήσσεσθαι, Peragere, Conficere, Obire, Exsequi. Hippocr. p. 375, 50 : Τὰς τοῦ σώματος πρήξιας ἁπάσας ἡ ψυχὴ διαπρήσσεται· 54 : Ταῦτα πάντα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὕπνῳ διαπρήσσεται· 351, 30 : Εἴ τι ἐνδεέστερον οἱ πόνοι διαπρήσσονται· ubi tamen codd. quidam διαρήσσονται legunt. Rursus p. 355, 23 : Ὁκόσα δὲ δεῖ ψῦξαι καὶ ξηρᾶναι ἄλφιτα διαπρήσσεται· 44 : Μᾶζα διαπρήσσεται· 361, 49 : Ταῦτα ἡ κοιλίη διαπρήσσεται. Atque alioqui his libris crebro usurpatur hæc dictio. Διαπρήσσεσθαι τὰ ἑωῦτοῦ, Sua negotia obire, p. 885, C. De venereo actu p. 86, C : Εἰ δὲ πλειστάκις διαπρήξαιτο. Sic πρῆγμα venereum actum vocat Aret. Cur. morb. diut. 4, 1 : Καὶ γὰρ τὸ πρῆγμα τῆς νούσου φέρει τὰ σύμβολα. » Foes.] Διαπρήσσω, quod ejusd. est signif., sicut διαπεράω et περάω idem valent, i. e. Pertranseo, Transeo per, Od. B, [213, 429], et Il. A, [483] : Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Il. B, [785; Γ, 14; Ψ, 364] : Μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, ubi exp. διεπέρων διὰ τοῦ πεδίου, Transibant campum, Currebant per campum. [I, 326 : Ἥματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων. Quod Lucian. De merc. cond. c. 11 dixit ἥματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς.] Item Percurro, Od. Ξ, [197] : Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ· i. e. διέλθοιμι. [Ad Il. Homericos spectant gll. Hesychii, Διαπρήσσουσα, διατέμνουσα, διασχίζουσα. Διαπρήσσοντες, διατέμνοντες καὶ διαπερῶντες. Διέπρησσον, διεπορεύοντο, διήνυον, διεπέρων. Διέπρησσε, διεπέρασε· et ex parte,

Διαπρήσσει, τάσσει, ἀπατᾷ, ψεύδεται, διαπερᾷ. Διαπρήσσειν, κατεναντίον διελθεῖν· καὶ τάσσειν ἢ σπεύδειν.]

[Διαπράτης, ὁ, Distractor, Gl.]

[Διαπραΰνω, Demulceo. Philostr. p. 251 : Διαπραΰνων αὐτὸν ὁ Θεσπεσίων· 519 : Ἀνιεὶς αὐτοὺς καὶ διαπραΰνων τῇ τοῦ εἴδους εὐθυμίᾳ. « Greg. Palama Decl. 1, p. 13 citatus Abreschio Lectt. Aristæn. p. 146. » Bast. Phot. ad Amphiloch. p. 211, C ed. Mai. : Μακροθυμίᾳ διαπραΰνειν τὸ φλεγμαῖνον τῆς ὀργῆς. G. Dind.]

[Διαπρέπεια, ἡ, Magnificentia. Alex. Deut. 33, 17; Ps. 28, 2, ubi pro διαπρεπείᾳ, quod Aquilæ et Symm. h. l. in Hex. tribuitur, Adlerus in cod. Vat. 2 invenit εὐπρεπείᾳ, quam lect. etiam exhibet Catena PP. GG. vol. 1, p. 400. Aq., Symm., Inc. Ps. 44, 4, Aq. Ps. 103, 2 et Jes. 35, 2, ubi Symm. εὐπρέπεια habet. Schleusn. Cf. Euseb. Dem. ev. 6, 21. Hase.]

Διαπρεπὴς, ὁ, ἡ, Decorus et insignis inter alios, Eximius, Excellens, ἔκδηλος, ἐπίσημος, Suid., Hesych. Xen. [Mem. 2, 1, 27] : Ἐμὲ ἔτι ἐντιμοτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι, Clariorem et præ ceteris visendam, Magis conspicuam et insignem : qua signif. et ap. Plut. legitur. Thuc. 2, [34] : Ἐκείνων διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες, Eximiam virtutem : quorum etiam τελευτὴ fuit εὐπρεπεστάτη, Clarissima et illustrissima. Athen. cum dat. instrumentali, itidem pro Decorus, Eximius : Περιστρώματα ποικίλα, διαπρεπῆ ταῖς τέχναις. [Pindar. Isthm. 4, 56 : Διαπρεπέα νᾶσον.] Et Eur. [Suppl. 841] διαπρεπὴς εὐψυχία, Animi magnitudine eximius. Idem etiam [Iph. A. 1588] διαπρεπὴς τὴν θέαν, pro Decora forma insignis. Item τὸ διαπρεπὲς pro ἡ διαπρέπεια s. τὸ διαπρέπειν, Thuc. 6, p. 202 [c. 16] : Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας, pro ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ.

[Διαπρεπόντως, Eximie, Insigniter. Schol. Eurip. Or. 1483 (1470 Matth.) : Ἐν τῷ πρὸς Ὀρέστην πολέμῳ ἐφάνημεν διαπρεπόντως δειλοὶ οἱ Φρύγες. Kall. Thom. M. p. 220 (105, 11 Ritschl.) : Διαπρέπω... πρεπόντως διάγω. Cod. Leid. διαπρεπόντως. Schæf.]

Διαπρέπω, Decorus sum et excello inter alios, διαφαίνομαι, διαφέρω, Suid., Hesych. Thom. M. exp., κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω, in hoc loco, Διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. Quam expositionem Bud. quoque e gramm. quodam affert, subjungens ex Eod. : Διαπρέπει τόδε ἐπὶ τοῖσδε, pro διὰ πάντων τούτων πρέπει, h. e. παραβαλλόμενον πρὸς ταῦτα ἀποκρύπτει αὐτὰ, καὶ εὐπρεπὲς τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι. Rursum Thom. M. [p. 220] μεταβατικῶς quoque dici tradit, μεταπρέπω [διαπρέπω] τὸν δεῖνα pro καλλωπίζω. Plato Gorg. [p. 485, E] : Φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι. Nisi forte pro neutrali et hic accipiendum, et ante φύσιν subaudiendum κατά. [Euripidis in Antiopa versus fuit : Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι, quem Grotius restituit collato Philostr. p. 160 : Κόρυν μὲν οὐδεμίαν φέρων, γυναικομίμῳ δὲ μορφώματι κατὰ τὸν Εὐριπίδην αἰσχρῶς διαπρέπων. Ceterum recte HSt. notat Thomæ M. errorem transitivam signif. huic verbo tribuentis.] Sed usitatius est διαπρέπω in neutrali signif. [Æsch. Pers. 1006 : Ἔθεσθ' ἄελπτον κακὸν διαπρέπον, οἷον δέδορκεν ἄτα, quod ζαπρέπον scribendum esse dixi s. v. Διά· Plato Soph. p. 219, A, ex cod. Bodl. et Flor. emendatus : Τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαπρέψειε. Vulgo διαγράψειε. Eur. Alc. 642 : Ἥ τἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχία. Pind. Ol. 3 : Ὁ δὲ χρυσὸς πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου], aliquando quidem cum dativo junctum, aliquando autem cum præp. ἐν, Plut. [Mor. p. 771, E] : Κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα, Forma præstans et excellens, Forma inter alias decora. [Iisdem fere verbis Ælian. V. H. 7, 2. Dio Cass. 42, 34 : Τῇ τῆς ὥρας ἀκμῇ πολὺ διέπρεπε· 51, 15 : Ἀνδρείᾳ ἔν τισι διέπρεψε.] Theodorit. Hist. Eccl. 2, de Maximo, Ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι· quemadmodum Eust. διαπρεπὴς ἦν ἐν πᾶσι dicit pro eo quod Hom., ἔπρεπε διὰ πάντων. [Crinagor. in Anth. Pal. 9, 513 ; Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες. Cum ἐπὶ Lucian. De salt. c. 9 : Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ. Dio Cass. 68, 6 : Ἐπ' ἀνδρείᾳ... διέπρεψε. Eran. Philo p. 156 : Ὁ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων.] Bud. διαπρέπω pro Conspicuus et visendus sum affert e Basil. p. 259. Sic Hesych. : Διαπρέψας, λαμπρὸς φανείς. [Suid. v. Ἀσπάσιος Δημητριανοῦ : Ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, διαπρέψας μέχρι πολλοῦ. Athen. 4, p. 174, E : Διαπρέψαι τέ φασι μεγάλως (τὸν Κτησίβιον). Διαπρέψαι et διατρῖψαι confusa in libris notavit Pierson. præf. ad Mœr. p. xlii. Vita Arati Ms. ap. Ruhnken. ad Callim. Fragm. p. 590 : Διέπρεψε δὲ παρὰ Ἀντιγόνῳ. Probabiliter Ruhnken. διέτριψε.]

Διαπρεπῶς, Decore, Eximie. [Plut. Mor. p. 214, D : Κεκοσμημένον... διαπρεπῶς τὸ σῶμα· V. Alcib. c. 12, Sullæ c. 16, Anton. c. 81. Superl. Demosth. p. 1208, 19 : Ὡς οἷόν τε κάλλιστα καὶ διαπρεπέστατα τῶν τριηράρχων. Polyb. 10, 49, 9 : Ἠγωνίσατο δ. τῶν μεθ' ἑαυτοῦ· cui l. comparandus Plut. Mor. p. 873, D : Διαπρεπῶς ἀγωνισάμενοι τὴν μάχην ἐκείνην.]

Διαπρεσβεία, ἡ, Hujusmodi [V. Διαπρεσβεύω in fine] legatorum intercessio, Bud. 713 e Polybio subjungens [5, 67, 11] : Ἐλέγοντο μὲν οὖν ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις πλεονάκις ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ τὰς διαπρεσβείας. [Ib. 72, 9; 27, 8, 15.]

[Διαπρέσβευσις, εως, ἡ, Legatio. Appian. Gall. c. 18 : Πρέσβεις.. ἀπεσταλκέναι... καὶ ἐν ταῖσδε ταῖς διαπρεσβεύσεσιν ἐπιθέσθαι τοῖς ὀκταχοσίοις· Syr. c. 2 : Καὶ γίγνονταί τινες Ἀντιόχῳ καὶ Φλαμινίῳ διαπρεσβεύσεις ἐς ἀλλήλους. Sed hic alii libri γίγνονται λόγοι τῷ Ἀ. καὶ Φ. διὰ πρέσβεων. Id. B. C. 1, 70 : Διὰ τὰς αὐτομολίας τε καὶ διαπρεσβεύσεις. Sic cod. Aug. Edd. vett. περιπρεσβεύσεις.]

Διαπρεσβεύω, Legatus dimittor. Apud Suid. : Οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν Ἀρεοβίνδῳ. Pass. [immo medium] Διαπρεσβεύομαι, Legatos dimitto, h. e. In diversas partes mitto, πρέσβεις διαπέμπω. [Xenoph. H. Gr. 3, 2, 24 : Διεπρεσβεύοντο πρὸς τὰς πόλεις. Polybius locis pluribus, Diodor. 11, 68, Dio Cass. 45, 43; 78, 26 extr. Aristides vol. 1, p. 190 : Τοὺς ἐν χρείᾳ παραμυθουμένη διεπρεσβεύσατο. Anna Comn. 13, p. 399, B : Τὰ περὶ εἰρήνης πρὸς αὐτὸν διαπρεσβεύεται.] Aristid. : Διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις. Quod vero Polyb. 5 dicit, Αἱ γὰρ παραγενόμεναι μεγάλας ἔδοσαν ἀφορμὰς διαπρεσβεύομεναι πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς, Bud. 713, interpr. Ultro citroque ventitantes ad componendam pacem.

[Διαπρήσσω. V. Διαπράσσω.]

Διαπρηστεύω, Indicium defero. Affertur enim ex Herodoto [4, 79] : Διεπρήστευσε πρὸς τοὺς Σκύθας, pro Indicium detulit Scythis, Indicavit. [Libri quattuor ἐπρήστευσε, unus διεπίστευσε. Inter virorum doctorum de verbo, ut videtur, corrupto conjecturas una memorabilis est διεδρήστευσε, Transfugit, cui Schneider. comparat δρῆσται, quod Hesych. interpr. δραπέται. Ἄδρηστα ἀνδράποδα Herodot. dixit 4, 142.]

[Διαπρίζω, i. q. Διαπρίω. Jo. Chrys. In Ps. 44, vol. 1, p. 642, 5 : Ἄτοπον, τέκτονι μὲν παρακαθήμενον, καὶ διακλῶντα καὶ διαπρίζοντα θεώμενον, μὴ ἀπαιτεῖν λόγον. Seager. || Διαπρίζει, Hesychio διαπερᾷ. Quod Kustero ex Διαπρήσσει corruptum videbatur. Διαπρίζειν, διαπερᾶν etiam Cyrilli Lex.]

[Διάπριστος, ὁ, ἡ, Dissectus. Pollux 10, 24 : Ἐν δὲ τοῖς δημιοπράτοις γέγραπται θύρα διάπριστος, Janua dissecta in duas partes æquales, quarum altera clausa, altera aperitur. Kuhn. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 651.]

Διαπρίω, Serra disseco, diffindo, δίχα πρίω, ut Thuc. loquitur. [Aristoph. Eq. 768 : Εἰ δέ σε μισῶ... ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην. De sectione ossis Hippocr. p. 912, H : Χρὴ πρίοντα, ἐπειδὰν ὀλίγον πάνυ δέῃ διαπεπρίσθαι καὶ ἤδη κινέηται τὸ ὀστέον, παύσασθαι πρίοντα. G. D.] Synes. Ep. 104 : Ὡς κατεαγὼς εἴη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος, Se crus fregisse ac serra præcidendum s. desecandum curare, Medium secare. Et διαπεπρισμένος, Serra dissectus s. fissus. Plato Symp. [p. 193, A] : Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας γεγονότες, Facie dimidiata, Per nares dissecta luscaque, cujusmodi videntur in numismatis priscis, Bud. p. 229 in Καταγραφή. [Hippiatr. p. 94 : Σημεῖα ὀρθοπνοίας... οἱ μυκτῆρες διαπέπρινται. G. D. Eubul. ap. schol. Eur. Med. 613 : Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσε' ἀκριβῶς ὥσπερεὶ τὰ σύμβολα; Æneas Tact. c. 4, p. 21 Or. Ἔλαθε νυκτὸς τὸν μοχλὸν διαπρίσας (ubi male διαπρήσας libri plerique, ut apud schol. Theocr. 15, 68 διαπρῆσαι)· c. 19, p. 59 : Διαπρίοντα δὲ μοχλὸν ἔλαιον ἐπιχεῖν. Plut. Mor. p. 977, C : Διαπρίειν τῇ ταχύτητι καὶ διακόπτειν. Julian. Cæs. p. 312, A :

Εἶς εἶναί μοι δοκεῖ τῶν διαπριόντων τὸ κύμινον. Anna Comn. 2, p. 51, A: Κίμβικά τε καὶ γλίσχρον καὶ ἕνα τῶν διαπριόντων τὸ κύμινον. Conf. Κυμινοπρίστης.] || Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, Frendere cordibus, ut ii qui πρίουσι τοὺς ὀδόντας. Act. 7, [54]: Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτὸν, Frendebant cordibus et stridebant dentibus in eum. [Hesych.: Διεπρίοντο, ἐθυμοῦντο, ἔτριζον τοὺς ὀδόντας. Lucian. De calumn. c. 24: Μισεῖ δὲ καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. Euseb. H. E. 5, 1, 6: Τότε μεγάλως ἐχαλέπαινον καὶ διεπρίοντο καθ' ἡμῶν. (Anna Comn. 13, p. 396, C: Ἐπὶ τούτοις ὁ αὐτοκράτωρ διεπρίετο. G. D.) Nicephorus 5, 30, p. 382: Ἀσχάλλοντες ἦσαν καὶ διεπρίοντο. (Nilus Epist. p. 258: Τίνος ἕνεκεν ἄχθῃ καὶ διαπρίῃ καὶ βρύχεις; Vita Theophanis fol. *i*, *ij*, verso: Βασκανίᾳ διαπριόμενοι. G. D.) Hesych.: Διαπρίεται, διαγοράζει, μαίνεται. Pro διαγοράζει leg. monente Heinsio ἀγριάζει, Efferatur. Suicer. Διαγοράζει ad verbum διαπρίαται, aliunde non cognitum, μαίνεται ad διαπρίεται refert Albert. Kustero διαγοράζει in διατρίζει mutandum videbatur. ī]

[Διαπρῑωτὸς, ὁ, ἡ, Serra s. terebra dissectus. Hippocr. p. 912, H: Ἐν τῷ διαπριωτῷ ὀστέῳ καὶ ἐπιλελειμμένῳ τῆς πρίσιος.]

Διὰ πρὸ vel Διαπρὸ, Penitus. Il. O, [342]: Διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, Ita ut trajecerit. Sic διαμπὰξ διελαύνεσθαι, Lucian. [Apoll. Rh. 4, 313: Τῇ δὲ διαπρὸ Ἄψυρτος Κόλχον τε θοώτερον ὡρμήθησαν. Dionys. P. 5: Οὐ μὴν πᾶσα (χθὼν) διαπρὸ περίδρομος. Hesych.: Δ., δι' ὅλου, διαμπὰξ, διηνεκῶς. Δ., διαμπὰξ, δι' ἐναντίας.]

Διαπροείσατο, Pertransibat etiam disjunctim. [Hoc compositum male fingit ex Hom. Il. Δ, 138: Διαπρὸ δὲ εἴσατο (ap. Hesych. in διαπροθεήσατο corruptum) καὶ τῆς. V. Εἶμι.]

[Διάπροθι, i. q. Διαπρό. Nicand. Al. 3: Δολιχὸς δὲ διάπροθι χῶρος ἐέργει.]

[Διαπροστατεύω, Præsum. Polyb. 4, 13, 7: Διαπροστατεύσαντος τὸ διαβούλιον Φιλίππου τοῦ βασιλέως, Quum decreti suasor et auctor esset.]

Διαπρύσιος, [ὁ, ἡ, et διαπρυσία in Il. Pindari et Callimachi infra afferendis], Penetrabilis, Penetrans. [Hesych.: Διαπρύσιον, διαπορεύσιμον, μακρὸν, διὰ πάντων διεξιὸν, ἐξάκουστον, μέγα, διάτονον. Etym. M. p. 269, 13: Παρὰ τὸ πεύθομαι ἐπυθόμην πύσιον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ πρύσιον, ἢ ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω περάσιον, καὶ κατὰ συγκοπὴν πράσιον καὶ τροπῇ πρύσιος καὶ διαπρύσιος, ὡς μάθω μῦθος μύθιος. Prior etymologia prorsus inepta, tolerabilior altera, quam melius exponit Eust. p. 709, 46: Διαπρύσιον ἢ τὸ φανερὸν καὶ διάδηλον, ὡς ἐκ τοῦ πυρσοῦ ἤγουν φανοῦ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, ἢ τὸ εἰς μακρὸν διῆκον καὶ διαπεράσιμον ἐκ τοῦ περῶ περύω περύσω κατὰ συγκοπήν. Quod a πυρσὸς derivat, aliquid commendationis habet a gl. Hesych.: Διαπύρσιος, μέγας, διαβόητος.] Κήρυκες, Greg. Naz. [p. 618, B. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 2, A: Ἡ δ' ἱστορία... ὄντως ἔμψυχος καὶ διαπρύσιος κῆρυξ αὐτῆς (providentiæ divinæ). Eustath. Opusc. p. 343, 30: Κῆρυξ τῶν σῶν ἀγαθουργιῶν διαπρύσιος. G. D.] qui et διάτορoι nominantur [Τόρον τι καὶ διαπρύσιον βοᾶν s. ἐμβοᾶν Agathias p. 179, 5; 230, 19], quoniam sc. voce sua, utpote alta et clara, penetrant aures. Unde et διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur Qui vocem ita intendit, ut ea aures etiam remotissimorum penetret, Il. Θ, [227], P, [247]: Ἧυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς, i. e. διάτορον et ἐξάκουστον. [Soph. OEd. Col. 1479: Διαπρύσιος ὀτοβος. Eurip. Hel. 1324: Διαπρύσιον κέλαδον. Callim. H. in Del. 258: Διαπρυσίην ὁλολυγήν.] P, [748]: Ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυγηκώς, pro παρ' ὅλον τὸ πεδίον παρατεταμένως διήκων, schol. exp. [Pindaro Nem. 4, 83: Νεοπτόλεμος δὲ (κρατεῖ) Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ, βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον, est Universæ Epiro. Schol.: Ἄρχει τῆς πολλῆς Ἠπείρου.] At δ. πόλεμος exp. potest Vehemens, in quo sc. ferrum et flamma omnia διαπορεύονται. [Diog. L. 2, 143: Μόνῳ δὲ Περσαίῳ διαπρύσιον εἶχε πόλεμον. Hemst. Frequens ap. scriptores ecclesiasticos. Athanasius De S. Deipara vol. 1, p. 1042: Διαπρυσίῳ τῇ φωνῇ λέγοντες. Cyrill. Alex. De adorat. l. 2, p. 72: Ὑψηλῷ τε καὶ διαπρυσίῳ κηρύγματι. Idem De apostol. prædicat. in cap. 44 Jesaiæ p. 593: Τούτων ἠχὴ διαπρύσιος προσηνέχθη παντὸς οἰ. Suicer. Incerti auct. Laudatio Joannis in Combefis. Auct. novo Patr. vol. 1, p. 1401, D: Διαπρύσιον ἀπελέγχει, Alta voce. G. Dind.]

[Διαπρῦσίως, Clare, Clara voce. Nicephor. Cpol. in Epist. ad Leon. papam: Δ. κηρύσσομεν. In Histor. Concil. Florent. sect. 12, c. 8, p. 343: Τὸν λόγον ὁ διάκονος κηρύττει διαπρυσίως. Suicer. Amphiloch. p. 21. Method. p. 402, 439. Andr. Cret. p. 52, 122. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 24. Kall. Georg. Metrop. in Combefis. Auct. novo Patr. vol. 1, p. 1048, C: Δ. ὧδε κεκραγώς. G. D. Penitus. Schol. Aristoph. Pac. 481: Πάνυ καὶ διαπρυσίως ἐμισοῦντο. Hemst.]

Διαπταίω, itidem pro Offendo, Titubo. Apud Lucian. autem [Somn. c. 8]: Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. Quum hæc effutivisset, balbutivisset. [Hesych.: Διαπταῖσαι, σφαλῆναι. Nam sic recte corrigitur codicis scriptura διασπάσαι. Nilus Epist. p. 145: Ἄφεσιν ἱκανὴν προξένει τῶν διεπταισμένων σοι. G. Dind. Epiph. t. 1, p. 216, D: Τοῦτο δὲ τοῦ παντὸς διέπταισαν οὗτοι. Basil. t. 2, p. 297, C; 441, D; 558, A. Hase.]

[Διαπτάω. V. Διίπτημι.]

[Διαπτερνιστὴς, ὁ, Supplantator. Clem. Al. p. 982, ex Theodoto. Kall.]

Διαπτερόω, Alas explico, dispando, expando, generalius pro διαπτύσσω. [Hippocr. p. 393, 48: Εἰ γὰρ ἀνάγοι μὲν τὰ ἐγκέρχνοντα καὶ ὀλισθον ἐμποιήσειε καὶ ὥσπερ διαπτερώσειε τὸν βρόγχον. Ex Hippocr. Aretæus p. 127, 8. Etym. M. p. 269, 27: Διαπτερῶσαι, ἀνευρῦναι, διαστῆσαι. Quæ glossa ap. Hesych. cum διαπτύσαι coaluit. G. Dindorf.]

[Διαπτερύσσομαι, Alas expando. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1105 ed. Wytt.: Αἰφνιδίως κόρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπτερυξάμενοι τὰ πέριξ ἐπλήρωσαν τὰ δένδρα.]

[Διαπτέρωσις, εως, ἡ, Purgatio per pennam. Erotian. p. 130: Διαπτερώσιες, διακαθάρσεις ὤτων. Χρώμεθα γὰρ πτεροῖς ἐνίοτε διακαθᾶραι ὦτα βουληθέντες, ὡς καὶ οἱ αὐληταὶ τοὺς αὐλοὺς. Non legitur ap. Hippocr., ex quo διαπτερῶσαι supra attulimus.]

[Διάπτημι. V. Διίπτημι.]

Διαπτίσσω, Tundo, Pinso, Theophr. H. Pl. 9, 17 [16, 9 Schn.], post verba quæ in Περιπτίσσω leges, Καὶ διαπτίσαντες [Vera lectio διαττήσαντες est, de qua v. s. Διαττάω. G. D.] λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ, πίνουσι, ubi nota, semina ac legumina prius περιπτίσσεσθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὸ κέλυφος, Perpurgari, et gluma s. cortice evolvi: deinde ἐν ὅλμῳ κόπτεσθαι, Tundi in mortario, et διαπτίσσεσθαι λεπτὰ, Comminui: quod et λεαίνεσθαι, quum ita comminuitur ut in mola. [Etym. M. p. 125, 43: Ἀποβράσαι, τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα.] Plin. 18, 7, ubi de ratione conficiendæ polentæ, Virentibus spicis decussum hordeum recens purgant, madidumque in pila tundunt, atque in corbibus eluunt, ac siccatum sole rursus tundunt, et purgatum molunt. Et paulo ante, Græci perfusum aqua hordeum siccant nocte una, ac postero die frigunt, deinde molis frangunt. Quæ confer cum l. Pherecratis in Πτίσσω cit. Sed nota perperam ap. Theophr. scribi Διαπτήσαντες et Περιπτήσαντες.

Διαπτοέω, Perterrefacio. Basil.: Ἡ σκιά σου πάντα διεπτόησε, Bud. [Eurip. Bacch. 304: Στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄντα καπὶ τάξεσιν φόβος διεπτόησεν. Plut. V. Cleom. c. 5: Ἅπαν μὲν ἐτρέψατο καὶ διεπτόησεν αὐτῶν τὸ στράτευμα. Themist. p. 257, B: Διεπτόησε τε καὶ διετάραξε τοὺς ἀντιπάλους.] Pass. Διαπτοοῦμαι, Perterreor s. Perterrefio, Metu percellor. Plato Rep. 1, [p. 336, B]: Δείσαντες διεπτοήθημεν. Et partic. διαπτοηθεὶς, Perterrefactus, Metu perculsus, Attonitus. Plut. [Mor. p. 247, D]: Θόρυβοι πανικοὶ προσέπεσον νύκτωρ, ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως. [P. 564, B: Ἔκφρονες καὶ διεπτοημένοι. Nilus Epist. p. 346: Διεπτοημένος πρὸς τὴν πλάνην. || Alia forma Διαπτοιέω. Hom. Od. Σ, 339: Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας. Apoll. Rh. 3, 1345: Καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι.]

Διαπτόησις, ἡ, Pavor attonitus. || Διαπτόησις ἀφροδισίων e Plat. De LL. [6, p. 783, C] pro Vehemens et impotens libido. Sic infra ἐπτοῆσθαι περὶ τἀφροδίσια. [Alii libri διαπτοίησις.]

[Διαπτοιέω. V. Διαπτοέω.]

Διάπτοντες, Stellæ micantes, VV. LL. perperam pro Διάττοντες. [Sic διαπτεῖν, ὁρμᾶν ap. Hesych. inter διαπταῖσαι et διαπτύσαι positum pro διάττειν. Διαπτούσης pro διαττούσης lectio vitiosa edd. vett. Heliodori p. 266. G. Dindorf.]

[Διαπτυΐζω, Ventilo. Favorin. s. v. Αικμῶ. Schneid. Διασκορπίζω, πτυάζω ap. Suidam.]

Διάπτυξις, εως, ἡ, Explicatio, Solutio. [Galen. vol. 2, p. 196 : Οὐ μόνον ὅρου διάλυσιν, ἀλλὰ καὶ διάπτυξιν. Hemst. Clem. Al. p. 806 : Τὴν διάπτυξιν τὴν γνωστικὴν τῶν γραφῶν. Wakef. Procl. In hypothes. p. 67, A. Hase.]

Διαπτύσσω [Duplicis τ in διαπτύττω duo sunt exempla, Platonis Leg. 9, p. 858, E : Τὰ περὶ τοὺς νόμους γεγραμμένα φαίνεσθαι διαπτυττόμενα μακρῷ κάλλιστά τε καὶ ἄριστα· ubi HSt. διατυπούμενα posuit, διατετυπωμένα L. Dindorf. ad Diodor. vol. 4, p. 196 ed. min.; Aristotelis p. 720, 17 : Διαπτύττοντα τὰς πλεκτάνας, ubi unus codex διαπτύσσοντα. G. D.], Displico, i. e. Complicatum et connexum dissolvo. Varro dicit, Siquando displicatæ sunt apes, pro Disgregatæ. Greg. Ad Athan.: Τὸ σαρκικὸν τοῦτο, εἴτε νέφος χρὴ λέγειν, εἴτε προκάλυμμα, διαπτύξαντι, ubi νέφος διαπτύσσειν possis etiam interpretari Discutere, ut dicitur Discutere tenebras et caliginem. Bud. p. 321 h. l. citans, interpr. διαπτύσσειν, Expandere, Explicare, Aperire, διοιγνύειν : subjungens, ap. Theophr. H. P. 4, 9 [7, 8] συμμεμυκὸς et διεπτυγμένον, opposite dicta sunt, Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι, μεσημβρίας δὲ τελέως διεπτύχθαι· sic enim legi debet, non διεπτύσθαι, quod καταπεφρονῆσθαι significat et Despui. Ex illo autem Theophr. loco desumtum est, quod Plin. scribit 12, 11 : Quem noctu comprimens, aperire incipit solis exortu, meridie expandit. Paulo autem ante illa Theophr. verba, pro πλείονα ἄνοδμον, colligitur ex eodem Plinio reponendum πλήν : at pro λευκείῳ reponendum esse λευκοΐῳ, satis est manifestum. Hesychio Διαπτύξαι [cod. διαπτύσαι] est διαπτερῶσαι, ἀνευρῦναι, διαστῆσαι. [Διαπτύσαι sive, si vera est HSti correctio, διαπτύξαι separandum a proximis verbis, quibus nova gl. continetur, de qua v. s. Διαπτερόω. Alexis ap. Athen. 7, p. 322, D : Διαπτύξας θ' ὅλον (τὸν σαῦρον) τῷ σιλφίῳ μάστιξον. Diodor. 17, 20 : Οὕτως ἐπικίνδυνον πληγὴν ὥστε τὸ μὲν κρᾶνος διαπτύξαι. Wessel. : « Indicat τὰς πτύξεις τοῦ κράνους ictu gladii fuisse dissolutas ». Soph. Antig. 709 : Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Schol. ἀνακαλυφθέντες. Eur. Hippol. 985 : Τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἔχον καλοὺς λόγους, εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε. Schol. ἐάν τις ἐρευνήσειε τὸ πρᾶγμα τοῦτο. Plut. Mor. p. 623, C : Εἰ βούλοιο καθορᾶν ὑπ' αὐγὰς διαπτύξας τὸν ἔρωτα. « Tritius est in rerum obscurarum explicatione. Philo De rer. divin. hered. p. 489, E : Ἃ μὲν οὖν ἦν προακοῦσαι διεπτύξαμεν· De somn. p. 1125, D : Ἱερὰς βίβλους ἀναγινώσκοντες, κἂν εἴ τι μὴ τρανὲς εἴη διαπτύοντες. Philo διαπτύσσοντες, Enodantes, reliquerat. » Wessel. ad l. Diodori. (Eodem vitio διαπτύσαι in gl. Hesychii supra allata et διαπτυόμενα pro διαπτυττόμενα in marg. cod. Flor. Plat. Leg. 9, p. 858, E.) Iamblich. V. Pyth. p. 226 : Εἰ μή τις αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας διαπτύξειε. Suid. : Διέπτυξε, διεσαφήνισε. G. D. Moschio ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 240 : Πρῶτον δ' ἄνειμι καὶ διαπτύξω λόγῳ ἀρχὴν βροτείου καὶ κατάστασιν βίου. Schæf.]

[Διαπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, Respuens. Greg. Naz. Carm. 10, 105 : Χαλινῶν ἵππος διαπτυστὴρ, i. q. διαπτύων τοὺς χαλινούς. Conf. Ἀναπτυστήρ.]

Διάπτυστος, ὁ, ἡ, Ventilatus et sparsus : ut accipiunt ap. Soranum Vita Hippocr. : Τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπτύστου γενομένης. Sed suspecta hæc vox est, et puto scr. esse διάπυστος. [Sic omnino leg.] Alioqui διάπτυστος est Despuendus, Despui dignus, ut κατάπτυστος.

[Διάπτυχες lectio corrupta ap. Philoxen. Athen. 4, p. 147, D.]

[Διαπτύχη, ἡ, Plica. Euripid. Iph. A. 727 : Δέλτου μὲν αἵδε πολύθυροι διαπτυχαί· 793 : Παρεὶς δὲ γραμμάτων διαπτυχὰς, Literarum plicas, i. e. epistolam. Conf. Πτυχή.]

Διαπτύω, i. q. καταπτύω, Despuo. [Conspuo. Cum genit. Ælian. N. A. 4, 22 : Σκολόπενδρα θαλαττία διαρρήγνυται ... ἀνθρώπου διαπτύσαντος αὐτῆς. Cod. Rehdig. προσπτύσαντος αὐτήν.] Et metaphorice Contemno, Fastidio. Demosth. [p. 313, 8] : Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους. [Διαπτύων τοὺς πολλοὺς, fortasse ex hoc ipso l. Pollux 3, 66. Dio Chr. vol. 2, p. 144 : Μάλιστα τούτων καταγελῶμεν καὶ διαπτύομεν αὐτούς· 148 : Παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς ὀρθῶς ἐννοουμένοις διαπτύεται. Lucian. De merc. cond. c. 30 : Κατεφρόνησε καὶ εὐθὺς διέπτυσε. Alciphro 1, 26.] Chrys. : Μέλλει διαπτύεσθαι. [Plut. Mor. p. 101, C : Τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα ... δυσχεραίνουσι καὶ διαπτύουσι καὶ παραιτοῦνται· 466, D : Σητάνειον ἄρτον διαπτύων. Διαπτύειν τὸν χαλινὸν, de equo frena respuente dictum a Philostr. p. 816, Heliodoro 3, 3, p. 110. Conf. Διαπτυστήρ. Pseudodiogenes Epist. in *Notices des Mss.* vol. 10, 2, p. 273 : Διαπτύεις μου τὸν τρίβωνα καὶ τὴν πήραν. Planud. Ovid. Met. 2, 597 citat Boisson. || l. q. διαπτύσσω. Lectiones vitiosæ, de quibus dictum s. v. Διαπτύσσω.]

[Διάπτω, Accendo. Phalar. Ep. p. 208, 52 : Τὸ μὲν γὰρ ἔχθος αὐτοῦ τάχιον τοῦ διαφθῆναι σβέννυται. G. D.]

Διάπτωμα, τὸ, Lapsus, VV. LL.; quum tamen διαπίπτειν reddatur Interlabi et Elabi, non simpliciter Labi. [Philemo ap. Athen. 12, p. 516, F : Τί γὰρ τούτων διάπτωμ' ἐγένετ' ἢ ἁμάρτημα τί; Polyb. 16, 17, 8 : Τὰ προειρημένα διαπτώματα μὲν εἶναι, πρόφασιν δὲ ἐπιδέχεσθαι. Plut. Mor. p. 468, A : Οὐχὶ τὰ ἁμαρτήματα καὶ διαπτώματά ἐστι; ... τὰ δὲ διαπτώματα οὐχ ὧν διαπτώματα καὶ ἀποτεύγματα; 1047, C, D. Strabo 2, p. 110. G. D. Damnum. Tit. Olb. ap. Bœckh. Inscr. gr. vol. 2, p. 121, 55 : Διότι μεγάλοις διαπτώμασι περιπεσεῖται ἡ πόλις· et p. 122, 40 : Διάπτωμα δὲ τῷ δήμῳ οὐδὲν ἀνήνεγκεν. Hase.]

[Διάπτωσις, εως, ἡ.] In VV. LL. est Διάπτωσις expositum Ruina, Infortunium, Opinionis et spei frustratio; sed absque exemplo. Ego autem apud Plut. [Mor. p. 1125, C] invenio copulata ἁμαρτίαν et διάπτωσιν. [Ἀστοχίας καὶ διαπτώσεις ibid. p. 800, A. Longin. c. 22, 4 : Εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει, quod Tollius interpretatur, Ac si prorsus ab instituta oratione sit aberraturus. || Perturbatio, Dolor. Paralip. 1, 4, 9 : Ὅτι ἔτεκον ἐν τῇ διαπτώσει. || N. proprium loci in valle Hinnom, qui Hebr. Tophet dicitur, Jerem. 19, 6 et 14.]

[Διαπῡδαρίζω, Salio. Hesych. : Διαπονδαρίζει, διαναβάλλεται, διαναρρίπτεται. « Α ποδαρίζειν, i. e. πυδαρίζειν. » Is. Voss.]

[Διαπῦέω, Suppuro. Hippocr. p. 1252, G : Διαπυήσαντος (τοῦ φύματος) καὶ ἐκραγέντος λύσις. « Aetius p. 95, 54 : Διαπυησάσης τῆς φλεγμονῆς, ubi διαπυήσαντος legitur. » Weigel. || Aliæ formæ Διαπυΐσκω et Διαπυόω, de quibus infra.]

Διαπύημα, τὸ, dicitur ab Hippocr. [p. 39, 6] Quum aliquo præter naturam tumore concocto, pus universum collectum est : i. significans q. ἐμπύημα, sicut διαπυΐσκειν, i. q. ἐμπυΐσκειν, Gorr. [Galen. vol. 8, p. 616. Weigel.] Sed hoc verbale Διαπύημα derivatum est potius a verbo Διαπυέω quam Διαπυΐσκω, cujus tamen nulla afferuntur exempla.

Διαπύησις, εως, ἡ, Suppuratio : ut ἐκπύησις Galen. Ad Glauc. [Hippocr. p. 38, 44 : Τὸ οἴδημα μὴ καθιστάμενον ἐς διαπύησιν τρέπεται. Aetius ap. Phot. Bibl. cod. 221, p. 179, b.]

Διαπυητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐκπυητικός : φάρμακον, Medicamentum suppuratorium : sc. quod calore et humore temperatum, porosque obstruens, pus movet. Vide plura ap. Gorr. Item διαπυητικὴ ἀγωγὴ, e Galen. Ad Glauc., Suppurandi ratio et ad maturationem perducendi.

Διαπύθω, Putrefacio, Penitus putrefacio.

Διαπυΐσκω, verbum huic [verbo ἐμπυΐσκω] simile et terminatione et signif. [Aretæus p. 39, 12 : Μικρὸν γὰρ διαπυΐσκει χρόνον. Passiv. Hippocr. p. 272, 5 : Βουβωνοῦται καὶ διαπυΐσκεται. Marc. Anton. 4, 39 : Κἂν τὸ ἐγγυτάτω αὐτοῦ, τὸ σωμάτιον, τέμνηται, καίηται, διαπυΐσκηται.]

Διαπυκτεύω, Pugnis decerto, Pugilatu decerno, [Luctor, Xenoph. Cyrop. 7, 5, 53 : Εἰ μὴ πολλοῖς διεπύκτευσα, οὐκ ἂν ἐδυνάμην σοι προσελθεῖν. Epictet.

Diss. 2, 21, 11 : Ἐν οἴκῳ διαπεπύκτευκας τῷ δουλαρίῳ. Schol. Apoll. Rhod. 2 init. : Ἄμυκος ὁ τῶν Βεβρύκων ἡγούμενος διαπυκτεύει Πολυδεύκει καὶ ἀναιρεῖται. G. D.] et metaph. pro Contendo, Lucian. [Gall. c. 22] : Τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων.

[Διαπύλιον, τὸ, Portorium, Gl. Recte hoc Hesychio restituitur ab Scaligero pro διαπυλῶν.] Διαπύλιος, ὁ, ἡ, Qui porta effertur. Ex Aristot. OEcon. 2, [14] : Τῶν δὲ στρατιωτῶν εἴ τις τελευτήσειε, διαπύλιον ἐπώλει δραχμὴν τοῦ σώματος, pro Vectigalem drachmam pro corpore efferendo imperabat. Et Hesych. scribit διαπυλῶν, sic enim ap. eum legitur, fuisse. Vectigalis quoddam genus ap. Athenienses : fortasse quod persolvebatur, quum aliquid portis efferretur aut in eas inferretur. [Conf. Bœckh. De œcon. civ. Athen. vol. 1, p. 500.]

Διαπυνθάνομαι, Intelligo, Cognosco, e Plat. De Legg. || Sciscitor, Percontor : unde διαπυνθάνεται, ἐρωτᾷ, Hesych., Suid. [Plat. Hipp. min. p. 369, D : Διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ· Conviv. p. 172, A : Βουλόμενος διαπυθέσθαι τὴν Ἀγάθωνος ξυνουσίαν. Hierocl. ap. Stob. Flor. 85, 21, vol. 3, p. 190, ab Hemst. cit. : Τὰ μὲν διαπυθέσθαι, τὰ δὲ καὶ ἐπιδεῖν τῶν γινομένων. Strabo 2, p. 101. Cum genit. personæ, Plato Rep. 5, p. 469, A : Διαπυθόμενοι τοῦ θεοῦ πῶς χρή.... Plut. V. Rom. c. 8 : Διαπυθέσθαι τοῦ Νομήτορος κελεύσας, εἴ τις ἥκοι.]

Διάπυος, ὁ, ἡ, Suppuratus, i. q. ἔμπυος. Hippocr. Aphor. 45, l. 7 [p. 1260, B] : Ὁκόσοι τὸ ἦπαρ διάπυον καίονται. [Ib. p. 1257, G.]

[Διαπυόω, Suppuro. Hippiatr. p. 61 : Σπόγγον ὄξει θερμῷ διαβρέχων δέσμει ὀὶς τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ διαπυῶσαι· 67 : Τὸν διαπεπυωκότα· 69 : Ξέσαντα τὸν τόπον τοῖς διαπυῶσαι δυναμένοις, Quæ suppurare facere possunt. G. Dindorf.]

[Διαπυριάω, Foveo, Calefacio. Hippocr. p. 684, 54 : Ὅταν διαπυριηθῇ.]

Διαπυρίζω, Excandefacio. Pass. Διαπυρίζομαι, Excandefio, s. Accendor, Inflammor, Exardesco, sc. ira : Hesych., Διαπυρισθέντα, διοργισθέντα.

[Διαπύρινον lectio vitiosa. V. Διπύρηνος.]

Διάπῠρος, ὁ, ἡ, Igni excandefactus; simpl. Candens, Ignitus : ut [δαλὸς διάπυρος ap. Eurip. Cycl. 627, et Plut. V. Cæs. c. 68; μύδρος διάπυρος, Aristot. De mundo. [Μύδρον sive, ut Xenoph. Mem. 4, 7, 7, λίθον διάπυρον Anaxagoras solem dicere solebat : v. locos scriptorum a Menagio ad Diog. L. 2, 8 allatos et Cudworth. System. intell. 3, 24 et 4, 20. Plato Tim. p. 88, A : Διάπυρον αὐτὸ (τὸ σῶμα) ποιοῦσα λύει. Νεφροὶ διάπυροι, Aret. p. 53, 15.] || Metaphorice plerumque pro Fervidus, Ardens, Vehemens, Acer. [Plato Rep. 10, p. 615, E : Ἄνδρες ἄγριοι, διάπυροι ἰδεῖν· Leg. 6, p. 783, A : Διαπυρωτάτους δὲ τοὺς ἀνθρώπους μανίαις ἀπεργάζεται πάντως.] Plut. Alcib. [c. 18] : Διάπυρος καὶ φιλοκίνδυνος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Idem [Mor. p. 74, C] : Διάπυρος ἐχθρός. Et [ib. p. 577, A] : Ἀνθρώπους διαπύρους πρὸς ὀργὴν, Qui ira solent excandescere s. accendi et inflammari. [Eadem construct. in V. Luculli c. 4 : Νέοις οὖσι καὶ διαπύροις πρὸς δόξαν.] Ab Eod. [ib. p. 450, F] διάπυροι dicuntur Qui amore ardent. Idem [ib. p. 84, C] copulat διάπυρος et δραστήριος. Apud Lucian. autem et διάπυρον ἔργον, Fervidum opus. Τὸ διάπυρον substantive Fervor s. Ardor, Vehementia. Longin. [12, 3] : Πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον. [Athen. 14, p. 623, F : Καὶ γὰρ τὰ ἤθη παιδεύει (ἡ μουσικὴ) καὶ τοὺς θυμοειδεῖς καὶ τὰς γνώμας διαφόρους καταπραΰνει. Leg. διαπύρους. Suid. : Πέτρος ὁ Μογγὸς Ἀλεξανδρείας μὲν ἦν ἐπίσκοπος, αἱρετικὸς δὲ διάπυρος. Sext. Emp. p. 176, 34 : Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον διάπυρος φιλία. Hemst. Cantacuzen. in Boiv. præf. ad Niceph. Greg. vol. 1, p. lxxvi ed. Bonn. : Προστάτης τῆς ἀθέου ταύτης αἱρέσεως χρηματίσας διαπυρώτατος. || Alia forma Ζάπυρος. Æsch. Prom. 1084 : Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. G. Dind.]

Διαπῠρόω, Accendo, Inflammo, Igne excandesco. [Macc. 4, 3, 15 : Τῇ δίψῃ διαπυρούμενος. Plut. V. Phocion. c. 6 : Ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὤργα καὶ διεπυροῦτο τῷ θυμῷ. Epictet. fr. 36, p. 79 : Ἡνίκα ἂν ἐν τοῖς συνεδρίοις ὑπὸ τοῦ λόγου διαπυρωθῇ (ἡ ψυχή). Forma med. Eur. Cycl. 690 : Κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρωσάμην.]

[Διαπυρπαλαμάω, Callide machinor. Hom. H. in Merc. 357 ab Ilgenio emendatus : Καὶ διαπυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα. Vulgo διὰ πῦρ μάλ' ἄμησεν. Cod. Mosc. διὰ πῦρ παλάμησεν. Conf. Πυρπαλαμάω.]

[Διαπυρσαίνω, Illustro. Philostr. p. 74 : Τὸν ἥλιον αὐτὸν ἐξεικάζει, ποτὲ μὲν ἐπὶ τεττάρων ἵππων..., ποτὲ δ' αὖ καὶ διαπυρσαίνοντα τοῦ οὐρανοῦ. Joseph. Hypomn. p. 361 Fabr., ab Schæf. cit. : Σαρδόνυξ διαπυρσαίνουσα, Igneum colorem referens.]

Διαπυρσεύω, i. q. πυρσεύω, Sublato igne quippiam significo, inquit Bud. p. 883; ubi quum attulisset locum Plut. in Πυρσεύομαι cit., cum hac interpr., Ajebat glorian sic e Græcia in orbem terrarum elucere, ut e specula ignes prænuntii conspicue tolluntur, subjungit hunc ex ejusd. Plut. Demetrio [c. 8], de eadem re, Τὰς δὲ Ἀθήνας ὥσπερ σκοπὸν τῆς οἰκουμένης ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις, Conspicua hominum gesta facere et illustrare. [Διαπυρσεύομαι, Accensis ignibus significo. Polyb. 1, 19, 7 : Τοῦ δ' Ἀννίβου διαπυρσευομένου καὶ διαπεμπομένου συνεχῶς ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὸν Ἄννωνα.]

[Διαπύρσιος. V. Διαπρύσιος.]

[Διαπύρως, Ardenter, Vehementer. Origen. C. Cels. p. 206. Suidas v. Ἀέτιος : Τῷ Ἀρείου δόγματι δ. συνηγορῶν. Kall. Schol. Aristoph. Ach. 751 : Δ. καὶ ἐκτόπως πεινῶμεν. Greg. Naz. Or. 10, p. 166 : Εὐσεβῶς τε καὶ δ. Socrat. H. E. 2, 35.]

Διάπυστος, ὁ, ἡ, Auditus et intellectus, Notus : ut ἀνάπυστος et περίπυστος. Herodian. 2, [12, 4] : Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο, Ubi populus ea audivit et intellexit. [Sorani locum v. s. Διάπτυστος.]

[Διαπῡτίζω, Exspuo, Passim exspuo. Archedic. ap. Athen. 7, p. 294, C : Διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί. Clem. Al. p. 182 : Ἡμιμεθεῖς ἐσφαλμένους περὶ τοῖς τραχήλοις ἔχοντας στεφάνους, ὥσπερ τοὺς ἀμφορεῖς, διαπυτίζοντας ἀλλήλοις τὸν ἄκρατον φιλοτησίας ὀνόματι. Hemst. Ubi significare videtur Propinare. Schneid.]

Διαπωλέω, Divendo. [Xenoph. H. Gr. 4, 6, 6 : Διεπώλει τὰ αἰχμάλωτα. Plut. V. Othon. c. 4 : Ἐν ᾧ τὸν ἐπὶ πράσει διαπωλοῦσι σῖτον. Charit. 1, 7 extr. : Διαπωλῆσαι τὸν φόρτον. Schol. ed. Junt. ad Aristoph. Pl. 521. Forma media Diogen. L. 5, 16, ab Hemst. cit. : Ὡς ἐν πυέλῳ θερμοῦ ἐλαίου λούοιτο καὶ τοὔλαιον διαπωλοῖτο. Nisi διαπωλοῖ scrib. G. Dind.]

[Διαπωρόω, Callum induco. Hippocr. p. 866, E : Διαπωροῦνται τάχιστα.]

[Διαραίνω. V. Διαρραίνω.]

[Διάραιος, ὁ, ἡ, Penitus rarus vel laxus. Jo. Chrys. H. προν. 1, vol. 6, p. 864 : Ἂν δὲ ἀσθενὲς ἔχῃ καὶ διάραιον (τὸ σῶμα), κἂν ἀρίστης ἀπολαύῃ τῆς τῶν ὡρῶν κράσεως, οὐδὲν αὐτῷ πλέον. Seager.]

[Διαράομαι, Imprecor dira. Aristeas De leg. transl. p. 131, 31 : Ἐκέλευσε διαράσασθαι, καθὼς ἔθος αὐτοῖς ἐστίν. Hase.]

Διαράσσω, ἄξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. Sc. [364] : Τὸ δὲ τέτρατον, ἥλασα μηρὸν, Παντὶ μένει σπεύδων· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα· per tmesin pro διήραξα, sc. δουρί. [Dio Chr. vol. 1, p. 286 : Τῷ ῥοπάλῳ παίων διήρραξεν, ὥσπερ πίθον παλαιόν. Wakef. Ibid. : Τὸν δὲ Βουσιρινεύρὼν πάνυ ἐπιμελῶς ἀθλοῦντα καὶ δι' ὅλης ἡμέρας ἐσθίοντα καὶ φρονοῦντα μέγιστον ἐπὶ πάλῃ διέρρηξεν ἐπὶ τὴν γῆν καταβαλών, ὥσπερ τοὺς θυλάκους τοὺς σφόδρα γέμοντας. Hoc quoque διήραξεν scrib. videtur. Herodoto 3, 12, Μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαράξειας ex cod. Vindob. restitutum : reliqui libri διαρρήξειας vel διαρρήξεις. G. Dind.]

Διάργεμος, ὁ, ἡ, Aliqua e parte albus, et aliqua e parte niger. Ita Suid. citans [Babriæ versus] : Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφρώδεις· Ἕτεροι [δὲ] ξανθοὶ [πυρροὶ] καὶ διάργεμοι στήθη.

[Διαργέω lectio corrupta. V. Διαρτάω.]

[Διαργυρόω, Argento induco. Jul. Afric. Cest. p. 310, B : Θήκας μαχαιρῶν κασσιτέρῳ ὥσπερ διηργυρωμένας. G. Dindorf.]

Διάρδω, pro simpl. ἄρδω, Irrigo. [Joseph. Bell. Jud. 3, 10, 8 : Πηγῇ διάρδεται γονιμωτάτῃ· et 3, 3, 3 : Διαρδομένη χειμάρροις τε τοῖς ἀπὸ τῶν ὀρῶν καὶ πηγαῖς ἀεννάοις ἅλις. Hase.]

[Διαρέμβομαι. V. Διαρρέμβομαι.]

[Διαρετίζομαι, Virtute certo. Synes. p. 28, D: Διακοντίζεσθαι μὲν δημοσίᾳ καὶ διαπληκτίζεσθαι, ... μὴ διασωφρονίζεσθαι δὲ μηδένα μηδὲ διαρετίζεσθαι.]

[Διάρημα, τὸ, Lembus. Procop. De ædif. 6, 1, p. 109, A: Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς διώρυχος μεγάλαις μὲν ναυσὶ πλώιμα οὐδαμῇ γίνεται, ἐς λέμβους δὲ τὸν Αἰγύπτιον σῖτον ἐκ τῆς Χαιρέου μεταβιβάσαντες, οὕσπερ καλεῖν διαρήματα νενομίκασιν, ἔς τε τὴν πόλιν διακομίζουσιν. Lectio vitii suspecta. Simile est πλοίων διαιρετῶν nomen, de quo s. v. Διαιρετὸς diximus. Schneiderus διάρματα conjecit, sed s. v. Διάτρημα tacite posuit διατρήματα. Διαρήματα ex διαρρήγματα, ut videtur, corruptum præbet cod. Hesychii s. v. Κεάσματα. G. D.]

[Διάρης, ους, ὁ, Diares. Aristot. De anima 2, 6, p. 418, 21: Διάρους (var. lect. διάρρους et διάρρου) υἱός· ad quem l. Philoponus: Λέγεται ὁ Διάρης οὗτος φίλος εἶναι τῷ Ἀριστοτέλει. Φέρονται γοῦν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολαί. G. Dind.]

Διαρθρόω, ώσω, Articulis suis distinguo. Apud Medicos, ut Cam. annotat, est Jungo; ut διηρθρωμένοι δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διαρθροῦται, Annectitur s. Articulatur. Sic costas singulas singulis vertebris διαρθροῦσθαι scribit Galen., quod προσαρθροῦσθαι dixit Hippocr. Cam. [De naribus fractis Hippocr. p. 802, H: Χρὴ ἀνάγειν ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν καὶ διαρθρώσασθαι· licet exemplaria quædam Mss. διορθώσασθαι legant, ut scripsimus. Verum διαρθρώσασθαι pro διορθοῦσθαι ponitur, ut et διαρθρωθῆναι p. 803, B: Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδεμίαν που ῥίνα εἶδον, ἥτις οὕτω κατεαγεῖσα οὐχ οἵη τε διαρθρωθῆναι αὐτίκα πρὶν πωρωθῆναι συναναγκαζομένη ἐγένετο. Foes. Erotian. p. 120: Διορθοῦν, διατυποῦν. Cui διαρθροῦν restituendum ex Ms. Dorvill. Hippocr. p. 238, 23: Τὰ σπλάγχνα διαρθροῦται· 239, 40: Διαρθροῦται τὰ μέλεα τῶν παιδίων. Aristot. H. A. 2, 12: Τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδά ἐστι, διηρθρωμένους δ' ἔχει καὶ χωριστοὺς δακτύλους· 3, 19: Πρῶτον δὲ γίνεται τὸ αἷμα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῖς ζώοις, καὶ πρὶν ὅλον διηρθρῶσθαι τὸ σῶμα. Ælian. N. A. 6, 3: Ἡ ἄρκτος ὅτι τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν καὶ οἱονεὶ διαπλάττει.] Est etiam Effingere et conformare Cam., ἐκμάττειν, ἀπομάττειν, Exprimere Bud., διατυποῦν Suidæ, ut Plato Symp. [p. 191, A]: Καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε, καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι, περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. [Phædri p. 253, D: Ἵππος ... τό τε εἶδος ὀρθὸς καὶ διηρθρωμένος· cui opponitur εἰκῇ συμπεφυρημένος. Figur. de acie mentis Iamblich. V. P. p. 148: Μόνῳ γὰρ αὐτῷ (τῷ θείῳ ὄμματι) διαβλέψαντι καὶ οἷς προσῆκε βοηθήμασι τονωθέντι καὶ διαρθρωθέντι ἡ περὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἀλήθεια διορᾶται.] Sic lingua vocem in palato resonantem διαρθροῖ, Fingit. Cam. [Plut. V. Demosth. c. 11: Τὴν ἀσάφειαν καὶ τραυλότητα τῆς γλώττης ἐκβιάζεσθαι καὶ διαρθροῦν εἰς τὸ στόμα ψήφους λαμβάνοντα. Plato Protag. p. 322, A: Ἔπειτα φωνὴν καὶ ὀνόματα διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, Vocem articulabat. Maxim. Tyr. 7, 7, p. 117: Ἀκούοντες θαμὰ οὐκ ἀσήμων αὐλημάτων, ἀλλὰ νοερῶν λόγων καὶ διηρθρωμένων καὶ γονίμων καὶ πρὸς μίμησιν εὖ πεφυκότων. Eunapii Exc. p. 112, 2 ed. Nieb.: Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωφροσύνην πεπηγώς τε καὶ διηρθρωμένος, Factus ad modestiam.] ‖ Est præterea Membratim et artuatim absolvere, componere, Exacte fingere. Item [Clarum facere, ut ap. Heraclid. Alleg. Hom. p. 454: Τετρωμένην δ' Ὅμηρος ὑπεστήσατο τὴν Ἥραν (Il. E, 392) τοῦτο ἀκριβῶς παραστῆσαι βουλόμενος, ὅτι τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡρακλῆς θείῳ χρησάμενος λόγῳ διήρθρωσε (διήρθρωκε ap. schol. Hom.), τὴν ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀμαθίαν πολλαῖς νουθεσίαις κατατρώσας·] Explicare, [Distincte explicare. Plato Leg. 1, p. 645, C: Οὕτω καὶ κακία δὴ καὶ ἀρετὴ σαφέστερον ἡμῖν διηρθρωμένον ἂν εἴη· 12, p. 963, B: Ἢ ... ἔχετον διαρθροῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ φράζειν πρὸς ἐμὲ τί ποτέ φατε εἶναι τοῦτο, καθάπερ ὑπὲρ ἄλλων ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς συχνῶν διωριζόμην; Iamblich. V. P. p. 222: Εἴ τις διαρθρώσειε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις, Si quis rimetur.] Ita Bud. citans Aristot. Ethic. 1, 7: Δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Ultimam manum imponere. Ponitur et pro Explanare, Metaphys. 1, 9, et De gen. anim. 1, [17]: Συγκεχυμένον καὶ μὴ διηρθρωμένον [γράμμα], Bud. Sic διαρθροῦν τὰ λεγόμενα, quod διαδηλοῦν Hesych. exp. Διαρθροῦν τὴν λέξιν, Articulatim vocabula reddere, ut e Gaza interpr. VV. LL. Hesychio præter ἀκριβοῦν, est etiam ὁμολογεῖν.

Διάρθρωσις, εως, ἡ, Articulatio, ut Plin. vocat, Membratura, Artuum commissura, ut διάρθρωσις κεφαλῆς, Camer., ubi cervix committitur cum capite. [Hippocr. p. 239, 56: Ἐπὶ τῇ κούρῃ (embryonem dicit) φαίνεται ἡ δ. τῶν μελέων (quam διάκρισιν τῶν μελέων dicit ibid. 30). Sic etiam apud Aristot. H. A. 7, 3. G. D.] Διάρθρωσιν Gorr. scribit a Galeno sæpe accipi generatim pro Omni ossium compositione ad motum voluntarium comparata: nonnunquam speciatim sumi, esseque alterum τοῦ ἄρθρου, Articulationis, differentiam: alio vero nomine προσάρθρωσιν ab Hippocrate vocari, esseque Ossium connexionem omnino laxiorem: sic ut evidens, facilis magnusque motus sit, cujusmodi in cruribus, brachiis, manibus et pedibus habeatur, ejusque tres differentias a Galeno [vol. 4, p. 10] statui, ἐνάρθρωσιν, ἀρθρωδίαν, γίγλυμον. [Hippocr. p. 746, G: Διαρθρώσιος παράδειγμα, Artuum conformationis exemplum. Nam sic Galenus legit vol. 12, p. 93. Libri διορθώσιος: quemadmodum διαρθροῦσθαι et διορθοῦσθαι confusa notavimus s. v. Διαρθρόω. G. D.] Accipitur pro Artuum agilitate ap. Plut. [V. Lyc. c. 17]: Αἱ γὰρ συχναὶ καὶ διάκενοι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. [‖ Articulatio vocis. Aristot. H. A. 4, 9: Διάλεκτος δ' ἡ τῆς φωνῆς ἐστι τῇ γλώττῃ διάρθρωσις.] Est etiam Explanatio, Bud. [Longin. fr. 5, 5: Οὐδ' ἐκεῖνον (Heliodorum) παρὰ τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τι συμβαλλόμενον εἰς τὴν τοῦ λόγου διάρθρωσιν. Wakef. Origen. C. Cels. p. 233, 53: Τῇ τρανότητι καὶ διαρθρώσει. Hemst. Epictet. Diss. 2, 17, 13: Ἐπιμελείας περὶ τὴν διάρθρωσιν τῶν προλήψεων δεόμεθα.]

[Διαρθρωτέον, Articulandum. ‖ Definiendum. Simplic. in Epict. Enchir. p. 4: Τοῦτο δὲ πρῶτον δ. Kall.]

Διαρθρωτικὸς, ἡ, ὸν, Articulandi et membra committendi vim habens. [Schol. Hesiodi Theog. 139: Ὅτε ἔμελλε διαρθρωθῆναι ὁ κόσμος, ἐγένετο τὸ σκότος τὸ διαρθρωτικόν. ‖ Explanatorius. Epictet. Enchir. 52, 1: Ὁ τρίτος τόπος ὁ τούτων βεβαιωτικὸς καὶ διαρθρωτικός. G. Dindorf.]

Διαριθμέω, ήσω, Dinumero, Distincte numero, Numerando discerno, Enumero. [Eurip. Iph. T. 566: Ἴσας δέ μοι ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ. Plut. Mor. p. 740, D: Ἐδόκει τι συλλογίζεσθαι καὶ διαριθμεῖν πρὸς αὑτόν· et iterum ibid. E. Sed frequentior est formæ mediæ usus, quum in futuro tum in reliquis temporibus. Plato Cratyl. p. 437, D: Ὥσπερ ψήφους διαριθμησόμεθα τὰ ὀνόματα. Strabo 2, p. 102: Ὅσα διηριθμησάμεθα. G. D.] Plato De leg. 7, [p. 818, C]: Μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὤν. [Gorg. p. 501, A: Οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία· ubi schol. διακρίνασα ἢ διαλογισαμένη. Phædri p. 273, E: Ἐὰν μή τις τῶν ἀκουσομένων τὰς φύσεις διαριθμήσηται.] Est etiam διαλογίζεσθαι Hesychio. [‖ Διαριθμεῖσθαι, Delectu quasi habito discerni et distribui, aliis in hanc partem discedere jussis, aliis in illam. Æschin. C. Ctes. p. 83, 32: Φάσκων τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διηριθμημένους ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα, τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. Ad quem l. Reisk.: « Delectos, Excerptos, Distinctos, et in suas quosque classes distributos, atque seorsum stare jussos. Tu, qui cum optimatibus facis, hac ito; tu, qui popularis es, illac: ut pastor pecus dinumerat, albas a nigris separans. » Seager.]

Διαρίθμησις, εως, ἡ, Dinumeratio, Supputatio Vitruvio. [Plut. Mor. p. 27, C: Διαριθμήσει τῶν χρημάτων. Wakef. Straboni 9, p. 408 διαρίθμησιν restituendum ex cod. Paris. ap. Dutheil. vol. 3, p. 514. Vulgo ἀρίθμησιν. G. Dind.]

[Διαρικνόω. V. Διαρρικνόω.]

[Διαρίνησις (Διαρρίνησις), εως, ἡ, Delimatio. Oribas. p. 161, 16 ed. Cocch.: Ἐπὶ τὴν τοῦ κρίκου διακοπὴν ἔρχεσθαι δεῖ, διαρινήσει χρωμένους μαχαιροειδεῖ ῥίνῃ. ῑ]

[Διαρινητὴς (Διαρρ.), ὁ, Delimator, Interrasor, Gl.]

[Διαρίνητος (Διαρρ.), ὁ, ἡ, Limatus, Gl.]

[Διάρινον. V. Διάρρινον.]

[Διάριον, τὸ, Diarium. Vox Latina, de qua v. Ducang. et Suicer.]

[Διαριπίζω. V. Διαρριπίζω.]

[Διαρίπτω. V. Διαρρίπτω.]

[Διᾱριστάομαι, Certatim prando. Athen. 10, p. 412, F: Τίτορμος ὁ Αἰτωλὸς διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος.]

[Διαριστεύομαι, De principatu contendo. Longin. De subl. 13, 4: Πρὸς Ὅμηρον ... διηριστεύετο.]

[Διαρίστη, ἡ, Diarista, n. pr. ap. Liban. vol. 4, p. 192. G. Dind.]

[Διάριψις. V. Διάρριψις.]

Διάρκεια, ἡ, ut, Πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος, ap. Hermog., i. e. Tempus quo durare unus spiritus potest ejus, qui aliquid pronuntiat. Sunt qui Continuationem interpr. [Theophr. C. Pl. 1, 11, 6: Αἰτίας δὲ οὔσης τοῖς ἀειφύλλοις τῆς διαρκείας τῆς τροφῆς.]

Διαρκέω, [Sufficio. Pindar. Nem. 7, 71: Τρία ἔπεα διαρκέσει·] Sufficientes vires habeo, Par sum. Cum πρὸς, [Theophr. C. Pl. 1, 16, 4: Θάτερον δ' ἐλλιπέστερον ἔσται· διαρκεῖν γὰρ οὐ δύναται πρὸς ἄμφω·] Lucian. De luctu [c. 24], διαρκεῖν πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui. Apud Eund. [Dipsad. c. 2], διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud [De merc. cond. c. 31]: Διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον εἰ θέλεις. Rursus ap. Eund. cum præpos. ἐν, Διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. Phalaris autem [Ep. 38, p. 134] cum dat., Διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo sufficio. Sic autem et simpl. ἀρκῶ cum πρὸς habente accus. item cum solo dat. in ead. signif. antea annotatum fuit. || Duro, Perduro, Permaneo. [Æsch. Sept. 842: Βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν. Aristid. vol. 2, p. 102: Οὐδὲ ἐν ἀνθρώποις αἴγε ἄλλαι δυνάμεις τοσοῦτον παραλλάττουσιν ἢ διαρκοῦσιν. Aristot. Mirab. ausc. 73, p. 835, 21: Τὰ ἐν ταῖς φωλεαῖς διαρκοῦντα, quod διαναρκᾶν in l. simillimo Theophrasti dicitur, de quo v. s. Διαναρκάω. Aristid. vol. 2, p. 332: Ὅτι μὲν καὶ οὓς εἶπον ἄνεμοι μυριάκις διήρκεσαν οὐκ εἰς ἔλαττον χρόνου παραλείπω.] Lucian. [Quom. hist. scr. c. 21]: Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἑπτὰ (ἡμέρας) διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. [Aristid. vol. 1, p. 79, 10: Τὸν τὰς τρεῖς γενεὰς διαρκέσαντα Νέστορα. Schol. Apoll. Rh. 2, 178: Μέχρι τῶν Ἀργωναυτῶν διαρκέσαι. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 74, B: Εἰς γῆρας διαρκεῖν. Hemst.] Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Plut. Fabio [c. 27]: Οὐ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Non permansit in vita, Vita ei usque ad belli exitum non superfuit. E Luciano rursum affertur, Διαρκῶ λέγων, Pergo dicere. || Suggero: ut διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι, Plut. Sol. [c. 22: Τῆς χώρας τὴν φύσιν ὁρῶν τοῖς γ. γλίσχρως διαρκοῦσαν], Suggerere victum agricolis. [Æschin. Epist. 5, p. 208, B (672 Reisk.): Πυρῶν μεδίμνους, ὅσοις ἐγὼ μεδίμνοις οὐχ ὅπως ἐμαυτὸν, ἀλλὰ καὶ πάντας Κοθωκίδας διαρκεῖν ἂν ἠδυνάμην. Hemst.] Et Æsop. Fab., διαρκεῖν εἰς τροφὴν, Suppeditare. Item Isocr. [p. 28, D]: Ἵνα εὐδοκιμῇς ἅμα καὶ διαρκῇς, pro Ut pariter laudem consequaris, et facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῇς repetunt εὐδοκιμῶν, hoc sensu, Ut tibi gloriam compares, et partam quam diutissime conserves. [Hesych.: Διαρκῆσαι, βοηθῆσαι. Quod διαρκέσαι scrib. videtur. Erotian. p. 132: Διαρκεῦντες, βοηθοῦντες. Nam sic editores correxerunt quod legebatur διαρκῶντες. G. Dind.]

Διαρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens, Abunde instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. C. Pl. 2: Διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις, Utrique parti natura satisfacere potest. Plut. Sol. [c. 23]: Πρὸς ὕδωρ οὐ ποταμοῖς ἐστὶν ἀενναίοις ἡ χώρα διαρκής. Item, Τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursum Plut. Fabio [c. 11]: Ὄγυρος δὲ καταληφθεὶς στρατοπέδῳ καὶ διαρκὴς εἰς ἅπαντα. [Dionys. A. R. 4, 23: Ἵνα διαρκὴς ᾖ πρὸς πάντας τοὺς πολέμους· ubi non præferenda cod. Vat. lectio διαρκέσῃ. Hesych.: Διαρκῆ, ὠφελοῦσαν ἢ ἐξαρκοῦσαν. Διαρκέστατοι, πλήρεις, ἀνενδεεῖς.] || Durans, Perdurans. Galen.: Ὅσῳ σφοδροτέραν καὶ διαρκεστέραν τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος ἡ σύμμετρος τροφὴ παρέχει. Sic ap. Lucian. [De gymnas. c. 24]: Δυσραγέστερα καὶ πολλῷ διαρκέστερα, Quæ diutius durant. [Dionys. A. R. 6, 54: Αἴσχρά τε γὰρ ἡ ὄψις ἂν γένοιτο τοῦ λειπομένου καὶ ἡ φύσις οὐκ ἐπὶ πολὺ διαρκής. Demetr. Cydon. De cont. morte c. 10, p. 65: Τὴν τούτων (victus, habitationis, vestitus) κτῆσιν ἀνθρώποις πολυτελεστέραν καὶ διαρκεστέραν ἐμηχανήσατο (ἡ φύσις).] Ex Hermog. affertur et τὸ διαρκὲς substantive pro Continuatio.

[Διαρκούντως, Sufficienter. Joseph. p. 646, 22. Wakef.]

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perseveranter. [Hesych.: Δ., ἀσφαλῶς, δι' ὅλου, ἀρκούντως, δαψιλῶς, ἱκανῶς.] Ælian. [ap. Suid. s. h. v.]: Καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xen. [Mem. 2, 8, 6]: Ῥᾷστα ζῇν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα. In utroque autem l. Perseverandi et Perdurandi signif. habet; ideoque male VV. LL. illic διαρκῶς Sufficienter, hic διαρκέστατα Sufficientissime exp. [Hierocles p. 28. Routh. Demophil. Sent. p. 9 (621): Τὸ ἔνθεον φρόνημα δ. συνάπτει θεῷ. Wakef. Plut. Mor. p. 940, C.]

Διάρμα, τὸ, Elatio. [Κούφισμα interpr. Hesych.] Hermog.: Τοῦτο δὲ, καίπερ κομμωτικὸν, ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει διάρμα, οὐδὲ μέγεθος. [Longin. De subl. 12, 1: Κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δ' αὔξησις καὶ ἐν πλήθει. Eustath. p. 1295, 57: Στίχος οὐκ ἔχων δ. ποιητικόν. Plut. Mor. p. 853, C: Ὄγκος καὶ δ. Clem. Al. Strom. 7, p. 858: Μετὰ διάρματος ἐνθέου. Διάρμα ψυχῆς ap. Euclid. Introd. harmon. p. 21 ed. Meibom. et Diog. L. 9, 5.] || Διάρμα, Trajectus. Strabo 4, [p. 199]: Τέτταρα δ' ἐστὶ διάρματα, οἷς χρῶνται συνήθως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polyb. ap. Suid. [10, 8, 2: Πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον διάρμα λίαν εὐφυῶς κεῖται. || Conf. s. v. Διάρημα.]

[Διαρμένιος, ὁ, ἡ, Binis velis instructus. Synes. Epist. 4, p. 161, A: Τῶν ὁλκάδων ... τῶν διαρμενίων.]

Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, ὁσω, Disjungo, Disgrego; sic enim interpr. esse, non cum VV. LL. Compono, Coapto, Dispono, patet ex Eur. Or. [1452]: Ἐκλῆσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης· τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς, τοὺς δ', ἐν ἑξέδραισι, τοὺς δ' ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας, i. e. Phil. Melanchth. interpr. Avellens procul a domina; at schol. προσαρμόσας καὶ συγκλείσας. [Alius schol., κλείσας, ἀσφαλίσας, διαστήσας ἢ διαχωρίσας. || Modulor. Aristid. Quintil. p. 111: Τὸ δὲ ἐναρμόνιον (καλεῖται) διὰ τὸ ἐν τῇ τοῦ διηρμοσμένου τελείᾳ διαστάσει λαμβάνεσθαι. || Compono, Concinno. Polyb. 8, 7, 1: Οὗτοι μὲν τὸν τρόπον τοῦτον διηρμοσμένοι προσάγειν διενοοῦντο τοῖς πύργοις. Plut. V. Phoc. c. 7: Τὴν Περικλέους ... πολιτείαν ... ὁλόκληρον καὶ διηρμοσμένην ἐν ἀμφοῖν (τῷ λέγειν καὶ τῷ στρατηγεῖν)· V. Coriol. 38: Σώματος ὀργανικοῦ καὶ διηρμοσμένου μέρεσι λογικοῖς. Forma media Polyb. 8, 27, 5: Ταῦτα δὲ διαρμοσάμενοι πρὸς τὸ μέλλον. Plut. Mor. p. 88, A: Διαρμόζεται τὸν βίον· p. 797, B: Διατάξας καὶ διαρμοσάμενος τὴν φάλαγγα συγκεχυμένην. Διαρμόττει ex δὴ ἁρμόττει corruptum ap. Aristid. vol. 1, p. 7 correxit Reisk. G. D.]

[Διαρνέομαι, Pernego. Petrus Patric. p. 135, 18: Διηρνήσατο μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων τὴν Νίσιβιν. G. Dindorf.]

[Διαρόγχη. V. Διαρρωγή.]

[Διαροθέω. V. Διαρροθέω.]

[Διάροσις, εως, ἡ, Peraratio. Hesych. s. v. Σφύρωσις. ἄ]

[Διαροχή. V. Διαρρωγή.]

Διαρπάγη, ἡ, Direptio. [Peculatio, Peculatus, Gl. Polyb. 10, 16, 6: Νοσφίζεσθαι μηδὲν τῶν ἐκ τῆς διαρπαγῆς. Diodor. 12, 41: Ἅπασα δ' ἡ χώρα ταραχῆς καὶ διαρπαγῆς ἔγεμεν. Appian. Civ. 5, 49: Περυσίαν ... ἐς διαρπαγὴν ἐπιτρέψαι τῷ στρατῷ. Schol. Dion. Chr. vol. 2, p. 580. Exempla V. T. v. ap. Trommium.]

[Διάρπαγμα, τὸ, Quod diripitur, Captura. Basil. t. 1, p. 542, B: Ἐγένετο δὲ ἡ λητοῦ διάρπαγμα ἢ συκοφάντου πραναλωμα ἢ πολεμίων αἰχμαλώτευμα τὰ ὑπὸ σοῦ συναχθέντα. Hase.]

[Διαρπαγμὸς, ὁ, Direptio. Numer. 14, 3 in cod. Oxon. Vulgo διαρπαγήν, quæ vera lectio est.]

Διαρπάζω, [fut. σομαι], Diripio. Item Discerpo. [Eur. Alc. 657: Δόμον λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν διαρπάσαι, ubi libri optimi διαρπάσειν vitiose. Plato Leg. 7, p. 807, B: Ὑπ' ἄλλου διαρπασθῆναι ζῴου· 10, p. 906, D: Τὰ ποίμνια διαρπάζειν.] Ap. Xenoph. Cyrop. 7, [2, 4], διαρπάσαι πόλιν, Diripere urbem. Paulo ante dixerat ποιῆσαι ἁρπαγήν. Apud Plat. autem De rep. 1 διαρπασόμενος act. signif. pro Discerpturus.

[Διάρπᾱσις, εως, ἡ, Direptio. Inter substantiva si-

militer formata memorat gramm. in Bekk. Anecd. p. 438, 4.]

[Διαρραγή, ἡ, Diruptio. Hippocr. p. 148, D : Αἱ κατὰ κρόταφον ὀστέων διαρραγαὶ σπασμώδεες.]

Διαῤῥαίνω, Aspergo, Conspergo, ex LXX Interpr. Prov. Solom. [7, 17] : Διέῤῥαγκα τὴν κοίτην μου κρόκῳ. Sed hoc præter. in VV. LL. magno crassoque cum errore a Διαῤῥαίω deducitur. [Basil. Sel. V. Theclæ p. 274, C : Διαρραίνουσα δάκρυσι· 288, B : Διαρραίνει σπέρματα σίτων. G. D. || Dispergo. Soph. Tr. 14 : Κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ. Dissipo. Aristot. Meteor. 1, 3, p. 341, 30 : Διὰ τὸ τὸ περιέχον πῦρ τὸν ἀέρα διαρραίνεσθαι τῇ κινήσει πολλάκις καὶ φέρεσθαι κάτω βίᾳ. In Ind.:] Διαραίνω, Aspergo, Irrigo. Scribitur et gemino ρ. [Διαραίνω, Dispargo, Gl.]

Διαῤῥαίω, i. q. ῥαίω, nisi quod διὰ significationi vim aliquam addere videri potest. Hom. [Il. B, 473, Λ, 712, P, 727] : Διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, ubi exp. διαφθεῖραι. [I, 78 : Νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει· Λ, 732 : Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες, libri aliquot διαρραῖσαι e l. superiore 712. Oppian. Hal. 5, 168 : Χαλκείην θώμιγγα διαρραῖσαι μενεαίνων. Lycophr. 1007 : Πύργους διαρραίσουσι. Marcell. Sidit. 80 : Ῥωχμαὶ σάρκα διαρραίουσι.» Schneid. Hesych. : Διαρραίσει, διαφθερεῖ. Διαρραῖσαι, διαφθεῖραι. Διαρραίειν (nam sic HSt. codicis scripturam διαῤῥέειν corrigit), διαπορθεῖν.] Et passiv. ap. [Hesych. : Διαρραῖσθαι, διεφθάρθαι. Διαρραισθέντος, διαφθαρέντος. Etym. M. p. 199, 30 : Διερραισμένος, ἤτοι διεφθαρμένος. Æsch. Prom. 236 : Τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν·] Greg. Naz. Carm. : Ἡ μεγάλην φραγμοῖο διαῤῥαισθέντος ἁλωὴν Νηλεῶς τρυγόωσι. In VV. LL. perperam traditur signif. etiam Aspergo, et affertur e Prov. Solom. [7, 17] διέῤῥαγκα : quum hoc sit a διαῤῥαίνω, non a διαῤῥαίω.

[Διάῤῥαμμα, τὸ, Sutura. Plut. Mor. p. 978, A.]

Διαρραντίζω, pro Dispergo poni testatur Bud., locum tamen non proferens. [Planud. Ovid. Metam. 15, 211 : Τοὺς κροτάφους πολιαῖς διερραντισμένος. Boisson. || Aspergo. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 384, 30 : Τρὶς δὲ αὐτῷ (ὕδατι) τὸν νοσοῦντα διαρραντίσας. Hase.]

[Διαρραπίζω, Cædo. Heliodor. 7, 7 : Ὡς ἐνοχλοῦσαν καὶ τῇ θέᾳ ... ἐμποδὼν ἱσταμένην διερράπισεν· 8, 9 : Διαρραπισθῆναι κελεύσασα. || Ap. Theocr. 15, 49, Ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, Ex dolis conflati, schol. interpr. διερραπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ· quod in alio cod. ἐῤῥαπισμένοι scribitur.]

[Διαρραπτέον, Consuendum. Oribas. p. 157, 13 ed. Cocch.]

[Διαῤῥάπτω, Persuo (Gl.), Consuo. Plut. V. Cat. min. c. 70 : Τὸ τραῦμα διαῤῥάπτειν· Mor. p. 978, A : Διαῤῥάψαντες αὐτοῦ περὶ τὸν λόφον ὁλοσχοίνους. Hemst. Galen. Περὶ μυῶν ἀνατομῆς p. 73 ed. Dietz. : Ὥσπερ ὑμένα διαῤῥάπτουσιν αὐτό. Oribas. p. 36 ed. Mai. : Διαῤῥάπτειν αὐτὸν χρή. G. D. Acu s. radio intersero, Intertexo. Jo. Chrys. Hom. in Matth. 49, vol. 2, p. 317, 22 : Ὅταν γὰρ τὰ νήματα τὰ σηρικὰ, ἃ μηδὲ ἐν ἱματίοις ὑφαίνεσθαι καλὸν, ταῦτα ἐν ὑποδήμασι διαῤῥάπτητε, πόσης ὕβρεως, πόσου γέλωτος ταῦτα ἄξια; Seager.]

[Διαῤῥᾴζω, Disseco, Discerpo. Eubul. ap. Athen. 14, p. 642, E : Διερράχισται σεμνὰ δελφάκων κρέα. Hemst.]

[Διαῤῥᾳῳδέω, Recito. Cum contemtu dictum, Effutio, ap. Phot. C. Manich. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 67 : Πολλὰ τοιαῦτα ἄλλα διερραῳῴδει τε καὶ συνέπλαττεν. Indicavit Boisson. Theophyl. Simoc. Hist. 3, p. 63, D : Ταῦτα δ' εἰκῇ διεραῳῴδει ὁ Ηρίσκος.]

[Διαρέμβομαι (scr. Διαῤῥέμβομαι), Pervagor, Gl. Scriptor ignotus ap. Suidam s. v. Ῥεμβώδης : Εὑρὼν δὲ αὐτοὺς διαρεμβομένους κατὰ τὸ τέμενος ἀόπλους, τούτους ἀπέκτεινε.]

[Διαῤῥέουσα, ἡ, Diarrheusa, nomen insulæ sinus Ephesii ap. Plin. H. N. 5, 38. G. Dind.]

[Διαῤῥέπω. Διαῤῥέπειν Divergere et utramque in partem inclinari significat, et de his dicitur Hippocrati, qui femore exteriorem in partem luxato crus brevius habent, ideoque quum huic aut alteri innituntur, in utramque partem inclinant et propendent, De art. p. 822, H : Διαῤῥέπουσι δὲ ἐν τῇσιν ὁδοιπορίῃσιν, ἀναγκαζόμενοι διὰ τὴν βραχύτητα τοῦ σκέλεος. In Mochlico vero p. 853, D, διαῤῥίπτειν scribitur, si modo vera est lectio. Sed nos διαῤῥέπειν legendum submonemus in annotat. Foes. V. Galen. ad l. priorem vol. 12, p. 412.]

Διαῤῥέω, Per medium fluo, Per mediam regionem fluo, Bud. ex Isocr. [p. 224, B], de Nilo : Κύκλῳ γὰρ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέων, πολλὴν αὐτοῖς εὐπορίαν πεποίηκε. [Aristot. H. A. 6, 15 : Ποταμοῖς οὐ διαῤῥέουσιν εἰς τὴν θάλατταν. Polyb. 3, 110, 8 : Ὃς μόνος διαῤῥεῖ τὸν Ἀπέννινον. De aere dictum notavit Pollux 5, 103 : Χωρίον ... πνεύματα διαῤῥέοντα ἔχον.] Sunt autem qui Perfluo in hujusmodi ll. reddi posse existiment. Alteram quidem certe signif. verbi Perfluo, qua sc. vas aliquod perfluere dicitur, habet in isto Luciani l. [Dial. mort. 10, 1] : Μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά· pro quo dicitur etiam οὐ στέγει. Idem affert et vocem pass. Διαῤῥέομαι pro Perluor, Rigor : e Diodor. S. in hist. Alex. : Ἡ δὲ χώρα αὐτὴ ἐπὶ σταδίους ν' παρήκουσα, πολλοῖς καὶ καλοῖς ὕδασι ναματιαίοις διαῤῥεῖται. [Heliod. 10, 13 : Ἰδρῶτι διεῤῥεῖτο.] || Διαῤῥέω, Diffluo : ut φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι, Aristoph. Nub. [873], Loqui labris diffluentibus, et diductis, atque hiulcis, i. e. ore hianti. Plut. [Mor. p. 32, F] : Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας. Dicitur etiam διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, vel θρύψεως, aut ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, ut Latine Diffluere mollitie, voluptatibus, deliciis, aut luxuria, lascivia. [Δ. τῷ βίῳ, Ælian. V. H. 9, 24.] Affertur autem et διεῤῥυηκὼς ὑπὸ πλούτου. Item διαῤῥέειν τὸ σῶμα ὑπὸ μαλακίας, vel ὑφ' ἡδονῆς, vel ὑπὸ θρύψεως, etc. Philo V. M. 3 : Οὐδὲ γὰρ ἀῤῥοδιαίτοις, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, καὶ τὸ σῶμα διαῤῥέουσιν ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, ἀρετὴ πέφυκεν ἐνδιαιτᾶσθαι, Non enim cum hominibus voluptariis et animo effeminatis, et corpore diffluentibus e perpetuis et quotidianis deliciis, virtus commercium habere solet, Turn. [Philo vol. 2, p. 519, 41 : Ἐξασθενῶν καὶ διαῤῥέων τὴν γνώμην. Hemst. De metu Dio Chr. vol. 2, p. 355 : Πολλοὶ μὲν γὰρ οὕτως ἔχουσιν ὥστε ὑπὸ παντὸς διατρέπεσθαι καὶ διαῤῥεῖν.] Item pro Diffluo, Dilabor, Pereo, e Luciano [De gymnas. c. 28 : Ἐκπεσεῖν καὶ] διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν, ad verbum, Diffluere s. Dilabi e manibus : e Soph. [Aj. 1267] : Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ. [Demosth. p. 182, 10 : Διαῤῥυὲν τὸ ἀργύριον. De luna decrescente Sophocl. ap. Plut. Mor. p. 517, D : Χὥταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ, πάλιν διαῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται. De hominibus dilabentibus Polyb. 1, 74, 10 : Διὰ τὸ προτέρημα ῥᾳθυμοῦντας καὶ διαῤῥέοντας ἐκ τῆς στρατοπεδείας· 4, 58, 1 : Βραχὺν παντελῶς χρόνον ἀθρόοι συμμείναντες ... διέῤῥεον.] At vero διαῤῥέουσα σὰρξ e Galeno pro Diffluente carne, i. e. Fungosa et molli. Aliquando autem quandam Tabescendi signif. habere videtur hoc verbum (ac certe tabescens corpus velut diffluit), ut Aristoph. Vesp. [1156] : Πρὶν διεῤῥυηκέναι. Sic apud Diog. L. p. 54 meæ ed. [2, 14] : Διεῤῥυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου. [Plut. Mor. p. 296, C : Νεκρῶν ἐφθαρμένων ὑπὸ χρόνου καὶ διερρυηκότων. Achill. Tat. p. 124, 32 : Ψυχὴν διαῤῥεύσασαν ἤδη, ubi notandus aoristi primi usus, de quo v. s. Ῥέω.] Ab Hesych. διαῤῥέοντες exp. χαῦνοι καὶ διαλελυμένοι, ubi διαλελυμένοι convenit cum Solutum : quod interdum copulatur cum Diffluens. [Synes. p. 74, D : Μειράκια κομῶντα καὶ διαῤῥέοντα. Procul. ad Hesiodi Op. v. 589 : Οὐ γὰρ διαῤῥέουσιν ἀνθρώποις γράφει δίαιταν, ἀλλ' ἐκπονοῦσι τὴν γῆν.] Idem διαῤῥεῖν exp. διεσχίσθαι : et διαῤῥυῆναι, διαφθαρῆναι, at pro διαῤῥέουσαι, quod exp. διαφθείρουσαι, repono διαῤῥαίουσαι : itidemque διαῤῥαίειν, pro διαῤῥέειν, quod ait significare διαπορθεῖν. Ibid. διαῤῥέουσα, quod exp. τρυφηλὴ, pertinet ad eam verbi διαῤῥέω signif., qua dicitur διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, etc. [In Ind.] : Διαῤῥυέω, Diffluo : unde ap. Plut. : Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας, Qui mollitie diffluit. At infin. pass. διαῤῥυῆναι, cum participio διαῤῥυεὶς, non tam hinc deduci potest, quam a διαῤῥέω s. inus. th. διαῤῥεύω. [Διαρεύει, Perturbat, Gl.]

[Διάῤῥηγμα, τὸ, Fragmentum, Ruptura. Hesych. : Κεάσματα, κλάσματα, ῥήγματα, διαῤῥήγματα. Sic Musurus. Codex διαῤήματα.]

Διαῤῥηγνῦμι, vel Διαῤῥηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. [Soph. Aj. 834 : Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ. Dio Chr. vol. 1, p. 286 : Τὸν Βούσιριν ... διέρρηξεν ἐπὶ τὴν γῆν καταβαλών· nisi διήραξεν legendum, de quo v. s. Διαράσσω.] Et Διαῤῥήγνυμαι, Diffringor, etc. Item Dehisco, ut interpr. Plin. ap. Aristot. Interdum διαῤῥήγνυσθαι est Rumpi, *Crever.* Xen. Cyrop. 8, [2, 11] : Οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν· διαῤῥαγεῖεν γὰρ ἄν. Sic Lucian. [Quomodo hist. conscr. c. 20] : Ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων. Et ut Invidia rumpi dicitur Lat., et Gall. quoque *Crever d'envie*, sic et διαῤῥήγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου. Lucian. [Timon. c. 40] : Ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur et διαῤῥήγνυσθαι sine adjectione : ut Demosth. [p. 254] : Νῦν διαῤῥαγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαῤῥήγνυμι itidem dici pro Rumpo, i. e. Stomachum moveo, Disrumpo, Dolore et indignatione impleo; sed exemplum non affert. At Lat. verbi Rumpor metaph. positi exempla vide ap. eum p. 784. [Antonin. 1, 8, 4 : Κἂν σὺ διαρραγῇς. Dio Chr. vol. 2, p. 188 : Ἀμυνόμενος τοὺς ἐμοὶ καὶ ὑμῖν βασκαίνοντας, ἵνα, ἐὰν μὲν δυνατὸν ᾖ, διαρραγῶσιν. Aristid. vol. 1, p. 489, 22 : Κἂν διαρραγῇ τὰ Πύθια ἐξορχούμενος. De clamantibus Dio Chr. vol. 1, p. 624 : Κἂν διαρραγῶσι κεκραγότες. Frequens usus verbi apud Comicos, ut Aristoph. Eq. 340 : Οἴμοι διαρραγήσομαι· Vesp. 162 : Ἔκφρες με, μὴ διαρραγῶ· et sæpissime διαρραγείης, quæ exsecrandi formula est, ut in Av. 2, Pl. 279. || Forma media Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 37, B : Τοὺς ἀμφορεῖς διαρρήξασθαι τῷ Περσικῷ ἐγκελεύεται. G. Dindorf.]

|| Διαῤῥήσσω, idem : ut διαῤῥήσσων τὰ δεσμὰ, Luc. 8, [29. Macar. Homil. 6, p. 41, D : Διαρρήσσει τοὺς λίθους· et 11, p. 63, A. G. D.] Διεῤῥηχὼς, Qui dirupit. Præt. med. διέῤῥωγα, Diruptus sum : unde διερρωγὼς, Diruptus; ut τὸ διεῤῥωγὸς ῥάψαι, Chrysost., Suere quod diruptum est. Ἱμάτια διεῤῥωγότα, Vestes scissæ, 1 Reg. 4, [12]. Et διεῤῥωγότα χείλη, ap. Diosc. 1 exp. Fissa labia, Rimosa labia. [Διερρωγὼς χιτὼν Plutarch. Mor. p. 82, B. (Διερρηγμένα περιδεδῦσθαι Eustath. Opusc. p. 300, 40.) Διερρωγυῖαι χορδαὶ Plato Phæd. p. 86, A.]

Διαῤῥήδην, Explicate, Clare, Aperte, Manifeste, Bud. e Demosth. [p. 118, 1; 352, 12, et al.] et Æschin. [p. 1 extr. et 2, 19.] Idem vero alicubi ap. Plat. vel Non obscure vel Verbis conceptis, signif. scribit. [Νομοθετεῖν δ. Plato Leg. 9, p. 876, C; εἰρηκέναι δ. ib. p. 860, C. Isæus p. 80, 29 : Ὁ νόμος δ. κωλύει παιδὶ μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν. Isocr. p. 254, E : Δ. γράψαντες· 375, B : Τῶν μὲν συνθηκῶν δ. ἀφιεισῶν τοὺς ἐνδείξαντας ἢ φήσαντας.]

Διαῤῥήκτης, ὁ, Insidiator, ἐπίβουλος, Hesych. [Διαῤῥήκτας, ἐπιβούλους], si mendo carent exemplaria. [|| Ruptor, Qui dirumpit. Method. Conv. virg. p. 43, 22 : Διαῤῥήκτας τῆς εὐαρμοστίας τοῦ βίου τῶν χορδῶν. Hase.]

[Διάῤῥηξις, εως, ἡ, Fissio, Diruptio, Divortium. De fluvio Joseph. Ant. Jud. 18, 9, 1 : Εἴς τι χωρίον διάῤῥηξιν μὲν ποταμῶν ποιούμενον. Angl. De aqua in grandinem transformata Epicur. ap. Diog. Laert. 10, 106 : Ὁμοῦ τῆξιν ἅμα τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην καὶ διάῤῥηξιν. Hase.]

Διάῤῥησις, εως, ἡ, Explicatio distincta et q. d. expressa. [Pollux 2, 128. Plato Leg. 11, p. 932, E : Ἐπίσχουσι τὴν διάῤῥησιν.]

[Διαῤῥήσσω. V. Διαῤῥήγνυμι.]

[Διαῤριζόω, Radicibus firmo. Photius Epist. p. 284 : (Παραίνεσιν) ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς διαῤριζουμένην καὶ ἐμβαθύνουσαν. G. Dind.]

[Διαῤρικνόω.] Διαῤῥικνοῦσθαι, Etym. [M. p. 270, 5] τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν, afferenti in exemplum hunc iambum e Cratetis [Cratini] Trophonio, Ξίφιζε καὶ σπόδιζε [πόδιζε] καὶ διαῤῥίκνου. Interdum ponitur ἐπὶ σχήματος ὀρχηστικοῦ, interdum ἐπὶ τοῦ συνεστράφθαι, Hesych. [Id. : Διειρικνοῦντο, ἐκάμπτοντο ... οἱ δὲ, ἐκίνουν τὰς ὀσφῦς ἀσχημόνως ὀρχούμενοι.]

Διάῤῥιμμα, τὸ, Bud. interpr. Disjectio, Disjectus : afferens e Xen. [De Ven. 4, 4 : Τῶν εἰς τὸ πρόσθεν καὶ ὄπισθεν καὶ εἰς τὸ πλάγιον διαῤριμμάτων], ubi loquitur de cane ad cubile leporis accedente. Vide Ἐπιῤῥίπτω.

[Διαῤρῑνέω, Perlimo, Attenuo. Maxim. Tyr. vol. 2, p. 189 : Ὅσον ἀποζῆν λεπτῷ καὶ διερρινημένῳ τὴν γαστέρα. Dioscor. 4, 115 : Ὁ δὲ καυλός ἐστιν ὑπόκοιλος, διάπυκνος, ὡς ἐπίτηδες διερρινημένος· ubi var. lect. διερρημένος et in ed. Ald. διαρρερινισμένος. Perforo. Schol. Aristoph. Eq. 1147 : Ἔχει δὲ καὶ ὁ χαλκοῦς κημὸς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, διερρινημένον (sic Portus : Ald. διερρινημένου) ἐπίθεμα εἰς τὸ αὐτὴν μόνον τὴν ψῆφον καθίεσθαι.]

[Διαῤρίνησις. Διαῤρινητής. Διαῤρίνητος. V. Διαριν-]

[Διάῤρινον, τό.] Διάῤινον Hesych. dici scribit τὸ σίνηπι [συνάπυ codex], Sinapi, forsan quoniam sua acrimonia nares vellicat et mordet. [Conf. Ἀνάῤρινον.]

Διαῤῥῑπίζω, Diventilo, Difflo. Exp. etiam Ventilando s. Flando dispergo, disjicio. Sic autem et verbum Difflo ap. Plautum pro Flatu disjicio, dissipo. [Heliodor. 9, 14 : Μαρμαρυγή τις ἄφραστος καὶ εἰς τοὺς πορρωτάτω διερριπίζετο. Schneid. De loco quodam Hippocr. v. s. Διαυγάζω. Basil. M. vol. 1, p. 63, E : Τὸ ἔνδον ἡμῶν θερμὸν διαρριπίζει καὶ ἀναψύχει. Basil. Sel. V. Theclæ p. 252, A : Ἵνα τῇ αὔρᾳ τοῦ πνεύματος διαρριπίσῃ καὶ δροσίσῃ τοῦτο τὸ πῦρ. Eust. Opusc. p. 310, 30 : Τὸ δέ τι μένον τοῦ νιφετοῦ ... ἀνέμου χοάνοις ὅπῃ τύχῃ διαρριπισθέν. In διευριπίζω corruptum notabo s. h. v. G. D.] Διαριπίζεσθαι Hesych. exp. διακοντίζεσθαι.

Διαῤῥίπτω, vel Διαῤῥιπτέω, Disjicio, In diversas partes jacio, Jacto. [Hom. Od. T, 575 : Στὰς δ' ὄγε πολλὸν ἄνευθε διαῤρίπτασκεν ὀϊστόν.] Aristoph. Vesp. [58] : Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλῳ διαῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις. [Hippocr. p. 153, B : Διαῤρίπτειν πυκνὰ τὰς ὄψιας. Διερρῖφθαι τὰ σκέλεα, Crura dispersa esse et disjecta, p. 197, B. Sic p. 37, 45 : Τὰ σκέλεα ἀνωμάλως διερριμμένα. Foes. Aristoph. Thesm. 774 : Εἰ ταδὶ ταγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν γράφων διαῤρίπτοιμι. Ibid. 665 Brunckius male intulit διάῤῥιψον. Recte libri διάῤῥιψον. Theophr. H. P. 6, 3, 4 : Σπέρμα, ὅταν νότος λαμπρὸς πνεύσῃ, διαῤρίπτεσθαι. Ἄρτους διαῤριπτεῖν, Xen. Anab. 7, 3, 22 et Plut. V. Cæs. c. 39. Idem V. Æm. Pauli c. 23 : Χρυσωμάτων ἕνια τοῖς Κρησὶ διερριφώς· V. Agesil. c. 6 : Τὰ μηρία διέῤῥιψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Impropr. Plato Ep. 7, p. 343, D : Τὰ τέτταρα (ὄνομα, λόγον, εἴδωλον, ἐπιστήμην) διαῤρίπτειν τε καὶ ἐλέγχειν· Leg. 9, p. 860, B : Τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια διερριμμένα προσαγορεύεται, Quasi discrepantia s. diversa. Plut. V. Philop. c. 8 : Τὸ δὲ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν πρῶτος μὲν Ἄρατος εἰς ἀξίωμα καὶ δύναμιν ἦρεν ἐκ ταπεινοῦ καὶ διερριμμένου κατὰ πόλεις. Liban. vol. 1, p. 809, C (= vol. 4, p. 631, 15 R.), ab Hemst. cit. : Τὸν βίον εἰς ἑταίρας διαῤρῖψαι. De partibus orationis contra legem artis dispositis Phot. Bibl. p. 491, 28 : Πολλὰς πρὸ αὐτῶν ἀντιθέσεις εἰπὼν πάλιν ἐπὶ ἀντιθέσεις ἐτράπετο· ὅπερ ἀνοικονόμητόν τέ ἐστι καὶ διερριμμένον. || Signif. neutrali Διαῤριπτῶ, Projicio s. Præcipito me. Xenoph. Ven. 5, 8 : Ὁτὲ δὲ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤριπτῶν ἐπὶ τὸ δυνατόν. Pollux 5, 67, de leporibus : Ὁπόταν ... διαλλόμενοι καὶ διαπορριπτοῦντες ἀποφήνωσι ταραχώδη τὰ ἴχνη. Ubi διαῤριπτοῦντες scrib. videtur. Plene Arrian. De ven. 15, 2 : Οἱ δὲ καὶ διαῤρίψαντες τὰ μέλη, καθάπερ οἱ σκιρτῶντες, τότε ἀπευθυνοῦσι τὸν δρόμον. Conf. Διάῤριμμα.]

[Διαῤρῖφή, ἡ, Disjectio. Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, F : Ποδὸς διάρεφα. Sic cod. Ven. In apographo Flor. διάῤριφα, in aliis διάροφα. Unde restitui διαῤριφά. G. Dindorf.]

[Διάῤριψις, εως, ἡ, Disjectio, Distractio. Xen. Anab. 5, 8, 3 : Δ. σκευῶν. Plut. V. Lysandri c. 27 : Τὴν ἐν Αὐλίδι τῶν ἱερῶν διάῤριψιν. Pollux 3, 129. Apud Theophrast. H. P. 6, 3, 4, simplici ρ scriptum. || Διάῤριψις λόγου v. s. v. Διασπασμός.]

Διάῤῥοδος, ὁ, ἡ, unde Διάῤῥοδα κολούρια, Certæ collyriorum species e rosis compositæ. Eorum multæ etiam differentiæ sunt : διάῤῥοδον Nili, omnium celeberrimum : διάῤῥοδον τὸ διὰ τῶν οϐ, quod alio nomine χλωρὸν appellatur : διάῤῥοδον λευκὸν, εὐελπίδιον, κρόκινον, ὡραῖον, quorum compositiones habentur ap. Galen. [vol. 13, p. 444, 445], Aetium, et Paul. Ægin. [Alex. Trall. p. 129 : Τὸ τοῦ Νείλου διάῤροδον· 158 : Τῷ διαῤρόδῳ. Paulus Æg. p. 179, 10 : Κροκηρῷ διαρόδῳ τινί. Antiquiores medicos non διάῤροδον, sed διὰ ῥόδων

dicere (quomodo apud Alexandrum quoque Trall. scriptum p. 181), recte observavit HSt. s. v. Διὰ p. 1102, A.]

[Διαρροὴ, ἡ, Meatus, Canalis. Dio Cass. 39, 41 : Ἡρὸς τὴν ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοῦ (τοῦ ὠκεανοῦ) διαρροὴν (Fluxum et refluxum) ἀντικαρτερεῖν. Sed Euripidi Rhes. 919 : Περῶσα γὰρ δὴ ποταμίους διαρροὰς, L. Dindorfius restituit διὰ ῥοάς. || Eurip. Hec. 567 : Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς· ubi schol. τὰς ἀρτηρίας καὶ φλέβας τὰς τῆς ἀναπνοῆς. Idem fr. ap. Plut. Mor. p. 699, A : Οἶνος περάσας πνευμόνων διαρροάς.]

[Διαρροθέω, Perstrepo. Hesych. : Διαροθεῦντα, διασοβοῦντα. Aliter dictum ab Æsch. Sept. 192 : Πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην. Quod schol. interpr., διὰ τοῦ θορύβου ἐμβεβλήκατε.]

Διάῤῥοια, ἡ, Fluxus, Fluentum, Meatus. Item Medicis, Copiosus alvi sine inflammatione exulceratione neque fluor, Profluvium ventris, Alvi resolutio, Alvus liquida. Ita VV. LL., sed quod ad priores illas expp. attinet, earum auctor non nominatur; at pro Alvi profluvio Thuc. quoque usurpavit, 2, [49 : Διαρροίας ἀκράτου ἐπιπιπτούσης. Plato Tim. p. 86, A : Διαρροίας καὶ δυσεντερίας. Plut. V. Alex. M. c. 45 : Ἐνοχλούμενος ὑπὸ διαρροίας. Κοιλίας διάρροια, V. Marii c. 30.] Hanc porro ita Gorr. describit, Διάῤῥοια est Alvi profluvium absque intestinorum exulceratione, quo vel pituita vel bilis altera, sincera aut invicem mista vacuatur. In causa sunt humoris copia et cruditas, quæ aut in toto corpore aut in certa quadam parte sedem habet; ventriculus enim multitudine gravatus, quam vel ipse colligit, vel ex aliis sese in eum exonerantibus suscipit, aut maligna aliqua qualitate irritatus, quam cruditas (sic autem nunc appello concoctionis depravationem, quæ proprie δυσπεψία dicitur) invexit, τῇ διάῤῥοίᾳ infestatur: maxime quidem si orificium ejus supernæque partes valentes sint, inferiores autem et πυλωρὸς languidæ. Nam si contra acciderit, vomitiones ἀντὶ τῆς διαῤῥοίας citabuntur, Galen. Fac. Nat. 5. Quemadmodum autem e ventriculo in intestina materia διαῤῥοίας fluit, sic etiam per venas mesaraicas in eadem portio ipsius defertur, etc. [Galen. Defin. med. vol. 2, p. 263 : Διάρροιά ἐστι ῥευματισμὸς πλείων κοιλίας ἄνευ φλεγμονῆς καὶ ἑλκώσιος πολυχρόνιος· vol. 6, p. 533 : Εἰ δέ γε ὑπὸ τῆς δήξεως τῶν ἀπεπτηθέντων σιτίων ἡ γαστὴρ ἀνιαθεῖσα πᾶν ἐκκρίνειε, διάρροια μὲν ὀνομάζεται τὸ σύμπτωμα, διαφθείρεται δ' ἡ χρεία τῆς τροφῆς. De poetis quibusdam exilibus Aristoph. in fr. Gerytadæ ap. Athen. 12, p. 551, B : Τούτους γὰρ, ἢν πολλῷ ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς οἰχήσεται (codex ἐξοιχήσεται).]

[Διαρροιζέω, Cum stridore feror. Soph. Trach. 568 : Χεροῖν ἧκεν κομήτην ἰὸν, ἐς δὲ πνεύμονας στέρνων διερροίζησεν. Schol. μετὰ ἦχου ὥρμησε. Planud. Ovid. Metam. 13, 608 : Ἡ ὄρνις ταῖς πτέρυξι διερροίζησεν, cit. Boiss. Corrupte gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 196 : Διαρροίζεται, ὁρμᾷ. Scrib. Διαρροιζεῖ.]

Διαῤῥοΐζομαι, Profluvio alvi laboro, ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 98], eadem forma qua καταῤῥοΐζομαι. [Hippiatr. p. 250 : Ἐὰν διαρροϊσθῇ.]

[Διαρροϊκὸς, ἡ, ὀν, Ventris profluvio laborans. Rufus De purgant. medicam. in cod. Vatic. init. : Ὅσοι τεινεσμώδεις εἰσὶ καὶ διαρροϊκοί. Alex. Trall. 8, p. 414 : Κοιλιακοὶ θεραπεύονται ὡς καὶ διαροϊκοί. Weigel.]

[Διάρρομβος, ὁ, ἡ, Rhombi formam habens. Hippiatr. p. 197 : Τελαμῶσι λινοῖς διαβρόχοις ὄξει καὶ ἐλαίῳ, ὅσοι ἱκανοί εἰσιν, ἴσοις, μὴ διαρρόμβοις. G. Dind.]

[Διάῤῥους, ὁ, Alveus. Strabo 4, p. 177 : Γεωλοφίαι διάῤῥους ἔχουσαι πλωτούς. Diodor. 13, 47 : Ξυλίνας τοῖς διάῤῥοις ἐπέστησαν γεφύρας.]

[Διαρροφέω, lectio vitiosa pro διαφορέω in libris quibusdam Diodori 13, 94. Neque in loco Hesychii, quem s. v. Διαλαφύσσω attuli, Ruhnkenii conjecturis διερρόφησας et διαρρόφησις opus videtur. G. Dind.]

[Διαῤῥύδην, q. d. Diffluenter, Ita ut diffluat. Æsch. Cho. 67 : Τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαῤῥυδᾶν. Sic libri : quod voc. si recte pro adverbio habetur, aut διαῤῥύδαν aut διαῤῥυδὸν scribendum, non, quod quidam posuerunt, διαῤῥυδάν.]

[Διαρρυθμίζω.] Διαῤῥυθμέω, Compingo, Concinno, VV. LL. Videtur tamen potius dicendum διαῤῥυθμίζω. [Macc. 2, 7, 22 : Ἑκάστου στοιχείωσιν οὐκ ἐγὼ διερρύθμισα.]

[Διαῤῥυΐσκω, Diffluo. Phot. Quæst. ad Amphiloch. p. 282 ed. Mai. : Πάντα ἡμῖν διαῤῥυΐσκει καὶ οἴχεται. G. D.] Διαῤῥυΐσκεσθαι, pro Diffluere et Dissipari affert Bud. ex Aretha. [Anna Comn. 13, p. 415, D : Ἔτους ἤδη διαῤῥυϊσκομένου ϛχιζ'. G. Dind.]

[Διαρρυμβονάω, Dispergo, Dissipo. Hesych. : Διερυμβονήσατε, διεφορήσατε. Videtur de hominibus prodigis dictum esse ut simplex ῥυμβονάω, quod v.]

[Διαρρυπτικὸς, ἡ, ὀν, Abstergendi vim habens. Galen. vol. 13, p. 70 : Ἐμπλαστικήν τε καὶ διαρρυπτικήν (δύναμιν). Ubi edd. Ald. et Bas. διαρρυτικήν.]

Διαῤῥύπτω, i. q. ῥύπτω : nisi quod præp. διὰ vim aliquam significationi addere videri potest. E Galeno Ad Glauc. : Διαῤῥύψαι τὸν χυμὸν, Detergere. [Id. vol. 6, p. 123 : Ἐμφράξει μᾶλλον, οὐ διαρρύψει τοὺς πόρους· et ibid. paullo post. G. Dind.]

[Διάῤῥυσις, εως, ἡ, Fluxus, Meatus. Hero Spirit. p. 164 : Ὕδατος διάῤῥυσιν. Phot. Lex. p. 222, 23 : Λίβηθρα, τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ διαρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις. Recte διαῤῥύσεις ap. gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 291, 12. G. Dind.]

Διαῤῥύτος, ὁ, ἡ, pro κατάῤῥυτος, Irriguus, Bud. e Strab. [5, p. 213 : Ῥαβέννα ξυλοπαγὴς ὅλη καὶ διάῤῥυτος, γεφύραις καὶ πορθμείοις ὁδευομένη· 12, p. 547 : Διαῤῥύτου ποταμοῖς. Hesych. : Διαῤῥύτους, διηντλημένους. || *Hippo diarrhytus*, urbs Zeugitanæ, a Plinio aliisque memorata, quam inferioris ætatis scriptores *Hipponem Zarrythum* dicunt : de qua forma præpositionis s. v. Διὰ egimus p. 1106 sq. G. Dindorf.]

Διαρύω, s. Διαῤῥύω, Traduco, trahendo nimirum. Herodot. [7, 24], διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμὸν, Per Isthmum traducere naves. [Lectio vitiosa. V. Διειρύω.]

[Διαρρωγὴ, ἡ, Interruptio. Hippocr. p. 802, 5 : Ἐπιδεσίων γάρ ἐστιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη καὶ πλείστους μὲν σκεπάρνους ἔχουσα, διαρρεωγὰς (sic scriptum) δὲ καὶ διαλήψιας ποικιλωτάτας τοῦ χρωτὸς ῥομβοειδέας. Ad quem l. Galen. vol. 12, p. 356 : Διαρρωγὰς δὲ λέγει τὰ μεταξὺ διαστήματα τῶν ὀθονίων. Erotian. p. 124 : Διαροχὰς, τὰς τῶν ἐπιδέσμων διαπνοὰς καὶ τὰ μεταξὺ τούτων διαστήματα· εἴρηται δὲ παρὰ τὴν ῥίχνην (alii libri ῥείχνην, ῥέγχνην, ῥέχιν), ἥτις ἐστὶν εἶδος ἀναπνοῆς. Hesych. : Διάρογγας (Διαροχὰς Heinsius), τὰ μεταξὺ τῶν ἐπιδέσεων διαστήματα. Ubi Hemst. : « Erotianum sic emenda, Διαρόγγας, τὰς... εἴρηται δὲ παρὰ τὴν ῥογχὴν ... Ῥογχὴ, ῥόγχος, *ronchus*, a ῥέγκειν vel ῥέγχειν. Ergo διαρόγγαι, *Interstitia*, quæ Belgæ dicimus *luchtgaten*. Fuit autem in Hippocratis l. diversa lectio διαρωχμαὶ vel διαρωχμίαι, ad quam referenda Hesychii gl. Διαρωχμίας, διαστάσεις.»]

[Διαρρώννυμι, s. Διαρρωννύω, Corroboro, Confirmo. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 33, C : Τὸ μὲν οὖν Περσικὸν διερρώννυτο ταῖς προρρήσεσιν ὥσπερ γαυρούμενον. Joseph. Genes. p. 42, E : Τοὺς ... Σκύθας ὁ βασιλεὺς ῥαγδαίῳ προστάγματι διαρώννυσιν ἐπελθεῖν. G. Dind.]

Διαῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Abruptus; διαῤῥὼξ κυμάτων ἁρμὸς [ἀγμὸς], in VV. LL. citatur ex Eur. [Iph. T. 262] pro Compages fluctibus abrupta, i. e. Anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt. [|| Oppian. Hal. 5, 216 : Τυρσηνοῦ πόντοιο μέση πορθμοῖο διαῤῥὼξ εἰλεῖται, ubi substantivum est, ut ἀπορρώξ.]

Δίαρσις, εως, ἡ, Elatio, Sublatio. [Diodor. 3, 40 : Διάρσει ἱστίων θέουσαι, Naves quæ sublatis et expansis velis iter faciunt, quas inferius dicit τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας μετεώρους ἔχειν. Bruncк.] Peculiariter de sublatione ensis ad ictum, unde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio 2, [33, 5] : Ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, Camerario interpr. Adimentes facultatem illis sublatis ensibus dimicandi. In VV. LL. ἐκ διάρσεως μάχη, quum cæsim res geritur; quum vero punctim infertur plaga, dicitur ἐκ καταλήψεως, vel ἐκ διαλήψεως, vel ἐκ μεταλήψεως. Idem auctor ap. Suid. in Διάληψις, opponit inter se ἐκ διαλήψεως et ἐκ καταφορᾶς, quod esse idem putatur cum ἐξ ἐπάρσεως. [Scriptor (Polybius, ut videtur) ap. Suidam s. v. Πνεύσας : Μαχομένων ἐκ διάρσεως ταῖς μαχαίραις. Sic Kuster. : nam libri διαιρέσεως. || De elata compositione Longin. 8, 1 : Ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις.]

[Διαρτάζω. V. Διαρτάω.]

[Διαρτᾰμέω, Concido in frusta, Discerpo. Æsch.

Prom. 1023 : Δαφοινὸς ἀετὸς λάβρως διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. Anaxandrid. ap. Athen. 10, p. 455, F : Ἀρτίως διηρτάμηκε. Oppian. Hal. 2, 622 : Ζωὸν δὲ διαρταμέοντες ὀδοῦσι ῥινὸν ἀποσχίζουσι. Philo vol. 2, p. 564, 37 : Διαρταμῶντες γὰρ αὐτὰ κατὰ μέλη καὶ μέρη. Unde eidem ib. p. 68, 10 : Κατὰ μέλη καὶ μέρη διαρτώμενος, restituendum διαρταμώμενος. Hesych. : Διαρταμῆσαι, διελεῖν, κατακόψαι. G. Dind.]

Διαρτάω, Diduco, Dirimo, Intervallo quodam intercipio. Plut. [V. Timol. c. 25] : Καὶ διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Et ap. Philon. De mundo, διαρτηθὲν, Diductum et non cohærens. Bud. p. 739. [Strabo 5, p. 234 : Τὸ Κέλλιον ὄρος καὶ τὸ Ἀβεντῖνον ὄρος καὶ τὸ μεταξὺ τούτων πεδίον διηρτημένα· 10, p. 487 : Τὰ διηρτημένα τῇ φύσει· quod ap. Steph. Byz. (s. v. Μύκονος) διηρημένα scriptum. Διαρτᾶσθαι, sed ex διαττᾶσθαι corruptum, 3, p. 148. Philo vol. 2, p. 599, 25 : Οὕτω τῶν ἡμετέρων σπαραττομένων καὶ διαρτωμένων καὶ μονονοὺ συγκοπτομένων καὶ συντριβομένων δικαίων. Dionys. A. R. 1, 46 : Διηρτημένων τειχομαχίᾳ τῶν πολεμίων, Distentis. Id. De admir. vi Dem. c. 40, p. 1079, 9 R. : Ἵνα μὴ δόξωμεν διαρτᾶν τὰς ἀκολουθίας, Interrumpere ordinem. Sext. Emp. p. 121 : Διηρτῆσθαι (Non cohærere) λέξει τὰ λήμματα. Etym. M. p. 340, 4 : Τὸν ἐν μέσῳ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται. Suid. : Διαρτᾶν, κυρίως ἀντὶ τοῦ διαίρειν. Recte Toupius διαιρεῖν, et in gl. Hesychii Διαρτᾷ, διαργεῖ, corrigit διαιρεῖ. Hesych. : Διαμπερονήσει, διαρτήσει. || Suspendo. Hesych. : Διαρτᾷ, κρεμνᾷ. Suid. : Διαρτῶ τὸ κρεμῶ. Hesych. : Διήρτησαι, δέδεσαι. || Suspendo animum, Decipio. Hesych. : Διαρτᾶν, διασείειν καὶ ἀπατᾶν. Lex. rhet. p. 241, 13 : Δ., πλανᾶν, ἐξαπατᾶν. Suid. : Διαρτῆσαι, τὸ ἐξαπατῆσαι· οὕτως Μένανδρος. Διήρτησεν, ἐξηπάτησεν. Sturz. De dial. Mac. et Al. p. 161 sq. : « Ista notio videtur verbo a Macedonibus et Alexandrinis tributa fuisse. Unde Num. 23, 19 (e quo l. etiam Judith 8, 16 pro διαιτηθῆναι scrib. διαρτηθῆναι) legitur : Οὐχ ὡς ἄνθρωπος ὁ θεὸς διαρτηθῆναι, pro quo Philo vol. 2, p. 125, ubi hunc l. laudat, exhibet διαψευσθῆναι. Etiam Dionys. H. plus semel sic utitur verbo διαρτᾶσθαι, ut A. R. 1, 39 : Ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀφικνεῖται τοῖς μὲν ἴχνεσι διαρτώμενος (quod Suidas s. h. v. interpr. ἐξαπατώμενος)· ib. 86 : Διηρτημένος ὑπ' αὐτοῦ. » Scriptor apud Suidam : Διαρτώμενοι τῇ δοκήσει. || Paro, Adorno. Hesych. : Διαρτωμένων, καταρτιζομένων. Sic etiam Suidas, qui tamen superius eandem expl. verbo διαρτίζω apponit, quod v. || Alia forma Διαρτάζω, qua Æschylus usus est de nuncio, ut videtur, mandata exponente. Etym. M. p. 149 extr. : Ἄρταμος, ὁ μάγειρος ... παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος· Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. Hesych. : Διάρτασον, διάστειλον. G. Dind.]

[Διάρτησις, εως, ἡ, Separatio, Incohærentia. Sext. Emp. p. 99 : Κατὰ διάρτησιν, ὅταν μὴ ἔχῃ τὰ λήμματα ἀκολουθίαν πρὸς ἄλληλα· ubi oppos. συνάρτησις. Ibid. p. 100. Quibuscum conf. l. similis s. v. Διαρτάω indicatus. Philo vol. 1, p. 338, 38 : Διαλύσεως καὶ διαρτήσεως, ubi var. lect. διαρτύσεως et διαστάσεως. Ex διάρτισις corruptum v. s. hoc v.]

[Διαρτία, ἡ, Forma, Species, διάπλασις. V. Gaumin. ad Theodor. Prodr. De amor. Rhod. et Dos. c. 5. Ducang. Nicet. Chon. Ann. 4, 6 : Τὴν διαρτίαν τοῦ σώματος εὐφυής· et 21, 3. Kall. Thessalonicus in Bandini Anecd. p. 118; Isaac. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 304. Boisson. Eustath. Opusc. p. 253, 70 : Μήτε τῇ ψυχῇ ἔξω ῥεμβόμενος τῷ κρείττονι πάντως μέρει τῆς κατὰ σὲ διαρτίας. Iambi in Hippocratem ap. Boivin. ad Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 1257 ed. Bonn. : Ἐκ τῆς ἐνύλου συμφυοῦς διαρτίας. Tzetz. ad Hesiod. Op. 625 : Πᾶσαν τὴν τῆς νεὼς διαρτίαν. Ubi Trincav. διάρτισιν. Suid. : Δ., ἡ διάπλασις. « Εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς. » G. Dindorf.]

Διαρτίζω, [Formo, Fingo. Job. 33, 6 : Ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σύ. Hesych. : Διαρτίσαι, ἀναπλάσαι. Suid. : Διαρτίσαι διὰ τοῦ ι ἀναπλάσαι, καταρτίσαι· διαρτίζω γὰρ, πλάττω καὶ τελειῶ. || Obscura est ejusdem gl. Διαρτίζεται, ὁρμᾷ. || Clare loquor. Hesych. : Διαρτίζων, ἄρτια καὶ συνετὰ φθεγγόμενος· quocum Kust. comparavit voc. ἀρτίστομος. Simili sensu διάρτασον dixit Æschylus, de quo v. s. Διαρτάω. G. D. ||] Subigo et panem informo, ut quum massa in panes informatur, Bud. [Hesych. : Ἐπεκόκλυσεν, ἐπηύξησεν· ἀπὸ τῶν διαρτιζόντων, οἳ καταλείπουσι τὸ σταῖς. Conf. Διάρτισις. G. Dind.]

[Διάρτισις, εως, ἡ, Formatio. Etym. M. p. 361, 8 : Τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάρτησιν περισσευόμενον· ubi Gud. διάρτυσιν. Recte Sylburg. διάρτισιν, quod legitur ap. Suid. s. v. Ἐπικύλλωμα, in libris quibusdam in διάτρισιν vel διάτρησιν corruptum. Conf. Διαρτία et Διαρτίζω. G. Dind.]

[Διαρτύω, Compono, Adorno. Eunap. Excerpt. p. 82, 12 ed. Nieb. : Προσποίησις καὶ πλάσις εἰς τὴν τῶν πολεμίων ἀπάτην διηρτυμένη. G. Dind. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 280, 32 : Τὸν κατὰ τοῦ ἁγίου διήρτυε θάνατον. Hase.]

[Διαρυμβονάω. V. Διαρρυμβονάω.]

[Διάρυτος. V. Διάρρυτος.]

[Διαρύτω, s. Διαρύω, Exhaurio. Etym. M. p. 270, 3 ex cod. Leid. apud Koen. ad Gregor. p. 70 emendatum : Διαρύτειν (vulgo Διαρύττειν), διαρύειν, διαντλεῖν, ὡς ἀνύειν καὶ ἀνύτειν τὸ τελειοῦν· ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀττικῶν. Hesych. : Διαρύτειν, ἀντλεῖν. Sic Kuster. : codex διαρυπτεῖν, ἀνατλεῖν.]

[Διαρύω. V. Διαρρύω.]

[Δίαρχος, ὁ.] Δίαρχοι, Hesychio teste, sunt οἱ Ἑλλανοδίκαι.

[Διάρχω, Ad finem magistratum gero.] Διῆρξα ap. Lysiam [ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογίᾳ] pro διὰ τέλους ἦρξα, teste Harpocr. et Suida [et Polluce 8, 83], a Διάρχω. [Sæpius hoc aoristo utitur Dio Cass. 36, 21 : Τὴν στρατηγίαν διῆρξε· et 40, 66; 52, 21; 53, 1, 13; 59, 6.]

Διαρωχμίας, Hesychio διαστάσεις, intellige autem τῶν διερρωγότων, Quæ a se invicem dirupta hiascunt. [V. Διαρρωγή.]

[Διάς, άδος, ἡ, Dias, πόλις Λυκίας, ἣν Διάδης ἔκτισε· τὸ ἐθνικὸν Διαδεύς, Steph. Byz. || Nomen tribus Atticæ Erichthonii tempore. Pollux 8, 109. || Gentile a Δία et Δῖον, quæ v. G. Dindorf.]

[Δίας, αντος, ὁ, Dias. Etym. M. p. 270, 10 : Δίας, ὁ ἥρως, εἷς τῶν Τιτάνων, παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν Δίας· ἢ εἷς τῶν Πελοπιδῶν. Γίνεται παρὰ τὸ Δέος Δείας, καὶ ἐν συναλοιφῇ Δείας διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὁ δέος ἐμποιῶν· et p. 271, 3 : Δίας, ὡς ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντος δρακοντίας, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς γίνεται Διΐας, καὶ κράσει Δίας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Δίας καὶ Θείας διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τὸ δὲ Θείας καὶ Διΐας ἰσοσυλλάβως. Tzetz. Exeg. Il. p. 68, 25 : Πέλοπος δὲ καὶ Ἱπποδαμείας Ἀτρεὺς, Θυέστης, Δίας ... ῑ || Δίας, sophista Ephesius, de quo Philostr. p. 485, 486. Sed codd. Βίας. G. Dind.]

[Διασάμως, Sesamo mixtus, fort. Dorice insolentius formata vox pro Διασησάμεος s. Διασήσαμος, ex conj. Bœckhii Inscr. gr. vol. 1, n. 1464, 9. Hase.]

[Διασαικωνέω s. Διασαικωνίζω. V. Διασαλακωνίζω.]

[Διασαίνω, Caudam moveo. De canibus adulantibus Xenoph. De ven. 4, 3 : Τὰ μὲν ὄμματα πυκνὰ διακινοῦσαι, ταῖς δὲ οὐραῖς διασαίνουσαι.]

[Διασαίρω. Διασέσηρα, Ore hio. Schol. Apoll. Rh. 2, 517 : Τοὺς γὰρ κύνας ποιεῖ διασεσηρέναι καὶ χάσκειν. || Cavillor. Plut. V. Marii c. 12 : Μεστὸς ὢν ταραχῆς καὶ διασεσηρώς.]

[Διασαλακωνίζω.] Διασακώνισον Hesych. positum esse dicit pro διασαλακώνευσον, h. e. τρυφερῶς βάδισον : nam τοὺς θρυπτομένους dictos fuisse σαλάκωνας, forsitan ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, quod est θρύπτεσθαι. Et σαλάκωνα dici τὸν οὗ μὴ δεῖ δαπανῶντα. Hæc ille, proculdubio respiciens ad Aristoph. Vesp. [1169] : Ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως Ὠδὶ προβᾶς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Ita enim habent Comici exempll., et non solum ejus schol., sed etiam Suid. et Etym. Quorum hi duo illud διασαλακώνισον exp. διάθρυψαι, διαγαυρίασον : quoniam sc. σαλάκωνες olim dicebantur οἱ διαθρυπτόμενοι, a verbo σαυλοῦσθαι, quod est ἁβρῶς βαίνειν et velut σείεσθαι, παρὰ τὸ σάλον. Schol. quoque ipsius Comici exp. ἁβρύνθητι et διαθρύψθητι : dictum addens a Salacone quodam Autyloci patre, qui fuerit μαλακὸς, Mollis et effeminatus. Addit etiam, videri hoc verbo significari τὸ σαλακωνεύεσθαι, h. e. τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, Agitare s. Jactitare nates. Sed in quibusdam Codd. scribi διαλυκώνισον : in Artemidori autem συναγωγῇ

legi διελακώνισεν [διαλακώνισον], quorum illud esse a Lycone quodam pentathlo, qui fuisse μαλακώτερος videatur. Deinde ad prius διασαλακώνισον revertens, ipsum exp. ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον, a Salacone quodam τρυφηλῷ: additque quosdam σαλακωνίσαι esse dicere τὸ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι. Rursum Hesych. διασαλακώνισον exp. διάνυσον [διακίνησον Soping.], ἀπὸ τοῦ ἐγκεκλεῖσθαι [ἐγκεῖσθαι Kuster.] τὸν Σαλάκωνα. [Memorabilis est quam prior Hesychii gl. præbet scripturæ diversitas διασακώνισον, quæ ex διασαικώνισον corrupta esse potest. Σαικωνίσαι ex Aristophane afferunt et κινηθῆναι interpretantur gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 362, 31, et (qui σαικονῆσαι scriptum exhibet) Photius Lex. p. 496, 7. Apud Hesych.: Σαικωνῆσαι, διασαικώνη, quod Musurus in διασαικωνῆσαι mutavit. Scribendum Σαικωνίσαι, διασαικωνίσαι, aut, quod probabilius videtur, διακινῆσαι. G. D.]

[Διασάλευσις, εως, ἡ, Motus, Agitatio. Marcellus De pulsibus in cod. Palat.: Οὐκ ἴσης οὐδὲ ὁμαλῆς αὐτῶν τῆς διασαλεύσεως. Weigel.]

Διασαλεύω, Concutio, Quatio: sicut et σαλεύω: nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videri potest. [Steph. Byz. s. v. Τρεμιθοῦς: Τὸν τόπον διὰ τὴν παρουσίαν τῆς δαίμονος διασαλευθῆναι. Hemst. Hesych.: Διέσεισε, ... διεσάλευσε.] E Luciano [Alex. c. 31] affertur in VV. LL., Διεσάλευσε τὴν πόλιν, pro Concitavit urbem. Ibid. pass. præt. [e Luciano De merc. cond. c. 33]: Διασεσαλευμένος τὸ βλέμμα, pro Aspectu lubrico; sed non addito nomine auctoris. [Et Rhet. præc. c. 11: Διασεσαλευμένος τὸ βάδισμα. «Διασαλεύειν τοὺς ἤχους, Sonos perturbare, dicuntur αἱ συμπτώσεις τῶν φωνηέντων, Vocalium concursus, quia in tali concursu soni vocalium singularum non recte distinguuntur, sed veluti confluunt, et confusam elocutionem faciunt, qualis est in omni hiatu. Dionys. H. De comp. vv. 23, p. 180. Mox dicit eodem sensu ἀποχυματίζειν τὸν ἦχον, Sonum perturbare, inquietum reddere.» Ernest. Lex. rhet. De ingrato concursu consonantium ibid. p. 167, 1: Χαράττουσιν εὖ μάλα τὴν ἀκοὴν καὶ διασαλεύουσιν ἀξιολόγως τὰς ἁρμονίας.]

Διασαλπίζω, Pervulgo, Divulgo. [Anna Comn. 1, p. 14, B: Διεσάλπιζε γὰρ ἡ φήμη τὸ στράτευμα ὡς...]

[Διασαρκωνίζω.] Διασαρκώνισμα, τὸ, Hesych. esse dicit ἀσελγές τι σχῆμα. Cui subjungit Διασαρκωνίσαι, esse dicens τὸ προσποιητῶς γελάσαι: quod ipsum et σαρκωνίσαι dici. Sed sunt qui reponendum censeant Διασαρδωνίσαι et σαρδωνίσαι, interpr. Sardonium risum ridere, Subsannare. In his tamen τὸ ω suspectius est. Apud Etym. [M. p. 273, 45] et Lex. meum vet. legitur Διεσαρδάνωσε, exp. διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἱονεὶ Σαρδάνιον γέλωτα. [Ap. Suidam Διεσαρδάνισε, ubi Kust. conjecit διεσαρδώνισε. Hesych.: Διεσαρώνησε, διέσυρε, κατεγέλασεν· οἱ δὲ διέχανε· ubi Salmas. διεσαρώνισε, Albertus διεσαρδώνισε. In superiore Hesychii gl. codex διασαρωνίσαι, quod Musurus recte in διασαρκωνίσαι mutasse putandus erit, si, ut videtur, codex in διασαρκώνισμα cum Musuro consentit. G. D.]

[Διασαρκώνισμα. V. Διασαρκωνίζω.]

[Διασάτηρ, διαπαίζειν. Λάκωνες, Hesych. Ubi D. Heinsius Διασατυρίδδην.]

[Διασάττω, Infarcio. Galen. vol. 2, p. 13: Ὑπερπιάναντές τε καὶ διασάξαντες αἵματί τε καὶ σαρξίν. Archigenes ap. Galen. vol. 8, p. 156: Ἔστι δὲ πλήρης σφυγμὸς ὁ ναστοτέραν ἐπιδεικνὺς τὴν ἀρτηρίαν καὶ τὴν ὑπόπτωσιν αὐτῆς διασεσαγμένην ἐγχύλως. De quo loco Galenus p. 157: Αὐτὸ δὲ πάλιν τὸ διασεσαγμένην πότερα ταυτόν ἐστι τῷ μεμεστωμένην ἢ ἄλλο τι δηλοῖ, σαφῶς οὐκ ἔχω συμβαλεῖν. Cum genit. Macho ap. Athen. 6, p. 244, C: Φαληρικῆς ἀφύης τε διασεσαγμένος. Geopon. 19, 9, 5, p. 1232: Διασεσάχθαι τῶν γιγάρτων.]

[Διασατυρίζω D. Heinsii conjectura. V. Διασάτηρ.]

[Διασαυλόω.] Διασαυλούμενον, Hesych. exp. διακινούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον· item διασειόμενον: respiciens forsitan ad h. Aristoph. l. qui ab Etym. citatur, Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον. Atque adeo idem ille Etym. [p. 270, 42] διασαυλούμενον esse dicit ἁβρυνόμενον καὶ διαθρυπτόμενον: nimirum παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον, ut ap. Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης.

[Διασάφεια, ἡ, Interpretatio. Aristeas De leg. transl. p. 131, 7: Ἐτρέποντο πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἑκάστου διασάφειαν. Hase.]

Διασᾰφέω, Manifestum reddo, Declaro: item Expono, Explico. [Eurip. Phœn. 401: Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς (τὰς ἐλπίδας) διεσάφησ' οὔσας κενάς; Plato Leg. 5, p. 733, B: Ἴσα δ' ἀντὶ ἴσων ἑκάτερα τούτων οὐχ ὡς βουλόμεθα ἔχοιμεν ἂν διασαφεῖν. Polyb. 3, 52, 5: Διασαφούντων ὅτι πάρεισι διὰ ταῦτα. Cum ὑπὲρ 2, 19, 13: Ὑπὲρ ἧς ἀρτίως διεσαφήσαμεν. «Σοὶ τὴν ἰδίαν κρίσιν διασαφήσω, Hipparch. et Eud. Ἐξηγ. 1, p. 171, B; 173, A, B; 179, A; 189, C. Argum. Eur. Hipp.: Ἄρτεμις τῶν γεγενημένων ἕκαστα διασαφήσασα Θησεῖ. Clem. Al. p. 737, 27.» Hemst.] E Theophr. [C. Pl. 6, 14, 5] Διασαφητέον pro Perspicue disserendum est. Ap. Matth. 18, [31]: Διεσάφησαν τῷ Κυρίῳ πάντα τὰ γενόμενα, vet. Interpr. vertit Narrarunt. Sed a Polyb. poni διασαφῶ et pro Clare denuntio, testatur Bud. [1, 46, 4: Γενόμενος αὐτόπτης ἅπαντα διασαφήσειν· 2, 27, 3: Τὰ προγεγονότα διεσάφουν ἀνακρινόμενοι τῷ στρατηγῷ· 3, 87, 4: Τοὺς διασαφήσοντας εἰς τὴν Καρχηδόνα περὶ τῶν γεγονότων. Forma media 31, 26, 3: Ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ μηδὲν διασαφήσασθαι· ubi Schweigh. διασαφεῖσθαι vel διασαφηθῆναι. Poterat etiam διασεσαφῆσθαι. Medio tamen etiam Hesych. utitur διεστείλατο explicans per διεσαφήσατο. G. D. Diodor. 11, 17: Τὸν διασαφήσαντα περὶ τῶν δεδογμένων. Suid.: Διασαφῆσαι, ἑρμηνεῦσαι. || Illustro. Suid. s. v. Ἀσάφεια ex Martyrio sanctorum: Σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης.] Item Διασαφίζω, Manifestum facio, VV. LL. [Maccab. 2, 1, 21 cod. Alex. διεσάφισαν. Recte alii διεσάφησαν. Idem vitium apud Joseph. Genes. p. 2, D, et ap. alios passim. || Signif. intransitiva posuit excerptor Polybii p. 406 ed. Mai.: Ἰστέον ὅτι τὸ προοίμιον μόνον διεσάφει τοῦ ιδ' λόγου, τὸ δ' ἑφεξῆς πάντα ἐνέλειπεν μέχρι λ' φύλλων. G. Dind.]

[Διασαφηνέω, i. q. διασαφέω. Hippocr. Epist. p. 1275, 29: Ἔλθοιμεν δ' ἂν ... ψυχῆς τινα ῥῶσιν ὑπερβάλλουσαν διασαφηνέοντος τοῦ ἀνδρός. Lectio suspecta. Schneid.]

Διασᾰφηνίζω, [Dissero, Edissero, Gl.] Declaro, Explano. Polyb. [immo Xenoph. Apol. 1]: Τοῦτο οὐ διεσαφήνισαν. [Adde Memor. 3, 1, 11; et De rep. Lac. 4, 3: Διασαφηνίζων ὅτου ἕνεκα τοὺς μὲν προτιμᾷ.... Gregor. Nyss. vol. 1, p. 65, B: Ἐν ὑποδείγματι διασαφηνίσαι τὸν λόγον. Joseph. Genes. p. 6, B: Οἷς γειτνιάζειν τὸν Δαγιστέα διεσαφήνιζεν, Indicabat, Aiebat. Hesych.: Διασαφεῖ, διασαφηνίζει, ἀγγέλλει. Suid.: Διασαφηνίζειν, τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβοῦν.] Idem signif. διασαφέω et διασαφίζω. [|| Forma media Menander in Excerpt. p. 341, 11 ed. Nieb.: Διελέγετο (Δι' Bekk.) ἑρμηνέων ... τὰς πίστεις διεσαφηνίζοντο περὶ σπονδῶν.]

[Διασαφήνισις, εως, ἡ, Declaratio. Georg. Pachym. Andron. p. 57, D: Ἀνάπτυξιν καὶ διασαφήνισιν τῶν κειμένων ἐν τῷ συμβόλῳ. G. Dind.]

Διασάφησις, εως, ἡ, Declaratio, Explicatio, Expositio, Bud. [Genes. 40, 8: Οὐχὶ διὰ τοῦ θεοῦ ἡ δ. αὐτῶν. Esdr. 5, 6: Δ. ἐπιστολῆς ἧς ἀπέστειλε. Schol. rec. Soph. El. 425: Ἐξήγησίς ἐστι δ. θείων πραγμάτων.]

Διασαφητέον, Explanandum, Declarandum. [Vid. Διασαφέω.]

[Διασαφητικὸς, ἡ, όν.] Διασαφητικὸς vocatur σύνδεσμος a gramm., q. d. Expositivus, Explicativus, Declarativus. [Schol. Aristoph. Av. 825, Etym. M. p. 415, 27, 53 (male διασαφηστικὸς 773, 15), et alii quivis.]

[Διασαφίζω lectio vitiosa. V. Διασαφέω.]

[Διασέβομαι, Percolo, Gl.]

[Διάσεισις, εως, ἡ, Concussio. Paulus Æg. p. 196, 53: Ὁ λίθος ὑποπίπτει κατὰ τὸν περίναιον ὑπὸ τῆς διασείσεως ἐκπεσών. Glossator Oribasii p. 152 ed. Cocch.: Δεῖ γὰρ εἰδέναι ὅτι τετραχῶς πάσχει ἡ ῥάχις ... χαυνοῦνται οἱ σύνδεσμοι, καὶ λέγεται διάσεισις.]

[Διασεισμὸς, ὁ, Concussio. Eustath. Opusc. p. 322, 80: Καὶ τὸ μεῖζον κακὸν, ὅτι τῶν χωριτῶν ἁπάντων φεισάμενος, ἡμᾶς καὶ μόνους εἰς διασεισμὸν ἀπελέξατο. || Crimen concussionis, i. q. δωροδοκία, quam signif. HSt. s. v. Διασείω attigit. Schol. Aristoph. Eq. 1079: Εἰς δωροδοκίαν καὶ διασεισμὸν διαβάλλων τὸν Κλέωνα. G. D. Frequens in papyris ægyptiacis, velut Peyr. Pap. gr. 1, p. 32, 1: Ἐπὶ τῇ πάσῃ συκοφαντίᾳ καὶ διασεισμῷ, Per omne sycophantiæ et concussionis genus. Hase.]

[Διάσειστος, ὁ, ἡ, Concussus. Hesych. : Δονακῆα, τὸν διάσειστον καλαμῶνα· quem schol. Hom. Il. Σ, 576, εὐδιάσειστον dicit, Qui facile concuti potest. Æschin. p. 9, 9 : Συνέτριβον τὰ σκευάρια καὶ διερρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν, ἀστραγάλους τέ τινας διασείστους καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα. De quo l. Harpocrat. : Διασείστους· Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Ἐοίκασιν ὠνομάσθαι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵν' ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι· Μένανδρος Ἡωλουμένοις. Quæ ex parte repetunt Etym. M. p. 270, 32 et Suidas, ad quem Kust. : «Pollux etiam (7, 203; 10, 150) inter aleatoria instrumenta κύβους et ἀστραγάλους διασείστους recenset. Appellabantur autem tali διάσειστοι, quod in fritillo, sive ψηφοβόλῳ, prius concuti et deinde per turriculam, quam Græci φιμὸν vel πύργον vocabant, in alveolum mitti solerent: idque ideo, ne fraudi et fallaciæ aleatorum ullus locus esset. Plura de hoc argumento legere licet ap. Salmas. ad Flav. Vopiscum.» Suspecta sunt quæ schol. Æschinis tradit, Πολλάκις τινὰς κώδωνας ἀργυροῦς ἢ χαλκοῦς ἐξῆπτον ἀστραγάλοις αὐτοῖς, ἵνα ἀφιέμενοι ἦχόν τινα ἀποτελῶσι καὶ τέρψιν ἐν τῇ παιδιᾷ· οὗτοι οὖν ἐγένοντο διάσειστοι.]

Διασείω, Concutio, Vehementer concutio. [Philo vol. 1, p. 602, 30 : Πτερύσσεσθαι καὶ τοὺς ταρσοὺς διασείειν φιλεῖ. Plut. Mor. p. 435, C : Τὸ διασεῖσαι τὴν κεφαλήν· V. Marcelli c. 15 : Τὸ γόμφωμα διέσεισαν καὶ διέσπασαν τοῦ ζεύγματος. Pollux 1, 219, de equis : Παραφέροντες τὸν τράχηλον καὶ πυκνὰ διασείοντες. De canibus caudam moventibus Xenoph. De ven. 6, 15 : Ταχὺ ταῖς οὐραῖς διασείουσαι (quod διασαίνειν dicit 4, 3 : sed ἄκρα τῇ οὐρᾷ σείουσιν rursus 3, 4). Arrian. De venat. 10, 4 : Ἐπαίρειν τῆς οὐρᾶς λαβόμενον καὶ ἀνατείναντα ἀφιέναι· ἡ δὲ διασείσεταί τε ἀφεθεῖσα καὶ δήλη ἔσται ὅτι ἠγάπησε τὸ πραχθέν. Heliodor. 8, 11, p. 333 : Διεσείσθη ὥσπερ οἱ κάτοχοι. Athen. 4, p. 168, B : Διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου. Harpocr. s. v. Παρακρούεται : Κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν.] Interdum metaphorice, ut ap. [Polyb. 10, 26, 4 : Τῶν μὲν τοὺς υἱεῖς, τῶν δὲ τοὺς ἄνδρας ἀνακαλούμενος ἐπὶ προφάσεσιν ἀλόγοις διέσειεν· 18, 28, 2 : Καί τινας ἐλάμβανον πιθανότητας... πρὸς τὸ διασείειν τοὺς ἀκούοντας, Ut moverent auditores. Lex. rhet. p. 242, 9 : Διέσειεν κεῖται ἐπὶ τοῦ κινεῖν καὶ τοῦ λέγειν. De republica Plut. V. Cic. c. 10 : Οἱ τὰ παρόντα διασεῖσαι καὶ μεταθεῖναι ζητοῦντες. Aristid. vol. 1, p. 380 : Τὸν κατάλογον καὶ τὰς συντάξεις πέρα τοῦ καιροῦ διεσείσαμεν. || Phrynich. in Bekk. An. p. 34, 27 : Διασείεσθαι πρὸς τόνδε, ἀντὶ τοῦ διεγείρεσθαι καὶ παροξύνεσθαι ἀπειλητικῶς.] Lucian. [De merc. cond. c. 20] : Καὶ ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσι, ubi Bud. vertit Labefactans. [Plut. Mor. p. 1059, A : Διασέσεισμαι καὶ γέγονα μετέωρος. Liban. vol. 1, p. 772, C (=vol. 4, p. 590, 5) : Ὅλον μοι τὸν νοῦν διέσεισεν. Hemst.] Idem affert διασείω pro Concutio, i. e. Terreo auctoritate, e Pand. Esse etiam ait, Vexo et per magistratus licentiam exhaurio, redimendis criminibus et litibus obnoxios, i. e. ὑπευθύνους. Quinetiam verbo δωροδοκῶ exp. hoc διασείω : subjungitque verbale nomen Διασεισμὸς, expositum itidem δωροδοκία. Huc certe pertinet Gallica vox *Concussion*, s. potius in plurali *Concussions*, de magistratu dicta. [Crebro sic in papyris. Peyron Pap. gr. 1, p. 40, 13 : Ὑπολαμβάνοντα εὐχερῶς διασείσειν τοὺς ἀντιδίκους. Id. 2, p. 34, 7 : Διασειόμενοι ὑπὸ Ἰσιδώρου τοῦ πρὸς τῇ οἰκονομίᾳ τῶν ἀργυρικῶν τοῦ Παθυρίτου, Vexati ab Isidoro. Conf. ib. p. 35, 8, et p. 36, 4. Hase.]

[Διασελάω, Perluceo. Greg. Nyss. Or. in S. Petr. ed. Grets. p. 13, A : Διασελάσαι τινὰ αὐγήν. Hase.]

[Διάσεμνος, ὁ, ἡ, i. q. σεμνός. Inscr. ap. Gruter. p. 464, 7, et alia ap. Spon. Itin. vol. 3, p. 18. Osann. Eustath. Opusc. p. 263, 30 : Ἐπιτεχνάσθω δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸν ἀρχικὸν διάσεμνα.]

[Διασεμνύνω, Honoro, Decoro. Joseph. Genes. p. 5, C : Τῇ πατρικίῳ τιμῇ διεσέμνυνεν. G. Dind.]

[Διασεύομαι. V. Διασύομαι.]

[Διασήθω.] Διασήθειν, Cribrare, Incernere. Diosc. 5, 26, ubi compositionem vini scillitici tradit, Κόψας αὐτῆς μνᾶν μίαν, καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ, Contundito minam ejus, et tenui cribro incernito, ut Ruellius vertit. Suid. autem διασήθειν exp. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι [?]. Quæ aliena sunt a signif. verbi σήθω. [Pollux 6, 74 : Τὸ ἐργαλεῖον ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διεσήθετο· 7, 97 : Τὴν χρυσῖτιν γῆν μεταλλεύοντες, διασήθοντες, διηθοῦντες. Etym. M. p. 271, 36 : Διαττᾶν, τὸ διασήθειν.]

Διασηκόω, Pondus manu æstimo, Manu sublatum pondero : Suid. : Διασηκῶσαι, βαστάσαι, addens, ap. Atticos non significare τὸ ἆραι, sed τὸ ψηλαφῆσαι, et τὸ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.

Διασημαίνω, Signum do, Significo manu. Plut. [V. Ti. Gracchi c. 18 : Διεσήμηνε τῇ χειρὶ φράσαι τι βουλόμενον αὐτὸν ἰδίᾳ τῷ Τιβερίῳ· V. Demetr. c. 8] : Διεξελάσας ἐντὸς τοῦ λιμένος διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς, Bud. p. 658. [Polyb. 10, 12, 4 : Ἅμα τῷ τὸν Πόπλιον ταῖς σάλπιγξι διασημῆναι τὸν καιρὸν τῆς προσβολῆς. Plut. Mor. p. 592, A : Τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς ὁρῶμεν ἐπιφερομένους. De sculptoribus signa effingentibus Galen. vol. 4, p. 703 : Ὅσα διασημαίνουσιν ἐν μικραῖς οὐσίαις οἱ δημιουργοί· ubi sequitur διέγλυψεν.] || Nota insignio, Signo aliquo noto. Xenoph. [OEc. 12, 11] : Πάντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον· [Anab. 2, 1, 23 : Ὅ τι δὲ ποιήσοι οὐ διεσήμηνε· ubi libri plures διεσήμανε contra usum Atticorum.] Alii exp. Indico, Ostendo, Commonstro. At διασημαίνω ἀτρεκέως affertur pro Planum facio et declaro. [Ex Herodoti 5, 86. Aristot. N. A. 10, 1 : Διασημαίνει τῆς ὑστέρας τὴν ἕξιν κινουμένην. Theophr. H. Pl. 1, 1, 12 : Σχεδὸν δὲ καὶ τὰς ἄλλας μορφὰς ἑκάστων ταῦτα διασημαίνει. Dionys. A. R. 4, 84 : Διασημαίνουσαι τὸ βουλόμενόν τε καὶ ἐπικελευόμενον. || Signif. neutrali Hippocr. Aphor. p. 1257, G : Ὁκόσοισι διάπυόν τι ἐὸν ἐν τῷ λύματι μὴ διασημαίνει, τουτέοισι διὰ παχύτητα τοῦ πύου ἢ τοῦ τόπου οὐκ ἀποσημαίνει. || In Hesychii gl. Διεσήμηνε, διεχλεύασε, Salmas. διεσλλήνε corrigebat : quod probat Albertus, nisi διασημαίνειν interpretandum sit, Digito aliquem designare ridicule. || Forma media Aristot. H. A. 5, 17 : Διασημαίνονται δὲ τοὺς τόπους οἱ ἁλιεῖς τούς τε τραχεῖς καὶ τοὺς πηλώδεις ταῖς τε ἀκταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τοιούτοις σημείοις. Strabo 17, p. 792 : Τῶν γὰρ ἀρχιτεκτόνων τῇ λευκῇ διασημαινομένων τὴν τοῦ περιβόλου γραμμήν. Acclamandi s. Applaudendi signif., quæ propria est compositi ἐπισημαίνεσθαι, dixit Diodor. 19, 15 : Πάντων δὲ διασημαινομένων τὸ ῥηθὲν ὡς συμφέρον εἰρημένον.]

[Διασημασία, ἡ, Descriptio, Delineatio. Ptolem. Geogr. p. 455, C : Ἀκολούθως ταῖς ἐπὶ τῆς κρικωτῆς σφαίρας... διασημασίαις. Id. Alm. t. 2, p. 30, 22 Halm. : Τῶν μέντοι κατὰ τὰς μορφώσεις διασημασιῶν· et p. 95, 5 : Ἵνα μήτε τὸ τῆς ἐξ αὐτῶν (σχηματισμῶν) διασημασίας χρήσιμον παραλελειμμένον ὑπάρχῃ. Hase.]

Διάσημος, ὁ, ἡ, [Clarus. Soph. Phil. 209 : Οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θρηνεῖ. Schol. φανερά.] Insignis, Illustris, Philo V. M. 3 : Διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illustrem et celebrem vatis pietatem ostendit, Turn. : Hesychio διάσημος est λαμπρότατος, Suidæ λαμπρός : ap. quem legitur et superl. διασημότατος. [Plut. V. Dion. c. 54 : Λαμπρὸς ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ διάσημος· V. Ti. Gracchi c. 17 : Κράνος... κεκοσμημένον ἐκπρεπῶς καὶ διάσημον. Epigr. in Anth. Pal. App. 270, 10 : Ἡγεμόνος Πίθου τοῦ διασημοτάτου. «Διασημότατος, Perfectissimus, in Glossis Græco-Lat. titulus honorarius aliquot magistratibus adscriptus, ut in Basilic. 60, 50, 33. V. Vales. ad Euseb. H. E. 9, 9.» Ducang. Inscr. ap. Chishull. Ant. Asiat. p. 153 : Φλ. Ζήνων ἀρχιερεὺς καὶ διάσημος Ἀφροδισιεὺς ἐποίει. Ubi is fuisse *eques* διάσημος indicatur, non aliquod munus præter ἀρχιερωσύνην gessisse : v. Reines. Cl. 6, 28, Vales. ad Ammian. Marc. 21, 16. Dorvill. ad Charit. p. 2, 3.]

[Διασήμως, Clare, Gl.]

Διασήπω, Putrefacio, Putredine ac tabe consumo. [Theophr. H. Pl. 5, 7, 5 : Οὐ μὴν ἀλλὰ ταχὺ διασήπεται (ἡ πίτυς). Διασέσηπται schol. min. Hom. Il. B, 135.] Unde διασαπεὶς ap. Lucian. [De luctu c. 18. || Διασέσηπα, Putrefactus sum. Geopon. 5, 44, 6, p. 410 : Σχοινίον πολὺ ἐν θαλάσσῃ πονῆσαν καὶ λοιπὸν διασεσηπός.]

Διάσια, τὰ, Jovialia, festum quoddam in honorem Jovis. [Hesych. : Δ., ἑορτὴ Ἀθήνησι. Καὶ σκυθρωποὺς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς εἶναι ἐπετέλουν (corrig. ἑορτῆς, ἣν ἐπετέλουν)

μετά τινος στυγνότητος θύοντες. Thucyd. 1, 126 : Ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ μειλιχίου, μεγίστη ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοί. Aristoph. Nub. 408 : Ἔπαθον τουτί ποτε Διασίοισιν· 864 : Ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα. Hæc et alia attulerunt interpretes Hesychii, cujus in codice Διασία scriptum forma vitiosa, quamvis agnita ab Etym. M. p. 270, 13 : Διασία, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη Ἀθηνησι τῷ Διί· (sequitur etymologia absurda) ... Διασία οὖν ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας. Teii Δῖα dixerunt quod v. -υυυ G. D.]

[Διασιαίνω. V. Σιαίνω.]

[Διασιγάω lectio vitiosa. V. Διασιωπάω.]

[Διασίζω, Exsibilo. Aristot. Rhet. 3, 16, p. 1417, 1 : Διασίζων καὶ τοῖν χεροῖν διασείων. G. Dind.]

Διασιλλαίνω, Irrideo. Lucian. in fine Lexiphanis : Καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων. [Iambl. Protr. p. 368 : Πράγματα καὶ δόγματα διασιλλαίνειν. Alciphro 3, 62 : Ἠπίστασο τὴν αἰτίαν ἐφ' ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες. Hesych. : Διαφάσσειν, διασιλλαίνειν. V. Wyttenb. ad Eunap. p. 319.]

[Διασιλλόω, Irrideo. Hesych. : Διασιλλοῦν, διασύρειν. Pollux 9, 148 : Ποιητικώτερον τὸ σιλλαίνειν καὶ σιλλοῦν καὶ διασιλλοῦν. Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 19 : Διασιλλοῦν καὶ διασιλλῶσαι σημαίνει τὸ διασῦραι καὶ χλευάσαι· σίλλοι γὰρ ἄσματα χλευαστικά.] Διασιμόω. Hesychio διασιμοῦσι, διακωμῳδοῦσι [non hoc, sed διακωμῳδῶνται legitur] : qui et Διασιλλοῦν exposuerat διασύρειν. [Scrib. cum Salmasio, Διασιλλοῦσι, διαμωκῶνται. Dio Cass. 59, 25 : Διαμωκᾶσθαί τε καὶ διασιλλοῦν αὐτὴν ὑποπτεύεται· 77, 11 : Διασιλλῶσαί τι αὐτὸν προήχθη.]

[Διασιμόω. V. Διασιλλόω.]

[Διασῖτία, ἡ, Victus publicus. Hippocr. Epist. p. 1293, 47 : Ἐν Δελφοῖς προμαντηίη καὶ διασιτίη δέδοται. Schneid. Conf. Ἀείσιτος. Unde Hippocrati fortasse restituendum αἰεισιτίη. G. Dindorf.]

Διασῖωπάω, Silentium teneo, Conticesco, Obticesco. [Eur. Ion. 1566 : Αὐτὰ διασιωπήσας· Hel. 1567 : Διεσιωπῶμεν δ' ὅμως. Plut. V. Agesil. c. 11, Cleom. c. 24. || Forma poetica Διασωπάω ap. Pind. Ol. 13, 130 : Διασωπάσομαί (in aliis codd. lectio interpolata διασιγάσομαί) οἱ μόρον ἐγώ. Male illata Xenoph. Memor. 3, 6, 4, ubi libri quidam διεσώπησεν. Conf. 4, 2, 10.]

[Διασκαίρω, Persulto, Transnato. Apoll. Rh. 1, 574 : Ἰχθύες ... ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἔποντο.]

[Διασκᾰλεύω, Effodio, Derado. Plut. Mor. p. 980, E, de crocodilo : Χαίρει τὰ λεπτὰ τῶν ἐνισχομένων τοῖς ὀδοῦσι σαρκῶν ἐκλέγοντος ἀτρέμα τῷ ῥάμφει καὶ διασκαλεύοντος. Hesych. : Διαγλάψας, διαγλύψας, διασκαλεύσας. Suid. : Διαψᾶν, διορύττειν, διασκαλεύειν. Eustath. Opusc. p. 302, 60 : Τοὺς νεκροὺς ἐλύπουν διασκαλεύοντες πλούτου χάριν.]

Διασκαλιδεύω, Sarculo terram verso. [Videtur esse scriptura vitiosa pro Διασκαλεύω.]

[Διασκάλλω, i. q. διασκαλεύω. Plut. Mor. p. 981, A : Διασκάλλουσαι τὸν ὄνθον.]

[Διασκανδῑκίζω.] Διασκανδικίσης Hesych. [et Etym. M. p. 270, 50] exp. διευριπιδίσης : quoniam sc. Euripidis mater scandicas venditarit, q. e. genus sylvestris oleris. Respexit autem ad Aristoph. Eq. [19] : Μή μοί γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Ubi schol. quoque eand. exp. affert, sed exponens etiam ἀποδειλιάσης et μεταμελήσης, dicens Euripidem hic derideri ut filium λαχανοπώλιδος, Venditricis olerum.

Διασκάπτω, Perfodio, Fodiendo everto. [Lysias p. 131, 5 : Ὅλα τὰ μακρὰ τείχη διασκάψαι. Plut. Mor. p. 213, D : Τὴν οἰκίαν εἴ τίς σοι διέσκαπτε. Ælian. V. H. 6, 9; 13, 3, N. A. 13, 6; 14, 15. Charito 8, 7 : Ὁ τυμβωρύχος νυκτὸς τὸν τάφον διασκάψας. Hemst.]

[Διασκᾰρῑφάω.] Διασκαριφῆσαι proprie de avibus dicitur, quæ τοῖς ὄνυξι σκαλεύουσι τὴν γῆν, Unguibus terram fodicant s. scalpunt. Etym. [M. p. 273, 33, Harpocr., Lex. rhet. p. 239, 20] διεσκαριφησάμεθα exp. διελύσαμεν : σκάριφον enim esse τὸ κάρφος καὶ φρύγανον εὐδιάλυτον. Atque ita usurpasse Isocr., sc. in Areop. [p. 142, B], ubi dicit Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας. Vel σκαριφῆσασθαι esse τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιμελείας. [Georg. Pachym. Andron. p. 335, A : Εὖ γὰρ καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις τὸ μισθοφορικὸν διεσκαριφήσατο. G. Dind.]

[Διασκᾰτόω, Inquino. Diogen. ap. Clem. Al. Strom. 2, p. 492 : Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες.]

[Διασκεδάζω, Διασκεδάννυμι, Διασκεδαννύω. V. Διασκεδάω.]

[Διασκεδασμὸς, ὁ, Dissipatio, Dispersio. Aq. Jes. 5, 7, ubi al. διασκέδασις. Hesych. : Φαραὰ, διασκεδασμὸς, ἢ νόσος. G. D. || Perturbatio. Jo. Clim. p. 369, 28 : Ἐκ τῆς ἐπακολουθείσης τῷ ἐγχειρήματι θλίψεως καὶ διασκεδασμοῦ. Hase.]

Διασκεδαστὴς, ὁ, Dissipator. [Philo vol. 1, p. 89, 34 : Φεύγει τὸν διασκεδαστὴν τρόπον Φαραῶ.]

Διασκεδαστικὸς, ἡ, ὸν, Dissipandi et dispergendi vim habens. Exp. etiam Digerens. [Dioscor. 3, 94 : Ὁ ὀπὸς ... ἀρχομένης ὑποχύσεως διασκεδαστικὸς σὺν μέλιτι ἐγχριόμενος. Hemst. Ibid. 5, 133. Weigel.]

[Διασκεδαστὸς, ἡ, ὸν, Dissipatus. Athenag. p. 252. Wakef.]

Διασκεδάω, sive Διασκεδάζω, Dissipo, Disjicio, Dispergo. Hom. Od. E, [369] : Ὡς δ' ἀνεμός τε ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ, Quæ huc illuc disjecit, διεσκόρπισεν, schol. Sic Thuc. 1, [54] : Ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ὃς γενόμενος τῆς νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῇ, Qui noctu exortus dispulit ea quoquoversum. Et Xen. Cyn. [9, 9], de himnulis : Ἐὰν μή τις αὐτὰς διασκεδάσῃ ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναί τινα αὐτῶν. Item Herodian. 2, [12, 1] : Πολὺ τοῦ στρατεύματος μέρος διασκεδάσας ἐκεῖνος, κελεύει παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν, Multos e suis militibus sparsim disperserat, Polit. : 5, [8, 11] : Διεσκέδασε τὴν φήμην ὡς τοῦ Ἀλεξάνδρου τεθνήξεσθαι μέλλοντος, pro Divulgavit s. Disseminavit famam. [Herodot. 1, 77 : Τὸν στρατὸν ἀπεὶς διεσκέδασε· 8, 57 : Διασκεδασθῆναι τὴν στρατιήν. Plato Phæd. p. 70, A : Ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸν διασκεδασθεῖσα. Plut. Mor. p. 815, E : Διεσκέδασε τὸ φοβερὸν καὶ πικρὸν τῆς ἀπειλῆς.] Affertur et διασκεδᾶται pro Dissipatur, Disseminatur, Divulgatur. Fut. Att. Διασκεδῶ pro διασκεδάσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. Aristoph. Vesp. [229] : Ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω, Πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ. [Soph. Ant. 287 : Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν. Anaxandrid. ap. Athen. 1, p. 34, E : Παύσεται τὸ βάρος, διασκεδᾷ τε τὸ προσὸν νῦν νέφος ἐπὶ τοῦ μετώπου. Formam non contractam annotavit Hesych. : Διασκεδάσει, διασκορπίσει· quam Albert. ex Jesaiæ 44, 25 indicat, ubi Alex. διεσκέδασεν.] Itidem Æsch. Prom. [25] σκεδᾷ dicit pro σκεδάσει. [Διεσκεδασμένα adverbialiter dictum ap. Psell. Opusc. p. 131 meæ ed. Boiss.]

|| Item Διασκεδαννύω, sive Διασκεδάννυμι pro διασκεδάζω, s. διασκεδάω. Ac sicut dicitur διασκεδάσαι φήμην, ita et διασκεδαννύειν, Herodian. 7, [6, 21] : Διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη, ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἴη ἀνῃρημένος, Vulgatur fama occisi Maximini. Et ap. Suid. διασκεδαννύουσι, διασκορπίζουσι. [Ap. Plat. Phædon. p. 77, B, διασκεδάννυται, et ib. D διασκεδάννυσιν modi sunt subjunctivi. Hesych. : Διεσκεδάννυ, διεσκόρπιζε.] || Διακεδάω, poetice pro διασκεδάω, Dissipo, Disjicio. Apoll. Rh. 2, [1126] : Διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν. [1189 : Κείνην γε κακὸν διὰ κῦμα κέδασσεν.]

[Διασκελίζω, Prævarico, Divarico, Gl. Etym. M. p. 502, 39 et Eust. p. 1038, 10 : Διεσκελισμένον καθῆσθαι. Hemst.]

[Διασκελίς. V. Δίσκελλα.]

[Διασκεπάζω, Obtego, Occulto. Dio Cass. 60, 26 : Τοῖς μὲν ἐπὶ πλεῖον, τοῖς δὲ ἐπ' ἔλαττον διεσκέπασεν (τὴν αὐγήν).]

Διασκεπτέον, Dispiciendum, Disquirendum et considerandum est. [Plato Leg. 9, p. 859, B, Tim. p. 51, B.]

[Διασκεπτικὸς, ἡ, ὸν, Considerativus. Pollux 1, 178.]

Διασκέπτομαι, Dispicio, Considero, Mecum perpendo, animoque disquiro et discepto, disputo. [Eur. Cycl. 554 : Φέρε διασκεψώμεθα. Plato Theæt. p. 168, E : Διεσκεψάμεθ' αὖ τοῦτον τὸν λόγον· Gorg. p. 476, B : Διασκεψάμενος εἰπέ. Passiv. Aristophan. Thesm. 687 : Ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.] Lucian. [Vit. auct. c. 27] : Ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι· sc. an me emeris et pecuniam venditori pependeris. Vide Σκεπτικός. Hesych. διασκέπτεται, διαλογίζεται. || Διασκέπτομαι exp. etiam Contemplor, Inspecto, Perspicio, Consulto, Delibero.

[De explorando pondere Suidas s. v. Διασηκῶσαι : Διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.]

Διασκευάζω, Adorno, Orno. [Polyb. 15, 27, 9 : Τὰ πρὸς τὰς βασάνους ὄργανα διεσκεύαζον· 14, 1, 13 : Ῥυπῶντας καὶ ταπεινοὺς εἰς δουλικὰς ἐσθῆτας διασκευάζων. Passiv. 4, 18, 3 : Οἱ μὲν οὖν Αἰτωλοὶ διεσκευασμένοι ... τὸν καιρὸν ἐπετήρουν· 31, 3, 18 : Γυναῖκες πολυτελῶς διεσκευασμέναι· 11 : Ἐλέφαντες διεσκευασμένοι. Xenoph. H. Gr. 4, 2, 19 : Ἀντιπαρήγγειλαν ἅπαντας διασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην. « Suidas s. v. Ἀριστώνυμος : Διασκευασθεὶς ὡς βουλόμενος πρὸς Εὐμένη φυγεῖν. Aristot. Probl. 27, 3, p. 200, 23 : Ἔνιοι τῶν ἀνδρείων ὅταν διασκευασθῶσι. An, Dum armantur? Schol. Pindari ad inscript. Pyth. 7 : Διασκευασθῆναι ὡς βούλεται καὶ σκευὴν ἀναλαβεῖν ὁποίαν προῃρεῖτο. » Hemst. Hesych. : Διεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι, ἔνοπλοι, ξιφήρεις εἰς πόλεμον. Διεσκευασμένον, διατετυπωμένον. Formæ mediæ exx. vide infra.] Lucian. [Necyom. c. 16] : Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα [ἡ] τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν ἐπιθεῖσα. Plut. [Mor. p. 596, E] : Καὶ διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν. Sed hic διασκευάζειν est potius Instruere quam Adornare, aut Ornare : quibus Bud. utitur in interpr. loci illius Lucianici. Sic certe et pass. Διασκευάζεσθαι alicubi pro Instrui, s. potius Sese instruere aut etiam Sese parare. Synes. : Ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο, Tanquam ad prælium sese instruebant, parabant. Non male etiam fortasse, Sese accingebant. [Cum præp. πρὸς Dinarch. p. 99, 14 : Διεσκευάσθαι σε (Ita te gerere) πρὸς τὸν δῆμον ὡς οὐ πιστεύοντα τοῖς ἑαυτῷ πολιτευομένοις. Alia signif. Xenoph. De rep. Athen. 3, 7, de corrumpendis judicibus : Διασκευάσασθαι ῥᾴδιον πρὸς ὀλίγους δικαστὰς καὶ συνδεκάσαι.] Idem particip. pass. διεσκευασμένοι exp. Exornati, Compositi, ap. Plut. Anton. [c. 24] : Ἄνδρες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διεσκευασμένοι, h. e. ἐσκευασμένοι et ἐνεσκευασμένοι. In Lex. vertit etiam Habitu satyrico. [Argum. Aristoph. Ach. : Παιδία διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια.] Id. ex Hermog. διασκευάζεται affert pro Ornatior fit. Et e Greg. Naz. pro Disponi ordinibus certis, Digeri. Præterea διεσκευασμένος pro Armatus, Sub armis existens, et quasi Accinctus, Comm. p. 570. Sed et aor. med. διασκευασάμενοι p. 313 eorundem Comm. affert pro διεσκευασμένοι e Dem. [p. 126, 26 : Πρὶν διασκευασάμενοι πρὸς τὰ τείχη προσῆεσαν οἱ πολέμιοι], Armati et instructi ad oppugnationem. [Plut. Mor. p. 346, E : Οἱ δ' ἱππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προσεξελάσαντες.] Ibid. διασκευάζομαι interpr. Sarcinas compono, Colligo vasa, ut qui foro cessuri sunt, aut alio migraturi. Verum in l. quem e Dem. [p. 845, 13] subjungit pro exemplo, non habetur simpliciter, διασκευασάμενος, sed διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν. Atque adeo minime ei assentior in eo, quod ita interpretatur hoc verbum, tanquam per se et sine adjectione signif. hanc includens. [Dixit hac signif. Isæus, de quo Harpocratio : Διασκευάσασθαι, ἀντὶ τοῦ σκευάσασθαι (corr. συσκευάσασθαι ex cod. Palat. et Suida) Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.] || Διεσκευασμένη ἐπιστολή, Suid. e Polyb. pro μετὰ δόλου γεγραμμένη, Dolose et fraudulenter conscripta epistola. [Conf. Διασκευή. || A gramm. διασκευάζεσθαι de scriptis dicitur correctis, retractatis, iterum recensitis. Diodor. 1, 5 : Τοὺς δὲ διασκευάζειν εἰωθότας τὰς βίβλους ἀποτρέψαι τοῦ λυμαίνεσθαι τὰς ἀλλοτρίας πραγματείας. Athen. 15, p. 663, C : Ἐκ τοῦ διεσκευασμένου δράματος. Schol. Hom. Il. B, 807 : Τὸ πλανῆσαν τὸν τὰ ἐπάνω διασκευάσαντα· Π, 666 : Ζηνόδοτος καὶ ἐνταῦθα διεσκεύακε· Σ, 356 : Ἐν ᾧ συγγράμματι πειρᾶται ἀποδεικνύναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον ἐπῶν ιγ'. Photius et Suid. : Αὐδοὶ Μάγνητος διεσκευάσθησαν. Argum. Aristoph. Nub. : Διεσκεύασται ἐπὶ μέρους. Galeni, Diogenis, aliorum exempla vide apud Casaubonum ad Athenæum 3, 27, p. 210—212. Conf. Διασκευαστὴς, Διασκευὴ, Ἐπιδιασκευάζω.]

[Διασκευασία, ἡ, Apparatio, Confectio (ciborum). Orig. C. Cels. p. 382. Kall.]

[Διασκεύασμα, τὸ, Confectio. Hesych. : Διάγματα, διασκευάσματα.]

[Διασκευαστὴς, ὁ, Corrector, Interpolator : de quo usu verbi διασκευάζειν supra dictum. Schol. Hom. Il. Z, 441 : Ὁ δὲ δ. ἐπλανήθη· Θ, 73 : Ὁ δὲ δ. ἐξέλαθε πολλάς. De diasceuastis dissertationem scripsit C. F. Heinrichius Kiloniæ a. 1807.]

[Διασκευαστικὸς, ἡ, όν. Eustath. p. 169, 31 : Σχῆμα διασκευαστικὸν (Modus argumenti tractandi), ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων, etc. Seager. Conf. Διασκευή.]

Διασκευὴ, ἡ, Adornatio, Ipsa adornandi actio. Aut etiam, Ipse adornationis modus. Necnon Instrumentum, ut lectisternia, et lecti strati, ap. Athen. [5, p. 195, D, ex Polybio : Ἔστρωτο ... τρίκλινα ... μετὰ τῆς πολυτελεστάτης διασκευῆς], Bud. [Διασκευὴν vocat schol. Hom. Il. Z, 130 quam στολὴν Apollodor. 3, p. 175, 4. Hemst. Polyb. 8, 31, 7 : Νομαδικὴν ἔχων διασκευὴν, Cultum s. vestitum pastoritium.] Et ap. Rhetores διασκευὴ in narratione, Ornamentum dictionis, ut Idem interpr. p. 573, ubi etiam Ἐνδιάσκευος λόγος habetur, quem idcirco ita vocari tradit, quia ab ornamento dictionis invalescit. Ubi vide plura. [« Δ. dicitur Peculiaris modus tractandi argumenta et confirmandi is, qui vim movendi habet, et est παθητικός : conf. Ἐνδιάσκευος : vide Hermog. Περὶ εὑρ. 3, p. 148, Sopatr. Διαιρ. p. 373, ubi διασκευὴ et σχήματα junguntur in epilogo παθητικῷ. Est igitur Illustris expositio rei, de qua controversia agitatur, cum gravitate quadam et dignitate, pertinetque ad rem, modum, et personam. A poetis hæc διασκευὴ ad oratores traducta est. Schol. ad Hermog. l. c. p. 370 : Τὰ τῆς διασκευῆς κῶλα κομματικά τε ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀσύνδετα καὶ πάθη κινοῦντα· τὰ γὰρ τῆς κατασκευῆς σχοινοτενῆ καὶ μακρά εἰσι. Itaque quoniam in hac voce et derivatis inest notio artificii cujusdam, studii, et accurationis, Polybius διεσκευασμένην ἐπιστολὴν dixit Commentitiam, Dolose confictam epistolam, ap. Suid., qui explicat μετὰ δόλου γεγραμμένην. Philostr. V. Soph. 2, p. 590, de Adriano : Τὰς διασκευὰς τῶν ὑποθέσεων ποικιλώτατος, ἐκ τῆς τραγῳδίας τοῦτο ἡρηκώς· conf. omnino Casaub. ad Athen. 3, 26. Fortunatianus Rhet. p. 62 Pith. inter varias διηγήσεως species numerat διασκευὴν, quæ res gestas non tam doceat, quam exaggeret, quæ aliis dicitur ἐγκατάσκευος ἔκφρασις : vide Διήγησις. Ernest. Lex. techn. rhet. Polyb. 15, 34, 1 : Τὰς τερατείας καὶ διασκευὰς, αἷς κέχρηνται πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀκουόντων ἔνιοι τῶν γεγραφότων τὰς πράξεις ταύτας. Dio Chr. vol. 2, p. 272, de Sophoclis Philocteta : Τῇ διασκευῇ τῶν πραγμάτων ἀρίστῃ καὶ πιθανωτάτῃ κέχρηται, ποιήσας τὸν Ὀδυσσέα μετὰ Νεοπτολέμου παραγινόμενον· 1, p. 699 : Ὥσπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ (f. κωμῳδικαῖς) διασκευαῖς Καρίωνα μὲν εἰσάγοντες μεθύοντα καὶ δᾶον οὐ σφόδρα κινοῦσι γέλωτα. Eust. p. 169, 37 : Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τοιαῦται παρὰ τῷ ποιητῇ εὑρεθήσονται διασκευαί. Athen. 1, p. 1, B : Ἡ τῆς βίβλου διασκευὴ μίμημα τῆς ἐν τῷ λόγῳ παρασκευῆς. || Ap. gramm., Correctio, Iterata recensio, Interpolatio quævis veteris lectionis. Schol. Hom. Il. Π, 97 : Ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, διότι κατὰ διασκευὴν ἐμφαίνουσι γεγράφθαι ὑπό τινος· T, 400 : Ἐντεῦθεν ἡ δ. τοῦ τεθρίππου πεποίηται. Athen. 3, p. 110, B : Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ καὶ Μούσαις ... τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα διασκευή ἐστι τοῦ προκειμένου· ad quem l. v. Casaub. et conf. quæ s. v. Διασκευάζω dicta sunt. Ibid. 6, p. 247, C. || Διασκευὰς ἡ' inter Timothei lyrici scripta enumerat Suidas s. v. Τιμόθεος.]

Διασκευωρέω, Captiose machinor, Insidiose fabrico et architector, Dolose occupor in, tracto, e Plat. Epist. [3, p. 316, A] : Ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, Audio enim vestrum quosdam in iis subdole occupari, Ea per fraudem tractare. Idem Plato διασκευωρεῖσθαι videtur ponere pro Tueri et conservare, Bud. De rep. 7 fin. [p. 540, E] : Καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντες, καὶ αὔξοντες αὐτὸ, διασκευωρήσωνται τὴν ἑαυτῶν πολιν.

Διάσκεψις, εως, ἡ, Consideratio, Disquisitio. Exp. etiam Contemplatio, Inspectio, Perspectio, necnon Deliberatio, Consultatio. [Plato Leg. 4, p. 697, C : Ἡ Περσῶν πέρι διάσκεψις τῆς πολιτείας. Aristæn. 2, 5 : Δ. τῶν μελῶν. Leo Diac. p. 34, 20 ed. Bonn. : Μετὰ δὲ καὶ τῆς αὐτοῦ διασκέψεως κοινῇ γνώμῃ διευθύνειν τὰ τοῦ κοινοῦ. Plur. Plut. Timol. c. 38 : Ἐπὶ μείζονας διασκέψεις ἐκεῖνον ἐκάλουν. Schol. Thuc. 3, 36.]

Διασκέω, Exorno, sequendo illam simpl. signif., quæ ex Hom. posita est [s. Ἀσκέω]. A cujus pass. est part.

διηκημένοι, Athen. p. 217 [12, p. 526, A] : Διηκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, Compti, Compositi, Ornati. [Διασκῶ Arcad. p. 153, 2. Diogen. L. 4, 49 : Ἐν Ῥόδῳ τὰ ῥητορικὰ διασκούντων. G. Dind.] A

Διασκηνάω sive Διασκηνέω, Deversandi causa tabernacula s. tentoria pono, Dispertior tentoria. Unde διασκηνητέον, quod Suid. exp. καταλυτέον, i. e. Devertendum est : afferens e Xenoph. [Anab. 4, 4, 8] : Ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας. Alii exp. Castrametandum esse. [Ibid. 5, 29 : Ταύτην μὲν οὖν τὴν νύκτα διασκηνήσαντες οὕτως ἐκοιμήθησαν. || Forma suspecta Διασκηνίζομαι. Leo Diac. Hist. p. 142, 4 : Ἐν τούτῳ τὸ στράτευμα διασκηνισάμενος· p. 172, 1 : Ἐπί τινα λόχμην διεσκηνίσατο καὶ τὴν πληθὺν ἀνέπαυε. Quæ exempla ι in η mutando corrigi posse animadvertit Hasius.]

[Διασκηνίπτω, Ringo, Differo. Hesych. : Διασκηνίψαι, διαφορῆσαι, διασπεῖραι. Διεσκηνίφθη δὲ, διεσωματίσθη. Nicand. Ther. 193, de ichneumone : Πάντα διεσκήνιψε.]

Διασκηνόω, Xenoph. [Anab. 4, 4, 10] videtur accepisse pro eo, quod alibi dicit σκηνὴν διαλύειν, de quo in Σκηνή. [Cyrop. 3, 1, 38 : Διασκηνούντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον· H. Gr. 4, 8, 18 : Ἐτύγχανεν ἐξ ἀρίστου διασκηνῶν μετὰ Θερσάνδρου. Alio sensu Ælian. V. H. 3, 14 : Τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνωθῆναι, Per intervalla exstrui.] B

[Διασκηρίπτω, Suffulcio. Philipp. Thessal. Anth. Pal. 6, 203, 4 : Ἡ γρῆυς... ἐρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ τό μιν διεσκήριπτε τὴν τετρωμένην.]

[Διασκιάζω, Obumbro, Occulto. Suid. : Διεσκίασται, ἀποκέκρυπται.]

Διασκίδνημι, Dissipo, Dispergo, i. q. διασκεδάζω s. διασκεδάννυμι. Hesiod. Theog. [875] : Ἄλλαι ἄεισι διασκιδνᾶσί τε νῆας, Aliæ flant dissipantque et disjiciunt naves. Joseph. ap. Suid. : Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει. [Maxim. Περὶ καταχ. 94 : Ἤθεα καλὰ διασκίδνησι γυναικῶν. Hemst. Plut. V. Fab. Max. c. 12 : Τρέπεται καὶ διασκίδνησι τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ περιελαύνοντας νομάδας. Maximus Tyr. vol. 2, p. 177 : Διασπᾷ καὶ διασκίδνησι τὴν ἀγέλην.] Pass. Διασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior. Lucian. [De sacrif. c. 13] : Ἡ δὲ κνίσσα χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν διασκίδναται, In cœlum subvecta dispergitur, et diffunditur huc illuc. Apud Xen. quoque διασκίδνασθαι legitur pro διασκεδάννυσθαι s. διασπείρεσθαι. [Pollux 6, 194 : Διασπείρεσθαι, διασκεδάννυσθαι ἢ ὡς Ξενοφῶν διασκίδνασθαι. Non legitur ap. Xenoph. Plut. V. Aristid. c. 17 : Θόρυβος ἦν ἐκεῖ διασκιδναμένων καὶ κατασκηνούντων ἀτάκτως. Athen. 7, p. 315, D, ex Dorione : Κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν διασκίδνασθαι. Hesych. Διασκίδναται, διασκορπίζεται.] C

Διασκιρτάω, Persulto. Exp. etiam Exilio, Exulto. [Plut. V. Eumen. c. 11 : Τοῖς μὲν ὀπισθίοις ἐνήλλοντο καὶ διεσκίρτων σκέλεσι. Philostr. p. 880 : Θρέμματα τοῦ ὄρους διασκιρτῶντα. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 49, D : Διεσκίρτα... τὰ βοτά.]

Διασκοπέω, Dispicio, Contemplor, Speculor. E Plat. Apol. [p. 21, C] Διασκοπῶν οὖν τοῦτον affertur pro Hunc contemplans. Pro Dispicio mecum, et animo verso, s. Considero, accepit Thucyd. p. 249 [7, 48] : Ἔτι ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε, schol. διστάζων εἴτε χρὴ μένειν, εἴτ' ἀπιέναι, οὐδεμιᾷ προσετίθετο γνώμῃ· solemus enim in dubiis dispicere et hæsitare quæ via tenenda sit. [Plato Phæd. p. 61, E : Διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ· Rep. 5, p. 472, A : Οὕτω παράδοξον λόγον λέγειν τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν. Xenoph. Mem. 4, 8, 4 : Διασκοπῶν τά τε δίκαια καὶ τὰ ἄδικα. Leo Diac. Hist. p. 209, 24 : Διασκοπησάτωσαν ἐν ᾧ μέρει ... τὰς καμήλους ἐξάγουσι. Nam sic Hasius scripturam codicis διασκορπισάτωσαν emendavit. || Forma media Plato Phæd. p. 70, C : Εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ διασκοπεῖσθαι. Plutarch. V. Alcib. c. 10 : Ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος. Schol. Hom. Il. Ξ, 20 : Ἐπὶ πολλὰ τὸν λογισμὸν μεταφέρων καὶ διασκοπούμενος.] D

[Διασκόπησις, εως, ἡ, Consideratio, Contemplatio. Scriptor Timarionis in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 227. Elberling.]

Διασκοπιῶμαι, pro simplici usurpat Hom. Il. K, [388] : Ἤ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα; [P, 252 : Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον. Greg. Nyss. vol. 3, p. 232. Wakef.]

Διασκορπίζω, Dissipo, Dispergo, i. q. σκορπίζω, ut διασκεδάννυμι i. q. σκεδάννυμι. Legitur autem aliquoties in N. T. : ut Matth. 26, [41], et Marc. 14, [27] : Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης· Jo. 11, [52] : Ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συνάγῃ, ubi opposita sunt συνάγειν et διασκορπίζειν, ut et supra συνάγειν et σκορπίζειν. Item de prodigo et qui plena manu quasi dissipat et disseminat congesta bona, Luc. 16, [1] : Διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα. Et Luc. 15, [13] : Διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, de filio prodigo. [Polyb. 1, 47, 4 : Ὑπό τε τοῦ κλύδωνος καὶ τῆς τοῦ ῥοῦ βίας τὸ ριπτούμενον εὐθέως ἐν τῇ καταφορᾷ παρωθεῖσθαι καὶ διασκορπίζεσθαι· 27, 2, 10 : Κατελύθη (τὸ ἔθνος) καὶ διεσκορπίσθη κατὰ πόλεις. Ælian. V. H. 13, 46 : Ὁ δράκων τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινεν. Schol. Aristoph. Lys. 1241 : Ἦν γὰρ θεράπων διασκορπίσας αὐτοὺς τῇ λαμπάδι. Hesych. : Διασκεδάσει, διασκορπίσει. Διασκίδναται, διασκορπίζεται. Διεφόρησαν, διεσκόρπισαν. || Forma media διασκορπίσασθαι Gregor. Nyss. De resurrect. p. 232, A, ubi codex ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 25 διασκοπήσασθαι.]

Διασκορπισμός, ὁ, Dissipatio, Dispersio, i. q. σκορπισμός. [Ezech. 6, 8, Jer. 24, 9, Dan. 12, 7.]

[Διασκορπιστής, ὁ, Ventilator. Hesych. : Δικμηταί, διασκορπισταί. Hemst.]

[Διασκορπιστικός, ἡ, ὸν, Dissipandi s. Dispergendi vim habens. Oribas. Collect. Ms. 17, 21 : Διασκορπιστικοὶ τῶν περιττωμάτων. Weigel. Eadem signif. ab aliis medicis διασκεδαστικὸς dicitur.]

[Διασκοτίζω, Obscuro. Cat. in Psalm. t. 3, p. 260, B : Ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν διασκοτιζόμενοι. Hase.]

[Διασκυλεύομαι, Despolio. Jo. Cinnam. 4, p. 101, A : Πόλεις διασκυλευσάμενοι. G. Dind.]

[Διασκύλλω, Vexo, Fatigo. Pallad. Vita Chrysost. p. 42. Boiss.]

Διασκώπτω, Scommata et dicteria jacio. Xen. Cyr. 8, [4, 23] : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο, Hæc ultro citroque jaciebantur ab ipsis scommata. [Διεσκώπτοντο si recte legeretur, non passivæ, sed mediæ formæ foret. Sed libri optimi διεσκώπτετο. Plut. Mor. p. 82, B : Διασκώπτων αὐτὸς ἑαυτόν. Schol. Aristoph. Ran. 310 : Διασκώπτειν τοὺς ἀκροωμένους.]

Δίασμα, τὸ, Etymologo [M. p. 270, 18 et Zonaræ] ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία, subjungenti hoc Callimachi [fr. 244] hemistichium, Διάσματα φάρεος ἀρχήν. [Nonn. D. 6, 152 : Πρωτοπαγῆ ποίησε διάσματα φάρεος ἀρχήν.] Derivari autem dicit ἀπὸ τῆς δάσεως, τοῦ μερισμοῦ, quoniam τοὺς στήμονας διαμερίζουσι : pleonasmo nimirum τοῦ ι pro δάσμα. Est tamen potius a διάζομαι : hoc autem, a δάζομαι. Videtur itaque textor δάζειν τὸν ἱστὸν dici, quum filis divisis explicatisque telam orditur. Legitur porro illud δίασμα et ap. LXX Judic. 16, [13, 14], ubi Sampson dicit Dalilæ suæ, Ἐὰν ὑφάνῃς τὰς ἑπτὰ σειρὰς μετὰ τοῦ διάσματος, καὶ ἐγκρούσῃς ἐν τῷ πασσάλῳ εἰς τὸν τοῖχον, ἔσομαι ἀσθενής. Et mox ipse Sampson ἐξέσπασεν τοὺς πασσάλους ἐν τῷ ὑφάσματι ἐκ τοῦ τοίχου καὶ τὸ δίασμα. Hebraici textus versio ibi habet Licium : recte; nam licia dicuntur stamina s. fila serie quadam deducta et explicata æquali, quibus trama intexitur per transversum. Ibid. legitur v. Διάσασθαι, de Dalila : Ἐδιάσατο τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ κατέκρουσεν ἐν τοῖς πασσάλοις εἰς τὸν τοῖχον· posito ibi illo διάσασθαι pro διάσματι s. Licio implicare. [Suid. s. v. Ἄσμα : Σημαίνει δὲ καὶ τὸ δίασμα. || Forma Dorica, ut videtur Valckenario ad Theocr. Adon. p. 206, ap. Hesych. : Διάγματα, διασκευάσματα.]

Διασμάω, sive Διασμέω, Extergo, Detergo, Abstergo. Herodot. [2, 37] : Διασμέοντες ποτήρια. [Recte ex codd. correctum διασμέωντες. Cum διαμάω permutatum notavimus s. hoc v.]

Διασμήχω, Extergendo perpurgo et emundo, Perfrico et tergo. Aristoph. [Nub. 1237] : Ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσὶ, Salibus perfrictus, Sale tersus et emundatus. Metaphora ab utribus qui sale perfricti

s. perpurgati aut macerati, fiunt meliores. [Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 196, 10 : Διασμήχων, διαξέων. Plut. Mor. p. 693, D : Τῶν ἐκπωμάτων ἕκαστον ἐκτέτριπταί τε καὶ διέσμηκται πανταχόθεν. Figurate Jo. Xiphil. in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 39 : Διασμήχειν καὶ καθαίρειν ἐξ ἁμαρτιῶν τοὺς κατεχομένους ταῖς νόσοις. G. Dind.]

Διασμιλεύω, Scalpello perpurgo, s. perpolio. Metaphorice plerumque et generaliter pro Perpolire, Expolire : ut et ap. Latinos Exasciare, Limare. Unde διεσμιλευμένος ap. Suid., quod exp. ἐξεσμένος, ἠκριβωμένος. Sic Alexis ap. Athen. [4, p. 161, B], ubi Pythagoreorum victus describitur, Πυθαγορισμοὶ, καὶ λόγοι Λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες Τρέφουσ' ἐκείνους, Ad unguem exquisitæ meditationes, s. commentationes. [Hesych. : Διεσμιλευμένων, λεπτολογηθέντων. Suid. : Διεσμιλευμένον, διεσχισμένον (quasi dicas, Scalpello divisum, discissum), ἠκριβωμένον, ἐξεσμένον, περικεκαθαρμένον. Hemst. Cometas Anth. Pal. 15, 38 : Εὑρὼν Κομητᾶς τὰς Ὁμηρείους βίβλους ἐρθαρμένας τε κοὐδαμῶς ἐστιγμένας, στίξας διεσμίλευσα ταύτας ἐντέχνως.]

[Διάσμυρνον, τὸ, Diasmyrnum, collyrium e myrrha paratum, ap. Galen. vol. 13, p. 277, 438, et alibi quum apud hunc tum apud alios medicos recentiores. « DIASMYRNION in inscriptt. ap. Caylum, *Recueil d'ant.* vol. 1, p. 228, 229, et Walchium De sigillo medici ocularii p. 19, 28, 33 : ad quas v. editorem ». Osann. *Diasmyrnes* ap. Scribon. Larg. 26.]

Διασμύχω, Peruro. Sed Hesych. et Suid. exp. διαξέω [sic ap. HSt. errore fort. typothetæ pro διαζέω], sicut et διακαίω. [Ap. Hesych. codex διαζαίων. Ap. Suid. Διασμύχων, διαξύων, διακαίων. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 826, D : Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθείη τέως μὲν ἔνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακείμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοται· 2, p. 196 : Τοῦ πένθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. Philo vol. 2, p. 143, 10 : Ἡ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hæc attulit Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 351.]

Διασοβέω, Dispello, Discutio, Disturbo. [Plut. Mor. p. 133, A : Ὥσπερ Ἁρπυίας τὰς ὀρέξεις διασοβήσει ταῖς Μούσαις. Alciphro fr. 5, p. 222 : Ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα (Excitans) γυνή. Hesych. : Διαροθοῦντα, διασοβοῦντα.] Bud. διασεσοβημένος exp. διατεταραγμένος, διατεθορυβημένος. [Ex Etym. M. p. 270, 36. Heliodor. 7, 26, p. 303 : Ἀχαιμένει γὰρ διασεσόβηται ὁ γάμος. Diog. L. 9, 66 : Κυνός ποτε ἐπενεχθέντος διασοβηθέντα. Plut. Mor. p. 728, A : Ἡ μὲν μυῖα φοβουμένη τῷ πάσχειν κακῶς καὶ διασοβεῖσθαι πολλάκις· ubi abigendi signif. dictum est ut in l. Plut. supra allato. Aliter ib. p. 32, D, de Æschylo : Τὸ πρὸς δόξαν ἔχειν ἀτύφως καὶ μὴ διασοβεῖσθαι μηδὲ ἐπαίρεσθαι τοῖς παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνοις· ubi Wyttenb. recte interpretatur, σοβαρὸν fieri, Jactare se cum strepitu.]

[Διασόβησις, εως, ἡ, Trepidatio. Marc. Antonin. 11, 22 : Τὴν πτοίαν τούτου (τοῦ μυὸς) καὶ διασόβησιν. Kall.]

Διασοφίζομαι, Astu utor, Sophistice ago. Aristoph. [Αν. 1619 : Ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν εὐξάμενος εἶτα διασοφίζηται λέγων... Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 11 : Διασοφίζεσθαι, τὸ διαπατᾶν σοφίσμασιν.]

Διασπαθάω, i. q. σπαθάω : unde ap. Plut. [V. Cicer. c. 27] διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν, Dilapidare et prodigere patrimonium, Profuse erogare. Suid. quoque διασπαθᾶν exp. ἀφειδῶς δαπανᾶν, Profusos sumtus facere, s. Profundere. [Et Hesych., ἀσελγῶς ἀναλίσκειν.]

[Διασπαθίζω, Dilacero. Joann. Lyd. De magistr. 1, 36 : Πολλοῖς καὶ μὴ συμφωνοῦσιν ἄρχουσι διασπαθιζόμενοι· 2, 19 : Τὴν πολίαρχον ἐξουσίαν διεσπάθησε, δύο πρὸς τοῖς δέκα ὑπάρχους... προχειρισάμενος· ubi Fussius διεσπάθισε corrigit, correctione propter l. priorem probabili. Indicavit Kall. : « Male in Gl. Δασπατίζει, Diverberat ». Angl.]

[Διασπάραγμα, τὸ, Dilaceratio. Theophyl. vol. 4, part. 2, p. 40. Bast.]

[Διασπαραγμός, ὁ, Dilaceratio. Pseudo-Chrys. Serm. 88, vol. 7, p. 515 : Οὐχ ὑπεμνήσθη τοῦ χιτῶνος τὸν διασπαραγμὸν, οὐ τὸν λάκκον, τὸν βόθυνον. Seager.]

[Διασπάρακτος, ὁ, ἡ, Dilaceratus. Euripid. Bacch. 1218 : Σῶμα διασπάρακτον.]

[Διασπάραξις, εως, ἡ, Dilaceratio. Δ. τῆς καρδίας Nicolaus Patriarcha Cpol. Epist. in Lazerii Miscell. vol. 2, p. 549. Boisson.]

[Διασπαράσσω s.] Διασπαράττω, Dilacero, Dilanio, Discerpo. [Hesych. : Διασπαράττει, διασπᾷ, διαιρεῖ, διαμερίζει. Æsch. Pers. 195 : Χεροῖν ἔντη δίφρου διασπαράσσει.] Athen. [14, p. 622, E] : Τοῖσδε γενναίως πάλαι διεσπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη, ex Eubulo. [Lucian. Icarom. c. 21 : Οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ. Plutarch. Mor. p. 982, D : Διασπαράξασα τοῦτον ἡ μήτηρ. « Ap. Eumath. De Ismen. p. 212 (248) διεσπάραξεν tres codd. Monac. pro συνεταράξεν. » Jacobs. Διαπραττομένου et διασπαραττομένου confusa v. s. v. Διαπράσσω.]

Διασπάσιμος, ὁ, ἡ, Qui distrahi et divelli potest ; Cic. Dissipabilis.

Διάσπασις, εως, ἡ, idem q. διασπασμός. [Vulsus, Gl. Theophr. Περὶ κόπων 18, p. 806 : Κάταξιν ἢ θλάσιν ἢ διάσπασιν. Plut. Mor. p. 721, A : Πολλὴν εὐρυχωρίαν καὶ διασπάσεις μεγάλας.]

Διάσπασμα, τὸ, Quod distractum est, s. avulsum ; pro διασπασμὸς, Distractio, Divulsio, Diremtio. Plut. Lycurgo [c. 22], de militibus Spartanis : Ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, καὶ μήτε διάσπασμα ποιούντων ἐν τῇ φάλαγγι, μήτε ταῖς ψυχαῖς θορυβουμένων, Nec dirimentibus et divellentibus phalangem, s. Nec distrahentibus phalangis compagem seriemve. [V. Æmil. c. 20 : Τὴν φάλαγγα τῶν Μακεδόνων κλάσεις τε πολλὰς καὶ διασπάσματα λαμβάνουσαν, et alibi.]

Διασπασμὸς, ὁ, Distractio, Divulsio, Diremtio. Plut. Alex. [c. 27] : Πλάνης οὔσης καὶ διασπασμοῦ τῶν βαδιζόντων, διὰ τὴν ἄγνοιαν· Artax. [c. 6] : Πολὺν τάραχον αὐτῶν καὶ διασπασμὸν ἐν πλήθει τοσούτῳ προσδεχομένοις. [Euseb. Pr. ev. p. 186, A : Ὠμοφαγίαις τε καὶ διασπασμοῖς καὶ ἀνθρωποθυσίαις. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 74, B : Ῥῆξίν τινα καὶ διασπασμὸν τῶν... μερῶν. Wakef. Διασπασμὸς λόγου, Sermo hæsitans, interruptus vel abruptus, qui oritur, quum concursus vocalium et hiatus nunquam vitantur. Eadem διάρρηξις dicitur. Demetr. Eloc. § 68. Quintil. 9, 4 : « Quum sermo hiat, intersistit, et velut laborat oratio ». Ernest. Lex. rh.]

Διασπαστέον, Distrahendum s. Dirimendum et divellendum est. [Aristot. De part. anim. 1, 2 : Εἴπερ οὖν μηδὲν τῶν ὁμογενῶν δ., ἡ εἰς δύο διαίρεσις μάταιος ἂν εἴη.]

[Διάσπαστος, ὁ, ἡ, Dissolutus. Alciphro 2, 2 : Φεύξομαι μᾶλλον ἢ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ τὰς διασπάστους ἀνέξομαι.]

Διασπάω, Distraho, Divello, Dirimo. [Hesych. : Διασπάσαι, διαιρεῖν, διασπαράξαι, διασχίσαι. Plato Rep. 5, p. 462, A : Ὃ ἂν αὐτὴν (τὴν πόλιν) διασπᾷ καὶ ποιῇ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς· De leg. 12, p. 945, D : Πᾶσα ἀρχὴ διεσπάσθη χωρὶς ἑτέρα ἀπ' ἄλλης· Phileb. p. 23, E : Ἑκάτερον ἐσχισμένον καὶ διεσπασμένον ἰδόντες. Cum tmesi Eur. Suppl. 830 : Κατά με πέδον γᾶς ἕλοι, διὰ δὲ θύελλα σπάσαι. Futuri forma ap. Atticos usitata est media. Aristoph. Eccles. 1076 : Διασπάσεσθέ μ· Ran. 477 : Τὼ νεφρὼ δέ σου ... διασπάσονται Γοργόνες.] Xen. Hell. 4, [4, 10] : Διασπάσαντες τὸ σταύρωμα· Cyrop. 2, [1, 13] : Ἑώρα καὶ τὰ θηρία τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα, δεινὸν ἔχοντα πόθον ἤν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων, Siquis ea a se invicem divellat et disjungat : 6, p. 92 [1, 23] : Ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων, Dirimere vinculum quo ego et maritus conjuncti sumus. Rursus 5, [4, 10] : Μή ποτε διασπᾶν ἀπὸ τοῦ ὅλου δύναμιν ἀσθενεστέραν τῆς τῶν πολεμίων, Divellere a toto corpore exercitus manum, quæ hostium copiis impar sit viribus. [Thucyd. 6, 98 : Ὡς ἑώρων σφίσι τὸ στράτευμα διεσπασμένον· 7, 44 : Διὰ τὸ κρατοῦντας αὐτοὺς καὶ μὴ διεσπασμένους ἧσσον ἀγνοεῖσθαι· 8, 104 : Ἀσθενέσι καὶ διεσπασμέναις ταῖς ναυσί· ubi cod. διεσπαρμέναις, quæ sæpe in codd. permutantur. Diodoro 17, 19, διεσπασμένης τῆς φάλαγγος recte ex aliquot libris restitutum pro διεσπαρμένης. Polyb. 6, 55, 1 : Διασπᾶν τὴν γέφυραν· 1, 27, 8 : Διασπάσαι τὴν τῶν Ῥωμαίων τάξιν. Sæpissime sensu improprio, ut ap. Polyb. 3, 57, 4 : Παρ' ἕκαστα διασπᾶν τὴν διήγησιν.] Διασπᾶσθαι, Distrahi, ea signif. qua dicitur Distrahi curis et occupationibus : quo sensu et Distringi, Distineri. Lucian. [Dial. deor. 24, 1] : Τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοιαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, Tot of-

ficiis distractus, totque ministeriis implicatus. Item διασπᾶται, cujus corpus distrahitur et discerpitur, ut Liv.: Corpus passim distrahendum dabis, de Metio, de quo Plin. in libro De viris illustr.: In diversa distractus est. Isocr. [p. 229, B], de Orpheo: Διασπασθεὶς τὸν βίον ἐτελεύτησε. [Aristoph. Av. 367: Ἀπολέσαι παθόντες οὐδὲν ἄνδρε καὶ διασπάσαι. Eratosth. c. 24: Ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ ἐπέπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ... αἵτινες αὐτὸν διέσπασαν καὶ τὰ μέλη διέρριψαν χωρὶς ἕκαστον. Lucas Act. Apost. 23, 10: Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν.] In qua signif. media quoque vox usurpatur, activæ vim habens. [Eurip. Bacch. 339: Ὃν ὠμόσιτοι σκύλακες ... διεσπάσαντο· Hec. 1126: Ἵν' ἁρπάσας χεροῖν διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.] Lucian. [Somn. c. 6]: Μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο, Parum abfuit quin me distraxerint et discerpserint. Plut. Cæs. [c. 67]: Συλλαβεῖν καὶ διασπάσασθαι τοὺς ἄνδρας ζητοῦντες, Discerpere interfectores Cæsaris. Et Dem. [p. 136]: Τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι διασπάσασθαι παραβαλεῖτε, Distrahendum objicietis et dilacerandum. Præterea διασπᾶν νόμους dicitur ut λύειν et διαλύειν: quod Lat. potius Violare s. Rumpere s. Perrumpere s. Labefactare leges et jura, Evertere et perfringere leges. Xen. Cyrop. 8, p. 135 [5, 12]: Ἤν τις Περσῶν νόμους διασπᾷν πειρᾶται. Alioqui pro Labefactare et evertere, s. Perrumpere et perfringere accipi potest et ap. Plut. Camillo [c. 5], ubi dicit, Διασπάσαι τὸ ἔδαφος· quod fit coagmentis ejus divulsis et diremtis. [Διασπᾶν λέξιν vel κῶλον, dicitur is, qui ita verba componit, ut hiatus et collisiones literarum oriantur, quæ moram faciunt, et jucundum orationis flumen impediunt. Sic Dionys. Comp. p. 168 R. de loco aliquo Thucydidis, in quo τὰς τῶν φωνηέντων συγκρούσεις et ἀνακοπὰς et περίοδον οὐκ ἔχουσαν βάσιν εὐγραμμον reprehendit: Ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν. Contrarium est τὸ συλλαμβάνεσθαι et συγχρώζεσθαι, si oratio apta structura cohæret, et leni expeditoque flumine procedit: vide ibid. cap. 23, p. 184, et conf. Διαβαίνειν. Deinde διασπᾶσθαι dicuntur etiam periodi, quum ob defectum longioris spiritus non uno tenore et ἀπνεύστως pronunciantur, sed per vocis varia intervalla efferuntur. Plut. Demosth. c. 6. Et Philostr. V. Soph. 2, p. 604, in vita Phœnicis: Ἡ ἑρμηνεία διασπᾶσθαι ἐδόκει, καὶ ῥυθμοῦ ἀφέστηκεν. Vide Κολοβός. Ernesti. Lex. techn. rhet. Plato Leg. 2, p. 669, D: Ὁρῶσι πάντα κυκώμενα καὶ ἔτι διασπῶσιν οἱ ποιηταὶ ῥυθμὸν μὲν καὶ σχήματα μέλους χωρίς. De rhetore Suidas s. v. Πυθέας: Οὐκ ἐκρίθη μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων ὡς θρασὺς (τραχὺς Ruhnken.) καὶ διεσπασμένος.]

Διασπείρω, Dissero, Dissemino. [Plato Rep. 5, p. 455, D: Διεσπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζῴοιν.] Metaphorice plerumque, ut Dissemino quoque et Spargo ap. Latinos. Xen. Hell. [5, 1, 22] ait, Διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων, Rumorem disseminavit: ut Cic. Disseminatus dispersusque sermo. Plut. Coriol.: Ὅθεν αἱ πρῶται κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, Clam spargebantur. Isocr. vero in Epist. ad Phil. [p. 103, B]: Καὶ τοὔνομα τοῦτο διασπείρῃς εἰς τὴν Ἀσίαν, Usque in Asiam dissemines et dispergas, etiam Per Asiam spargas. [Pollux 4, 69: Ἐπὶ σύριγγος εἴποις ἂν ... διασπείρειν τὸ πνεῦμα.] Pass. Διασπείρεσθαι, Dispergi, Spargi, i. e. Dissipari, Dispalari. [Soph. El. 748: Πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον. De bonis dilapidatis ib. 1291: Τὰ δ' ἐχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην. Plato Leg. 3, p. 699, D: Ἕκαστος σκεδασθεὶς ἄλλος ἄλλοσε διεσπάρη.] Xen. Hell. 5, [3, 1]: Διεσπαρμένοι ἐλεηλάτουν· 1, [2, 2]: Διεσπαρμένους ὄντας τῶν Ἀθηναίων τοὺς ψιλοὺς ἐδίωκον. [Diodor. 11, 12: Διεσπαρμένοις τοῖς Πέρσαις συμπλεκόμενοι, ubi var. lect. διεσπασμένοις: de qua v. Διασπάω.] Sic, Διεσπάρη ὁ λαὸς, Dispersus et dilapsus est populus. Et, Διασπειρόμενον πνεῦμα, Ventus qui in varias partes dispergitur et diffunditur. Διασπαρεὶς, Dispersus, Dissipatus. [Plut. Mor. p. 99, C: Αἰνίττεται τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ Προμηθέως ἄλλο ἄλλῃ διασπαρῆναι.]

[Διασπεκλόω lectio vitiosa. V. Διασπλεκόω.]

Διασπεύδω, exp. Excito. Esset tamen potius Excito et festinare jubeo, Incito ad properandum. [Signif. intransitiva Polyb. 4, 33, 9: Ἐπὶ τοσοῦτον διέσπευσαν Μεγαλοπολῖται ... ὥστε Μεσσηνίους ... προσδεχθῆναι. || Forma media Harpocrat.: Διεσπευσάμην, ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐπονησάμην ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης. Dio Cass. fr. Peiresc. p. 37, 75: Ἐς τὰ ἄλλα πάντα διασπευδόμενοι· l. 52, 7: Τούτοις δ' ἂν μὲν ἑτέρους δικαστὰς καθίζῃς, ἀπολύοιντό τε ἂν διασπευδόμενοι καὶ μάλιστα ὅσους ἂν ἐχθραίνειν νομισθῇς.]

[Διάσπιλος, ὁ, ἡ, Saxosus. Arrian. Peripl. Mar. Erythr. p. 25, 12: Ταινία τραχεῖα καὶ διάσπιλος, Ἡρώνη λεγομένη.]

[Διασπλεκόω.] Διασπεκλόω, Coeo. Pass. partic. διεσπεκλωμένη, Coitum passa. Aristoph. Pl. [1082]: Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένῃ Ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων, schol. ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένῃ, vel ἀχρήστῳ πρὸς συνουσίαν διὰ γῆρας, In coitu attritæ, Inutili ad coitum propter senectutem: sed addit Idem, καθ' ὑπόνοιαν dixisse ὑπ' ἐτῶν pro ὑπ' ἀνδρῶν, quo significaretur eam a quamplurimis subagitatam fuisse. [Vera lectio διεσπλεκωμένη restituta ex libris melioribus et Suida. Eandem habuit Hesych. cujus in gl. Διεπλεκώνη, διεφθαρμένη, scrib. ex serie literarum διεσπλεκωμένη. Scriptor Byzantinus ap. Hasium in *Notices des Mss.* vol 9, p. 132, ab Dobræo cit.: Μίαν τῶν μοναζουσῶν διεσπεκλωμένην ὑπὸ μυρίων ἀρχαίαν φίλην. Qui liber integer editus est a Boisson. in Anecd. vol. 3, p. 128. Ibid. p. 156: Τὴν δὲ ἑταίραν ἐκείνην τὴν διεσπεκλωμένην. Conf. Σπλεκόω. G. Dind.]

[Διασποδέω, Percutio, Cædo. Etym. M. p. 273, 55: Διεσποδήσατε, διεσείσατε, διετινάξατε. De subigenda muliere Aristoph. Eccles. 939: Εἶθ' ἕξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν καὶ μὴ δεῖ πρότερον διασποδῆσαι ἀνάσιμον ἢ πρεσβυτέραν. Sic fortasse intelligenda gl. Hesychii Διεσποδημένη, διακεκρουμένη. || Idem formam mediam annotavit, Διεσποδήσατο, διέσεισε, διετίναξε.]

Διασπορὰ, ἡ, Disseminatio, Dispersio, Dispersus, ut Cic.: Dispersu illorum actio de pace sublata est, i. e. Dispersis illis. Plut. [Mor. p. 1105, A]: Αἰτίαν ὑπειπὼν, ὀλίψεις τε καὶ διασπορὰς ἀτόμων, ἑτέρων δὲ συμμίξεις καὶ παραζεύξεις. [Clem. Al. p. 72: Ἡ δὲ ἐκ πολλῶν ἕνωσις ἐκ πολυφωνίας καὶ διασπορᾶς ἁρμονίαν λαβοῦσα θεϊκὴν μία γίνεται συμφωνία. Deuter. 28, 25: Ἔσῃ ἐν διασπορᾷ ἐν πάσαις ταῖς βασιλείαις· 30, 4: Ἐὰν ᾖ ἡ δ. σου ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ. In libris sacris διασπορὰ per metonymiam dicuntur Homines dispersi, quemadmodum veteres Græci φυγὴ dicunt pro φυγάδες. Sic Maccab. 2, 1, 27: Ἐπισυνήγαγε τὴν διασπορὰν ἡμῶν. Ps. 146, 2: Τὰς διασπορὰς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπισυνάξει. In l. Deuter. supra allato codex Vatic., Ἔσῃ διασπορὰ ἐν πάσαις ταῖς βασιλείαις. Ev. Jo. 7, 35: Μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι. Epist. Jac. init.: Ἰάκωβος ... ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ χαίρειν· et Petri 1, 1: Παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου. V. Suicer. Thes.]

[Διασποράδην, Sparsim, Interrupte. Clem. Al. p. 348, D: Ὅσα δ. καὶ διερριμένως ἐγκατεσπαρμένην ἔχουσι τὴν ἀλήθειαν. Hase.]

Διασπορεὺς, έως, ὁ, Qui disserit, disseminat, dispergit. [Pollux 3, 129.]

Διασπουδάζω, Expeto, Do operam, e Dem. [p. 505, 8: Τί μάλιστα ἐν ἅπασι τοῖς νόμοις διεσπούδασται ὅπως μὴ γένηται· 646, 15: Τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα οὕτω διεσπούδασται; Dionys. H. De or. ant. § 3, p. 449, 8 R.: Πραγματεῖαι εὖ μάλα διεσπουδασμέναι· De Lys. jud. § 14, p. 483, 11: Τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ ... τὰ παραπλήσια σχήματα διεσπουδακότων. Clem. Al. p. 947: Ὑπερεπιθυμῶν τούτου καὶ διεσπουδακώς. Pselli Opusc. p. 138, 16, cit. Boisson. De ambientibus magistratum Dio Cass. 36, 21: Αὐτοὶ γὰρ διασπουδάσαντες ἀπεδείχθησαν. || Forma media Arrian. Anab. 7, 23, 13: Οὐκ ἐν μεγάλοις μεγάλως διεσπουδάζετο. Διασπουδάσονται ap. Dion. Cass. 52, 20. || Διεσπούδασται signif. activa ap. Demosth. p. 681, 21, et διεσπούδαστο ap. Dion. Cass. fr. Peiresc. p. 30, 23.]

[Διασσάω. V. Διαττάω.]

Διασταδὸν, Interjecto spatio, Intercedente et dirimente utrimque intervallo, Eminus, κεχωρισμένως, πόρρω, μακράν. [Sic interpr. Hesych.] Apoll. Rh. 2, [67]: Ἰμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο, de duobus pugilibus, qui eminus, s. interstitio utrimque aliquo intercedente, cæstus ad pugnam ineundam parabant. [Et 4, 942. Oppian. Hal. 1, 502.]

[Διασταζω, Stillo (Gl.), Destillo. Geopon. 7, 8, p. 479 : Διαστάξει γὰρ ἡ χύτρα ὕδατος μεμιγμένου.]

[Διασταθμάω.] Διασταθμάομαι, Metor, Dispono. Eur. [Suppl. 201 : Αἰνῶ δ' ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους θεῶν] διεσταθμήσατο, Metatus est, Disposuit, VV. LL. Διασταθμῆσαι Hesych. exp. διελεῖν.

[Διασταθμίζω, Depondo (Gl.), Libro. Aq. Psalm. 57, 3 : Διασταθμίζετε. Origen. vol. 2, p. 735.]

[Διασταλάσσω, s. Διασταλάττω, Destillo. Liban. vol. 4, p. 1072, 6 : Κάλλος οὖν τοιοῦτον ἰδὼν πόθου παντὸς διεστάλαξα δάκρυον. Kall. Alex. Trall. 8, p. 422 : Ἐνίοτε μετὰ κόπρον αἷμα διασταλάττει· ubi διαστάττει legitur. G. Dindorf.]

[Διάσταλμα, τὸ, Distributio. Clem. Al. Strom. 5, p. 677 : Ὃ ἔλαβον διάσταλμα ῥήματος.]

Διάσταλσις, εως, ἡ, Fœdus, Pactum. 2 Macc. [13, 25] : Τὰς διαστάλσεις ἀθετεῖν, Fœdera rumpere.

Διασταλτέον, Distinguendum est, Diducendum est, sequendo signif. verbi Διαστέλλω. [Orig. C. Cels. p. 388. Kall. Nemes. p. 215. Boisson. Schol. Hom. Il. B, 3; N, 4; Ξ, 173; X, 146, 157, 300.]

[Διασταλτικὸς, ἡ, ὀν, Distinguendi vim habens, Distinguendo inserviens. Eustath. p. 1610, 3 : Πρὸς ἀκρίβειαν διασταλτικὴν ὁμωνυμίας. || Adverb. Διασταλτικῶς ap. eund. p. 73, 30 : Μέλαιναι λέγονται πρὸς διαστολὴν ... τῶν μιλτοπαρῄων ..., κοῖλαι μέντοι οὐ δ. ὀνομάζονται. Ib. p. 826, 37, schol. Eur. Med. 334 (338). || Διασταλτικὴ μελοποιία quæ dicatur explicat Euclid. Introd. harmon. p. 21 ed. Meib. : Ἔστι δὲ διασταλτικὸν μὲν ἦθος μελοποιίας δι' οὗ σημαίνεται μεγαλοπρέπεια καὶ δίαρμα ψυχῆς ἀνδρῶδες καὶ πράξεις ἡρωϊκαὶ καὶ πάθη τούτοις ὅμοια. Aristid. Quintil. p. 30 : Διασταλτικὴν δι' ἧς τὸν θυμὸν ἐξεγείρομεν. Huic opposita est συσταλτική. G. Dind.]

[Διαστάμνους lectio corrupta ap. Hesych. s. v. Στατίδιον, quod v.]

Διαστασιάζω, Factionibus et seditionibus implico, Seditionem inter aliquos concito. Plut. [Coriol. c. 36] : Ὁ δὲ Μάνλιος διεστασίασε τὴν πόλιν· Romulo [c. 23] : Διεστασίασε τοὺς Σαβίνους. Aristot. Polit. 5, [4] : Διεστασίασεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους, Ad seditionem contra opulentiores concitandam induxit. Item, Dissidiis sejungo ac segrego, ut Lucret. loquitur, Synes. Epist. 95 : Διεστασίασεν ἡμᾶς, Ad dissensionem nos induxit. [|| Signif. intransitiva Polyb. 1, 82, 4 : Διεστασίασαν πρὸς σφᾶς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ..., Dissentiebant inter se ... Id. 2, 18, 8. 4, 53, 7 : Οἱ δὲ νεώτεροι τὰ τῶν Λυττίων αἱρούμενοι διεστασίασαν πρὸς ἀλλήλους. Dio Cass. 54, 17 : Βαθύλλῳ ... διεστασίαζεν. Iamblich. in append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 21 : Διχογνωμονῶν δὲ πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἀνόμοια λογιζόμενος διαστασιάζει. Argum. Soph. OEd. Col. : Ὅτι διαστασιάσουσι (οἱ Ἀθηναῖοι) πρὸς Θηβαίους ποτέ.]

Διάστᾰσις, εως, ἡ, Distantia, Insterstitium, Intervallum. Nonnunquam reddi etiam potest Secretio ac Diremtus, ut Cic. Plut. De def. orac. [p. 427-430 pluribus ll.] αἱ κατὰ τόπον διαστάσεις, Locorum intervalla, Loci distantia, Distantia et disjunctio ratione loci. Plato Tim. [p. 36, A] : Ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, Sesquialteris autem intervallis et sesquitertiis et sesquioctavis sumtis, Cic. Lex. p. 22. [Polyb. 1, 18, 4 : Ὀχυροποιησάμενοι τοὺς εὐκαίρους τῶν τόπων ἐν διαστάσει. Theophr. H. Pl. 8, 2, 9 : Τὸ γὰρ εἰς ἑτέραν χώραν μετενεγκόντας σπείρειν, ὥσπερ ἐκ Κιλικίας φασὶν εἰς Καππαδοκίαν καὶ ὅλως τὴν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου, ἧττον ἄτοπον· φανερὰ γὰρ ἡ τῶν τόπων διάστασις· et 10 : Τὰ δὲ κατὰ τὰς ἄλλας χώρας οὐ πολλὴν ἢ οὐδεμίαν τοῦ γε χρόνου λαμβάνει διάστασιν· 1, 2, 4 : Ἡ ὅλη τῶν γενῶν πρὸς ἄλληλα δ. « Δ. dicitur ubi ossa inter se diducuntur ac disparantur in luxatis. Hippocr. p. 778, E : Ἀνάγκη ὄγκον ἴσχειν τὴν διάστασιν, Diductis ossibus eam partem turgidiorem esse necesse est. Id. p. 795, A : Διαστάσιος ὀστέων. Auctor Defin. med. (vol. 2, p. 281 ed. Chart.): Δ. ἐστι τῶν κατὰ ῥαφὴν ἢ κατὰ σύμφυσιν συγκειμένων ὀστῶν χωρισμὸς ἢ διάστασις ἀπ' ἀλλήλων. Idem est διάστημα. Διαστάσιες χειρῶν ap. Hippocr. p. 397, 8 sunt Manuum porrectiones et distentiones, qualiter in convulsionibus contingit. Φλεβῶν διαστάσιες dicuntur Venarum distentiones ac amplitudines Aretæo De caus. et sign. morb. acut. 2, 2. Eidem ib. c. 7 διάστασις κενὴ dicitur Inanis ventriculi distentio, dum vomere frustra conatur. Διάστασις etiam ἀντὶ τῆς διαστολῆς ponitur in pulsus definitione Zenoni Herophileo ap. Galen. (vol. 8, p. 93) et Chrysermo (ib. p. 95). » Foes.] Aristot. Metaph. 10 : Σῶμα γάρ ἐστι τὸ πάντη ἔχον διάστασιν, Quoquoversus dimensionem habens et intervallum, Bud. Alibi pro eod. dicit πανταχῇ διεστηκός. Idem in Eth. 5 : Μεγίστη μὲν οὖν ἴσως δ. ἀρετὴ καὶ κακία, εἶτα πλοῦτος καὶ πενία, Maximum intervallum inter virtutem et vitium, Magno intervallo diremta sunt et dissident. [Plato Rep. 2, p. 360, E : Ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον ... τίς οὖν δὴ ἡ διάστασις;] Plut. De def. orac. [p. 429, C] : Εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἦν καὶ ἓν, οὐδὲ ὅλως εἶχεν ἡ ὕλη διάστασιν, Nullum prorsus materia discessum secretionemque haberet, Turn. Ibid. διαίρεσιν id ipsum appellat, i. e. Divisionem, Partitionem. Aristot. Polit. : (Ἀκολουθεῖ) κατὰ τὴν ὑπεροχὴν ἥνπερ εἴληφε διάστασιν ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις ταύτας, Consecutionem habet proportione respondentem ad differentiam, quam habent res ipsæ mutuo compositæ, quarum affectiones esse dicimus : Bud. interprete, qui βραχυλογίαν peripateticam h. in l. esse dicit, p. 994. Idem Aristot. De part. anim. 3, [c. 7], de jecore loquens : Ἡ τοῦ σώματος δ., διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχὴν, Bipartita corporis compositio. Et in VV. LL., Ἐν διαστάσει τῶν συλλαβῶν, In diversis syllabis. [Διάστασις διφθόγγου i. q. διαίρεσις ap. Etym. M. p. 171, 9, 13; 244, 29; 413, 14, 24; quibus in ll. est κατὰ διάστασιν. Ibid. p. 182, 46 : Ἀχρεῖος κατὰ ἔκτασιν τοῦ ε εἰς τὸ η καὶ διαστάσει τοῦ ι ἀχρήιος. De consonantibus p. 249, 20 : Δάσληρα· ... τὸ σ ἐν συλλήψει ἐστὶ μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων· ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν διαστάσει ... Sic κατὰ διάστασιν σύμφωνον ἔχειν ap. Arcad. p. 38, 13.] Item Ἐν διαστάσει κεῖται, Dirimitur ac dissidet. Aliquando videtur active accipi pro Diremtio, Distractio in duas partes, Plut. Coriolano : Κατὰ ῥῆξιν καὶ διάστασιν μοιῶν βιαιοτέραν· De def. orac. [p. 428, C : add. V. Coriol. c. 16] : Καὶ φεύγειν, ὡς ἀνυστόν ἐστι, τομὴν ἅπασαν καὶ δ., Divisionem distractionemque, Turn. [|| Διάστασις, qua σεμνότητα orationis effici dicit Aristides Περὶ λογ. πολ. p. 643, fit, quum sententiæ alicujus continuatio, membro in medium interjecto, interrumpitur, τὸ ἐξᾶραι εἰς τὴν σεμνότητα ἡ δ. διὰ μέσου ἐπιχειρεῖ. De alio genere διαστάσεως, quæ in vitiosa et injucunda verborum structura cernitur, v. s. v. Διίστημι. Ernest. Lex. techn. rhet.] || Dissidium, Animorum disjunctio. Aristot. Polit. 4, [c. 17] : Ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. [Eadem conjungit Plato Leg. 5, p. 744, D : Ἐν πόλει ... τῇ τοῦ μεγίστου νοσήματος οὐ μεθεξούσῃ, ὃ διάστασιν ἢ στάσιν ὀρθότερον ἂν εἴη κεκλῆσθαι.] Thuc. 6, [18] : Μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη καὶ διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους ἀποστρέψῃ, Nec avocare vos a proposito debet oratio Niciæ, quæ quietem suadet, dissidiumque inter juvenes et senes quærit. || In VV. LL. i. etiam esse dicitur q. ἔκτασις, Mutatio in iis, quæ degenerant et a priore natura desciscunt, ἐκτροπὴ, μεταβολὴ καὶ ἀλλοίωσις : sicque interpr. ap. Theophr. C. Pl. 4, [5, 4] : Ὥστ' ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις [Schneid. μετάστασις ex Gazæ interpretatione], de lino, quod scribit ἐξαιροῦσθαι, i. e. ἐκστῆναι τοῦ γένους, ejusque naturam μετακινεῖν : ut δ. hic sit, quam alibi μετάστασιν appellat. At paulo ante, Μεγάλη γὰρ ἡ δ., in prima accipitur signif. pro διάστημα, Generum distantia, differentia. || Apud Antiphontem pro διακόσμησις accipi tradit Suid. [Plenius Harpocr. : Δ., Ἀντιφῶν Ἀληθείας β' « περὶ τῆς νῦν κρατούσης διαστάσεως », ἀντὶ τοῦ διακοσμήσεως τῶν ὅλων.] || Δ. vocabatur etiam, ut Pollux [8, 127] tradit, ἡ δραχμὴ, ἣν ἐλάμβανον οἱ διαιτηταὶ παρὰ τοῦ κρίνοντος, ἐγγράψαντος αὐτοῦ ἐν γραμματείῳ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ τίμημα. [Recte ex codd. correctum παράστασις, quod v.]

Διαστασμὸς, ὁ, Distantia, Separatio, VV. LL. [Scriptura vitiosa pro διασπασμός. G. Dind.]

Διαστατέω, Disto. Exp. etiam διαστασιάζω, Dissidiis implico, Ad dissidia concito. [Διαστατῶν lectio vitiosa pro διάστατον notabitur s. v. Διάστατος.]

[Διαστάτης, ὁ, Diremtor. Hesych. : Δίορον, διαστάτην.]

Διαστατικὸς, ἡ, ὸν, Dirimendi vim habens. Plut. [Mor. p. 952, B] : Τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, Dirimit ac dissipat ignis, Turn. [V. Pomp. c. 53 : Καὶ πάντα τὰ πράγματα σάλον εἶχε καὶ λόγους διαστατικοὺς, Ad seditionem incitantes. || Diogen. L. 4, 33, de Arcesilao : Ἦν δὲ ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος καὶ ἐν τῇ λαλιᾷ διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων, Nomina distincte pronuntiabat. Quod ὄγκον καὶ δίαρμα τῶν ὀνομάτων dicit Plut. V. Toup. ad Longin. 40, 2.]

[Διαστατικῶς, Divisim, i. q. κατὰ διάστασιν s. διαίρεσιν. De diæresi hu diphthongi Apollon. in Bekk. An. p. 560, 6 : Διασαττικώτερόν φαμεν τὸ γρηΰς. G. D. Distincte, Per intervalla. Porphyr. Sentent. p. 241, 9 : Ὅθεν ὁ μὲν κόσμος τῷ νοητῷ ὁ. πάρεστι· τὸ δὲ ἀσώματον τῷ κόσμῳ ἀμερῶς καὶ ἀδιαστάτως. Hase.]

Διαστατὸς, [ἡ, ὸν et Διάστατος, ὁ, ἡ], Distans, Diremtus. [Plut. Mor. p. 1023, B : Ἀπεφήναντο τὴν ψυχὴν ἰδέαν εἶναι τοῦ πάντη διαστατοῦ κατὰ ἀριθμὸν συνεστῶσαν. Gregor. Thaumat. p. 44, D : Τὸ δὲ σύνθετον τριχῇ διαστατόν. G. D.] Philopon. [et Plut. Mor. p. 882, F] : Τὸ τριχῇ διαστατὸν σῶμα, i. e., ut alibi exp., τὸ ταῖς τρισὶ διαστάσεσιν ὁριζόμενον. Bud. p. 475. [|| Harpocrat. : Διαστῆσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι... Μένανδρος Χήρᾳ, Βοῶν ποιείτω τὴν πόλιν διάστατον, Clamore urbem perturbet. Apte Meinek. comparat Theopomp. ap. Athen. 11, p. 485, F : Περίστατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ. Ceterum ap. Harpocr. codices διαστατῶν, quod ex διαστατὸν corruptum, quo accentu etiam in l. Athenæi περιστατὸν scriptum est in codice. Recto accentu Valesius διάστατον. Διαστάτους lectio corrupta ap. Hesych., quam in διστάτους mutant critici. G. D. || Adverb. Διαστατῶς, Divisim. Iamblich. De myster. p. 73, 5 : Τὸ θεῖον οὐ διαπεφοίτηκεν οὕτω ὁ. (interpres, Secundum distantiam) καὶ μεριστῶς ἐν τοῖς αὐτοῦ μετέχουσιν, ἀλλ' ὡς παρέχον ἔξωθεν καὶ ἐπιλάμπον τὴν πηγὴν, πληροῖ δυνάμεως αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ μαντικῆς. Wakef. Proclus in Plat. Cratyl. p. 60 : Ὅτι τὸ μέγα ἐπὶ τῶν θεῶν οὐ ὁ., ἀλλὰ νοερῶς ἀκουστέον. Osann. Porphyr. Sent. p. 220, 10 : Πανταχῇ ἐστὶν (incorporea), οὐ ὁ. ἀλλ' ἀμερῶς. Hase.]

[Διασταυρόω, Vallo munio. Dio Cass. 41, 50 : Τὰ μὲν διεσταύρου, τὰ δὲ ὑπετείχιζε καὶ διετάφρευε. Forma media Thucyd. 6, 97 : Διασταυρωσάμενος τὸν ἰσθμόν.]

[Διασταχύζω, Inspico, Gl.]

[Διαστέατον, medicamentum quod antiquiores medici διὰ στέατος dicunt, ap. Alex. Trall. 6, p. 88. V. Στέαρ.]

[Διαστεγάζω, Contego. Anna Comn. 13, p. 381, C : Τὰς πλευρὰς διαστεγάσαντες βύρσαις βοείαις. Elberl.]

[Διαστείβω, Pervado, Permeo. Pindar. ap. Sext. Emp. p. 23 : Τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναῒ θοᾷ σῶς διαστείβων. Ubi Bentl. διαστείχων restituit. Hemst. Nonnus Dion. 36, 239 : Οἰκτρὸν ἐὸν θνήσκοντα διαστείβων ἑλατῆρα κείμενον ἀρτιδάϊκτον.]

Διαστείχω, Pervado, Permeo, Pertranseo, Vado per, Eo per. Euripid. Andr. [1091] : Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν, Vadens per urbem. [Et 1093 : Ὅς διαστείχει θεοῦ χρυσοῦ γέμοντα γύαλα.] Ubi nota cum accus. construi : Nonnus vero genitivo junxit, dicens [Jo. p. 62, 18, coll. 128, 34] διαστείχοντα θαλάσσης, Per mare vadentem. Nisi potius disjunctim scr. διὰ στείχοντα θαλάσσης. [Id. Dion. 34, 2 : Διέστιχεν ἐς ῥάχιν ὕλης. Pindar. Isthm. 3, 27 : Ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέστειχον τετραοριᾶν πόνοις· ubi alii libri διέστιχον, quod vitium ap. Coluth. 211 correxit Lennep. : Ἔνθα διαστείχουσα κινύρεο. Ap. Hesych. inter Διαστήτην et Διαστοιχισάμενος glossæ positæ sunt sex hæ : Διαστίχειν, διαπορεύεσθαι. Διαστίχονται, διαπορεύονται. Διαστήχοντι, διαστήσαντι. Διαστιχῶν, διαπορευόμενος. Διαστιχοῦσα, διαπορευομένη, διερχομένη. Διαστιχοῦσι, διαπορεύονται. Quas Musurus omnes ad verbum Διαστείχω revocavit præter tertiam, ubi Διαστήχοντι in Διαστήκοντι mutavit : sed literarum ordo postulat ut ad formam Διαστίχω referamus, de qua dicetur s. v. Στείχω. In secunda gl. memorabilis est formæ mediæ usus, qui mihi tam suspectus videtur ut remoto isto διαστήσαντι, quæ alius est voc., velut διαστείλαντι, interpretatio, ex duabus glossis unam esse putem faciendam, Διαστίχοντι, διαπορεύονται. Quæ Dorica forma est pro διαστίχουσι. Apud Theocr. 27, 68 : Χὰ μὲν ἀνεγρομένα διέστιχε μᾶλα νομεύειν, probabilis est Brunckii conj. διαπέστιχε, non ferenda edit. Florentinæ interpolatio γε διέστιχε. G. Dind.]

Διαστέλλω, Mando dimissis huc illuc nuntiis; simpliciter Mando, Edico. Quomodo accipi potest h. l., qui affertur e Levit. [5, 4] : Διαστέλλων τοῖς χείλεσι καλοποιῆσαι, ubi tamen exp. Proferens labiis ut bene agat. [Diodor. Exc. p. 619, 80 : Τοὺς δὲ πρὸς αὐτὸν πρεσβεύοντας ἐπὶ Λυσιμαχίαν ἐπιτακτικῶς αὐτῷ διαστέλλειν περὶ τούτων.] Et pass. Διαστέλλομαι, Mandor, Edicor. Ad Hebr. 12, [20] : Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον, Non enim ferebant quod mandabatur, imperabatur. Non raro activa signif. præsertim in aor. med. Matth. 16, [20] : Διεστείλατο τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν, Mandavit ne cui dicerent, Interdixit ne nemini dicerent. Sic Marc. 9, [9] : Διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον· 5, [43] : Διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic Act. 15, [24] : Οἷς οὐ διεστειλάμεθα, Quibus non mandavimus et injuximus. Præt. imperf. etiam active itidem, Marc. 8, [15] : Διεστέλλετο αὐτοῖς, λέγων. Cum infin. jungitur in libro Judith, Διεστείλατο μὴ φαγεῖν, Mandavit s. Interdixit ne comederent. Eadem signif. Areth. utitur Comm. in Apoc. p. 968, διαστέλλεσθαι sc. accipiens pro Mandare, Jubere, Præcipere. Bud. Itidem τὰ διεσταλμένα pro Mandata accipi posset et in h. l., qui affertur ex 2 Macc. [14, 28] : Τὰ διεσταλμένα ἀθετεῖ· qui tamen sic vertitur, Irrita facit quæ convenerant. Nisi forte referendum id est ad Διαστέλλομαι, quod signif. Nominatim excipio, Stipulatione caveo : ut a Polyb. accipitur [3, 23, 5] : Ὑπὲρ δὲ Σικελίας τἀναντία διαστέλλονται ῥητῶς, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ποιούμενοι τὰς συνθήκας, ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, Nominatim cavent quatenus Carthaginensium ditio et imperium patet, Bud. || Διαστέλλω, Diduco. Greg. Naz. : Ἀνευρύνει τὸν περὶ τὸ στόμα πόρον, ἑκατέρωθεν περὶ τὸ ἄσθμα τὰς παρειὰς διαστέλλουσα, describens τὸν γέλωτα, Oris foramen aperit, utrimque anhelitui genas diducens. Itidem et in Hippiatr. : Ἄριστον δὲ ἐμφυσᾶν οἴνῳ διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, Diductis genis oculi. Unde Medicorum ille διαστολεύς. [Sæpe etiam de dilatatione cordis et arteriæ s. pulsu dicitur, oppositum habens συστέλλεσθαι. V. Galen. vol. 8, p. 95 et seqq.] Item, Divido, Separo, Distermino, i. q. διαχωρίζω, διορίζω : qua signif. accipitur 3 Reg. 8, [53] : Σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, Separasti tibi eos in hæreditatem ex universis populis terræ. Itidem Suidæ διαστελλόμενος, διαχωριζόμενος. Hesychio διαστέλλεται, διαμερίζεται, ἀφορίζεται· διασταλήσονται, ἀφορισθήσονται. [|| Hesych. : Διεσταλμένα, κατεσκευασμένα. Quæ gl. refertur ad Jerem. 22, 14 : Ὠκοδόμησας σεαυτῷ οἶκον σύμμετρον, ὑπερῷα ῥιπιστὰ διεσταλμένα θυρίσι. || De interpunctione schol. Hom. Il. I, 110 : Λόγος αἱρεῖ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ εἶξας· N, 260 : Οὐκ ἀπίθανον διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἓν πρὸς τὸ σαφές.] Cui subjungi potest Διαστέλλω, Determino, Definio, Limito, Suis terminis et finibus describo : ut fit interdum in contractibus : qua signif. διορίζω quoque accipitur. Gen. 30, [28] : Διάστειλον τὸν μισθόν πρός με, Defini et constitue mercedem, qua tibi serviam. [Dio Chrys. vol. 2, p. 275 : Οὐ γὰρ ῥᾴδιον διαστεῖλαι τὸ τοιοῦτον. Sic Reisk. Libri διαστῆναι.] Cum quo διαστέλλειν affinitatis aliquid habet Διαστείλασθαι, significans Præcise cavere, s. Præcise et verbis conceptis denuntiare et testari, ut non solum Polyb. accipit p. 43 [3, 23, 5 ?], sed et Ezech. 3, [18], teste Bud. [Hesych. : Διεστείλατο, διεσαφήσατο.] Alioquin exp. etiam Aperio, Patefacio, Laxo : quæ signif. finitima est superiori, qua accipitur pro Diduco. Plut. [Mor. p. 182, D], de Antigono : Τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, Quum baculo tentorium aperuisset, amoto sc. velo quo ostium obtegebatur. Ubi Diducendi etiam signif. habet. Cui subjungi potest Διαστείλασθαι, Explicare : ut apud Aristot. Pol. 2, [8] : Ἐπεὶ δὲ τούτου πεποιήμεθα μνείαν, ἔτι μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον· q. l. citans Bud. p. 147 Comm. annotat, Διαστέλλεσθαι i. esse q. διορίζεσθαι et διαιρεῖσθαι, et διαστέλλειν i. q. διορίζειν et διαιρεῖν, Disputare, Disceptare et explicare. [Plato

Rep. 7, p. 535, B : Ποῖα δὴ διαστέλλει; « Polyb. 12, 16, 7 : Τὸν δὲ διαστείλασθαι τὸν νόμον, φήσαντα... 23, 9, 10 : Προφερομένου τοῦ στρατηγοῦ πάσας τὰς συμμαχίας καὶ κατὰ μέρος ἐν ἑκάστῃ διαστελλομένου... 16, 28, 5 : Τούτου χάριν ἐν ἀρχαῖς τῆς πραγματείας διεστειλάμην, φήσας, etc. Conf. Διαστολή. » Schweigh. Diodor. 11, 38 : Περὶ δὲ τῆς ἑαυτοῦ ταφῆς ἐνετείλατο διαστελλόμενος ἀκριβῶς τηρῆσαι τὸ νόμιμον.] Significat etiam Distinguo : quo modo διορίζειν quoque et διαιρεῖν interdum usurpantur. Philo V. M. 3 : Ἀναφέρει τῷ θεῷ τὴν διαπόρησιν, ὃν ἥδει μόνον καὶ ἀψευδέσι καὶ ἀπλανεστάτοις κριτηρίοις τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, Quem unum sciebat nec mendacibus nec errantibus judiciis exigua rerum discrimina distinguere, Turn. [Plato Euthyd. p. 295, D : Ὅτι μοι χαλεπαίνοι διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα, βουλόμενός με θηρεῦσαι τὰ ὀνόματα περιστήσας· Politici p. 265, E : Ταύτην δὴ δεῖ καθάπερ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς δίχα διαστέλλειν. Ammon. p. 5 de formis αἰτῶ et αἰτοῦμαι : Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει. (Sic ibid. p. 59.) Quod Eranius Philo p. 159 dixit διαστέλλει τὴν διαφοράν, quomodo Ammonius quoque loquitur s. v. αἰδὼς p. 5 et Strabo l. infra afferendo. Strabo 10, p. 453 : Τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ τὴν ὁμωνυμίαν διέσταλται (corr. διέσταλκεν vel διέστειλεν), ὡς οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς νήσου τιθεὶς τοὔνομα· et paullo post : Ἀπολλόδωρος τοτὲ μὲν ἐν τῷ ἐπιθέτῳ λέγων διεστάλθαι τὴν ὁμωνυμίαν.... Forma media ib. p. 466 : Μικράς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς διαστελλομένων. Sic libri meliores : edd. vett. διαστελλόντων. Cum genit. Clem. Al. Strom. 2, p. 449 : Διαστέλλοντες τὸ ἀγαθὸν τοῦ δικαίου.] || Distendo, Bud. ap. Philopon. in Procl. : Γίνεται γὰρ ἐν τοῖς σώμασι καὶ ἀπογίνεται τὸ μέγα καὶ τὸ μικρὸν, τοῦτ' ἔστι, διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συστέλλεται. Sed id referri potest ad superiorem signif. Diduco. Idem Bud. Διαστέλλω interpr. Decerno, Destino, ap. Josuam 20, [7]. || In VV. LL. afferuntur et hæc. E Levit. [22, 21] : Διαστείλας εὐχὴν, pro Votum solvens. Et ὅρασις διαστέλλουσα ex 1 Reg. 3, [1], Visio manifesta. [Διαστείλαντος inusitata signif. dictum ap. Polyb. 18, 30, 11 ex διαστάντος esse corruptum s. v. Διΐστημι dicetur. G. Dind.]

[Διάστενος, ὁ, ἡ, Angustus. Διάστενος βάσις ap. Galen. Defin. med. vol. 2, p. 273 bis deinceps.]

Διάστερος, ὁ, ἡ, Stellis distinctus, Stellatus. Metaph. Lucian. [Amor. c. 41] : Στεφάνη λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος, pro Corona gemmis Indicis stellata, s. veluti stellis distincta.

[Διαστεφανόω, Corono, Cingo. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 36, C : Διαστεφανοῖ εὐθὺς τὸ ἐχύρωμα. G. D.]

[Διαστεφὴς, ὁ, ἡ, Coronatus, Redimitus. Schol. Arist. ap. Mai Coll. 1, 3, p. 42 : Καρκίνοις τὴν κεφαλὴν δ. (Thetis). Hase.]

[Διαστήκω, Disto, Persto, Gl.]

[Διαστηλόω, Columnæ infigo. Joseph. Genes. p. 50, C : Τὸ ἄγαλμα δ... κατὰ κίονα διεστήλωτο. G. Dind.]

Διάστημα, τὸ, Interstitium, Intervallum, i. q. διάστασις. [De intervallo loci, ut manipulorum, apud Polyb. 11, 22, 10 : Διαδεξάμενος... διὰ τῶν διαστημάτων ἐν ταῖς σημαίαις εἶσω τοὺς ἀκροβολιζομένους. Longin. De subl. 9, 4 : Τὸ ἐπ' οὐρανὸν ἀπὸ γῆς δ. De intervallo temporis Polyb. 9, 1, 1 : Τοῦ τετραετοῦς διαστήματος, ὃ φαμὲν δεῖν ὀλυμπιάδα νομίζειν. Hippocr. p. 25, 26 : Ὅκως ἐν διαστήμασι μηδὲν λανθάνῃ σε, quod Foes. interpretatur, Ne interea dum absens es quicquam te lateat.] Plato Timæo, Διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, Dupla et tripla intervalla, Cic. Ibid. διαστάσεις nominat. Chrysost. : Ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος νικᾶν, Longo intervallo superare. Athen. 5 : Πάντες ἐν διαστήμασι βεβῶτες, Certis interstitiis firmati. [11, p. 488, E : Οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶσαι διάστημα.] Plut. [Mor. p. 389, E : Ἆρ' οὐχὶ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων διαστημάτων ὄντων,] τὰ μελῳδούμενα διαστήματα πέντε μόνα εἰσί· δίεσις καὶ ἡμιτόνιον, καὶ τόνος, καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονον, Modulata quoque tot intervalla sunt, diesis, hemitonium, tonus, sesquitonus, ditonum. Diastemata etiam quidam e Latinis ea vocant intervalla et spatia vocis, quibus acuta et gravis includitur : e quibus fiunt systemata. Sicut vero idem Plut. [Mor. p. 513, C] dicit διαστήματι περιγραφόμενον, ita Lucian. [De salt. c. 37] : Διαστήματι περιωρίσθω. [Frequens usus vocabuli ap. mathematicos et musicos, ut Euclid. in libro De sectione canonis quavis fere pagina et in Introd. harm. p. 1 : Διάστημα δέ (ἐστι) τὸ περιεχόμενον ὑπὸ δύο φθόγγων ἀνομοίων ὀξύτητι καὶ βαρύτητι.... Σύστημα δέ ἐστι τὸ ἐκ πλειόνων ἢ ἑνὸς διαστημάτων συγκείμενον· et iisdem fere verbis Thrasyllus ap. Theon. Smyrn. Music. c. 3. Aristoxen. p. 15 : Δ. δέ ἐστι τὸ ὑπὸ δύο φθόγγων ὡρισμένον μὴ τὴν αὐτὴν τάσιν ἐχόντων. Plutarchi exx. collegit Wyttenb. in indice. Utuntur eodem scriptores Latini, quorum inter locos memorabilis est propter prosodiam Sidonii versus 15, 64 : « Sic placidam Paphien servare diastema quintum ». || I. q. δίαρμα, Elatio, Sublimitas. Longin. De subl. 40, 2 : Διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλοντο. Quod ὄγκον καὶ δίαρμα dicit Plut. Mor. p. 853, C. Aristidem Quintil. 2, p. 84 comparat Toupius, Μεγέθει τῶν διαστημάτων ἐξῄρει (l. ἐξῆρε) τὸν λόγον (Homerus in versibus ibi allatis).] Διάστημα, Interstitium, Intervallum, dicitur ap. Hippocr. quum ossa, quæ citra commissuram naturaliter se contingunt, affectu aliquo diducuntur et divelluntur. [Conf. Διάστασις.] Galen. Gloss. [p. 456] exp. διάστημα Corporum ipsorum compositionem lanis similem. Gorr.

Διαστηματίζω, Paulisper subsisto et cesso. Differt ab ἀποστηματίζω, quod est Resisto, Absisto, ut fit in fine periodi. Bud. e Gaza. [Joseph. Genes. p. 58, D : Ὁ δὲ καθηγεμὼν τῶν σχολῶν διαστηματίζων μίλιον ἓν τὴν παραδρομὴν ἐσκευάζετο. G. D.]

Διαστηματικὸς, ἡ, ὄν, Intervallatus, Intervallis discretus [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 106, A : Πᾶσα δὲ ὕλη ἐν διαστηματικῇ παρατάσει καταλαμβάνεται. G. D.] : φωνὴ, Vox intervallata, h. e. Quæ cum intervallo suspenditur, quemadmodum in cantionibus et in legendis versibus heroicis : cui opp. συνεχὴς, Cæl. Rhod. 5, 24. Martian. Capella l. 9 triplicem esse vocis rationem scribit, Continuam, velut colloquium; divisam, s. diastematicam, quam in modulatione servamus; mixtam, qua carmina recitantur. [Διαστηματικὴ κίνησις ap. Aristox. Elem. p. 9, 10. Idem p. 294 ed. Morell. : Ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς διαστηματικοῖς στοιχείοις τὸ μὲν κατὰ μέρος ῥητὸν ἐλήφθη..., In elementis eorum quæ intervallis distinguuntur. Alypius p. 1 : Τῶν ἐμμελῶν καὶ διαστηματικῶν φθόγγων. Διαστηματικὴ φωνὴ autem quæ dicatur pluribus explicat Gaudentius Introduct. harmon. p. 2. G. Dind.]

[Διαστηματικῶς, Per intervalla. Psell. Schol. in Orac. Chald. p. 108 : Μὴ δ. νοήσῃς, Ne metiaris intervallorum distantia. Joseph. Genes. p. 38, A : Ἀμυδρά τε φωνὴ δ. ἐξ αὐτοῦ διηκούετο. G. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 399, A : Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ δ. κινουμένη ἀπό τινος ἀρχῆς εἴς τι τέλος προϊοῦσα διέξεισιν· et ib. p. 312, C : Δ. ἔκ τινος εἴς τι... διοδεύουσα. Hase.]

Διαστηματιστέον, Paulisper subsistendum. Bud. e Gaza 4 fin.

Διαστηρίζω, Stabilio, Fulcio, Firmo. [Hippocr. Epist. p. 1280, 25 : Μόλις δ' οὖν διαστηριζόμενος διῆλθον. Philipp. Thessalon. Anth. Pal. 6, 203 : Ἀμφίχωλον ἀρτεμὲς σκέλος θερμὴ διεστήριξεν Αἰτναίη λιβάς. Nonnus Dion. 36, 369. Apud Suid. : Διερειδόμεθα, στηριζόμεθα, codex Bruxell. διεστηριζόμεθα præbet.]

[Διαστὴς, ὁ, gentile a Διον, quod v.]

[Διαστί. Dio Chrys. vol. 1, p. 315 : Ποτὲ μὲν αἰολίζειν, ποτὲ δὲ δωρίζειν, ποτὲ δὲ ἰάζειν, ἀλλὰ καὶ διαστὶ διαλέγεσθαι, Sermone Jovis loqui. Sic Casaub. librorum scripturam ἰαστὶ emendavit.]

Διαστίζω, Distinguo punctis et notis. Aristot. Rhet. 3, [5] : Τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διαστίζειν, ἔργον, διὰ τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ πρόσκειται, τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρότερον, Punctis et ὑποδιαστολαῖς distinguere, Bud. Idem Bud. διαστίζειν pro In punctum desinere, affert e Themist. in Post. 44. [Stob. Ecl. phys. p. 162, 55 (vol. 2, p. 58 Heer.) : Πλάτων δὲ διέστιζε πρῶτος τὸ κατ' ἄνδρα καὶ βίον ἰδιάζον, Discrimen tradidit. Hemst. Theodoret. vol. 4, p. 145 : Μὴ διαστίζῃς τὴν τοῦ σώματος καὶ τῆς θεότητος φύσιν. G. D. Nonnus Dion. 28, 130 : Ξανθὰ διαστίζουσα κατάρρυτα νῶτα κονίης. Wakef. || Glossæ Basilic. : Τί διαφέρει τὸ διαστίζειν τοῦ γινώσκειν δικαιώματα; τὸ μὲν γινώσκειν λέγεται ἀναγινώσκειν

καὶ καταγινώσκειν, τὸ δὲ διαστίζειν τὸ ἀντεξετάζειν τὰς λήψεις καὶ τὰς δόσεις.]

[Διαστικὴ, ἡ, Ars textoria. Theodos. Gramm. p. 53, 26 : Καὶ τεχνοειδὲς μέν ἐστιν ἡ δ. τῶν ἀραχνῶν. G. D.]

[Διαστικτέον, Distinguendum, Interpungendum. Schol. Soph. El. 834.]

[Διαστίκτης, ὁ, Distinctor, Gl.]

[Διαστίλβω, Mico (Gl.), Pelluceo. Aristoph. Pac. 567 : Αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον· fragm. ap. Polluc. 10, 116 : Διαστίλβονθ' ὁρῶμεν ... πάντα τῆς ἐξωμίδος. Plut. Mor. p. 497, E : Συμπεφυρμένον γῇ ... ὅμως διαστίλβει τὸ χρυσίον.]

Διάστιξις, εως, ἡ, Distinctio quæ punctis fit s. notis, i. q. διαστολή. Ambo sunt vocc. grammaticorum. [|| Distinctio, Discrimen. Jo. Zonar. In Epist. Canon. p. 106, A : Πέτρος πολλὰς διαστίξεις τῶν ἀρνησαμένων τὴν πίστιν ποιεῖται ἐν τοῖς αὐτοῦ κανόσι καὶ διαφόρους τοὺς τῶν ἐπιτιμίων χρόνους ἐπ' αὐτοῖς ὁρίζει. Theophil. Instit. 1, 12, 219, p. 122 : Τὸ εἰρημένον ... ἔχει τινὰ διάστιξιν· εἰ μὲν γὰρ πατήρ ἐστιν ὁ τελευτήσας.... G. Dind.]

[Διαστιχίσας lectio corrupta ap. schol. Luciani vol. 1, p. 396 in uno libro : alii διασχίσας. Illud ex duabus lectionibus, διαστήσας et διασχίσας, confusis ortum videri monuit Hemst.]

Διαστοιβάζω, Instipo, Constipo. [Herodot. 1, 179 : Ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες. Jo. Cinnam. 5, p. 119, B : Εἴργαστο μὲν ἅπας (ὁ δίφρος) χρυσοῦ, λίθων δὲ ἀνθράκων καὶ ὑακίνθων ἄφθονόν τι ἀπανταχόθεν τούτου διεστοίβαστο χρῆμα. Medium e Pselli Opusc. p. 50 suæ ed. indicat Boiss. G. Dind.]

Διαστοιχίζω, Ordine colloco et dispono. [Bito De machinis p. 111 : Εἶτα διαστοιχιζέσθω (ἡ σαμβύκη) ὥστε τοὺς ἐπιβαίνοντας ἄνδρας τεθαρρηκότως ποιεῖσθαι τὴν ἀνάβασιν. Interpres, Gradatim disponatur. Schneid.] Unde particip. διαστοιχισάμενος Hesychio ἀκολούθως διαθέμενος, διαταξάμενος. [Idem, Διεστοιχίζετο, διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει διήρει (διήρει ex alia gl. illatum deleo)· ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ (καὶ codex) ποίμνια καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἑκάστῳ τὰ ἴδια. Æsch. Prom. 230, de Jove : Δαίμοσιν νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα καὶ διεστοιχίζετο ἀρχήν. G. Dind.]

Διαστολεὺς, έως, ὁ, instrumenti chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ συμμύοντα volunt διαστέλλειν. Alio nomine διαστομωτρὶς μήλη dicitur, a διαστομόω significante i. q. διαστέλλω. [Paul. Æg. 6, 78, p. 205, 49.]

Διαστολὴ, ἡ, Distinctio, Divisio, Discretio, Disparatio, Distractio, διάκρισις, διαίρεσις Hesychio. [Tabulæ Heracl. p. 272, 46 : Ἐπὶ τὰν διαστολὰν τὰν ἀπὸ τᾶς ποθόδω τᾶς κοινᾶς ἀγώσας ἐς τὰν Ἑκατόνπεδον· 273, 54 : Ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν διαστολάν· et sic ibid. p. 274, 60; 275, 65. Plut. V. Cicer. c. 1 : Ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥινὸς διαστολὴν ἀμβλεῖαν εἶχεν ὥσπερ ἐρεβίνθου διαφυήν· V. Niciæ c. 19 : Παροικοδομῶν εἰς διαστολὰς ἀπέκοψε τὸν ἐκείνων περιτειχισμόν. Oribas. p. 98 : Ἐν διαστολῇ, In interstitio (duplicis ossis).] Suidæ non solum διαχώρισις, sed etiam ἔξοχή, ap. Polyb. [36, 6, 5] : Οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίωνα, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν. Nisi forte accipiendum hic sit pro Explicatio. Nam interdum eam habet signif. [1, 15, 6 : Διαστολῆς οὐ προσδεῖται· 16, 14, 2 : Ἄξιος διαστολῆς, Qui meretur ut enucleatius de eo verba faciamus. 2, 40, 5 : Μετὰ διαστολῆς ποιεῖσθαι τὴν ἐξήγησιν, ubi oppos. ἐπικεφαλαιοῦσθαι. 3, 7, 4 : Τὴν ἐπιπλεῖον διαστολὴν πεποίημαι περὶ τούτων· 21, 1, 5 : Οὐ προσδέχεται τὴν διαστολὴν ἡ σύγκλητος, Illam distinctionem senatus non admisit, Nihil sigillatim definitum voluit. Schweigh. Galen. vol. 11, p. 14 : Καλεῖν δὲ εἰώθασι (οἱ ἐμπειρικοὶ) διαστολὰς μᾶλλον ἢ διορισμοὺς τοὺς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τὸ ἴδιον ἀποκρίνοντάς τε καὶ χωρίζοντας λόγους. || Distinctio. Plut. Mor. p. 1079 : Διαστολῇ χρήσεσθαι, τὸ μὲν ὅλοσχερὲς τιθέντας. Etym. M. p. 198, 23 : Βιός· ὀξύνεται τὸ τόξον διὰ τὴν πρὸς τὸν βίον διαστολήν· 271, 9 : Δι' ἀσπίδεος ... τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ α ποιοῦνται τὴν διαστολὴν ἵν' ᾖ δι' ἀσπίδεος πεδίου. De separatione duorum vocabulorum per comma, ambiguæ lectionis vitandæ caussa, Porphyr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 118 : Διαστολὴ δέ ἐστιν, ὅταν διαστείλαι καὶ διαχωρῆσαι (scr. διαχωρίσαι) ὀφείλωμέν τινα λέξιν ἀπ' ἀλλήλων οἷον, ἔστιν, ἄξιος. Quo cavetur ne quis ἔστι Νάξιος legat. Hanc alii gramm. ὑποδιαστολὴν vocant, quod v. Sæpissime Interpunctionem significat, ut ap. schol. Hom. Il. M, 434 : Οὐδέποτε γὰρ ὁ ἐννεαδέκατος χρόνος τοῦ ἔπους διαστολὴν ἔχει.] Est alioqui etiam Dilatatio, Diductio, Extensio : oppositum habens συστολή. Estque διαστολὴ, Figuræ apud gramm. nomen, qua syllaba aliqua præter naturam extenditur, s. producitur, proferturque ore διεσταλμένῳ, Diducto et dilatato, quum tamen sit pronuntianda συνεσταλμένῳ, Contracto : διακοπὴν alio vocari nomine aiunt. Cui opp. συστολὴ, Qua syllaba aliqua natura sua longa corripitur : a διαστέλλεσθαι, significante Corripi. || Apud Medicos autem διαστολὴ est Motus cordis et arteriæ, quo dilatatur in longum, altum, et latum. Pars enim pulsus est, cor atque arteriam a corde proficiscentem attollentis et velut explicantis : illud quidem, ut a pulmone aerem frigidum attrahat, quo contemperetur et alatur, hanc vero, ut spiritum vitalem intromittat : quo per singulas partes postea diffuso, calorem nativum earum augeat atque tueatur. Gorr. [Galen. Defin. med. vol. 2, p. 255 : Δ. ἐστιν ἄρσις καὶ οἷον ἐπανάστασις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν καὶ ἐγκεφάλου καὶ μηνίγγων κατὰ μῆκος καὶ πλάτος καὶ βάθος αἰσθητὴ πρὸς τὴν ἔπαρσιν τῆς ἁφῆς. Οἱ δὲ οὕτως· Διαστολή ἐστι διαίρεσις καὶ οἷον ἐπανάστασις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος αἰσθητὴ πρὸς τὴν ἄρσιν τῆς ἁφῆς. V. eund. vol. 8, p. 95 et seqq. Plut. Mor. p. 903, F : Τὸν οὖν πνεύμονα νομίζει (Ἡρόφιλος) μόνον ὀρέγεσθαι διαστολῆς καὶ συστολῆς φυσικῶς· et ib. p. 964, B.] || Item διαστολὴ interdum ponitur pro διάλυσις, Pacificatio et reconciliatio animorum. Polyb. [5, 37, 3] : Ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας εἰς τὰς διαστολὰς [Lectio vitiosa pro διαποστολὰς] καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν πίστεων συνθήκας.

[Διαστόλιον, τὸ, i. q. διαστολεύς. Hippiatr. p. 63 : Ἐγκλυζέσθω ὀξυκράτῳ διὰ τῶν ῥινῶν καὶ διαστόλιον θεὶς καὶ τὸν διωστῆρα μέλιτι χρίσας. G. Dind.]

[Διαστόλως, Constanter. Theophyl. vol. 4, p. 122.]

[Διαστομαλίζομαι, Convitior. Hesych. : Διεστομαλίζετο, ἐλοιδόρησε, κακῶς εἶπεν.]

Διαστομόω, Diduco ore patefacto, i. q. ἀναστομόω et διαστέλλω. [Aristot. H. A. 10, 2 : Θιγγανόμενον ἔσται τὸ στόμα μαλακώτερον ἢ πρότερον καὶ μὴ διεστομωμένον φανερῶς. Et inferius : Ληξάντων δὲ τῶν γυναικείων διεστομωμένον ἔστω σφόδρα καὶ ξηρόν.]

Διαστόμωσις, ἡ, Diductio et apertio oris, Quum os s. ostium diducitur. Alex. Aphr. [Probl. 1, p. 278, 27. Sed recte codd. διαστολῆ. Schneid.]

Διαστομωτρὶς μήλη, Specillum quo os clausum aperitur et diducitur, διαστολεύς. [Galen. Lex. Hipp. p. 456.]

Διαστοχάζομαι, Conjector, Conjectationibus augur-ror. [Hesych. : Διατεκμαίρει, διαστοχάζεται, σημειοῦται. Sic Musurus. Codex διαστοχάζει, de quo v. s. v. Διατεκμαίρομαι.]

Διαστράπτω, Fulguro. Proprie sonat, Diffulguro. [Cum tmesi Mosch. 2, 86 : Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἴμερον ἀστράπτοντε. Apollinar. Ps. 17, 62 : Ἄμμι διαστράψοι δνοφερὸν κνέφας ἐκ σέθεν αἴγλη. Scholiasta Maximi Confess. vol. 1, p. 178 : Πάντων τῶν ὄντων ... τὴν ... γνῶσιν διαστράπτον ἀποφαίνεσθαι πέφυκεν τῆς ἀληθείας τὸ φέγγος. G. Dind.]

[Διάστρατα. V. Δέστρατα.]

[Διαστρατεία, ἡ, Expeditio, si fides habenda Eusebio Præp. ev. p. 478, B, afferenti locum Josephi Contra Ap. 1, 2 : Τῆς Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διαστρατείας. Sic certe codd. Josephi et ed. Bas. Hodie edd. στρατείας. Hase.]

[Διαστρατεύομαι, Emereor stipendia. Dio Cass. 58, 18 : Τοῖς διαστρατευσαμένοις, Veteranis.]

Διαστρατηγέω, Munus imperatoris obeo. [Plut. V. Syllæ c. 24 : Νῦν δ' ἐν Περγάμῳ καθήμενος ὃν οὐχ ἑώρακε διαστρατηγείτω πόλεμον (Διεστρατήγουν τὸν πόλεμον, Eunap. ap. Suid. s. v. Βαλλάντιον. Boiss.)· V. Phoc. c. 25 : Ὡς δὲ προστρέχοντες ἀλλαχόθεν ἄλλος διεστρατήγουν (In partes ducis se inferebant : quod alibi παραστρατηγεῖν dicitur) καὶ συνεβούλευον αὐτῷ τὸν λόφον καταλαβεῖν ... Similiter V. Marcelli c. 29 : Πολὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Ῥωμαίων λόγος ὡς χρὴ τὸ χωρίον κα-

ταλαμβάνειν, καὶ διεστρατήγουν ὅσα πλεονεκτήσουσι τοὺς πολεμίους· V. Æmil. c. 13 : Λόγῳ πολλὰ διαστρατηγοῦντα τῶν ἀπράκτων· et V. Pyrrhi c. 16. Polyb. 16, 37, 1 : Ταῦτα διεστρατήγει καὶ περιεβάλλετο τῇ διανοίᾳ. Et cum accus. personæ 22, 22, 9 : Διεστρατήγουν (Dolo petebant) τοὺς Ῥωμαίους. « Polus Pythag. ap. Stob. Flor. p. 105, 50 (vol. 1, p. 245) : Τὰν ὅλαν ἀρχὰν διαστραταγοῦσα. » Hemst. Dio Cass. 54, 33 : Ἐπειδὰν διαστρατηγήσῃ, Peracta prætura.]

[Διαστρατοπεδεύω lectio vitiosa librorum plurium Diodori 19, 50.]

Διαστρεβλόω, itidem i. q. στρεβλόω, i. e. Torqueo, Torto s. Tormentis distraho. Æschin. [p. 85, 38] : Τὸν αὐτὸν ἄνδρα διεστρέβλωσας τῇ σεαυτοῦ χειρί. [|| Detorqueo interpretando. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 58, 30 : Ἑκάστης λέξεως νόημα ... διαστρεβλοῦσα. Hase.]

[Διάστρεμμα, τὸ, Distortio. Hippocr. p. 94, B : Ἐν τοῖσι πλευροῖσι διαστρέμματα ἔχουσι· et 748, D. Scott. [|| Perversa quæstio. Anast. Sin. Hodeg. p. 222, 29 : Ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς τῶν ἐναντίων πρὸς ἡμᾶς προβλήμασι καὶ διαστρέμμασιν. Hase.]

[Διαστρεπτέον, Distorquendum. Clem. Al. Strom. 3, p. 532 : Ἔπειτα καὶ δ. αὐτοὺς τὰ ὑπ' αὐτῶν φερόμενα διαλύοντας. Kall.]

Διαστρέφω, Distorqueo. Pass. Διαστρέφομαι, Distorqueor : διαστραφῆναι τῷ βάρει, Præ ponderis gravitate distorqueri : ut ea quæ rigida solidaque firmitate onus aliquod sustinere nequeunt, sed inflectuntur s. distorquentur et cedunt. Item ligna et materies διαστρέφεσθαι dicuntur, i. e. Distorqueri s. Torquere : quod quibus non accidit, ἀστραβῆ nominantur, ex eo, quod rigorem fortissime servent et minime torqueantur : cujus signif. ex. e Theophr. afferam in Στροφεύς, una cum Plin. interpr. Idem itidem de materia quæ intorquetur et depravatur, H. Pl. 5 : Ἀπαλότητα μὲν οὖν ἔχειν φασὶ, χείριστα δὲ πρὸς τὰς ἐργασίας· διαστρέφεται γὰρ μάλιστα, Præ ceteris enim torquentur, nec rigorem firmiter servant, παραστρέφονται : sicut ibid. διεστραμμένα et παρεστραμμένα ξύλα [H. Pl. 5, 5, 4, C. Pl. 5, 17, 2] synonymos dicit Quæ torta et depravata sunt, opponens eis τὰ ἀστραβῆ. [Plato Protag. p. 325, D : Ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς.] Oculi etiam alicui διαστρέφονται, Distorquentur, ut Horat. Nutans, Distorquens oculos. Aristot. Probl. [10, 43] : Διὰ τί τῶν ζώων ἄνθρωπος ἢ μόνος ἢ μάλιστα διαστρέφεται; respondet, Quia vel solus vel præ ceteris animantibus ἐπίληπτος ἐν τῇ νεότητι γίνεται, ὅτε καὶ διαστρέφεσθαι συμβαίνει πᾶσι, Oculis distortis esse, Bud. afferens et hunc l. Aristoph. Eq. [173], ubi Demostheni dicenti, Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν Τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα, respondet ἀλλαντοπώλης his verbis, Εὐδαιμονήσω γ' εἰ διαστραφήσομαι, Si oculos distorsero. Schol. ibi διαστραφήσομαι exp. στρεβλωθήσομαι τοὺς ὀφθαλμούς. Unde διεστραμμένοι, Distorti : quibus Cic. opp. Formosos; seu, Quibus oculi perversi et distorti sunt, depravati sunt per limitatem, ut Gaza vertit. Et in Hippiatr. : Ἢν διαστρέφωνται, Si oculi eis pervertantur, ut Celsus loquitur. [De oculis sæpe Hippocrat., ut p. 94, C : Οἱ ὀφθαλμοὶ διεστράφησαν. Διαστρέφεσθαι χεῖλος ἢ ὀφθαλμὸν ἢ ῥῖνα, p. 127, G. Eadem notione τὰ διεστραμμένα, Membra corporis distorta, p. 744, C et H. Conf. Διάστρεμμα et Διαστροφή. Foes. Plato Gorg. p. 524, C : Κατεαγότα εἴ του ἦν μέλη ἢ διεστραμμένα. Pausan. 5, 18, 1 in arca Cypseli sculptos fuisse ait Mortem et Somnum, ἀμφοτέρους διεστραμμένους τοὺς πόδας.] Collum quoque alicui διαστρέφεται, Distorquetur et sinistro flexu pervertitur ac depravatur : ut ap. eund. Aristoph. Av. [176] Pisthetæro dicenti, Περίαγε τὸν τράχηλον, jubentique modo βλέπειν κάτω, modo ἄνω, upupa respondet, Νὴ Δία ἀπολαύσομαί γ', εἰ διαστραφήσομαι. Sed et crura alicui διαστρέφονται, Distorquentur : unde ap. Horat. Crura distorta : ut schol. Aristoph. Pac. [279], ubi poeta dicit, Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε, annotat, quod ibi dicitur ἀποστραφῆναι, alias dici διαστραφῆναι, i. e. κλασθῆναι, Distorqueri et frangi. Metaph. etiam usurpatur, Ps. 17, [26] : Μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, Cum perverso perversus eris, ubi nisi neutraliter accipiamus s. passive hoc διαστρέψεις, scribendum foret potius διαστρέψῃ. [Æsch. Suppl. 1017 : Εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον, ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενὸς, Animum non mutabo. Eurip. fr. Pirithoi ap. Stob. Flor. 37, 15 : Τὸν μὲν γὰρ (τὸν χρηστὸν τρόπον) οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ ῥήτωρ δύναιτο. Polyb. 8, 24, 1 : Διεστρέφετο ὑπὸ κόλακος· 5, 41, 1 : Ἀφίστασθαι καὶ διαστρέφειν ἐνεχείρησαν τὰς ἄνω σατραπείας, Ad defectionem sollicitare. De acie turbata divulsisque ordinibus id. 2, 10, 4 : Ἀναχωροῦντες ἐπὶ πόδα καὶ προδήλως ἀποδειλιῶντες διέστρεφον τοὺς κατόπιν· 12, 20, 6 : Φάλαγγος ἐν μετώπῳ διαλελυμένης καὶ διεστραμμένης. Athen. 3, p. 75, F : Διεστραμμένης ἤδη διὰ τὴν πλησμονὴν τῆς γεύσεως. || Hesych. : Διαστρεφομένη, διαπορευομένη.] Item et veritatem aliquis διαστρέφειν dicitur : eo sensu, quo Lat. Obscurare et infirmare veritatem, Contaminare veritatem mendacio. Dem. Pro cor. [p. 274, 22] : Περὶ οὗ τοὺς πολλοὺς ἀνάλωσε λόγους, τὰ τῶν Ἀμφισσέων διεξιὼν δόγματα, ὡς διαστρέψων ταληθές. Aliud ex. habes in Ἠλικιῶτις. [Διαστρέφειν ταληθὲς, Demosth. p. 1453, 13, Aristid. vol. 1, p. 485, Liban. vol. 4, p. 848, 27.] In VV. LL. habetur et Διαστροφέω, Exagito, Discutio.

Διαστροβέω, Rapido vortice et impetuose pervado, σοβαρῶς διέρχομαι, Plut. [V. Luculli c. 1 et Mor. p. 554, F] e poeta quodam, Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διαστροβεῖ. Nam thynni pisces sunt ὁρμητικώτατοι, præsertim quum οἰστροῦσι sub caniculæ æstu, suo œstro concitati. Puto autem ibi Βολαῖος significare Ictus, Percussus, Tridente βεβλημένος. [Alciphro 3, 9 : Ἀγωνὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα.]

[Διαστροφεὺς, έως. Παραχαράκτης, διαστροφεὺς, Adulterator (monetæ), Hesych., Photius, Suid. Wakef. Theodor. Metoch. Miscell. p. 732 : Δογμάτων ἐξηγητὴς καὶ διαστροφεύς. G. D. Euseb. Dem. ev. p. 113, A : Οἱ δὲ διδασκάλου φαύλου καὶ διαστροφέως πεπειραμένοι. Epiphan. t. 1, p. 779, C : Ὦ γενναῖοι σοφισταὶ, καὶ τῶν λόγων διαστροφεῖς, Detorquendorum verborum artifices. Hase.]

[Διαστροφέω. V. Διαστρέφω.]

Διαστροφὴ, ἡ, Distortio. Theophr. C. Pl. : Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα, Firmissime rigorem servant, Minime torquentur, ἀστραβέστατα πάντων εἰσί. Et δ. τῶν ὀφθαλμῶν, Oculi distorti s. perversi, Chrysost. Sic δ. ὀμμάτων [ap. Aristot. Probl. 41, 7], quod Gaza interpr. Limitas oculorum. [Et ap. Hippocr. p. 74, C. Ῥάχιος δ. id. p. 168, E. Aristot. Probl. 4, 27 : Ἠήρωσις δὲ, ἡ μὲν ὅλως ποιεῖ φθόρον, ἡ δὲ διαστροφήν.] Item, Πρὸς ὑστέρας μύσεις καὶ διαστροφὰς, Diosc. 1, 38, de cicino oleo, Vulvis conversis atque præclusis, Ruell. Item δ. τῶν πραγμάτων, pro Rerum perversio atque iniquitas, e Chrysost. De sacerd. : Bud. certe διαστροφὴ Græce reddit, quod Cic. dixit Perversitas, i. e. Ratio nec recte nec ordine constituta, De offic. : Ut si quis in foro cantet, aut in funere, aut si qua est alia magna perversitas. [Polyb. 2, 21, 8 : Δ. τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ χεῖρον, Depravatio populi. Plut. Mor. p. 1142, B : Ὅτι δὲ περὶ τὰς ἀγωγὰς καὶ τὰς μαθήσεις διόρθωσις ἡ διαστροφὴ γίνεται, δῆλον Ἀριστόξενος ἐποίησε. Vita Theodori Grapti ed. Combef. p. 198 : Τὴν διαστροφὴν τῶν ὑπ' ἐκείνῳ ποιμαινομένων ἐλέγχει.]

Διάστροφος, ὁ, ἡ, Distortus, Perversus : ὀφθαλμοὶ, Oculi distorti s. perversi : ut quum in morbo comitiali distorquentur et pervertuntur, ut Celsus loquitur : sic Lascar. διάστροφοι γλῆναι. Item διάστροφοι φρένες, Soph. [Aj. 447], Mens perculsa et emota : alio nomine παράφοροι φρένες dicuntur, et ἐξεστηκυῖαι, quales sunt insanorum. [Eur. Bacch. 1120 : Διαστρόφους κόρας ἐλίσσουσα.] Item διάστροφος μορφὴ, quod exp. Mutata forma : malim ego interpr. Distorta s. Perversa facies. [Æsch. Prom. 673 : Εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν.] Item homo aliquis dicitur διάστροφος, addito accus. rei quæ in eo διέστραπται, ut ap. Athen. [8, p. 339, F] : Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, Qui est distortis oculis, Strabo. [Pollux 4, 149 : Δ. τὴν ὄψιν.] Sic διάστροφος τὸ σῶμα, Lucian. [Adv. indoct. c. 7], Qui est distorto corpore : s. simpliciter Distortus, ut Cic. dicit, Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos esse. [Pollux 5, 62 : Κύνες... διάστροφοι τοὺς πόδας. Marc. Antonin. 1, 16 : Παιδία ...

κατὰ τὸ σωμάτιον διάστροφα. De ramis Themist. Or. 21, p. 249, A : Τῶν κλάδων τοὺς διαστρόφους φυέντας. || Conf. Διασφόρον.]

[Διαστρόφως, Perverse. Sext. Emp. p. 248 : Τοῦ δ. λέγοντος ὁ χελιδὼν καὶ ἡ ἀετός· 277 : Πολλαπλασίονα τούτων δ. καὶ ἐπὶ λυμῃ τοῦ βίου παρ' αὐτοῖς ἐξενήνεκται.]

[Διάστρωμα, τὸ, Digestum, Gl.]

Διαστρωννύω, s. Διαστρώννυμι, Sterno, Insterno. Athen. [4, p. 142, C], de frugalitate Cleomenis, Πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτὸν, πεντάκλινον διεστρώννυτο· ὅτε δὲ μὴ παρείη πρεσβεία, τρίκλινον. Plut. itidem in Vita ejus p. 1486 meæ ed. [c. 13]: Τῶν δὲ δείπνων αὐτοῦ, τὸ μὲν καθημερινὸν, ἦν ἐν τρικλίνῳ, σφόδρα συνεσταλμένον καὶ Λακωνικόν· εἰ δὲ πρέσβεις ἢ ξένους δέχοιτο, δύο ἄλλαι προσπαρεβάλλοντο κλίναι. Lat. itidem dicunt Sternere triclinium, torum. [|| Sedo. Basil. Sel. V. Theclæ p. 244, A : Τῆς πολλῆς ἐκείνης ταραχῆς καὶ ζάλης διαστορεσθείσης. Boiss.]

[Διαστυγνάζω, Tristor. Eunap. V. Soph. p. 190 (155).]

[Διαστύλιον, τὸ, Intercolumnium. Bito De mach. p. 109 : Ἀναμέσον τῶν διαστυλίων.]

Διάστυλος, ὁ, ἡ, Qui amplius patentibus columnis est, Vitruv. 3, 2. Et paulo post, Diastyli autem (ædis) hæc erit compositio, quum trium columnarum crassitudinem intercolumnio interponere possumus. [|| Διάστυλα, Cancelli quibus βῆμα a nao disparatur. Symeon Thessalon. De templo p. 215 : Διὰ δὲ τῶν κιγκλίδων ἤτοι τῶν διαστύλων τὴν διαφορὰν τῶν ὁρατῶν πρὸς τὰ νοητά· ubi perperam edit. διαστολῶν. Liturgia præsanctificatorum Cryptoferratensis : Καὶ ἀνιστάμενος ὁ ἱερεὺς μετὰ κηροῦ καὶ θυμιάματος εἰς τὰ διάστυλα, λέγων, Σοφία, φῶς Χριστοῦ φαίνει. V. Euchologium p. 708. Ducang.]

Διαστυλόω, Columnis fulcio, Bud. e Polyb. 5, p. 84 [4, 8] : Ὁμοῦ πᾶν τὸ διεστυλωμένον κατέβαλε τεῖχος, citans ex p. 104 [100, 4] : Δύο πλέθρα τοῦ τείχους ὑπώρυξαν καὶ διεστύλωσαν. [V. Schweigh. in Lex. Polyb. p. 149. Diodor. 20, 23 : Διεστύλωτο δὲ κίοσιν. Scriptor De toler. obsid. in Mathem. vett. p. 325 : Διεστυλωκέναι τόπον ἱκανόν.]

Διαστύρακοι, Hesychio sunt qui τὴν κόρην quidem et τὴν ἄλω [ἄλωσιν codex], Pupillam et Areolam, nigram habent, at τὴν ἶριν, ἔνωχρον, Iridem viridantem.

[Διασύγκρισις, ἡ, Schol. Ven. Hom. Il. B, 60 (?). Angl.]

[Διασυγχέω, Confundo, Permisceo. Plut. Mor. p. 1078, A : Τὸν ἕνα κύαθον τοῦ οἴνου πρὸς δύο κεραννύμενον ὕδατος ... παράγοντας ἐπὶ πᾶν καὶ διασυγχέοντας ... || Alia forma Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 616, 9 : Τῆς χρήσεως ἔσθ' ὅτε καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς διαστολὴν διασυγχυνούσης.]

[Διασυκάζω.] Διασυκάσαι [Διασυκάζαι codex], Hesych. Tarentinis esse dicit διασκεδάσαι, Dispergere, Disjicere, Dissipare.

[Διασυκοφαντέω, Calumnior. Joseph. Genes. p. 41, D : Καθοσίωσιν ὑποσμύχουσαν διεσυκοφάντει. G. Dind.]

[Διασυλάω, Deprædor, Disperdo. Felix Epist. p. 62, 7 Grets. : Κλαυθμὸν δοῦναι ἐπαξίως τῶν ἐπὶ τούτῳ διασυλωμένων ἁπλουστέρων ψυχῶν. Hase.]

Διασυνίστημι, Constituo, Instituo, VV. LL. sine exemplo. [Marc. Antonin. 3, 2 : Εἴ τις ἔχοι πάθος καὶ ἔννοιαν βαθυτέραν πρὸς τὰ ἐν τῷ ὅλῳ γινόμενα, σχεδὸν οὐδὲν οὐχὶ δόξει αὐτῷ καὶ τῶν κατ' ἐπακολούθησιν συμβαινόντων ἡδέως πως διασυνίστασθαι. Interpres, Quod non cum oblectatione quadam huic ipsi commendare sese videatur. Hac signific. et quæ huic finitima est, Significandi s. notum faciendi, sæpe dixit Philo, ut vol. 1, p. 237, 14 : Πρωτόγονον υἱὸν ἀξιώματι καλεῖ, διασυνιστὰς ὅτι τὸν θεὸν ὁρᾶν ἀρχεγονώτατον ὂν τετίμηται... 292, 9 : Ἡ δ' εἰς ἓν εἶδος λευκὸν μεταβαλοῦσα τὴν ἀκούσιον διασυνίστησι τροπήν· 385, 34. 423, 8 : Τὸν τρόπον τῶν ἀφρόνων διασυνίστησιν· 442, 26 : Τὴν σοφίαν αὐτοῦ διασυνίστησιν· 444, 29; 474, 10. 495, 38 : Τὰ δὲ ἐγκώμια δικαιοσύνης καὶ τοὺς ψόγους ἀδικίας ἐναργέστατα διασυνίστησιν, ὅταν λέγῃ ... (ubi var. lect. διανίστησιν et διατίθησιν)· 515, 13 : Ἔργῳ μᾶλλον ἢ ῥήματι διασυνίστησι. Diog. L. 3, 79 : Ὥστε καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι καὶ ἐρωτᾶν πρῶτον αὐτὸν διασυστῆσαι. Idem usus verbi συνίστημι suo loco notabitur. G. Dindorf.]

[Διασυντηρέω, Servo, Retineo. Basil. t. 1, p. 721, A : Ταύτην μὲν (παρθενίαν) ἄχουσα διασυντηρεῖ. Hase.]

[Διασυντόμως, Brevi tempore. Ducas Hist. Byz. p. 132, B : Δ. ἐν Ἀδριανουπόλει μέλλομεν εἶναι. G. D.]

Διασύομαι, Cum impetu pertranseo. Aut simpliciter Pertranseo, s. Transeo. [Hesych. : Διέσσυτο, διεπορεύετο.] Ap. Hom. autem Il. B, [450] : Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, redditur Percurrebat populum Achivorum, et obibat. Ex Eod. [Il. K, 194] affertur junctum genitivo, Διέσσυτο τάφρου, pro Fossam trajecit. [Et in Ind. :] Διέσσυτο, Cum impetu pertransibat s. pervadebat, Ruebat per. Il. B : Διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν. Sic Il. O, [542] : Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἰεμένη. [Conf. E, 661.] At Od. Δ, [37] : Ὅ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, est Proruebat, Prorumpebat. Et alibi, Διέσσυτο τάφρου. [Quintus 3, 641 : Οἰωνοί τε θοῇσι διεσσύμενοι πτερύγεσσι· 5, 372 : Διέσσυται ἄγκεα βήσσης. Nonnus Dion. 45, 48 : Διέσσυτο παρθενεῶνος.] Thema est Διασεύομαι : unde et διεσσεύετο ap. Hesychium, quod exp. διήρχετο. [Idem : Διεσσῦτο, διήρχετο. Quam Doricam formam esse suspicatur Albert.]

[Διασυριγμὸς lectio vitiosa. V. Διασυρμός.]

Διασυρίζω, Sibilo, Sibilum edo, vel potius Exibilo. E Daniele 4 [Cant. trium puer. 26 : Πνεῦμα διασυρίζον], Flans spiritus. [Apollon. Hist. mirab. 10 : Πολλῶν ἐπιπολαζόντων ἰχτίνων ἐν τῇ πανηγύρει καὶ διασυριζόντων. Nilus Epist. p. 15 : Διασυρίσασα πνεύματι γαληνιαίῳ.]

Διασυρμός, ὁ, Distractio. Peculiari autem signif. Figura esse dicitur orationis, qua dictio aliqua ad duo diversa significata trahitur : ut, Strepit anser inter olores : pro eo, quod est Ineptus poeta inter doctos. Aquilæ Romano [15] διασυρμὸς est Elevatio vel Irrisio : ea figura, qua ludentes quæ dicuntur ab adversariis, dissolvimus : qualis est ille locus [Cic.] pro Murena in Sulpitium. Itidem Jul. Rufin. διασυρμὸν fieri scribit, Quum rem aliquam aut personam elevamus : ut ap. Toll. [Div. in Cæc. c. 16] : Sed repente e vestigio ex homine, tanquam ex aliquo Circæo poculo, factus est Verres : redit ad se atque ad mores suos. Meminit hujus figuræ Longinus [34, 2; 38, 5] dicens eam esse aliquo modo ταπεινότητος αὔξησιν. Διασυρμὸς dicitur etiam Obtrectatio. [Genus scommatis, quo res verbis justo plus extenuantur. Alexander Περὶ σχημ. ita definit, οἷαν λέγωμεν ἀξιοπίστως διασύροντες. Rectius Phœbammon Schol. Περὶ σχημ. p. 592 Ald. : Δ. ἐστιν εὐτελισμὸς πραγμάτων ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς ὄγκον ἐπαρθέντων. Lat. Elevatio s. Irrisio. Ernest. Lex. techn. rhet. Philodem. in Volum. Hercul. vol. 1, p. 22 ed. Oxon. : Μετὰ διασυρμοῦ καὶ μόλις που βραχείας ἀποκρίσεως. Diodor. 14, 109 : Διονύσιος πυθόμενος τὸν τῶν ποιημάτων διασυρμόν· ubi libri deteriores διασυριγμόν. Artemidor. 3, 24 : Διασυρμὸν καὶ καταγέλωτα ὑπομεῖναι. Thomas M. p. 801 : Ἔμμετρα ... διασυρμὸν τινῶν ἔχοντα. *Diasyrmus*, *Diasyrticus*, *Diasyrtice* etiam ap. rhetores et gramm. Latinos : vid. exx. a Forcellinio indicata.]

[Διάσυρσις, εως, ἡ, Cavillatio, Obtrectatio. Clem. Al. p. 146 : Δ. δέ ἐστι ψόγος διασυρτικός.]

[Διασυρτέον, Cavillandum, Obtrectandum. Aristot. Rhet. ad Alex. 36, p. 214. Kall.]

[Διασυρτὴς, ὁ, Cavillator, Obtrectator, Gl. ubi Διασύρτης scriptum. Ephraem. Syr. p. 78, 29 indicat Hemst. G. D. Item Ptolem. Tetrab. p. 164, 16 : Διασύρτας, μοιχικοὺς, ὑβριστάς. Hase.]

Διασυρτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad obtrectandum, Factus ad lacerandam alicujus famam probris : ἐπίγραμμα, Obtrectatorium epigramma, Epigramma quo famam alicujus laceramus, probris eum incessentes. Vel etiam, Quo elevamus irridemusque aliquem : ut διασυρμὸς dicitur Elevatio et irrisio. Epigr. [Clem. Al. p. 146 : Ψόγος διασυρτικός. || Adverb. Διασυρτικῶς schol. Eurip. Hec. 906. Boiss.]

[Διασυρτὸς, ἡ, ὸν, Qui distrahi potest. Paul. Ægin. 6, 34, p. 187, 6 : Μεγάλου δὲ (ὄντος τοῦ ἀποστήματος) καὶ πλειόνων διαιρέσεων καὶ διασυρτόν (vulgo διὰ συρτόν, quod HSt. s. v. Λημνίσκος in διάσυρτον mutavit) τινα λημνίσκον δι' αὐτῶν ἀγάγωμεν. Conf. Διασύρω.]

Διασύρω, Distraho, Ægre traho, [Dirimo, Dis-

sipo]. In Hippiatr. [p. 85] : Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ, καὶ πεσὼν διασυρῇ, Quum membris distractis agitatur ut ranæ innatantes : sequitur enim, Καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ. Bud. p. 726. [Paulus Æg. p. 179, 12 : Χαυνωθείσας δὲ τὰς ῥαφὰς κόψαντες διασύρωμεν· 184, 10 : Διασύρομεν ταῖς δύο χερσὶν ὥσπερ διαπρίζοντες τοῖς κονδύλοις τὰ σαρκώματα. Demetr. Hieracoph. p. 28 : Διασύροντα ἱέρακα. « Impropr. Polyb. 5, 42, 4 (?) : Διασύρειν τὴν σύνοδον τῶν Αἰτωλῶν. » Schweigh. Simplic. ad Aristot. De cœlo fol. 45, b, 43 : Εἰς ταύτην διεσύρθην τὴν μακρολογίαν. Hemst.] Frequentius διασύρω accipitur pro Lacero, ea signif. qua Liv. dicit Lacerare famam alicujus, Lacerare probris, Cic. Lacerare optimum virum incesto ore, Tac. Crebro rumore vulgi lacerari; i. e. Obtrecto, Probris et convitiis incesso, Calumnior, vel Elevo. Dem. Pro cor. [p. 288] : Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις Βάταλον. Idem in ead. Or., aliquanto post, συκοφαντεῖν et διασύρειν synonymως ponit : quum enim dixisset, Æschinis πολιτείαν et προαίρεσιν similem esse ταῖς τῶν τοὺς ἐπαινουμένους τότε ἄνδρας συκοφαντούντων, subjungit, Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους ἦσάν τινες τοὺς χρόνους, οἳ διέσυρον τοὺς ὄντας τότε, τοὺς δὲ πρότερον γεγενημένους ἐπῄνουν. [Conf. p. 169, 22.] In ead. Or. dicit, Καὶ λόγους τινὰς διασύρει. [Add. p. 325, 19; 332, 14.] Item [p. 234, 12] : Τὰ χωρία ταῦθ', ἃ νῦν οὗτος διέσυρε. [Hesych. : Διασύρει, διαπαίζει, γλευάζει. Polyb. 4, 3, 13 : Τοὺς μὲν διέσυρε γλευάζων. Diphilus ap. Athen. 6, p. 247, D : Ὡς διασέσυρκε τὴν τέχνην. Nam sic ex apographo Flor. correxi quod legebatur διασεσύρηκε. || Moras traho, Commoror. Jo. Malal. p. 338, 16 : Διέσυρεν ἐκεῖ ἕνεκεν τοῦ ποιῆσαι ... τὰ πάκτα τῆς εἰρήνης. Ib. p. 348, 17 : Διατρίψαντος ἐν Ῥώμῃ ... ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν διασύραντος. G. Dind.]

[Διασύστασις, εως, ἡ, Conciliatio, Commendatio. Clem. Al. p. 624. Kall. || Confirmatio. Philo vol. 2, p. 454, 16 : Τὰ μὲν οὖν λεχθέντα πρὸς τὴν τοῦ ζητουμένου διασύστασιν. Hase.]

[Διασυστατικὸς, ἡ, ὀν, Commendatorius. Clem. Al. p. 327 : Ἡ πολυμαθία διασυστατικὴ τυγχάνει τοῦ παρατιθεμένου τὰ κυριώτατα τῶν δογμάτων.]

Διασφαγὴ, ἡ, proprie Hiatus ille qui est in jugulo s. gutture dissecto, Interstitium illud quod visitur in gutture, mucrone resoluto. Generaliter pro Quovis interstitio et intervallo ponitur, ut hiatus in muro interrupto et aliquibus locis diruto. Esdr. 2 [Nehem. 5, 7], de muris urbis Hierosolymitanæ qui instaurabantur, Ἤρξαντο αἱ διασφαγαὶ ἀναφράσσεσθαι· ubi Interpr. vetus, Cœperunt interrupta concludi. [Epiphan. Adv. hær. p. 503, C : Ὥσπερ γάρ τις διασφαγὴν εὑρὼν ἐν φραγμῷ παρὰ λεωφόρῳ καὶ νομίσας διὰ ταύτης βαδίζειν ... ἀγνοήσει δὲ ὅτι τεῖχός ἐστιν ὑπέρτατον ... ἐπιτρέχοι δὲ μὴ εὑρίσκων διὰ ποίας τὴν διέξοδον ποιήσεται ... Hemst. Constant. Porph. Cærim. p. 205, D : Ἐμβαίνουσιν οἱ ἡνίοχοι ... καὶ στρέφονται καὶ ἵστανται εἰς τὰς ἰδίας διασφαγάς. Interpres, Ad suas lineas redeunt. || Jo. Malal. p. 346, 17 : Ἐκ τῆς διασφαγῆς τοῦ ὄρους. Quam alii scriptores διάσφαγα dicere solent. V. Διασφάξ. G. D.]

[Διάσφαγμα, τὸ, Scissura, Rima. Hesych. : Σινδικὸν διάσφαγμα, τὸ τῆς γυναικός. Gl. ex Hipponacte sumpta : vid. schol. Apoll. Rh. 4, 322, et qui similia comparavit Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 600.]

Διασφάζω, seu Διασφάττω, Jugulum alicui disseco, Jugulum alicui aperio et resolvo. [Liban. p. 40 (vol. 4, p. 895, 22) : Μετῄει δέ τις οἰκέτην ἀποδράντα, καὶ διεσφάττετο. Wakef.]

[Διασφαιρίζω, In modum pilæ disjicio. Eur. Bacch. 1134 : Διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως.]

Διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, Jugulum alicui resolvens, Aptus ad jugulum alicui aperiendum. In Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 7, 493] : Διασφακτῆρι σιδήρῳ, Ferro jugulum resolvente, i. e. Ense, Gladio, Mucrone jugulatorio, quem σφαγέα appellat Soph.

Διασφαλίζω, i. q. ἀσφαλίζω, nisi quod aliquantum intendit signif. Et διασφαλίζομαι itidem, i. e. Munio, Tutum reddo. Polyb. 5, [69, 2] : Τοὺς μὲν τῷ τῶν ἀνδρῶν πλήθει προκατειληφὼς τόπους, τοὺς δὲ ταῖς χειροποιήτοις κατασκευαῖς διησφαλισμένος, ῥᾳδίως ἐπέπειστο κωλύσειν τῆς ἐξόδου τὸν Ἀντίοχον. [Philo De 7 mirac. c. 4 : Τοῦτον ἔσωθεν σχεδίαις σιδηραῖς καὶ τετραπέδοις διησφαλίσατο λίθοις. Joseph. Genes. p. 59, B : Τούτοις διησφαλίσαντο.]

Διασφάλλω, Aberrare facio, Fallo : Διέσφηλε τὴν τέχνην, Artem fefellit. Pass. Διασφάλλομαι, Fallor, Aberro, Spes mea fallitur, nec assequor id ad quod aspirabam. Æschin. p. 64 [66, 34] : Διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας· i. e. ἀποτυχεῖν, διαμαρτεῖν. [Idem p. 33, 2, de Demosthene : Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἐταράχθη καὶ τῶν γεγραμμένων διεσφάλη, οὐδ' ἀναλαβεῖν αὑτὸν ἔτι ἠδυνήθη· ubi var. lect. παρεσφάλη. Diodor. 20, 10 : Πολλὰ δὲ διεσφάλησαν τῆς ἀληθείας.]

Διασφὰξ, ἀγος, ἡ, itidem Hiatus interjectus inter duas rupes a se invicem divulsas, Interstitium s. Intervallum quo duæ rupes distant a sese avulsæ. Herodot. 3, [117] : Ποταμὸς διαλελαμμένος πανταχοῦ, διὰ διασφάγος ἀγόμενος. [Add. 2, 158; 7, 199, 216.] Hesychio διασφάγες sunt αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν : itidemque Suidæ, qui διασφὰξ exp. etiam διατομὴ ὄρους, Intercisio s. Interruptio montis. [Sic etiam Timæus p. 83, ubi Ruhnk. διασφάγα memorat ex Aristid. vol. 1, p. 272, et διασφάγας ex Ælian. V. H. 1, 23. Eodem accentu ap. Plut. Mor. p. 515, C, sed διασφᾶγας p. 1126, B. Διασφάγα ex Gregor. Thessal., in Matthæi Lect. Mosq. 2, p. 8, 5, affert Boisson., διασφαγὶ ex Herophilo ap. Galen. vol. 4, p. 141 Hemst. Adde διασφαγὰς ex Hippocr. p. 409, 37. Arcad. p. 18, 22 : Τὸ διασφὰξ ὀξύνεται.] Ἀποσφὰξ videtur esse Id quod ἐν διασφᾳγι præruptum est, Præcipitium quod est in rupibus a sese divulsis. Vide et Ὑποσφάξ. Videntur autem obliqui potius circumflecti debere quam acui. In VV. LL. habetur etiam Δισφὰξ, sed mendose, cum hac exp., Ubi duo montes conveniunt et os vallis faciunt. [Gregor. Cor. p. 538 : Διάσφαγες δὲ αἱ διεστῶσαι πέτραι. Ad quem l. Bast. : « Accentus hujus gl. tot diversis modis ponitur, quot excogitari possunt. Gloss. quidem Herod. Wessel. habet, ut Greg. Cor. διάσφαγες. Franzii editio p. 606 dat διασφᾶγες, quod Albertum ad Hesych. videtur offendisse. In Herodoto, Luciano (Tragop. 24 : Ἡ Σικελὶς αὐλῶν ἁλιπόρου διασφάγος), Hesychio, Etym. M., Suida, aliis legitur διασφάγες. Denique Schneiderus, priores sequens lexicographos, dat διασφὰξ, διασφαγός. Ita etiam schol. Ms. SG. 345 ad Lycophr. 317 : Διασφαγὸς, τοῦ χάσματος· σφὰξ γὰρ πᾶν χάσμα γῆς, et v. 1062, ubi διασφὰξ adjective intelligit. Legit enim Κρύψουσι κοίλης (non κοίλοις) ἐν μυχοῖς διασφαγὸς, ultimamque vocem interpr. βαθείας καὶ κοίλης· διασφὰξ γὰρ ἡ εὐθεῖα. HSt. scribit διασφάγες, ὑποσφάγες, quanquam addens, « Videntur obliqui potius circumflecti debere, quam acui. » Ego vero unice probo διασφάγες. Circumflexus enim in obliquis casibus propterea locum non habet, quia α penultimæ corripitur. Nam canon hic est : Omnia nomina in αξ, quæ fem. sunt generis, α breve habent. Vide Etym. M. p. 109, 45 aut p. 460, 55. Pseudo-Herodianus Epimer. (p. 20) : Διασφὰλξ (sic), τὸ σχῆμα τῆς γῆς. Corr. Διασφάξ, τὸ σχίσμα τῆς γῆς. » Draco p. 19, 9 : Τὰ δὲ ὀξύτονα σύνθετα συστέλλει τὸ α, οἷον διασφάξ.]

[Διάσφαξις, εως, ἡ, i. q. διασφὰξ, Intercapedo. Hippocr. p. 1006, C : Διασφάξιες ποῖαι κοιναὶ τῶν φλεβῶν. Sic interpretatur Foesius. Sed mihi valde suspecta hæc est forma vocabuli. Quare aut διασφύξιες aut, si de sensu verborum recte judicavit Foesius, διαστάσιες scribendum videtur. G. Dind.]

[Διασφάττω. V. Διασφάζω.]

Διασφενδονάω, seu Διασφενδονέω, Fundæ rotatu s. ejaculatu dissipo, Funda disjicio. [Xenoph. Anab. 4, 2, 3 : Λίθους, οἳ φερόμενοι πρὸς τὰς πέτρας πταίοντες διεσφενδονῶντο, Dissiliebant tanquam e funda missi.] Improprie vero duæ arbores in terram flexæ suo cacumine dicuntur διασφενδονᾶν τὸ προσηρτημένον, quum in altum redeuntes una secum id rapiunt et discerpunt. Plut. Alex. [c. 43], de Besso, qui Darium interfecerat : Διεσφενδόνησεν αὐτὸν, ὀρθίων δένδρων εἰς ταὐτὸ καμφθέντων, ἑκατέρῳ μέρος προσαρτήσας τοῦ σώματος. Indicat igitur Alexandrum, quum proceris in unum curvatis arboribus utrinque corporis Bessi partes alligasset, eas tanto concitatas impetu remisisse, ut laniata membra passim disjecerint. Simili mortis genere Sinis latro afficiebat qui in ipsius manus per-

venissent, ut in Σίνις et Πιτυοκάμπτης doceo. [Diodor. 17, 83 : Τὰ μέλη διεσφενδόνησαν. Hemst.]

Διασφενδονίζω, i. q. διασφενδονάω, s. διασφενδονέω, Funda disjicio, Fundæ rotatu s. ejaculatu dissipo, Dissipo tanquam funda, Ita dissipo ut fundæ rotatus plures lapides. Bud. interpr. Disjicio, Ejaculor, afferens e Plut. Marcello [c. 15], de machina quadam Archimedis : Μέχρις οὗ τῶν ἀνδρῶν ἀπορριφθέντων καὶ διασφενδονισθέντων [διασφενδονηθέντων Schæf.] ἡ ναῦς κενὴ προσπέσοι τοῖς τείχεσι.

[Διασφετερίζομαι.] Διασφετερίσασθαι, Sibi vindicare s. retinere, In suos et proprios usus convertere. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 130, 25] : Τὴν λείαν μόνοι διασφετερίσασθαι διανοηθέντες, Intercipere prædam, Turn. [Fort. σφετερίσασθαι corrigendum, abjecta quæ ex διανοηθέντες repetita videtur præpositione. G. D.]

Διασφηκόω, In vespam converto, Vespæ figura et habitu induo, εἰς σφῆκα διασκευάζω. Vide Σφηκόω. [Aristoph. Vesp. 1072 : Θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον. Hesych. : Διεσφηκωμένον, διαδεδεμένον τῷ κέντρῳ, ἀπὸ τοῦ σφηκώματος, ἢ κατὰ τὸ μέσον ὄντα σφῆκα· τὸ γὰρ κέντρον ἐκεῖ ἔχουσι. Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 12 : Διεσφηκῶσθαι, τὸ διεσφίγχθαι καὶ ἐκ τῆς σφίγξεως κεκοιλάνθαι. || Diffindo, Divido, Dirimo. Nonn. Dion. 25, 189 : Θῆρα κυβερνητῆρα διεσφήκωσε χαλινῷ, ζεύξας δοῦλα γένεια.]

Διασφηνόω, Discuneo, (ut Plin. dicit, Conchæ se contrahunt, sed frustra, discuneatæ), i. e. Adacto s. Impacto inculcatoque cuneo diffindo et dirimo. [Hesych. : Στρέβλαι ναυτικαὶ, τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα. Etym. M. p. 739, 7 (et Timæus p. 244) : Σφριγῶσιν, ἀκμάζουσι καὶ ὥσπερ διεφηνωμένοι εἰσὶν ὑπὸ πυκνότητος. Hemst. Idem διεσφηκῶσθαι dicitur ibid. p. 269, 43 : Διαπεπατταλευμένα, διεσφηκωμένα, ὥστε μηδὲ πάτταλον διεῖραί που διὰ πυκνότητα. Oribas. p. 27 ed. Mai. : Τοῦ γὰρ ἐμπλαστοῦ φαρμάκου σκωλήκιον ἀναπλάττοντα ἐντιθέναι ὅσον μὲν διασφηνῶσαι μέχρι αἵματος καθαροῦ ἀπίοι.]

Διασφίγγω, exp. Perstringo : qua signif. dicitur Vitem perstringere pro Valde stringere, Non. : item Cohibeo, Colligo. Pro Valde stringo, s. Strictissime circumligo, usus est Erasistr., ubi dicit Scythas solere, Ὅταν διά τινα καιρὸν ἀναγκάζωνται ἀσιτεῖν, ζώναις πλατείαις τὴν κοιλίαν διασφίγγειν. Quæ verba Gellius [16, 3] citans, sic interpr. : Quum sit usus ut famem longius tolerent, fasciis ventrem strictissime circumligare. [Eunap. ap. Suid. s. v. Ῥουφῖνος : Σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. Hemst. Διεσφίγχθαι Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 12. Aretæus p. 2, 16 : Διασφίγγειν τε καὶ ἀνακλάειν καὶ συντείνειν δέονται τὰ κατάρχοντα μέρεα. Paulus Æg. p. 179, 18. Maximus Confess. vol. 1, p. 170 : Τὴν τὸ πᾶν διασφίγγουσαν πρόνοιαν.]

[Διάσφιγξις, εως, ἡ, Constrictio. Aretæus p. 96, 38; Paulus Æg. p. 197, 28.]

[Διασφόρον, στραβὸν, Hesych. Male pro διάστροφον, Strabum. Kuster.]

[Διασφυδόω, Augeo. Hesych. : Διασφυδῶσαι, αὐξῆσαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν.]

[Διάσφυξις, εως, ἡ, Pulsatio, Pulsus. Hippocr. p. 383, 4 : Διασφύξιες φλεβῶν. Aretæus p. 13, 52 : Διασφύξιες τῆς ἀρτηρίης· et ἐγκεφάλου δ. ibid. p. 119, 47. Conf. Διάσφαξις. « Marcell. De pulsib. in cod. Vindob. init. : Φλεβῶν διασφύγξεις. Corrig. διασφύξεις. » Weigel.]

[Διασχάζω, Incido. Aretæus p. 112, 24 : Διασχάσαι ... τὴν φλέβα.]

[Διάσχεσις, εως, ἡ. Hesych. : Οὕτω λέγεταί τις (τόνος τις Albert.) ἐν μουσικῇ, ὡς τὸ διάστημα. Σέλευκος δὲ, κροῦσμα μουσικόν. Fortasse quod alias διάσχισμα, dimidium διέσεως. Albert. Etym. M. p. 340, 6 : Ἐνεργμός· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔνερσις· κροῦμα κιθαριστικὸν ... Φρύνιχος Κόννῳ, Τί δαί; τὸν ἐνεργμόν; ... κροῦμα, διάσχεσιν. Conf. Διάσχισις.]

[Διάσχημα lectio vitiosa. V. Διάσχισμα.]

Διασχηματίζω, Figuro. [Plato Tim. p. 50, C : Ἐκμαγεῖον ... κινούμενόν τε καὶ διασχηματιζόμενον ὑπὸ τῶν εἰσιόντων.] Lucian. [Prom. c. 11] : Πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοιοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον. [Paulus Æg. p. 122, 35 : Παρὰ φύσιν δὲ διασχηματισθέντος τοῦ ἐμβρύου. Hemst. Plut. Mor. p. 926, D : Ζεὺς ... διεσχημάτισται, πᾶν χρῆμα γεγονώς. Eunap. Exc. p. 97, 20 ed. Nieb. : Ἐκεῖνος ἐπὶ τὸ πρᾶγμα διεσχηματισμένος, Rem se agere simulans. Phrynich. in Bekk. An. p. 36, 9 : Διαμυλλαίνειν, τὸ τῷ στόματι διασχηματίζοντα διαγελᾶν. || Forma media Plato Tim. p. 53, B : Οὕτω δὴ τότε πεφυκότα ταῦτα πρῶτον διεσχηματίσατο εἴδεσι καὶ ἀριθμοῖς.]

[Διασχημάτισις, ἡ, Figuratio, Effigiatus. Procl. Hypoth. Ptol. p. 16, A. Hase.]

[Διασχιδὴς, ὁ, ἡ. Athen. 11, p. 488, B : Διασχιδεῖς εἰσι ῥάβδοι. Scribendum videtur δισχιδεῖς. G. Dind.]

[Διασχίδον, Divisim, Separatim. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 784, 2 (et 788, 13) : Ἔγραφον δὲ αὐτὰ (τὰ στοιχεῖα) καὶ δ. ἤγουν στιχηδὸν, ἢ γραφῇ καὶ ἡμεῖς νῦν χρώμεθα. Δ. δὲ λέγεται τὰ στιχηδὸν γεγραμμένα παρὰ τὸ ἔχειν διεσχισμένους καὶ διακεχωρισμένους τοὺς στίχους ἀπ' ἀλλήλων. Boiss. Conf. Διασχιδόν.]

Διασχίζω, Diffindo, Discindo, Disseco. [Plato Gorg. p. 469, D : Κἂν θοἰμάτιον (δόξῃ μοι) διεσχίσθαι, διεσχισμένον ἔσται. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 191 : Διασχίσαι ξύλα. Dionys. Per. 1042 : Ἀρότρῳ αὔλακ' ἐπιθύνουσι διασχίζοντες ἀρούρας.] Via etiam διασχίζεται, quum in bivium aut trivium finditur dividiturve, veluti arbor quæ in ramos plures spargitur s. diffunditur. Xen. Cyrop. 4, [5, 7] : Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι, διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινὶ, ἐπλανῶντο. Hominum quoque societas aliqua et conjuncta multitudo διασχίζεσθαι dicitur, quum in contraria studia scinditur, aut conjunctas sedes separat. Plato Sympos. [p. 193, A] : Φόβος οὖν ἔνεστιν, ἐὰν μὴ κόσμιοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησώμεθα [διασχισθησόμεθα]. Ubi huic διασχίζεσθαι synonymum facit διοικίζεσθαι, opponens utrique τὸ ἓν εἶναι. [De sententiis in diversas partes abeuntibus Charito 6, 1 init. : Διέσχιστο δὲ ἡ πόλις. Unde eidem 5, 3 : Διεχέθησαν αἱ γνῶμαι, Dorvill. restituit διεσχίσθησαν. || Forma media Cod. Apocr. vol. 1, p. 270 ed. Thil. : Διεσχίσαντο τὰ ἱμάτια.]

[Διασχὶς, ίδος, ἡ, Discissio, Diductio, Sectio. Hippocr. p. 275, 1 : Ἀρτηρίη ... πλευρῇσιν οὐκ ἐξ ἴσου διαδιδοῦσα τοῖσι δεξιοῖσι τοῖσι ἀριστεροῖσι διασχίδας· 778, D : Παρὰ τὴν διασχίδα τῆς φλεβός. Galen. vol. 2, p. 371 : Σκέλη ὧν τὴν διασχίδα διχάλαν οἱ παλαιοὶ λέγουσιν.]

[Διάσχισις, εως, ἡ, Diffissio, Gl. Athen. 11, p. 488, E : Φυλάττουσι (αἱ ῥάβδοι) τὴν διάσχισιν (ubi apographum Flor. διάσχεσιν). De via Themistius Or. 20, p. 236, B : Εὐρείας ὁδοῦ καὶ μεγάλης σμικραὶ διασχίσεις τε καὶ ἀπονεύσεις.]

Διάσχισμα, τὸ, Frustum e dissectione s. discissione. [Demetr. Hieracosoph. p. 130. De scriptura per versus divisos (de qua v. s. v. Διασχιδὸν) schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 787, 14 : Οὐδέν ἐστι μέσον αὐτῶν τὸ διάσχισμα, ubi διάσχημα legitur. G. D.] Apud Musicos διάσχισμα dicitur Dimidium semitonii minoris, quod δίεσιν vocant. Sic enim Philolaus ap. Boeth. 2, 27 : Comma, spatium quo major est sesquioctava proportio duabus diesibus, i. e. duobus semitoniis minoribus : σχίσμα vero, dimidium est commatis : διάσχισμα, dimidium dieseos, i. e. semitonii minoris : nam major, ἀποτομὴ dicitur. Ubi etiam nota Κόμμα, et Σχίσμα, et Ἀποτομή. [Conf. Διάσχεσις.]

[Διασχισμὸς, ὁ, Discissio. Schol. Æsch. Agam. 1118.]

[Διασχοινίζω, Dissipo. Hesych. : Διεσχοινισμένοι, διεσκορπισμένοι. Codex διεσχηνισμένοι.]

[Διασχολάζω. Διασχολάσαντας in l. Theodori Metoch. Miscell. p. 125, 2 pro συσχολάσαντας præbet codex Vatic. in Maji Collectione vol. 2, p. 685. Quod non probandum. G. Dindorf.]

Διασχολέω, Negotiis distineo, Occupo. Pass. Διασχολέομαι, Negotiis distineor, Occupor. Herodian. 7, [6, 15] : Διασχολουμένῳ δ' ἐκείνῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, Occupato illi signis agnoscendis. [Jo. Cinnam. 4, p. 103, A : Αὐτοῦ γὰρ τοῖς περὶ τὴν Ἑσπέραν ... διησχολημένου. G. Dindorf.]

Διασώζω, i. q. simplex σώζω, i. e. Servo, Sospito, Salvum et incolumem servo. [Herodot. 7, 49 : Φερέγυος ἔσται διασῶσαι τὰς νέας.] Isocr. Archid. : Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. Item, Φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, Amicos servans et e periculis eximens,

A periculis vindicans. Interdum redditur potius Conservo, Tueor, ut quum de bonis et possessionibus dicitur. Isocr. Archid. : Πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν· pro quo ibid. dicit διαφυλάττειν. Id. Ad Nic. [p. 19, A] : Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν [σώζειν cod. Urb.] τὰς τυραννίδας μάλιστ' ἄν τις δύναιτο. [Οὐ διεσώσαμεν ex οὐχὶ ἐσώσαμεν corruptum in libris pluribus Plat. Criton. p. 46, A. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 3 : Εἰς τὸ καταπράττειν ταγαθὰ ... καὶ εἰς τὸ διασώζειν· Anab. 5, 6, 18 : Οὓς ἔλαβε ... δαρεικοὺς ... διεσεσώκει, Servaverat, i. e. non distribuerat.] Et pass. voce ac signif. Dem. [p. 1396] : Ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἄρα ἐλευθερία ἐν ταῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο, Conservatrices istorum virorum animæ erant totius Græciæ libertatis. I. e. Hi viri erant σωτῆρες τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. [Lycurg. C. Leocr. p. 150, 9 : Αὐτὸς δὲ μόνος διασωθεὶς ἦκοι. Hemst.] Media autem vox activam signif. habet, Xen. Cyrop. [7, 5, 76] : Μέγα μὲν γὰρ οἶμαι ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. Et aliquanto ante [4, 2, 28] : Τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὡς διασωσόμενοι. [Ibid. 8, 7, 7 : Ὧν τ' ἐκτησάμην οὐδὲν οἶδα ὅ τι οὐ διεσωσάμην.] || Servo, in paulum diversa signif. Plato De rep. 1 : Διασώζω τὴν παροιμίαν, Servo proverbium. [Isocrat. p. 218, D : Τὴν πόλιν τὴν Σπαρτιατῶν τὴν μάλιστα τὰ παλαιὰ διασώζουσαν. Plut. Mor. p. 431, A : Καὶ τὴν ἀσφάλειαν (ἐν τῷ λόγῳ) ... μόνον διασώζωμεν· 695, B : Διασῶσαι τὸ πιθανόν. Forma media Xenoph. Cyrop. 8, 8, 15 : Τὴν ... καρτερίαν περιορῶσιν ἀποσβεννυμένην, τὴν δὲ τῶν Μήδων μαλακίαν διασώζονται. Themistius Or. 1, p. 17, B : Ὡς χαλεπὸν ἐν τύχῃ τοσῇδε ἐπιείκειαν διασώσασθαι. || Memoria servo, ut ap. Xenoph. Mem. 3, 5, 22 : Πολλὰ μὲν οἶμαί σε τῶν πατρώων στρατηγημάτων παρειληφότα διασώζειν.] || Διασώζεσθαι signif. etiam Servari e morbo, i. e. Convalescere. Xen. [Mem. 2, 10, 2] : Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ, Operam dare ut convalescat. || Διασώζειν εἰς, Incolumem perducere in s. ad, Incolumem remittere s. reducere, ut Bud. interpr. ap. Diog. L. in Plat. [3, 21] : ubi de Archyta Pythagorico ait, Γράψας ἐπιστολὴν πρὸς Διονύσιον, παρῃτήσατο, καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. Ubi διέσωσεν εἰς Ἀθήνας possis interpretari etiam, Effecit apud Dionysium, ut Platonem Athenas salvum et incolumem dimitteret, Effecit apud tyrannum ut Plato Athenas salvus et incolumis rediret. Et pass. Διασώζομαι εἰς, Incolumis pervenio, itidem ut σώζομαι εἰς, Thuc. 1, [110] : Ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης ἐς Κυρήνην διεσώθησαν, Pauci e multis per Libyam profecti, Cyrenas salvi pervenerunt. Idem 3, [108] : Χαλεπῶς διεσώζοντο ἐς τὰς Ὄλπας, Vix Olpas pervenerunt incolumes. Itidem, Διεσώζοντο εἰς τὴν πόλιν, Fuga ad urbem saluti suæ consuluerunt. [Ap. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 17 : Ἐς Λέχαιον διεσώθησαν, ex libris melioribus restitutum est ἐσώθησαν. Cum πρὸς id. Anab. 5, 4, 5 : Διασωθῆναι βουλόμεθα πρὸς τὴν Ἑλλάδα πεζῇ. Plut. Mor. p. 626, C : Τὰ μὲν θολερὰ καὶ γεώδη περιῤῥεῖ καὶ ὑποπίπτει, τὸ δὲ εἰλικρινὲς καὶ θερμὸν αὐτοῦ (floris) ὑπὸ λεπτότητος διασώζεται πρὸς τὴν αἴσθησιν.] Cebes cum adv. significante motum ad locum, Ἢν διασωθῶσιν ἐκεῖ, Si eo pervenerint incolumes, Si eo perfugientes suæ saluti consuluerint. Alii tamen sic, Si illuc aspirarint. [Διασώζειν, Conducere, Salvum et incolumem præstare. Chron. Alexandr. p. 399, D : Ἀθλαβεῖς διασῶσαι αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ· 400, A : Διασῶσαι αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς. Theophan. an. 1. Leonis Isauri : Ἐγώ σε διασώζω ἕως τῆς παραθαλασσίας. V. Annam Comnen. p. 287, 405. Nude etiam usurpatur pro Deducere. Gesta S. Epiphanii : Ὅπως διασώσουσιν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Sguropulus in Hist. Concil. Flor. 4, 22 : Διεσώσαμεν τὸν πατριάρχην εἰς τὴν ἑτοιμασθεῖσαν αὐτῷ οἰκίαν. Et 11, 2 init. Item pro, Ire, Proficisci, Pervenire, auctor Vitæ S. Germani Hegumeni n. 23 : Πρὸς τὴν εὐδαίμονα πόλιν ἥπτοντο, εἰς ἣν διασωθέντες ... Ducang. Conf. Ἀποσώζω, Διάσωσις, Διασώστης, Σώζω.]

[Διασωματίζω, Corpus divido. Hesych. : Διασκηνίψαι ... διεσκηνίφθη δὲ, διεσωματίσθη.]

[Διασωπάω. V. Διασιωπάω.]

[Διάσωσις, εως, ἡ, Conductus. Epistola Constantini Pogonati Imp. ante Act. 1 Synodi 6 : Καὶ καστελλάτους καράβους παρασχεθῆναι εἰς διάσωσιν αὐτῶν, πρὸς τὸ πάντη ἀβλαβεῖς καὶ ἀκινδύνους ... ἀποκαταστῆναι πρὸς ὑμᾶς. Adde Constantin. Porph. De adm. imp. c. 32, p. 104. Ducang. || Conservatio, Salus. Greg. Nyss. t. 2, p. 1043, B, de Noe : Τὴν ἐν ξυλίνῃ λάρνακι μικρὰν τοῦ γένους διάσωσιν. Id. ib. p. 1047, C : Τὴν ὁδὸν ἐδιδάχθη τὴν πρὸς δ. μᾶλλον ἐπιτηδείαν. Hase.]

[Διασωσμὸς, ὁ, Evasio. Aq., Theod. Ps. 54, 9.]

[Διασωστέον, Servandum. Plato Epist. 13, p. 360, B : Τοῦτ' οὖν δ. Plut. Mor. p. 135, D : Ἑτέραις ἐπιμελείαις δ. ἔστι τῷ σώματι τὴν κατὰ φύσιν ἕξιν.]

[Διασώστης, ὁ, Ductor, Conductor. Διασώσται et Διασώζοντες τὸ στράτευμα in Nov. 130 Justin. c. 1, 6, 7. Chron. Alexandr. p. 399 : Δειλιάσας ἐφοβήθη χωρὶς τῶν διασώστων (sic) καταλαβεῖν πρὸς ἡμᾶς. Martyrium SS. 20 Patrum Sabaitarum n. 30 : Τὸν δὲ ἕτερον διασώστην ὥσπερ τῆς ὁδοῦ καὶ ὁδηγὸν ἐφέρετο. Constant. Porph. De adm. imp. c. 7 : Ἐπιζητεῖν ὀψίδας παρ' αὐτῶν καὶ διασώστας. Georg. Pachym. 10, 16; 11, 24. Vid. not. ad Annam Comn. p. 352. Ducang.]

[Διασωστικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad conservandum. De imperatore dictum annotavit Pollux 1, 178. De milite qui virtutis studio militat Maxim. Tyr. vol. 1, p. 387 : Ὁ μὲν γὰρ διασωστικὸς διὰ τὴν φιλίαν, ὁ δὲ μισθαρνικὸς τῶν βουλομένων. G. D. Theol. arithm. p. 5, 8 : Καθὼς ὁ θεὸς ἐν τοῖς φυσικοῖς ἐνεργήμασι τοιοῦτος ἐπινοεῖται δ. καὶ τῶν φύσεων τηρητικός. Hase.]

[Διασωφρονίζομαι, Temperantia certo. Synes. p. 28, D, cujus verba s. v. Διαρετίζομαι apposuimus.]

[Διασώχω, Contero. Nicand. Ther. 696 : Σῶχε δία (scr. διὰ) κνήστι σκελετὸν δάκος. Schol. : Διάκοπτε εἰς μικρὰ τῇ μαχαίρᾳ.]

[Διατᾰγεύω, Ordino. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 33 : Καλῶς ἔδοξεν αὐτῷ τὴν ἐκ τοῦ βασιλείου ἔλασιν διατάξαι. Ubi libri quidam, sed non optimæ notæ, διαταγεῦσαι.]

Διαταγὴ, ἡ, i. q. διάταξις. Ep. ad Rom. 13, 2 : Ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν (quum proxima ejus verba sint, Αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν)· ubi διαταγῇ potest reddi Mandato. At in VV. LL. διαταγὴ τῆς ἐπιστολῆς, affertur ex Esdr. [4, 11] pro Exemplari epistolæ. [Διαταγαὶ ἀποστολικαὶ, Constitutiones apostolicæ. V. ll. Patrum ab Suicero indicatos. Clementis Διαταγαὶ ἀποστολικαὶ editæ sunt in Clerici Patribus Apostolicis vol. 1.]

Διάταγμα, τὸ, et Διάταξις, ἡ, Edictum, Sanctio. Διατάγματα τῶν ἀρχόντων καὶ διαγράμματα, inquit Bud., Edicta sunt magistratuum, ut Plut. Marcello [c. 24] auctor est. [Diodor. 18, 64 : Ἀποδοῦναι τὴν αὐτονομίαν αὐτοῖς κατὰ τὸ γεγενημένον διάταγμα.] Et διατάξεις Constitutiones et edicta principum quæ proscribuntur, a Synesio dicuntur. Greg. Naz. : Τίνος οἱ παρθενῶνες καὶ τὰ ἔγγραφα διατάγματα, Constitutiones monasticæ. Ex Eodem affertur διατάξεις νομικαί. Hoc nomen habent et quæ vulgo appellantur Constitutiones novellæ Justiniani. Græce enim inscribuntur, Ἰουστινιανοῦ Νεαραὶ Διατάξεις. Sed διάταξις, sequendo priorem verbi διατάττω significationem, redditur etiam Ordinatio, Digestio, Descriptio, Decuriatio. [Διατάξεις. Ita Codicis Justinianei libri laudantur ab schol. Basilic. vol. 2, p. 57, 76, etc. quod ex imperatorum constitutionibus confecti sunt. Unde ibidem quidam Theodorus τῶν διατάξεων ἐξηγητὴς indigitatur. Ducang.]

[Διαταγματικὸς, ἡ, ὸν, Edictalis, Gl.]

Διατάκτης, et Διατάκτωρ, ορος, ὁ, Ordinator, Dux, in VV. LL. : ubi διατάκτωρ exp. etiam Herus, Dominus, δεσπότης : sed non addito hujus expositionis auctore. [Schol. Hom. Il. Δ, 285 : Ἡγήτορε) διατάκται. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1084 : Ἀποστολεύς τε καὶ διατάκτης τῶν ἐνσωματωμένων ψυχῶν. || Διατάκτωρ, schol. Il. A, 16; Δ, 84. Tzetz. ad Lycophr. 523 : Κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται· ubi alii libri διάκτωρ, sed schol. cod. Paris. C : Κοιράνῳ) διατάκτορι. Hesychio, Διάκτορσι, ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, recte, quamvis contra seriem literarum, restitui videtur διατάκτορσι, eademque emendatione schol. Æsch. Eumen. 459 opus habet, qui ἁρμόστορα interpretatur διάκτορα, βασιλέα : nisi similitudo vocabuli διάκτορος fecit ut a quibusdam διάκτωρ diceretur corrupte pro διατάκτωρ. Quod mihi minus probabile videtur. Διατάκτορα ex

Damascio posuit Bekker. in indice Anecd. p. 1362. G. Dindorf.]

[Διατακτικός. V. Διατατικός.]

[Διατακτικῶς, Ordinate, Gl. V. Διατατικῶς.]

Διαταλαιπωρέω, Ærumnis et laboribus usque premor, Labores et ærumnas perfero. [Leo Augustus in Combefis. Auctar. Patr. noviss. vol. 1, p. 1607, A. G. Dindorf.]

[Διαταλαντόω, Libro. Achill. Tat. 3, 1, p. 58, 24, de navi fluctuante : Χρόνον μέν τινα διαταλαντουμένην οὕτω τὴν ναῦν τοῖς κύμασιν ἐπαλαίομεν εἰς τὸ ἀντίρροπον καθελεῖν.]

Διατἄμ.εύω, In penu custodio, e Plat. De LL. [7, p. 805, E : Πάντα χρήματα παρέδομεν ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν. Forma media Critia p. 111, D : Τῇ κεραμίδι στεγούσῃ γῇ διαταμιευομένη καὶ τὸ καταποθὲν ... ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφιεῖσα.]

[Διατάμνω. V. Διατέμνω.]

[Διατανύω, Extendo. Apoll. Rh. 4, 601 : Διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας οἰωνός. « Schol. Lucian. vol. 2, p. 346 : Σκορδινᾶσθαι σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι. » Schæf. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 2, p. 329 (?). Kall.]

[Διάταξις, εως, ἡ, Dispositio, Ordinatio. Herodot. 9, 26 : Ἐν τῇ διατάξι ἐγένετο λόγων πολλὸς ὠθισμὸς Τεγεητέων τε καὶ Ἀθηναίων. Plato Tim. p. 53, B : Νῶν δ' οὖν τὴν διάταξιν αὐτῶν (elementorum) ἐπιχειρητέον ... δηλοῦν. Plut. Mor. p. 119, E : Τὴν κοσμικὴν διάταξιν. Symm. et Theodot. Reg. 2, 23, 4 : Πάσῃ τῇ διατάξει τοῦ οὐρανοῦ, Corporibus cœlestibus. Hesych. : Διατάξεων, διοικήσεων. Plut. V. Timol. c. 35 : Πολιτείας δ. V. Numæ c. 9 : Νουμᾶ δὲ καὶ τὴν τῶν ἀρχιερέων ... διάταξιν καὶ κατάστασιν ἀποδιδόασι· Comp. Lyc. c. Numa c. 2 : Τῆς τε διατάξεως καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν πολιτευμάτων. Dionysio A. R. 2, 73 : Τελευταῖος δ' ἦν τῆς Νομᾶ παρατάξεως μερισμὸς ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, ex cod. Vatic. διατάξεως restituendum. De testamento Polyb. 4, 87, 5 : Κινῆσαι τὴν ὑπ' Ἀντιγόνου καταλειφθεῖσαν διάταξιν. De pacto id. 8, 18, 12 : Τῆς δὲ διατάξεως γενομένης τοιαύτης· 27, 11, 3 : Ἐποιήσαντο διάταξιν πρὸς τὸν Πέρσεα περὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων διαλυτρώσεως. || Edictum, Decretum, Mandatum. V. exx. ab HSt. allata s. v. Διάταγμα. Polyb. 4, 19, 10 : Πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν. || Διάταξις ex διάλεξις corruptum in edd. vett. schol. Nicand. Ther. 7.]

[Διατἄράσσω s.] Διαταράττω, i. q. ἀναταράττω. Pass. Διαταράττομαι, Perturbor, Conturbor, Percellor. [Plato Leg. 3, p. 693, C : Ἡμᾶς τοιαῦτα ... ῥήματα μὴ διαταραττέτω· 6, p. 757, B : Διὰ τὸ μὴ σφόδρα σαφῆς εἶναι (ἡ ἰσότης) σφόδρα ἡμᾶς διαταράττει.] Lucian. : Τίς οὐκ ἂν διεταράχθη; Quis non perturbatus fuisset? Isocr. Ad Nic. [p. 22, D] : Μὴ διαταραττομένους ἐν ταῖς τοῦ βίου μεταβολαῖς, ἀλλὰ καλῶς καὶ μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν ἐπισταμένους. [Xenoph. Mem. 4, 2, 40 : Αὐτὸν ... ἥκιστα μὲν διεταράττεν, ἁπλούστατα δὲ καὶ σαφέστατα ἐξηγεῖτο. Plut. Mor. p. 630, A : Ἃ γὰρ ἀγνοοῦσιν οἱ μὴ λέγοντες ... διαταράσσονται καὶ κινδυνεύουσιν. Polyb. 1, 40, 13, de elephantis : Καταπλαυματιζόμενα (τὰ θηρία) ταχέως διεταράχθη. Harpocrat. : Διαστῆσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι. Apollon. De syntaxi p. 127, 18 Sylb. ubi de accentu pronominum agit : Εἰ μὴ τὰ τοιαῦτά τις ἐπεξεργάζοιτο ... ἀφορμὴν δώσει τοῖς θέλουσι διαταράσσειν τὰ ἀναγνώσματα.]

Διαταραχή, ἡ, Perturbatio : alii, Turbidus motus. [Plut. Mor. p. 317, B : Δεινοὺς ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλα καὶ διαταραχὰς λαμβανόντων.]

Διάτἄσις, εως, ἡ, Extentio, Distentio, Contentio. [Syrianus in Comment. ad Aristot. Metaphys. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 255 : Εἰ δέ γε τὰς διατάσεις, περὶ ἃς τῷ ὄντι ἡ γεωμετρία πραγματεύεται, ἠβούλετο σκοπεῖν ὀρθῶς. Iambl. Protrept. p. 376, de malva : Τῇ πρὸς τὸν ἥλιον διατάσει καὶ συμπαθείᾳ· ubi præcedit, Συντρέπεται τῷ ἡλίῳ τὰ τοιαῦτα φυτά. In l. Alciphr. 2, 4, p. 266 : Τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει, de ῥαδδομαντείᾳ interpretatur Bergler. || Plato Rep. 3, p. 407, C : Κεφαλῆς τινας ... διαστάσεις καὶ ὀλίγγους. Archigenes ap. Galen. vol. 7, p. 415 : Διατάσεις νυγματώδεις. Hemst. Plut. Mor. p. 624, F : Ὧν (τῶν φλεβῶν) διατάσει καὶ ταραχῇ συμβαίνει τὸ μεθύειν. « Δ. in fracturis est Membri distentio, quum membrum ab inferiore parte intenditur et a superiore continetur. Hippocr. p. 746, A. Quibus in membris διάτασις fieri debeat scribitur ibid. F. Δ. πνεύμονος, Ea pars qua pulmo pervadit ac extenditur, Hippocr. p. 181, H. » Foes.] De virium et vocis contentione intelligit Bud. ap. Aristot. Polit. 7, [c. 17] : Τὰς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ κλαυθμοὺς οὐκ ὀρθῶς ἀπαγορεύουσιν οἱ κωλύοντες ἐν τοῖς νόμοις· συμφέρουσι γὰρ πρὸς αὔξησιν· γίνεται γὰρ τρόπον τινὰ γυμνασία τοῖς σώμασιν, sc. quum διατείνονται. At [Διάτασις τοῦ πνεύματος ap. Theophr. De sudor. 32, p. 819;] Αἱ ἀνώμαλοι προσβολαὶ καὶ διατάσεις τοῦ πνεύματος ῥήγματα καὶ σπάσματα ποιοῦσιν, Inæquales spiritus contentiones, Plut. [Mor. p. 130, D. Sic ibid. p. 127, D. Et p. 132, D : Μετὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς διατάσεις καὶ τὰ καύματα.] Et ap. Galen. 7 Τῶν κατὰ τόπους in arteriaca Charixenis, Πρὸς φωνῆς τὰς ἐκ διατάσεως παρακοπάς, Ad vocis intercisiones s. abscissiones e nimia contentione ortas. Ubi tamen perperam legitur διαστάσεως, a nomin. Διάστασις, quod longe diversam ab hoc signif. habet. Dicitur et de Contentione quæ in oratione fit, s. de Invectiva oratione, ut accipiunt ap. Synes. Ep. ad Diodorum, Αἱ πρὸς τὰ πρόσωπα διατάσεις τὴν μὲν συνάφειαν διακόπτουσι, In personas invectivæ filum et continuitatem orationis abscindunt.

Διατάσσω, sive Διατάττω, Ordino, Compono in ordines, Digero, Dispono : διατάττειν τὸν στρατὸν, ex Herodoto. Et, Εὖ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξε, ex Hesiodo [Theog. 74. Herodot. 7, 81 : Οἱ διατάξαντες (τὸν στρατόν)· 1, 114 : Διέταξε τοὺς μὲν οἰκίας οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ δορυφόρους εἶναι· 120 : Ἀγγελιηφόρους καὶ τὰ λοιπὰ πάντα διατάξας εἶχε· 80 : Ὡς δὲ οἱ πάντες διετετάχατο. Plato Phæd. p. 115, C : Ὁ νυνὶ διαλεγόμενος καὶ διατάττων ἕκαστα τῶν λεγομένων. Xenoph. Cyrop. 8, 5, 15 : Ἐν ταῖς πορείαις πρὸς τὸ συμπῖπτον ἀεὶ διατάττων ἐπορεύετο. Polyb. 11, 33, 8 : Πάντα τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν διατάξας· 3, 33, 6 : Διέταξε αὐτῷ πῶς δεήσει ... Φόροι διαταχθέντες, Tributa imperata, id. 2, 13, 3; et διαταχθέντες σύμμαχοι, Auxilia imperata, 5, 4, 4.] Bud. postquam dixit διατάττω esse Describo, Decurio, et significare etiam Digero, et Compono in ordines : subjungit, Et διαταξάμενος, ὁ παραταξάμενος : ut [Aristoph. Vesp. 360 : Ἀνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι κατὰ τὰς ὁιόδους σκοπιωροῦνται·] Xen. Hell. 7, [1, 20] : Οἱ Θηβαῖοι διαταξάμενοι, Agmine composito incedentes. Polyb. διατεταγμένους στρατιώτας vocat In stationibus et vigiliis dispositos. Utitur Xen. et de arboribus in quincuncem digestis [OEc. 4, 22] : Ταῦτα, ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα, quod Cicero vertit Mei sunt ordines, mea descriptio. At Διατάττομαι, voce pass. [media] Constituo, Statuo : quarum signiff. exx. affert Bud. ex Aristot. Probl. [29, 4 : Καθάπερ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας πρὸς τοὺς ἐπιεικεῖς τιθέμεθα, οὕτω καὶ αὐτὴ (ἡ πενία) ὑπὲρ αὐτῆς διατάττεται], et ex Appiano. Additque significare etiam Edico, Plutarcho [Mor. p. 1129, A : Μηδὲ διατάσσου περὶ ταφῆς], qua in signif. Lucam voce activa usum esse, Act. 18, [2] : Διὰ τὸ διατεταχέναι τὸν Κλαύδιον κ. τ. λ. Vocis autem passivæ ex. in hac signif. habes et ap. Synes. Ep. ad Theoph. : Διὸ δέομαι γράφε καὶ διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν. Hæc ille; sed ap. Eund. διατατόμεθα invenio, quod non satis commode reddi posse videtur Edicimus : sc. in Ep. 5, circa finem : Τούτους ἡμεῖς Ἀμαληκίτας εἶναι διατατόμεθα, παρ' ὧν οὐκ ἔξεστι κομίσασθαι λάφυρον. Aptius certe hic διαταττόμεθα reddetur Sancimus, quam Edicimus. At Epigr. l. 2 διατάττεσθαι dicitur a Lucillio [Anth. Pal. 11, 133], de eo qui aliquid mandat testamento : Καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι Δώδεκα, καὶ κίστας εἴκοσι πέντε νόμων. [Hesych. : Διαταξαμένω, διατιθεμένω, δυϊκῶς. Διεταξάσθην, διετάξαντο, δυϊκῶς. Polyb. 4, 87, 13 : Ταῦτα διαταξάμενος· 5, 21, 1 : Διαταξάμενος περὶ τοῦ μέλλοντος κινδύνου τοῖς ἡγεμόσι.] Sciendum est porro, διατάσσεσθαι s. διατάττεσθαι passiva etiam signif. interdum dici, quod Edicitur et sancitur, idque in præt. præsertim. Philo V. M. l. 1 : Ἡ τὴν ἐν οὐκ ὀλίγοις τῶν διατεταγμένων ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς πόλεις νομοθετῶν ἐναντίωσιν. At vero ex Herodot. [1, 110] affertur Διατέταγμαι ἐπορᾶν

pro Mandatum est mihi, Injunctum est mihi. Qua constr. Idem ταχθεὶς φρουρέειν, de quo in Τάσσω. [Polyb. 8, 22, 5 : Τὸν τῷ Καμβύλῳ διατεταγμένον τόπον, Locum assignatum.]

[Διατατικὸς, ἡ, όν.] Διατατικὸν, quod VV. LL. interpr. Ad ordinem spectans, hanc signif. non admittit. Scr. enim esset διατακτικόν. Et quod afferunt e Polyb. [fr. gramm. 38] post Suidam, Ταῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατικώτερον, si significaret quod vulgo dicimus *De meilleure conduite*, itidem scrib. esset διατακτικώτερον. [Recte Schweigh. διατατικώτερον interpretari videtur, Majorem vim habiturum. De significatione latiore vocabuli Sext. Emp. p. 224 : Ἡ δὲ δευτέρα (significatio voc. γραμματική) τάχα μὲν, ὥς τινες ἠξιώκασι, διατατικώτερον ἀπὸ τῆς πρώτης. Ubi vulgo διατακτικώτερον. Sed Fabricii emendationem confirmat quod sequitur διετάθη.]

[Διατατικῶς, Extense. Recte restitutum schol. Hom. Il. P, 263, ubi codex διατακτικῶς ἐμφανίζων. G. D. Sic etiam leg. Basil. t. 1, p. 1080, B : Ἀφ' ἑνὸς ἁμαρτήματος δ. ἐφ' ὅλα τὰ εἴδη τῆς κακίας ἑξακούειν. Ed. habet διατακτικῶς. Hase.]

Διαταφρεύω, Fossam duco ad dirimendum, Fossa dirimo, separo. [Polyb. 3, 105, 11 : Τὸν μεταξὺ τόπον... διετάφρευσαν· et 14, 2, 3. Plut. V. Pomp. c. 62 : Ἀνέσκαψε τὴν πόλιν καὶ διετάφρευσε.]

Διαταχέων, et Διατάχους, Celeriter, Cito. Ambo ap. Suidam, prius vero ap. Plat. Apol. Socr. Ap. Hesych. autem scriptum διατάχως [corrupte pro διὰ τάχους], expositumque itidem συντόμως : sed id suspectius est. At superiora sunt qui divisim etiam scribant, sc. διὰ ταχέων et διὰ τάχους, ut videbis s. vv. Ταχὺς et Τάχος. [Quæ vide.]

[Διαταχέως. V. Ταχύς.]

Διατέγγω i. q. τέγγω, nisi quod præpositio signif. aliquantum auget. Pro Irrigo affertur ex Eurip. [Iphig. T. 404 : Κούρα διατέγγει βωμοὺς, quæ est lectio vitiosa pro δία τέγγει· de quo dicetur s. v. Διός. Nec major auctoritas l. Æsch. Pers. 538 : Διὰ μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι, quum Porsonus recte correxerit διαμυδαλέοις. G. Dind.]

Διατεθρυμμένως, Delicate et molliter, Dissolute. Plato De Leg. [11, p. 922, C] : Δ. ἔχει.

Διατείνω, Protendo, Extendo, Porrigo. Xen. Cyrop. 1, [3, 4] : Εἰ ἀνάγκη σοι ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας, καὶ ἀπογεύσασθαι τούτων τῶν παντοδαπῶν. Ubi ἐπὶ τὰ λεκάνια διατείνειν τὰς χεῖρας est, sicut Hom. dicit ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλειν, Protensam s. Extensam manum inferre patinæ ad capiendum cibum. [Hesych. : Διετεινάτην, διέτειναν, δυϊκῶς. Theodoret. vol. 2, p. 40 : Τὰς ῥυτίδας τῶν ἁμαρτημάτων διατείνοντες καὶ τὰ γεγηρακότα ἀποξύοντες ἤθη.] Pass. Διατείνομαι, Protendor, Extendor, Porrigor. [Mœris p. 342 : Σκορδινᾶσθαι Ἀττικῶς, διατείνεσθαι Ἑλληνικῶς. Ubi Sallier. Jo. Chrysost. l. affert In Paul. p. 513 : Ἀνίστασθαι καὶ διατείνεσθαι.] Qua signif. Athen. 5, [p. 189, C] dicit αὐλὸν vocari πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, Quamlibet figuram in rectum porrectam. [Plut. Mor. p. 63, B : Ὡς οἱ μαθηματικοὶ τὰς ἐπιφανείας καὶ τὰς γραμμὰς λέγουσι μήτε κάμπτεσθαι μήτε διατείνεσθαι μήτε κινεῖσθαι καθ' ἑαυτάς. Theophr. De sudor. 34, p. 820 : Ἡ τοῦ πνεύματος κάθεξις διατείνεταί πως εἰς τὴν κεφαλήν. Plato Sophist. p. 253, D : Μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν ... πάντη διατεταμένην ἱκανῶς διαισθάνεται. Ap. Polyb. 15, 28, 2 : Διατεταμένοι τὰς μάστιγας, Intenta flagra tenentes.] Media autem vox act. habet signif. [Herodot. 9, 18 : Διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες.] Herodian. 2, [5, 3] : Τὰ δόρατα διατεινάμενοι, καὶ τὰ ξίφη σπασάμενοι, Protentis hastis, s. Quum protendissent hastas suas. Cui l. similis hic ap. Xen. Cyrop. 1, p. 12 [4, 23] : Ὡς εἶδον τοὺς Μήδους προκινηθέντας, διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔστασαν. Ubi tamen interpres, Intendentes alii tragulas, alii sagittas. Qua signif. ἐπανατείνειν accipi docebo infra. [Theocr. 22, 67 : Πὺξ διατεινάμενος σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.] Itidemque accipiendum videtur, quod e Diog. L. affertur, Διατείνων τὴν βακτηρίαν, Intentans baculum, ut in Diogene Idem dicit, Τὴν βακτηρίαν ἐπανατειναμένου αὐτοῦ, Baculum eo intendente. [Conf. Polybii l. supra appositum.] || Διατείνω, etiam Distendo : unde ap. Medicos διατεινόμεναι φλέβες, Venæ quæ distenduntur, distentæ et tumidæ. || Interdum neutraliter accipitur, sicut et simplex τείνω, pro Porrigo et extendo me, Distendo me, Pertendo, Pertineo. Aristot. Eth. 4, 1 : Διατείνει δὲ ἐπὶ πολὺ, καὶ πολυειδές ἐστι, Late se extendit, Longius porrigitur. Idem alibi, Ἐφ' ὅσον δὴ διατείνει ἡ θεωρία, καὶ εὐδαιμονία, Quousque se extendit et porrigit, pertingit, se extendit contemplatio, eousque etiam pertendit beatitudo. Plut. Inst. Lacon. : Διέτεινε μέχρι τῶν ἐνηλίκων ἡ παιδεία, Ad puberes usque se extendebat disciplina illa, i. e. Disciplina illa ad pubertatem usque durabat, Erant in illa disciplina donec pubertatem attigissent. [Idem Mor. p. 642, E : Κατὰ τὰς σφαγὰς ... τῶν ζῴων μεταβολαὶ μέχρι δερμάτων καὶ τριχῶν καὶ ὀνύχων διατείνουσιν· 694, B : Οὕτως ἄρα καὶ βουλιμιᾶν ἐκεῖθεν ἀρξάμενον ἐνταῦθα διέτεινε· 903, B; 1143, D, et alibi.] Itidem in Sapient. 8, [1] : Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. Et rursum Aristot. [H. A. 2, 11] : Διατείνουσι καθ' ἅπαν σῶμα [ὑμένες πολλοί], Pervadunt in omnes corporis partes. Et in princ. l. 10 Eth. : Διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, ῥοπὴν ἔχοντα καὶ δύναμιν πρὸς ἀρετήν τε καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Extendunt se, s. Pertinent, Permeant, ut Bud. interpr., qui huic διατείνω synonyma apponit διήκω et διϊκνοῦμαι. At, Οὐ διατείνει ἁρμονίᾳ [τῇ ἁρμονικῇ πραγματείᾳ πρὸς τὰ τοιαῦτα, e Plut. Mor. p. 1142, F, ubi est, Non usque eo pertingit], VV. LL. nescio unde afferant pro Non spectat ad harmoniam. [Polyb. 3, 37, 9 : Τὰ ... ὄρη διατείνει ἀπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάττης ἕως εἰς τὴν ἐκτός· 8, 31, 6 : Ἡ σύγκλητος νομίζουσα πρὸς αὐτήν τι διατείνειν τὴν αὔξησιν τοῦ βασιλέως· 9, 5, 4 : Ὡς καὶ πρὸς τὰ ὅλα διατεινούσης τῆς ἐνεστηκυίας κρίσεως· 30, 12, 2 : Τοῦτο πρὸς οὐδὲν ἔτι διατείνει, Nulli amplius usui est. Schweigh.] || Pass. Διατείνομαι, Protendor, Porrigor, Extendor, Distendor, ut e supra dictis patet. Etiam Contendo, ea signif. qua dicitur Contendo efficere, pro Omnes nervos intendo ut efficiam, Laboro et enitor, Annitor, qua in signif. interdum junctum habet infinit. Aristot. Eth. 9, [8] : Πάντων ἁμιλλωμένων πρὸς τὸ καλὸν, καὶ διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν. Sine infin. [Plato Rep. 5, p. 474, A : Θεῖν διατεταμένους· 6, p. 501, C : Διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἰέναι. Polyb. 5, 86, 4 : Διέτεινε πρὸς Γάζαν. Diodor. 4, 75 : Στρατεύσας εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη τῆς Ἀσίας καὶ διατείνας ἕως Αἰθιοπίας· 12, 70 : Οἱ δὲ εἰς τὸ Δήλιον κατέφυγον, τινὲς δὲ πρὸς τὴν θάλατταν διέτεινον· 19, 80 : Διέτεινε γὰρ ἓξ ἡμέρας ἀπὸ Μαλλοῦ σταθμοὺς κδ', Intra dies sex a Mallo stathmos confecit 24.] Xen. Mem. 4, [2, 22] : Οὐκοῦν δεῖ παντὶ τρόπῳ διατεινομένους φεύγειν, ὅπως μὴ ἀνδράποδα ὦμεν· 3, [7, 9] : Μὴ ἀπορῥᾳθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου πρὸς τὸ προσέχειν σεαυτῷ. Ubi nota etiam verbum oppositum. Itidem de virium ac vocis contentione dici annotat Bud. ap. Aristot. Polit. 7, [c. 17] : Ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσιν· ὃ συμβαίνει ἐν τοῖς παιδίοις διατεινομένοις· ubi idem Aristot. dicit τὰς διατάσεις τῶν παίδων, Contentiones virium ac vocis, Bud., qui h. Celsi l. subjungit verbo διατείνεσθαι, Scribere, legere, voce contendere. Item et verbis ac oratione aliquis διατείνεται, itidem Contendit. Plin. Epist. ult. l. 2 : Ἀλλὰ τί διατείνομαι in ea civitate, in qua jampridem non minora præmia, imo majora, nequitia et improbitas, quam pudor et virtus habent. Dem. [p. 275] : Τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι καὶ διετεινάμην οὕτως σφοδρῶς; Theophr. H. Pl. 5 [6, 7, 1] : Ὡς διατείνονταί τινες, Ut contendunt nonnulli, Ut quidam affirmant. [C. Pl. 4, 6, 1 : Οἱ δὲ ὡς ἀληθὲς διατείνονται. Phrynich. in Bekk. An. p. 11, 25 : Τινὲς δὲ διετείναντο ὡς ἐπὶ μέλλοντος χρόνου τὸ ἄρτι, ἐγὼ δὲ οὐχ εὗρον. Diodor. 13, 28 : Εἰ ... ἀνεῖσθε τοῖς θυμοῖς, τί χρὴ νῦν ἡμᾶς διατείνεσθαι; ad quem l. v. Wessel.] Accipitur enim aliquando pro Affirmo, Assevero, βεβαιοῦμαι, ap. Aristot. et Lucian. [Prom. c. 5 : Οὐ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων·] nec non Plut. [Mor. p. 2, C] : Ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἶποιμι ὅτι συνῆλθε, Pro certo affirmare ausim. Affertur et διατεινόμενος pro Sine fine occlamans. [Hesych. : Διατείνειν, διαρρήδην λέγειν, λογείσθαι (Musur. λογίζεσθαι. Scrib. videtur ἀπολογεῖσθαι). Διατείνεσθαι, διαβεβαιοῦσθαι, φιλονεικεῖσθαι. Διατείνεται, ἀπολογεῖται. Ὁμοίως

(del.). Διατείνομαι, ὁμοίως. Harpocrat. : Διετείνοντο (Διετείναντο Bekk.)· ἰδίως Ἀντιφῶν τοῦτ' ἔταξεν ἐν τῷ περὶ Ἡρώδου φόνου, ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηρνήσαντο.]

Διατειχίζω, Muro interjecto separo et distermino, Interjecto muro dispesco. [Lysias p. 194, 39 : Πελοποννησίων διατειχιζόντων τὸν ἰσθμόν. Aristoph. Eq. 818 : Σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι διατειχίζων. Polyb. 8, 34 : Διατειχίσαι τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας. Hesych. : Διατειχίζειν, ὅταν πολέμου ὄντος συγκλεισθῶσι, τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν. Cum accus. Ælian. N. A. 6, 43 : Αἱμασιὰς δέ τινας μέσας διειργούσας ἀπ' ἀλλήλων τοὺς χηραμοὺς διατειχίζουσι.] Frequentius accipitur pro Separo veluti interjecto muro, Intersepio, Discludo et dirimo. Xen. Symp. p. 520 [5, 6] : Ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς διατετείχικε τὰ ὄμματα. Nasus enim oculos, veluti murus et septum interjectum, discludit et disterminat a se invicem, et διαφράγματος vicem gerit. Synes. Ep. 67 : Διοδεύσας τὴν ὕποπτον, ὡς ἀνύποπτον, ἣν διετείχισεν ὅπλα πολέμια, Quam interclusione separarunt infesta arma : Ep. 50 : Διατετειχίσθω μοι τὰ πρὸς ἅπαντας, Disclusus et disjunctus sim ab omnibus. Interdum dat. instrumentalis additur, velut et in τειχίζω, Ep. 142 : Παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θρυγκοῖς μεγάλοις, Magnis maceriis, veluti muro, disjunctas et separatas a se invicem. Sic Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 7] : Ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ τῷ ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον. [Dial. mer. 11, 1 : Διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου. Philo vol. 1, p. 461, 41 : Τὸν μὲν οὖν ὡς κηφῆνα τοὺς ... πόνους λυμαίνεσθαι διεγνωκότα ... διατειχιεῖ.]

[Διατειχίον, τὸ, i. q. διατείχισμα. Diodor. 16, 12 : Ἐν σταδίῳ ὀλίγῳ δὲ διαστήματι τῆς διατειχίου ἔσω μάχης οὔσης συνέδραμε πλῆθος στρατιωτῶν εἰς στενὸν τόπον. Σταδίῳ et διατειχίου delet Reiskius.]

Διατείχισμα, τὸ, Murus in id structus ut intersepiat aliqua, simpliciter Murus intersepiens, ut intergerini parietes in domibus. [Murus interjectus (urbem ab arce separans) ap. Polyb. 8, 36, 9. Murus interior 16, 31, 5 et 8, 33, 1. Schweigh. Diodor. 14, 86 : Πολιορκήσαντες τὸ χωρίον ἐντὸς τοῦ διατειχίσματος εἰσεβιάζοντο. Strabo 2, p. 80 : Κατὰ τὸ Σεμιράμιδος διατείχισμα.] Interdum etiam Munitio et vallum urbem aliquam discludens et disterminans ab alia; aut etiam Munitio structa in eum usum, ut hostem intercludat et arceat : quemadmodum Plut. τὸν ἰσθμὸν τειχισθέντα vocat διατείχισμα [Mor. p. 871, F] : Ἔπεισεν αὐτοὺς ἐκπέμψαι τὸ στράτευμα, λέγων ὅτι τοῦ διατειχίσματος οὐδὲν ὄφελός ἐστι Πελοποννήσου, ἂν Ἀθηναῖοι Μαρδονίῳ προσγένωνται. Greg. Naz. διατείχισμα appellavit Interstructuram in favis apum, qua hexagoni favi distinguuntur. Qua de re vide et quendam Aristotelis l. in Ὀρθόω citatum. [Impropr. de veste inter duos amantes interposita Lucian. Dial. mer. 11, 4 : Ἀφῳρήσθω μὲν ἤδη τὸ δ., περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους. De homine pugnantes dirimente id. Lapith. c. 33 : Ὑπὸ διατειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Eustath. Opusc. p. 357, 60 : Σαθρὸν τῆς βασκανίας τὸ διατείχισμα.]

Διατεκμαίρομαι, Per signa demonstro, ut conjectare sit facile, Significo, Certis notis ostendo. Hesiod. Op. [396] : Ἐργάζευ, νήπιε Πέρση, Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο. Ubi Moschop. διετεκμήραντο exp. ἐγνώρισαν, τεκμαίρεσθαι ἔδωκαν· subjungens, Poetam θεοὺς ibi vocasse τὰ στοιχεῖα, Elementa : quoniam sc. ἀπὸ τούτων τεκμαιρόμενοι οἱ ἄνθρωποι τὰ τῆς γεωργίας ἔργα ἐργάζονται. [Manetho 6, 750 : Τὼς μὲν ἐμὴν γενέθλην Μοῖραι διετεκμήραντο. Hesych. : Διατεκμαίρονται, σημειοῦνται. Διατεκμαίρομαι, στοχάζομαι. || Idem annotavit formam activam, Διατεκμαίρει, διαστοχάζει (Musur. διαστοχάζεται), σημειοῦται. Quæ de hoc verbo non magis usitata est quam de στοχάζομαι. Quare scrib. videtur Διατεκμαίρεται, διαστοχάζεται. Neque enim probabile est secundæ hæc esse personæ, quo pacto σημειοῦται ut ex alia gl. illatum delendum foret. G. Dind.]

[Διατεκταίνομαι, Fabricor, Machinor. Hesych. : Διετεκτήνατο, ἐμηχανήσατο. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 36 : Διατεκτηναμένη ζυγὸν ἀμφιδέξιον.]

[Διατελείαν. Hesych. (inter Διάττειν et Διαττερίσαι) : Διατελείαν, τὸ ἄπρακτον, παρὰ Σώφρονι. Τινὲς δὲ γράφουσι διαγγελίαν. Recte Albert. Δι' ἀτέλειαν corrigere videtur.]

[Διατελεστέον, Permanendum, Perseverandum. Clem. Al. Strom. 3, p. 530 : Ἐπιμελητέον τῆς ψυχῆς, ἢ πρὸς μόνῳ τῷ θείῳ διατελεστέον. Kall.]

[Διατελευτάω, i. q. διατελέω, Perago, Perficio. Hom. Il. Τ, 90 : Θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. De quo l. mira sunt scholiastarum commenta.]

Διατελέω, [Absolvo. Aristot. De mundo c. 6 : Ξέρξην αὐτουργεῖν ἅπαντα καὶ διατελεῖν. Seager. Bekker. p. 398, 5 ex libris melioribus restituit ἐπιτελεῖν. Xenoph. H. Gr. 7, 3, 4 : Ἐπείπερ ἠρξάμην, διατελέσαι βούλομαι τὰ περὶ τοῦ Εὐφρονος. Eurip. Heracl. 435 : Τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν; ubi διατελεῖν futurum est ex διατελέσειν contractum. Διατελεῖν τὸν λόγον, Absolvere sermonem, Æschin. Dial. 2, 33, quod c. 23 dicitur ἐπιτελεῖν], Perago, Traduco : Perago, inquam, sed ea signif. qua dicitur Ævum s. Vitam peragere, hoc ab Ovidio, illud a Virg. Dicitur autem et Transigere vitam. [Plato Apol. p. 31, A : Τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ' ἄν· Conviv. p. 192, C : Οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου οὗτοί εἰσιν. Herodot. 6, 117 : Τὸ λοιπὸν τῆς ζόης διατελέειν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἐόντα τυφλόν.] Isocrat. Busir. [p. 225, C] : Ἕκαστοι τὴν αὑτῶν ἔχοντες, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν, Feliciter vitam perageremus. Vel, quod magis in prosa usitatum est, Vitam traduceremus. Sic usus est et Xenoph. cum accus. Cyrop. 1, [5, 4] : Ἤδη γὰρ καὶ ὁ Κῦρος διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη, ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἦν. Ubi διατετελεκὼς δέκα ἔτη potest reddi itidem Quum peregisset decem annos; sed rectius, Quum exegisset. Aut etiam, Quum confecisset, e Cic. [Dionys. A. R. 9, 37 : Ἐπίπονον σφόδρα καὶ ταραχώδη τὴν ἀρχὴν διετέλεσαν.] || Διατελῶ, neutraliter positum, Permaneo, Persevero. [Hippocr. p. 460, 36 : Οὐ δυνάμενοι τὰς ἡμέρας διατελέειν, ἄχρι οὗ....] Aristot. [H. A. 6, 2 : Τὸ δ' ὠχρὸν οὐ πήγνυται, ἀλλὰ μαλακὸν διατελεῖ. Ib. c. 3 : Τοῦτο μέχρι πόρρω διατελεῖ· 7, 4 : Αἱ τὰ ἄρρενα κύουσαι καὶ μᾶλλον μετ' εὐχροίας διατελοῦσιν. Et alio l.] : Μετὰ δὲ ταῦτα οὐκ ἔτι οὐδὲ τίκτουσιν, ἀλλ' ἄγονοι διατελοῦσιν, Sed steriles permanent. Sic e Thuc. affertur [6, 89] : Διατελοῦντος μου προθύμου, pro Quum permanerem s. perseverarem in hoc promti animi affectu. At, Διετέλει φίλος τοῦ λαβόντος, Perpetuo colebat amicitiam ejus qui cepisset. Et, Ἀνουθέτητοι διατελοῦσι, ex Isocr. [p. 15, C], Semper admonitore carent. E Xen. [Mem. 1, 6, 2] : Ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων διατελεῖς, Sine calceis et tunica esse pergis, Incalceatus et intunicatus permanes, Usque manes incalceatus et intunicatus. Sæpe autem participio junctum hunc eund. usum habet; atque adeo illi junctum redditur eod. illo verbo a Bud. ap. Philon. : Ἐξ ὧν ἐστὶ δῆλον ὅτι ἀγέννητος καὶ ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ, Atque ex iis planum factum est, ingenitum mundum permanere et incorruptum. E Plut. Theseo [cap. 8] : Διετέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, Clava deinceps perpetuo usus est. Sic, Διετέλει διακόνῳ χρώμενος, Semper deinceps est usus. At, Διετέλεσαν πανηγυρίζοντες, Festos dies ad extremum vitæ agebant. Sed interdum διατελῶ ποιῶν existimat Bud. non aliud esse quam ποιῶ (sicut ληρεῖς ἔχων, non est aliud quam ληρεῖς), Demosth. [p. 460] : Ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν. [Herodot. 7, 111 : Διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμεῦ αἰεὶ ἐόντες ἐλεύθεροι. Polyb. 2, 5, 1 : Ταύτας ἀεὶ τὰς χώρας πορθοῦντες διετέλουν. Dionys. A. R. 6, 63 : Ἰσοπολιτείαν, ἧς ἀεὶ διατελοῦσι δεόμεναι. Dinarch. ap. Harpocr. s. v. Προμετρητής : Ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκεν. Theodoret. vol. 1, p. 643 : Δακρύων διηνεκῶς διατελῶ. Cum adject. et participio Dionys. A. R. 4, 73 : Ἐξ ἧς μεγάλη καὶ εὐδαίμων καὶ πολλῶν ἄρχουσα ἀνθρώπων ἡ πόλις διετέλεσεν. Inversa constructione olim ap. Plut. De puer. educ. p. 13, A, legebatur : Ὅπερ γὰρ πολλάκις καὶ πρὸς πολλοὺς τῶν πατέρων διατελῶν λέγω, ubi ex codd. correctum διατελῶ λέγων. Quæ emendatio etiam Pselli l., quem comparat Wyttenb., adhibenda De oper. dæmon. p. 41 : Θαυμάζω διατελῶν. Toties enim in hoc genere peccarunt librarii, ut ab his quam ab scriptoribus communem usum

loquendi violatum esse credibilius videatur. || Forma media ap. Hesych. : Διετελέσω, διέμεινας, nisi hoc ex διετέλεις corruptum. G. Dind.] A

[Διατελέως ap. Hippocr. p. 210, F, lectio vitiosa pro διὰ τέλεος. V. Τέλος.]

[Διατελὴς, ὁ, ἡ, Perpetuus. Soph. OEd. Col. 1514 : Αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς. Plato Rep. 10, p. 618, A : Τυραννίδας ... τὰς μὲν διατελεῖς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας. Dio Cass. 44, 48 : Προστάτην διατελῆ τῆς πόλεως. Διατελῆ vitiose legitur ap. Themist. Or. 4, p. 52, C, ubi HSt. recte corrigit διατελεῖτε.]

Διατέμνω, Disseco, Discindo, Sectione s. Scissione divido. [Æsch. Suppl. 545 : Διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. Eur. Hec. 782 : Διατεμὼν χρόα. Plato Conviv. p. 190, D : Διατεμῶ δίχα ἕκαστον. || Forma media ap. Hesych. : Διετεμόμην, διέκοψα, διεῖλον.] Pass. voce ac signif. ex Aristoph. [Eq. 768] διατμηθείην λέπαδνα pro εἰς μέρη λωροτομηθείην, In minutissimas partes secer, ut pellis aliqua solet in minuta dissecari lora. Rursum act. voce ac signif. διατέμνω χωρὶς pro Distinguo et separo a, e Plat. De LL. [3, p. 697, A : Διατεμεῖν χωρὶς τά τε μέγιστα καὶ δεύτερα καὶ τρίτα.] Item metaphorice pro Discindo, i. e. studia in contraria scindo, Distraho, Dirimo, Divello, ut quum Æschin. [p. 83, 29] dicit, Τὸν γόητα καὶ βαλαντιοτόμον, καὶ διατετμηκότα τὴν πολιτείαν. || Διατάμνω, Disseco, Discindo, i. q. διατέμνω et διατμήσσω, nisi quod poet. et Ion. [et Dor.] est. [Hom. Il. P, 522 : Ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν· 618 : Διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην. Herodot. 2, 139, διαταμέειν· 7, 39, διαταμόντας. Hippocr. p. 420, 38, διατάμνειν· 903, B, διατάμνει. Tabul. Heracl. p. 275, 65 : Τὸν διατάμνοντα τὼς χώρως. Sed ap. Ælian. N. A. 13, 20 διέταμε in διέτεμε est mutandum, quod præbent codd. Vindob.] B

Διατενὴς, ὁ, ἡ, Pertendens, Contendens, Tendens. Theophr. C. Pl. 2, 20 [15, 2] : Διατενὲς πρὸς τελείωσιν, Tendens ad rei perfectionem, Pertinens, Faciens. Alii, Quod ad rei perfectionem spectatissimum est.

Διατερσαίνω, Exicco, Inarefacio, διαξηραίνω. [Sic interpr. Hesych. et Suid. Priscus in Excerpt. p. 184, 21 ed. Nieb. : Ἅπαντα (τὰ σκεύη) διατερσαίνοντες. G. D.] C

[Διατεταμένως] E superiore διατείνομαι, Contendo, Annitor, Enitor, est adv. Διατεταμένως, Magna contentione, Magnopere, Enixe, Obnixe. Aristot. Ethic. 9, 4 : Εἰ δὴ τὸ οὕτως ἔχειν λίαν ἐστὶν ἄθλιον, φευκτέον τὴν μοχθηρίαν δ., καὶ πειρατέον ἐπιεικῆ εἶναι, Omnes nervi intendendi sunt ut, Summa virium contentione annitendum est ut : pro, δεῖ παντὶ τρόπῳ διατείνασθαι φεύγειν, ὅπως μὴ πονηροὶ ὦμεν, ut Xen. supra [in Διατείνω] loquitur. Et 10, 4 : Δ. περὶ ταῦτα ἐνεργεῖ. [Plut. V. Cat. min. c. 26 : Ἐπειπὼν πᾶσι τοῖς ἄλλοις δ. Wakef. Schol. Plat. p. 119 : Δ. διισχυρίζεται. Schæf. Juliano p. 301, A, διατεταμένως pro διατεταγμένως restituendum. G. Dindorf.]

[Διατετηρημένως, Prudenter. Scholiastæ ad Dionys. Perieg. 1, p. 318, 21 restituit Bernhardy, ubi vulgo legitur : Διατετηρημένος δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀποδιδοὺς ἑαυτῷ τὴν πίστιν ἐπάγει τὸ ἔπος.]

[Διατετμημένως, Divisim. Theodor. Metoch. Miscell. p. 760 : Ἰδιάζοντες ἕκαστοι δ. ταῖς πολιτείαις καὶ τοῖς ἤθεσιν ἐδίωσαν Ἕλληνες. G. Dind.] D

[Διατετραίνω. V. Διατιτράω.]

[Διατετυπωμένως. V. Διατυπόω.]

Διατεύοντο, Hesych. ἐμερίζοντο : itidemque διατεύονται, μερίζονται. Scribuntur tamen hæc sine ι potius.

Διατήκω, i. q. ἀποτήκω. Aristoph. Nub. [149] : Κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν, Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῷ πόδε, Liquefacta cera. Plut. Symp. 6, 8 [p. 695, D] : Ἐν μὲν γὰρ τοῖς μεγάλοις χειμῶσιν ἀκόναι μολίβδου διατήκονται· e quo colligit τὸ ἐκψύχεσθαι non solum πηγνύειν, verum etiam τήκειν τὰ σώματα. Itidem [Mor. p. 949, C] idem Plut. ait, Ἀριστοτέλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τοῦ μολίβδου τήκεσθαί φησι καὶ ῥεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χειμῶνος, Plumbeas cotes ipso horrore hyemis et frigoris tabefactas solvi atque labi, Turn. Ubi nota etiam de lapidibus dici τήκεσθαι, ut tradit idem Aristot. Meteor. 4, [9 et 10. Clem. Al. p. 180, 14 : Τὰ γλίσχρα διατήκειν θερμότητι. Euseb. H. E. p. 392, 16. Hemst.]

[Διάτηξις, εως, ἡ, Tabes, Gl.]

Διατηρέω, Servo, Conservo, Tueor. Item Servo, Observo : ut διατηρεῖν τοὺς νόμους ap. Æschin., qua signif. in N. T. legimus τηρεῖν τὰς ἐντολὰς Θεοῦ. Præterea Attente observo et caveo, ut et τηρέω. Ac sicut illud τηρέω junctum habet interdum ὅπως μὴ, vel μὴ, ita et hoc διατηρέω, Aristot. H. A. 9, [7] de hirundine, Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται· δίδωσι δὲ ἑκατέρῳ, διατηροῦσά τινι συνηθείᾳ τὸ προειληφὸς, ἵνα μὴ δὶς λάβῃ. Dem. [p. 115, 26] : Ἐπαμῦναι μὲν τούτοις, καὶ διατηρῆσαι μή τι πάθωσι. [In decreto ap. eund. p. 238, 9 : Τούτων δ' ἑκάστους ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν. Polyb. 1, 7, 7 : Διετήρουν τὴν πόλιν καὶ τὴν ἑαυτῶν πίστιν· 7, 8, 7, de sene : Διεφύλαξε δὲ τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας, διετήρησε δὲ πάντα καὶ τὰ μέρη τοῦ σώματος ἀβλαβῆ· ib. 4 : Διετήρησε τῇ πατρίδι τὴν εἰρήνην. Διατηρεῖν τὸν πόλεμον, Continuare bellum, Plut. V. Dion. c. 33.]

Διατήρησις, εως, ἡ, Observatio, Conservatio. [Diodor. 2, 50 : Ἀγαθὴ γὰρ ἡ φύσις διδάσκαλος ἅπασι τοῖς ζῴοις ἐστὶ πρὸς διατήρησιν οὐ μόνον ἑαυτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γεννωμένων. Scott. Exod. 16, 33 : Ἀποθήσεις αὐτὸ ... εἰς διατήρησιν εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν. Et Num. 17, 10.]

[Διατηρητέον, Conservandum. Clem. Al. p. 223 : Τὸ δὴ διάταγμα τοῦ λόγου παντὶ δ. σθένει. Kall. Geopon. 9, 11, 10, p. 601 : Δ. δὲ ἀκριβῶς τὸν φλοιὸν, ἵνα μὴ σπαραχθῇ.]

[Διατηρητικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad conservandum. Marc. Anton. 1, 16 : Τὸ διατηρητικὸν τῶν φίλων. Porphyr. De abst. 1, 53, διατηρητικὸν (τῆς ὑγιείας), cit. Wakef.]

[Διάτης. V. Δῖον.]

[Διατί. V. Διὰ et Τίς. Arcad. p. 184, 12 : Τὸ ἵνατί καὶ διατί καὶ ἐν τῇ συνεπείᾳ ὀξύνεται.]

[Διατιθέω i. q. διατίθημι. De qua forma v. s. Τίθημι. Διετίθουν pro διετίθεσαν dictum ex Antiphanis Iasone annotavit Antiatt. p. 90, 5. G. Dind.]

Διατίθημι, Dispono, Compono. [Herodot. 7, 39 : Διαταμόντας δὲ (τὸν παῖδα) τὰ ἡμίτομα διαθεῖναι τὸ μὲν ἐπὶ δεξιὰ τῆς ὁδοῦ, τὸ δὲ ἐπ' ἀριστερά. Aristot. H. A. 8, 4 : Θηρεύουσί τινες καὶ τοὺς ἔχεις εἰς ὀστράκια διατιθέντες οἶνον εἰς τὰς αἱμασιάς. Geopon. 10, 56, 5, p. 726 : Ἐν μέλιτι διαθέντες τὰ σῦκα, ὥστε μήτε ἀλλήλων μήτε τοῦ ἀγγείου ψαύειν.] Lucian. [Vit. auct. init.] : Σὺ μέντοι διατίθει τὰ βάθρα. Interdum Administro, Constituo. Thuc. 6, [15] : Κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου. Sic Herodian. 3, [8, 4] : Τά τε κατὰ τὰς Γαλλίας ὡς ἄριστα διαθεὶς, ubi tamen Polit., Itemque omni Gallia composita e sententia. Item Instituo, ut ἀγῶνας διέθεσαν ap. eund. Lucian. [De luctu c. 23] redditur Certamina instituerunt. Affertur tamen ex Aristide διαθεῖναι τὸν ἀγῶνα pro Certamen proponere. Sic autem dici et τιθέναι ἀγῶνα, s. τὸν ἀγῶνα, infra doceo. [Aristid. vol. 2, p. 245, 9 : Παραδείκνυσιν αὐτῷ τινὰ τῶν εἰς τὸν δρόμον καὶ ὅπως διαθήσεται τὸν ἀγῶνα. Fort. διαθεύσεται. Wyttenb. Plutarch. Vit. Agesil. c. 21 : Ἐπεὶ δὲ ... ἐδεήθησαν αὐτοῦ (οἱ Κορίνθιοι) τὸν ἀγῶνα διαθεῖναι, τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησεν, αὐτῶν δ' ἐκείνων διατιθέντων καὶ συντελούντων.... Locutionem ἀγῶνας διατιθέναι annotavit Pollux 3, 140, qui διαθεῖναι τὰ Πανα θήναια dixit 8, 93. Forma media Pollux 9, 108 de coturnicum commissionibus : Ποτὲ μὲν ἐπ' αὐτοῖς διετίθεντο τοῖς ὄρτυξι (οἱ τῶν ὀρτύγων δεσπόται), ποτὲ δὲ καὶ ἐπ' ἀργυρίῳ.] Sed et διατιθέναι τοὺς νόμους habent VV. LL. [ex Strabone : vide infra], sicut τιθέναι τοὺς νόμους : exponuntque Condere leges. Et ap. Xen. [Mem. 2, 1, 27] : Θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα. [Lucill. in Anth. Pal. 11, 164 : Αὐτὸς ἑαυτοῦ τὴν γένεσιν διαθεὶς Αὖλος ὁ ἀστρολόγος, Genituram digerens, ut Latini loquuntur, i. e. sub qua quis constellatione natus sit exquirens. Jacobs. Conf. Διάθεμα.]

[Διατιθέναι vel Διατίθεσθαι dicuntur rhapsodi, histriones, oratores, quum vel sua vel aliorum opera recitant. Plato Leg. 2, p. 658, D : Ῥαψῳδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσείαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα.... Charmid. p. 162, D : Ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Diodor. 15, 7 : Ἔπεμψε τοὺς εὐφωνοτάτους τῶν ὑποκριτῶν διαθησομένους μετ' ᾠδῆς τὰ ποιήματα· et sæpissime λόγον vel δημηγορίαν διατιθέναι vel διατίθεσθαι (de quo v. infra).... Non dissimilis huic, sed definita magis signif. est inordinata componendi et ad æqualitatem redi-

gendi. Harpocr. s. v. Διάθεσις : Φρύνιχος Τραγῳδοῖς A τιθέασι. Josepho A. Jud. 6, 9, 3 : Ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκτον
« τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν » φησί· καὶ γὰρ τὸ ῥῆμα διαθέσθαι ἀμυνόμενος διατίθεμαι, ex cod. Vat. διατίθημι resti-
λέγουσιν ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. Plut. V. Luculli c. 1 Sullam tuendum : quippe nullis exemplis verbi medii usum
dicit Lucullo dedicasse librum de vita sua ὡς συντα- in hac phrasi Græcis placuisse constat, ratione satis
ξομένῳ καὶ διαθήσοντι τὴν ἱστορίαν ἄμεινον. Idem verbum manifesta. » Isæus p. 88, 5 : Τοσαῦτ' ἐστὶν (ἃ κατέλι-
Strabo 10, p. 482 de Lycurgo leges scribente, Phi- πεν) ὥστε καὶ τὰς θυγατέρας ἐξ αὐτῶν διατεθῆναι (sic,
lostr. Heroic. p. 727 de pavone pennas suas dispo- vel διαθεῖναι, HSt. corrigit librorum vitium διαθῆναι)
nente, scriptores ecclesiastici de sacri codicis con- καλῶς καὶ τὸν παῖδα ἐκ τῶν λοιπῶν μηδὲν ἧττον εἶναι
stitutione usurpant; unde libri canonici vocantur ἐν- πλούσιον. Theodoret. vol. 2, p. 1349 : Θερμῶς περὶ τὰ
διάθετοι. (Conf. Διάθεσις et Διαθέτης.) Lobeck. Aglaoph. παράνομα διατεθεὶς θυσιαστήρια. Omisso quod ex sen-
p. 332, 333. || Expono, Describo. Strabo 1, p. 9 : tentiæ ratione suppletur adverbio ibid. p. 1324 :
Ἡ γεωγραφικὴ πᾶσα ἐπὶ τὰς πράξεις ἀνάγεται τὰς ἡγε- Αὖθις ὁ θεὸς τῷ προφήτῃ παρακελεύεται περὶ γυναῖκα δια-
μονικὰς διατιθεῖσα ἠπείρους καὶ πελάγη· ubi Casaub. τεθῆναι μοιχεύτριαν καὶ πονηρίᾳ συζῶσαν. Cui loco
comparat 14, p. 642 : Ἔπη κατέλιπεν, ἐν οἷς τά τε quodammodo comparari potest schol. Aristophan.
οὐράνια διατίθεται καὶ τὰς ἠπείρους γεωγραφεῖ· et Plut. Vesp. 1173 : Ἀγκυλίων (κωμῳδεῖται) ἐπὶ τῷ τὴν μητέρα
Mor. p. 345, D : Οἱ δ' ... ἱστορικοὶ ... ἀλλοτρίων γεγόνασιν διατιθέναι, ubi nunc ex Porti conjectura κακῶς διατι-
ἐρώτων ὥσπερ δραμάτων ὑποκριταὶ τὰς τῶν στρατηγῶν θέναι legitur. Cum dativo conjunxit Theodoret. vol. 2,
καὶ βασιλέων πράξεις διατιθέμενοι. Hesych. s. v. Κοτυτώ: p. 888 : Ἐπαναστάντες μυρία διέθεσαν αὐτοῖς κακά· nisi
Ὁ μὲν Εὔπολις κατ' ἔχθος τὸ πρὸς Κορινθίους φορτικόν αὐτοὺς corrigendum. G. Dind.]
τινα δαίμονα διατίθεται. Dio Chrys. vol. 1, p. 631 : || Διατίθεμαι, signif. activa, itidem pro Compono,
Ἀθηναῖοι δὲ ἐν τῷ θεάτρῳ θεῶνται τὴν καλὴν ταύτην θέαν B Administro, Xen. Mem. 2, [6, 23] : Δύνανται δὲ καὶ τὴν
ὑπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν, οὗ τὸν Διόνυσον ἐπὶ τὴν ὀρ- ἔριν οὐ μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως ἀλλήλοις
χήστραν διατιθέασιν. || Obscurum visum est quos τοὺς διατίθεσθαι, Bud. Componere, Ad concordiam redu-
διαθέντας dicat schol. Aristoph. Ran. 1385 : Νύμφαι cere. Subjungit autem Basilii locum, in quo διατί-
ὀρεσσίγονοι) Ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκλη- θεσθαι reddit Concorditer constituere. Quin etiam
πιάδης· εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων, Νύμφαι pro Placare, Satisfacere alicui, ex Appiano affert.
etc. Matthiæ ad Eurip. Fr. p. 361 interpretatur τοὺς [Civ. 2, 8 : (Cæsar) διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας (credi-
διασκευάσαντας, qui carmina emendando et ordinando tores).] Dixerat autem antea διατίθεσθαι passiva voce
recensuerunt, quo sensu ab Herodoto 7, 6 Onoma- significare Bene s. Secus de re aliqua statuere, et
critum vocari διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου. Scri- uti : afferens ex Isocr. Panath. [p. 261, E] : Μηδ' ἀνέ-
bendum, ni fallor, ἔν τινι τῶν διασωθέντων. Exemplar ξονται φωνὴν τῶν τὰ μὲν σώματα τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐπο-
dicit Athenis asservatum. G. Dindorf.] νειδίστως διατιθεμένων, συμβουλεύειν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀξιούν-
|| Efficio, Reddo. Dem. [p. 463, 19] : Ἵν' οὖν τριά- των. Et ap. Greg. Naz. : Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα
κοντα ἄνθρωποι λειτουργήσωσιν ἡμῖν, τοὺς ἅπαντας ἀπί- διατίθεται, Calamitatem in bonum commodissime ver-
στους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν; Infidos nobis reddemus? tit, De exilio suo commodissime statuit. Quemadmo-
Bud. [Recte ex libris correctum ἀπίστως.] || Afficio. dum autem διατιθέναι νόμους supra habuisti pro Con-
[Herodot. 3, 155 : Ἐμὲ ὧδε διαθεῖναι, et, Σεωυτὸν dere leges, sic et διατίθεσθαι νόμους pro Condere
ἀνηκέστως διαθεῖναι.] Dem. : Ἴστε γὰρ δή που ὃν τρόπον leges, affertur e Plat. De LL. At vero Διατιθέμενος
Ὀρχομενίους διέθηκε, Quibus incommodis affecerit, βάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ, e Greg. Naz., pro Disponens. At
Quomodo vexarit Orchomenios, Bud. Est autem si- cum accus. λόγους Bud. vertit Facere; nam διατίθεσθαι
milis usus, vel potius idem, ap. Chrysost., de Caino, C τοὺς λόγους e Polyb. [3, 108, 2] affert pro Verba fa-
Τοῦ τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθέντος, Qui fratrem tali in- cere. Sic ex Appiano, Λόγους ἐν τῇ βουλῇ περὶ ὁμο-
juria affecit, in fratrem talia perpetravit, fratrem νοίας διέθετο, Verba fecit de concordia, Orationem ha-
ita tractavit : ut κακῶς διέθηκαν e Dem. [p. 369] pro buit. [Diog. L. 2, 24; 7, 5. Diodor. 12, 17 : Τὸν ἑτερό-
Male tractarunt. Et, Διετίθουν τὰ χείριστα, ex Æsopi φθαλμον ἀποτολμῆσαι λόγον ἐν ἐκκλησίᾳ διαθέσθαι· 15, 38 :
Fabulis pro Pessime tractabant. Sed aliquando οὕτω Ὑπὲρ δὲ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδου διαθεμένου λόγον.
διατίθημι est Facio ut aliquis ita sit affectus. Isocr. : « Et Antiphon διαθεῖναι λόγον ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαι in Ul-
Ὅπως ἂν τοὺς ἄλλους πρὸς σεαυτὸν διαθῇς, οὕτω καὶ σὺ piani schol. ad Olynth. 2, p. 14, ubi de hoc verbo
πρὸς ἐκείνους ἕξεις. [Conf. p. 23, C.] Tale est διέθηκε plura. » Wessel. ad Diodor. vol. 2, p. 9. Quibus adde
χεῖρον, quod redditur Deteriori affectu imbuit, Pe- quæ Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 379, A, attulit. Dionys.
jus animavit. [Lucian. Gall. c. 18 : Οὕτω διέθηκα τοὺς A. R. 11, 7 : Ὁ δ' ἀναστὰς τοιαύτην διέθετο δημηγορίαν.
κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἥγόν με. Id. Nigrin. Lucian. Hermotim. c. 1 : Ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ
c. 38 : Κἄν τινας ἑτέρους ... ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια- διατιθέμενος. Longin. De subl. 9, 10 : Ἐν ἀπράκτῳ
θῶσι· ad quem l. Hemst. hæc fere annotavit : « Græci σκότει τὴν ἀνδρείαν εἰς οὐδὲν γενναῖον εἶχε διαθέσθαι.]
διατιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant, Invenitur etiam, Διατιθέμενος ἀεὶ μακρὸν λόγον. Item
vel simplici cum adverbio, quod inprimis frequens, [Phalar. Epist. 19, p. 93] : Διατίθεσθαι ἔπαινον ἐν τῇ
οὕτως διαθεῖναι ὥστε, etc. Lys. ap. Athen. 13, p. 612, ποιήσει περὶ τῆς ἀνθρώπου, et, Διατιθέμενοι πολὺν ἔπαι-
E. Idem In Agor. p. 130, 37 : Νομίζων, εἰ διαθείη νον εὐβουλίας ἑαυτῶν, Phalar. [Ep. 67, p. 202. Dionys.
ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, Si vos ad inopiam re- A. R. 3, 17 : Πολλοὺς ἐπαίνους τῶν νεανίσκων διαθεμένους.
degisset, ut fecit. Æschin. In Tim. p. 5, 8 : Τὸν γὰρ Ἐγκώμιον Diodor. 12, 13 : Τίς γὰρ ἂν ἄξιον ἐγκώμιον
τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πό- D διάθοιτο τῆς τῶν γραμμάτων μαθήσεως; || Διατίθεσθαι
λεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν. Similiter Lys. In τὴν σχολὴν, Otium (animi oblectandi caussa) in ali-
Philocr. p. 181, 27 : Κακῶς διαθεὶς τὰ τῆς πόλεως. De- qua re occupare. Lucian. De merc. cond. c. 25 : Εἰς
mosth. In Timoth. p. 1074, F (1187, 9), 1106, A καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν· Philops.
(1251, 24); et In Steph. p. 969, C (1103, 14) : Οὕτω c. 29 : Καί μοι δοκεῖ τε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν δια-
διέθηκε τοὺς δικαστὰς ὥστε φωνὴν μηδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν τριβήν. Heliodor. 2, 30, p. 112 : Διατιθεμένῳ τὴν σχο-
ἀκούειν ἡμῶν. Cum quo convenit Xenoph. Hell. 5, λήν· 5, 18, p. 233 : Καὶ ἡμῶν ἔστιν ὅτε τὴν σχολὴν διατι-
p. 319 (c. 1, 4) : Τί ποτε ποιῶν ὁ Τελευτίας οὕτω διέ- θεμένων. Longus 2, 12 : Διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν
θηκε τοὺς ἀρχομένους. ... A veteribus hunc usum ac- ξενικῇ τέρψει θελήσαντες. Hemst. et Schæf.]
ceptum servarunt recentiores, inprimis Artemidorus, || Διατίθεμαί τι, Expono venale, Venundo, Vendo.
quem vide 1, 58. Ib. 62 : Ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς βού- [Herodot. 1, 1 : Ἐπεὰν διαθέωνται τὸν φόρτον· et 194.]
λεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κά- Bud. e Demosth. [p. 22, 27 : Ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι·
μνοντα· 3, 11, etc. Appian. De B. Mithr. p. 316 (c. 20) : 910, 8 : Δ. τὰ φορτία· 1048, 25 : Τοῦτον τριπλασίας τι-
Αὐτὸν ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεὶς ἐπήγετο πανταχοῦ λελυ- μῆς ἢ πρότερον διαθέμενοι.] et Arriano. [Civ. 5, 9 : Ἔμ-
μένον. Apollodor. 1, p. 13 : Ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται πορoι γὰρ ὄντες, κομίζουσι μὲν ἐκ Περσῶν τὰ Ἰνδικὰ καὶ
διαθῇ τὸν ἡττημένον. Alciphr. 1, p. 200 (2, ep. 1) : Ἀράβια, διατίθενται δ' ἐν τῇ Ῥωμαίων. Xenoph. Anab.
Ὄψομαι τί με διαθήσει· ubi v. Bergler. Philo p. 791, 7, 3, 10; 7, 7, 55, et al. Strabo 8, p. 382 : Εὐπορή-
D (vol. 2, p. 315, 30 : Τοὺς δρῶντας προδιαθεῖναι), σαντες τῶν τοιούτων καὶ διατιθέμενοι πολλοῦ· 14, p. 640 :
793, D (ib. 317, 24) : Ὁ παίσας θνησκέτω τὰ ἴσα οἷς Διαθέμενοι δὲ καὶ τοὺς προτέρους κίονας. Τὰ μαθήματα
διέθηκε παθών· 895, E : Πάσχουσιν οὐκ ἐλάττονα ὧν δια- διατίθεσθαι annotavit Pollux 4, 43.]

|| Διατίθεμαι, Testor, Testamento meo aliquid mando hæredibus, ut Idem scribit, afferens e Dem.: Ὁ ταῦτα διαθέμενος. Item, Σκέψασθε δὲ ἃ διέθετο. [Conf. p. 1067, 1; 1133, 9; 1029, 27.] Et ex Æschine [p. 56], διαθέσθαι τὰ ἑαυτοῦ, In bonis testari; vel, E bonis. Habemus autem hujus generis loquendi ex. [ap. Isæum p. 63, 5 : Διέθετο, εἴ τι πάθοι, τὴν οὐσίαν ἑτέρῳ· 79, 14 : Τὰ μὲν ἑαυτοῦ διαθέσθαι ὅτῳ ἂν ἐθέλῃ·] et e Plat. De LL. [11, p. 922–924 multis locis] : Τὸν νόμον ἐτίθεσαν τόνδε, ἐξεῖναι τὰ ἑαυτοῦ διατίθεσθαι ἁπλῶς, ὅπως ἄν τις ἐθέλῃ τοπαράπαν. [Aristot. Polit. 2, 9 : Κἂν ἀποθάνῃ μὴ διαθέμενος.] Potest autem hæc signif. ad illam referri, qua dictum est poni pro Statuere de re aliqua. Atque adeo reddi potest alicubi διατίθεσθαί τι, Testamento statuere. Optime certe convenit hic usus verbi διατίθεσθαι cum Gallico *Disposer*, cui respondet ad verbum. Dicimus enim aliquem *Disposer de ses biens, quand il fait son testament.* Aut etiam, *Disposer de ses biens par testament.* [Mira constructione Jo. Malal. p. 437, 8 : Ἀναγκάζεσθαί τινα διὰ τὴν ἀρχικὴν προστασίαν εἰς αὐτὸν (τὸν ἄρχοντα) διατίθεσθαι.] Talem certe usum verbo Disponere dedit vet. Interpr. in Ep. ad Hebræos, quum διατίθεσθαι διαθήκην vertit Disponere testamentum; sed nullo, ut opinor, exemplo. Ibid. vertit et Testari testamentum. Quidam, Condere testamentum. Sed alii maluerunt, Pacisci fœdus. Itidemque in aliis quoque ll. Græci Bibl. Interprr., e quibus petitus est ille locus, διατίθεσθαι διαθήκην dixisse comperiuntur pro Pacisci s. Ferire s. Percutere fœdus. E quibus affertur etiam, Διάθου ἡμῖν διαθήκην, 1 Reg. [10, 19], pro Habe nos confœderatos. Atque ita Bud., postquam dixit διατίθεμαι accipi etiam pro συντίθεμαι, i. e. Paciscor, affert ex Aristoph. [Av. 439] : Ἢν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί, pro Nisi mihi stipulanti promittant. [Hesych. : Διάθονται, διαθρήσαντα, διιδόντα. Interpretationes hæ ad aliam gl. pertinere, διάθονται autem ex διάθωνται esse corruptum videtur. Quod quum Musurus in διάθοντα mutasset, Koenius (ad Greg. Cor. p. 223) διαθάοντα conjecit. G. D.] At vero διατίθεσθαι cum accus. βασιλείαν, Luc. 22, [29] redditur et Pacisci regnum, et, quæ interpr. non minus mihi placet, Legare testamento.

|| Διατίθεμαι, passiva ut voce, ita etiam signif., Afficior, Lucian. [Nigrin. c. 24] : Πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι; Quomodo putas mihi affectum fuisse animum? Sed Latinius reddetur, Quomodo me animo affectum fuisse putas? Nam et ap. Cic. non semel legitur, Ita sum animo affectus. Jungitur autem hoc verbum in ista signif. cum adverbiis : ut διατίθεμαι δυσκόλως πρός τινα, ex Isocr. [p. 161, E], Sum animo male affecto erga quempiam, Sum animo infenso. Sic [p. 174, D], Διετέθησαν χαλεπῶς εἰς ἡμᾶς· item, Διατιθέμενος χαλεπώτερον πρὸς ἐπιτιμῶντας, ex Eodem [p. 167, E]. Sed et in bonam partem, sicut Latine dicitur aliquis ita Esse affectus erga amicum, e Plut.: Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα. Verum affertur et Διετέθη οὐ ῥαδίως e Thuc. [6, 57], pro Non leviter est multatus. Quin etiam quemadmodum verbale διάθεσις respondet nostræ voci *Disposition* (respiciendo ad eum illius usum, quo dicimus *Bonne* s. *Mauvaise disposition*, loquentes de corpore), sic etiam κακῶς διατεθεὶς affertur pro Graviter affectus, qua signif. usurpatur et Affectus sine adjectione, et tunc respondebit ei quod dicimus *Mal disposé*.

Διατῑλάω, ex Hippiatr. affertur pro Caco, Excerno [p. 105 : Ἀλῶν λεπτῶν ὅσον ὀξύβαφον ἐνιεὶς ἐρέθιζε ὥστε διατιλῆσαι· 194 : Ἐὰν διατιλήσῃ διὰ τῆς ἕδρας].

Διατῐ́λλω, Pervello. [Sophocl. ap. Ælian. N. A. 11, 18 : Κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης. Job. 16, 13 : Λαβών με τῆς κόμης διέτιλε. Hesych. : Διέφυλλε, διέτιλλε, διέτεμεν. G. D. || Discerpo. Greg. Nyss. t. 2, p. 1026, D : Τὰ σουδάρια τῶν προσώπων αὐτοῦ εἰς φυλακτήρια τῶν πιστῶν διετίλλετο. Hase.]

Διάτιλμα, τό, ex Epigr. affertur et exp. Evulsio. [Pauli Sil. in Anth. Pal. 6, 71 : Διατίλματα μυρία φύλλων.]

[Διατῑμάζω, Æstimo, Exploro. E Pselli Opusc. p. 145 suæ edit. indicat Boissonad. Lex. Ms. Knobelsdorfianum ap. Osann. Auctar. p. 49 : Διατιμάζεται, δοκιμάζεται. Lectio corrupta ex simili alterius verbi terminatione : nam apud Suidam Διατιμᾶται positum est cum eadem interpretatione, quæ excidit apud Hesychium. G. Dindorf.]

Διατῑμάω, [Honoro. Æsch. Sept. c. Th. 1047 : Ἥδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς· quod schol. interpr. διὰ τιμῆς ἦχθησαν.] Æstimo. [Harpocr. s. v. Ἀτίμητος :... (ἀγὼν) ὧ πρόσεστιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένον τίμημα, ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι.] Affert enim Bud. e Pand. Διατετιμημένον πρᾶγμα pro Æstimatum. [|| Forma media, quam modo ex Hesychio et Suida attulimus, Diodor. 4, 21 : Διατιμησάμενος τὴν ἰδίαν οὐσίαν· 16, 29 : Διετιμήσαντο τὸ ἀδίκημα ταλάντων πεντακοσίων. Joseph. A. J. 13, 9, 2 : Ἵνα τὴν χώραν διατιμήσωνται. Jo. Malal. p. 341, 4.]

Διατίμησις, εως, ἡ, Æstimatio, Bud. : ut litis, inquit. [Vel rei venalis, ut ap. Athen. 6, p. 274, E : Ὁ δὲ Μούκιος παρὰ τῶν εὐχρηστουμένων ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον ἐποιεῖτο τὴν διατίμησιν. Theophil. Instit. 1, 6, 107, p. 65 : Εἰς τὴν τοῦ οἰκέτου διατίμησιν.]

[Διατιμητής, ὁ, Æstimator, Gl. Διατιμηταί, Pretiorum æstimatores, in Novella Justin. 64, 1. Ducang.]

Διατιμητικός, ἡ, ὄν, exp. Indicatorius, Indicandi vim habens. Intelligo autem Indico hic pro Æstimo, Rei venali pretium constituo. Qua in signif. frequens est ap. Plautum in primis. [Suidæ δοκιμαστικός. Quod Osannus ex Lex. Ms. Knobelsdorfiano affert Διατιμητικῶς, δοκιμαστικῶς, vereor ne librarii error sit, ex Suida corrigendus. G. Dind.]

[Διάτιμος, ὁ, Diatimus, Limyræ episcopus ap. Basil. M. vol. 3, p. 331, C. Diatimi nomen alibi non vidi : usitatum est Diotimi. Conf. Διαφάνης. G. Dind.]

Διατῑνάσσω, Discutio, Quassu disjicio. Exp. etiam simpliciter Quatio, Vibro, afferturque ex Eur. [Iph. T. 282 : Κάρα διετίναξ' ἄνω κάτω· Bacch. 606 : Βακχίου διατινάξαντος ὄζῳμα· 587 : Τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινάξεται πεσήμασιν. Alciphro 2, 4 : Διατινάσσουσα καὶ σοβοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὴν ἐπιστολήν. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 191 : Διατινάξαι στρώματα, Succutere stragula.]

Διατινθαλέος, ὁ, ἡ, Hesychio διάπυρος, Ignitus, Candens : ut et schol. Aristoph. διατινθαλέῳ exp. διαθέρμῳ, Calido s. Fervido, Vesp. [329] : Ἥ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως.

Διατιτράω, et Διατιτραίνω sive Διατετραίνω, Perforo, Perterebro, Pertundo, Terebra trajicio, perfodio, pertundo, Foramine pervium reddo. Διατιτραίνω affertur e Theophr. C. Pl. 1, 11 [17, 9 : Ἐπὶ τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ ὅλως τῶν διατιτραινομένων καὶ κολαζομένων]. Ex Herodoto autem διατετρανέοις Perforares, Perforare posses. [3, 12, de capitibus Persarum in pugna occisorum : Εἰ θέλεις ψήφῳ μούνῃ βαλέειν, διατετρανέεις. Forma media Aristoph. Thesm. 18 : Δίκην δὲ χοάνης ὥτα διετετρήνατο. || Διατιτράω. Suidas: Διατιτρᾶν, διατρυπᾶν. « Ἐς τὰ ἀποκρημνότατα ἄνω διατιτράντες· » καὶ αὖθις « Μαχαιριδίοις διατιτρᾶν τοὺς ἀσκούς. » Appian. Pun. 8, 122 : Διετίτρη πρύμνας. Dio Cass. 69, 12 : Διατιτράντες τὰς ὑπογείους ὁδούς. Galen. vol. 13, p. 870 : Τὸν ἕνα τοῖχον διετίτρα· vol. 4, p. 516 : Διατιτρωμένων τῶν ... ὀστῶν. Infin. Διατιτράναι eadem pag. Aor. Διέτρησα, ib. p. 515 : Διέτρησε ταύτην ὀπαῖς διαμπερέσι. Ælian. N. A. 9, 17 : Εἰ γε παίοις λίθῳ, οὐκ ἂν διατρήσαις αὐτά. Διατετρημένοι Phot. Lex. p. 238, 9. Διατρηθῆναι Basil. M. Hexaem. 5, p. 63 ed. Paris. : Διατρηθεῖσαι τὸ πρὸς τῇ ῥίζῃ στέλεχος. Et glossator cod. Paris. ap. Brunck. ad Soph. OEd. T. 1037.] Διατρήνω, ex Oppiano affertur pro Dissipo, Confringo. Sed videndum ne sit aor. 1 conjunct., a th. διατραίνω posito pro διατιτραίνω, Perforo, Perterebro. [Cyneg. 2, 554 : Κείνῳ μὲν χαλκόν τε διατρήνειεν ὀρούσας. Emendatum διατρήσειεν ex codd. G. D. Part. aor. act. Ptol. Alm. t. 2, p. 93, 24 Halm. : Διατρήσαντες μέσον κατὰ διάμετρον. Hase.]

[Διατιτρώσκω, Vulnero. Hippocr. p. 759, E : Κατατέμνειν χρὴ ὁμαλῶς καὶ διαλεπτύνειν μὴ διατιτρώσκοντα. Dio Cass. 63, 3 : Δύο ταύρους μιᾷ ἅμα βολῇ ... διέτρωσε καὶ ἀπέκτεινε. « Jo. Chrysost. Eclog. p. 211 ed. Matth. » Boisson. Pass. Joseph. Bell. Jud. 6, 3, 1 : Ἐπιπολὺ μὲν ἀντέσχον διατιτρωσκόμενοι. Hase.]

Διατλάω, s. Διάτλημι, Perpetior, Perfero. [Hesych. : Διατλὰς, ὑπομείνας, καρτερήσας, κακοπαθήσας. Quod

Wakef. ex Heraclit. De incred. c. 21 attulit διατλήσας corruptum est ex διαθλήσας. G. Dind.]

[Διατμέω, In vaporem abeo. Hippocr. p. 505, 9 : Τὸ δὲ δι' αὐτῆς διατμέει ἔξω. Scott.]

Διατμήσσω, sive Διατμήγω, i. q. διατέμνω, Disseco, Discindo, Sectione dirimo, distraho. Metaph. plerumque, Hom. Il. Φ, [3] : Ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε, i. e. διατεμών, εἰς δύο χωρίσας, Eos dijectos et dispersos a se per campum fugavit. Alibi [Od. E, 409] λαῖτμα διατμήξας, pro eo quod sæpius ap. Hom. legitur λαῖτμα διαπρήσας, Æquor sulcans et carina findens, Æquor carina secans et trajiciens. [Callim. fr. 48 : Χῶρι διατμήγουσι· 115 : Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου. Theocr. 8, 24 : Ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν. Apoll. Rh. 3, 1047 : Ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ γηγενέων ἀνδρῶν. Cum tmesi Maneth. 2, 75 : Κεῖται δὲ τμήγων μέσσον διὰ Καρκίνον αὐτήν. Aretæus p. 5, 2 : Διατμῆξαι τὸν ἄνθρωπον. Scriptor Christianus ap. Suidam s. v. Ὑμνῆ : Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος. Hesych. : Διατμήξας, λεπτύνας, ἀφανίσας, διελὼν, διασπάσας, διακόψας. Aorist. 2 Διέτμαγον. Homer. Od. H, 276 : Αὐτὰρ ἔγωγε νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον. Oppian. Hal. 3, 146 : Αἶψα δὲ μέσσην ὁρμιὴν ὑπ' ὀδοῦσι διέτμαγον. Apud Apoll. Rh. 3, 343 : Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν, etsi διέτμαγεν tertia esse potest persona singularis, probabilius tamen videtur hic quoque διέτμαγον corrigi.] Media voce, signif. activa, Apoll. Rh. [1, 628], Διατμήξασθαι ἀρούρας, Arva findere s. proscindere aratro. E pass. autem voce est aor. 2 Διέτμαγεν pro διετμάγησαν, Discissi s. Dissecti s. Disjuncti et divisi sunt, A se invicem discessere, διεχωρίσθησαν : quo Hom. aliquoties utitur, ut Il. A, [531] : Τώγ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν· Η, [302] : Οἱ δ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, Separati a se invicem sunt, Discessere, unanimes et concordes. Ubi nota hunc usum verbi διατμήσσεσθαι pro Disjungi et discedere a se : ut διατμήσσειν ponitur pro Separare, Disjungere, s. Disjicere, διασκεδαννύειν. [Sæpius in διέτμαγον corruptum, ut in libris pluribus Il. A, 531 (ubi schol., αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ ε διέτμαγεν, cujus similis est annotatio ad Π, 354) et ap. Apoll. Rh. 3, 1147 : Μετὰ δ' αὖτε διέτμαγεν, et 2, 298 : Ἄρπυιαί τ' Ἶρίς τε διέτμαγεν, ex emend. Heynii ad Hom. vol. 4, p. 143. Hesych. : Διέτμαγεν, ἐχωρίσθησαν, δυϊκῶς· καὶ τὸ διέτμαγον.]

[Διατμητέον, Decidendum, Gl.]

[Διατμητὸς, Prosectus, Gl.]

[Διατμίζω, In vaporem resolvo, Perspiro. Aristot. Meteor. 1, 7 : Διαλύεσθαι τὸ διατμίζον ὑγρόν· 2, 1 : Τὸ διατμίσαν. Aretæus p. 77, 45 : Διητμίσθη τὸ ξύμπαν σκῆνος. Plut. Mor. p. 624, D : Τὸ ὑγρὸν κατασπῶσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς διατμιζόμενον· 695, C : Ἱδρῶτα δροσώδη διατμίζει. Diog. L. 2, 8 : Διατμισθέντων ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῶν ὑγρῶν.]

[Διατοιχέω.] Ἀνατοιχέω et Διατοιχέω, Modo in hoc, modo in illud navis latus jactor, ut fit in tempestate. Ambo ap. Polluc. leguntur 1, [114] sed sine expositione : tantum monet in sermone utendum esse posteriore διατοιχέω, quoniam prius est ἰδιωτικόν : quod et Phrynichus annotavit. Apud Suid. vero tantum διατοιχεῖ, quod exp. ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται. [Phryn. Ecl. p. 161 : Ἀνατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν. Ubi Lobeck. : « In Bekk. An. p. 34 idem Phryn. paulo copiosius : Διατοιχεῖν, τὸ εἰς τὸν ἕτερον τοῖχον τῆς νεὼς διαβαίνειν ἐν τῷ πλοίῳ (f. ἐν τῷ πλῷ), ὅπερ οἱ ἰδιῶται ἀντιτοιχεῖν λέγουσιν. Sed ἀνατοιχεῖν veriorem esse scripturam exx. docent, quorum præsidio ἀντιτοιχεῖν caret. Quanquam autem neutrum horum verborum crebro usu tritum est, tamen, quid veteres probarint, non obscurum esse potest. Antiatt. Bekk. p. 89 : Διατοιχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀνατοιχεῖν. Εὔβουλος Κατακολλωμένῳ. Aristid. vol. 1, p. 462, 21 : Καὶ μὴ, τὸ τῶν πλεόντων, μεταστρέψαι πρὸς τὸν ἐλάττω, διατοιχοῦντας ἀεί. »]

Διάτοιχοι, Hesychio sunt οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον, A pariete ad parietem pertinentes. [Si recte ita scriptum, διάτοιχον parietem dicit qui duos parietes inter se conjungit. Simile compositum est διάχωροι. G. Dindorf.]

[Διατομὴ, ἡ, Directio, Divisio, (Incisura, Gl.). Ælian. N. A. 1, 31 : Ὀνύχων ἀκμαῖς καὶ ὀδόντων διατομαῖς θαρροῦσι· 13, 20 : Ἔνθα τοι καὶ ἡ Πέρσου φαίνεται διατομὴ, ᾗ διέτεμε τὸν Ἄθω. Glossator Diodori 3, 20 αὐλῶνας interpretatur διατομὰς αὐλοειδεῖς. || Dissidium. Æsch. Sept. c. Th. 935 : Διατομαῖς οὐ φίλαις.]

[Διατομῆται, οἱ, dicti Hæretici Ariani apud auctorem De initiis hæreseon n. 69, quem consule. Ducang. Quem v. etiam in Append. p. 57.]

Διάτομος, ὁ, ἡ, Dissectus, Discissus, Sectione dividuus, Æqua portione dividuus, Æqua portione divisus s. dissectus : ut quum Martianus Capella διάτομον σελήνην vocat, quam alii διχότομον, ut in eo vocab. docebo, afferens tam ipsius Martiani quam Plinii verba, quibuscum conferenda hæc Amm. Marcellini 20 : Et quum ad idem signum æquis partibus soli concurrerit luna, obscuratur penitus hebetato candore : Græce μήνη σύνοδος. Nasci autem putatur, quum parva declinatione velut a perpendiculo supererectum gerit solem. Exortus vero ejus adhuc gracilescens primitus mortalitati videtur, quum ad secundum relicto sole migrarit signum. Progressa itaque porrectius, jamque abunde nitens cornutæ habitu, μηνοειδὴς est appellata : quum autem a sole longo cœperit interstitio summoveri, et ad quintum pervenerit signum, radiis ejus ad se conversis, majus concipit lumen, et fit Græco sermone διχότομος, quæ forma semiorbem ostendit. Procedens deinde, jam disjunctissimo signo arrepto, figuram monstrat ἀμφικύρτου, utrimque prominentibus gibbis. E regione vero quum normaliter steterit, contra lumine pleno fulgebit, domicilium septimi retinens signi. Et in eodem tum etiam agens, paululumque progressa, minuitur : quem habitum vocamus πανσέληνον : atque easdem formas repetit senescendo. Ubi rursum nota Μηνοειδὴς, et Διχότομος, et Ἀμφίκυρτος, et Πανσέληνος : nec non Μήνη σύνοδος, quæ ab Julio Firmico dicitur Συνοδική : quod tempus nonnulli Interlunium vocant, Varro Intermenstruum, Plin. Lunam intermenstruam et Intermestrem. Et tunc in coitu esse dicitur ac silere (unde ap. Virg. : Tacitæ per amica silentia lunæ), efficereque noctes illunes, quas ἀσελήνους νύκτας appellant Græci.

[Διατόναιον. V. Διατόνιον.]

[Διατονέω, Torpeo, Deficio. Joseph. Genes. p. 43, A : Ὡς δὲ τὰ τῆς σωτηρίας Θεοκτίστῳ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ βοηθοῦ διητόνει. G. D. || Lectio vitiosa. V. Διτονέω.]

[Διατονθορύζω, Murmuro. Dio Cass. 73, 8 : Φοβερόν τι διετονθόρυσαν, ubi var. lect. διεθορύβησαν.]

[Διατονικός. Διατονικῶς. V. Διάτονος.]

[Διατόνιον, τό.] Διατόνια dicuntur Circuli, Annuli, κρίκοι, Hesych. Sic Exod. 35, [10] : Τὰ διατόνια καὶ τοὺς μοχλούς. [Cyrill. : Τὰ διατόνια, τοὺς κρικέλλους. Callixen. ap. Athen. 5, p. 205, F : Διατοναίᾳ δὲ τοξοειδεῖ διὰ ποσοῦ τινος ἐνετέτακτο διαστήματος, ἐφ' ὧν αὐλαῖαι κατὰ τὸν ἀνάπλουν ἁλουργεῖς ἐνεπετάννυντο. Recte, ut videtur, Casaub., Διατόναια (sive διατόνια) δὲ τοξοειδῆ ... ἐνετέτατο.]

Διάτονος, ὁ, ἡ, Distentus, Extentus, Contentus, Vehemens, Hesychio ὀξύτονος. [Theophr. C. Pl. 2, 3, 1 : Βελτίω δὲ καὶ τὰ ζεφύρια καὶ αἱ τροπαὶ καὶ ὅλως αἱ αὖραι τῶν σκληρῶν καὶ διατόνων. De voce Eunap. p. 72 Boiss. : Ἐμβοήσαντος αὐτῷ τοῦ διδασκάλου σφοδρόν τε (τι?) καὶ διάτονον· nisi, quæ Wyttenbachii conjectura est, διάτορον scripsit. Hesychii verba in codice sic sunt scripta : Διάτονον, ἐξάκουστον. Διάτορον, ὀξύτονον· καὶ στύραξ, ubi Musurus ὀξύτονον et ἐξάκουστον transposuit. Qui aliorum gramm. verba s. v. Διάτορος afferenda comparaverit, probabilius, ut opinor, judicabit in unam hæc glossam conjungi, Διάτορον, ἐξάκουστον, ὀξύτονον· καὶ στύραξ, Διάτονον vel delendo vel sine interpretatione ponendo. G. D.] Item διάτονον ap. Musicos est Modulationis genus quoddam, de quo Vitruv. 5, 4 : ubi quum tria modulationis genera ap. Græcos esse dixisset, ἁρμονίαν, χρῶμα, διάτονον, subjungit aliquanto post, Diatonos vero modulatio, quod naturalis est, facilior est intervallorum distantia. Ibid. : Diatoni duo sunt continuati toni, tertium hemitonium finit tetrachordi magnitudinem. Et Macrob. Comm. in Somn. Scip. 2, 4 : Quum sint melodiæ musicæ tria genera, enharmonion, diatonon, et chromaticon; primum quidem propter nimiam sui

difficultatem ab usu recessit, tertium vero est infame mollitie : unde medium, i. e. diatonon, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribitur. Meminit ejusdem Martian. Capella l. 9, in cap. de sonis, ubi inter alia : Ergo enharmonius, chromaticus, itemque diatonus (quam extentam dicimus), indicia sunt generum modulandi. Et in cap. de generib. tetrachordorum, Genera modulandi, inquit, sunt tria, ἐναρμόνιον, χρῶμα, διάτονον. Enharmonion quidem dicitur, quod pluribus spatiis et angustioribus separatur; diatonon vero, quod tonis copiosum; chroma, quod de hemitoniis componitur. Et mox, At vero diatonon ipsis contentum sonis, in acumen quidem ita accipiet modulationem, ut per hemitonium et tonum, modum integrum compleat. Aliquanto post, Diatonicæ duæ, altera mollis, altera robusta. Idem et tropos diatonos constituit, Latine vocans Extentos : ut in cap. de tropis, Quartus tropus dicitur ὑπάτων διάτονος, i. e. Principalium extenta. Et mox, Septimus, μέσων διάτονος, Mediarum extenta. Meminit ejusd. et Plut. De musica [p. 1134, F], ubi quum dixisset Olympum a Musicis putari esse inventorem generis ἐναρμονίου (ante eum enim omnia fuisse διάτονα et χρωματικά), subjungit, ita putari ab eo inventum id genus, ἀναστρεφόμενον τὸν Ὄλυμπον ἐν τῷ διατόνῳ, καὶ διαβιβάζοντα τὸ μέλος πολλάκις ἐπὶ τὴν διάτονον παρυπάτην, τοτὲ μὲν ἀπὸ τῆς παραμέσης, τοτὲ δὲ ἀπὸ τῆς μέσης· καὶ παραλαβόντα τὴν διάτονον λιχανὸν, καταμαθεῖν τὸ κάλλος τοῦ ἤθους. [Conf. Clem. Al. Strom. 1, p. 363. Dionys. De comp. verb. p. 130, 6 R. : Ἐάν τ' ἐναρμονίους ἐάν τε χρωματικὰς ἐάν τε διατόνους ὑπόθωνται μελῳδίας· et 132. Τὸ διάτονον ib. p. 62, 10. Διάτονον μέλος Alciphr. 1, 18. || Adj. Διατονικὸς, ἡ, όν. Τὸ διατονικὸν γένος ap. Aristid. Quintil. p. 111, Nicomach. Harm. p. 13, 14, 20, 22, 24, 25, 26. Διατονικὸν εἶδος τῆς μουσικῆς Philo vol. 1, p. 321, 13, Damascius ap. Suid. v. Κηροῦ. Διατονικὰ μέλη Iamblich. V. P. 15, p. 132. || Adverb. Διατονικῶς ap. Nicomach. p. 21.] || Item lapides quidam in structuris διάτονοι nominantur : de quibus Vitr. 2, 8 [p. 51 Schn.] : Præter cetera interponunt singulos perpetua crassitudine, utraque parte frontatos, quos διατόνους appellant, qui maxime religando confirmant parietum soliditatem. [Trabs media ædium, ap. Hesych. : Μέλαθρα, οἰκίαι, ὑπέρθυρα· δοκὸς δὲ καὶ ἡ διάτονος. Hanc alii ὑπέρτονον vocant, quod v. « Διάτονος, Intentiva, Gl. Harmenopul. 2, 4, 52 : Διατόνοις ἀσφαλίζεσθαι τὰς δοκοὺς ἢ μητριδέοις. V. Bernardin. Balbum ad Vitruvium. » Ducang.]

[Διατονόω, Extendo. Pallad. De febr. p. 40 : Χασμῶνται ... οἱ νοσοῦντες καὶ διατονοῦνται. Weigel. Forma vitiosa pro διατείνονται.]

[Διατοξεύσιμος, ὁ, ἡ, Sagitta penetrabilis. Plut. V. Luculli c. 28 : Συναιρήσειν τὴν διατοξεύσιμον χώραν τῷ τάχει τῆς ἐπαγωγῆς. Figurate de fama pervagata Nicet. Chon. Ann. p. 179, D : Ἤδη γὰρ ἡ φήμη ... εὐστόμει τὴν ἀπόδρασιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ πολλαχῆ ἐτίθει διατοξεύσιμον.]

Διατοξεύω, Sagitta penetro s. trajicio, Sagittam mitto per. E Xenoph. affertur pro Jaculor, Telum vibro. [Cyrop. 1, 4, 4 : Ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἢ διακοντιούμενος ἢ διατοξευσόμενος ἀπὸ τῶν ἵππων· ubi significat Sagittando certare. Sic Dio Chrys. vol. 1, p. 353 : Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκει Φιλοκτήτῃ διατοξευόμενος. Parthen. c. 4 : Διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ τιτρώσκεται. || Figurate Heliodor. 5, 32, p. 258 : Λόγον ἐπίκουρον τῷ Θεαγένει διετόξευσεν.]

Διατόρευμα, τὸ, i. et ipsum significans q. τόρευμα, Opus tornatile; item Tornatura : 3 Reg. 7, [31] : Ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διατορεύματα. [Al. vitiose διαπορεύματα.] Ubi Hebr. textus Versio habet, In angulis columnarum variæ cælaturæ erant.

Διατορεύω i. q. simplex τορεύω. [Aq. et Theod. Reg. 1, 6, 18 : Διατετορευμένα. Philo vol. 1, p. 105, 3 : Ὁ γὰρ ζωοπλάστης θεὸς ἐπίσταται τὰ ἑαυτοῦ καλῶς δημιουργήματα καὶ πρὶν αὐτὰ εἰς ἄκρον διατορεῦσαι. Ælian. V. H. 14, 7 : Ἐκ τῶν γυμνασίων οἱονεὶ διαγλυφέντες καὶ διατορευθέντες. Conf. Διατορνεύω. Διατορεῦσαι in versu corrupto Sophoclis ap. Polluc. 10, 34, ubi aliud verbum, fortasse διατορῆσαι, requiri animadversum est.]

Διατορέω, Perterebro, Perforo, i. q. simplex, nisi quod præp. aliquo modo intendit signif. Apud Suid. ex incerto auctore : Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπόβρυχα καὶ κατωτέρω τοῦ χάρακος διατορηθῆναι. Ubi διατορηθῆναι ipse exp. διακοπῆναι, διατρυπηθῆναι.

[Διατορία. V. Διακτορία.]

[Διατορνεύω, Torno. Liban. vol. 4, p. 1071, 26 : Εἶδον καὶ χεῖλη καὶ νῦν λειποθυμῶ πρὸς τὴν ἔκφρασιν· γυρόθεν γὰρ ἡ λευκότης θαυμασίως πρὸς τὸ φοίνιγμα διετόρνευσε. Schol. Æsch. Prom. 76 : Διατόρους πέδας, τὰς διατετορνευμένας. Sed recte Schneid. διατετορευμένας corrigit. Plut. Mor. p. 1083, F : Διατορνεύειν ἐν σησάμῳ γράμμασιν ἔπη τῶν Ὁμήρου, ubi διατορεύειν posuit Wyttenb. in indice.]

Διάτορος, ὁ, ἡ, Penetrans [Æsch. Prom. 76 : Ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας. Schol. τὰς διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας. 181 : Ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος], etiam Trajectus, Sophocl. OEd. T. p. 194 [1034] : Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς· pastor enim ejus τένοντα τὸν περὶ σφυρὸν τετρήνας, suspenderat ipsum ex arbore, i. e. quum nervum illum crassum, qui inter talos et calcem est, reste trajecisset. Item vox διάτορος dicitur Quæ aures penetrat tono suo acuto, Firma et vehemens : ut Suid. quoque διάτορον exp. ἐξάκουστον, ὀξύτερον, μεγαλόφωνον. [Æsch. Eum. 567 : Διάτορος Τυρσηνικὴ σάλπιγξ. Ælian. V. H. 2, 44 : Παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος διατορόν τε.] Quo pertinet hoc incerti auctoris [Luciani Gallo c. 1, ubi schol. exp. ὀξύτονον], Διατορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας. Et hoc Plut. [Mor. p. 303, E] : Φθεγγομένων μέγα τι καὶ διάτορον. Rursum Suid. διατορώτατον exp. τρανώτατον [τρανότατον], Clarissimum, Maxime perspicuum. Quo modo et τορὸν accipitur. [|| Hesych. : Διάτορον, ἐξάκουστον, καὶ στύραξ, Cuspis in ima hasta. Similiter Etymol. M. p. 269, 28 : Διάτορον, ὀξύτονον, ὀξύηχον, σαφές. Λέγεται καὶ στύραξ.]

[Διατόρως, q. d. Penetranter. V. Διάκτωρ.]

[Διατραγῳδέω, Tragico more dico, Jacto. Librariorum errore legitur in libris quibusdam Demosth. p. 229, 18; 232, 22. Hesych. : Διακωμῳδῶ, διατραγῳδῶ.]

Διατράμις, Hesych. ὁ διερρωγὼς τὴν τράμιν, i. e., inquit Idem, τὸν ἀπὸ ὀσχέου ἐπὶ τὰ ἰσχία τόπον. Meminit Pollux quoque hujus voc., sed paulo aliter exponens; nam l. 2, titulo de lateribus et natibus [§ 184], quum dixisset τοὺς ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντας vocari λίσπους et ὑπολίσπους et λισποπύγους, subjungit, a Strattide, τὴν ὧδε ἔχουσαν nominari διατράμιν : innuens esse Depygem, Depressas nates habentem.

[Διάτρανος, ὁ, ἡ, Clarus. Timario in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 213 : Λόγος ῥοώδης ὁμοῦ καὶ διάτρανος. Elberling.]

Διατρανόω, i. q. simplex τρανόω, Declaro, Planum facio, Explano. Nec non Illustro, [Divulgo,] Bud. [Hesych. : Διατρανοῦν, σαφηνίζειν. Τρανότερον διατρανοῦν idem s. v. Διευκρινεῖ. Iamblich. V. P. p. 258 : Τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γένος αὖθίς ποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ διετράνωσεν. Vita Maximi Confess. vol. 1, p. IX : Βουλόμενος δ' ἱερὸς οὗτος ἀνὴρ καὶ μειζόνως διατρανῶσαι τὰ ἐκτεθέντα. Frequens ap. scriptores Byzantinos verbum. Niceph. Greg. p. 347, 11 : Τὸ σὸν διατρανοῦντες εἶεν μνημόσυνον ἐν πᾶσι τοῖς αὐτῶν ἐξελιγμοῖς· 355, 17 : Ὃ δὴ καὶ διετράνωσαν περιιόντες ἁπανταχῆ· 372, 19 : Τούτων οὕτω λεχθέντων καὶ οὕτω διατρανωθέντων. E Zachar. Mityl. Dial. p. 218, 1 indicat Boiss. G. Dind.]

[Διατράνωσις, εως, ἡ, Declaratio, Explicatio. Jo. Diac. in Hesiod. p. 456 ed. Gaisf. : Διατράνωσιν τῶν Ἡσιοδείων ῥημάτων. G. Dind.]

Διατρᾰχηλίζω, exp. Præcipito. Rectius, Præcipitando collum frango. Fortassis autem signif. etiam τὸν τράχηλον διελαύνω, Collum trajicio s. perfodio. [Plut. Mor. p. 501, D : Διατραχηλιζόμενος εἴς τι ναυάγιον φοβερόν.]

[Διατρᾰχύνω, Exaspero. Plutarch. Mor. p. 979, B : Ὅπως μὴ κατ' οὐρὰν προσφερομένου τοῦ πνεύματος ἡ λεπὶς ἀναπτυσσομένη λυπῇ τὸ σῶμα γυμνούμενον καὶ διατραχυνόμενον.]

[Διατρεμέω, Tranquillus sum. Arrian. Peripl. Ponti Eux. p. 6 ed. Huds. : Βορρᾶς ἐπιπνεύσας ὀλίγος κατέστησε τὴν θάλατταν καὶ διατρεμῆσαι ἐποίησεν. Boiss.]

[Διατρεπτικὸς, ἡ, όν, Dehortatorius. Plut. Mor. p. 788, F : Ἔστω καὶ δοκείτω διατρεπτικὸς εἶναι λόγος.

‖ Adverb. Διατρεπτικῶς. Clem. Al. Strom. 2, p. 454 : Ἡ γραφὴ ... δυσωπεῖ μὲν διατρεπτικώτατα ἔπεσθαι διδάσκουσα τῷ τὰς ἐντολὰς δεδωκότι θεῷ, Aptissime ad dissuadendum. Kall.]

Διατρέπω, i. propemodum q. ἀποτρέπω, Averto, s. Dissuadendo averto, Dehortando avoco et abstraho; nec non Pudore injecto deterreo, ut ap. Herodian. 1, [6, 20]: Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, Conatus adolescentis repressit injecto pudore : sc. εἰπών τινα εἰς προτροπὴν καὶ τὴν πρὸς τὰ κρείττονα ὁρμήν· quare subjungit, Αἰδεσθεὶς ὁ Κόμμοδος τὰ λεχθέντα. [Polyb. 2, 47, 8 : Τούς τε πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν διατρέψειν καταφεύγων ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς· 5, 4, 10 : Τοὺς νεανίσκους διέτρεψαν τοῦ μὴ τελεσιουργῆσαι τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως.] Itidemque διατρέπεσθαι est Pudefieri, Erubescere, ut ἐντρέπεσθαι et αἰδεῖσθαι. [Hippocr. p. 1159, H, et 1233, F : Οὐδὲν διετρέπετο, Nihil commovebatur. Dem. p. 798, 20 : Μηδὲ πώποθ' ὑπεῖξε μηδὲ διετράπη. Diodor. 17, 114 : Τῆς ... μητρὸς ... διὰ τὴν ἄγνοιαν προσκυνούσης τὸν Ἡφαιστίωνα ὡς ὄντα βασιλέα καὶ μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν διατρεπομένης.] Plut. De def. orac. [p. 434, E] : Ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι, Ut et Epicurei erubescerent. Idem non procul ab initio sui Περὶ δυσωπίας libelli [p. 529, C] : Ὅταν δὲ τρυφερῷ μέρει ψυχῆς καὶ ἁπαλῷ προσαγάγῃ λόγον, οἷόν ἐστι τὸ δυσωπούμενον καὶ διατρεπόμενον, εὐλαβεῖται μὴ λάθῃ τούτοις συναποκόψας τὸ αἰδούμενον. E Plut. Catone [min. c. 13] affertur pro Oculos avertere et aspicere nolle, vel non posse : ut Bud. p. 676 διετράπησαν interpr. non solum Pudore perfusi sunt, sed etiam Præ pudore faciem deflexerunt, ubi vide et alia exx. [Epictet. ap. Stob. Flor. 46, 86 : Μηδὲ ὄχλον ἀδίκως σε δυσωποῦντα διατραπῇς. Plut. V. Æmil. Pauli c. 20 : Τῶν δ' ἄλλων Ῥωμαίων διατρεπομένων (Declinantium) τὴν φάλαγγα προσβολὴν οὐκ ἔχουσαν.] Διατρέπω exp. etiam Confundo, Perturbo, Perterreo, Ad inopiam consilii redigo. Polyb. de tertia Annibalis et Pœnorum victoria [3, 86, 6] : Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ, ἐπιγενομένης καὶ ταύτης τῆς περιπετείας, οὐ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι. Idem l. 3 : Εὐλαβούμενος μὴ διατέτραπται τὸ πλῆθος, Ne absterriti et conturbati fuissent, Bud. [3, 108, 3 : Διατετράφθαι καὶ προσδεῖσθαι παραινέσεως τοὺς πολλούς.]

Διατρέφω, Alo, Nutrio, Enutrio. Xenoph. [Mem. 2, 7, 6] : Ἀπὸ ἀρτοποιΐας οἰκίαν διατρέφει, Familiam alit e panificio. Est enim διατρέφειν ibi i. q. τρέφειν, ut Dem. [p. 1358] : Τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν. [Araros ap. Athen. 6, p. 237, A : Ὁ δ' Ἰσχόμαχος ὁ διατρέφων σε τυγχάνει. Athen. 11, p. 506, F : Ἀγαπητῶς ἑαυτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης. Hemst. Dio Cass. 63, 27 : Τό γε τέχνιον ἡμᾶς ἐκεῖ διαθρέψει· 76, 12 : Ταῖς ῥίζαις διατρέφονται.]

Διατρέχω, Discurro, Percurro, Curriculo pertranseo, Cursu emetior. [Antiphon p. 121, 36 : Ἀτρεμίζων καὶ μὴ διατρέχων. Aristoph. Pac. 536 : Γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρόν. Ib. 838 : Διατρέχοντες ἀστέρες. (Conf. διάττοντες ἀστέρες, de quibus vid. s. v. Διάττω.) Xenoph. De ven. 3, 5 : Σχάσασαι (αἱ κύνες) τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσι. Dicæarch. Stat. Græc. p. 10 ed. Huds. : Διατρέχουσι δέ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι σείοντες τοὺς ... εὐπόρους τῶν ξένων. Et impropr. ibid. p. 16 : Τοὺς μὲν οὖν ἄνδρας συμβαίνει τοιούτους εἶναι· διατρέχουσι δέ τινες ἐν αὐτοῖς ἀξιόλογοι μεγαλόψυχοι. « Hippocr. p. 553, 21 : Πολλοὶ δὲ διατρέχουσι καὶ εἰς τὰς εἰκοσιτέσσαρας, Multi etiam ad vigesimum quartum diem perveniunt. Quod ib. 54 διαφέρουσι ἕως ... dicitur. » Foes.] Herodian. 4, [15, 14] : Πρὸς τὸ διατρέχειν ἐνεποδίζοντο, Impediebantur quominus discurrere possent; seu, ut Polit. vertit, Liber pugnantibus cursus non erat. Id. 3, [14, 10] : Μάλιστα δὲ γεφύραις διαλαμβάνειν ἐπεῖρατο τὰ ἑλώδη χωρία· ὡς ἂν ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες οἱ στρατιῶται, ῥᾳδίως αὐτὰ διατρέχοιεν. Fut. facit non solum διαθρέξω [διαθρέξομαι], sed etiam διαδραμῶ [διαδραμοῦμαι], tanquam a verbo Διαδρέμω : unde aor. 2 διέδραμον : ut ap. [Plat. Phædr. p. 237, A : Ἵν' ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον· Leg. 7, p. 802, A : Ἅπαντα τὸν βίον διαδραμών.] Herodian. [3, 2, 13] : Ὡς δὲ διέδραμε φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, Postquam fama divulgata est de Severi victoria; s. Divulgata percurrit omnes regiones. Itidemque 1, [15, 2], et 2, [2, 5] et 4, [11, 2] : Διαδραμούσης δὲ φήμης, Dicta et evulgata fama, Quum rumor iste evagatus esset. Id. 2, [6, 5] : Μιᾶς δήπου καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, Elapso die uno et altero, Quum dies unus et alter præteriisset, abiisset. [Joann. Malalas p. 129, 19 : Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διαδραμουσῶν· 429, 7 : Τῶν διαδραμόντων χρόνων.] Item cum accus. rei, Thuc. 2, [25] : Διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Peragrato et percurso Atheniensium exercitu. Xen. [Mem. 2, 1, 31] : Τὰ ἡδέα ἐν τῇ νεότητι, διαδραμόντες, Qui quæ in juventute jucunda sunt, percurrerunt; vel etiam Persecuti sunt, ut quidem nonnulli interpretandum censent. [Rarior aor. 1 usus. Διαθρέξασα Callim. L. P. 23; διαθρέξωμεν Paulus Sil. in Anth. Pal. 5, 226.]

Διατρέω, Intremisco, Perterresco; Tremefactus s. Perterrefactus diffugio, ut Hom. Il. Λ, [486] : Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλοι. Cui simile ex. habes in Τρέω, sed in eo tmesis est. [P, 729 : Διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. Plut. Mor. p. 343, E : Διέτρεσαν καὶ ἀνεχώρησαν· V. Marcelli c. 29 : Τῶν Τυρρηνῶν διατρεσάντων. Hesych. : Διέτρεσαν, διέφυγον, ηὐλαβήθησαν.]

[Διάτρημα, τό, Foramen. Schol. Luciani vol. 1, p. 579 et 597 : Διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν. Schæf. Schneideri conjecturam quandam v. s. Διάρημα.]

Διάτρησις, εως, ἡ, Perforatio, Pertusio. Pro Foramine affertur ex Herod. [Hippocr. p. 412, 32 : Στερεώτερον τὸ σῶμα καὶ στενωτέρας διατρήσιας ἔχει. Galen. vol. 4, p. 522 : Διττὰς διατρήσεις ἀνίσους. Suid. : Ὀπή ... ἡ διάτρησις. Anna Comn. 13, p. 383, B. Corruptum ex διάθρησις v. s. hoc v.]

Διάτρητος, ὁ, ἡ, Perforatus, Perterebratus, Foraminibus pertusus. Damascen. : Ὅθεν πᾶσα ἡ γῆ διάτρητός ἐστι καὶ ὑπονόμους ὥσπερ τινὰς φλέβας ἔχουσα. ‖ Exp. etiam Tornatilis, Torno factus; afferturque διάτρητοι κύλικες, pro Calices cælati et tornatiles, Lat. Toreumata. Sed videant hujus expos. auctores, ne pro Cælatis et tornatis eleganter calicibus, potius dicere debuerint Pertusi et fracti. [Martial. 12, 71 : « O quantum diatreta valent ! » Ulpian. Digest. 9, 2, leg. 27 : « Si calicem diatretum faciendum dedisti. » ‖ « Διάτρητος, Fenestra cancellata. Procop. Gaz. in Reg. 4, 1 : Εἰς τὸ δικτυωτὸν ὑπερῷον. Οἶκος ἦν θερινὸς πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς δικτυοειδεῖς, ἃς διατρήτους ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. » Ducang. Eadem leguntur ap. Theodoret. vol. 1, p. 513.]

[Διατριβάζομαι, Moror, Moram facio. Achm. Onirocr. p. 196, 13 : Διετριβάζετο εἰς τὴν κατάστρωσιν αὐτοῦ (tapetis). Hase.]

Διατρῑβή, ἡ, quod ipsam τοῦ διατρίβειν actionem signif. : veluti quum dicitur διατριβὴ τοῦ χρόνου pro διατρίβειν τὸν χρόνον, Terere s. Consumere tempus, vel etiam Mora, Extractio temporis in longum, et procrastinatio. Thuc. 3, p. 94 [c. 38] : Τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν, καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων, Quique in causa sunt cur tempus teratur et mora interjiciatur. Herodian. 3, [14, 9] : Διατριβὰς χρόνου ποιῶν, Moras de industria nectens. Aliquando omittitur ille gen. χρόνου, et tamen signif. Temporis in longum extractionem, i. e. Procrastinationem et moram. Thuc. 8, p. 267 [c. 9] : Διατριβῆς ἐγγινομένης· quemadmodum et Herodian. 6, [7, 24] dicit, Διατριβῆς ματαίας ἐγγινομένης, Quum viderent se frustra tempus terere. Idemque rursum 3, [14, 20] : Ἅπερ πάντα Ῥωμαίοις ὄντα ἐναντία, πλείονα παρέσχε τῷ πολέμῳ τὴν διατριβὴν, Quæ omnia Romanis adversa moram bello afferebant. Cui l. adde hunc Æschin. [p. 78] : Εἰ μὲν γὰρ ἠρνεῖτο μὴ δεινὸς εἶναι, ἢ ὑμεῖς μὴ συνῄδειτε αὐτῷ, διατριβὴν ὁ λόγος ἂν μοι παρέσχεν, i. e. διέτριβον ἂν λέγων πλείω περὶ τούτων, Diutius in his commemorandis immorarer. Et Plut. Pericle [c. 12] dicit, Πολυτέχνους ὑποθέσεις ἔργων διατριβὴν ἐχόντων, Quæ multi temporis sunt et multa opera indigent, In quibus diu immorari et magnam adhibere diligentiam oportet. Ex Ejusd. Lycurgo, Διατριβὴν σχῇ πολλὴν, affertur pro Retardetur. [Διατριβὰς ἐμβαλεῖν, id. V. Nic. c. 20.] Nisi malis, Moram afferat, Retardet : ut Lucian. [Dial. mar. 6, 2] : Τοῦτο πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, Multum temporis ea in re terere necesse

est. Et contra idem Lucian. in Hermotim. [c. 54]: Πάνυ ῥᾴδιον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον, Admodum facile, et in quo diu immorari opus non est. Item διατριβὴν ποιεῖσθαι τῆς μελλήσεως, e Plat. De LL. [4, p. 723, D.] Isocr. vero sine illo gen. μελλήσεως dixit in Panath. [p. 281, C]: Τούτων δὲ γνωσθέντων, οὐδεμίαν διατριβὴν ἐποιησάμην, Nihil sum cunctatus, nec moratus. Et Paneg. [p. 75, A]: Διὸ δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν. Interdum vero διατριβὴν ποιεῖσθαί τινι dicitur pro διατρίβειν τι, i. e. Moram afferre, Producere in longum, Athen. [10, p. 426, D], ex Alexide, Ὅμως δὲ ταύτην ἐκπιὼν λέγε τι, καὶ διατριβήν γε τῷ πότῳ ποιῶμεν. Cui subjunge hunc l. Alexidis ap. Eund. [14, p. 642, C]: Ὁ πρῶτος εὑρὼν, κομψὸς ἦν, τραγήματα· Τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως, Nam invenit quomodo in conviviis tempus teri queat. [Soph. ap. Eust. p. 228, de Palamede: Χρόνου δὲ διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε.] Item aliquis dicitur διατριβὴν παρέχειν, i. e. Subministrare ei quo tempus terat; aut etiam tempus fallat. [Aristoph. Plut. 923: Προβατίου βίον λέγεις, εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ· ubi præcedit ζῆν ἀργός.] (Tunc autem idem sonabit et eadem forma dictum erit, qua Gallice *Donner du passetemps.* V. seqq.) Nisi malis, In quo se exerceat. Plut. Pericle [c. 4]: Ἐξωστρακίσθη, καὶ παρέσχε τοῖς κωμικοῖς διατριβήν, Comicis præbuit quo tempus tererent, i. e. materiam sui perstringendi et in theatro traducendi ad populum. Sic Id. Alcib. [c. 13]: Τοῖς τε κωμικοῖς ὁμοῦ τι πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν, In theatris, dum dicteriis impetitur, comicis materiam, in qua tempus tererent, præbebat. Idem rursus in Pericle [c. 16: Πολλὰ] πράγματα καὶ διατριβὰς ἀσχολουμένῳ παρέχει, Occupato negotia et avocamenta injicit, Negotia in quibus conficiendis tempus terat et se exerceat. Vides igitur non solum tribui homini otioso, sed etiam negotioso. [Æschin. p. 25, 1: Μηδενὶ δὴ τρόπῳ καθ' ὑμῶν αὐτῶν γέλωτα τῷ σοφιστῇ καὶ διατριβὴν παράσχητε.] Porro ut aliquis dicitur alicubi διατρίβειν pro Tempus terere, Commorari, Vitam agere, Conversari, ita et διατριβὴ dicitur Ejusmodi commoratio et conversatio, vel etiam Vita quæ agitatur alicubi. Synes. Ep. 20: Τὸ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβήν, Ut non gravis illi sit apud vos commoratio et conversatio, Ut ne gravetur apud vos commorari. Herodian. 1, [7, 1]: Ὡς ἀπαλλαγεῖεν τῆς ἐν τῇ πολεμίᾳ διατριβῆς. Quo modo 4, [15, 21]: Τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς. Et rursum [7, 1]: Πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, Vitam urbanam perosus. Sic et Plut. Numa, Αἱ ἐν ἄστει διατριβαί. [Id. V. Marii c. 3: Ὀψέ ποτε πόλιν εἶδε καὶ τῶν ἐν πόλει διατριβῶν ἐγεύσατο.] Quibus adde Lucian. Gallo [c. 11]: Ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβὴ, Jucundissima quædam erat vita, Jucundissimum erat vitæ tempus in his terere. Et hoc anonymum, Οἷαι ἥδισται διατριβαὶ, In quibus rebus vitam agere jucundissimum est, Quod vitæ genus suavissimum est, In quibus rebus tempus jucundissime teritur. Rursum cum ἐν, [Aristoph. Nub. 1055: Εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις·] Æschin. [p. 84, 40]: Τὰς ἐν τοῖς γυμνασίοις μετὰ τῶν νεωτέρων μου διατριβὰς καταμέμφεται. Ubi etiam nota μετά: dicitur enim non solum διατρίβειν in loco aliquo, sed etiam διατρίβειν μετά τινος. [Æschin. p. 20, 35: Τὰς διατριβὰς διεξιὼν, ἃς μετ' ἀλλήλων ζῶντες διέτριβον· 17, 13: Οὐκ ἀφανεῖς δὲ διατριβὰς διατρίβω, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐκκλησίαις μεθ' ὑμῶν ὁρῶμαι.] Item studium et opera quæ alicui rei impenditur, διατριβὴ vocatur, Studium et opera quam alicui rei navantes tempus terimus. (Quum autem dico Tempus terimus, non intellige otiosorum more, sed more eorum qui se exercent.) Et tunc similem habet signif. nomini σπουδή: itidemque cum περὶ solet construi, ut illud Plut. Lycurgo [c. 24]: Διατριβαὶ περὶ θήρας καὶ γυμνάσια, Studia quæ in venationes et gymnasia conferuntur. Sic Plato De LL., ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς δ. et ἡ περὶ μοῦσαν δ., Studium quod impenditur cognitioni numerorum et rationi modulandorum carminum. [Ἡσυχία τε πολλὴ καὶ δ. περὶ λόγους ἀπράγμονας, Plut. V. Num. c. 5.] Rursum [Isæus p. 87, 36: Τὴν πλείστην διατριβὴν τῶν λόγων ποιούμενον περὶ τὴν τοῦ παιδὸς οὐσίαν·] Plut. Symp. [p. 667, D]: Πλείστας περὶ λόγους ὑπὸ σχολῆς διατριβὰς ἔχουσι, Plurimum se exercent in disputando, Bonam temporis partem disputando terunt. Et Isocr., διατριβὴν περὶ ταῦτα ποιήσασθαι, i. e. περὶ ταῦτα διατρίβειν. [Æschin. p. 33, 15: Πλείστην εἰκότως ἐποιήσατο διατριβὴν πρὸς τοὺς ἐμοὺς λόγους (respondendo ad orationem meam). Plut. V. Lycurg. c. 4: Κατιδὼν ἐν αὐταῖς ταῖς πρὸς ἡδονὴν καὶ ἀκρασίαν διατριβαῖς τὸ πολιτικὸν καὶ παιδευτικόν.] Item cum ἐν, sicut dicitur διατρίβειν ἔν τινι ἐπιτηδεύματι: ut in hoc anonymo, Διατριβὴν ἐν γράμμασι, σχολὴν ποιούμενος, Otii loco habens studium quod in literas conferret, i. e. Tunc demum otiari se existimans, quum in literarum studio tempus tereret. [Διατριβὴν ἐν λόγοις ποιεῖσθαι, Plut. Mor. p. 713, C.] Item sine illis præpp. Aristot. [Pol. 7, 17] dixit, Προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, Viam sternere ad majoris ætatis studia et instituta. Et rursum, Εἰς διατριβὰς βελτίους ἀπάγεται, Ad meliora studia avocatur. Alii, Melioribus moribus instituitur. Adde Plut. Themist. [c. 2: add. Mor. p. 705, B]: Ἐν ταῖς ἐλευθερίαις καὶ ἀστείαις λεγομέναις διατριβαῖς, In iis studiis et exercitationibus quæ liberales et urbanæ dicuntur. Et hoc Ejusd. in Alcib. [c. 2]: Ὅθεν ἐξέπεσε κομιδῇ τῶν ἐλευθέρων διατριβῶν. Porro et Quævis studia, exercitia, occupationesque, sive seriæ eæ sint, sive ludicræ et ad id solum institutæ ut tempus in iis teramus, διατριβαὶ dicuntur. [Aristoph. Ran. 1498: Τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι παραφρονοῦντος ἀνδρός.] Seriæ et σπουδαῖαι, Plut. 2 De fort. Alex. [p. 342, C]: Ἐνίστατο δὲ ἡ τύχη καὶ ἀπέστρεφε καὶ ἀνθεῖλκεν ὀπίσω, καὶ μυρίας περιέβαλλεν ἀσχολίας καὶ διατριβὰς ἐπιλαμβανομένη, Multa negotia et multas occupationes. (Nisi malis accipere pro Remoris, ut διατρίβειν signif. Remorari, Impedire mora allata.) Ludicra et fallendi temporis causa instituta exercitia et studia, veluti quum Synes. Ep. 114 dicit: Τί δὲ καὶ καλὸν ἐπὶ τὴν ψάμμον τὴν αἰγιαλῖτιν ἀναπεσεῖν; ἣν μόνην ἔχετε διατριβὴν, Quo solo exercitio tempus teritis, Quam solam habetis delectationem. Itemque dicitur διατριβὴν ποιεῖσθαί τι aliquis, quum illud facit ut tempus terat, s. se occupat ut tempus fallat: qua forma Gallice dicas *En faire son passe-temps:* quomodo accipi potest ap. Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 59]: Τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, καὶ κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Quo referri potest, quod supra e Plut. attuli, Τοῖς κωμικοῖς διατριβὴν παρέσχε, Comicis subministravit in quo se oblectarent et tempus tererent. Et quemadmodum aliquis alicui dicitur διατριβὴν παρέχειν, ita eidem διατριβὴν γίνεσθαι dicimus, velut ap. Synes. Ep. 109: Ἵνα μὴ διατριβὴ τοῖς ἀπαντῶσι γενοίμεθα, Ne præberemus occurrentibus materiam in nobis deridendis tempus terendi, Ne occurrentibus essemus delectatio et ludibrium. Adde his, διατριβῆς ἕνεκα, Terendi temporis gratia, Ut tempus fallas. Plut. Περὶ ἀδολεσχίας [p. 512, D]: Διατριβῆς δὲ καὶ παιδιᾶς ἕνεκα συνθέντες τινὰς ἐρωτήσεις, προβάλλουσι τοῖς τοιούτοις. Itidem ap. Athen. 4 init. quidam dicit, Ἐπεὶ δὲ ἡ τοῦ Ἱππολύτου σπανίως εὑρίσκεται, ἐπιδραμοῦμαί σοι τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα διατριβῆς ἕνεκα νῦν καὶ ψυχαγωγίας. [Plut. Mor. p. 662, A: Ἐν παιδιαῖς ἁπάσαις καὶ διατριβαῖς. Χάρις καὶ δ. ib. p. 710, D.] Item Philosophorum congressus et disputationes dicuntur διατριβαὶ simpliciter pro διατριβαὶ περὶ λόγους, ut Plut. loqui, supra annotavi. Plato Charm. [init.]: Διὰ χρόνου ἀφιγμένος ἀσμένως ἦα ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς, Libenter me ad consuetos amicorum conventus s. congressus contuli. Idem in Apol. Socr. [p. 37, D]: Οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους. Athen. [11, p. 508, D], de dialogis Plat.: Ἀλλοτρίους δὲ τοὺς πλείους ὄντας ἐκ τῶν Ἀριστίππου διατριβῶν. Gell. 20, 11 [prologo]: Sunt etiam qui Pandectas inscripserunt libros suos; sunt autem qui Διατριβάς. Vide et Παραδιατριβαί [Διαπαρατριβή]. Cujusmodi διατριβαὶ vocantur et Σχολαὶ, tum a Græcis tum a Latinis eos imitatis: veluti cum Cic. Tusc. 1 dicit, Itaque dierum quinque scholas, ut Græci appellant, in totidem libros contuli. Porro sicut σχολὴ dicitur Ipse etiam locus ἐν ᾧ σχολάζουσιν, ita et δια-

τριβὴ Locus in quo διατρίβουσι περί τι : quemadmodum et Suidas annotat διατριβὴν vocari non solum τὸ ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, item τὴν διάλεξιν φιλόσοφον, sed etiam τὸν τόπον ἐν ᾧ τινὲς μανθάνουσι : quod testatur et Gell. [17, 20 : « Recens in diatribam acceptus. » 18, 13 : « Quidam dialecticus ex Platonis diatriba. »] Bud. ex Isocr. [p. 237, A] : Φημὶ πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς. [Id. p. 288, A : Συμβουλεύω σοι μήτε κατακάειν τὸν λόγον μήτ' ἀφανίζειν, ἀλλὰ ... προσγράψαντα πάσας τὰς διατριβὰς τὰς περὶ αὐτὸν γεγενημένας διδόναι τοῖς βουλομένοις λαμβάνειν.] Et e Luciano [Nigrin. c. 25] : Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς. Nec de philosophorum tantum διατριβαῖς dicitur, sed etiam de aliorum, qui se vel exercent vel oblectant, Plut. Alcib. [c. 24] : Διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἡσκημένας βασιλικῶς καὶ περιττῶς. [Δ., Commoratio, Excursio, et quoddam ἐπεισόδιον, quo orator subinde utitur, ornatus atque amplificationis gratia, Aristot. Rhet. 3, 17. Sic et Menander in Διαιρ. ἐπιδ. p. 596 tales διατριβὰς, et τὸ διατρίβειν commemorat de Tractatione argumenti vel longiore vel breviore, prout rei ratio postulat; ἐμβραδύνειν hoc dicit Lucian. De conscr. hist. c. 27, et μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιέναι. Unde ap. Hermog. eod. nomine appellatur Forma dicendi, qua pluribus verbis unam notionem enuntio, pertinetque ad δεινότητα et copiam dicendi, Περὶ δεινότ. p. 8, ubi ita describit, Διανοήματος ἠθικοῦ ἔκτασις, ἵνα ἐμμένῃ τὸ ἦθος τοῦ λέγοντος ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ ἀκούοντος· veluti inculcatio rei per varia nomina quæ illi conveniunt. His Greg. ad h. l. 5 hanc explicationem addit : Τουτέστιν, ἵνα δόξωσιν οἱ ἀκούοντες, ὅτι ἐξ ἐνδιαθέτου καρδίας ταῦτα ἀπαγγέλλει, καὶ ἐν ψυχῇ τοῦτο ἐμπαγῇ, καὶ βέβαιον γένηται τὸ ἦθος τοῦ λέγοντος. Ernest. Lex. rhet.]

[Διατριβικὸς, ἡ, ὸν, Scholasticus. Polyb. Exc. p. 395 ed. Mai. : Εὔηθες καὶ μειρακιώδες καὶ διατριβικὸν φαίνεται. Ib. p. 401 : Μειρακιώδεις καὶ διατριβικοί. G. D.]

Διατρίβω, Attero, [Contero. Propria potestate Polyæn. 4, 3, 5, p. 328 : Ταῖν χεροῖν διατρίβετε τὴν γῆν. Hemst. Ap. Aristot. H. A. 6, 18, p. 571, 17 : Πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες (τὸ δέρμα), nunc ex aliis libris restitutum τρίβοντες. Oribasius p. 290 ed. Matth., ex Agathino : Κατὰ μὲν οὖν τὴν πρώτην ἔμβασιν (τὴν εἰς τὸ ὕδωρ) ὀλίγον διατριπτέον (Fricandum). Et infra : Μὴ ἐπὶ πολὺ διατρίψαντες. G. D.] Absumo, Consumo. Hom. Od. B, 265 : Τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ, Atterunt et absumunt. Item aliquis dicitur διατρίβειν τὸν βίον aliqua in re aut alicubi, i. e. Ætatem et vitæ tempus terere, Plato Epist. : Μεθ' ἡμῶν συχνὸν διατέτριφε τοῦ βίου, Nobiscum magnam vitæ suæ partem contrivit. Itidem Herodian. 3, [13, 2] : Ὁ δὲ Σεβῆρος τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς προαστείοις, Plurimum in suburbanis agitabat, Bonam vitæ suæ partem terebat in suburbanis. Item et χρόνον διατρίβειν dicitur pro Tempus terere et consumere, Xen. [Mem. 2, 1, 15] : Ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διατρίβων, Multum temporis terens. Sic Isocr. Ad Phil. [p. 94, D : add. 38, E] : Χρόνον μέν τινα περὶ τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν διέτριβεν. Plato De rep. 2 : Μέρος τοῦ χρόνου ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν, Temporis partem in structura domus consumere. Itidemque Herodian. 5, [5, 1] : Οὐ πολλὸν χρόνον διατρίψας εἶχε περὶ τὴν ἔξοδον, Haud diu moratus. Quibus adde Xen. Hell. 6, [5, 39] : Ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον διέτριβε τινὰς ἡμέρας, Aliquot dies ibi commorabatur. Et hoc Isocr., Ἤδη ἓξ ἔτη διέτριψε, Jam sex annos consumsit. Et hoc Thuc. 1, [125] : Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη, Non consumtus est annus. Sed plerumque omittunt accus. βίον s. χρόνον, ac neutraliter hoc verbum usurpant, pro Commoror, Immoror, Agito, Dego, et Tempus tero in, impendo, Exerceo me in. Quam signif. habet interdum cum ἐν constructum, interdum cum ἐπὶ, interdum cum περὶ, interdum cum particip. Plato Apol. [p. 33, B] : Διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ. [Phæd. p. 59, D : Περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον, διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων.] Quomodo et Isocr. Panath. Et Herodian. 5, [3, 6] : Διέτριβεν ἐν τοῖς ἑαυτῆς, Domi agitabat. Et aliquanto post, Τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα. 3, [9, 16] : Ἔνθα ἦν τὰ βασιλεῖα τοῦ Παρθυαίου, καὶ αὐτὸς διέτριβεν εἰρήνην ἄγων, Ubi in pace agitabat. 7, [2, 10] : Περὶ τὰ ἕλη διέτριβον, ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, In paludibus agitabant. Item et pro Commoror, Immoror, Tempus tero in, ut dictum est : 3, [10, 3] : Ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, δικάζων τε συνεχῶς καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, Romæ haud paucos annos moratus est. Et Dem. Olynth. 1 : Ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατρίβω, Ne in singulis recensendis tempus teram, singulis commemorandis immorer. Sic Isocr. Nic. [p. 34, A] : Τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; Panath. : Περὶ ὧν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγοντα διατρίβειν, et, Τὰ γὰρ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Quibus adde hoc Ejusd. in Hel. Enc. : Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν. Item Tempus tero et colloco in, impendo, Operam do, Exerceo me in, ut supra dicere cœpi. In qua signif. interdum construitur cum ἐν, interdum cum ἐπὶ, interdum cum πρὸς, interdum cum περί. Cum ἐν, ut dixit Aristoph. [Nub. 1002] : Ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, et Plato Apol. [p. 29, C] : Ἐν τῇ ζητήσει διατρίβειν, In inquisitione versari. Isocr. [p. 149, E] : Ἐν ταῖς ἀκολασίαις ταύταις διατρίβειν. Dem. [p. 66] : Ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, καὶ περὶ ἃ σπουδάζετε. Ubi nota synonymos poni διατρίβειν ἔν τινι, et σπουδάζειν περί τι. [Plato Ion. p. 530, B : Ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρίβειν ... καὶ μάλιστα ἐν Ὁμήρῳ.] Cum ἐπὶ, Plut. Sol. [c. 23] : Διατρίβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις, Rei pecuariæ operam dantes. Sic Dem. [p. 22], διατρίβειν ἐπὶ τοῖς ἔργοις, Rebus vacare. At Isocr. διατρίβειν ἐπὶ μικροῖς, In parvis immorari. [Et p. 30, D : Τὸν πλεῖστον χρόνον ἐπὶ τοῖς ἰδίοις διατρίβουσιν.] Cum πρὸς habente dativum, Epicrates ap. Athen. 2, [p. 59, D] : Πρὸς τίσι νῦν διατρίβουσι; ποία φροντίς; Plut. Numa, Διατρίβει πρὸς θυσίαις, Circa sacrificia versatur. [Aristot. Polit. 5, 8 : Διατρίβειν πρὸς τοῖς ἔργοις. Plut. V. Marcell. c. 21 : Διατρίβοντα πρὸς τούτῳ πολὺ μέρος τῆς ἡμέρας. Cum accus. Lucian. De merc. cond. c. 8 : Πρὸς (var. lect. περὶ) τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβούσης. Julian. Orat. 1, init. : Τοῖς πρὸς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν ποίησιν διατρίβουσιν. Poeta recentissimus in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 369 : Πρὸς λόγους διατρίβειν.] Cum περὶ habente suum accus., Isocr. Archid. : Τοὺς περὶ ταῦτα διατρίβοντας, Qui tempus his impendunt. Æschin. C. Ctes. [p. 69, 5] : Περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότος. Quomodo et Plut. De educ. lib. [p. 8, A] : Διατρίβοντας περὶ φιλοσοφίαν, Versantes in philosophia. Rursum Isocr. [p. 2, C] : Περὶ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διατρίβουσι. [Id. p. 24, E : Οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντες, ubi cod. Urbin. ὄντες.] Idem, διατρίβειν περὶ τοὺς λόγους. Et Philo De mundo : Τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων, Eorum qui in studio artium mathematicarum operam ponunt. Qua in signif. et constr. passim reperitur : estque διατρίβειν περί τι i. q. σπουδάζειν περί τι, s. σχολάζειν περί τι : quod et διατριβὴν περί τι ποιεῖσθαι dicitur. Sæpe sine ulla adjectione ponitur pro Tempus tero, χρόνον διατρίβω, Nimium moror, procrastino. Quo modo usurpavit [Hippocr. p. 911, G : Μὴ διατρίβειν. Aristoph. Eq. 515.] Xen. Cyrop. 3, [3, 25] : Ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων, καὶ οὐκ ἄγων ὡς τάχιστα ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Aristoph. Vesp. [849] : Οἴμοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. Itidemque Lucian. [Vit. auct. c. 26] : Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Synes. Ep. 67 : Ἀνατιθεμένου δὲ καὶ διατρίβοντος, Differente et cunctante. Quin et Hom. ita usus est ante hos, Il. T, [150] : Οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας Οὐδὲ διατρίβειν. Ubi διατρίβειν est χρονοτριβεῖν, τριψημερεῖν, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι, ὑπερβιβάζειν, παρατείνειν. Interdum commodius ἀργεῖν redditur, ut tum Eustathius exponit, tum schol. Thuc. 7, p. 247 [c. 43] : Οὐκέτι ἐδόκει διατρίβειν, Non amplius videbatur tempus terendum esse, Cunctandum et morandum esse. Quin et pass. Διατρίβομαι accipitur pro Tero tempus. Affertur enim ex Apoll. Rh. 2, [883] : Μήτι διατριβώμεθα πείρης, pro Ne tempus teramus in faciendo periculo : subaudita ibi particula ἕνεκα. Alioquin passiva signif. ipse χρόνος dicitur διατρίβεσθαι pro Teri et consumi : res autem pro Teri itidem, s. Atteri. [Isocr. p. 99, A : Τοῦ χρόνου τοῦ περὶ τὸν λόγον διατριφθέντος.] Quin etiam ναῦς διατριβῆναι exp. διαταθρῆναι, ap. Thuc. 8, [c. 78. Hesych. : Διατριβῆναι,

διαφθαρῆναι. Herodot. 7, 120 : Κάκιστα πάντων ἀνθρώπων διατριβῆναι.] || Ceterum ut redeam ad διατρίβειν habens activam signif., construitur illud non solum cum accus. βίον et χρόνον, sed etiam cum aliis, et signif. παρατείνω, ἀναβάλλομαι, Procrastino et differo, Extraho in longum, sc. tempus terendo. [Aristoph. ap. Athen. 4, p. 171, B : Ὡς οὐψώνης διατρίβειν ἡμῶν ἄριστον ἔοικεν.] Plut. Fabio : Ἡ διατρίβουσα τὰς πράξεις, Quæ tempus terens rebus gerendis idoneum, Quæ procrastinans res gerendas, Remorans res gerendas, Moram trahens in rebus gerendis, afferens rebus gerendis. Quo modo et Od. Υ, 341 : Οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, Non remoror nec impedio nuptias matris; οὐ καταργῶ οὐδὲ παρατείνω τὸν μητρικὸν γάμον, Eust. Et Od. Β, 204 : Ὄφρα κεν ἥ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς Ὃν γάμον, Achivos suis nuptiis suspensos teneat, suspensos teneat procrastinando et differendo suas nuptias. Ubi rursum Eust. exp. ἀναβάλλεσθαι et ὑπερβάλλεσθαι : quemadmodum et Il. Δ, 42 : Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι, exp. παρατείνειν, ὑπερβιβάζειν. Exp. etiam Frustror, nullo tamen allato exemplo. [Cum genit. Od. Β, 404 : Ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο. Hesych. : Διατρίβει, διάγει, παρέλκει ἐπὶ πολὺν χρόνον. Διατρίβοιτε, παίζοιτε. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ διατρίβειν, ἐμποδίζειν, παρέλκειν, παρακρούεσθαι. ῑ]

[Διατρίζω, Strido. Agath. Hist. p. 292, 18 : Ὑποτρέμειν ἠρέμα καὶ διατετριγέναι τὰ ξύλα. Angl. Chrysost. t. 4, p. 408, 16, ubi edd., Διεπληκτίζοντο πρὸς ἀλλήλους, codd. nonnulli διετρίζοντο. Hase.]

Διάτριμμα, τό, Intertrigo : μηρῶν, Femorum intertrigines. [Retrimentum, Gl.]

[Διατριπτέον, Terendum. Hippiatr. p. 7 : Τὰ περὶ τὸ στόμα ... τρυγὶ οἰνηρᾷ δ. Oribasii locum v. s. v. Διατρίβω. || Immorandum. Aristot. Rhet. 3, 16 : Περὶ τὸ ὁμολογούμενον οὐ δ. G. Dind.]

[Διατριπτικὸς, ἡ, ὸν, Moratorius, Moram afferens. Aristoph. Lys. 943 : Οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί, εἰ μὴ διατριπτικόν γε κοὐκ ὄζον γάμων. Schol. : Παρὰ τὸ διατρίβειν καὶ ἀναβάλλεσθαι, οἷον διατριβῆς γέμον καὶ βραδυτῆτος· ἐπεὶ καὶ τριβόμενα ἔνια τῶν μύρων ἡδίω γίνεται.]

[Διατριτάριοι ἰατροὶ, e Galeno Budæus, Qui διάτριτον sive inediam triduam præcipiebant. Gataker.]

Διάτριτος, ὁ, ἡ, [Triduanus] a Gorræo exp. Tridui inedia : qui empiricorum esse inventum ait, a Thessalo primum excogitatum : totum autem fuisse in victus ratione, quam ita instituerint in omnibus ægris, ut primum in quarto die ipsos cibarent, post in sexto, mox in octavo, deinde in decimo : prima quidem cibatione post primam diatriton instituta, reliquis autem, alternis diebus : sed hæc ut nugas et deliramenta a Galeno irrideri multis in locis. [Gal. vol. 10, p. 346 : Ὅσοι τὴν πολυθρύλητον διάτριτον ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκδέχονται. Cælius Aurel. Tard. 1, 1 : « Abstinentia cibi usque ad primam diatritum. » Et infra, « In ipsa diatrito sanguis detrahendus. » Idem Cælius Aur. adjectivum finxit *Diatritæus*, i. q. Tertianus, Acut. 1, 3. G. D.] Bud. quoque verbum esse medicinale dicit, sed exponens ὁ διὰ τρίτης παροξυσμὸς, Accessio morbi s. febris tertia die : afferens hæc e Galeno verba, Ἡ μὲν πρώτη τροφὴ, διὰ τὴν πρώτην διάτριτον, αἱ δ' ἄλλαι, παρὰ μίαν. Alibi idem Gal. dicit, Τὴν διάτριτον ὑπερβάλλοντος. [Oribasius p. 72 ed. Matth. : Τὴν ἀπὸ ταύτης φυλακτέον διάτριτον. Ubi Matthæi Philonis verba (p. 267, E) apposuit : Ἔτι γὰρ ἀμφημεριναὶ καὶ διάτριτοι καὶ τεταρταῖζουσαι παρὰ παισὶν ἰατρῶν λεγόμεναι περίοδοι. Sextus Emp. p. 121 : Ἀναγκαῖον ἄρα πρὸ τῆς πρώτης διατρίτου τήν τε ποικίλην δίαιταν καὶ τὸν οἶνον ὡς τὸ πολὺ παραλαμβάνειν. Sic Fabricius vulgatum διατρίτης ex codd. correxit.]

[Διάτριχα.] E τρίχα compositum Διάτριχα, idem cum simplici significans, sc. Tripliciter, Trifariam. Hom. Il. Β, [655] : Διάτριχα κοσμηθέντες, i. e. τριχῶς διαταχθέντες, Trifariam s. In tres partes dispositi. [Od. Ι, 157 : Διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες βάλλομεν. H. in Cer. 86 : Ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα κόσμος ἐτύχθη. Callim. H. in Jov. 61 : Διάτριχα δώματα νεῖμαι.] Apoll. Rh. 2, [997] : Κεκριμέναι κατὰ φῦλα διάτριχα, Distinctæ in gentes trifariam, τριχῇ διακεκριμέναι κατὰ φῦλα : nam dissoluta illa compositione, verbo ipsi potest præpositio tribui. Rhodum autem VV. LL. tradunt ab Hom. in Catalogo navium διάτριχα appellari quasi Capilli studiosam. Sed crasso errore, nato e vitiosa connexione eorum quæ disjungi debent. Sic enim ibi Hom. [l. c.] : Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διάτριχα κοσμηθέντες, posito διάτριχα pro εἰς τρία μέρη : ut schol. quoque exp. τριχῶς διαταχθέντες, Trifariam, Tripliciter.

Διατροπὴ, ἡ, Pudor, Confusa facies, ἐντροπὴ, Confusio et perturbatio. Polyb. [8, 7, 3] : Εἰς τοσαύτην ἤγαγε διατροπὴν, ὥστε καθόλου κωλύειν αὐτῶν τὴν ὁρμὴν, Ad talem redegit confusionem et consilii perturbationem. Et alibi [3, 85, 8] : Τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι τὴν διατροπὴν, Terrorem et perturbationem. Et [16, 8, 10] : Εἰς διατροπὴν ἐνέπιπτον οὐ τυχοῦσαν. A Suida exp. συμπάθεια, οἶκτος, afferente h. l., ex eod. Polyb., opinor, Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προϊεμένων, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχεν. [Sunt Diodori verba in Exc. vol. 2, p. 627, 51. Id. 17, 41 : Δυνάμενα διατροπὴν καὶ φόβον παρασχέσθαι. Cicero ad Attic. 9, 13 : « Διατροπὴν Corfiniensem reformidat. »]

Διάτροπος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ διατετραμμένος, s. Qui solet διατρέπεσθαι. Ex Eur. vero affertur διάτροποι τοὺς τρόπους pro Morosi. [Iph. A. 559 : Διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν, διάτροποι δὲ τρόποις· ubi non Morosos significat, sed Moribus diversos.]

[Διατροφὴ, ἡ.] Διατροφὰς Hesych. exp. βρώματα, Cibos, Alimenta. [Xenoph. Vectig. 4, 49 : Οὐ τοίνυν μόνον ἡ ἀπὸ τῶν ἀνδραπόδων εἰσφορὰ τὴν διατροφὴν (Subsidia vivendi) τῇ πόλει αὔξοι ἂν. Menander ap. Stob. Floril. 61, 1 : Ὁ πρῶτος εὑρὼν διατροφὴν πτωχῷ τέχνην πολλοὺς ἐποίησεν ἀθλίους. Paulus Ad Timoth. 1, 6, 8 : Ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα. Epictet. Enchir. c. 12 : Ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐχ ἕξω διατροφάς. Sæpius legitur ap. Diodorum, ut 19, 32 : Δυναμένης (τῆς χώρας) μεγάλαις δυνάμεσι πρὸς διατροφὴν δαψιλῶς ἅπαντα χορηγῆσαι, et Plutarchum.]

[Διατροχάδες, εἶδος ποιήματος, ὡς ἱστορεῖ Ηραξιφάνης, Hesych.]

[Διατροχάζω, Percurro. Xenoph. De re eq. 7, 11 : Μετὰ δὲ ταῦτα τὸν αὐτοφυῆ (δρόμον) διατροχάζων, διαχαλῴη τ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα ...]

Διατρύγιος, Hesych. δι' αὐτοῦ τὴν τρύγην ἔχων, τρυγήσιμος, ἔγκαρπος. Qui etiam addit, διατρύγιον ὄρχον a quibusdam exponi τὸν διὰ μέσον ἀμπέλων κατεσπαρμένον τόπον, ab aliis τόπον ἀγροῦ ἧδη πεπείρων στραφυλῶν, ab aliis ἀνθοῦντα. Quarum expp. illam potius sequerer, quæ διατρύγιον ὄρχον intelligit esse Locum inter medias vites s. vitium ordines, consitum frumento aliove cerealium frugum genere; et eam, quæ eo nomine accipit τὸν δι' αὐτοῦ τὴν τρύγην ἔχοντα. Legitur autem hoc διατρύγιος ὄρχος ap. Hom. Od. Ω, 340 : Ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος Ἦην· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, Ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν. Ubi Eust. quoque affert quandam expos. cum superiore convenientem, quam præ ceteris me probare dixi : sc. διατρυγίους ὄρχους dici non tantum τοὺς οἰνικοὺς, verum etiam τοὺς δενδρικοὺς, τοὺς μὴ πάνυ πυκνοὺς, ἀλλὰ τοιούτους ὡς μεταξὺ τῶν κατὰ τὰ φυτὰ στοίχων παρεσπάρθαι τι τῶν σπορίμων καὶ οἷον τρυγᾶσθαι : ut hodieque in quibusdam locis unus idemque ager arborum vitibus maritatarum ordines habet, et cereales fruges aut herbas. Verum Eust. et aliam attulerat expos. suam, sc. διατρύγιον significare ἄμπελον, ἧς οἱ καρποὶ ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαίνονται : quamobrem poetam addidisse ait, ἔνθα σταφυλαὶ παντοῖαι.

Διατρῠπάω, Perterebro, Perforo, Pertundo. Exp. etiam Penetro, Transfigo, nec non Excavo. [Aristot. H. A. 4, 4 : Τὰ δέρματα διατρυπῶσι τῶν τετραπόδων· 5, 15. Ib. 9, 37 : Εἰς τὴν ἄμμον καταδύεται ταχὺ τῷ ῥύγχει διατρυπήσας. « Lucian. Ep. Saturn. c. 24 : Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ ... κοσκινηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν. Athen. 3, p. 89, C, ex Apollodoro : Διατρυπᾷ τὰ κογχύλια καὶ τὸ ἑαυτῆς ὄστρακον. Schol. Æsch. Suppl. 565 : Τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρυπῶντος. » Scott. Suid. : Διατορηθῆναι, ... διατρυπηθῆναι.]

[Διατρύπημα, τό. Διατρυπήματος lectio vitiosa ap. Heron. De autom. p. 251. Scrib. διὰ τρυπήματος.]

Διατρυφάω, i. q. τρυφάω, nisi quod præp. signif. auget. || Exp. etiam Luxu diffluo, e Plat. Leg. [3, p. 695, C] : Διατρυφώσῃ παιδείᾳ τεθραμμένος. [Dio Chrys. vol. 1, p. 176 : Διατρυφῶν τε καὶ μύρου καὶ οἴνου ἀποπνέων.]

[Διατρυφὲς vel διαδρυφὲς lectiones vitiosæ ap. Nicand. Ther. 709, cui recte restitutum διατρυφὲν, qui aoristus est verbi διαθρύπτω, quod v.]

Διατρώγω, Peredo, Perrodo, etiam Erodo. [In versu Hipponactis ap. Athen. 9, p. 388, B, διατρώγων memoriæ errore legi videtur, quum Athenæus 14, p. 645, C, καταβρύκων exhibeat. Aristoph. Vesp. 371, διατέτρωκται. Ib. 164 : Διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.] Unde particip. διατραγών, quod exp. Abrodens, et φαγών. [Aristoph. Vesp. 368 : Διατραγεῖν ... τὸ δίκτυον· Av. 655 : Ῥίζιον, ὃ διατραγόντε ... Dio Cass. 72, 21 : Δάφνης φύλλα διατραγεῖν. Ælian. V. H. 1, 10 : Τῆς δικτάμνου διέτραγον.]

[Διαττάω, s. Διασσάω.] Διαττᾶν Hesychio διασήθειν, Percribrare. Cui et Δίαττος est ἡ ἀλευρότησις, τὸ κόσκινον. Meminit [Pollux 6, 91,] Etym. quoque [M. p. 271, 36 (coll. p. 710, 45; 757, 5, ubi male διάττω : qui frequens librariorum error est. Sic διάττων ap. Galen. vol. 10, p. 447; διάττοντες pro διαττῶντες in libro Περὶ ἐθῶν p. 118 ed. Dietz.)], exponens itidem διασήθειν, dicensque Atticum esse pro διασσᾶν, derivatum nimirum a σῶ. [Plato Sophist. p. 226, B : Διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν· Tim. p. 73, E : Γῆν διαττήσας καθαράν· Cratyl. p. 402, C : Τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 80. Eustath. p. 749, 13 : Κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅς φησιν ὅτι διαττᾶν Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν καὶ διηττημένον τὸ σεσησμένον. Hoc particip. restitutum Theophr. H. Pl. 3, 18, 5, ubi olim legebatur διηθημένης.] Utitur autem eo Galenus, e quo habes et comp. Προδιαττᾶν supra in Ἀποκριθύνω. Itidem διαττώμενον reponunt apud Eund. l. 3 Τῶν κατὰ τόπους [p. 419, A], ubi vulg. edd. habent, Κολλύριον καλῶς κοπτόμενόν τε καὶ διαπτώμενον καὶ λειούμενον. Id. vol. 13, p. 167, D; vol. 12, p. 357, E, F, ubi διαττᾶν, προδιαττᾶν et συνδιαττᾶν. Hemst. Eadem corruptela ap. Theophr. H. Pl. 9, 16, 9 : Διαττήσαντες λεπτὰ, legebatur διαπτήσαντες. Διαττᾶσθαι in διαρτᾶσθαι corruptum ap. Strabon. 3, p. 148 emendavit Coraes.]

[Διαττερίσαι, διαδρᾶναι, Aufugere, Hesych.]

[Διάττησις, εως, ἡ, Purgatio per cribrum. Plut. Mor. p. 693, E : Οὐ γὰρ μόνον ὑποσκαφισμοὶ καὶ διαιτήσεις (corr. διαττήσεις) καὶ ἀποκρούσεις καὶ διακρίσεις εἰσὶ τῶν σιτίων καὶ τῶν ἀλετρίων. Schneid.]

[Διάττομαι. V. Διάζομαι.]

[Δίαττος, ὁ, Cribrum. Hesych., cujus verba v. s. v. Διαττάω.]

[Διάττω, Διαΐττω, Διάσσω, Διαΐσσω. Forma quadrisyllaba aliena est ab vulgari dialecto Atticorum. Vid. s. v. Ἄττω.] Διαΐσσω, Cum impetu transeo. [Herodot. 4, 134 : Λαγὸς ἐς τὸ μέσον διήϊξε, vel quod præferendum videtur, διῆξε. Soph. OEd. T. 208 : Λύκι' ὄρη διάσσει. Impropr. Trach. 1083, de spasmo : Ὁ δ' αὖ διῆξε πλευρῶν. Æsch. Prom. 133 : Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἄντρων μυχόν. Scriptor Axiochi init. : Ἐξιόντι μοι ... διῆξε φωνὴ βοῶντός του. Cui Lobeck. ad Phryn. p. 743 comparavit Eurip. Iph. A. 426 : Ταχεῖα δὲ διῆξε φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην (qui locus non est ab Euripide scriptus), et Joseph. Ant. Jud. 19, 8 : Διῆξε λόγος. Quæ omnia in codd. διῆξε scribuntur sine ι subscripto : unde factum ut aoristi διῆξα exempla ad Διήκω referret HSt. Διᾶξαν ap. Themist. Or. 32, p. 357, B.] A medicis vocatur πόνος διαΐσσων, ut inquit Ægineta, Ὅταν ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τοῦ πρωτοπαθοῦντος μορίου, φέρεται ταχέως εἰς τὰ περικείμενα. [Quæ sunt Galeni verba vol. 7, p. 410. Hippocr. p. 603, 50 : Φρῖκαι διὰ τοῦ σώματος διαΐσσωσιν· 457, 24 : Ὀδύναι διαΐσσουσιν ἄλλοτε ἄλλη τοῦ σώματος.] Exp. et Emico, ut διαΐξασα ἀστραπὴ, Emicans fulgur. Διάττω [Διάττω], Prosilio, Desilio huc et illuc, Emico. [Hesych. : Διάττοιεν (codex διαττοιᾶν) τρίβον, ὁρμήσουσιν ὁδόν.] Aristot. De mundo [c. 2] : Ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε σέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται. Et ap. Eund. [ib. c. 4 post med.] διάττοντες sunt Igniculi in cœlo emicantes et exilientes. Idem ἀστέρας διάττοντας in Probl. [26, 23] dixit pro Trajectionibus ignium, quos etiam διαθέοντας appellat. [Meteor. 1, 4 : Οἱ δοκοῦντες ἀστέρες διάττειν. Plut. V. Lysandri c. 12 : Εἰρηκότων ἐνίων ὡς οἱ διάττοντες ἀστέρες οὐ ῥύσεις εἰσὶν οὐδ' ἐπινέμησις αἰθερίου πυρὸς ... ῥίψις δὲ καὶ πτῶσις οὐρανίων σωμάτων.] Apud Greg., ἀστραπὴ διάττουσα, Emicans, Bud. Comm. p. 643. In VV. LL. citatur e Probl. [2, 31] διάττοντος τοῦ αἵματος pro Sanguine turgescente, Gaza interpr. || Διάττομαι, Prosilio, Emico, et quasi Raptim elidor. Plato Cratylo, Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστι. Bud. ibid. [Lectio vitiosa pro διαττώμενον. V. Διαττάω.]

[Διατυγχάνω. Hesych. : Διαμαρτάνει, διατυγχάνει. Recte corrigi videtur ἀποτυγχάνει : quod probabilius certe est quam διατυγχάνει. Διετύγχανον lectio vitiosa librorum quorundam Diodori 18, 68.]

[Διατυλίσσω, Evolvo. Sextus Emp. p. 278 : Τῶν δὲ γραμματικῆς κατηγόρων ὁ μὲν Πύρρων παρ' ἕκαστα τὴν Ὁμηρικὴν διετύλισσε ποίησιν.]

[Διάτυλος, ὁ, ἡ, Callosus, Tuberosus. Oribas. p. 28 ed. Mai. : Χρονίων καὶ διατύλων οὐσῶν τῶν συρίγγων. G. Dindorf.]

Διατύπόω, Informo, Instituo. [Diodor. 4, 11 : Λερναίαν ὕδραν, ἧς ἐξ ἑνὸς σώματος ἑκατὸν αὐχένες ἔχοντες κεφαλὰς ὄφεων διετυποῦντο (διετετύπωντο L. Dindorf.)· 20, 41 : Διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀγριότητα διατυπῶσαί φασι τὴν ὄψιν αὐτῆς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον θηριώδη. Galen. Lex. Hippocr. (p. 420) : Ἡ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυποῦσα (γλῶσσα), τουτέστιν ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας. Gemin. Elem. astron. p. 1, A. Hemst. Charito 4, 1 : Εἴδωλον Χαιρέου πρὸς τὴν ἐν τῷ δακτυλίῳ σφραγῖδα διατυπωθέν. Hesych. : Διατυποῦται, διατίθεται, διαπλάττεται. Διεσκευασμένον, διατετυπωμένον. Idem adverbio utitur, Διεσκεδασμένως (recte corrigitur Διεσκευασμένως), διατετυπωμένως.] Bud. interpr. Formo moribus et instituo. Suid. autem διατυπῶν exp. διατιθέμενος ἐπὶ τὸ βέλτιον· afferens h. incerti auctoris l. : Καὶ διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μετατάττων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον. Rursum Bud. διατυπῶσαι interpr. Constituere, Reformare, Sancire : quo modo in Pand. accipi tradit. [Menander in Excerpt. p. 362, 21 ed. Nieb. : Εἴ γε μηδὲ οὕτω πέρας ἕξοι, διετυπώθη τὸ πονοῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν. Jo. Malal. p. 440, 9 : Τὰ ληγᾶτα τὰ ὑπ' αὐτοῦ διατυπωθέντα.] Idem in iisdem Pand. usurpari dicit pro Constituere vel Statuere de rebus suis : veluti testator sæpe διατυποῦν dicitur. Pro Constituere apud se potest accipi et ap. Herodian. 4, [3, 16] : Ταῦτα δὴ αὐτῶν διατυπούντων. Ibi enim Polit. vertit, Hæc dum illi agitarent. Itidemque 2, [9, 1] : Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος, καὶ κούφαις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσιν. Ubi Polit. rursum, Hæc dum agitaret levi incertaque spe subnixus. Sed et λογισμῷ διατύπωσον affertur pro Cogitatione finge. Dictum enim est accipi pro Constituo apud me, Animo concipio et fingo. [Hesych. : Ὄνου πόκαι, χωρίον ἐν Ἅδου διατετύπωκεν Ἀριστοφάνης. Schol. Aristoph. Eq. 1148 : Μακαρίαν χωρίον ἐν Ἅδου διατυποῦσιν. Hemst. Liban. vol. 4, p. 777, 7 : Διετύπουν τῇ φαντασίᾳ παστάδα. Jacobs.] Prioris autem Constituo, significantis Sancio, Condo, hoc affertur e Luciano ex. [Jud. voc. c. 5], διατυποῦν νόμους. [V. loc. Platonis, de quo s. v. Διαπτύσσω diximus.]

[Διατύπτω.] Διατύψαι, Hesychio διὰ στενοῦ ἐλθεῖν. [Leg. διακύψαι. Angl.]

[Διατύπωμα, τὸ, Conformatio, Lineamenta. Timario in *Notices des Mss.* vol. 9, p. 182 : Τὸ τῆς ὄψεως αὐτῷ ἐποικίλλετο διατύπωμα. Kall. Διατυπώματα, Digesta, in Gloss. Basilic. Ducang. Διάπτωμα et διατύπωμα confusa v. s. illo.]

Διατύπωσις, ἡ, [Formatio. Aristot. H. A. 5, 19 : Ὅταν δ' ἐκ τῶν σκωλήκων εἰς τὴν διατύπωσιν ἔλθωσι (αἱ μέλιτται)], Informatio. Basil. De vita solit. : Ἀμαθῆ γὰρ εἶναι δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων διδαγμάτων, ἕτοιμον ὑποδέξασθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις. Exp. etiam Constitutio, Statutum. [Theophil. Instit. 1, 2, 41, p. 28 : Τὸ παρ' αὐτοῦ (τοῦ βασιλέως) νομοθετούμενον ὀνόματι κέκληται γενικῷ κωνστιτουτίων, τουτέστιν ἡ διάταξις ἢ διατύπωσις. Ibid. p. 44 : Ἐθνικοῦ νομίμου διατύπωσις. G. D. In Concilio Nicæno

primo duo decretorum genera condita sunt, ὅροι et διατυπώσεις. Ad ὅρους pertinent viginti canones editi in hoc Concilio, διατυπώσεις ad doctrinam de fide stabiliendam proprie spectabant. Gelasius Cyzicenus in Actis hujus Concilii parte 2, p. 199 hoc discrimen constituit, quod ὅροι sint περὶ τῆς εὐταξίας, διατυπώσεις vero περὶ τῆς καθολικῆς καὶ ὀρθοδόξου πίστεως. Suicer. vol. 2, p. 515.] Bud. vero pro Testamentum affert e Damasceno p. 149 : Γράψον ἐν τῇ σῇ διατυπώσει μετὰ τῶν τέκνων καὶ συγγενῶν συγκληρονόμον καὶ τὸν δεσπότην· ἐχέτω σου ὁ χάρτης τοῦ δικαστοῦ τὸ ὄνομα, καὶ μνήμης μὴ ἀμοιρείτω πτωχῶν. Hæc autem verba ipse Damasc. citat e Chrysostomo. Sic porro et supra docui testatorem dici διατυποῦν quum de rebus suis statuit. Rursum διατύπωσις exp. etiam Descriptio, Lineamentum, ut διατυπόω quoque Informo, Describo : quæ signif. magis propria est. [Δ., Descriptio, qua res veluti adumbratur, et spectanda proponitur, Longin. 20, 12. Conf. Aquilam Rom. § 13. Sic Sopater Διαιρ. p. 313 διατύπωσιν appellat, τὸ διατυποῦν τὰ πάθη τῶν νοσούντων. Nempe si medicus defendetur, defensor in epilogo hac orationis forma utatur, et veluti eos, quos ille curavit, loquentes inducat : Ego hujus beneficio pater sum, ego per illum parentes habeo. Itaque Alexander Περὶ σχημ. plenius illam ita definit : Ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνεργήματα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἤθη διατιθώμεθα. V. Plut. De glor. Athen. et v. Ἐνάργεια. (Plut. V. Hom. § 67 : Ἔστι δὲ καὶ ἡ δ. ἐξεργασία πραγμάτων ἢ γενομένων, ἢ ὄντων, ἢ πραχθησομένων, εἰς τὸ παραστῆσαι ἐναργέστερον τὸ λεγόμενον.) Sic et Ulpianus ad Demosth. Pro cor. p. 222 τὸ ὑπ' ὄψιν ἄγειν τῷ λόγῳ τὰς συμφορὰς, vel τὰ πράγματα, appellat διατύπωσιν. Et mox : Διαφέρει δὲ ἡ δ. τῆς ἐκφράσεως, τῷ τὴν μὲν διατύπωσιν διὰ πάθος τι λέγεσθαι, τὴν δὲ ἔκφρασιν ὥσπερ ἐν διηγήματι εἶναι. Conf. eund. ad Demosth. C. Mid. p. 366, ubi planius etiam de hac forma exponit : Ἔχει συγγένειαν πλείστην πρός τε ἔκφρασιν καὶ διήγησιν· ἐν ἅπασι γὰρ τούτοις ἔκθεσίς ἐστι πραγμάτων γεγονότων· ἀλλὰ τὸ μὲν διήγημα ἁπλῆν καὶ ἀκατάσκευον ἔχει τὴν ἔκθεσιν· ἡ δὲ δ. τὸ πᾶν αὐξήσει καὶ ἐναργεία κεῖται· καὶ αὖ τὸ μὲν διήγημα κατ' ἀκολουθίαν πρόεισι τοῖς συνδέσμοις ἑνούμενον, ἡ δὲ δ. κομματικὴ ἐστι καὶ ἀπόλυτος δι' ἐξαλλαγῆς σχημάτων προϊοῦσα. Vide quæ dicta sunt ad v. Ἔκφρασις et conf. Quintil. 9, 2, 40, ubi et hoc addit : « Ad illam virtutem διατυπώσεως referri quoque a nonnullis locorum dilucidam et significantem descriptionem, quam alii τοπογραφίαν appellent ». Exempla plura dedit Voss. Inst. rhet. 5, p. 377. Ernest. Lex. rhet.]

[Διατυπωτέον, Informandum. Dionys. Hal. Art. rhet. 2, 6 : Εἶτα δ. λόγῳ, οἷον προαναφωνοῦντα, ὁποῖος ἂν ὁ βίος ὁ μετὰ τῶν παίδων γένοιτο.]

[Διατυπωτικὸς, ἡ, όν. Schol. Apollon. Rh. 1, 834 : Ὅλως γὰρ τὸ ἐνδιάσκευον καὶ διατυπωτικὸν ὁ λόγος ἔχει, δι' οὗ περιπαθῆ τὸν ἀκροατὴν ἐργάζεται συμπάσχοντα ταῖς γυναιξὶ δυστυχούσαις, Virtutem dilucidæ descriptionis habet : de qua signif. dictum s. v. Διατύπωσις. G. D. || Formandi vim habens. Theol. arithm. p. 34, 24 : Διατυπωτικὸν φύσει καὶ αὐτὸν ὄντα τῆς ἐν τῇ ὕλῃ ἀμορφίας. || Adumbratus. Phot. Bibl. præf. p. 1, 4 : Εἴ καὶ διατυπωτικήν τινα καὶ κοινοτέραν τὴν ἐπίγνωσιν. Hase.]

[Διατυφλόω, Excæco. Theodoret. Θεραπ. s. 2, p. 23, 24. Kall.]

[Διατύφω. Liban. vol. 1, p. 68 : Τότε μὲν ἱλαρᾷ τε καὶ εὐθυμουμένῃ (τῇ ψυχῇ), ὕστερον δὲ ἄχους τε πλέᾳ καὶ διατετυμμένῃ. Ad quem l. Reisk. : « Non est a διατύπτειν, sed a διατύφειν, Lento et fumigante igni exurere, ut fœnum e. c. aridum aut lignum putre : quo de verbo dixi ad Polybium ». Scrib. igitur διατεθυμμένῃ.]

[Διατυχέω. Διητύχησεν lectio vitiosa ap. Strab. 13, p. 610, cui διηυτύχησεν ex codd. restitutum. Recte vero apud Theophyl. Simoc. Hist. p. 106, A, legitur : Οἱ μὲν οὖν διητυχηκότες τῶν ὑπὸ τοῦ Βαρὰμ προστεταγμένων αὐτοῖς Βινδόῃ περιτυγχάνουσιν, Aberrantes a mandato. Et p. 209, D : Ἐπεὶ δὲ ὁ Γερμανὸς διητύχησε τοῦ βουλήματος. G. Dind.]

[Διατωθάζω, Subsanno. Alciphro 2, 4 : Ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων ἀστεϊσμοῖς σε διατωθάζειν.]

Διαυαίνω, Perarefacio, Desicco, unde διαυανθῆναι, quod ap. Suidam simpl. exp. ξηρανθῆναι.

Διαυγάζω, άσω, act. Illustro, Illumino, φωτίζω, Hesych. || Est etiam Diffulgeo, Transpareo. Plut. [Mor. p. 893, E], de fulgure : Τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ σχισμῷ διαυγάζει, Diffulget. Bud. Alex. Aphr. [Probl. 1, 132] : Πλέον διαυγάζεται, Magis resplendet : sic etiam διαυγάζεσθαι pro Splendere, Bud. e Theodoro profert. || Διαυγάζω neutr. quoque est Diluceo, Dilucesco. Bud. Polyb. 3, [104] : Ἅμα τῷ διαυγάζειν, Quum diluculasset, Bud. Sic 2 Petr. 1, [19] : Ἕως ἡ ἡμέρα διαυγάσῃ. [Macar. Homil. 25, p. 141, C : Οὕπω ἡμῖν ἡμέρα διηύγασεν. Conjecturam de loco quodam Euripidis s. v. Διελαύνω afferemus. G. D. Ephr. Syr. p. 149, 5 : Ἐμφραξον τὰ διαυγάζοντα. Hippocr. Epist. p. 1278, 48 : Ἄνθεα διαυγαζόμενα τῇσι πνοιῇσι, ubi var. lect. διαριπιζόμενα vel διαρριπιζόμενα. Hemst. Philo De telor. construct. p. 57 : Περίτρητον... κεκενωμένον καὶ διαυγαζόμενον (Perspicuum) πάντοθεν.] At [Διαυγέω. Plut. V. Arati c. 22 : Ἡμέρας ἤδη διαυγούσης. Quod Dionysio A. R. 5, 49 restituendum : Ἄρτι τῆς ἡμέρας διαυγούσης, pro vulgato διαυγώσης, cujus formæ exempla nulla sunt. G. Dind. Antyllus ap. Oribas. p. 122 ed. Cocch. : Ὁ ὄγκος διαυγήσει.] Διαυγεῖσθαι, διορᾶσθαι, Hesych. [Galen. Lex. Hipp. p. 596 : Χλώρασμα, χλωρότης λαμπρὸν διαυγουμένη καὶ ἐπὶ τὸ ὑδαρῶδες ῥέπουσα.]

[Διαύγασμα, τὸ, Diluculum, Gl. Pellucidus splendor, Inc. interpr. Habac. 3, 4, ubi lxx φέγγος posuerunt.]

Διαυγασμὸς, ὁ, Translucens splendor. Plut. De plac. phil. [p. 893, D], de fulgure : Ἡ δὲ διαστολὴ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ, Effulgentiam efficit, Bud.

[Διαυγάω lectio vitiosa. V. Διαυγάζω.]

Διαύγεια, ἡ, Perlucens splendor. [Themist. Or. 13, p. 175, A : Ἀλλὰ καὶ αὗται (αἱ νύκτες) φωτὸς πλήρεις καὶ διαυγείας.] Et Διαυγία pro eodem, ut Διαυγίαις λίθων, quod Suidas e Greg. Naz. exp. ἔκλαμψις. [Διαύγεια, ἡ ἔλλαμψις (nam sic meliores libri). Διαυγία· ὁ θεολόγος, « Μὴ λίθων διαυγίαις ». Τοῦτο διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ παροξύνεται, προπαροξύνεται δὲ ἐν τῷ ἀττικίζειν· εἰ δὲ ὁ παρὼν λόγος ἀττικίζει, προπαροξύνειν ὀφείλομεν, διαύγειαν λέγοντες ὡς ἀμέλειαν. Apud Gregor. p. 439, B ed. Bened. legitur, Οὐ λίθων διαύγειαι καὶ χάριτες. || Foramen luci excipiendæ. Diodor. 17, 82 : Κατὰ δὲ μέσην τὴν ὀροφὴν (τῶν οἰκιῶν) ἀπολελειμμένης διαυγείας.]

[Διαυγέω. V. Διαυγάζω.]

[Διαυγὴ, ἡ, Fulgor. Aristæn. 1, 4 : Ἀπέστειλεν ἐπαγωγόν τινα καὶ γλυκεῖαν διαυγὴν, οἷα πέφυκεν ἀπαστράπτειν ἐξ ἀπέφθου χρυσίου. Hemst. Syllaba δι in codd. duobus punctis notata : unde αὐγὴν correxit Boisson.]

Διαυγὴς, ὁ, ἡ, Pellucidus, Translucidus, Quintil. Limpidus, λαμπρὸς, φωτεινὸς, Hesychio διαφανής : ut [διαυγὴς ἀὴρ Polluc. 5, 109,] διαυγὲς ὕδωρ, Epigr. Philo De mundo, Μηδεμιᾶς ἐνορωμένης διαυγοῦς λιβάδος. Et διαυγὲς νᾶμα [Antiphilus Anth. Pal. 9, 277], διαυγὴς πηγή. Item, Ὄμματα διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. [Damocharis in Anth. Plan. 4, 310 : Ἠηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι. Schæf. Theages ap. Stob. Fl. p. 11, 46 : Ὁ νόος... ἔχων περιαυγέα καὶ διαυγέα τὰν ἔποψιν. Hemst. Callim. L. P. 21 : Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα· quem versum imitatur Nonnus Dion. 5, 594; 42, 79 ab Spanhem. comparatus. Apoll. Rh. 1, 221 : Πτέρυγας... χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· 2, 1104 : Οὐδέ πη ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι. De veste Melissa in Galei Opusc. mythol. p. 749 : Παραιτητέον γὰρ αὐτὰν τὰν διαυγῆ καὶ διαπόρφυρον. De vino Galen. vol. 2, p. 230 : Οἶνος ἡλικίᾳ μὲν σύμμετρος, ἰδέᾳ δὲ καθαρός τε καὶ διαυγής· et vol. 10, p. 281 : Ἠκουσι δ' οὐ πάντες (οἱ οἶνοι) εἰς τοῦτο φθάνοντες παχύνεσθαι, πρὶν ἐν τῷ διαυγεῖ τὸ ξανθὸν λαβεῖν χρῶμα. De fluvio Themist. Or. 2, p. 39, C : Ποταμοῦ ψυχροῦ ῥέοντος καὶ διαυγοῦς· et 22, p. 280, C : Ψυχροῦ τε καὶ διαυγοῦς ὕδατος· 27, p. 387, D : Τὸ νᾶμα αὐτης πότιμόν τε καὶ διαυγές. De anima Or. 2, p. 29, A : Διανοίγεται γάρ μου τὸ στῆθος καὶ ἡ καρδία καὶ διαυγεστέρα γίνεται ἡ ψυχή. Gl. : Διαυγές μοί ἐστιν, Liquet mihi.]

[Διαυγία. V. Διαύγεια.]

[Διαυγίζω, Illustro. Aq. Jobi 25, 5 : Διαυγισθήσεται. Nisi διαυγασθήσετε aut διαυγηθήσεται corrigendum. G. Dindorf.]

[Διαύγιον, τὸ, Spiraculum. Hero Spirital. p. 163 : Ἐὰν οὖν καταλαβόμενοι τὸ διαύγιον ... ἐγχέωμεν εἰς τὸν προχύτην τὸ ἐγχεόμενον εἰς τὴν ὑπὲρ τὸ διάφραγμα χώραν, μένει διὰ τὸ μὴ δύνασθαι διὰ τοῦ ἰσθμοῦ εἰς τὴν ὑποκάτω χώραν ἐνεχθῆναι· οὐ δύναται δὲ διὰ τὸ μὴ ἄλλην ἔχειν διέξοδον ἢ τὴν διὰ τοῦ κ διαυγίου. Ὅταν οὖν ἀνέσωμεν τὸ διαύγιον, τότε χωρήσει τὸ ὑγρὸν εἰς τὴν ὑποκειμένην χώραν.... Et sic aliquoties paullo post, pp. 172, 189, 195. G. Dind.]

[Διαυγῶς, Liquido (Gl.), Clare. Philo vol. 1, p. 646, 28 : Ἐὰν ... διαυγῶς ἴδῃ ἃ πρότερον ἀμυδρῶς ὠνειροπόλει. Ex Amphilochio p. 44 memorat Kall. G. Dind.]

[Διαυθαίρετος, ὁ, ἡ, Per se eligendus. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 264 : Ὥστε τρία γένη τῶν ἀγαθῶν διαυθαίρετα (ed. Cant. δεῖ αὐθαίρετα) ὑπάρχειν, τά τε περὶ ψυχήν, καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτός. Et paullo post, Στοχάζονται δὲ καὶ τῶν ἄλλων πρῶτον μὲν ὡς διαυθαιρέτων (ed. Cant. δι' αὐθαιρέτων), ἔπειθ' ὡς χρησίμων....]

[Διαυθεντέω, Certo affirmo. Sextus Emp. p. 454 : Τὸ δ' εἰ ταῖς ἀληθείαις τοιοῦτόν ἐστιν ... μὴ ἔχειν ἡμᾶς διαυθεντεῖν. Struv. || Dominor. Chrysost. t. 6, p. 916, 23 : Διδάσκειν δὲ γυναικὶ οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ διαυθεντεῖν τοῦ ἀνδρός. Hase.]

Διαυλακίζω, q. d. Persulco, Peraro.

[Διαύλαξ (Διαῦλαξ), Disulcis, Gl.]

[Διαύλειον. V. Διαύλιον.]

[Διαυλέω.] Διηύληται, i. q. ἐξηύληται, i. e. ἠχρείωται, metaph. ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς, Hesych. Apud Eund. legitur διηυλίσθη, expos. διεφθάρη. [De quo v. s. v. Διαυλίζω.]

Διαυλία, ἡ, Quum duo canunt, Hesych. [et Etym. M. p. 269, 30.]

Διαυλίζω, Produco, Profunda facio, Augeo, VV. LL. [Suid. : Διαυλίζων, βαθύνων ἢ μηκύνων. || Διαυλίζομαι, Pervado, Permeo. Hesych. : Διηυλίσθη, διεφθάρη. Unde alia ejusdem gl. emendanda : Διηλίσθη, διεφθάρη, διῆλθε, διέβη, διεπέρασε. G. Dind.]

[Διαυλικὸς, ἡ, ὸν, Similis illis qui diaulum currunt. Iambl. in Arithm. Nic. p. 126, A. Hase.]

Διαύλιον, pro quo ap. Suid. scribitur Διαύλειον, τὸ, schol. Aristoph. Ran. [1282 : conf. ad 271] esse dicit, quum in scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret. Hesych. vero Διαύλιον esse dicit, ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παραβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ· ap. musicos vero hæc μεσαύλια vocari.

Διαυλίσκος, ὁ, Canaliculus in dioptris, quo visus dirigitur, vulgo *La mire :* ut VV. LL. exp. ap. Polyb. [10, 46, 1] : Δεήσει μὲν πρῶτον διόπτραν ἔχειν διαυλίσκους ἔχουσαν, ὥστε τοῦ μέλλοντος ἀντιπυρσεύειν, τῷ μὲν τὸν δεξιὸν τόπον, τῷ δὲ τὸν εὐώνυμον δύνασθαι θεωρεῖν. [Recte ab Scaligero emendatum δύο αὐλίσκους.]

Διαυλοδρομέω, quod Bud. Comm. interpr. Quum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire. [Schol. Aristoph. Av. 293 : Οἱ διαυλοδρομοῦντες μεθ' ὅπλων τρέχουσιν. || Metaph.] Aristot. De gener. anim. 2, [5] : Ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης καὶ ἀνελιττομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἦλθεν. [Stobæus Ecl. phys. vol. 1, p. 632 ex Aristotele : Συμβαίνει δὲ καὶ τὰ μυκήματα ποτὲ μὲν μετὰ σεισμῶν, ποτὲ δὲ καὶ χωρὶς τοῦ πνεύματος ἠχοῦντος, ὥστ' ἐξακούεσθαι ψόφον τινὰ καὶ βόμβον ἐπὶ μήκιστον, ὁπότε διὰ τῶν συρίγγων διαυλοδρομεῖ παρατριβόμενον, μηδ' ἐξιόν. Philo vol. 2, p. 291, 40 : Πάντων ἐπὶ ταῖς ἀρχαίαις διαυλοδρομούντων καὶ ἀναχαμπτόντων εὐπραγίαις.]

[Διαυλοδρόμης, ὁ, Qui diaulum currit. Pind. Pyth. 10, 14 : Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν. Ubi schol. : Ἄριστον τῶν διαυλοδρόμων παίδων ... ἀπὸ τῆς διαυλοδρόμης εὐθείας· οἱ διαυλοδρόμαι τῶν διαυλοδρομῶν καὶ τροπῇ Δωρικῇ διαυλοδρομᾶν, καὶ περισπαστέον, ἵν' ᾖ τῶν διαυλοδρομῶν.]

[Διαυλοδρομία, ἡ, Cursus reciprocus. Laurent. Lyd. p. 8 Rœth. : Ὅτι εὔριπος ὠνομάσθη ἡ μέσον τοῦ ἱπποδρόμου κρηπὶς, ἐκ τοῦ θαλαττίου ἴσως Εὐρίπου καὶ τῆς ἑπτάκις αὐτοῦ διαυλοδρομίας· οὕτω γὰρ ἐπ' ἐκείνου φασὶ συμβαίνειν. G. Dind.]

A Διαυλοδρόμος, ὁ, Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, i. e. διστάδιον. Bud. Comm. [|| Artemidor. 4, 24, p. 214 : Σκέπαρνον τὸ κώδιον ἔφη τις· ἐπεὶ σκέπει τὸν ἄρνα. Οὕτω γὰρ καὶ διαυλοδρόμος ὁ ἀλεκτρυὼν γίνεται· διὰ γὰρ τῆς αὐλῆς τρέχει.]

Δίαυλος, ὁ, Circumactus curriculi hujusmodi, ut, quum ad metam pervenissent, flectentes, eo rursus recurrerent, unde cursum inierant, i. e. Curriculum duplex. Ita Bud. in Pand., addens, Vitruvium δίαυλον vocare Duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Suid. exp. διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autem derivat Eust., q. v. Athen. exp. inter alia etiam πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον. Alias etymoll. si desideres, reperies ap. Aristoph. schol. [Soph. El. 691 : Ὅσων ... εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται Plato Leg. 8, p. 833, B : Δεύτερος δὲ (εἴσειτιν) ὁ τὸν δίαυλον (ἀμιλλησόμενος). Callim. L. P. 23 : Δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως. Ad quem l. Spanhem. : « Δίαυλοι tam de equestri cursu quam de pedestri appellati, ut prius patet ex Eur. El. 824 : Δρομεὺς δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσε. Hinc ap. Pausan. 6, p. 373 : Δρόμοι δέ εἰσι τοῦ ἱππίου μῆκος μὲν δίαυλοι δύο, quatuor nempe stadia. Hippocr. p. 363, 51 : Οἱ δὲ δίαυλοι καὶ ἄπειροι ἵπποι, carnem nempe, ut ibidem ait, minus diffundunt, sed magis extenuant, haud aliter ac de δολιχοδρόμοις dicit Xenoph. Conv. (2, 17. Hippocr. p. 352, 12 : Δρόμοισι καμπτοῖσι καὶ διαύλοισι· 368, 24 : Διαύλοισι ὀλίγοισι· et p. 372, 37.) Subinde etiam ὁπλίτης, Armatus, fuit diauli cursus, de quo constat ex Pausania 10, p. 678, ubi Mnesibulus inter alias Olympiacas palmas eas quoque retulisse dicitur, σταδίου καὶ τοῦ σὺν ἀσπίδι διαύλου. (Pollux 3, 151 : Ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων.) Cristatos fuisse cursores indicat Aristoph. Av. 293 : Ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἔσθ' ἡ 'πὶ τῶν (λόφωσις ἡ τῶν) ὀρνέων; ἢ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον; ubi schol. : Ἐπεὶ οἱ διαυλοδρομοῦντες μεθ' ὅπλων τρέχουσιν, ἔχοντες λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· additque, Δίαυλος ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι.... Diaulon autem, seu stadii cursum et recursum, olympiade decima quinta primum in olympiacos agones inductum eoque victorem exstitisse Hypenum Pisæum tradit Pausan. 5, p. 301 ».] || Metaph. etiam est ἡ ἁπλῶς οὐτινοσοῦν ἀνάκαμψις, ut Eust. tradit, aut, ut Suid., ἡ μακρὰ περίοδος : ut [Eur. Hec. 29], Διαύλοις κυμάτων φορούμενος, Reciprocis fluctuum cursibus. [Id. Tro. 435 : Οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας.] Philo De mundo, Ἕξεως ὁ συνεχὴς οὗτος δίαυλος· quo sensu paulo ante dixerat, Ἕξις δέ ἐστι πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτῷ. Item, Ἀνακάμπτει πάλιν, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐφίκηται τόπον, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὥρμήθη. [Æsch. Ag. 344, de Græcorum ad Trojam itu ac reditu : Δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. (Galen. vol. 4, p. 469 : Τῆς φορᾶς εὐθυπορούσης μὲν τῆς κάτω, δίαυλον δέ τινα καμπτούσης τῆς ἄνω. G. D.) Anaxandrides ap. Stob. Flor. 72, p. 437, de uxore quæ e paterna domo in mariti ædes ac inde in domum paternam regredi rursus cogitat : Ὁ γὰρ δίαυλός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων. (Alexis ib. 120, p. 491 : Τὸν γὰρ ὕστατον τρέχων δίαυλον τοῦ βίου ζῆν βούλομαι. Blomfield.) Eurip. Herc. f. 1102 : Εὐρυσθέως δίαυλον εἰς Ἅιδου πάλιν. Jo. Chrysost. de iis qui eadem subinde repetunt ait Serm. 6 in 1 Corinth., vol. 3, p. 274 : Μακροὺς ἑλίττοντες διαύλους λόγων. Spanhem. l. c. || Hesych. : Διαύλους, στενοὺς τόπους, ὁδούς. V. ll. Euripidis supra allatos. De plateis Aristæn. 1, 27 : Οὐδὲ ἐρυθριᾷ περιττῶς ἐκπεριτρέχειν διαύλους. De meatibus respirationis Oppian. Cyn. 2, 181 : Τετράδυμοι ῥῖνες (ἐλάφων), πίσυρες πνοιῇσι δίαυλοι.] || Est etiam Mensura duorum stadiorum, h. e. mille et ducentorum pedum; tantum enim continebat diauli cursus, eundo sc. et redeundo. [Schol. Aristoph. Av. 293 : Δίαυλος ὁ διστάδιος τόπος ἢ μέτρον πήχεων σ'. Repetit hæc Suidas. Ap. Hesych. numerus cubitorum excidit, qui apud schol. et Suid. in ω' a Palmerio aliisque recte est mutatus. Hero Περὶ εὐθυμετρικῶν in Analectis Benedictinorum p. 314 : Τὸ δίαυλον ἔχει πλέθρα ιϐ', ἤτοι στάδια β', ἄκενας (ἀκαίνας) ρκ', πήχεις ω', πόδας φιλεταιρίους μὲν ,ασ, ἰταλικοὺς δὲ

πόδας ,αυμ'. Masculino ut a reliquis præter Heronem grammaticis δίαυλος appellatur ab scriptore De mensuris ap. Le Moyne Var. Sacr. vol. 1, p. 502. G. D. || Δίαυλοι, Bifores. Δίαυλον, Bisulcum, Gl. || Diaulus, n. pr. chirurgi ap. Martial. 1, 31 et 48.]

Διαυλωνία, ἡ, Eustathio [p. 1917, 32] est τοπικὴ στενότης, καθ' ἣν ὄρτυγες ἢ ἁπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται, Locus angustus, in quo coturnices aut generaliter aves sylvestres capiuntur. Dicit autem ἐθνικὴν esse hanc λέξιν, et γνώριμον τοῖς περὶ Σινώπην ἀνωτέρω οἰκοῦσι πρὸς βορρᾶν. Dici vero παρὰ τὸν αὐλὸν, a quo esse etiam τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα : ut et p. 1107, 63, παρὰ τὸν αὐλὸν esse dicit τοὺς αὐλῶνας, et τὸν τῶν πνευμάτων ἀνακαμπτικὸν διαυλωνισμόν. Indicat tamen [p. 1483, 47] ab αὐλὴ quoque hæc derivari posse, ut Athen. etiam [5, p. 189, C]. Et hic enim et ille αὐλὴν vocari tradit τὸν διαπνεόμενον τόπον : et διαυλωνίζειν dici χωρίον τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα, Locum qui utrinque ventum excipit : in modum nimirum tibiæ; nam et ipsam utrinque potest pertransire flatus. Suid. vero διαυλωνίζειν esse dicit διὰ στενοῦ ῥεῖν, Fluere per angustias. Et sic διαυλωνίζειν esset τὸ αὐλῶνα διέρχεσθαι. Bud. sane e Basilio διαυλωνίζειν affert pro Meatus longos transire; dicique tradit de aqua marina terras subeunte et in fontes percolata. [Aristot. Meteor. 2, 8 : Δοκεῖ γὰρ διαυλωνίζειν ὑπὸ τὴν γῆν ἡ θάλαττα. Id. De respir. § 16 : Διαυλωνίζοντος ἀεὶ τοῦ ὕδατος διὰ τῶν βραγχίων. Etym. M. p. 743, 18 : Διαυλωνίζειν λέγουσι τοὺς ἀνέμους, ὅταν διά τινος ὁμαλοῦ καὶ στενοῦ διαπνέωσι. Eustath. Opusc. p. 266, 1 : Μήποτε διαυλωνίζοντες ἀσύμμετροι ἄνεμοι ἀποσβέσωσι τὸ ἐν σοὶ φῶς. Mediam formam e Psello, Opusc. p. 59, 7 ed. suæ, indicat Boiss.]

[Διαυλωνίζω. Διαυλωνισμός. V. Διαυλωνία.]

[Δίαυρος, δαλὸς, διάπυρος, glossa obscura Hesychii.]

Διαυχενίζομαι, Cervicem attollo s. erigo : vel, quod Gall. dicitur, *S'engorger :* quod ut et de equis primum, deinde per metaph. de superbis dicitur, sic et διαυχενίζεσθαι. V. Pollux [1, 218. Suid. : Διαυχενίζεσθαι. « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον, » ἀντὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν. Quæ Eunapii esse verba constat ex eodem s. v. Ἀνηρέθιζεν. Idem : Διηυχενίζετο, ὑψηυχένει. « Ἕτερα δὲ οὐ πολύ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο. »]

Διαυχένιος, ὁ, ἡ. Apud Plat. [Tim. p. 73, E] διαυχένιος μυελὸς exp. Cervicis medulla, q. d. Cervicalis medulla.

[Διαυχέω, Glorior. Clem. Al. Strom. 6, p. 757.]

[Διαύχην, εὐεξίαν, Hesych. Διαύξην Albert.]

[Διαύω. Διαύοντα lectio corrupta ap. Eurip. Herc. f. 1050.]

Διαφάγω, Peredo, Exedo, Edendo s. Exedendo absumo, i. q. διαβιβρώσκω. Galen. De LL. Aff. 3 : Ἕα ἕως ἂν τὸ ἐμποδίζον διαφάγῃ. Et Philo De mundo : Ὅταν ἑρπινώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, Quum ærugo gliscens exest. [Herodot. 3, 109 : Οὐκ ἀνίει πρὶν ἂν διαφάγῃ ... Διαφαγόντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς. Theophr. Char. 16, 2 : Μῦς θύλακον ... διαφάγῃ. Dio Cass. 72, 21 : Δάφνης φύλλα διέφαγον. Ceterum præsens διαφάγω nullum est, sed aoristus tantum διέφαγον.]

[Διαφάδην. V. Διαμφάδην.]

[Διαφαικόω, Clarum facio. Hesych. (inter Διαφανές et Διαφάσσειν) : Διαφαίκωσι, διαφαίνειν. Legerim Διαφαικῶσι, διαφαίνωσι, a διαφαικέω vel διαφαικόω. Nam φαικὸν est i. q. λαμπρόν, et φαικῶς, λαμπρῶς, exponente Hesychio. Favor. legit Διαφαίκειν, διαφαίνειν. Albert.]

Διαφαίνω, pro διαδείκνυμι, si quidem Hesychio et Suidæ credimus. In qua exp. sonare videtur verbum διαδείκνυμι, q. d. Interostendo : dando sc. hic præpositioni Inter eum usum, quem habet in verbis Interluceo et Intermico, aliisque nonnullis hujusmodi. [Herodot. 7, 219 : Ἤδη διαφαινούσης ἡμέρης (ubi cod. Cantabrig. διαφανοῦς οὔσης)· 8, 83 : Ἠὼς διέφαινε, et rursus 9, 47. Clem. Al. Strom. 5, p. 680 : Διαφαίνοντα τοῦ ὕδατος. Hemst. Polyb. 18, 2, 5 : Τῆς ἡμέρας διαφαινούσης. Ibid. c. 5, 2 : Τῆς ὁμίχλης διαφαινούσης. Pindar. Pyth. 3, 79 : Καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά. De ferro pellucente, candente dictum v. s. v. Διαφανής.] Bud. διαφαίνω affert e Plut. pro Eluceo metaphorice sumto : dicente de Pompeio [V. Pomp. c. 2] : Καὶ τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμή. [Et Marii c. 41.] In VV. LL. : Καὶ κρεῖττον διαφαίνει τῆς ἐλπίδος. [Xenoph. Mem. 3, 10, 5 : Τὸ μεγαλοπρεπὲς ... καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἑστώτων καὶ κινουμένων ἀνθρώπων διαφαίνει. Polyb. 12, 24, 1 : Τοὺς συγγραφέας ἐν τοῖς ὑπομνήμασι διαφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις.] Invenitur alioqui sæpius vox pass. Διαφαίνομαι sonans Interluceo, et q. d. Interappareo, pro Inter alia appareo, et conspicuus sum. Hom. Il. Θ, [491] : Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, ubi vide Eust. Utitur autem alibi hoc verbo pro Transparens esse et translucens, s. perlucidum, Od. 1, [379], de vecte candente, Διεφαίνετο δ' αἰνῶς, ubi idem ille schol. exp. διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ ἀνθρακώσεως. Sic autem et Aristot. Probl. s. 13 [23, 41] διαφαινόμενον appellavit Perlucidum, loquens tamen de re quæ alio modo est perlucida : Διὰ τί τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκὸν φαίνεται; ἢ διότι τὸ μὲν διαφαινόμενον, λευκὸν, τὸ δὲ μὴ διαφαινόμενον, μέλαν; ἧττον δὲ διαφαίνεται τὸ κινούμενον. Vide aliud ex. sumtum ex Eod., in Διαφανής. Gaza ap. eum διαφαινόμενον vertit alicubi Quod transpici potest. Sic, Δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα, in l. quem e Suida habes in Διαφανής. [Pindar. Nem. 3, 123 : Ἐν δὲ πείρᾳ τέλος διαφαίνεται.] || Alioqui διεφάνη in soluta oratione sæpe pro Conspicuum fuit, factum est, In conspectum venit, Visum est, Extitit, Compertum fuit. Philo De mundo, loquens de insulis Rhodo et Delo : Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης ῥέμα (τῆς θαλάττης) κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφάνησαν, Temporis intervallo existere sensim cœperunt et conspici, utique mari sensim itidem subsidente, Bud. Opponuntur autem illa verba istis proxime præcedentibus, Αὗται γὰρ τὸ μὲν παλαιὸν ἠφανισμέναι, κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν ἐπικλυζόμεναι, Olim mari submersæ et obrutæ non cernebantur. Thuc. [1, 19 : Δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστα διεφάνη, ubi Steph. δὴ ἐφάνη.] 2, [51] : Σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας· 4, p. 156 [c. 108] : Ἐψευσμένοις μὲν τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον ὅση ὕστερον διεφάνη. In VV. LL., Διαφανεῖσα περιττὴ σύνεσις, pro Prudentia perspicue excellentissima. [Æneas Gaz. p. 8, 21 : Ἔνθα (παρ' Ἀθηναίοις) μάλιστα διεφάνη ἡ φιλοσοφία. Hemst.] In Iisd., Διαφαίνεται ἡ ὀσμὴ, e Diosc., pro Sentitur odor.

[Διαφαιρέω, Detraho, Tollo. Paul. Ægin. p. 187, 28 : Κατὰ μικρὸν διαφελώμεθα. Reg. 1, 17, 39 : Ἀφαιροῦσιν αὐτὰ ἀπ' αὐτοῦ. Cod. Alex. διαφεροῦσιν, h. e. διαφαιροῦσιν.]

[Διαφαλαγγία lectio vitiosa. V. Διφαλαγγία.]

[Διαφάνδην. V. Διαμφάδην.]

Διαφάνεια, ἡ, Perluciditas, ut διεφαίνετο ab Eustathio dixi exponi διαφάνειαν εἶχε. [Plato Phæd. p. 110, D : Λίθους ἔχειν ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον τήν τε λειότητα καὶ τὴν διαφάνειαν καὶ τὰ χρώματα καλλίω. « Georg. Lapitha Poem. mor. 237. » Boiss. || Διαφανία ap. Eustath. p. 1384, 53 : Μετὰ διαφανίας τινὸς καὶ λαμπρότητος.]

[Διαφανερόω, Declaro, Manifestum facio. Titus Bostr. In Luc. p. 778, D. Hase.]

Διαφανὴς, Perlucidus, Qui translucet s. transparet, ut ab Aristoph. Nub. [767] vocatur ὕαλος, Vitrum, λίθος διαφανής. [Lapis selenites ap. Aetium p. 29, b, 49 : Διαφανὲς ἤτοι σπεκλάριον. Weigel. Galen. vol. 13, p. 738 : Διαφανὲς δὲ καλούμενον, ὃ σπεκλάριον ὀνομάζουσι Ῥωμαῖοι ... G. D.] Aristot. De gen. anim. 5, [c. 1 non longe a fine] : Ἔστι δὲ λευκὸν, διὰ τὸ τὸ μέλαν μὴ εἶναι διαφανές· αὐτὸ γὰρ τοῦτ' ἔστι μέλαν, τὸ μὴ διαφαινόμενον· ubi observa et διαφαινόμενον pro eodem. Idem, Ἔστι δ' ἡ τούτου τοῦ μορίου κίνησις, ὅρασις, ᾗ διαφανὲς, ἀλλ' οὐχ ᾗ ὑγρόν. Dicit autem et εὐδίοπτον de re eadem. Idem docet quid sit διαφανὲς σῶμα, in libro Περὶ αἰσθήσεως, et alibi. [Διαφανῆ quæ dicantur multis verbis explicat Philopon. ad Aristot. l. 2 De anima : quæ excerpsit Suidas s. v. Διαφανές.] A Synes. διαφανὲς ὕδωρ opp. τῷ τεθολωμένῳ. Plut. [Mor. p. 434, B] λαμπρὰ et διαφανῆ conjunxit, loquens de iis quibus sordes detractæ sunt ab igni. [Διαφανὲς οὖρον et διαφανέα οὖρα, Urinæ pellucidæ, quæ aqueæ sunt et dilutæ, ap. Hippocr. p. 211, E; 1252, C. Διαφανέα ὦτα, Aures ex siccitate tabefactæ et excarnes ac contractæ, ideoque

pellucentes, inter letales faciei notas numerantur p. 149, A. Διαφανέες φλέβες, Venæ perspicuæ, quæ sanguine plenæ sunt et turgidæ, Aphor. 22, § 3, et l. 6 Epid. || Διαφανὲς etiam Candens et ignitum ac pellucidum significat, ut διαφανέα σιδήρια, p. 788, A : Χρὴ δὲ διαφανέσι καίειν, ὡς ὅτι τάχιστα περαιωθῇ κατὰ δύναμιν, quæ Erotian. et Galen. per διάπυρα interpretantur. Ibid. p. 891, H. Et p. 894, B : Διαφαῖνον τὸ σιδήριον, Candens ferramentum. P. 680, 41 : Λίθον μέλανα διαφανῆ. Et p. 476, 22 : Ἵπνου ὄστρακα διαφήνας, Furni testas candefactas in vinum ... immittit. Foes. Λίθος ἐκ πυρὸς (vel τῷ πυρὶ) διαφανὴς, Lapis igne candens, Herodot. 4, 73, 75. Et nude, κλίβανος δ., Furnus candens, 2, 92. Schweigh. Scriptor ap. Suid. v. Τηκτά : Καὶ τὴν σιδηρῖτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμενοι.... Hemst. Antyllus Oribasii p. 314 ed. Cocch. : Τὸ διαφανὲς κεκαυμένον.] Legimus porro et διαφανῆ χιτώνια [ex Aristoph. Lys. 48] ap. Suid., qui tamen dicit ita vocari οὐ τὰ λαμπρὰ, sed τὰ ἰσχνὰ, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν [quibus addit verba Jesaiæ 3, 21 : Τὰ διαφανῆ Λακωνικά]. Non dubium certe quin hæ vestes sint illæ ipsæ, quas Varro appellavit Vitreas, et quas Horat. Coas vocavit, Sat. 2, [101] : Altera nil obstat Cois tibi; pene videre est Ut nudam, ne crure malo, ne sit pede turpi. De his et Tibullus ita, Illa gerat vestes tenues, quas femina Coa Texuit, auratas disposuitque vias. Ubi fort. sunt Tenues ita dictæ, ut ἰσχνὰ in l. Suidæ quem modo protuli. Existimantur autem bombycinæ fuisse næ vestes : de quibus ita Plin. 11, 23 : Telas araneorum modo texunt, ad vestem luxumque feminarum, quæ Bombycina appellantur. Prima eas redordiri rursusque texere invenit in Ceo mulier Pamphyla Latoi filia : non fraudanda gloria excogitatæ rationis, ut denudet feminas vestis. Est autem observandus horum verbb. consensus, postremorum inquam, cum illis Horatianis, Altera nil obstat Cois tibi; pene videre est Ut nudam. Sed et hoc simul animadvertendum est, sequendo illum Plinii l., rectius legi Ceis ap. Horat., quam Cois. Pro qua tamen lectione faciunt vicissim hæc verba, quibus proxime sequens caput inchoat, Bombycas et in Co insula nasci tradunt etc., quum alioqui dixisset in principio capitis præced. : Quartum inter hæc genus est bombycum in Assyria proveniens : et in hujus itidem fine dicat, Assyria tamen bombyce adhuc feminis cedimus. Ceterum si illa χιτώνια διαφανῆ bombycina erant, merito miretur aliquis quod dicit Suidas, οὐ τὰ λαμπρὰ, ac præsertim quum dixerit Propert. [2, 3, 15] : Nec si qua Arrabio lucet bombyce puella. Ceterum legitur et διαφανὴς κεκρύφαλος ap. Synes. Sonat alioqui διαφανὴς et simpliciter Perspicuus. || Interdum pro Illustris, Celebris, Clarus. Bud. e Plat. Timæo, Τότε οὖν ὑμῶν, ὦ Σόλων, τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους ἐγένετο διαφανής. Et e Philop. in Proclum p. 103 : Οἱ διαφανέστατοι τῶν φιλοσόφων. [Plato Rep. 8, p. 544, D : Ἧτις καὶ ἐν εἴδει διαφανεῖ τινι κεῖται· 10, p. 600, B : Διαφανεῖς δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις. Clarus s. Manifestus, Soph. OEd. T. 754 : Αἰαῖ, τάδ' ἤδη διαφανῆ. Athen. 9, p. 407, B : Μὴ γένωνται διαφανεῖς ἀχθόμενοι.]

[Διαφάνης, ους, ὁ, Diaphanes, n. pr. in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 631. Usitatum nomen est Διοφάνης. Διαφάνης si recte scriptum est, comparetur Διάτιμος et Διότιμος. G. Dind.]

[Διαφανία. V. Διαφάνεια.]

Διάφανον, Cæl. Rhodig. e Prisciano et Juliano affert pro διαφανὲς positum; esseque tradit non in æthere solum, igne, aere, aqua, vitris, sed et in terra ipsa, compositisque corporibus omnibus : item esse Vehiculum τοῦ φωτὸς, et id quidem incorporeum, neque permixtum corporeis qualitatibus, quamvis per ea diffusum omnia. Sonat autem translucidum s. Pellucidum. [Διάφανον lectio vitiosa pro διάφορον ap. Aq. Exod. 28, 8 in ed. Rom.]

Διάφανσις, vel Διάφασις, εως, ἡ, q. d. Interlucentia, Transparentia. Redditur et Transpectus e Lucret. Quidam ap. Cic. Ad Att. 2, 2, διαφάνσεις s. διαφάσεις interpr. Interlucentias, ad verbum. [Theophr. De lapid. 30, p. 694 : Ἡ θ' ὑαλοειδὴς, ἣ καὶ ἔμφασιν ποιεῖ καὶ διάφασιν. Plut. Mor. p. 354, B : Ἐν τοῖς μυστικοῖς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστὶ τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας. Clem. Al. p. 374 : Κατ' ἔμφασιν δὲ καὶ διάφασιν οἱ ἀκριβῶς παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες διορῶσι τὸν θεόν. G. D. Διάφασις s. Διάφαυσις, si recte extricavimus, in papp. Ægyptt. videtur esse Intervallum, Spatium ab ædificiis vacuum, velut pap. Casat. : Λιβὸς οἰκία Ζμανρέους ... ἧς ἀνάμεσον δ. Attamen vir cl. Reuvens *Lettres* etc. 3, p. 12 in phrasi simili legit διάφυσις, quod vertit Transitus, Pervium. Hase.]

Διαφανῶς, Perspicue, Aperte, Manifeste : ut Thuc. 2, [65 et Suid. s. v. Πρόκλος] : Χρημάτων δὲ δ. ἀδωρότατος γενόμενος, Aperte incorruptissimus. Aut etiam, Plane incorruptissimus. [Xen. Anab. 6, 1, 24 : Θυομένῳ αὐτῷ δ. ὁ θεὸς σημαίνει. Strabo 9, p. 443 : Οὐ δ. λέγεται. Dio Cass. ll. pluribus, semel etiam superl. διαφανέστατα 37, 46.]

[Διαφαρμακεύω, Medicamenta adhibeo. Plut. Mor. p. 157, C : Διαιτῶν καὶ διαφαρμακεύων τοὺς κάμνοντας.]

[Διάφαρος. Διάφαρσος. Lectiones vitiosæ pro δίφαρος, quod v.]

[Διάφασις. V. Διάφανσις.]

Διαφάσσειν, Hesych. esse dicit διασιλλαίνειν [Cavillari, Irridere].

Διαφαυλίζω, i. signif. q. simplex φαυλίζω, nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videri potest. [Plato Leg. 7, p. 804, B : Παντάπασι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἡμῖν διαφαυλίζεις. Etym. M. p. 125, 25 : Ἀπεμύλλαινον, διεφαύλιζον. G. D. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 140, 32 : Ἱκανὴ γὰρ ἡ φιλαυτία τὰ μὲν ἴδια μεγαλοποιῆσαι καὶ ἀποκυδᾶναι, τὰ δὲ τῶν ἄλλων κατασμικρῦναι καὶ διαφαυλίσαι. Hase.]

[Διάφαυμα, τὸ, Diluculum, Gl. Athanas. vol. 1, p. 833. Kall. Vita S. Nili Jun. p. 23. Joann. monach. in meis Anecd. vol. 4, p. 190 : Ἐν εὐχαῖς καὶ δάκρυσι μέχρι διαφαύματος ἱσταμένου. Boisson. Add. Ducang. in Append. p. 58.]

[Διάφαυσις, εως, ἡ, Illustratio. Plut. Mor. p. 929, B : Ἐλλάμψει καὶ διαφαύσει τοῦ ἡλίου.]

[Διαφαύσκω.] Extant composita Διαφαύσκω et Ἐπιφαύσκω, sicut Διαφώσκω et Ἐπιφώσκω. Ceterum exx. afferuntur usus verbi διαφαύσκω ex LXX Interprr. in VV. LL. : Ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα, ex 1 Reg. 14, [36], Donec illuxerit dies : et, Διέφαυσεν αὐτοῖς, pro Illuxit eis dies, ex 2 Reg. 2, [32]. Sed hæc sunt potius tanquam a them. Διαφαύω : itidem vero ἐπιφαύσει tanquam a them. Ἐπιφαύω, ap. Paul. Ad Ephes. 5, [14] : Καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστὸς (quæ tanquam e V. T. sumta affert), Et illucescet tibi Christus. Quidam autem e veteribus interpretati sunt Continget te Christus, sc. aliam lectionem secuti, ἐπιψαύσει : sed hanc sequendo, fuerit dat. σοι mutandus in gen. σου. [Διαφαύω, Theod. Prodr. in *Notices des Mss.* vol. 8, p. 213. Διαφάω, Jo. Mal. vol. 2, p. 75 (p. 369, 7 ed. Bonn.) : Διαφαούσης κυριακῆς. Elberl. At hoc διαφαυούσης est corrigendum. Sic p. 333, 13 : Πρὸ τοῦ διαφαῦσαι. Vita Barlaami in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 357 : Ἄρτι δὲ τῆς ἡμέρας διαφαυούσης. Nam sic codicis scripturam διαφαινούσης emendavit editor. Alia corruptela διαφανούσης est, non animadversa ab Nicolao, in Geopon. 1, 8, 1, p. 35 : Διαφανούσης εἰκοστῆς τοῦ Ἰουλίου μηνός· sublata ab Hasio apud Leon. Diac. p. 93, 4, cujus alio in l., p. 40, 13, codex veram servavit scripturam : Ἡμέρας ἤδη διαφαυούσης. G. D.] Sed in usu sunt potius composita Διαφώσκω et Ἐπιφώσκω. Herodot. 3, [86] : Ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ, Quum primum dies illuxisset, Primo diluculo. [Sed libri aliquot διαφαυσκούσῃ, quod legitur in omnibus 9, 45. Eadem diversitas in libris Diodori 18, 72. Ap. Polyb. 31, 22, 13 : Ἄρτι διαφάσκοντος ἄρας τὰς ἀγκύρας, Ursinus διαφώσκοντος, Schweigh. διαφαύσκοντος corrigunt.]

[Διάφαυσμα, τὸ, i. q. διάφαυμα, nisi fallit scriptura ap. Chrysost. t. 5, p. 741, 44 : Ὀρθρου δὲ ὄντος βαθέος, τουτέστι πρὸ πολλοῦ τοῦ διαφαύσματος. Hase.]

[Διαφεγγὴς, ὁ, ἡ, Persplendens. Lucian. Amor. c. 26 : Τὸ δ' ἄλλο σῶμα ... Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει.]

Διαφερόντως, adv., eam sequitur signif. verbi διαφέρω, qua ponitur pro Præsto, Excello. Redditur tamen non solum Excellenter s. Egregie, sed aliis

etiam modis, pro re de qua agitur. Δ. σέβω, Summe colo, Summa religione colo. Δ. ἔστερξε [ap. Plut. V. Pericl. c. 24], Unice amavit, VV. LL. Ubi etiam, Δ. ἐρᾷ, Ardentissime amat. Bud. vertit, Magis, Maxime, Vehementer, ex Æschine, Ταῦτ' ἤδη δ. ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι. Item [p. 65] : Ἐν αἰτίαις δ' ἦσαν οἱ πρέσβεις, πολὺ δὲ δ. Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης. [Plut. V. Sol. c. 27 : Φιλαδέλφους καὶ φιλομήτορας δ. ἄνδρας. Eunap. Ædes. p. 70=40 Boiss. : Ἡ Σωσιπάτρα γνησίως καὶ δ. ἑώρα τοῦ λοιποῦ τὸν Φιλομήτορα.] In VV. LL. cum gen., qui alioqui subaudiendus videri potest, ut [ap. Plat. Criton. p. 52, B], Δ. τῶν ἄλλων, Magis quam ceteri, Præ ceteris. Sic, Δ. τῶν πολλῶν, e Plat. Epist. Ex Eod., Μηδὲν δ. τῶν δούλων, Non aliter atque servi, secundum quam interpr. sequetur eam signif. verbi διαφέρω, qua ponitur pro Differo, Discrepo. [Hoc restituendum ex aliquot codd. Thucydidi 3, 39 : Χρῆν δὲ Μυτιληναίους καὶ πάλαι μηδὲν διαφερόντως τῶν ἄλλων ὑφ' ἡμῶν τετιμῆσθαι, ubi vulgo διαφέροντας consentiente scholiasta. Aristid. vol. 1, p. 271 : Προσηγόρευον δὲ καὶ ἤπειρον δ. αὐτὴν (τὴν Ἀσίαν) τῶν τριῶν. I. e quod vulgo dicitur κατ' ἐξοχήν.] Et sequente ἤ, in Iisd., Magis quam. [Antiattic. p. 90, 18 : Διαφερόντως, ἀντὶ τοῦ διαφόρως, Ἀντιδόσει Ἰσοκράτης. Plato Rep. 7, p. 538, B : Δ. ἢ πρότερον. Lysias p. 188, 35. Xenoph. Mem. 3, 8, 5 : Οὐδὲν δ. ἀποκρίνῃ μοι ἢ ὅτε σε ἠρώτησα. Diog. L. 2, 94 : Μὴ γὰρ δ. ἥδεσθαι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πένητας.] Item sequente adv. μᾶλλον, ex eod. Plat. : Φίλον αὐτὸν ἡγοῦμαι δ. μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον, Multo magis quam illum. Ex Eod. affertur oppositum τῷ ἧττον, ubi scribit, Μηδὲν δ. μηδ' ἧττον. [Cum ὑπὲρ Phryn. Eclog. p. 1 : Παιδείαν ... ἣν δ. ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοις ἐγὼ ἐνέτυχον, πεπαίδευσαι.]

Διαφέρω, [Hesychius interpretationes hujus verbi posuit has, quarum rationes et exx. ex iis peti possunt quæ ab HSt. et nobis deinceps afferuntur : Διαφέρει, ἀνήκει (i. e. Pertinet ad...), προὔχει, ὑπερέχει, βέλτιόν ἐστι. Διαφέρονται, μάχονται. Διαφέρεσθαι, βαστάζειν, ἀμφιβάλλειν. Διέφερε, διῆγεν. Εὐριπίδης Αὐγῇ. Διεφέροντο, διεμάχοντο. Διενεγκόντα, κρείττονα φανέντα, ἢ διαφέροντα. Διενηνοχὼς, ὑπερέχων. Διενήνοχε, διαφέρει, παραλλάττει. Διενηνοχότων, διαφερόντων. Διηνέχθη, ἐμαχήσατο. Διοίσει, παραλλάξει, ἢ κάλλιον ἔσται, ἢ συμφέρον· ἢ διαφέρει. Διοίσεται, διακριθήσεται, ἢ διάξει, καὶ βιώσεται· ἢ διαλελέξεται (διαλέξεται). Διοίσουσι, διαφέρουσι], Differo, i. e. In diversas partes fero, Dissipo, Distraho, ut qui discerpunt et dilaniant. Æsch. Choeph. p. 230 meæ ed. [62] : Διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου, ubi schol. διαφέρει exp. διασπαράσσει. Quam exposit. sequendo, convenit optime hoc διαφέρει cum Different, quod legitur ap. Horat. Epod. [5, 99] : Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinæ alites. Extat alioqui ap. Eund. Differre remos simplicius dictum pro In diversas partes ferre, Diversos ferre, Disjicere, Dissipare. Similem autem et ap. ceteros usum habet verbum istud Differo. Dixit enim Virg. [G. 3, 197] Aquilonem differre nubila : quod Serv. exp. Dissipare. Dixerat vero et ante illum Lucret. 2 : Scintillasque agere, ac late differre favillam. Quin etiam metaph. usurpatum legimus pass. Differor, ap. Plaut. Differor amore, ap. Terent. Differor doloribus, ap. Propert. Differor invidia. [Eur. Bacch. 753 : Ἐπεσπεσοῦσαι πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω διέφερον· ubi præcedit v. 745 : Διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτά. Aristot. Poet. 8 : Ὥστε μετατιθεμένου τινὸς μέρους (τοῦ μύθου) ἢ ἀφαιρουμένου διαφέρεσθαι καὶ κινεῖσθαι τὸ ὅλον. Polyb. 30, 13, 8 : Οἱ μὲν αὐληταὶ φυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς αὐλούς. Sozomenus Histor. eccles. 1, 8 : Προσέταξε τοῖς ἐγγυτέρω γένους διαφέρειν τοὺς κλήρους, Partiri. || « Διαφέρειν etiam Penetrare significat, et de hastæ cuspide dicitur ab Hippocr. p. 1148, F : Τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ. » Foes.] Sed διαφέρειν est etiam διαπέμπειν, In diversas partes ferre et importare, Bud. afferens ex Aristot. talem pass. vocis usum, ubi dicit de electro [Mirab. ausc. c. 115] : Καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας. [Eur. Suppl. 382 : Τέχνην μὲν ἀεὶ τήνδ' ἔχων ὑπηρετεῖς πόλει τε κἀμοὶ διαφέρων κηρύγματα. Xen. Œc. 9, 8 : Ἐπεὶ δὲ ἐχωρίσαμεν πάντα κατὰ φυλὰς τὰ ἔπιπλα, εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν. Hippocr. p. 500, 17 : Ἦν δὲ τὸ σῶμα τῇ κύστει καὶ τῇ κοιλίῃ διαφέρῃ (pituitam). De oculis huc illuc conjectis Eur. Bacch. 1085 : Ἔστησαν ὀρθαὶ καὶ διήνεγκαν κόρας· Or. 1262 : Δόχμια νῦν κόρας διάφερ' ὀμμάτων.] Sic διαφέρειν τὰς ἀγγελίας est In diversas partes ferre, et quasi dissipare, ut dicitur Dissipatus rumor, quod tamen exp. in VV. LL. Perferre nuntios. [Pindar. Pyth. 11, 91 : Ἄτε (χάρις) τὸν Ἰφικλείδαν διαφέρει Ἰόλαον ὑμνητὸν ἐόντα. Schol. : Ἥτις ἡ εὐδοξία τὸν ... Ἰόλαον πανταχοῦ διάγει καὶ ἐπίσημον ποιεῖ καὶ διαστέλλει. Herodot. V. Hom. 13 : Τοῦτο τοὔνομα διήνεγκαν, Divulgarunt.] Sciendum est porro in prosa usitatum potius esse διαφορεῖν pro Dissipare s. Distrahere. Ceterum idem Bud., aliis tamen signiff. interjectis, interpr. etiam In diversum ferre, et Varie agitare. Item, Animo versare aliquid, agitareque cogitando : harum signiff. exx. proferens e Plut. [|| Thucyd. 8, 75 : Τὸν πόλεμον προθύμως διοίσειν· 6, 54 : Τήν τε πόλιν αὐτῶν καλῶς διεκόσμησαν καὶ τοὺς πολέμους διέφερον· ad quem l. Duker. : « Hoc schol. Cassell. exponit διήνυον, ut 1, 11 : Εἰ ἄνευ λῃστείας καὶ γεωργίας ξυνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, i. e. ὑπέμενον, ἐξήνυον, qua signif. etiam Dionysium H. sæpe dicere διαφέρειν τὸν πόλεμον ostendit Steph. ad Dionys. p. 741. » Ammian. 14, 6, 4 comparat Schæf. : « Circummurana pertulit bella. »] Sed et quum dicitur ab Herodoto [1, 74] διαφέρειν τὸν πόλεμον, item [3, 40] διαφέρειν τὸν αἰῶνα, possumus forsitan et hic uti verbo Agitare, quum itidem cum accuss. Bellum et Ævum reperiatur junctum hoc verbum. [Eur. Hel. 10 : Ὅτι δὴ θεοὺς σέβων βίον διήνεγκε· Rhes. 600 : Εἰ διοίσει νύκτα τήνδ' ἐς αὔριον. De usu Hippocrateo hæc fere Foes. : « P. 537, 49 : Ἡ δὲ νοῦσος διαφέρει μάλιστα ἐννέα ἔτεα, Durat. Ib. de ægro dicitur, Διαφέρει φθειρόμενος, Contabescens durat, perfert, aut degit. P. 553, 54 : Πολλοὶ δὲ διαφέρουσι καὶ ἕως τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἡμερέων. P. 823, C : Ἱκανῶς ὑγιηροὶ τἆλλα διαφέρονται, ut ap. Herodot. διαφέρειν τὸν αἰῶνα. P. 522, 2 : Ὅταν τις ἐκ νόσου μακρῆς ἀκάθαρτος διαφέρηται πολὺν χρόνον. P. 473, 51 : Ὑποστρέφει γὰρ ἡ νοῦσος, ἢν ἀκάθαρτος διαφέρηται. Sic διενεγκεῖν Morbum sufferre ac tolerare significat, i. q. ὑπομένειν, p. 1146, B : Ἐδόκει δ' ἂν πλείονα χρόνον διενεγκεῖν, εἰ μὴ κατὰ τοῦ φαρμάκου τὴν ἰσχύν. »] Ex Eur. autem [Rhes. 982] affertur διοίσει ἄπαις sine illo accus. αἰῶνα, sed quem subaudiri credibile sit. [Forma media Soph. Aj. 511 : Τροφῆς στερηθεὶς (ὁ παῖς) σοῦ διοίσεται μόνος. (De quo l. non recte HSt. in Indice : « Διοίσεται, ap. Soph. Deportabitur : a them. διαφέρω, mutuante fut. 1 ab inusitato verbo Διοίω. Activo fut. utitur Aristoph. Nub. [503] : Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν, pro Nihil ingenio differes a Chærephonte ».) Hesych. et Suid. : Διοίσεται, ... διάξει, βιώσεται ... Xenophonti Mem. 2, 1, 24 : Σκοπούμενος διέσει τί ἂν κεχαρισμένον σῖτον ἢ ποτὸν εὕροις, ubi librorum varietates δεήσῃ et δεήσεις exstant, διοίσει vel διοίσεις probabiliter restituit Bast. ad Gregor. Cor. p. 895.] Ap. Plut. alioqui διαφέρειν redditur potius Distrahere aut Vexare, aut Agitare, in Præc. de san. tuenda [p. 133, E] : Τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δεῖπνον μήτε πράγμασι μήτε φροντίσι. At vero cum illa signif. Ferendi in diversas partes, affinitatem habet ea, qua usurpatur pro Disponere, quam interpr. habes ap. Xen. in Lex. Cic. p. 45. Qui enim aliqua suis locis disponit, ea in diversas fert partes, alia sc. in alias. At quum διαφέρω ponitur pro Trajicio transitive posito (ut ap. Appian. [Civ. 4, 48] : Ῥεβοῦλον δὲ ναύκληρος ἐς τὴν ναῦν ὑποδεξάμενος, ὡς διοίσων ἐς Σικελίαν ἤτει χρήματα), tunc non Ferendi in diversas partes, sed potius Transferendi sign. habet. At Bud. διήνεγκεν interpr. etiam Pertulit et Exportavit, in isto ejusd. Appiani l. [ib. c. 40] : Ἄντιον δὲ ἡ γυνὴ στρωματοδέσμῳ κατείλησε, καὶ ἐπέθηκε τοῖς μισθοῦ φέρουσι, καὶ διήνεγκεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν. || Habet autem Διαφέρειν et alium verbi Perferre usum; nam διαφέρειν τὴν πολιορκίαν Idem ap. Paus. interpr. Perferre. [Τὸν πόλεμον 3, 10, 5. Τὰς μάχας Joseph. B. J. 3, 5, 1.] In VV. LL. affertur e Luciano pro Perferre itidem, sed dictum de gravida muliere. [Immo ex Dial. deor. 24, 1 : Διαφέρειν τὰς ἀγγελίας. « De gr. mul. » ad seq. l. Xen. re-

fertur.] Quibus subjunguntur hæc Xen. [Mem. 2, 2, 5]: Σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα τρέφει. [Eur. Ion. 15: Ἀγνὼς δὲ πατρὶ ... γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον. Hippocr. p. 600, 54: Φυλακῆς καὶ ἐπιστήμης πολλῆς δεῖ ἐς τὸ διενεγκεῖν καὶ ἐκθρέψαι τὰ παιδία· 664, 41: Ἦν διενέγκῃ τὸ ἔμβρυον.] || Differo, Discrepo. [Eur. Or. 251: Σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν. Aristoph. Vesp. 20: Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος. Plato Theæt. p. 204, B: Τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ τι διαφέρει;] Lucian. [Dial. mort. 15, 1]: Κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. [Dionys. H. Epist. ad Pomp. § 4, p. 777, 5: Διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων. Dio Chrysost. vol. 2, p. 205: Διαφερούσης οὐδὲν κατὰ τὴν ἀφροσύνην τῶν παίδων τῶν βασιλέων.] Plato Apol. [p. 35, B]: Οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. Xenoph. [Mem. 1, 2, 50]: Ἐσκόπει τί διαφέρει μανίας ἀμαθία. Ad quam signif. pertinet διαφέρει, quod pro Varium est et diversum, Bud. affert e Theophr. [H. Pl. 3, 8, 3.] Apud quem αἱ χῶραι διαφέρουσι, vertit etiam Refert regionum qualitas. [Phrynich. Epit. p. 394: Τίνι διαφέρει τόδε καὶ τόδε; οὐ χρὴ οὕτω λέγειν κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἀλλὰ τί διαφέρει, καθὰ καὶ Δημοσθένης φησί· Τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει; λέγε οὖν, τί διαφέρει; Ad quem l. Lobeck.: « Τί διαφέρει Plato Cratyl. p. 430, E, Charmid. p. 161, C, et alibi. Lysias C. Theomn. p. 353, Demosth. p. 102, 610, Xenoph. Mem. 1, 2, 50; 2, 1, 7, Aristot. Poet. 19. Sed hic ad alteram constr. nonnunquam declinavit, Τίνι διαφέρει τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν, De part. anim. 4, 8, De gener. anim. 3, 3. Ita recentiores scriptores sive quid referat quærunt sive qua in re unum ab altero differat, τίνι διαφέρει usurpant: Plutarch. De def. orac. p. 419, A, Diog. L. 2, 69, Arrian. Epictet. 1, 28, p. 146, Hermog. Tars. Progymn. c. 7, Syrian. ad Hermog. p. 316, etc. Et in eadem illa sententia, Τί διαφέρει δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι, in Demosth. p. 752, 11 et p. 610, 3, Minucianus Περὶ ἐπιχ. p. 733 dativum substituit, ut in simili Athen. 3, p. 115, B: Τίνι διαφέρει ἀπελεύθερος ἐξελευθέρου. Sed si aliud aut præcedit aut subsequitur, etiam veteribus utroque modo dicere licuit, ut in Plat. Alcib. 1 p. 124, C: Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτῳ σου διαφέρω, πλήν γε ἑνί. Τίνι ... Xenoph. Hier. 1, 7: Οὐκ οἶδ' εἴ τινι διαφέρει. Plato Apol. p. 35, A: Διαφέρειν τινί... Σοφίᾳ διαφέρειν δοκοῦντες. Et in aliis nominibus, Τῶν νῦν μυρίῳ διέφερον, Plat. Politic. p. 36. Ita peræque usurpatur τοῦτο διαφέρει et τούτῳ, ὅσον διαφέρει et ὅσῳ, v. Heindorf. ad Theæt. p. 410; διαφέρει ὅλον καὶ πᾶν et ὅλῳ καὶ παντὶ, v. Coraes ad Heliodor. p. 163. Utramque constructionem conjunxit Plato Alcib. 1 p. 109, B: Ἄλλο τι οὖν ἢ τοσούτῳ μόνῳ διαφέρει; et Ælian. N. A. 14, 26: Δέρματος ἢ τινι ἢ οὐδὲν διαφέρει.» Cum ἐν, Demosth. p. 291, 17: Ἐν οὐδενὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἐοικότες ἐν τούτῳ πλεῖστον ἀλλήλων διαφέρουσιν.] Sed et pro simplici Ferre, in VV. LL.; nam ibi habetur [ex Herodiano 2, 5, 15]: Ἐπιστάμενοί τε ὅτι χαλεπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πεπραγμένα, Multitudinem indigne laturam. Et e Soph. [OEd. T. 321]: Ῥᾷστα γὰρ τὸ σὸν διοίσεις [σόν τε σὺ κἀγὼ διοίσω τοὐμόν], pro Facillime feres. [Eur. Hipp. 1143: Δάκρυσι διοίσω πότμον ἄποτμον.] Quin etiam διαφέρειν ψῆφον, ut et φέρειν ψῆφον, pro Ferre suffragium, ex Eur. [Or. 49, 1652. Herodot. 4, 138; Æschin. p. 82, 20. Demosth. p. 795, 1: Πρὶν τὴν πρώτην ψῆφον διενεχθῆναι], ex Isocr. quoque [p. 463, 185 Bekk.] et Plut. [V. Timol. c. 23, Ti. Gracchi c. 11] ap. Bud. p. 169. Quin etiam σκῆπτρα διαφέρειν pro Sceptra ferre, ex eod. poeta [Iph. A. 1195]: Σκῆπτρά σοι ... διαφέρειν καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ. [Δ. γλῶσσαν, Edo vocem, Soph. Trach. 323: Οὔ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν· quocum comparanda Hesychii gl. qua διοίσεται inter alia explicatur per διαλελέξεται (διαλέξεται). || Singulari modo διαφέρειν de judicanda nativitate dictum ab scriptore Chronologiæ Jo. Malalæ præmissæ p. 17, 6: Ἀφ' ὧν (τῶν Περσῶν) Ἕλληνες τὴν γενεθλιαλογίαν μαθόντες ἤρξαντο τοὺς γενομένους ὑπὸ τὴν τῶν ἄστρων κίνησιν διαφέρειν.] || Διαφέρειν, sicut et συμφέρειν, Conferre, Prodesse. [Antiattic. p. 89, 2: Διαφέρον, ἀντὶ τοῦ συμφέρον, Ἀντιφάνης Ἀνασωζομένῳ.] Herodian. 2, [3, 21]: Τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντὶς, Quæ enim publice prosunt, parum cuique curæ sunt, Polit. Possumus autem fortasse uti etiam verbo Interesse, in ea quidem ejus signif. qua dicitur, Mea interest, s. Tua, et Ejus interest. Bud. p. 408 ex Justino Martyre affert pro Conducere, Conducibile esse et commodum. [V. infra ubi de participio agitur.]

|| Διαφέρω, Antecello, Præsto, Excello. Possit autem videri hæc signif. ab ea manasse, qua ponitur pro Differo; nam qui alium antecellit re aliqua, illa ipsa differt ab eo. Xenoph. Cyrop. 1 init.: Τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων. [Æschin. p. 19, 4: Ἐὰν κάλλει καὶ ὥρᾳ διενεγκόντες διαπλήξωσί τινας. Demosth. p. 1416, 22: Μηδὲν τῶν ἄλλων ζήτει διενεγκεῖν.] Et cum πολὺ ap. [Lysiam p. 103, 38: Ἀπὸ τῶν πολὺ διαφερόντων ἢ κακῶν ἢ ἀγαθῶν ἔργων τοὺς ποιήσαντας γιγνώσκεσθαι] Isocr. Hel. Enc. [p. 212, A]: Εἷς ἦν τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων. Idem aliquanto ante, sc. circa principium orationis, διαφέρειν et προέχειν pro eod. usurpat [p. 209, B]: Καὶ μικρὸν προέχειν ἐν τοῖς μεγάλοις [μᾶλλον] ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς. Nec multo post huic διαφέρειν adjunxit κρείττους εἶναι, scribens [p. 210, A], Ἀλλ' ἐν οἷς ἅπαντές εἰσιν ἀνταγωνισταὶ, προσήκει διαφέρειν καὶ κρείττους εἶναι τῶν ἰδιωτῶν. Apud Plat. redditum itidem Præsto, videbis in meo Cic. Lex. p. 6. [Dionys. H. De propr. Thuc. § 3, p. 794: Ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς καινότης τε καὶ πολυτροπία..., ἐν ᾗ μάλιστα διαφέρειν αὐτὸν ἡγούμεθα τῶν ἄλλων.] Sæpe autem gen. et dativo rei jungitur, ut ap. Plat. Apol. [p. 35, A], διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, Re quapiam præstare vulgo hominum, Re quapiam antecellere vulgus. Nisi forte reddi quis posse existimet Differre a vulgo. Nam certe et in aliis ll. observavi utramque hoc verbum interpr. admittere. [Leg. 12, p. 963, B: Σὺ δ' ὧν δὴ διαφέρων, ὡς φαίης ἄν, πάντων τῶν ἐμφρόνων.] Isocr. Symm., Τοσοῦτον ἀνοίᾳ διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων, ubi observa in malam quoque partem dici. Idem in illo Hel. Enc. [p. 210, E]: Ἃ καὶ τῷ γένει καὶ τῷ κάλλει καὶ τῇ δόξῃ πολὺ διήνεγκε. Antea autem habuimus ex Eod. διαφέρειν ἔν τινι [p. 269, D, ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς μάχαις· et p. 34, E], quæ constr. et ap. Dem. extat. [Διαφέρω σου τούτῳ Polyb. 16, 40, 10, et ἐν τούτῳ ibid. Κατὰ τοῦτο 3, 98, 2; περὶ τοῦτο 10, 25, 4; διαφέρω παρὰ σὲ τούτῳ 10, 27, 5. Schweigh.] Sed invenitur præterea διαφέρειν ἐπί τινι, nec non εἴς τι, ut ap. eund. Isocr. in illa ipsa Orat. [p. 210, C], Τῶν διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ. Apud Plat. autem in Apol. [p. 35, B]: Διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν. [Leg. 11, p. 927, E.] Quin etiam διαφέροντες πρὸς ἀρετὴν, ex Ejusd. Epist., cum gen. ἀνθρώπων itidem. Cui simile est ex iisd.: Πρὸς τὸ διαλεχθῆναι, τῇ φύσει καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν λόγων πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, ubi observa dativi simul usum. [Æschin. p. 25, 42: Ἄνδρα ... πρὸς δικαιοσύνην καὶ ἐγκράτειαν διαφέροντα. Cum κατὰ Xen. Rep. Laced. 1, 10: Εἴ τι διαφέροντας καὶ κατὰ μέγεθος καὶ κατ' ἰσχὺν ἄνδρας τῇ Σπάρτῃ ἀπετέλεσεν· ubi Stobæus utrumque κατὰ omittit.] Quin etiam cum accus. sine præp. interdum, ut Æschin. [p. 11, 13]: Ἑτέρων τὴν ὄψιν διαφέρων. Sic Lucian. [Dial. mort. 12, 1], διαφέρω πάντων τὰ πολεμικά. Quibus tamen in ll. κατὰ potius subauditur. [Cum παρὰ Dionys. H. De propr. Thuc. § 2, p. 793: Κατὰ τὸν λέξεως χαρακτῆρα, ᾧ παρὰ τοὺς ἄλλους διήνεγκε. Cum accus. personæ Polyb. 1, 88, 7: Τοὺς ἄλλους ὠμότητι καὶ παρανομίᾳ διενηνοχότα. Diodor. 2, 5: Τῷ κάλλει τὰς παρθένους διαφερούσης· ubi Wessel. alia exx. indicat, 11, 67: Ἀρετῇ καὶ στρατηγίᾳ πολὺ τοὺς ἄλλους διενέγκας· Exc. Vales. p. 261: Δειλίᾳ διενηνοχέναι ἅπαντας ἀνθρώπους· Dion. Chrysost. vol. 1, p. 617: Οὗτος ἐδόκει ῥώμῃ διενεγκεῖν τοὺς καθ' ἑαυτόν.] Sed nonnunquam διαφέρειν sine gen. personæ dicitur, qui excellit aliqua in re, sive qui egregius est, sicut sc. Præstans sine adjectione genitivi ponitur. Plato [Phæd. p. 64, D: Ἱματίων διαφερόντων κτήσεις], Διαφέρων ἐν τῷ πολέμῳ (ap. Lucian. autem διαφέρειν πάντων τὰ πολεμικά). [Polyb. 6, 39, 2: Οἱ δόξαντές τι πεπραχέναι διαφέρον.] Et cum πρὸς, Isocr., διαφέρειν πρὸς τοὺς κινδύνους, Præstantem esse ad subeunda pericula, Egregium esse in subeundis periculis. Interdum cum accus., ut διαφέρων τὴν ψυχὴν, quod exp.

Animi fortitudine præstans. Sic διαφέρων τὴν φύσιν, Plato.

|| Διαφέρει, Interest: ea signif. qua dicitur Mea interest vel Tua, et Ejus interest. Observandum est autem et alterum hujus Lat. verbi usum habere Græcum διαφέρειν, quum pro Differre ponitur. Nam οὐδὲν τοῦτο διαφέρει ἐκείνου, Nihil differt hoc ab illo, reddere possis etiam, Nihil interest inter hoc et illud. Atque adeo Cic. alicubi post Interesse addidit Differre, ut De fin. 3: Nisi statuerit nihil esse, quod intersit aut differat aliud ab alio præter honesta et turpia. Ideo autem utrumque usum verbi hujus Interesse spectandum propono, ut simul similis vel potius eadem mutatio significationis in utraque lingua consideretur. Considerata enim posteriorem hunc verbi διαφέρει usum quodammodo familiarem nobis reddet. Idem vero et in aliis faciendum censeo, quæ significationis mutationem a ceterarum linguarum consuetudine abhorrentem habent. Sed et hoc addo, istam hac in re Lat. linguæ cum Græca convenientiam, ab iis qui primi Græca Latine reddiderunt ortam videri. Quam opinionem mihi quædam vel ipsius Cic. interpretationes augent. Διαφέρει μοι τοῦτο, inquit Bud., Hoc interest mea, Hoc ad me pertinet. Quod etiam per gen. dicitur, διαφέρει μοι τούτου, ut μέλει μοι τούτου, et προσήκει. [Hesych.: Τί ὑμῖν διαφέρει· τί ὑμῖν μέλει; Antipho p. 130 extr.: Ἐμοὶ εἰ μηδὲν διέφερε τῆσδε τῆς πόλεως.] Dem.: Ὧ ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν. E Plat.: Οὐδὲν ἂν τοι διαφέροι φίλον ἢ ἐχθρὸν γενέσθαι, Amicusne an inimicus tibi sit, nihil tua interest. Ex Eod. De rep. 1: Τί σοι τοῦτο διαφέρει; Quid hoc tua interest? [Demosth. p. 43, 12; 124, 3, Plutarch. V. Cleom. c. 4. Cum εἰ. Eurip. Troad. 1248: Δοκῶ δὲ τοῖς θανοῦσι διαφέρειν βραχὺ, εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων.] Rursum cum infin. [Herodot. 1, 85: Οὐδέ τί οἱ διέφερε πλεῦνας ἀποθανέειν·] Plato in Epist.: Σοὶ δ' οὐδὲν διαφέρει καὶ λαβεῖν καὶ δοῦναι τοσοῦτον. Item διαφέρειν μέγα, interjecta particula ὥστε, in Epist. ult. Apud Eund. dicitur διαφέρειν πρὸς ἅπαντα· ubi scribit, Πολὺ διαφέρει πρὸς ἅπαντα ἃ λέγεις, αὐτὸν ἀφικέσθαί σε Ἀθήναζε. [Plut. Mor. p. 1022, F; 1092, A.] Thucyd. [3, 42]: Διαφέρει ἰδίᾳ τι αὐτῷ. [Polyb. 4, 27, 4: Τοῦτο γὰρ διέφερε τοῖς Θηβαίοις· 22, 1, 9: Τὰ διαφέροντα τοῖς ἰδίοις πράγμασι.] Διαφέρει, inquit idem Bud., Refert, i. e. Ad rem pertinet. [Hippocr. Aphor. p. 1253, G, de aqua calida: Πλεῖστον δὲ διαφέρει ὀστέων κατήγμασι, Plurimum confert ossium fracturis.] Theophr. [H. Pl. 7, 1, 6]: Διαφέρει γὰρ πρὸς τὸ θᾶττον καὶ βραδύτερον παραγίνεσθαι ἡ τῶν σπερμάτων παλαιότης· τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ νέων παραγίνεται θᾶσσον. Et ap. Eund. [C. Pl. 5, 14, 9]: Αἱ χῶραι διαφέρουσι, Refert regionum qualitas. Bud. p. 408, 409. Ceterum οὐδέν μοι διαφέρει alicubi redditur Nihil mea interest, et Nihil mea refert: ubi malim, Mihi perinde est.

|| Partic. Διαφέρων, οντος, ὁ, Differens, Discrepans. Sed τὸ διαφέρον interdum dicitur pro eo, quod vulgo vocatur *Un différent:* Latine autem potius Dissidium, vel Controversia. Sic in plur. τὰ διαφέροντα, Controversiæ, ap. Thuc. præsertim. [Polyb. 31, 13, 1: Διευκρινήσοντες τὰ πρὸς τοὺς Γαλάτας διαφέροντα τῷ βασιλεῖ.] Legitur alioqui et τὸ διάφορον, item διαφορὰ, ea signif. de quibus post Διαφέρομαι dicendum erit. Retinet alioqui διαφέρων signiff. ceteras respondentes iis quas habet verbum διαφέρω. [Τὰ διαφέροντα, Quod interest (lucri damnive), quod frequentius τὰ διάφορα dicitur. Lysias p. 187, 13: Τούτοις μὲν γὰρ μεγάλα τὰ δ. ἐστιν εὖ τε πράττειν τὴν πόλιν τήνδε καὶ ἀνεπιτηδείως. Isæus p. 47, 35: Εἰ μὴ πάνυ μεγάλα τὰ δ. εἴη. Andocid. p. 31, 34: Πολὺ δὲ χαλεπώτερον, ὅταν τις ἐπιστάμενος τὰ δ. παραβαίνειν τολμᾷ (τοὺς νόμους). G. D. Plutarch. V. Cæs. c. 65: Γέγραπται γὰρ ὑπὲρ πραγμάτων μεγάλων καί σοι διαφερόντων. Dio Cass. 44, 24: Τὰ τῷ κοινῷ διαφέροντα, Utilia, Commoda, i. q. συμφέροντα. Rom. 2, 18: Δοκιμάζεις τὰ δ., de quo v. Suicer. p. 889. A scriptoribus sequioris ætatis διαφέρειν dicuntur quæcunque quis possidet vel imperio suo subjecta habet: de quo usu verbi, ab interpretibus plerumque non intellecto, doctissima est Hasii annotatio ad Leon. Diac. Hist. p. 495, unde hæc repetimus: « Palladius V. Jo. Chrysost. p. 81, C: Ἡ γὰρ πόλις σοι διαφέρει, Tu es civitatis dominus. Isidor. Pelus. Epist. 291 ad Titian. p. 104, C: Τοῦ οἰκέτου τοῦ τῷ ἱερεῖ διαφέροντος. Horapollo Hieroglyph. p. 18, B: Ἡ μονόκερως καὶ ἰδιόμορφος, ἣν Ἑρμῇ διαφέρειν ἐνόμισαν.... Steph. Byz. p. 78, B ed. Berk.: Νῆσος διαφέρουσα τῷ πανευφήμῳ πατρικίῳ. Οἱ διαφέροντες, Propinqui, ap. Artemidor. Onirocr. p. 149, A: Συνέβη τοὺς πλείονας τῶν διαφερόντων τοῦ θεασαμένου τὸ ὄναρ νοσῆσαι. Vetustum autem esse illum usum verbi, aut certe primis sæculis religionis nostræ non incognitum, testantur inscriptiones duæ ab Jac. Gronovio relatæ Memoria Cossoniana p. 144, B. Altera n. 16: ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΑΝΓΕΙΟΝ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΑΥΡ. ΘΕΟΚΤΙΣΤΩ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. Altera n. 17: ΑΥΤΗ Η ΣΟΡΟΣ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΠΟΛΥΚΑΡΠΩ ΥΠΟΔΙΑΚΟΝΩ. Inscriptionem secundam Christianam esse patet, priorem credendum est. Positas opinor sæculo secundo aut tertio.» Schol. Soph. OEd. T. 1026: Ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος. Sæpe sic loquitur Jo. Malal., p. 115, 6: Ἄλλο μέρος τῆς νήσου τὸ διαφέρον τῷ Κύκλωπι· 198, 5: Ἔλαβε τὴν Ἀσίαν πᾶσαν καὶ πάντα τὰ διαφέροντα τοῦ αὐτοῦ Ἀντιγόνου· 245, 11: Τοὺς διαφέροντας αὐτοῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ οἴκους· 101, 15: Τοῦ διαφέροντος αὐτῷ στρατοῦ· 371, 20: Εἷς Γότθος τῶν διαφερόντων τῷ Ἄσπαρι. Et 115, 2, 9; 116, 8, 10; 163, 7; 184, 15. Theophili exempla notavit Reitzius in Glossario.]

|| Pass. Διαφέρομαι, Differor, Jactor. Differor, inquam, sequendo eam signif. qua dicitur a Plauto Differri cupidine, et a Terentio Differri doloribus: item alia de quibus antea dictum est in Διαφέρω. Bud. διαφέρομαι interpr. Jactor, Huc et illuc temere feror, subjungens ex Act. 27, [27]: Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ κατὰ μέσον τῆς νυκτός. [Strabo 3, p. 144: Διενεχθεὶς περί τε τὰς Γυμνησίας νήσους καὶ περὶ Σαρδόνα.] Addit, διαφέρεσθαι esse etiam Dilabi, In diversa digredi, abire, e Plut. Cæsare [c. 33]: Καὶ πόλεις ἀνισταμένας φυγῇ διαφέρεσθαι. In VV. LL. ex eod. Plut. Cam. [immo V. Galbæ c. 26]: Διαφέρεται [καθάπερ ἐν κλύδωνι] δεῦρο κἀκεῖ [κἀκεῖσε] τὸ φορεῖον, Lectica huc et illuc jactatur. Ex Ejusd. I. De exilio [p. 606, D]: Διαφέρονται ὡς ἐπὶ σχεδίας, τῆς ἐλπίδος, Spe, ceu rate quadam, jactantur. Ibid. [V. Thes. c. 24]: Διαφερόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ σποράδες, Per regionem diffusi. Et, Διαφερομένη σποράδην ποίησις, Poesis sparsim divulgata. Item διαφέρεται ὁ λόγος, e Plut. Galba, Divulgatur sermo. At vero διαφέρομαι neutraliter positum, Dissideo, Dissentio, Discrepo. [Herodot. 1, 173: Διενεχθέντων περὶ τῆς βασιληίης τῶν Εὐρώπης παιδίων. Aristoph. Lys. 1172: Ἐᾶτε, μηδὲν διαφέρου περὶ σκελῶν.] Item Contendo. Plato De rep. 1: Ἔστω· ἵνα σοὶ μὴ διαφερωμαι. Et, Διαφέρομαι πρὸς τοὺς φίλους, Dissideo a vel cum amicis. Plato Hipp. min. [p. 372, D]: Καὶ δὴ καὶ νῦν ἃ σὺ λέγεις, οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα, Vehementer a te dissentio. [Euthyphr. p. 5, A: Διαφέρονται ἀλλήλοις οἱ θεοί· 11, B: Οὐ γὰρ περὶ τούτου διοισόμεθα. Demosth. p. 1022, 13: Κἂν πρὸς ζῶντας διενεχθῶσι. Polyb. 4, 23, 7: Διεφέροντο πρὸς ἀλλήλους ταῖς γνώμαις· 12, 16, 1: Τῶν δὲ πρὸς πᾶν διαφερομένων. Clem. Al. Strom. 1, p. 349: Ἔν τε ἀριθμοῖς ὁ ἄρτιος τῷ περιττῷ διαφέρεται, ὁμολογοῦσι δὲ ἄμφω ὡς.... Et paullo post: Κἂν διαφέρηται πρὸς ἄλληλα (τὰ μέρη), τὴν πρὸς τὸ ὅλον οἰκειότητα διαφυλάττει. Antiattic. p. 89, 22: Διενεχθῆναι, ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι. Ἄμφις Σαπφοῖ. Sequente ὡς, Demosth. p. 1296, 24: Διαφέρονται ὡς οὐ δεῖ τελεῖν αὐτοὺς τοὺς τόκους.] Et διαφέρεσθαι ἑαυτῷ, Secum discrepare, Non consentanea dicere, sed sese collidentia. Antiphon de testibus dissentientia testificantibus [p. 135, 22]: Τῶν διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς· e Flacco, ad verbum, Secum dissidentibus. Plut. autem, Διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ, de homine dixit incerto propositi et in diversa impetum animi capiente, Bud. [Conf. Mor. p. 97, F.] At pro Contendo, Æmulus sum, affert ex Athen., scribente de Plat. et Xen.: Καὶ ἴσως καὶ περὶ πρώτων διεφέροντο. Subjungit vero et διαφερόμενον oppositum τῷ διαφερομένῳ, ex Aristot. De mundo. Addit poni et pro Ambigo, Litigo: unde διαφορὰν dictam esse Litem et Contentionem. Item διαφέρομαι pro διαφέρω, Differo: ut, Διαφέρεται νοῦ ἡ δόξα, VV. LL. e Plat.

|| Διενέγκω, verbum inus., a quo διαφέρω mutuatur

sua tempora. Signif. autem Differo : interdum etiam Præsto. At pass. voce et signif. Διενεχθέντες ταῖς γνώμαις, Sententiis inter se discrepantes, Dissidentes. V. Διαφέρω. [De optativo Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 24 : Διενέγκειε καὶ διενέγκοι, ἄμφω δόκιμα. Ἔστι δὲ τὸ μὲν διενέγκοι ἀπὸ τῆς ὀξυτόνου μετοχῆς, ὡς δραμών δράμοι, τὸ δὲ διενέγκειεν ἀπὸ τῆς διενέγκας, ὡς γράψας γράψειεν. || Διενεγκεῖν, ἀντὶ τοῦ προσπαλαίειν, Colluctari, Τηλεκλείδης Ἡσιόδῳ, Antiattic. p. 91, 4.]

Διαφεύγω, [fut. διαφεύξομαι, et, metro postulante, διαφευξοῦμαι in l. Aristoph. Διαφευξοίμην Plato Apol. p. 29, C. Per periphrasin Herodot. 7, 194 : Ἔμελλε οὐ τὸ δεύτερον διαφυγὼν ἔσεσθαι. G. D.], Effugio, Evado, Evito : ut de sole ap. Plut. De def. orac. [p. 431, F] : Ὅταν διαφύγῃ τὰ νέφη. Et διαφεύγειν κακόν τι, et διαφεύγειν τὴν συμφοράν, Isocr. [p. 261, C; 274, C, et p. 101, A. e cod. Urb., ubi ceteri διαφυλάττειν.] Idem dixit etiam διαφυγόντες τοὺς κινδύνους. Sed et sine accus. ap. Thuc. non semel pro Evadere s. Effugere periculum, Elabi. Item pro Evadere mortem, 2, [49]. Item ap. ipsum Isocr. sine accus. in Bus. Enc. [p. 229, A] : Οὐ μὴν ἀτιμώρητοί γε διέφυγον. Jungitur et aliis accuss. ut Aristoph. Nub. [442] : Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι. Et διαφεύγειν δίκην s. τὴν δίκην, vel τὰς εὐθύνας, sicut ἀποφεύγειν. Plato De LL. 12, [p. 947, E] : Τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγοῦσιν. [Eurip. Bacch. 642 : Διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος· Ion. 1254 : Διαφυγοῦσα πολεμίους· Hel. 800 : Εἰ λέκτρα διέφυγες τάδε. Herodot. 3, 19 et 6, 45 : Δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσέων. Hippocr. p. 1253, B : Ὁκόσοι κυνάγχην διαφεύγουσιν. Id. p. 175, G, de iis qui septimam diem superarunt : Οἱ δὲ διαφυγόντες ἔμπυοι γίνονται. Aristot. H. A. 8, 21 : Διαφυγεῖν δὲ καὶ τοῦτο (τὸ νόσημα) χαλεπόν. Cum genit. in l. suspecto Pausan. 2, 2, 1 : Ὃς δ' ἂν ἐνταῦθα ἢ Κορινθίων ἢ ξένος ἐπίορκα ὀμόσῃ, οὐδεμία ἐστὶν οἱ μηχανὴ διαφυγεῖν τοῦ ὅρκου. Quod non potest significare, Effugere perjurii pœnam.] Item cum infin. e Plut. Rom. : Οὐ διέφυγε παθεῖν. [V. Brut. c. 31 : Μόνους ... γενέσθαι τοὺς μὴ διαφυγόντας τὸ σωθῆναι.] Ex Herodoto autem cum accus. infinitivo sequente, Διαφυγὼν τὸν Δαρεῖον μὴ ἀπολέσθαι. [Isæus p. 63, 15 : Οὐ διαφεύγει τὰ δίκαια μὴ οὐ κατὰ τοῦτον γιγνώσκεσθαι τὸν τρόπον.] Item διαφεύγειν ἔκ τινος εἴς τι, Elapsum ex uno ad aliud transire. E Plat. in VV. LL., Διαφεύγω ἐκ κακοῦ εἰς ἀγαθόν. [Leg. 7, p. 815, E : Ἐκ πόνων διαπεφευγότες εἰς ἀγαθά.] || Dicitur præterea ἡμᾶς διαφεύγειν aliquid, quo excidimus, quod sc. nobis elabitur, velut e manibus. [Eurip. Herc. f. 592 : Τὰ δ' ἐν δόμοις δαπάναισι φροῦδα, διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας. Plato Menon. p. 96, E : Διαφεύγειν ἡμᾶς τὸ γνῶναι τίνα ποτὲ τρόπον γίγνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. Æschin. p. 89, 20 : Τῆς δημοκρατίας ἐπιμελήθητε ἤδη διαφευγούσης ὑμᾶς.] Estque ita usus Æschin. [p. 89.] Interdum διαφεύγειν dicitur quod nobis e memoria elabitur et excidit, quod memoriam nostram velut effugit (a Plauto autem dicitur ipsa etiam memoria aliquem effugere), aut simpliciter quod nobis excidit; nam hac signif. dicitur etiam Excidere sine ulla adjectione. Sic Isocr. [p. 80, B : Πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην], et post eum Plut. [V. Alcib. c. 10 : Μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτόν. Longin. fr. 6, 3 : Τῶν λοιπῶν εἴ τι διαπέφευγε τὸν Ἀμέλιον.]

Διαφευκτικὸς, ἡ, ὸν, sicut Ἀποφευκτικὸς, Effugiendi peritus s. Evadendi, Qui talis est ut facile evadere possit. In VV. LL. Fugax. [Lucian. Timon. c. 29 : Λεῖος εἶ καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικός.]

[Διάφευξις, εως, ἡ, Effugium. Thucyd. 3, 23 : Ἐγένετο δὲ καὶ ἡ δ. αὐτοῖς μᾶλλον διὰ τοῦ χειμῶνος τὸ μέγεθος. Ex quo l. annotavit Antiattic. p. 90, 9. Dio Cass. 40, 32 : Τὴν τοῦ Ἀμβριόριγος διάφευξιν. Plut. Mor. p. 977, E : Οὐδεμίαν ἐκ λογισμοῦ καὶ σοφίας διάφευξιν οὖσαν. || Alia forma Διάφυξις ap. Plut. V. Tib. Gracchi c. 5.]

[Διαφέψω, Decoquo. Oribas. p. 54 ed. Matth. ex Diocle : Ὕδωρ ἀσθενέστατον ποιήσεις ἀφεψῶν τὸ τρίτον μέρος καὶ τὰ λευκὰ διαφεψῶν ὡσαύτως. Scrib. ἀφέψων et διαφέψων. G. Dind.]

Διαφημίζω, Famam spargo, Vulgo fama aliquid, ut Virgil. dicit Bella vulgata per orbem fama. [Arat. Phæn. 221 : Πρῶτοι κεῖνο ποτὸν διεφήμισαν Ἵππου κρήνην. Dionysio A. R. 11, 46 διεφήμιζον ex cod. Vat. restitutum : vulgo διευφήμιζον. Idem vitium Annæ Comn. 6, p. 161, B, eximit cod. Coislin. Ap. Diodor. 18, 50 : Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν διαβοηθείσης τῆς Ἀντιπάτρου τελευτῆς, libri aliquot διαφημισθείσης. Palæph. 14, 4 : Διεφήμιζον ὡς ... εἰς λέοντας μετεβλήθησαν. Ev. Marci 1, 45 : Διεφήμιζον τὸν λόγον. || Forma media Dionys. Per. 26 : Τοῖα μὲν ἀμφ' οὔρεσι βροτοὶ διεφημίξαντο. || Pseudoplutarch. De nobil. p. 973 ed. Wytt. : Ταῦτα ... οὔτε διαφημοῦσι τὴν εὐγένειαν ..., ubi Wyttenb. δυσφημοῦσι conjicit.]

[Διαφημιστὴς, ὁ, Famigerator, Gl.]

[Διάφημος, ὁ, ἡ, Celeber, Gl.]

[Διαφθάνω, Prævenio. Plut. V. Demetr. c. 7 : Εἰς τὴν Βαβυλωνίαν διέφθη. Seager. Hoc compositum suspectum est. Liban. vol. 4, p. 883 : Τὴν τοῦ βασιλεύοντος γνώμην ἡ τῶν ἀρχομένων διέφθασε. Cod. Par. 2618 ἔφθασε, recte, opinor. Bast. Simplex etiam Plutarcho restituit Schæf. ex conjectura.]

[Διαφθαρτικὸς, ἡ, ὸν, Corrumpendi vim habens. Pollux 5, 132 : Τὸ φθοροποιὸν (φάρμακον) καὶ διαφθαρτικὸν καὶ θανατηφόρον. Schol. Eur. Or. 620 : Πῦρ ἀναλωτικὸν καὶ διαφθαρτικόν. Kall. Apoll. Soph. Lex. Hom. θυμοραϊστὴς interpr. διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. Schæf.]

[Διαφθέγγομαι, Eloquor, Dico. Epiphan. t. 1, p. 579, B : Διὸ ὁ Ἀπόστολος ταῦτα διεφθέγξατο. Hase.]

Διαφθείρω, [fut. διαφθερῶ. Forma epica ap. Hom. Il. N, 625 : Ὅστε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν. Hesych. : Διαφθέρσει, διαφθερεῖ], Corrumpo, Perdo, Vitio, ut de φθείρω dicetur. Apud Plat. Apol. [p. 24, D] διαφθείρειν et βέλτιον ποιεῖν inter se opponuntur. Sicut autem Corrumpere, ut ab ea signif. ordiar, de variis rebus dicitur, sic etiam διαφθείρειν : sic tamen ut nonnullis in ll. alio potius quopiam verbo, sed ejusd. generis signif. habente, reddendum esse videatur. [Sæpissime verbo Mutare reddi potest, sed non aliter quam ut mutare in pejus significet. Æsch. Ag. 610 : Γυναῖκα ... σημαντήριον οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου· 932 Clytæmnestræ dicenti : Καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμὴν, Agamemno respondet : Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. Cui Elmsl. comparavit Eur. Med. 1055 : Ὅτῳ δὲ μὴ θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ, quod scholiastæ interpretantur μαλακίσω vel ἀμβλυνῶ, et Platon. Phæd. p. 117, B : Οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου. Eur. Hippol. 389 : Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγὼ, οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν ἔμελλον. Schol. : Οὐκ ἔστι μοι οὐδεμία πρόφασις οὕτως ἰσχυρὰ οὐδὲ δέλεαρ τοιοῦτον, ὅπερ ἐκ τῶν φρενῶν καὶ τῆς τοσαύτης σωφροσύνης μεταστήσειέ με εἰς πορνείαν. Soph. Phil. 1069 : Ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς. Eur. Hel. 890 : Κύπρις δὲ νόστον σὸν διαφθεῖραι θέλει.] Legimus enim ap. Dem. διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, Or. in Mid. Apud Eund. Pro cor. : Τὰ τουτωνὶ συμφέροντα διαφθείρειν. Cui similem usum habet cum accus. τὰ πράγματα. Dicitur autem non solum aliquis διαφθείρειν τὰ πράγματα, sed et passive dicuntur διαφθείρεσθαι τὰ πράγματα. [Aristoph. Pac. 323 : Μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείσητε.] Ap. Xen. Mem. 1 : Τοὺς νέους διαφθείρων. [Isocr. Περὶ ἀντιδ. p. 441 ed. Bekk. : Τοὺς λόγους δεικνύναι τοὺς ἐμοὺς, οἷς διαφθείρω τοὺς συνόντας. Ib. p. 463 : Εἰ μὲν ἡ φιλοσοφία τοιαύτην ἔχει δύναμιν ὥστε διαφθείρειν τοὺς νεωτέρους. Joseph. A. J. 10, 7, 2 : Διέφθειραν δὲ πάλιν αὐτὸν οἱ φίλοι καὶ διῆγον ἀπὸ τῶν τοῦ προφήτου πρὸς ἅπερ ἤθελον.] Sed et τοὺς κριτὰς διαφθείρειν, rursus ap. Dem. In Mid. [p. 516, 3] ut Latine, Judices corrumpere. [Æschin. p. 38, 10 : Διεφθαρκὼς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον. Demosth. p. 122, 21 : Εἴ τις ἐν Πελοποννήσῳ τινὰς ὠνεῖται ἢ διαφθείρει· 345, 4 : Διεφθαρμένος καὶ πεπρακὼς ἑαυτὸν ἐλάνθανε.] Affertur vero ex Isocr. et Διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς, pro Corruptus deliciis s. luxu. At vero διαφθείρειν τὸ γραμματεῖον Bud. ap. Isocr. p. 183, 184 [p. 363—365 plurib. ll.] vertit Falsum facere. [Νόμους, idem p. 373, B.] Et διεφθαρμένον γραμματεῖον, Instrumentum falsum. Ad Corrumpendi autem signif. pertinet διαφθείρω etiam in iis ll., in quibus jungitur cum accus. γυναῖκα, aut alio hujusmodi, ubi tamen alioqui redditur potius Stuprare, ut ap. Lys. p. 86, 130 [p. 93, 16; 95, 17 HSt.] διαφθείρειν τὴν γυναῖκα. Et διαφθεῖραι καὶ μοιχεύειν τὰς ἐλευθέρας, ap.

Eund. p. 86 et 87 [p. 136, 3. Et p. 92, 10 : Ἐμοίχευεν ... τὴν γυναῖκα τὴν ἐμὴν καὶ ἐκείνην τε διέφθειρε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐμοὺς ἤσχυνε.] Sic διαφθείρεσθαι, Stuprari, ap. Plut. Galba [c. 12. Conf. Φθείρω]. || Διαφθείρω passim ap. Historicos, et nominatim Thuc., Interficio : itidemque διαφθείρεσθαι, Interfici, item simpliciter pro Mori. [Æsch. Agam. 1266 : Σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ· Pers. 716 : Ἀμφ' Ἀθήναις πᾶς διέφθαρται στρατός. Soph. OEd. T. 438 : Ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.] Sed et νόσος, Morbus, dicitur aliquem διαφθείρειν : unde et διαφθαρεὶς νόσῳ, Qui morbo interiit. [Isocr. p. 180, C : Ὑπὸ τῆς αὐτῆς νόσου διεφθαρμένου. || Perdo. Andocid. p. 18, 32 : Αἱ νῆες διεφθάρησαν (ad Ægospotamos). || «Διαφθείρειν et διαφθείρεσθαι Abortum facere dicitur Hippocrati, ut φθείρειν et φθείρεσθαι sæpe libris Περὶ γυναικ., præcipueque libro primo p. 619. Ibid. p. 599, 11 : Ἀλλὰ σφέων τὰ παιδία διαφθείρονται, Sed suos fœtus perdunt aut corrumpunt. P. 619, 25 : Καὶ τῶν διαφθαρεισῶν τὰ ἔμβρυα κατὰ λόγον ἡ κάθαρσις γίνεται τούτων τῶν ἡμερέων, In his quæ fœtus corruperunt... P. 1255, B : Ὁκόσαι διαφθείρειν μέλλουσι τὰ ἔμβρυα. P. 1221, D : Διέφθειρε πεμπταίη, ῥηιδίως ἀπήλλαξε, Quinto die abortum fecit. P. 1229, A : Ἐν τῇσι τρίτῃσι δηλοῖ εἰ διαφθείρει. Foes. Conf. Διαφθορά. Isæus p. 73, 4 : Φάσκουσαν ἐξ αὐτοῦ κύειν οἴεσθαι, προσποιουμένην δὲ διαφθείρειν ἄκουσαν. Timæus p. 107 : Ἐξαμβλοῦν, διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς καὶ (transp. καὶ διεφθορὸς) ἀποκτείνειν αὐτό. Plut. Mor. p. 242, C : Κρύφα τις διαπαρθενευθεῖσα καὶ διαφθείρασα τὸ βρέφος. G. D.] Interdum vero διεφθαρμένος cum accus. quo significatur ea pars qua quis morbo laborat, ut διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν, et διεφθαρμένος τὴν ὄψιν : quibus in ll. adhibent quidam partic. Captus, minime ad verbum reddentes : hoc modo, Auditu s. Visu captus : vel potius, Auribus s. Oculis captus. Et διεφθαρμένος τὰς φρένας, Mente captus. [Lysias In Andoc. p. 104 : Πῶς οὐ θεῶν τις τούτου γνώμην διέφθειρε; Isocr. Ad Demonic. p. 17 : Διαφθαρείσης τῆς διανοίας. Eurip. Orest. 297 : Τὸ διαφθαρὲν φρενῶν.] Sed ex Hom. dicetur potius διεφθορὼς, ut mox quoque docebo. Possumus autem fortasse in interpretando hoc participio quibusdam accusativis juncto, uti Latino Perditus : eo quidem modo, quo dicunt Latini aliquem Esse perdita valetudine. [Soph. Trach. 1056 : Διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν. Eur. Hel. 1208 : Λύπῃ σὰς διέφθαρσαι φρένας. Isocr. p. 274, B : Ὑπερηφάνοις γενομένοις καὶ τὴν φρόνησιν διαφθαρεῖσι καὶ κατενεχθεῖσιν εἰς χείρω πράγματα. Cum dativo Lucian. Dial. deor. 13, 2 : Διεφθαρμένος τῷ σώματι, cui τὸ σῶμα recte restituitur ex cod. et Thoma M.] Quemadmodum porro νόσος dicitur aliquem διαφθείρειν, ita vicissim dicitur aliquis διαφθείρειν τὴν νόσον, ubi puto nos διαφθείρειν commode interpretaturos Profligare. Tale est autem διαφθείρειν φύγεθλα ap. Diosc. 4, ubi tamen redditur potius Discutere. Præt. med. Διέφθορα, Corruptus sum. Itidemque partic. διεφθορὸς in passiva signif. : αἷμα, Corruptus sanguis. Et quemadmodum dicitur aliquis διαφθαρῆναι vel διεφθαρμένος τὴν ὄψιν s. τὴν ἀκοὴν (quæ habes paulo ante), sic διέφθορας φρένας ap. Hom. [Il. O, 128] legitur pro διεφθάρης, Mente captus es. Sed ab Atticis active usurpatum fuit διέφθορα pro διέφθειρα, Corrupi, ut annotant Ammon. et Eust. At Moschopulo nequaquam assentior reprehendenti διεφθορὸς αἷμα, et dicenti διεφθορὸς ἦθος esse τὸ διαφθεῖρον. [Soph. El. 306 : Τὰς οὔσας τέ μοι καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. Aristoph. fr. 418 (ap. Suid. s. v. Πρόδικος) : Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἢ βιβλίον διέφθορεν ... Sic Kust. : libri διέφθειρεν. Idem ap. Ammon. p. 41 : Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν. Eur. Hippol. 1014 : Εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε ... μοναρχία. Phrynich. Ecl. p. 160 : Διεφθορὸς αἷμα· τῶν ἀμαθῶν τινὲς ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες, δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν· ad quem l. Lobeck. : «Διέφθορε Atticos activa signif. dixisse magno consensu tradunt Ammonius p. 41, Phrynich. in Bekk. An. p. 35, Lucian. Pseudos. c. 3, Mœris p. 127, Zonar. et Moschop. Neque alio modo reperitur in libris veterum Atticorum, quos unos in consilium adhibuit Phrynichus, Aristophanis, Pherecratis, tum etiam Tragicorum (v. Musgr. ad Eur. Iph. T. 719) usque ad Theophrastum. (Non imputandum hoc Theophrasto, cui διέφθειρεν pro διέφθορεν ex libris est restitutum C. Pl. 3, 20, 5. G. D.) Sed hujus ætatis flexu e vicinia subrepsit διέφθορα ad passivam signif. traductum, jam inde ab Homero et Hippocrate, qui αἷμα διεφθορὸς De morb. mul. 2, 23, vol. 7, p. 813, D ed. Chart., γυναικὶ διεφθορυίῃ ib. c. 5, p. 797, E, scripsit. Hinc ap. recentt. scriptores atque Atticistas ipsos hæc signif. ita prævaluit, ut altera propemodum exolesceret. Inter paucos Aristid. vol. 2, p. 89 et Theophylact. Epist. 79 διέφθορε dixerunt transitiva signif. » Passivæ signif. exx. attulit Sallier. ad Thom. M. p. 231, Luciani Nigrin. c. 15 : Διεφθορότων ἀσμάτων, Josephi A. J. 5, 5, 4 : Διεφθορὸς γάλα, Gregorii Naz. vol. 2, p. 521 : Χυμὸς διεφθορώς· quibus Lobeck. addit Polluc. 4, 140 : Διεφθορὸς ἔλκος, Dion. Chrys. vol. 1, p. 91 : Λόγων διεφθορότων, Heliodor. 2, 19, p. 78 : Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα πρὸς τῆς ἀδηφαγίας ἠτιᾶτο· Epist. Socr. 6, p. 9 : Τὴν κατὰ φύσιν χρόαν διεφθορότες ἐπακτοῖς χρώμασι κοσμοῦνται· Themist. Or. 9, p. 122, C : Τὴν τῆς ἀρχῆς ἁρμονίαν διεφθορυῖαν. Etiam Plut. Mor. p. 87, C, διεφθορότα σώματα dixit, et p. 128, E : Τοῖς μὴ διεφθορόσι. || Activam præteriti formam Διέφθαρκα minus probarunt Atticistæ. Mœris p. 127 : Διέφθορεν Ἀττικῶς, διέφθαρκεν Ἑλληνικῶς. Ea utuntur Eurip. Med. 226 : Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε ψυχὴν διέφθαρκε· Plato Apol. p. 33, C, Leg. 1, p. 636, B, et oratores a Piersono memorati.] Διέφρασαι, pro Διέφθαρσαι usurpavit Ibycus, exemto θ, et transposito ρ, teste Etym. [p. 273, 24.] Pertinet igitur ad διαφθείρω. [Διέφθαρεν apud Theophyl. Sim. Hist. p. 180, D : Πάντας διέφθαρεν καὶ ... τὴν λείαν ... διεκόμισεν, ex διέφθειρεν potius quam ex διέφθορεν corruptum videtur. || Διαφθείρομαι, Pervado. Hesych. : Διαδύει, διαφθείρεται. Διηλίσθη, διεφθάρη, διῆλθε, διέβη, διεπέρασε. Et activ. ap. eund. : Διεξίμεναι, διεξελθεῖν, διαφθεῖραι. Conf. Ἀποφθείρω, Εἰσφθείρω, Φθείρω. G. Dindorf.]

[Διαφθίνω, Tabesco. Schol. Theocr. 10, 18 : Τὴν ἰσχνὴν καὶ διεφθινηκυῖαν. Hemst.]

[Διαφθονέω, Invideo. Esth. 6, 3 : Νοήσαντες οἱ νεανίσκοι διεφθόνουν αὐτῷ. Marcell. V. Thucyd. p. IX ed. Bekk. : Διαφθονεῖν αὐτόν φησιν ἐν τῇ συγγραφῇ τοῖς περὶ Ἁρμόδιον. « Andreas Cret. p. 66, D : Διεφθόνουν θαυματουργοῦντι Χριστῷ. » Kall. Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 18. Boiss.] Διαφθονεῖσθαι, pro Invidere affertur e Chrysost. [In Ephes. serm. 6, vol. 4, p. 192, 29 : Οὔτε τοῦ φαυλοτάτου τὸ μεῖζον κατεξανίσταται, οὔτε τοῦτο ἐκείνῳ διαφθονεῖται. Seager. Euseb. H. E. p. 488 : Διαφθονηθεὶς τῷ πανευεργέτῃ. Suid. : Διαφθονούμενος· « Ὁ δὲ διαφθονούμενος Ζήνωνι ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενεν. » Hemst. Forma media Theophyl. Sim. Hist. 3, p. 62, A : Πρίσκῳ διαφθονούμενος. Jo. Malal. p. 35, 15 : Διαφθονούμενος τοῖς τέκνοις. Et ib. p. 59, 22; 118, 2; 183, 1; 273, 22.]

Διαφθορὰ, ἡ, Corruptio, Corruptela. [Æsch. Prom. 643 : Διαφθορὰν μορφῆς. Plato Soph. p. 228, A : Πότερον ἄλλο τι στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἔκ τινος διαφθορᾶς διαφοράν; || « Διαφθορὴ Hippocrati dicitur Fœtus corruptio, Abortivus fœtus et ejectus. P. 591, 23 : Δοκέει ὥσπερ σαρκία εἶναι τὰ ἀπιόντα, ὡς ἐκ διαφθορῆς, καὶ μέλανα. P. 202, D : Ἐν μακροῖσιν ἐκ διαφθορῆς, In diuturnis morbis ex fœtus corruptione aut abortione. Ibid. E : Τὰ ἐκ τόκου καὶ διαφθορῆς πολλὰ ὀξέως ὁρμήσαντα. Conf. Διαφθείρω et Ἀποφθορά. » Fors. Phalar. Ep. 78, p. 59 (98 Lennep.) : Δυοῖν παίδων μητέρα, τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς, Ex tabe, quæ alias φθίσις et φθόη. Hemst. De abortione intelligit Lennep.] Et quemadmodum διαφθείρειν τοὺς νέους, item διαφθείρειν τοὺς κριτὰς, paulo ante protuli in Διαφθείρω, sic διαφθοραὶ νέων ap. Xen. [Apol. 19. Plato Menon. p. 91, C, de sophistis : Οὗτοί γε φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων], et διαφθοραὶ κριτῶν ap. Aristot. [Rhet. 1, 12] legi sciendum est. [Polyb. 5, 60, 10 : Ἀγνοῶν τὴν διαφθορὰν τῶν ἡγεμόνων, Ignorans duces largitionibus esse corruptos.] Interdum vero ad eam Corrumpendi signif. pertinet, qua cum verbo Stuprare convenit, ut ap. Herodian. de quadam [1, 11, 12], Αἰτίαν δὴ διαφθορᾶς εἶχεν. Est alioqui διαφθορὰ (sicut et φθορὰ) etiam Internecio, Strages, Cædes, Pernicies : unde ap. Thuc. [8, 86] διαφθορὰ τῆς πόλεως

opp. τῇ σωτηρίᾳ. Apud Soph. autem [Aj. 1297]: Ἐφῆκεν ἄλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν, exp. ἀπώλειαν καὶ βρῶσιν. [OEd. T. 573: Τὰς ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθορᾶς (cædem)· Col. 552: Τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορᾶς· et similiter Eurip. Phœn. 877: Αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραί· Herc. f. 459: Πολεμίοις ὑμᾶς ἔθρεψάμην διαφθοράν. Plato Menex. p. 242, D: Πρὸς τοὺς βαρβάρους μέχρι διαφθορᾶς πολεμεῖν. Demosth. p. 910, 15: Ὅθεν καὶ ἡ διαφθορὰ (Naufragium) τῇ νηΐ συνέβη.]

Διαφθορεὺς, ὁ, [ἡ: v. l. Eurip.], Corruptor, ut νόμων διαφθορεὺς, et νέων. Plato Critone [p. 53, C]: Καὶ ὅσοι κήδονται τῶν αὐτῶν πόλεων, ὑποβλέψονταί σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων· ὅστις γὰρ νόμων διαφθορεύς ἐστι, σφόδρα γε δόξειεν ἂν νέων τε καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. Itidem Cic. Catil. pro διαφθορεὺς τῶν νέων Corruptor juventutis dixit. [Themist. Or. 23, p. 296, B, de Socrate: Διεβαλλέτην ... ὡς σοφιστὴν καὶ διαφθορέα τῶν νέων.] Interdum vero διαφθορεὺς redditur Stuprator: qua etiam in signif. nomen Corruptor usurpavit idem Cic., hæc duo Corruptor et Adulter copulans: itemque Propert. Eleg. 2: Nullus erit castis juvenis corruptor in agris, Qui te blanditiis non sinat esse probam. [Eur. Hippol. 682: Ὦ παγκακίστη καὶ φίλων διαφθορά· ubi libri plurimi et optimi διαφθορεῦ cum scriptore Christi Pat. 347: Ἔρρ' αἰσχροποιὲ, φιλίας διαφθορεῦ. Strabo 12, p. 575: Ὥσπερ, οὐχ ἱερεὺς εἰσεληλυθὼς, ἀλλὰ διαφθορεὺς τῶν ἱερῶν. G. Dind.]

[Διαφθορέω, verbum nihili.] Particip. διαφθορεύμενος ap. Herodot. est pro διαφθορούμενος [7, 10, 8]: Διαφθορεύμενος ὑπὸ κυνῶν. Sed in vet. Cod. legi διαφορεύμενος pro illo διαφθορεύμενος sciendum est. Erit autem διαφορεῖσθαι ad verbum Differri, ea quidem signif. qua lupi dicuntur differre cadaver. De quo hujus verbi usu dictum est a me in verbo Διαφέρω: pro quo etiam faciunt ista. [Eadem corruptela in libris quibusdam 1, 88, ap. Palæph. c. 23, p. 94, et Procop. De ædif. 6, 5, p. 114, B: Διαφθορεῖν αὐτὰ (τὰ τείχη) τῷ χρόνῳ ἀφῆκαν· ubi epitome, καὶ αὐτὰ διεφθάρη τῷ χρόνῳ. Sed Procopius scripserat, ni fallor, διαφορεῖν. Proclus in Gaisfordi appendice ad Hephæst. p. 483: Δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθοροῦσιν. Hic quoque διαφοροῦσιν corrigendum. G. Dind.]

[Διαφθόρημα. V. Διαφόρημα.]

Διαφίημι, Dimitto. Basil. Hom. 9: Ἐὰν γὰρ ὑμᾶς διαφῶ καὶ διαλύω τὸν σύλλογον, Si vos dimittam. Sic Xenoph. H. Græc. 4, [4, 13]: Οὕτω διαφῆκε τὸ στράτευμα. [Et ibid. 3, 2, 24. Polyb. 2, 54, 14: Τοὺς μὲν Μακεδόνας ἐπ' οἶκου διαφῆκε πάντας εἰς τὴν χειμασίαν. Athen. 4, p. 171, ex psephismate: Ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι βουλαὶ διαφίενται. De concione Polyb. 3, 109, 13: Διαφῆκε τοὺς πολλούς. Aristæn. 1, 20: Ἄφρουρον κατὰ τὴν εἰρκτὴν διαφῆκα. Liban. vol. 1, p. 544, 4: Τὴν στρατιὰν διαφείς.] Inde et διαφειμένος, Dimissus, ap. Philon. in Vit. Mos.

[Διαφιλονεικέω, Contendo, Disputo. Aristot. Σοφ. ἐλ. § 3, p. 423, 10 Sylb.: Οἱ ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιζόμενοι καὶ διαφιλονεικοῦντες. Schol. Arist. Vesp. 692. Hemst. Plut. V. Alex. c. 29: Μάλιστα δὲ Νικοκρέων καὶ Πασικράτης διεφιλονείκησαν. Diog. L. 3, 34: Ὥσπερ γοῦν διαφιλονεικοῦντες (Plato et Xenoph.) τὰ ὅμοια γεγράφασι. Schol. Pind. Nem. 5, 67. Procop. B. G. p. 607, D: Πολλὰ διαφιλονεικήσαντες ἐν ὑστάτῳ ξυνέβησαν.]

[Διαφιλονεικία, ἡ, Contentio. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 65, B. G. Dind.]

[Διαφιλοσοφέω, Accurate philosophor. Heraclid. Pontic. p. 166. M.]

Διαφιλοτιμέομαι, i. q. simplex φιλοτιμέομαι, nisi quod præp. significationem aliquantum intendit, i. e. Contendo, et magno studio conor quippiam efficere. Theophr. [H. Pl. 4, 4, 1], de Harpalo: Καίτοι γε διεφιλοτιμήθη ἐν τοῖς περὶ Βαβυλῶνα φυτεύων πολλάκις καὶ πραγματευόμενος· ἀλλ' οὐδὲν ἐποίει πλέον. Similem alium Ejusd. l. vide ap. Bud. p. 853, in quo utitur simplici φιλοτιμοῦμαι. [Plut. V. Aristid. c. 16: Ὑπὲρ τοῦ τὸ εὐώνυμον κέρας ἔχειν διεφιλοτιμοῦντο Τεγεάταις. Synes. p. 204, B; Suid. s. v. Φαβωρῖνος.]

[Διαφίστημι, Averto. Theophil. Ad Autol. 3, 7, p. 308: Ἀπὸ παντὸς ῥήματος ἀδίκου διαποστήσῃ. Kall.]

[Διαφλεγὴς fictum a grammaticis. V. Ζαφλεγής.]

[Διαφλέγω, Incendo, Comburo. Ps. 82, 13: Ὡς πῦρ, ὃ διαφλέξει δρυμόν. Plut. V. Alcib. c. 39: Ἐξέπεσεν ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ πυρὸς, πρὶν ἢ διαφλέγεσθαι τὰ ἱμάτια. || Metaphor. id. V. Marii c. 16: Ἐξεθέρμαινε καὶ διέφλεγε τὰς ψυχάς· Mor. p. 335, A: Διεφλέχθη τὸν θυμὸν ὑπὸ τῶν μελῶν. Eunap. Exc. p. 93, 9 ed. Nieb.: Διαφλεγόμενοι φθόνῳ.]

[Διαφληναφέω, Nugor, Deblatero. Leo Imp. Vita Chrysost. t. 8, p. 279, 8: Ἀποκερδῆσαι αὐτὸν τὰ τοῦ πατρικίου διεφληνάφει καὶ προεβάλλετο. Hase.]

Διάφλοισβοι, Hesychio sunt τεταραγμένοι [Turbati].

[Διαφλύζω. V. Διαφλύω.]

[Διάφλυξις, εως, ἡ, Ebullitio, Effusio. Galen. Lex. Hippocr. p. 456: Διαφλύξιες, ὑπερβλύσεις. Non inventum apud Hippocratem est.]

[Διαφλύω s. Διαφλύζω, Effundo, Humecto. Galen. Lex. Hippocr. p. 456: Διαφλυχθεῖσα, διαχυθεῖσα, ὑγρανθεῖσα. Διαφλυχθὲν, ὑγρανθέν. Διαφλύοντα, ὑγραίνοντα. Alia forma, quæ οι diphthongum habet, annotata ab Hesychio, Διαπέφλοιδεν, διακέχυται. Eadem interpr. paullo post alii gl. (Διαπέφρυδεν, ἐγείρει) in fine addita est, quacum fortasse nihil commune habet. Διαφλύω autem producto υ pronunciandum. Conf. Φλύω. G. Dind.]

[Διαφοβέω. Διαφόβημα. Lectiones vitiosæ. V. Διαφόρημα.]

[Διάφοβος, ὁ, ἡ, Meticulosus. Tzetz. ad Lycophr. 1242: Ὡς διάφοβος ὢν φίλιον στρατὸν μίξει μετ' αὐτοῦ.]

[Διαφοιβάζω. Post v. Ἀναφοιβάζω HSt. :] Secundum autem comp. Διαφοιβάζω sequitur Vaticinandi signif.; sed hujus activæ vocis nullum affertur exemplum: at vero pass. Διαφοιβάζομαι, infin. præteriti temp. διαπεφοιβάσθαι extat ap. Soph. Aj. p. 20 [332], expositum tamen ἐκμεμηνέναι, quia οἱ φοιβώμενοι καὶ ἐνθουσιῶντες μανίᾳ τινὶ ὅμοιον πάσχουσί τι, inquit schol., quum antea dixisset posse παρὰ τὸν φοῖτον deduci: quæ deductio mihi nullo modo probari potest. [Et in Ind. :] Διαφοιβάζεσθαι, Ad furorem agi, more sc. eorum qui Phœbæo numine afflati sunt. Soph. Aj. p. 20: Δεινὰ ... λέγεις Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς, Malis et rebus adversis ad furorem actum esse, ἐκμεμηνέναι, schol. dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθουσιώντων, quippe qui et ipsi πάσχουσιν ὅμοιόν τι μανίᾳ. Possis et a διαφοιβάω deducere, sed tunc προπερισπαστέον. [Quod in aliquot codd. factum.]

[Διαφοιγομὸρ, ὑπὸ Λακώνων, ἐπὶ πάσῃ ἡμέρᾳ τῆς τῶν φιδιτίων σιτήσεως, Hesych. Διαφαγημὰρ Heinsius. Διαφουγιμὸρ, i. e. διαπύγιμος, Dies comessationis, Is. Voss.]

[Διαφοινίσσω, Rubefacio. Hippocr. p. 192, B: Ἐφιδρώσαντες οὗτοι διαφοινίσσονται οἷα μάστιξιν, Rubefiunt velut acceptis flagris. P. 195, H: Οὗτοι κοιλίας καὶ βουβῶνας διαφοινίσσονται οἷα πληγῇσι ἐπωδύνοισι.]

Διαφοιτάω, Divagor, Pervagor, Pervado, i. e. Percrebresco. Herodian. 7, [7, 1]: Ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα· alibi sæpe [1, 4, 19; 7, 2]: Ἐπειδὴ διεφοίτησεν ἡ φήμη· 2, [6, 8]: Ἐπειδὴ τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν. Sic Plut. Fabio [c. 8]: Ταχὺ δὲ τοῦ ἔργου λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. At In Coloten dicit Idem [p. 1108, D]: Ταῦτα ἐγκέκραται τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας, pro Vagantur per, s. Crebra sunt in. Διαφοιτέοντες, Ionice ap. Herodot. [1, 60] pro διαφοιτάοντες, Pervagantes, Passim vadentes. [Xenoph. Cyrop. 6, 2, 12: Ἡσυχαίτεροί τε ἢ ὡς εἰώθεσαν διεφοίτων· Cyneg. 3, 3, de canibus: Βαρέως διαφοιτῶσιν, Minus alacriter discurrunt. Cum genit. Plut. V. Cæs. c. 33: Διαφοιτᾶν τῆς Ἰταλίας. Cum διὰ Aristoph. Av. 557: Διὰ τῆς χώρας ... διαφοιτᾶν. Strabo 15, p. 713: Ὁ τε διοικῶν αὐτὸν (τὸν κόσμον) καὶ ποιῶν θεὸς δι' ὅλου διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ· nisi hoc ex διαπέφυκεν corruptum, quæ Coraïs conjectura est. Cum εἰς Aristid. vol. 1, p. 310: Διαπεφοιτηκότα εἰς τὴν Αἴγυπτον.]

[Διαφοίτησις, ἡ, Discursus, Divulgatio. Greg. Nyss. t. 2, p. 789, D: Αὕτη τῆς πανταχοῦ τοῦ λόγου διαφοιτήσεως ἡ ἀρχή. Hase.]

Διαφορὰ, ἡ, Differentia, Discrimen. Et in plur., Διαφορὰς ἔχει πολλὰς, Multas habet differentias, Multiplici differentia evariat. VV. LL. [C. παρά. Dionys. H. De comp. verb. p. 89, 11 R.: Τῶν γραμμάτων

πολλὰς ἐχόντων διαφορὰς οὐ μόνον παρὰ τὰ μήκη ... De Thuc. jud. § 23, p. 864 : Μικράς τινας ἔχουσαν διαφορὰς παρὰ τὴν Ἰάδα. Theophr. H. Pl. 6, 4, 5 : Διαφοραι (Species) δὲ τῶν μὲν ἀκανῶν οὐκ εἰσὶ, τῆς κνήκου δ' εἰσίν. Qui frequentissimus voc. usus est. Ib. 7, 4, 1 : Γένη δὲ τῶν μέν ἐστι πλείω, τῶν δ' οὐκ ἔστιν, οἷον ὠχίμου, λαπάθου ... τούτων γὰρ οὐ φασὶν εἶναι διαφοράν. Plut. Mor. p. 667, E : Δυσεξαρίθμητα τοῖς γένεσι καὶ ταῖς διαφοραῖς· 719, E : Διανέμοντες εἰς ἰδέας καὶ διαφοράς. Cum πρὸς Plut. Mor. p. 1075, C : Τίς ἔσται θεοῦ πρὸς ἄνθρωπον δ. || « Figura, quum verbum iteratum aliam sententiam significat, ac significavit primo dictum. Ita Rutil. Lup. 1, 12. » Ernest. Lex. rhet.] || Dissidium, Dissensio, Controversia, Contentio. Thuc. [1, 81] : Ἄλλως τε καὶ εἰ δόξομεν ἄρξαι μᾶλλον τῆς διαφορᾶς. [Xenoph. H. Gr. 7, 4, 5 : Ἦν καὶ πρότερον διαφορὰ ἐν τῇ Ἤλιδι.] Et διαφορὰ τινὸς, vel τινὶ, πρός τινα. Herodian. 8, [1, 1] : Καὶ ἡ ἐν Ῥώμῃ στρατιωτῶν πρὸς τὸν δῆμον διαφορά. Plut. Camillo [c. 29] : Διαφορᾶς πρὸς αὐτοὺς γενομένης. Plato, Πρόφασιν αὖ ταύτην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος. [Rep. 10, p. 607, B : Παλαιὰ μέν τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ.] Et εἰς διαφορὰν ἰέναι, vide in Ἰέναι. Extat porro et plur. διαφοραὶ ap. Thuc. non semel. [Herodot. 7, 9, 2 : Καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς. Plato Leg. 11, p. 928, D : Διαφοραὶ πατέρων πρὸς αὐτῶν παῖδας. || « Distractio. Basil. Sel. Orat. 6, p. 35 : Φθεγξαμένου γὰρ μόνον θεοῦ παιδοποιὸς πάλιν ἡ κτίσις ηὑρίσκετο, καὶ τὴν ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ διαφορὰν ἐνίκησεν ἂν ἡ τοῦ λόγου φορά. Posset tamen commode legi διαφθοράν. » Suicer.]

Διαφορέω, Differo (i. e. In diversas partes fero), Disjicio, Distraho, Dissipo, [Discerpo. Eur. Bacch. 738 : Δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασι· 745 : Διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτά. Herodot. 7, 10, 8 : Ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενος, ubi var. lect. διαφθορεύμενος, de qua corruptela dictum s. v. Διαφθορέω. Aristoph. Av. 355 : Ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ. Diog. L. 1, 114 : Διαφορῆσαι αὐτὸ κἂν τοῖς ὀδοῦσι.] Plato Epist. 7, [p. 337, D] : Τύχη δέ τις ταῦτα διεφόρησε, ubi reddi etiam potest Disturbavit. [Id. Leg. 3, p. 693, A : Ὧν Πέρσαι τυραννοῦσι τὰ νῦν, διαπεφορημένα καὶ ξυμπεφορημένα κακῶς ἐσπαρμένα κατοικεῖται.] Ap. Plut. [Mor. p. 660, B] : Διαφορεῖσθαι ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, Dissipari s. potius Dissolvi. At διαφορεῖν χρήματα recte interpr. Diripere. Suid. tamen, Χρημάτων ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη, exp. ἐξηνέχθη, et ἐξεκομίσθη : et, Διεφόρησαν τὰς κατασκευὰς, μετεκόμισαν. Bud. ap. Dem. Διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν vertit Diripere quæ intus erant et exportare. Idem in Comm. Διαφοροῦμαι, inquit, etiam signif. Compilor et Spolior. Dem. [p. 442] : Διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Et [p. 1120] : Ἐπειδὴ ἀπώλετο ἐκεῖνος καὶ τῶν ὄντων ἐξέστη, οὐχ ἥκιστα ὑπὸ τούτου καὶ τῶν τοιούτων διαφορηθείς. Sic Plut. διαπεφορῆσθαι καὶ ἠφανίσθαι τὰ χρήματα dixit Diripi et in præda exportari. [Conf. V. Marcell. c. 19.] Hæc ille. In VV. LL. Διαφοροῦντες ὠμῶς τὰς ἐπαρχίας, e Plut. Galba [c. 4], pro Vexantes crudeliter provincias. Sed rectius fortasse et hic Diripientes. [Herodot. 1, 88 : Χρήματα τὰ σὰ διαφορέει· 3, 53 : Τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορηθέντα. Isæus p. 60, 31 : Τὰς προσόδους ... διαφορήσαντες.] Ibid. e Plat. Timæo, Διαφορεῖ ἐκ τῆς αὐτοῦ τάξεως, Dimovet e suo loco. Ex Ejusd. LL. [2, p. 672, B] : Διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην. At de equis dictum ap. Suid. διαφορῆσαι αὐτὸν, Excussisse ipsum, Dejecisse. || Διαφορῶ alioqui est sæpius Discutio quam Excutio [Geopon. 19, 6, 4, p. 1224 : Πρὶν διαφορηθῆναι τὸν πάγον, Antequam glacies sit discussa], et præsertim ap. Medicos. Bud. vertit Discutio, Digero, afferens e Galeno Διαφορῆσαι τὸ πῦον. Et, Διαφορεῖ τὰ περιττώματα, ex Alex. Aphr. [Cum σκεδάννυσθαι id. Probl. 1, 67.] Affertur autem e Galeno διαφορεῖν copulatum etiam cum κενοῦν, ubi scribit, Κενοῖ δὲ καὶ διαφορεῖ τὸ θερμὸν ἔλαιον. Et Διαφοροῦμαι, Immodico sudore exhaurior et resolvor. Galen. : Καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, Et præsertim si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione. Item, Καὶ μάλιστα ἐὰν ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, δυῤῥώδεις ἀποτελοῦνται, Et maxime si aere vehementer calido et vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint. Affertur et e Diosc. διαφορούμενοι pro Qui multo sudore diffluunt. [5, 11 : Ἐφιδροῦσι καὶ διαφορουμένοις· 17 : Ἐπὶ δὲ τῶν στόμαχον πεπονθότων ἢ ἀνορέκτων ἢ διαφορουμένων ἐπιτήδειον.] Διαφορήσει Suid. exp. etiam διάφορος γενήσεται, in qua expositione dubium esse potest utram det voci διάφορος signif. ; sed ego crediderim accipi potius pro Eo qui dissidet. [Idem : Διάφοροι, ἐχθροὶ, παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. || I. q. διαφρέω, Transmitto, Suid. ex schol. ad Aristoph. Av. 193 : Διαφρήσετε, διαφορήσετε, διαπέμψετε. || I. q. διαφέρω, Excello. Athen. 14, p. 624, A : Τῷ βίῳ καὶ τοῖς ἤθεσι διαφορῶν. Sed recte Casaub. διαφέρων corrigere videtur.]

Διαφόρημα, τὸ, Ludicrum, in VV. LL. quia [Hesych. et] Suidas exp. παίγνιον. [Ex Jerem. 30, 16 : Ἔσονται οἱ διαφοροῦντές σε εἰς διαφόρημα, Qui te diripiunt, ipsi diripientur; ubi var. lect. διαφοβοῦντες ... διαφόβημα. Hesych. : Διαφοροῦντές σε, παίζοντές σε.] Sonat alioqui διαφόρημα, Quod dissipatur, s. disjicitur. [De excrementis dictum legitur ap. Suid. s. v. Ἀρειανός : Ἐπειχθείσης οἱ τῆς γαστρὸς ἀποκλίνας εἰς ἀπόπατον ἅμα σὺν τοῖς διαφορήμασι πάντων ἐκενώθη τῶν ἐντὸς ἀναγκαίων. Sed hic διαχωρήμασι corrig. ex cod. Bruxell.]

Διαφόρησις, εως, ἡ, Dissipatio, Actio illa discutiendi et digerendi, Dissolutio. E Galeno affertur et pro Resolutione. [Gal. vol. 10, p. 310 : Διαφόρησιν ἐκκενοῦσαν λόγῳ θεωρητοῖς πόροις τὸν ἐν τῷ φλεγμαίνοντι μορίῳ χυμόν. V. Διαφορητικός. || Plut. V. Coriol. c. 9 : Ἐν ἁρπαγαῖς καὶ διαφορήσεσι χρημάτων· et V. Cic. c. 14. De animi agitatione id. Mor. p. 389, A : Διθυραμβικὰ μέλη παθῶν μεστὰ καὶ μεταβολῆς πλάνην τινὰ καὶ διαφόρησιν ἐχούσης.]

Διαφορητικὸς, ἡ, ὁν, Discutiendi vim habens, Discussorius : διαφορητικὴ [apud Paul. Æg. 3, 7 in διαφορικὴ corruptum] δύναμις, Discussoria vis, e Plin. Et διαφορητικὰ φάρμακα, μαλάγματα. Διαφόρησις, inquit Gorr., Digestio, Evaporatio, Discussio. Est humorum qui in parte aliqua continentur per meatus insensibiles eductio. [Δ. ἄδηλος ideo medicis dicitur, quam *disjectionem occultam* vertit Aurelian. Acut. morb. 2, 32. Conf. ib. c. 33. Foes.] Hanc facultatem quæ possident medicamenta, διαφορητικὰ, Discussoria et per halitum digerentia, appellantur. Ea proxima sunt attrahentibus, siquidem vicinæ sibi virtutes sunt, eorum quæ in alto latent attractrix, et attractorum digestrix. Nam quæ trahunt, etiam nonnihil omnino discutiunt : et quæ discutiunt, pariter trahunt. Omnia in universum desiccant, idque duplici ratione, aut humores exhibentia quum poris quibusdam insunt, aut totam partem alterantia. [Aristoxen. ap. Gell. 4, 11 : Λίαν κινητικόν τε γὰρ εἶναι (τὸν κύαμον) καὶ διαφορητικόν. Galen. vol. 13, p. 501 : Διαφορητικώτατον δέ ἐστι τὸ πέπερι· ... διαφορητικῆς δὲ καὶ τὸ μέλι δυνάμεώς ἐστιν. Et sæpius deinceps.]

[Διαφορία, ἡ, Differentia. Dionys. Hal. Art. rhet. c. 11, 10 : Λέξεως διαφορία. Ex Athanas. vol. 1, p. 701 citat Kall.]

[Διαφορικὸς lectio vitiosa. V. Διαφορητικός. || Διαφορικῶς, Differentialiter, Philem. Lex. c. 78, p. 54 ed. Osann.]

[Διαφορισμὸς, Definitio, Determinatio. Photius in Quæst. ad Amphil. p. 261 ed. Mai. : Ἃ δὴ τὸν διαφορισμὸν καὶ τὴν διαστολὴν ποιεῖται τῶν προσώπων. Nisi διορισμὸν vel, quod probabilius videtur, ἀφορισμὸν scripsit. G. Dindorf.]

[Διαφορῖται, αἱ, Acephalorum hæreticorum secta, de qua Timotheus presbyt. p. 397 ed. Cotel. Ducang.]

[Διαφορογενὴς, ὁ, ἡ, Qui diversa natione est. Nicet. Chon. Annal. p. 160, B : Τῶν κατὰ πόλιν διαφορογενῶν Λατίνων.]

Διάφορος, ὁ, ἡ, Differens, Diversus. [Herodot. 2, 83 : Οὐ μέντοι αἵ γε μαντηΐαί σφι κατὰ τωὐτὸ ἑστᾶσι, ἀλλὰ διάφοροί εἰσι.] Plato [Parm. p. 141, B : Διάφορον ἕτερον ἑτέρου οὐδὲν δεῖ γίγνεσθαι ἤδη ὄντος διαφόρου· Leg. 12, p. 964, A : Ἐστὸν διαφόρω καὶ δύο·] De rep. 2 : Οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ. Aristot. De mundo [c. 6 prope med.] : Ὁδοῦ διαφόρου καὶ ἑτεροίας οὔσης. [Cum dativo Eurip. Med. 579 : Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.] || Præstans, Excellens, ap. Plat.,

unde Gaza in Lælio Cic. dixit, Οὐδεὶς διαφορώτερος A τὴν εὐσέβειαν, pro Nemo pietate præstantior. Affertur vero ex eod. Plat. Διάφορος πρὸς σωτηρίαν pro Commodissimus ad salutem. Item [ap. Plut. V. Cleomen. c. 16] διάφορα ἑτέρων πρὸς ἀρετὴν, pro Magis conferentia ad virtutem. Item διάφορον πρᾶγμα pro τίμιον, Suid., quem vide. [Comparat. ap. Hesych.: Διαφορώτερον, κρεῖττον, ὑψηλότερον. Ep. ad Hebr. 8, 6: Διαφορωτέρας τετύχηκε λειτουργίας.] || Dissidens, Dissentiens. Exempla Bud. affert p. 410, quibus addi potest e Xen. Hell. 5, [2, 17] et 6, [4, 25]: Διάφοροι ὄντες ἀλλήλοις. [Plato Leg. 3, p. 679, B: Οὐδ' ὑπὸ πενίας ἀναγκαζόμενοι διάφοροι ἑαυτοῖς ἐγίγνοντο. Herodot. 2, 30: Ἦσάν οἱ διάφοροί τινες γεγονότες τῶν Αἰθιόπων· 6, 21: Ἐὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοισι. Lysias p. 110, 4: Διάφοροι περὶ τῶν ἐμῶν τυγχάνουσιν ὄντες. Antiattic. p. 88, 33, et 89, 1: Διάφορος, ἐχθρός. Διαφόρως ἔχειν, ἐχθρῶς. Θουκυδίδης ἕκτῳ. Cum genit. Isæus p. 36, 7: Κλεωνύμου δ' οὗτος διάφορος ὢν ἔτυχεν· fr. Or. pro Euphileto p. 165 ed. Bekk.: Παρὰ τῶν τούτου διαφόρων. Demosth. p. 849, 10: Τὸν ἑαυτοῦ διάφορον.] Item διά- B φορον πρᾶγμα, Res de qua dissident aliqui s. dissentiunt, Res controversa. Pausan. [10, 5, 2] usurpavit de eo quod inter scribentes non convenit. Ap. Thuc. non raro διάφορον substantive pro Dissidium, Controversia [7, 55: Οὐ δυνάμενοι ἐπενεγκεῖν οὔτε ἐκ πολιτείας τι μεταβολῆς τὸ δ. αὐτοῖς.... Τὸ διάφορον, Pars adversa, Hostis. Dionys. A. R. 6, 36: Τὸ ἀντίπαλον ἐξολέσαι μετὰ τοῦ σφετέρου κακοῦ βουληθέντες ἢ... μετὰ τοῦ διαφόρου κοινῇ σεσῶσθαι]: et τὰ διάφορα, Controversiæ. Sed interdum τὸ διάφορον redditur etiam Simultas, Odium. Διάφορα exp. itidem Simultates, Factiones, in VV. LL. [Thuc. 1, 68: Ἕνεκα τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων· 2, 37: Τὰ ἴδια δ. et 5, 40. Dionys. A. R. 9, 37: Ἐν ἡσυχίᾳ γὰρ ἦν πάντα τὰ δ. || Id quod interest, lucrum damnumve, utilitas vel noxa, Gall. *l'intérêt*.] Ibid. ex Aristot. OEc. [2, 33]: Τοῦτο γὰρ αὐτῷ [αὐτῷ] τὸ διάφορον εἶναι ἔφη, Tanti enim sua interesse dicebat. [Hippocr. p. 792, E: Κατακέεσθαι μέντοι τὸν ἄνθρωπον μέγα τὸ διάφορόν ἐστι, Magni momenti est. Thucyd. 4, 86: Οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφόρων ποιού- C μεθα. Isæus p. 88 extr.: Ἆρα μικρὰ τὰ διάφορα ἑκατέροις; Demosth. p. 16, 26: Ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ δ. ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν· 362, 24: Ἃ ὑπὲρ αὐτοῦ Φίλιππος τηλικούτων ὄντων αὐτῷ τῶν διαφόρων οὐκ ἐτόλμα ψεύσασθαι. Dionys. A. R. 5, 65: Οὐ περὶ μικρῶν τὸν κίνδυνον εἶναι διαφόρων. Quibus in ll. libri partim διαφορῶν exhibent. Demosth. p. 887, 9: Τὰ δ. ἀπολαβεῖν καὶ τάλαντον προσλαβεῖν· p. 1148, 14: Δεινὴ γὰρ ἡ πλεονεξία τοῦ τρόπου περὶ τὰ δ. et 1149, 3: Ἀκούων ... οἷος εἴη περὶ τὰ δ. καὶ οὐκ ἀπολαμβάνων τὰ διάφορα. G. D.] || Item διάφορον pro ἀνάλωμα, Impensa, Expensa, Hesych. et Suid., e quibus hic Thucydidi [?] usum istum tribuit. Invenio autem et ap. Dionys. H. Ἀρχ. Ῥωμ. p. 319 ed. patris mei [7, 18: add. 5, 63]: Ἀλλ' ὑπομένοντες ὠνεῖσθαι πολλοῦ διαφόρου μικρά. [Aristot. De virt. et vit. p. 1251, 10: Κιμβεία δ' ἐστὶ καθ' ἣν δαπανῶσι μὲν, κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς, καὶ πλέον βλάπτονται τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον. Theophr. Char. c. 10: Φειδωλία τοῦ διαφόρου (var. lect. τῶν διαφόρων) ὑπὲρ τὸν καιρόν. De pecunia Polyb., Dionys. Hal., aliique recentiores. Polyb. 4, 18, 8: Ἔχειν κεκρυμμένον διάφορον ἢ κατασκεύασμα ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων· 32, 13, 11: Ἀκρίβεια περὶ τὸ δ. 6, 14, 6: Κρίνει μὲν οὖν ὁ δῆμος καὶ διαφόρου (in criminibus ære luendis) πολλάκις. Dionys. A. R. 6, 96: Τὸ συνεισενεχθὲν διάφορον, Æs collatitium. Plurali num. Polyb. 23, 8, 11: Μὴ διάφορα προτείνοντα θηρεύειν τὴν τῶν Ἀχαιῶν εὔνοιαν· 32, 13, 13: Χρῆσθαι τοῖς διαφόροις ἱκανὸν ἔτι χρόνον. Inscr. Syria ap. Bœckh. vol. 2, p. 277, 56: Τὸ ἀποτεταγμένον εἰς τὸν στέφανον ἐκ τοῦ νόμου διάφορον. G. D.] Affertur vero et τῶν διαφόρων πρᾶξις pro Exactione vectigalium, ex 2 Macc. [1, 35; 3, 6.]

Διαφορότης, ητος, ἡ, Differentia, a Platone dicitur. [Locis non paucis, ut Phileb. p. 12, E: Τὰ δὲ διαφορότητα ἔχοντα μυρίαν που τυγχάνει· Rep. 9, p. 587, E: Τῆς διαφορότητος τοῖν ἀνδροῖν· Theæt. p. 209, A: Τῆς σῆς διαφορότητος ἑρμηνεία. De quo Mœris p. 128: Διαφορότητος· Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ. Παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον. Ubi Æliani exx. indicat Pierson. N. A. 3, 32; 7, 9; 10, 31; 11, 36. Adde Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 394: Πυθαγόρας, κίνησίς ἐστι διαφορότης (διαφερότης ed. Canter.) ἡ ἑτερότης ἐν ὕλῃ, ἥ ἐστιν ὕλη. Philon. vol. 2, p. 370, 31. Aristid. Quintil. p. 91: Ὀργάνων ἐπενοήθη διαφορότης· et quæ Lobeck. collegit ad Phrynich. p. 350.]

Διαφόρως, Differenter, Cum aliqua differentia; Diverse, Varie, Multifariam. [Thucyd. 6, 18: Ἥκιστα δ. πολιτεύωσιν. Plato Ion. p. 531, B: Ὅσα δ. περὶ μαντικῆς λέγετον τὼ ποιητὰ τούτω.] In VV. LL. Οὐ διαφόρως, quod esse puto e Thuc. pro Tenore eodem. [Thuc. 7, 71: Ὁ δὲ πεζὸς οὐκέτι δ., ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς ... οἱ μὲν ... παρεβοήθουν, οἱ δὲ.... Cum genit. Geopon. 10, 37, 1, p. 703: Ἡ ῥοιὰ δ. ἐμφυλλίζεται τῶν λοιπῶν δένδρων. || Eximie, Excellenter. Polyb. 13, 7, 2: Εἴδωλον ... εἰς ὁμοιότητα τῇ ... γυναικὶ δ. ἀπειργασμένον. Plut. V. Cat. min. c. 4: Δ. τοῦ καλοῦ τὸ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἀτενὲς ... ὑπερηγαπηκώς. || Inimice. Vid. Διάφορος.]

Διαφράγιον, Hesych. ἀλλοῖον καὶ διάφορον. [Διαμφάδιον Ruhnken. in Auctario.]

Διάφραγμα, τὸ, Quod intersepit, intersepiendo discludit. Q. d. Intersepimentum s. Interseptum. Thuc. [1, 133]: Καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην. [Hero Spirital. p. 161: Σφαίριον ... διάφραγμα ἔχον μέσον ὀρθόν· et sæpius ibid. Hesych. s. v. Ἐπιθυμελίας: Τὴν τῶν διαφραγμάτων στάσιν. De diaphragmate templi Judaici v. Philon. ad Protevang. Jacobi c. 23. Cataractam significat ap. Diodor. 1, 33: Ἐμηχανήσατό τι φιλότεχνον διάφραγμα· τοῦτο δ' ἐξήνοιγεν, ὁπότε βούλοιτο διαπλεῦσαι, καὶ ταχέως συνέκλειεν.] Pollux l. 2, [79] de nasi partibus loquens, Τὸ δὲ τὰ τρυπήματα διαιροῦν, ὥσπερ τειχίον, Κίων, καὶ Διάφραγμα, καὶ Στυλίς· ἔνιοι δὲ τὸ μὲν ἔνδον διατειχίζον, διάφραγμα ῥινός· τὸ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ προῦχον σαρκῶδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρον, Κίονα. [Rufus p. 47: Τὸ δὲ πρὸ τοῦ διαφράγματος τῆς ῥινὸς σαρκῶδες ἐπὶ τὸ χεῖλος καθῆκον κίων. Galen. vol. 9, p. 364.] E quibus Cam. Cartilago est media nares dirimens (sic enim χόνδρον dixerunt), vel potius medium hoc in summo os desinit in cartilaginem eo magis carnosam, quo ad labra accedit propius. Nominarunt hunc veluti parvulum parietem, Κίονα, Διάφραγμα, Στυλίδα. Quidam etiam distinxere sic, ut vocarent interius illud, Διάφραγμα: prominentius autem hoc et labris vicinius, Κίονα. Item διάφραγμα, quod Celsus et alii quidam Septum transversum dixerunt, est musculus rotundus, obliquus, caput in medio habens et fines undique thoraci interno annexos, liberæ respirationis instrumentum. Hic duabus membranis tegitur, una inferiore, a peritonæo; altera superiore, a tunica costas succingente. Est enim medius inter partes alimento servientes, quas peritonæum continet, et inter spiritus organa quæ tunica succingente concluduntur; eamque ob rem jure διάφραγμα nominatur: quod eas partes διαφράττει, i. e. Discludit, quasi septum quoddam medium. [Galen. Defin. med. vol. 2, p. 238: Δ. ἐστὶ νευρῶδες διεῖργον καὶ χωρίζον τά τε ἐν τῷ θώρακι καὶ τὰ ὑπὸ τὸν θώρακα σπλάγχνα ὄντινα καὶ ὑπεζωκότα καλοῦμεν. Galeni ll. plurimos collectos v. in ed. Lips. vol. 20, p. 199, D 200.] Eundem vero φρένας veteres appellarunt: quia, ut aliqui putant, eo inflammatione affecto mens lædatur. [Galen. vol. 8, p. 611: Τὸ μὲν δ. παραφροσύνην ἑτοιμοτάτην φέρει, διόπερ καὶ προσαγορεύεσθαί φασιν αὐτὸ φρένας ὑπὸ τῶν παλαιῶν.] Nam multi quidem varios ob morbos delirare solent; sed quæ eo affecto incidunt deliria, non multum distant a phrenitide. Nulla enim pars cerebro subdita, præter septum transversum, perpetuum delirium excitat. Itaque maximus illi videtur esse cum mente consensus, et ad eam septum transversum aliquid conferre. Lat. Præcordia, ut ait Plinius, appellarunt, quia cordi prætendatur. Hæc Gorr. inter alia. [Plato Tim. p. 70, A: Διοικοδομοῦσι τοῦ θώρακος αὖ τὸ κύτος, διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. || «Dicitur Hippocrati p. 1017, C τὸ κατὰ γαργαρεῶνα δ. quod ad gurgulionem est interseptum, angustus ille faucium locus gulæ et ori intermedius et gurgulionem discriminans.» Foes.]

[Διαφράγνυμι. V. Διαφράσσω.]

[Διαφραδέως, Liquido, Aperte. Hippocr. p. 408, 39 : Ὅ τι δ' ἂν διὰ τῆς μήνιγγος ἐς τὸν ἐγκέφαλον ἐσέλθῃ, τοῦτο δ. ἀκούεται ταύτῃ. Διαφραδὲς Erotian. p. 124 exponit σαφές. Quod Foes. ad h. l. refert, et comparat Hesych.: Φραδῶς, φραστικῶς, φανερῶς.]

[Διαφράζω, Aperte dico.] Διεπέφραδε poetica anadiplosi pro διέφραδε, ex διαφράζω, sicut ἐπέφραδον quoque dicitur pro ἔφραδον. [Est aoristi forma epica. Hom. Il. Σ, 9 : Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε· Υ, 340. Et Od. P, 590: Ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. Apoll. Rh. 1, 848; 3, 741, Oppian. Cyn. 4, 378, Quintus Sm. 3, 80; 9, 409. « Schol. in var. lect. Wetsten. ad Pauli Ep. ad Timoth. 1, 4, 3 : Οὐκ ἔστι σφάλμα καλλιγραφικὸν,... ἀλλὰ ὀρθῶς εἰς τὴν Ἀθίδα συνήθειαν διαπεφρασμένον. » Schef.]

[Διαφρακτέον, Intersepiendum. Philo De telor. construct. p. 95 : Τοίχῳ ἢ δέρρει ἢ αὐλαίαις ὁ. G. Dind.]

Διάφρακτος, ὁ, ἡ, Interseptus. [Videtur ex l. Theophrasti ductum H. Pl. 8, 5, 2, ubi vulgo διάφρακτα, quod in ἀδιάφρακτα recte mutavit Scaliger ex interpretatione Gazæ.]

[Διάφραξις, εως, ἡ, Interseptio. Suid. : Ὤγ·... Ὁ βασιλεὺς τῆς Βασὰν Ὤγ προσαγορεύεται, τουτέστι διάφραξις, ὡς τῶν ἔργων τῆς αἰσχύνης ... τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας ἡμῖν ἀποφρασσόντων. Hesych. : Ὤγ, διάφραξις. Angl. Glossa Suidæ fluxit ex Basil. t. 1, p. 889, B. Hase.]

Διαφράσσω, sive Διαφράττω, Intersepio, Septo interposito separo, Discludo septo interjecto. [Διαφράττει, Pollux 2, 216.] Polit. vertit Obstruo in isto Herodiani l. [3, 1, 8] : Ἐκέλευε δὲ καὶ τοῦ Ταύρου ὄρους τὰ στενὰ καὶ κρημνώδη διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι· nam ἐκέλευε διαφράττεσθαι perinde reddidit ac si scriptum esset διέφραττεν : totum l. sic interpretans, Sed et Tauri montis angustias ac prærupta loca muro valido Niger munimentisque obstruebat. [Themist. Or. 20, p. 235, D : Τοῖς διοικοδομεῖν ἐπιχειροῦσι καὶ διαφράττειν ἀτειχῶς ταυτὶ τὰ ἑρκία.] Ap. anatomicos διαφράττοντες ὑμένες, Membranæ quæ totum thoracis spatium ab jugulo ad septum usque, in duos sinus, dextrum sinistrumque, dividunt. Vulgo mediastinum. Gorr. || Διαφράγνυμι itidem pro Sepio, Munio, aut etiam Obstruo. Et passiv. [med.] Διαφράγνυμαι, activa etiam signif. e Plut. [V. Camilli c. 34] : Διεφράγνυντο ξύλοις πολλοῖς τὸ στρατόπεδον.

[Διαφρέω, Transmitto. Aristoph. Av. 193 : Διὰ τῆς πόλεως ... τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε. Schol. διαφορήσετε, διαπέμψετε. Conf. Etym. M. p. 271, 43.]

[Διαφρίσσω s. Διαφρίττω, Inhorresco. Pollux 1, 107 : Διέφριττε τὸ πέλαγος.]

[Διαφρονέω.] Διαφρονέων, Hesych. διανοούμενος, Cogitans, Animo volutans. [Addit Hesych., καὶ ὁ ἐν διαφορᾷ τινι (Dissidio) γεγονὼς, quæ verba vulgo proximæ gl. adjecta in locum suum reposuit Kuster. Synes. p. 29, D : Ἥκιστ' ἂν ἐν αὐτοῖς ἴδοις χαῦνόν τι καὶ διαπεφρονημένον, Nihil superbum aut elatum, ut interpres reddidit.]

Διαφροντίζω, Curo, Curam suscipio et habeo, quod et διὰ φροντίδος ἔχειν dicitur, ut vicissim aliquid alicui ἐστὶ διὰ φροντίδος, pro Curæ est. [Hippocr. p. 280, 42 : Ἐς πόλιν ἐπειδὰν ἀφίκηταί τις, ἧς ἄπειρός ἐστι, διαφροντίσαι χρὴ τὴν θέσιν αὐτῆς. Aristot. Polit. 2, 4, p. 1262, 20 : Διαφροντίζειν ἥκιστα ἀναγκαῖον ὂν ... ἢ πατέρα ὡς υἱῶν ἢ υἱὸν ὡς πατρός. || Meditor. Epicrat. ap. Athen. 2, p. 59, F : Χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον. Ælian. V. H. 2, 21 : Καὶ τὸν Χρύσιππον τὸ ὄρᾶμα αὐτῷ χαριζόμενος λέγεται διαφροντίσαι.]

[Δίαφρος, ὁ, ἡ, Spumans, ἀφρίζων interpr. Galen. Lex. Hippocr. p. 456.]

[Διαφρουρὰ, ἡ, Præsidium, Custodia. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 41, C : Τῆς τοῦ Χλομαρῶν ... διαφρουρᾶς· 7, p. 168, D : Ὁπλιτικὸν συνετέτακτο ἐπὶ διαφρουρᾷ τῶν τῆς πόλεως. G. Dind.]

[Διαφρουρέω, Vigiliam exigo, Custodio. Theophyl. Sim. Hist. 1, p. 17, C : Δεδιὼς βασιλεὺς τὰ μακρὰ διεφρούρησε τείχη· 2, p. 37, B : Περικαθημένου καὶ διαφρουροῦντος τὸ ῥεῖθρον· 3, p. 68, C : Τοῖς ἐν ... πόλει διαφρουροῦσι Πέρσαις. Improprie Joseph. Genes. p. 10, A : Τὴν κλεῖδα ἐν τῷ ὑπενδύτῃ αὐτοῦ ἀπόθετον διεφρούρει. Metaph. de vita exacta Æschyl. apud Hesych. : Διαπεφρούρηται βίος· Αἰσχύλος Φρυξὶν, οἷον ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρὰ συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος. G. D.]

[Διαφρύγω, Frigo, Torreo. Hippiatr. p. 251 : Μῆλον μανδραγόρου... ἐν ἡλίῳ ἢ φούρνῳ διάφρυξον. Jo. Laur. De ostent. p. 102 ed. Has. : Ὑγροὺς καρποὺς διαφρυγέντας ἀποκαυθῆναι. Διαπεφρυκέναι lectio corrupta ap. Hesych. de qua v. s. Διαφύω. ῡ]

[Διάφρυκτος, ὁ, ἡ, Tostus.] Διάφρυκτος Hesychio est κλῆρος, Sors, quoniam sc. judices in sortibus utebantur fabis, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ nominantur.

[Διαφρυκτόω.] Hinc autem [a Φρυκτός] est verbum Διαφρυκτοῦν, inquit Suidas, qui exp. διαψηφίζεσθαι, et διακληροῦν, Suffragia ferre, Sortiri. Sed ap. eum aliquid desiderari videtur. Post hæc enim verba, Φρυκτὸς ὁ κύαμος ἐλέγετο, sequitur, ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί· quibus subjungit, ὅθεν καὶ τὸ διαφρυκτοῦν κ. τ. λ. Videntur, inquam, aliquot verba hic desiderari, quibus sc. doceat κυάμους illos vocatos fuisse φρυκτούς. Nisi forte e præcedd. et seqq. colligendum id nobis reliquerit. [Etym. M. p. 271, 50 : Διαφρυκτοῦν, τὸ διαψηφίζειν, ἢ διακληροῦν· εἴρηται ἀπὸ τῶν κυάμων, δι' ὧν τὸ παλαιὸν ἐψηφίζοντο· ὕστερον γὰρ ταῖς ψήφοις ἐχρήσαντο. Τοὺς δὲ κυάμους φρυκτοὺς ἐκάλουν· καὶ τοὺς θαλλοὺς δι' ὧν ἱκέτευον.]

[Διαφρυκτωρέω, Excubias ago. Niceph. Hist. p. 55 ed. 1616 (p. 13 Lupar.). Boiss.]

[Διαφρυξίαι, ὑπερφλοισμοὶ ὑγροί, Hesych. Non dubito quin legendum sit ὑπερφλογισμοὶ πυρῶν, Tostiones frugum s. frumentorum. Kust. Conjectura parum probabilis. Sed quæ in fine glossæ legebantur verba καὶ ὁ ἐν διαφορᾷ τινι γεγονὼς recte ad præcedentem gl. Διαφρονέων retulit Kust.]

[Διαφυὰς, άδος, ἡ, i. q. διαφυή. Apud Diodor. 3, 11 et 5, 22 cod. Coisl. διαφυάδας pro διαφυὰς vitiose, quamvis probatum Wesselingio et Lobeckio ad Phrynich. p. 497.]

Διαφυγγάνω, i. q. διαφεύγω. E Thuc. [7, 44] : Διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων, de iis qui absolvebantur. [Heraclit. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 699 : Ἀπιστίη γὰρ διαφυγγάνει μὴ γιγνώσκεσθαι. Hemst. Æschin. p. 55, 13 : Διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων. Hesych. : Διεφύγγανον, διέφυγον. G. D. Joseph. Ant. Jud. 19, 1, 15 : Οὐ διαφυγγάνει τῶν Γερμανῶν τὸ εἰς τὴν ἔρευναν ἀκριβές. Hase.]

Διαφυγετεῖν, Hesych. παρ' ἐλπίδα σωθῆναι, Præter spem servari e periculo, i. e. Elabi et effugere e periculo.

Διαφυγὴ, ἡ, Effugium. Plato De LL. 5 : Ἄλλη δ' οὐκ ἔστιν οὔτ' εὐρεῖα οὔτε στενὴ τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγή. [Plut. V. Alcib. c. 25 : Οὐχ ὁρῶν ἑτέραν διαφυγὴν ἐκ τῶν παρόντων.]

Διαφὺὴ, ἡ, Interstitium inter artus, Intervallum. Plato Phæd. [p. 98, C] : Καὶ τὰ μὲν ὀστᾶ ἐστὶ στερεὰ, καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, Interstitia, Intervalla artuum, Discrimina, Bud. subjungens et e Plut. [V. Cic. c. 1] : Κἀκεῖνος ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥινὸς διαστολὴν ἀμβλεῖαν εἶχεν, ὥσπερ ἐρεβίνθου διαφυήν. [Philostr. p. 168 : Τῷ τὰς διαφυὰς ἐν ὀρθοῖς τοῖς δακτύλοις εὖ ξυνηρμόσθαι. Hemst. Diodor. 3, 11 : Τῆς γῆς μελαίνης οὔσης τῇ φύσει καὶ διαφυὰς καὶ φλέβας ἐχούσης μαρμάρου· 5, 22 : Αὕτη δὲ πετρώδης οὖσα διαφυὰς ἔχει γεώδεις. Theophr. De lapid. 63, p. 703 : Ἡ δὲ φλὲψ (τῆς Σαμίας γῆς)... διαφυὴν ἔχει διὰ μέσου καὶ ἡ διαφυὴ βελτίων ἐστὶ τῶν ἔξω. De nucibus Xenoph. Anab. 5, 4, 29 : Κάρυα... οὐκ ἔχοντα διαφυὴν οὐδεμίαν, Rimam s. fissuram nullam, quo l. Pollux utitur 1, 232. De calamo Longus 1, 9 : Τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυάς. Conf. Διάφυσις. || In codd. confunduntur διαφυὴ et διαφυγὴ ap. Platon. Polit. p. 259, D, Diodor. 5, 22; et διαφορὰ ap. Athen. 2, p. 51, E.]

Διαφὺλακτέος, α, ον, Conservandus, Qui conservari debet. [Xen. Cyr. 5, 3, 43 : Ἡ τάξις διαφυλακτέα. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 3, p. 1423, 31 : Ὡς τὰ καθεστῶτα διαφυλακτέον.]

Διαφυλακτικὸς, ἡ, ὸν, Qui est aptus ad conservandum, Peritus conservandi. In VV. LL. Conservator. [Plato Defin. p. 412, A : Ἕξις διαφυλακτικὴ λογισμῶν ὀρθῶν ἐν κινδύνοις. Plut. Mor. p. 276, A.]

Διαφὺλάσσω, s. Διαφυλάττω, [Custodio], Asservo, s. potius Conservo. [Herodot. 2, 121, 1 : Ταῦτα (τὰ μέ-

τρα) διαφυλάσσοντες ταμίαι τῶν βασιλέος χρημάτων ἔσονται· 8, 107 : Τὰς νῆας... διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλεῖ. Hippocr. p. 747, G : Ἡ ἐπίδεσις ὡς ἐν τῷ αὐτῷ ἢ διαφυλάσσειν, Observare.... Plato Polit. p. 261, E : Ἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι. Demosth. p. 251, 23 : Διαφυλάττειν τὴν εἰρήνην· 922, 18 : Ἐὰν διαφυλάττητε τοὺς τὰ ἑαυτῶν προϊεμένους καὶ μὴ ἐπιτρέπητε ἀδικεῖσθαι. Polyb. 1, 78, 8 : Διαφυλάξαντος αὐτοῦ τὴν πρὸς Καρχηδονίους πίστιν.] Xen. Cyrop. 5, [1, 1] : Διαφυλάξαι αὐτῷ τήν τε γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν. Ex Eod. affertur διαφυλάξαι παρθένον, pro Virginem septam custodia tenere atque tueri, Mem. 1, [5, 2]: Ἡ θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι· sed non satis huic loco convenire interpr. illa videtur. Isocr. Ad Nicocl.: Διαφυλάττεται τὴν παροῦσαν διακατάστασιν. [Forma media etiam Euripid. Iph. A. 369 : Ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.] Idem διαφυλάττειν et διασώζειν ut omnino synonyma usurpavit in Archid. [p. 127, B]: Καίτοι πῶς οὐκ αἰσχρὸν, τότε μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἱκανὸν εἶναι τὰς ἀλλοτρίας πόλεις διαφυλάττειν, νυνὶ δὲ πάντας μηδὲ πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν; [Ibid. p. 131, A dedit cod. Urbin. pro simplici, quod ibi legebatur. Add. p. 59, B; 241, C.] Item διαφυλάττειν τοὺς λόγους quidam dixit ap. Aristot. Pass. Διαφυλάττομαι, Conservor. Exp. item Incolumis evado. Sed Latine dici etiam potest Servor incolumis, sicut Servare incolumem legimus ap. Cic. [|| Διαφυλάσσομαι, forma media, Caveo mihi, legebatur ap. Xen. Anab. 7, 6, 22, cui nunc ex libris melioribus φυλαξαμένους est restitutum. Act. διαφυλάττειν ead. signif. legebatur ap. Isocr. Phil. p. 101, A : Ἅπαντα τὰ τοιαῦτα δ., ubi cod. Urb. διαφεύγειν.]

[Διάφυξις. V. Διάφευξις.]

[Διαφυπαί. Hesych. (inter Διαφρυξίαι et Διάφρυκτος): Διαφυπαὶ, διακολλαὶ, διαλογαί. Gl. corrupta, quam non expediunt criticorum conjecturæ.]

Διαφῡράω, Subigo, Pinso. [Hesych. : Διαμάττειν, διαφυρᾶν τὰ ἅλφιτα. Boiss. || Confundo, Commisceo. Epiph. t. 1, p. 964, A : Οὐ συναλοιφή τις οὖσα (Trinitas), οὐδὲ πρὸς ἑαυτὴν διαφυρωμένη. Ed. διαφυρομένη, perperam, ni fallor. Hase.]

[Διαφυρέω, idem. Gregor. Nyss. t. 1, p. 74, D : Εἶτα ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς τῶν αἰσθητηρίων πόρους ἐξατμιζόμενοι (vapores) διαφυροῦνται. Hase.]

[Διέφυλλε (?), διέτιλλε, διέτεμεν, Hesych.]

Διαφῡσάω, Perflo, Flatu discindo. [Lucian. Hermotim. c. 68 : Κἂν μικρά τις αὖρα διαφυσήσασα διασαλεύσῃ αὐτόν.] VV. LL. afferentia e Galeno, Ὑποχόνδρια διεφυσᾶτο, Præcordia flatu discindebantur. Sed videtur διαφυσᾶσθαι hic esse i. q. ἐμφυσᾶσθαι. Apud Plutarch. [Mor. p. 950, B] pro Efflari, Ἀλλὰ καὶ κάτω τοῖς σπογγοθήραις διαφυσώμενον ἐκ τοῦ στόματος, ἐν τῇ θαλάττῃ φέγγος ἐνδίδωσι, Sed urinantibus etiam in profundo spongiatoribus efflatum ore in mari lumen præbet, Turn. [Plato Phæd. p. 80, D: (Anima corpore liberata) εὐθὺς διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλεν· et p. 77, D : Ὑπό τινων ἀνέμων διαφυσηθεῖσα. Hemst. Theophyl. Simoc. Epist. 79 : Τί δῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν πήλινον ἀσκὸν διεφύσησε; Boiss.]

Διαφύσησις, εως, ἡ, Perflatio. [Plurali Aristot. Probl. 13, 4.]

[Διαφυσικεύομαι, Res naturales perscrutor. Julian. ap. Galen. vol. 9, p. 379 : Διαφυσικευομένοις τοῖς φιλοσόφοις καὶ περὶ τῆς τῶν ὅλων ὕλης διειλεγμένοις. Et paullo ante φυσικευόμενος. G. Dind.]

[Διάφῡσις, εως, ἡ. Post ea quæ de v. Διαφυὴ dicta sunt sic pergit HSt. :] Dicitur etiam Διάφυσις hac in signif. quod tamen et aliter redditur, sc. Fissura, Rima, Res intercurrens et discriminans. [Βαθεῖαι διαφύσεις (montium), Philo vol. 2, p. 117, 28. Wakef.] Gaza ap. Theophr. vertit Discrimen, Septum, Septum medium, Rima. Aristot. H. A. 6, 3 fin. : Τὰ δὲ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύο ἔχει λεκίθους, ὧν τὰ μὲν διείργει τοῦ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ, τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις· τὰ δὲ οὐκ ἔχει ταύτην τὴν διάφυσιν, ἀλλὰ συμφαύουσιν· quæ Gaza ita vertit, Ova gemina binis constant vitellis : qui ne invicem confundantur, facit in nonnullis prætenue quoddam septum albuminis medium : aliis vitelli contactu mutuo sine ullo discrimine junguntur. [Ibid. 1, 16 διαφύσεις χονδρώδεις vocat in cavis pulmonum partibus εἰς ὀξὺ συνηκούσας, Bronchia pulmonalia. 6, 13 de acu marina : Ἔχει γάρ τινα διάφυσιν ὑπὸ τὴν γαστέρα καὶ τὸ ἧτρον. Est sinus per ventris longitudinem inter ventrem ipsum et cutem interjectus, qui ova recipit ibi excludenda : quibus exclusis rumpitur sinus et pulli emittuntur in mare. Theophr. H. Pl. 4, 8, 7 : Διαφύσεις δὲ ἔνδοθεν ἔχει (ὁ κύαμος) διόλου διειλημμένας, ὁμοίας τοῖς κηρίοις· ubi Fibras et fila liceret interpretari, nisi διειλημμένας impediret, quod est Interceptas, ut adeo interstitia per longitudinem ducta et septis transversis intercepta cogitare cogamur. Schneid. ad l. Theophr. Ap. Hippocr. Pediculum significat et Interstitium ex quo fructus arboris inhæret aut dependet et maturus secernitur ac decidit, p. 259, 29: Ὥσπερ δὲ τοῖς ἐκ τῆς γῆς φυομένοις οἱ καρποὶ ἀδρυνόμενοι ἀποκρίνονται καὶ ἀποπίπτουσι κατὰ τὴν διάφυσιν. Notavit Foes.] Ap. Diosc. [1, 129] de ebeno arbore, Διαφύσεις λευκὰς ἔχει, quidam interpr. Candidas habet Venas, Lineas, Segmenta, Intervalla, Pectines, Pectinum modo divisiones, Maculas. Ego malim, Intercurrentes lineas, aut Discriminantes, aut tale quid. Nisi voce illa Intervalla contenti esse velimus. [Idem 5, 142 lapidis Asii διαφύσεις μηλίνας memorat et ib. 144 διαφύσεις interpretatur per κτηδόνας ἐπ' εὐθείας.] Διάφυσις ab Hippocr. [p. 760, F] vocatur in commissura genu corpus quoddam νευροχονδρῶδες, quod in media commissura eminet, et processus femoris, qui in tibiam inseruntur, distinguit : ut annotat Galen. Comm. 2 εἰς Τὸ περὶ ἀγμῶν. Gorr. [At p. 842, C: Πλευραὶ δὲ κατὰ τὰς διαφύσιας τῶν σπονδύλων νευρίῳ προσπεφύκασιν, Interstitia et intervalla intelliguntur, Rimæ, cavitates superficiariæ ac sinus vertebrarum corporibus incisi ad apophyseon transversarum radices, in quos costarum capitula rotunda suis tuberculis inseruntur. Ib. p. 842, D : Τὸ στῆθος διαφύσιας ἔχον πλαγίας, Obliqua interstitia, qua parte costæ annectuntur. Ib. E : Ἐκ τῆς διαφύσιος τῶν τοῦ πήχεος ὀστέων. Foes. Διαφύσεις νευρώδεις appellavit Herophilus τὰ πέρατα τῶν ἐπὶ τοῖς στόμασι τῆς καρδίας ὑμένων, δι' ὧν συμφύονται καὶ συνδοῦνται πρὸς τὴν καρδίαν, Galen. De dogm. Hippocr. et Plat. 1, 8. Gataker.]

[Διάφυσος, φασκίς, glossa obscura Hesychii.]

Διαφύσσειν, Hesychio διαντλεῖν et χωρίζειν, Exhaurire, Separare. Διήφυσεν, Idem exp. ἐξήντλησεν, Exhausit : Etym. vero διέκοψε, quoniam ὁ ἀφύσσων καὶ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον· uterque procul dubio respiciens ad Hom. Od. T, [450] : Ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι· id enim est, Dente multum carnis exhausit s. extraxit veluti haustu, vel Discidit. [Cum tmesi Il. N, 507 : Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε· Ξ, 517 : Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν. Passiv. Od. Π, 110 : Οἶνον διαφυσσόμενον.] Apud Nicandr. vero Ther. [682]: Ῥηγνυμένων, ὁλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα, schol. nimis longe petita exp. interpr. ἰάσατο, ἐθεράπευσε : malim ego Sustulit.

[Διαφῡτεύω, Sero, Consero. Aristoph. fr. ap. Hephæst. p. 73 : Ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν. Theophr. H. Pl. 4, 4, 3 : Ὅταν δὲ ἅδρὸν ᾖ (τὸ σπέρμα), διαφυτεύεται πάλιν τοῦ ἔαρος εἰς χωρίον μαλακόν. Philostr. p. 304 : Τὴν νῆσον διεφύτευσε δένδρεσι.]

Διαφύω, Internascor. Sed ipsum potius præteritum διαπέφυκα hanc signif. sequitur. Unde διαπεφυκὸς partic. Quod est internatum, Quod natum est inter, ut ap. Theophr. C. Pl. 3, [7, 9]: Ἐν δὲ τῇ διακαθάρσει τά τε μὴ κάρπιμα διαιρετέον, καὶ ὅσα τῶν ἑτέρων τὴν αὔξησιν ἀφαιρεῖται, καὶ ὅσα διαπέφυκε. Affertur ex Eod. : Διαπεφυκότα ἀφαιρετέον ἐν τῇ διακαθάρσει, Nata inter brachia arborum. Quidam interpr. Pullulantia inter. Bud. pass. quoque διαφύεσθαι ex eo affert pro Enasci, Oriri, de herbis satis. [Id. H. Pl. 3, 17, 2 : Ὅταν ἤδη διαφύηται ἐν τῷ ὕδατι· 7, 13, 3 : Βραδύτερον δ. ὡς ἂν δυσφυῆ· C. Pl. 2, 17, 7 : Διαφύεσθαι καὶ διαβλαστάνειν. Angl. Philostr. jun. Imag. 23, p. 884 (p. 134, 11 Jac.) : Τουτὶ γὰρ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διαφύσεσθαι παντὸς μᾶλλον, Poesin tuam esse penetraturum : ubi libri deteriores διαδύσεσθαι.] In VV. LL. διαφύω redditur Inhæreo. Cui interpretationi subjungitur hic l. Herodoti [1, 61]: Οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, χρόνος διέφυ, ita

redditus ab Interpr. Non ita multo interjecto tempore. Sed addunt, χρόνος διέφυ, videri potius reddendum, Tempus erupit. Ego vero, si mendo caret hæc scriptura, crediderim διέφυ dici quasi διαφυὴν ἔσχε accipiendo pro Intervallo, licet alioqui ne hoc quidem διαφυὴ de re hujusmodi usurpari existimem. Hesych. διαφῦσαι exp. διελεῖν. Observa autem illud διέφυ tanquam a them. Διάφυμι. [Recte legitur ap. Herod. διέφυ. Vulgarium autem lexicorum interpretatio, Inhæreo, hujusmodi potius locis apta est, qualis Plut. Mor. p. 559, D : Δύναμίν τινα καὶ κοινωνίαν διαπεφυκυῖαν ἀναφερούσης· V. Dion. c. 12 : Οὗτος μὲν οὖν εὐθὺς κατελθὼν διεπεφύκει τῆς τυραννίδος, Insinuaverat se tyrannidi. Unde eidem in V. Cic. c. 15 : Στρατιῶται διαπεφευγότες ὅλης τῆς Ἰταλίας, διαπεφυκότες restituit Wyttenb. Dio Cass. 55, 11 : Ἄνδρα πάσης ἀστρολογίας διαπεφυκότα· 72, 6 : Ἑλληνικῶν τι, ὧν ἐκεῖνος διεπεφύκει, ἀνήρετο· 77, 13 : Τὰ στρατηγικὰ, ὥνπερ που καὶ μάλιστα διαπεφυκέναι αὐτὸν ἐχρῆν. Monuit de hoc usu Toup. in præfat. ad Cur. poster. in Theocr. emendavitque Hesychii glossam, Διαπεφρυκέναι, διεσκέφθαι καὶ καθεωρακέναι, restituto Διαπεφυκέναι. υ in præsenti et imperf. natura breve est, producitur autem metro postulante in versibus dactylicis. Eratosth. ap. Athen. 5, p. 189, D : Βαθὺς διαφύεται αὐλών.]

Διαφωνέω, q. d. Voce dissideo s. sono, Dissono, Dissentientem sonum edo. [De lyra Plato Gorg. p. 482, B : Ἀναρμοστεῖν τε καὶ διαφωνεῖν. Theano Ep. 3, p. 60 ed. Orell. : Τὰ ὄργανα, ἃ διαφωνεῖ μᾶλλον ἀνειμένα. Nam sic Valck. ad Eurip. Phœn. p. 144 correxit vulgatum φωνεῖ.] Ponitur et generaliter pro Dissentio, Dissideo, Discrepo [Plato Leg. 9, p. 860, A : Διαφωνήσει τό τε δίκαιον καὶ τὸ καλὸν], cum dat. [Id. Phæd. p. 101, D : Ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο, εἴ σοι ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ·] Aristot. Eth. 10, [1] : Ὅταν οὖν οἱ λόγοι διαφωνῶσι τοῖς κατὰ τὴν αἴσθησιν, καταφρονούμενοι καὶ ταληθὲς προσαναιροῦσι. Paulo post συνῳδὸν εἶναι huic opponit, Συνῳδοὶ γὰρ οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις ὄντες, πιστεύονται. Sic et Polit. 7, [c. 13] : Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις. At vero Eth. 9, [8] alia forma dixit, Τῷ μοχθηρῷ μὲν οὖν διαφωνεῖ ἃ δεῖ πράττειν καὶ ἃ πράττει. Invenitur junctum et præpositioni πρὸς, ut, Ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι, e Phalar. Epist. [p. 206. Iambl. V. Pyth. p. 372 : Μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας. Cum περὶ ib. p. 496 : Περὶ τῶν αὐτῶν ἔστιν ὅπου διαφωνεῖ.] Passive autem διαφωνεῖσθαι dicitur aliquid, de quo aliqui inter se non consentiunt, sed dissident; vel brevius, quod controversum est. Quin etiam præteritum διαπεφώνηται per præsens reddidit Linacer apud Galen. Controversum est. [Dionys. A. R. 1, 45 : Τῶν συγγραφέων τοῖς μὲν ἠγνόηται, τοῖς δὲ διαπεφώνηται ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος.] Apud Eund. particip. διαπεφωνημένον, In controversiam adductum, Controversum, Discrepanter dictum, Discrepans. [Eunap. Exc. p. 59, 14 ed. Nieb. : Τῶν μὲν χρονικῶν ... διαπεφωνημένων, τῶν δὲ ὑπερόρων καὶ φανερῶν πράξεων συμπεφωνημένων.] || Διαφωνεῖν, pro Exanimari, sæpe ἐν τῷ περὶ Ἱππιατρικῶν, ut testatur Bud. [In Hippiatr. Apsyrto frequens p. 11, 12, etc.; Hierocles vero eo verbo, si bene memini, abstinuit. Hemst. ad Hesych.] Huc pertinet quod legimus ap. Moschop. διαφωνεῖν dici interdum ὅταν ἐπιχειρήσῃ τὶς ὑπὲρ δύναμιν βοῆσαι, εἶτα μένει ἀχανής· qualia accidunt, inquit, iis qui παρὰ τὴν δύναμιν ἐπιχειροῦσι βοᾷν. At in VV. LL. legitur διαπεφώνηκεν, Extremam vocem edidit, Expiravit, e Chrysost. [Διαφωνεῖν, alias Dissonare, Discrepare, in dialecto Alex. significare cœpit Perire, Deesse, Desiderari, ut 1 Reg. 30, 19 : Καὶ οὐ διεφώνησεν αὐτοῖς (τι s. οὐδέν). Num. 31, 49 : Οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς. De quo Suid. : Δ., ἀντὶ τοῦ ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφῆκε, τουτέστιν, ἀπέθανεν. Ezech. 37, 11 : Ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Quod Hesych. exp. ἀπωλόμεθα. Cf. Bochart. Hieroz. vol. 2, p. 646. Scilicet metaphora petita est a sono, qui quando per plura loca huc illuc pervasit, tandem audiri desinit. Sturz. Agatharchid. apud Phot. Bibl. p. 457, 25 : Οὐ μέντοι διαπεφώνηκεν οὐδεὶς πλὴν τῶν περιπεπτωκότων ἀκουσίως ταῖς λοφιαῖς. Sext. Emp. p. 273 : Ὀδυσσεὺς διεφώνησεν. Philo De nom. mut. vol. 1, p. 822 : Ἐν ᾧ (πολέμῳ) τῶν διαγωνισαμένων διεφώνησεν οὐδείς, ἀλλ' ἄρτιος καὶ σῶος ἐπανῆλθε. Diodor. 16, 3 de historia Theopompi : Βίβλους ὀκτὼ πρὸς ταῖς πεντήκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν, Perierunt. Euseb. Comm. in Psalm. 1, p. 259, E, de secundis mulierum : Ὥσπερ χωρίον προχωρῆσαν ἀπὸ γυναικὸς οὐδεμιᾶς μετέχει ζωῆς, διαλυθὲν δὲ διαφωνεῖ. Hæc et alia attulerunt Hemst. ad Hesych., Wessel. ad Diodor. 3, 41, Hasius ad Leon. Diac. p. 10, 4 : Βέλεσι καὶ δορατίοις τὰ στέρνα τυπεὶς ὀκλάσας διαπεφωνήκει. || « Διαφωνέω, Edico, Pronuncio. Euseb. Contra Marcell. p. 32, D : Ἐν θείῳ πνεύματι διεφώνει λέγων. Recte Montacutius, Spiritu dei afflatus profatur : est enim hic i. q. ἐξεφώνει. » Hase ad Leon. Diac. p. 407.]

[Διαφώνημα, τὸ, Discrepantia. Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 22, 13.]

Διαφώνησις, εως, ἡ, Dissensio, Discrepantia.

Διαφωνητικὸς, ἡ, ὸν, Qui talis est ut ab aliis dissentire soleat, Qui est ingenio ad dissentiendum propenso. Quidam e Plin. interpr. Discordialis; sed is in activa potius signif. hoc vocabulo usus est.

[Διαφωνία, ἡ. HSt. post Διάφωνος :] Sed magis usitatum est subst. nomen Διαφωνία, inde derivatum, et significans, Dissensio, Dissidentia, Discordia, Discrepantia. Proprie autem est Vocis discrepantia s. Soni vel Sonorum, cui opp. συμφωνία. [Plato Leg. 3, p. 689, A : Ταύτην τὴν διαφωνίαν λύπης τε καὶ ἡδονῆς. Plut. Mor. p. 861, A : Τοσαύτης ἀνάπλεών ἐστι ταραχῆς καὶ διαφωνίας τὸ κακόηθες αὐτοῦ τῶν λόγων. Theano Epist. 3, p. 60 : Ἡ μὲν ἄγαν ἄνεσις διαφωνίαν ἐμποιοῦσα τῆς πειθαρχίας· ubi comparatio ab instrumentis musicis ducta est. V. Διαφωνέω.]

Διάφωνος, q. d. Dissonam vocem habens s. Discrepantem, Cujus sonus discrepat. Unde ponitur pro Dissentiens, Dissidens, Discors. [Diodor. 4, 55 : Οὐ ταύτην μόνον τὴν ἱστορίαν ἀλλὰ καὶ διαφώνους ἑτέρας παραδεδόσθαι συμβέβηκε. || Adverb. Διαφώνως ex Clem. Al. p. 404 indicat Kall. : Ἀνέγραψε τοὺς βασιλεῖς ὁ. τῷ Δημητρίῳ.]

[Διαφώσκω. V. Διαφαύσκω.]

Διαφωτίζω, i. q. φωτίζω, nisi quod præpos. videri potest augere signif. [Plut. Mor. p. 76, B : Τοῦ λόγου διαφωτίζοντος ἀτρέμα τὴν ψυχὴν καὶ διακαθαίροντος. Idem V. Cat. min. c. 20 : Διαφωτίσας τὸν τόπον, ubi signif. Quum locum (in pugna) vacuum fecisset : quocum Wyttenb. usum confert vocabuli Gallici *éclaircir*.]

[Διαφώτισις, εως, ἡ, Illustratio. Athanas. vol. 2, p. 131, B : Εἰς μαρτυρίαν τῶν προλαβόντων (Præmissorum) καὶ διαφώτισιν. Kall.]

[Διάφωτος, ὁ, ἡ, Lucidus, Illustris. Jo. Malal. p. 360, 7 : Ἔκτισε βασιλικὴν διάφωτον μεγάλην.]

[Διαχάζομαι, Permeo. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 31 : Ἅτε οὐ δυναμένων διαχάσασθαι τῶν Αἰγυπτίων. Ubi libri plerique διαχωρῆσαι.]

Διαχαίνω, Hio, Hisco, Dehisco, Magno hiatu diducor. [Evagr. H. E. p. 272, 28 : Διαχῆναι τὴν γῆν. (Agathias p. 284, 2 : Ὀροφαί ... ἀρνησάμεναι τὴν ξυνέχειαν καὶ διαχανοῦσαι. G. D.) Orator εὐτελὴς καὶ διακεχηνὼς ap. Philostr. p. 620, 22. Hemst. Damascius ap. Phot. Bibl. p. 350, 22 : Ἀποδημίαν οὐ τὴν μάταιον καὶ τρυφῶσαν, εἰς ... μεγέθη καὶ κάλλη πόλεων διαχαίνουσαν. Χείλεσιν διερρυηκόσιν ap. Aristoph. Nub. 873 glossator interpr. διακεχηνόσι. Plut. Mor. 976, B : Διαχανόντες παρέχουσι τοὺς ὀδόντας.]

[Διαχάλασις, εως, ἡ, Laxatio, Dissolutio. Hippocr. p. 903, H : Ἡ ῥῆξις ἡ κατὰ τὴν ῥαφὴν γινομένη καὶ διαχάλασίς ἐστι τῆς ῥαφῆς]

[Διαχάλασμα, τό. Διαχαλάσματα ἁρμονιῶν, Illa vitia compositionis et structuræ, quæ oriuntur e collisionibus vocalium, et concursu impedito literarum : unde fit mora quædam auribus injucunda, et difficilis elocutio. Dionys. H. De comp. verb. p. 168, 1 : Τὸ κῶλον τραχύνειν καὶ διασπᾷν τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν. V. Διίστημι. Ernest. Lex. rhet.]

Διαχαλάω, Dissolvo, Laxo et dissolvo. Epicrates comicus ap. Athen. [13, p. 570, D], de Laide jam vetula, Ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος· senectus enim compagem corporis paulatim dissolvit. [Xenoph. De re eq. 7, 11 : Διαχαλῴη τ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα. Quod Schneid. recte interpretatur de equo; qui, dum leni

cursus naturalis calore omnem membrorum torporem excutit, sensim incalescit ad capessendum cursum incitatiorem. Similiter de scarabæo suo loquitur Trygæus ap. Aristoph. Pac. 83 : Μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος, πρὶν ἂν ἰδίῃς καὶ διαλύσῃς ἄρθρων ἵνας πτερύγων ῥύμῃ. G. D. Longin. De subl. 39, 4 : Συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τοῦ ὕψους τὸ ἀπότομον.] Ex Eur. vero affertur pro Resolvo, Dissipo, Aperio. [Iph. A. 1340 : Διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα. || Intransitive ap. Hippocr. p. 903, G : Ῥήγνυσθαι τὸ ὀστέον καὶ διαχαλῶν διὰ τὴν ἀσθένειαν. Ib. H : Ἐπειδὰν ῥαγῇ καὶ διαχαλάσῃ.]

[Διαχαλκεύω, Fabrefacio ex ære. Germ. CPol. p. 251, A Grets. : Εἰ μὴ γὰρ ἦν τύπος Χριστοῦ τὸ χαλκούργημα, οὐδ' ἂν ὅλως διεχαλκεύθη. Hase.]

[Διαχαρακτηρίζω, Persono, Gl.]

[Διαχάραξις, εως, ἡ, Descriptio, Gl. Incisio. Etym. M. p. 170, 13 : Ἡ ἐπιμήκης διαχάραξις τοῦ ἀρότρου.]

[Διαχαράσσω s.] Διαχαράττω, Hesychio ξέω, Incido, Sculpo. [Γράμματα διαχαράξαι Euseb. In Hes. p. 424, C. Hemst. Amphiloch. p. 40, C : Εἰ γὰρ καὶ κατατολμᾷ γραφεὺς γραφίδι διαχαράξαι τὴν μητέρα τῆς οἰκονομίας· 178, C : Ὁ δὲ λαβὼν χάρτην διεχάραξε τῷ ἄρχοντι ταῦτα· 185, D : Βουλόμενος τὴν ἐξορίαν μου διαχαράξαι. Euseb. H. E. p. 168, 222, 247, 347, 360; Athanas. vol. 1, p. 90. Kall. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 117. Boiss. Plut. Mor. p. 636, C : Μορφουμένων δὲ τούτων (τῶν τόπων) καὶ διαχαρασσομένων ὕστερον ἐνδημιουργεῖσθαι τὸ ζῷον· 974, B : Ὁ δὲ δράκων τῷ μαράθρῳ τὸν ὀφθαλμὸν ἀμβλυώττοντα λεπτύνων καὶ διαχαράττων, Compungens. Dividere, Dirimere signif. ap. Dionys. H., De adm. vi Dem. § 43, p. 1092, 9 ab Schneid. cit. : Ἀφώνων δὲ καὶ ἡμιφώνων συμβολαῖς διαχαραττόμεναι τραχύνουσι τὴν φωνὴν συμμέτρως. Jo. Malal. p. 200, 14 : Ἐκεῖ διεχάραξαν τὰ θεμέλια τοῦ τείχους, Fundamenta designabant. 203, 17 : Ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ διεχάραξε τὰ τείχη ἐάσας τὸν ἀετόν.]

[Διαχαρίζομαι, Dono. Diodor. 19, 20 : Τοὺς δ' ἵππους ... διαδοὺς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑποζυγίων διαχαρισάμενος. Hemst.]

Διαχάσκω, i. q. διαχαίνω, Hians aperior et diducor, Hiatu divellor. [Aristoph. Eq. 533 : Τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν.] Theophr. H. Pl. 3, [9, 1] : Καὶ τῶν στροβίλων ὁ μὲν τῆς παραλίας, στρογγύλος τε καὶ διαχάσκων ταχέως· ὁ δὲ τῆς Ἰδαίας, μακρότερος, καὶ χλωρὸς καὶ ἧττον χάσκων, Cito hiascens, ut Varro Nuces hiascere dicit, quæ hiatu quodam diducuntur et aperiuntur, ut et mala granata infra χαίνειν dicentur. [C. Pl. 1, 5, 4; 2, 9, 12. Eustath. Opusc. p. 313, 40 : Τὰ τῶν παγίδων εἰς κενὸν διαχάσκει καὶ τελέως ἀπρακτεῖ.]

[Διαχαυνόω, Dilaxo, Emollio, cui opp. Ηυκνόω. Chrysost. t. 3, p. 835, 19 : Ἐπειδὰν δὲ μικρὸν ἡμᾶς διαχαυνώσῃ, καθάπερ τις χειμάρρους ἐπιχέεται. Hase.]

Διαχειμάζω, Hyemem transigo, s. traduco, Hyemo, Hyberno : itidem ut χειμάζω ap. Dionem, nec non ap. Thuc. 6, p. 221 [c. 74] : Σταύρωμα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι, αὐτοῦ διεχείμαζον. [Liban. Epist. p. 724 : Ὑπαίθρος διαχειμάσω. Hemst. || Alia forma Διαχειμερίζω Jo. Cinnam. 3, p. 76, C : Ἀγχοῦ τῆς Βεροιαίων διεχειμέριζε πόλεως. Qui scriptor alibi διαχειμάζειν dicit, velut p. 3, D; 55, D. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 149, C : Ἐκεῖσε κατασχεῖν ἔγνω διαχειμεριούσας τὰς συντάξεις· Andron. p. 35, C : Τῶν εἰκότων προνοοῦντος σφίσι τοῦ βασιλέως, ὡς διαχειμεριοῦσι περὶ τὸ Ἀτραμύττιον. Simplici verbo χειμερίζω utitur Herodotus. G. Dind.]

[Διαχειραγωγέω, Manu duco. Clem. Al. Strom. 2, p. 506 : Θεοφιλὲς γὰρ τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς γλώττης ἐπὶ τὰ ἔργα τὸ κόσμιον διαχειραγωγεῖν. Hemst.]

[Διαχείρησις. V. Διαχείρισις.]

[Διαχειρία ποτὲ λαχεῖν lectio vitiosa ap. Æschyl. Sept. c. Th. 789, quam scholiasta quoque in libro suo invenit, emendata a Porsono διὰ χερί ποτε λαχεῖν.]

Διαχειρίζω, (frequentius quam simplex χειρίζω : estque factum e διὰ χειρὸς, nam qui aliquid διαχειρίζει, is veluti διὰ χειρὸς ἔχει), Administro, Rego, Gero. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 116, 19 : Τῶν ἱεροποιῶν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς, οἳ νῦν διαχειρίζουσι. Plato Gorg. p. 526, B : Δικαίως διαχειρίζειν ἃ ἄν τις ἐπιτρέπῃ. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 34 : Οἱ τῶν ἀρχόντων διακεχειρικότες τὰ ἱερὰ χρήματα· Anab. 1, 9, 17 : Πολλὰ δικαίως αὐτῷ διεχειρίζετο. G. D.] Bud. afferens ex Aristot. Polit. 6, [c. 8] : Ἐπεὶ δ' ἔνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ μὴ καὶ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν. Sic Dem. Pro Ctes. [p. 263] : Ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ ὧν ἢ διακεχείρικα ἢ πεπολίτευμαι, Confiteor me teneri ad rationes reddendas eorum quæ aut administravi, aut publice gessi, Cam. Affert vero et ex Or. in Aphobum 1 : Καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν ἅπασαν διαχειρίσαντες [Æschin. p. 14, 32; 24, 25, Isæus p. 48, 26], Quum totius patrimonii administratio penes eos fuisset. Æschin. C. Ctes. [p. 58] : Ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως. Apud Isocr. legitur etiam διαχειρίζειν χρήματα, ubi scribit [p. 358, B], Οἳ καὶ φίλους πολλοὺς κέκτηνται, καὶ χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσι. [Lysias p. 170, 34 : Χρήματα διαχειρίσας τῆς πόλεως.] Sic Gallicum illud verbum *Manier*, et ejus verbale *Maniement*, quorum fit a me mentio in simplici χειρίζω, et præcedentem usum habent, et hunc quoque. Dicitur enim, *Manier beaucoup de deniers, Avoir le maniement de grandes sommes de deniers.* [Pollux 2, 153.] De Διαχειρίζω autem significante Interficio, dicam in pass. Διαχειρίζομαι.

At Διαχειρίζομαι sub voce pass. activam signif. habet, et quidem eam, quam posteriore loco dedi activæ voci Διαχειρίζω, sc. pro Interficio. [Polyb. 8, 23, 8 : Ἀντίοχος διακεχειρισμένος τὸν Ἀχαιόν.] Plut. [Mor. p. 220, B] : Καὶ μέλλοντος τὸν Πέρσην διαχειρίζεσθαι. Herodian. 3, [12, 2] : Δύο διαχειρίσασθαι βασιλέας. Sic et ap. Lucam Act. 5, [30. V. Coraes ad Heliodor. p. 22]. Ceterum quidam, ad exprimendam cum significatione derivationem, interpr. Manibus violentis occido, item Injecta manu violo. Sed hæ interprr. nescio quid inepti habere videntur; quis enim aliis manibus quam violentis aliquem interficit? Alterum autem illud loquendi genus, Injecta manu violo, non solum pleonasmum auribus gravem habet, sed male etiam vocis Græcæ vim exprimit; quum injecta manu violare possit aliquis, qui tamen non interficiat. Malim igitur, si aliquo loquendi genere utendum sit, in quo manus s. manuum appellatio habeatur, reddere, Manus afferre, aut, servata eadem constr., Manibus conficere. Quamvis autem hujus duntaxat signif. meminerit Bud., quam et activum Διαχειρίζω ap. Plut. habere testatur, affertur tamen et pro altera verbi Διαχειρίζω signif., e Plut. Pericle [c. 15] : Ἐμμελῶς ἕκαστα πάθη διαχειρίσασθαι πεφυκώς. [Hippocr. p. 638, 42 : Δεῖ δὲ τὸν ὀρθῶς ταῦτα διαχειριούμενον διαγινώσκειν ἑκάστοτε τὰς φύσιας.]

Διαχείρισις, εως, ἡ, Administratio. Thuc. 1, [97] : Διαχειρίσει πραγμάτων, i. e. διοικήσει, schol. Perperam autem in edd. quæ meam præcesserunt, legitur ibi διαχειρήσει, per η : quam vitiosam scripturam vulg. quoque Lexx. servarunt. [Διαχείρησις. Quærendum an sit Græcum. Liban. vol. 4, p. 740 : Ὡς ἀναγκαίαν ὁμοῦ καὶ ἐναγώνιον καὶ εὐκρινῆ τὴν ὅλην διαχείρησιν γίγνεσθαι. Sic etiam Par. Forte διαχείρισιν. Aristid. vol. 2, p. 477 : Χάριν δὲ, οὗ σεμνότης· οὗ δὲ εὕρεσις, ἐνταῦθα ἡ διαχείρωσις. Conjiciunt μεταχείρισις aut διαχείρισις, sed Cod. 1741 διαχείρησις. Vera autem lectio est διαχείρισις. Sic reperitur etiam μεταχείρησις, e. gr. ap. Aristid. vol. 2, p. 489 plus semel, et in Ulpiano; sed Cod. 1741 rectius præbet μεταχείρισις. Cf. omnino Schæf. Melet. crit. p. 58. Bast. Idem vitium et μεταχείρησις Polluci 4, 156 eximendum. G. Dind. Recte quoque Arist. ap. Phot. Bibl. p. 420, 10 : Ἡ δὲ σωφροσύνη κατὰ τὴν διαχείρισιν οὖσα. Hase.]

[Διαχειρισμὸς, ὁ, i. q. διαχείρισις. Hippocr. p. 1022 : Φαρμάκων ... διαχειρισμοῖσιν. Ubi Foes. : « Διαχειρισμοὶ sunt Medicamentorum dispensationes, administrationes et præparationes, quæ manuum tractationes exigunt. »]

Διαχειροτονέω, Suffragio meo declaro e duabus rebus, quæ propositæ sunt, utra mihi placeat. Libenter enim suffragii appellationem in his etiam compp. interpretandis retineo; ideoque ita hoc διαχειροτονῶ reddo. Bud. autem hoc modo, Διαχειροτονεῖν est duarum rerum propositarum disceptationem constituere

atque dijudicare in concilio aut in concione, ubi multitudo est censentium. [Plato Leg. 6, p. 755, D : Ὁπότερος δ' ἂν δόξῃ διαχειροτονούμενος, εἰς τὴν αἵρεσιν ἐγκρινέσθω.] Dem. [p. 1152] : Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ διαχειροτονεῖν ἦ ἡ βουλὴ πότερα δικαστηρίῳ παραδοίη ἢ ζημιώσειε ταῖς πεντακοσίαις, ὅσου ἦν κυρία κατὰ τὸν νόμον, δεομένων τούτων καὶ ἱκετευόντων, καὶ τίνα οὐ προσπεμπόντων, συνεχώρησα κ. τ. λ., Et quidem quum disceptatio in curia proposita esset, suffragiumque ea de re ferendum, utrum ad judicium rejiciendum esset hoc crimen, utpote cujus pœna major erat cognitione curiæ quingentorum : an potius quingentis drachmis reum damnarent, quatenus, quum maxime, multare curia poterat, ego permisi, etc. [Pollux 8, 108 : Τὰς εἰσφορὰς τὰς καταδήμους διεχειροτόνουν (οἱ δήμαρχοι).] Affertur autem et pass. Διαχειροτονεῖσθαι pro διαχειροτονεῖν, e Xen. Hell. 1, [7, 11. || Designo, Decerno. Joseph. Bell. Jud. 4, 10, 3 : Διαχειροτονοῦσιν οἷς βούλονται τὴν ἡγεμονίαν. Hase.]

Διαχειροτονία, ἡ, dicitur Illa adjudicatio. Dem. [p. 707] : Καὶ πρῶτον μὲν ἐφ' ἡμῖν ἐποίησαν διαχειροτονίαν πότερον εἰσοιστέος ἐστὶν ὁ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι, Leges hanc disceptationem arbitratus nostri fecerunt, utrum lex nova ferenda sit, an jam latæ sufficiant. [Harpocr. : Δ., διάκρισις τῆς χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. Δημοσθένης ἔν τε τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ κατ' Ἀνδροτίωνος.] Dicebant etiam διαχειροτονίαν διδόναι pro eo quod est Populum in suffragia mittere, h. e. Rogationem s. Rem de qua consulitur, populi suffragiis permittere. [Sic Æschin. C. Ctesiph. p. 59, 13.] Vide plura ap. Bud. p. 163. Διαχειροτονία, inquit Cam., est quasi Suffragiorum divisio : ut si latum sit, utrum vetus lex retinenda, an illa abrogata, nova ferenda sit : utrum pecunia in hunc an illum usum vertenda. [Arist. ap. Phot. Bibl. p. 402, 1 : Τῷ δὲ ἑρμηνεύσαντι τὰ γράμματα διαχειροτονίαν μὲν ἀπέδοσαν. Hase.]

[Διαχειρόω, i. q. διαχειρίζομαι, Interficio. Verbum suspectum : nam in l. Jobi 30, 24 : Εἰ γὰρ ὤφελον δυναίμην ἐμαυτὸν διαχειρώσασθαι, facilis correctio est διαχειρίσασθαι, quemadmodum Straboni 6, p. 263 διεχειρίσαντο ex cod. est restituendum pro διεχειρώσαντο. Apud Diodor. 3, 24 : Διασπῶσι τοὺς χειρωθέντας, libri duo optimi διαχειρωθέντας, præpositione ex prægresso verbo repetita. G. D. Philostorg. H. E. c. 32. Kall. Ap. Pallad. quoque, Hist. Laus. p 987, B : Ὁ μέλλων τὸ μέγα κῆτος διαχειρώσασθαι. Hase.]

[Διαχείρωσις lectio corrupta. V. Διαχείρισις.]

Διαχέω, [Præt. διακέχυκα, διακέχυμαι. Aor. 1 pass. διεχύθην. Unde HSt. gramm. veterum exemplo præsens fingit Διαχύω ab nemine usurpatum. Aor. 1 διέχυσα et futur. διαχύσω, de quibus formis v. s. Χέω, ab Atticorum usu aliena. Διαχῦσαι in verbis spuriis quæ cod. Meermann. inserit Xenoph. Mem. 4, 3, 8. Διαχύσει τὴν ἀσβεστον in Geopon. 7, 8, p. 479, et fortasse ap. Hesych. : Διαχύσει, ἁπλώσει· nisi hic dativus substantivi est. Aor. 1. pass. διεχέθην ap. scriptores inferioris ætatis, velut Gregor. Nyss. l. infra afferendo; Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 80, C : Φήμης διαχεθείσης. Qui διαχυθεὶς dixit in Hist. Andron. p. 37, E. Conf. Ἐχέω. G. D], Diffundo, Dispergo et dissipo fundendo. Pass. Διαχεῖσθαι [Hesych. : Διεχεῖτο, διεχέετο], Diffundi, Dispergi et dissipari fundendo, Diffluere. [Herodot. 6, 119 : Ἐκ δὲ ταύτης (τῆς δεξαμενῆς) ἐς ἄλλο (κηλωνήιον) διαχεόμενον (τὸ ἔλαιον) τρέπεται τριφασίας ὁδούς.] Xen. Cyn. [8, 1] : Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ὀλίγον χρόνον ὄῆλα τὰ ἴχνη· ταχὺ γὰρ διαχεῖται, sc. ἡ χιών. [Conf. 5, 3.] Paulo ante dixerat, Ταχὺ γὰρ συντήκεται, Statim enim colliquatur s. colliquescit; synonyma enim sunt διαχεῖν et συντήκειν. Vide et διαχεομένη pro Diffusa in Ἀποχέω. [Pausan. 9, 41, 1 : Θεόδωρον καὶ Ῥοῖκον Σαμίους εἶναι τοὺς διαχέαντας χαλκὸν πρώτους.] Gaudio etiam lætitiaque cor vel totum corpus διαχεῖσθαι dicuntur, ut ap. Latinos quoque Diffundi, veluti cum Cic. in Lælio dicit, Ut e bonis amici quasi diffundatur, et incommodis contrahatur. Greg. Naz. : Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum, qui audita re aliqua jucunda gaudio diffunduntur. Plato Symp. [p. 206, D] : Ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε δὴ γίγνεται, καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ· ὅταν δὲ αἰσχρῷ, σκυθρωπόν τε καὶ λυπούμενον συσπειρᾶται, καὶ ἀποτρέπεται, καὶ ἀνειλεῖται, καὶ οὐ γεννᾷ. Ubi nota sibi opponi διαχεῖσθαι et συσπειρᾶσθαι s. ἀνειλεῖσθαι, in præcedente autem l. copulari διαχεῖσθαι et διαλύεσθαι, Diffundi et dissolvi, pro Aperiri. [V. Wyttenb. ad Plut. De S. N. V. p. 103. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 69, D : Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἀκοῆς ἡδείας διαχεθέντων. Ad hunc usum verbi maximam partem pertinent quæ HSt. infra tradidit s. Διαχύω :] Διαχύω, dubium itidem thema, Diffundo, ut διαχέω. Pass. Διαχύομαι, Diffundor, Effusus late spargor. Plut. [Mor. p. 855, A] : Καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὥσπερ οἱ κρύφα διὰ στενοῦ παραπνέοντες ἄνεμοι τῶν διακεχυμένων. Dicitur aliquis etiam τῇ ψυχῇ vel τῷ προσώπῳ διαχύεσθαι, cui animus aut facies lætitia diffunditur : quod simplicitur quoque διαχυθῆναι dicitur. Synes. Ep. 98 : Πάσῃ διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ. Plut. [Mor. p. 412, E] : Ὁρῶ γὰρ ὑμᾶς ἀνειμένως σφόδρα καθημένους καὶ διακεχυμένους τοῖς προσώποις, Nam magna cum animi remissione vultusque hilaritate vos sedere conspicor. [Conf. V. Alex. c. 19.] Rursum Synes. Ep. 32 : Ὡς μὴ διαχυθῆναι τοῦ καθάρματος κορδακίσαντος ἐν τῇ τοῦ ποτηρίου περιφορᾷ, Ut non diffundatur et diffluat hilaritate. Greg. Naz. : Τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, Eorum qui ex jucunda auditione hilaritate diffunduntur, s. gaudio, vel perfunduntur. Sed et sine adjectione hanc signif. habet interdum verbum illud Lat. sicut Græcum; nam Diffundere animos, et Diffundere vultus dixit Ovid. Et Plut. [Mor. p. 46, B] : Ἀνὴρ δ' ἂν, οἶμαι, φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς, ἀκροατοῦ διακεχυμένου τρυφὴν ἐκκόψειεν, εἰπών, Σύ μοι δοκεῖς ἀνόητος εἶναι καὶ ἀνάγωγος· οὐ γὰρ ἂν ἐμοῦ διδάσκοντος, ἢ νουθετοῦντος, ἢ διαλεγομένου περὶ θεῶν ἢ πολιτείας ἢ ἀρχῆς, ἐτερέτιζες καὶ προσωρχοῦ τοῖς λόγοις. E Chrysost. vero affertur διακεχυμένοι etiam pro Effusi, Soluti, Qui molliter educati sunt. [Pergit in v. Διαχέω :] || Dissipo, Discutio. [Hippocr. p. 1137, B, de tuberculo : Οὐκ ἐθέλει διαχεῖσθαι.] Diosc. 3, 170 : Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ πόα ἐπιπλασθεῖσα λεία διαχεῖν φύματα, Tubercula dissipare, Ruell. [Theophr. De odor. 61, p. 754 : Μαλάγματα ... τά τε φύματα καὶ τὰ ἀποστήματα διαχέοντα· C. Pl. 5, 13, 7 : Τμητικωτέρα δοκεῖ ἡ πάχνη τῆς χιόνος· ... διαχεῖν γὰρ τὰς βώλους διαδυομένην καὶ δάκνουσαν τῷ συνεστάναι μᾶλλον. Aristot. H. A. 7, 3 : Τὸ μὲν οὖν ἄρρεν ... ἐὰν μὲν εἰς ἄλλο τι ἀφῇ τις, διαχεῖταί τε καὶ ἀφανίζεται, ἐὰν δ' εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, συνίσταται οἷον ἐν ὑμένι· 3, 22 : Τὸ μὲν γόνιμον ἐν τῷ ὕδατι χωρεῖ κάτω, τὸ δ' ἄγονον διαχεῖται.] || Disseco, In frusta seco, Divido : ut sc. aqua diffusione dividitur. Hom. Od. Ξ, [427] : Αἶψα δέ μιν διέχευαν, pro κατὰ μέρη διεῖλον, ἐμέρισαν, ut schol. exp. dicens et ipse metaphoram esse ἀπὸ τῶν ὑγρῶν. Et rursum T, [421 et Il. H, 316], de bove : Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἔπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα. [Apollon. Rh. 3, 320 : Κείνην μὲν (νῆα) ἄφαρ διέχευαν ἀελλαι. Epigr. in Anth. Pal. App. 273 : Ὀστέα μὲν καὶ σάρκας ἐμὰς σπιλάδες διέχευαν ὀξεῖαι. Forma media Nicand. Alex. 373 : Ἐν καί που ταμίσοιο ποτὸν διεχεύατο (διαλύει Eutecn.) θρόμβους. Hesych. : Διαχέαι, διαμελίσαι. Διαχεῦαι, διακόψαι. Διέχευαν, διέκοψαν, διεῖλον, διεμέρισαν.] || Exp. et Transfundo, Perfundo. [|| Metaph. Disturbo, Irritum facio. Herodot. 8, 57 : Πειρῶ διαχέαι τὰ βεβουλευμένα.]

[Διαχὴς lectio vitiosa, ut videtur, Theol. arithm. p. 36, 10 : Πρὸς τοὺς συνεχεῖς ἐξεταζομένου, ἀλλ' οὐ πρὸς τοὺς διαχεῖς. Emendat Astius διεχεῖς, i. e. διεζευγμένους. Hase.]

[Διαχλαινόω, Induo. Nonn. Dion. 2, 166 : Νὺξ οὐρανὸν ἀστερόεντι διεχλαίνωσε χιτῶνι.]

[Διαχλευάζω, Subsanno, Cavillor. Pollux 4, 32, qui διαχλευάσαι et formam mediam διαχλευάσασθαι annotavit. Demosth. p. 1221, 26 : Διαχλευάσαντες δ' αὐτοῦ με. Æschin. Dial. 3, 2; Euseb. V. C. 3, 1, p. 397; Jo. Chrysost. vol. 7, p. 78, B; Origen. C. Cels. p. 193, et recentiores plurimi. Fallendi signif. positum in Geopon. 7, 7, 5, p. 476 : Τινὲς δὲ διαχλευάζειν βουλό-

μενοι τοὺς ὠνουμένους κέραμον κενὸν ἔχουσιν, ὅνπερ, etc.] A
[Διαχλιαίνω, Tepefacio. Hippocr. p. 674, 11 : Διαχλιάνας ἐν εἰρίῳ ὡς μαλθακωτάτῳ.]

Διαχλιδάω, i. q. χλιδάω, nisi quod præp. διὰ hic continuationem quandam actionis signif. Unde videtur esse particip. Διαχεχλιδὼς, ut e χλιδάω sit præt. med. κέχλιδα. [Vide Χλίζω.] Utitur autem eo participio Archippus comicus ap. Plut. Alcib. init., ubi filium Alcibiadis irridens ait : Βαδίζει διαχεχλιδὼς θοιμάτιον ἕλκων, ὅπως ἐμφερὴς μάλιστα τῷ πατρὶ δόξειεν εἶναι, κλαυσαυχενεύεταί [κλασαυχ-] τε καὶ τραυλίζεται. [Hesych. : Διαχεχλιδέναι, θρύπτεσθαι. Διαχεχλιδὼς, διαρρέων ὑπὸ τρυφῆς.]

[Διάχλωρος, ὁ, ἡ, Viridis. Philo De sept. mir. p. 7.]

[Διαχορεύω, Persalto, Pervado. Theophyl. Simoc. Hist. 2, p. 44, A : Τὴν Ῥωμαίων γῆν διαχορεύει. G. D.]

Διαχόω, sive Διαχωννύω, aut Διαχώννυμι, Aggerem perduco : ut in Χόω ex Herodoto affertur [8, 97] : Ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπειρᾶτο διαχοῦν. E Phalar. autem [p. 224] διαχωσάτωσαν affertur pro Exaggerent, Factis aggeribus arceant. [Strabo 5, p. 245 : Χῶμα ... B ὅ φασιν Ἡρακλέα διαχῶσαι. Hesych. : Διαχοῦ, διαχώνευε. Corrigendum videtur διαχώννυε. G. Dind.]

Διαχράομαι, ῶμαι, vacante præpos. pro χρῶμαι, Utor, passim ap. Herodot., ut [4, 43] : Διαχρώμενοι ἑσθῆτι· et [1, 71] : Διαχρῶνται οἴνῳ. Item [4, 76] : Διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῷδε. [Formas vulgares HSt. pro Ionicis posuit διαχρεώμενοι, διαχρέονται s. διαχρέωνται, de quibus v. s. v. Χράομαι.] Et [ib.], Διεχρήσατο ἔθεσι ξενικοῖσι, ubi redditur etiam Mores externos sectatus est. Et [2, 127] : Διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ. Sed et in malam partem, pro Affici (quem etiam usum habet simplex χρῶμαι) : ut [3, 117] : Διαχρῶνται συμφορῇ μεγάλῃ, Afficiuntur magno damno, Patiuntur magnum damnum. Sic [1, 110], διαχρήσεσθαι ὀλέθρῳ. Item [1, 167] : Διεχρήσαντο τοιούτῳ μόρῳ, Hac morte sunt affecti. Sed nonnullis tamen dativis junctum ejusd. generis (i. e. cum quibus in malam partem itidem sumitur), redditur rursum simplici Uti, ut [3, 66; 6, 58] : Διεχρῶντο οἰμωγῇ ἀφθόνῳ, Effuso fletu utebantur. [Aristoph. Eccl. 609 : Ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι. In Eq. 124 : Πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ, fortasse διεχρῆτο scribendum ex Athen. 11, p. 460, C. Sic Libanio vol. 1, p. 516, 7 Reiskius ex libris restituit : Τῆς στρατιᾶς δὲ οἰμωγῇ διαχρωμένης, pro vulgato χρωμένης. G. D.] Affertur autem διαχρῆσθαι ex Arriano in bonam quidem partem usurpatum, paulo tamen aliam Utendi signif. habens quam in illis prioribus exx. Nam διαχρῶνται οἴνῳ supra est Vino utuntur, Vini potu utuntur; at vero ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι, Arrian., non est simpliciter Aqua exigua uti, sed Exiguæ aquæ usu se sustentare s. vitam sustentare. Additur vero et χαλεπῶς. Hic enim est locus [6, 23, 5] : Καὶ τούτους τοὺς ἁλιέας ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι χαλεπῶς, διανιμωμένους τὸν κάχληκα, καὶ τούτῳ οὐδὲ πάντη γλυκεῖ τῷ ὕδατι, Aqua exigua ægre se tolerare atque sustentare. || Διαχρῶμαι, præp. multum significationem immutante, Interficio, Occido. [Herodot. 1, 24 : Κελεύειν τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν, ὡς ἂν ταφῆς ἐν γῇ τύχῃ.] Thuc. 3, [36] : Κατὰ τάχος κελεύοντες διαχρήσασθαι Μιτυληναίους. Plut. Alex. [c. 70] : Ἀλλὰ δῆλος ἦν ἑαυτὸν ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας διαχρησόμενος. [Æschin. C. Ctesiph. p. 88, 38 : Ἐάν τις αὐτὸν διαχρήσηται, τὴν χεῖρα τὴν τοῦτο πράξασαν χωρὶς τοῦ σώματος θάπτομεν. Geopon. 12, 22, 6, p. 896 : Σκορπίοις ἐπιτεθεῖσαι (βαφανῖδες) παραχρῆμα αὐτοὺς διαχρῶνται. Theocr. 16, 54 : Διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.] Interdum ita ponitur ut Latine Conficere : ea signif. qua dicitur Conficere se laboribus, vel ærumnis, vel cum alio ejusmodi dativo. Sic ap. eund. Plut. Pericle [c. 38] : Νόσος διαχρωμένη τὸ σῶμα, redditur, Morbus conficiens corpus. [Lucian. Cynic. c. 1 : Ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος. Strabo 6, p. 259 : Πλεῖστον χρόνον εὐνομηθέντας (τοὺς Λοκροὺς) Διονύσιος ἐκπεσὼν ἐκ τῆς Συρακοσίων ἀνομώτατα πάντων διεχρήσατο. Procop. De ædif. 6, 3, p. 112, A : Πέτραι ὕφαλοι ... ἐν τοῖς βραχέσι τὰς ναῦς διαχρῶνται.] Hic porro, ut stem promissis, mentio vocis Χρηστήριον facienda est, qua utitur Soph., tanquam a χρῶμαι illam verbi διαχρῶμαι signif. habente : illam inquam, qua pro Interficio ponitur : Aj. p. 14 et 15 meæ ed. [220] : Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον χειροδαΐκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ, κείνου χρηστήρια τἀνδρός Ibi enim schol. exp. ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος· sed interjiciens aliam exp., scribit, τὰ τολμήματα καὶ πράξεις. Quibus verbis subjungit rursum, ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια· παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Fuerit igitur χρηστήρια dictum quasi διαχρηστήρια : ut si a verbo Mactare deducas Mactamenta. Fortassis autem aliquis Cædes dicere non dubitet, usurpando pro Cæsis. Illa autem expositio, τολμήματα et πράξεις, non video quomodo defendi possit. [Recte alius scholiasta interpretatur ἱερεῖα.]

[Διαχρέμπτομαι, Exscreo. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 72, 16 : Χρέμπτεσθαι καὶ διαχρέμπτεσθαι ἐρεῖς.]

[Διάχρηστος, ὁ, ἡ, Perbonus, Eximius. Lynceus ap. Athen. 3, p. 109, E : Ἐπεισάγουσι τὸν διάχρηστον ἐσχαρίτην (ἄρτον) καλούμενον. Hemst. Hesych. : Λαβροστομία, ἡ διάχρηστος λαλιά. Recte HSt. ἡ ἄχρηστος, nisi quod ἡ λίαν ἄχρηστος scribere debebat. G. Dind.]

[Διάχρῑσις, εως, ἡ, Inunctio. Hesych. s. v. Κόμμωσις. Geopon. 6, 9, 2, p. 449 : Ἡ δὲ διάχρισίς ἐστι πίσσα μετὰ ἐψητοῦ.]

Διάχρισμα, τὸ, Id quo perlinimur, Unguentum quo perungimur. Exp. etiam Perunctio. [Paul. Æg. p. 185, 18 : Διακλύσμασί τε καὶ διαχρίσμασι χρήσθωσαν. Geopon. 6, 9, p. 448, in lemmate capitis. Demetrius Hieracosoph. p. 52, 55, 60, 74, 84, 93. G. Dind.]

[Διάχριστος, ὁ, ἡ, Perunctus, Illitus. Dioscor. 1, 34; Aretæus p. 76; Demetrius Hieracosoph. p. 50, 51. Τὰ διάχριστα, Perunctiones. Oribas. p. 333 ed. Matth. : Διαχρίστοις χρώμεθα ... δύναται δὲ τὰ διάχριστα ἢ ξηραίνειν ἢ ὑγραίνειν, etc. Rufus p. 243 ed. Matth. G. D.]

Διαχρίω, Perlino, Perungo, Oblino, Inungo. [Hippocr. p. 889, F : Μῶλτον μίξας ὁμοῦ μέλιτι διαχριέτω. Galen. vol. 13, p. 503 extr. : Διαχρίοντα τοῖς δακτύλοις. Geopon. 2, 6, 43 : Διακεχρίσθω. G. D.] Aristot. [H. A. 9, 40] de apibus : Τούτοις καὶ τὸ ἔδαφος διαχρίουσιν. E quo Plin. : His arborum lacrymis alveum ipsum intus totum ut quodam tectorio illinunt.

Διαχρὸν, Hesychio χλιαρὸν, Tepidum. [Ex λιαρὸν C corruptum videtur Kustero. Probabilius Ruhnk. ἰαχρὸν corrigit, quod v.]

[Διαχρονίζω, Longum tempus duro, Moror. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 80, A : Κατήντα δ' ἡ μάχη σφίσι διακρονίζουσι (scr. διαχρον—) μαχομένοις. G. Dind.]

Διαχρόω, sive Διαχρωννύω, aut Διαχρώννυμι, exp. Tingo, Coloro.

Διάχρυσος, ὁ, ἡ, Auro distinctus, Aurum intextum habens, etiam Inauratus : ut ἱμάτιον διάχρυσον in v. Χρυσοχοεῖον. [Ἐσθῆτας διαχρύσους Polyb. 6, 53, 7. Διάχρυσος χλαμὺς Pollux 4, 116.] Sic Athen. 5, [p. 195, A ex Polybio] : Προσέτι δὲ ἡρώων εἴδωλα διήγετο, τὰ μὲν κεχρυσωμένα, τὰ δ' ἠμφιεσμένα στολαῖς διαχρύσοις. Et paulo ante, Εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. [Plut. Mor. p. 142, C : Ὑποδήματα διάχρυσα. Longus 1, 5 : Μίτρα διάχρυσος. Δ. ἑταίρα, Auro ornata, Pollux 4, 151. || Alia forma Ζάχρυσος, quam v.]

[Διαχρώννυμι, Διαχρωννύω. V. Διαχρόω.]

[Διάχῡλος, ὁ, ἡ, Succosus. Aristot. H. A. 8, 21, D p. 603, 20 : Ὑγρὰ λίαν καὶ διάχυλος γίνεται (ἡ σάρξ). Nam sic ex codd. correcta est vulgata olim scriptura ἄχυλος. G. Dindorf.]

[Διάχυμα, τὸ, Diffusio. Schol. Æsch. Pr. 90 : Γέλασμα) διάχυμα.]

[Διαχύνω, i. q. διαχέω, Diffundo, Distraho, nisi fallit scriptura Epiphan. t. 1, p. 618, C : Τὰ ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐρχόμενα εἴδη ἐκεῖσε τῇ Θηβαΐδι διαχύνεται. Hase.]

Διάχῡσις, εως, ἡ, Diffusio. Plut. Symp. 7 sap. c. 4, [p. 150, C] : Ἀφαιροῦσα περιεργίας ὄψων καὶ μύρα ξενικὰ καὶ πέμματα καὶ πολυτελῶν οἴνων διαχύσεις, Diffusiones vini pretiosi. [V. Marii c. 37 : Περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λίριος ποταμοῦ διάχυσιν λιμνώδη λαμβάνοντος. Theophr. C. Pl. 4, 4, 7 : Σπέρματος ἐκγαλάκτωσις καὶ ὅλως διάχυσις.] Idem in metaph. signif. in lib. De fort. Alex. : Τῶν ὀμμάτων τὴν διάχυσιν καὶ ὑγρότητα μιμεῖσθαι θέλοντες. [V. Demosth. c. 25 : Δεινὸς ... ἐρωτικοῦ πρὸς χρυσίον ἀνδρὸς ὄψει καὶ διαχύσει καὶ βολαῖς ὀμμάτων ἀνευρεῖν ἦθος.]

Erotico, sub finem [p. 771, B]: Τὸ γὰρ φάρμακον, ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἀναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ καὶ πυρρὰν, ἔχει λίπασμα σαρκοποιὸν ἢ χαυνωτικὸν σαρκός· ὥστε οἷον διάχυσίν τινα ἢ διόγκωσιν ἐμποιεῖν. Ubi nota tria vicinæ signif. verba, χαυνοῦν, διαχύειν [διαχέειν], διογκοῦν, et χαυνωτικὸν σαρκὸς ac διάχυσίν τινα ἢ διόγκωσιν σαρκὸς ἐμποιοῦν· qui enim aliquid laxius fungosiusque reddit, idem et diffundit dilatatque, ut tumore quodam sese diffundat latius et aperiat. Animo etiam tribuitur διάχυσις, qua sc. ex auditu, visu cogitationeve jucunda sese diffundit et aperit : ut contra rebus molestis mœstisque contrahi dicitur. Plato Crat. [p. 419, C]: Χαρὰ δὲ, τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς ἔοικε κεκλημένη. Plut. De virt. mor.: Διαχύσεις αὖ πάλιν ἐν ἐλπίσιν ἡδονῶν καὶ προσδοκίαις. [Id. Mor. p. 114, F : Ἀμπρὰς εὐωχίας συνίστανται μετὰ μουσουργῶν καὶ τῆς ἄλλης διαχύσεως.] Diog. L. : Ὑφ' ἡδονὴν δὲ τάττεται κήλησις, ἐπιχαιρεκακία, τέρψις, διάχυσις. Lat. quoque Animi diffusionem vocant : ut Seneca, E cognitione veri gaudium grande animique diffusio. [Plut. Mor. p. 564, B : Διεσήμαινον ... συστολῇ μὲν εἰς ἑαυτὰς τὸ δυσχεραῖνον, ἐκπετάσει δὲ καὶ διαχύσει (libri plerique διαλύσει) τὸ χαῖρον καὶ προσιέμενον. Ammon. p. 146 : Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις. Tim. Lex. Pl. p. 230 : Σατυρικὰ δράματα ... ἐμίγνυον (ταῖς τραγῳδίαις) πρὸς διάχυσιν. Clem. Al. p. 789 : Διά τινος ἑστιάσεως καὶ διαχύσεως ψυχικῆς.] Cæl. Aurel. interpr. Animi laxationem, Chron. 3, 7 : Tum post cibum animi laxatio, quam διάχυσιν vocant. Non male; χαύνωσις enim et διάχυσις vicinam habent signif. uti infra docebo. [|| Διάχυσις inter synonyma delphinii ap. Dioscor. 3, 84.]

Διαχυτικὸς, ἡ, ὸν, Diffundendi vim habens [Plato Tim. p. 60, B : Ὅσον δὲ διαχυτικὸν μέχρι φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων ... μέλι τὸ κατὰ πάντων μάλιστα πρόσρημα ἔσχε]; Discutiendi ac dissipandi vim habens, ut in Ἀπόχυμα supra habuimus e Dioscor. de zopissa, Οὖσαν διαχυτικὴν διὰ τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ βρέχεσθαι, Ruell. vertit, Dissipandi natura præditam. [Theophr. Περὶ αἰσθήσ. 84, p. 683 : Τὰ δὲ σὺν τῇ ὑγρότητι τῇ ἐν τῇ γλώττῃ καὶ διαχυτικὰ καὶ συστατικὰ εἰς τὴν φύσιν γλυκέα.] Exp. διαχυτικὸς etiam Prodigus, ut sit ὁ ἐχέων τὰ ἑαυτοῦ, Qui res suas effundit s. profundit.

Διαχυτλάζω, Perfundo : Hesych. διαχύτλαζε, διάχει, διύγραινε, διακάθαιρε, Perpurga : afferens tamen et has expp. διακίνει, πλάτυνε, διάκρινε, Dimove, Dilata, Distingue.

[Διάχυτος, ὁ, ἡ, Diffusus. Andr. Cret. p. 236, B : Ὁ δ. οὗτος ἀήρ. Kall. || Διάχυτος inter synonyma delphinii ap. Dioscor. 3, 84.]

[Διαχωλεύω, Claudico. Hesych. : Διεχώλευον, διώδευον, Claudus (s. Claudi) viam faciebam (s. faciebant). Quam gl. nescio cur corruptam habuerit Is. Vossius.]

[Διαχώνευε lectio corrupta. V. Διαχόω.]

[Διαχώννυμι. Διαχωννύω. V. Διαχόω.]

Διαχωρέω, Pervado (quum simplex Χωρῶ sit aliquando Vado, Eo), Bud. ab Arriano [Exp. 1, 1, 11] positum ait διαχωρεῖν pro Diversos abire, Viam in medio relinquere. [Philostr. p. 206, 22 : Διεχώρουν τῶν στενωπῶν. Schol. cod. Rom., ἀντὶ παρεχώρουν, ὑπεξίσταντο. Hemst.] Idem exp. Procedere, Vigere, Non rejici : afferens hæc Luciani, irridentis eos qui numum ori mortui imponebant, De luctu [c. 10] : Οὐ πρότερον ἐξετάζοντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ [om. cod.] διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις ὁ Ἀττικὸς ὀβολός. At ego non lubenter ita interpretor h. in l. verbum διαχωρεῖν : sed potius existimo διαχωρεῖν ita dici, ut hodie de moneta quapiam loquentes lingua vernacula dicimus, *Elle passe par tout :* de ea quæ nusquam rejicitur. (In VV. LL. redditur, Numisma ambulat apud inferos, ex Erasmo : item Pervagatur.) Cur autem primam verbi hujus signif. esse putem Pervadere, facit is illius usus, quo ponitur pro Excernere : unde διαχωρήματα usitatissimum est pro Excrementis. Nec enim dubium est quin hic Pervadendi et Transeundi signif. inclusam habeat. Quo pertinet hoc Plautinum, Dii faciant ut id bibatis, quod vos nunquam transeat. [Hippocr. p. 889, F : Ἢν δὲ μηδὲ οὕτως διαχωρέῃ, μίλτον ... διαχριέτω.] Pro Excernere, Onus ventris ponere, apud Plat. Phædro [p. 268, B]: Ὅτι ἐγὼ ἐπίσταμαι, ἐὰν μὲν δόξῃ μοι, ἐμεῖν ποιεῖν· ἐὰν δ' αὖ, κάτω διαχωρεῖν, de medico. [Diog. L. 8, 19, de Pythagora : Οὐδὲ πώποτε ἐγνώσθη οὔτε διαχωρῶν οὔτε ἀφροδισιάζων.] E Xen. autem Anab. 4, [8, 16], Cam. affert, Καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς, pro Infra reddebatur, Alvus solvebatur. Habet alioqui constr. aliam plerisque in ll. [Hippocr. p. 504, 21 : Τὰ βρώματα τὸ σῶμα διαχωρέει.] Dicitur enim aliquis vel alicujus γαστὴρ aliquid διαχωρεῖν. Aristot. De part. anim. 3, [14] : Διαχωρεῖν ἄπεπτα, Cruda excernere s. egerere, ut Gaza vertit. Galen. Ad Glauc. : Τινὰς δ' ἱστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους οἷς ἡ γαστὴρ διεχώρει πολλά. Themist. In Phys. 2 : Ὅταν γὰρ βαδίσῃ μέν τις ὑπὲρ τοῦ διαχωρῆσαι τὴν γαστέρα, τοῦτο δὲ μὴ συμβῇ, μάτην αὐτὸν φαμὲν βεβαδικέναι. Neque enim (ne quis fallatur, ut in hujusmodi ll. sæpe contingit,) γαστέρα a parte posteriore, sed ab anteriore jungi puto cum διαχωρῆσαι : i. e. non debere intelligi ἵνα διαχωρῇ τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, hoc enim nullo modo posse ferri arbitror, sed ἵνα ἡ γαστὴρ αὐτοῦ διαχωρῇ. [De urina Hippocr. p. 1261, A : Τὰ ἀπὸ τῆς κύστιος διαχωρέοντα ὁρᾶν δεῖ εἰ οἷα τοῖς ὑγιαίνουσι ὑποχωρέεται.] In usu est etiam pass. Διαχωρεῖσθαι : dicuntur enim διαχωρεῖσθαι quæ Excernuntur, s. Egeruntur. Diosc. 4 : Διαχωρεῖται γὰρ ὅσα λαμβάνεται. [|| Διαχωρῆσαι (?), ἀποτῖσαι, Antiattic. p. 89, 31.]

Διαχώρημα, τὸ, et Διαχώρησις, εως, ἡ, estque διαχώρημα, Excrementum; διαχώρησις, Excretio, Ipsa excernendi actio, Alvi dejectio. [Galen. vol. 9, p. 58 sq. : Τινὲς μέντοι τὴν ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἔφασαν κένωσιν εἰρῆσθαι διαχώρησιν, ... ὅπερ ἀληθέστατον μέν ἐστιν, οὐ μὴν οἰκείως ἀκούσεσθαί τε (l. γε) δοκεῖ τῇ τῆς διαχωρήσεως προσηγορίᾳ. Λέγεται γὰρ αὐτὴ (l. αὖτη) μᾶλλον ἐπὶ τῆς κατὰ γαστέρα μόνον, δυνατόν γε μὴν κἀπὶ τῶν καθ' ὅλον ἀκούειν αὐτὴν τὸ σῶμα. Διαφέρει γὰρ ἡ ὑποχώρησιν ἢ διαχώρησιν εἰπεῖν. Ἡ μὲν οὖν ὑποχώρησις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν γαστέρα μόνον λέγεται, κοινὸν δ' ἀμφοῖν τὸ τῆς διαχωρήσεως ὑπάρχειν ἐγχωρεῖ ὄνομα. Hippocr. p. 400, 16 : Ἰδὼν δὲ διαχώρησιν, μή τι μέλαν ἰσχυρῶς διεχώρησε χρῶμα, ἢ καθαρὸν, ὁκοῖα ὑγιαίνοντος ἂν εἴη διαχωρήματα. De urina id. p. 180, B : Οὖρων διαχώρησιν. Diocl. ap. Athen. 3, p. 86, B : Πρὸς διαχώρησιν καὶ οὔρησιν.] Est autem frequentior plur. διαχωρήματα. Diosc. 8 : Διαχωρήματα αἱματώδη, Excrementa cruenta. Alex. Aphr. : Διὰ τῶν οὔρων καὶ τῶν διαχωρημάτων. [Strabo 14, p. 675 : Τὴν καχεξίαν ... σκοπεῖν ἔξεστι ... καὶ ἐκ τῶν διαχωρημάτων. Hemst.] At vero διαχώρησις legitur ap. Aristot. De part. anim. 3, [14] : Ταχείας γὰρ γινομένης τῆς διαχωρήσεως, ταχεῖαν ἀναγκαῖον γίνεσθαι καὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Sed e Galeno affertur διαχώρησις et pro διαχώρημα, ubi διαχώρησις αἱματώδης [Hippocr. p. 217, B] redditur Excrementum cruentum. Ex Eod. ἡ κάτω διαχώρησις, Alvi excrementa. Quamvis porro maxime usitata sit ista horum verbalium signif., sequuntur tamen aliquando et aliam sui verbi signif. : ac præsertim διαχώρημα, hoc enim pro Intervallo poni annotatur : Bud. διαχωρήματα a Luciano pro Hiatibus poni testatur. [V. H. 2, 43 : Ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα, ubi corruptum ex διαχώρισμα, quod v. || Thom. M. p. 557 : Κύτος, αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησις τοῦδέ τινος σκεύους. Quod alii grammatici χώρημα dicunt, Capacitas.]

[Διαχωρητικὸς, ἡ, ὸν, Egerendi s. excernendi vim habens. Hippocr. p. 392, 22 : Οἶνος γλυκὺς ... διαχωρητικώτερος δή τι τοῦ ἑτέρου κατ' ἔντερον · 544, 34 : Τῇ ἄλλῃ διαίτῃ χρέεσθω ὡς διαχωρητικωτάτῃ. Athen. 2, p. 61, D; 68, E; 90, D. Scott. Compar. διαχωρητικώτερον Aristot. Probl. 21, 12.]

Διαχωρίζω, Disgrego, Discerno, Disjungo, Separo. Xen. OEc. [9, 7] : Καὶ ταῦτα πάντα διεχωρίσαμεν, οἷς τε ἀεὶ δεῖ χρῆσθαι, καὶ τὰ θοινητικά· χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα ἀφείλομεν. [Diodor. 20, 42 : Βραχὺ διαχωρίσαντες ἀπ' ἀλλήλων τὴν δύναμιν. Proverb. 16, 28 : Διαχωρίζει φίλους, Divellit. Genes. 13, 9 : Διαχωρίσθητι ἀπ' ἐμοῦ, Discede.]

Διαχώρισις, εως, ἡ, Separatio, Sejunctio. [Aristot. De gen. anim. 1, 18, p. 723, 15 : Σπέρματος ἡ διαχώρισις, libris partim διαχώρησις præbentibus. Idem vitium exemtum Hesychio s. v. Διάζευξις. Suid. : Διαίρεσις, διαχώρισις. Duo codd. διαχώρησις. Eidem

s. v. Διαστολή, διαχώρησις, ἔξοχή, διαχώρισις tacite restituit HSt. s. v. Διαστολή. Quod fugit editores. Diploma Rugerii in Ughelli Italia sacra vol. 1, p. 948, D. G. Dindorf.]

[Διαχώρισμα, τό, Intervallum. Luciani l. s. v. Διαχώρημα allato ex cod. restituendum pro vulgato διαχωρήματα. Suidæ, Διαλείποντα, τὰ διαχωρήματα, διαχωρίσματα restituit Schæf. ad Gregor. Cor. p. 543.]

Διαχωρισμός, ὁ, Separatio, Sejunctio. [Hesych. s. v. Διέσινος. Suid. : Διαλείμματος, διαχωρισμοῦ. G. D. Joseph. Ant. Jud. 6, 11, 10, de Davide et Jonatha : Ἀποθρηνοῦντες αὐτῶν καὶ τὴν ἐφθονημένην ἑταιρίαν καὶ τὸν μέλλοντα διαχωρισμόν· et Bell. Jud. 5, 2, 2 : Φυγὴ δὲ καὶ διαχωρισμὸς ἄθρους. Epiphan. t. 1, p. 545, A : Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ὁ θάνατος ἢ διάκρισις καὶ δ. ψυχῆς ἀπὸ σώματος. Justin. p. 427, B. Hase.]

[Διαχωριστέον, Separandum. Hesych. : Διοριστέον, διαχωριστέον. G. Dind.]

[Διαχωριστής, ὁ, Separator, Gl.]

Διαχωριστικός, ἡ, ὸν, Separandi ac secernendi vim habens, Qui separat et disjungit aut dirimit, ut quum Hesych. καιρώματα esse dicit τὰ διαχωριστικὰ τῶν στημόνων πλέγματα. [Epiphan. t. 1, p. 1088, C, juxta Empedoclem duo dicuntur esse principia, ἔχθρα καὶ φιλία· ὧν ἡ μέν ἐστιν ἑνωτική, ἡ δὲ διαχωριστική. Hase.]

Διάχωροι, Spatia s. Intervalla quæ sunt inter cohortes, s. centurias, aut decurias : vel quocunque modo λόχους interpretari libebit. Suidas enim διάχωροι exp. τὰ διαστήματα τῶν λόχων· qui gen. hoc quidem in loco ineptissime redditur in VV. LL. Insidiarum. Ibi enim διάχωροι dicuntur esse Insidiarum intervalla. [|| Proleg. in Theocr. p. 4 ed. Valck. : Ὁ δὲ (Orestes) πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς. Codd. Vat. duo διαφόροις. Sic διαχώρημα in διαφόρημα corruptum supra notavimus.]

[Διάχωσις, εως, ἡ, Aggestio. Diodor. 13, 47 : Συμφέρειν τὴν Εὔβοιαν εἶναι τοῖς ἄλλοις νῆσον, ἑαυτοῖς δ' ἤπειρον· διόπερ αἱ πόλεις ... πρὸς τὴν διάχωσιν ἐπερρώσθησαν.]

[Διαψᾰθάλλω.] Διαψαθάλλειν, itidem ut Διαψαλάσσεσθαι Hesych. exp. διαστέλλεσθαι πρὸς ἔρευναν. [Idem : Διεψάθαλλε, διέφθειρε.]

Διαψαίρω, Pertergo, Perpurgo, teste Hesych., qui διαψαίρειν pro διακαθαίρειν affert, i. e. Perpurgare : est autem tersio et destrictio species quædam τῆς καθάρσεως, ut in Ψήχω e Xen. docebo: unde clarius adhuc patet ψαίρω a ψάω originem traxisse, atque signif. habere non multum ab eo remotam. Id. tamen lexicographus διαψαίρουσιν exp. etiam διαπνέουσι, Perflant, Perspirant : qui etiam addit, ψαίρειν dici τὸ ἱστίον ὅταν ἐλαφρῶς διαπνέηται, Quum lenibus perflatur auris. Suidas etiam διαψαίρουσιν exp. διαπνέουσι, quoniam, inquit, ψαίρειν οἱ ναυτικοὶ vocant τὸ πνεῖν, Flare, Spirare. Uterque respiciens ad Aristoph. Av. [1717]: Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, Perflant cirros fumi : metaphora sumta a re nautica. Schol. ibi διαψαίρειν exp. ἡσυχῇ διακινεῖσθαι καὶ ψοφεῖν, ita paraphrastice explicans ea verba, αἱ αὖραι διακινοῦσαι τὴν πλεκτάνην τοῦ καπνοῦ τῶν θυμιαμάτων, Levi motu disjiciunt. [Hermipp. ap. Suid. s. v. Ἀνθέων : Λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας. Nicand. Alex. 127 : Ἠέρ' ἐπιπλάζοντα διαψαίρουσιν ἀέλλαις.] Itidem vero ψαίρειν Hesych. exposuerat ῥιπίζειν et τινάσσειν, quæ verba cum διαπνέω et διακινέω affinem habent signif. In VV. LL. exp. διαψαίρω præterea Distraho; Dissolutus sum, Diffluo; Quietus sum, ex Eur. [Alteram Hesychii gl. qua διαψαίρειν per διακαθαίρειν explicatur, Valck. (ad Eurip. Phœn. p. 472) refert ad fragm. Euripidis ap. Etym. M. p. 272, 1 : Διαψαίρουσα ... Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἷον· Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους (πόρους Valck.). Oppian. Hal. 2, 116 : Ὄρνιθες λάχνην (vulpis) διαψαίρουσι πόδεσσιν, Perfodiunt.]

[Διαψαλάσσω, s. Διαψαλάττω.] Διαψαλάττεσθαι Hesych. et Suid. exp. εἰς ἔρευναν διαστέλλεσθαι. E quibus hic etiam addit, τὸ γὰρ ἀψάλακτον, ἄθικτον, Cratetem ita usum esse annotans.

Διαψαλίζω, Forfice disseco s. discindo : unde particip. διεψαλισμένος, Bud. e Galeno.

Διαψάλλω, pro simplici ψάλλω poni existimatur, ut quum Athen. [13, p. 635, A] dicit μαγαδίζειν Theophilo comico i. esse q. τῇ μαγάδι διαψάλλειν, Magadi canere, Magadin pulsare, ψαλτήριον μεταχειρίζεσθαι : nam μάγαδιν et ψαλτήριον pro eod. accipiunt. Sic Eupolis ap. Eund. [4, p. 183, F] : Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις. Sunt autem τρίγωνα Organa quædam musica, forsan ea quæ Aristot. τρίγωνα ψαλτήρια appellat. [Himer. Or. 17, p. 694 : Οὔτε κιθαρῳδὸς εἰς μέσον ἔρχεται πρὶν καὶ σχολῇ διαψῆλαι τὴν λύραν.]

Διάψαλμα, τό, Suidæ est μέλους ἐναλλαγή, Melodiæ et cantus modulationisque immutatio. [Plenius Hesych. : Δ., μουσικοῦ μέλους ἢ ῥυθμοῦ τροπῆς γινομένης ἢ διανοίας καὶ δυνάμεως λόγου ἐναλλαγή. Et Cyrill. Lex. Ms. : Δ. τὸν στίχον διαδέχεται, καλεῖται δὲ παρ' Ἑβραίοις σελά, ὃ κατὰ τινὰς μὲν ἴα, κατὰ τινὰς δὲ σιώπα ἑρμηνεύεται, καὶ διάστασις προφητείας, ἀναπαυομένου τοῦ προφήτου καὶ κινουμένου πάλιν, ἡνίκα ἡ ἐνέργεια ἐκινεῖτο τοῦ πνεύματος, σιωπῶντος δὲ ἀκόλουθα μετὰ τὴν σιωπὴν τοῖς ἤδη λελαλημένοις ἔλεγον ὥσπερ καὶ νῦν ὁ Δαβίδ. Easdem interprett. memorat Theodoret. Præf. in Ps. p. 396, 397, ipse illam probans, qua ἡ τοῦ μέλους μεταβολὴ significari creditur. Aliter Gregor. Nyss. Tract. 2 in Ps. c. 10, vol. 1, p. 319, ab Suic. cit. : Τοῖς πρὸ ἡμῶν μεταβολὴν τοῦ νοήματος, ἢ προσώπου ἢ πράγματος σημαίνειν ἐνομίσθη τὸ δ. ... Ἔστι τὸ δ. μεταξὺ τῆς ψαλμῳδίας γενομένη κατὰ τὸ ἀθρόον ἐπηρέμησις πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ θεόθεν ἐπικρινομένου νοήματος. Ἢ οὕτως μᾶλλον ἄν τις ὁρίσαιτο, τὸ δ. εἶναι διδασκαλίαν παρὰ τοῦ πνεύματος τῇ ψυχῇ κατὰ τὸ ἀπόρρητον ἐγγινομένην τῆς περὶ τὸ νόημα προσοχῆς τὸ συνεχὲς τῆς μελῳδίας ἐπικοπτούσης. Conf. Ducang. Lexx. Gr. et Lat. Eustath. p. 1385, 56 : Ἡ διά πρόθεσις δηλοῦσά ποτε αὐτὴ καθ' αὑτὴν διασμόν τινα, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ διαψάλματος καὶ ἐκ τοῦ διαυλεῖν.] Hieron. in Ep. ad Marc. [vol. 2, p. 706 ed. Mart.], quæ ipsius de diapsalmate sententiam flagitarat, Quidam, inquit, διάψαλμα Commutationem metri dixerunt esse, alii Pausationem spiritus, nonnulli Alterius sensus exordium. Sunt qui rhythmi distinctionem, et, quia psalmi tunc temporis juncta voce ad organum canebantur, cujusdam musicæ varietatis existiment silentium. Nobis nihil horum videtur, cum Aquila, qui verborum Hebræorum diligentissimus explicator est, Sela, h. e. Διάψαλμα, quod ex ס, ל, ה scribitur, Semper transtulerit : et inveniamus in Psalmorum quoque fine διάψαλμα positum, ut est illud in 3, [2], Dentes peccatorum contrivisti : Domini est salus, et super populum tuum benedictio tua. Sela, i. e. Semper : et contra in Psalmis multorum versuum penitus non inveniatur, sc. in 36, et 77, et in 118 : rursus nonus psalmus distinguatur cantico διαψάλματος : quum utique, sicut quibusdam videtur, διάψαλμα indicium silentii esse non possit. Ex quo animadvertimus hoc verbum superiora pariter inferioraque connectere : aut certe docere sempiterna esse quæ dicta sunt : ut est illud in tertio, Multi dicunt animæ meæ, Non est salus in Deo suo, Semper. Et rursum, Voce mea ad Dominum clamavi, et exaudivit me de monte sancto suo, Semper. Scire autem debemus, apud Hebræos in fine librorum unum e tribus solere subnecti, ut aut Amen scribant, aut Sela, aut Salom, quod exprimit Pacem. Igitur ut solemus nos completis opusculis, ad distinctionem rei alterius sequentis, medium interponere Explicit, aut Feliciter, aut aliquid hujusmodi, ita et Hebræi, ut quæ scripta sunt roborentur, facere solent ut dicant, Amen aut In sempiternum : aut scribenda commemorant, ut ponant Sela, aut transacta feliciter protestantur Pacem in ultimo subnotantes. Idem Hieronymus ibid. ex Origene : Sæpe quærens causas cur in quibusdam psalmis interponatur diapsalma, observavi diligentissime in Hebræo, et cum Græco contuli : invenique quod ubi lingua Hebræa Sela habet, Græca vero Semper, aut aliquid istiusmodi, ibi Septuaginta et Theodotion et Symmachus transtulerunt διάψαλμα : ut in Ps. 74 et 75. Utrum autem cujusdam musicæ cantilenæ aut rhythmi immutationem qui interpretati sunt, Diapsalma senserint, aliudve intellexerint, tuo judicio relinquo. Hæc ibi. Itidem idem Hieronym. In

Abacuc. 3 : Sed et hoc, inquit, quod Septuaginta transtulerunt διάψαλμα, et nos posuimus Semper, Symmachus interpr. εἰς τὸν αἰῶνα, h. e. In æternum : Theodotion, εἰς τέλος, i. e. In finem : quinta ed. ipsum Hebraicum Sela. A

[Διαψαύω, Tango. Plut. Mor. p. 1080, E : Μὴ διαψαύειν κατὰ πέρας τὰ σώματα ὅλα ὅλων.]

Διαψάω, Tergendo s. Radendo penetro, h. e. Ita tergo vel rado ut simul penetrem, Tergendo s. Radendo pertundo ac perforo. Suid. διαψᾷν generalius exp. διορύττειν, διασκαλεύειν, afferens hunc sine auctoris nomine locum, Κελεῦσαι πάντας διαψᾷν τὴν ἄμμον, καὶ ποιεῖν βοθύνους εὐμεγέθεις. [Hesych. : Διεψήσατο, διεκάθαιρε, διεψώμισε (—ησε codex). Διεψίσατο Kuster. quæ conj. alteri interpr. melius convenit quam priori.]

Διαψέγω, Vitupero. Plato. [Leg. 1, p. 639, A : Αἶγας... ὁρώσας κακὰ διαψέγοι. Ælian. V. H. 2, 22. Angl. Platonis locum affert quoque Euseb. Præp. ev. p. 609, C. Hase.]

[Διαψεύδω, Fallo, Decipio. Demosth. Epist. 3, p. 1482, 26 : Εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψεύσειεν αὐτοὺς ὁ λογισμός. G. D.] Διαψεύδομαι sequitur et ipsum signiff. simplicis ψεύδομαι. Primum enim significat [forma media Fallo, ut ap. Andocid. p. 6, 38 : Ἡμᾶς συνθεμένους οἱ τὸ ἀργύριον εἰς τὸν εἰσιόντα μῆνα δώσειν διαψεύδεσθαι καὶ οὐ διδόναι. Forma autem passiva] Fallor, ut Isocr. Or. ad Phil., init. : Ἵνα δηλώσω καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς οὐ δι' ἄνοιαν, οὐδὲ διαψευσθεὶς ὑπὸ [del. c. codd.] τῆς ἀῤῥωστίας τῆς νῦν μοι παρούσης, ὑπεθέμην γράφειν τὸν πρός σε λόγον, Falsus et deceptus. Plato Epist. 7, [p. 351, D] : Ὅσιος γὰρ ἄνθρωπος ἀνοσίων πέρι σώφρων τε καὶ ἔμφρων, τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἄν ποτε διαψευσθείη τῆς ψυχῆς τῶν τοιούτων πέρι, Nunquam falli potest opinione de horum (impiorum nimirum) animo concepta. Ac sicut ψεύδομαι cum gen. construitur, ita et hoc compositum, significans itidem Fallor, interdum et Frustor. Plut. Lyc. [c. 29] : Διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, Opinione sua falsus est, Fefellit eum sua opinio. [Demosth. p. 626, 24 : Τῷ διεψεῦσθαι τοῦ Χαριδήμου, Concepta falsa opinione de Charidemo.] Polyb. cum dat. [3, 16, 5] : Διεψεύσθη παρὰ πολὺ τοῖς λογισμοῖς, Opinio eum fefellit quam præceperat. Ex Aristot. autem [H. A. 3, 22 : Ἡρόδοτος διέψευσται γράψας τοὺς Αἰθίοπας προίεσθαι μέλαιναν τὴν γονήν. Et], Διαψεύδομαι ἐκ συλλογισμῶν, pro Ratiocinatione fallor. Et e Xen. [Mem. 4, 2, 27] : Διαψεύδομαι τῆς δυνάμεως, pro Potestatem non cognosco. Deinde ut ψεύδομαι accusativo junctum signif. Fallo, Decipio, Frustro, ita et διαψεύδομαι. Plut. Fabio [c. 7] : Διαψεύσασθαι τὸν Ἀννίβαν οὐχ ὑπομένων, Fallere Annibalem non sustinens, s. Quum adduci non posset ut Annibalem falleret. [Sext. Emp. p. 404 : Πάντα διαψεύδεται ἡμᾶς. Themist. Or. 21, p. 257, D : Περὶ δὲ ὠνὰς ἢ πράσεις... διαψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν τοὺς κοινωνοῦντας. Hemst. Dionys. A. R. 6, 76 : Διεψεύσασθε (sic cod. Vat. : alii διέψευσθε) μέν γε καὶ τὰς ὑποσχέσεις. Cum περὶ cum genit. Etym. M. p. 340, 43 : Διαψεύσασθαι περὶ τοῦ δανείσματος. Metaphor. Geopon. 1, 12, 15 : Ἐν δὲ ταῖς ἅλωσιν οἱ καρποὶ διαψεύσονται, Spem frustrabunt.] Item Mentior, ut ψεύδομαι. Affertur enim ex Ejusd. Camillo [c. 21] : Διεψεῦσθαι τούτους νομίζουσι, pro Mentiri hos putant. Sed mihi non placet hæc interpr. [Recte improbat hanc interpret. Nam διεψεῦσθαι eodem modo dictum ut in l. Aristot. H. A. supra allato. Τὸ διεψευσμένον, Mentis error, M. Anton. 6, 67. || Pro καταψεύδομαι dictum ap. Clem. Al. p. 524 : Εἰ καὶ θεοῦ διαψεύδονται δι' ἀκρασίαν.] B C D

[Διάψευσις, εως, ἡ, Mendacium. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 220 : Πᾶσαν γὰρ ἁμαρτίαν κατὰ διάψευσιν πράττεσθαι. G. Dind.]

[Διάψευσμα, τὸ, Mendacium. Aq. Ps. 61, 5; 115, 11. Ad quem Seag. citat Joann. Chrysost. vol. 1, p. 770, 3.]

[Διαψευστῶς. Stob. Ecl. eth. p. 230 (?) : Διαψευστῶς λέγειν τὸ ψεῦδος, Scientem mendacium dicere. Schneid.]

[Διαψηλαφάω, Pertrecto. Gl. : Διαψηλαφήσωσι, Detrectarint. Symm. Jes. 59, 10 : Διαψηλαφήσομεν. Legitur præterea Genes. 31, 34, ubi cod. 58 Holm. hoc additamentum habet : Καὶ διεψηλάφησε Λαβὰν σύμπασαν τὴν σκέπην καὶ οὐχ εὗρε· cui nihil respondet in textu Hebr. Schleusn. Oribas. p. 103 ed Matth. : Διαψηλαφάσθω δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν κεφαλήν. Paulus Æg. p. 48, 25 : Τὰ ἄκρα ἀνατρίβειν τε καὶ διαψηλαφᾶν. Eust. Opusc. p. 311, 40 : Ταύτην διαψηλαφῶν τὴν ὄρνιν, ἐξεπεπλήγμην· 340, 40 : Γένοιτό μοι τὰς χεῖρας ἀνελιττούσας καὶ διαψηλαφώσας τὸ ἅγιον.]

[Διαψηλαφητέον, Pertrectandum. Paulus Æg. p. 47, 27. G. Dindorf.]

Διαψηφίζομαι, Calculum fero aliqua de re, Sententiam dico, Ostendo quæ sit mea sententia, calculo in hydriam s. sitellam conjecto. [Lysias p. 175, 10 : Ἄλλων μὲν τινῶν ὄντων τῶν ἠδικημένων, ἑτέρων δὲ τῶν ταῦτα διαψηφιουμένων.] Plato De LL. 11, [p. 937, A], de denuntiatione testimonii loquens : Ἐὰν δέ τίς τινα δικάζοντα ἀναστήσηται μάρτυρα, μαρτυρήσας μὴ διαψηφιζέσθω περὶ ταύτης τῆς δίκης. Quæ Bud. ita vertit, Si quis quenquam judicum excitet ad dicendum testimonium, et ille exurgens testificetur, postea non sedeat inter judices, et calculum eadem de re non ferat, sententiam ne dicat, i. e. μὴ διαδικαζέτω. [Ibid. p. 929, B : Πλὴν πατρὸς διαψηφιζομένου.] Idem annotat, διαψηφίζεσθαι videri eo differre a διαχειροτονεῖν, quod διαχειροτονεῖν esset Sciscere per manuum sublationem : at διαψηφίζεσθαι, Sciscere calculis in hydriam s. sitellam conjectis. Demosth. [p. 1301] usus est hac voce : Ἠξιάμεθα δὲ διαψηφίζεσθαι δεῖλης ὀψίας.

Διαψήφισις, εως, ἡ, Sententiæ s. Sententiarum dictio, Suffragiorum disquisitio et latio, aut etiam Suffragiorum latio sigillatim facta, quasi ἡ καθ' ἕνα ψηφοφορία, Bud. a quo redditur et simpliciter Disquisitio. Lys. [p. 123, 18] : Οὗτος δὲ ὡμολόγησεν ἀδίκως συλλαβεῖν· ὥστε ῥᾳδίαν ὑμῖν τὴν διαψήφισιν περὶ ἑαυτοῦ πεποίηκε, Quare facilem vobis sententiæ de se ferendæ rationem ille reliquit. Plato De LL. 9, [p. 855, D] : Τὴν διαψήφισιν δὲ ἡμέτερον ἔργον νομοθετεῖν· ἔστω δὴ φανερὰ μὲν ἡ ψῆφος τιθεμένη· πρὸ τούτου δὲ, κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντός τε καὶ φεύγοντος, ὁ δικαστὴς ἑξῆς ἡμῖν ἐγγύτατα κατὰ πρόσθιν ἱζέσθω. [Id. 12, p. 956, E; 958, A.] Et διαψήφισιν διδόναι, Ad disquisitionem vocare. Διαψήφισις proprie dicta existimatur ἡ ἐξέτασις τῶν πολιτῶν κατὰ δήμους γινομένη, Recognitio recensioque civium populatim tributimque citatorum : ob id instituta, ut obreptitii cives ac falso in civitatem ascripti, tribu et populo moverentur. Dem. : Πρῶτον μὲν οὖν, ὃν τρόπον ἐν τοῖς δημόταις συνέβη τὴν διαψήφισιν γενέσθαι, φράσω πρὸς ὑμᾶς. Vide Bud. p. 165, nec non Polluc. [8, 19], ap. quem et plur. διαψηφίσεις [quo utuntur Demosth. p. 1306, 20, Æschin. 11, 21; 16, 12; 52, 32, aliique] habetur. [Harpocrat. : Δ. ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἳ γίγνονται περὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν ἢ παρεγγέγραπται ξένος ὤν· Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου (p. 16, 12. Conf. Polluc. 8, 64)· ἐντελέστατα δὲ διείληκται περὶ τῶν διαψηφίσεων, ὡς γεγόνασιν ἐπ' Ἀρχίου ἄρχοντος, Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι καὶ Φιλόχορος ἐν ς' τῆς Ἀτθίδος. Conf. Lex. rhet. p. 236, 22.]

[Διαψηφισμὸς, ὁ, i. q. διαψήφισις. Athen. 5, p. 218, A : Ὁ δ. ὁ γενόμενος κατὰ τῶν στρατηγῶν. Scott.]

[Διαψηφιστὴς, ὁ, Calculator. Modestinus l. 6 in l. 14, § 1, Dig. de excusat. : Καλκουλάτορας, οὓς διαψηφιστὰς λέγομεν. Basil. M. Epist. 250 (vol. 3, p. 323) : Τῷ διαψηφιστῇ τῆς τάξεως τῶν ἐπάρχων ἔδωκα τὴν ἐπιστολήν. Ducang. Laurent. Lyd. De magistrat. p. 210 : Ὑπαρχον ἐπὶ τῆς ἕω χειροτονήσας, διαψηφιστὰς (cod. διαψηφίσας) αὐτῷ κατεστήσατο τῶν φόρων. Ibid. p. 274. G. Dindorf.]

[Διαψηφιστὸς, ἡ, ὁν, Suffragio electus. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 3, p. 1424, 2 : Τὰς δὲ μεγίστας (ἀρχὰς) κρυπτῇ ψήφῳ μεθ' ὅρκων καὶ πλείστης ἀκριβείας διαψηφιστάς.]

[Διαψιθῡρίζω, Susurro. Polyb. 15, 26, 8 : Οἱ Μακεδόνες... μυχθίζοντες καὶ διαψιθυρίζοντες ἐξελήρησαν. Sirac. 12, 24 : Πολλὰ διαψιθυρίσει. Procop. B. G. p. 656, D : Διαψιθυριζόμενα ἐς τὸν πάντα αἰῶνα. G. D. Luc. Somn. 25 : Δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 394, 7 : Ὡς ἀπόῤῥητά τινα διαψιθυρίζοντα. Hase.]

Διαψιθύρω, pro Murmuro, Consusurro, quasi a th. ψιθύρω. [Vox nihili.]

[Διάψῖλος, ὁ, ἡ, Glaber. Hesych. : Ψηνὸς, ψεδνὸς, διάψιλος.]

[Διαψίω, Cibo buccea in os inserta. V. Διαψάω.]

[Διάψογος. V. Διάψοφος.]

[Διαψοφέω, Crepo. Hesych. : Διαψοφεῖν, τὸ παραψοφεῖν. Διεψοφηκὸς, Rimosum, Gl.]

[Διάψοφος, ὁ, ἡ, Strepitu plenus. Conc. t. 4, col. 423, E : Ἀντεισάγουσι διαψόφους καὶ σαθρὰς φωνάς. Vetus tamen Interpr. legisse videtur διαψόγους· nam vertit : Introducunt vituperationes atque quassatas voces. Hase.]

[Διαψυκτικὸς, ἡ, ὀν, Refrigeratorius. Hippocr. p. 364, 27 : Ἡ κόνις ... ἐν τῷ χειμῶνι διαψυκτικὸν καὶ κρυμνῶδες.]

[Διάψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio, Exsiccatio. Plut. Mor. p. 967, F : Τὰς τῶν σπερμάτων διαθέσεις καὶ διαψύξεις. G. Dindorf.]

Διαψύχω, Perfrigero, s. Refrigero; interdum et Recreo, Reficio. [Hippocr. p. 305, 37 : Τὸ πνεῦμα ... διαψύχει. Eunap. Exc. p. 45, 9 ed. Nieb. : Χειμῶνος ἤδη συνισταμένου καὶ διαψύχοντος.] Alioqui signif. etiam Aeri s. Ventis perflandum expono, Exicco, ut Thuc. p. 236 [7, 12] : Τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι. Ubi tamen schol. exponit διακαθᾶραι. [Ναῦς διαψυχομένη ap. Polluc. 7, 191.] Et ap. Xen. Cyrop. 8, p. 125 [2, 11], de avaris : Ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήπουσι, τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι. Nisi potius ibi scr. διαψήχοντες, Pertergentes s. Detergentes. [Lucian. Charon. c. 23 : Ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν ... μηδὲ διαψύξαι (scr. διαψῦξαι) τὸ σκαφίδιον. Ælian. Epist. 1 : Διαψύχοντί μοι πρὸς τὴν εἴλην τοὺς βότρυς. Theophrast. ap. Harpocr. s. v. Κεγχρεών : Τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν. Phalar. Epist. p. 224 : Τῆς πλημμυρίδος διαψυγείσης. Hæc exx. indicavit Hemst., qui in l. Xenoph. recte improbat HSti conjecturam. Aristot. De respir. c. 15 : Ὁ ἀὴρ ... διὰ παντός τε καὶ ταχέως διαδυόμενος διαψύχει. Apparet ex his ll. διαψύχειν significare Aeri exponere, sive refrigerandi sive exsiccandi caussa. Metaphor. Plut. V. Lysandri c. 23 : Παραλύων ἡσυχῇ καὶ διαψύχων τὴν ἐκείνου δύναμιν.]

[Διαψωμίζω, i. q. διαψίω. V. Διαψάω.]

[Διαψωρικός. *Diapsoricum*, medicamentum ocularium in inscriptionibus ap. Spon. Miscell. p. 237, et Walchium De sigillo medici ocularii p. 30 (coll. p. 18 et 41), ubi Latinis literis Diabsoricum scribitur, et ap. Caylum, *Recueil d'ant.*, vol. 1, p. 229. Osann.]

Διάω, Perflo, Perspiro, διαπνέω. Hom. Od. E, [478] : Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων. [Conf. Διάημι.]

[Δίβα. Δίβαν, ὄφιν. Κρῆτες, Hesych. « Alludit ad חוּן *Hivan*, quomodo Chald. vel Syr. Serpentes dicuntur. » Kuster. Affine videtur Δίφατον, quod v. Dahler.]

[Δίβαθμος, ὁ, ἡ, Bigradus, Gl.]

[Διαβάλανα, κάρυα, Ποντικὰ, Hesych. ubi literarum series Διβάλανα exigit, quod Is. Voss. scripsit. Sunt Διὸς βάλανοι.]

[Δίβαλον. Sic e literarum ordine leg. videtur ap. Hesych. pro Διάβαλον, μέλι, καὶ μελίκρατον. I. e. ab Hebr. vel Chald. דבש *Debach* vel *Dibach*, quod Mel significat. Monuit Kuster. Dahler.]

Δίβᾶμος, ὁ, ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eur. [Rhes. 215.]

[Διβαπτιστὴς, ὁ. Nicetas Paph. in Vita Ignatii patr. Cpol. : Ἀπὸ τῶν λεγομένων διβαπτιστῶν. Ducang.]

[Δίβᾰφὴς, ὁ, ἡ, Bis tinctus. Inc. Exod. 25, 4.]

Δίβᾰφος, ὁ, ἡ, Bis tinctus, [Aq. Exod. 25, 4; Symm. ib. 28, 5; 35, 23,] ut δίβαφος πορφύρα : q. v. et Plin. utitur 9, 39 : Dibapha tunc dicebatur, quæ bis tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes pene commodiores purpuræ tinguntur. Cic. quoque ad Cæl. [Ad div. 2, 16, 19] scribens, eleganti joco, Curtius, inquit, noster δίβαφον cogitat : sed eum infector moratur. [Horat. Carm. 2, 16, 35.]

[Διβητήσια (var. lect. Διαβητήσια), διαβίκια, Suidas. Duo codd. διβίκια, unus διβύκια, quorum alterutrum verum habeo. Nomen est Græcobarbarum vestimenti genus quoddam significans, de quo v. Reiskii conjecturas ad Constant. Porphyr. vol. 2, p. 424. Δεβιτίσιον, διβιτίσιον, δικητήσιον scriptum memorat Ducang. p. 303 ex Leone grammatico et Symeone Magistro. G. Dindorf.]

Διβολία, ἡ, ap. Plut. [Mor. p. 754, F] idem ac διπλῆ s. δίβολος χλαῖνα esse videtur : Οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τῇ διβολίᾳ συναρπάσαντες. || Διαβολία, ἡ, Pilum, ut interpret. Politian. in Herodian. 2, [13, 4] : Τάς τε διαβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν. [Lectio vitiosa pro διβολίας. Significat autem Διβολία Telum bipenne. Aristoph. ap. Polluc. 7, 157 : Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων. Plut. V. Marii c. 25 : Ἀκόντισμα δ' ἦν ἑκάστῳ διβολία.]

Δίβολος, ὁ, ἡ : ut δίβολος ἄκων, Eur. [Rhes. 374], quod alii exp. Telum anceps, Lascaris autem Bina tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Hesych. ab aliis διμίτους exponi scribit, ab aliis διπλᾶς [Idem : Δίβολον, φᾶρος ἀδιπλοῦν] : sicut et Pollux [7, 47] Att. ἀπληγίδας [ἁπλ.], et διπλησίδας [διπληγίδας], ac διβόλους nominari tradit, quæ ab Hom. ἁπλοΐδες et διπλαῖ vocentur.

[Δίβολος περόνη, Duplex fibula, Theodor. in Anth. Pal. 6, 282. In lingua Græcobarbara διβόλεον et τριβόλεον, Quod duplicis vel triplicis coloris est. V. Ducang.]

[Δίβος, Divus, vox Latina. Ap. Agathiam Anth. Pal. 9, 482, 12, Locus in latere tabulæ lusoriæ. V. Ducang.]

[Δίβουλος. V. Διάβουλος.]

[Διβουτάδης, ὁ, Dibutades, figulus Sicyonius, ap. Plin. H. N. 35, 12, 43, et Athenag. Legat. 14, p. 59. G. Dindorf.]

[Δίβραχυς, ὁ, a grammaticis quibusdam vocatus est pes ex duabus syllabis brevibus compositus, qui vulgo Pyrrhichius dicitur. Terent. Maur. v. 1365 : « Δίβραχυν dixere Græci, quod sit ambabus brevis » (conf. v. 1538), ubi Santen. p. 54 *Dibrachyn* indicat ex Cæsio Basso p. 2665, 46; *dibrachum* ex Mario Victorino p. 2486, 45, Diomede p. 471, 48; 473, 7, Cledonio p. 1885, 22. Δίβραχυς inter proparoxytona in υς est ap. Arcad. p. 92, 7.]

Δίβροχος, ὁ, ἡ, Bis madefactus, intinctus, immersus. [Dioscor. 1, 65 : Ἐὰν τε δίβροχον ἐάν τε τρίβροχον βούλῃ ποιεῖν.]

[Διβύκια. V. Διβητήσια.]

[Διγαμέω, Secundum matrimonium ineo. Jo. Antiochenus in Collect. Canon. tit. 43 : Περὶ τῶν ἐλευθερίως διγαμούντων. Arsenius Monachus in Synopsi Canonum can. 126 : Ὅτι δεῖ ἐπιτιμᾶν διγαμοῦντι ἐπὶ χρόνῳ ἑνὶ ἢ δύο. Suicer. Concil. Neo-Cæsar. in Routhii Reliqq. sacris vol. 3, p. 459, can. 7, et Zonar. ibid. 469. Anastas. Hod. p. 46, 12. Boisson. Balsam. ad can. 17 Apost. p. 11, D. Hase.]

Διγαμία, ἡ, Secundæ s. Iteratæ nuptiæ, ὁ δεύτερος γάμος. [Theodoret. Ad 1 Cor. 7, 40 : Τῆς διγαμίας ὡς πορνείας κατηγοροῦσι. Quam alii δευτερογαμίαν dicunt. Plur. Justin. M. Apol. 1, p. 52, C : Οἱ νόμῳ ἀνθρωπίνῳ διγαμίας ποιούμενοι.]

Δίγαμμα, τὸ, Digamma, Duplex gamma. Æolica litera, et figura et vi similis Latinæ F : sic dicta, quod duorum Γ sibi superimpositorum formam gerat. Priscian. 1, 3 : F, Æolicum digamma, quod apud antiquissimos Latinorum eandem vim, quam apud Æoles habuit : eum autem prope sonum, quem nunc habet F, significabat P cum aspiratione : sicut etiam apud veteres Græcos pro φ, π et ῥ. Unde nunc quoque in Græcis nominibus antiquam scripturam servamus, pro φ P et H ponentes, ut Orpheus, Phaethon. Postea vero in Lat. verbis placuit pro P et H, F, scribi, ut Fama, Filius, Facio : loco autem digamma, V pro consonante, quod cognatione soni videbatur affinis esse digamma ea litera. Sic ap. Quintil. quoque 1, 4 quidam grammatici in his Latinis Servus et Vulgus volunt desiderari Æolicum digamma : innuentes scribendum esse Serfus, Fulgus. Et Donatus de V loquens, Huic etiam digamma ascribi solet, ut, quum sibi ipsa præponitur, ut Serfus, Fulgus : nam literam geminari in una syllaba posse plurimi negant. Eundem Donatum non recte digammum posuisse Priscian. tradit; literarum enim nomina tam in α, quam in alias quascunque literas desinentia, et apud nos et apud Græcos indeclinabilia esse : ut ἄλφα, βῆτα, γάμμα. [Dionys. A. R. 1, 20 : Σύνηθες ἦν

τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ὡς τὰ πολλὰ προτιθέναι τῶν ὀνομάτων, ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγίνοντο, τὴν ου συλλαβὴν ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένην. Τοῦτο δ' ἦν ὥσπερ γάμμα διττοῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις, ὡς Γελένη καὶ Γάναξ καὶ Γοῖκος καὶ Γανὴρ καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Trypho in Mus. Cantabrig. 1, p. 34 : Προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Γάναξ, Ἑλένα Γελένα. Προστιθέασι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις. Ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ Γρῆξις εἴρηται. De usu digammi plurima collegerunt Heyn. ad Homer. vol. 7, p. 708-772, et Dawesius Kiddiusque in Miscellaneis : quorum disputationes augere et corrigere alienum ab hoc loco est. || Alia forma Δίγαμμον, τὸ, locis plurimis legitur apud Alypium, altera tamen, δίγαμμα, non minus frequenter utentem. V. Meibom. not. p. 70. Eandem ex Macrobio De verbo p. 714 ed. Zeun. et *Digammos litera* ex Terentiano Mauro memorat Schneider. G. Dind.]

[Δίγαμος, ὁ, ἡ, Qui duplici connubio utitur. Stesich. ap. schol. Eur. Or. 243 : Κείνα (Κύπρις) Τυνδάρεω κούραις χολωσαμένη διγάμους τε καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπεσήνορας. Manetho 5, 291 : Δισσολόγοι, δίγαμοι, δίγονοί θ' ἅμα καὶ διπολῖται. || Secundas nuptias celebrans. Hujus signif. exx. non pauca sunt in scriptoribus ecclesiasticis, velut Epiphan. Hær. 59, p. 215 : Οὗτοι οὐ βούλονται διγάμοις ἐπικοινωνεῖν. Socrat. H. E. 5, 22 : Διγάμους οὐ δέχονται. V. Suicer. vol. 1, p. 893 sqq.]

Διγένειος, ὁ, ἡ, Qui mento est bipartito, Bud. e Gaza. [Lectio vitiosa ap. Aristot. H. A. 3, 11, p. 518, 20, cui μαδιγένειοι restitutum ex libris melioribus.]

Διγενής, ὁ, ἡ, Qui duorum generum est, Qui duplicis sexus est. Vide Τεχνητός. [Ubi Theophylacti de eunucho verba affert, Ep. 43 : Τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον. Eodem sensu dixit Suidas s. v. Ἄρρεν. Eustath. p. 150, 27 : Τὸ διγενὲς τῶν τε θεαινῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρρένων.]

Δίγηρες, Hesychio στρουθοί, Passeres : pro quo supra Δηγῆρες. Apud Suid. in Ms. etiam Cod., Διγῆρες, οἱ λαμπροί, ἢ οἱ στρουθοί. [Hesych. alio loco Δίρηγες, στρουθοί. Δρῆες, στρουθοί. Μακεδόνες. Ab Eleis δειρίτας dici ex Nicandri Glossis ostendit Athenæus 9, p. 392, A.]

[Δίγηροι, οἱ, Digeri, ἔθνος Θρᾴκιον. Πολύβιος ιγ' (10, 8), Steph. Byz. Memorantur etiam a Plinio H. N. 4, 11, 18.]

[Δίγληνος, ὁ, ἡ, Binas pupillas habens. Theocr. Epigr. 6 : Καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὤπας.]

Δίγλυφος, ὁ, ἡ, Bis insculptus, Gemina scalptura incisus. [In quo duplex est insculpta forma. Gregor. Nyss. t. 1, p. 92, D : Καθάπερ γάρ ἐστιν ἰδεῖν ἐν τοῖς πλάσμασι τὰς διγλύφους μορφὰς, ἃς μηχανῶνται πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἐντυγχανόντων οἱ τὰ τοιαῦτα φιλοτεχνοῦντες. Hase.]

[Διγλωσσέω, s. Διγλωττέω, Duarum linguarum peritus sum. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 245, B : Τὸν Κροτώνης ἐπίσκοπον, ἄνδρα λόγιον ὄντα καὶ διγλωσσοῦντα κατ' ἐπιστήμην τὴν θείαν. G. Dind.]

[Διγλωσσία, s. Διγλωττία, ἡ, Bilinguitas. Barnab. Ep. s. 19. Kall.]

Δίγλωσσος [s. Δίγλωττος], ὁ, ἡ, Bilinguis. [Bianor in Anth. Pal. 9, 273 : Τέττιξ φθέγξατο διγλώσσῳ μελπόμενος στόματι. V. quæ de organis musicis cicadæ dixit Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 245.] Duarum linguarum gnarus, Bud. Duarum linguarum peritus, ut Anacharsis Scytha, percepto sermone Græco, Cam. Thuc. 8, [85]. Et Plut. Alex. [c. 37] : Ἡγεμὼν αὐτῷ δίγλωσσος ἄνθρωπος. [Arrian. Exp. Al. 3, 6, p. 112 : Ὅτι δίγλωσσος ἦν ἐς τὰ βαρβαρικὰ γράμματα. Strabo 7, p. 327 : Ἔνιοι δὲ καὶ δίγλωττοί εἰσι. Hemst. Diodor. 12, 68 : Ὄχλον βαρβάρων διγλώττων. V. Wessel. ad 11, 60. Galen. vol. 8, p. 45 : Δίγλωσσος γάρ τις ἐλέγετο πάλαι καὶ θαῦμα τοῦτο ἦν, ἄνθρωπος εἷς ἀκριβῶν διαλέκτους δύο.] || Interpres, Bud. e Plut. Them. p. 36 [c. 6 : Τὸ περὶ τὸν δίγλωσσον ἔργον ἐν τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπὸ βασιλέως· V. Crassi c. 28 : Ταῦτα τοῦ διγλώττου φράσαντος.] || Hesychio est etiam διχόθυμος, quo ap. Lat. modo Bilinguis fallaciloquentiam notat. [Proverb. 20, 22 : Ὁ ἀνακαλύπτων βουλὰς πορεύεται δίγλωσσος. Sirac. 5, 11 et 6, 2 : Ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ δίγλωσσος· 28, 14 : Ψιθυρὸν καὶ δίγλωσσον καταρᾶσθαι. Orac. Sibyll. 2, p. 321 : Ψευδῶν διγλώσσων ἀνθρώπων καὶ κακοηθῶν.]

[Διγνωμία, ἡ, Dolus, vel, si lat. sic diceretur, Duplicitas. Achm. Onirocr. p. 111, 8 : Τοῦτο ἀπιστίαν καὶ διγνωμίαν τοῦ ἰδόντος σημαίνει. Hase.]

Δίγνωμος, ὁ, ἡ, Qui duplicis s. dubiæ est sententiæ, Anceps : ut δίγνωμος λόγος. Si de homine etiam dicatur, significabit ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ, Cui nondum stat sententia, sed alternat. [Simplic. ad Epictet. p. 322. Hemst. Diogenian. 4, 32 : Δίχολοι γνῶμαι· οἱονεὶ δίτροποι· ἐπὶ τῶν διχογνώμων. Etym. M. p. 67, 57 et grammat. in Bekk. An. p. 378, 29 : Ἀλλοπρόσαλλος ... δίγνωμος. Paraphr. Eur. Or. 881.]

[Διγομία, ἡ, Duplex onus, sarcina. Lectio dubia ap. Theodot. et LXX Jud. 5, 16. Schleusn.]

[Διγόνατος. V. Διαγόνατος.]

Διγονία, ἡ, Partus geminus, s. Partus geminatio vel iteratio. [Aristot. De gener. anim. 1, 11 : Τῶν διγονίαν ποιουμένων ζώων.]

Δίγονος, ὁ, ἡ, Geminus; [Eur. El. 1179 : Δίγονα (Clytæmnestræ et Ægisthi) σώματ' ἐν χθονὶ κείμενα. || Aliter Manetho 5, 291 : Οὐχὶ μόνον ζώων θηρήτορες, ἀλλὰ γυναικῶν· δισσολόγοι, δίγαμοι, δίγονοί θ' ἅμα καὶ διπολῖται. Wakef.] s. Bis genitus. Bacchi epith. in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524. Qui διμάτωρ vocatur in H. Orph. 49, 1.] At δίγονος μάσθλης metaph. a Soph. dicitur pro διπλοῦς vel δυσὶ χρώμασι κεχρωσμένος, ut Hesych. exp.; secundum quam exp. posteriorem δίχρωμος legisse videtur. [Etym. M. p. 272, 3 : Δίγονος μάσθλης, διπλοῦς ἱμάς· ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σ. Ἀνδρομέδᾳ· Ἰδοὺ δὲ φοίνιον μάσθλητα δίγονον.] Hesychio est etiam περιστερά. [I. e. Duos fœtus simul educens.]

[Διγράμματος, et Δίγραμμος, ὁ, ἡ, Qui duarum literarum est. Philemon. p. 191 : Φῦ ... διγραμμάτου ἐπιρρήματος. Moschopul. p. 20 ed. Titz. : Ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν μονόγραμμα καὶ δίγραμμα καὶ ἔτι τρίγραμμα. G. Dindorf.]

[Δίγυιος. V. Διάγυιος, ubi adde Martian. Capell. p. 196 ed. Meibom.]

[Διγύναιος, ὁ, ἡ, Athanas. vol. 1, p. 665. Kall.]

Δίγυος, s. Δίγυιος, ὁ, ἡ, Qui duorum jugerum est.

Δίδαγμα, τὸ, Documentum. Aristoph. Nub. [668] : Ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον. Xen. De re eq. [9, 10] : Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι καὶ τῷ ποππυσμῷ μὲν πραύνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι. [Eurip. Belleroph. fr. 22 (13) : Ὁ γὰρ χρόνος δίδαγμα ποικιλώτατον. Moschus 6, 7 : Λέγω τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις. Plura Justini Mart. exx. v. ap. Suicer, velut p. 41 : Τὰ τοῦ Χριστοῦ διδάγματα ἔγνω. ἴ]

[Διδακτέον, ὁ, Docendum. Plato Rep. 5, p. 452, A : Ταῦτα καὶ δ. αὐτάς. « Diodor. 1, 89 : Δ. ἐστὶν αὐτοὺς τῶν χρησίμων ἀπέχεσθαι. » Scott. Διδακτέος *nomen et* διδαχθησόμενος *participium*, Priscian. vol. 2, p. 284 ed. Krehl.]

[Διδακτὴρ, ῆρος, ὁ. Novum vocabulum, quo usus est Aq., Jud. 3, 31, de stimulo boum, deceptus ambiguitate verbi Hebr., quod non solum Didicit aut Docuit significat, sed etiam Pupugit, Verberavit. Schleusner.]

Διδακτήριον, τὸ, Documentum. Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 390] : Ταῦτ' οὖν ἡγοῦμαι μέγιστον δ. Et paulo ante, Ἐπικαιρότατόν ἐστι δ.

Διδακτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. διδασκαλικὸς in posteriori signif., h. e. Aptus ad docendum, Docendi artifex et peritus. 1 Tim. 3, [2] : Νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν. [Philo vol. 2, p. 412, 32 : Διδακτικῇ χρησάμενος ἀρετῇ πρὸς τελείωσιν. Hase.]

[Διδακτικὸς, ὁ, Didacticus, n. pr. viri Milesii in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 404. Tres literæ postremæ restitutæ a Bœckhio. G. Dind.]

Διδακτὸς, ἡ, ὸν, Doctus. Jo. 6, [45] : Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ θεοῦ· pro quo alibi θεοδίδακτοι. Διδακτὸς μισθοῦ, Mercede doctus. [Maccab. 1, 4, 7 : Διδακτοὶ πολέμου, Periti rei militaris.] || Διδακτὸν autem de re aliqua dictum, est Quod doceri potest. [Pind. Nem. 3, 71 : Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει.... Schol. : Ὅστις ἐξ

ἐπιτηδεύσεως καὶ μαθήσεως ἔχων τὰ καλὰ ...] Eur. Hipp. [79]: Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ὅμως, Quibus, quod doceri possit, nihil est. [Διδακτὸν ἡ ἀρετὴ Plato Euthyd. p. 274, E, et alibi non raro.] Isocr. C. Soph. [p. 295, B]: Μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν. [Hippocr. p. 22, 40: Οἷς οὐ διδακτὴ κατασκευὴ οὐδὲ περιεργίη, Doctus apparatus, ad ambitionem compositus, ut Foes. interpr.] Item Quod disci potest. Plut. [Mor. p. 98, A]: Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. [Versus Sophoclis.] || Διδακτὸν est item Quod docere licet, Docendum. Soph. Tr. [64]: Δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι. Plut. [Mor. p. 991, D]: Μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μυουμένοις ἡμῖν τὴν τριετηρικὴν παντέλειαν, Solis dicenda sunt et docenda. [Διδακτὸς, ὁ, ἡ, scriptor Eryxiæ p. 398, D: Εἴπερ οὖν τυγχάνει ἡ ἀρετὴ διδακτὸς οὖσα· 404, D: Εἴπερ διδακτός γε ἡ ἀρετή. Nisi διδακτὸν scribendum, ut in aliis dialogi hujus ll. legitur. Apud Eurip. Suppl. 914, Ἡ δ' εὐανδρία διδακτὸν Stobæus præbuit (Floril. 1, 5) pro vulgato διδακτός. G. Dind.]

[Διδάκτρια, ἡ, Magistra. Pseudo-Chrysost. Serm. 5, vol. 7, p. 244. Seager. Id. ib. p. 259, 44: Ὦ πόσων κακῶν Εὔα δ. Hase.]

Δίδακτρον, τὸ, Præmium quod magistro doctrinæ nomine redditur, i. q. διδασκάλιον, Minerval, Lat. [Pollux 6, 186: Τῷ δὲ παιδεύοντι διδασκάλια, δίδακτρα.]

[Διδακτυλιαῖος, α, ον, Qui duorum digitorum latitudine vel longitudine est. Sext. Emp. Adv. math. 10, 156, 157, 158. Nam sic ex cod. Regimont. vulgatum δακτυλιαῖον vel δὴ δακτυλιαῖον in locis illis corrigendum esse monet Struvius. « Galenus vol. 12, p. 495: Δύο τελαμῶνες πλάτει διδακτυλιαίων μήκει σύμμετροι τὰς μεσότητας ὤμων θέντες. Cleomedes p. 118 ed. Bak. Heliodor. De fasc. 31, p. 529, pro quo vol. 9, p. 522, perperam διδακτυλαῖον. » Weigel.]

Διδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui duorum digitorum est. Theophr. H. Pl. 9, 5: Διδάκτυλα τὸ μῆκος.

[Διδακτῶς. Cyrill. Al. In Jo. c. 6, p. 223: Οὐ δ., ἀλλὰ φυσικῶς, Non doctrina sed natura. Suicer.]

Δίδαξις, εως, ἡ, Doctrina, i. e. Ipsa docendi actio. Gregor.: Τροπὴ γάρ ἐστιν ἡ δίδαξις. [Eur. Hec. 600: Ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ.]

[Δίδας, ὁ, Didas, pugil Ægyptius ap. Pausan. 5, 21, 15. Conf. Διδίας. G. Dindorf.]

Διδασκαλεῖον, τὸ, Locus ubi docetur, Gymnasium, Schola. [Inter nomina in ειον est ap. Arcad. p. 121, 13. Sophocl. ap. Jo. Damasc. in Gaisfordi append. ad Stobæum vol. 4, p. 34: Ἐς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα.] Thucyd. [7, 29]: Διδασκαλεῖον παίδων. [Plato Leg. 6, p. 764, C: Γυμνασίων καὶ διδασκαλείων ἐπιμεληταί.] Xen. Cyrop. [1, 2, 15]: Δικαιοσύνης διδασκαλεῖα. Et [1, 2, 6]: Παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες διάγουσι μανθάνοντες δικαιοσύνην. Herodian. 2, [4, 18]: Εἰς τὰ συνήθη προϊόντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια. Synes.: Οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα. [Ammon. p. 148: Χορήγιον, τὸ διδασκαλεῖον. Pollux 9, 42: Χορηγεῖον τὸ δ. ὠνόμασεν (Ἐπίχαρμος). Dionys. A. R. 7, 9: Εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν ὀρχηστῶν· ubi cod. Vat. τὰς διδασκαλίας. In libris sæpe vitiose scribitur διδασκάλιον, ut ap. Plut. Mor. p. 145, A, et scriptores ab Suicero memoratos p. 902. Quæ bene distinguit Suidas, Διδασκαλεῖον, τὸ σχολεῖον· διδασκάλιον δὲ, αὐτὸ τὸ μάθημα. || I. q. διδασκάλιον, quod v.]

Διδασκαλία, ἡ, Doctrina, Disciplina, Instructio. [Herodian. p. 475 ed. Piers. (469 Lob.): Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας, ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν. Ubi Lobeck. comparat Eveni fr. 3: Ῥάστης εἰσὶ διδασκαλίης.] Xen. Cyrop. 8, [7, 3]: Αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Athen. 5: Θέλων ἀπὸ τῆς τῶν δουλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφανίσαι τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Plut. Ad Colot. [p. 1119, F]: Μαθήσεις, διδασκαλίας, προλήψεις, νοήσεις. Huc pertinet διδασκαλίαν ποιεῖσθαι et διδασκαλίαν παρέχειν, pro Docere. Thuc. 2: Διδασκαλίαν ποιούμενος μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα. Ibid.: Καὶ ὅσα ἡμάρτομεν πρότερον, νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει, Documento erunt. [Plato Leg. 7, p. 803, A: Δ. καὶ παράδοσις· Rep. 6, p. 493, B: Ἐπὶ διδασκαλίαν τρέπεσθαι. Herodot. V. Hom. c. 5: Οὐδὲν τοῦ Φημίου ὑποδεέστερος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. « Pausan. 7, 10, 9: Ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγεν ὑπὸ διδασκαλίᾳ τῇ Καλλικράτους, Callicrate instigante et quid dicendum esset docente. » Hemst. Justin. Mart. Quæst. 3 ad Gr.: Ἡ δ. ἐνέργειά ἐστι τοῦ διδάσκοντος ἐν τῷ μανθάνοντι. Paulus Ad Titum 1, 9: Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ. De constitutionibus apostolicis dicitur 1, 1: Ἀκούσατε διδασκαλίαν ἱερὰν, aliisque ll. Epiphan. Hær. 80: Ἐν ταῖς διατάξεσι τῶν ἀποστόλων φάσκει ὁ θεῖος λόγος καὶ ἡ διδασκαλία. Suicer. || De institutione chori et commissione fabularum scenicarum Plato Gorg. p. 501, E: Ἡ τῶν χορῶν διδασκαλία καὶ ἡ τῶν διθυράμβων ποίησις. Plut. Comp. Nic. c. Crasso c. 1: Γυμνασιαρχίαις καὶ διδασκαλίαις χορῶν· V. Pericl. c. 5: Ἴωνα μὲν ὥσπερ τραγικὴν διδασκαλίαν ἀξιοῦντα τὴν ἀρετὴν ἔχειν τι πάντως καὶ σατυρικὸν μέρος· V. Cim. c. 8: Πρώτην διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καθέντος. Schol. Aristoph. Ran. 1060: Τινὲς διττὰς θέσεις (καθέσεις Casaub.), τουτέστι διδασκαλίας τῶν Περσῶν φασι. Hinc διδασκαλίαι dicuntur Commentarii quibus explicatur quando et quo successu fabulæ scenicæ actæ fuerint: de quo usu vocabuli copiose dixit Casaub. ad Athen. p. 414 (ad 6, p. 235, E), unde nos potiora repetimus. Primus scriptionis hujus exemplum dedit Aristoteles, cujus inter scripta Diog. L. 5, 26 Διδασκαλιῶν librum memorat; post Aristotelem Dicæarchus, Callimachus, Carystius Pergamenus, et in libro Περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας Eratosthenes. V. Parœmiographos in explicatione proverbii Ὄνου σκιὰ, Harpocrat. s. v. Πενταπλᾶς, schol. Aristoph. Av. 282, 1379, Nub. 552, hypothesin Pacis et Sophoclis Ajacis. Plut. Mor. p. 1096, A: Οἱ περὶ χορῶν λόγοι καὶ διδασκαλίαι.]

Διδασκαλικὸς, ἡ, ὁν, q. d. Magistralis, aut Doctorius; ut [Plat. Cratyl. 388, B: Ὄνομα ἆρα διδασκαλικόν τί ἐστιν ὄργανον καὶ διακριτικὸν τῆς οὐσίας·] λόγοι, Xen. [Mem. 1, 2, 21.] Βακτηρία, Naz.; ῥήματα, Gaz. 4. Et Hermog.: Διδασκαλικώτερον γὰρ ἐσπούδασα τὰς τέχνας ἀφηγήσασθαι, Modo magis præceptorio artes tradere. Et neutr. Τὸ διδασκαλικὸν, Docendi modus s. ratio. Plato De LL. [Plut. Mor. p. 406, E: Φιλοσοφία δὲ τὸ σαφὲς καὶ διδασκαλικὸν ἀσπασαμένη μᾶλλον ἢ τὸ ἐκπλῆττον.] || Qui docendi artifex est et peritus. Bud. e Plat. Gorg. [p. 455, A]: Οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶν, ἀλλὰ πειστικός. [Cratyl. p. 388, C: Διδασκαλικὸς δὲ ὀνόματι καλῶς (χρήσεται)· καλῶς δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς.] Sic Aristot. Metaphys. 1: Ἔτι δὲ ὑπολαμβάνομεν τὸν ἀκριβέστερον καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῶν αἰτίων, σοφώτερον εἶναι περὶ πᾶσαν ἐπιστήμην. [De Accii Διδασκαλικῶν libris, quorum fragmenta a Gellio aliisque servata sunt, v. Madvigii dissertationem Havniæ editam a. 1831. || « Διδασκαλικὸν, Documentum, Narratio rei gestæ. Concilium Cpol. sub Mena Act. 1: Οἱ εὐλαβέστατοι μοναχοὶ ... ἐπέδωκαν διδασκαλικόν. Et Act. 5: Τὸ ἐπιδεδομένον δ. ἀναγινωσκέσθω. » Ducang.]

Διδασκαλικῶς, Modo doctorio, More eorum, qui docent in scholis [Vid. l. Platonis s. v. Διδασκαλικὸς citatum]; ut δ. ὑποδεικνύειν ap. Polyb. fr. [6, 3, 5. Tzetz. ad Hesiodi Op. 763, p. 343: Δ. τε καὶ τεταγμένως. Comparat. Diophant. De multangulis numeris p. 14: Διδασκαλικώτερον δὲ ὑποδείξομεν ... τὰ ζητούμενα διὰ μεθόδων. Et in l. Hermogenis ab HSt. s. v. Διδασκαλικὸς allato. G. Dindorf.]

Διδασκάλιον, τὸ, [Doctrina, Disciplina. Herodot. 5, 58: Ἄλλα τε πολλὰ ... ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας καὶ δὴ καὶ γράμματα. Ubi Wessel. Suidæ glossam contulit, Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα, et Basil. M. Hom. 3 in Hexaem. p. 28, C: Κατάδειξον μεθ' ἡμῶν τὸ δ., et Hom. 5, p. 43, E: Ἵνα πρῶτον ἐκεῖνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένηται. Xenophonti De re eq. 11, 5 τὸ κράτιστον τῶν διδασκαλίων restituit Steph.: nam libri διδασκαλιῶν. Eustath. Opusc. p. 291, 40: Ἐκμαξαμένου εὐφυῶς τὰ τοῦ καλοῦ στρατηγοῦ διδασκάλια. ||] Merces docendi, Bud. Præmium, quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit, Plut. Alex. [c. 7]: Καλὰ καὶ πρέποντα διδασκάλια τελέσας αὐτῷ. Et [Mor. p. 857, B]: Ἕλλησι Ἥρσαι διδασκάλια ταύτης ὀφείλουσι τῆς ἀκολασίας. [Herodoto qui dicitur in V. Homeri c. 26: Ἀπέδωκε τῷ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ τροφεῖα καὶ διδασκαλεῖα, restituendum διδασκάλια. Eodem er-

rore in l. Herodoti supra allato codex Cantabr. διδασκαλεῖα pro διδασκάλια. G. Dind.]

[Διδασκαλομισέω. Legebatur olim Pallad. Hist. Laus. p. 896, C : Τῶν μισολόγων καὶ διδασκαλομισούντων· ubi nunc, διδασκάλων μισούντων. Hase.]

Διδάσκαλος, ὁ, Magister, propie literarum aut morum, s. πᾶς ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν δραματοποιὸν καὶ τὴν τῶν ἐγκυκλίων χορῶν παρασκευήν, Hesych. Plut. Artox. : Πολλοὶ ἐπὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἦσαν τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Lucian. [Macrob. c. 21] : Διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος. [Plato Apol. p. 33, A : Διδάσκαλος μὲν οὐδενὸς πώποτ' ἐγενόμην. Εἰς διδασκάλου, In scholam magistri, ap. Plat. Alcib. 1 p. 109, D : Φοιτῶν εἰς δ. et alios sæpissime. Εἰς διδασκάλων id. Protag. p. 326, C. V. Koen. ad Greg. Cor. p. 45.] Generalius vero capitur pro Quolibet, qui rem aliquam, s. rei alicujus artem docet, [et cum substantivis conjungitur quum masculinis tum femininis] : et cum genit. constr. ejus rei, quæ docetur: tribuiturque aliquando etiam rebus inanimatis; ut, Διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, in Axiocho. Διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων, Isocr. [p. 253, D; 291, C.] Διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Xen. [Cyrop. 1, 6, 19.] Et Διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, Cyrop. 2, [3, 5]. Sic, Πενία διδάσκαλος τῶν ἀρίστων, Lucian. [Timon. c. 33.] Et Chrysost. : Μεγάλη διδάσκαλος ἀγάπη. [Æsch. Eum. 279 : Ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου· Prom. 373 : Οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῄζεις· 110 : Πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε· 391 : Ἦ σὴ, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος. Eur. Andr. 947 : Αὗται γὰρ (αἱ γυναῖκες) διδάσκαλοι κακῶν. || Διδάσκαλοι speciatim dicuntur poetæ scenici et dithyrambici, qui actores vel cantores carmina sua docent. V. Hesychii gl. supra ab HSt. appositam. Harpocratio s. h. v. : Ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμῳδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Χορευτοῦ (p. 143, 32) « ἔλαχον » φησὶ « Πανταχλέα διδάσκαλον ». Ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητὴς δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. Πολὺ δ' ἐστὶ καὶ τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου. Poeta dithyrambicus ap. Aristoph. Av. 912 : Πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι Μουσάων θεράποντες. De Aristophane chorus Acharnensium v. 628 : Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, et alibi. || Διδάσκαλος οἰκουμενικὸς ap. Cpolitanos qui duodecim doctoribus præerat. V. Ducang. Qui et alia de usu voc. ap. Byzantinos collegit.]

[Διδασκαλώνδας, ὁ, Didascalondas, n. pr. viri Cretensis ap. Polyb. 16, 37, 3. G. Dindorf.]

Διδασκέω, i. q. διδάσκω. Hesiod. [Op. 64] : Αὐτὰρ Ἀθήνη ἔργα διδασκῆσαι. [Quod ap. Origen. C. Cels. 4, 188 διδασκέμεναι scriptum est. Hom. H. in Cer. 144 : Καί κ' ἔργα διδασκήσαιμι γυναῖκας, ex emend. Vossii : nam codex διαθήσαιμι. Hesych. : Διδασκῆσαι, διδάξαι. Conf. Ἐκδιδασκέω. Nullus autem hujus formæ usus fuit præterquam in aor. ἐδιδάσκησα et fut. διδασκήσω.]

Διδάσκω, fut. διδάξω, perf. δεδίδαχα [unde διδάχω præsens fingunt gramm., velut Etym. M. p. 231, 41, quod οὐκ ἐν χρήσει ὂν βαρύνεσθαι ait Arcad. p. 154, 20], Doceo. [Hesych. : Διδασκέτωσαν, διδαξάτωσαν.] Hom. Od. Θ, [488] : Ἦ σὲ Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. [Æsch. Prom. 196 : Δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ, i. e. Dic nobis. Eum. 431 : Πῶς δή; δίδαξον. Qui usus verbi longe frequentissimus est.] Xen. Hell. 2, [4, 10]: Τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμῶν βούλομαι. Additur sæpe et accus. rei; ut, Τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας, Xen. [Mem. 1, 2, 10. Eur. Hippol. 252 : Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος. Cum dativo interdum construitur a scriptoribus minus probatis. Plut. V. Marcelli c. 12 : Διαδοὺς δόρατα τῶν ναυμάχων μεγάλα τοῖς πεζοῖς καὶ διδάξας πόρρωθεν συντηροῦσι παίειν τοὺς Καρχηδονίους· quod unicum est, ni fallor, in scriptis Plutarchi exemplum, sed non mutandum, quum manifestum sit cur συντηροῦσι hic dicere maluerit quam συντηροῦντας. Etym. M. p. 348, 19 : Οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσι διδάσκοντες. Addit Schæf. Tzetz. ad Lycophr. 633 : Τὴν σφενδονητικὴν τοῖς νηπίοις παισὶ διδάσκουσι· ubi tamen duo codd. τοὺς νηπίους παῖδας. Id. Exeg. Il. p. 5, 2 : Τοὺς σὺν Αἰγυπτίοις τὴν τέχνην ἀνθρώποις διδάξαντας· 14, 14 : Ἐδίδαξεν Ἕλλησι πρῶτος Φοινίκεια γράμματα. Interdum ambiguum est utrum dativus construendus cum verbo sit necne, ut ap. Theodoret. vol. 5, p. 16 : Ὁ τὴν κρᾶσιν ἡμῖν δι' ἑτέρων ὀνομάτων διδάσκων. Cum infinit. Hom. Il. E, 51 : Δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἄγρια πάντα. Lysias p. 141, 37 : Διδάσκουσιν ὑμᾶς ἐπιορκεῖν, et alii quivis. Cum duplici accusat. διδάσκω τινὰ σοφὸν, Docendo quem sapientem reddo, et similia sæpissime dicuntur a poetis et prosæ orationis scriptoribus. Eurip. Stheneb. ap. Plut. Mor. p. 405, F : Ποιητὴν δ' ἄρα Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Plato Menon. p. 94, B : Τούτους ... ἱππέας ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων. Aristonymus ap. Stob. Floril. 4, 106 : Πολλοὶ ἀδικηθέντες ὑπὸ ῥητόρων τοὺς υἱοὺς ῥήτορας διδάσκουσιν. Charon Lampsac. ap. Athen. 12, p. 520, F : Αὐλητρὶς ... ἐδίδαξε πολλοὺς αὐλητάς. Schol. Eurip. Hippol. 913 ed. Matth. : Ἀνθρώπους ... διδάσκειν συνετοὺς τοὺς ἀξυνέτους. Apollodor. 3, 4, 4 : Κυνηγὸς ἐδιδάχθη. V. Hemsterh. ad Aristoph. Pl. p. 4. Eandem formæ mediæ constructionem infra notamus.] || Interdum vero pro διδάσκω σε τοῦτο dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου : ut Aristoph. Nub. [382] : Οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. [Thuc. 3, 71 : Περὶ τῶν πεπραγμένων διδάξοντας ὡς ξυνέφερε. Suidas s. v. Ζάμολξις : Ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν.] Interdum etiam dicitur πόσου διδάσκει, quo utitur Xen. [Plato Apol. in VV. LL.], ut Lat. Quanti docet. Sic διδάσκω μισθοῦ, Mercede doceo, Lucian. [Et ἐπὶ μισθῷ, Pollux 4, 43.] Dicitur et διδάξομαι, ac ἐδιδαξάμην signif. act., ap. Aristoph., et Lucian. qui et jungit infin., Διδάξομαί σε θρηνεῖν. [Simonides apud Gaisford. fr. 54, p. 377 : Τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν, εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβας. Atticus dixisset διδάξας, ni fallor. Dicit quidem Socrates ap. Aristoph. Nub. 781 : Ὑθλεῖς· ἄπερρ'· οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι. Sed parum dubito scribendum esse οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι. Elmslei. ad Eur. Med. p. 131. Medium significare, Aliquem ut discipulum sibi instituere, monet Hermannus additque Pindari exemplum Ol. 8, 77 : Τὸ διδάξασθαι δέ τοι εἰδότι βαίτερον.] || Διδάσκειν δρᾶμα, Fabulam edere in theatro aut alias publice : quod Cic. imitatus dixit Fabulam docere. Bud. p. 816 ex Athen. Hinc dicti Κωμῳδοδιδάσκαλοι, Τραγῳδοδιδάσκαλοι, Ὀρχηστοδιδάσκαλοι. [Herodot. 1, 23 : Διθύραμβον πρῶτος ἀνθρώπων ποιήσας καὶ ὀνομάσας καὶ διδάξας· 6, 21 : Ποιήσαντι Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν καὶ διδάξαντι. Plato Protag. p. 327, D : Οὓς (τοὺς Ἀγρίους) πέρυσι Φερεκράτης ἐδίδαξεν. Aristoph. Ran. 1026 : Εἶτα διδάξας Πέρσας. Argum. Pacis : Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς Εἰρήνην ὁμοίως ὁ Ἀριστοφάνης.] || Διδάσκομαι, Doceor, Disco. [Herodot. 3, 81 : Ὃς οὔτ' ἐδιδάχθη οὔτε οἶδε καλὸν οὐδέν. Æschyl. Prom. 10 : Ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν.] Aristoph. Nub. [127] : Διδάξομαι Αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. [Theognidi 35 : Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι, ex Xenophonte aliisque διδάξεαι restituendum. Eur. Hel. 1442 : Οὐ νῦν διδαξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν. Particip. præsentis cum genitivo construxit Hom. Il. Π, 811 : Διδασκόμενος πολέμοιο, Doctus, Peritus belli : de quo Hemsterh. ad Thom. M. p. 184.] Interdum vero Διδάσκομαι [forma media] est Docendum loco, vel mando; quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium. Plato Protag. : Εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Sic utuntur et Xen. ac Aristoph. ap. Bud. p. 762. [Herodian. p. 467 ed. Piers. : Διδάξασθαι καὶ διδάξαι διαφέρει. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ δι' ἑαυτοῦ, ἐκεῖνο δὲ τὸ δι' ἑτέρου, αὐτὸν τὰ ἐπιτήδεια παρέχοντα. Similiterque alii gramm. V. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 70, Ruhnk. ad Tim. p. 83, 84. Arist. Nub. 1338 : Ἐδιδαξάμην μέντοι σε ... τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν. Aristid. vol. 1, p. 42, 11 : Οὐκ ἐδιδάξατο τὴν τέχνην τὴν ἰατρικὴν, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός. Cum duplici accusat. Xenoph. Mem. 4, 4, 5 : Εἰ μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα. Plato Menon. p. 93, D : Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα ἐδιδάξατο ἀγαθόν. Paulo aliter Sophocles Antig. 356 : Ἄνθρωπος ... φθέγμα καὶ ἠνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο, Se ipse docuit, quod Moschopul. in Dict. Att. interpretatur ἐφεῦρε.]

Διδαχὴ, ἡ, Doctrina, Instructio, Admonitio. Thuc.

1, [120]: Οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτούς· 4, [126]: Διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην· quo sensu paulo post dicit, Ὑπομνήματι καὶ παραινέσει τὰ μέγιστα πείθειν. Et non multo post, Διδαχὴ ἀληθὴς προσγενομένη περὶ αὐτῶν, ἐθάρσυνε μᾶλλον τοὺς ἀμυνομένους. [Herodot. 5, 58: Παραλαβόντες διδαχῇ παρὰ τῶν Φοινίκων τὰ γράμματα· 3, 134: Ἡ μὲν δὴ ταῦτα ἐκ διδαχῆς ἔλεγε. Plato Rep. 7, p. 536, D: Οὐχ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους· 3, p. 399, B: Διδαχῇ καὶ νουθετήσει· Tim. p. 88, A: Διδαχὰς καὶ μάχας ἐν λόγοις ποιουμένη. Aristot. H. A. 1, 1. Plut. Mor. p. 880, B: Διαιρεῖται πᾶσα διδαχὴ εἰς εἴδη ἑπτά. Exempla Patrum vid. ap. Suicer. Cum διαδοχὴ confus. ap. Dionys. A. R. 2, 4.]

[Διδέω. V. Δίδημι.]

Δίδη, ἡ, quod ap. Athen. legitur [14, p. 651, A, ubi meliores codd. σίδη], diciturque esse planta malo punicæ similis, nascens in Orchomenio lacu: perperam scriptum pro σίδη, ut non solum e Theophr. patet, H. Pl. 13 [4, 10, 6], sed etiam ex Hesychio.

Δίδημι, i. q. δέω, Ligo: unde δίδη, Ligabat. Hom. Il. Λ, [105]: Δίδη μόσχοισι λύγοισι. Factum autem δίδημι e δῶ, cujus fut. δήσω, tradit Eust. sicut δίδωμι e δῶ, cujus fut. δώσω. || Διδέω, i. q. δίδημι, Ligo: unde ap. Hesych. Διδεῖ, δεσμεύει. At Διδείασιν et Διδεῖναι, quæ Idem affert, exp. δεσμεύουσι et δῆσαι, sunt a δίδημι, et pleon. s. epenth. τοῦ ι habent. [Hom. Od. M, 54: Οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων· ad quem l. Porson.: «Schol.: Ἀρίσταρχος γρ. διδόντων ὡς τιθέντων. Lege διδέντων Attice pro διδέτωσαν, a δίδημι, quod fluit a δέω ut τίθημι a θέω.... Hesych.: Δίδημι, δεσμεύω. In Xenoph. Anab. 5, 8, 24 leg. ex cod. Paris. διδέασι pro δεσμεύουσι, quod in Διδείασιν corrupit Hesychius. Idem e nostro l.: Διδέντων, δεσμευόντων. Sic Ms. lectionem διδόντων recte correxit Musurus». In l. Xenoph. cod. Vat. δεδίασι. Corrupta Hesychii gl., Διδεῖε (Διδεῖεν Musur.), ἔδεισαν, fortasse eadem est cum illa, Διδεῖναι, δῆσαι. Tertiam personam διδοῦσιν, Ligant, a διδοῦσιν, quod recentiores scriptores pro διδόασιν dicunt, distinguit Phrynich. p. 244.]

Διδήμονες, Hesychio δειλοὶ, ἄθλιοι, Timidi, Miseri: pro quo supra δειδήμονες per diphthongum. [Διδῶ διδήσω διδήμων, incertum quo significatu, ponit Etym. M. p. 244, 43.]

[Διδίας, ὁ, Didias, ὄνομα κύριον, Suidas. Simile nomen Δίδας supra posuimus.]

Διδίσκετο, Hesychio ἠσπάζετο, et Διδίσσεται, φοβεῖται, quæ itidem cum diphthongo supra scripta habes.

[Διδίω vel Διδειῶ scriptura corrupta formæ a gramm. fictæ Δειδίω, de qua v. s. Δείδω.]

[Δίδνασος, ὁ, Didnasus, n. pr. ap. Nonn. Dion. 26, 79. || Patronym. Διδνασίδης ib. 73. G. Dind.]

[Διδοίνυσος, nomen ficticium. V. Διόνυσος.]

[Διδοτὴ, ἡ, Didota, n. pr. mulieris ap. Theophyl. Sim. Epist. fol. ψ recto ed. Ald.: Οὐκέτι τῆς Διδοτῆς ἐρᾷς. In Boissonadii edit. p. 70 emendatum Διδότης. G. Dindorf.]

[Διδόω. V. Δίδωμι.]

[Δίδραγμον. V. Δίδραχμον.]

[Δίδραξ, ὁ, Pilum, si mendo carent exemplaria Hieracosoph. p. 98, C: Ἐν ξυλίνῳ ἰγδίῳ διὰ δίδρακος ξυλίνου. Sed fort. leg. δοίδυκος, q. v. Hase.]

Διδράσκω, itidem ut præcedentia [Δρῆμι, Δράω et composita], Fugio, Aufugio: sed, quum illa sint inusitata th., e quibus usitata tempora formantur: hoc contra est th. usitatum, sed quod, more verborum in σκω, non ultra præt. imperf. extendatur. Nullum tamen simplicis Διδράσκω exemplum affertur. [Hesych.: Διδράσκων, φεύγων. In Genes. 31, 20 Ald. διδράσκει, ubi recte reliqui libri ἀποδιδράσκει.]

[Διδραχμιαῖος, αία, αῖον, Qui duarum drachmarum pretii est. Ex Critia memorat Pollux 4, 165. || Aliam formam Διδραχμαῖος ex Eudemo ap. Galen. Antid. 2, 17, p. 927, coll. 14, p. 922, affert Lobeck. ad Phrynich. p. 545.]

Δίδραχμος, ὁ, ἡ, Qui duarum drachmarum pretii est. Aristot. OEc. 2, [c. 36]: Συμβουλεύων τὸν μόλιβδον παραλαμβάνειν παρὰ τῶν ἰδιωτῶν τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐπώλουν, δίδραχμον, Emere duarum drachmarum pretio, s. duabus drachmis. Et Thuc. 3: Τὴν Ποτιδαίαν δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφρούρουν, Binas drachmas diurnas merentes. [Pollux 4, 165: Τὸ δίδραχμοι ὁπλῖται καὶ δίδραχμοι πυροί.] Et δίδραχμον neutr. Numus duas drachmas continens: unde in plur. Matth. 17, [24]: Ὁ διδάσκαλος οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; Pollux [9, 60] esse dicit, quod olim Athenis vocabatur βοῦς, Thesei numisma. [Etym. M. p. 320, 53: Τὸ δίδραχμον, βοῦν ἔχον ἐπίσημον. Hesych.: Δίδραγμον (codex et Etym. Gud. p. 145, 30 δίδραγμον, de qua scriptura v. s. v. Δραχμή), τὸ τέταρτον τῆς οὐγκίας. Suid.: Δ., συντέλεσις, εἰσφορὰ, λειτουργία. Ἔχει δὲ τὸ δ. οὐγγίας ς' (τὸ δ' ex Hesych. Kust.), κ' ὀβολοὶ, γράμματα ς'. Quæ gl. refertur ad Levit. 27, 25: Εἴκοσι ὀβολοὶ ἔσται τὸ δίδραχμον. In eodem cap. sæpius legitur plural. δίδραχμα. Galen. De mens. et pond. vol. 13, p. 981: Δίδραχμα ἔχει ὁλκὰς β'· τὴν δὲ ὁλκὴν συνωνύμως καὶ δραχμὴν λέγουσι. Conf. Δραχμή.]

Δίδυμα, τὰ, locus in Mileto fuit Jovi et Apollini sacer, ubi et oracula s. responsa consulentibus dabant. Steph. B. [Δίδυμα, οὐδετέρως, τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου ἀφιερωμένον Διὶ καὶ Ἀπόλλωνι. Εἰσὶ καὶ κρῆναι. Εἰσὶ καὶ τῆς Θετταλίας. Εἰσὶ καὶ δύο νησίδια πρὸς τῇ Σύρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Διδυμεὺς καὶ Διδυμαῖος (Διδύμειος cod. Vrat.) κτητικόν. Εἰσὶ καὶ ὄρη Λαοδικείας ἐγγύς. Herodot. 6, 19: Ἱρὸν τὸ ἐν Διδύμοισι. Strabo 9, p. 421: Βράγχον τὸν προστατήσαντα τοῦ ἐν Διδύμοις ἱεροῦ· 14, p. 647: Δοκοῦσι δ' εἶναι Μάγνητες Δελφῶν ἀπόγονοι τῶν ἐποικησάντων τὰ Δίδυμα ὄρη ἐν Θετταλίᾳ, περὶ ὧν φησιν Ἡσίοδος, Ἣ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνούς. || Διδύμους inter fluvios Cretæ recenset Dicæarch. Stat. Græc. p. 25 ed. Huds.] At Διδυμαῖος et Διδυμεὺς Jupiter et Apollo dicuntur ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων, Etym. [M. p. 272, 45, ubi Callimachi versus affertur, quo etiam Hephæstio utitur p. 53, Δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι. Διδυμαίου Διὸς Nicand. in Ætolicis ap. Athen. 11, p. 477, B. Numus Valeriani ap. Eckhel. vol. 3, p. 54: ΔΙΔΥΜΑΙΩΝ. (Μ)ΕΙΛΗΣΙΩΝ. G. D. || Διδυμαῖον, Apollinis templum, ap. Plut. V. Pompeii c. 24, Clem. Al. p. 39. Διδύμιον ap. Euseb. Pr. ev. p. 45. *Didymeon* ap. Curtium 7, 5. || Διδυμαῖος, cognomen pæonis tertii, ap. schol. Hephæst. p. 161 Gaisf.]

[Διδυμαία, ἡ, Didymæa, malagma Andreæ ap. Galen. vol. 13, p. 634. G. Dind.]

[Διδυμαῖος. V. Δίδυμα, Δίδυμος.]

[Διδυμάνωρ, ὁ, ἡ, Æsch. Sept. c. Th. 849: Διδυμάμανορα κάκ' αὐτοφόνα, Duorum virorum mala.]

[Διδύμαρχος, ὁ, Didymarchus, n. pr. ap. Hippocr. p. 409, 38.]

[Διδυματοκέω. V. Διδυμοτοκέω.]

[Διδυματόκος. V. Διδυμοτόκος.]

[Διδυμαχίας lectio vitiosa. V. Διδυμίας.]

[Διδυμάων, ονος, ὁ, ἡ.] Διδυμάονες dicuntur iidem qui δίδυμοι, Gemini s. Gemelli, Gemina proles uno edita partu. Hom. Il. Π, [672, 682]: Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ, διδυμάοσι· fingitur enim somnus esse frater et imago mortis: E, [548]: Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, Κρήθων Ὀρσίλοχός τε. [De filiis Bucolionis Il. Z, 26: Ἣ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε. Conf. Hesiod. Sc. 49.] Ubi simpl. etiam pro δύο accipi potest, ut δίδυμοι quoque accipi supra docui: dicunt enim Tragici διδύμους ἀνεψιοὺς διδύμων πελάγεων, pro δύο, ut et Lat. poetæ Duplices et Geminos pro Duos. Itemque in sing. διδύμην Ἐριννῦν Duplicem s. Geminam Erinnyn, pro Duas Erinnyes. Nonn. [Jo. p. 60, 3] sane διδυμάονες ἰχθύες dixit pro δύο ἰχθύες, Duo pisces. [Apollon. Lex. p. 124: Διδυμάονε, δίδυμοι ἀδελφοὶ οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. Οἱ δὲ συμφυεῖς δίδυμοι λέγονται. Sic hæc distinxisse Aristarchum subtiliter magis quam vere, ex Eustathio aliisque gramm. cognoscimus. V. Toll. ad Ap. l. c. || *Didymaon*, n. pr. artificis ap. Virgil. Æn. 5, 339: «Et clipeum efferri jussit, Didymaonis artes.»]

[Διδυμέα, ἡ, Didymea, soror Seleuci, mater Nicomedis et Nicanoris, ap. Jo. Malal. p. 198, 8.]

[Διδύμεια, τὰ, Festa Apollinis Didymæi. Inscr. a Walpolio edita in *Memoirs relating to the Turkey* p. 463. Osann. ΔΙΔΥΜΕΙΑ in numis ap. Eckhel. vol. 4, p. 439. G. Dindorf.]

[Διδυμεὺς, ὁ, Didymeus. Gentile a Δίδυμα, quod v. Διδυμεὺς Ἀπόλλων in H. Orph. 33, 7, Clem. Al. p. 10, Origen. vol. 1, p. 384, C. Διδυμεὺς Μιλησίων in numis ap. Eckhel. vol. 2, p. 531.] A

Διδυμεύω, Geminos s. Gemellos habeo, Geminam habeo prolem : ut in Cantico Cantic. 4, [2] : Ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων, πᾶσαι διδυμεύουσαι.

Διδύμη, ἡ, dicitur radix ejus herbæ, quæ et ὄρχις nominatur, Galen. Lex. Hipp. [p. 456.] Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ, διπλῆν, ὀρχιδίοις ὁμοίαν. Unde et Διδύμιος s. Διδύμιον nominatur. Hesych. enim διδυμίου ῥίζα afferens, dicit herbæ genus esse, quæ ὄρχις etiam nominatur. || Alioqui Διδύμη est etiam nomen unius Æolidum insularum, ἀπὸ σχήματος ei additum [memorata a Thucyd. 3, 88 aliisque. Plur. numero Διδύμας dicit Pausan. 10, 11, 4] : nam διττή πως φαίνεται, Etym. [M. p. 272, 43 ex Steph. Byz., qui addit : Ἔστι καὶ πόλις Λίβυσσα. Ὁ πολίτης Διδυμαῖος. Ἔστι καὶ κώμη Κιλικίας Διδυμαῖον ὀξυτόνως. Ἀρτεμίδωρος δὲ δύο νησίδια Δίδυμα φησί. Διδυμαῖον manifeste corruptum. Διδυμὴ Salmas. || Διδύμη, Didyma, n. pr. mulieris ap. Callim. Epigr. 13. Ptolemæi Philadelphi concubina apud Athen. 13, p. 576, E.] B

[Διδυμήϊος, α, ον, Didymeus. Oppian. Cyn. 3, 283 : Εἰ δὲ λύκον δείρας ῥινῶν ἄπο τεκτήναιο τύμπανον εὐκέλαδον, Διδυμήϊον, ὠλεσίκαρπον...]

[Διδυμητοκέω. V. Διδυμοτοκέω.]

[Διδυμητόκος. V. Διδυματόκος.]

[Διδυμίας, ὁ, Didymias, n. pr. Athen. 14, p. 658, D : Σκώπτων γὰρ (Εὔπολις) Διδυμίαν τινὰ, ἀποτράγημα αὐτὸν εἴρηκεν ἀλωπεκος, ἤτοι ὡς μικρὸν τὸ σῶμα ἢ ὡς κακοήθη καὶ πανοῦργον, ὥς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Δωρόθεος. Qui homo idem videtur esse qui Διδυμαχίας dicitur ab Suida : Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβληντο. Et, Διδυμαχίας, ὄνομα κύριον. Ὅτι Ἀσωπόδωρος ... διεβέβληντο. Quæ altera gl. ex priori repetita, in libris optimis Paris. A et Leid. alio loco, post Δίδυμοι, inserta legitur, nominibus illis διδυχμίας et ἀσωπόδαρος scriptis. Itaque Suidas ex Athenæo est corrigendus. || Alius fortasse ap. Andocid. p. 33, 22 : Καλλίαν δὲ τὸν Διδυμίου ... ἐξωστρακίσατε, ubi alii nominativum fecerunt Διδύμιος alii Διδύμου correxerunt, falso utrique. G. Dind.]

[Διδύμιον. V. Δίδυμα, Διδύμη. || Διδύμια, Duæ eminentiæ cerebri. Galen. vol. 4, p. 502 : Ἑκατέρωθεν τοῦ πόρου λεπταὶ καὶ προμήκεις εἰσὶν ἐξοχαὶ τοῦ ἐγκεφάλου, γλουτία καλούμενα· μηροῖς ἀνθρώπου μάλιστ' ἂν εἰκάσαις ἀλλήλων ἁπτομένοις τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν. Εἰσὶ δὲ οἳ διδύμοις εἰκάσαντες αὐτὰ διδύμια καλεῖν εἵλοντο μᾶλλον ἢ γλουτία. Τινὲς δὲ τὰ μὲν ὁμιλοῦντα τῷ κωναρίῳ σώματα διδύμια καλοῦσι, τὰ δ' ἐφεξῆς αὐτῶν γλουτία.]

[Δίδυμος. V. Δίδυμος.]

[Διδυμογενὴς, ὁ, ἡ, Eodem partu editus, Geminus. Eur. Hel. 205 : Κάστορός τε συγγόνου τε διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος.]

[Διδυμογονία, ἡ, Geminatio prolis. Proclus in Paraphr. Ptolem. 6, 4, p. 264 : Κατὰ μόνας ὄντες (οἱ ἀστέρες) καὶ τὴν δόσιν τῶν τέκνων μοναδικὴν ποιοῦνται· ἐν δὲ διδύμοις ὄντες ζωδίοις ἢ ἐν θηλυκοῖς διδυμογονίαν δωροῦνται.]

[Διδυμόζυξ, υγος, ὁ, ἡ, Bijugus, Duplex. Nonnus Dion. 21, 210 : Διδυμόζυγι δίφρῳ. || Διδυμόζυγος, ὁ, ἡ. Ib. 15, 21 : Δοκέεσκον ἰδεῖν διδυμόζυγον ὕδωρ· 34, 240 : Μόρον ἐγγὺς ἔχω διδυμόζυγον.]

Διδυμόθρους ἠχὼ, ap. Nonn. [Jo. 9, 83] pro Duplex sententia : utpote duplici voce resonans.

[Δίδυμοι, οἱ, Didymi, nomen loci ap. Pausan. 2, 36, 3.]

[Διδυμόκτυπος, ὁ, ἡ, Dupliciter strepens s. resonans. Nonnus Dion. 20, 307 : Ἀρασσομένης δὲ καὶ αὐτὸς μαίνετο παπταίνων διδυμόκτυπα κύκλα βοείης· 36, 12 : Καὶ ζαθέου πολέμου διδυμόκτυπος ἔβρεμεν ἠχὼ ἀμφοτέροις μακάρεσσι.]

[Δίδυμον ὄρος, Didymus mons, ap. Agathem. 2, 6, p. 42 ed. Huds. : Ὑπόκειται δὲ τῇ Ποντοβιθυνίᾳ προϊοῦσα μέχρι τοῦ Διδύμου ὄρους ἡ Ἀσία, μεθ' ἣν ἐστιν ἡ Λυκία.]

[Δίδυμον τεῖχος, τὸ, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Διδυμοτειχῖται, Steph. Byz. Etiam Suidas, fortasse ex Steph., Cariæ adscribit. Circa Mysiam ponit Polyb. 5, 37, 8 (ubi Δίδυμα τείχη). Berkel. Eustathius episcopus Πιναρῶν καὶ Διδύμων ap. Epiphan. in Panar. hær. 73, c. 26. Corrigendus Ptolemæus 5, 3, apud quem Σίδυμα legitur pro Δίδυμα Holsten. Conf. Δίνδυμα et Σίδυμα. || Oppidum in promontorio Thraciæ circa Hebrum, de quo Cantacuzenus p. 85 et alii. Berkel. Διδυμότειχον constanter ap. Cantacuz. vol. 1, p. 125, 15; 134, 17 ed. Bonn. et aliis ll. plurimis quum hujus scriptoris tum Nicephori Gregoræ aliorumque. Διδυμοτοίχου vitiose ap. Ducam Hist. Byz. p. 4, C.]

Δίδυμος, [η, ον, et ὁ, ἡ], Geminus, Duplex. Hom. Od. T, [227] : Αὐλοῖσιν διδύμοισι, Duplicibus fistulis. [Æsch. Choeph. 792 : Δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμεῖψαι. Soph. Ant. 967 : Διδύμας ἁλός.] Soph. [El. 206] : Διδύμαιν χειροῖν, Duplicium manuum : Ægisthi nimirum et Clytæmnestræ. [Eur. Andr. 481 : Διδύμα πραπίδων γνώμα, Duplex (i. e. discrepans) sententia. Med. 433 : Διδύμους πόντου πέτρας. Pind. Pyth. 4, 138 : Αἰχμαῖσιν διδύμαισιν.] Greg. Naz., ἡ δίδυμος ἀκτὶς, Geminus radius. Et δίδυμον ξύλον ap. Suid. de Furca : utpote gemino et bicorni ligno. Item δίδυμοι dicuntur Duo, qui uno partu editi sunt : ut Hom. Il. Ψ, [641], de duobus Actoris filiis : Οἳ μὲν ἔσαν δίδυμοι. Ita enim quidam accipiunt : alii autem simpliciter pro δύο : quod est probabilius : nam, ut sequitur, eorum ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευε, ideoque vincebant, alias palmam non reportaturi, si alter alteri non adfuisset. Itidemque Castor et Pollux vocantur δίδυμοι et a poetis et ab astronomis. Aratus [147] : Κρατὶ δὲ, sc. ὕπο φέρονται, οἱ δίδυμοι. Pro quo Cic. : Et natos geminos invises sub caput arcti. Et Festus Avienus : ... ipsius autem Subjectos capiti geminos tibi cernere fas est. Putaturque hæc signif. præ ceteris esse propria : διδύμων nomine vocatis iis, qui διττοὶ τῆς γαστρὸς ἐξέδυσαν s. σὺν ἑτέροις, uno nimirum eodemque partu. [Pind. Pyth. 4, 316 : Διδύμους υἱούς. Soph. OEd. Col. 1693 : Ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα. Eur. Hel. 222 : Δίδυμα Διὸς τέκεα. Plato Critia p. 113, E : Παίδων δὲ ἀρρένων πέντε γενέσεις διδύμους γεννησάμενος ἔθρεψε. Addito δύο Eur. Or. 1401 : Ἦλθον ἐς δόμους λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω.] Dicitur porro et neutr. Δίδυμα de gemino partu, s. gemina prole uno partu edita. [Aristot. H. A. 7, 4 : Κἂν ᾖ τὰ δίδυμα ἄρρεν καὶ θῆλυ.] Plut. Consol. ad Apoll. [p. 107, E] : Τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει. [Jo. Malal. p. 46, 22 : Ἐγέννησε δίδυμα, οὕστινας ἐκάλεσεν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον. || Δίδυμοι, Gemini, nomen stellæ ap. Aristot. Meteor. 1, 6, Arat. l. c., et alibi.] Alioqui et οἱ ὄρχεις, Testes, honestiore, ut ait Galenus, vocab. δίδυμοι appellantur, quia gemini sunt. [Galen. vol. 4, p. 648 : Συναπτομένων ἑκατέρων αὐτῶν (τῶν κεραιῶν) τῷ καθ' ἑαυτὰ διδύμῳ· καλεῖ γὰρ Ἡρόφιλος οὕτω τὸν ὄρχιν. Philodem. in Anth. Pal. 5, 126 : Ἢ τό γε λοιπὸν τοὺς κείνου πελέκει δεῖ διδύμους ἀφελεῖν. Pollux 2, 172 : Τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον ἢ τῶν διδύμων. Geopon. 18, 1, 3, p. 1169 : Ἔχοντας τοὺς διδύμους μεγάλους. G. D.] Unde διδύμων σκληρίαι, et διδύμων φλεγμοναὶ ap. Diosc. Itemque Didymon quidam tibicen per jocum ἐκ τοῦ ὀνόματος κρεμασθῆναι dicitur, pro ἐκ τῶν διδύμων, E testibus [ap. Diog. L. 6, 68]. Sed et in cerebro δίδυμοι s. διδύμια dicuntur, de quibus in Γλούτια. C D

[|| Theol. Arithm. p. 32, 4 : Δίδυμον (ὀνομάζουσι τὴν πεντάδα), ὅτι τὴν δεκάδα διχάζει ἀδίχαστον ἑτέρως οὖσαν. Quæ διδυμαία dicitur in Excerptis Bibl. p. 144, 37. uu || Aliam formam Δίδυμνος, metri caussa fictam ut νώνυμνος pro νώνυμος, Pindaro restituit Hermann. Ol. 4, 61 : Σὺν βαθυζώνου διδύμνοις παισὶ Λήδας.]

[Δίδυμος, ὁ, Didymus, n. pr. virorum plurium, inter quos celeberrimus grammaticus Alexandrinus ex schola Aristarchi.]

[Διδυμοτειχίτης, Διδυμότειχον. V. Δίδυμον τεῖχος.]

Διδυμότης, ητος, ἡ, Duplicitas, Gemina natura, Geminitas, aliis Geminatio. [Plato Phileb. p. 57, D : Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ (τέχναι) καὶ ταύταις ... ξυνεπόμεναι συχναὶ τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην. Galen. vol. 4, p. 497 : Ἔστι μὲν γάρ τις καὶ ἄλλη χρεία ταύτης τῆς διδυμότητος (τῶν ὀργάνων). Aristid. Quintil. p. 162 : Τὴν διδυμότητα τῆς πεπρωμένης. Eustath. p. 159, 7 : Δύο κυπέλλων διοικουμένων ὡς ἐν διδυμότητι.]

Διδυμοτοκέω, Geminos pario. [Hippocr. p. 205, H: Ἆρα τὰ τοιαῦτα οἰδήματα διδυμοτοκεῖ; Aristot. H. A. 6, 19, p. 573, 30: Διδυμοτοκοῦσι δὲ καὶ πρόβατα καὶ αἶγες. Geopon. 18, 9, 2.] Cujus pass. particip. διδυμοτοκούμενοι [ap. Aristot. De gener. anim. 4, 6, p. 775, 23], Qui gemini uno partu eduntur. Itidemque Διδυματοκέω pro διδυμοτοκέω, Geminos pario. [Διδυμητοκεῖν Hecatæo ap. Steph. Byz. s. v. Ἀδρία restituendum ex libris. Vulgo διδυμοτοκεῖν.]

Διδυμοτοκία, ἡ, Geminorum partus. [Aristot. De gener. anim. 4, 4, p. 772, 14; Gregor. Nyss. t. 1, 863, B.]

Διδυμοτόκος, ἡ, Geminos pariens, Geminam prolem partu edens. [Aristot. H. A. 6, 19. Basil. M. p. 85, A: Πρόβατα ἄγρια διδυμοτόκα.] Affertur etiam Διδυματόκος pro διδυμοτόκος, Geminos pariens, enixa. [Callim. H. in Apoll. 54: Ἡ δέ κε μουνοτόκος διδυματόκος αἶψα γένοιτο. Theocr. 1, 25: Αἶγά τέ τοι δώσω διδυματόκον. Orph. H. 34, 1: Ληοῖ ... θεὰ διδυματόκε. Διδυμητόκος ex Joanne Gazæo 2, 34 indicat Cramerus.]

Διδυμόχροος, ὁ, ἡ, Bicolor, Qui gemini coloris est. [Musæus 59: Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. Nonnus Dion. 21, 214: Διδυμόχροας ἄνδρας ἰάλλει.]

[Διδυμόω, Gemino, Gl. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 248, B: Ἐδιδύμου τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, Duplici muro circumdabat urbem. G. Dindorf.]

[Διδύμων, ωνος, ὁ, Didymo, n. pr. Diogen. L. 6, 68: Διδύμωνα τὸν μοιχόν. Dioscorides in Anth. Pal. 7, 484: Πέντε κόρας ... Βιὼ Διδύμωνι τεκοῦσα. Inter nomina paroxytona in ων est ap. Arcad. p. 14, 1. vv. G. Dindorf.]

[Δίδυξ. V. Δοῖδυξ.]

[Δῖδώ, οῦς, ἡ, Dido. Etym. M. p. 272, 52: Δ., ἡ ἐρασθεῖσα Αἰνείου ἡρωΐς. Φασὶ δὲ αὐτὴν Ἐλέσσαρ ἤτοι Ἐλίσσην ὀνομαζομένην κληθῆναι ὕστερον τῇ Τυρίων φωνῇ Διδώ, διὰ τὸ πολλὰ πλανηθῆναι ἀπὸ Φοινίκης ἀπάρασαν ἐπὶ Καρχηδόνα· τῇ γὰρ Φοινίκων φωνῇ τὴν πλανῆτιν Διδὼ προσαγορεύουσι. Πυρὰν γὰρ αὐτὴν ἀνάψασαν καὶ ἑαυτὴν τῷ πυρὶ ἐμβαλοῦσαν οἱ Τύριοι κλάοντες καὶ τὴν πυρὰν περιερχόμενοι Διδὼ ἀνεκάλουν, ὅ ἐστι πλανῆτιν. Genit. Διδοῦς est ap. Strabon. 17, p. 832; genitivus et dativus Διδὼ ap. Jo. Malal. p. 163, 1, 10. De mensura syllabæ primæ constat ex epigr. in Anth. Plan. 4, 151 (Ἀρχέτυπον Διδοῦς ἐρικυδέος), et Virgilio aliisque poetis Latinis. Aliam nominis formam, Δείδων, supra notavimus. G. Dindorf.]

Δίδωμι, a Διδόω, de quo infra, Dono, Do. Hom. Od. Ω, [273]: Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Dixerat autem proxime præcedente versu, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. Addidit alicubi particip. φέρων pleonasticum, ut P, [345]: Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. Thuc. autem p. 290 dixit, Κομίσας γὰρ ἂν ἔδωκεν. Sunt correlativa διδόναι et λαμβάνειν, in prov. [ap. Plat. Axioch. p. 366, C]: Δός τι καὶ λάβε τι. [Δὸς λάβε Antiphil. in Anth. Pal. 9, 546. Quod in sensum obscenum detorsit Strato ib. 12, 204: Δὸς λάβε παίζει Σωσιάδας ὁ καλὸς καὶ Διοκλῆς ὁ δασύς· et Philipp. in Anth. Plan. 4, 240.] Thuc. 1, [138]: Ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, ὄντος βασιλέως αὐτῷ. Plut. Themist. [c. 17]: Ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν. Xen. Cyrop. 4, [6, 2]: Δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον· 6, [1, 25]: Φίλον σοι ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. [Θεῶν διδόντων Æsch. Pers. 293: Ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν θεῶν διδόντων. Et Sept. 719.] Alibi observavi additum infin. εἶναι in simili loquendi genere, ut Anab. 7, [3, 15]: Ἐγὼ δέ σοι, ὦ Σεύθη, δίδωμι ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, φίλους εἶναι πιστούς. Eund. infin. addidit et Lucian. [Dial. deor. 7, 3]: Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Dem. autem [p. 323, 25] dixit δωρεὰν δοῦναί τινι, Donationem conferre in aliquem. Jungunt vero et alium infin., δίδωμί σοι τοῦτο ἔχειν, vel ταῦτα: quod imitatus Virg. dixit Æn. 5, [260]: Loricam, quam Demoleo, etc. Donat habere viro. Habetur et Dat ferre, ab eod. poeta ibid. [v. 248] dictum, Et argenti magnum dat ferre talentum. Sed ille ex uno loco genus loquendi, ex altero sententiam accepit, quantum quidem meminisse possum. Nam Hom. Il. O, [532] legitur, Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν· ubi habes quidem illud Tutamen in armis, sed non item illud, Donat habere. Sed et hoc considerandum est, paulo aliam esse vocabuli φορέειν significationem in isto Homeri loco quam verbi Ferre in illo Virgiliano. [Æsch. Eum. 850: Φρονεῖν δὲ καμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς· Ag. 1335: Καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου.] || Junctum accus. interdum, interdum infin. exp. etiam Concedo, Permitto. [Æsch. Choeph. 480: Αἰτουμένῳ δός μοι κράτος τῶν σῶν δόμων. Soph. Tr. 1117, Phil. 84: Δός μοι σεαυτόν.] Synes.: Ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν. Idem, Καὶ εἴ μοι δίδως εἰπεῖν πάτερ σεβασμιώτατε. [Longin. De subl. 27, 2: Ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῷ.] || Interdum infin. jungitur, alio etiam modo, non addito sc. accus., ut in votis. Hom. Il. Γ, [351]: Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. Sic Xen. Cyrop. 6, [4, 4]: Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρί· at 5, [1, 12] præcedit αἰτοῦμαί σε: ita enim ibi, Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, αἰτοῦμαί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. [Æsch. Choeph. 18: Ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον. Soph. OEd. Col. 1101: Τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἀνδρ' ἰδεῖν δοίη; Phil. 316: Οἵ' Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.] Possem autem similem voc. Da usum in hoc quoque loquendi genere ex eod. illo poeta, necnon et aliis afferre, si necesse putarem esse. Ceterum citatur ex eod. Xen. Cyrop. [3, 2, 13]: Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, pro Do vobis consultandi facultatem, vel Do tempus consultandi. [Et cum accus. βουλὴν διδόναι ap. Xenoph.; de quo v. sup. p. 360, D; διαχειροτονίαν διδόναι τῷ δήμῳ, Populum in suffragia mittere, ap. Æschin. p. 59, 13, Demosth. p. 596, 4; ψῆφον διδόναι ap. Lysiam p. 144, 25, Demosth. p. 542, 18, aliosque. Γνώμην διδόναι, Auctorem fieri sententiæ, Dem. p. 704, 5.] || De feminis dictum, Do nuptum, s. nuptui, in matrimonium. Hom. Il. Λ, [226]: Δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἦν· Od. O, [366]: Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδε δόσαν, καὶ μυρί' ἔλοντο, Illam nuptum dederunt apud Samen. Sic Thuc. 2: Ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν. Sed et ipsa ap. Hom. dicit Il. Τ, [291]: Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Herodot. quoque [5, 92] dicit: Ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, pro Ultro citroque matrimonia contrahebant, q. d. Dabant in uxores, et vicissim uxores ducebant. [1, 107: Μανδάνην ... ἐοῦσαν ἤδη ἀνδρὸς ὡραίην Μήδων ... οὐδενὶ διδοῖ γυναῖκα· 9, 111: Οὔτε γὰρ ἄν τοι δώην θυγατέρα τὴν ἐμὴν γῆμαι, ubi libri aliquot γυναῖκα pro γῆμαι præbent. Eur. Med. 288: Τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην. Isæus p. 53, 26: Πρωταρχίδῃ ... ἔδωκε Δικαιογένης τὴν ἀδελφήν.] Plut. autem Solone [et V. Dion. c. 21] addidit πρὸς γάμον, Δοθῆναί τινι πολιτῶν πρὸς γάμον. || Do, i. e. Trado, Offero, Porrigo. [Herodot. 5, 94: Ἱππίῃ ἐδίδου Ἀμούντης Ἀνθεμοῦντα, ἐδίδοσαν δὲ Θεσσαλοὶ Ἰωλκόν· ὁ δὲ τουτέων οὐδέτερα αἱρέετο· ib. 9, 109. Et passiv. 3, 148: Λαβεῖν διδόμενα οὐκ ἐδικαίευ. Plato Gorg. p. 499, C: Τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ, ubi vid. Heindorf. Demosth. p. 393, 14: Ὧν ἡμῖν ἐδίδου ξενίων, Offerebat. 260, 22: Πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας ... οἴεσθέ μοι διδόναι; 410, 8: Τοῦ διδόντος πολὺ καὶ μηδενὸς τούτων ἔλαττον.] Herodian. 1, [17, 17]: Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶναί τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, i. e. Primum illi miscere atque offerre poculum, exp. Politian. Plato Prot. [p. 326, D]: Οὕτω τὸ γραμμάτιον [γραμματεῖον] διδόασι, Tabellam porrigunt. Et διδόναι εἰς χεῖρας, Aristoph., Tradere in manus. [Soph. El. 1348: Οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖράς ποτε; 1119: Δός νυν ... (τὸ τεῦχος) ἐς χεῖρας λαβεῖν.] Exp. et aliis modis pro diversa accus. signif., ut παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, ap. Liban., Lex illi concedit, permittit, indulget, Bud. interpr. [Δόντων αὐτῷ τῶν νόμων, Legibus permittentibus, Isæus p. 63, 8; τῶν νόμων αὐτῷ δεδωκότων, ib. p. 65, 13. Id. p. 84, 38: Οἷς ... δίδωσιν ὁ νόμος τὴν Ἀγνίου κληρονομίαν, Tribuit, Addicit.] Id. ap. Aristot. De mundo [c. 5]: Τὴν δύναμιν εἰς τὰ συνεχῆ δίδωσι, Immittit. At διδόναι τὸν ὅρκον, Dem. Ad Bœot. [p. 1002, 3], Deferre jusjurandum. [Isæus p. 77, 16: Δοκεῖ δέ μοι κἂν ὀμόσαι ἄσμενος, εἴ τις αὐτῷ ὅρκον διδοίη. Ἀκοὴν διδόναι i. q. ἀκούειν. Soph. El. 30: Ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς. Χάριν διδόναι i. q. χαρίζεσθαι, Gra-

tificari. Æsch. Prom. 822 : Ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἥντιν' αἰ- A
τούμεσθα. Soph. Aj. 1354 : Μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν
χάριν δίδως· Tr. 1217 : Πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βρα-
χεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς· OEd. C. 855 : Ὀργῇ
χάριν δοὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.] Διδόναι πίστιν, vide
Πίστις, et Διδόναι λόγον, λόγῳ, vide Λόγος. || Dedo,
Thuc. 2, [c. 68] : Διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι. [Διδόναι
ἑαυτὸν εἰς ἔντευξιν, Dare se in colloquium, i. e. adeun-
di sui facere potestatem, Polyb. 3, 15, 4. Δ. ἑ. εἰς τὰς
χεῖρας, familiariter conversari cum aliquo, 3, 52, 7.
Εἰς τὴν χρείαν, Negotium in se suscipere, 8, 18, 11.
Ἐπὶ πράξεις 10, 6, 10. Εἰς κινδύνους 3, 17, 8; 10, 3,
7; 13, 1. Schweigh. Diodor. 2, 55 : Ἔδωκεν ἑαυτὸν
ἐπὶ τὴν ἐμπορίαν, ubi Wessel. : « Perplacuit hoc genus
Diodoro. Sic 16, 5 : Δοὺς ἑ. εἰς βίον εἰρηνικόν· 17, 108 :
Δοὺς ἑ. εἰς τρυφήν· 18, 47 : Δόντες ἑαυτοὺς εἰς ληστείας
καὶ καταδρομάς. Quæ omnia sectam atque institutum,
quod erant ingressi, solerter exprimunt. » Immittere,
Conferre se in locum, Polyb. 5, 14, 9 : Ἐδόκει γὰρ εἰς
τόπους αὐτὸν δεδωκέναι παραβόλους. Diodor. 5, 59 : Δι-
δοὺς δὲ αὐτὸν εἰς ἐρημίας, ubi Wessel. comparat Jo- B
seph. A. J. 1, 7, 7 : Εἰς τὰς ἐρημίας αὑτὸν διδούς· et
Lucam A. A. 19, 31 : Μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.
|| Omisso pronomine reciproco, Eur. Phœn. 21 : Ὃ δ'
ἡδονῇ δοὺς ἕς τε βακχεῖον πεσών. Cui Valcken. contulit
Philostr. p. 496 et 512 : Ἡδοναῖς ἐδεδώκει. Alia hu-
jusmodi collegit Olear. ad Philostr. p. 8. Alciphro 3,
47 : Δρόμῳ δοὺς, In pedes se conjiciens. Cum εἰς Dio-
dor. Excerpt. vol. 2, p. 567, 45 : Δοὺς εἰς δημοκοπίαν
καὶ πλήθους ἀρέσκειαν.] || Δίδωμι κακὸν etiam dicitur,
a Dem. quoque, pro Malum infero. [Hesiod. Op. 57 :
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. V. Boisson. ad Phi-
lostr. p. 437, 636.] Sic πληγὰς δίδωμι, Verbera infligo,
Plato De LL. [et Plut. V. Lucull. c. 12.] Sumtus est
autem ex Hom. et hic voc. δίδωμι usus; legimus enim
Il. A, [96] : Ἄλγε' ἔδωκεν. Sed et inversa constr. Od.
P, [567] : Ὀδύνησιν ἔδωκεν. Et T, [167] : Ἦ μέν μ'
ἀχέεσσί γε δώσεις. [Plato Phædri p. 254, E : Τὰ σκέλη
τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας ὀδύναις ἔδωκεν· De
rep. 9, p. 574, C : Πληγαῖς τε δοῦναι καὶ καταδουλώ-
σασθαι ἂν αὐτούς.] At διδόναι δίκην, τιμωρίαν signif. ha- C
bent pass., ut Lat. Dare pœnas. [V. Δίκη et Τιμωρία.]
Tale est et διδόναι εὐθύνας, quod vide in Εὐθύναι.
[|| Cum adverbiis. Soph. OEd. T. 1081 : Ἐμαυτὸν
παῖδα τῆς Τύχης νέμων τῆς εὖ διδούσης· Col. 642 : Ὦ
Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ. Eur. Alc. 1004 : Χαῖρ' ὦ
πότνι', εὖ δὲ δοίης· Or. 667 : Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ,
τί δεῖ φίλων; Addito τύχην in Iph. A. 390 : Θεοῦ σοι
τὴν τύχην διδόντος εὖ. Polyb. 4, 21, 11 : Ἐάν ποτ' αὐ-
τοῖς ὁ θεὸς εὖ δῷ, ubi libri duo εὐοδῶ, eadem fere cor-
ruptela qua apud Sophoclem OEd. Col. 1435 etiam-
num legitur : Σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεύς, quod εὖ διδοίη est
scribendum. G. D. || Δίδωμι apud gramm. interdum
significat Trado, Pono. Schol. Hom. Il. B, 111, ex
Didymo : Δόξειεν ἂν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Θρᾳκὸς ταῦτα
δεδόσθαι· cui Lehrs. De Arist. stud. p. 21 comparat
Athenag. Legat. p. 134 : Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέ-
σεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ
Τηθύος. Schol. Pind. Pyth. 5, 93 : Οἱ γὰρ νεώτεροι τὴν
Πύλον ... οὐ περὶ τὴν Τριφυλίαν τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλὰ περὶ
τὴν Μεσσηνίαν διδόασιν. Schol. Il. Π, 207 : Οὕτω δὲ δώσει
καὶ διὰ τοῦ θ τὴν γραφήν, οὐκ ἔχουσαν οὕτω.]

|| Δίδομαι pass. act. signif. sequitur magna e parte.
Dixit autem Herodian. 8, [5, 18] : Ἐδίδοντο τῷ ῥεύ-
ματι, i. e. ad verbum, Dabantur flumini, pro Proji-
ciebantur in flumen. Quam Projiciendi signif. habet
Dare quoque, quum dicitur, Præcipitem dare. Sed et
in aliis quibusdam loquendi generibus tale quid si-
gnif. [Æschin. De falsa leg. p. 52, 29 : Δέδοται τὸ σῶμα
τῷ κινδύνῳ. || Δεδομένα, Data, quæ a mathematicis di-
cantur multis disputat Marinus in præf. ad Euclidis
Data p. 453 seqq. ed. Greg. Polyb. 6, 32, 1 : Δεδομέ-
νου τοῦ πλήθους καὶ τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων.]

|| Διδόω, e quo διδώσομεν, Hom. Od. N, [358]; δι-
δώσειν, Ω, [313], et alia, licet πρωτότυπον τοῦ δίδωμι,
priore loco non posui, tum quod multo usitatius sit
δίδωμι, tum quod compp. hoc, non illud, retineant.
Invenitur tamen ἐδίδουν, ἀνεδίδουν, aliaque hujusmodi :
sicut διδοῦσι. Δώω, pleon. poet. pro δῶ : itidemque
δώῃ, δώῃσι pro δῷ, δοίη, plur. δώωσι pro δῶσι. Il. A,
[137] : Εἰ δέ κε μὴ δώωσι, Non dederint. Hesiod. [Op.
355] : Κἂν μέγα δώῃ. Δώομεν, Ion. s. poet. pleon. τοῦ ο
pro δῶμεν, Demus, Il. H, [299 : add. 351] : Δῶρα δ'
ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω. Ἔδον, per sync.
pro ἔδοσαν, Dederunt, aor. 2, act. indic. Hesiod.
Theog. [30] : Καί μοι σκῆπτρον ἔδον. [Tzetz. Expos.
alleg. Iliad. Ms. fol. 281 : Οὕτω μονομαχήσαντες ἔδον
ἀλλήλοις δῶρα.] Δός, Da, pro δόθι. Δόσκον, Hesychio
ἐδίδουν, a Δόσκω. [Est aoristi secundi forma, ut
grammaticis placuit, Æolica, qua Homerus utitur Il.
I, 331, Od. P, 420, T, 76, et δόσκεν Il. Ξ, 382, Σ,
546. Etym. M. p. 284, 24 : Δόσκον, ἔδων, δεύτερος ἀό-
ριστος παρὰ Αἰολεῦσι· Καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δό-
σκον (Il. I, 331)· ἀντὶ τοῦ ἐδίδουν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ
Ἰωνικῶς κλινόμενα ἐπὶ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι καὶ
τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ ο ἐκφέρονται πρὸ τοῦ σκ, ἐδί-
δων ἐδίδοσκον· ἔδων ἔδοσκον· ἐχρύσουν ἐχρύσοσκον. Im-
perfectum istud ἐδίδοσκον, cujus exempla nulla sunt,
iterum ponit p. 624, 45. G. Dind.]

[De formis verbi hæc notamus. Δίδωμι inter μονήρη
est ap. Herodian. περὶ μ. λ. p. 23, 15 : Οὐδὲν τῶν εἰς B
μι ληγόντων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας κατὰ χρῆσίν
ἐστιν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸ δί-
δωμι· νῦν γὰρ τοῦς Αἰολεῖς παραιτούμεθα. Ἐνδίδοσι pro
ἐνδίδωσι in epigr. Append. Anth. Pal. 223 : Τὰ κτέ-
ρεα, θνητῶν ὡς θέμις, ἐνδίδοσι. Διδοῖς et διδοῖ formæ
Ionicæ pro δίδως et δίδωσι ap. Homer. Il. I, 164, 519,
Od. Δ, 237, P, 350; Herodot. 1, 107; 2, 2, et Hippo-
crat. Æschylus Suppl. 1010 : Τὴν μὲν Πελασγός, τὴν
δὲ καὶ πόλις διδοῖ. Secundæ personæ forma paragogi-
ca διδοῖσθαι ap. Hom. Il. T, 270, de qua schol. : Οἱ
μὲν βαρύνουσιν ὡς Αἰολικὸν ἀπὸ τοῦ δίδοιμι δίδοις δίδοι-
σθα, ὡς τίθησθα, οἱ δὲ περισπῶσιν ἐπέκτασιν εἶναι οἰό-
μενοι ἀπὸ τοῦ διδοῖς. De tertia persona pluralis Phry-
nich. p. 244 ed. Lob. : Διδοῦσιν· ἐν τῷ περὶ εὐχῆς Φα-
βωρῖνος οὕτω λέγει, δέον διδόασι· τὸ γὰρ διδοῦσιν ἄλλο τι
σημαίνει, τὸ δεῖν. Διδοῦσιν, οὐ διδόασιν, ex Aristopha-
nis Metrophonte attulit Antiattic. p. 88, 24 : quæ
non Aristophanis, sed recentioris alicujus comici
fabula fuit. Alia exx. congessit Lobeck. : « Ἀποδιδοῦ-
σιν in Epicuri sententia apud Diogen. L. 10, 131;
ἐκδιδοῦσι Appian. Alex. 5, 6, p. 305; ἀποδιδοῦσι
Apollon. De synt. 4, 7, p. 321, et anon. Suidæ s.
Βατιλεία; διδοῦσι Dio Cass. 65, 13, p. 1069 (Manetho
2, 143, 309; 3, 305 : sed διδόασι 1, 21, 66; 5, 83.
G. D.), schol. Aristoph. Eq. 488; συνεπιδιδοῦσι The-
mist. Or. 7, p. 101, C (cui ἄμφω ταῦτα ... συνεπιδίδωσι
ex cod. Mediol. restitui. G. D.); ἐνδιδοῦσι Apollodor.
in Mathem. p. 34 (ubi ἐνδίδουσι legitur. G. D.); ἀναδι-
δοῦσι Suidas s. Ἀναβράσσουσι; προενδιδοῦσιν Phot. s.
Προαύλιον (in Porsoni edit. p. 449, 10, ὃ προενδίδωσιν
οἱ αὐληταί. G. D.). In contrarium vitium incurrunt
recentiores Græci quum ad similitudinem tertiæ per-
sonæ, incustodita observatione analogiæ, etiam δι-
δόαμεν διδόατε inclinant, ἀττικίζειν νομίζοντες, ut
scribit gramm. in Hort. Adon. p. 208. Hac fallaci
specie parilitatis circumductus Aspasius in Nicom. 2,
p. 32, b, et Michael Ephes. in 5, p. 69, a, schol. in
Dem. Lept. p. 20 ed. Wolf. διδόαμεν protulerunt,
Niceph. schol. in Synes. p. 420, A, ἀποδιδόαμεν, Lex.
rhet. Bekk. p. 288 ἐκδιδόαμεν, Theodoret. vol. 4, D
p. 509 ἀντιδιδόαμεν. Διδόατε Geminus de Prasin. ad
Cæs. p. 429; μὴ ἐνδιδόατε Anna Comn. 7, p. 194,
C ». || Imperativi forma vulgaris est δίδου, Doricam
δίδοι ex Pind. Ol. 1, 136 annotavit Gregor. Cor.
p. 212. Add. ib. 6, 178; 7, 164. Δίδωθι Hom. Od. Γ,
370, quod metri caussa pro δίδοθι dictum esse osten-
dit Eustath. || De optativo Phrynich. p. 345 ita
præcipit ut solum probet διδοίην et in aor. δοίην,
quibus formis constanter utuntur scriptores Attici,
reprobet διδῴην et δῴην, quæ vitia admissa esse mira-
tur ab Alexandro Syro sophista. Cum Phrynicho
consentit Mœris p. 117, dissentit Thomas M. p. 227,
qui Herodoti exemplum opponit 9, 111, quod in-
certum reddit librorum discrepantia, et Libanium.
Hujus ll. quosdam et Dionis Chr., Plutarchi, The-
mistii, Luciani, Appiani, Philostrati, Apollonii
Dyscoli, Sexti Empirici, Philonis, Josephi, Eusebii
attulit Lobeckius, plerosque parum certos, quum
iidem scriptores legitimis formis non raro esse usi

reperiantur. Certius exemplum est δώτη in papyro Petrettini p. 3. Δοίημεν per δώημεν explicat Hesych.; et δοίης per δώης, si scripturam codicis δώσεις recte in δώης mutavit Pierson. ad Mœr. p. 117. || Infinitivus διδοῦναι ap. Hom. Il. Ω, 425 syllaba media propter metrum producta. Dorica forma διδῶν apud Theocr. 29, 9. || Participium διδοῦντες pro διδόντες ap. Jo. Malal. p. 443, 21. Διδούντων pro διδόντων Photio Bibl. p. 25, 13 in excerptis ex Procopio codicis Veneti auctoritate intulit Bekkerus. Simili vitio διδοῦμεν ap. Paul. Ægin. p. 178. || De imperfecto Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1292 : Ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἐδίδων ἡ παράδοσις διὰ τῆς ου διφθόγγου οἶδεν, οἷον ἐδίδουν, ὡς ἀπὸ τοῦ διδῶ διδοῖς, ὥσπερ χρυσῶ χρυσοῖς. || Aoristi primi ἔδωκα indicativus tantum modus usurpatur, ceteri modi ab altero peti solent aoristo. Plurali ἐδώκαμεν ἐδώκατε ἔδωκαν etsi non plane se abstinuerunt veteres Attici, plerumque tamen aoristum secundum prætulerunt ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν, cujus singularis numerus ἔδων ἔδως ἔδω non est usitatus. Quo spectat Mœridis notatio p. 11 : Ἀπέδομεν ἀπέδοτε ἀπέδοσαν Ἀττικῶς· ἀπεδώκαμεν ἀπεδώκατε ἀπέδωκαν Ἑλληνικῶς. Dionysio A. R. 3, 28, p. 494, 11 ἀπέδοσαν ex cod. Vat. restituendum pro ἀπέδωκαν. Tertia persona pluralis δέδωκαν præteriti reduplicationem, significationem autem aoristi habet ap. Jo. Malal. p. 463, 16, unde eidem p. 438, 10 δέδωκαν pro ἔδωκαν restituit L. Dindorfius. Sic πεποίηκαν pro ἐποίησαν et alia hujusmodi in lingua Græcobarbara. Conjunctivum δώκῃ in scholiis ad Pindarum alicubi legere memini, corruptum fortasse ex δώσῃ, qua forma aoristi non raro utuntur caducæ Græcitatis scriptores. Sic προδώσας Hesych. s. v. Προέμενος; δώσωσιν schol. Thucyd. 1, 28, Ducas Hist. Byz. p. 111, C; 142, A; 187, D; 188, D; παραδώσωσιν p. 103, C. Alia exx. attulit Lobeck. ad Phryn. p. 721, velut δώσῃς in epigr. Anth. Pal. Append. 204 : Μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ... φίσκῳ τε δώσῃς. Geopon. 10, 54, p. 772 : Ἐὰν βάλῃς... δώσῃς. Tzetz. ad Lyc. 447 : Ὅταν δώσῃ. Ulterius progressi infimæ ætatis scriptores δόσαι dixerunt. Sic δόσας ap. Jo. Malal. p. 26, 4; ἐκδόσαντος p. 328, 14; ἀποδόσας ap. Ducam p. 142, C; μεταδόσαντας p. 82, A. || Aoristi secundi imperat. δόντω pro δόντων est in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 652. || Novitia verbi forma est δίδω et δίδειν pro δίδωμι et διδόναι. Sic μεταδίδει ap. Hesych. s. v. Δανίζει, ab Musuro in μεταδιδοῖ mutatum; προδίδειν Jo. Malal. p. 87, 9; 296, 3; ἀνταποδίδω Ducas H. B. p. 193, B; ἔδιδεν p. 139, A; ἔδιδον (Dabant) p. 121, B. Itaque p. 122, D, ubi δίδωσιν plurali numero dictum legitur (ut προενδίδωσιν in l. Photii supra memorato), δίδουσιν scribendum videtur. Imperfectum δίδον et ἔδιδον tanquam a δίδω legitur in H. Hom. in Cer. 328 : Κίκλησκον καὶ πολλὰ δίδον περικαλλέα δῶρα· 437 : Γηθοσύνας δ' ἐδέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδόν τε. G. Dind.]

Δίδωρος, ὁ, ἡ, Qui duorum palmorum est. [Sumptum, ut videtur, ex locis corruptis Plinii H. N. 35, 14, 49, et Vitruv. 2, 3, ad quem v. Schneider. vol. 2, p. 91.]

[Διεγγελάω, Irrideo, Hesych. s. v. Γλοιάζειν. Rectum nunc puto, quamvis Etym. M. (et Lex. rhet. p. 233, 6) habeat διαγελᾶν. Sic et ἐπεγγελᾶν. Hemst.]

Διεγγυὰ, ἡ, Fidejussio : διεγγυὰ τῶν προξένων, VV. LL. [Scrib. Διεγγύα. Schol. Thucyd. 3, 70 : Διεγγύᾳ τῶν προξένων, ad verba τοῖς προξένοις διηγγυημένοι. G. Dindorf.]

Διεγγυάω, i. q. ἐξεγγυῶ, Sponsione facta recipio et libero, quod fit in assertione. Thuc. 3, [70] : Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, Hospitum sponsione in octoginta talenta dimissi. Dem. [p. 1358] : Διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου καὶ οὖσα παρὰ τούτῳ, τὴν μὲν αὐτὴν ἐργασίαν οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον εἰργάσατο, Quum hic in libertatem vindicans sponsores dedisset, apud se habuit prostantem ut ante. Bud. [Diodor. 12, 57 : Οἱ Κερκυραῖοι προσποιηθέντες λύτρα διδόναι διηγγυήθησαν ὑπὸ (codd. ἀπὸ) τῶν προξένων ἱκανῶν τινων ταλάντων ἀφεθέντες.] || Exp. et Repignero. Dion. Hal. 7, [c. 12] : Διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, Repignerantes corpora pecunia numerata, vel Quum pecunia vadis loco data corpora redemissent. [10, 8 : Ἡ βουλὴ ... ἐψηφίσατο χρήμασι διεγγυηθὲν ἐλεύθερον εἶναι τὸ σῶμα μέχρι δίκης. Et 11, 29.] || Item, Oppignero, Esdr. 2 [Nehem. 5, 3]. VV. LL. || Διεγγυῶμαι, med. Spondeo, Promitto, i. e. Facturum me recipio, Bud. e Synes. : Εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἀτεγκτος ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, Non magnopere futurum spondeo, ut, quum ab uxore et filio divellar et abripiar, lacrymis ego temperem. [Isocr. p. 361, C : Διεγγυῶντος Μενεξένου τὸν παῖδα Πασίων ὡς ἐλευθέρου ὄντος αὐτοῦ, ἑπτὰ ταλάντων διεγγυήσατο. Apud Themist. Or. 27, p. 340, D : Πόνον ἐπ' ἀρχῆς προτιθέντα, ῥαστώνην δὲ ἐπὶ τέλει διεγγυώμενον, ex cod. Mediol. ἐγγυώμενον restitui. G. Dindorf.]

[Διεγγύημα, τὸ, Fidejussio, Cautio. Peyron, *Pap. di Zoide* p. 6, 16 et p. 14, 16 : Διὰ τὸ δεδόσθαι ἐν διεγγυήματι ὑπὸ Θανούβιος τῆς Ἰθορώϋτος, ὑπὲρ Δωρίωνος. Hase.]

Διεγγύησις, εως, ἡ, Fidejussoris intercessio, ἕνεκά τινος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένου. Dem. [p. 724, 6] : Καὶ εἴ τινες, ὠφληκότες χρήματα καὶ δεσμοῦ προστετιμημένον αὐτοῖς, ἐγγυητὰς κατέστησαν κατὰ τὸν τούτου νόμον, μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα, Hujus lege negabitur illis vel cum sponsorum fide extra vincula esse, h. e. διὰ τῶν ἐγγυητῶν ἄφεσις καὶ ἀπαλλαγὴ, Bud. [Harpocr. : Διεγγύησιν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἐγγυητῶν Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φησὶ, Διεγγυηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Στεφάνου. Dionys. A. R. 11, 32 : Τῆς διεγγυήσεως τοῦ σώματος, et paullo post : Δοῦναι διεγγύησιν.] Interdum Διεγγύησις est simpl. Quum quis se rem præstaturum promittit, et effectum iri, suo periculo recipit, Bud.

Διεγείρω, i. q. ἐγείρω : ut, Διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα, Herodian. 2, [1, 13]. Et passiv. διεγερθεὶς, Expergefactus. [Hippocr. Epist. p. 1277, 37 : Διεγηγερμένος τῇ σχέσει καὶ φοβερώτερος. Hemst. Lucill. in Anth. Pal. 11, 171 : Πόσον δώσει διεγερθεὶς ἰητροῖς μισθόν. Longus 2, 35, p. 60 Vill. Hesych. : Διεγείρω, ἐξυπνίζω. || Aorist. formæ mediæ Διηγρόμην. Paulus Sil. in Anth. Pal. 5, 259 : Ἐκ λέκτρων ἄρτι διεγρομένης· 275 : Ἡ παῖς ἐξ ὕπνοιο διήγρετο. || Metaphor. Excito, Erigo. Maccab. 2, 7, 21 : Τὸν θῆλυν λογισμὸν ἄρσενι θυμῷ διεγείρασα. Judith. 1, 4 : Πύλας διεγειρομένας εἰς ὕψος. Geopon. 9, 3, p. 575 : Τρέφειν καὶ διεγείρειν τὴν αὔξησιν τοῦ φυτοῦ. G. Dindorf.]

Διέγερσις, εως, ἡ, Excitatio. [Jul. African. Cestor. p. 315, A : Πολλὴν διέγερσιν καὶ ἐπιμέλειαν ἔχειν. Hemst. Eustath. p. 10, 40 : Πᾶσα παρακίνησις καὶ διέγερσις καὶ ἅπας εἰς ἔργον ἐρεθισμός. Scott. Georg. Pachym. Andron. p. 406, E. Διεγέρσεις, Erectiones (penis), ap. int. Hebr. Ezech. 23, 20.]

[Διεγερτήριον, τὸ, Excitatorium. Eustath. Opusc. p. 210, 16 : Τὰ εἰς τὸν Ἐνυάλιον διεγερτήρια. G. D.]

Διεγερτικὸς, ἡ, ὸν, Excitandi vim habens. [Sext. p. 360 : Φύσει τῶν μελῶν τὰ μὲν εἶναι διεγερτικὰ τῆς ψυχῆς, τὰ δὲ κατασταλτικά. « Athen. 2, p. 64, B : Οἱ βολβοὶ ... διεγερτικοὶ ἀφροδισίων· et 9, p. 371, B. » Scott. Aristid. Quintil. p. 111 : Διεγερτικὸν δ' ἐστὶ τοῦτο (τὸ ἐναρμόνιον) καὶ ἥπιον. G. Dind. Euseb. Hist. eccl. p. 143, D, de epistola Dionysii : Διεγερτικὴ πίστεως καὶ τῆς κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον πολιτείας. Hase.]

[Διεγκαλέω, Accuso. Athanas. vol. 2, p. 939. Kall. Anna Comn. 14, p. 423, B : Διεγκαλῶν αὐτῷ τὴν ἀδικίαν. Joseph. Genes. p. 8, A : Περὶ τούτου καὶ τῷ ἐπάρχῳ διεγκαλέσαντος. G. D. Vita Theodori Grapti in Combefisii Origin. Cpol. p. 198 : Οὐ μόνον αὐτῷ τῆς ἰδίας ψυχῆς τὴν βλάβην διεγκαλεῖ. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 274. Boiss.]

[Διεγκαρτερέω, Fortiter fero s. sustineo. Jo. Zonar. Comm. in Epist. Canon. p. 5, D : Διαρκοῦντας ἐπὶ πλεῖστον καὶ μέχρι τετάρτης φυλακῆς διεγκαρτεροῦντας. G. Dindorf.]

[Διεγκολπίζομαι, In sinu gero. Nilus Epist. p. 421 : Τῆς δοξολογίας πλοῦτον διεγκολπίζονται. G. Dindorf.]

[Διεγκόπτω, Incutio. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 632 : Τὸ περιλειφθὲν ἐν τῇ γῇ κατὰ τὴν κίνησιν κλονούμενον περὶ τοὺς πόρους καὶ διεγκοπτόμενον σπασμοὺς καὶ σεισμοὺς ἀποτελεῖν. G. Dindorf.]

Διεγκρινησάμενοι, Hesychio sunt διακρίνοντες. Infra διευκρινησάμενοι.

Διεγρηγορῶ, pro Vigilo, Expergiscor, Bud. ex Herodiano. [Immo Διαγρηγορῶ, quod v. Quæ formæ interdum permutantur, ut ap. Theodoret. vol. 5, p. 17.]

[Διεγχειρέω, Aggredior. Ulpian. ad Demosth. In Androt. p. 720, A. Hemst. Theophyl. Sim. Hist. p. 102, D : Τοῖς ὑπὸ τοῦ τυράννου διεγχειρουμένοις· 90, D : Ἀδελφὰ τῶν ἐκείνῳ διεγχειρηθέντων· 97, A : Προστάττειν διεγχειρεῖ· 158, D : Πυθέσθαι διεγχειρεῖ τὸν χρόνον τῶν ἱστορηθέντων· 113, C : Οὐχ ὅσια εἰς εὐεργέτας διεγχειρεῖ. G. Dindorf.]

[Διεγχείρησις, ἡ, Facinus. Theoph. Simoc. Hist. p. 169, C : Ἀναιδῆ τινα διεγχείρησιν τούτῳ προσέταττεν. Hase.]

[Διεδαφίζω, Funditus everto. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 496, D : Τὰ τῶν θείων ναῶν διηδάφισαν καὶ καταπεπτωκότων ἕως ἐδάφους...]

Διέδεξε, Ion. pro διέδειξε. [V. Διαδείκνυμι.]

[Διέδην, διὰ τέλους, Perpetuo, Hesych. Idem (inter Διεβλήθη et Διεβοήθη) : Διέβην, διὰ τέλους, δι' ἑαυτοῦ. Quæ altera interpr. ad Δι' ἔθεν recte refertur a Kustero.]

[Διέδομαι. V. Διεσθίω.]

Διέδρα, ἡ, ap. Hesych. exp. καθέδρα [Sella].

[Διέδρα. V. Διαδιδράσκω.]

Διεδρία, ἡ, Dissidium. Aristot. H. A. 9, [2] : Ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· δίεδρα μὲν, τὰ πολέμια τιθέντες· σύνεδρα δὲ, τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα· ubi Bud. dicit auguralia verba esse, et e Gaza interpr. Considium et dissidium. At Cam. interpr. Considentias et dissidentias : nam dissidentia faciunt augures ea, quæ sunt infesta sibi mutuo; et considentia, quæ pacifica. [In Ethic. Eudem. p. 1236, 10 τὰς συνεδρείας καὶ διεδρείας. G. Dindorf.]

Διέδριον, τὸ, Sellula. [Scriptor ignotus ap. Suid. s. h. v. : Ὡς δὲ οὐκ ἴσχυον εἰσόδῳ χρήσασθαι, ἅπαντες αὐτὸν διεδρίῳ κατὰ τοὺς οἴκους τῶν λεγομένων σχολῶν εἰσεκόμιζον. Καθέδριον interpretatur Zonaras. Etym. M. p. 274, 31 restituit Sylburg., ubi legitur διέδρων.]

Δίεδρον, τὸ, Bisellium, Sellæ genus. VV. LL. [Suidas : Ζεῦγος ἡμιονικόν· ... τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὁμοία διέδρῳ. Hemst.]

Δίεδρος, ὁ, ἡ, Dissidens : cui contr. σύνεδρος : erat autem verbum augurale : exemplum ex Aristot. habes in v. Διεδρία. || Hesych. exp. subst., διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα. [Quum ap. Hes. præcedat, Διέδρα, ἀπέδρα, καθέδρα, non improbabile est καθέδρα ex versu superiore illatum, reliqua autem, Δίεδρος, διαφανὴς ἢ λαμπρὰ, depravata esse ex Δίαιθρα, διαφανῆ, λαμπρὰ, ut in duabus similibus gll., de quibus dictum s. v. Δίαιθρος. De gl. Galeni Δίεδρος p. 456 s. v. Δίυδρος dicetur. G. D.] Cujus exemplum Bud. ex Athen. [5, p. 197, B] affert, Ὥστ' εἶναι δύο κατὰ κλίνην ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. Eust. in Il. Λ [p. 882, 12] quum annotasset δίφρον et διόχην secundum Pausan. vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν et ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, subjungit, Καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον διόχην, καὶ δίεδρον ἐκάλουν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ.

[Διεζευγμένως, Disjunctim, Separatim. Justin. Mart. p. 401, B. Nicom. Ger. p. 140, 27 : Ἄν τε συνημμένως ἄν τε διεζευγμένως σκοπῆται. Id. ib. p. 142, 8. Hase.]

[Διέθην. V. Διίημι.]

[Διεθίζω, Assuefacio. Aretæus p. 27, 13 : Ἦν δὲ διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα.]

[Διεθισμὸς, ὁ, Consuetudo, Usus. Anonym. Περὶ ὀργῆς in Volum. Hercul. vol. 1, p. 52 ed. Oxon. : Τῶν διεθισμῶν. Passov.]

Διειδέναι, Bud. e Plat. affert pro Dignoscere, Pernoscere : exp. etiam Perspicere. [Phædro p. 262, A : Τὴν ὁμοιότητα τῶν ὄντων καὶ ἀνομοιότητα ἀκριβῶς διειδέναι· Leg. 1, p. 626, B : Διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα. Eur. Med. 518 : Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι. || Forma epica Διίδμεναι. Apoll. Rh. 4, 1360 : Τὰ ἕκαστα δ. εὐχετόωντο. || Διιδεῖν. Plato Phædro p. 277, B : Περί τε ψυχῆς φύσεως διιδὼν κατὰ ταὐτά· Phædon. p. 62, B : Μέγας τέ μοι φαίνεται (ὁ λόγος) καὶ οὐ ῥᾴδιος διιδεῖν.] Δίοιδα, Pernovi, Perspexi, Cognitum habeo. Aristoph. Nub. [168] : Ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος. Est præter. med. a Διείδω. [|| Futur. διείσομαι. Hesych. : Διεισόμεθα, ... διαγνωσόμεθα. Tzetz. Exeg. Il. p. 45, 3 : Τῷ ἡμετέρῳ ἐντυγχανέτω ποιήματι κἀκ τούτου ... περὶ τούτων διείσεται. || Διείδομαι, Conspicior per. Apoll. Rh. 1, 546 : Ἀτραπὸς ὡς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο. Callim. H. in Del. 191 : Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή. Schol. φαινομένη. Conf. Διαείδω.]

Διειδὴς, ὁ, ἡ, Perspicuus, Pellucidus, Limpidus, Clarus, h. e. Qui perspici et pervideri oculis potest, ut puræ et limpidæ aquæ. Theophr. enim C. Pl. 6, 28 τὸ ὕδωρ vocat διειδὲς eam ob rem. Sic Philostr. Ep. 23 : Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄψυχον καὶ ἀκίνητον τὸ διειδὲς, καθάπερ τῶν ὑδάτων τοῖς ἑστηκόσι, posito τὸ διειδὲς subst. pro Perspicuitas, Pellucidtas, Limpiditas. Hesychio διειδὲς est διαυγὲς, λαμπρὸν, εὔδηλον. [Theodor. Metoch. Miscell. p. 113 : Ποτίμου τινὸς καὶ διειδοῦς τοῦ ὕδατος. Phot. Bibl. cod. 140, p. 98, b. Διειδὲς pro διαυγὲς præbet cod. Bavar. Liban. vol. 1, p. 353. G. Dind.]

[Διείδομαι. V. Διειδέναι.]

[Διείεται. V. Διίημι.]

[Διεικάζω lectio vitiosa ap. Philostr. Imag. p. 793 (32, 22 Jac.) : Ἡ δὲ τοῦ Διονύσου ναῦς τὰ μὲν ἄλλα πέτρᾳ μοι διείκασται· ubi paullo post simplex sequitur εἴκασται. Corrigendum τὰ μὲν ἄλλα πηλαμύδι εἴκασται. L. Dindorf.]

[Διείλεγμαι. V. Διαλέγομαι.]

[Διειλέω, Evolvo. Plut. Mor. p. 1039, E : Οὐχ ἕτερα δεῖ βιβλία διειλῆσαι.]

Διειλημμένως, adv. e præt. διείλημμαι factum, pro Distincte, Divise, Divisim; Præcise, Præcisa formula, Xen. [OEc. 11, 25], a διαλαμβάνω significante διορίζω, ut sit i. q. διωρισμένως. Bud. p. 561. [Ptol. Tetrab. p. 11, 5 : Καὶ τοῦτο δὲ ἁπλῶς πάνυ, καὶ οὐκ εὖ διειλημμένως. Hase.]

Διείλησις, εως, ἡ, Turbo : sic enim Ficinum ap. Plat. De LL. 5, [p. 747, C] vertisse annotat Bud. πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις. [Apud Galen. vol. 1, p. 349 ed. Bas. legitur διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ εἰλήσεις. Recte δι' εἰλήσεις restituit Platoni Ruhnken., cujus vide annot. ad Timæum p. 97.] Idem tamen Ficinus εἴλησις vertit Æstus ap. eund. Plat. Videtur autem hoc verbale esse tanquam a Διειλέω.

[Διείληφα. V. Διαλαμβάνω.]

[Διειλιγμὸς, ὁ. Plut. Mor. p. 695, A : Ἡ τῶν μήλων (ἀποφορὰ) ἔνδειαν μὲν οὐ ποιεῖ, καρδιωγμὸν δέ τινα μᾶλλον καὶ διειλιγμόν. Meziriac. ἴλιγγον.]

Διειλιστὴρ, Colum, VV. LL. perperam pro διυλιστήρ.

[Διειλοκομπάσας. V. Δειλοκοπήσας.]

[Διειλύω, Evolvo. Impropr. Διειλύομαι, Evolvor, i. e. Abeo. Apoll. Rh. 4, 35 : Ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο Ληιάς.]

[Δίειμι, fictum a gramm. quibusdam verbum propter etymologiam v. ἀΐδιος, ὁ ἀεὶ διὼν, ap. Zonaram aliosque. V. Bast. ad Greg. Cor. p. 348. Etym. M. p. 289, 45 : Δυὰς ... παρὰ τὸ διεῖναι· μόνη γὰρ πρώτη ἡ δυὰς διίσταται ἀπὸ τῆς μονάδος.] Διέσομαι, Usque ero, s. Perseverabo esse, Pergam esse, Constanter ero. Xen. Mem. 2, [1, 24] : Σκοπούμενος διέσει τί ἂν κεχαρισμένον σῖτον ἢ ποτὸν εὕροις, Considerare perges, σκοπῶν διατελέσεις. Thema est δίειμι. [Διοίσει restituendum videri s. v. Διαφέρω diximus.]

Δίειμι, Transeo, Permeo [Hesych. : Δίειμι, διέρχομαι. Δίεισι, προέρχεται, διέρχεται]; Transibo etc. [Aristoph. Ach. 845 : Χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν δίει· Av. 1392 : Ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα.] Thuc. 3 : Ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῆσαν [et 4, 78]· 5, [56] : Διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ ἐᾶν πολεμίους διϊέναι. Et, Δίεισιν ἔξω, Theophr. [C. Pl. 5, 9, 12] pro Erumpit : et δίεισιν εἰς βάθος, pro Alte descendit. [Et fr. 3, De igne, § 68 : Οὐ δίεισι τῇ πυκνότητι. De tempore id. fr. 6, c. 3, 9 : Ἡμέρα χειμέριος δίεισιν.] || Percurro oratione, Narro, in Ὅπως ἠσκῆσθαι χρὴ, ἤδη σοι δίειμι, ubi tamen fut. signif. habet : sicut εἶμι interdum habere dicetur. Διέξειμι hac in signif. frequentius est. [Plato Criton. p. 47, C : Ἵνα μὴ πάντα διίωμεν· Sophist. p. 254, D : Ἃ νῦν δὴ διῆμεν· nam sic libri meliores : vulgo διήειμεν. Conf. Phædr. p. 269, A. Gorg. p. 505, E : Δίειμι μὲν οὖν τῷ λόγῳ ἐγὼ ὡς ἂν μοι δοκῇ ἔχειν. « Polemo ap. Macrob. 5, 19 : Δίεισι τὸν

ὄρχον.» Hemst. Plut. V. Camill. c. 33, Æmil. c. 7. Philostrati exx. v. ap. Boisson. ad Her. p. 352, 396, 478, 524, 570, 589, 610. Sæpe cum περὶ construitur, ut ap. Philostr. p. 725 : Τοσαῦτα περὶ τῶν Τρώων δίεισιν. Cum ὑπὲρ Galen. Περὶ μυῶν p. 17 ed. Dietz : Ὑπὲρ αὐτῶν δίειμι.] Δίει, Att. pro δίῑθι, i. e. δίελθε, ab inusit. th. διέω, pro δίειμι. Διῆϊον, Percurri, Percurrendo exposui et explicavi, aor. 2 ab eod. inusit. th. Διέναι, Pertransire, Percurrendo exponere : unde particip. διών : ambo a th. δίειμι. [Διαΐὸν pro διὸν ap. Platon. Crat. p. 412 et 413 propter etymologiam v. δίκαιον.] At Διέναι, Transmittere, est a διῆμι, unde particip. διείς. [Futur. διείσομαι. Hesych. : Διεισόμεθα, διαπορευσόμεθα.]

Δίειξις, εως, ἡ, Hesychio διάστασις : forsitan qua duæ res a se invicem discedunt.

Διειπεῖν, Enuntiare, Exponere : Hesychio διηγήσασθαι : ut ap. Hom. [Il. K, 425], Δίειπέ μοι, Expone et enarra mihi. [Soph. Trach. 22 : Τρόπον πόνων οὐκ ἂν διείποιμι· OEd. T. 854 : Ὅν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν. De explicando ænigmate ibid. 394 : Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει. Plato Polit. p. 275, A : Ἄρχοντα αὐτὸν ἀπεφήναμεν, ὁντινα δὲ τρόπον οὐ διείπομεν.] Itidem pro Exponere et Declarare accipi potest ap. Aristot. OEc. 2, [29] : Διειπάμενος ἐν ᾧ χρόνῳ πάλιν αὐτοῖς ἀποδώσει. [Iambl. V. Pyth. p. 266 : Θεμένων ... ἱμάτιον καὶ διειπομένων (διειπαμένων Schneider.) μὴ διδόναι θατέρῳ.] Διαειπέμεν Hesychio est διαλεχθῆναι [ex Hom. Od. Δ, 215 : Διαειπέμεν ἀλλήλοισι].

[Διειπετής. V. Διοπετής.]

[Διειργαθεῖν. V. Διείργω.]

Διείργω, Diduco, Dirimo, Intersepio, Dispesco, Bud. Thuc. 3, [107] : Χαράδρα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, Dirimebat eorum castra, i. e. intersepiebat et a se invicem distinguebat. Polyb. [5, 55, 7] : Παράκειται μὲν τῇ Μηδίᾳ, διειργούσης αὐτὴν τῆς ἀνὰ μέσον κειμένης ὀρεινῆς, Dispescente et disterminante ipsam. [Aristot. H. A. 6, 3 : Τὰ δὲ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύ' ἔχει λεκίθους, ὧν τὰ μὲν διείργει τοῦ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις.] Plut. Them. [c. 13] : Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, Brevi freto insula distinguitur ab Attica. [Polyæn. 2, 2, 4 : Χώραν ἐλαχίστῳ διειργομένην ἰσθμῷ μὴ νῆσον εἶναι. Ælian. V. H. 1, 3 : Τοσοῦτον ὅσον ὁ κάλαμος διείργει. Hemst. Arceo, Impedio. Hesych. : Διείργων, κωλύων. Plato Leg. 9, p. 880, B : Ἐάν τις τύπτῃ τὸν πρεσβύτερον..., ὁ προστυγχάνων... διειργέτω ἢ κακὸς ἔστω κατὰ νόμον. || Διεργάθοι, διαλύσειεν, Hesych. Qui optativus est verbi authypotacti Διειργαθεῖν. G. D.] Διήρχθην, quod Hesych. exp. ἐκωλύθην, est a Διέργω, et scribitur etiam [recte] per diphthongum ει.

[Διείρηκα. V. Διερῶ.]

[Διείρομαι. V. Διέρομαι.]

[Διειρύω. V. Διερύω.]

Διείρω, Trajicio, Insero, Bud. e Luciano [Toxar. c. 43] : Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, Inserens, Trajiciens. Ex Eod. [ib. c. 33] : Ἀποπρίει τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδεντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, Deinceps trajectorum et insutorum. Sic Xen. Cyrop. 8, [3, 10] : Διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. Apud Theophr. C. Pl. 2, [14, 4], Διειρόντων τοὺς παττάλους, interpr. Adigentium paxillos. [H. Pl. 1, 7, 3 : Διείρει τὴν ῥίζαν πρὸς τὴν γῆν.] Idem Bud. ap. Galen. : Διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ γαστροῤῥαφίᾳ. Διεκβάλλειν δὲ διὰ τοῦ πλησίον, ἐκεῖθεν δ' αὖ πάλιν διείρειν, interpr. Introrsus extrorsusque penetrare, i. e. ὠθεῖν ἔξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Idem διείρειν exp. alibi Transadigo, Transuo, Insuo, Insubulo. Diosc. 5, 25 : Κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ, ὥστε μὴ θιγγάνειν τοὺς τόμους ἀλλήλων, Trajectaque ligno segmenta modicis intervallis, ne se contingant, Ruell. [Id. 2, 105 : Λοιπὸν λίνῳ διάρας τὰ κυκλίσκια διεστῶτα ἀπ' ἀλλήλων κρέμασον. Leg. διείρας. Pherecydes διὰ τῆς ὀπῆς... διείρας τὸν δάκτυλον, Ælian. V. H. 4, 28. Pro eo Diog. L. 1, 118 διαβαλὼν τῆς θύρας τὸν δάκτυλον, et 122 ipse Pherecydes aut qui nomen ejus mentitur διεὶς τὸν δάκτυλον ἐκ τῆς κληίθρης. Athen. 11, p. 468, C : Ποτήριον εἰς ὃ οἷόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν· 14, p. 637, D : Διείρας τὴν εὐώνυμον χεῖρα. Hesych. s. v. Πεντεσύριγγον et Περίδρομος, Suidas s. v. Διείρουσι et Ἐμασχαλίσθη, Etym. M. p. 269, 43. Corruptum videtur apud Philostr. p. 168 : Ὀρθοὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης οἱ δάκτυλοι καὶ οἷον διείροντες. Hemst. Aor. Διέρσαι. Hippocr. p. 834, F : Ἔπειτα διέρσαι τὸ ὑγιὲς σκέλος μεσηγὺ τῶν φλιέων· 833, H : Διέρσας τὴν χεῖρα.]

Διειρωνόξενος, ὁ, ἡ, Simulato hospitio fallens : s. Sub hospitalitatis specie fallens. Spartani hoc epith. notantur a Comicis, utpote apud quos lex esset τῆς ξενηλασίας. Aristoph. Pac. [623], de Laconibus : Οἵ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι, Τήνδ' ἀπορρίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν· ubi schol. quoque exp. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως.

Διεισδύνω, i. q. εἰσδύνω. Alex. Aphrod. [Probl. 2, p. 330, 5], τὴν γῆν εἰς τοὺς πόρους. [Philop. De cr. mundi p. 66, 33, de lapidibus adustis : Ἐπειδὰν ὕδωρ αὐτοῖς ἐπιχεθῇ, διεισδῦνον εἰς αὐτοὺς μανωθέντας ὑπὸ τῆς καύσεως. Hase.]

[Διείσομαι. V. Διειδέναι.]

[Διείσπλους. V. Διέσπλους.]

[Διειτρέφης. V. Διιτρέφης.]

[Διὲκ, quod in libris sæpe δι' ἐκ scribitur, Per et ex. Hom. Il. O, 124 : Διὲκ προθύρου, Per vestibulum et extra illud. Et Od. Σ, 101, 386; Φ, 279. Διὲκ μεγάροιο Od. P, 61, 460; T, 503; X, 433. Hesych. : Δι' ἐκ θυρῶν, τοὺς νεκροὺς οὕτω φασὶν ἐδράζεσθαι ἔξω τοὺς πόδας ἔχοντας πρὸς τὰς αὐλείους θύρας. Apoll. Rh. 3, 73 : Διὲκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ· 2, 620 : Νῆα διὲκ πέλαγος σεῦεν μέσον. Ante vocal. Διεξ. Apoll. Rh. 4, 161 : Διεξ ὕλης τετάνυστο· 409 : Μή με διεξ εἰῶσι νέεσθαι. Cujus formæ aliquem etiam ante consonantes usum fuisse ostendit Etym. M. p. 324, 16 : Ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος, οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, Διεξ σωλῆνος (adde εἰς ἄγγος ex schol. Hom. Il. I, 7)· καὶ πάλιν, Διεξ τὸ μύρτον· σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. G. Dindorf.]

Διεκβάδην, Hesych. affert pro δίοδον, Transitum. [Recte corrigi videtur Διεκβολήν. (Conf. Diodori verba s. v. Διεκβολὴ afferenda.) Minus probabiliter Jensius διέκβασιν.]

[Διεκβαίνω, Excedo per. Strabo 12, p. 536 : Διεκβαίνων δὲ τὰ ὄρη τοσαύτην κατάγει χοῦν ἐπὶ τὴν θάλατταν. Schneid. Percurro, Dinumero. Pass. Paul. Alex. Apotel. p. 61, 3 : Ἀπὸ τοῦ ὡροσκοποῦντος ζωδίου διεκβαίνονται. Hase.]

[Διεκβακχεύομαι, Bacchor, Furore agitor. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 330, A : Λογισμοῖς ἀγρίοις διεκβακχευθείς. G. Dind.]

Διεκβάλλω, Trajicio, Per medium emitto et trajicio. Bud. p. 537 e Galeno. [Vide locum s. v. Διείρω allatum. Id. vol. 4, p. 468 : Ἄγουσι μὲν ἐξ ἀνάγκης ἄνω τὰ σκέλη τοῦ βρόχου, διεκβάλλουσι δ' ἐκτός· 518 : Καθιέντας σχοινίον... κἄπειτα μὴ δυναμένους διεκβαλεῖν· et ibid. p. 516. Id. vol. 12, p. 219 : Βρόχους διεκβάλλοντα διὰ τρημάτων τινῶν. Oribas. p. 277 ed. Mai. : Ἀγκτῆρες διεκβαλλέσθωσαν, et alibi locis plurimis. G. D.] In VV. LL. citatur ex Josue 15, [9] : Διεκβάλλει τὸ ὅριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, pro Transit terminus per verticem montis. [Διεκβάλλειν χώραν τινὰ, Peragrare regionem (cum exercitu), Polyb. 4, 68, 5. Τὴν ἔρημον 10, 28, 1. Οὓς (τόπους) ἔδει διεκβάλλειν αὐτὸν, 10, 29, 3. Schweigh. Plut. V. Pelop. c. 17 : Τὰ στενὰ διεκβάλλοντες· V. Sertor. c. 8 : Διεκβαλὼν τὸν Γαδειραῖον πορθμόν.]

[Διέκβασις, εως, ἡ, Egressus. Eustath. p. 1887, 7 : Ἡ τοῦ Τηλεμάχου δ. εἰς ἀγοράν.]

[Διεκβατέω, in loco fort. lacero Achmet. Onirocr. p. 163, 39 : Ἀνθρώπους ἠναγκασμένους χαροποιήσει, καὶ διεκβατήσει, καὶ πλουτήσει, Vertitur ibi, Proteret; sed videtur esse potius, Provehet, Promovebit. Hase.]

[Διεκβλητέον, Trajiciendum. Oribas. p. 58 ed. Mai. : Βελόνην δ. διὰ τοῦ αὐτοῦ τόπου. G. Dind.]

Διεκβολὴ, ἡ, Trajectio. Item, Eruptio et exitus per locum angustum et interceptum. Idem Bud. p. 434 e Diodoro Sic. [17, 68 : Ἐπυνθάνετο μή τις ἑτέρα ἐστὶ διεκβολή. Πάντων δ' ἀποφαινομένων δίοδον μὲν μηδεμίαν ἄλλην ὑπάρχειν... «Διεκβολὴ et Διεκβολαὶ, Transitus (per montem aut per montium angustias), ap. Polyb.

1, 75, 4; 3, 40, 1; 92, 11; 93, 10. » Schweigh. Oribas. p. 58 ed. Mai.: Βελόνην διείρειν ... καὶ μετὰ τὴν διεκβολήν.... Schol. Callim. H. in Del. 105. Exx. V. T. v. ap. Trommium. Conf. Διεκβάδην.]

[Διεκβόλιον, τὸ, Medicamentum (fœtum) ejiciens, ap. Hippocr. p. 634, 9.]

[Διέκγονος, ὁ, Pronepos; in Nomocan. Coteler. n. 457 Δισέκγονος. Ducang.]

[Διεκγράφω lectio vitiosa pro διαγράφω in cod. uno Libanii Epist. 222, p. 107.]

[Διεκδίδωμι, Distribuo. Hippocr. p. 612, 32: Ἕτερον γὰρ ἑτέρῳ διεκδιδοῖ ἐν τῷ σώματι.]

Διεκδικέω, Tueor, Defendo: et quidem non solum in judicio, sed et armis. Vide exempla e Pand. ap. Bud. p. 100. [Τὸν δὲ κλέπτην ἑαυτὸν ἀκοντίῳ διεκδικοῦντα ἔξεστι φονεύειν. Et, Δοῦλοι δὲ μὴ διεκδικούμενοι ὑπὸ τῶν δεσποτῶν σωματικῶς τιμωροῦνται. « Glossæ Basilic.: Διεκδικηταὶ πάντες οἱ ἐκδικοῦντες καὶ φροντίζοντες, εἴτε διοικηταὶ εἴτε ἐπίτροποι εἴτε κουράτωρες εἴτε προκουράτωρες εἴτε ἐντολεῖς εἰσι. Διεκδικεῖν γάρ ἐστι τὸ τὰ αὐτὰ ποιεῖν ἅπερ καὶ ὁ πρωτότυπος ἐποίει παρὼν etc. Item pro *Coadicere* apud Harmenopul. l. 1, tit. 13, § 17. » Ducang. Glossæ jur.: Καταγράφειν, τὸ διεκδικεῖν ἀπὸ δίκης. Schæf. Schol. Eurip. Hec. 1029 (1005 Matth.): Ἐπειδὴ οἱ νόμοι παρὰ θεῶν καὶ ταῦτα βούλονται τιμωρεῖν καὶ διεκδικεῖν ἃ καὶ οἱ θεοί. Scott. Hesych.: Διεκδικᾷ (Διεκδικεῖ Kust.), διεξέρχεται, τιμωρεῖται. Argum. Hesiodi Scuti p. 143 ed. Gaisf.: Ἐκήρυττε γαμεῖσθαι τῷ δυναμένῳ διεκδικῆσαι τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς. G. Dind.]

[Διεκδίκησις, ἡ, Pœnæ irrogatio. Vita S. Nili p. 105, 35: Μεγαλοψύχως χαρίσασθαι αὐτῷ καὶ τὴν αὐτῶν διεκδίκησιν. Hase.]

[Διεκδικητὴς, ὁ, Defensor. V. Διεκδικέω et Διοικητής.]

Διεκδρομὴ, ἡ, Excursus, Percursus. [Clem. Al. p. 216. Wakef. Ezech. iambogr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 444, B, de peditibus in aciem porrectis: Διεκδρομῆς ἔχοντες ἅρμασιν τόπους. Ptolem. Tetrab. p. 102, 19: Αἱ δὲ διεκδρομαὶ καὶ οἱ ἀκοντισταὶ (f. ἀκοντισμοὶ) τῶν ἀστέρων, Trajectiones stellarum. Hase.]

[Διεκδύνω, s. Διεκδύω, Erumpo. Aor. 2 διεκδῦναι. Hippocr. p. 305, 52: Ὁκόταν ὁ ἠὴρ ἀποκληϊσθῇ ἐν τοῖσι μέλεσι καὶ μὴ οἷός τε ἔῃ διεκδυῆναι (scr. διεκδῦναι) ἔξω ὑπὸ τοῦ φλέγματος. « Athen. 6, p. 249, C (ex Nicolao Damasc.): Οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα τούτων τὸν θάνατον ... ἢ διεκδύντα. Lucian. Hermot. c. 65: Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι. Eustath. p. 1649, 59: Οὐκ εἶχον γὰρ διεκδῦναι τῆς στενότητος. » Scott. Plutarch. V. Timol. c. 10: Διεκδὺς τὸν ὄχλον.]

Διέκδυσις, εως, ἡ, [Perfugium, Latibulum. Athen. 3, p. 98, D: Τὰς τῶν μυῶν διεκδύσεις μυστήρια ἐκάλει (Διονύσιος). Schweigh.] Ambages, Fugæ et strophæ tergiversationum, ut ap. Plut. interpr. Bud. p. 157. [V. Sertor. c. 13: Πλάνοις δὲ χρώμενος ἀεὶ καὶ κυνηγεσίοις ... πόσης διεκδύσεως φεύγοντι καὶ διώκοντι κυκλώσεως ἀδάτων τε καὶ βασίμων τόπων ἐμπειρίαν προσειλήφει. Eustath. Opusc. p. 279, 40: Καὶ πολλαχοῖ εἰλεῖτο, δοκῶν μὲν ἐθέλειν διέκδυσιν ὡς εἰς φυγήν. Hesych.: Διέκδυσιν, ἀπόδρασιν.]

[Διεκθερμαίνω, Percalefacio. Eustath. Opusc. p. 155, 24: Τὸ θέρος ... εἰς τοσοῦτον διεκθερμαῖνον. G. Dind.]

[Διεκθέστερον lectio corrupta. V. Διεκτελέστερον.]

Διεκθέω, Discurro, Excurro. Aristot. De mundo [c. 4 med.]: Ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, Ad terram usque cursim illisum. [Cleomed. K. Θ. p. 125, 16. Hemst. Alcinous c. 18. Boisson. Plut. V. Pelop. c. 17: Διεκπεσεῖν εἰς τοὔμπροσθεν καὶ διεκθεῖν βουλομένους. Georg. Pachym. Andron. p. 320, D: Τινὲς τῶν ἐκείνου κατ' ὀλκαμοὺς διεκθέοντες. Improprie Aretæus p. 17, 34: Διεκθέει ὕπερθεν μὲν ἐς ἔμετον τὰ ἐν τῷ στομάχῳ ἀλιζόμενα· 134, 46: Ὡς πᾶν τὸ γάλα διεκθέειν. G. Dind.]

[Διεκθρώσκω, Perrumpo, Erumpo. Clem. Al. p. 21, 25: Δ. τοῦ σκότους. Scott. Methodius Photii Bibl. cod. 237, p. 309, b, 40: Διὰ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διεκθρώσκουσαν λαμπρὰν τὴν πίστιν. Aorist. ap. Oppian. Hal. 4, 674: Διεκθορέειν μεμαῶτες.]

[Διεκκλίνομαι, Declino, Fugio. Schol. Apoll. Rh. 2, 70: Οὕτω καὶ ὁ Ἄμυκος ἐπέχειτο μὲν ἐκφοβῶν αὐτὸν, διεκκλινόμενος δὲ ἐκεῖνος ἄτρωτος ἦν. Kall.]

[Διεκκύπτω, Prospicio. Macc. 2, 3, 19: Τινὲς δὲ διὰ τῶν θυρίδων διεξέκυπτον· ubi cod. Alex. διέκυπτον. Eustath. p. 1754, 44: Κορίσκη εὐγενὴς διεκκύπτουσα φαίνεται.]

[Διεκλαμβάνω. Hesych.: Κλοιωτὰ, δεσμοῖς διεξειλημμένα, Intercepta, Inclusa. Hemst. Quod usitatius διαλαμβάνειν dicitur.]

[Διεκλάμπω, Perluceo. Heliodor. 2, 31, p. 99: Τὸ κάλλος δ' οὐδ' ἂν ὑπὸ γῆν κρυπτόμενον ἔλαθεν, ἀλλά μοι δοκεῖ κἂν ἐκεῖθεν διεκλάμψαι. Andreas Cret. p. 177: Ἀστὴρ φαιδρὰν τὴν εὐσέβειαν διεκλάμπων.]

[Διεκλύω, Dissolvo, Resolvo. Suidas et Galen. Gloss. Hipp. p. 414: Ἀθέλγεται, παρεῖται, διεκλύεται.]

[Διεκμειλίσσομαι, Demulceo. Georg. Pachym. Andron. p. 283, A: Ἐκεῖνον μὲν πέμψας δώροις ἱκανοῖς ἐπειρᾶτο διεκμειλίσσεσθαι. G. Dind.]

[Διεκμηρύομαι, Evolvo. Philo Belop. p. 57, 44: Καθ' ἑκάστην τάσιν ὅλον (τὸν τόνον) διὰ τῶν χοινικίδων διεκμηρύεσθαι. Et ibid. p. 58, 30. Hemst. ῡ]

[Διεκμυζάω, Exsugo. Geopon. 7, 15, 2, p. 496: Διεκμυζῶντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός.]

Διεκπαίω, in LL. VV. Proruo, Prorumpo. Ita enim exp. in verbo Ἐπεισπαίω, cui dicitur opponi, quum suo in loco, i. e. ubi habetur collocatum ordine alphabetico, reddatur Intercido; sed perperam, ut opinor. [Arrian. Exp. 4, 14, 7: Κατὰ τὸ διέχον διεκπαίουσιν· 15, 5: Διεκπαῖσαι πᾶς τις τὸ καθ' αὐτὸν ... ἐπειγόμενοι. Lucian. Tox. c. 61: Ἔφθη διεκπαίσας. Scott. Διεκπαίσαντες ap. Hesych. et Suid. in διεκπέσαντες corruptum correxit Kuster. Alia exx. v. ap. Pierson. Verisim. p. 234. Cum genit. Philostr. p. 732: Τὸ δὲ στόμα τῆς αἰχμῆς ἀδάμαντός τε εἶναι καὶ παντὸς διεκπαίειν. V. Jacobs. ad Imag. p. 649. « Cum accus., Perrumpo, Appian. B. C. 5, 34: Διεκπαίσων αὐτοὺς, Per hostes perrupturus. Posidippus com. ap. Athen. 3, p. 100, E: Τὴν στοὰν διεξέπαιεν. » Schweigh. || Formæ mediæ exx. collegit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805, Dionys. A. R. 11, 17: Διεκπαισάμενος δὲ τὰς πύλας ἀνέβη τὸν ἵππον· Iambl. V. P. p. 488: Διεξεπαίσαντο ἔξω πως· Polyæn. 4, 2, 14: Φίλιππος ὑποστρέψας διὰ τοῦ ὄρους διεξεπαίσατο, ubi edd. vett. διεξιππεύσατο. Joseph. B. J. 7, 6, 4: Ἔφθασαν διεκπαίσασθαι· et ib.: Ὅπως τοῖς διεκπαίεσθαι τολμῶσι ἄπορος ἡ φυγὴ γένηται. Poll. 5, 28: Δι' οὗ τὴν κεφαλὴν διωθεῖ τὰ θηρία ὡς διεκπαισόμενα. Nam sic Kuster. correxit scripturam codd. διεκπεσόμενα, qui perpetuus in hoc aliisque compositis verbi παίω error est. Apud Strabon. 1, p. 53 vulgo legitur lectione dupliciter interpolata: Διεκπεσὼν διὰ τῶν τοῦ Ταύρου στενῶν εἰς τὴν Κιλικίαν, ubi διεκπαισάμενος restituendum ex libris melioribus, partim sic partim διεκπεσάμενος exhibentibus.]

Διεκπατέω, E via s. semita digredior: Suid. διεκπατῆσαι, τοῦ πάτου παρεξελθεῖν, in h. l.: Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. Quæ verba e Diogen. L. desumta sunt, p. 43 meæ ed. [1, 112.] Ubi tamen simpl. habetur ἐκπατῆσαι, et τινὰ rectius pro ἕνα. [Composito ἐκπατεῖν alibi utitur Diogenes. V. Ἐκπατέω. G. Dindorf.]

Διεκπεραίνω, Absolvo et ad finem perduco rem institutam, Cœpto ultimam manum impono. Exp. etiam Percurro. [Soph. ap. Stob. Floril. 105, 3: Πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος διεκπερανθῇ. Xenoph. OEc. 6, 1: Ἔνθεν λέγων ... ἀπέλιπες, πειρῶ τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν.]

[Διεκπεραιόω, Trajicio, Transmitto. Strabo 12, p. 536: Ὁ Σάρος ποταμὸς ... διὰ τῶν συναγκειῶν τοῦ Ταύρου διεκπεραιοῦται. Scott.]

Διεκπεράω, Transeo. Sed sonat q. d. E loco aliquo per alium transeo. Interdum pro Exeo, sicut διέξοδος modo pro Exitu, modo pro Transitu usurpatur. Frequentius pro Transeo, Trajicio, ut Apoll. Rh. 2, [901]: Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς, Trajecere remis. [Cum tmesi 4, 304: Κυανέας Πόντοιο διὲκ πέτρας ἐπέρησαν· 457: Διὲξ ἁλὸς οἶδμα περήσας. Herodot. 3, 4: Ὅκως τὴν ἄνυδρον διεκπερᾷ· 5, 52: Διεκπερᾶν τὸν ποταμόν· 4, 152: Ἡρακλέας στήλας διεκπερήσαντας. Diodor. 12, 43: Διὰ μέσον τῶν πολεμίων ἐσκεδασμένων ἐκόλμησε διαπερᾶσαι. Cum εἰς Æsch. Pers. 485: Διεκπερῶμεν ἐς ... Φωκέων γθόνα.] || Trajicio, Transfigo, Perforo. Aristoph. [Pl. 283]: Πολλῶν θύμων ῥίζας

διεκπερῶντες. [Non intellexit verba poetæ, quæ recte interpretatur scholiasta : Παρορῶντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς. || Improprie, Eurip. Suppl. 954 : Τὸν βίον ὡς ῥᾷστα ... διεκπερᾶν· fr. Hypsipyl. 4 (6 Matth.), de vitæ vicissitudinibus : Τί ταῦτα δεῖ στένειν ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;]

[Διεκπερδικίζω.] Διεκπερδικίσαι, Suidæ est διαδράναι [διαδρᾶναι], ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῆσαι, Effugere, Decipere : ἀπὸ τοῦ πέρδικος, inquit, πανούργου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος. Supra διαπερδικίσαι.

[Διεκπετάννυμι. Theophr. C. Pl. 2, 19, 1 : Μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται. Corrig. ex cod. Urbin. δ' ἐκπετάννυται.]

[Διεκπηδάω, Exsilio, Prosilio. Aristæn. 2, 13 : Τὴν ἐπὶ σοὶ διεκπηδῶσαν παραμυθουμένη καρδίαν. Sed leg. videtur τὴν ἐπὶ σοὶ δὴ ἐκπηδῶσαν. Hemst. Nihil mutandum. Agathias p. 246, 17 Nieb. : Ἄλλος ἄλλοθεν διεκπηδῶντες. Oribas. p. 118 ed. Matth. : Διεκπηδᾶν καὶ διατρέχειν. G. Dind.]

Διεκπίπτω, [Excido. Galen. vol. 4, p. 515 : Τρόπον αὐλοῦ διευρύνασα (τὴν μήνιγγα) μέχρι μὲν τῶν ἔμπροσθεν B ὀστῶν, ὧν δὴ καὶ διεκπίπτειν καιρὸς ἦν τοῖς νεύροις, προήγαγεν· et ib. p. 516, 526 : Διεκπίπτειν ἀγγεῖα τὰ μὲν εἴσω, τὰ δὲ ἔξω.] Per medium elabor, et evado, Per medios elabor, Per rimam vel foramen elabor. Plut. [V. Anton. c. 67], de pugna Actiaca loquens : Αἱ δὲ Κλεοπάτρας ἑξήκοντα νῆες αἰρόμεναι τὰ ἱστία πρὸς ἀπόπλουν καὶ διεκπίπτουσαι, ταραχὴν ἐποίουν. E Philostr., διεκπίπτω τοῦ ὁμίλου. [Apud Philostr. Her. p. 714 non hoc, sed διεξέπεσε legitur, a Boisson. in διεξέπαισε recte mutatum. Æliano N. A. 15, 6 : Ἀφῆκεν ἐλεύθερον διεκπέσαι τὴν ἀγέλην, recte restituitur διεκπαῖσαι. Conf. Διεκπαίω.] Et e Plut. rursum [Mor. p. 51, A] : Διεκπίπτει τῶν πόρων, ubi redditur Per foramina exit. Et cum præp. ex Eod., διεκπίπτειν ἐκ τῶν στρατοπέδων, pro Effugere e castris. [Cum διὰ Oribas. p. 29 ed. Mai. : Μὴ ὅλον σοι τὸ λίνον διεκπέσῃ διὰ τοῦ ἐντὸς τρήματος. Cum εἰς Diodor. 4, 54 : Διεκπεσεῖν εἰς Θήβας· et sim. 12, 56; 17, 34. Cum accus. Heliodor. 10, 28, p. 497 : Διεκπεσεῖν τὸν περίβολον τοῦ στρατοῦ μὴ δυνάμενοι. Plutarchi exempla vide apud Wyttenb.] || Et pro Intercido, ut addit Budæus. [|| Evulgor. Eustath. ad Dionys. P. 809, p. 256, 32 : Ὥστε τάχα καὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν διεκπεσεῖν τὴν λέγουσαν etc. Qua signif. ἐκπίπτειν dici solet. G. Dindorf.]

Διεκπλέω, [Navigo per,] Erumpo per mediam classem hostium. [Thuc. 1, 50; 7, 36 : Τὸ μὲν οὐ δώσειν διεκπλεῖν, τὸ δὲ τὴν στενοχωρίαν κωλύσειν. Polyb. 1, 51, 9; 16, 4, 10. Plut. V. Alcib. c. 28 : Εἴκοσι ταῖς ἀρίσταις (ναυσὶ) διεκπλεύσας.] || Διεκπλώω, i. q. διεκπλέω, sicut ἐκπλώω i. q. ἐκπλέω. [Herodot. 2, 29 : Σχοῖνοι δὲ δυώδεκά εἰσι οὗτοι, τοὺς δεῖ τούτῳ τῷ τρόπῳ διεκπλῶσαι· 4, 43 : Διεκπλώσας δὲ καὶ κάμψας τὸ ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης· 7, 147 : Εἶδε πλοῖα ἐκ τοῦ Πόντου σιταγωγὰ διεκπλώοντα τὸν Ἑλλήσποντον. Arrian. Hist. Ind. c. 29, p. 343.]

Διέκπλοος, ὁ, et Διέκπλους per contr., Eruptio hujuscemodi, Bud. p. 351 e Thuc. et Xen. [H. Gr. 1, 6, 22.] In VV. LL. e Thuc. [1, 49] : Διέκπλοι οὐκ ἦσαν, Eis erumpere non licebat. Ex Eod., διέκπλους ἐστὶν αὐτοῖς, Eis potestas est naves educendi. [7, 36 : Οὐκ ἔσεσθαι σφῶν ἐν στενοχωρίᾳ οὔτε περίπλουν οὔτε διέκπλουν. Polyb. 16, 4, 14 : Τὸ δὲ πολὺ κατὰ μὲν τοὺς διέκπλους παρασύροντες τῶν πολεμίων νεῶν τοὺς ταρσοὺς ἠχρείουν. Suid. : Διέκπλοι, τὸ ἐμβάλλειν καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν καὶ πάλιν ὑποστρέφειν καὶ αὖθις ἐμβάλλειν. Quæ ex scholiis ad Thucyd. 1, 49 (ubi vid. Duker.) et 2, 89 sunt petita. || Forma Ion. Διέκπλοος eadem signif. ap. Herodot. 6, 12 : Ἀνάγων ἑκάστοτε ἐπὶ κέρας τὰς νέας, ὅκως τοῖσι ἐρέτῃσι χρήσαιτο, διέκπλοον ποιεύμενος τῇσι νηυσὶ δι' ἀλλήλεων· 8, 9 : Ἀπόπειραν αὐτῶν (τῶν βαρβάρων) ποιήσασθαι βουλόμενοι τῆς τε μάχης καὶ τοῦ διεκπλόου. Simpliciter de transitu navis ap. eund. 4, 179 : Τὸν διέκπλοον τῶν βραχέων δεικνύναι τὸν Τρίτωνά σφι· 7, 36 : Διέκπλοον δὲ ὑπόφαυσιν κατέλιπον, Spatium quo navigiis transiri possit.]

[Διεκπλώω. V. Διεκπλέω.]

[Διέκπνευσις, εως, ἡ, Exspiratio. Tzetz. Chil. 11, p. 203.]

Διεκπνέω, Expiro per, Perflo. Aristot. De mundo [c. 4] : Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, pro Rectis lineis flant : nimirum per mundi æquor e carceribus suis effusi. A

Διεκπνοή, ἡ, Perflatus, etiam Expiratio pertransiens. [Δ. τοῦ θερμοῦ, Theophr. C. Pl. 4, 12, 12. Plut. Mor. p. 890, F : Τῆς τοῦ πυρὸς διεκπνοῆς.]

[Διεκπομπεύω, Depello. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 41 : Αὖρα λεπτὴ καὶ πραεῖα τὰ τῶν καταιγίδων διεκπομπεύουσα.]

Διεκπορεύομαι, Egredior s. Exeo per, Transeo per. Exp. tamen Progredior in VV. LL. [M. Anton. 7, 19 : Διὰ τῆς τῶν ὅλων οὐσίας ὡς διὰ χειμάρρου διεκπορεύεται πάντα τὰ σώματα. Dionys. A. R. 9, 26, p. 1815, 7 : Οὔτε πρόσω διεκπορευθῆναι δυνάμενοι.]

[Διεκπροαλὲς lectio vitiosa pro διὲκ προαλὲς in libris plerisque Apoll. Rh. 3, 73.]

[Διεκπτύω, Exspuo. Philostr. sen. Imag. p. 848 (92, 15 Jac.) : Πολὺ μὲν τοῦ ἀφροῦ διεκπτύων. Sic codd. Jacobsii : vulgo διαπτύων. G. Dindorf.]

[Διέκπτωμα, τὸ, Quod delapsum est, Rejiculum. Philop. De cr. mundi p. 261, 18 : Οὐκ ἄρα ἀληθὲς, τὸ διέκπτωμα τῶν λογικῶν οὐσιῶν κατιέναι τὰς ψυχὰς ἐνταῦθα. Hase.]

[Διέκπτωσις, εως, ἡ.] Διεκπίπτω, Intercido, Bud., afferens tamen l. in quo legitur non ipsum verbum, sed verbale διέκπτωσις. Galen. Ad Glauc. 2 : Δεῖ δὲ καταπάττειν αὐτὰ διὰ κοσκίνου μετεώρου κρατουμένου κατὰ τοῦ μέλιτος· ἀρκεῖ δὲ ἅπαξ ἢ δὶς κροῦσαι αὐτὸ πρὸς τὴν συμμετρίαν τῆς διεκπτώσεως. Est Per medium s. Per medios elapsio. Exp. etiam Effugium : sicut διεκπίπτειν quidam alicubi interpr. Effugio. Vide et in Διεκπίπτω alium usum ap. Galen.

[Διεκπυρόω, Inflammo. Eustath. Opusc. p. 155, 23 : Τὸ θέρος ... εἰς κενὸν διεκπυροῦν τὰ τῆς γῆς. G. Dind.]

[Διεκπώματος ap. Annam Comn. 15, p. 502, B, lectio vitiosa pro δι' ἐκπώματος. G. Dind.]

Διεκρέω, Perfluo, Effluo, Effluo per. [Eust. Angl.]

Διέκριθεν, Bœotica syncope pro διεκρίθησαν a Διακρίνω. [Quod vide.]

Διέκροος, ὁ, Meatus per quem aliquid effluit. [Herodot. 7, 129 : Οὐκ ἐόντος κω τοῦ αὐλῶνος καὶ διεκρόου τούτου.] C

[Διεκσείω, Excutio. Euseb. Dem. ev. p. 159, A : Πᾶν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος διεκσείσειν. Hemst.]

[Διεκσπάω. Διεκσπάσαι legebatur ap. Appian. Pun. c. 72, ubi nunc e codd. διεκπαῖσαι.]

[Διέκτασις, εως, ἡ, Extensio, Pandiculatio. Clem. Al. Pæd. 2, p. 219 : Νυσταγμοὶ καὶ διεκτάσεις καὶ χασμαί. Scott.]

[Διεκτείνω, Extendo. Hippocr. p. 863, F : Τὰ δὲ ἐμβλητέα ἢ διορθωτέα διαναγκάσαι διεκτείνοντα. Angl. Hero Belop. p. 135, A : Δεῖ δὲ εὖ μάλα διεκτείνειν τοῦτον. Hase.]

Διεκτελέστερον, Absolutius, Perfectius : Hesychio ἀκριβέστερον, Exactius : pro quo et διεκθέστερον habet [cum eadem interpretatione, vitiose].

[Διεκτελέω, Perago. Evagr. Hist. eccl. p. 280, A : Τά τε ἄλλα ὁμοίως τῇ προτέρᾳ βιοτῇ διεκτελοῦντες. Hase.]

[Διεκτέλλω, Progignor, Provenio. Nicander apud Athen. 15, p. 683, E : Τὸ δέ που ἐπὶ μέσσον ὄνειδος ὅπλον βρωμήταο διεκτέλλον πεφάτισται.] D

Διεκτέμνω, Disseco, Execo; Penetrans execo. [Joseph. B. J. 3, 10, 7 : Διεκτέμνει (Jordanes) τὴν Γεννησὰρ μέσην. Scott.]

Διεκτενισμένος, ap. Polluc. [1, 185. V. Διακτενίζω.]

[Διεκτίθημι.] Διεκτιθέναι, Dividere, Partiri, Bud. [Lascaris in inscr. Anthol. ap. Jacobs. Anth. vol. 6, p. 91, 94. Schæf. Iamblich. Arithm. p. 100, B. Hase.]

[Διεκτιτράω, Perforo. Heliodor. ap. Oribas. p. 161 ed. Mai. : Διεκτετρημέναι διανταίοις τρήμασιν. G. D.]

[Διεκτρέχω, Excurro, Pertranseo. Suid. s. v. Διεκπέσαντες et Καθηκούσαις. Angl. Mercur. Trism. in Maitt. Misc. p. 2, 5 : Κριὸν διεκτρέχῃ (ἥλιος). Philo De telor. construct. p. 77; Constant. De themat. p. 16 ed. Band. Aor. διεκδραμόντες ap. Suidam s. v. Διεκπέσαντες. G. Dindorf.]

[Διέκτρησις, εως, ἡ, Perforatio. Galen. vol. 4, p. 536 : Ὅσοις ὀπαί τέ τινές εἰσι καὶ διεκτρήσεις. G. D.]

[Διεκτρῡπάω. Suid. : Διεκπέσαντες (i. e. Διεκπαίσαντες), διεκτρυπήσαντες, διεκδραμόντες. Ubi significat,

Erumpo : quo sensu ἐκτρυπᾶν de clandestino excessu dixit Aristoph. Eccles. 337 : Οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει, ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν. Ex Suida autem corrigendus Hesychius : Διεκπέσαντες, διεκτρώσαντες. G. Dindorf.]

[Διεκφαίνω, In lucem profero, Ostendo. Eustath. p. 1538, 17 : Ἀταραξίαν διεκφαίνουσι ψυχικήν· 67, 30 : Ἄρτεμις, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν σελήνη, τριταία μετὰ γέννησιν σαφῶς ἐκφαίνεται· 100, 34 : Οὐκ ἔχων ἔργοις διεκφαίνεσθαι κατὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον. Scott. Id. Opusc. p. 117, 50.]

Διεκφανὴς, ὁ, ἡ, in VV. LL. redditur Transparens, ut i. sit q. διαφανής.

[Διεκφέρω, Effero. Hesych. : Διεξαγάγῃ, διεξενέγκῃ. G. Dindorf.]

Διεκφεύγω, item Ὑπεκφεύγω. In VV. LL. διεκφεύγω exp. Clam subterfugio : quæ tamen signif. potius convenit verbo ὑπεκφεύγω : quod certe in iisd. redditur Clam fugio, Subterfugio, Elabor. Afferturque ὑπέκφυγε pro ὑπεξέφυγε ex Hom. [Il. E, 22; Od. Ψ, 320] et Eurip. At in διεκφεύγω videtur διὰ aliquam Transeundi signif. habere. [Plut. V. Camilli c. 27 : Οὕτω δὲ τὸν κίνδυνον διεκφυγόντες. Diodoro 17, 28 διεκφυγεῖν pro διεκπεσεῖν ex glossemate illatum in libris pluribus. Διὲκ ... φεύγειν divisim Apoll. Rh. 2, 616 : Διὲκ πέτρας φυγέειν.]

[Διεκφορέω, Exporto. Nicet. Acom. Annal. p. 50, C : Πάντα χρυσὸν, ἄργυρον πάντα διεκφορήσας. G. D.]

[Διεκχέω, Effundo. Aretæus p. 105, 27 : Ὅκως ἀθρόως διεκχέῃ τὸ αἷμα τῆς φλεγμασίης ἡ τροφή.]

[Διέκχυσις, εως, ἡ, Effusio. Eustath. Opusc. p. 166, 27 : Τὰς μυροβλύτους ἁπλέτους διεκχύσεις. G. D. Georg. Pis. Hexaem. p. 10, B. Hase.]

Διελᾶσις, εως, ἡ, et Διελασία, ἡ [V. Διηλασία], Decursio militaris, ibid. e Xen. [Hipparch. 3, 4 : Ἐπειδὰν δὲ τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι. || Trajectus. Plut. Mor. p. 659, D : Εἰ μή τις ἄρα τῇ διελάσει φαίη τὸν ἥλον ἐφ' ἑαυτὸν τὰ ὑγρὰ συνάγειν.]

Διελαύνω, [Transigo. Hom. Il. K, 564 : Τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους· M, 120 : Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν. Eur. Suppl. 676 : Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους. Hesych. : Διήλασε, διῆλθε, διεπέρασε.] Perequito, i. e. Equitando iter perago, Bud. Xen. [Cyrop. 4, 4, 1] : Ἐπυνθάνετο ... πόσην ὁδὸν διήλασαν. Item Decurro in armis, ut idem Bud. interpretatur, Comm. p. 885. [De certamine equestri Xenoph. Hipparch. 3, 6 : Ὅταν γε μὴν πρὸ τοῦ ἀκοντισμοῦ διελαύνωσιν ἐν Λυκείῳ, καλὸν ἑκατέρας τὰς πέντε φυλὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλαύνειν ὥσπερ εἰς μάχην, ἡγουμένου τοῦ ἱππάρχου. Ib. 11 : Ἑκατέρας διελαύνειν τὰς φυλὰς δι' ἀλλήλων· et paullo post : Τὸ διελάσαντας τὸν ἱππόδρομον ἀντίους πάλιν στῆναι ἀλλήλοις. Conf. Ἀνθιππασία et Διιππασία.] || Transfigo, Trajicio. Lucian. [Dial. mort. 14, 3] : Ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας. Vide Bud. p. 886. [Hom. Il. Π, 318 : Λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος· N, 161, Τῆς (ἀσπίδος) οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Et cum tmesi E, 41, Θ, 259, Λ, 448; Od. X, 93 : Διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν (δόρυ). Herodot. 4, 72 : Ἐπεὰν παρὰ τὴν ἀκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Plut. V. Marcelli c. 29 : Μάρκελλον δέ τις λόγχῃ πλατείᾳ διὰ τῶν πλευρῶν διήλασε· V. Pyrrhi c. 30 : Πύρρος ἅμα τῇ πληγῇ τοῦ δόρατος διελάσας ἐκεῖνον· V. Pompeji c. 35 : Ἐκεῖνον ἐκ χειρὸς διελάσας ἀνεῖλεν. Lucian. Dial. mort. 27, 4 : Διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. || « Clem. Al. p. 28 : Εἰς ὅσον διελήλακεν ἀσελγείας ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος, Quousque processit. » Hemst. Conf. Ἐλαύνω. Insolentius, sed ut fortasse non sit mutandum, Eurip. Heracl. 788 : Ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν· quod Matthiæ interpretatur, ἥδε ἡμέρα διήλασέ σε ἐς τοῦτο ὥστε ἠλευθερῶσθαι. Aptius tamen foret διηύγασεν, de quo restituendo non dubitarem si ἡμέραν διαυγάζειν ab antiquioribus Polybio scriptoribus dictum viderem. G. D. In l. Iamblichi V. P. p. 62 : Πυθαγόρας δὲ συνετέλεσε τὴν περὶ τῶν οὐρανίων ἐπιστήμην καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν ... ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν (sic), Kuster. interpr., Emensus est. || Formæ mediæ exemplum servavit Hesychius, Διηλάσω, διηγήσω, διῆλθες.]

[Διελεγκτικὸς, ἡ, ὸν, Refutatorius. Clem. Al. p. 785. Kall. Schol. Aristoph. Nub. 50 : Διελεγκτικὸν δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα τοῦ λόγου. G. Dind. || Adverb. Διελεγκτικῶς ap. Epiphan. vol. 1, p. 962, C.]

Διελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Convinco, Budæo Argumentis refello et improbo aliorum dicta, e Luciano [Necyom. c. 18] afferens : Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται, διελέγχων ἅπαντας. [Plato Gorg. p. 457, E : Φοβοῦμαι οὖν διελέγξειν σε. Polyb. 7, 3, 3 : Τούτους ἐκέλευσε διελέγξειν, εἴ τι τυγχάνουσι ψευδόμενοι. Hesych. : Διελέγχοντος, αἰσχύνοντος, μεμφομένου. Διελέγχωμεν (Διελεγχθῶμεν Coteler. ex Jes. 1, 18), εἰς ἔλεγξιν ἀλλήλων ἔλθωμεν. || Arguo. « In argento ὕλης ἀλλοτρίας μίγμα ... διελέγχεται καὶ διακρίνεται, Euseb. In Ps. p. 332, C. Philo Jud. ap. Euseb. Pr. ev. p. 391, B. Hierocl. p. 238 (?), ad quem l. vide Needham. » Hemst. Plut. Mor. p. 437, B : Τὸ γὰρ μὴ γευσάμενον ὑγιαίνειν οὐκ οἴονται, τὴν δ' αἶγα διελέγχειν τὸ ψυχρὸν ὕδωρ.] A Gregor. accipi etiam ait pro Discepto, Quæstionem habeo et exerceo. [Michaias 6, 2 : Μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ διελεγχθήσεται. Quod interpretantur, Disceptabit. Sed recte alii libri διαλεχθήσεται.]

[Διέλεια, inter synonyma hyoscyami ap. Dioscor. 4, 69, ex lingua Dacorum.]

[Διελεεινολογέω.] Διελεεινολογῶν, Misericordiam oratione captans, s. Misericordiam verbis captare pergens.

[Διελευθερόω, Prorsus libero. Porphyr. Vita Pyth. p. 201, 24, de philosophia : Ἧς ὁ σκοπὸς, ῥύσασθαι καὶ διελευθερῶσαι τῶν τοιούτων εἱργμῶν τε καὶ συνδέσμων. Hase.]

Διελεύθω, inusit. thema, a quo διέρχομαι mutuatur utrumque futur. Signif. autem Transeo, Pertranseo, Percurro.

[Διέλευσις, εως, ἡ, Perventio, Transitus. Hesych. : Διαγωγὰν, διαίρεσιν, διανομὴν, διέλευσιν. Kall. Suid. : Διοδεία, ἡ διέλευσις. G. D. Proculus Paraphr. Ptol. p. 191, 19 : Τοὺς χρόνους δὲ ποιεῖ ἀνίσους καὶ διαφόρους τῆς διελεύσεως τοῦ ζωδιακοῦ. Evagr. Hist. eccl. p. 259, 21 : Τὴν διέλευσιν τῶν ἡμερῶν τῶν μετὰ τὴν κυρίαν, Dies qui ultra præstitutum tempus effluxerant. Hase.]

[Διέλθυρις, διάμφοδος, Hesych. Quod in διεχθυρὶς mutabat Scaliger, alius fortasse glossæ, quam sub Διὲκ apposuimus, similitudine ductus.]

[Διελῑνύω, Quiesco. Hippocr. p. 391, 31 : Πλείω χρόνον διελινύσας· ubi διελιννύσας scribitur.]

[Διελίσσω, s. Διελίττω, Evolvo, Explico. Plut. Mor. p. 411, B : Οὐδὲν δεῖ περαιτέρω τὴν ἀλαζονείαν τοῦ λόγου διελίττειν. Dio Cass. 74, 5 : Περὶ τὴν πυρὰν ... διεξόδους διελίττοντες διεξῆλθον, In orbem decurrebant.]

[Διελκόω, Exulcero. Theophr. C. Pl. 5, 9, 3 : Ἐκ μὲν γὰρ τῆς πληγῆς σήπεται (τὰ δένδρα), διελκούμενα δὲ τῇ σήψει ζωογονεῖ. Sed cod. Urb. ἑλκούμενα recte : nam præpositio ex literis præcedentibus orta. Ejusdem libri auctoritate bicomposita διεκπετάννυμι et διεμμένω removentur. G. Dindorf.]

[Διελκυσμὸς, ὁ, Pertrahendi actio. Dionys. De comp. verb. p. 141, 8 R., de Sisypho saxum volvente : Τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος. || Distractio. Scriptor argumenti Aristoph. Acharn. : Εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ κατενεχθεὶς ὁ χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν. Angl. Figurate Nemes. De nat. hom. p. 173, 5 : Φανταστικὸν δὲ, τὸν διάκενον διελκυσμὸν ἄνευ φαντασμοῦ. Hase.]

Διελκυστίνδα, Puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. E Polluce 9, [112, ubi vid. Jungerm. et Hemst. Apud Poll. var. lect. est ἑλκυστίνδα, quomodo hic ludus ab aliis dicitur. Sed Διελκυστίνδα annotavit etiam Hesych.]

Διελκύω [immo Διέλκω], ut διελκύω [non hoc, sed διελκύσαις legitur apud Aristoph.] διὰ δακτυλίου, Traho per annulum, Aristoph. [Pl. 1036. Plat. Rep. 4, p. 440, A : Διελκύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, Diducens oculos. Διειλκυμένη (διειλκυσμένη Sylb.) σαρξ (Diducta, Hians) καὶ μὴ συμμύουσα, Etym. M. p. 331, 3. Conf. Διολκώ. De navibus per isthmum trahendis, Diodor. 4, 56 : Κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελκύσαντας· 14, 51 : Ῥᾳδίως διελκύσας τὰ σκάφη. Obscene Aristoph. Thesm. 648 : Ἰσθμόν τιν' ἔχεις ... ἄνω τε καὶ κάτω τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων. Ubi schol. : Ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ τοῦ ἰσθμοῦ εἵλκον Κορίνθιοι, ὥστε μὴ περιέρχεσθαι. || De potu trahendo Aristoph. fr. 163 : Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ ...

γένοιτο ... διελκύσαι τῆς τρυγός. || Διέλκω βίον, Vitam duco. Plut. Mor. p. 1033, D : Ὅλον τὸν βίον οὕτω διελκύσαι· et omisso βίον Aristoph. Pac. 1131 : Πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων· quod schol. interpr. διάγων παρὰ τῇ ἑστίᾳ. || « In longum extraho. Polyb. 31, 26, 4 : Τοῦ χρόνου διελκομένου· 28, 2, 4 : Διελκομένων τῶν διαβουλίων, quod Casaub. interpretabatur, Dissidentibus sententiis. » Schweigh.]

[Διέλλω. Etym. M. p. 248, 28 : Τὸ δὲ ὄπτω σημαίνει καὶ τὸ διέλλω καὶ κόπτω καὶ τέμνω. Lectio corrupta. Fort. διέλκω.]

[Δίελος, i. q. δείελος, scriptura vitiosa. Hesych. (inter Διελομένου et Διελών): Δίελος (Musur. Δείελος), δείλη ὀψία. « L. Δίελος. Herodian. Epit. : Δίελος, τὸ δειλινόν. » Is. Voss. Δίελον scriptum in cod. Maneth. 2, 110. Herodiano uti non debebat Vossius : nam in Epimer. p. 22 ed. Boiss., Δείελον τὸ δειλινὸν, inter nomina est per diphthongum scribenda.]

[Δίεμαι. V. Διΐημι, Δίω.]

Διεμβάλλω, Injicio, s. Injicio per. [Galen. vol. 4, p. 142, C; 144, D. Hemst. Athen. 3, p. 107, D. lxx Numer. 4, 6, 8, 11, 14 : Διεμβαλοῦσι τοὺς ἀναφορεῖς.]

Διεμμένω, Permaneo in, Constanter maneo in. [Theophr. H. Pl. 4, 11, 3 : Ὅταν ἐπομβρίας γενομένης διεμμένῃ τὸ ὕδωρ διετές. Sed cod. Urbin. recte ἐμμένῃ. Galen. vol. 12, p. 501 : Ἐπεὶ δ' οὐ δύναται ταῦτα ποιεῖν ἡ ἐπίδεσις ἄνευ τοῦ διεμμένειν αὐτὴν καὶ μὴ μετακινεῖσθαι πρὸς τὰ κάτω τοῦ σώματος ἢ ἄνω ... Apud Appian. Hispan. c. 33 : Ἀσταπὰ δ' ἦν πόλις Καρχηδονίοις ἀεὶ διαμείνασα ὁμαλῶς, Schweighæusero διεμμείνασα scrib. videtur conjectura non improbabili : sed cum scriptura vulgata comparandus Diodori locus 14, 48 supra a me appositus, p. 1236, B, nisi illic quoque διενέμειναν corrigendum videatur. G. Dind.]

[Διέμπαιγμα, τὸ, Ludificatio, Dolus, Fallacia. Pseudochrys. t. 7, p. 259, 34 : Τίς προσέπαιξε τῷ ὄφει; ἢ διεμπαίγματα μελετῶσα. Ubi perperam ed. διεμπέγματα. Hase.]

[Διεμπήγνυμι. Schol. Ven. Il. E, 724 : Ἡ ἁψὶς, εἰς ἣν αἱ κνῆμαι αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος διεμπήγνυνται. Sic Villois. editio : ap. Bekker. p. 170, 25 ἐμπήγνυνται ex quatuor, ut videtur, codicibus.]

[Διέμπιλος, ὁ, ἡ. Lucian. Lexiph. c. 13 : Διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλήν· schol. τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην.]

Διεμπιμπλάω, s. Διεμπιπλάω, aut Διεμπίπλημι, Impleo, Differcio [Maccab. 2, 4, 40 : Ταῖς ὀργαῖς διεμπιμπλαμένων] : unde pass. præt. διέμπλητο, Hesychio ἐνεφόρητο, Sibi ingerebant.

[Διεμπίπτω, i. q. ἐμπίπτω, Incido. Polyb. 38, 1, 4 : Εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀλλοτριότητα διεμπεσόντας. G. Dindorf.]

[Διεμποδίζω, Impedio. Jo. Diac. ad Hesiodi Scut. 349 : Ὡς δ' εὗρε τὸν Κύκνον διεμποδίζοντα, παρέργως τοῦτον ἀπέκτεινε. G. Dindorf.]

Διεμπολάω, Coemo, Mercor. Aristoph. Ach. [973], ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾷν· schol. πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν. [Divendo, Eur. Bacch. 512 : Τάσδε διεμπολήσομεν. Soph. ap. Stob. Flor. 68, 19 : Ὠθούμεθ' ἔξω (virgines nuptum datæ) καὶ διεμπολώμεθ'· ubi διεμπολούμεθα scriptum, quod correxit Valckenar. || Prodo. Soph. Phil. 579 : Τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; ubi schol. λάθρα ἀπατάω.]

[Διέμπορος, ὁ, Diemporus, Onetoridæ f., bœotarcha, ap. Thucyd. 2, 2. G. Dindorf.]

Διεμφαίνω, q. d. Inter ostendo, habente præp. Inter eum usum quem habet in Interluceo, aliisque nonnullis. At in VV. LL. exp. Reluceo, et affertur e Luciano [Alex. c. 3] : Ὀφθαλμὸν [-μοὶ] πολὺ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· de quo l. quod mendosus esse videatur, nihil pronuntio. [Est sanissimus.]

[Διεμφανίζω, i. q. διεμφαίνω. Aristæn. 2, 16 : Ἐγὼ διέφθειρά σε ὑπεραγαπῶσα καὶ τοῦτο διεμφανίζουσα.]

[Διεμφύομαι, Innascor. Proclus ad Hesiodi Op. 412, p. 219 : Θριπῶν καὶ τερηδόνων, ἃ διεμφύεται τοῖς δένδρεσι.]

[Διεναθλέω, Decerto. Vita Chrys. t. 8, p. 337, 35 : Δίαυλον, τὸ τοῦ λόγου, διεναθλῶν. Hase.]

[Διενεγκεῖν. V. Διαφέρω.]

[Διενειλέω, Involvo, Implico. Scriptor Philopatridis c. 1 : Μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημένον· ubi διενειλημμένον scriptum : ex quo fuerunt qui verbum fingerent Διελλαμβάνω. G. Dindorf.]

[Διενείργω, Includo. Galen. vol. 9, p. 179 : Ἦν μὴ ῥαγῇ τὰ καταμήνια διενειργθέντα ἓξ μῆνας. G. Dind.]

[Διενείρω, Insero. Incerta conjectura Musuri in l. corrupto Hesychii, de quo v. s. v. Διαπορπακίζω.]

[Διενεκτέον, (a Διενεγκεῖν), Proferendum. Schol. Eurip. Med. 1129 (1119 Matth.) : Κατ' ἐρώτησιν δ. τὸν λόγον. || Excellendum. Lucian. De astrol. c. 1 : Ὅκως ταύτην τὴν μαντοσύνην δ. || Dissidendum, Pugnandum. Synes. p. 26, A : Φιλοσοφίᾳ γὰρ οὐ δ. ὑπὲρ τῶν ὀνομάτων.]

[Διένεξις, εως, ἡ, i. q. διαφορὰ, Dissidium. Niceph. Call. init. Angl. Georg. Pachym. Andron. p. 291, C : Πρὸς Ἀλανοὺς εἰς διενέξεις ἀκαίρους ἐχώρουν. G. Dind. Cedren. Hist. p. 721, B : Τούτων τὴν διένεξιν Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς ἀναισχυντίαν κρίνων κατὰ τῆς βασιλείας. Hase.]

[Διενεργέω, Operor. Crito ap. Stob. Floril. vol. 1, p. 107 : Αὐτὰ γὰρ διενεργοῦσα (διενεργοίσα [sic] apud Schow. p. 91) ἐντὶ τό τε ἄπειρον καὶ τὸ περαῖνον ἐν ταῖς πράξεσι. Schneid. Anon. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 649, B : Ὁ τὸ παρὸν θαῦμα διενεργήσας. Joseph. Genes. p. 6, B : Παρά τινος μονάστου διενεργεῖσθαι παράδοξα· 26, D : Τὰ πρὸς ὑπηρεσίαν διενεργοῦντι. Niceph. Greg. 6, p. 163, 24 ed. Bonn. G. Dind.]

[Διενηχέω, Insono. Leo Diac. in *Notices des Mss.* vol. 8, p. 277, 291. Boisson. Joseph. Genes. p. 41, A : Τὸν ἴδιον ἀναθεματισμὸν διενηχουμένων, Anathema audientium. G. Dindorf.]

[Διενθῡμέομαι, Cogito, Considero. Cyrill. C. Jul. p. 344 : Εἰ μὴ ἄρα πως διενθυμοῖτό τις. Suid. : Διαγωνιάσαντες, διενθυμηθέντες. Scott. Cyrill. Alex. vol. 1, part. 1, p. 126, D. G. D. Joann. monach. Hist. Barlaam in cod. Reg. 903, p. 24. Vita S. Nili jun. p. 22. Boiss.]

Διενιαυτίζω, Peranno, Per totum annum duro, i. q. διετίζω, Per totum annum alicui rei incumbo, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τι πράττω, Pollux [1, 58 : Διενιαυτίσαι. Herodot. 4, 7 : Οὗτος λέγεται ὑπὸ Σκυθέων οὐ διενιαυτίζειν].

[Διενίημι, Immitto, Indo. Oribas. p. 320 ed. Matth. : Τῶν διενιεμένων (τροχίσκων) πάλιν οἱ μέν εἰσιν ἀμβλυωτικοί. Τὸ διενιέμενον Rufus p. 223 ed. Matth. G. D.]

Διενίσταμαι, Refragor disserendo, Bud. p. 108 e Basil. [Assevero. Anna Comn. 8, p. 224, A : Διενίστατο λέγων. Et, Διενίσταντο ἀκριβῶς εἰδέναι, 4, p. 104, C; 6, p. 171, D; eodemque sensu non raro ἐνίσταμαι. Quæ exx. Lobeck. indicavit ad Phrynich. p. 154. Adde 3, p. 67, C. Jo. Cinnam. p. 82, A : Καίτοι πολλὰ τοῦ στρατηγοῦ πρὸς τοῦτο διενισταμένου. Διενιστάμενον ex διανιστάμενον, quod ex codice restituit Mangeius, corruptum legebatur apud Philon. vol. 1, p. 469. G. Dindorf.]

[Διεννοέομαι, Cogito mecum. Jo. Cinnam. p. 107, C : Ὁπότερον τοῖν δυοῖν μᾶλλον τιμὴν φέρει διεννοησάμενος. G. Dindorf.]

Δίενος, ὁ, ἡ, i. q. διετὴς, Biennis, Bimus : ut δίενα σπέρματα, Semina bima, Duorum annorum, Theophr. H. Pl. 7, [5, 5. Hesych. : Δίεννος, διέτης].

[Διενοχλέω, Molestus sum. Demosth. p. 446, 25 : Σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος διενοχλῶ πάλαι τοῦτ' αὐτὸ ὑμᾶς εἰδότας. Joseph. A. J. 9, 3, 1 : Μὴ διενοχλεῖν αὐτῷ. Philo vol. 2, p. 590, 21 : Παυσάμενοι τοῦ σοι διενοχλεῖν (var. lect. διοχλεῖν). Aristæn. 1, 5; 2, 13, aliique recentiores non pauci. Athanasium vol. 1, p. 115, et 2, p. 286, citat Kall.]

[Διενόχλησις, εως, ἡ, Turbatio, Molestia. Niceph. Blemmyd. in Maii Collect. vol. 2, p. 650 : Πονηρῶν πνευμάτων διενοχλήσεις. Osann. Theodor. Metoch. p. 563 : Τὸ ἀνεπίστροφον πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων διενόχλησιν. Cramer.]

[Διενσκήπτω, Ingruo. Joseph. Genes. p. 35, B : Τοσαῦται αἱ κατὰ τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ θύελλαι διενέσκηπτον. G. Dindorf.]

[Διεντέλλομαι, Mando, Jubeo. Joseph. Genes. p. 45, B : Τῷ ἰδίῳ λαῷ ὀξέως διενετείλατο κοπείσαις ῥάβδοις τύψαι τὴν θάλασσαν. G. Dind. Gregent. Disp. cum

Herb. p. 37, 3 : Σοὶ τὰ τῇδε διεντέλλεται. Hase.]

Διεντέρευμα, Commentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, Quæstio, Solutio : Aristoph. Nub. [166], a quo fictum puto.

[Διεντυγχάνω, Incido in. De libro legendo Anna Comn. 10, p. 271, D : Τῷ λεπτομερέστερον ἐθέλοντι μανθάνειν ἐξέσται ἀπὸ τῶν τοῦ κλεινοῦ Καίσαρος συγγραμμάτων διεντυχεῖν. Conf. Ἐντυγχάνω.]

[Διενωτίζομαι, i. q. ἐνωτίζομαι, Auribus percipio. Symeon Metaphr. ap. Boisson. Anecd. vol. 5, p. 10 : Ἤρετο ποῦ ἂν εἴη Παῦλος ὁ τούτων ἐπίσκοπος· ὡς δὲ τεθνάναι διηνωτίζετο ... G. Dindorf.]

[Διέξ. V. Διέκ.]

[Διεξαγγέλλω, Enuncio, Revelo. Joann. Jejun. Confess. p. 78, A : Τὰ κρυφῇ σοι πεπραγμένα διεξαγγέλλων. Hase.]

Διεξάγω, Traduco [Hesych. : Διεξαγάγῃ, διεξενέγκῃ. Διεξάγω, ὁδηγῶ], διάγω, ut διεξάγειν τὸν βίον, ap. Synes., Vitam traducere : ap. Polyb. autem διεξάγειν τὸν βίον, est Vitam tolerare, Vitam agere victitareque; 1, [71, 1] : Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντας ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων. Bud. C. p. 380. Greg. autem Ad Basil. dixit, Πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγοις πρὸς τὸ λυσιτελέστατον, pro Vitam nostram traducas ac perducas eo quo maxime nostræ salutis interest, Bud. ibid. [Ἱλαρῶς διεξάγειν, Aristeas De lxx Interprr. p. 21, A. Hemst.] Διεξάγω, Rego, Transigo, eo fere sensu quo dicitur Negotium transigere, et passivum διεξάγομαι. Gregor., de Deo : Ὁ πᾶσι λόγον ἐνθεὶς, καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Plut. De fato [p. 568, D] : Ὡς δ' ἐν τῷ Τιμαίῳ, (ἡ εἱμαρμένη ἐστὶ) νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur et traducuntur, Bud. [Administro, Curo, τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν διεξάγειν, Polyb. 1, 9, 6. Ῥᾳθύμως δ. τὰ κατὰ τὴν φυλακὴν, Custodias negligenter agere, 4, 57, 3. Τὸ δίκαιον δ., Justitiam administrare, Jus dicere. Absol. 20, 6, 1, et cum dat., alicui, 4, 73, 8. Schweigh. Hierocles ap. Stob. Floril. p. 491, 36. Hemst.] Et quemadmodum Transigo Lat. capitur pro Controversiam dirimo, sic διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. 5, [1, 5] : Καὶ τῷ λόγῳ διεξάγειν τὴν ὑπὲρ τῆς Κοίλης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγὴ pro diremptione controversiæ positum sine adjectione, vide statim post. [Id. 18, 34, 10, διεξάγειν τὰ πρός τινα, sc. ἀμφισβητούμενα. 3, 77, 4, ἐν τῇ πάσῃ φιλανθρωπίᾳ δ. τοὺς συμμάχους, Perhumaniter agere cum sociis. Schweigh. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1025 : Θερμωδὼν ... ἐκαλεῖτο πρότερον Κρύσταλλος· ἐκεῖνος γὰρ καὶ θέρει πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν ἰδέαν διεξαγούσης, quod vertitur, Loci situ in hoc habitu et forma permanente. Wakef. ad Hederici marg. vertit, Producente. Ad h. l. respexit Eust. ad Dionys. P. 780 : Κρυμώδεις δὲ τὰς τοῦ Θερμώδοντος ὄχθας καλεῖ, διότι, ὡς οἱ παλαιοί φασι καὶ θέρους πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν τοιαύτην ἰδέαν διεξαγούσης. Illud τοιαύτην Pseudo-Plutarcho restituendum est. Theophylact. Inst. Reg. 13, p. 38 : Καὶ τίς οὕτω σεμνῶς ἡλικίαν παιδὸς ἐπισφαλῆ διεξάγει; Greg. Naz. In Julian. p. 9 : Οἱονεὶ διὰ κύκλου τινὸς εὐθύνων καὶ διεξάγων τὸν πάντα κόσμον. Angl. Eadem verba conjungit p. 364, A ed. Bened. : Πανταχόθεν ἐμαυτὸν διεξάγων καὶ διευθύνων. || Διεξάγω, Elabor, Gl. G. Dindorf.]

[Διεξαγωγεύς, έως, ὁ, Director, Administer, Præfectus. Schol. Pind. Ol. 14, 13 : Ἀλλὰ πάντων τῶν ἔργων ταμίαι, ἦγουν διεξαγωγεῖς, αἱ Χάριτες οὖσαι δηλονότι. Boiss. Poeta anon. ap. Boivin. ad Niceph. Greg. vol. 2, p. 1257 ed. Bonn. : Διεξαγωγεῦ τῶν κατ' αὐτοὺς πραγμάτων. G. Dindorf.]

Διεξαγωγὴ, ἡ, Traductio, a Traduco, juncto cum accus. Vitam, et similibus, ut et διαγωγή. Synes. De insomn. : Ταῖς ὄναρ φαντασίαις τὴν ἐκεῖ διεξαγωγὴν τῆς ψυχῆς προσεικάζοντες, Visis somniorum quam illic degerint vitam comparantes. Idem ibid. : Ἔχειν τῆς ἐν ἑκατέρᾳ ζωῇ διεξαγωγῆς ἀπομνημονεύματα. Bud. διεξαγωγὴν Vitam et moram in rerum natura interpr. in hoc Damasceni l. De provid. : Πρόνοια ἐστὶ βούλησις θεοῦ δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Basil. Hom. 8 in Hexaem. : Διά τε τὸν πορισμὸν τῆς τροφῆς καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν. Ego ap. Damasc. et in aliis ejusmodi ll. malim interpretari, In commodo statu vitam degunt. [Stob. Ecl. phys. 2, 7, p. 210 : Εἶναι δὲ καὶ ἄγριον, ἐναντιωτικὸν ὄντα τῇ κατὰ νόμον διεξαγωγῇ καὶ θηριώδη καὶ βλαπτικὸν ἄνθρωπον. Diodor. 4, 30 : Καὶ τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν ἐν τοῖς ὀρύγμασι ποιούμενοι, ubi edd. vett. διαγωγήν. (Contrario errore Callicratides ap. Stob. Serm. 83, 15, vol. 3, p. 180, in edd. vett. : Ἃ δ' ὑπερβάλλοισα κόσμον ἐλευθέριον καὶ διεξαγωγὰν καταρχὰ ὕβριος καὶ ὀλέθρου ῥιζοῦται τοῖς ἀνθρώποις. Cui διαγωγὰν ex duobus codd. restituendum fuit, Oblectationem, quæ signif. aliena est vocabulo Διεξαγωγή.) Clem. Alex. Str. p. 800 : Τρίβοι δὲ, ἡ τοῦ βίου διεξαγωγὴ καὶ ἡ κατὰ τὰς διαθήκας πολυειδία. Sext. Empir. p. 254 : Ὥσπερ γὰρ ἐν πόλει νομίσματός τινος προχωροῦντος κατὰ τὸ ἐγχώριον, ὁ μὲν τούτῳ στοιχῶν δύναται καὶ τὰς ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει διεξαγωγὰς ἀπαραποδίστως ποιεῖσθαι, Vitæ et negotiorum in vita transactiones. Et p. 456 : Ταυτὶ γὰρ τὰ κριτήρια δυοῖν θάτερον, ἢ ὡς πρὸς τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν χρήσιμα αὐτοῖς ὑπείληπται, ἢ ὡς πρὸς τὴν εὕρεσιν τῆς ἐν τοῖς οὖσι ἀληθείας. Et infra : Πρὸς τὰς τοῦ βίου διεξαγωγάς. « Διεξαγωγὴ σύμφωνος τῇ φύσει, Epictet. Diss. 1, 6, 21; ἡ κατὰ φύσιν δ. 3, 24, 101. Τίνος ἕνεκα δέξηται ἂν ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 3, 22, 67. Etiam de mutis animantibus, Οὔτε τροφῆς ἀπορεῖ, οὔτε διεξαγωγῆς τῆς καταλλήλου καὶ κατὰ φύσιν, 1, 9, 9. Τὰ πτηνὰ (volucres captæ et cavea inclusæ) οὐχ ὑπομένει ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 4, 1, 26. Sigillatim, Jucunda vitæ transactio. Οὐκ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν μόνου, Non possunt sibi fingere quo pacto vitam jucunde, beate transigere aliquis possit solus, 3, 13, 5. » Schweigh. Add. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 972, et dicta s. Διαγωγή.] || Διεξαγωγὴ, Transactio, Compositio. Polyb. 5, [103 : add. 102, 3; 25, 5, 7; 4, 26, 3] : Ἵνα τύχῃ τὰ πράγματα τῆς ἁρμοζούσης διεξαγωγῆς. Idem in alio ejusdem libri l. διάλυσιν eodem sensu dixit. [Exitus negotii. Καὶ ταῦτα μὲν τοιαύτης ἔτυχε διεξαγωγῆς, id. 24, 2, 11. Schw. Inscr. 3, 59 in Marm. Oxon. Ed. Bowyer. 1732 : Τὰν διεξαγωγὰν ποιησάσθων.]

[Διεξαιρέω, Eximo. Demetr. Phal. § 323 : Οὐκ ὀλίγον διεξαιρήσει τῆς δεινότητος. Kall.]

[Διεξαΐσσω, Διεξάσσω, Διεξάττω.] Διεξάττω, Erumpo, Prosilio, raptim emico. Aristot. De mundo [c. 4] : Οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες (ἄνεμοι), ἐγκολπίαι καλοῦνται, i. e. ἐξορμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Bud. [Theocr. 13, 23 : Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν.]

[Διεξάνθημα, τὸ, Pustula, i. q. ἐξάνθημα. Aretæus p. 7, 35.]

[Διεξανθίζω, Floribus distinguo. Eubul. ap. Athen. 15, p. 679, E : Στεφάνους ἴσως βούλεσθε· πότερον ἑρπυλλίνους, ἢ μυρτίνους, ἢ τῶν διεξηνθισμένων; Nam sic Porsonus recte videtur correxisse scripturam codicis διηνθημένων : ex quo l., ut opinor, Διανθέω Thesauro intulit HSt., de quo supra debebam monere. G. D.]

[Διεξανίστημι, Erigo. Eunap. ap. Suid. s. v. Διηυχενίζετο : Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστάμενος. G. Dindorf.]

[Διεξάνυσις, ἡ, Confectio, Finis. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 273, 41 : Τῶν ἑξῆς προθυμοτέραν ποιῶμεν τὴν διεξάνυσιν. Hase.]

[Διεξανύω, Conficio, Absolvo. Cat. in Psalm. t. 1, p. 351, 31, de sole : Ὡς γίγας χαίρων διιππεύει, καὶ τὸν οἰκεῖον ἀκμητὶ δρόμον διεξανύει. Euseb. De laud. Const. p. 616, A : Τοῖς ἐπ' ἐλπίδι βραβείων ἐν ἀγῶνι τοὺς δρόμους διεξανύουσι. Hase.]

[Διεξάπτω, Accendo, Excito. Joseph. Genes. p. 39, A : Κατ' αὐτοῦ πλείονα τὴν ὁρμὴν διεξάπτουσιν. G. D.]

[Διεξατμίζω, Per vaporem emitto, Evaporo. Hippocr. p. 506, 27 : Ἀλλὰ πᾶσα ὑπὸ τῆς νοσερῆς πολλῆς ἐούσης ἐπαιρομένη, ἐξαναλωμένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς διεξήτμισεν.]

[Διέξειμι, Pertranseo, Pervado. Hesych. : Διέξεισι, διεξέρχεται. Herodot. 4, 203 : Διεξιούσης τῆς στρατιῆς· 2, 26 : Διεξιόντα μιν (τὸν ἥλιον) διὰ πάσης Εὐρώπης· 7, 238 : Ξέρξης διεξῆϊε διὰ τῶν νεκρῶν· 5, 29 : Διεξιόντες πᾶσαν τὴν Μιλησίην. Polyb. 4, 25, 4 : Διεξιόντες τὴν Πατραέων ... χώραν. Plut. Mor. p. 149, A : Ἐν τοῖς τόποις οὓς διεξίασι· 725, D : Τὰ ὀρεινὴν διεξιόντα γῆν (ὕδατα)· 698, A : Διεξιέναι τὰ πολλὰ διὰ πνεύμονος· et infra : Πῶς τὸ σὺν κυκεῶνι πινόμενον ἄλφιτον διέξεισι καὶ οὐκ ἐνίσχεται; || Percurro oratione, Narro. Hesych. : Διεξιὼν, λέγων, διηγούμενος. Herodot. 7, 77 : Ἐπεὰν

κατὰ τὴν Κιλίκων τάξιν διεξιὼν γένωμαι. Plato Phæd. p. 84, C : Εἴ γε δή τις αὐτὰ (τὰ λεχθέντα) μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι· Leg. 1, p. 642, E : Ἔπειτα ἕτερον καὶ αὖθις ἕτερον εἶδος τῆς ἀρετῆς διέξιμεν· Rep. 5, p. 458, A : Διεξιόντες οἷα δράσουσι. Polyb. 4, 1, 3 : Διεξιμεν τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις. Plut. V. Rom. c. 2 : Μυθώδη περὶ τῆς γενέσεως διεξίασι· Anton. c. 14 : Ἐν ἀγορᾷ διεξιὼν ἐγκώμιον, Recitans. Philostr. p. 522 : Διεξιὼν τὸν Δημοσθένην τὸν μετὰ Χαιρώνειαν προσαγαγόντα τῇ βουλῇ ἑαυτὸν, Repræsentans Demosthenem. De quo l. v. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 390.] Διέξειμι hac in signif. [Oratione percurrendi, Narrandi] frequentius est [quam δίειμι] : quod et Edissero exp. et Mente revolvo. Interdum et Recito. Sed nonnunquam ponitur et in prima τοῦ δίειμι signif., ut Pausan. [5, 6, 6] : Καὶ τὴν γῆν τὴν Σκιλλουντίαν Σειληνοῦς [Σελινοῦς] ποταμὸς διέξεισιν. Vide Bud. p. 1100, 332. Διεξῆμεν, per syncopen pro Διεξήειμεν, Percurrendo enarrabamus. Plato Epist. 7 : Πλεονάκις οὐ δ. || Διεξίμεναι, s. Διεξιέμεναι [forma vitiosa] Ion. s. Dor. pro διεξιέναι, q. e. διεξέρχεσθαι, Pertransire. [Hesych. : Διεξίμεναι, διεξελθεῖν, διαφθεῖραι. Conf. Etym. M. p. 273, 20. Est ex Hom. Il. Z, 393 : Τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε, ubi libri multi διεξιέναι. G. Dindorf.]

[Διεξείργωσι lectio vitiosa pro διὲξ εἰῶσι ap. Apoll. Rh. 4, 409.]

[Διεξέλασις, εως, ἡ, i. q. διέλασις, Perruptio. Heliodor. 9, 18, p. 373 : Ἐλυμαίνοντο τὴν ἵππον ὑπὸ τὴν γαστέρα κατὰ τὴν διεξέλασιν τοῖς ξίφεσιν ἀνακόπτοντες. Boisson. Plut. V. Sullæ c. 18 : Σφοδρότητα καὶ ῥύμην τῇ διεξελάσει διδόντος. G. Dindorf.]

Διεξελαύνω, Trano : ut, Διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ, e Plut. Probl., Equo vectum s. insidentem tranasse fluvium : pro Transmitto per fluvium, Bud. e Gregor.; Cum copiis perrumpo; Victis et fugientibus insto. Bud. p. 886-7. [Herodot. 3, 86 : Παρῆσαν ἐπὶ τῶν ἵππων. Διεξελαυνόντων (aliquot codd. διελαυνόντων) δὲ κατὰ τὸ προάστειον ... 5, 29 : Διεξελάσαντες πᾶσαν τὴν χώρην· 52 : Διξὰς πύλας διεξελᾶς· 7, 100 : Διεξελαύνων ἐπὶ ἅρματος παρὰ ἔθνος ἓν ἕκαστον. Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb.]

[Διεξελέγχω, Redarguo. Lucian. Alex. c. 61 : Ἡ γραφὴ τὰ μὲν διεξελέγχουσα ... Scott. Galen. vol. 3, p. 187 : Αὕτη ἡ ῥῆσις ἀμφοτέρους διεξελέγχει μὴ γινώσκοντας τὴν Ἀριστοτέλους δόξαν. Themist. Or. 21, p. 259, B : Ὅταν ἀμαθέστεροι διεξελέγχωνται τοῦ μηδὲν εἰδέναι προσποιουμένου. G. Dindorf.]

Διεξελεύθω, Pertranseo, Percurro : inusit. thema, a quo διεξέρχομαι sua tempora mutuatur.

[Διεξέλευσις, εως, ἡ, Exitus, Effugium. Schol. Apoll. Rh. 4, 1573 : Διήλυσις, ἡ δ. καὶ ἔξοδος. Suid. : Διέκδυσιν, διεξέλευσιν. Scott. Conf. Δίεξιν.]

[Διεξελίσσω s. Διεξελίττω, Explico, Dissolvo. Herodot. 4, 67 : Φακέλους ῥάβδων διεξελίσσουσι· ubi oppositum habet συνειλέουσι.]

[Διεξενεγκεῖν. V. Διεκφέρω.]

[Διεξεργάζομαι, Perficio. Plato Leg. 7, p. 798, D : Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ἐλάττω μεταβαλλόμενα κακὰ διεξεργάζοιτ' ἄν. || Conficio, Interficio. Dionys. A. R. 6, 35 : Θαυμάσαιμι δ' ἂν εἰ μὴ καὶ αὐτὴν διεξεργάσαιτο. Scott. Apud Herodot. 5, 92, 4 cod. Schellersh. διεξεργάσασθαι, ubi reliqui διεργάσασθαι, quo alibi utitur Herodotus. G. Dindorf.]

Διεξερέεσθαι, Hesychio διερωτᾶσθαι, Interrogare. [Διεξερέεσθε, διερωτᾶτε Kuster. ex Hom. Il. K, 432 : Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα; Apoll. Rh. 1, 327 : Ἀλλ' ἔμπης τὼ μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα ἔσχετο.]

Διεξερευνάω, et Διεξερευνάομαι, Diligenter pervestigo, Accuratissime indago, s. rimor; addit enim secundam quandam vehementiam geminatio præpositionis. [Pindar. Nem. 3, 41 : Διά τ' ἐξερεύνασε τεναγέων βοάς.] Plato Leg. 6, [p. 763, A] : Διεξερευνώμενος χώραν. [Phileb. p. 58, D : Διεξερευνησάμενοι τὸ καθαρὸν νοῦ τε καὶ φρονήσεως.]

[Διεξερευνητὴς, ὁ, Pervestigator. Posuit Schneider. in Lex.; non constat unde sumptum.]

Διεξερπύζω, [Erepto]. Aristot. De mundo [p. 399, 33] : Εἰς νομοὺς διεξερπύσει. [Et Διεξέρπω p. 399, 24, de sole : Νότιος διεξέρπων.]

[Διεξερύγησις, εως, ἡ, Spiraculum. Orac. ex Porphyrio ap. Euseb. Pr. ev. 6, 3, p. 239, B : Μηδὲ διεξερύγησιν ἔχῃ κεκακωμένος αἰθήρ. Hemst.]

Διεξέρχομαι, Pertranseo, Pervado. [Plato Epinom. p. 978, D : Ἡ (σελήνη) τοτὲ μὲν μείζων φαινομένη, τοτὲ δ' ἐλάττων διεξῆλθεν ἄλλην ἀεὶ φαίνουσα ἡμέραν.] Aristot. De mundo : Μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. [Plut. Mor. p. 761, C : Ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος οὐδὲ διεξήλασεν.] Et διεξέρχομαι χώραν, Plut. Lycurgo, Per regionem iter facio, ead. constr. [V. Pyrrhi c. 24 : Τὴν ἄλλην ὁδὸν ἀδεῶς διεξελθὼν ἦκεν εἰς Τάραντα. || Herodot. 3, 11 : Διὰ πάντων διεξελθόντες τῶν παίδων (τῶν ἐσφαγμένων) οἶνόν τε καὶ ὕδωρ ἐσεφόρεον ἐς αὐτὸν, i. e. Ordine transeuntes ab uno ad alterum. 5, 92, 3 : Παραδιδοῖ τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ τῷ τρίτῳ· οὕτω δὴ διεξῆλθε διὰ πάντων τῶν δέκα παραδιδόμενον· 4, 72 : Νόμος ἐστὶ τὴν νύμφην ... διὰ πάντων διεξελθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένην· quod videtur imitari Pausan. 9, 27, 7 : Ὡς διὰ πασῶν ὁ Ἡρακλῆς τῶν Θεστίου παρθένων διεξέλθοι τῇ αὐτῇ νυκτί.] Thuc. [3, 45] : Διεξεληλύθασι διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν, q. d. Percurrerunt omnia suppliciorum genera. At vero ap. Isocr. : Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον, pro Non consectati sunt? Bud. quem vide p. 332. [Soph. Phil. 1419 : Ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον. Demosth. p. 288, 11 : Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον καὶ ἔδωκ' ἐμαυτὸν ὑμῖν ἁπλῶς εἰς τοὺς περιεστηκότας τῇ πόλει κινδύνους. Aristid. vol. 1, p. 82, 2 : Ὁ δὲ ἀρξάμενος ἐκ τῶν βραχυτάτων ἄχρι τῶν τελεωτάτων διεξῆλθεν.] Et [qui longe frequentior usus verbi est] διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, ibid., Oratione prosequi, Enarrare, Explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον, Plato [Leg. 10, p. 893, A]. Sed dicitur et διεξελθεῖν sine dat., ut Philo De mundo : Διεξελθόντες περὶ τῶν ὁλοσχερεστέρων ἐν κόσμῳ φυτῶν. [Plato Leg. 3, p. 680, D : Ἀλλά τινα μᾶλλον Ἰωνικὸν βίον διεξέρχεται (ὁ ποιητὴς) ἑκάστοτε· 10, p. 887, C : Ἡντινά ποτε ἔχομεν δύναμιν ... διεξέλθωμεν εἰς τὸ δυνατὸν ἱκανῶς. Demosth. p. 232, 5 : Ταυτὶ πάνθ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Polyb. 2, 12, 4 : Τὰ πεπραγμένα διεξῆλθον. Athen. 3, p. 107, B : Ἐπεὶ τὰ νῦν διὰ μνήμης οὐ κρατεῖς, αὐτὸς ἐγὼ διεξελεύσομαι· ubi notanda forma futuri minus Attica, de qua v. s. Ἔρχομαι.] Quin etiam pro Lego ap. Herodian. 1, [17, 9] : Διεξελθεῖν τὴν γραφήν. [Plut. V. Cat. min. c. 70 : Τὸ δὲ βιβλίον αὖθις ἀνεγίνωσκε καὶ λέγεται δὶς ὅλον διεξελθεῖν. Similiter in V. Demosth. c. 9. || Intransit. Demosth. p. 19, 17 : Πάντα διεξελήλυθεν οἷς πρότερον παρακρουόμενος μέγας ηὐξήθη, Præterierunt. Id. p. 541, 22 : Πάντα δ' ἤδη διεξεληλύθει ταῦτα τὰκ τῶν νόμων ... καὶ οὐδὲν ἔτ' ἦν ὑπόλοιπον. De tempore Plut. V. Aristid. c. 16 : Ἡ ἡμέρα διεξῆλθεν ἀργή· V. Tib. Gracchi c. 11 : Ἄνευ πολέμου διεξελθεῖν τὸν χρόνον.]

Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquiro. [Διεξητασμένος Eunap. p. 143. Wakef. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 58, D : Πρὶν περὶ τούτων διεξετάσαι. Jo. Cinnam. p. 29, A : Ὁπότε μὴ σὺν τύχῃ τὰ κατὰ τὸν ἄνδρα διεξετάζοιμι. Joseph. Genes. p. 26, D. G. Dindorf.]

[Διεξέτασις, εως, ἡ, Inquisitio, Quæstio judicialis. Jo. Chrys. In Ps. 95, vol. 1, p. 925. Seager.]

[Διεξηγέομαι, Narro, Expono. Xenoph. Memor. 4, 2, 12 : Ἆρ' οὖν ὥσπερ οἱ τέκτονες ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν ἔργα ἐπιδεῖξαι, οὕτως οἱ δίκαιοι τὰ ἑαυτῶν ἔχοιεν ἂν διεξηγήσασθαι; Lectio suspecta : nam libri alii διηγήσασθαι, alii ἐξηγήσασθαι, quo paullo post utitur Xenophon.]

[Διεξηχέω, Decanto. Gregent. Disp. cum Herb. p. 157, 16 : Μυστηριωδῶς ὑπὸ τοῦ προφήτου διεξηχεῖται. Hase.]

Διεξίημι, Dimitto, vel Emitto : aut Emitto per. [Herodot. 4, 203 : Διεξῆκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄστεος.] Particip. διεξιεὶς Bud. interpr. Perrumpens, Irrumpens, in h. l. Thuc. [2, 102] : Ποταμὸς ῥέων ἐκ Ἰνδοῦ καὶ ἐς θάλασσαν διεξιείς. At particip. διεξιὼν, et infin. διεξιέναι cum signif. Percurrere, Percurrendo explanare, a διέξειμι derivata sunt.

[Διεξικνέομαι, Pervenio. Polyb. 10, 29, 3 : Οὓς (τόπους) ἔδει διεκβάλλειν αὐτὸν, ἕως εἰς τὰς ὑπερβολὰς διεξίκοιτο τοῦ Λάβου.]

[Δίεξιν, διεξέλευσιν, Suidas. Διεξέλευσιν alius voc. interpretationem esse animadvertit Toupius. Δίεξιν

fortasse ex Διέξιμεν corruptum sine interpretatione posito ut præcedens Διεξήεσαν.]

[Διεξιππάζομαι, Perequito. Polyæn. 5, 16, 5, p. 498 : Διεξιππάσατο δοὺς τὸ σύνθημα. Διεξεπαίσατο conjicit Coraes : quo verbo utitur Polyæn. 4, 2, 14 : Διὰ τοῦ ὄρους διεξεπαίσατο. Anna Comn. 1, p. 15, A : Ἄλλος ἀλλαχόθεν διεξιππάζοντο. G. Dindorf.]

[Διεξιστορέω, Narro. Joseph. Genes. p. 16, A : Τὰ κατὰ Θωμᾶν ἀκριβέστερον διεξιστορεῖσθαι. G. Dind.]

Διεξιτέον, Pertranseundum s. Percurrendum. Item Percurrendo exponendum. [Aristot. Rhet. ad Alex. 3, p. 170. Kall. Plato Epinom. p. 974, D : Τὰς ἄλλας τοίνυν (ἐπιστήμας) ... πρῶτον διεξιτέον.]

[Διεξίτητος, ὁ, ἡ, Meabilis. Oribas. p. 244 ed. Matth.]

[Διεξόδευσις, εως, ἡ, Pertractatio. Eust. in Dionys. Per. p. 78, 15 ed. Bernh. : Οὐ πρὸς λεπτὴν δ.]

[Διεξοδευτικὸς, ἡ, ὀν, Etym. M. p. 692, 52 : Προχοαὶ, αἱ τῶν ποταμῶν διεξοδευτικαὶ ἀφέσεις εἰς τὴν θάλασσαν, Fluvios in mare derivantes. Wakef.]

Διεξοδεύω, Exeo per, s. Permeo [Hippocr. p. 1027, D : Ἢν μὴ διεξοδεύσῃ οὖρα] : ut διέξοδος nonnunquam signif. i. q. δίοδος. [lxx Dan. 3, 48 : Διεξώδευσεν (ἡ φλόξ). Eustath. p. 2 med. : Διὰ τῆς Ἰλιάδος ἐλθεῖν καὶ ἐκπορίσασθαι τὰ χρήσιμα τῷ διεξοδεύοντι. || Signif. transitiva « Sext. Emp. p. 290 : Τοῖς μὴ προηγουμένως τὸν περὶ ῥητορικῆς διεξοδεύουσι λόγον, Pertractantibus. Simplic. ad Aristot. Φ. Ἀ. p. 118, b, 27 : Ὃ μή ἐστι διεξοδεύειν. Et ibid. 44 : Ἡ ἀλώπηξ ἡ τὸν Μεσήνιον Ἀριστομένην διεξοδεύσασα. » Hemst. Eustath. p. 106, 4 : Οὐ γὰρ ἀνασχόμενος διεξοδεῦσαι τὴν κατηγορίαν τὸν βασιλέα ὑποβλήδην ἀμείβεται. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 228 citat Kall.]

Διεξοδικὸς, ἡ, ὀν, ut λόγος, Oratio qua aliquid percurritur et explicatur fuse. Duo exx. habes ap. Bud. p. 332, alterum ex Alex., alterum ex Athen. Itidemque ap. Plut. Fab. [c. 16] : Διεξοδικὰς γράψαντες ἱστορίας. Camerario δ. λόγοι, Copiosa oratio, qualis est oratoria : non concisa neque brevis, qualis dialectica. [Clem. Al. p. 339 : Τὸ μὲν ἐκ ῥητορικῆς διεξοδικὸν φαινόμενον, τὸ δὲ ἐκ διαλεκτικῆς ἐρωτητικόν. Timæus Lex. p. 228 : Ῥῆσις μακρά· διεξοδικὸς λόγος, μακρός. « Διεξοδικώτερος Athanas. vol. 1, p. 814, Dionys. Areop. p. 70, 312. » Kall.] || Alias accipitur etiam pro Pervius, Per quem transiri potest, Spatiosus. Et ap. Aristot. De part. anim. [Hist. An. 1, 13] τὸ διεξοδικὸν dicitur Pars corporis per quam excrementa transeunt et ejiciuntur : tunc autem pass. signif. habet.

Διεξοδικῶς, Pertranseundo, Percurrendo. Δ. ποιεῖσθαι τοὺς λόγους περί τι, Fuse, Copiose, Bud. p. 332, ex Alex. Aphr. Ibid. δ. interpr. Vage, Plene, Fuse, e Dionys. Areop. proferens, Δ. μὲν καὶ κύκλῳ περὶ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν περιπορευόμεναι, Non compendiose, sed expatianter, et quod dicitur Longe lateque. Vide alia exx. ibid. [Galen. vol. 12, p. 154 : Δ. ἑρμηνεύεται. Iambl. V. P. sect. 36 : Ὅσα γε μὴν τοῖς προσιοῦσι διελέγετο, ἢ δ. ἢ συμβολικῶς παρῄνει. « Athanas. vol. 1, p. 744; Dionys. Areop. p. 167, 194, 235. Διεξοδικώτερον, Fusius, ib. 70, 312, Athanas. vol. 1, p. 814. » Kall. Ammon. p. 57; Eran. Philo p. 167. Schæf. Etym. M. p. 460, 6 : Ζήτει περὶ τούτων διεξοδικώτερον.]

Διέξοδος, ἡ, Via qua ex aliquo loco per alium transitur, Exitus; Transitus, i. q. δίοδος. [Herodot. 3, 117 : Ἀποκεκληϊμένης τοῦ ὕδατος τῆς διεξόδου· 4, 140 : Ἡμάρτανον πάσης τῆς ἐκείνων διεξόδου. Hippocr. p. 756, G : Ὀψοισι ἁπαλοῖσι χρῆσθαι ὁκόσα τῇ διεξόδῳ μετριότητα παρέχουσι, Quæ alvum modice diducant.] Philo V. M. 1 : Νομίσας συγκεκλεῖσθαι, διέξοδον οὐκ ἔχοντας, Velut indagine inclusis nullum patere exitum. Thuc. 3 : Τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν· cui similem l. ex eod. Thuc. habes in Ἔξοδος. Herodian. 8, [1, 13] : Τὰς διεξόδους ἐστένωται. Greg. : Εὐκολίαν τινὰ τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος μεμηχανημένη ἡ φύσις, Commoditatem commeandi spiritui moliens natura, Turn. In h. autem l. Philonis V. M. 3 : Χεὶρ δ' ἔργου σύμβολον, διεξόδου δὲ τῆς περὶ τὸν βίον, ποὺς, idem Turn. interpr. Omnis in vita ingressionis pes nota est. Ubi accipi etiam potest pro Percursione et transactione vitæ, s. pro Curriculo vitæ. Nam διέξοδος interdum significat Actionem percurrendi; et metaph. Explicationem qua rem aliquam percurrimus, τῷ λόγῳ διεξιέναι s. διελθεῖν. Bud. p. 332 interpr. Explicatio atque enarratio fusa, e Galeno hoc exemplum subjungens, Ἐν τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου, In explicatione. [Galen. vol. 12, p. 154 : Ἡ κατὰ διέξοδον ἑρμηνεία πρὸς σαφήνειαν ἐπιτήδειον. G. D.] Itidemque Turn. h. l. Philonis V. M. : Καὶ μουσικὴν τὴν σύμπασαν διά τε χρήσεως ὀργάνων καὶ λόγων τῶν ἐν ταῖς τέχναις καὶ διεξόδοις τοπικωτέραις Αἰγυπτίων οἱ λογιώτεροι παρέδοσαν, vertit, Instrumentorum usu et præceptione artium explicationeque locorum. [Plato Protag. p. 326, A : Ἐν οἷς ἔνεισι πολλαὶ διέξοδοι καὶ ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν, Narrationes. Aristid. Περὶ λόγ. πολ. p. 660, de encomiis : Κατὰ διέξοδον γίνονται. Diog. L. 7, 42 : Τήν τε ῥητορικὴν ἐπιστήμην οὖσαν τοῦ εὖ λέγειν περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων. Ἡ φυσικὴ διέξοδος, Physica tractatio, Plut. Mor. p. 874, D. Conf. Wyttenb. vol. 6, p. 973.] Aristot. autem De mundo [c. 6] διεξόδους τῶν πλανητῶν appellat Cursus lunæ et aliarum errantium stellarum, quasi Permeationes. Bud. ibid. [De sole Herodot. 2, 24 : Ἀπελαυνόμενος ὁ ἥλιος ἐκ τῆς ἀρχαίης διεξόδου ὑπὸ τῶν χειμώνων. Eur. Andr. 1087 : Τρεῖς φαεννὰς ἡλίου διεξόδους.] Quæ signif. τοῦ διέξοδος propria, non metaphorica est : sicut et in Soph. ap. Plut. [Mor. p. 718, A et Diog. L. 4, 35] : Λήθουσι [Πλήθουσι] γάρ τοι κανέμων διέξοδοι Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ, Aves ventorum tum demum vias sentire, quum instat partus, Cam. Et διέξοδοι ὑδάτων, Rivuli aquarum, οἱ ὀχετοί : metaph. ap. lxx [Ps. 118, 135] : Διέξοδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, pro κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. In VV. LL. autem habentur et hæc [Herodoti 7, 234; et similiter 3, 156] : Διέξοδους βουλευμάτων ἔχεις, Scis quo tendant eorum consilia. [Plato Rep. 3, p. 405, C : Πάσας διεξόδους διεξελθὼν ἀποστραφῆναι λογιζόμενος, ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκας. Polyb. 2, 1, 3 : Τίνα διέξοδον ἔλαβε τὰ παράλογα τῶν ἔργων· 23, 2, 2 : Δεῖ γίγνεσθαι διέξοδον καὶ συντέλειαν τῶν πρὸς ἀλλήλους, Finem debere fieri litium. « Euseb. H. E. 5, p. 206, 3 : Ὑπέφερον πάλιν τὰς διεξόδους τῶν μαστίγων τὰς ἐκεῖσε εἰθισμένας, ubi falli puto H. Valesium, cui dictum videtur pro τὰς ἐν ταῖς διεξόδοις μάστιγας, Verbera illata, dum traducerentur in pompa. » Hemst.] Et e Plat. διέξοδοι πολιτικαὶ [τακτικαὶ Leg. 7, p. 813, E], Acierum ordinationes, Aciei lustrationes et recensiones. Ex Eod. διεξόδων ἅπτεσθαι, Castra movere. [Ibid. : Γυναῖκας (εἶναι δεῖ) διεξόδων καὶ τάξεων καὶ θέσεως καὶ ἀναιρέσεως ὅπλων ἡμμένας. Conf. Ἔξοδος. Διέξοδοι πολιτικαὶ sunt ap. Dion. Cass. 74, 5.]

[Διοίγνυμι, Aperio. Quint. Sm. 13, 41 : Ἵππου δουρατέοιο ... πλευρὰ διεξώϊξεν.]

[Διεξοιδέω, Intumesco. Philostr. Imag. p. 784 : Ὁ δὲ ἐρέττει μάλα διεξῳδηκότι τῷ βραχίονι. Suid. (s. v. Διεξοδικούς) : Διεξῳδηκὸς δὲ τὸ διωγκωμένον.]

[Διεξόμνυμι. Διεξομεῖται lectio vitiosa pro διομεῖται in edd. vett. Demosth. p. 642, 14.]

[Διεξουρέω, Cum urina emitto. Hippocr. p. 539, 36 : Ὁκόταν δὲ διεξουρήσῃ (τὴν ψάμμον), ἡ ὀδύνη ἀνίησιν. Scott.]

[Διεξύφαίνω, Pertexo. Plut. V. Romuli c. 2 : Ὅταν διεξυφήνωσι (τὸν ἱστόν).]

[Διεῳθέω, Perrumpo, Disrumpo, nisi fallit scriptura Jo. Chrysost. t. 4, p. 176, 8 : Τίς ἂν τὴν φάλαγγα διέξωσε; Codd. aliquot διέσεισε. Hase.]

Διεορτάζω, pro ἑορτάζω [Festum perago. Thucyd. 8, 9 : Πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορτάσωσι. Sæpius ap. Dion. Cass., velut 48, 4 : Τὸ γὰρ δοῦναί τινι ἐξουσίαν τῆς τῶν νικητηρίων πέμψεως μεῖζον τοῦ διεορτάσαι αὐτὰ παρ' ἑτέρου λαβόντα ἦν· 51, 22 : Ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ταῦτα διεωρτάσθη. Plut. V. Pyrrhi c. 20 : Τὰ Κρόνια διεορτάσαντες.]

[Διεπαγγέλλομαι, Promitto. Germanus In domin. corp. sepulturam p. 1509, B ed. Combef. : Κατάπαυσιν τῆς τῶν ὀκρύων βροχῆς διεπαγγελλόμενος. G. Dind.]

[Διεπέφραδε. V. Διαφράζω.]

[Διεπιφημίζω, Divulgo. Martyr. Ignat. 50. Kall.]

[Διεπιφώσκω, Illucesco. Dionys. H. A. R. 9, 63 : Ἡμέρα δ' ἤδη διεπέφωσκε. Nisi ἐπέφωσκε scripsit. G. D.]

[Διέπομαι. Eurip. Electr. 146 : Σοὶ ... ἐνέπω γόους,

οἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἦμαρ διέπομαι, κατὰ μὲν φλαν ὄνυχι τεμομένα δέραν, etc. Lectio vitiosa, ex τάκομαι vel simili verbo corrupta. || Procopio De B. P. p. 13, D : Τούς οἱ ἐπὶ ταύτῃ διεπομένους τῇ ὑπουργίᾳ, ex libro Scaligeri δὴ ἑπομένους restitui. G. Dind.]

[Διέπραθον. V. Διαπέρθω.]

Διέπω [Διέπω scriptum ab Aristarcho aliisque grammaticis : vid. schol. ad Il. Ω, 247], Administro, Rego. Hom. Il. A, [165] : Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ' · B, [207] : Ὡς ὄγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. [Ω, 247 : Σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. Schol. : Ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἀνδρῶν ᾖει. Οἱ δὲ, διεῖργε καὶ διίστα τοὺς ἄνδρας. Æsch. Pers. 106 : Πολέμους πυργοδαΐκτους διέπειν.] Utuntur interdum et prosæ scriptt. : ut, Ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεὸς, Aristot. De mundo [6, 15]. Plut. Amat. narr. [p. 775, A] : Ὃς τότε τὴν ἀρχὴν τῶν Θηβαίων διεῖπε. [Et s. Διειπεῖν :] At διεῖπε, Administravit, Executus est, est ab altero διέπω : ut διεῖπε τὴν ἀρχὴν, Administravit imperium. Itidemque ap. Plut. Pericle [c. 13] : Πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας · ut ap. Hom. Il. A, [705, B Od. M, 16] : Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Vide Διέπω. [Herodot. 3, 53 : Τὰ πρήγματα ἐπορᾶν καὶ διέπειν · 5, 22 : Οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα. Æsch. Eum. 931 : Πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. Hippias Erythræus ap. Athen. 6, p. 259, C : Διεῖπον τὰ κατὰ τὴν πόλιν. Sap. Salom. 9, 3 : Διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι · 12, 15 : Δικαίως τὰ πάντα διέπεις. Procop. B. G. p. 488, B : Τὸ στράτευμα διέπων. Suid. : Διέπει, ἐνεργεῖ, διοικεῖ, καθίσταται. Hesych. : Διεῖπε, περιέρχεται (περιήρχετο Suid.), περιεῖπε, μετήρχετο. Δίεπε, διεῖπε, διέτασσε, διεξῆλθεν, εἶπε (εἰπέ : v. Διειπεῖν). Διέπει, διοικεῖ, ἐπιστατεῖ, διατάσσει.]

[Διέραμα, τὸ, Colum. Plut. Mor. p. 1088, E : Ἆρα οὐ δοκοῦσί σοι διεράματι τοῦ σώματος χρῆσθαι τῇ ψυχῇ, καθάπερ οἶνον. ... διαχέοντες ;]

[Διεράω, Percolo. Plut. Mor. p. 692, C : Ἐξανθεῖ καὶ ἀποπνεῖ διεωρωμένου πολλάκις. Recte interpretatur Wyttenb. in ind. *percolatum*. Ergo διερωμένου scribendum.]

Διεργάζομαι, Elaboro, Excolo. Et διεργάζομαι γῆν, pro Colo terram, Subigo, Theophr. [C. Pl. 5, 13, 1.] E quo et διειργασμένη γῆ [χώρα, ib. 3, 20, 6], Culta terra. [Et H. P. 4, 4, 3 : Πρασιὰς διειργασμένας ἐπιμελῶς. Tzetz. Hist. 5, 49 : Ἐκεῖσε διειργάζετο τὰ τῆς ἀμπελουργίας. Perficio. Polyb. 4, 22, 1 : Τοιαῦτα διεργασάμενοι κατὰ τὴν Πελοπόννησον · 3, 73, 7 : Πολλὰ καὶ κακὰ διειργάζοντο. Procop. B. G. p. 637, C : Πάθη ἐνταῦθα οὐκ εὐδιήγητα διειργάσαντο.] || Corrumpo, Vitio, Bud. e Pausan. p. 199. Et pass., Διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα, ex Herodoto [7, 10], pro Actum fuisset de rebus Persarum. [Eurip. Heracl. 175 : Χοὐ μέσῳ πολὺς χρόνος ἐν ᾧ διεργασθεῖτ' ἄν.] || Interficio. Plut. [V. Poplic. c. 1], de Lucretia : Ἑαυτὴν διεργασαμένη. Bud. p. 755. [Hesych. : Διέργασαι, φόνευσον. Herodot. 1, 213 : Διεργάζεται ἑωυτόν · 5, 92 : Οὐδενὸς βουλομένου διεργάσασθαι (τὸ παιδίον). Eurip. Hecub. 369 : Διέργασαί μ' ἄγων · Tro. 1160 : Τί τόνδε ... παῖδα δείσαντες φόνον καινὸν διειργάσασθε; Strabo 14, p. 669 : Ἠνάγκασε διεργάσασθαι τὸ σῶμα. Passiv. Plato Leg. 9, p. 865, C : Ἐὰν μὲν δοῦλον κτείνῃ νομίζων τὸν ἑαυτοῦ διειργάσθαι ...] D

[Διεργασία, ἡ, Elaboratio, Opera. Theodor. Metoch. Miscell. p. 237 : Διεργασίας καὶ διοικήσεως ἀνθρωπίνης. G. Dindorf.]

[Διέρεγμος, ὁ, lectio vitiosa. Hippiatr. p. 158, 29 : Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ διερέγμου ὡσαύτως ποίει. Scribe disjunctim, δι' ἐρεγμοῦ, Lomento ex faba facto. Hase.]

Διερεθίζω, Irrito. Appian. [Polyb. 9, 18, 9 : Διερεθίσας τοὺς ἐν τῇ πόλει. Philo vol. 1, p. 602, 34 : Ὁπότε διερεθίζει τις (ἀμνὸν ἢ χίμαρον) · 2, p. 483, 14 : Τὸ θρεμμάτων ἀπληστότατον διερεθίζει, τὴν ἐπιθυμίαν. G. D. Georg. Lapitha Poema mor. 269. Boisson. Jo. Cinnam. p. 22, A : Πράγμασιν ... ἃ τὴν ἡμετέραν κατὰ σοῦ διερεθίζουσιν ἔφοδον. G. Dindorf.]

Διερέθισμα, τὸ, Irritamentum, Bud. [Appian. B. C. 5, 53 : Πιθανοῦ τοῦ διερεθίσματος ὄντος.]

[Διερεθισμὸς, ὁ, Irritatio, Provocatio. Anonym. Περὶ ὀργῆς in Volum. Hercul. 1, p. 43 ed. Oxon.]

Διερείδω, Infigo. [Suffulcio. Plut. Mor. p. 529, C : Τά γε συνεχῆ καὶ πλησίον ἑῶσι καὶ διερείδουσιν.] Et pass. Διερείδομαι, de quo Bud. p. 701. [Eurip. Hec. 66 : Σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς διερειδομένα. Forma media Aristoph. Eccles. 150 : Διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ. || Contendo, Renitor. Polyb. 5, 84, 3, de elephantis : Παρεμβαλόντα τοὺς ὀδόντας ὠθεῖ τῇ βίᾳ, διερειδόμενα περὶ τῆς χώρας. Ad quem l. Abresch. refert Hesychii gl. : Διερειδόμενα, στηριζόμενα τοὺς ὀδόντας. 22, 7, 14 : Φιλοτίμως δὲ πρὸς τοῦτο διερειδομένων τῶν πρεσβευτῶν. Plut. V. Æmil. Pauli c. 9 : Ὑπὸ ῥώμης τῶν πραγμάτων ἀναφερόμενος πρὸς τὸν πόλεμον ἔστη καὶ διηρείσατο πολὺν χρόνον · V. Philopœm. c. 17 : Καθάπερ ἀγαθὸς κυβερνήτης πρὸς κῦμα διερειδόμενος · Mor. p. 341, E : Διηρείδετο πρὸς τὴν τύχην.] A

[Διερείκω, Discindo. Hesych. : Διερείσας, διασχίσας. Recte corrigi videtur Διερείξας. || Aor. 2, signif. intransit. Hesych. : Διήρικον, διηροῦντο, ἐρήγνυντο. G. D.]

[Διέρεισμα, τὸ, Fulcimentum. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 235 : Θυμιατήριον ἀργυροῦν ... χαλκᾶ διερείσματα ἔχον. Phot. Lex. p. 173, 7 : Κνημία, τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα.]

Διερέσσω, [s. Διερέττω], a quo irregulariter διήρεσα, Hom. Od. Ξ, [351] : Χερσὶ διήρεσα, pro Manibus [usque] remigavi, tanquam remis usus sum. [Hesych. : Διερέττοντα, διὰ παντὸς κωπηλατοῦντα. || Improprie idem : Διερέσσοντας, διασείοντας, διασχίζοντας (hanc interpr. ad διερείκοντας refert Kuster.), διαπερῶντας. Eurip. Troad. 1258 : Φλογέας δαλοῖσι χέρας διερέσσοντας, Agitantes.]

Διερευνάω, Pervestigo, Perscrutor. [Polyb. 14, 3, 7 : Συνέκρινε καὶ διηρεύνα τὰ λεγόμενα.] Appian. B. C. 5, [98] : Πρόπλων δ' αὐτῷ τινες τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. [Sap. Sal. 6, 3 : Τὰς βουλὰς διερευνήσει. Hesych. : Διερευνᾷ, ἀναζητεῖ. Passiv. Plato Theæt. p. 168, E : Ἄμεινον ἂν ἐπακολουθήσειε λόγῳ διερευνωμένῳ. Epicrat. ap. Athen. 2, p. 59, D : Ποία φροντὶς, ποῖος δὲ λόγος διερευνᾶται παρὰ τοῖσιν ; Polyb. 14, 2, 1 : Τῷ Σκιπίωνι πάντα διηρεύνητο πρὸς τὴν ἐπιβολήν.] Dicitur et Διερευνῶμαι act. signif. : Τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται, Gregor. De hom. [Plato Menex. p. 240, B : Διηρευνήσατο αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν · Sophist. p. 236, C D : Εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφευγεν. Plut. V. Themist. c. 10 : Προσποιούμενον ζητεῖν καὶ διερευνώμενον ἅπαντα χρημάτων εὑρίσκειν πλῆθος. || « Διερευνέω. Mazar. in Anecd. meis vol. 3, p. 116 : Διηγεῖτό τε καὶ διηρεύνει. » Boisson.]

[Διερεύνησις, εως, ἡ, Perscrutatio. Clem. Alex. Str. p. 919, D. Iamblich. ap. Stob. Floril. 81, 17 : Ἐγείρει πρὸς διαλεκτικὴν διερεύνησιν τοὺς ἐπηκόους τῶν χρησμῶν. Petrus Magister in Maii Collect. vol. 2, p. 592 : Ὑδάτων καὶ βοσκῶν διερευνήσεις.]

[Διερευνητέον, Perscrutandum, Indagandum. Plato Leg. 2, p. 654, E : Ταῦτ' ἄρα ... καθάπερ κυσὶν ἰχνευούσαις δ. Sophist. p. 260, E : Δόξαν καὶ φαντασίαν δ.]

Διερευνητὴς, ὁ, Perscrutator, Indagator. [Xen. Cyrop. 6, 3, 2 : Τοὺς ἱππέας πρώτους ἔχων καὶ πρὸ τούτων διερευνητὰς καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων. Dionys. A. R. 4, 43 : Κατόπται τινὲς καὶ διερευνηταὶ τῶν τε λεγομένων καὶ τῶν πραττομένων. Scott. Conf. Προδιερευνητής.]

[Διερευνητικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad indagandum. Paraphr. Ptol. 3, 18, p. 220 : Τῶν ἀποκρύφων διερευνητικούς. Kall. Ptolem. Construct. mathem. 1, initio. Osann. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 54, D : Ζητητικήν τε καὶ διερευνητικὴν τῶν ὄντων διάνοιαν. G. Dind.]

[Διερευνητικῶς, Indagando, Magna cum diligentia. Ptol. Tetrab. p. 7, 1 : Κἂν διερευνητικῶς τις ὡς ἐνι μάλιστα καὶ γνησίως τοῖς μαθήμασι προσέρχηται. Hase.]

[Διερέω. V. Διερῶ.]

[Διερηστὴρ, ὅ ἐστιν ἱμὰς ἵππων περὶ τὸ στῆθος · et, Διεριστὴρ, Antilina, Gl. Est idem voc. quod supra Δερριστὴρ vel Δερριστής. Utrumque vero diversum videtur a Δερβιστῆρ. L. Dind.]

[Διερίζω, Contendo. Epigr. apud Gellium 3, 11 : Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου · quod in Anth. Plan. 297 scriptum Ἑπτὰ ἐριδμαίνουσι πόλεις διὰ ῥίζαν Ὁμήρου. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 74, 19, ab Hemst. cit. : Κοράκων τῶν περὶ τὰ κρέα διεριζόντων. || Forma media Plut. V. Cat. maj. c. 15 : Σκηπίωνι ... πολλὰ διερισάμενος ἐν τῇ πολιτείᾳ. Reisk. διερεισάμενος conjectura non improbabili.]

[Διερμήνευσις, εως, ἡ, Interpretatio. Plato Timæo p. 19, C; Philo vol. 1, p. 223, 12; 448, 38. G. D.]

[Διερμηνευτέον, Interpretandum. Philo vol. 1, p. 481, 46. G. Dindorf.]

[Διερμηνευτὴς, ὁ, Interpres. Jo. Chrysost. In 1 Ad Cor. serm. 36, vol. 3, p. 485. Seager. Eustath. p. 106, 14 : Ὅθεν καὶ ὑποβολεῖς οἱ διερμηνευταί. « Διερμηνευτὴς μέγας, Interpres magnus, recensetur inter officiales aulæ Cpolitanæ ab Codino 2, 50; 4, 53. Et 5, 70 : Ὁ μέγας δ. ἐστι πρῶτος τῶν ἑρμηνέων, οὓς κοινῶς ὀνομάζουσι δραγουμανούς. Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, 17. Habebat etiam Ecclesia Cpolitana suum μέγαν διερμηνευτήν. Methodius Metrop. Melenici in Epist. : Τὸν σοφώτατον καὶ λογιώτατόν μοι μέγαν διερμηνευτὴν τῆς μεγάλης Χριστοῦ ἐκκλησίας ἀσπάζομαι ἐν Χριστῷ. » Ducang.]

[Διερμηνευτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Interpretatorius. Proclus in Plat. Alcib. vol. 2, p. 17 ed. Creuz. : Τοῦτο οὖν διερμηνευτικόν ἐστι τοῖς τῇδε τῶν ἀπὸ τῶν θεῶν ὡς μέσον ὄν. G. Dindorf.]

Διερμηνεύω, Interpretor. [Maccab. 2, 1, 26 : Ὁ διερμηνεύεται καθαρισμός. Philo vol. 1, p. 226, 4 : Εἰ χρὴ τῶν ἐν ταῖς διερμηνευθείσαις βίβλοις ὑπὸ Μωυσέως τροπικώτερον ἀκούειν· 294, 20 : Ὁ γήϊνος Ἐδώμ· τοῦτο γὰρ διερμηνευθεὶς ὀνομάζεται. Ib. p. 448, 51; vol. 2, p. 211, 31; 476, 8. Hesych. : Διερμηνεύων, σαφηνίζων. G. Dindorf.]

[Διερμῆς, ὁ, Juppiter Mercurius. Proclus in Plat. Alcib. 1, p. 69 ed. Creuz. : Ἀπόλλωνες γὰρ καὶ Δίες καὶ Διέρμαι (scr. Διερμαῖ) καλούμενοι χαίρουσιν. G. Dind.]

[Διέρξις, ιδος, ὁ, Dierxis. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 505 : Μειδίου Διέρξιδος Μαραθωνίου γυνή. G. Dindorf.]

[Διέρομαι, præsens non usitatum præterquam in forma epica] Διείρομαι, Interrogo. Hom. Il. A, [550 : Μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο μηδὲ μετάλλα· O, 93 : Μή με ... ταῦτα διείρεο· Od. Δ, 492, Λ, 463, Ω, 478 : Τί με ταῦτα διείρεαι. Apoll. Rh. 4, 730 : Ἡ δ' ἄρα τῇ τὰ ἕκαστα διειρομένη κατέλεξεν. || Aor. 2 διηρόμην. Dio Cass. 38, 4 : Τῶν ἄλλων οὐδένα ἔτι διήρετο.]

[Διερὸς, ὰ, όν.] Fit a διαίνω Διερὸς, [Liquidus,] Humidus, Madidus : διεροῖς μέλεσι ap. Aristoph. [Av. 213], Quæ lacrymis madent. [Præstat de voce liquida luscimiæ intelligi.] Et γῆ διερὰ Theophr. [C. Pl. 3, 23, 2] : Διερὰν [ἀραιὰν legisse videtur scriptor Geopon. 3, 1, 7. Schneid.] γὰρ οὖσαν καὶ βαρεῖαν τὴν γῆν, ἀτμώδη γίνεσθαι, ubi quidam διερὰν interpr. βαρεῖαν : at Aristot. De gener. et interitu p. 154 [2, 2] ita distinguit : Διερὸν τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς· βεβρεγμένον δὲ, εἰς βάθος. [Hippocr. p. 290, 16 : Τῷ ἠέρι χρώμενοι οὐ λαμπρῷ, ἀλλὰ χνοώδει τε καὶ διερῷ. Lucian. Lexiph. 4 : Μηκέτι λημαλέους εἶναι (τοὺς ὀφθαλμοὺς) μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τὸ διερὸν γένος pisces ap. Max. Tyr. 10, p. 103 (vol 2, p. 23). Aristoph. Nub. 336. Hemst. Apud Aristophan. de nubibus : Εἶτ' ἀερίας διερὰς (dicebant poetæ). Libri aliquot ἀερίους διερούς : quæ scriptura si probatur, non nubes humidæ, sed aves mobiles sunt intelligendæ, quas verbis proximis dicit γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς. Æsch. Eum. 263 : Αἷμα ... τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται. Apoll. Rh. 1, 184 : Διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ· 2, 1099 : Διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο· 4, 1457 : Διεροῖς ἐπὶ χείλεσιν. Etym. M. : Διερὸς, ὁ ὑγρός. Καλλίμαχος· Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. Διερὸς λίθος idem H. in Apoll. 23. Nonnus Dion. 5, 314 : (Ἀρτεμις) διεροῖς μελέεσσιν ἔσω δύνουσα ῥεέθρων. Alia exx. v. ap. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 206.] Homero autem διερὸς βροτὸς, Cui vitalis quædam humiditas inest. Vide Eust. [Odyss. Z, 201 : Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός. Recte Eustath. : Ὁ ζῶν καὶ ἐρρωμένος· τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει. Quam Aristarchi interpretationem fuisse ex scholiis antiquioribus cognoscimus, quæ infelicem memorant conjecturam Callistrati δυερὸς, quod sit ὁ ἐπίπονος. Vegeti s. Alacris significatione etiam alio in l. Odysseæ dictum I, 43 : Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας ἠνώγεα. Recte schol. τῷ ὀξεῖ καὶ ταχεῖ· male alii, μεταφορικῶς τῇ νηΐ. Hesychius partim ad Il. spectans Homericos, Διερὸν, ὑγρὸν, χλωρὸν, ζῶον ἔναιμον· ὑγρὸς γὰρ ὁ ζῶν, ὁ δὲ νεκρὸς ἀλίβας. (Ubi corrig. ζωὸν, ἔναιμον cum Lehrsio De Aristarchi stud. p. 57.) Διερὸς, λαμπρὸς, ζῶ, περιφανής. Διεροὺς, διύγρους. Διερῷ ποδὶ, ὑγρῷ ἔτι ἀπὸ τῆς βάσεως ποδί· οἱ δὲ ζώντως, ἐνεργῶς.] || Διέρα, Margines fluminum, et ἄνδηρα, Suid. [Decepit HStum inepta, qua meliores libri carent, gl. ap. Suid. s. v. Διερὰ (nam hoc accentu recte scriptum), quæ ex alio est loco excerpta, quem Suidas ab Harpocratione sumpsit, Ἄνδηρα· ... τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι.]

[Διερπύζω, Perrepto. Oppian. Hal. 2, 261 : Πούλυπον ἀκτῆς ἄκρα' διερπύζοντα. Nonn. Dion. 48, 336 : Διερπύζουσα ῥοάων. Heliodor. 6, 1, ab Schæf. cit. : Κροκόδειλον ὀρῶσιν ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ θάτερα διερπύζοντα.]

[Διέρπω, Perrepo. Soph. Antig. 265 : Ἥμεν δ' ἕτοιμοι ... πῦρ διέρπειν. Const. Man. Chron. p. 117 cit. Boisson. Hesych. : Διέρπει, διέρχεται.]

[Διερριμμένως, Interrupte, Sparsim. Polyb. 3, 58, 3 : Ῥητέον δέ τι πρὸς αὐτοὺς οὐκ ἐκ παρέργου καὶ διερριμμένως. Clem. Al. p. 901 : Τοῦ ἠθικοῦ τρόπου ὡς ἐν κεφαλαίῳ ὑπογραφέντος σποράδην ... καὶ δ. τὰ ζώπυρα τῶν τῆς ... γνώσεως ἐγκατασπειράντων δόγματα.]

[Διέρσις, εως, ἡ, Insertio. Aristot. Probl. 16, 8 : Καθάπερ τὰ ἐμπιεστὰ ξύλα ἢ χαλκὸς τῇ διέρσει πιεζόμενος· ubi male διαιρέσει legitur. Schneid. Galen. Lex. Hipp. (p. 552 Fr.) : Ὀπὰς τοῦ λίνου διέρσει παρασκευάζουσιν. Hemst.]

[Διερυθαίνομαι, Penitus rubesco. Gregor. Nyss. t. 1, p. 248, C : Δι' ὧν πρὸς τὴν τοιαύτην ὥραν ἡ τοῦ βίου ὀπώρα διερυθαίνεται. Hase.]

Διέρυθρος, ὁ, ἡ, Rubro colore distinctus, Cui rubor permistus est. [Dioscor. 3, 11.]

Διερύκω, Inhibeo, Impedio, q. d. Medium me interponendo inhibeo, Dirimo. Plut. Lyc. [c. 3] : Διερύκων γὰρ ἁψιμαχίαν τινὰ, μαγειρικῇ κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε. [Arat. 299 : Ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει.]

[Διερύω, Traho per.] Διειρύσαι [male Διειρῦσαι scribitur], Hesychio διαστῆσαι, διελκύσαι : forsitan poetica epenthesi τοῦ ι pro διερύσαι, Distrahere. [Apoll. Rh. 1, 687 : Γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον. Herodot. 7, 24 : Τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι (edd. vett. διαρύσαι), Naves per isthmum transducere. Quod ab aliis διέλκειν dicitur.]

Διέρχομαι, Transeo, Pertranseo, Prætereo. Hom. Il. Γ, 198, de ariete : Ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1 Cor. 16, [5]. Διήρχοντο Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, Acta 15, [3]. At vero alibi cum διὰ, ut Jo. 4, [4], διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας. [Lysias p. 121, 7 : Τριῶν θυρῶν οὐσῶν, ἃς ἔδει με διελθεῖν. Polyb. 4, 61, 1 : Διελθὼν τὴν Θετταλίαν. Hesych. : Διελευσόμεθα, παρερχόμεθα. Quod veteres Attici δίειμι potius dicunt. Epictet. Dissert. 4, 1, 98 : Διελεύσεται ἀσφαλῶς. Impropr. Aristot. Polit. 2, 11 : Ἐν τούτοις γὰρ ἀμφοτέροις (τοῖς πολεμικοῖς καὶ τοῖς ναυτικοῖς) διὰ πάντων ὡς εἰπεῖν διελήλυθε τὸ ἄρχειν καὶ τὸ ἄρχεσθαι. Et διέρχεσθαι τὸν βίον, Vitam traducere, transigere. [Pind. Isthm. 4, 7 (3, 23 B.) : Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. Plato Gorg. p. 523, A : Δικαίως τὸν βίον διελθεῖν. Simonides In mul. 99 : Οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται.] Dicitur etiam λόγος διέρχεσθαι a Thuc. [6, 46] et Plat., ut Lat. Rumor pervadere. Ita enim malo interpretari, metaph. retinendo, quam Dimanare. [Plut. V. Alcib. c. 2 : Ταχὺ γὰρ διῆλθεν ὁ λόγος εἰς τοὺς παῖδας ὡς ... V. Anton. c. 49, et al. De tempore prætereunte Demosth. p. 25, 14 : Τί ποιούντων ὑμῶν ὁ χρόνος ἅπας διελήλυθεν οὗτος· 29 extr. : Διελθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ. Polyb. 20, 10, 17 : Ἅμα τῷ διελθεῖν τὰς ἐν ταῖς ἀνοχαῖς ἡμέρας· 18, 30, 1 : Διελθούσης τῆς πανηγύρεως, Peracta celebritate. Dionys. A. R. 3, 59 : Αἱ ἑξαετεῖς ... ἀνοχαὶ διεληλύθεσαν ἤδη.] || Dissero, Enarro, Commemoro. Plato De rep. 2 : Ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε. Sed magis ad verbum, Percurro, Percurro oratione. [Criton. p. 48, B : Ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν. Pindar. Nem. 4, 117 : Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν. Æsch. Prom. 874 : Τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε. Demosth. p. 175, 23 : Εἴ τις ἀναγνοίη τὰ ψηφίσματα ὑμῶν καὶ τὰς πράξεις ἐφεξῆς διέλθοι. Plut. V. Æmil. c. 31 : Ἄχρις ἂν διέλθωσιν ἃ βούλονται πρὸς τὸ πλῆθος. Cum præpos. ὑπὲρ Polyb. 1, 13, 10 : Ἐπιμελέστερον διελθεῖν ὑπὲρ τοῦ πρώτου συστάντος πολέμου.] Dicitur vero et διέρχεσθαι a Plat. Percurrere legendo. Jam vero et

quod Isocr. Κατὰ Λοχίτου p. 194 [et Busir. p. 230, C] διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν, et a Bud. redditur Secum reputare, Animo versare, malim, itidem Percurrere retinens, interpretari, Animo et cogitatione percurrere, eod. tamen alioqui sensu. Bud. autem ap. Isocr. περὶ ἐμαυτοῦ διελθεῖν vertit etiam Orationem habere. [Conf. p. 191, C. Et cum ἐπὶ p. 304, B.] Alicubi certe διέρχομαι vertitur etiam Enumero, Percenseo : quo etiam modo Bud. interpr. Act. 17, 23 : Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν· quum alioqui vulgo reddatur ab Interprr. Præteriens, legentibus sc. seorsim, non autem junctum accus. σεβάσματα. [Διέρχεσθαι τὰς ἱστορίας, Recitare, Suid. s. v. Θουκυδίδης. Amphis ap. Athen. 14, p. 642, B : Ὀνόματα τῶν δώδεκα θεῶν διελήλυθας, Recensuisti. Notanda locutio in epigr. Dioscoridis (in Anth. Pal. 11, 195) : Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο, τοὺς δὲ φιλόπλους Τημενίδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον ἐγώ. Hemst. I. e. Egi, Repræsentavi. Conf. Διέξειμι. Plut. Mor. p. 161, C : Τὸν νόμον διελθεῖν (Canere) τὸν Πυθικόν. || Corrupte ap. Liban. Epist. 1472, p. 672 : Οὐκ ἄν σε ἐροίμην ὅπως διέλθῃς· οἶδα γὰρ ὅτι ἐπλήγης. Solœcismum tollere licet restituendo διῆλθες : sed Libanius videtur scripsisse διελύθης. G. Dind.]

Διερῶ, Disseram; sed magis est usitatum præt. Διείρηκα, tanquam a Διερέω, qualis formatio et in ceteris intelligenda est. Exp. autem διείρηκα Bud. ap. Plat. Disserui, Enarravi, Discussi, Distincte commemoravi. [Demosth. C. Lept. p. 465, 20 : Μηδένα εἶναι ἀτελῆ τῆς τριηραρχίας διείρηκεν ὁ νόμος, Diserte, clare dixit : ad quem l. Wolfius p. 246 Philonis Judæi exx. indicat vol. 1, p. 128, 194, 201; vol. 2, p. 28. Demosth. p. 644, 4 : Ἅττα διείρηκεν, ἃ χρὴ ποιῆσαι.] Additque, διείρηται hanc sequi signif.; sed et διῄρηται interdum pro ead. reperiri. Διείρηκε, Renuntiavit, Dixit : unde διειρημένος, Dictus. Est etiam Disseruit : unde est διείρηται, quod exponitur Disputatum est. [Plato Leg. 7, p. 809, E : Ταῦτα οὕτω σοι πάντα ἱκανῶς παρὰ τοῦ νομοθέτου διείρηται· Epinom. p. 991, B : Τὴν τῶν ὁρατῶν καλλίστην τε καὶ θειοτάτην φύσιν ἰτέον ..., ἣν οὔποτε ἄνευ τῶν νῦν διειρημένων μὴ κατιδὼν ἐπεύξεταί τις ῥᾳστώνῃ παραλαβεῖν. Hesych. : Διείρηται, διήγγελται.] Διερρήθη, Discussum est, Distincte explicatum est, i. q. διείρηται, de quo dictum est in Διερῶ. Διάῤῥησις, et Διαῤῥήδην : quæ tria uno eodemque in l. habes ap. Plat. De LL. 11, p. 346 [p. 932, E]. Ubi etiam pro διῄρηται repono διείρηται, non quod nesciam alterum pro altero poni, sed quia διερρήθη in seq. linea pro eod. dicit.

Διερωτάω, pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo, e Plat. [Apol. p. 22, B] : Διηρώτων αὐτοὺς τί λέγοιεν. [Demosth. p. 34, 22 : Οἱ διερωτῶντες ὑμᾶς ῥήτορες. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 15 : Ἡ μήτηρ διηρώτα τὸν Κῦρον. Polyb. 5, 50, 12 : Διηρώτα τὸν Ἐπιγένην μή τινας ἐπιστολὰς κεκόμισται. Plut. Mor. p. 115, D; Basil. M. vol. 1, p. 10, A.]

Διεσθίω, Exedo, Erodo, Corrodo, VV. LL. in quibus additur etiam, Διεσθίω στόματι, Lacero dentibus. [Aretæus p. 13, 28 : Διεσθίεται τὰ ἀγγεῖα. Ælian. N. A. 15, 16 : Τοῦ ἔχεως τὰ βρέφη διεσθίειν τῆς μητρὸς τὴν γαστέρα. Wakef. Plut. Mor. p. 170, C : Ἂν ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν. || Improprie Philo vol. 2, p. 541, 35 : Διεσθιόμενος τὴν ψυχήν. Diog. L. 5, 76 : Ὁ πάντα διεσθίων φθόνος. (Apollon. Lex. : Θυμοβόροιο, τῆς τὴν ψυχὴν διεσθιούσης μεταφορικῶς ἔριδος.) || Futur. Διέδομαι, Plut. Mor. p. 170, A : Διέδεταί σου τὸ σῶμα προσφύς. Hemst.]

[Διεσιαῖος. V. Δίεσις.]

[Διέσιον. Occurrit ap. Photium in Nomocan. tit. 13, in textu cap. 30, ubi ex Digest. 22 tit. 3, lib. 24 hæc afferuntur : Ἐὰν ὁ εἷς τῶν συνοικούντων μανῇ, αὐτὸς μὲν οὐ δύναται στέλλειν διέσιον, Nuncium mittere non potest. Quod hic στέλλειν διέσιον, id est paulo post ibidem στέλλειν διαζύγιον, item ῥεπουδίῳ λύειν τὸν γάμον. Quid sit, Balsamon ad h. l. sic exponit : Διέσιόν ἐστι φθόγγος μουσικὸς οὕτω λεγόμενος παρὰ φιλοσόφοις καὶ χωρίζων τὴν διὰ πασῶν ἁρμονίαν, ἐξ οὗ καὶ διέχεια εἴρηται. Τῶν οὖν ὁμοζύγων μιᾶς ἁρμονίας τόπον ἐπεχόντων (ἔσονται γὰρ, φησὶν, εἰς σάρκα μίαν), ἐὰν ἐξ εὐλόγου αἰτίας ὁπωσοῦποτε διάστασις καὶ χωρισμὸς γένηται μέσον αὐτῶν, λέγομεν γίνεσθαι διέσιον, ὅπερ ἐπὶ τῶν μνηστήρων χώραν οὐκ ἔχει κυρίως, ἀλλὰ διαζύγιον. Corrigendus Hesych., ap. quem, Διέσινος, διαχωρισμός. Leg. διέσιον. Suicer. Glossæ Basil. : Διαίσιον καὶ διαζύγιον διαφέρει. Διαίσιον μὲν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς γίνεσθαι λέγεται, διαζύγιον δὲ καὶ μνηστῇ πέμπεσθαι δοκεῖ, ὅπερ καὶ εἰς πρόσωπον τῆς γαμετῆς οὐκ ἀήθως πίπτει. Gl. Græco-Lat. : Δίαισις, Divortium, Discidium, Repudium. Δίαισιν γάμου ποιοῦμαι, Repudio. Ducang. Quæ omnia per ε sunt scribenda.]

Δίεσις, εως, ἡ, Transmissio. [Hippocr. p. 265, 4 : Ἔπειτα τόν τε στόμαχον καθιστᾶν ἐς ὀρθὸν καὶ ὑγιέα καὶ καλῶς ἔχοντα πρὸς τὴν δίεσιν τῆς γονῆς. Scott. Aristot. De gen. anim. 1, 15 : Ἡ τῆς πλεκτάνης τοῦ ἄρρενος διὰ τοῦ αὐλοῦ δίεσις. Dimissionem signif. ap. Plut. V. Artox. c. 3 : Οὐδὲ μεμνημένον τῆς διέσεως, ἀλλὰ τῆς συλλήψεως, ubi edd. vett. δεήσεως.] Divisio, Separatio, διαχωρισμὸς, Suid. [V. Διέσιον.] || Est etiam verbum musicum, significans eum tonum, qui primum sensu percipi potest, principiumque est musicis et elementum, ut punctum et monas arithmeticis, ut ex Aristot. tradit Bud. Comm. p. 543. Vitruv. 5, 4 diesin esse dicit toni partem quartam; atque ita in hemitonio duas dieses esse collocatas. [Dionys. H. De comp. verb. p. 63 R. : Ἡ δὲ ὀργανική τε καὶ ᾠδικὴ μοῦσα διαστήμασί τε χρῆται πλείοσιν, οὐ τῷ διὰ πέντε μόνον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διὰ πασῶν ἀρξαμένη καὶ τὸ διὰ πέντε μελῳδεῖ καὶ τὸ διὰ τεσσάρων καὶ τὸ διάτονον καὶ τὸ ἡμιτόνιον, ὡς δέ τινες οἴονται, καὶ τὴν δίεσιν αἰσθητῶς. Schæf. Galen. vol. 8, p. 56 : Ὁ μὲν μουσικὸς οὐκ ἄχρι τόνου καὶ ἡμιτονίου μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι διέσεως ἱκανῶς διαγινώσκει. Theo Smyrn. Isag. in Plat. Math. p. 87 : Δίεσιν καλοῦσιν ἐλαχίστην οἱ περὶ Ἀριστόξενον τὸ τεταρτημόριον τοῦ τόνου, ἥμισυ δὲ ἡμιτονίου, ὡς ἐλάχιστον μελῳδητὸν διάστημα, τῶν Πυθαγορείων δίεσιν καλούντων τὸ νῦν καλούμενον ἡμιτόνιον. De Aristoxeni divisione pluribus agit Ptolem. Harmon. c. 12.] Macrob. autem in 2 In Somn. Scipionis, Hemitonium, inquit, vocitaverunt Pythagorici sonum tono minorem, qui ita a tono distat, ut octonarius a novenario : hocque hemitonium Pythagorici veteres Diesin nominabant : sed sequens usus sonum semitono minorem diesin constituit nominandum. Ap. Boeth. 2, 27 dicitur Semitonium minus, ut ἀποτομὴ Semitonium majus. Ap. Eund. 5, 4 Philolaus spatium esse ait, quo duobus tonis major est sesquialtera proportio, i. e. hemitonium minus : cujus dimidium vocatur διάσχισμα : quanquam in æquas duas partes dividi non potest reipsa, quum contineat δίεσις supra tria commata fere dimidium. Hemitonium autem majus, quæ ἀποτομὴ dicitur, est hemitonium cum commate in superpartiente proportione observatum. Plut. De musica [p. 1145, A], ἡ ἐναρμόνιος δίεσις. Ibid. : Ταῦτα δ' (ὅσα περιττὰ φαίνεται τῶν διαστημάτων) ἂν εἴη ὅσα ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης διέσεως μετρεῖται περισσάκις· οἷς ἀκολουθεῖν ἀνάγκη καὶ τὸ μηδεμίαν τῶν τετραχορδικῶν διαιρέσεων χρησίμην εἶναι πλὴν μόνην ταύτην, οἷ' ἧς πᾶσιν ἀρτίοις χρῆσθαι διαστήμασι συμβέβηκεν. Suid. δίεσιν esse dicit τὴν πρὸ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησιν, τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων. [|| Adject. Διεσιαῖος, αία, αῖον. Aristid. Quintil. p. 134 : Τοῖς διεσιαίοις διαστήμασι. Nicomach. Harm. p. 39, Euclid. p. 537 a Wakef. cit., Suid. s. v. Χρῶμα.] || Perfusio, Madefactio, Percolatio. Diosc. [3, 94], de croco : Ἐπιμήκης, ὁλομελὴς, ἀνελλιπὴς, βάπτων ἐν διέσει τὰς χεῖρας, Quum madefit vel perfunditur aqua. Bud. Vide Δίημι.

Διεσκεμμένως, Considerate, Circumspecte, Prudenter, Xen. [OEc. 7, 18 : Ἐμοὶ γάρ τοι ... καὶ οἱ θεοὶ ... δοκοῦσι πολὺ δ. μάλιστα τὸ ζεῦγος τοῦτο συντεθεικέναι, ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄρρεν. Scott. Joseph. Genes. p. 6, C. G. D. Jo. Chrys. t. 1, p. 513, C. Hase.]

[Διεσκευασμένως. Hesych. : Διεσκεδασμένως, διατετυπωμένως. Quam interpr. non huic adverbio, sed Διεσκευασμένως convenire animadvertit Kuster. Conf. Διατυπόω.]

[Διεσμιλευμένως, Perpolite, Subtiliter. Cyrill. Alex. Glaph. 2, p. 201. Mendham. Annotavit Pollux 6, 150. Hesych. : Δ., ἠκριβωμένως.]

Διεσπαρμένως, Sparsim, Palatim. [Pollux 3, 129.] Utitur Suidas in Σποράδην. [Moschop. Π. σχέδ. p. 190,

7. Boiss. Anna Comn. p. 469. Elberling. Jo. Chrys. t. 3, p. 498, 28; t. 6, p. 269, 31. Hase.]

[Διεσπασμένως, Sparsim, Divisim, Separatim. Hippocr. p. 938, D : Ἐτησίαι ὀλίγαι, σμικραὶ δ. ἔπνευσαν· quod significat intermissum nec continentem, sed dispersum ac dissolutum ventorum perspiratum. Oppositum est ξυνεχῶς p. 942, H. Ibid. p. 1019, H : Ἐτησίαι οὐ κάρτα ἔπνευσαν καὶ οἱ πνεύσαντες δ. Foes. Jo. Chrysost. In Act. Apost. serm. 1, vol. 4, p. 613, 6 : Ἐφ' ἡμῶν μὲν γὰρ ἀμφότερα γίνεται ὑφ' ἓν, τότε δὲ δ. Seager. Psellus Opusc. p. 46 meæ ed. Boiss.]

Διέσπλους, Attice pro διείσπλους, Aditus per quem navi intratur. Schol. Thuc. 4, p. 123 [c. 8] διέσπλους a Thuc. nominari ait τὰ στόματα τοῦ λιμένος, Ostia et aditus portus. Legitur tamen ibi in textu ipsius Thuc. δἰάπλους tantum et ἔσπλους.

[Διεσπουδασμένως, Accurate, Diligenter. Dionys. A. R. 1, 18 : Ὀλίγα καὶ οὐδὲ αὐτὰ δ. οὐδὲ ἀκριβῶς ... ἀνέγραψεν. Scott.]

[Διεσταλμένως, Distincte. Photius Quæst. Amphiloch. p. 309 ed. Mai. : Δ. ἐν ἀκριβείᾳ τὰ τῆς οἰκείας ἐνεργείας παρεστήσατο. G. D. Jo. Chrys. t. 5, p. 170, 26. Greg. Nyss. t. 2, p. 883, A : Τὰ δὲ εἰς θυσίαν προσαγόμενα ... ἅγια δ. ὠνόμασται. Hase.]

[Διεστραμμένως, Perverse, Distorte. Heliodor. 2, 19; lxx Sirac. 4, 18; Jo. Chrysost. Hom. 28, vol. 5, p. 171. Seager. Clem. Alex. p. 524; Athanas. vol. 1, p. 773. Kall.]

[Διεσφαλμένως, Perperam. Arrian. In Epict. 3, 23, 3 : Ἂν μὲν ἐπὶ μηδὲν ἀναφέρωμεν, εἰχῆ ποιήσομεν· ἐὰν δ' ἐφ' ὃ μὴ δεῖ, δ. Scott. Photius l. modo cit. : Οὐ δ. οὐδὲ χύδην τε καὶ ὡς ἔτυχεν. G. Dind.]

Διεταρίστριαι, Hesychio γυναῖκες αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ ὡς οἱ ἄνδρες, veluti τριβάδες. Scrib. forsan διεταιρίστριαι : licet et alterum ferri possit, ut poet. [Recte Ruhnk. in Auct. corrigere videtur Αἱ ἑταιρίστριαι, quo voc. Plato utitur Symp. p. 191, E. V. Pierson. ad Mœr. p. 151.]

[Διετηρὶς, ίδος, ἡ, Biennium. Sam. 2, 13, 23 : Εἰς διετηρίδα ἡμερῶν· ubi al. μετὰ δύο ἔτη.]

[Διέτηρος, ὁ, ἡ, i. q. διετής. Inscr. ap. Viduam p. 14 (in Welckeri Sylloge p. 230) : Μόσχου, διέτηρον ὃς ἄζυγος. Passov.]

Διετὴς, ὁ, ἡ, [Inter oxytona est ap. Arcad. p. 27, 23, et ap. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1375, qui tamen addit Athenienses διέτης τριέτης et ἑξαέτης barytonis esse usos. Ex aliorum grammaticorum canone Διετὴς de tempore, Διέτης de ætate dicitur. Hesych. : Δίεννος, διέτης. Sed ap. eundem Διέτης, δι' ὅλου τοῦ ἔτους, recte corrigitur δι' ἔτους. Conf. Διά. Contra δίετες et διέτης de tempore ap. Polluc. 1, 54, qui addit : Ἐπὶ μὲν χρόνου παροξύνεται, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων ὀξύνεται, ὡς ἐπὶ τοῦ διετὴς μέχρι τοῦ δεκαετής], Bimus, Duorum annorum. Geopon. [17, 8, 2] : Διετεῖς δὲ γενομένους τοὺς μόσχους εὐνουχιστέον· i. e., ut Varro habet, Castrare non oportet ante bimatum. Aristot. De gen. anim. 4, [10] : Διετὴς ὁ τόκος [immo ἡ κύησις] τῶν ἐλεφάντων ἐστί. Plin. 8, 10, de partu elephantorum : Decem annis gestare in utero vulgus existimat; Aristoteles Biennio. [Herodot. 2, 2 : Ὡς γὰρ διέτης χρόνος ἐγεγόνεε ταῦτα τῷ ποιμένι πρήσσοντι· ubi διετὴς recte codex unus. Dionys. A. R. 8, 2 : Σπονδαὶ διετεῖς. Maccab. 2, 10, 3 : Μετὰ διετῆ χρόνον. Longus 1, 4.] Et διετὲς, neutr. Bimatus, Spatium duorum annorum. Æschin. [p. 70, 42] : Ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, Qui supra biennium sunt puberes, biennium agunt supra pubertatem, sextumdecimum annum attingunt, VV. LL. Aristot. H. A. 3 [immo 2, 1, p. 500, 11] : Ἀποβάλλει δὲ τὰ κέρατα μόνον ἔλαφος κατ' ἔτος, ἀρξάμενος ἀπὸ διετοῦς. Ἐπιδιετὴς [quod nusquam legitur], Qui biennium excessit, supra biennium est. Ἐπιδίετες ἡβᾷν dicitur qui jam supra duos annos puber est s. pubescit, i. e. Qui decimumsextum ætatis annum vel agit vel exegit : nam in decimumquartum annum ἡ ἥβη, i. e. Pubertas, incidit. Sic Bud. p. 125. [Alibi :] Ἐπιδίετες ἡβᾶν, signif. Decem et sex annos natum esse, quasi δύο ἔτη ἐξεφηβεῖν, h. e. Pubertatem annis duobus excedere. Ap. Demosth. [p. 1135] : Ἐὰν ἐξ ἐπικλήρου τις γένηται, καὶ ἅμα ἡβήσῃ ἐπιδίετες, κρατεῖν τῶν χρημάτων. Et rursum, Πρὶν ἐπιδίετες ἡβᾶν, Antequam ætatis annos decem et sex impleverint. Vide et Etym.

Διετήσιος, ὁ, ἡ, Per totum annum durans. Thuc. 2, p. 60 [c. 38] : Ἀγῶσι μέν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, Ludis et sacrificiis toto anno, ex instituto patrio. [Adverbium memoriæ, ut videtur, errore ponit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 30 : Διετησίως, ἀντὶ τοῦ δι' ἔτους (codex διέτως), οἷον καθ' ἕκαστον ἔτος. Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης. Dionys. A. R. 1, 32 : Θυσίας καὶ ταύτῃ κατεστήσαντο διετησίους· 15 : Καιροῖς τισι διετησίοις, ἐν οἷς ἱερὰ θύουσιν· ubi cod. Vat. τισὶν ἐτησίοις. Pollux 1, 57 : Διετήσιος (ἑορτὴ), ἡ διὰ παντὸς τοῦ ἔτους.]

Διετία, ἡ, Biennium. [Act. Apost. 24, 27; 28, 3.]

Διετίζω, Totum annum duro, Annum compleo, Budæo Peranno, e Gaza, Annum solidum traduco. Aristot. H. A. 9, 41 [18 Schn.], de vespis sylvestribus : Οὗτοι μὲν οὖν διετίζουσι, καὶ ὁρῶνται τοῦ χειμῶνος ἐκ ὀρυῶν κοπτομένων ἐκπετόμενοι, seu, ut paulo post addit : Ὁρῶνται δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, dicens illud ad differentiam τῶν ἐργατῶν de quibus sequitur, Οὐ διετίζουσιν, ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν ὅταν χειμὼν ἐπιπέσῃ. Illud autem demonstrans, addit, Τοῦ γὰρ χειμῶνος ἀρχομένου μὲν, μωροὶ γίνονται, περὶ τροπὰς δὲ οὐ φαίνονται ὅλως· ut διετίζειν ea dicantur, quæ non tantum verno et æstivo tempore conspiciuntur, sed etiam autumno et hyeme. Sic idem Aristot. [H. A. 5, 33] : Οὐ διετίζει ὁ σαῦρος, Lacerti vita annum non transit; nam sequitur statim, Λέγεται γὰρ ἑξάμηνος εἶναι ὁ σαῦρος. Theophr. H. Pl. 1, [2, 2] : Ὅσα δ' ἐπετειόκαυλα καὶ ὅσα διετίζει, καθάπερ σέλινον. Gaza vero alicubi vertit Bimatum complere : quemadmodum nonnulli illud Aristot. paulo ante, Οὐ διετίζουσιν, ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν, e Plin. interpr. Vita bimatum non transit. Sed verba illa Aristot. de vespis sunt, at Plinii, de crabronibus sylvestribus. [Theophr. ap. Athen. 2, p. 62, B : Οὐ διετίζειν δὲ, ἀλλ' ἐπέτειον εἶναι. Hemst.]

[Διευδιάζω, Serenitate perfruor. Greg. Nyss. t. 1, p. 893, B : Πρὸς τὴν προκειμένην τοῦ βίου ναυτιλίαν διευδιάζοντες. Hase.]

[Διευεργετέω, Usque benefacio. Schol. Æsch. Pers. 856 : Ὁ Δαρεῖος ... εἰς πάντας ἀρχῶν καὶ διευεργετῶν καὶ διέπων καλῶς. Scott.]

[Διευημερέω, Feliciter vitam traduco, Pervinco. Paul. Alex. Apotel. p. 50, 16 : Οὐδὲ μὴν ἐν ταῖς πράξεσι διευημεροῦντας. Hase.]

Διευθετέω, Suum quodque loco et ordine digero ac dispono, Concinne pono et colloco. Exp. autem et Boni consulo. Etym. M. [p. 726, 9 : Κοσμῆσαι καὶ διευθετῆσαι πάντα. Schol. Soph. El. 651. Wakef. Suid. : Διευθετῶ, τὸ καλῶς διατίθεμαι. Joseph. Genes. p. 42, A : Τὰ λογοθέτου ... διευθετοῦντος. Eustath. Opusc. p. 164, 25 : Εἰ πρὸς κανόνα ἢ καὶ ἄλλως ἑκάτερα (θυμὸς καὶ ἐπιθυμία) διευθετεῖται.]

[Διευθέτησις, εως, ἡ, Concinna dispositio. Eustath. p. 26, 27 : Ἀρετὴ γὰρ στρατιώτου καὶ ἡ τῶν ὅπλων δ. 123, 12 : Τῇ τοῦ παντὸς διευθετήσει. Scott. Achm. Onirocr. p. 147, 41 : Ἀνάλογον τοῦ καιροῦ, καὶ τῆς διευθετήσεως τῶν ἀστέρων. Hase.]

[Διευθετίζω, i. q. διευθετέω. Nicet. Eugen. 1, 128 : Στιλπνὴ κόμη, ναὶ καὶ χλιδῶσα καὶ διευθετισμένη. Boiss. Codex Paris. διηντεθισμένη. Nicet. Acom. Annal. p. 50, D : Τὰς κόμας διευθετισάμεναι. Schneid. Eust. Opusc. p. 201, 93 : Πρὸς ἑτοιμότητα διηυθέτιστο γέλωτος. Zonar. Lex. p. 547 : Διευθετίζειν, καλλωπίζεσθαι, ἢ διαχωρίζειν· τοῦτο ἐπὶ τριχός. G. Dind.]

[Διευθηνέομαι, Prospera fortuna utor, Floreo. Nilus Epist. p. 169 : Διεξαγέτω τὸν βίον χαίρων καὶ διευθηνούμενος. G. D. Act. Ptolem. Tetrab. p. 194, 10, de amoribus : Ἐπισφαλεῖς δὲ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ διευθηνούσας. Hase.]

[Διευθυμέομαι.] Διευθυμοῦμαι, Pergaudeo, Perquam læto ac hilari animo sum : præpositio enim vim addit majorem huic composito. Basil. : Ἐξ ὧν χαίρειν καὶ διευθυμοῦσθαι πλέον ἀδύνατον. [Et vol. 2, p. 28, D. Nilus Epist. p. 337 : Τὸ ἀμέριμνον καὶ διευθυμεῖσθαι. G. Dindorf.]

[Διευθυντὴρ, ῆρος, ὁ, Gubernator. Manetho 4, 106 : Οἴκων τε διευθυντῆρας ἐν ὅλῳ. Conf. Διθυντήρ.]

Διευθυντὴς, οῦ, ὁ, Director Gubernator.

Διευθύνω, Dirigo [Hesych. : Διευθύνεται, κυβερνᾶται (codex κυβερνεῖται) εὐθέως καλῶς. Manetho 4, 90 : Ἐν ξενίῃ τε τὸ πλεῖστον ζωῆς γε διευθύνων βιοτεύσει. Themist. Or. 9, p. 127, A : Εἰς ἐκείνην τὴν τάξιν ὁρῶντες οἱ πατέρες διευθύνουσι τὰ ἀνθρώπινα], pro Corrigo, Emendo, ut Bud. interpr. in Luciano [Prom. c. 19] : Εἴρηκα· σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελέγχετε καὶ διευθύνατε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι. [Suid. : Διηύθυνεν, ἐκώλυσε (ἐκόλασε Toup.).] Idem Bud. διευθύνω interpr. etiam Examino, Discepto. Item Refuto. [Euseb. H. E. 7, p. 352, 6 : Τινὲς μὲν οὖν τῶν πρὸ ἡμῶν ἠθέτησαν καὶ ἀνεσκεύασαν πάντη τὸ βιβλίον, καθ' ἕκαστον κεφάλαιον διευθύνοντες, ἀγνωστόν τε καὶ ἀσυλλόγιστον ἀποφαίνοντες· 356, 36 : Οὐδὲ γὰρ ἐπισκώπτων ταῦτα εἶπον, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀνομοιότητα διευθύνων τούτων τῶν γραφῶν. Hemst.] A Gregor. poni ait pro Inquiro, Disputo, Percunctor, Inquiro disputando. In eo tamen, quem ex illo affert, l. legitur pass. διευθύνεσθαι : Ἀπαιδεύτερον δ', εὖ ἴσθι, τὸ ἀπ' ἀρχῆς γεγεννημένον, εἰ ἦν πρὸ τῆς γεννήσεως, ἢ οὐκ ἦν, διευθύνεσθαι. [Conf. Διθύνω.]

Διευκρῑνέω, i. q. διακρίνω, Discerno, Distinguo. Lucian. [Hermotim. c. 7] : Ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, Vi ignis discretum, ab humanitate sc. Diog. L. Zenone [7, 47], de dialectica : Τό,τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος διαγιγνώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανὸν τό,τε ἀμφιβόλως λεγόμενον διευκρινεῖσθαι. Itemque διευκρινημένοι, Distincti, Distincte et ordine positi. Xenoph. [OEc. 8, 6] : Τίς δὲ οὐκ ἂν πολεμίους φοβηθείη, ἰδὼν διευκρινημένους ὁπλίτας, ἱππέας, πελταστὰς, τοξότας; Ordine distinctos et digestos. Item διευκρινῶ est Dijudico, Discepto, Disputo, Discutio, Exacte examino. Bud. e Polyb. 3, [28, 5] : Τούτων δὴ τοιούτων ὑπαρχόντων, λοιπὸν διευκρινῆσαι δεῖ καὶ σκέψασθαι περὶ τοῦ κατ' Ἀννίβαν πολέμου, ποτέροις αὐτῶν τὴν αἰτίαν ἀναθετέον. [3, 22, 3 : Ὥστε τοὺς συνετωτάτους ἕνια μόλις διευκρινεῖν· 4, 34, 1 : Οὐκ εἰκὸς παῖδα περὶ τηλικούτων δύνασθαι πραγμάτων διευκρινεῖν.] A Gregor. quoque in libro De homine idem Bud. h. v. accipi tradit pro Disputando explico, Explano : ut et in h. l. Cic. Ad Attic. [7, 9] : Simul illud πρόβλημα διευκρινήσεις sane πολιτικόν. Et in hoc Xenophontis [Polybii 6, 5, 1] : Ἀκριβέστερον ὁ κατὰ φύσιν μεταβολῆς τῶν πολιτειῶν παρὰ Πλάτωνι διευκρινεῖται λόγος, Discutitur, Enucleatur, Explicatur. [Diodor. ll. pluribus, ut 1, 90 : Περὶ τῶν ἀφιερωμένων ζώων εἰ καὶ πεπλεονάκαμεν, ἀλλ' οὖν γε τὰ μάλιστα θαυμαζόμενα τῶν παρ' Αἰγυπτίοις νόμιμα διευκρινήκαμεν· 96 : Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων ῥητέον ὅσοι etc. Schæf. Forma media ap. Platon. Parmen. p. 135, B : Πάντα ταῦτα ἱκανῶς διευκρινησάμενον. Demosth. p. 818, 13 : Τοῦτ' οὖν διευκρινησάμενος. Hesych. : Διευκρινησάμενοι, διέκριναν (corr. διακρίναντες ex Cyrillo). In διεγκρινησάμενοι corruptum supra notavit HSt.] Itidemque διηυκρινημένον e Dionysio Areop. affert pro Discussum, Disputatum, Explicatum, εὐδιορίστως καὶ σαφῶς διατρανωθέν : ut Hesych. quoque διευκρινεῖν exp. σαφηνίζειν, διατρανοῦν. [Sigillatim de cognitione et dijudicatione caussarum controversarum dicitur, velut διευκρινεῖν τὰ διαφέροντα ap. Polyb. 31, 13, 1; τὰς διαφορὰς 24, 4, 7; διευκρινῆσαι περὶ ὧν οἱ ἄνθρωποι ἀμφιβάλλουσι, 40, 10, 2. Cum dativo personæ 31, 9, 7 : Διευκρινεῖν τισὶ περὶ τῶν ἀντιλεγομένων.]

[Διευκρινημένως. V. Διηυκρινημένως.]

[Διευκρινὴς, ὁ, ἡ, Distinctus, Clarus : si recte habet Suidæ gl. Διευκρινῇ, σαφῇ.]

Διευκρίνησις, εως, ἡ, Discretio, Discussio, Explicatio. [Gramm. in Bekk. Anecd. p. 390, 28 (et Suid.) : Ἀνακάθαρσις, ἐπίλυσις, δ. Boisson. Ptolem. Magn. Construct. p. 289 extr. ed. Basil. Qui etiam verbo διευκρινέω in his libris sæpissime utitur. G. Dind.]

[Διευκρινητέον, Distinguendum. Theophil. De corp. fabr. 1, 6. Boisson.]

Διευλαβέομαι, Metuo, Caveo [Plato Leg. 7, p. 797, A : Τό γε σφόδρα ἄτοπον καὶ ἄθεες διευλαβεῖσθαι δεῖ λέγοντα καὶ ἀκούοντα· Phæd. p. 81, E : Τοὺς μὲν γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας μεμελετηκότας καὶ μὴ (μηδὲν Theodoret.) διευλαβημένους (alii libri διευλαβουμένους) εἰς τὰ τῶν ... θηρίων (γένη) εἰκὸς ἐνδύεσθαι. Cum genitivo Leg. 8, p. 843, E : Ἐὰν πυρεύων τὴν ὕλην μὴ διευλαβηθῇ τῶν τοῦ γείτονος. Διευλαβηθῶσι Aristot. H. A. 7, 1], ut διευλαβοῦμαι κινεῖν, Movere vereor, Movere tempero, ut Gaza vertit. Plato Epist. [7, p. 351, C] : Διευλαβούμενος μὴ παθεῖν, Cavens ne sibi accideret. Hesych. quoque διευλαβοῦντο exp. ἐφοβοῦντο. [Job. 6, 16 : Οἵτινές με διευλαβοῦντο, νῦν ἐπιπεπτώκασί μοι. Polyb. 14, 2, 7 : Διευλαβεῖσθαι τὴν τῶν Καρχηδονίων συγκατάθεσιν· 21, 13, 5 : Διευλαβούμενοι μὴ διὰ τὴν προγεγενημένην διατριβὴν φιλοτιμότερος ᾖ πρὸς τὸ βλάπτειν αὐτούς. Cum πρὸς Jo. Cinnam. p. 159, B : Πρὸς τὸ ὑπερβάλλον τοῦ πλήθους διαλαβηθείς (scr. διευλαβηθείς). G. D.] Dicitur accipi etiam pro Revereor, Colo. Cujus usus ex. Plato nobis suppeditat, tum alibi, tum De rep. 9 : Πᾶς οὖν αἰδείσθω τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον, ἔργῳ τε καὶ ἔπει· τὸν δὲ προέχοντα εἰκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν ἄρρενα ἢ θῆλυν, νομίζων ὡς πατέρα ἢ μητέρα, διευλαβείσθω.

[Διευλαβητέον, Cavendum. Plato Rep. 7, p. 536, A : Πάντα τὰ τοιαῦτα δ.]

[Διευλύτωσις, εως, ἡ, Dissolutio, Gl. Vox nihili, fort. ex διαλύτρωσις corrupta.]

[Διευμαρίζω, Facilem s. Facile reddo. Nicet. Chon. Hist. p. 275, D: Οὕτως αὐτῷ ἡ ἔξοδος διηυμάριστο. G. D.]

[Διευνάω, Sopio. Impropr. de vita finienda Eur. Hipp. 1377 : Ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι διά τ' εὐνᾶσαι τὸν ἐμὸν βίοτον. || Διευνάζω, Concumbo. Etym. M. p. 280, 43 : Διώνη, ἡ διδοῦσα τὰς τῆς γενέσεως ἡδονάς· ἢ διεύνη τίς ἐστιν ἡ πρώτη διευνασθεῖσα.]

[Διευπορέω, Abundo. Jo. Chrys. t. 6, p. 115, 42 : Διευπορῆσαι ἄρτου μόνου. Hase.]

[Διευπρᾱγέω, Feliciter res meas gero. Joseph. A. J. 6, 10, 2 : Δαυίδης ... κατώρθου καὶ διευπραγῶν ἐβλέπετο.]

[Διευριπιδίζω. V. Διασκανδικίζω.]

[Διευρῑπίζω.] Εὐριπίζειν [quod nusquam legitur] et Διευριπίζειν, Euripi modo huc illuc agitari et reciprocare. Aristot. Probl. sect. 25 [22, p. 940, 3] : Διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἴκων ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα ταῖς εὐδίαις; Gaza vertit, Aer ventilatur et reciprocatur. [Vox nihili, ut opinor, ex διαριπίζει corrupta. V. Διαρριπίζω. G. Dindorf.]

[Διευρύνω, Dilato. Hippocr. p. 510, 6 : Τό τε διευρύνεσθαι καὶ διακρίνεσθαι. Scott. Aristot. H. A. 8, 17 : Τὸ ἕντερον διευρύνειν· De mir. ausc. p. 841, 3 : Τὸ δὲ πέρας εἰς πεντήκοντα ἀνδρῶν ὑποδοχὴν μεῖζον γενόμενον διευρύνεται. Galen. vol. 4, p. 515 : Τρόπον αὐλοῦ διευρύνασα. Ib. p. 536; vol. 5, p. 359. || Theodoret. vol. 4, p. 915 : Κἂν τῷ Κρατύλῳ τόνδε τὸν λόγον διηύρυνεν, Latius explicuit. G. Dindorf.]

[Διεύς. V. Δῖον.]

[Διευστοχέω. Dionys. H. De comp. verb. § 11, p. 57, 5 R. : Χάριτος ἐν ἅπασι διευστοχούσης. Corrigendum ex cod. Vratisl. ἐν πᾶσι μὲν εὐστοχούσης. Schneid.]

[Διευσχημονέω, Decore s. honeste me gero. Plut. V. Agesil. c. 29 : Θεᾶσθαι τῶν ἀγαθῶν ἃ παρὰ τὰς τύχας πράττουσι καὶ λέγουσι διευσχημονοῦντες.]

[Διευτακτέω, Ordinem servo. Iamblich. Ad Nicom. Arithm. p. 106, B. Hemst. Id. ib. p. 63, B; 69, B; 72, A. Hase.]

[Διευτελίζω, Flocci facio, Contemtim habeo. Ælian. V. H. 14, 49 : Οὔτι ἐνυβρίζων αὐτοῖς οὐδὲ διευτελίζων.]

Διευτονέω i. q. εὐτονέω, nisi quod præp. vim ei aliquam addit. [Vim habeo. Theophr. Περὶ αἰσθήσ. 7, p. 649 : Ὡς τὰ μὲν οὐχ ἁπτόμενα διευτονεῖν, τὰ δ' ὅλως εἰσελθεῖν οὐ δύνασθαι. Polyb. 4, 43, 8 : Διευτονεῖν μὲν οὖν (ὁ ῥοῦς) οὐκέτι δύναται πρὸς τὴν ἀντιπέρας χώραν. Schneid. Joseph. B. J. 5, 12, 3 : Οὔτε ἰσχυον οἱ κάμνοντες, καὶ τὸ διευτονοῦν ὤκνει διὰ τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν. Georg. Pachym. Andron. p. 63, C : Διευτονοῦντες δὲ πρὸς ἀμφότερα ἑτοίμους ἑαυτοὺς παρεῖχον. G. D.]

[Διευτρεπίζω, Paro. Suid. s. v. Σεμίραμις (ex Ctesia, ut conjicit Wessel.) : Ἄπιθι καὶ διευτρέπιζε εἰς τρίτον ἔτος στρατείαν. Anna Comn. 13, p. 385, A : Πρὸς ἄμυναν διηυτρεπισμένοι.]

Διευτυχέω, Usquequaque prospera utor fortuna, Totam rem s. Omnes res feliciter gero. [Demosth. p. 1040, 5 : Τὸ διευτυχεῖν συνεχῶς τῇ οὐσίᾳ οὐ πολλοὶς τῶν πολιτῶν διαμένειν εἰώθασι. Theopomp. ap. Athen. 12, p. 531, D : Οὐ μὴν περί γε τὴν τοῦ βίου τελευτὴν διηυτύχησαν. « Arrian. Exp. Al. 4, 7, 8. Hesych. s. v.

Εὔσους. » Hemst. Strabo 13, p. 610 : Οὐ μέντοι διηυτύχησεν, ubi edd. vett. διητύχησεν. Dionys. Hal., Plutarchus, aliique recentiores sæpissime. Apollon. ap. Oribas. p. 146 ed. Matth. ab Schneid. cit. : Οἷς τὰ περὶ τὴν κάθαρσιν μὴ διευτύχηται, Non bene processit. Cum genitivo Ælian. N. A. 17, 27 : Τὰ μὲν ἄλλα διευτυχοῦντες εὐνόμου μάλα καὶ εὐδαίμονος λήξεως. Quæ non infrequens est constructio verbi εὐτυχέω, quod v. G. Dind.]

[Διευφημέω. Zonar. Lex. p. 547 : Διευφημῶ· διαφημίζω δέ. Glossa suspecta.]

[Διευφημίζω lectio vitiosa. V. Διαφημίζω.]

[Διεύχης, ους, ὁ, Dieuches, medicus dogmaticus, a Galeno vol. 3, p. 137; 13, p. 144, Athenæo 1, p. 5, A, Plinio H. N. 24, 16, aliisque memoratus. G. D.]

[Διευχίδας, ὁ, Dieuchidas, n. pr. historici cujus Megarica ab Athenæo 6, p. 262, E, ab Harpocrat. s. vv. Ἀγυιᾶς et Γερανία, scholl. Aristophanis, Apollonii, Pindari, aliisque memorantur, nomine scriptoris in codd. plerumque turpiter corrupto, δευχίδας δηριχίδας διριχίδας δεκτάδας εὐτυχίας εὐτυχίδας aliisque modis, de quo dixit Maussacus ad l. Harpocrationis priorem. G. Dindorf.]

Δίεφθος, ὁ, ἡ, Discoctus, Athen. [Hippocr. p. 526, 11 : Λεπτὰ διδόναι καὶ διεφθότερα· 529, 11 : Δίεφθοι ὀπτῶν κουφότεροι· 528, 11. Scott. Aristot. H. A. 5, 15. Pollux 6, 52.]

[Διεφικνέομαι, Pervenio ad, Pertingo. Eunap. Exc. p. 287 ed. Mai. (91, 17 Nieb.) : Ὅσον ὑπὲρ ἧπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφίκται.]

[Διέχεια, ἡ, Disjunctio, Discretio. Aristid. Quintil. p. 130 : Τὴν μὲν πολλὴν συνέχειαν τῆς φωνῆς ὡς ἄχρηστον περιεφρόνησεν, τὴν δὲ μείζω διέχειαν ὡς ἄπειρον ἀποδοκιμάσας. Schol. Ven. Aristoph. Pac. 938 : Ἔπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διεχείᾳ, Antistropham non continuo, sed post longius intervallum sequi. Κατὰ διέχειαν Hephæst. p. 135, Eustath. Opusc. p. 137, 24. G. D. Basil. Schol. in Greg. Naz. Stelit. 2, in *Notices des Mss.* vol. 10, part. 2, p. 106. Boisson.]

Διεχής, ὁ, ἡ, Disjunctus, Discretus, Interruptus, contr. τῷ συνεχής, Plato [Leg. 5, p. 738, A, ubi tamen non leguntur verba memoriæ, ut videtur, errore aliunde illata συνεχεῖς οὐ διεχεῖς] : Πλείστας καὶ ἐφεξῆς διανομὰς κεκτημένον συνεχεῖς, οὐ διεχεῖς. Plut. [Mor. p. 966, E] : Τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχὲς, μηδὲ στημονῶδες, ἀλλὰ λείου συνέχειαν ὑμένος, καὶ κόλλησιν. Idem in Consol. [p. 115, F] : Στρογγύλα γὰρ εἶναί φασι ταῦτα (τὰ κακὰ) καὶ συνεχῆ καὶ πρὸς ἄλληλα φερόμενα· τὰ δ' ἀγαθὰ, διεχῆ τε καὶ δυσκόλως συνερχόμενα πρὸς αὐτοῖς τοῦ βίου τοῖς τέρμασι, Interrupta, Bud. [Aristid. Quintil. p. 130 : Πότερα συνεχὴς ἢ ἡ διεχὴς ἡ μουσική. Et inferius : Τότε λίαν συνεχὲς εἰς εἴδη διαιρεῖ τῆς ὕλης καὶ τὸ διεχὲς συνάγει συμμέτρως. Hesych. : Διεχὴς, διμερής. G. Dind.]

[Διεχθραίνω, Inimicitia prosequor. Sext. Empir. p. 226 : Εἰ καὶ δοκεῖ τοῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων διεχθραίνειν. Hemst. Hesych. : Κοτεῖν, διεχθραίνειν, χαλεπαίνειν.]

Διεχθρεύω, Inimicus sum. [Arrian. De venat. 12, 5 : Ὅσαι διεχθρεύουσιν ἀλλήλαις. Dionys. A. R. 4, 70 : Τοῖς συναγωνιζομένοις αὐτῇ διεχθρεύσειν. Alciphro 2, 3 : Ὧν οὔτε τὸ φιλικὸν βέβαιον οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον.]

Διέχω, Perrumpo, Penetro. Hom. Il. E, [99] : Διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε· Λ, [253] : Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Quibus in Il. Eust. non solum διῆλθε et διήλαυνε exp., sed etiam διέσχισε : unde fit ut lubentius verbo Perrumpo quam verbo Penetro hic utar. [Forma media Apoll. Rh. 3, 283 : Γλυφίδας μέσση ἐνικάτθετο νευρῇ, ἰθὺς δ' ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν ἦκ' ἐπὶ Μηδείῃ.] Bud. autem ap. Gregor., loquentem de scena Mosis, Τὸ πρῶτον καταπέτασμα διασχόντες, καὶ ὑπερβάντες τὴν αἴσθησιν, vult διέχειν esse itidem Penetrare. Ex Eod. affertur et Διέσχον τὴν νεφέλην, pro Penetravi mediam nubem. Quibus tamen in Il. et verbo Perrumpo posse nos uti existimo. Sed et Trajicio et Transigo redditur : Aristot. H. A. 1, [p. 496, 31] : Διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. [De part. anim. 3, 4 : Διὰ μὲν τῶν ἄλλων σπλάγχνων διέχουσιν αἱ φλέβες, διὰ δὲ τῆς καρδίας οὐ διατείνει φλέψ.] Huc referenda est et illa exp., quæ isti verbo datur in h. Aristot. l. [Probl. 15, 5] : Διὰ τί ὁ ἥλιος διὰ τῶν τετραπλεύρων διέχων εὐθύγραμμα ποιεῖ; hic enim Pertinere exp., Permeare, Pertransire. [Idem H. A. 3, 6 : Διέχουσιν (ἴνες) ἀπό τε τῶν νεύρων πρὸς τὰς φλέβας καὶ ἀπ' ἐκείνων πρὸς τὰ νεῦρα, Pertinent, Pertingunt. Pertineo. Herodot. 4, 142 : Διώρυχα ... τὴν ἐκ τοῦ Νείλου διέχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον. Similiter 7, 122. « Διασχόντα ὀστέα, Ossa penetrantia, procedentia, perrumpentia, ap. Hippocr. p. 816, G : Μὴ διασχόντα τὰ ὀστέα εἰς τὸ εἴσω μέρος· 279, 51 : Μία μὲν (φλὲψ) διὰ τῶν κορυφῶν καὶ τοῦ δέρματος διασχοῦσα ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀνῆκται. » Foes.] Observandum est autem, in citatis hactenus exx., et in seqq. quoque, pro diversa constr., vel act. vel neutr. esse h. v. [Activ. Herodot. 7, 51 : Σχιζόμενος ὁ ποταμὸς ... διέχων ἀπ' ἀλλήλων τὰ ῥέεθρα ὅσονπερ τρία στάδια.] Rursum Bud. διασχεῖν τὴν φάλαγγα ap. Arrian. [Exp. 1, 1, 13] interpr. Aperire phalangem. Quibus adjungit, Διέχω, Aperior, Dirimor, ut acies rupta, ap. Arrian. [3, 14, 2 et 7. Plut. V. Æm. Pauli c. 20 : Ὡς πρῶτον ὑπέδυσαν καὶ διέσχον εἴσω τῶν ὅπλων· Pelop. c. 17 : Ἅπαν εἰς φόβον κατέστη τὸ στράτευμα καὶ διέσχε μὲν ἐπ' ἀμφότερα τοῖς Θηβαίοις ...] Tale est autem quod in VV. LL. e schol. Aristoph. affertur, Διέσχεν ἡ γῆ φεύγοντι, pro Terra hiatu diducta est. [Philostr. p. 669 : Σεισμῷ τῆς γῆς διασχούσης· 803 : Ὁπότε ἡ γῆ λέγεται αὐτῷ διασχεῖν.] At cum accus. putat Bud. alicubi vel Dirimo, vel Summoveo posse exponi. In illo enim Gregor. l. : Ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ τὴν νεφέλην διέσχον εἴσω γενόμενος, existimat διέσχον posse etiam verti Diremi, vel Summovi : additque e Plut. [V. Tib. Gracchi c. 18] διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀνείργειν, pro Summovere. [V. Alcib. c. 4 : Ἐγνώρισε Σωκράτη καὶ προσήκατο, διασχὼν τοὺς πλουσίους καὶ ἐνδόξους ἐραστάς.] Exponit etiam Evado, in Arrian. 6, [5, 6] : Ὡς δ' ἐς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι ὡσαύτως χαλεπὸς ἦν, Quum evasit angustias et se diffudit. In simili tamen l. διέχω, interpr. Pateo [3, 4, 2] : Ὅσον γὰρ πλεῖστον αὐτοῦ ἐς πλάτος διέχει. At vero cum acc., Διασχοῦσα τὰς χεῖρας ap. Plut. Antonio [c. 20], Brachia expandens. || Disto. [Theogn. 970 : Νῦν δ' ἤδη νηῦς ἄθ' ἑκὰς διέχω.] Thuc. [2, 81] : Διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων· alibi sine præp., Διέχει τῆς ἠπείρου. [Xen. Anab. 1, 40, 4 : Διέσχον ἀλλήλων ... ὡς τριάκοντα στάδια· 3, 2, 20 : Ὅταν διασχῇ τὰ κέρατα· 22 : Ὁπότε διάσχοιεν αἱ πλευραί. Polyb. 1, 42, 6 : Διέχον ὡς χιλίους σταδίους· 5, 103, 6 : Διασχόντες ὡς δύο στάδια τῆς Φιλίππου παρεμβολῆς.] Sic Xenoph. [H. Gr. 2, 1] : Διεῖχε δ' ὁ Ἑλλήσποντος ταύτῃ σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα. [Recte Leunclavius ταύτῃ restituit. Itaque διεῖχε vertendum, Patebat (in latitudinem). Aristot. H. A. 2 extr. : Διέχει δ' ὁ πρόλοβος τοῦ πρὸ τῆς γαστρὸς στομάχου συχνὸν ὡς κατὰ μέγεθος. || Emineo, Excello. Appian. Pun. c. 132 : Τόλμη καὶ προθυμία πολὺ διασχοῦσαν, i. q. διαφέρουσαν. || Διισχάνω. Apoll. Rh. 4, 1696 : Οὐκ ἄστρα διίσχανεν. || Διίσχω. V. Διισχύω. Theophr. H. Pl. 3, 11, 3 : Διισχουσῶν τῶν συζυγιῶν. Sed cod. Urb. διεχουσῶν.]

[Διεψευσμένως, Falso, Fallaciter. Strabo 1, p. 47 : Οὐχ ἱκανῶς ἐξεῖπον οὐδὲ δ. Marc. Antonin. 2, 17 : Μηδὲν εἰκῇ ποιοῦντα μηδὲ δ. καὶ μεθ' ὑποκρίσεως. Scott.]

[Διέψω, Percoquo. Hippocr. p. 283, 20 : Ἥλιος ἐγκαταδύνων, ὥστε μάλιστα διέψει τοὺς ἀνθρώπους. Scott. Alexand. Trall. 8, p. 438 : Γάλα κατ' ὀλίγον προσπλέξεις ... ἕως πάντα διεψήσωνται (scr. διεψήσονται). G. D.]

Δίζα, Laconibus est αἴξ, Capra, Hesych.

[Δίζημι. V. Δίζω.]

Διζήμων, ὁ, Quæsitor, Vestigator. Nonn. [Jo. c. 8, v. 21 : Μολεῖν διζήμονι ταρσῷ.]

[Διζηρὸς, ὁ, Dizerus, de quo Steph. Byz. : Ποταμὸς Ἰλλυρίδος. Λυκόφρων (1026), Οἳ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηροῦ πόρῳ. Ἴσως ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι (scr. δίζησθαι) τὴν Μήδειαν ὀνομασθείς. Τὸ ἐθνικὸν Διζήριος καὶ Διζηρίτης, ὡς Ἅλωρος Ἀλωρίτης.]

[Δίζησις, εως, ἡ, Disquisitio, Perscrutatio. Parmenides ap. Plat. Sophist. p. 237, A, 258, D et Sext. Empir. p. 394 : Τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα. Et ap. Proclum : Αἴπερ ὁδοὶ Μοῦσαι διζήσιός εἶσι νοῆσαι.]

[Δίζοος lectio vitiosa. V. Δίοζος.]

[Διζυγής. V. Δίζυξ.]

[Διζυγία, ἡ, Jugum geminatum. Geopon. 2, 23, 14, p. 159 : Ἀροῦντα δὲ οὐ δύο, τέσσαρας δὲ βόας ὑποζευγνύναι χρὴ καὶ ποιεῖν τὴν καλουμένην διζυγίαν.]

Δίζυξ, υγος, ὁ, ἡ, ut δίζυγες ἵπποι, Hom. Π. E, [195, et K, 473], Bijuges. Item Δίζυξ, pro Duplex : ut δίζυξ εὐεπίη, Gregor., Duplex eloquium. || Δίζυγος ὁ, ἡ, pro eodem : unde, Καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ, Gregor., pro Post biduum. [Agathias in Anth. Pal. 4, 3, 85 : Δίζυγος ἠπείροιο συναντήσασα κεραίη. Schæf. || Διζυγὴς, ὁ, ἡ. Heliodor. Oribas. p. 19 Mai. : Ὁ μὲν βραχίων μονοειδὲς ὀστέον ἔχει, ὁ δὲ πῆχυς διζυγής ἐστι. Osann.]

[Δίζυφον. Palladas in Anth. Pal. 9, 503 : Οὐκ ἀλόγως ἐν διζύφοις δύναμίν τινα θείαν εἶναι ἔφην· χθὲς γοῦν δίζυφον ἐν χρονίῳ ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ περιῆψα, καὶ γέγονεν ταχέως οἷα κρότων ὑγιής. Zωυφίοις et ζωύφι' ἐν recte emendatum a Toupio, quem v. ad Suidam s. v. Κρότωνος ὑγιέστερος.]

[Δίζω, Δίζημι, Δίζημαι.] Δίζημι, Quæro. Frequentior usus est pass. vocis in act. signif. itidem pro Quæro, Indago, Investigo. Hom. Il. [Δ, 88 : Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη· E, 168, K, 84;] N, [760] : Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἶπου ἐφεύροι. P, [221] : Πληθὺν διζήμενος. [Od. A, 261, Λ, 100 : Νόστον δίζηαι. Cum inf. Tryphiod. 525 : Πολέμοιο τέλος διζήμενος εὑρεῖν.] Utitur Idem fut. διζήσομαι, mutuatitio a διζέομαι. Od. Π, [238] : Φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι, Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους, An etiam alios quæremus, ζητήσομεν. [Lycophro 682 : Νεκρόμαντιν διζήσεται. « Pro δίζησθαι apud Herodotum frequenter olim δίζεσθαι edebatur. Cum accus. constructum, aut sequente εἰ part. significat Quærere; seq. infinitivo commode redditur Cupere, aut Postulare. Ἄκεα δίζησθαι 1, 94. In πλέον τι δίζησθαι ἔχειν consentiunt libri 2, 147 et meliores 4, 9, ubi alii δίζεσθαι, quam formam nos 5, 4, 139 ex cod. Schellerh. in δίζησθαι mutavimus. Διζήμενοι et διζήμενος 1, 67, 139; 2, 66; 3, 53; 4, 147. Sic ἀγγέλους διζημένους εἴ τις etc. 4, 151. Σὲ δίζημαι εἴκοσι εἶναι ἀνταξιον, Te postulo parem esse viginti, 7, 103; δίζηται ex Mss. et Eustathio p. 1774, 31 restitutum 2, 38, ubi olim δίζεται. Et δίζησθε 5, 92, 1, et ἐδίζητο 1, 214, ubi olim δίζεσθε et ἐδίζετο. 4, 30 : Προσθήκας γάρ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίζετο. Conf. Ἐπιδίζημαι. » Schweigh. Formæ a δίζω et δίζομαι ductæ propriæ videntur esse poetarum neque admissæ nisi metri caussa. Male igitur δίζεσθαι scribitur ap. Democrit. Stob. Floril. 1, 40, et ap. Apollon. Rh. 1, 1303; 4, 508, aliosque Epicos, qui hoc verbo non raro utuntur. In Tragicis unum est exemplum Æsch. Suppl. 821 : Φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν. Aor. 1 ἐδιζησάμην Diogen. L. 9, 5 ex Heraclito : Αὐτὸν ἔφη διζήσασθαι, καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ, ubi plerique libri διζήσεσθαι. Primam personam in Heraclitidicto ponunt Julian. Orat. 6 : Ἐδιζησάμην ἐμωυτόν· quod ἑμαυτὸν ἐδιδαξάμην scriptum est ap. Tatian. Or. ad Græc. § 4, fortasse non scriptoris, sed librarii culpa. Clem. Al. Strom. 2, p. 429, ab Menagio citatus : Ἃ δὲ αὐτοὶ διζησάμενοι ἑαυτοὺς ἐξευρηκέναι φρυάττονται. Activum posuit Hesych. : Ἐδίζησα ἐμεωυτὸν, ἐζήτησα ἐμαυτόν. G. D.] Δίσδημαι, Hesychio ζητῶ, Dor. || Δίζω, et Δίζομαι, i. q. δίζημι et δίζημαι. Nonn. [Jo. c. 8, v. 50] : Τιμὴν δ' ἡμετέρην οὐ δίζομαι, i. e. τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν οὐ ζητῶ, Non quæro gloriam et honorem meum. [Διζήμεθα Χριστὸν id. ib. c. 18, v. 7.] Dicitur et δίζομαι ποιεῖν, ut ζητῶ ποιεῖν, Quæro facere, pro Studeo, s. Do operam ut faciam. Hom. δίζω accipit pro Quæro s. Disquiro mecum, Animo agito et discepto mecum. Il. Π, [713] : Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας, Ἢ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Hesych. δίζειν exp. non solum ζητεῖν, ἐρευνᾶν, sed etiam φροντίζειν. [Orac. Lycurgo redditum ap. Herodot. 1, 65 : Δίζω ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἄνθρωπον, ubi male διζῶ in aliquot codd. Aoristi unum est idque suspectum exemplum in gl. Suidæ, Ἐξέδισεν, ἐξεζήτησεν· ἐκ τοῦ δίζω τὸ ζητῶ. Scrib. ex Hesychio Ἐξεδίφησεν, ἐξεζήτησεν, reliquis vel delendis, vel δίζω in διφῶ mutando, quæ Hemsterhusii conjectura est minus probabilis. G. D.]

[Δίζωνος, ὁ, ἡ, Bis cinctus. Gramm. in Creuzeri Melet. 1, p. 34, 35. G. Dindorf.]

[Δίζωος, ὁ, ἡ, Qui in duobus locis vivit. Dosiadæ Ara in Anth. Pal. 15, 26, 7 : Φὼρ δίζωος, quod Hobolus interpr. ὁ εἰς Ἅδου κατελθὼν καὶ ἐκεῖθεν ἀνελθών.]

[Διηγανὲς, λαμπρὸν, Hesych. Infra Διητανὲς, sed cum alia interpretatione. Conf. Ἠγανὲς, quod Hesych. interpr. καθαρὸν, νέον.]

[Διηγέω. Etym. M. p. 274, 19 : Τὰ παρὰ τοῦ ἄγω συντεθειμένα διὰ τοῦ η γράφεται ... διηγῶ, ὁ μέλλων διηγήσω. Formæ activæ, a gramm. fictæ ut ἡγῶ, de quo v. s. Ἡγέομαι, unum mihi in promptu est, sed suspectum ex. Macarii Hom. 27, p. 161, D : Γνώσει τινὶ καὶ νοΐ διηγῆσαι λόγους· ubi modo præcessit forma media διηγήσασθαι. G. D.] Διηγοῦμαι, Narro, Commemoro. Lucian. [De hist. conscr. c. 57], de Thucydide loquens Atticam illam pestilentiam commemorante : Ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον. Et [ib. c. 38] : Ἦν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα, ὡς ἐπράχθη, διηγῆται. Isocr. autem dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, pro Dissero de his. [Epist. 7, p. 421, pro vulg. τὰ διηγούμενα περὶ τοῦ σοῦ πατρὸς, cod. Urb. τὰ διηγγελμένα. Aristoph. Vesp. 1196 : Οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί· Av. 198 : Τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο. Plato Symp. p. 172, C : Ἔοικέ σοι οὐδὲν διηγεῖσθαι σαφὲς ὁ διηγούμενος.]

Διήγημα, τὸ, Narratio, Quod narratur. Apud Gregor. sæpe est Rei expositio, Commemoratio, Bud. ex illo afferens, Καὶ μικρόν τι προσδιατρίψαι τῷ δ., pro Longiuscule rem narrare. [Deuter. 28, 37. Polyb. 1, 14, 6 : Ἐξ ἱστορίας ἀναιρεθείσης τῆς ἀληθείας τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς ἀνωφελὲς γίγνεται διήγημα· 4, 39, 11 : Οὐκ ἐξ ἐμπορικῶν ἔχουσαι διηγημάτων τὴν πίστιν. « Διηγήματα, Casus qui alicui obveniunt singulares, narrandi longa materies : Μεγάλα τἀμὰ διηγήματα καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγῳδίαν· Αὕτη ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη, et quæ plura suppeditat Xenoph. Ephes. p. 38, 41, 59, 69, 78. Statua ænea erecta πρὸς μνήμην τοῦ διηγήματος ap. Dion. Chr. p. 593, A (vol. 2, p. 329). » Hemst. ad Thom. M. p. 235. Conf. Διήγησις.]

Διηγηματικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Narrativus, Ad narrationem pertinens, Qui narrationibus delectatur, vel, uno verbo, Fabulator, Sermocinator, Bud. in Aristot. Eth. 3, [13, p. 1117, 34] : Τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ διηγηματικοὺς καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους ... λέγομεν. [Aristoteli διηγητικοὺς ex aliis libris restitutum. Διηγηματικὴ μίμησις, Imitatio per narrationem, ap. eund. De poet. c. 24, p. 1459, 33, 36. Et c. 23 init. : Περὶ τῆς διηγηματικῆς καὶ ἐν μέτρῳ μιμητικῆς. Apollon. De syntaxi p. 254, 3 : Πάλιν ἡ μετάληψις γενήσεται εἰς ἀπαρέμφατον κατὰ τὸ διηγηματικόν. G. Dindorf.]

Διηγηματικῶς, q. d. Narrative. [Diogen. L. 9, 103 : Δ. λέγομεν, οὐ διαβεβαιούμενοι εἰ καὶ ὄντως ἐστί. Kall. Vita Nicolai Studitæ in Combef. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 889, C : Εἰ καὶ τὰ μάλιστα δ. ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἐξηχούμενος καθέστηκεν ἔπαινος. G. D. Theodoret. Hist. eccl. p. 868, B; Cat. in Jerem. t. 1, p. 314, D. Euseb. Dem. ev. p. 243, D : Ἑξῆς ἐπιλέγει ἡ Γραφὴ διηγηματικῶς. Gregor. Nyss. t. 1, p. 758, D : Διηγηματικῶς τὸ δόγμα τοῦτο παρατιθέμενος, Per modum narrationis in medium afferens. Hase.]

Διηγημάτιον, τὸ, Narratiuncula. [Schol. Aristoph. Av. 439 : Ἐκ διηγηματίου τινὸς εἰλκύσθαι (τὸ ῥηθέν). Scott. Straboni 14, p. 651 ex libris restitutum : Τὰ τοιαῦτα διηγημάτια θρυλεῖται, ubi vulgo διηγήματα. G. Dindorf.]

Διήγησις, εως, ἡ, Narratio, Commemoratio. Sed longior est quam διήγημα : a quo ita eam differre tradit Aphthon. ut ποίησις a ποίημα. [Plato Rep. 3, p. 392, D : Ἆρ' οὐ πάντα ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ ποιητῶν λέγεται, διήγησις οὖσα τυγχάνει ἢ γεγονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων; Phædr. p. 266, E : Προοίμιον μὲν οἶμαι πρῶτον ὡς δεῖ τοῦ λόγου λέγεσθαι ἐν ἀρχῇ· ... δεύτερον δὲ δὴ διήγησίν τινα μαρτυρίας τε ἐπ' αὐτῇ. Polyb. 3, 36, 4 : Ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ γίγνεται ἡ δ. De διηγήσει oratoria agit Aristot. Rhet. 3, 16. « Est, Narratio ipsius argumenti quod causa suppeditat. Hermog. Εὑρέσ. 2, p. 34 : Δ. ἐστι παντὸς προβλήματος αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐξ οὗ συνέστηκεν ἡ ὑπόθεσις. Apsin. Art. rhet. p. 692 : Δ. ἐστι πραγμάτων ἔκθεσις γεγονότων. Διττὸν τὸ γένος τῶν διηγήσεων· τὸ μὲν διὰ ψιλῶν πραγμάτων, τὸ δὲ διὰ μετανοιῶν προσεξεταζομένων καὶ κατασκευῶν προστιθεμένων. Αἱ μέν εἰσιν ἱστορικαὶ, αἱ δὲ ἀγωνιστικαὶ, οἷον αἱ παρὰ

τοῖς πολιτικοῖς. Ab ἀφηγήσει quomodo differat v. s. v. Ἀφήγησις. Species διηγήσεως sunt ἀντιδιήγησις, ἐπιδιήγησις, καταδιήγησις, παραδιήγησις, προδιήγησις, ὑποδιήγησις, de quibus v. suis locis.» Ernesti. Lex. rhet. Ammon. p. 43 : Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον. Melius Thom. M. p. 234 : Διήγησις ὅλον τὸ σύγγραμμα ... διήγημα δὲ μέρος τι· ... παραχρῶνται δέ τινες. Pluribus de hoc discrimine agunt Hermog. Progymn. c. 2 et Theo Progymn. c. 4, uterque in Walzii Rhetor. vol. 1, p. 16 et 182. Quod a quibusdam permutari hæc vocabula ait Thomas M., idem videtur notasse Herodianus, cujus annotatio non integra, ut videtur, hæc est p. 473 ed. Piers. : Διήγησιν λέγουσιν, οὐχὶ διήγημα.]

[Διηγητέον, Narrandum. Constant. Man. Chron. p. 20, 388; 29, 405; 31, 409; 110, 560. Kall.]

[Διηγητής, ὁ, Enarrator, Interpres. Achill. Tat. 4, 15, p. 97, 6 Jac. : Σὺ δὲ διηγητὴς γενοῦ τῶν θείων μηνυμάτων.]

[Διηγητικὸς, ἡ, όν. V. Διηγηματικός.]

[Διηγητὸς, ὁ, ἡ, Qui narratur, traditur, si mendo caret ed. Cat. in Jerem. t. 2, p. 823, F: Ἕως τούτου τὰ πάλαι διηγητὰ, Huc usque antiquæ narrationes. Hase.]

[Διήγυλις, ιος, ὁ, Diegylis, rex Thraciæ, ap. Diodor. Exc. vol. 2, p. 602, 59, Strabon. 13, p. 624, Appian. Mithr. c. 6. G. Dind.]

[Διηέριος. V. Διαέριος.]

Διηθέω, et [forma non usitata] Διήθω, Percolo, Per colum transmitto. [Hesych. : Διηθῶ, ἐκθλίβω. Διήθει, διύλιζεν. Διηθεῖτο, διυλίζετο. Plato Soph. p. 226, B : Οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διατττᾶν καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν. V. Ruhnk. ad Tim. p. 84. Philo De telor. constr. p. 77 : Ὥστε μὴ διιθεῖσθαι (scr. διηθεῖσθαι) ῥεῦμα δι' αὐτοῦ τὴν πᾶσαν λαβὼν βίαν. G. D.] Athen. 14, [p. 647, D], de confectione cujusdam placentæ : Τυρὸν ἐκπιέσας τρίβε, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διήθει, Et conjectum in cribrum æneum, percola. Aristot. Meteor. 2, [c. 2, et Probl. 23, 19] : Διηθούμενον γὰρ ὕδωρ ἁλμυρὸν γίνεσθαι πότιμον, de mari loquens et fontibus. [H. A. 1, 12 : Ἡ θηλὴ διφυὴς, δι' ἧς τοῖς θήλεσι τὸ γάλα διηθεῖται.] Damasc. : Διηθεῖται μὲν γὰρ καὶ διυλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Alex. Aphr. Probl. 1 : Τὸ λεπτομερέστερον ὕδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, Per meatus terræ veluti per colum transmittitur. Apud Herodot. [2, 86] διηθέω οἴνῳ, in VV. LL. exp. Vino expleo. [Verba sunt : Ἐξαθήραντες δὲ αὐτὴν (την κοιλίην) καὶ διηθήσαντες οἴνῳ φοινικηίῳ, αὖτις διηθέουσι θυμιήμασι τετριμμένοισι· ubi signif. Perpurgare, Extergere.] Et ap. Plut. [Mor. p. 101, C] : Οἶνον διηθεῖς πυρέττοντι, Vinum stillas febricitanti. [Theodoret. vol. 2, p. 1435 : Οἴνου ἀνθοσμίου καὶ τούτου διηνθημένου (var. lect. διηνθισμένου). Scr. διηθημένου, quod expressisse videtur interpr. Lat., Defecato. Geopon. 6, 2, p. 431 : Ἐὰν γὰρ καινὴν σπυρίδα ἄμμου πληρώσας οἶνον ὀξίζοντα καταχέῃς, διηθήσεται καθαρὸς καὶ ἄνοσμος. || Signif. intransit. Herodot. 2, 93 : Ἐπεὰν δὲ πληθύεσθαι ἄρχηται ὁ Νεῖλος, τὰ κοῖλα τῆς γῆς ... ἄρχεται πίπλασθαι διηθέοντος τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, Aqua tanquam per colum transeunte.] Διῆσαι, aor. 1 act. infin., Percolare, Per colum transfundere, a διήθω : vel Transmittere, a διΐημι. [Lectio vitiosa. V. Διασήθω. Aliud vitium est διηθίσαι ap. Galen. Lex. Hippocr. p. 456, ubi διηθῆσαι corrig. ex codd.]

Διήθησις, εως, ἡ, Percolatio, Per colum tranfusio s. trajectio. [Suid. : Δ., ἡ διύλισις. Διηθήσεως ap. Hesych. cum interpretationibus ab hac gl. alienis, σειρώσεως, ἐκτήξεως. Theophr. C. Pl. 6, 1, 1 : Ἡ τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις ὑπὸ θερμοῦ. Dio Chr. vol. 2, p. 3 : Πόρους καὶ πνεύματα καὶ διηθήσεις. Plut. Mor. p. 693, E : Τοῦ οἴνου τὸ τρυγῶδες ... ἡ δ. ἐξαιρεῖ.]

Διηθητέον, Percolandum, Per colum transfundendum. [Dioscor. 2, 89.]

[Διηθικὸς lectio vitiosa. V. Ἠθητικός.]

[Διήθισμα, τὸ, Percolatum. Demetr. Hieracosoph. p. 99 : Διηθήσας αὐτὸν καὶ τῷ διηθίσματι λαβὼν ... τίτανον. G. Dindorf.]

[Διηθμεύω, i. q. διηθέω. Hesych. : Διυλίζοντες, διηθμεύοντες, διηθοῦντες.]

[Διήιον. V. Δίειμι.]

[Διηκονέω, Διήκονος et reliqua v. s. Διακ-.]

[Διηκόσιοι. V. Διακόσιοι.]

Διηκριβωμένως, Exacte, citatur ex Aristot. Rhetor. [Platoni Leg. 12, p. 965, A restituit Steph. : Μῶν ὁμοίους πάντας κεκτημένους καὶ μὴ δ. ἔστιν οὓς τραφέντας τε καὶ πεπαιδευμένους. Libri διηκριβωμένους. Galen. vol. 8, p. 54 : Ἄνευ γὰρ τούτου τὸ σύνθετον οὐχ οἷόν τε δ. ἐκμαθεῖν. G. Dindorf.]

Διήκω, Pervado, Pertranseo, Pertineo. [Hesych. : Διήκει, διέρχεται. Διήκειν, φθάνειν. Διῆκον, διῆλθον. Διήκουσα, διερχομένη, διελθοῦσα. Æsch. Sept. 900 : Διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος· Agam. 476 : Πόλιν διήκει θοὰ βάξις· Pers. 503 : Φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε θερμαίνων φλογί· quod in διῆξε mutat Blomfieldus (quæ vocc. permutantur in Prom. 133) conjectura non improbabili, sed non necessaria : nam de usu imperfecti διῆκον non debebat dubitari. Soph. OEd. Col. 306 : Πολὺ γὰρ ... τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας.] Aristot. De mundo [c. 5] : Τὸ πᾶν μία ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις διεκόσμησε, Per omnia pertinens. Sic Themist. : Καὶ διὰ παντὸς διήκειν τοῦ κόσμου. [Theophr. C. Pl. 6, 10, 7 : Τοῖς σκορόδοις τὴν ὁριμότητα (εἶναι) ἐν τῷ διήκοντι τῆς γελγίδος (l. γέλγιδος), quod Gaza interpr., In stilo spicæ intestino.] Sed et cum genit. solo, ut, Ἡδονὴ διήκει σφῶν, e Philostr., pro Percipitur ex eis voluptas : et e Plut. [Fab. c. 9] : Διῆξε τοῦ δήμου θόρυβος πολύς. Item διήκω cum εἰς, sequente accus. [Herodot. 6, 32 : Ἐκ θαλάσσης τῆς βορηίης ἐς νοτίην διήκουσι.] Aristot. De mundo : Ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Sic, Διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Item τραῦμα dicitur a Galeno διήκειν εἰς βάθος, Alte penetrare. Ad verbum, In altitudinem penetrare, i. e. profunditatem. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 5 : Συμβαίνει δὲ, ὅταν μὲν εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον, ὅταν δ' εὐκαρπῶσιν, ἀβλαστεῖν, ὡς οὐ δυναμένης εἰς ἄμφω διήκειν τῆς φύσεως, ubi idem fere est quod διαρκεῖν. Cum ἐπὶ 4, 7, 6 : Διηκούσας (ἀρχὰς) ἐφ' ἑκάτερον τῶν ἄκρων. Cum πρὸς 5, 13, 4 : Πρὸς τὴν ἀρχὴν οὐ ... διῆκεν. Lucian. Ver. H. 1, 19 : Ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. Longin. De subl. 44, 9 : Διηκόντων πρὸς τὸν αἰῶνα. Cum περὶ Iamblich. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 207 : Διήκει μὲν οὖν καὶ ἡ ὅλη τῆς μαθηματικῆς οὐσία αὐτή τε καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γένη καὶ στοιχεῖα καὶ ὅσαι εἰσὶν ἀρχαὶ περὶ πᾶσαν φιλοσοφίαν· et p. 208. Cum διὰ ib. p. 207 : Εὐταξίαν ... τὴν διὰ πάντων τῶν ἐν τῇ φύσει διήκουσαν. Futur. ap. Galen. vol. 6, p. 520 : Τὰ δ' οὖν κεφάλαια διὰ τοῦ πρώτου λόγου τοῦδε διὰ συντόμου ... διῄξω σοι πάντα· quod usitatius δίειμι dicitur. G. D.] Interdum vero διήκειν dicitur φωνὴ, φήμη, sine ulla præp., ut ap. auctorem Axiochi [init.] : Διῆξε φωνὴ βοῶντός του, q. d. Pertransivit (aures). Pro quo Latini dicunt ad verbum interdum, Pervenit ad aures, Aures meas pepulit. Et διῆξε φήμη, Eur. [Iph. A. 426], Fama pervenit huc, ad aures nostras. In VV. LL. redditur Fama pervolavit, increbuit. [In his duobus ll. διῆξε est scribendum. V. Διάττω.]

[Διηλασία, ἡ.] Διηλασίην Hesych. exp. δίοδον, Transitum. [Formam Διελασία, incertum unde sumptam, supra posuit HSt. s. v. Διέλασις. Non improbabilis autem est quam Albert. subindicavit correctio Διηλυσίην. Conf. Ἐπηλυσία et Ἠλυσία.]

Διηλιόω, Insolo, Sole peruro. Unde διηλιωθεὶς ap. Theophr. C. Pl. 4, [12, 12], Insolatus, Sole perustus. [Τὰ γοῦν ἐρέγματα διηλιωθέντα θᾶττον διαχεῖται.]

Διηλίτης, ὁ, Hesych. κακοῦργος, ἀπατεών [Maleficus, Deceptor. Schol. Hom. Il. T, 90 : Δίδυμος δὲ ἡγεῖτο σημαντικὴν αὐτὴν (την διά πρόθεσιν) εἶναι τοῦ διόλου καὶ μὴ παρέλκειν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διαλείτης (διαλίτης in alio schol. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 249) ὁ δι' ὅλου ἁμαρτάνων] : pro quo supra Δειελίτης [ex interpolatione Musuri : nam codex, ut postulat ordo literarum, Διέλιτην (scr. Διελίτην), δόλιον, κακοῦργον καὶ πανταχοῦ διερχόμενον. Non negligendum tamen eodem loco (inter Διελευσόμεθα et Διέλθατε) etiam Διελιήσας formam vitiosam pro δειελιήσας legi : quod quodammodo favet correctioni Musuri Δειελίτης. Rursus in Διλίτης corruptum legitur infra (ante Διλιχοδείρων), Διλίτης, κακοῦργος, ἀπατεὼν, δόλιος. Ubi præcedunt gll.

Δῖλην ὀψίαν et Διλητήριον, i. e. Δεῖλην ὀψ. et Δηλητ. His inter se comparatis mihi satis manifestum videtur unam esse veram formam vocabuli διηλίτης, ab ἀλιτεῖν ducendam. G. Dindorf.] A

[Διηλιφὴς, ὁ, ἡ, Perunctus. Sophocles ap. Athen. 15, p. 679, A : Γένειον ὧδε... διηλιφὲς φοροῦντα. Nam sic Casaub. codicis scripturam διήλειφες correxit.]

[Διηλλαγμένως, Diverse, Diverso modo. Strabo 13, p. 582 : Οἱ δ' ὕστερον τοὺς ὅρους οὐ τοὺς αὐτοὺς λέγουσι καὶ τοῖς ὀνόμασι χρῶνται δ. Boiss. Nisi διηλλαγμένοις scribendum, quod interpres Latinus expressit. Ap. Diodor. 3, 19 : Οἰκήσεσι δὲ τὰ ἔθνη οὐχ ὁμοίαις χρῆται, πρὸς δὲ τὰς τῆς περιστάσεως ἰδιότητας διηλλαγμέναις ἐμβιοῦσι, tres codd. διηλλαγμένως. Epiphan. vol. 1, p. 966, A, citat Bast.]

[Διηλόω, Clavum adigo, Clavo transfigo. Jud. 5, 26 : Διήλωσε κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐπάταξε, διήλωσε κρόταφον αὐτοῦ. Ubi tamen alii libri διήλασε, quod non minus aptum est.]

[Διηλυσία. V. Διηλασία.] Διήλῡσις, εως, ἡ, Hesychio δίοδος, ἐκδρομὴ, Transitus, Excursus. Itidem ap. Apoll. Rh. 4, [1573] πόντοιο διήλυσις schol. exp. διεξέλευσις καὶ ἔξοδος : ubi pro Loco ipso ponitur. [Διήλυσις, ὁ χωρισμὸς, Suid.] B

[Διημαρτημένως, Per errorem. Pollux 6, 205; Clem. Alex. p. 937. Wakef.]

[Διημέρευσις, εως, ἡ, Diei transactio, Dies. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 435, D : Τῇ μεταξὺ διημερεύσει ἀνακωχὴ ἦν. G. Dind.]

Διημερεύω, i. q. ἡμερεύω : sed pro Diem transigo, dicitur etiam Totum diem transigo, duro. Xen. Cyrop. 7, [5, 18] : Ὅτι μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. Quo dixit modo Plut. [Mor. p. 157, D], διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον, Impransum et incœnatum diem totum durare. Rursum Xen. Cyrop. 7, [5, 26] : Ἐν δὲ καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι διημερεύοντες. [Hesych. : Διημερεύοντες, πᾶσαν ποιοῦντες τὴν ἡμέραν. Aristot. H. A. 5, 2 : Διημερεύει τὸ μὲν ὀχεῦον, τὸ δ' ὀχευόμενον. Diodor. 19, 8 : Οἱ περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα διημερεύσαντες ἐν τοῖς τῶν πολιτῶν φόνοις. Xenoph. Ephes. 1, p. 7, 8. Evagr. H. E. 1, 21, p. 278, B, cum accus. : Κοινὰς δὲ τὰς πρὸς τὸν θεὸν λιτὰς διημερεύουσί τε καὶ διανυκτερεύουσι. Hemst. Cum dativo Diodor. 12, 61 : Διημερεύοντες δὲ ταῖς τειχομαχίαις· 18, 34 : Ἀμφοτέρων διημερευσάντων τοῖς κινδύνοις· quod addita præpos. ἐν dixit 16, 46.] C

[Διήμερος, ὁ, ἡ. Evagr. H. E. 1, 21, p. 278, B : Διήμεροι καὶ τριήμεροι τὰς νηστείας ἐκτελοῦντες, Per biduum. Hemst. Διήμερον, Biduum, Gl.]

[Διημερόω.] In VV. LL. est etiam Διημερέω pro Mitigo, Emollio, sed suspicor mendose poni pro Διημερόω. [Theophr. C. Pl. 3, 20, 6 : Διημερωθείσης τῆς γῆς.]

[Δίημι forma a gramm. ficta. V. Διίημι.]

[Διημίσειαι, Pollux 7, 27. Kall. Vox nihili, ut videtur, ex præcedente ἡμίσειαι repetita. Et deest cum aliis quibusdam verbis in duobus codd. G. Dind.]

[Διηνέκεια, ἡ, Perpetuitas (Perennitas, Gl.). Thom. M. s. v. Ἀεὶ p. 14 : Διηνέκειαν δηλοῖ.]

Διηνεκὴς [et forma Attica Διανεκὴς], ὁ, ἡ, Continuus, Perpetuus : h. e. Perpetua et continua serie in longum tendens : ut Liv. dicit, Saltus perpetuis montibus inter se juncti. Hom. Od. N, [195] : Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες· Il. M, [134] : Ῥάβδοισι διηνεκέεσσι· Od. Ξ, [437] : Νώτοισι διηνεκέεσσι. [Hesych. : Διηνεκέσιν, ἐκτεταμένοις, μεγάλοις. Apoll. Rh. 4, 1247 : Νῶτα χθονὸς ἠέρι ἶσα τηλοῦ ὑπερτείνοντα διηνεκές. Hesych. : Ἐπηγκενίδες, τὰ διηνεκῆ τῆς σχεδίας ξύλα. Plato Hipp. maj. p. 301, B : Κρούετε... ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες. Διὰ ταῦτα οὕτω μεγάλα ὑμᾶς λανθάνει καὶ διανεκῆ σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα. Sic codd. : vulgo διηνεκῆ. Ibid. E : Οὐ γὰρ οἷόν τε διανεκεῖ (edd. vett. διηνεκεῖ) λόγῳ τῆς οὐσίας κατὰ Ἱππίαν ἄλλως ἔχειν· de quo l. Mœris p. 129 : Διανεκεῖ λόγῳ, ὡς Πλάτων Ἱππίᾳ, Ἀττικῶς, διηνεκεῖ Ἑλληνικῶς. Quæ forma etiam l. ex ejusdem Leg. afferendo restituenda, et Anaxandridi ap. Athen. 10, p. 455, F : Ἀρτίως διηρτάμηκε καὶ τὰ μὲν διανεκῆ σώματος μέρη δαμάζετ', etc., ubi vulgo διηνεκῆ, codex Ven. διανεκῆ. Strabo 3, p. 137 : Ὄρος διηνεκὲς ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν τεταμένον. G. D.] Dicitur aliquid et temporis ratione esse διηνεκὲς, ut Lat. Perpetuus, Continuus, Jugis : ut, Διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία. Itidemque εἰς τὸ διηνεκὲς et διηνεκὲς dicitur pro In perpetuum, Perpetuo, Jugiter. At Gregor. : Πρὸς τὸ δ. τῆς πηγῆς, pro Ad perpetuam s. perennem fontis scaturiginem. [Apoll. Rh. 2, 391 : Μαντοσύνῃ τὰ ἕκαστα διηνεκὲς ἐξενέποντα. (Conf. Διηνεκῶς.) Ib. 480 : Ἦ ἐπὶ (δρυὶ) πουλὺν αἰῶνα τρίθεσκε διηνεκές. Callim. in Etym. M. p. 223, 20. Lucian. Ver. H. 1, 19 : Νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα (ἡ σελήνη) κατείχετο. Plut. Mor. p. 679, C : Ὁ τῆς αἰτίας διηνεκὴς ἐπιλογισμός. Dio Chr. vol. 1, p. 386 : Διηνεκεῖ τοῦ πνεύματος ἐπιρροῇ. Aristid. vol. 1, p. 193 : Χρώμενοι οἷον ἄρχοντι διηνεκεῖ. Athen. 14, p. 653, F : Ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς αἱ ὀπῶραι. Inscr. ap. Osann. p. 386 : Ἐτίμασε Ἀπολλώνιον... εἰκόνι χαλκέᾳ καὶ στεφάνῳ διηνεκεῖ ἀρετᾶς ἕνεκα.] Διανεκὲς Hesych. exp. διαπαντός. Idem igitur quod διηνεκές.

[Διηνέκης, ὁ, Dieneces, n. pr. viri Spartani ap. Herodot. 7, 226. G. Dindorf.]

[Διηνεκίζω, Continuo, Perpetuo. Balsamon. in Epist. de jejun. n. 15. Ducang. Herodian. Epimer. p. 26 : Αἰωνίζω ῥῆμα, τὸ διηνεκίζω.]

[Διηνεκότης, ητος, ἡ, Perpetuitas, Gl.]

[Διηνεκῶς.] Διηνεκέως, Continua et perpetua serie, Jugi et [non] interrupto tenore : s. Continuo, Perpetuo. Hom. Od. Δ, [836] : Οὐ μέντοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω· Η, [241] : Ἀργαλέον βασίλεια δ. ἀγορεῦσαι. Sic Hesiod. [Theog. 627] : Ἅπαντα δ. κατέλεξε· quod exp. etiam Prolixe, ut ap. Apoll. Rh. quoque 3, [401] : Τί κεν τὰ ἕκαστα δ. ἀγορεύεις; schol. exp. μακρηγορεῖς. [Sic ibid. 1, 649, 847.] In prosa [et a poetis Atticis] dicitur Διηνεκῶς [vel Διανεκῶς], interdum pro Continue, interdum pro Assidue s. Identidem. [Æsch. Agam. 319 : Λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε καὶ θαυμάσαι διηνεκῶς θέλοιμ' ἄν. Theophr. H. Pl. 5, 8, 3 : Τηλικαῦτα γὰρ τὰ μήκη τέμνουσιν, ὥστ' εἶναι διανεκῶς τῶν Τυρρηνίδων ὑπὸ τὴν τρόπιν. Nam sic Schneid. correxit vulgatum διανεὼς, collato quod Latine dicitur *trabs perpetua*. Nicomach. Harmon. 1, p. 6 ab Hemst. cit. : Πλάνητας... διηνεκῶς καὶ ἀστάτως ῥοιζουμένους. Athen. 7, p. 309, A : Δ. τὰς κόρας κινεῖν. Hesych. : Διηνεκῶς, ἀεὶ, διαπαντὸς, πάντοτε, διόλου, διὰ βίου. ‖ De forma trisyllaba Ζανεκῶς Corinnæ restituenda pro διανεκέως dixi s. v. Διά : Ἦ (vel Ἦ) ζανεκῶς εὖδεις· οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόρινναν... : in quo versu notanda mensuræ licentia : nam ζανεκῶς producto, non correpto α pronuntiari ratio postulabat. Ibidem comparavi Hesychii gl. : Αἰζηνεκὲς, διηνεκὲς, αἰώνιον· in qua hoc quærendum relinquitur, quid significet αι syllaba, Hesychii fortasse errore cum ζηνεκὲς conjuncta. G. Dindorf.]

[Διήνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vento expositus. Soph. Trach. 327 : Ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον (OEchaliam) λέλοιπεν· cujusmodi urbes ab Homero, de quo monet scholiasta, aliisque Epicis ἠνεμόεσσαι dicuntur. Philo Byz. De septem orbis mirac. c. 1, de hortis pensilibus : Τὰ πέταλα τῶν δένδρων ἁπαλοῖς τοῖς ἀκρέμοσιν ἐπιπεφυκότα, δροσοπαγῆ καὶ διήνεμον ἔχει τὴν φύσιν.]

Διηπειρόω, In continentem redigo, Continenti adjungo, i. q. simplex. Epigr. [Philippi in Anth. Pal. 9, 708] : Διηπείρωσε θάλασσαν, E mari continentem fecit. Simili loquendi forma Aristot. usus est in Ἠπειρόω. D

[Διήρεσα. V. Διερέσσω.]

[Διηρεφὴς, ὁ, ἡ. Quint. Sm. 6, 325 : Ὡσεί τε μελισσάων κλυτὰ φῦλα ἡγεμόνεσσιν ἑοῖσι διηρεφέος σίμβλοιο ἐσσύμεναι καναχηδὸν (ἔπονται), ὅτ' εἶαρος ἦμαρ ἵκηται. Videtur idem significare quod ἐπηρεφὴς, Tectus, Coopertus. G. Dindorf.]

Διηρημένως, Divisim, Separatim, ut διῃρημένως κατοικοῦμεν. [Gregor. Naz. p. 430, C ed. Ben. : Ἓν ὄντα δ. καὶ διαιρούμενα συνημμένως. Schol. Aristoph. Pac. 152 : Κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς οὐ δ., ἀλλ' ὑφ' ἕν· 929 : Οἱ Ἴωνες πολλὰ δ. φασίν. Theophil. Instit. vol. 1, p. 443 : Ἐὰν δύο τισὶν ἓν... ληγατεύσω πρᾶγμα ἤγουν συμπεπλεγμένος ἢ δ. « Schol. Iliad., Iambl. » Wakef. Heliod. Æth. 10, 23 : Ἐν τάξει καὶ διῃρημένως. Antonin. Ad seips. 11, 16 : Ἐὰν ἕκαστον αὐτῶν θεωρῇ διῃρημένως καὶ ὁλικῶς. Id. ib. 3, 11 : Ὅλον δι' ὅλου διῃρημένως βλέπειν, ubi Coraius malebat διειλημμένως. Hase.]

Διήρης, ους, ἡ, sub. ναῦς, vel διῆρες πλοῖον [Pollux

1, 82], Biremis, Navis, quæ binis remis agitur. [Διήρεα πλοῖα Ducas Hist. Byz. p. 107, D. Hesych. : Διήρης ναῦς, ἣν καὶ δίκροτον καλοῦσιν. Etym. M. p. 274, 27 : Ἀπολλώνιος δὲ καὶ τὰς ναῦς τὰς ἐχούσας δύο ἢ καὶ τρεῖς στέγας διήρεις καὶ τριήρεις λέγει. Jo. Cinnam. p. 55 : Ἀνέβη τὴν διήρη· 57, D : Τῆς βασιλικῆς διήρους. || Διῆρες, i. q. ὑπερῷον, Superior ædium pars. Etym. M. l. c. : Διήρης, ὁ ὑπερῷος οἶκος. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις (90), Μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον, ἀπὸ τοῦ δίς διήρης, ἵν' ἢ ὁ διστεγής (sequuntur verba supra allata)· ἢ ἀπὸ τοῦ δύο διήρεις, ὥσπερ παρὰ τὸ μόνος μονήρης. Καταχρηστικῶς δὲ λέγεται οὐ μόνον τὸ διστεγὲς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁπόσων ἂν ᾖ στεγῶν, ὥσπερ καὶ διέδρων (scrib. διέδριον cum Sylb.) ἐπὶ πλειόνων λέγεται. Διῆρες ex l. Eurip. memorat et διστεγία interpr. Pollux 4, 129. Διῆρες Ἀττικῶς, ὑπερῷον κοινῶς dici præcipit Mœris p. 131, quod repetunt Moschopul. Περὶ σχεδ. p. 79 et Thom. M. p. 238. Plut. Mor. p. 77, E : Καταβαλεῖν ἑαυτὸν ἐκ τινὸς διήρους. Hesych. : Διῆρες, ὑπερῷον ἢ κλῖμαξ. || Idem de vestibus dupliciter cinctis dictum annotavit : Διήρη, διπλᾶ τὰ ἐπαμπεχόμενα ζωστά ἐστιν, οἷον τὰ δι' ὅλου τοῦ σώματος ἡρμοσμένα ἀναλόγως τῷ ποδήρει. G. Dind.] A B

[Διηρθρωμένως, Articulate. Tzetz. Chil. 13, p. 252. Bast. Theol. arithm. p. 49, 6 : Ὥσπερ διηρθρωμένως ἔτυχε τοῦ παντὸς προφορικοῦ λόγου, de puero cui plene absolvitur integritas sermonis qui profertur et enunciatur, h. e. orationis. Hase.]

[Δίης, n. pr. in inscr. non integra ut videtur ap. Bœckh. vol. 1, p. 452. L. Dindorf.]

Διητανὲς, Hesychio λιτὸν [codex λειτὸν], διατεταμένον [Tenue, Extensum. Simile voc., sed significatione diversum est Διηγανές].

Διητία, Hesychio ἡμιμέδιμνον, Semimedimnus. [An corrupte pro δίπτυον, quod v. infra? Kust.]

[Διηυκρινημένως, Distincte. Diodor. 1, 93 : Θαυμάσαι δ' ἄν τις προσηκόντως τοὺς ταῦτα δ. διατάξαντας. Brunck. Recte aliquot libri et Poggius omittere videntur διηυκρ. G. Dind. Sine augmento ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 18, 8 : Περὶ ὧν ... ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ... διευκρινημένως ῥηθήσεται.]

Διηχέω, Persono. Unde διηχοῦν, Personans. [Plut. V. Timol. c. 21 : Ἡμερῶν ὀλίγων ἡ Ἑλλὰς διήχει τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος· Mor. p. 902, F : Ἀκούειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τοῦ ὠτός· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐμβολήν. Theophyl. Sim. Hist. 6, p. 144, C : Ἡ δὲ βοὴ διήχει· 2, p. 34, C : Ὁ λόγος ἔκαθεν καὶ εἰς τὰ νῦν διηχεῖ θείαν ἐπιστήμην μορφῶσαι. Joseph. Genes. p. 30, D : Ἀνδρεία καὶ πολυπειρία διηχουμένους, Celebratos. G. Dind. Pselli Opusc. p. 58.] C

Διηχὴ, ἡ, vocatur Facultas illa qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur, ἡ τῶν ἤχων διαπορθμευτικὴ δύναμις, ἡ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται, Suid. [ex Philopono ad Aristot. De anima l. 2.] Est autem voc. usitatum ap. Aristot. enarratores.

[Διήχημα, τὸ, Dissonantia. Dionysio De Lys. jud. § 11, p. 474, 9 R. ex conj. intulit Victorius : Ὥστε μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐν τοῖς διηχήμασι δίεσιν ἀγνοεῖν τὴν ἀκοὴν ἐθίζειν. Libri διηγήμασι. Usus loquendi postulat quod Sylburgius proposuit διαστήμασι. Conf. ll. similes s. v. Δίεσις allatos.]

[Διηχὴς, ὁ, ἡ, Personans, Resonans. Plut. Mor. p. 721, E : Ἡ δὲ φωνὴ πληγὴ σώματος διηχοῦς· διηχὲς δὲ τὸ συμπαθὲς αὐτῷ καὶ συμφυές. G. D. Basil. Ms. in Gregor. Naz. f. 44. Bast. Epitheton aeris ap. Theophyl. Simoc. Quæst. phys. 1, 4, p. 7. Philopon. ad Genes. p. 191.]

Διηχήτας, Panis species, Hesych. [Voc. corruptum, ut videtur.]

[Διηχητικῶς, Resonanter. Arethas In Apocal. (ab HSt. citatus s. v. Ἀπηχέω) : Φωνὴν λέγει πνευματικῶς, ἀλλ' οὐκ αἰσθητῶς καὶ τῷ ἀέρι δ. ἀπηχουμένην.]

Διθάλασσος, s. Διθάλαττος, ὁ, ἡ, Bimaris, Qui utrimque mari alluitur. Bimarem Corinthum ap. Horat. quidam interpr. ad verbum διθάλασσον : Pollux tamen, ut modo dictum fuit, ἀμφιθάλαττον eam vocat. At vero Act. 27, [41], de isthmo : Περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον. [Clem. Ep. ad Jacob. § 14 : Διθάλασσοι καὶ θηριώδεις τόποι, Rufinus vertit : Bithalassa (al. bimaria) loca, quæ duplicibus undæ fallacis æstibus verberantur. Hemst. Strabo 2, p. 124, de Ponto Euxino : Ἔστι δὲ διθάλαττος τρόπον τινὰ οὗτος· κατὰ μέσον γάρ πως ἄκραι δύο προπίπτουσιν, ἡ μὲν ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν βορείων μερῶν, ἡ δ' ἐκ τῆς Ἀσίας ἐναντία ταύτῃ, συνάγουσαι τὸν μεταξὺ πόρον καὶ ποιοῦσαι δύο πελάγη μεγάλα. G. D. Dio Chr. vol. 1, p. 190 : Βράχεα γὰρ καὶ διθάλαττα ... ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος (ad quem l. Casaub. vol. 2, p. 457 : « In descriptione Syrtis διθάλαττα non sunt Loci bimares ..., sed arenæ cumuli ingentes e fundo maris super ejus superficiem se attollentes procul a continente »). Dionys. P. 156 : Ἐκ τοῦδ' ἂν καὶ πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα. Wakef.] A

Δίθαλος, ὁ, ἡ, Qui gemini victus est, Gaza apud Aristot. H. A. 9, 17, ubi τὸν αἰγωλιὸν esse dicit δίθαλον. Sed suspecta videtur hæc vox. [In Bekkeri edit. p. 616, 27 δίθαλλος legitur nulla annotata codd. diversitate.]

Διθεία, ἡ, Duo dii, Duplex numen, [Duorum deorum cultus]. Gregor. Naz. [vol. 1, p. 565, A ed. Benedict. Cantacuz. Hist. 2, p. 333, B : Πρὸς τοῖς πρότερον καὶ διθείαν ἐγκαλῶν. Niceph. Greg. 19, p. 579, E : Τὸ τῆς διθείας καὶ πολυθείας ἔγκλημα. G. Dind.]

Διθεῖται, ὁ, Qui duos deos s. duplex numen statuunt, colunt. [Gregor. Naz. vol. 1, p. 564, E.]

[Δίθηκτος, ὁ, ἡ, Utrimque acutus, Anceps. Æsch. Prom. 863 : Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.]

[Διθιάμβριον. V. Διθυράμβιον.]

[Δίθρονος, ὁ, ἡ, Duplex imperium tenens. Æsch. Agam. 43 : Διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς (Menelai et Agamemnonis). De iisdem 109 : Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος.]

[Δίθροος, ὁ, ἡ, Duplicem clamorem excitans. Nonn. Dion. 47, 26 : Δίθροον ἁρμονίην ἐπιδήμιος ἴαχε Βάκχη. Bast. Idem 1, 40 : Δίθροον αὐλόν.]

Δίθυμία, ἡ, Animorum dissensio, Dissidium, Discordia, διχοστασία, Hesych. [et Etym. M. p. 275, 5.] Fit quasi a δίθυμοι, Qui animis dissident. [Eustath. p. 936, 36 : Ὅμοιον ... τῇ παρὰ τοῖς παλαιοῖς διθυμίᾳ, ὅ ἐστι διχοστασία. Prov. 26, 20.]

[Δίθυμος, ὁ, ἡ, unde fort. τὸ Δίθυμον, Discordia, si legere sic velis Liturg. S. Greg. Alex. p. 97, 31 : Ἐν ὁμονοίᾳ καὶ δίχα παντὸς διθύμου. Ed. Renaudot. δ. π. ἐν δύο θύμου (sic). Hase.]

[Διθυραμβέω, Dithyrambum cano. Athen. 14, p. 628, A : Φιλόχορος δέ φησιν ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν.]

Διθυραμβικὸς, ἡ, ὸν, Ad dithyrambos pertinens, s. ad dithyramborum poetas. Δ. ποιήματα, Dithyrambica poemata, Cic. Δ. δράματα, quæ et Dionysiaca. VV. LL. [Dionys. Hal. Ep. ad Pomp. p. 764, 10 : Διθυραμβικὴν φράσιν· De Thuc. jud. § 29, p. 887, 1 Ποιητικῆς, μᾶλλον δὲ διθυραμβικῆς σκευωρίας. Aristot. Poet. c. 1 : Ἥ τε τῶν διθυραμβικῶν ποίησις καὶ ἡ τῶν νόμων.]

Διθυραμβικῶς, Dithyrambicorum poetarum more, Dithyrambica audacia, licentia. Dem. Phal. : Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οὐ τὰ δ. συγκείμενα. Dico autem Dithyrambica audacia, Horatium sequens, dicentem de Pindaro, Carm. 4, 2 : Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit. Sed et ap. Eust. p. 308 legimus διθυραμβικὸν θράσος.

[Διθυράμβιον, τό. Διθιάμβριον inter synonyma hyoscyami ap. Dioscor. 4, 69. Διθυράμβιον ap. Apulei. c. 4.] D

[Διθυραμβιστὴς, ὁ, Poeta dithyrambicus. Gregor. Nyss. t. 2, p. 332, A : Αὐταῖς γὰρ χρήσομαι τοῦ διθυραμβιστοῦ ταῖς ὁμοιολήκτοις φωναῖς. Hase.]

Διθυραμβογενὴς, ὁ, ἡ, Bacchus, Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 5, ubi syllaba prima metri caussa est correpta] ead. signif., qua διθύραμβος, de quo mox dicetur.

[Διθυραμβογραφέω, Dithyrambos scribo. Eustath. p. 1553 (?).]

[Διθυραμβογράφος, ὁ, Dithyramborum scriptor. Tzetz. Chil. 10, 841. Elberling.]

Διθυραμβοδιδάσκαλος, ὁ, Dithyramborum poeta : sed ita dictus ἀπὸ τοῦ διθυράμβους s. διθύραμβον διδάσκειν, quod ap. Athen. legitur, ea forma, qua κωμῳδοδιδάσκαλος, etc. [Aristoph. Pac. 828, ubi v. schol.]

Διθυραμβοποιέω, Dithyrambos scribo, compono.

[Διθυραμβοποιητικὴ, ἡ, Ars dithyrambos componendi. Aristot. Poet. c. 1 : Ἔτι δὲ κωμῳδία καὶ ἡ δ. καὶ

τῆς αὐλητικῆς ἡ πλείστη καὶ κιθαριστικῆς, πᾶσαι τυγχάνουσιν οὖσαι μιμήσεις τὸ σύνολον.] A

Διθυραμβοποιία, ἡ, Dithyramborum scriptio.

Διθυραμβοποιός, ὁ, Dithyramborum poeta, Dithyrambicus poeta [Aristot. Rhet. 3, 3 et 12; Diodor. 15, 6; Plut. Mor. p. 952, F] : ut in proverb. [ap. schol. Aristoph. Av. 1392], Διθυραμβοποιῶν [Διθυράμβων ap. Suid. s. h. v. Καὶ διθυράμβων Kuster. senarium restituens] νοῦν ἔχεις ἐλάττονα, ut Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός [ap. Athen. 8, p. 341, A, et Chron. Par., ap. Bœckh. Inscr. gr. vol. 2, p. 297, 82.]

[Διθύραμβος, ὁ. Metaplasmum accusativi διθύραμβα ex Pindaro memorat Chœrobosc. ap. Bœckh. fr. 56, p. 585.] Hinc [a voc. δίθυρον] fit Διθύραμβος, Bacchi cognomentum. Hinc, inquam, fit, si sequamur quidem eos gramm., qui διθύραμβον cognominatum putant, quia in quodam antro, quod erat δίθυρον, nutritus fuit : vel eos, qui cognomen hoc accepisse existimant, quod ebrii arcana non contineant, sed vinum στόμα, Os, faciat δίθυρον : qua de re lege Phurnut. Sed alii appellatum arbitrantur παρὰ τὸ δὶς B εἰς θύραν, δύο θύρας ἐμβαίνειν, δὶς θύραζε βαίνειν : quod bis natus crederetur, sc. e matre Semele, deinde et mox e patris femore. [Utramque etymol. exponit Etym. M. p. 274, 44. Bimater, Gl. Eur. Bacch. 526 : Ἴθι, διθύραμβ', ἐμὰν ἄρσενα τάνδε βᾶθι νηδύν, ἀναφανῶ σε τόδ', ὦ Βάκχιε, Θήβαις ὀνομάζειν. Quæ Jovis sunt ad Bacchum verba. Conf. Θρίαμβος. Euagr. H. E. 1, 11, p. 268, C : Οὖ (Jovis) τὸ διθύραμβον κύημα ἀνδρόγυνον γενόμενον, ἑκατέραν ἐνύβρισε φύσιν.] Ut autem Διθύραμβος dictus fuit Bacchus, sic etiam διθύραμβος Hymnus qui in eum scribebatur : item διθύραμβοι, ea forma, qua dicuntur ἴαμβοι, Illud genus versuum, quibus decantari solebat. [Herodot. 1, 23 : Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ Δελφῖνος ἐξενεχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Quod repetunt Dio Chr. vol. 2, p. 101 (si est Dionis illa oratio), aliique : v. Toup. ad Suid. s. v. Ἀρίων. Aristot. Rhet. 3, 9 : Αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί.] Xenoph. [Mem. 1, 4, C 3] : Ἐπὶ δὲ διθυράμβῳ Μελανιππίδην (μάλιστα τεθαύμακα). Plut. [Mor. p. 348, B] : Ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων· Alex. [c. 8] : Τελέστου καὶ Φιλοξένου διθυράμβους. Latini quoque Dithyrambos appellant. [Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 389, B : Μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκοινον (σύγκωμον Porson.) Διονύσῳ. Pindar. Ol. 13, 26 : Σὺν βοηλάτᾳ διθυράμβῳ. Plato Apol. p. 22, A : Τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων· Phædr. p. 238, D : Τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι· 241, E : Ὅτι ἤδη ἔπη φθέγγομαι, ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους. De oratione tumida et inflata Hipp. maj. p. 292, C : Ὅστις διθύραμβον τοσουτονὶ ἅσας οὕτως ἀμούσως πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος. Poeta dithyrambicus ap. Aristoph. Av. 1388 Pisthetæro quærenti : Ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι; respondet : Κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη. Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται ἀέριά τινα καὶ σκότια καὶ κυαναυγέα καὶ πτεροδόνητα. Dionys. H. De adm. vi Dem. § 7, p. 970, 1 : Ψόφοι ταῦτ' εἰσὶ καὶ διθυράμβοι κόμπον ὀνομάτων πολὺν, νοῦν δ' ὀλίγον ἔχοντες. Conf. Valcken. ad Callim. D p. 286. Hinc proverb. Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα, de quo v. s. v. Διθυραμβοποιός. || Διθύραμβος ex θρίαμβος corruptum v. s. Θρίαμβος.]

[Διθύραμβος, ὁ, Dithyrambus, n. pr. viri Thespiensis ap. Herodot. 7, 227. G. Dindorf.]

[Διθυραμβοχώνη, ἡ, Dithyramborum infundibulum. Theodorid. in Anth. Pal. 13, 21, de tumida poesi Mnasalcæ : Ἃ Μῶσα δ' αὐτῶ... κενά τε κλαγγὰν κἀπιλακυθίστρια διθυραμβοχώνα, si Toupius recte correxit scripturam codicis διθυραβοχανα.]

[Διθυραμβῳδέω, Dithyrambos cano. Theod. Prodr. in *Notices des Mss.* vol. 6, p. 525. Boiss.]

Διθυραμβώδης, ὁ, ἡ, Dithyrambicam audaciam præ se ferens, dithyrambicum tumorem : δ. ὄνομα, Plato Cratylo [p. 409, C]. Sic Eust. [p. 309 extr.] ait esse διθυραμβῶδες, vocare lapides ossa terræ. Item subst. nonnunquam τὸ διθυραμβῶδες, Inflatum dicendi genus, Ampullæ quædam verborum dithyrambicæ. [Dionys. H. De Dinarcho jud. § 8, p. 645; et De adm. vi Dem. § 29, p. 1043, 10 : Διθυραμβώδη ὀνόματα καὶ φορτικά. Philostr. p. 21, 6 : Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν· et 511, 19. Scott. || Adverb. Διθυραμβωδῶς schol. Pind. Pyth. 6, 10; 12, 45, Synes. p. 16.]

[Διθύραμμα lectio vitiosa ap. Julian. Or. 7, p. 220, C : Ὠδίνων ὁ Ζεὺς ἐπὶ τὰς νύμφας ἔρχεται· τὸ διθύραμμα δὲ αὐταὶ τῷ μηρῷ προσεπάδουσαι ... Corrig. Λῦθι ῥάμμα collato Etym. M. p. 274, 50. Schneid.]

[Διθυρίτης, ὁ, Biforis. Schol. Apoll. Rh. 4, 1131 : Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ) ἐν τῷ μεγάλῳ καὶ θείῳ, ἐν ᾧ Μάκρις κατῴκει· ἐν τούτῳ τῷ ἄντρῳ τὸν Διόνυσον ἔθρεψεν, ὃ καλεῖται διθυρίτης, διὰ τὸ δύο θύρας ἔχειν. Διὰ τοῦτο διθύραμβος ὁ Διόνυσος ἐκλήθη.]

Δίθυρος, ὁ, ἡ, Biforis, Duas januas habens : ut νεώς [ap. Plut. Numæ c. 20, templum Jani. Δίθυροι πύλαι Mœris p. 227. Ἐν διθύροις, Manetho 5, 319. Τὰ δίθυρα, Podium, Polyb. 27, 1, 6 : Κατέφυγεν ὑπὸ τὰ δίθυρα τῶν Ῥωμαίων. Schneid.]. Sed latius extenditur hoc nomen, adeo ut etiam δίθυρον γραμματίδιον appelletur τὸ δίπτυχον, ut tradunt Pollux, Hesych. [Hesych. : Διθύροις, διπτύχοις. Altera gl., Δίθυρον γραμματίδιον, δίπτυχον, ex loco Menandri sumpta est apud Harpocrat., Photium et Suidam s. v. Παράστασις : Ἕλκει δὲ γραμματίδιον ἐκεῖσε δίθυρον. Indidem, ut videtur, Pollux 10, 57. Quibus in ll. γραμματείδιον potius esse scribendum s. v. Γραμματίδιον est expositum p. 759, D. Γραμματεῖον dicit Pollux ubi quid παράστασις sit explicat 8, 127 : Ἐγγράψαντος αὐτοῦ (τοῦ κρίνοντος) ἐν γραμματείῳ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ τίμημα· et 4, 18 : Ἡρόδοτος μὲν δελτίον δίπτυχον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον. Δελτοὺς ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους Lucian. Neron. c. 9.] Apud Aristot. De gen. anim. 3, [c. 2], τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, redditur Bivalvis fabarum strues. Et δίθυρον, quoddam concharum genus ap. Eundem, Bivalve Gazæ. [H. A. 4, 4. Theophr. H. Pl. 8, 2, 2 : Τὰ δὲ δὴ χέδροπα φανερῶς πάντα δίθυρα (Duplicia) καὶ σύνθετα.]

[Δίθυρσος, ὁ, ἡ, Bithyrsus. Agathias in Anth. Pal. 6, 172 : Τὸ δίθυρσον τοῦτο τὸ λογχωτόν. « Bino thyrsos nonnunquam gerebant Bacchæ; qui quum proprie hastæ sint, quarum cuspides hederæ ambiebant, appellantur λογχωτοὶ et una voce θυρσόλογχοι. De his egit Salmas. De homonym. p. 4, et ad Solin. p. 379, C, D. » Jacobs.]

[Διθύσανος, ὁ, ἡ, Duplicem fimbriam habens. Hesych. s. v. Κέρκος.]

Διΐαμβος, ὁ, Duplex s. geminus iambus : pedis genus ap. metricos, e duplicato iambo constans. [Ἰγνατίου διακόνου τετράστιχα διίαμβα ... titulus in codd. aliquot ap. Coraem Proleg. ad Æsop. p. κζ'. Boiss. Hephæstio p. 24 ejusque scholiasta p. 160, schol. Aristoph. Vesp. 1441, aliique gramm.]

[Διίας. V. Δίας.]

[Διίδμεναι. V. Διειδέναι.]

Διΐδρος, Galen. Lex. Hipp. [p. 456] exp. νοτερὰ καὶ διϊδροῦσα, Humecta et persudans. [V. Δίυδρος.]

[Διιδρόω.] Nota particip. διϊδροῦσα, a verbo Διϊδρόω, significante Persudo, ut Hippocr. De locc. in homine : Ἥν τε διουρήσῃ, ἥν τε διϊδρώσῃ. [Galen. vol. 8, p. 644 : Τοῦ κατασκήψαντος εἰς τὰ φλεγμαίνοντα μόρια χυμοῦ διιδροῦται τὸ λεπτότερον, ὅταν ἡ περιέχουσα τὸ φλεγμαῖνον ἐπιφάνεια μὴ πυκνὴ τὴν φύσιν ὑπάρχῃ καθάπερ τουτὶ τὸ ἐκτὸς δέρμα. Similiter vol. 10, p. 233. Hesych. : Κηκίειν, ἀναφέρεσθαι καὶ διιδροῦν. G. Dind.]

Διΐημι, Transmitto. Xen. [H. Gr. 2, 4, 28] : Καὶ διῆκε τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας. [Demosth. p. 276, 9 : Οὔτ' εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δυνατὸς ... μὴ Θηβαίων διιέντων. Polyb. 22, 26, 2 : Μὴ διιέναι βασιλέα Ἀντίοχον καὶ τοὺς ὑποταττομένους διὰ τῆς αὐτῶν χώρας.] Item in alia Transmittendi signif., ut sc. dicitur aliquid Transmittere humorem; ita enim Aristot. : Διΐησι πλείω ὑγρότητα. Sic autem interpr. et Plin. ap. Theophr. : nam quod hic dicit, Πυκνὸν δὲ οὕτως ὡς μήτε χιόνα διϊέναι, μήθ' ὑετόν, ille reddit, Abies folio pinnato densa ut imbres non transmittat. [Theophr. C. Pl. 5, 11, 3 : (Αἱ ῥίζαι) τὴν τροφὴν οὐ διεῖσαι φθείρονται. Hesych. : Διίεις, διέπεμψας. Διιέντα, διαπέμποντα. Soph. OEd. Col. 963 : Ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος.] || Trajicio [Hippocr. p. 406, 43 : Δίες

καὶ ἄλλο (ῥάμμα) ὑποκάτω τούτου] : sed ap. Plut. [Mor. p. 598, B] : Ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, est ad verbum Contum vel Jaculum trajecit per latera s. costas : pro quo potius dicant Lat. Conto trajecit costas. Sed et verbo Transadigo non minus apte uti aliquis possit, quum itidem dicat Virg. Transadigere costas ferro. Dicendum igitur censuerim, Contum transegit per costas, ut Latinus quidam poeta dixit, Transegit ensem per pectora : nisi forte et verbo Transadigo constr. hanc dare fas est, aut utendum verbo Adigere aliove hujusmodi cum præpos. Per : hoc modo, Transegit contum per costas. Nisi quis malit Immisit contum per medias costas. [Eurip. Phœn. 1099 : Ξίφος λαιμῶν διῆκε· 1407 : Ὃ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ διῆκε λόγχῃ. Polyæn. 6, 17, p. 581, ab Hemst. cit. : Σιδηροῦν αὐλίσκον διέντες.] || Dimitto, ἀφίημι, ἀπαλλάττω [Xenoph. H. Gr. 2, 4, 39 : Διῆκε τὸ στράτευμα· et ib. 3, 2, 29; 4, 4, 19 aliisque locis] : unde partic. pass. διειμένος, Dimissus. Plut. Demetrio [c. 39] : Λυσίμαχος διειμένος ἀπηγγέλλετο. [Ibid. c. 50 : Ὡς, ὅταν Ἀντίοχος ἀφίκηται ..., διαθησόμενον, Schæf. διεθησόμενον, Coraes διαφησόμενον. Diodor. Excerpt. vol. 2, p. 558, 70 : Περιχανὼν τὸ σῦς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι. ... Τέλος δὲ ... παρεκάλεσαν αὐτὸν ἵνα διίῃ τοὺς ὀδόντας, Remitteret, Laxaret.] Sed διεὶς partic. non solum est ab hoc Διΐημι, verumetiam a Δίημι trisyllabo, significante i. q. Perfundo, Madefacio, διυγραίνω, Diluo. Bud. Comm. p. 543, e Theophr., Dioscor. Sic Athen. [7, p. 293, D] : Θρίοισι ταύτην εἴλυσ' ἐλαδίῳ [ταύτην (ἀμίαν), ἅλας ἐλαδίῳ] διεὶς, Oleo perfundens, e Sotade comico, et [11, p. 500, D] ex Amynta, de aeromelite : Οἱ δὲ, σφαίρας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν ἐν τοῖς ξυλίνοις ποτηρίοις, οὓς καλοῦσι ταβαίτας, προβρέχουσι, καὶ διηθήσαντες πίνουσι· καὶ ἔστιν ὅμοιον ὡς ἄν τις μέλι πίοι διείς. [De passivo Δίεμαι HSt. s. v. Δίω (cujus passivum ipsum quoque δίεμαι est) hæc scripsit :] Est vero et aliud Δίεμαι significans Madefacio, Perfundo : nam schol. Aristoph. in Pluto [720] ὄξει διέμενος exp. διϋγραίνων, addens, id suo tempore dictum fuisse χυματίζειν. Sed hoc διέμενος potest esse etiam aor. 2 med. a th. act. διΐημι : præsertim quum ap. Diosc. legamus non solum διεὶς, διέμενος, sed etiam διειμένος in particip. præt. perf. pass., quod esse ab act. th. διΐημι, negari nequit : ut quum dicit, Οἴνῳ διειμένας πολυτελεῖ, Maceratas, Madefactas. Atque adeo idem et verbali ejus præteriti utitur, nimirum δίεσις, ut, Βάπτων ἐν διέσει τὰς χεῖρας. [Phrynich. p. 27 : Ἀνεῖναι ἐλαίῳ ἢ ὄξει ἢ ἄλλῳ τινὶ, λέγουσιν οἱ ἰατροὶ πάνυ ἀμαθῶς· δεῖ γὰρ διεῖναι λέγειν. Ad quem locum Lobeck. : « Thomas M. p. 229 Aristidem hoc usum esse addit. Gravior testis est Hippocr., dicens διεῖναι ἐν ἐλαίῳ De morb. mul. 1, 62, p. 764, E; ἐν οἴνῳ διεὶς 1, 95, p. 788; τὸ λίτρον διεὶς τούτῳ De morb. 2, 9, p. 560, D; 561, D, διέσθαι De ulcer. 7, vol. 12, p. 134, F; ὄξει διέμενος Aristoph. Plut. 720; ὁριμὺ διεὶς ὄξος Archestrat. ap. Athen. 7, p. 327, A; διέντες ἐλαίῳ Aristot. H. A. 8, 3 : quæ tum Eustath. p. 1312, 8, tum recentiores gramm. ad verbum δίημι, cum δίω et διαίνω connexum, referunt, vicinitate verborum διεῖναι et διῆναι (Hippocr. De morb. 2, 9, p. 561, D; De intern. affect. 13, p. 648, A) decepti. Falli eos ostendunt hæc : διίεται ῥοδίνῳ Galen. De comp. med. p. gen. 5, 3, p. 78, A; ὄξει διειμένον Alexis Athen. 4, p. 170, C. » Gl. : Δίεμαι, Humecto.] Διαήσει, Transmittet : a διαΐημι poetis usurpato pro διΐημι. At Διάησι est Perflat, Perspirat s. Transpirat, a διάημι. Διαειμένος, Transmissus : poetice pro διειμένος a διΐημι. Apoll. Rh. 2, [372], de Thermodonte fluvio; Εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο, i. e. διαφερόμενος. [De Buttmanni conjectura, διαειμένος ab δίειμι derivantis, s. v. Εἶμι dictum est p. 271 sq.] Διέθην, διεθῆναι, διεθεὶς, sunt aor. 2 pass. ab act. them. διΐημι, significante inter alia Dissolvo, Diluo. [Scriptura antiqua per diphthongum ap. Hesych. : Διείεται, διυλίζεται (sed infra Διίεται, διέρχεται). Empedocl. p. 52 ed. Peyr. : Ἔνθ' οὔτ' ἠελίοιο διείεται ὠκέα γῆ (ἀκτὶς Schneid.) G. D.]

[Διΐθυντὴρ, ῆρος, ὁ, Rector, Gubernator. Manetho 4, 40 : Πολέων τε διιθυντῆρας ἀέθλων. Conf. Διευθυντήρ.]

Διϊθυντὴς, ὁ, Rector, Gubernator, διοικητὴς, ἰθυντὴς, Hesych. || Διϊθύτης, Suidæ ὁ διευθύνων : quæ scriptura in vet. etiam cod. extat. Alioqui διϊθυντὴς dicitur. [Quod Suidæ restituendum.]

Διϊθύνω, Dirigo, Rego, Moderor. Itidemque pass. Διϊθύνομαι, Dirigor, Regor. Nam διϊθυνόμενοι Hesych. exp. διοικούμενοι et κυβερνώμενοι. [Themist. Or. 4, p. 50, B : Κυβερνήτου διιθύνοντος τὸν πλοῦν καὶ τὸ σκάφος. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 9, 107 : Διιθύνειν ἄτρομον εὐπλοίην. Anna Comn. 4, p. 120, A : Ὁ αὐτοκράτωρ διιθύνας τὴν χεῖρα παίει τοῦτον διὰ τοῦ δόρατος· 1, p. 9, B : Τὰ τῆς βασιλείας διίθυνε πράγματα· 3, p. 89, A. Vita Nicolai Studitæ in Combef. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 896, B : Τὴν πνευματικὴν ὁλκάδα ... διιθύνοντος. G. D.]

[Διικαδία, ἐπὶ ὁμοίων καὶ ἀπαραλλάκτων ἐτίθετο τοῦτο, Hesych. Mirum vocabulum, quod ab εἰκάζω vel διεικάζω ductum esse ostendit interpretatio. Fortasse igitur adverbium fuit Διεικάδεια. G. Dind.]

Διϊκμάζω, Humecto. Διϊκμαζομένης τῆς γῆς, Theophrast. C. Pl. 3, [4, 3].

[Διικμάω, Vanno, Ventilo. Theophr. C. Pl. 4, 12, 9 : Ἐὰν διικμῶνται. Sic scrib. ex cod. Urb. Vulgo ἰκμῶνται. G. Dindorf.]

Διϊκνέομαι, Pervado, Permeo, διήκω. Aristot. De mundo, Ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθαι, ubi Bud. exp. etiam Pertinere, Pertendere. Galen. Ad Glauc. : Εἰς βάθος γὰρ αὐτῶν δεῖ διϊκνεῖσθαι τὴν δύναμιν, εἰ τοῦ προκειμένου σκοποῦ τυγχάνειν μέλλοιεν. Idem Bud. vertit Pervenire, in Theophr. : Οὐ δυνάμενον πέττειν οὐδὲ διϊκνεῖσθαι πρὸς τελείωσιν. [Theophr. C. Pl. 5, 9, 2 : Ἀσθενέστερα γὰρ καὶ ταῦτα γίνεται καὶ ἐπὶ πλεῖον αὐτῶν αἱ δυνάμεις διικνοῦνται· 3, 6, 1 : Διικνεῖσθαι εἰς τὰ κάτω. Plut. V. Niciæ c. 27 : Βραδέως δὲ τοῦ παραγγέλματος διικνουμένου· V. Demosth. c. 20 : Διῖκτο δ' ἡ δόξα. Dio Chr. vol. 1, p. 389 : (Αἴσθησις) ὑπωσοῦν καὶ μέχρι τῶν θηρίων διικνεῖται τῶν ἀφώνων καὶ ἀλόγων, ὡς καὶ ταῦτα γιγνώσκειν καὶ τιμᾶν τὸν θεόν. Schol. Pind. Nem. 9, 127 : Ἀκοντίζων ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν, ἤτοι διικνούμενος ταῖς μουσικαῖς. Præterit. annotavit Suidas, Διῖχθαι, διέρχεσθαι. Per diphthongum ap. Hesych. : Διεικνείσθω, φθανέτω καὶ χαλάσθω, ἐγγιζέτω. Διεικνούμενος, διερχόμενος, διαδυόμενος. Et per η infra Διηκνεῖται et Διηκνούμενος.] Διΐξομαι, Percurram oratione, Edisseram. Hom. Il. I, [61, et H. in Cer. 416] : Καὶ πάντα διΐξομαι. [Eodem sensu Il. T, 186 : Πάντα διίκεο, καὶ κατέλεξας. Diverso Apollon. Rh. 2, 411 : Ἤδη μέν τε διίκεο πείρατ' ἀέθλων ναυτιλίης, Emensus es.]

Διϊκτικὸς, ἡ, ὸν, Permeabilis, Gaza ap. Aristot. Probl. 11, [58, p. 905, 13] : Οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μανώτερον [μανότερον], διϊκτικώτερον, ἂν μὴ καὶ οἱ πόροι ὦσιν ἁρμόττοντες τῷ διϊόντι. [Recte ex aliis libris restitutum διιτικώτερον.]

[Διιλύκη lectio vitiosa. V. Δηιλύκη.]

[Διΐξις, εως, ἡ, q. d. Permeatio. Proclus in Plat. Alcib. vol. 2, p. 215 ed. Creuz. : Πᾶσαι αἱ ἰδέαι ἕν εἰσι καὶ τὸ αὐτὸ ζῷον ποιοῦσι τῇ διίξει. G. Dindorf.]

Δίϊος, ὁ, ἡ, Jovialis, ut Δ. ὀργὴ, βωμὸς, Suid. [Plato Phædr. p. 252, E : Οἱ μὲν δὴ Διὸς Δίιόν τινα ζητοῦσι τὴν ψυχὴν τὸν ὑφ' αὐτῶν ἐρώμενον· quem l. expressit Themist. Or. 13, p. 165, B (ubi Φαίδωνι in Φαίδρῳ mutandum) : Τὸ Διός (scr. δῖόν cum Piersono vel δίιόν) τε καὶ βασιλικόν ... ὡς ἐκεῖ μάλιστα τοὺς διίους (libri δειλοὺς, quod correxit Pierson.) καὶ ἡγεμονικοὺς ἐξευρήσων. ... ἀμφοῖν ἀγαθοῖν μὲν καὶ ἀτεχνῶς διίοιν (cod. Mediol. δηίοιν). Eustath. p. 1528, 37 : Βέλη δῖα. Plut. Mor. p. 421, E : Ὦ γὰρ ἕκαστος θεῷ συντέτακται ... ἀπὸ τούτου φιλεῖ καλεῖσθαι. Καὶ γὰρ ἡμῶν ὁ μέν τίς ἐστι Δίιος, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, etc. Forma contracta Δῖος, quam v. || Adverb. Διΐως. Procl. in Plat. Alcib. vol. 2, p. 214 : Πάντες οἱ θεοὶ ἐν μὲν τῷ Διΐ εἰσι διίως, ἐν ἄλλῳ δὲ ἡραίως. G. Dindorf.]

[Διιπετὴς. V. Διοπετὴς.]

[Διιπόλεια. Διιπόλια. V. Διπόλεια.]

[Διιππάζομαι, Perequito. Anna Comn. 13, p. 384, A : Ὥστε ἱππότας ἄνδρας ... διιππάσασθαι ἀσφαλῶς. G. D.]

Διΐππασία, ἡ, i. q. ἀνθιππασία, Suid. [Δ., τῶν ἵππων ἅμιλλα, Certamen equestre. Sic etiam Etym. M. p. 274, 55.]

[Διιππεύω, Perequito, Equo vehor per. Diodor. 19, 33 : Ἀντίγονος ... διιππεύσας μέρει τινὶ τῶν ἵππων ἐνέβαλεν. Dio Cass. 59, 17 : Διὰ δὲ τῆς θαλάττης τρόπον τινὰ

διιππεῦσαι ἐπεθύμησε. Scott. Id. 55, 1 : Διὰ μέσου τοῦ ταφρεύματος διιππεύοντος. Theodoret. vol. 3, p. 1151 : Διιππευομένης ὁδοῦ. || Figurate Cyrill. Alex. In Joh. c. 12, p. 1006, ab Suic. cit. : Τὸ μὴ διιππεύειν ἐᾶν τὰ ἐν τῇ θεοπνεύστῳ γραφῇ θεωρήματα, πολλὴν ἂν ἡμῖν ἐντέκοι τὴν ὄνησιν, Prætervehi. || Metaphor. de tempore transeunte, scriptor Argum. Aristoph. Pacis : Ἱκανὸς γὰρ διιππεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος. Niceph. Hist. p. 6, B : Ὀλίγου δὲ χρόνου διιππεύσαντος. Conf. Παριππεύω.] A

[Διίππιον, τό, Duo equi (statua repræsentati). Georg. Codin. De orig. Cpol. p. 21, B : Ἔστησεν (ὁ Φωκᾶς) ἐκεῖσε δύο ἵππους ... Διίππιον αὐτὸν ὀνομάσας τὸν τόπον. Nam sic Lambecius corrigit scripturam vulgatam δίπτυον. Cod. Vatic. δίπνον, Bavar. δίπτων. Recte scriptum in Antiq. Cpol. 1, p. 11, D, 3, p. 46, B, et ap. Zonar. in Vita Constantini Copronymi. Minus recte Διίππειον ap. Nicet. Chon. Hist. p. 153, D, ubi cod. Monac. δίιππον. G. Dind.]

[Δίιππον, Biga, Gl. Fort. Διίππιον. G. Dind.]

Διίπτημι, Pervolo, Volando pertranseo. Sap. 5, [11] : Ὀρνέου διϊπτάντος ἀέρα. [Alii libri διαπτάντος. Quo refertur Hesychii gl. Διαπτάντος, πετασθέντος.] Lucian. [De luctu c. 3] : Οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη, οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. [Impropr. epigr. Anth. Plan. 53 : Λάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἥλατο εἴτε διέπτη, δαιμόνιον τὸ τάχος. Lucian. Dial. mer. 9, 4 : Πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα.] Pass. [med.] quoque ejusd. signif. est. Hom. Il. E, [99] : Διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός, ubi tmesis est pro διέπτατο. Eur. Med. init. : Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας, Transvolasse, Volando transiisse. [Aristoph. Vesp. 1086 : Γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπτατο. Eur. Suppl. 860 : Τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο. De tempore Herc. f. 507 : Ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται σώζειν, τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας διέπτατο. Plato Leg. 3, p. 686, A : Ταῦτα δὴ τὰ μεγάλα οὕτω προσδοκώμενα διέπτατο, ὡς ἔοικε, τότε ταχύ. Aor. 2, Phæd. p. 70, A : Ἐκβαίνουσα (ἡ ψυχὴ) ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα οἴχηται διαπτομένη, et sim. p. 84, B. Utrobique libri deteriores διαπταμένη.] Plut. [Mor. p. 665, B] : Ἀνθρώπου τε καθεύδοντος διαπτάμενος, Transvolans per hominem dormientem. Herodian. 2, [8, 12] : Διϊπταμένη ἡ φήμη πάντα ἐπῆλθεν ἔθνη, Dicta fama quasi volando perveniebat ad omnes gentes. [Appian. Mithr. c. 66 : Ἥ τε νίκη, λαμπρὰ ... γενομένη, ταχὺ διέπτη καὶ πολλοὺς ἐς τὸν Μιθριδάτην μετέβαλεν.] Sunt vero qui et Διαπτάω ac Διάπτημι ponant. V. Ἵπτημι. B

[Διισθμίζω.] Διϊσθμέω, Isthmum traduco; Suid. enim διϊσθμήσαντα exp. τὸν Ἰσθμὸν διαβιβάσαντα, in h. l. [Polybii 4, 19, 7] : Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν τοὺς λέμβους διισθμήσαντα. [Recte Portus διισθμίσαντα correxit. Conf. Ὑπερισθμίζω.] || Idem Suid. et Διϊσθμονίσαι [s. h. v. et s. Ἰσθμός] esse dicit τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕλκειν τὴν ναῦν : idque Corinthios facere solitos in Isthmo. [Ex scholio Aristoph. Thesm. 648, in quo cod. Rav. διισμωνίσαι. Utrique restituendum videtur διισθμίσαι. G. Dindorf.]

[Διιστάνω. Διιστάω. V. Διίστημι in fine.]

[Δίισθμος, ὁ, ἡ, Isthmo divisus. Orac. Sibyll. 5, p. 547. Struv. Ubi legitur : Καὶ τμήξει τὸν (scr. τὸ) δίισθμον ὕδωρ Ἄθω τε πατάξει.] C

[Διιστέον, Dispiciendum. Eur. Hipp. 491 : Ὡς τάχος δ., τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.]

Διίστημι, q. d. Seorsum statuo, Dirimo, Separo, Dissocio. [Hesych. : Διιστὰς, χωρίζων. Plato Phileb. p. 23, D : Κατ' εἴδη διιστὰς καὶ ξυναριθμούμενος. Galen. vol. 12, p. 254 : Διαστῆσαι δὲ τὰ λείπη τῶν ὀδόντων συμβεβλημένων ὀνομάζουσι σεσηρέναι.] Plut. De def. orac. : Ἀλλὰ χωρίζει καὶ διίστησιν. [Conf. p. 430, E. Id. V. Agesil. c. 18 : Διέστησαν γὰρ αὐτοῖς τὴν φάλαγγα καὶ διέσχον· V. Pompeji c. 19 : Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διίστη (Dividebat, Distrahebat) ποικίλος ὢν ὁ πολέμιος καὶ δεινὸς ἐν βραχεῖ πολλαχοῦ περιφανῆναι· V. Artox. c. 2 : Αὐτοῦ διαστῆσαι τὴν ἄνθρωπον.] Symp. 4, [p. 662, B] : Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡδονὴν διιστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας. Ex Eod. affertur διιστάναι ἄλλους ἡμῶν, pro A nobis alios dissociare. [V. Anton. c. 84 : Ζῶντας μὲν γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἀλλήλων διέστησε. || Διίστημί τι τινος, Distinguo aliquid ab aliquo. Athen. 7, p. 303, D : Ἀριστοτέλης ... διιστὰς αὐτὴν (τὴν θυννίδα) τοῦ θύννου. Schweigh. Διέστηκα, Διέστην. V. infra Διίσταμαι. Forma media Hesych. : Διαστησαμένω, διαχωρίσαντες, δυϊκῶς. « Dionys. P. 233 : Πρῶτοι βιότοιο διεστήσαντο κελεύθους, Disposuerunt, Descripserunt rationes et vias vitæ. » Schneid.] Plato De Rep. 2, [p. 360, E] : Ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, exp. Si secreverimus et sejunxerimus. || Ad dissidium impello, Bud., sed exemplum non afferens : nec dubium est, quin potius vox passiva διίσταμαι, Dissidii significationem habeat, ut paulo post docebo. [Fortasse ex Aristoph. Vesp. 41 : Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι· ubi schol. recte interpr. διαχωρίσαι, Dissociare. Dionys. A. R. 9, 17 : Διιστάναι τοὺς πένητας ἀπὸ τῶν εὐπόρων. Harpocrat. : Διαστῆσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. Μένανδρος Χήρᾳ, Βοῶν ποιείτω τὴν πόλιν διάστατον. || « Plut. Mor. p. 119, A : Μικρὸν παντελῶς διαστήσαντα χρόνον καὶ τῷ λογισμῷ τὸ πάθος προκατασχόντα ἐπιθέμενον πάλιν τὸν στέφανον ἐπιτελεῖν τὴν θυσίαν. Xylander, Exiguo admodum sumto temporis intervallo. » Hemst. Hoc usitate ἐπιστῆσαι dicitur.] D

|| Διίσταμαι, Seorsum sto [Hesych. : Διίστανται, διαχωρίζονται. Διίσταται, διαχωρίζεται], ἰδίᾳ ἵσταμαι, ut quidem Eust. exp. in isto Hom. l. Il. Φ, 436 : Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; i. e., inquit ille, ἰδίᾳ ἱστάμεθα καὶ οὐ συμπλεκόμεθα πρὸς ἔριν; Rursum in Il. P, 391 : Δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσι Κυκλόσ', exp. διαχωρισθέντες, ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες· ut sit Separati, s. potius Sejuncti : sic autem usus est Herodian. [4, 9, 9 et 11.] Interdum vero exp. et Dirimor, s. potius Diremtus s. Distractus sum et divisus, atque ita Bud. p. 474, subjungens tamen Aristotelis ll., in quibus non ipsum præsens, sed præt. et aor. habentur. Ap. Thuc. vero 1, [15], Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, redditur, Reliqua Græcia ad auxilium utrorumque divisa est. [Cum ἐπὶ Aristot. Polit. 1, 5 init. : Διέστηκε τὰ μὲν ἐπὶ τὸ ἄρχεσθαι, τὰ δ' ἐπὶ τὸ ἄρχειν.] At quum terra dicitur διίστασθαι, tunc redditur Discedere, ut ap. Cic., Quum terra discessisset, Dehiscere : potius quam Dirimi etc. Affert autem ille hujus signif. ex. e solo Libanio; sed invenitur et ap. antiquiores scriptt. [Soph. OEd. C. 1662 : Τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς ... βάθρον. G. D. Apollodor. 1, 7, 2, § 3 : Τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη. Hemst.] Nec vero terra tantum, sed et mare ab illis dicitur διίστασθαι : Philo V. M. 1 : Ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διίσταται. Sic Gregor. Enc. Maccab. : Οἷς θάλασσα διίστατο, καὶ ποταμὸς ἵστατο. Sic autem loquentes Homerum imitati sunt, Il. N, [29] : Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο, ubi tamen exp. potius Diducebatur, et quidem a Bud. quoque. || Διίστασθαι dicuntur et qui alii ab aliis dirimuntur et separantur, ut alicui de via cedant : ad quam signif. pertinet, quod ille e Plut. affert [V. Cæs. c. 61, Mar. c. 34] : Ὡς οὖν αὐτῷ ὁ ὄχλος διέστη, interpretans, Postquam autem turba plebeia ei per medium viam fecit. Sed ap. Eund. [V. Cat. min. c. 27] διέστησαν vertit etiam Diremti sunt, Per medios admiserunt. [Herodot. 8, 16 : Οὕτω δὲ ἀγωνιζόμενοι διέστησαν χωρὶς ἑκάτεροι. Polyb. 10, 3, 6 : Οἱ μὲν πολέμιοι καταπλαγέντες διέστησαν. Joseph. Genes. p. 5, C : Ὅθεν διέστημεν (Unde digressi sumus), αὖθις νῦν ἐπανίωμεν.] Ut autem proxime præcedentem usum ab Hom. manasse docui, sic et istum ab Eod. originem sumsisse arbitror : Il. Ω, 718 : Οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ, ubi annotat Eust., ὅτι τὸ τὸν ὄχλον ὧδε καὶ ἐκεῖ χωρισθῆναι, οὐ μόνον διασχεῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἴκειν καὶ διαστῆναι. || Διίσταμαι, Dissideo. Dem. [p. 231, 5] : Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει. [Id. p. 132, 12 : Διεστηκότων εἰς δύο μέρη τῶν ἐν ταῖς πόλεσι.] Plutarch. Apophth. [p. 205, C] : Πομπηίου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων, Quum inter Pompeium et Cæsarem dissidium ortum esset. Sic Thuc. 1, [18] : Εἴ τινές που διασταῖεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν, redditur, Si qui usquam dissidebant. In alio quodam l. Ejusd. διέστησαν vertere malim, Discessionem fecerunt. Quo pertinet, quod e Livio affert Bud. p. 474 : In duas partes discessit civitas. Ubi etiam citat ex Hom. pro hujus signif. exemplo, quod initio Iliadis legitur, Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε· sed non video, quid ob-

stet, quominus διαστήτην ἐρίσαντε exponamus simpliciter, Disjuncti sunt alter ab altero, Discesserunt s. Diremti sunt a se invicem, Segregati sunt, Divisi sunt, orta inter eos contentione. [Polyb. 3, 8, 3 : Συμφρονῆσαι καὶ διαστῆναι πρὸς αὐτόν· 18, 30, 11 : Τίτου δὲ πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος, οὐκ ἐκυρώθη τὸ διαβούλιον. Corrigendum, ni fallor, διαστάντος. G. D. || Abhorreo. Longin. De subl. 8, 2 : Πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὑρίσκεται.] || Discrepo, Differo, Bud. ex Aristot. [De gener. 4, 2] : Διέστηκε [μὲν οὖν ὅλως] πρὸς ἄλληλα [τό τε θῆλυ καὶ τὸ ἄρρεν πρὸς τὴν ἀρρενογονίαν etc. Id. Polit. 1, 8 : Τῶν ζωοφάγων καὶ τῶν καρποφάγων οἱ βίοι πρὸς ἄλληλα διεστᾶσιν· ib. 7 : Ὅσοι μὲν οὖν τοσοῦτον διεστᾶσιν ὅσον ψυχὴ σώματος καὶ ἄνθρωπος θηρίου. Polyb. 3, 6, 6 : Μὴ διειλημότων ἀρχὴ τί διαφέρει καὶ πόσον διέστηκεν αἰτίας καὶ προφάσεως.] || Dimensionem habeo, Idem ex Alex. Aphr. [In l. 1 Topic. : Τὸ σημεῖον εἰ διέστηκεν, ἤτοι ἐφ' ἣν διέστηκεν ἢ ἐπὶ δύο, ἢ ἐπὶ τρία], Comm. p. 474. [Callixen. ap. Athen. 5, p. 196, B : Κίονες διεστάθησαν ξύλινοι, Columnæ justis intervallis dispositæ erant. Schweigh. || Διαστήξομαι, Distabo. Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 237 : Οὐ διαστήξονται ἀπ' ἀλλήλων κατὰ διάκρισιν. Kall. Διαστήκω, Disto, Persto, Gl.]

|| Διϊστάω, i. q. διΐστημι, Dirimo, Sejungo. [Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 642, 31 : Ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα διιστῶσιν. Thom. M. p. 234 : Διέχω τὸ διιστῶ. Dionys. A. R. 9, 17 διιστάναι ex cod. Vat. restitutum pro διιστᾶν. Planud. Ovid. Met. 4, 707, Τῷ τοῦ στήθους ὠθισμῷ τὰ ὕδατα διιστῶν, citat Boisson.] Interdum vero et Διϊστάνω dicitur pro eod. [Διιστάνειν pro διιστάναι ap. Aristoph. Vesp. 41 libri deteriores cum Steph. Byz. s. v. Δῆμος. Diodor. 19, 46 : Ἐπετίμησεν ὡς διιστάνουσι τὴν ... φιλίαν. Appian. Hisp. c. 36, ab Schæf. cit. : Προσέταξε τοῖς ὑπηρέταις διαστῆσαι τὸ πλῆθος. Οἱ μὲν δὴ διίστανον....]

[Διιστορέω, Narro, Perhibeo. Paulus Sil. 74, 78 in Brunck. Anal. vol. 3, p. 96 : Ἄλλην δέμας κρατύνειν χαῦνον διιστοροῦσι. Διιστόρησαν ex Xenoph. Eph. 1, 12 indicat Kall. : cui ἐξιστόρησαν ex cod. Flor. recte restituit Locella p. 21, 17. Joseph. Genes. p. 26, A : Ἄλλως τὰ κατὰ Θεόφοβον διιστόρηται. G. Dindorf.]

[Διισχαίνω, Extenuo. Hippocr. p. 420, 10 : Τῶν δὲ φαρμάκων ὅσα φλεγμαίνειν ποιέει μάλιστα, ταῦτα συνάγουσι τὰ καθαρά, τὰ διισχαίνοντα, ταῦτα δὲ καθαίρουσιν. Scott. Scrib. τὰ δὲ ἰσχαίνοντα. G. Dindorf.]

[Διισχάνω. V. Διέχω.]

[Διισχῡρίω i. q. διισχυρίζομαι, Contendo. Hippocr. p. 780, B : Οὐ μέντοι διισχυρίω γε εἰ ὀλισθαίνοι ἂν ἢ οὔ· ad quem l. Galen. vol. 12, p. 290 : Τὸ ἰσχυρίω δηλοῖ τὸ ἰσχυριστικῶς ἔχω, παραπλησίως τῷ ὀψίω, δηλοῦντι καὶ αὐτῷ τὸ ὀπτικῶς ἔχω, παρ' ὃ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε τὴν ὀψίοντες φωνήν.]

Διϊσχῡρίζομαι, Affirmo, Contendo. Plato Phæd. [p. 63, C] : Νῦν δὲ εὖ ἴστε ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διϊσχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Isæus p. 48. Lys. p. 133 : Ἀκούω δ' αὐτὸν διϊσχυρίζεσθαι ὅτι κ. τ. λ. Sic Dem. p. 148 [447, 25] : Ἐγὼ δ' ὅτι εὑρεθήσεται ... οὐ πάνυ διϊσχυρίζομαι, Non admodum contendo. [Æschin. C. Tim. p. 25, 9 : Μηδὲ τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγοις διισχυρίζεσθαι.] Plato Epist. [3, p. 317, C] : Περὶ σοῦ διϊσχυριζόμην ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο αὐταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς.

[Διισχῡριστέον, Asseverandum. Strabo 6, p. 283 : Διόπερ οὐδ' ἡμῖν δ. περὶ αὐτῶν. Scott.]

Διϊσχύω, quod exp. Viribus superior sum, vinco : et a quodam gramm. Græco κρατῶ et ἄρχω, Bud. illius tamen non addens nomen. [Suid. : Διισχω (?) σου καὶ Διισχύω, γενικῆ. Τὸ κρατῶ σου καὶ ἄρχω σου. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 356, D : Ὅμως δὲ διισχύοντας, καὶ τὰ ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχοντας. Hase.]

[Διΐσχω, i. q. διέχω, quod v.]

[Διιτέον, Percurrendum (oratione), Disserendum. Plato Rep. 8, p. 545, A : Τὸ μετὰ τοῦτο δ. τοὺς χείρους. G. Dindorf.]

[Διιτικός. V. Διικτικός.]

[Διΐτρέφης, ους, ὁ, Diitrephes. « Aristoph. Av. 1442 : Δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν. Leg. Διιτρέφης sine articulo. Διιτρέφης enim secundam producit, ut διιπετής. Ibid. 799 : Ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά. Idem Ἥρωσι apud schol. ad h. l. : Καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης. Leg. : Κἀπὸ τῆς Διιτρέφους (vel potius Διειτρέφους) τραπέζης. Pars est jambici octonarii, a Porsono Advers. p. 288 minus recte constituta. Atticis literis scriptum ΔΙΕΙΤΡΕΦΕΣ in antiquissimo marmore ap. Corsin. Fast. Att. vol. 1, p. 161 (ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, 48). Diversus ab utroque horum Διειτρέφης magistratum gessit Athenis olympiadis 99 anno primo. Vulgo Διοτρέφης appellatur. Vide Corsin. vol. 3, p. 295. (Διειτρέφης in monumento ap. Bœckh. vol. 1, p. 240, 3; Διοτρέφης in alio ib. p. 345 et ap. Diodor. 15, 14, ubi libri Διοτρεφὴς, quo accentu etiam ap. Dionys. H. Ep. ad Ammæum § 5, p. 727, 10 : Διοτρεφοῦς Ἀθήνησιν ἄρχοντος, et in libris quibusdam Aristophanis. G. D.) Sed veram nominis scripturam præbet inscriptio antiqua apud Chandlerum p. 46 (Bœckh. vol. 1, p. 240, 3), qui pro genitivo ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ (i. e. Διειτρέφους) mendose ΔΙΞΙΤΡΕΦΟΣ exhibet. » Elmslei. ad Eur. Med. 139. || Nicostrati, ducis Atheniensis, pater ap. Thucyd. 3, 75; 4, 119 et 129, ubi var. lect. διοτρεφοῦς, διιτρέφευς. Alius 8, 64, ubi libri διοτρέφη, διοτρεφῆ et διοτρεφῆν præbent. || Alius, Διοτρέφης scriptus, in psephismate Sigeo ap. Chishull. Antiq. Asiat. p. 143. Διοτρέφης sophista Antiochenus ap. Strabon. 13, p. 630; 14, p. 659. || Nomen pr. conviuæ ap. Athen. 4, p. 156, F, ubi codex διιτρεφής. || Alius, Διιτρέφης scriptus, in epigr. ab Viscontio edito, *Two Memoirs* p. 143 : Διιτρέφης Ζωΐλου Παριηνὸς, στρατιώτης... Μνῆμα φίλη μήτηρ με Διιτρέφει ἐνθάδ' ἔθηκεν καὶ Περικλεῖ φθιμένοιν. G. Dindorf.]

[Διίφιλος. V. Δίφιλος.]

[Διιχνεύω, Pervestigo. Polyb. 4, 68, 3 : Διιχνεύοντες περὶ τὰς προνομάς. Oppian. Hal. 3, 37 : Ῥίμφα διιχνεῦσαι δολιχὸν πόρον. || Διιχνέω.] Διιχνεῖν, Investigare, Pervestigare. E Galeomyomachia [v. 34 : Ἡμᾶς διιχνεῖ λυγγικὸν βλέπουσά τε, ubi præcedit ἰχνηλατοῦσι.]

[Διίως. V. Δίιος.]

Δικάζω, [Fut. δικάσω ap. Aristoph. Eq. 1089 aliosque; formam contractam annotavit Antiattic. p. 90, 15 ex Herodoti 1, 97 : Οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι. Ἐκδικᾶται in Levit. 19, 18. Formæ Doricæ δικάξασθαι et δικαξάμενος in fœdere inter Hierapytnenses et Priansios apud Chishull. in Antiquitt. Asiaticis v. 48 et 51], Jus dico, Judico, Judex sum, Discepto controversiam. Hom. Od. A, [546] : Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· præcedit autem, Κεχολωμένη εἵνεκα νίκης Τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσί, Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος, ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ. [Herodot. 1, 96 : Ἀνὴρ μοῦνος κατὰ τὸ ὀρθὸν δικάζων.] Aristoph. Vesp. [156] : Δικάσοντά μ' ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης. Lucian. Salt. : Κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Herodian. 4, [4, 1] : Εἴτε δικάζοιεν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἔσθ' ὅτε. Alibi [3, 10, 3; 13, 2] δικάζειν et τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν copulat. [Æsch. Eum. 471 : Τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἢ τις οἴεται τόδε βροτὸς δικάζειν.] Et δικάζω σοι, Jus tibi dico, Hom. [Il. Θ, 341 : Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω ὡς ἐπιεικές· Ψ, 574 : Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε. Herodot. 1, 97 : Τοῖσι πέλας δι' ἡμέρης δικάζειν· 2, 137 : Κατὰ μέγαθος ἀδικήματος ἑκάστῳ δικάζειν. Æsch. Agam. 1421 : Νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί, Decernis.] Sic Plato De Leg. [6, p. 761, E] : Δικάζοντες τῷ ἀδικεῖσθαι φάσκοντι. At Xen. Hell. 5 dicit, Τίς αὕτη δίκη εἴη, ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν; q. d. Gall. *Où les mesmes sont juges et parties*. Philo : Λόγῳ μὲν γὰρ ἀκοὴ δικάζει. Sæpe cum accus. δίκην : ut ap. Hesiod. : Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Sic Apoll. Rh. [2, 1025] : Δίκας λαοῖσι δικάζει. Lucian. in Anach. : Τὰς φονικὰς δίκας δικάζει. Item δικάζειν τὰς εὐθύνας in VV. LL. e Dem. [p. 382, 3], et δικάζειν τὴν γραφὴν παρανόμων ex Æschine. [Herodot. 3, 31 : Τοῖσι Πέρσῃσι δίκας δικάζουσι. Aliter 6, 139 : Ἡ δὲ Πυθίη σφέας ἐκέλευε Ἀθηναίοισι δίκας διδόναι ταύτας τὰς ἂν αὐτοὶ Ἀθηναῖοι δικάσωσι, Quas statuerint s. pronunciaverint. De sententia a vatibus pronunciata 1, 84 : Τελμησέων δικασάντων ὡς περιενειχθέντος τοῦ λέοντος τὸ τεῖχος ἔσονται Σάρδιες ἀνάλωτοι. Cui Schweigh. confert Eur. Or. 164 :

Ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. || Cum genit. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 7 : Δικάζουσι δὲ καὶ ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα ἄνθρωποι μισοῦσι μὲν ἀλλήλους μάλιστα, δικάζονται δὲ ἥκιστα, ἀχαριστίας.] || Eust. ap. Hom. [Il. A, 542 : Αἰεί σοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα, κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν] exp. etiam σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν, p. 147. [Similiter Eur. Hel. 1653 : Οὐ σὲ τἀμὰ χρὴ δικάζειν.]

|| Δικάζομαι, In jus voco, Judicio contendo s. discepto, Litigo : ut δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ in Hom. i. c., et ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων, in illo Herodiani. Thuc. 1 : Διάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται. Lucian. [Icaromen. c. 16] : Περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur et δίκην δικάζεσθαί τινι. Sæpe etiam dicunt διαδικάζεσθαι pro Judicio contendere, de quo supra. [Lysias p. 120, 27 : Οὐδενὶ πώποτε οὔτε ἡμεῖς οὔτε ἐκεῖνος δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα οὔτε ἐφύγομεν. Sæpissime cum genitivo, ut ap. Lysiam p. 117, 16 : Αὐτὸς μὲν Θέωνι κακηγορίας ἐδικάσω· 148, 33 : Τῆς οἰκίας ἐδικαζόμην τοῖς ἔχουσι. Demosthenis exx. v. ap. Reiskium.] || Pass. signif. Judicor, Thuc. 1, [28] : Ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν. [Plato Criton. p. 50, B : Τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι· Rep, 8, p. 558, A : Ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή. Δίκην δικάζεσθαι, In jus vocari. Lysias p. 163, 15 : Ὡς αἰσχρὰς δίκας δεδίκασμαι. Aristot. Rhet. 2, 23 in exemplo alius scriptoris : Φησὶ μὲν εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δὲ ἀποδεῖξαι δεδικασμένον οὐδεμίαν δίκην. G. D.] || Δικαόζειν Hesychio i. q. δικάζειν, Judicare. [Fortasse ex comico aliquo. G. D.] || Δικάω, ῶ, Fut. άσω, Judico, Jus dico. Herodot. 1, [97] : Οὐδὲ κατίζειν ἔτι ἤθελε ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι, Negavitque ultra judicaturum, Bud. [Formam ex δικάσειν contractam esse supra monuimus.]

[Δικαία, ἡ, i. q. δίκη. Etym. M. p. 24, 48 : Ἀθήνη Ἀθηναία, ὡς δίκη δικαία.]

[Δίκαια, ἡ, Dicæa, urbs de qua Steph. Byz. : Πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Δικαίου τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ. (Memoratur ab Herodoto 7, 109, ubi pravum accentum Δικαίαν emendavit Schweigh., Scylace p. 27, Strab. 7, p. 332.) Ἔστι καὶ ἑτέρα ἐν τῷ Τυρρηνικῷ κόλπῳ Ἰώνων ἄποικος. Adjectiva gentilia Δικαῖος, Δικαιεὺς, Δικαιοπολίτης. Quod postremum ab alio ducitur nomine urbis, Δικαιόπολις, εως, ἡ, de qua Harpocratio : Δικαιόπολις· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ πλησίον Ἀβδήρων. Τυχὸν δὲ καὶ ἑτέρα τίς ἐστι Δικαιόπολις. Quæ in brevius contraxit Suidas. ῐ G. Dindorf.]

[Δικαιάδικος, ὁ, ἡ, q. d. Justinjustus, i. e. qui neque justus neque injustus dici meretur. Philo Jud. vol. 2, p. 346, 8 : Εἰσὶ γὰρ εὐπάρυφοί τινες, ἡμιμόχθηροι, δικαιάδικοι. Fictum, ut videtur Hemsterhusio, a Philone voc.]

Δἴκαιάρχεια, ἡ, [Dicæarchea], nom. pr. urbis Italicæ, quæ et Puteoli. [Apud Pausan. 4, 35, 12; 8, 7, 3, Plut. V. Sullæ c. 37, Strabonem ll. pluribus aliosque scribitur Δικαιαρχία, cujus formæ auctoritas nulla est. Recte Δικαιάρχειαν ap. Philostr. p. 286. Antiphil. in Anth. Pal. 7, 379 : Εἰπὲ Δικαιάρχεια, τί σοι τόσον εἰς ἅλα χῶμα βέβληται· ubi codex δικαρχία. Philipp. ibid. 9, 708 : Ἀλλὰ Δικαιάρχεια διηπείρωσε θάλασσαν. Recte has formas distinguit Suidas: Δικαιάρχεια πόλις, δικαιαρχία δὲ ἡ δικαίως ἄρχουσα. Alia sed suspecta forma Δικαιάρχεια, τὰ, ap. Diodor. 4, 22 : Μεταξὺ Μισηνοῦ καὶ Δικαιαρχείων, ubi al. codd. δικαιαρχαίων δικαιαρχίων δικαιαρχιῶν.] Unde Δικαιαρχεὺς et Δικαιαρχείτης, Puteolanus, Steph. Byz. [Τὸ ἐθνικὸν Δικαιαρχεὺς ἔδει· ἔστι δὲ καὶ Δικαιαρχείτης, ὡς Ζελείτης. Diphthongum in Δικαιαρχείτης iterum diserte notat s. v. Βορυσθένης. Itaque corrigendum quod ap. Polyb. 3, 91, 4 scribitur Δικαιαρχῖται. G. Dindorf.]

Δικαιαρχία, ἡ, Hesychio ἀρχὴ δικαία, Justum imperium. Possit etiam Justorum imperium signif. Suidæ autem est ἡ δικαίως ἄρχουσα.

[Δικαιαρχικὸς, ἡ, ὸν, Justi imperii. Phot. Bibl. cod. 37, p. 8, 6, de dialogis politicis Petri Magistri, ut videtur : Ἐν οἷς καὶ ἕτερον εἶδος πολιτείας... εἰσάγει, ὃ καὶ καλεῖ δικαιαρχικὸν, ἐπιμέμφεται δὲ τῆς Πλάτωνος δικαίως πολιτείας. Ab Dicæarchi nomine derivavit A. Maius in Collect. Vat. vol. 2, p. 571.]

[Δικαιαρχίτης. V. Δικαιάρχεια.]

[Δικαίαρχος, ὁ, Dicæarchus, Messenius, philosophus peripateticus, Aristotelis discipulus. De hoc aliisque ejusdem nominis viris v. Fabric. B. Gr. 3, 8, vol. 3, p. 486-491 ed. Harl. et Nækium in Museo Rhen. a. 1832 fasc. 1. G. Dindorf.]

[Δικαιενέχυρον, τό. Gl. : Πραιτώρων δικαιενέχυρον, Honorarium jus vel pignus. Ubi corrigitur πραιτώριον δίκαιον, ἢ ἐνέχυρον. Angl.]

[Δικαιεῦν. V. Δικαιόω.]

[Δικαϊκὸς, ἡ, ὸν, i. q. δίκαιος, Justi qualitatem habens, Justus. Suid. : Δικαϊκόν· « Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικὸν, ἵνα νοῦν δικαϊκὸν (δικανικὸν cod. Oxon.) αὐτὸ ποιήσῃς. » Quæ Marci Anton. verba sunt 9, 22 in brevius contracta. Idem 5, 34 : Τὸ ἐν τῇ δικαϊκῇ διαθέσει καὶ πράξει ἔχειν τὸ ἀγαθόν. Antiquior scriptura Δικαικὸς est. Eustath. p. 936, 45 : Οἱ ὕστερον ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας Ἀχαϊκὸν λέγουσι, οἱ δὲ παλαιοὶ ῥήτορες Ἀχαικόν φασι δεῖν γράφειν διὰ τῶν δύο ι, ὡς καὶ ἀρχαικόν φασι καὶ γυναικὸν καὶ δικαικόν. G. Dindorf.]

[Δἴκαιογένης, ους, ὁ, Dicæogenes, n. pr. poetæ tragici, memorati ab Aristotele Poet. c. 16, Stobæo, aliis. Hujus vel Agathonis verba quædam rideri ab Aristoph. Eccles. 21 annotavit schol. Dithyrambos quoque scripsisse perhibetur ab Harpocr. et Suida. || Alius ap. Isæum, cujus oratio superest περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου. G. Dindorf.]

Δικαιοδοσία, ἡ, q. d. Juris datio, Budæo Jurisdictio. Suidas tamen ap. Polyb. δικαιοδοσίας exp. εὐλόγους ἀφορμάς. Apud eund. vero Polyb. 4, fol. 68 [c. 16, 4] legimus δικοδοσίας in vulg. edd., ubi vet. Cod. δικαιοδοσίας : fuerunt et qui διαδικασίας leg. putarint. [Id. 20, 6, 2; 23, 2, 1 et 10; 24, 1, 2; 38, 3, 2 : Ἡ περὶ τῶν ἐγκλημάτων δ. 40, 10, 5 : Οἱ περὶ τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμοι. Schweigh. Strabo 13, p. 610 : Ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλέα. Plut. V. Pompeji c. 10 : Παραιτουμένων γὰρ αὐτοῦ τὸ βῆμα καὶ τὴν δικαιοδοσίαν. || « Disceptatio juris. Polyb. 24, 1, 2 : Φιλίππου συγκλεισθέντος εἰς τὴν (κατὰ τὸ σύμβολον) δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας, ubi passive accipiendum, Philippo coacto submittere se jurisdictioni, coacto ad caussas disceptandas cum finitimis. Sic et 24, 1, 12. || Peculiaris formula secundum quam jus dicitur, ex cujus præscripto judicantur caussæ (quod alias σύμβολον vel δικαιοδοσία κατὰ τὸ σύμβολον dicitur) 32, 17, 4, et in fr. ap. Suid. s. h. v. (qui male interpr. εὐλόγους ἀφορμὰς, quibus verbis inferius δικαιώματα explicat). » Schweigh. Schol. Theophili Antecess. 2, 23, 2 : Ἰουρισδικτίωνα εἰς δικαιοδοσίαν, τουτέστιν εἰς τύπον, τουτέστι νόμον. Schol. Basilic. 7, 1 : Ἄρχοντας δὲ νόει τοὺς ἔχοντας δικαιοδοσίαν. V. et 7, 3, 1. Ducang.]

Δικαιοδοτέω, Jura reddo : ut, Δικαιοδοτῶν τοῖς Λυσιτανοῖς, Jura reddens Lusitanis, Strabo p. 48. [Et 11, p. 501 : Ὁ δὲ δεύτερος δικαιοδοτεῖ καὶ στρατηλατεῖ· 17, p. 808 : Τοῦ βασιλέως δικαιοδοτοῦντος.] Utuntur et Plut. [Mor. p. 779, A], Synes. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 608.]

[Δικαιοδότημα, τὸ, Jurisdictio, Edictum. Schol. Basilic. l. 7, tit. 2 : Δ., ἔδικτον. Ducang.]

Δικαιοδότης, ὁ, Juris dator. [Annotavit Pollux 8, 6.] Strabo [17, p. 797], de Ægypto provincia loquens sub Augusto, scribit, eum, qui provinciam illam recturus mittebatur, vicem principis obtinuisse : sub eoque fuisse eum, qui δικαιοδότης dicebatur, i. e., inquit Bud., Jura reddens, Jurisdictionem habens, In cujus potestate sunt judicia. [Joseph. A. J. 18, 1, 1 : Ὑπὸ Καίσαρος δικαιοδότης τοῦ ἔθνους ἀπεσταλμένος. Scott. Hesych. s. v. Κεραιοῦχον. Hemst. Inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 657. Eustath. Opusc. p. 272, 10 : Εὐθυδικίᾳ τοῦ δικαιοδότου. « Δικαιοδότης, Juridicus in utroque Glossar. Basilic. l. 6, tit. 24 : Περὶ τάξεως δικαιοδότου καὶ οἵοις ἐπιτέτραπται ἡ δικαιοδοσία. Erat etiam dignitas Palatina. Metaphrastes in S. Demetrio 26 Octob. πανσεβάστου Σεβάστου καὶ δικαιοδότου τοῦ Ταρωνίτου, sub Manuele imper. Novella ejusdem Manuelis de divers. caus. : Ὁ τε πρωτασηκρήτης καὶ ὁ δικαιοδότης. Adde Harmenopul. l. 1, tit. 4, § 62 et quæ observamus in Cpoli Christiana l. 2, c. 13, n. 5. »

Ducang. Ad hanc signif. pertinet adj. Δικαιοδοτικὸς, q. v.]

[Δικαιοδοτικὸς, ἡ, ὸν, Qui pertinet ad juris datorem aulæ Byzantinæ. Nicet. Chon. Hist. p. 153, B : Τὸ τῶν οἰκειακῶν διέποντος σέκρετον, τῷ δικαιοδοτικῷ τε θρόνῳ ἐμπρέποντος. (Male cod. Monac. δικαιωτικῷ.) Balsam. ad can. 6 Apost. p. 4, D : Ἀποσχέσθαι τοῦ δικαιοδοτικοῦ ὀφφικίου. Hase.]

[Δικαιοεύρετος, ὁ, ἡ, A justis inveniendus. Anon. Grets. In ador. cruc. p. 143, B. Pseudochrys. t. 7, p. 497, 14 : Τὸν...γνησιοδίδακτον καὶ δικαιοεύρετον σταυρόν. Hase.]

[Δικαιοκρινέω, Justum judico. Ad Hesiod. Op. 223 : Δίκας ... διδοῦσιν ἰθείας, in cod. Gal. glossema δικαιοκρινοῦντες. G. Dindorf.]

Δικαιοκρῑσία, ἡ, Justum s. Æquum judicium, Basil. [vol. 3, p. 426], et ante eum Paul. Ad Rom. 2, 5 : Θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ θεοῦ. [Incert. Hos. 6. 5. Nilus Epist. p. 133.]

Δικαιοκρίτης, ὁ, Justus judex. [Esther. 8, 13; Maccab. 2, 12, 48. Ex Hephæst. Apotel. p. 18 citat Lobeck. ad Phryn. p. 601. Adde Orac. Sibyll. 3, p. 465, Macar. Hom. 40, p. 205, B, D, et Ducangii exx. Inter paroxytona est ap. Arcad. p. 28, 5 et Herodian. ap. Cramer. in Museo philol. 5, p. 427. G. Dind.]

[Δικαιοκτόνος, ὁ, ἡ, Justi vel Justorum interfector. Jo. Chrysost. t. 5, p. 997, 34 : Τὸν δικαιοκτόνον Ἡρώδην. Hase.]

Δικαιολογέομαι, Jura mea allego, profero, Causificor, Judicio contendo, Litigo. Et generaliter pro Discepto, sive in judicio, s. alibi. [Lysias ap. Athen. 5, p. 209, F : Περὶ αὐτῆς τῆς ἐγγυθήκης δικαιολογεῖσθαι. Æschin. C. Tim. p. 31, 2 : Ὅτι φοβοῖτο μὴ δικαιολογούμενος περιγένοιτο ἡμῶν ὁ Φίλιππος. G. D. Euphorio ap. Athen. 4, p. 154, C : Πλείους δικαιολογεῖσθαι καθ' ὃ δικαιότατός ἐστιν ἕκαστος αὐτῶν ἀποτυμπανισθῆναι. Agatharch. ib. 14, p. 650, F : Ἀμφισβητούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς ... Ἐπαμινώνδας δικαιολογούμενος ... καὶ δείξας (ῥόαν) ἤρετο αὐτοὺς τί καλοῦσι τοῦτο. Hemst. Polyb. 3, 20, 10; 21, 6. Id. 4, 3, 12 : Δικαιολογησόμενος πρὸς τοὺς ἐγκαλοῦντας τοῖς Αἰτωλοῖς. Dio Chr. vol. 2, p. 241 : Δικαιολογεῖσθε πρὸς αὐτούς.] Lucian. [De sacrif. c. 3] : Χρύσης, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν. Plut. [Mor. p. 61, A] : Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου. Lucian. [Prom. c. 4] : Ἡδέως ἄν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. Idem [Alex. c. 55] : Ἐδικαιολογεῖτο πρός με, pro Amice mecum expostulabat. Vide Bud. pp. 48, 49. || Δικαιολογέω, Aristoteli i. q. δικαιολογοῦμαι, Bud. p. 414. Idem pass. τὰ δικαιολογηθέντα e Paud. affert, pro Quæ in judicio sunt allegata et utrimque disceptata a litigatoribus. [De eodem verbo HSt. alibi :] Δικαιολογέομαι, Jura mea allego, et in jure discepto : quod Causificari Plaut. dixit, Cic. etiam Causari et Proferre : Quintil. et Jurisconsulti Allegare appellant, h. e. προτείνεσθαι, προΐσχεσθαι, παρέχεσθαι, προφέρειν. Et τὰ δικαιολογηθέντα, Allegata, δικαιώματα. Bud. [Δικαιολογούμενος, Persecutor, Gl. Reus, ap. Harmenop. 2, 4, 8. Ducang.] || Ponitur etiam pro ἀμφισβητῶ et δικάζομαι. Plut. : Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου καὶ λεγόντων. Lucian. : Ἡδέως ἄν σοι δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, Judicio contenderem et disceptarem, quomodo et Athen. usus est. Alibi : Ἐδικαιολογεῖτο πρός με, Mecum amice expostulabat, quod injuriam intulissem. Bud. p. 48, 49. Vide et alia exx. p. 414, ubi et δικαιολογέω voce activa affert ex Aristot. [Lucian. Tim. c. 11 : Οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον.]

Δικαιολόγημα, τὸ, Quod pro causæ defensione affertur, Causæ fundamentum. [Eust. Opusc. p. 256, 40: Αἰδέσεταί σου ἡ τὸ παρρησιαστικὸν, ἡ τὸ ἱκέσιον, ἡ τὸ δ.]

[Δικαιολογητὸν, Allegendum (Allegandum), Gl.]

Δικαιολογία, ἡ, Causæ suæ defensio allegando jura sua, Juris sui in medium prolatio. [Demades Ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας p. 179, 19 : Ἐπὶ τὴν λοιπὴν δικαιολογίαν ἀπελθεῖν. Polyb. 3, 21, 3 : Ἀπηρείδοντο παρ' ὅλην τὴν δικαιολογίαν ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας· 20, 9, 7 : Συνίσταντο τὴν δικαιολογίαν.] Plut. Pericle [c. 30] : Εὐγνώμονος καὶ φιλανθρώπου δικαιολογίας ἐχόμενον. Philo V. M. 3 : Ἐώρα μὲν τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπῳδὸν, Non alienam excusationem esse. || Δικαιολογία, inquit Bud. Comm., est Id quod pro causæ fundamento dici potest; ut Liban. Argum. Or. πρὸς Λεπτ. : Ἀναγκαῖον δὲ εἰπεῖν τὰς δικαιολογίας ἑκατέρων. || Est et Figura oratoria ap. Rutil. Lupum, quum æquitatem causæ quammaxime brevi sententia complectimur. [Et alio loco :] Δικαιολογία, Causæ suæ defensio, Juris sui in medium prolatio, Bud. Plut. De Herod. malign. [p. 866, E] : Ἐν βαρβάροις κραυγαῖς καὶ παμμιγέσι θορύβοις καὶ φυγαῖς καὶ διώξεσιν ἀκουομένην δικαιολογίαν καὶ μαρτύρων ἀνάκρισιν. Philo V. M. 3 : Ἐώρα μὲν τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπῳδὸν, Non alienam excusationem esse. Apud rhetores est schema, quod Rutil. Lup. fieri solere scribit, quum æquitatem causæ quammaxime brevi sententia complectimur. Cujus rei exemplum affert Bud., exponens etiam Id quod pro Causæ firmamento dici potest, i. e. δικαιολόγημα. [Rutil. 2, 3 et Quintil. 9, 3. Deinde δικαιολογίαι ῥητορικαὶ dictæ sunt etiam argumentationes illæ, quibus orator præsertim in epilogo causam suam commendat, auditoresque ad assensum et commiserationem permovere studet. Hæ quoniam verbis et oratione fiunt, ab Eustath. p. 1050 distinguuntur ab οἰκτοις πραγματικοῖς, de quibus v. s. v. Παραγωγή. Alio loco p. 1172 simpliciter δικαιολογίας et ἀγῶνας junxit. P. 1442 autem τὸ δικαιολογικὸν τῆς δημηγορίας opponit τῷ καταφορικῷ. Nempe in illo genere argumentis, in hoc cum impetu et affectu et vi pugnatur. Ernest. Lex. rhet.]

Δικαιολογικὸς, ἡ, ὸν, Ad causæ defensionem pertinens, Juridicialis Quintiliano : ut στάσις, Status causæ juridicialis, ap. rhetores. [V. l. Eustathii s. v. Δικαιολογία allatum. || Adv. Δικαιολογικῶς. Schol. Soph. OEd. C. 237 : Δικαιολογικώτερον καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει τὰ ἑξῆς ὁ Οἰδίπους.]

Δικαιολόγος, ὁ, Qui causam alicujus defendit jura ejus allegando, Causidicus. [Gl. Inter paroxytona est ap. Arcad. p. 89, 19. G. Dind.]

[Δικαιομετρία, ἡ, In metiendo servata justitia. Cod. in Maji Bibl. Uffenb. p. 428. M. Antioch. Hom. p. 1143, A : Ὥσπερ γὰρ τὴν δικαιοκρισίαν ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς, οὕτως καὶ τὴν δ. Hase.]

[Δικαιόμετρος, ὁ, ἡ, Qui justa mensura est. Hero Spirital. p. 195 : Ἀγγείου κατασκευὴ τοῦ λεγομένου δικαιομέτρου.]

[Δικαιονομέω, Jus reddo, i. q. δικαιοδοτέω. Philo vol. 1, p. 126, 31 : Καὶ Μωσῆς μέντοι τὰ μέγιστα δικαιονομεῖν ἀξιοῖ καὶ περὶ τῶν μεγίστων. G. D. Schol. Pind. Ol. 2, 137 : Δικαιονομεῖ τοῖς ἐν Ἅιδου. Hemst.]

[Δικαιονομία, ἡ, Causarum cognitio, Justitia. Philo vol. 2, p. 365, 27 : Καὶ ὁ τῶν ὅλων ἡγεμὼν Θεὸς οὐκ ἀπεσκοράκισεν αὐτοὺς τῆς ἀφ' αὐτοῦ δικαιονομίας. Hase.]

[Δικαιονόμος, ὁ, Juridicus, i. q. δικαιοδότης. Dio Cass. 78, 22 : Οἵ τε δικαιονόμοι τὴν Ἰταλίαν διοικοῦντες ἐπαύσαντο. Δικαιονόμος, Jus, Gl.]

[Δικαιοποιέω, Justifico. Nil. Epp. p. 214, 5 : Δικαιοποιῶν τὸν ἐξαμαρτήσαντα. Hase.]

[Δικαιόπολις, ὁ, ἡ, Qui justitiam in urbibus suis exercet. Pind. Pyth. 8, 30 : Δικαιόπολις νᾶσος.]

[Δικαιόπολις, εως, ἡ, Dicæopolis, urbs Thraciæ. V. Δίκαια. || Nomen Egestæ ab Agathocle, urbe excisa, impositum, ap. Diodor. 20, 71. G. Dind.]

[Δικαιόπολις, ιδος, ὁ, Dicæopolis, n. pr. viri qui primas partes in Aristophanis Acharnensibus agit, nomine a moribus personæ imposito. G. Dind.]

[Δικαιοπολίτης. V. Δίκαια.]

Δικαιοπρᾱγέω, Juste ago, E bono et æquo ago. [Hesych. : Δικαιοπραγεῖν, δίκαια πράττειν. Pollux 8, 7.] Bud. e Plut. et Aristot. Eth. 10 : Προσποιοῦνται δὲ καὶ οἱ μὴ δίκαιοι βούλεσθαι δικαιοπραγεῖν· 5, 1 : Ἀφ' ἧς δικαιοπραγοῦσι καὶ βούλονται τὰ δίκαια, oppositum τῷ παρανομεῖν. [Et ibid. 1, 8. Idem Rhet. 1, 23 : Ἀδικεῖν καὶ δικαιοπραγεῖν. Diodor. 5, 5 : Νόμους καθ' οὓς δικαιοπραγεῖν εἰθίσθησαν. Plut. V. Solon. c. 5 : Τοῦ παρανομεῖν βέλτιον ἐπιδεῖξαι τὸ δικαιοπραγεῖν· Mor. p. 135, F, et al. Diog. L. 3, 83, 91. Dio Cass. 52, 7 : Οὐδεὶς δικάζοντας δικαιοπραγεῖν πιστεύει. Gregor. Thaumat. p. 67, C; Iambl. V. P. p. 232; schol. Pind. Ol. 2, 137.]

Δικαιοπραγημα, τὸ, Justefactum, ut dicitur Rectefactum : opp. ἀδικήματι. Aristot. Eth. 5, 7 : Καλεῖται δὲ καὶ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα, δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα τοῦ ἀδικήματος. [Plut. Mor. p. 1041, A.] A

[Δικαιοπρᾱγὴς, ὁ, ἡ, Juste faciens. Suidas s. v. Ἀντιπελαργεῖν : Οἱ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες. Schol. Eur. Hipp. 426 : Οἱ φαῦλοι ὅταν περὶ δικαιοπραγοῦς τινος ἀκούσωσι· ubi cod. Flor. δικαιοπραγίας. Ex Theophyl. Histor. p. 185, A (?) citat Lobeck. ad Phryn. p. 593.]

Δικαιοπραγία, ἡ, Actio ex æquo et bono, Actio justa. [Aristot. Eth. Nic. 5, 9; Plut. De puer. educ. p. 2, A; Pollux 4, 10; Suidas s. v. Ἀντιπελαργεῖν; Eustath. Opusc. p. 71, 80; 92, 40. Conf. Δικαιοπραγής.]

[Δικαιοπραγμοσύνη, ἡ, i. q. δικαιοπραγία. Heraclit. ap. Diog. L. 9, 14.]

[Δικαιοπραξία, ἡ, i. q. δικαιοπραγία, apud Justin. Mart. p. 140, B; 142, D; 168, C; 231, C. G. Dind.]

Δίκαιος, [α, ον, et Δίκαιος, ὁ, ἡ. Ap. Æsch. Sept. 626 libri alii δικαίας λιτὰς ἡμετέρας, alii δικαίους λόγους ἡμετέρους, alii, quod verum videtur, δικαίους λιτὰς ἡμετέρας. Eur. Heracl. 902 : Ὁδὸν ... δίκαιον· Iph. T. 1202 : Δίκαιος ηὐσέβεια καὶ προμηθία. Simili e loco gl. Hesychii ducta videtur Δικαίως, ἡ πρόνοια, sic, ni fallor, corrigenda, Δίκαιος ἡ πρόνοια. Δίκαιος γυνὴ Muson. in Wyttenb. Misc. doctr. 1, p. 158. Δόξας δικαίους Diodor. 5, 72. Ἀμοιβὴ δίκαιος Alciphr. 3, 23. Sed Lycurgo C. Leocr. init. recte restitutum videtur Δικαίαν ... καὶ εὐσεβῆ ... ἀρχὴν, pro δίκαιον. Ap. Demosth. p. 711, 26 : Φυλακὴ καὶ δικαία καὶ βέβαιος, male aliquot codd. βεβαία καὶ δίκαιος. G. D.], Justus, Æquus : ut a δίκη fit δίκαιος, sic a Jus fit Justus : dicitur autem hoc voc. a Græcis tam de re quam de persona. [Hom. Il. T, 181 : Σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι· Od. Γ, 52 : Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ· Il. Λ, 832 : Ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων· ad quem l. schol. : Φιλοξενώτατος· δίκαια γὰρ τὰ ξένια. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Et alius, Τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται ἀντὶ τοῦ ἁπολύτου (ἁπλοῦ τοῦ θετικοῦ Valck. ad Ammon. p. 199)· ἔστι δὲ ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος. N, 6, de Scythis : Γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων· Od. M, 322 : Οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον ξείνους Τηλεμάχου· Σ, 414 : Ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ.] Hesiod. Op. [270] : Ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει. [Herodot. 3, 148 : Δικαιότατος ἀνδρῶν. Æsch. Sept. 610 : Σώφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβὴς ἀνήρ.] Agesilaus apud Plut. Apophth. [p. 190, F] dicit : Οὐδὲν ἀνδρείας χρήσομεν [χρήζομεν], ἐὰν πάντες ὦμεν δίκαιοι. Fuit et cognomen cujusdam Aristidis Atheniensis. Æschin. C. Ctes. : Ἀριστείδης δ' ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος. Hinc Lucian. De non facile cred. calumn. [c. 27] : Ἆρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστί τις δικαιότερος; Interdum autem dicitur aliquis δίκαιος κριτὴς et δίκαιος λογιστὴς, Justus æstimator, ap. Demosth. Olynth. 1, [p. 11 extr. || Δικαία ἵππος. Aristot. H. A. 7, 6 extr. : Εἰσὶ δὲ καὶ γυναῖκες ἐοικότα αὐταῖς γεννῶσαι, αἱ δὲ τῷ ἀνδρὶ, ὥσπερ ἡ ἐν Φαρσάλῳ ἵππος ἡ Δικαία καλουμένη. Conf. Polit. 2, 3 extr.] Item γῆδιον δίκαιον, Agellus justus, Menandro, ὃ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρει, ut inquit Pollux [1, 227] : quod tamen ego generalius Menandrum dixisse puto, sicut et dixit Xen. Cyrop. 8, [3, 15], ex quo fortasse mutuatus ille fuerit, Γῆδιον πάντων δικαιότατον. Vide p. 129 meæ ed. Dicitur etiam versa vice ἄδικος γῆ, Quæ est sterilis. [Similia exx. vide infra.] De re autem dicitur, ut δικαία ἀρχὴ, Justum imperium, Isocr. Sic δικαία κρίσις, Justum judicium. Et δ. αἰτία, Dem. Phil. 3 : Οὐ γὰρ ἄνευ λόγου καὶ δικαίας αἰτίας. Et δ. χάρις, ap. Eund. [p. 1491] : Καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, Honestum igitur est beneficium gratia jure inita, Bud. [Pind. Pyth. 4, 499 : Δικαιᾶν Δαμοφίλου πραπίδων· 1, 165 : Νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν. Æsch. Suppl. 168 : Δικαίοις λόγοις· Eum. 675 : Φέρειν ψῆφον δικαίαν· Choeph. 671 : Δικαίων ὀμμάτων παρουσία. Soph. El. 551 : Γνώμην δικαίαν σχοῦσα· OEd. Col. 1498 : Δικαίαν χάριν παρασχεῖν· 1027 : Δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ. Æsch. ap. Stob. Flor. 9, 23 : Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. Mire vero dictum δίκη δικαία in l. Sophoclis etiam aliis de caussis suspecto Antig. 24 : Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονὸς ἕκρυψε τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς.] Apud Eund. In Aphob. idem Bud. μηδὲν δίκαιον λέγειν, interpr. Non postulare æquum. Thuc. autem in plur. 2, [72] : Δίκαια λέγετε, ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἢν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις. [Soph. OEd. T. 280 : Δίκαι' ἔλεξας· Col. 957 : Κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω· 831 : Οὐ δίκαια δρᾷς.] Sæpe autem τὸ δίκαιον subst. Æquitas, Jus. Hesiod. Op. [224] : Καὶ μήτι παρεκβαίνουσι δικαίου, Nec quicquam recedunt ab æquitate, s. jure. Sic apud Isocr. Archid. τὸ δίκαιον et τὸ ξυμφέρον, pro Æquitate et utilitate. [Herodot. 7, 137 : Τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε. Æsch. Sept. 1073 : Ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. Soph. Phil. 1251 : Ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον. Alio sensu Æsch. Prom. 187 : Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· quod schol. recte interpretatur, Τὸ γὰρ αὐτῷ δόξαν δίκαιον ἡγεῖται, κἂν ἀδικώτατον ᾖ. Demosth. p. 211 extr. : Περὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ δίκαιον σπουδάζειν· 1291, 11 : Τοῦτο γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλος οὐδεὶς, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σαυτῷ ὥρισας. Et plur. τὰ δίκαια. Aristoph. Ach. 645 : Ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δ. Eodem sensu 655 : Κωμῳδήσει τὰ δ. Eq. 510 : Τολμᾷ τε λέγειν τὰ δ.] Et κανὼν δικαίων τε καδίκων Cic. ap. Chrysipp. interpr. Juris atque injuriæ regula. Quo ap. Aristoph. modo δίκαια καδίκα adv. positum redditur, Quo jure quaque injuria. [Nub. 99 : Λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια καδίκα. Sed videtur HSt. alium l. in mente habuisse in quo δικαίως καδίκως legitur. V. Δικαίως. Soph. Ant. 667 : Τοῦδε χρὴ κλύειν, καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία. G. D.] Ex Eod. affertur et ἐκ τῶν δικαίων itidem adv. sc. pro Jure, Merito. [V. infra.] || Item τὸ ἐμὸν s. τοὐμὸν δίκαιον Eur. [Iph. A. 810], Jus meum, Gall. *Mon droit*. Et plur. τὰ ἐμὰ δίκαια, Jus meum, Jura mea. Interdum vero τὰ δίκαια, Quæ afferuntur ad tuendum jus nostrum. Thuc. 3, [54] : Παρεχόμενοι δὲ ὅμως ἃ ἔχομεν δ. πρός τε τὰ Θηβαίων διάφορα καὶ ἐς ὑμᾶς. Dem. In Timocr. [p. 700, 22] : Ἡ τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, Jura vestra tueri et defensitare. Et τῶν ἑαυτοῦ δικαίων ὑφίεσθαι, Plut., De suo jure decedere. Lucian. [Prom. c. 5] : Μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός. [Demosth. p. 615, 16 : Ἐπὶ μὲν ταῖς εἰσφοραῖς τὸν δημόσιον παρεῖναι προσέγραψεν ..., ἐπὶ τοῖς στεφάνοις δὲ, οὓς κατέκοπτεν, οὐχὶ προσήγαγε ταὐτὸ δίκαιον τοῦτο, ἀλλ' ... 1272, 16 : Ἓν μὲν οὖν ... πρὸς ἅπαντας τοὺς τούτων λόγους ὑπάρχει μοι δίκαιον. Et plur. p. 199, 17 : Τῶν δ' Ἑλληνικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁρισταὶ τοῖς ἥττοσι γίγνονται· 770, 11 : Τὰ τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος δίκαιά ἐστιν ἰσχυρά.] Sic dicitur τυγχάνειν τῶν δικαίων, Jus suum obtinere. [Dionys. A. R. 5, 66 : Ὅταν ... τῶν δικαίων μὴ τυγχάνωσιν.] Item τὰ δίκαια et τὸ δίκαιον ἔχειν pro eodem affertur. Alicubi et ταυτὰ δίκαια Bud. Æquas conditiones vertit ap. Dem. [p. 724, 14, et singul. 574, 16.] Dicitur præterea Οὐδέν μοι δίκαιον πρός σε, quod itidem redditur Nihil mihi juris est tecum, intercedit; ut hoc Stoicum dogma ap. Plut. [Mor. p. 999, B] : Μηδὲν εἶναι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, Cic. interpr. Homini nihil esse juris cum bestiis. [Ibid. p. 669, D : Πρὸς μέν γε ταυτὶ τὰ χερσαῖα κἂν ἄλλο μηδὲν ἡμῖν ᾖ δίκαιον, ἀλλὰ τρέφεταί γε τοῖς αὐτοῖς. Pacta, Conventiones. Polyb. 3, 21, 10 : Τῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑπαρξάντων δικαίων Ῥωμαίοις καὶ Καρχηδονίοις πρὸς ἀλλήλους. Plut. V. Luculli c. 3 : Τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια. Dionys. A. R. 3, 51 : Ἐπὶ συγκειμένοις τισὶ δικαίοις. Mulier τέκνων δίκαιον ἔχουσα memoratur in tribus inscrr. Laconicis ap. Bœckh. vol. 1, p. 681, 682, 684; quod Bœckhius recte videtur interpretari de jure aliquo, quale Romæ fuit trium liberorum. G. D.] || Δίκαια Bud. ait reddi etiam posse Officia vel Officium, sicut et Jura, in Phalar. Ep. 19, scribentis ad filium : Πεπληρώσεται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια διὰ τῶν εἰς τὴν μητέρα φιλανθρωπιῶν. Et paulo ante, Οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δίκαια πρὸς τέκνων αὔξησιν καὶ τὰ μητρὸς, majora sc. esse intelligens matris officia ad educationem. Sic et initio seq. epist. [Dio Chr. vol. 2, p. 167 : Καὶ πολλὰ δίκαιά μοι πρὸς αὐτοὺς ὑπῆρχεν. Singulari numero ib. p. 204 : (Πόλει) τηλικοῦντον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Aristid. vol. 1, p. 557 : Τῶν πρὸς ὑμᾶς ἰδίᾳ μοι δικαίων ὑπαρχόντων. Wyttenb.] B

|| Δίκαιος cum verbo subst., phrasis est Gr. pe- C D

culiaris; in qua sunt qui velint esse i. q. ἄξιος: ac certe Bud. hoc Dem. C. Mid. Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι, vertit Dignus morte. [Conf. p. 547, 6; 314 extr., 991, 26.] Sicque et ap. Aristoph. Nub. [1283], Ἀπολαβεῖν ταργύριον δίκαιος εἶ, redditur, Dignus es, qui argentum recipias. Verum et alias admittit hoc loquendi genus interprr., cund. tamen alioqui sensum efficientes: ut e seqq. patebit exemplis. Thuc. 1, [40]: Καί τοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκποδῶν στῆναι ἀμφοτέροις, Debetis. 4, [17]: Οἷς δὲ πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις. Rursum Aristoph. Nub. [1434]: Σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Affertur et ex Herodoto [9, 60]: Δίκαιός εἰμι ἰέναι, pro Juste fecero, si eam. [1, 32: Οὗτος οὔνομα τοῦτο δίκαιός ἐστι φέρεσθαι· 8, 137: Οἱ δὲ τὸν μισθὸν ἔφασαν δίκαιοι εἶναι ἀπολαβόντες οὕτω ἐξιέναι.] Superlativo usus est Plato Symp. [p. 172, B]: Δικαιότατος γὰρ εἶ τοὺς τοῦ ἑταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν. Ut autem de hac loquendi formula dicam quod sentio, nihil aliud puto esse δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν quam δίκαιόν ἐστιν ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν: ideoque apte reddi Æquum est me hoc facere. [Sic Herodot. 1, 39: Ἐμέ τοι δίκαιόν ἐστι φράζειν. Soph. Tr. 495: Κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν.] Et δικαιότατός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Æquissimum est me hoc facere. Itidemque in compar. Quorum graduum alioqui signif. exprimi nequeat utendo verbo Debeo, nisi quid adjungatur: quod non satis apte fortasse fieri possit. Sed arbitror et adverbio Merito s. Jure locum in hujusmodi interpr. posse dari, ut, δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Merito hoc fecero. Sic in superl. Meritissimo, Jure optimo. Sed nec male fortasse δίκαιός εἰμι τοῦτο λαβεῖν, Mereor hoc accipere, reddatur. [Æsch. Eum. 56: Καὶ κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. Eur. Heracl. 776: Οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ δίκαιός εἰμ' ἐκπεσεῖν μελάθρων. Lysias p. 115, 8: Οὔτ' ὀφείλω οὔτ' ἐκτῖσαι δίκαιός εἰμι. Plato Apol. p. 18, A: Δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι. Dionys. A. R. 4, 9: Δίκαιοι δ' ἐστὲ καὶ ὑμεῖς διαμεμνῆσθαι τὰς εὐεργεσίας. Exx. Plutarchi collegit Wyttenb. vol. 6, p. 987.] Hoc certe addo, δίκαιον in aliis etiam loquendi generibus pro Meritum accipi: ut, quum scribit Synes. Ep. 62: Ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ τὸν δυνατὸν εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον, Si non meritum, Quantum potuimus, si non quantum meretur. Sic etiam Aristoph. Nub. [1115]: Ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, redditur E meritis, Pro meritis. Sic et adv. δικαίως pro Merito sumi notissimum est.

|| Δικαίαν et γιγνομένην χάριν Bud. apud Demosth. [p. 992, 2] interpr. Justam et legitimam gratiam. Et Herodot. [2, 149]: Αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον, Justæ orguiæ. Docuerat autem antea Justum poni etiam pro Pleno, i. e. nec redundanti nec defectuoso. Tale quid et Gallis aliquando signif. suum *Juste*. [Δίκαιος dicitur vel de re vel de persona, in qua nec abundat aliquid nec deficit, quæ muneri suo par est, numeris suis absoluta. Ad l. Herodoti 2, 149 respicit Antiatt. (p. 90, 22): Δίκαιον μέτρον, τὸ ἴσον. Ἡρόδοτος β'. (Conf. Letronn. *Recherches pour servir à l'hist. de l'Égypte* p. 396. G. D.) Æschin. Adv. Ctesiph. p. 441 (82, 12 St.): Τίς οὖν ἀποδέδεικται λόγος δικαίῳ συνηγόρῳ· ubi vocis vim præclare illustravit Taylor. Latini eodem sensu *justum* dicunt, ut Fabricius Bibl. Gr. vol. 2, p. 71 male reprehendat interpretem Luciani De hist. conscr. § 39, δίκαιος συγγραφεὺς *justus scriptor* vertentem. Huic notioni affinis est altera qua δίκαιον dicitur quod omnibus partibus æquabilitatem servat, frequens illa in Hippocrate et copiose explicata a Foesio, sed minime intellecta ab interpretibus in Xenoph. Cyrop. 2, 2, 26: Οὔτε γὰρ ἅρμα ὄκπου ταχὺ γένοιτ' ἂν βραδέων ἵππων ἐνόντων οὔτε δίκαιον ἀδίκων συνεζευγμένων· ubi δίκαιον ἅρμα (quod gramm. in Bekk. Anecd. p. 344, 7 interpr. τὸ εὐπειθές) est Currus æquabilitatem in eundo servans, ἄδικοι ἵπποι, Equi inæquales vel robore vel velocitate. (Rectius Schneiderus generatim intelligit Currus equosque justos, idoneos probosque.) Sic a Polluce 1, 196 δίκαιος τὴν γνάθον dicitur equus qui maxillam æquabiliter mollem habet: contra a Xenoph. De re eq. 3, 5 et a Polluce l. c. 197 ἄδικος τὴν γνάθον, cui pars maxillæ mollis est, pars dura. Ruhnken. ad Xen. Mem. 4, 4, 5. Hippocr. De art. p. 787, B: Ἐπειδὴ δίκαιον ἔχουσι τὸ σῶμα οἱ ἄνθρωποι· quod Galen. (vol. 12, p. 310) exponit ἀκριβῶς ἴσον ἑκατέρωθεν ἐκ δεξιῶν γε καὶ ἀριστερῶν· De fract. p. 772, A: Κατάτασιν δικαίην καὶ ὁμαλήν· ubi Galen. (vol. 12, p. 248) ἴσην explicat additque δίκαιον in comparatione de duobus dici, ἴσον vero et ὁμαλὸν, quod est æquale et æquabile, de una re quæ æquabilitatem servat. P. 776, A, δικαίην φύσιν μοῦνον ἔχον τὸ ἄρθρον dicitur de genu articulo qui unus justam habet naturam, hoc est æquabilitatem. (Ad quem l. Galen. vol. 12, p. 260: Δηλοῖ δὲ, ὡς πολλάκις εἴρηται, τὸ δίκαιον ὄνομα παρ' αὐτῷ τὴν ἴσην.) P. 783, E: Δικαιόταται αἱ ἀντιρροπαὶ, Librationes maxime æquabiles. Ibid. F: Τί γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις οὐχὶ κινήσειεν; Justa, i. e. valens et robusta molitio. P. 750, B, δικαιοτάτη φύσις dicitur quod maxime secundum naturam rectum est, quod est naturæ maxime conveniens et accommodatum: ad quem l. Galen. (vol. 12, p. 157): Ὡς εἰ καὶ οἰκειοτάτη εἶπεν· ὅταν γὰρ ἑκάστῳ πράγματι τὸ οἰκεῖον φυλάττεται (l. φυλάττηται), δικαίως ἔχει τε καὶ διοικεῖται τοῦτο. Δικαίη φύσις ib. D. Δικαίη χείριξις p. 756, G. Δίκαια σχήματα p. 788, E; 814, B. Δικαιότεραι ἀνάγκαι, Coactiones aut necessitates æquiores, h. e. aptiores aut magis accommodatæ et conducibiles p. 621, 55. Δίκαιος ἰητρὸς, Medicus qui se æquum omnibus præbet, p. 19, 22. Ceterum conf. Erotian. (p. 122—124.) Hæc fere Foes. || Δίκαιος, Vicarius, Qui alterius vices obit. Catalog. offic. eccles. Cpol. ex cod. Regio: Δ. τοῦ πατριάρχου. Codex Allatianus de magno chartophylace: Δίκαιος τῶν ἀνηκόντων τῷ πατριάρχῃ. Joannes episcop. Citri in Resp. l. 5 Jur. Græco-Rom. p. 329. Ducang.] Ceterum quod ad etym. τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristot., ut sit δίκαιον quasi δίχαιον a δίχα, libens illi relinquo, nec quemquam δίκαιος a δίκη deduci, negare posse existimo. [Etym. M. p. 275, 36: Παρὰ τὸ δίκη δίκαιος· τοῦτο παρὰ τὸ δίχω τὸ διχάζω. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ δύο ἔχειν· ἡ γὰρ δίκη τὰ δύο μέρη διίστησιν. Ludicra est Platonis etymologia Cratyli p. 412, D: Ἐπεὶ δ' οὖν ἐπιτροπεύει τὰ ἄλλα πάντα διαΐων, τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκλήθη ὀρθῶς δίκαιον, εὐστομίας ἕνεκα τὴν τοῦ κ δύναμιν προσλαβόν. || Ionica comparativi forma δικαιέστερος memorata ab Etym. M. p. 31, 8; 394, 8, et Eustath. p. 1441, 13. || In codd. δίκαιος confusum cum ἀναγκαῖος ap. Diodor. 19, 11: Ἐχορήγει τὰ ἀναγκαῖα, ubi libri aliquot δίκαια. Cum βίαιος apud Dionys. A. R. 4, 32: Παρεσκεύασμαι γὰρ καὶ τὰ δίκαια ἐρῶν, καὶ εἰ μὴ πείθοιο, τὰ δίκαια (recte codd. Vat. aliique βίαια) πράξων. Ap. eund. 10, 15: Πρὸς μὲν τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τά γε δίκαια ἀντιτάττειν, πρὸς δὲ τὰς πολιτικὰς διατριβὰς τὰ μέτρια καὶ εὐγνώμονα, βίαια scrib. videtur Schæfero. || Alius formæ Δίκαος, comparandæ cum δεῖλαος, memoriam servavit Hesychius: Οὐ δίκαον, οὐ δίκαιον. G. Dind.]

[Δίκαιος, ὁ, Dicæus, Neptuni filius. Vid. Δίκαια. || Theocydis filius, Atheniensis, ap. Herodot. 8, 65, ubi pravo accentu Δικαῖος scribi notat Lehrs. De Aristarchi stud. Hom. p. 277. || Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 597. G. Dind.]

[Δικαῖος, adj. gentile a Δίκαια, quod v.]

Δικαιοσύνη, ἡ, Justitia. Theogn. [147]: Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι. Aristot. Eth. 5, 5: Καὶ ἡ μὲν δ. ἐστὶ, καθ' ἣν ὁ δίκαιος λέγεται πρακτικὸς κατὰ προαίρεσιν τοῦ δικαίου, καὶ διανεμητικὸς καὶ ἑαυτῷ πρὸς ἄλλον, καὶ ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον. Isocr. Ad Nic.: Μετὰ δικαιοσύνης καὶ μετὰ κακίας. Idem [p. 26, B]: Τὴν δικαιοσύνην ἀσκοῦμεν. [Plato Rep. 4, p. 433, A: Τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί. In etymologia ludit id. Crat. p. 412, C: Δικαιοσύνη δὲ ὅτι μὲν ἐπὶ τῇ τοῦ δικαίου συνέσει τοῦτο κεῖται τὸ ὄνομα, ῥᾴδιον συμβαλεῖν. || Nomen deæ. Epigr. in Anthol. Pal. 9, 164: Τίς σε, Δικαιοσύνη, βροτὸς ἤκαγεν. || Hesych.: Δ., ἡ χοῖνιξ, μυστικῶς. Ex doctrina Pythagorica petitum videri observant interpretes. ὕ]

Δικαιόσυνος Ζεύς, [Justitiæ præses Juppiter,] Eust. [p. 918, 47 et schol. Il. N, 29], adjectivum sicut γηθοσύνη γηθόσυνος. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 34, 12: Δικαιόσυνος Ζεύς· ὁ ἐπὶ τοῖς δίκαιά τε καὶ ἄδικα

δρῶσι τεταγμένος, ὥσπερ καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς μείλιχα μειλίχιος καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς φίλα φίλιος.] A

[Δικαιοτέλης, ους, ὁ, Dicæoteles, n. pr. in epigr. Leonidæ Alex. Anth. Pal. 7, 548. G. Dind.]

[Δικαιότης, ητος, ἡ, Justitia. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 13 : Ἐδόκουν μανθάνειν δικαιότητα· Anab. 2, 6, 25; Cyneg. 1, 1; Dio Cass. 68, 6. Annotavit Pollux 8, 6. Hesych. : Δικαιότητα (codex Δικαιοτάτην), δικαιοσύνην.]

Δικαιοφᾰνής, ὁ, ἡ, Qui justus esse videtur, schol. Thucyd. 6, [80] : Οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι. [Ad quæ verba schol. : Καὶ γὰρ οὐχ ὥσπερ λεγόμενον (φησὶ) δικαιοφανές ἐστιν, οὕτω καὶ ταῖς ἀληθείαις δίκαιον τυγχάνει. Isidor. 5, ep. 149 : Κομψοφανὴς καὶ δικαιοφανής, οὐ μὴν δικαία ἔδοξέ μοι ἡ αἰτία ἦν γέγραφας. Hase.]

[Δικαιοφόρος, ὁ, ἡ, Justitiam ferens. Glossator codicis Vindobon. Diodori 5, 5, θεσμοφόρον interpretatur δικαιοφόρον. G. Dind.]

[Δικαιοφύλαξ, κος, ὁ, Justitiæ custos, Judex, dignitas ap. imperatores Cpolitanos. Matthæus monachus in Catalogo offic. Palatii : Λογοθέτης ἀγελῶν ὅ τε δ. Alter anonymus : Δ. σὺν αὐτῷ νομοφύλαξ. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 4, A : Ἔτι δὲ καὶ ἐν ἀνακτόροις εἰς δικαιοφύλακα τιμητὴς τάδε ξυνέγραψεν. Manuel Philes 11, 49 (p. 320 ed. Wernsdorf.). Nov. Alexii Comneni de testib. ap. Cantacuzen. 1, 44. Crusius in Turcogr. p. 284. Ducang. Constant. Man. Chron. p. 69. Boisson.] B

Δικαιόω, Justum et æquum censeo. [Herodotus, ου diphthongo in ευ conversa more Ionico, 9, 42 : Τούτου δὲ οὕτω δικαιεύντος, aliisque locis non paucis, librariis interdum ad formam vulgarem aberrantibus, velut 6, 82 : Οὐ δικαιεῦν πειρᾶν τῆς πόλιος, ubi libri multi δικαιοῦν, et ib. 86, ubi omnes δικαιοῦν. G. D.] Soph. OEd. C. [1350] : Αὐτὸν δεῦρο προπέμψας ἐμοὶ Θησεὺς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους. [Philoct. 781 : Γένοιτο πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ.] Thucyd. 5, [105] : Οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, δικαιοῦμεν ἢ πράττομεν. [Æsch. Agam. 393 : Κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει δικαιωθεὶς, Probatus.] Aliquando infin. adjunctum habet, et interdum valet i. q. ἀξιῶ. Soph. Tr. [1244] : Οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν; [OEd. T. 6 : Ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα. Eur. Suppl. 526 : Νεκροὺς θάψαι δικαιῶ. Herodot. 3, 79 : Ἐδικαίευν καὶ αὐτοὶ ἕτερα τοιαῦτα ποιέειν· 42 : Ἐδικαίωσα φέρειν (ἰχθῦν) ἐς ἀγορήν.] Herodot. : Δικαιεῦσι Αἰγύπτιοι θύειν, Jus est Ægyptiis, Æquum censent. Thuc. 2 : Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι. Synes. : Πολέμου καὶ στάσεως ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον, Postulat ut etc. Μὴ δικαιῶ ἄρχεσθαι, Dedignor. Interdum i. q. Censeo, Judico. Thuc. 4, [122] : Εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, Ac certe magis verum erat, quod de defectione dicebatur quam Athenienses censerent. In illo autem adespoto l. [Herodoti 4, 154] : Ἐδικαίευ εἶναι τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, exp. Ut erat, ita reipsa Phronimæ se præstitit novercam. || Purgo et excuso, ἀθῶ, Bud. ex Areop. At Bibliorum interpretes [Jes. 1, 17] δικαιώσατε χήραν, pro Defendite viduam. || Suidæ καταδικάζω, Condemno. [Qui ignoti scriptoris verba affert : Ὑπὲρ δὴ τούτων τὴν Ἄρτεμιν μηνῖσαι καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτοὺς τῆς γῆς ἀγονίᾳ· ubi tamen Punientem potius significat. Id. : Ἐδικαιώθησαν, δίκαιοι ἐκρίθησαν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον κατεδικάσθησαν δικαίως. Quibus Dionis Cassii l. addit, in quo est, Ἐδικαιώθησαν (codex Paris. A κατεδικαιώθησαν, alii κατεδικάσθησαν) ἐν τῷ συνεδρίῳ. Eadem in Etym. M. p. 316, 10.] Unde in voce media apud Thuc. 3, [40] : Τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, Vos autem ipsos magis condemnaritis, Valla; Vos ipsos injuriæ damnabitis, Bud. At schol. δικαίως καθ' ὑμῶν ἀποδείξετε ὅτι τυραννικῶς ἄρχετε. || Et ap. Hesych. κολάζω, Punio : quod ipsum et Pollux tradit [8, 25 : Ὁ αὐτὸς (Πλάτων) καὶ δικαιούμενον τὸν κολαζόμενον. Eadem interpr. ap. Hesych. et Timæum p. 85. Plato Leg. 11, p. 934, B : Αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιούμενον.] Et Bud. citat e Plat. De LL. p. 347. Synes. Ep. 44 : Τῷ δικαστῇ μὲν δμολογητέον τὴν πρᾶξιν, ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα τίσει τὰς κάτω ποινάς· μεγίστου γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι. [Apud Hesych. est, Δικαιῶσαι, κολάσαι. (Et Δικαιοῦν· μαστιγοῦν, νουθετεῖν. Suidas : Δικαιούμενος· κολαζόμενος, δίκης τυγχάνων.) Apud Suid. vero, Δικαιοῦν δύο δηλοῖ, τό τε κολάζειν καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν, οὕτως Ἡρόδοτος. Monet sc. lexicographus Herodotum δικαιοῦν non solum, ut frequenter alii auctores, notione τοῦ δίκαιον νομίζειν uti, verum etiam notione τοῦ κολάζειν. Nempe sic 1, 100 : Τοῦτον κατ' ἀξίην ἑκάστου ἀδικήματος ἐδικαίευ· 3, 29 : Οἱ ἱρέες ἐδικαιεῦντο. Vulgo quidem apud Suid. prava interpunctione verba ista, οὕτως Ἡρόδοτος, ad sequentia referuntur (Thucydidis et alius scriptoris verba), quæ ad Herodot. nihil pertinent. Schweigh. Cicero Verrin. 5, 57 extr. : « Ἐδικώθησαν, inquit, hoc est, ut Siculi loquuntur, supplicio affecti ac necati sunt ». Quem l. HSt. infra attulit s. v. Δικόω. Sed recte corrigitur ἐδικαιώθησαν. (Similiter ἐδικραιώθη in ἐδικρώθη corruptum v. s. v. Δικραιόω.) Alia exx. collegerunt Camerar. ad Arist. Eth. Nic. 5, 7, p. 233, et Leopard. Emend. 5, 9. G. D.] || Δικαιοῦσθαι, Jus pati, Quod suum est auferre; opp. τῷ ἀδικεῖσθαι. Bud. ex Aristot. : Οὐ γὰρ ταὐτὸν τὸ ἄδικα πράττειν τῷ ἀδικεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικα πάσχειν τῷ ἀδικεῖσθαι· ὁμοίως δὲ περὶ τοῦ δικαιοπραγεῖν καὶ δικαιοῦσθαι· ἀδύνατον γὰρ ἀδικεῖσθαι μὴ ἀδικοῦντος, δικαιοῦσθαι μὴ δικαιοπραγοῦντος. || Δικαιοῦσθαι, quum de Deo dicitur, quid sit, docet Chrysost. 22, quale est, Ut justificeris in sermonibus tuis, Bud. [Δικαιόω in sacra Scriptura frequentissime significat Absolvo, Justum et innocentem pronuncio. Justin. M. in dialogo cum Tryphone p. 63 : Θεὸς τὸν μετανοοῦντα ἀπὸ τῶν ἁμαρτημάτων ὡς δίκαιον καὶ ἀναμάρτητον ἔχει. In Ep. ad Rom. 6, 7 : Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, Basil. M. De baptismo 1, 2, p. 657 exponit, ἀπήλλακται, ἠλευθέρωται, κεκαθάρισται πάσης ἁμαρτίας. Ibid. 8, 33 : Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαιῶν. Ad quæ Theodoret. : Τοῦ θεοῦ δικαίους ἀποφήναντος, τίς κατακρῖναι δυνήσεται; et similiter Jo. Chrys. Homil. 15 ad Romanos. Interdum etiam significat, Justificato justitiæ suæ testimonium præbeo. Ita accipitur Matth. 11, 19 et Lucæ 7, 35 : Ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς, Justificata i. e. approbata vel laudata est. Theophylactus exponit ἐτιμήθη. Ep. ad Rom. 3, 4 : Ὅπως δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, quæ desumpta ex Ps. 51, 6. Ad quem l. Theophyl. p. 33 ex Jo. Chrys. Hom. 6 in eam ep. : Δικαιοῦται ὁ θεός· τουτέστιν, εἰ κρίσις γένοιτο καὶ ἐξέτασις τῶν τε παρ' αὐτοῦ γενομένων τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τῶν παρ' ἐκείνων εἰς αὐτὸν, τὰ νικητήρια ἔσται παρὰ τῷ θεῷ. Ad Timoth. 1, 3, 16 : Θεὸς ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, Deus justificatus est in spiritu, i. e. a Dei spiritu. Vel, juxta Theodoretum p. 478, ἀπεδείχθη διὰ τῶν θαυμάτων καὶ ἀπεφάνθη ὅτι θεὸς ἀληθὴς καὶ θεοῦ υἱός. Suicer.] C

[Δίκαιρον. Ælian. N. A. 4, 41 : Ἰνδοὶ μὲν αὐτὸ (genus quoddam avium) φωνῇ τῇ σφετέρᾳ δίκαιρον φιλοῦσιν ὀνομάζειν, Ἕλληνες δὲ, ὡς ἀκούω, δίκαιον. Jacobs. : « Δίκαιρον *beneficum* interpretatur Tychsen. in Addit. ad Heerenii Ideas vol. 1, 1, p. 612 ed. a. 1825 ».]

Δικαίωμα, τὸ, Justefactum, δικαιοπράγημα, Bud. ex Aristot. Eth. 5, [7] : Καλεῖται δὲ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος. [Rhetor. 1, 13 : Τὰ ἀδικήματα πάντα καὶ τὰ δικαιώματα.] || I. q. δικαιολόγημα, Allegatum, Bud. ex Aristot. De cœlo, 1 : Τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, Causæ præsidia, Firmamenta quibus causa nititur. Isocr. Arch. [p. 121, A] : Τὰ γὰρ αὐτὰ δικαιώματα καὶ τοὺς αὐτοὺς λόγους περὶ ἀμφοτέρων. Thuc. 1, [41] : Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν ἱκανὰ κατὰ τοὺς Ἑλλήνων νόμους, Jura igitur ista apud vos habemus idonea et firma, Valla. 6, [80] : Οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι, ubi schol. : Ὥσπερ δικαιοφανές ἐστιν, οὕτω καὶ ταῖς ἀληθείαις δίκαιον τυγχάνει. [Cantacuzen. 2, 2 : Ἀλλ' ὅρα μὴ σὺ καὶ δικαστὴς καὶ κατήγορος ὢν τὸ τῶν δικαζομένων δικαίωμα παρίδῃς.] || Budæo est etiam quod Lat. dicitur Quæstio juris, Quintil. p. 103. Et Conflictio. Item Instrumentum litis, Cautio, in Pand. sæpe, Causificatio. Et apud Suid. : Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, de iis, D

qui viribus præpollent, semperque sibi quæ justa A sunt et dicere et facere videntur. Δ. νόμου, Præceptum legis, Num. c. 31, [21], ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον, ut tradit Suid. [Plato Leg. 9, p. 864, E : Τὴν μὲν βλάβην ἣν ἄν τινα καταβλάψῃ πάντως ἁπλῆν ἀποτινέτω, τῶν δὲ ἄλλων δικαιωμάτων ἀφείσθω, Reliqua quæ leges jubent ei remittantur. « Δικαιώματα, ut Suidas habet, νόμοι, ἐντολαὶ, κρίματα, Justificationes, Lex, Mandata, Judicia. Justin. M. Resp. 92 ad Orthod. p. 271 : Δικαιώματα λέγει ἡ γραφὴ τῶν κριμάτων τὴν ὀρθότητα, ἀπονεμητικὴν τῶν κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ. Imo δικαίωμα est Jus, Id quod quis juste potest exigere. Ita Ep. ad Rom. 8, 4 δικαίωμα τοῦ νόμου est Jus legis, Id quod lex a nobis postulat : postulavit autem perfectam obedientiam. Hoc δικαίωμα τοῦ νόμου Christus in nobis implevit. Τὸ γὰρ ἡμέτερον (inquit Theodoret. ad l. apostoli) ἀποδέδωκε χρέος, καὶ τοῦ νόμου πεπλήρωκε τὸν σκοπόν. Τίς δὲ οὗτος ἦν ; τὸ δικαίους ἀποφῆναι τοὺς δεξαμένους τὸν νόμον. In eandem sententiam Jo. Chrys. Hom. 13 in Ep. ad Rom. et ex eo Theophyl. p. 73 : Τὸ δ. τοῦ νόμου, τουτέστι τὸ τέλος, ὁ σκοπὸς (σκοπὸν γὰρ B εἶχε τὸ δικαιοῦν τὸν ἄνθρωπον) πληροῦται etc. Δικαιώματα sunt ἐντολαὶ, Mandata in lege præscripta, Ep. ad Rom. 2, 26, ad Hebr. 9, 1 : Δικαιώματα λατρείας· ad quem l. Theodoret. p. 433 : Τὰς ἐντολὰς οὕτως ἐκάλεσε, καθὼς τὴν θείαν ἐποιοῦντο λατρείαν. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ μακάριος λέγει Δαυὶδ, Τὰ δικαιώματά σου δίδαξόν με. Theodoret. Ad Ps. 19, 11, p. 468 : Νόμος (vocatur) δικαιώματα, ὡς διδάσκων τὸ δίκαιον καὶ ἀπαγορεύων τὸ ἄδικον καὶ τοὺς κατορθοῦντας ἀποφαίνων δικαίους. Hæc et alia Suicer. || Δικαιώματα recentioribus Græcis et in Basilicis appellantur Privilegia, Chartæ, Diplomata et instrumenta quibus jura in res asseruntur. Gl. Lat.-Gr. : Instrumenta, γραμμάτια, ἀσφαλίσματα, δικαιώματα. Scylitzes in Isaacio Comn. p. 809 : Τῶν δικαιωμάτων φύλαξ. Sigill. Rogerii ap. Ughell. vol. 1 Ital. sacræ (p. 944, D) : Ὅσα ἄλλα δικαιώματα ἐκράτουν. (Add. ib. p. 948, D; 949, B.) Basilic. vol. 1, p. 508, 522 etc., Harmenopul. 1, 2. Ducang.] || Eid. Suidæ δικαιώματα sunt etiam κατακρίσεις. || Item εὔλογοι ἀφορμαὶ, in h. l. : Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν, ἕξεις πρὸς ἐμὲ C δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων. [Hoc sensu sumitur Jerem. 11, 20 : Πρὸς σὲ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμά μου, Tibi justam meam detexi caussam. Eodem modo 18, 19. Huc facit illud Jo. Chrys. Homil. 10 in Ep. ad Hebr. p. 489 : Ἐὰν ἴδῃς τινὰ κακῶς πάσχοντα, μηδὲν περιεργάζου λοιπόν· ἔχει τὸ δ. τῆς βοηθείας τὸ κακῶς παθεῖν αὐτόν. Suicer. || Δικαιωμάτων libros duo inter Aristotelis scripta memorat Diog. L. 5, 26 et citat Harpocratio s. v. Δρυμός. Δικαιώματα πόλεων vocant Eust. p. 684, 30 et scriptor Vitæ Aristot. ap. Menag., quod in Δικαιώματα πολέμων corruptum ap. Ammon. p. 98. Quibus ex ll. omnibus non satis apparet quod librorum illorum argumentum fuerit, de quo Menagius ex veteri Vita Aristotelis Latine scripta hæc attulit : « Et scriptas ab eo Justificationes Græcarum civitatum, quibus lites Græcorum determinabat. Scripta autem est ab eo posterius Historia politiarum ».]

[Δικαίως, Juste, Merito. Hom. Od. Ξ, 90 : Ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δ. μνᾶσθαι. Æsch. Agam. 808 : Τόν τε δ. καὶ D τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. Δικαίως κἀδίκως Suidas interpr. παντὶ τρόπῳ, πάσῃ τέχνῃ, apposito l. Aristoph. Pluti 233 : Ἦν (τὴν οἰκίαν) δεῖ χρημάτων σε τήμερον μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως. Andocid. p. 1, 3 : Ὥστε με κακῶς ποιεῖν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ δ. κἀδ. Et p. 17, 37. || Vere. Soph. Aj. 547 : Εἴπερ δ. ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν· ubi interpr. compararunt Homericum εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐστι. Plato Phæd. p. 83, D : Οἱ δ. φιλομαθεῖς κόσμιοί εἰσι καὶ ἀνδρεῖοι. Athen. De mach. p. 1, de Homero : Ὁ μόνος καὶ εἷς δικαίως (δίκαιος margo) ποιητής. Thucyd. 5, 47 : Ἐμμενῶ τῇ ξυμμαχίᾳ κατὰ τὰ ξυγκείμενα δ. καὶ ἀβλαβῶς καὶ ἀδόλως. Sic sæpius in fœderibus : v. ibid. 18, 23 et Aristoph. Lys. 168. || Comparat. δικαιότερον, rarius Δικαιοτέρως ut ap. Isocrat. Antid. § 181, p. 462 ed. Bekk. : Πολὺ ἂν δικαιοτέρως ἀγαπωμένην αὐτὴν ἢ μισουμένην. Superl. δικαιότατα. Aristoph. Av. 1222 : Δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα... ἀπέθανες. Hippocr. p. 783 : Δικαιότατα (Aptissime, Optime) μοχλεύει.]

Δικαίωσις, εως, ἡ, i. q. δικαιολογία, Suid. ap. Lysiam [qui pluralem numerum posuit. Plenius Harpocrat. : Δικαίωσις· Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ στρατιώτου, εἰ γνήσιος, καὶ μάλα τὰς δικαιώσεις φησὶν ἀντὶ τοῦ δικαιολογίας. « Dionys. A. R. 1, 87 : Ἀπὸ δικαιώσεως τοιᾶσδε, Ex hujusmodi justi opinione. 3, 10 : Ἐὰν δὲ ἀναστρέψασα τὰς ἀνθρωπίνας δικαιώσεις ἡ φύσις τὰ νέα τάξῃ τῶν πρεσβυτέρων ἄρχειν, Hominum judicia de justo. (1, 58 : Παρελθὼν τὴν ἁπάντων ἀνθρώπων δικαίωσιν, Quod omnes homines justum esse censent. 7, 16 : Παραχωρουμένης τῆς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον δικαιώσεως.) Dio Cass. 41, 54 : Πολλὰς δικαιώσεις προτεινάμενοι· 44, 25 : Δικαιώσει τοῦ ἀμύνεσθαι. » Wyttenb. ad l. Plut. Mor. p. 99, C : Τὸ κεφάλαιον τῆς ἀνθρωπίνης εὐφημίας καὶ δικαιώσεως. Quæ frequentius ἀξίωσις dicitur.] || Item δικαία κρίσις, ut schol. Thuc. 3, [82] : Καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη, Consuetis rerum vocabulis in excusationem mutatis, Valla. Verti tamen sic etiam potest, Ex judicio et libidine sua. [Ego ita reddam : Consuetam verborum significationem mutarunt in rebus opinione justitiæ, id est nova corruptaque justitiæ opinione mutarunt rerum consueta nomina. Plut. Mor. p. 449, A : Ὅταν δὲ προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑκοκορίζωνται, σοφιστικὰς δοκοῦσιν, οὐ φιλοσόφους δικαιώσεις καὶ ἀποδράσεις ἐκ τῶν πραγμάτων μηχανᾶσθαι διὰ τῶν ὀνομάτων. Wytt. l. c.] Idem schol. 5, [17] : Ἐκ τῶν συνόδων, ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο, ὥστε ἃ ἑκάτεροι πολέμῳ ἔσχον ἀποδόντας, τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι, exp. αἰτήματα δίκαια. || Idem schol. exp. quoque κέλευσις, πρόσταγμα, in 1, [141] : Τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥ τε μεγίστη καὶ ἡ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων, πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη, Sive levissima, sive gravissima imperata, Valla. At 4 : Τὸ μὲν γὰρ ἰσχύος δικαιώσει, ἣν ἡ τύχη ἔδωκεν, ἐπέρχεται, Valla vertit, Jure potentiæ. [Plut. V. Demetrii c. 18 : Ἐκ δὲ τούτων ἐγένοντο καὶ περὶ τὰς δικαιώσεις βιαιότεροι, In petendo et postulando, id quod tanquam justum sibique debitum antea per gratiam petebant, nunc per vim imperabant. Wyttenb.] || Item εἰς δίκην ἀπαγωγὴ, κρίσις, κόλασις. Thuc. 8, [66] : Καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. [Harpocratio post verba supra allata : Ὁ μέντοι Θουκυδίδης πολλάκις τὴν δικαίωσιν ἐπὶ τῆς κολάσεως τάττει.] Sic Plut. De def. orac. [p. 421, D] : Φυγὰς τῶν κρατηθέντων ἢ δικαιώσεις ὑπὸ θεοῦ τῶν ἐξαμαρτανόντων, Et a diis irrogata supplicia. [Dio Cass. 40, 43 : Φρουραῖς καὶ δικαιώσεσιν ἐταπείνωσε.]

Δικαιωτήριον, τὸ, i. q. δικαστήριον et κολαστήριον, Suid., Hesych. [et Pollux 8, 25, ex Plat. Phædro p. 249, A : Εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιωτήρια ἐλθοῦσαι δίκην ἐκτίνουσι. Iuncus ap. Stob. Floril. 121, 35, vol. 3, p. 483 : Αἵ τε ἀπαλλαττόμεναι (ψυχαὶ) τῶν δικαιωτηρίων. Philostr. Her. p. 752 : Τοὺς Αἰακοὺς καὶ τὰ τούτων δικαστήριά τε καὶ δικαιωτήρια· ubi Vales. et Villoison. τε καὶ δικαιωτήρια delebant, qui rectius δικαστήρια in suspicionem fuissent vocaturi. Sed videtur utrumque esse retinendum. Ceterum Hesych. δικαιωτήριον etiam per κριτήριον interpr.] Bud. e Gregor. in Fratr. Epitaph. citat p. 105 : Καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἑλκόμενον στρεβλοῦσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ δειμαίνειν τὰ μέλλοντα δικαιωτήρια, καθ' ἃ πᾶς ὅστις οὖν μὴ μετανοίᾳ προκαθαρθεὶς, ἕλξεται, καὶ πάσαις δίκαις ἐκκείσεται.

[Δικαιωτὴς, ὁ, Judex. Plut. V. Artox. c. 23 : Πέρσαις δὲ νόμον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ δικαιωτὴν αἰσχρῶν καὶ καλῶν ἀποδεδειγμένον· Mor. p. 549, D : Δικαιωτὴς οὐχ ὑπερήμερος.]

[Δικαιωτικός. V. Δικαιοδοτικός.]

Δικαμπίας, ὁ, Hesychio οἶνος ὁ δύο τροπὰς ὑπομένων. [Conf. Ἐντροπίας et Τροπίας.]

Δίκανα, Hesychio ποικίλα ἱμάτια, Variæ vestes. [V. Δείκανον.]

[Δικανίζω, Caussas ago. Eustath. Opusc. p. 102, 47 : Τὸ δικανίζειν περιγράφει. G. Dindorf.]

[Δικανίκιον s. Δεκανίκιον, τὸ, Baculum s. sceptrum, magistratus et dignitatis insigne, quod gerebant imperator, imperatrix et aulæ Cpolitanæ officiales, varie pro cujusque gradu ornatum. || Pedum patriarchale. Utriusque signif. exx. v. ap. Ducangium.]

Δικᾶνικὸς, ἡ, ὸν, Judicialis. [Aristoph. Pac. 534 : Οὐ γὰρ ἥδεται αὕτη ποιητῆ ῥηματίων δικανικῶν.] Plato Apol. [p. 32, A] : Ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δὲ, Molesta et judicialia, sed vera. Δ. λόγοι, Orationes judiciales et forenses, Isocr. [p. 295, B; 320, A] et Aristot. [Eth. Nic. 10, 10, p. 1181, 4, Plut. Mor. p. 832, C, Ammon. p. 90.] Δ. τέχναι, Judiciariæ artes, Plut. Themist. [c. 2.] Δικανικὴ, sc. τέχνη, Ars oratoria, Bud. e Plat. De rep. 3, [p. 405, A] : Καὶ δικανική τε καὶ ἰατρικὴ σεμνύονται. [Aristot. Rhet. 1, 11, p. 1371, 7 : Ἡ δ. καὶ ἡ ἐριστική. Δικανικοὶ ἀγῶνες Dio Cass. 61, 10. Δικανικὴ ἡμέρα Jo. Cinnam. p. 161, D. G. D.] || Causarum agendarum peritus, Causidicus, Leguleius, Jurisperitus. [Plato Theæt. p. 201, A : Οὓς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς.] Xenoph. [Mem. 1, 2, 48] : Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. [Suid. s. v. Δαπανᾶν : Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοί. Hemst. || Δικανικὸν, Carcer. Vit. S. Jo. Jejunatoris Patr. Cpol. : Καὶ δεκανοὺς ἐκάλουν καὶ πρὸς τὸ δικανικὸν ἁρπάζεσθαι τὴν ἀνοσίαν ἐκέλευον. Supplicatio Basilii Diaconi et monachorum in Concilio Ephesino part. 1, cap. 30, § 3 : Ἐν τῷ δικανικῷ τυπέντος· et ibid. : Τυπτόμενοι παρὰ τοῦ ὄχλου τῶν δικανῶν ἀπηγόμεθα ἐν τῷ δικανικῷ. Rursum : Ἐν τῷ δικανικῷ πάλιν διὰ τῆς τάξεως ἤχθημεν. Basilic. 1, 1, 22 ex l. 3 Cod. de hæret. : Πάντες οἱ τόποι ... εἴτε διακονικὰ προσαγορεύουσιν εἴτε δικανικά. Δεκανικὴ, Quivis carcer. Palladius Hist. Bragm. Ms. (in edit. Bissæi p. 3) : Τῇ αἰχμαλωσίᾳ περιπεσόντος. Οὗτος, ὡς ἔλεγεν, ἀφνεὶς (ἀφυὴς ap. Biss.) ἐγεγόνει ἐν τῇ δεκανικῇ (δικανικῇ ap. Biss.) καὶ ἀκηδίᾳ ληφθεὶς ἐκίνησεν οὗτος (οὕτως Biss.) τὴν τῶν Ἰνδῶν ἱστορῆσαι χώραν. Ducang.]

[Δικανικῶς, Judicialiter. Pollux 4, 26. Charito 5, 4 : Ταῦτα δ. μὲν εἶπεν ὁ Διονύσιος· quod recte interpr. Dorvill. p. 458, Ut peritus juris non modo, verum etiam ut vafer legulejus. Socrat. H. E. 3, 8.]

Δικανὸς, ὁ, Causidicus : ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων, Hesych., nisi ibi δικανικὸς legendum quis existimet. [|| Δικανὸς s. Δεκανὸς, Custos carceris. V. exx. s. v. Δικανικὸς ex Ducangio allata.]

Δικανόω, VV. LL. afferunt pro Judico, sed nescio unde. [Vox nihili. Hesych. : Δικανόωνται, ἐνδείκνυνται, λέγουσιν. Id est Δεικανόωνται, quod non a Δικανόω vel Δεικανόω, sed a Δεικανάω est, quod v. G. Dind.]

[Δικαόζω. V. Δικάζω.]

[Δίκαος. V. Δίκαιος.]

[Δίκαρ (?), τοὺς κριτάς. Ἠλεῖοι, Hesych.]

[Δικάρανος. V. Δικάρηνος.]

[Δικάρδιος, ὁ, ἡ, Qui geminum cor habet. Ælian. N. A. 11, 40 : Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοί εἰσιν, ὥσπερ οὖν Θεόφραστος λέγει. || Δικάρδιον, τὸ, Genus lactucæ a duplici corde dictum. Geopon. 12, 1, p. 840 (ubi forma neogræca δικάρδιν) et p. 843.]

Δικάρηνος, ὁ, ἡ, Biceps, Geminum habens caput. [Aristo in Anth. Pal. 6, 306 : Τοῦτον δικάρανον ἀλοτρίβα.]

Δικαρπέω, Biferus sum, Bis fructum fero. Theophr. [C. Pl. 1, 13, 9] : Ἐπεὶ καὶ τὰ δοκοῦντα δικαρπεῖν, μηλεῶν τέ τινες καὶ ἀπίων, ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις. Ibid. : Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέν γε, ὡς εἰπεῖν, τῶν δικαρπούντων ὅμοιον γίνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, Eorum quæ iterum fructificant, Gaza. Dicitur, ut Bud. annotat, tam de arbore, quam de fructu; sed perperam ibi scribitur Διακαρπεῖν. [Vera scriptura in cod. Urbin.]

Δίκαρπος, ὁ, ἡ, Biferus, Bis fructum gignens. Strabo [17, p. 831] : Τινὲς δὲ αὐτῶν καὶ δίκαρπον ἔχουσι τὴν γῆν.

[Δικασία, ἡ, Litigatio, Contentio. Aq. Proverb. 18, 6 et 9; Jud. 12, 2; Ps. 17, 40; Versio Ven. Prov. 19, 13. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 414, 10 : Ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἡ δικασία γίνηται. Sic etiam ap. Suid. legebatur s. v. Ἀπάγειν, cui Gaisfordus διαδικασία restituit ex codd.]

Δικάσιμος, ὁ, ἡ, ut δ. ἡμέρα, quæ et ἔνδικος, In qua judicatur aut judicare licet, Fastus dies; Poll. [8, 26] ex Menandro. [Adde Jo. Cinnam. 6, p. 161, D. G. D.] Sic δ. ὥρα, Tempus judicio præstitutum, Tempus judicii, Pollux [8, 26]; μῆνες ap. Hesych., Menses in quibus judicabatur, Qui juri dicundo impendebantur. [Ex Plat. Leg. 12, p. 958, B. Antiatt. p. 90, 28 : Δικάσιμον, Δημοσθένης πρὸς Πολύευκτον παραγραφῇ. Athanas. vol. 1, p. 295, E : Δικάσιμον ἦν τὸ πρᾶγμα. ἄ· G. Dindorf.]

[Δίκασις, εως, ἡ, Judicium. Schol. Aristoph. Pluti 277, de mercede judicum : Ἵνα ... τριώβολον λαμβάνῃ μισθὸν τῆς δικάσεως. || Pœna, Supplicium. Constant. Man. Chron. p. 81, C : Ἀλλ' ὕστερον ὑπέχουσι μείζονας τὰς δικάσεις.]

[Δικασμὸς, ὁ, Judicatio. Philo vol. 1, p. 133, 37 : Δεδῶν, ὃ καλεῖται δ. Hase.]

[Δικασπολέω, Jus dico. Diotogenes ap. Stob. Floril. 48, 61, vol. 2, p. 314 : Τό τε δικασπολεῖν καὶ διανέμειν τὸ δίκαιον.]

Δικασπολίη, ἡ, Ion. pro δικασπολία, Juris dictio, Judicium. Exp. etiam Lis, Causa, Controversia, ut Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 376] : Ἤρετό μιν τοίης ἀμφὶ δικασπολίης· qua causa s. lite exposita, causidicus illi dicit, Δίζεο δ' εὐμενέοντα δικασπόλον, αἶψα δ' ἀποίσῃ Ψῆφον ἀρειοτέρην, ἣν τὰ δίκαια λέγοις, Benignum judicem. [Orph. Arg. 379 : Ὅς ῥα δικασπολίῃ μέλεται· 382 : Περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνει. Manetho 2, 261 : Ἔν τε δικασπολίῃσιν ἐριδμαίνοντες ἔπεσσιν, ex emend. Hemsterh. : nam codex δίκας πτολίεσσιν. Paul. Sil. in Anth. Pal. 5, 274 et anon. ib. 9, 705.]

Δικασπόλος, ὁ, Qui circa jura reddenda versatur, ὁ περὶ τὰς δίκας καὶ νόμους πολούμενος. Et interdum i. q. βασιλεὺς, ut tradit Eust. Hom. Il. A, [238] : Νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Ἥρος Διὸς εἰρύαται· Od. [Λ, 185] : Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἴσας Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν. [Callim. H. in Jov. 3 : (Ζῆνα) δικασπόλον οὐρανίδῃσι. Orph. H. 68, 11, de Eumenidibus : Δικασπόλοι αἰὲν ἐοῦσαι. Nonn. Dion. 5, 595 : Καί ποτε χαλκὸν ἑλοῦσα διαυγέα τέρπετο κούρη, κάλλεος ἀντιτύποιο δικασπόλον. Adject. ap. Apoll. Rh. 4, 1178 : Σκῆπτρον ἔχων χρυσοῖο δικασπόλον. Hesych. : Δ., δικαστὴς, βασιλεύς. Δικασπόλους, δικαστὰς ἢ περὶ τὸ δίκαιον πολουμένους. Niceph. Greg. 8, 6, p. 316, 22 ed. Bonn. : Τούς τε ἀγορανόμους καὶ δικασπόλους. Accentum notavit schol. Eur. Or. 106.]

[Δικαστεία, ἡ, i. q. δικαστήριον. Pocock. Inscr. ant. n. 35, p. 25. Passov.]

[Δικαστέον, Conferendum, Gl.]

[Δικαστηρίδιον, τὸ, Parvum tribunal. Aristophan. Vesp. 803 : Ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ.]

Δικαστήριον, τὸ, Judiciale forum, Judicum consessus, Tribunal. [Herodot. 6, 72 : Ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθείς. Aristoph. Eq. 1317 : Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν. Plato Gorg. p. 454, B : Τῆς πειθοῦς ... τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄχλοις.] A Bud. sæpe redditur Judicium ap. Dem. ut C. Everg. : Πότερα δικαστηρίῳ παραδοίη. [Conf. p. 1230, 18.] Et ap. Eund. [p. 778, 17; 725, 14], Τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις, Judiciorum cognitiones. Sed et Judices interpr. in h. l. Ejusd. : Οὔτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δ., Neque provocavit ab arbitro ad judices. [Et p. 913, 23.] Sic ap. Liban. in Decl. : Καθίσαι δικαστήριον αὐτῷ θεῶν, exp. Judices illi deos ferre, Apud deos eum accusare. [Chorus judicum ap. Aristoph. Vesp. 624 : Ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων, οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Thom. M. p. 239 : Δικαστήριον καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ δίκαι τελοῦνται καὶ αὐτοὶ οἱ δικάζοντες ... || Dies judicialis. Sozomen. H. E. 2, 25 : Πρὸ μιᾶς τοῦ δικαστηρίου. || Accusatio. Suid. : Γραφὰς, δικαστήρια, κατηγορίας. G. Dindorf.]

Δἴκαστὴς, ὁ, Judex [Herodot. 3, 31 : Οἱ δὲ βασιλήϊοι δικασταὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται Περσέων. Æsch. Eum. 684 : Δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον. Sophocl. ap. Hesych. s. v. Κυάμῳ : Κυαμοβόλον δικαστήν. Plato Rep. 3, p. 405, B : Μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ· 10, p. 614, C : Δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι], et passim ap. Dem., Ὦ ἄνδρες δικασταὶ, pro δικασταὶ simpl. Interdum gen. additur, ut Δικαστὴς τῶν σφετέρων διαφορῶν, Thuc. 4, [83. Eur. Suppl. 252 : Οὗτοι δικαστήν σ' εἱλόμην ἐμῶν κακῶν. « De differentia, quæ est inter δικαστὴν et κριτὴν, miror nil monuisse grammaticos. Uterque judicat ac decernit, sed δικ. de re, quæ in jus vocatur, κριτὴς de aliis quibuscumque rebus ac certaminibus : ille secundum leges, hic æquitate. Ita

intelligendus Xen. Conv. 5, 10 : Τὸ δὲ σὸν (ἀργύριον), ὥσπερ τὸ πλεῖστον, διαφθείρειν ἱκανόν ἐστι καὶ δικαστὰς καὶ κριτάς. » Wyttenb. Bibl. crit. 3, 2, p. 68. Conf. eund. in Miscell. doctr. 2, p. 268. Δικαστὴς et διαιτητὴς quid differant, v. s. Διαιτητής. || Vindex, Ultor. Eur. Herc. f. 1150 : Ἦ φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἐξακόντισας τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι;]

Δικαστικός, ἡ, ὸν, Ad judicem pertinens, Judicialis s. Judiciarius : δ. χρήματα, Aristoph. [? Iambl. V. P. p. 360 : Κρεῖττον δέ ἐστι (τὸ νομοθετικὸν εἶδος τῆς δικαιοσύνης) καὶ τοῦ δικαστικοῦ.] || Judicandi peritus s. judiciorum. Xen. [Mem. 2, 6, 38] : Στρατηγῷ καὶ δικαστικῷ καὶ πολιτικῷ ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι. [Ἐπὶ ἡ δικαστικὴ, Ars judiciaria. Plato Gorg. p. 464, B : Ἀντίστροφον δὲ τῇ ἰατρικῇ τὴν δικαστικὴν λέγω· Rep. 3, p. 410, A : Εὐλαβήσονται δικαστικῆς εἰς χρείαν ἰέναι. Aristot. Eth. Nic. 6, 9.] || Δικαστικὸν neutro genere [ap. Aristot. Polit. 6, 5, Hesych. s. h. v. aliosque gramm.] pro δικαστικὸς μισθὸς [quem dicit schol. Aristoph. Vesp. 299 : Ὡς τριωβόλου τοῦ δικαστικοῦ ὄντος μισθοῦ, ad Ran. 140 et alibi], Merces judicum, Sportulæ judiciales, Sportularia pecunia, Bud. [Schol. Aristoph. Pluti 329 : Οὐχ ἵστατο τοῦ δικαστικοῦ ὁ μισθὸς, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετέβαλλον. Quod in schol. ad Nub. 860 plurali numero dicitur τῶν δικαστικῶν ὁ μισθός.]

Δικαστικῶς, Judicum more, Judiciario more, Ut fit in judiciis. Lucian. Hermot. [c. 47. Id. Quom. hist. conscr. c. 10, et Amor. c. 18 : Ἐν μέσῳ πάνυ δ. καθεζόμην. Aster. p. 113, C. Theodoret. Hist. eccl. p. 695, D. Cat. in Psalm. t. 1, p. 109, 37 : Πατρικῶς με παίδευσον, μὴ δ. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 462, 31 : Ὥστε μέρος ἐστὶ τῆς ὅλης προνοίας ἡ εἱμαρμένη τὸ πρὸς τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς δ. ἁρμοζόμενον. Hase.]

Δικάστρια, ἡ, Quæ est judex. Lucian. [Piscat. c. 9.]

Δικατάληκτος, ὁ, ἡ, Dupliciter desinens. [Frequens in scriptis grammaticorum voc., ut Etymol. M. p. 480, 10 : Δικατάληκτον ἴς καὶ ἴν. Herodian. Epimer. p. 170; Eustath. p. 109, 5. || Ap. metricos, Ex duobus metris catalecticis compositus. Hephæst. p. 101 : Τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον· 102 : Τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν δικατάληκτον.]

[Δικάτωρ. V. Δικτάτωρ.]

[Δικαυλέω, Geminum caulem habeo. Theophr. H. P. 6, 6, 8 : Μονόκαυλα δέ ἐστιν ὡς ἐπίπαν, δίκαυλα δὲ σπανίως. Scrib. δικαυλεῖ ex codd.]

[Δικέλαδος lectio corrupta ap. Hesych. s. v. Κέρκος, quod v.]

Δικελισταὶ, dicebantur ap. Lacones Qui comicos lusus obibant, VV. LL. e Cæl. Rhodig. Sed scr. potius Δεικηλισταὶ, s. Δεικελισταί. [V. Δεικηλιστής.]

Δίκελλα, ἡ, Ligo bifidus, bidens, etiam Bidens sine adjectione. Phocyl. [146] : Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ. Apud Athen. 13 : Ἀπειλούντων κατασκάψειν τὴν οἰκίαν ἐννηοχέναι γὰρ δικέλλας. De ejus etymo dicam in Κέλλω. [Æsch. Prom. sol. ap. Steph. Byz. s. v. Ἄβιοι : Ἴν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. Soph. Antig. 250 : Δικέλλης ἐκβολή. Eur. Phœn. 1162 : Βοᾷ πῦρ καὶ δικέλλας; ὡς κατασκάψων πόλιν. Timæus Lex. p. 233 : Σμινύην, οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν· ubi Ruhnk. δίκελλαν et σμινύην conjuncta indicat ex Alciphr. 3, 24. Discrimen inter δίκελλαν et μάκελλαν Theo ad Arati Phæn. p. 2 statuit hoc : Μάκελλα ἡ μονόθεν κέλλουσα ἤγουν τέμνουσα· δίκελλα δὲ ἡ διχόθεν. || Δίκελλον ap. Hesych. : Δίκειν, βάλλειν, ῥίπτειν· ὅθεν καὶ δίκον καὶ δίσκον (καὶ addit Musur.) δίκελλον. Et, Σμινύη, σκαφίδιον δίκελλον. ῎ G. Dindorf.]

[Δικελλευτὴς, ὁ, i. q. δικελλίτης. Constant. Man. Chron. p. 101, D : Δικελευτὰς (scr. Δικελλ-) ἂν εἴποι τις φιλοεργοὺς δοκίμους. Codex Allatii δικελλευτούς. Boiss.]

Δικελλίτης, ὁ, Qui ligone utitur, Fossor, i. q. σκαπανεύς. Lucian. Tim. [c. 8] : Διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ.

[Δικελλοειδὴς, ὁ, Bidentiformis, Ligonis formam habens. Schol. Plat. (ad Remp. 2, p. 370, D) p. 150 : Ἀξίνην ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους δικελλοειδῆ. Boisson.]

[Δίκελλον. V. Δίκελλα.]

[Δίκεντρος, ὁ, ἡ, Qui duplicem aculeum habet. Ælian. N. A. 6, 40 : Δικέντρους (σκορπίωνας). Epiph. Hær. 58 extr., p. 493, A, citat Routh.]

Δικέντρων, ὁ, Jactus quidam in taxillorum ludo sic dictus. Hesych.

Δικέραιος, ὁ, ἡ, Bicornis, i. q. δίκερος s. δύο κέρατα ἔχων, ut Suidas in quodam ex Epigr. l. exponit. [Antipatri Sidon. in Anth. Pal. 6, 111 : Δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρθυγγα μετώπων σπασάμενος (scr. σπασάμενος). G. Dindorf.]

[Δικέρας. V. Δίκερως.]

[Δίκερας, τὸ, q. d. Bicornu. De duplici cornu copiæ dixit Callixen. ap. Athen. 5, p. 202, B et C : quale in numis Arsinoæ, Cleopatræ et Ptolemæi Soteris secundi expressum inveniri monuit Letronnius, *Observations sur les noms des vases grecs* p. 67. || Poculi species duplex cornu referens. Pollux 6, 97 : Ἔστι δ' εἰπεῖν ... καὶ δικέρας (scr. δίκερας) ἢ δίκρουνον ῥυτόν.]

[Δικέρατον, τὸ, Duæ siliquæ, tributum a Nicephoro generali Byzantiis impositum. Constant. Man. Chron. p. 93, B : Οὗτος ἐπέθηκε βαρὺ τοῖς Βυζαντίοις ἄχθος ... ἀνανεώσεως τειχῶν χάριν τῶν γηρασάντων, ὃ λέγουσι δικέρατον οἱ τούτου τελωνάρχαι. Id alii ab Leone Isauro urbi esse impositum narrant. V. Fabrot. ad l. Constantini p. 192 et quæ Ducangius collegit in Gl. p. 637. Qui etiam de voc. Δικερατοεξάφολλον, τὸ, Diceratum cum sex follibus, dixit. G. D. V. Montef. Palæogr. p. 364. Kall.]

[Δικέρατος, ὁ, ἡ, Bicornis, Gl. Antig. Caryst. c. 58, p. 107 : Οὐδ' ἄλλο τῶν δικεράτων οὐδέν. Ὄφις δικέρατος in codice Vindob. Dioscoridis ap. Lambec. Bibl. Cæsar. l. 6, vol. 6, p. 294.]

[Δίκερκος, ὁ, ἡ, Geminam caudam habens. Ælian. N. A. 12, 3.]

Δίκερως, ὁ, ἡ, Bicornis, Bina gerens cornua, Epigr. [Philodemi in Anth. Pal. 5, 123, et δικέρωτα ap. Agathiam ib. 6, 32.] Declinatur etiam Δικέρας et Δίκερος, ου, ὁ, ἡ, Aristot. [H. A. 2, 1, p. 499, 18] : Τῶν ζώων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλα [διχαλὰ] κατὰ φύσιν ἐστί· μώνυχον δὲ καὶ δίκερον [Recte nunc δίκερων legitur] οὐδὲν ἡμῖν ὤπται· μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα, ὀλίγα, οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος μονόκερως· μονόκερων δὲ καὶ δίχαλον ὦρυξ. Unde Plin., Cornigera fere bisulca; solida ungula et bicorne, nullum; unicorne, asinus tantum Indicus; unicorne et bisulcum, oryx.

Δικέφαλος, ὁ, ἡ, Biceps. [Aristot. H. A. 5, 4; Dio Cass. 50, 7; Euseb. H. E. 4, 7; Hesych. s. v. Δίκουρος.]

Δίκη, ἡ, [Inter μονήρη ap. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 14, 1], Jus, Justitia, Fas, i. q. Θέμις Homero, ut docet Eust. Hesiod. Op. [273] : Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Ubi δίκη βίην illam opponit quam, ut opinor, tribuit illis, quos χειροδίκας appellat, i. e., ut Ovidii utar verbis, Qui jus ense dicunt. Subjungit tamen aliquanto post, Δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς Οὐκ ἔσται· nimirum δίκη tam late patet quam Lat. Jus, et Gall. *Droit*. Sic ubi scribit, ... ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει, Si iniquus plus juris habebit, *Si l'inique ha meilleur droit*. Hinc etiam fit ut Ovid. appellet jus, id quoque quod ense dicitur, non autem ἰθύντατα, ut loquitur Hom. Il. Σ, [508] : Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, ubi putem δίκην εἴπῃ posse ad verbum reddi Jus diceret. [Pindar. Pyth. 4, 247 : Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον. Plur. numero Hom. Od. Γ, 244 : Περίοιδε (Νέστωρ) δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων· Ι, 215 : Οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. Pind. Pyth. 4, 271 : Ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας.] Ex hac signif. voc. δίκη manarunt hæc, quæ adverbialiter ponuntur, δίκῃ, ἐν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κατὰ δίκην, pro Jure, Merito : quibus opp. παρὰ δίκην, et interdum μὴ κατὰ δίκην, Contra jus et æquum, Immerito. Cicero δίκῃ apud Platonem Jure, et ἐν δίκῃ apud Eundem Juste; ut vicissim ἀδικίᾳ, Injuste, interpr. ut habes pp. 31, 33 Cic. Lex. Apud Thuc. 3 : Παρὰ δίκην γιγνώσκοιεν, pro Contra jus fasque. [Δίκῃ. Hom. Il. Ψ, 542 : Ἠλείδην Ἀχιλῆϊ δίκῃ ἡμείψατ' ἀναστάς. Schol. min. δικαίως ἀπεκρίθη. Soph. OEd. Col. 760 : Ἡ δ' οἴκοι πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν· El. 561 : Οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας. Ἄνευ δίκης Æsch. Eum. 554, Eur. Andr. 551. Ἄτερ δίκης Æsch. Suppl. 703. Βίᾳ δίκης Æsch. Suppl. 430. Ἐν δίκῃ. Pind. Ol. 2, 29 : Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν. Aristoph. Pac. 628, Plato Phædr. p. 266, A (ubi μᾶλ' ἐν

δίκη), et p. 277, D; Philostr. p. 731. Δίκης ἔξω Eur. Andr. 788. Κατὰ δίκην Eur. Troad. 887, Plato Ep. 7, p. 351, E; Lennep. ad Phalar. p. 155. Μετὰ δίκης. Diotogenes ap. Stob. Floril. 48, 62, vol. 2, p. 315 : Ἐχθροὺς δὲ μετὰ δίκας ἀμύνασθαι. Παρὰ δίκην Hesych., Phot., et Suid. interpretantur παρὰ τὸ δίκαιον. Pind. Isthm. 6, 67 : Τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά. Πέρα δίκης Æsch. Prom. 30, Soph. El. 521. Πρὸ δίκης. Eur. Heracl. 925 : Ὦ θυμὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος, Qui vim juri præferebat. Sic fere Pindar. Pyth. 4, 248 : Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον. Πρὸ δίκης alia signif. dictum v. infra. Πρὸς δίκης. Soph. El. 1211 : Πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις· OEd. T. 1014 : Ἆρ' οἶσθα ὅῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων, ubi gl. μετὰ δίκης. Σὺν δίκῃ Æsch. Sept. 444, Eum. 610; Eur. Phœn. 156; Pindar. Pyth. 9, 170; Herodot. 1, 115. Σὺν δίκῃ δικαίᾳ v. s. v. Δίκαιος.] ‖ Δίκη fuit etiam habita pro Dea justitiæ præside, quæ et filia Jovis est Hesiodo : eam certe deum comitari tradidit Aristot. De mundo in fine. [Solon. ap. Demosth. p. 422, 11 : Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης θέμεθλα. Sæpissime ap. Tragicos, ut Æsch. Sept. 662 : Εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν· Eum. 539 : Βωμὸν αἴδεσαι Δίκας. Soph. OEd. Col. 1382 : Εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις· Ant. 854 : Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες ὦ τέκνον πολύν (l. πάλιν). Eur. El. 771 : Δίκη πάνθ' ὁρῶσα. Pind. Ol. 13, 7 : Εὐνομία ... κασίγνηταί τε ... Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, Δίκης ζυγὸν Agathias in Anth. Pal. 11, 350. ‖ Δίκη cognomen pentádos in Theol. Arithm. p. 31, ad quem l. v. Ast. p. 176.] ‖ Δίκη ap. Hom. exp. etiam Ritus, Mos, Consuetudo : ac certe Eust. vult in hoc l., Od. Ξ, [59] : Ἡ γὰρ ὁμώων δίκη ἐστὶ κ. τ. λ., δίκην esse θέμιν, s. νόμον, aut τρόπον, aut ἔθος : at ego δίκην et hic, et in aliis plerisque ejus ll. non simpl. Morem esse dico, sed Morem jure receptum : atque adeo alicubi Officiosam quandam, ut ita loquar, consuetudinem sic appellari puto. [Ω, 254 : Εὐδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων· Σ, 275 : Μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τοπάροιθε τέτυκτο. Pind. Pyth. 1, 97 : Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων ἐστρατεύθη.] Hinc Δίκην adv. ponitur, sub. κατὰ, pro More, Instar. Aristot. De mundo : Καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, Fluminum more, vel modo. Vel, Fluminum instar. [Æsch. Sept. 85 : Βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου. Eur. Hec. 1162 : Πολεμίων δίκην. Aristoph. Thesm. 18 : Δίκην (sic Reiskius : libri ἀκοὴν) δὲ χοάνης ὥτα διετετρήνατο. Χώνης δίκην Plut. Mor. p. 903, E. Δίκην τυμπάνων Strabo 11, p. 506. Exx. Platonica v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 85. G. Dindorf.]

‖ Δίκη, Dica (Plaut. et Terent. Dicam scribere, et impingere), Judicium, Causa, Actio, Lis; e quibus vv. alia aliis, in quibusdam loquendi generibus, convenientiora sunt. [Judicium significat ap. Antiphont. p. 140, 4 et 142, 4 : Ἡ μὲν γὰρ τούτων αἰτίασις οὐκ ἔχει τέλος, ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἐστι καὶ τῇ δίκῃ· ὅ τι δ' ἂν ὑμεῖς ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ μὴ ὀρθῶς γνῶτε, τοῦτο οὐκ ἔστιν ὅποι ἄν τις ἀνενεγκὼν τὴν ἁμαρτίαν ἀπολύσαιτο. Xenoph. Apol. 1 : Ἐπειδὴ ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην. Actio, sæpissime in scriptis oratorum. Theophil. Instit. p. 783 : Ὀφείλεις δὲ εἰδέναι ὅτι ἃς δίκας ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, ταύτας ἀκτίωνας καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι. Plerumque autem de caussis privatis dicitur, γραφὴ de publicis. Harpocrat. : Δίκη· σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα τὸ ὄνομα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων, ὃ σαφὲς ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Herodian. p. 472 ed. Lob. : Δίκη ἡ ἰδία, κυρίως δ' ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ πραγματικῶν· γραφὴ ἡ δημοσία, καὶ ἐπὶ ἐγκλημάτων ψυχικῶν. Recte Pollux 8, 41 : Ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ καὶ δίκαι, οὐ μέντοι καὶ αἱ δίκαι γραφαί. Plato Euthyphr. p. 2, A : Οὐ γάρ που καὶ σοὶ δίκη τις οὖσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα ὥσπερ ἐμοί; Σ. Οὔ τοι δὴ Ἀθηναῖοί γε δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν. Lysias p. 135, 42 : Ὅσας οὗτος ἡ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο ἢ γραφὰς ὅσας ἐγράφετο. Conf. eund. p. 95, 41. Demosth. p. 298, 4 : Τάς τε ἰδίας δίκας καὶ τὰς δημοσίας· 523, 17 : Δίκαι ἴδιαι ἢ γραφαί. Conf. quæ s. v. Γραφὴ dicta sunt : ubi memorari debebat Sopatri locus Περὶ διαιρέσεως ζητημάτων (a Meursio editus Them. Att. 1, 3), qui γραφὰς dixit de caussis privatis : Ὁ νόμος περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐστι γραφῶν, οὐ περὶ τῶν δημοσίων κεκυρωμένος. V. Meier. De lite Attica p. 163, 198.] Λαγχάνω δίκην, Bud. interpr. Dicto judicium, Litem intendo, Edo judicium et actionem, Subscribo judicium : et ἀντιλαγχάνω, Vicissim litem intendo. Idem ἐπάγω δίκην s. γραφὴν interpr. Litem, Crimen, Dicam impingo. Quæ omnia vide ap. Bud. Comm., itidemque δίκην εἰπεῖν Xen. [Mem. 4, 8, 1], quod ad verbum redditur Causam dicere. Vide et δίκην εἰσάγειν, ἀποφέρειν, ἐκφέρειν : necnon δίκην ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι, ὄφλειν, φεύγειν, eique opp. ἀποφεύγειν, atque alia nonnulla. Item δίκη ἐρήμη, δίκη οὐκ οὖσα, δίκη ἀνάδικος : et δίκη βλάβης, αἰκίας, παρανοίας. De his inquam et Bud. et hoc ipsum opus vide, singula aut saltem eorum plurima suis quærens locis. [Δικῶν genera plurima ab oratoribus memorata enumerant grammatici, quorum locos collegerunt Meierus et Schœmannus in libro De lite Attica aliique de jure Attico scriptores plurimi.] Sed occurrunt et alia loquendi genera ap. auctores a δίκη ducta præter illa, quæ Bud. commemoravit; ut διὰ δίκης ἐλθεῖν, Thuc. 6, [60. Soph. Antig. 742 : Διὰ δίκης ἰὼν πατρί.] Item δίκῃ κρίνεσθαι, et δίκῃ διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. [Conf. Thuc. 4, 118. Πρὸ δίκης, Indicta caussa, Non exspectata judicum sententia. Isæus p. 51, 27 : Ἃ δὲ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος καὶ ὁ πάππος αὐτοῖς ἔδωκεν, αὐτὸς ἀφείλετο πρὸ δίκης· 82, 20 : Μὴ πρὸ δίκης τὴν Ἀριστάρχου θυγατέρα ... ἐκ τῶν πατρώων ἐκβάλλειν. Appian. Excerpt. p. 367 ed. Mai. : Ὅτι Βομίλχας κατηγορούμενος ἔφυγε πρὸ δίκης. Plutarch. V. Fabii Max. c. 9, ab Schœmanno comparatus : Καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ δικτάτωρι καὶ θανατῶσαι πρὸ δίκης ἔξεστι. G. Dind.] Est vero in usu et δίκην δικάζειν, quod est judicis litem dirimentis et dijudicantis, sumtum ex Hesiodi Op. [V. Δικάζω.] Apud quem [Op. 217, 248] legitur et δίκαι σκολιαί, Prava judicia s. sententiæ : quibus opp. ἰθεῖαι. Sic et [Op. 260] : Ἄλλη παρκλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες.

‖ Δίκη, Supplicium, Pœna; sicut Hebraico loquendi genere Judicium poni videmus pro Pœna, quæ ex judicio sequitur [Æsch. Choeph. 935 : Ἐμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, βαρύδικος ποινά] : ut δίκην, δίκας διδόναι, quod. Lat. itidem, Pœnas dare. [Æsch. Suppl. 733 : Θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. Eur. Heracl. 60 : Οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη. Æsch. Choeph. 804 : Λύσασθ' αἷμα πραφάτοις δίκαις. Lysias p. 100, 9 : Ὑπὲρ τούτων προσήκειν αὐτοῖς δίκην δοῦναι. Ælian. N. A. 10, 48 : Ἐκεῖνον μὲν διέφθειραν, ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπώλεσαν διδόντες δίκην κατὰ τὴν δίκην.] Interdum etiam addito dat. pers., ut Aristoph. [Eq. 923 : Δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην ἰπούμενος ταῖς ἐσφοραῖς·] Nub. [699] : Δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον. [Lysias p. 104, 11 : Οὐ μόνον τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς διδόναι δίκην.] Et cum gen. rei, Δώσεις δίκην τούτων, Idem [Nub. 1223]. Sic δοῦναι δίκην τῶν ἀδικημάτων. [Æsch. Prom. 9 : Ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. Herodot. 1, 2 : Οὐδὲ ἐκεῖνοι Ἰοῦς τῆς Ἀργείης ἔδοσάν σφι δίκας τῆς ἁρπαγῆς. Rarius cum articulo. Eur. Heracl. 1025 : Οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανὼν ἐμοί. Aristoph. Av. 337 : Τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι τὴν δίκην. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 29 : Προσήκει ὡς προδότῃ ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν διδόναι τὴν δίκην.] Dicitur et τίνειν δίκην, quod non solum Pœnas pendere, s. luere, sed interdum etiam, sicut et ἀποτίνειν δίκην, redditur Mulctari. [Eur. Or. 7 : Τίνει ταύτην δίκην. Soph. El. 298 : Ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην· Aj. 113 : Κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην. Herodot. 9, 94 : Ταύτην δίκην Ἀπολλωνιῆται τῆς ἐκτυφλώσιος ἐκτίνουσί τοι. Lysias p. 167, 42 : Ἐξέτισε τὴν δίκην.] Item δίκας ἔχειν pro Pœnas subire, e Plat. Epist. [Rep. 7, p. 529, C : Δίκην ἔχω· ὀρθῶς γάρ μοι ἐπέπληξας. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 25 : Ὁ μὲν αἴτιος τῶν πραγμάτων καὶ ὑμῖν καὶ ἡμῖν ἔχει τὴν δίκην] : item ὑπέχειν [Eur. Hec. 1253 : Ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην· Or. 1649 : Δίκην ὑπάσχες αἵματος μητροκτόνου Εὐμενίσι τρισσαῖς. Soph. OEd. T. 552 : Ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην] : item alicubi παρέχειν. [Eur. Hipp. 49 : Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ δίκην τοσαύτην, ὥστ' ἐμοὶ καλῶς ἔχειν· Androm. 1108 : Φοίβῳ τῆς πάροιθ' ἁμαρτίας δίκας παρασχεῖν. Δίκης τυγχάνειν. Xenoph. H. Gr. 3, 3, 11 : Οὗτοι μὲν δὴ

τῆς δίκης ἔτυχον.] Et δίκας ἀπαιτεῖν τοῦ φόνου, Pausan. [5, 2, 2], quod e Livio vertitur Pœnas expetere. [Herodot. 1, 3 : Ἀπαιτέειν τε Ἑλένην καὶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς αἰτέειν· 4, 164 : Δίκας τοὺς ἀντιστασιώτας αἴτεε τῆς ἑωυτοῦ φυγῆς.] Et δίκην ἐπιτιθέναι e Luciano [Catapl. c. 13] pro Pœnam irrogare. [Eur. Or. 576 : Οὐχ αὑτῇ δίκην ἐπέθηκεν. Herodot. 1, 120 : Ἁρπάγῳ μὲν Ἀστυάγης δίκην ταύτην ἐπέθηκε. Δίκην λαμβάνειν, Pœnam sumere. Lysias p. 94, 7 : Ταύτην ἔλαβον τὴν δίκην, ἣν ὑμεῖς δικαιοτάτην εἶναι ἡγησάμενοι ... ἐτάξατε· 104, 19 : Παρ' ἑτέρου ἠξίωσε δίκην εὐσεβείας λαβεῖν.] Sed quod ad primum illud genus loquendi attinet δίκην δοῦναι vel δίκας δοῦναι, in eo δίκας interdum non Pœnas, sed Judicia verte; ut Thuc. [1, 38] : Δίκας ἤθελον δοῦναι, Judicium subire volebant, Disceptare volebant. Sic [1, 140] : Δίκας μὲν τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι, q. d. Judicia de controversiis dare vicissimque accipere. [Herodot. 5, 83 : Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τά τε ἄλλα καὶ δίκας ... ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων. Lysias p. 158, 26 : Ὁ δὲ ἡγούμενος μηδὲν ἠδικηκέναι δίκην δίδωσι.] || Sciendum est item B δίκην ἔχειν non tantum dici eum, qui dat pœnas, qua in signif. affertur e Plat. Epist. 7, sed et eum cui ab alio dante pœnas satisfit, q. d. Habere satisfactionem, aut ultionem, Obtinere jus suum. Citatur vero ex eod. Plat. in hac quoque signif. : Εἰ φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω δίκην. Sed et ex Herodoto, Ἔχω, ὦ ξεῖναι, παρὰ σοῦ πᾶσαν δίκην. Additurque hic l. Cic. De leg. 2 tanquam similis, Plus pœnarum habeo quam petivi. At illud δίκην ἔχειν ap. Hesiod. in l. quem initio protuli, accedit potius ad Lat. illud Jus suum obtinere. [V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 152, E, vol. 6, p. 952.]

[Δικηγορέω, Caussam dico s. defendo. Eust. Opusc. p. 319, 30 : Ταῦτά σοι δικηγορήσαντι σοφώτατον ὑπὲρ ἡμῶν ὁ μισθὸς κείσεται ὅθεν σοι καὶ τὰ ἄλλα καλά.]

[Δικηγορία, ἡ, Caussarum actio. Eustath. Opusc. p. 48, 1. G. Dindorf.]

[Δικηγορικῶς, More caussidici. Eustath. Opusc. p. 270, 50 : Καί που καὶ τὰ φαῦλα μεταχρωστέον δικηγορικώτερον.]

Δικηγόρος, ὁ, Causidicus, δικολέκτης, Bud. [Agathias p. 295, 10; Laur. Lydus De magistr. p. 270; Suid. s. v. Λουκιανός (ubi edd. vett. δημηγόρος) et s. Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος. Eustath. ad Hom. p. 131, 2 : Δίκη καθυφέσεως ὅτε τις δικηγόρος χαυνωθεὶς προδῷ τὴν ὑπόθεσιν. Ex Hesychio Miles. citat Schæf.]

[Δικηλιστής. Δικηλίτας. Δίκηλον. V. Δείκηλον.]

[Δίκην. V. Δίκη.]

[Δικήρης, ους, ὁ, Diceres, n. pr. unde Δικηρίδης, ὁ, Dicerides. Etym. M. p. 165 extr. de patronymicis in ειδης agens : Διὰ τῆς ει (γράφεται)... χωρὶς τριῶν, Θρασυμήδους Θρασυμίδης (corr. Θρασυμηδίδης ex Philemone c. 42, p. 30), Δικήρους Δικηρίδης. G. Dind.]

[Δικήριον, τὸ, Cereus bisulcus, cujus usus in sacris liturgiis Græcorum, sicut τρικήριον, Trisulcus, et utrumque manibus frequentibus gestat pontifex, et utraque manu simul cum illis populo benedicit, quod est δικηρίῳ vel τρικηρίῳ σφαγίζειν. Ducang. Qui Demetrii Gemisti, Symeonis Thessal. aliorumque locos apposuit.]

[Δίκησις, εως, ἡ, Vindicta. Sirac. 47, 29 : Ἕως δίκησις ἔλθῃ ἐπ' αὐτούς.]

[Δικητροπέω, Fugo. Hesych. et Suid. : Δικητροπεῖ, φυγαδεύει. Codex Hesychii δίκη τροπῆ. Suidæ edd. vett. δικοτροπεῖ.]

[Δικηφόρος, ὁ, ἡ, Vindex. Æsch. Agam. 525 : Τροίαν καταφκάψαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλῃ· 1577 : Ἡμέρας δικηφόρου· Choeph. 118 : Πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις;]

Δικίδιον, τὸ, Controversiola, Bud. ex Aristoph. [Eq. 346, Nub. 1109, Vesp. 508.]

[Δικιόνιον, τὸ, Bicolumnium. Constant. Cerimon. p. 123, D; 124, C, D. Conf. Διπλοκιόνιον. G. Dind.]

[Δικλήματος, ὁ, ἡ, Qui duos palmites habet. Athanas. vol. 2, p. 224, C : Κατέπηξαν αὐτὸν ὡς ἐπὶ χάρακι ἄμπελον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ὁ δ' ὥσπερ δικλήματος ἢ τρικλήματος ἐκπετάσας ... τὰς χεῖρας... Indicavit Kall.]

[Δικλὶς, ίδος, ἡ.] Nomen Δικλὶς in hunc locum [ubi de derivatis substantivi κλεὶς agitur] servavi, quod e A κλεὶς potius quam e κλείω formetur, et quidem abjecto ε. [Draco Strat. p. 56, 18 : Ἀπὸ τοῦ δίς καὶ τοῦ κληΐς γίνεται δικληΐς καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ συστολῇ τοῦ ι δικλὶς καὶ συστέλλεται.] Sunt autem πύλαι δικλίδες, nam singularis exemplum non affertur, Portæ bifores, Valvæ bifores, αἱ δὶς κλειόμεναι, utpote altæ, sc. ὑπὸ δύο ὀχέων, αἱ δίθυροι, Eust. in Hom. Il. M, [454] : Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς. Sed idem Eust. in Od. B, [344] : Κληΐσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, Δικλίδες, vult δικλίδες esse διχόθεν κλειόμεναι, δίθυροι. [Ib. P, 268 : Θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶν δικλίδες. Similiter Apoll. Rh. 1, 787; 3, 236. Idem 4, 26 : Δικλίδας ἀμφοτέρωθεν σταθμούς. Θύρην δικλίδα ap. Arat. Phæn. 192.] Apud Erotian. autem p. 22 et 23 meæ edit. [p. 126 ed. Fr.] est Δικλεῖδες θύραι cum ει, quod dicitur proprie significare Fores bipartitas, s. Quæ in duas partes divisæ sunt, ita ut una clausa, altera manere possit aperta. Reperitur tamen potius cum ι solo, ut et in Epigr. [Pauli Silent. in Anth. Pal. 5, 256] : Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις, ubi etiam observa δικλίδας dici sine adjectione, quo et Hesych. modo δικλίδες exp. θύραι. [Asclepiad. ib. 5, 145 : Παρὰ δικλίσι ταῖσδε. Eratosth. 5, 242 : Δικλίδος ἡμετέρης τὴν βάλανον χαλάσας. Meleag. 7, 182. Theocr. 14, 42 : Ἰὼ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, Per vestibulum et januam extimam, ut recte interpr. Reiskius.] Ceterum quum a κλεὶς, Clavis, derivetur hoc nomen, Eust. addit δικλίδας dici quasi δύο ἀγομένας ὑπὸ μίαν κλεῖδα· unde subjungi [Il. M, 456], Μία δὲ κληὶς ἐπαρήρει. Sed non video quid obstet, quominus simplicius δικλίδας exponamus, si quidem cum eo derivare placeat a κλεὶς, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus sc. singulis foribus suam clavem. [Apud Erotianum in capite glossæ libri meliores δικλεῖδος, apud Galen. in Lex. Hippocr. p. 456 : Δίκλειδος, διμεροῦς (libri διμερής), ὡς δύνασθαι τοῦ κάτω μέρους κεκλεισμένου τὸ ὑπερκείμενον ἀνοῖξαι. Quæ gll. referuntur ad Hippocr. p. 783, G : Ὑπὲρ δίκλειδος θύρης, quomodo etiam ap. Galenum scriptum, qui hunc l. explicat vol. 12, C p. 302. Sed, quod satis ostendunt loci poetarum, scribendum δικλίδος : a quo propius abest δικλείδος θύρας in indice capitum Nicetæ p. 15 ed. Cocch. Diphthongum autem librarii vel contra metri legem passim intulerunt, velut ap. Apoll. Rh. 1, 787. G. D.] Extat et Δίκλειδος ap. Galen. Lex. et exp. Bipartitus, ut possit quis interiore parte clausa, superpositam aperire. At vero ap. Hesych. est Δίκλιδος cum solo ι, expositum δίθυρος, Biforis. [Corrigendum Δικλίδος, διθύρου, vel Δικλίδας, διθύρους, ut pridem ab aliis est animadversum.]

Δικογραφία, ἡ, Causarum scriptio s. concinnatio, seu, ut Bud. interpr. Actionum forensium scriptio. Isocr. II. ἀντιδ. [p. 310, A] : Εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας, ὡς ἐστι περὶ δικογραφίαν.

Δικογραφικῶς, More eorum, qui actiones forenses scribunt. Pollux [8, 24] ex Isocr.

Δικογράφος, ὁ, Causarum scriptor, s. consarcinator. Budæo i. q. δικορράπτης. [Poll. 8, 24. Antisthenis scriptum, Ὀρέστου ἀπολογία (ἡ addit Kuhn.) περὶ τῶν D δικογράφων, memorat Diog. L. 6, 15. G. Dindorf.]

[Δικοδίφης, ὁ, Litium quæsitor. Lucian. Lexiph. c. 9 : Μεγαλώνυμος ὁ δ. Schol. ὁ συνήγορος, ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν, τὸ ζητεῖν. ΐΐ]

Δικοδοσία, ἡ, Causæ dictio, VV. LL. e Polyb. 4, [16] : Οὐδ' ἀπολογίας ἔτι κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας, ἀλλὰ καὶ προσεχλεύαζον εἴ τις αὐτοὺς εἰς δικοδοσίας προὐκαλεῖτο περὶ τῶν γεγονότων· q. in l. δικαιοδοσία etiam scribitur. [Quam veram esse lectionem s. h. v. dictum est.]

[Δικοθετέω, Jus dico, Judico. Const. Manass. Chron. p. 38, C : Ὡς οὖν ἐκάθητό ποτε δικοθετῶν καὶ κρίνων. Boisson.]

[Δίκοκκος, ὁ, ἡ, Qui duo grana habet. Schneid.]

[Δίκοκτα, ἡ, scriptura vitiosa ap. Athen. 3, p. 121, E; 122, E, pro δήκοκτα, quod v.]

[Δικολάβος, ὁ, Caussarum actor. Jo. Cinnam. p. 161, D : Τὰς μὲν (τῶν ἡμερῶν) παντάπασι δικασίμους ἐκκεῖσθαι, τὰς δὲ πρωΐ μὲν ἀποκεκλεῖσθαι τοῖς δικολάβοις. G. D.]

[Δικολεκτέω, Causas dico. Chrys. in Auctar. Bibl. Patr. p. 617, D. Hase.]

Δικολέκτης, ὁ, Causidicus, Epigr. [Palladæ in Anth. Pal. 10, 48, et anonymi in Anth. Plan. 4, 313.]

Δικολογέω, Causas dico, seu, ut VV. LL. ex Aristot. Rhet. [1, 1, p. 1355, 20], Judiciales præceptiones trado.

[Δικολογία, ἡ, Causidicatus, Causidicatio, Gl. Aristot. Rhet. 1, 1, p. 1354, 29. Athanas. vol. 2, p. 451, E: Ἀποστείλας εἰς δικολογίαν τὸν σοφὸν... ῥήτορα. G. Dindorf.]

Δικολόγος, ὁ, Causidicus, Causarum orator. Plut. [Mor. p. 486, C]: Καὶ τῶν πολιτευομένων οἱ στρατηγοῦντες τοῖς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν, οὐδέ γε τῶν ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς σοφιστεύουσι. [V. ibid. p. 473, B; 1036, A. V. Luculli c. 1: Ὀρτήσιον τὸν δικολόγον. Thom. M. p. 781: Ῥήτωρ... ὃς καὶ συνήγορος καὶ δικολόγος καλεῖται. Olympiodor. in Plat. Gorg. 33 citat Routh. Macar. Hom. 15, p. 97, B: Ὅλων τῶν δικολόγων ἀρχάριος. Nilus Epist. p. 44.]

[Δικόλουρος, ὁ, ἡ, Bis curtus. Πυραμὶς δικόλουρος, Pyramis cujus supremi apices duo sunt abscissi, ap. Nicom. Arithm. 2, 14, p. 126 ed. Ast., quem vid. p. 291. Sic ibid. κόλουρος et τρικόλουρος.]

Δίκολπος, ὁ, ἡ, Duos sinus habens: de utero muliebri, ut s. v. Κόλπος dictum est. [Galen. vol. 4, p. 277.]

[Δικολύμης, ὁ, Sycophanta, Rabula. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 28 haud dubie ex comico aliquo: Δ. ἄνθρωπος, ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συκοφάντης. ῡ]

[Δικομήτρα, ἡ, Litium mater s. procreatrix, voc. comicum ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 4: Δ., οἷον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν. Ad similitudinem v. νεφρομήτρα, ὀρτυγομήτρα, ὑλομήτρα fictum esse observavit Bast. ad Greg. Cor. p. 259.]

Δικόνδῡλος, ὁ, ἡ, Duos nodos s. Duo tubera habens: de digito, in cujus duabus juncturis et articulis duo tubera extant. Aristot. H. A. 1, 15: Δάκτυλος δ' ὁ μὲν μέγας, μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι, δικόνδυλοι.

[Δίκορμος, ὁ, ἡ, Qui duplicem caudicem habet. Artemidor. 5, 74: Δένδρον... παμμέγεθες δίκορμον..., τὸ μὲν ἕτερον μέρος... λεύκην, τὸ δὲ ἕτερον πίτυν. Sic nunc ex uno cod. legitur: vulgo δίχρουν, quod ferri posse in δίκρουν mutatum vidit Schæf.]

[Δίκορος, ὁ, ἡ, Qui diversas pupillas habet. Anonymus De physiognomonia in cod. Paris. 2991, A ap. Boisson. ad Marini V. Procli p. 130: Ὀφθαλμοὶ δίκοροι ἀστάτου γνώρισμα καὶ ἀνυποστάτου, εἰ μάλιστ' ἐν τῷ αὐτῷ ὀφθαλμῷ εἰσιν. Eustath. p. 298, 44: Ἱστοροῦσι δὲ αὐτὸν (τὸν Θάμυριν) καὶ δίκορον εἶναι, τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν γλαυκὸν ἔχοντα, τὸν δὲ μέλανα. Phot. Bibl. cod. 190, p. 150, 20, ex Ptol. Hephæst.: Ἦν (Νυσίαν) καὶ δίκορον καὶ ὀξυωπεστάτην φασὶ γενέσθαι. Suid.: Δίκορος· ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς δίκορος ἐλέγετο. Sic vocatur in Antiq. Cpol. 3, p. 47 ed. Bandur. Cujus nominis rationem reddunt Jo. Malal. p. 392 et Zonar. Annal. 14, 3, p. 53: Ὅτι ἀνομοίας ἀλλήλαις εἶχε τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν· τῇ μὲν γὰρ ἦν τὸ χρῶμα μελάντερον, ἡ δὲ λαιὰ πρὸς τὸ γλαυκότερον ἐχρωμάτιστο.]

[Δικορράπτης, ὁ, i. q. δικορράφος, q. v.]

Δικορράφέω, Causas concinno s. consarcino, Lites consarcino, Bud. ex Aristoph. Nub. [1483]: Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικορράφεῖν, i. e. δίκας συῤῥάπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι, Suid. [Apollodor. ap. Stob. Flor. 46, 15: Ψεύδετ', ἐπιορκεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ. G. Dindorf.]

[Δικορραφία, ἡ, Litium consarcinatio. Manetho 2, 296: Δικορραφίης δεδαηκότας. Schol. Aristoph. Nub. 1014, et plurali numero ad Ran. 1057.]

Δικορράφος, ὁ, Causarum concinnator, ut Bud. exp., s. consarcinator, ut Ammian. loquitur. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 11: Δικορράπτης καὶ δικορράφος· Ἀττικὸν ἑκάτερον. Δικορράφος annotavit Pollux 4, 36. Aristæn. 2, 3 extr.: Μή με δικορράφος ὢν ἀναίτιον αἰτιάσηται. Ex Cyrillo Alex. In Jesaiæ c. 59, p. 831 citat Suicer.: Ἦσαν πάντως φιλοπραγματίαι καὶ δικορράφοι καὶ πολὺ νοσοῦντες τὸ δύσερι.]

Δίκορσος, ὁ, ἡ, Biceps: a κόρση quod pro Capite accipi docebo: δίκορσον est δικόρυφον, δικραὲς, δικέφαλον, Eust. [p. 947, 28] e Lex. Rhet. [et Suidas.]

Δικόρυμβος, ὁ, ἡ, Binos corymbos habens: de hedera, de qua et τετρακόρυμβος. || Δικόρυμβον ὄρος ap. Philostr., i. q. δικόρυφον, Duplicem verticem habens mons, Duplex cacumen. Bud. [Lucian. Charon. c. 5, δ. ὁ Παρνασσός.]

Δικόρῡφος, ὁ, ἡ, q. d. Bivertex, Duplicem habens verticem. Δικόρυφοι, ut scribit Bud. ex Aristot. [H. A. 1, 7] et Poll. [2, 43], Bivertices, Qui duplici sunt capillorum discrimine et æquamento, h. e. vertice. Δικόρυφοι dicuntur, inquit Gorr., non Ii quibus os summum capitis geminum est, sed quibus geminum est discrimen capillorum, s. linea illa, quæ capillos in duas partes distinguit. [Eur. Bacch. 307: Δικόρυφον πλάκα· Phœn. 235: Δικόρυφον σέλας. Strabo 2, p. 109: Ἄκρα... τὴν Ἰταλίαν δικόρυφον ποιοῦσα. || « Bipartitus. Polemo Physiogn. p. 257: Γένυς κατὰ τὸ ἄκρον ἐσχισμένη ὡς δικόρυφος γενέσθαι· quod διγένειος est ap. Aristot. H. A. 3, 10. » Weigel. || De surculis duo capita habentibus Geopon. 10, 75, p. 756: Ἐνθέματα... τρικόρυφα ἢ δικόρυφα. G. Dind.]

[Δίκος. V. Δίσκος.]

[Δικοτέχνης, ὁ, Chrysost. 1, 124 (?). Angl.]

[Δικοτροπέω lectio vitiosa. V. Δικητροπέω.]

Δικότυλος, ὁ, ἡ, Qui duarum cotylarum est, s. Duas cotylas habens, i. e. duas carunculas concavas circa cirros: dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere, qui μαλάκια appellantur. Aristot. H. A. 4, 1, de eledone polypi specie: Μήκει τε διαφέρουσα τῷ τῶν ποδῶν καὶ τῷ μονοκότυλον εἶναι μόνην μαλακίων· τὰ γὰρ ἄλλα πάντα δικότυλα ἐστί. Ubi Gaza vertit, Quod unum e mollium numero simplicem acetabulorum ordinem agat; cetera namque omnia duplici caliculantur. [Conf. De part. anim. 4, 9.]

Δίκουρος, Hesychio δικέφαλος, Biceps.

Δικόω, ὥσω, i. q. δικαιόω, Supplicio afficio, κολάζω. Cic. in Verr. [5, 57]: Ἐδικώθησαν, inquit, h. e., ut Siculi loquuntur, supplicio affecti ac necati sunt. [Lectio vitiosa pro ἐδικαιώθησαν. V. Δικαιόω.]

Δικράδεστος, Hesychio ξένος δύο κλάδους ἔχων, nimirum a κράδη, Ramus ficulnus.

Δικραὴς, ἐς, Biceps: δικέφαλος. Affertur a Suida et Eust. [p. 947, 28: Δικραὲς, δικέφαλον. Addit Eust.: Εἴρηται δὲ ἴσως τὸ δικραὲς εἰς ὅμοιον τῷ δίκρανον.]

Δικραία, esse dicitur Cauda Tritonis: forsan quia bifurca. [Lectio vitiosa pro Δίκραιρα. V. Δίκραιρος.] Nam Δίκραιος, αία, αιον, dicitur Bifidus, Bicornis, Bifurcus: ut ap. Hippocr. De loc. in homine [p. 411, 11]: Πρὸς δὲ τὸ γόνυ τὸ ὀστέον τοῦ μηροῦ τοιόνδ' ἐστὶ δίκραιον· τῷ δὲ δικραίῳ τούτῳ τὸ ὀστέον ἡ κνήμη καλεομένη οἷον ἐν γιγγλύμῳ ἐνήρμοσται. [Τῶν δικραίων ib. l. 6 et 8. Δικραίην (φλέβα) pro διακρέην restituit Foes. p. 279, 42. Δίκραια φύματα p. 1165, B. Erotian. p. 118: Δίκρανα (corr. δίκραια ex codd.), τὰ διῃρημένα εἰς δύο καὶ οἷον δίχηλα καὶ δικόρυφα. Κεῖται κἀν τῷ περὶ τόπων. Conf. Δίκροος.]

Δικραιότης, ητος, ἡ, q. d. Bifiditas, Bicornitas: διφυΐα. Hippocr. ibid. [p. 411, 5]: Ὁ δὲ μηρὸς, ἄνωθεν μὲν, ἢ ἐς τὴν κοτύλην ἐμβάλλει, δίκραιός ἐστι τοιῇδε δικραιότητι.

[Δικραιόω, In duas partes divido. Erotian. p. 156 (et Greg. Cor. p. 563): Ἐδικραιώθη, εἰς δύο διῃρέθη, ubi intt. ll. Hippocratis duos indicarunt, quibus hæc gl. restituenda videtur, p. 276, 43: (Φλὲψ) παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιχώθη· et p. 1035, A, ubi verba eadem, nisi quod ἐδιαιρέθη legitur. Apud Greg. Cor. cod. Voss. ἐδιχρώθη, tres alii ἐδικαιώθη, quod vitium Hesychio eximit Heinsius, Ἐδικαιώθη, ἴσως ἐμερίσθη, restituto Ἐδικραιώθη.]

Δίκραιρος, ὁ, ἡ, Bicornis, Suid. ex Epigr. [Agathiæ in Anth. Pal. 6, 32]: Δικραίρῳ δικέρωτα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν. [Apoll. Rh. 4, 1613: Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δίκραιρά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα κήτεος ὀλκαίη μηκύνετο· ubi libri plures δικραίρα, quod videtur legisse schol.: Διπλῆ· τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Τρίτωνος οὐρὰ διῃρημένη εἰς δύο. Ex hoc l. vitiosum δικραία supra posuit HSt. G. D. De δικραίρᾳ, i. e. Cauda bifurca Tritonum, Visconti. Mus. Piocl. t. 1, p. 68. Hase.]

Δικρανὴς ῥίζα, Bifida radix. Bud. e Theophr. [H

Pl. 9, 11, 3], apud quem et τρικρανὴς legi tradit. [Recte codd. Urbinas et Medicei δίκραν ἢ τρίκραν.]

[Δικράνιον, τὸ, i. q. δίκρανον, Furca. Vita S. Romani in cod. Reg. 1485, fol. 119 verso : Προσέταξε... δικρανίῳ μακρῷ βληθῆναι Ῥωμανὸν εἰς πῦρ. Hase.]

Δίκρᾱνος, ὁ, ἡ, Biceps. At Δίκρανον, τὸ, sc. ξύλον, Furcatum, Furca, Cam. ap. Lucian. [Tim. c. 12]: Καὶ μονονουχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, i. e. δικροῖς, ut Aristoph. loquitur : ap. quem schol. ait δίκρανα et διφυῆ ξύλα ruri confici, habentia duas chelas. [V. s. v. Δίκροος.] Et ap. Suid. : Παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγήν. [V. s. v. Δικραῖς.] Ap. Hesych. est etiam Δίκρανος, subst. : nam τὰς δικράνους esse dicit Trivia, s. potius Bivia, τριόδους ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐπὶ δύο ἐκνευούσας· e quibus verbis videtur leg. διόδους. [Δίκρανα et δίκραια confusa notavimus s. v. Δίκραιος, Δικρανίοις ex δικράνοις corruptum s. v. Δίκροος. G. D. Δίκρανον, i. e. Fuscinam, Telum bisulcum, Plutonem in nullo antiquo monumento gerere auctor est Viscont. Mus. Piocl. t. 2, p. 1. Hase.]

[Δικρανοφόρος, ὁ, Furcifer, Gl.]

Δικρανόω, Bifurcum reddo s. biceps, In duas partes aperio.

Δικρᾰτής, ὁ, ἡ, q. d. Bipotens. Soph. Aj. [252]: Δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι, Divisum inter se imperium habentes, Agamemnon et Menelaus. [Antig. 145, de Eteocle et Polynice : Δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω· ubi schol. : Ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας· ἢ δικρατεῖς φησιν, ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἡ ἑκατέρου λόγχη οὐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ' ἐκράτησεν τοῦ ἑτέρου. Altera interpretatio vera.]

Δίκρατον, Hesychio νόμισμα, ἢ δίκρατον [δίκρανον]. Innuit igitur signif. vel Mixtum e duobus, ἐκ δύο κεκραμένον, et dici de numismate subærato : vel Biceps : illud, a κεράω s. κεράννυμι : hoc, a κράς. [Simile nomen est δικέρατον, sed de quo restituendo cogitari nequit ap. Hesych.]

Δίκροος, et per contractionem Δίκρους : item Δικρόος, et per contractionem Δικροῦς : omnibus enim hisce modis scripta reperiuntur; ut videbis in seqq.: Biceps, Bifidus, Bisulcus, Bifurcus. [Phrynich. p. 233 : Δίκρανον· τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι δικροῦν καλοῦσιν. Ad quem l. Lobeck. : « Gramm. veteres hoc δικρόος modo a κέρος s. κέρας derivant, modo e δίκαρος amputatum, modo e δίκορος transpositione elementorum ortum esse volunt; nobis, ut δίκελλα a κέλλω, sic a κρόω δικρόος deducendum videtur, quod cum δικραὴς δίκραιος δίκραιρος et δίκρανος communem fere significatum, sed non parem auctoritatem habet. Δικρόος αἰχμὴ auctor parvæ Iliadis in schol. Victor. ad Il, 142 (sic Heynius : codex δίκρος αἰχμῆς. Apud schol. Pind. Nem. 6, 85 δίκροος δίη, quod in δίκροος ἄρδις mutavit Scaliger. G. D.) ... Δίκροοι non contractum Aristot. H. A. 4, 2 (p. 526, 7); δικρόων ib. 4 (p. 530, 8, et δικρόους p. 529, 29), sed longe frequentior est contractio, plerumque in codd. servata, ut 4, 2 (p. 526, 1), Theophr. H. Pl. 9, 18, 5; C. Pl. 4, 6, 2. Δίκρους τένων Galen. vol. 4, p. 39 et 319, et sæpius. Τὸ δίκρουν Plato Tim. p. 78, B, Aristot. 9, 5 (p. 611, 34); τῷ δίκρῳ τένοντι Galen. vol. 4, p. 74 (et δικρόῳ ib. p. 33); δίκροι καὶ παχεῖαι ib. p. 608.... Pro ξύλον διπλοῦν ap. Plut. Mor. p. 280, E, *furcam* significans, mihi δικροῦν scripsisse videtur, ut δίκρουν ξύλον Timocles ap. Athen. 6, p. 243, C, et Hesych. s. Καραβαία. Idem Schæferus Artemidoro 5, 74 pro δίχρουν restituit » (et Æschylo in Nereidibus ap. schol. Pind. Nem. 6, 85 Hermannus : Κάμακος δ' εἶσιν γλώσσημα δικροῦν, ubi vulgo διπλάσιον. G. D.).] Xen. Cyn. [10, 7] : Ἐπιβάλλοντας τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ [ap. Xen. δικρά], In stipites sylvæ bicipites. Aristot. [De part. anim. 2, 17] : Ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι τὸ δικράνον αὐτῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκρον. [Et H. A. 2, 17.] At Plin. 11, 37, Tenuissima, inquit, lingua serpentibus et trisulca, vibrans, atri coloris : lacertis bifida et pilosa : vitulis quoque marinis duplex. Hippocr. [p. 56, 48 : Τὸ παραδικροῦν τῆς γλώσσης. Recte Foes. παρὰ τὸ δικροῦν·] in Coac. Progn. [p. 156, A] : Γλώσσης παρὰ τὸ δικροῦν· i. e., τὸ οἷον δίκρανον ἢ δισχιδές, ut Galen. in suo Lex. Hippocr. [p. 458] exp., ap. quem paroxytonως scriptum δίκρουν, ut et ap. Theophr. C. Pl. 4, [6, 2] legimus, Συνεχὲς ὂν καὶ δίκρουν. At Aristoph. Pac. [668] : Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι, pro δικροῖς ξύλοις, Bifurcis lignis, s. furcis. [Accentus inconstantia orta est ex confusione canonum. Alii enim ut διπλόος διπλοῦς, sic δικρόος δικροῦς scripserunt et in feminino δικρόα, ut ἀθρόα; alii vero compositorum communium exemplum sequentes ὁ et ἡ δίκροος s. δίκρους scribendum putarunt; alii denique originis ignorantia ad δίκρος δίκρα aberrarunt. Lobeck. l. c. Formæ δίκρος δίκρα exx. v. infra.] Fem. Δικρόα, substantive alicubi ponitur. Aristot. H. A. 6 [l. 3, c. 1] : Ἡ δικρόα ἑκατέρα τῆς ὑστέρας· quod exp., Uterque vulvæ sinus. Alibi [ibid.] dicit quædam animalia habere δικρόας τὰς ὑστέρας, Bifurcas s. Bicornes : ut De gen. anim. 1, [3; add. 3, 8] : Ἔχουσι δὲ δικρόας καὶ τὰ μαλακόστρακα τὰς ὑστέρας. Et rursum [ibid.] : Δικρόαι δὲ καὶ αἱ τῶν ἐντόμων εἰσὶν ἐν τοῖς μέγεθος ἔχουσι. [Aretæus p. 7, 5 : Δικρόα (κιονίς), ubi var. lect. δίχρεα, quod Koen. ad Greg. Cor. p. 564 in δικραία mutabat.] Xen. quoque substantive δικρόας dicit, sed intelligens Bifurcos stipites, Truncos arborum bifidos : ut Cyneg. [9, 19], de cervo tendiculam trahente : Ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς δικρόας τῆς ὕλης ἐμπίπτει· appellans hic δικρόας quæ supra ἀποσχαλιδώματα δικρᾶ. Easd. Bicornes furcas, s. Bifurca ligna, neutro genere appellat etiam Δικρᾶ pro δικρόα : ut [ap. Xenoph. Cyneg. 2, 7, ubi cod. Vratisl. δίκρα] : Αἱ δὲ τῶν δικτύων σχαλίδες δικρᾶ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα· i. e., inquit Bud., Bifurcata vel Crenata ad retinenda retia. Suid. quoque δικροῖς affert pro διφυέσι ξύλοις, Bifurcis s. Bifidis lignis [Suidæ gl. petita ex Aristoph. Pac. 636, cujus ex schol. corrigendum quod ap. Suid. vitiose legitur δικρανίοις pro δικράνοις] : ut Hesychio quoque δικρόα sunt ξύλα ὁμοίως δισχιδῆ, quales furcæ sunt et tridentes, quæ δίκρανα etiam nominantur. Sed notandum est, alicubi scribi Δικρὰ, oxytonως, quasi a nomin. sing. Δικρός. Ap. Hesych. vero et Δίκρα ὄψις ex Æschylo in Τροφοῖς pro διπλῆ, tanquam a nom. sing. Δίκρος. Cujus δίκρος meminit Etym. quoque et Lex. meum vet., uterque annotantes δίκρον per sync. dici pro δίκαρον s. δικάρανον, Biceps. [Etym. M. p. 276, 21 : Δίκρον καὶ δίκροον τὸ δίκρανον ξύλον. Ἀριστοφάνης, Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν. Καλλίμαχος, Δίκροον φίλτρον ἀειραμένη. Εἴρηται, ὅτι δίκαρόν τί ἐστι τὸ δύο ἄκρας καὶ δύο κάρη ἔχον, καὶ κατὰ συγκοπὴν δίκρον. Ἀπολλώνιος δὲ ἀπὸ τοῦ δικάρανόν φησι συγκεκόφθαι. Ἀλέξανδρος δὲ, ὅτι Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ ι' τῶν παντοδαπῶν παρὰ τὸ κόρος, ὃ σημαίνει τὸν κλάδον· ἔνθεν καὶ κορυθαλὶς ἡ δάφνη λέγεται· καὶ κορεῖν, τὸ τοῖς κλάδοις σαροῦν. Ἐγὼ δὲ νομίζω μᾶλλον παρὰ τὸ κέρας, ὃ δὴ καὶ κέρος, ἵν' ᾖ δίκερος καὶ ὑπερθέσει δίκρεος καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ο δίκροος. Locus Callimachi integrior est in schol. ad Aristoph. Pac. 636 : Δίκρανον ἤρυγε φιτρὸς ἐπαιρόμενον, recte, nisi quod δίκροον et φιτρὸν ἀειραμένη corrigendum.]

[Δικρόσσιον, τὸ, Mantile utrimque fimbriatum. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 4 : nisi δίκροσσα scrib.]

Δίκροσσος, ὁ, ἡ, Geminam s. Duplicem habens fimbriam, Duas habens fimbrias : ut δίκροσσον περιβόλαιον ap. Poll. l. 7, [72]. Quidam interpr. Utrimque fimbriatus. [Schol. Aristoph. Pl. 729 : Δίκροσσον φακιόλιον. Etym. M. p. 430, 30 : Τὸ ἡμιτύμβιον, τὸ δίκροσσον.]

Δίκροτος, ὁ, ἡ, Bis pulsans : ὁ. σφυγμὸς, Pulsus inæqualis in una arteriæ pulsatione et una arteriæ parte, qui post absolutam diastolen, antequam perfecte contrahatur, secundo tactum ferit. Hujus exemplum haberi potest e malleis incudem percutientibus et postea resilientibus, ut voluit Archigenes, qui etiam pulsum hunc non unum, sed geminum esse existimavit. Hæc Gorr. De causis vero ejus pulsus Eund. consule. Theophilus dicit eum bis quidem una percussione pulsare, sed impari celeritate : incipientem enim, citatiorem esse; desinentem vero tardiorem. Meminit et Actuarius. Quomodo vero ab eo differat, qui δορκαδίζων appellatur, ap. Theophilum reperies. De eod. Galenus in Isagoge pulsuum : Ἐν τῷ παλινδρομεῖν, ἐξ ὧν ἐστὶ καὶ ὁ. σφυγμός. [V. Gal. vol. 8, p. 28, 29, 268, 269. Hemst.] || Δίκροτος dicitur et Qui

utrimque impellitur : δικρότοις κώπαις, Eur. [Iph. T. 408.] Ubi exp. etiam Utrimque sonantibus. Item δ. ναῦς s. πλοῖον, et frequentius δίκροτον subintelligendo πλοῖον, Biremis, Navis quæ duplici remorum ordine impellitur. [Pollux 1, 82. Lex. rhet. p. 240, 9 et Etym. M. p. 277, 1 : Δ. ναῦς ἐστιν ἡ δύο στοίχους ἐρετῶν ἔχουσα ὥσπερ τριήρης ἡ τρεῖς. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 18 : Αἱ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. Arrian. Exp. 6, 5, 4. Aristid. vol. 1, p. 539 : Δικρότους καὶ τρικρότους καὶ εἰς ἕπτὰ καὶ εἰς ἐννέα στοίχους. Ταχινὴ δίκροτος in epigr. Antipatri in Anth. Pal. 7, 640. Lucian. Amor. c. 6 : Σκάφος εὐτρέπιστο τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Αἰβυρνοὶ δοκοῦσιν· ubi vid. schol.] Illæ porro, inquit Bayf., quæ binis remis agebantur, a Romanis dictæ sunt Biremes, a Græcis δίκροτα potius quam δίήρη : etiamsi ap. Suid. διῆρες πλοῖον legatur. Polyb. [5, 62, 3] : Ἐν αἷς ἦν καὶ πλοῖα τετταράκοντα· τούτων κατάφρακτα μὲν, εἴκοσι, διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς, ... τὰ δὲ λοιπὰ, τριήρεις, καὶ δίκροτα, καὶ κέλητες, Reliquæ, triremes et biremes et actuariæ. Appian. in Mithrid. : Ὁλκάδος δὲ βασιλικῆς ἱστίῳ παραπλεούσης, Ῥοδία δίκροτος ἐπ' αὐτὴν ἀνήχθη, Biremis Rhodia in eam impetum fecit. Hæc inter alia Bayf., e quo vide et quæ citabuntur in Μονόκροτος. [Appian. Mithr. c. 17 : Δίκροτα ἑκατόν· 108, πολλά· Illyr. c. 3 : Ὄθεν ἔτι νῦν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ κοῦφα καὶ ὀξέα δίκροτα Αἰβυρνίδας προσαγορεύουσιν.] Utuntur h. v. Latini quoque, Cic. Ad Att. 5, 11 : Ἄφρακτα Rhodiorum, et dicrota Mitylenæorum habebam, et aliquid ἐπίκωπον δεῖ. Ib. 6, 4 : Constituebam uti ὁμοπλοία : paratiorem offendi Brutum quam audiebam; nam et ipse Domitius bona plane habet dicrota, suntque navigia præterea luculenta Sextii. Hirtius B. C. 4 [Alex. c. 37] : Capit ex eo prælio pentiremem unam, triremes duas, dicrota octo, complures remiges Octavianos. Sed perperam in vulg. edd. legitur Dierotas. [|| De via bifida Eur. El. 775 : Δίκροτον εἰς ἀμαξιτὸν, quod Scaliger in εἰς δίκρουν mutabat, quum lenius posset δίκροον εἰς, quod Lobeck. proposuit ad Phryn. p. 233. Sed recte legi videtur δίκροτον.]

Δίκρουνος, ὁ, ἡ, Duos habens κρουνούς [Fontes s. Orificia. Damoxenus ap.] Athen. 11, [p. 469, A] : Ῥυτὸν δίκρουνον ἡλίκον τι τρεῖς χῶροῦν χόας. [Δίκερας ἢ δίκρουνον ῥυτὸν ap. Polluc. 6, 97. Recte Letronnius (*Observations sur les noms des vases Grecs* p. 67) vas intellexit bipertitum duobusque instructum orificiis, ita ut duabus vini speciebus servandis aptum esset.]

[Δικροῦς, Δίκρους. V. Δίκροος.]

[Δικρὼς, occurrit in loco fort. corrupto Anastas. Hodeg. p. 280, 12, de Philone Judæo : Καὶ οὗτος γὰρ πρὸς Μνάσωνα τὸν ἀποστολικὸν μαθητὴν, ἀντίρρησιν ... ποιούμενος ... δικρῶτα τὸν Μνάσωνα λέγων. Conjicit editor δίκρουν s. δικροῦν. V. Δίκροος. Hase.]

[Δικταῖος. V. Δίκτη. || N. pr. Joseph. Genes. p. 60, D : Περί τε δρόμον Ἀριστομέδοντος Δικταίου τε καὶ Πριάσου ὠκύτερος. G. Dindorf.]

Δικταμνίτης οἶνος, Vinum dictamno conditum, Diosc. 5, 57. Sed et ἡ γλήχων, Pulegium, a quibusdam hinc vocatur Δικταμνοειδὲς, teste Hesychio : similes enim herbæ sunt Pulegium et Dictamnum, adeo ut et Dictamnum nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα nominarint.

[Δικταμνοειδής. V. Δικταμνίτης.

[Δίκταμνον ὄρος. V. Δικτυνναῖος.]

Δίκταμον, [s. Δίκταμνον], τὸ, [et Δίκταμος, Δίκταμνος, ὁ et ἡ], Dictamum : herba, quam extrahendis sagittis cervi monstravere, percussi eo telo, pastuque ejus herbæ ejecto, ut tradit Theophr. H. Pl. 9, 16 : et ex eo Plin. 8, 27; necnon Diosc. 3, 37; qui et ἀγρίαν γλήχωνα eam nominari tradit, utpote ὁμοίαν γλήχωνι : cujus rei Theophr. quoque et Plin. meminerunt. Sed notandum, Theophr. sine ν dicere τὸ δίκταμον, Diosc. [3, 37] cum ν τὴν δίκταμνον, Alex. Aphrod. [Probl. 1 fine, ubi Sylb. τὸ δίκταμον. Arist. H. A. 9, 6] τὸ δίκταμνον, neutro. [Schol. Arati Phæn. 33 : Δοκεῖ δὲ τὸ δίκταμον πρὸς εὐτοκίαν συμβάλλεσθαι· διὸ καὶ τὴν Εἰλείθυιαν τούτῳ στέφουσι. Καί που ἐπ' αὐτῆς Εὐφορίων φησί· Στεψαμένη θαλεροῖσι συνήντετο δικτάμνοισιν· ubi Meinek. comparat Plut. Mor. p. 974, D. Adde Galen. vol. 10, p. 447; 13, p. 137. Orph. Argon. 917 : Ψαφαρὸν δίκταμνον, ubi libri δίκταμον. Emplastrum ex dictamno ap. Galen. vol. 13, p. 775, et in versibus Damocratis p. 789.] Apud Lat. quoque diversis modis scriptum enuntiatumque reperitur. Dictamus ap. Cic. [N. D. 2, 50, ubi codd. Dictamnus]; Dictamum ap. Plin., ap. quem tamen et Dictamnum scribunt nonnulli. Forsitan autem nominatur a Dicta s. Dicto, monte Cretæ, a quo Jupiter Δικταῖος vocatur, utpote ibi natus. Nam Theophr. ipsum esse dicit ἴδιον τῆς Κρήτης φυτὸν, ut Diosc. quoque πόαν Κρητικήν : et Plin., non esse alibi quam in Creta. Unde et Virg. [Æn. 12, 402, ubi Dictamnum] : Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Et Stat. [Silv. 1, 4, 102, ubi cod. Paris. et al. Dictamni] : Idæa profert quam Creta sub umbra Dictami florentis opem. Dictam autem s. Dictum Cretææ Idæ vicinum esse testatur Aratus [Phæn. 33] : Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο· appellans εὐώδη hunc montem ob herbarum in eo nascentium fragrantiam.

[Δικτάτωρ. V. Δικτατορεύω.

Δικτατορεύω, Dictator sum. Et Δικτατωρία, ἡ, Dictatura, i. e. ἀνυπεύθυνος μοναρχία, Absoluta potestas et liberum imperium. Utuntur his verbis, una cum primitivo eorum τῷ Δικτάτωρ recentiores Gr., qui Romanas historias scribunt. [Δικτάτωρ, ὁ, Polyb. 3, 87; δικτάτορος et δικτάτορι ibid. Per ω δικτάτωρα ap. Dionys. A. R. 5, 73 (ubi de origine nominis agit), et alibi. Utrumque est in libris Suidæ s. v. Δικτάτωρ. Hesych. : Δ., ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων. || Δικτατωρεύω ap. Dion. Cass. 43, 1, 33, aliisque ll. || Δικτατωρία ap. Dionys. A. R. 4, 73, 77. Alibi Δικτατωρεία. Apud Suid., Δικτατωρεία, ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, tres codd. δικτατόρεια. || Δικάτωρ, δικάτορες et δικάτορα ap. Georg. Syncell. p. 237, D; 248, C; 251, B, quod primo in l. ductu codicis est emendatum, qui δεικτάτορες præbet, in duobus reliquis ex conj. : fortasse non recte, quum etiam δικάτωρ, quamvis corrupte, tanquam a δικάζω, ab hominibus Græcis dictum videatur. Hesychius certe etiam Δικάτωρ posuit, cum eadem qua Δικτάτωρ interpretatione : quam gl. omisit Musurus. G. D.]

[Δίκτη, ἡ, Dicta, ὄρος Κρήτης. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. Τὸ ἐθνικὸν Δικταῖος καὶ Δικταία, Steph. Byz. Strabo 10, p. 472 : Δίκτη τόπος ἐν τῇ Σκηψίᾳ καὶ ὄρος ἐν τῇ Κρήτῃ. V. ibid. p. 478 (ubi etiam Δικταίου Διὸς ἱερὸν memoratur) et p. 479. Δικταῖαι Μελίαι ap. Callim. H. in Jov. 47. Id. H. in Dian. 199 : Νύμφαν μὲν Δίκτυνναν, ὄρος δ' ὅθεν ἅλατο νύμφη Δικταῖον καλέουσιν. Qui error poetæ est Dictæum pro Dictynnæo dicentis. V. Δίκτυννα. Epigr. 23, 3 : Οἰκεῖ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσίν. Apoll. Rh. 1, 509 : Ζεὺς ἔτι κοῦρος ... Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος. Hesych. : Δικταίῃσι, Κρητικαῖς. Δικτὴν et Δίκταιον pravo accentu ap. Etym. M. p. 276, 17, 18. || Alia forma Δίκτον, τὸ, quam ex Arati Phæn. 33 annotavit Etym. : Δίκτῳ ἐν εὐώδει. A Δίκτος derivare maluit schol., qui χώρα χῶρος et ὠνὴ ὦνος comparat. Ceterum falluntur qui Δίκτη olim apud Aratum lectum fuisse colligunt ex verbis Strabonis 10, p. 478. G. Dindorf.]

[Δικτηριάς. V. Δεικτηριάς.]

[Δικτιδιῆς vel Δικτυδιῆς lectio vitiosa. V. Δῖον.]

Δίκτυ, Rete, VV. LL. derivantia inde plur. τὰ δίκτυα, item et cetera composita. Sed perperam; dicitur enim δίκτυον. [Etym. M. p. 275, 27 : Ἀπὸ δὲ τοῦ δίκτυον κατὰ ἀποκοπὴν γίνεται δίκυ (δίκτυ Sylb.).]

[Δικτυαγωγὸς, ὁ, ἡ, Retiarius. Pollux 5, 17 : Καὶ συνεργοὶ μὲν κυνηγέτου ... κυναγωγοὶ, ἱππαγωγοὶ, δικτυαγωγὸς, λινόπτης.]

[Δικτυακὸς, ἡ, ὸν, Captiosus. Eustath. p. 1192, 44 : Ὁ τὰ δικτυακὰ μελετήσας, ὧν σκοπὸς τὰ ἀντικείμενα κατασκευάζειν, οἷον, λουστέον τὸν πυρέττοντα διὰ τὰ καὶ τὰ, καὶ οὗ πάλιν, μὴ λουστέον τὸν πυρέττοντα διὰ τὰ καὶ τά. G. Dindorf.]

Δικτυάλωτος, ὁ, ἡ, Reti captus. Synes. De insomn. : Ὑπέδειξεν ἐσμοὺς δικτυαλώτων καὶ ὀρυαλώτων θηρίων, Examina irretitarum ferarum.

[Δικτυβολέω, Retia jacio. Diocles in Anth. Pal. 6, 186.]

[Δικτυβόλος. V. Δικτυοβόλος.]

Δικτύδιον, τὸ, Reticulum. [Pollux 7, 179.]

[Δικτυεία, ἡ, Captura quæ reti fit. Ælian. N. A. 12, 43 ubi libri δικτυΐα.]

Δικτυεὺς, έως, ὁ, Piscator retiarius. Pollux [1, 96; 7, 179. Ælian. N. A. 1, 12. Strabo 8, p. 384 : Τοῖς δικτυεῦσι. Suid. : Δ., ὁ ἁλιεύς. Τῷ δικτυεῖ. G. Dind.] A

[Δικτυεύω, Reti piscor. Const. Manass. Chron. p. 100, B : Ἄνδρα τινὰ σαγηνευτὴν ἰχθυοθήραν ἄνδρα εὑρόντες δικτυεύοντα. Boisson.]

Δίκτυνα [scriptura vitiosa], vel Δίκτυννα, ἡ, Diana : dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, ut innuit Aristoph. Vesp. [368] : Ἡ δέ μοι δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. [Eurip. Hipp. 146 : Πολύθηρον Δίκτυνναν· Iph. T. 127 : Δίκτυνν' οὐρεία. Δικτύνης (scr. Δικτύννης) νηὸν Herodot. 3, 59. ΔΙΚΤΥΝΝΑ in numo ap. Eckhel. vol. 2, p. 303. Librariorum peccata sunt *Dyctina*, *Dictina*, *Dictinna*, de quibus v. Tzchuck. in not. crit. ad Pomp. Mel. 2, 7, 12.] Orph. H. in Art. : Τοξότι σεμνὴ, Πασιφαὴς, δαδοῦχε, θεὰ Δίκτυνα [Δίκτυννα], λαχεία· paulo post vero alia ei venationis epith. tribuit, κυνηγέτι, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, θηροκτόνε. Sunt tamen qui Dictynnam a Diana diversam esse tradant : ut scribit Diod. S. 6 [5, 76], Dictynnam e Jove ortam, in Creta consuetudine Dianæ familiarissime usam esse. At vero Plut. [Mor. p. 965, C] : Πολλοῖς ἄγρας ἀκροθινίοις ἀγλαΐσας τὴν ἀγροτέραν ἅμα θεὸν καὶ Δίκτυνναν. Hoc item cognomine Britomartin deam appellant Cretenses, quod Minos quum ob amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia capiendis demissa piscibus se præcipitem dederit. [V. Spanh. ad Callim. H. in Dian. 199. || *Dictynna* urbs Cretæ ab uno memoratur Pomp. Mela 2, 7, 12 : quam geographi conjecerunt eandem esse quam Ptolemæus 3, 17 Δίκταμνον vocat. || Δικτυνναῖον ὄρος et Δ. ἀκρωτήριον, mons Cretæ, ap. Dicæarchum p. 25 ed. Hudson. et Strabon. 10, p. 479 et 484. De quo v. Spanhem. l. c. Cum alio ejusdem insulæ monte, Δικταίῳ, confundit Callimachus, cujus versus s. v. Δίκτη attulimus. V. Hœck. in libro De Creta vol. 1, p. 25 et 381. Utrumque distinxit Strabo l. c., ubi libri Δικτύνναιον, accentus vitio etiam alibi obvio. Δίκτυνον et Δικτυνίου corrupte in Stadiasmo cod. Matrit. ap. Iriart. p. 493. G. Dindorf.] B

Δικτυοβόλος, ὁ, Qui rete jacit, sc. ad capiendos pisces, Piscator retiarius, Poll. [7, 137]. || Δικτυβόλος, Piscator, qui retia jacit, per sync. dici puto pro δικτυοβόλος. [Apollonid. in Anth. Pal. 6, 105 : Μῆνις ὁ δικτυβόλος. Oppian. Hal. 4, 578.] C

Δικτυοειδὴς, ὁ, ἡ, Retiformis : δικτυοειδὶς πλέγμα [ap. Galen. vol. 4, p. 458, 509; vol. 7, p. 447], Retiformis plexus : quæ est multiplex implicatio contextusque ramorum arteriæ soporalis ad basim cerebri, in quo spiritus animalis e vitali elaboratur, Gorr., ap. quem plura. [Hesych. et Etym. M. p. 14, 3 s. v. Ἀγρηνόν. Procopii Gazæi locum v. s. v. Δικτυωτός. || Δικτυώδης. Schol. Aristoph. Vesp. 99 : Πλέγμα τι δικτυῶδες καὶ ῥιθμῶδες. Sic etiam Pollux 4, 116.]

[Δικτυοειδῶς, In modum retis. Salm. ad Solin. p. 921, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 182, A : Αἵ τε διάπλοκοι σειραὶ δι' ἀλλήλων ἐναλλὰξ κατά τινα ῥυθμὸν δικτυοειδῶς πεπλεγμέναι. Hase.]

[Δικτυόθετος lectio vitiosa. V. Δικτυωτός.]

[Δικτυοθήρας, ὁ, Qui retibus capit, Piscator. Schol. Theocr. 1, 40; Const. Manass. Chron. p. 106. Boiss.]

[Δικτυοθηρευτικὸς, ἡ, όν. Δικτυοθηρευτικὴ, ἡ, Captura quæ retibus fit, Pollux 7, 139.] D

Δικτυόκλωστος, ὁ, ἡ, In retia plexus, fili modo contextus. Soph. Ant. [343] : Κουφονέων τε φῦλον [φῦλον] ὀρνίθων ἀμφιβαλῶν ἄγει, θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' ἐναλίαν φύσιν, σπείραισι δικτυοκλώστοις περιφραδὴς ἀνήρ· i. e. σχοινίοις τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, ἃ συγκλείουσι τὰ δίκτυα, schol. : i. e. Retium nexu, simpliciter.

Δίκτυον, τὸ, Rete. Δίκτυα sunt Majores plagæ, quæ in locis planis et ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια, quæ in viis : at ἄρκυες minores his sunt, similes κεκρυφάλῳ κατὰ σχῆμα, atque in acutum desinentes, ut tradit Pollux [5, 26]. Xen. Cyneg. [2, 5] : Ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐννεάλινοι, τὸ δὲ μέγεθος πενταςπίθαμοι, διπάλαιστοι δὲ τοὺς βρόχους· τὰ δὲ ἐνόδια, δωδεκάλινα· τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Hinc est δικτύοις περιβάλλειν, Lucian. et Plut. [Aristoph. Av. 1083 : Κἀπαναγκάζει παλεύειν (περιστερὰς) δεδεμένας ἐν δικτύῳ· ubi caveam retibus cinctam (*une cage*) recte videtur intelligere Reisk. ad Constant. Porphyr. Cærim. vol. 2, p. 509 sq., quo in l. (p. 464, 14 ed. Bonn.) δίκτυα πρὸς τὸ ἀποκλείειν τὰ ὄρνεα memorantur. G. D.] Δίκτυα ἀναπτύσσειν τοῖς θηρίοις ap. Philostr. Ep. 47. Ἐν δικτύοις σεσαγηνευμένοι, Herodian. 4, [9, 12], Retibus impliciti. Δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, Xen. Cyr. [1, 6, 19.] Et ap. Eurip. Or. [1315], εἰσπεσεῖν δικτύων βρόχους, simpl. pro δίκτυα. [Sic sæpe metaphorice dicitur. Æsch. Prom. 1078 : Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας· Agam. 1115: Ἢ δίκτυόν τι Ἅιδου. V. Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 104. Nilus Epist. p. 151 : Δείκτυα λογισμῶν, ubi per diphthongum scribitur, ut p. 90, et δεικτυωτοῦ p. 152. G. D.] Sed δίκτυον non solum venatorum est, sed et piscatorum. Hom. Od. X, [386] : Ὥστ' ἰχθύας, οὕσθ' ἁλιῆες Κοίλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἕκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. [Proverbia Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς et Δίκτυον φυσᾷς, ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων, annotavit Suidas. || Δίκτυα, Cancelli. Cyrilli Lex. : Δικτύων, καγκέλλων. Quæ gl. ex Cant. 2, 9 sumpta est : Ἐκκύπτων διὰ τῶν δικτύων.] || Hesychio est etiam Media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. Derivat autem Eust. [p. 344, 4] a δίκω, i. e. βάλλω. Sic autem ab eod. βάλλω, βόλος, quod affinem huic signif. habet, deducitur. [Etym. M. p. 275, 21 : Δίκτυον, παρὰ τὸ δίκεσθαι τοὺς ἰχθύας ἐν αὐτῷ, ὅ ἐστι βάλλεσθαι. Δίκω τὸ βάλλω· δίκυον καὶ δίκτυον κατὰ πλεονασμόν. Ἢ παρὰ τὸ δίκω τὸ ῥίπτω δίκος ὁ ῥιπτούμενος· καὶ τὸ κατὰ τῶν ἰχθύων ῥιπτούμενον δίχθυον καὶ δίκτυον.]

Δικτυοπλόκος, ὁ, Qui retia nectit s. plicat. [Retiarius, Gl.] Pollux [7, 179; Hesych. s. v. Χηλώτια].

Δικτυοποιὸς, ὁ, Qui retia confieit.

Δικτυουλκὸς, ὁ, Qui rete trahit, Piscator retiarius. Pollux [1, 96; 7, 137. Iamblich. V. P. p. 78. Æschyli fabula fuit Δικτυουλκοὶ, memorata ab Ælian. N. A. 7, 47, Photio Lex. p. 314, 23, Hesychio s. v. Θῶσθαι, et Polluce 7, 10, ubi vulgatum δικτυουργικοῖς ex cod. Falckenb. in Δικτυουλκοῖς est mutatum. Δικτυουργοὶ scribitur in veteri catalogo fabularum Æschyli. G. D.]

[Δικτυοφόρος, Retiarius, Gl.]

Δικτυόω, Ad retis formam compono, fabrico. Unde δεδικτυωμένον ἔργον, Opus reticulatum. Bud. ex 3 Reg. [7, 17. Eustath. Opusc. p. 91, 47 : Ἀράχνης ἄν τις οὕτω κώνωπα περιλαβὼν, οἷς δικτυοῦται, κακουργοίη περὶ τὸ ζωύφιον.]

[Δίκτυπος, ὁ, ἡ, Dupliciter sonans, Resonans. Nonnus Dion. 10, 225 : Ἀναίνετο δίκτυπον ἠχώ.]

Δίκτυς, a Laconibus dicitur ὁ ἰκτῖνος, teste Hesych. Apud Herodot. vero 4, p. 179 [c. 192] δίκτυες sunt Feræ quædam Libycæ. || Alioqui Δίκτυς est et nom. propr. [filii Magnetis ap. Apollodor. 1, 9, p. 67; 2, 4, p. 143 : qui argumentum præbuit tragœdiæ Euripideæ, Dictys inscriptæ. G. D. ||] Cretensis cujusdam scriptoris : de quo Suid.

[Δικτυώδης. V. Δικτυοειδής.]

Δικτυωτὸς, ἡ, όν, Ad retis formam factus, Reticulatus, i. q. δικτυόθετος : Cancellatus, ut Hesych. et Suid. exp. voce Lat. ut [θύρας δικτυωτὰς ap. Polyb. 15, 30, 8,] θυρίδες δικτυωταὶ, Ezech. 41, [16]. Διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ἐν ὑπερῴῳ, 4 Reg. 1, [2], ubi exp. Per cancellos cœnaculi. [Ad quem l. Procopius Gazæus : Οἶκος ἦν θερινὸς πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς δικτυοειδεῖς, ἃς διατρητοὺς ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί.] Δικτυωτὸν ὑπερῷον apud Hesych. τὸ πολλὰς θυρίδας ἔχον. [Θύσανος δικτυωτὸς ap. Diodor. 18, 26.] || Suidæ est etiam πολύπλοκος. || Δικτυόθετος, Retium instar s. Reticulatim positus, Reticulatus. Plin. 36, 22, [sect. 51] : Δικτυόθετον vocant Reticulatam structuram, quam frequentissime Romæ struunt, rimis opportunam. De quo et Vitruv. 2, 8. [Ap. Plinium codd. meliores *diamicton* vel *diamechon* vel *diatonichon*. Scrib. δικτυωτὸν cum Schneidero ad Vitruv. vol. 2, p. 113. G. Dind.]

[Δίκυκλον, τὸ, Birotum. Dio Cass. 76, 7 : Ὥστε τὸν Ἀντωνῖνον πεσεῖν ἐκ τοῦ δικύκλου. Liban. vol. 1, p. 25 : Ἐπ' ὀχήματος δικύκλου. G. Dindorf.]

Δίκυμα, Suidæ τὰ διδυμοτόκα πρόβατα, Oves quæ gemellos pariunt s. pepererunt. [Ap. Zonar. Lex. p. 526 codex unus δικύματα.]

[Δίκυρτος, ὁ, ἡ, Duplicem gibbum habens. Geopon.

16, 22, p. 1136 : Κάμηλος δίκυρτος. Conf. Δίτυλος.]

Δίκω, Jacio, Dejicio. [Est verbum authypotacton Ἔδικον, Δικεῖν. Præsens δίκω fingunt gramm., ut Etym. M. p. 275, 22; 279, 21. Itaque vitiosus accentus δίκειν et δίκων relinquendus fortasse Hesychio aliisque gramm. Aristæneto vero 2, 1, p. 129 : Πυρὸς ἄρχει, τόξα δίκει, ex l. Nicetæ Eugeniani, quem Boisson. comparavit p. 618, διέπει restituendum. G. D.] Eur. Phœn. [672 : Δικὼν ὀδόντας ἐς γύας· 1497 : Κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς· 643] : Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησμόν· ubi schol. exp. κατέβαλε, citans e Bacch. [601] : Δίκετε πεδόσε τρομερὰ σώματα, ὅπου κατῳκίσθη πόλις. [Similior est Lycophronis l. v. 531 : Πήδημα λαιψηρὸν δικών. Eurip. Orest. 992 : Μυρτίλου φόνον δικὼν ἐς οἶδμα πόντου. Æsch. Choeph. 90 : Δικοῦσα τεῦχος. Pindar. Ol. 10, 86 : Μᾶκος ἔδικε πέτρῳ· Pyth. 9, 218 : Πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους. || Futuri δίξω exemplum in gl. Hesychii Ἐνδείξω (i. e. ἐνδίξω), ἐντινάξω, agnoscere sibi videbatur Abreschius ad l. Aristæneti. || Hesych. : Ἐδίκοντο (?), ἐπορεύοντο.]

Δίκωλος, ὁ, ἡ, Bimembris, Duo membra habens. [Lycophr. 636 : Τριπλαῖς δικώλοις σφενδόναις, quod scholl. interpr. δισκελέσιν, διπτύχοις, διπλόκοις.] Diosc. 2, 106, de bromo : Καρπὸν δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρῳ ὥσπερ ἀκρίδια δίκωλα, In cacuminibus dependentes parvulas veluti locustas bipedes habet, Ruell. verba ea e Plin. mutuatus, qui tamen illud Bipedes non addit. Et δίκωλος περίοδος ap. rhetores, Periodus duorum membrorum. [Et ap. metricos, velut in schol. ad Aristoph. Acharn. 1212.]

[Δίκων, ωνος, Dico, nom. pr. in epigr. Callimachi Anth. Pal. 7, 451. || Alius ib. 13, 15. G. Dind.]

[Δικωπέω, Duobus remis ago. Sensu obsceno Aristoph. Eccles. 1091 : Πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;]

[Δικωπία. V. Δίκωπος.]

Δίκωπος, ὁ, ἡ, ut δίκωπα σκαφίδια, Scaphæ parvæ, quæ duobus tantum remis aguntur. Bayf. e Strab. 1. Sic et ap. Eur. Alc. [252], σκάφος δίκωπον. [Et ἐλάτᾳ δικώπῳ ib. 446. Δίκωπα σκαφίδια ap. Polyb. 34, 3, 2.] Putat autem et Δικωπία pro eodem dici a Luciano [Charon. c. 1] : Ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέττω μόνος, sed ego illi hac in exp. non assentior. [Δικωπία significat Par remorum. Schol. Thucyd. 4, 67 : Πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐλαυνόντων δικωπίας ἐρέττει· ubi δικωπίᾳ corrigit Hemst. ad l. Luciani.]

[Διλάβιον, τὸ, Forceps, quod duo manubria habeat. Glossæ Mss. Reg. cod. 2062 : Πυράγρα, τὸ διλάβιον. Ducang. Diploma RR. PP. S. Basilii, post annum fere 1135, ap. Montf. Palæogr. p. 405 : Ἀσμόνην καὶ διλάβια γ'. Kall.]

Δίλαξ, Laconibus est φυτὸν quoddam, quod aliis ἀρία. Hesych.

[Διλέκιθος, ὁ, ἡ. Schol. Eur. Or. 465 (455 Matth.) : Ὠὸν διλέκιθον, Ovum quod duos vitellos habet. Ubi διλέκυθον scribitur et λέκυθον, μονολέκυθον, vitiose.]

[Δίλη ὀψία ap. Hesych. i. q. δείλη ὀψία.]

Διλήκυθον, τὸ, Gemina lecythus, Duæ lecythi. Athen. [4, p. 129, C] : Ἔπειτα στέφανον πάλιν καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν ἰσόσταθμον τοῖς προτέροις (κελεύει δοθῆναι)· paulo ante : Ἐπεισῆλθον ἄλλαι φέρουσαι ληκύθους μύρου, ἑκάστη δύο, συνδεδεμένας ἱμάντι χρυσῷ, τὴν μὲν, ἀργυρᾶν, τὴν δὲ χρυσῆν, κοτυλιαίας· καὶ ἑκάστῳ προσέδωκαν· ubi quod dixerat δύο ληκύθους, postea dicit διλήκυθον comp. voce. Neutraliter autem dici διλήκυθον apparet ex Eust., ap. quem ita legitur, Στέφανοι καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν· quæ desumta sunt ex Athen. l. c.

Δίλημμα, τὸ, Dilemma, Argumentum ab utraque parte concludens adversarium, Servio [ad Virg. Æn. 2, 675, et 10, 449]. Concluditur enim utrocumque modo respondeat, sive affirmative s. negative. Complexio Cic. : i. e, inquit [Inv. 1, 29], in qua utrum concesseris, reprehenditur : ad hunc modum, Si improbus est, cur uteris? sin probus, cur accusas? Dicitur autem δ., quoniam duabus propositionibus, s. λήμμασι conjunctione Aut copulatis in medium proferri solet : hoc modo, Aut bonus est aut malus. Vide et Bud. p. 197. Suidæ autem est τὸ διχῶς λαμβανόμενον φρόνημα.

Διλήμματος, ὁ, ἡ, [Duas ansas habens. Etym. M. p. 699, 41 : Περιδέξιόν ἐστι πᾶν διλήμματον. ||] E dilemmate vel duobus lemmatis constans. Hermogeni διλήμματον i. est q. δίλημμα, Suidæ τὸ διχῶς νοούμενον. [Schol. Thuc. 3, 54. Ἐπιχείρημα, Aristid. ap. Phot. Bibl. p. 412, 16. || Adverb. Διλημμάτως ap. Ulpian. ad Demosth. Ol. 3, p. 25 : Δ. ἀπαντᾶν. Indicavit Ernest. in Lex. rhet.]

[Διλήμνιον, τὸ, Duplex lemniscus. Inscriptio Rhodiaca a Kellermanno edita. V. *Bullettino dell' Instituto di c. a.* 1834, p. 218. G. Dind.]

[Δίληπτος, ὁ, ἡ, Qui duobus modus capi s. accipi potest. Schol. Ven. Hom. Il. B, 642 : Ἤτοι ὁ Οἰνεὺς ἢ ὁ Μελέαγρος· δίληπτον γάρ. Wakef.]

[Διλιμνῖται, οἱ, Dilimnitæ, de quibus Agathias 3, 17, p. 177, 16 : Μέγιστον ἔθνος τῶν ἐντὸς Τίγρητος ποταμοῦ τῇ Περσίδι προσοικούντων, et sæpius in illo libro. Nomen solum posuit Suidas. G. Dind.]

[Διλίτης lectio vitiosa. V. Δικλίτης.]

[Διλιτριαῖος, Bilibralis, Gl. || Alia forma Διλιτραῖος ap. Tzetz. Chil. 9, 342 : Διλιτραῖα μῆλα. || Unde ib. 347 compositum Διλιτρόμηλον et Διτρόμηλον.]

[Δίλιτρος, Bilibris, Dupondius, Gl.]

[Διλιχόδειρος. V. Δολιχόδειρος.]

[Διλογέω, Bis idem dico. Xenoph. Hipparch. 8, 2 : Εἰ δέ τις διλογεῖν ἡμᾶς οἴεται, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν νῦν τε καὶ πρόσθεν, οὐ διλογία ταῦτά ἐστι. Diodor. 16 46 : Τὸ διλογεῖν περὶ αὐτῶν παρήσομεν· et 20, 37 Schol. Soph. Aj. 748 : Εἰς ἀνάγκην γεγονὼς τοῦ διλογῆσαι. Schol. min. Hom. Il. Φ, 204 : Ἐρεπτόμενοι καὶ κείροντες διλογεῖται.]

[Διλογητέον, Bis idem dicendum. Demetr. Περὶ ἑρμην. § 202, ubi male διλογιτέον. Boisson.]

[Διλογία, ἡ, Iteratio ejusdem vel verbi vel dicti. Xenoph. Hipparch. 8, 2; Demetr. Περὶ ἑρμην. § 103, 217, 218; schol. Ven. Hom. Il. H, 295, ubi in Villois. edit. διαλογία. Idem vitium ap. sch. Soph. OEd. T. 637 in cod. Laurent. || Hesych. (et Zonaras) : Διφασία, διλογία (male Suid. δικαιολογία), ἐκ τοῦ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα, ubi significat, Duobus modis dici.]

[Δίλογος, ὁ, ἡ, Bilinguis. Inter composita cum λόγος ap. Polluc. 2, 118. « Paulus Ad Tim. 1, 3, 8, de diaconis : Σεμνοὺς, μὴ διλόγους. Est, Inconstans, Levis, Vanus, Futilis, Mendax, Adulator. Alias δίψυχος. Theophylact. ad l. c. : Τουτέστιν ὑπούλους καὶ δολεροὺς, ἄλλα φρονοῦντας καὶ ἄλλα λέγοντας, καὶ ἄλλα τούτοις καὶ ἄλλα ἐκείνοις. Simil. Theodoret. » Suicer.]

Δίλογχος, a Cratino in Θράτταις dicitur ἡ Βένδις [Βενδῖς] dea, vel quod duplices honores sortita sit, cælestes nimirum et terrestres : λόγχαν enim vocabant τοὺς κλήρους, Sortes : vel quoniam δύο λόγχας φέρει, utpote κυνηγετικὴ οὖσα, quoniam ut venatrix duas gestat lanceas : aliis ita nominatam volentibus quod duplex habeat lumen, suum proprium, et quod a sole accipit : Lunam enim esse Βένδιν [Βενδῖν] καὶ Ἄρτεμιν putant. Ita Hesych. [Figurate Æsch. Agam. 643 : Δίλογχον ἄτην, Duplicem noxam.]

[Δίλοφος, ὁ, ἡ, Duplicem verticem habens. Soph. Ant. 1126, de Parnaso : Διλόφου πέτρας. Scrib. διλόφοιο et in stropha Καδμείας pro Καδμείας. G. Dind.]

Διλοχία, ἡ, Duplaris decuria. E Gazæ interpr. [Polyb. 10, 21, 4 : Κατὰ λόχους καὶ διλοχίας. Sed hoc l. de versu, de serie atque ordine, quo incedebant, non de numero agi videtur. Schweigh.]

[Διλοχίτης, ὁ, Duorum lochorum dux. Suid. : Διλοχία, δύο λόχοι. Καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν διλοχίτης.]

[Δίλυχνος lectio corrupta ap. Strab. 17, p. 823, recte a Casaub. in δὲ λύχνος mutata, quod piscis nomen est, de quo v. s. Λύχνος.]

[Δίμακρος, ὁ, ἡ, Duabus syllabis longis constans. Draco p. 59, 10 : Κρατὴρ δίμακρον.]

[Δίμαλλος, ὁ, ἡ. Δίμαλλοι, Bicerres, Bibilles, Gl.]

[Δίμαλος, Διμάλη, Διμάλλη. V. Δειμάλη.]

[Διμάτωρ. V. Διμήτωρ.]

Διμάχαι, οἱ, q. d. Duplicem pugnam committentes. Ita dicti sunt Qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Pollux 1, [132], qui equitum genus eos

facit : vide et Hesych. [Diodor. 5, 33, ubi libri plerique vitiose διμάχαιροι, unus δύσμαχοι.] A

[Διμάχαιρος, ὁ, genus gladiatorum. Artemid. 2, 32 : Διμάχαιρος δὲ καὶ ὁ λεγόμενος ὀρθήλας. Conf. Lips. Saturnal. 2, c. 13. Hase.]

Διμέδιμνον, Hesychio μέτρον χωροῦν δύο μοδίους, Mensura capiens duos modios. Ubi nota μέδιμνον interpr. Modium.

[Διμελὴς, ὁ, ἡ, Bimembris, Gl. Δίμελοι (?), Bimembres, Gl.]

Διμερὴς, ὁ, ἡ, Qui duabus partibus constat, Bipartitus, Duplex. [Theophr. H. Pl. 8, 2, 2 : Διμερῆ σπέρματα τοῦ σίτου. Aristot. H. A. 1, 13 : Αἰδοῖον διμερές· 14 : Διμερὴς ὁ πλεύμων.] || Διαμερὴς, Bipartitus, VV. LL. sed perperam, ut videtur, pro διμερής. Nam διαμερὴς sonaret Divisus. [Διαμερὴς σχέσις ap. Galen. vol. 2, p. 267 vitiose pro διμερής. Weigel.]

Διμερῶς, Bipartito. [Geopon. 10, 9, p. 662. Wakef.]

[Διμέτρητος, ὁ, ἡ, Duos metretas capiens. Callixen. ap. Athen. 5, p. 199, F : Κώθωνες διμέτρητοι, ubi codex διαμέτρητοι, et διάμετροι, ubi hæc verba repetuntur, 11, p. 483, F.] B

[Δίμετρον, τὸ, Duæ mensuræ. Pollux, 4, 167 : Δίμετρον, τρίμετρον, ἐπίμετρον. Reg. 4, 7, 1, 16 et 18 : Δίμετρον κριθῶν σίκλου, ubi var. lect. δύο μέτρα.]

Δίμετρος, ὁ, ἡ. Δίμετρος στίχος, Versus qui binis metris constat, tanquam mensuris seu dimensionibus. [Δίμετροι στίχοι ab Hephæstione aliisque gramm. dicuntur versus qui vel ex duobus pedibus constant, velut creticis, dactylis, choriambis, ionicis, vel ex duabus dipodiis, ut iambica, trochaica, anapæstica. Hermippi comici carmen fuit iambicum tripertitum, Δίμετροι, Τρίμετροι, Τετράμετροι, memoratum aliquoties ab Athenæo et scholl. Aristophanis. G. Dind.]

Διμέτωπος, ὁ, ἡ, Bifrons. At ὁ παρασκευὴ ex Appiano [Civ. 5, 33] affert Bud. pro Anceps munitio. Ubi metaph. est : de qua vide in Μέτωπον.

[Διμηλαίνω lectio vitiosa. V. Διαμυλλαίνω.]

[Διμηνιαῖος, α, ον, Bimenstruus (Gl.), Bimestris. Hippocr. De nat. mul. 19, p. 690, A ; De morb. mul. 1, 52, p. 757, F. Schneid. Galen. vol. 12, p. 357 : Πυροὶ διμηνιαῖοι καὶ τεσσαρακονθήμεροι. Hemst. Cleomedes p. 48 ed. Bak. Geopon. 17, 3, p. 1144 : Διμηνιαῖον χρόνον. || Alia forma Διμηναῖον καὶ τριμηναῖον θεὸν in Vita S. Dalmatii ap. Bandur. Imp. Orient. vol. 2, p. 700, D. G. Dind. Eademque ap. Evagr. Hist. eccl. p. 258, A ed. Vales. Hase.] C

Δίμηνος, ὁ, ἡ, Qui duorum mensium est, Bimestris. [Diodor. 17, 69 : Διμήνοις μισθοφοραῖς. Dionys. A. R. 9, 17 : Σῖτον τῇ στρατιᾷ δίμηνον παρέξειν. Sic vulgo. Sed recte ex cod. Vat. διμήνου restitutum. Sic 9, 36 : Τῇ στρατιᾷ διμήνου τροφὰς ἀποφέρειν.] At τὸ δίμηνον, Spatium duorum mensium, VV. LL. ; sed quum reperitur διμήνου vel διμήνῳ, aliquis fortasse malit subaudire χρόνου et χρόνῳ. [Diodor. 17, 48 : Διμήνου προσεδρεύσας. Plut. Mor. p. 909, B : Ἐν διμήνῳ.] Vide Ἑξάμηνος. Item ἡ δίμηνος, itidem pro Bimestri temporis spatio : quod vide in Ἑκμηνος [ex Polyb. 6, 34, 3]. Διάμηνος, Bimestris, VV. LL. perperam pro δίμηνος.

[Δίμηρον, Bicoxum, Gl.]

[Διμήτριος i. q. διμήτωρ. Herodian. Epimer. p. 265 : Διμήτριος ὁ Διόνυσος ... ἀπὸ τοῦ δὶς μήτραν διελθεῖν. Memoratur in Etym. Gud. p. 146, 27.] D

Διμήτωρ, ὁ, Bimater, epith. Dionysi s. Bacchi ap. [Orph. H. 49, 1 ; 51, 9], Diod. S. 5 [3, 62 et 4, 4]. Διμάτωρ, Dorice pro eod. Dicitur autem Bacchus διμάτωρ, quod bis genitus duas habuit veluti matres ; nam quum a Semele præmaturo partu crudus editus esset, Jupiter femori suo insutum maturavit, et sic iterum genitus fuit : unde et διθύραμβος quasi e duabus januis egressus ; et ab Orpheo in Hymn., Διόνυσος διφυής. Ibycus [immo Alexis] ap. Athen. [2, p. 39, B] : Ὁ γὰρ διμάτωρ Βρόμιος οὐ χαίρει συνὼν Ἀνδράσι πονηροῖς. Ovid. Met. [4, 12] : Thuraque dant, Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem.

[Δίμιτος, ὁ, ἡ, Duplici filo tectus. Hesych. : Διβόλους χλαίνας· οἱ μὲν διμίτους (codex δίμητους), οἱ δὲ διπλᾶς. Eustath. p. 393, 4 : Δίπλαξ, ἣν ἰδιωτικῶς εἰπεῖν δίμιτον νοοῦσί τινες.]

[Διμίτριος, ὁ δύο ζώνας ἔχων πολεμικὰς, Dupliciter cinctus, Herodian. Epimer. p. 265. Boisson. Suid. s. v. Δημήτριος : Διμίτριος δὲ διὰ τοῦ ι ὁ ἔχων δύο μίτρας, quibus Zonaras addit p. 507 : Ὅ ἐστι πολεμικὰς ζώνας ὑφαινομένας διὰ μίτου. Ἐφοροῦντο δὲ αὗται ἐσώτερον τῆς λαγόνος χάριν ἀσφαλείας, ἢ χαλκαῖ λεπίδες. Martis epitheton esse tradit Etym. Gud. p. 146, 26 : Διμίτριος, ὁ πολεμικὸς Ἄρης, παρὰ τὸ δύο μίτρας, ὅ ἐστι πολεμικὰ ὅπλα, ἔχων (scr. ἔχειν). Διμίτριος cum interpr. δίζωνος ap. gramm. in Creuzeri Melet. 1, p. 35. G. Dind.]

[Δίμιτρος, ὁ, ἡ.] Δίμιτρον, exp. Duplex ligamen. Sonat tamen potius Duplice zona s. tænia vinctum. [Fortasse ex Plut. V. Dem. c. 41 : Καυσίαις διμίτροις, ubi cod. Palat. 283 διαμίτροις.]

Διμναῖος, Qui duarum minarum est, Duarum minarum pretium æquans. Aristot. OEc. 2, [5] : Τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι, Corpus duabus minis taxari. [Lucian. Dial. mer. 14 : Διμναῖα μισθώματα. Forma Ion. Δίμνεως. Herodot. 5, 77 : Χρόνῳ δὲ ἕλυσάν σφεας διμνέως (duo codd. διμναίας) ἀποτιμησάμενοι· ex quo l. Pollux 9, 56 δίμνως affert. || Διμναῖος ap. Themist. Or. 23, p. 290, C : Οἱ μὲν μναῖοι, οἱ δὲ διμναῖοι. G. D.] Dici potest et Δίμνουν, ut δεκάμνουν et πεντάμνουν pro διμναῖον, δεκαμναῖον, πενταμναῖον. [Philo in Mathem. vett. p. 69 bis τὸ διμνοῦν, quod δίμνουν scribendum. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 554.]

[Δίμνος, ὁ, Dimnus, insidiator Alexandri M. Diodor. 17, 79, Plut. V. Alex. c. 49 (ubi in Αἴμνος corruptum), Curtius 6, 7. G. Dindorf.]

[Διμόδιον, τὸ, Dimodium. Jo. Malal. p. 278, 15 ed. Bonn.]

[Διμοιραῖος. V. Διμοιριαῖος.]

Διμοιρὴς, Bipertitus. VV. LL. [Vox nihili.] Pro quo potius διμερής.

Διμοιρία, ἡ [In διαμοιρία corruptum ap. Polluc. 4, 176. G. D.], Duæ partes, Duplum. Lucian. [Tim. c. 57] : Εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος. Xen. De rep. Lac. [15, 4], loquens de regibus Spartanis : Καὶ διμοιρία γε ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐτίμησεν· Hell. 6, p. 339 [1, 4] : Οὓς δ' ἂν ὁρᾷ φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ τοὺς μὲν διμοιρίαις, τοὺς δὲ τριμοιρίαις, τοὺς δὲ καὶ τετραμοιρίαις, καὶ ἄλλοις δώροις, ubi reddi etiam potest, Duplo stipendio. Et in hæreditate διμοιρία, Bes ; nam ὅλος κλῆρος est As hæreditatis, cujus partes, ἡμικλήριον, Semis : τριτημόριον, Triens : τεταρτημόριον, Quadrans : διμοιρία et τριμοιρία, Bes et Dodrans. Bud. p. 249. [Dionys. A. R. 8, 77 : Μεριζομένων εἰς τρεῖς κλήρους τῶν λαφύρων τοὺς μὲν ὑπηκόους τε καὶ ἐπήλυδας διμοιρίας λαμβάνειν, τοὺς δ' αὐθιγενεῖς καὶ ἡγεμόνας τρίτην μερίδα.] Διμοιρία est etiam vocab. militare, significans ἡμιλοχίαν : a μοῖρα, quod exp. Manipulus : vide Διμοιρῖται [Ælian. Tact. p. 21 Blanc. : Τὰς δὲ δύο ἑνωμοτίας διμοιρίαν καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι.]

[Διμοιριαῖος, α, ον, Bessis mensuram habens. Apollodor. Poliorcet. p. 26 : Ταῦτα (τὰ ξύλα) τρηθέντα περόναις συνηρμόσθω, ὥστε ἰσομήκη εἶναι, καὶ ἐφ' ἓν μέρος διμοιριαῖον αὐτῶν τὸ μῆκος προερχέσθω, ἐφ' ἓν δὲ τριμοιριαῖον. De statura Jo. Malal. p. 103, 20 : Ἰδομενεὺς διμοιριαῖος. Sic ibid. p. 105, 13 ; 232, 12 ; 256, 4 ; 267, 11 ; 277, 18. Chilmead. ad l. primum : « Leg. cum Isaac. Porphyrog. et Cedreno (p. 314, B) διμοιραῖος. Ἦν δὲ Οὐάλης τὴν ἡλικίαν διμοιραίαν ἔχων, quod Xylander vertit, *Erat Valens statura mediocri.* Leo Allatius reddidit *duplarius.* Ego reddidi, *Statura mediocrem superante, excedente*, ad bessem assisque partes respectu habito. Εὐμεγέθης enim s. εὐμήκης pro solido supponatur, cujus semissis sit mediocri statura, atque infra hanc omnes κονδοειδεῖς et curti. Juxta hunc calculum ὁ διμοιριαῖος, qui bessem habet, staturam mediocrem superabit. Atque eodem plane sensu auctor infra Tiberium imp. διμοιριαῖον facit, quod Suetonio est, *Statura quæ justam excederet,* in Tib. 68. » Quod διμοιραῖος (qua forma etiam Hesych. utitur s. v. Διμοιριστής) ap. Malalam scribendum censet fallitur.]

Διμοίριον, Bessis, VV. LL. [Lectio vitiosa, ut videtur, pro Δίμοιρον. G. Dindorf.]

Διμοιριστὴς, ὁ, Hesychio διμοιραῖος : forsan pro Duplaris, Qui duas sortitur portiones : qui et διμοιρίτης.

[In διαμοιριστὴς corruptum ap. Polluc. 4, 176. G. D.]

Διμοιρίτης, ὁ, Qui duplam portionem capit, Cui dupla portio datur. Et διμοιρῖται milites, quibus dupla annona datur, aut duplex stipendium. Duplares, Vegetio 2: Torquati duplares et torquati simplares erant, quibus torques aureus solidus virtutis præmium fuit: quem qui meruisset, præter laudem interdum duas consequebatur annonas: duplares, duas: simplares, unam. Arrian. [7, 23, 5]: Καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἥντινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐκ ἐν τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. Suid. διμοιρίτην esse dicit vocatum qui τριώβολον accipiebat: nam id esse δίμοιρον τῆς δραχμῆς. [Eadem leguntur ap. schol. ad Lucian. Dial. mer. 9, 5, vol. 3, p. 304: sed quattuor obolos recte dicit Lex. rhet. p. 242, 23: Διμοιρῖται· κυρίως πᾶς ὁ δύο μοίρας λαμβάνων, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ τέσσαρας ὀβολοὺς λαμβάνων στρατιώτης, οἵ εἰσι δίμοιρον τῆς δραχμῆς. Interpretatio ipsa si vera est, ex aliis est locis petita quam quales supra et s. v. Διμοιρία attulit HSt., in quibus διμοιρίτης prope contraria significatione est, Qui duplex stipendium accipit.] Διμοιρίτης dicitur etiam qui διμοιρίᾳ præfectus est, s. ἡμιλοχίτης. In libro De vocabulis militaribus, Διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι· διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς διμοιρίας· sic enim leg., non μοίρας, ut tum res ipsa docet, tum Suidæ codex [et schol. Luciani l. c.] confirmat. Idem tamen Suid. quum διμοιρίτην esse dixisset quandam στρατιωτικὴν ἀρχὴν, sicut λοχαγὸν, ita vocatum esse addit διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. Lucian. [l. c.]: Ἐρυμάτιον ἐφρούρεις τάχα διμοιρίτης ὤν. [Idem Jov. Trag. c. 48: Αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην, ubi schol. duplicem interpr. proponit: Διμοιρίτης, ὁ τοῦ διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηῒ ἄρχων· τριμοιρίτης δὲ ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρχων. Οὕτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὲν εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι. Quarum priorem recte probat Gesnerus. Nam etsi διμοιρίτας et τριμοιρίτας vilius stipendium accepisse res ipsa docet, hic tamen non tam stipendium quam munus et honorem spectari ex opposita clarum est sententia: Τὸν δὲ κατακολυμβῆσαί τε δεινὸν καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον, etc.] Synes. De insomn.: Καὶ στρατεύεται, καὶ αὐτίκα διμοιρίτης ἐστὶ, καὶ μετὰ μικρὸν λοχαγὸς, εἶτα στρατηγὸς, ubi redditur Manipuli partibus præfectus est. [||Διμοιρῖται dicti Apollinarii Hæretici sectatores, quod μὴ τελείαν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν, ἤγουν ἐνανθρώπησιν, assererent. Ita Auctor de initiis hæreseon n. 77. Ducang. V. Epiphan. Hær. 77.]

Δίμοιρος, ὁ, ἡ, [Inter duos distributus. Æsch. Sept. 850: Δίμοιρα τέλεια τάδε πάθη. Schol. διπλᾶ. Bipertitus. Id. Suppl. 1071: Τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ, i. e. Quod partim bonum partim malum est. Schol.: Ἡδέως ἔχω τὸ δίμοιρον τῶν κακῶν σὺν ἑνὶ ἀγαθῷ. Addito μέρος in Antiq. Cpol. 3, p. 51, F: Ἐξέκοψε τὸ δίμοιρον μέρος (Duas tertias partes templi) ὁ μέγας Κωνσταντῖνος· ubi alius codex διμόριον μέρος. G. D.] Duas habens partes, Bessis, Vitruv. 3, 1; Sextantem, unum: trientem, duo: semissem, tria: bessem, quem δίμοιρον dicunt, quatuor: quintarium, quem πεντάμοιρον dicunt, quinque: perfectum, sex. Sic accipi potest ap. Plut. [V. C. Gracch. c. 17]: Γαΐου κεφαλὴ, ζυγοῦ κομισθέντος, ἐντεθεῖσα, λίτρας ἑπταπαίδεκα καὶ δίμοιρον εἵλκυσε, Libras septemdecim pependit et bessem, Bud. Aretinus autem vertit, Libræ dimidium. Δίμοιρον proprie signif. Rei cujuslibet partes duas. Sed peculiariter de moneta dicebatur pro Triobolo, secundum quosdam, quod hoc esset δίμοιρον drachmæ. Alii autem aliter. Plato Axiocho [p. 366]: Τὰ μὲν διμοίρου ἐωνημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετραδράχμου, Octo obolis. Bessem quoque octo uncias esse dicit Festus. [Nicomach. Harmon. p. 19: Τὸ ἀπὸ τοῦ διμοίρου φθέγμα. Aristid. Quintil. p. 117. Schol. Hephæst. p. 176, de tetrametro dactylico acatalecto: Ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους (hexametri) λέγεται. Δίμοιρον ἐπικὸν ap. Marium Victor. p. 2564, 2565, 2576. Δίμοιρον sigla expressum v. in Analect. Bénedict. vol. 1, p. 319, et Montef. Pal. Gr. p. 361. G. Dindorf.]

[Δίμοιχον, τὸ, Dimidia pœna adulterii, qua punitur qui cum conjugata volente mœchatus est. In Nomocan. Coteler. n. 474: Ἀλλὰ διὰ τοῦτο τὸ δ. ἐπιτιμάσθωσαν ἀμφότεροι χρόνους ς', μετανοίας ρ'. Ducang.]

[Δίμορον, Osthani, Pulegium, apud Apul. c. 92.]

Δίμορφος, ὁ, ἡ, Biformis: Janus biformis Ovidio. Et Populus biformis, ut Idem, de centauris, qui διφυεῖς a Græcis poetis appellantur. [Diodor. in Exc. vol. 2, p. 519, 8, ex oraculo: Φυλάξασθαι τὸν τόπον τὸν ἐνεγκόντα τὸν δίμορφον, i. e. Hermaphroditum. Ib. p. 522, 6: Ἄρρενος καὶ θηλείας φύσεως εἰς δίμορφον τύπον δημιουργηθείσης. Lycophro 111: Διμόρφου γηγενοῦς· 892: Θαλασσόπαις δίμορφος. Schæf. De constellationibus Procul. Paraphr. in Ptol. p. 274, 5: Ἐὰν δὲ δίσωμα ... ἢ δίμορφα. Hase.]

[Διμόρφωτος, ὁ, ἡ, Dupliciter formatus, Biformis. Manetho 4, 452: Ἦν μὲν ζωιδίοισι διμορφώτοισι πέλωνται, Ἰχθύσιν ἢ Διδύμοισι συνωρίζουσι ...]

[Δίμῡκος, ὁ, ἡ, Dupliciter mugiens. Epimer. Homer. in Crameri Anecd. p. 42, 19: Ἀπὸ ῥημάτων ... σύνθετα εἰς ος ... οἷον μυκῶ δίμυκος. Nisi hoc ex ἐρίμυκος corruptum. G. Dindorf.]

[Δίμυξος, ὁ, ἡ.] Δίμυξος λύχνος dicitur ὁ δύο μύξας, ἤτοι δύο μύκητας, ἔχων, Eustath. [p. 440, 29], i. e. Duos habens fungos s. duo ellychnia. Plato in fabula quæ Νὺξ μακρὰ inscribitur, Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἕξει λύχνον δίμυξον. Meminit vero et Metagenes τοῦ διμύξου λύχνου, et Philonides et Philyllius, teste Athen. 15, [p. 700, 701, et ex Athenæo] Eustath. p 440. [Iisdem comicorum ll. utitur Pollux 6, 103; 10 115. Ex Metagene attulit Antiatt. p. 91, 3. Et alibi: Δίμυξος λύχνος exp. quidam, Lucerna apta ad ferenda duo ellychnia.

[Δίνα, nomen Jovis in patera Cospiana. Viscont Mus. Piocl. t. 4, p. 99. Hase.]

[Δινάεις. V. Δινήεις.]

[Δινάζω, i. q. δινήεις εἰμὶ, δίνας ἔχω, Vorticosus sum, Artemidor. ap. Athen. 8, p. 333, F, de loco quodam Lyciæ: Γίνεσθαι δὲ καὶ ἰχθύας ἐν τῷ δινάζοντι τόπῳ μεγάλους ... Ὀνομάζεται δὲ ὁ λιμὴν, καὶ ὁ τόπος οὗτος Δῖνος. ||Δινάσσατο lectio corrupta in fr. Pindari (70 ed. Bœckh.) ap. Strabon. 9, p. 412: Κινηθεὶς ἐπῆει (Apollo) γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα καὶ μυχοὺς δινάσσατο, βαλλόμενος κρηπῖδας ἅλσεων. Codex Paris. ap. Dutheil. vol. 3, p. 318 δεινασάτο, Moscov. δεινὰ σάτο, Vatic. δυνασάτο. Scribendum δίνασ' ἄπο. G. Dindorf.]

[Διναῖος, ὁ, Dinæus, n. pr. in inscr. Attica apud Bœckh. vol. 1, p. 202, 12. G. Dindorf.]

[Δινδρύμη, ἡ, Dindryma, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Δινδρυμαῖος, Steph. Byz. Ubi Holsten. ΔΙΝΔΡΥΜΑΙΩΝ ex numo ap. Goltzium memorat.]

[Δίνδυμα, τὰ, Dindyma, de quibus Steph. Byz.: Ὄρος τῆς Τρωάδος, ἀφ' ὧν Δινδυμήνη ἡ Ῥέα. Ὁ τοπίτης Δινδυμηναῖος, καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην. Ὅτι καὶ Δινδυμηνὸς καὶ Δινδυμηνὴ καὶ Δινδύμιος καὶ Δινδυμία. Ἐκ τόπου Δινδυμόθεν. Plurali Δίνδυμα utitur Hesych.: Δινδυμήνη, μήτηρ θεῶν· ἀπὸ Δινδύμων ὀρῶν τῆς Φρυγίας. Montem sing. numero Δίνδυμον, τὸ, appellant Apoll. Rh. 1, 985, 1093, 1147; Strabo 12, p. 567 et 575. In Δίδυμον corruptum ap. schol. Nicandri Alex. 8 notavit Holsten. Contrario vitio ap. Suidam Δινδύμοις est pro Διδύμοις. *Dindymus* ap. Propert. 3, 22, 3 et Plin. H. N. 5, 40. Etymologiam ineptam, qua Δίνδυμον εἴρηται διὰ τὴν δίνησιν τὴν τῶν θεροφορήτων, ex Oro memorat Etym. M. p. 276, 32, addita altera quæ paullo tolerabilior, ceterum nihilo verior est, qua nomen ducitur a geminis, quos Aura quædam eo in monte edidisset. Adj. Δινδυμηναῖος ab Holstenio in Δινδυμαῖος probabiliter mutatur. Sic a Δίδυμα ducitur Διδυμαῖος. Nomen deæ Δινδυμήνη legitur ap. Herodot. 1, 80, Strabon. 10, p. 469, 470; 12, p. 567; 13, p. 626. Δινδυμήνης ἱερὸν ib. p. 575; 14, p. 647. In codd. non raro Δινδυμίνη corruptum, quod vitium superest ap. Eustath. p. 366, 25. Adjectivi gentilis Δινδυμηνὸς adverbiique Δινδυμόθεν exempla non vidi. Δινδύμιος est ap. Apoll. Rh. 1, 1125: Μητέρα Δινδυμίην. Maneth. 6, 538. Δινδυμὶς Ῥείη ap. Nonn. D. 15, 386. G. D.]

[Δινδύμη, ἡ, Dindyma, Mæonis uxor, Cybeles mater, ap. Diodor. 3, 57. G. Dindorf.]

[*Dindymis*, antiquum nomen Cyzici, ap. Plin. H. N. 5, 40.]

[Δίνευμα, τὸ, Circumactio in orbem. Aristophan. Thesm. 122 : Φρυγίων δινεύματα Χαρίτων, i. e. ὀργήματα, ut interpr. schol. Libri διανεύματα, quod emendavit Bentlejus. Orph. H. 7, 7 : Ῥόμβον ἀπειρεσίου δινεύμασιν· et 18, 10. Agitationem capitis vel corporis equi significat ap. Xenoph. De re eq. 3, 11 : Τὰς τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις καὶ τἄλλα δινεύματα, ex emend. H. Stephani : nam libri δὴ νεύματα.]

[Δινεύω. V. Δινέω.]

Δῑνέω, Instar vorticis circumago, Gyro, Verso, Circumago. [Hom. Il. Ψ, 840 : Σόλον δ' ἔλε δῖος Ἐπειός, ἦκε δὲ δινήσας.] Unde pass. Il. Π, [792] : Δίνηθεν δέ οἱ ὄσσε· P, [680] : Ὡς τότε σοι, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων· Od. I, [153] : Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν. Sic Il, [63] : Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι Πλαζόμενος. Aristot. De mundo [c. 6 med. p. 19, 19 ed. Sylb. qui κινεῖται sine v. l.] : Πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημάντορα δινεῖται, Omnia sub uno ductore moventur. [Æsch. Sept. 461 : Ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας δινεῖ· 490 : Ἀσπίδος κύκλον ... ἔφριξα δινήσαντος. Eur. Or. 1459 : Ἄλλος ἄλλοσε δίνασεν ὄμμα· Rhes. 353 : Στρυμὼν ... Μούσας δι' ἀκηράτων δινηθεὶς ὑδροειδὴς κόλπων. Pindar. Pyth. 11, 59 : Κατὰ τριόδων ἐδινάθην. Theocr. 24, 10 : Δίνασε σάκος μέγα· 2, 30 : Ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας, ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρησι θύρῃσιν. « Orac. ap. Euseb. Pr. ev. p. 239, D : Ὅττι κε δινήσωσιν ἀτράκτοις (Parcæ). Dionys. A. R. 1, 15 : Δινοῦντος αὐτὴν (τὴν νῆσον) τοῦ πνεύματος. » Hemst. Themist. Or. 32, p. 356, C : Ὅτῳ μὲν οὖν ἐπιδέξια τὸν ἄτρακτον ἐδίνησαν αἱ θεαί. G. D.] Δινέω neutr. etiam pro δινέομαι, στρέφομαι, ἀναστρέφομαι, κυκλόσε στρέφομαι, στρέφομαι χορικῶς, κατὰ δῖνον στρέφομαι, ut parvorum schol. auctor et Eust. exp., usurpatur. Il. Σ, [494] : Πολλὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει, Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Sic Od. I, [384] : Ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον. Et Apoll. Rh. 2, [695] : Ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. [V. Valck. ad Theocr. Adon. p. 376.] || Δινεύω, pro eod. Il. Σ, [543] : Πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, i. e. στρέφοντες τὴν ἄνω κάτω, ut schol. exp. Ψ, [875], de turture : Τήν ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην· Ω, [12] : Τότε ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Apoll. Rh. 1, [1184] : Τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον, Οἱ δ' οἶνον χρητῆρσι κέρων. [Intransit. etiam v. 215 : Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν, quod Homeri exemplo dictum Il. Σ, 605 : Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Hesych. : Ἐδίνευον, ὠρχοῦντο. Eur. Phœn. 798 : Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις· Orest. 835 : Δινεύων βλεφάροις, Oculis circumspiciens. Schol. : Δινούμενος τοὺς ὀφθαλμούς, περισκοπούμενος. Transit. in Troad. 200 : Ἱστοῖς κερκίδα δινεύουσα. Diodori et Hesychii ll., in quibus est διανεύω, v. s. hoc verbo.] In pass. ap. Arat. [455] : Οἱ δ' ἐπιμὶξ ἄλλοι πέντ' ἀστέρες οὐδὲν ὁμοιοι Πάντοθεν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται. Quod Cic. ita reddidit, Nam quæ per bis sex signorum labier orbes Quinque solent stellæ. [Oppian. Hal. 1, 376 : Μετ' ἰχθύσι δινεύονται. Cum diphthongo Hesych. : Δεινεύει, κυκλεύει. Et alia signif. : Δεινεύειν, βουλεύεσθαι κακά.] || Δίνω i. q. δινέω, Hesiod. Op. [595] : Δημήτερος ἱερὸν ἄκτὴν Δινέμεν ... Χώρῳ ἐν εὐάει καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, i. e., ut Moschop. exp., δινεῖν, s. τῇ βοῶν δινήσει ἀλοᾶν, vel, ut Proclus, περικυκλοῦντας καὶ περιελαύνοντας τοὺς βόας, ἀλοᾶν. De qua granorum excutiendorum ratione habes in Τρίβολος. [Callim. in Etym. p. 74, 16 et ap. Suid. s. v. Δεινουμένην, altero grammatico ex altero emendando : Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα· de quo versu dixit Ruhnk. Ep. crit. p. 179. Conf. Ἀποδινέω et Δῖνος.]

Δίνη, ἡ, [ἡ δῖνα Polycharm. ap. Athen. 8, p. 333, D, quod δίνη scrib. G. D.], Vortex, Gurges. Hom. Il. Φ, [354] : Ἐγχελυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας, Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα. Hesiod. Theog. [791] : Δίνῃς ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει. [Xenarch. ap. Athen. 2, p. 63, F, de polypo : Πόντου κυανέαις δίναις τραφείς. Hemst. Eur. Hipp. 150 : Δίναισιν οτίας ἅλμας· Or. 1310 : Σκαμάνδρου δίνας. Singulari numero Troad. 210 : Δίναν Εὐρώτα. Plato Cratyli p. 439, C : Ὥσπερ εἴς τινα δίνην ἐμπεσόντες. Æsch. Eum. 559 : Ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ.] Philo De mundo : Ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι κατεπόθησαν, Fluctuantis aquæ vortice. Plut. De fort. Rom. : Ἐκ βαθείας ὑποφθέγγεται δίνης, Velut ex imo vortice succlamat. [Δῖναι ζεόντων ὑδάτων, Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19. Hemst.] Nec tantum αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ [ut Hesych. int.] vocantur δίναι, sed etiam Aeris turbines. Turbineos vortices dicere possumus. Empedocl. ap. Plut. [Mor. p. 830, F], loquens de vagis erroribus δαιμόνων θεηλάτων καὶ οὐρανοπετῶν : Αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος ποντόνδε διώκει. Πόντος δὲ χθονὸς οὖδας ἀνέπτυσε· γαῖα δ' ἐς αὐγὰς Ἠελίου ἀκάμαντος· ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις. [Plato Phæd. p. 99, B : Ὁ μέν τις δίνην περιτιθεὶς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ μένειν δὴ ποιεῖ τὴν γῆν. Eur. Alc. 244 : Οὐράνιαί τε δῖναι νεφέλας δρομαίου. Aristoph. Av. 697 : Εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις. Plut. Mor. p. 927, C; 938, F. || Circumactio, Agitatio. Aristoph. Av. 1198 : Ὡς ἐγγὺς ἦλθ δαίμονος πεδαρσίου δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται. Plato Rep. 10, p. 620, E : Τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης. Figurate Æsch. Prom. 1052 : Ἐς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας τοὐμὸν ἀνάγκης στερραῖς δίναις· Agam. 997 : Πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ. || Cum diphthongo Hesych. : Δειναι, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Δείναις, συστροφαῖς. Δείνας, κινήσεις, τὰ κοιλώματα τῶν ὑδάτων. Δείνη, συστροφή. ῑ]

Δῑνήεις, εσσα, εν, Vorticosus. Hom. Il. E, [479] : Ξανθῷ ἐπὶ δινήεντι· Od. Z, [89] : Ποταμὸν παρὰ δινήεντα. Apoll. Rh. 2, [551] : Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος. [Hesych. : Δεινήεντα, περιστρεφόμενα, φοβερά. Δινήεντος, τοῦ συστροφὰς πῶν ρευμάτων ἔχοντος. Simonides ap. Athen. 4, p. 172, E : Δινάεντα ... Ἄναυρον. Eur. Cycl. 46 : Δινᾶεν ὕδωρ ποταμῶν, ubi edd. vett. δινῶεν. « Δινήεις et compos. Ἀμφιδινήεις significant etiam Rotundus, In orbem fabricatus. Moschus 2, 55 : Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο Ἑρμείης ἧσκητο. » Brunck.]

Δινηθμὸς, ὁ, i. q. δίνησις.

[Δινηΐς. In epigr. Zonæ in Anth. Pal. 9, 556 ad Νηρηΐδες in marg. codicis scriptum δινηΐδες.]

[Δίνημα, i. q. δίνευμα. Manetho 4, 553 : Θοοῦ δινήματι κόσμου.]

Δίνησις, εως, ἡ, In vorticem s. gyrum circumactio, κυκλοτερὴς περιστροφὴ, Erotian. [p. 268. Plur. numero Epicur. in epist. ap. Diog. L. 10, 90. Theophyl. Sim. Hist. 2, p. 46, A : Τῆς κυκλικῆς τῆς φωσφόρου δινήσεως. Per diphthongum ap. Hesych. : Δείνησιν, κίνησιν, συστροφήν. Δεῖνος, δείνησις. Conf. Δῖνος. G. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 314, A : Τοῦ παντὸς ἡ δίνησις. Id. ib. p. 275, A : Δινήσεως· p. 665, D : Τῇ τοῦ παντὸς συμπεριπολοῦντες δινήσει· t. 1, p. 47, D : Ἐπιτείνοντος ... τὴν δίνησιν. Hermes Trismeg. p. 22, 45 : Καὶ ἡ μὲν δ. στροφή· ἡ δὲ κρύψις ἀνανέωσις. Hase.]

[Δινητὸς, ἡ, ὸν, Circumactus in orbem. Philipp. Caryst. in Anth. Pal. 7, 394 : Μυλεργάτας ἀνὴρ ... βαρυβρομήταν εἶχε δινητὸν (codex βαρυβρομὴς ἀνεῖχε δινητὰν) πέτρον.]

[Δινισμὸν (?)· Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ, Antiattic. p. 90, 27.]

[Δινομένης. V. Δεινομένης, ubi add. Alcæi fragm. ap. Hephæst. p 90 Gaisf. G. Dind.]

[Δίννυς, υος, ὁ, Dinnys, Helixi filius, gymnasiarchus in inscrr. Chiis ap. Bœckh. vol. 2, p. 201 et 204. Forma est Æolica ut Δινομένης pro Δεινομένης. G. Dindorf.]

Δινοβίας συμβάσης εἰς τὸ Καλλικλέους χωρίον, dicit Liban. Argum. Or. Dem. π. Καλλικλέα [p. 1271], pro ἐμβολῆς ὕδατος ἐπομβρίου, ut ex oratione ipsa apparet. Bud. Forsan igitur δινοβίαν vocat δίνην βιαίαν, Violentum vorticem aquæ pluvialis. Vide et Χαράδρα. [Codex Marcianus δηωβίας, Bavar. δη βίας cum literæ unius spatio. Δυσομβρίας margo ed. Lutet., recte fortasse.]

Δῖνος, ὁ, pro eodem [δίνη]. Plut. [Mor. p. 404, E] : Οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων, Turbines et gyri : ut Catull. : Libratum tereti versabat turbine fusum. [Cum diphthongo Hesych. : Δεῖνος, τὸ περιστρεφόμενον. Δείνοις, κινήσεσι. Δεῖνος, δείνησις. Harpocr. : Δείνῳ (codd. δεινῷ, unus δινῶ), ἀντὶ τοῦ δει-

νήσει (cod. unus δινήσω). Ἀντιφῶν Ἀληθείας β'. Scrib. Δίνῳ .... δινήσει. Thom. M. p. 241.] || Pro Turbine æthereo, ap. Aristoph. Nub. [379] : Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστί τις αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι; Ἥκιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Ibid. [828 et 1471] : Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. [Et 1473.] || Vertigo, i. e. affectus quo caput circumagi videtur : in quo si præterea tenebræ oculis obversentur, σκοτόδινος, quasi Tenebricosa vertigo, appellatur. Gorr. [ex Galeno vol. 11, p. 142], seu, ut Erotian. [p. 124] exp., ὅταν φέρεσθαι δοκῇ τὰ ὁρώμενα. [Hippocr. p. 908, A : Ἔπειτα τὸν ἄνθρωπον ὅτι δῖνός τε ἔλαβεν καὶ σκότος.] || Saltationis quædam species, Erotian. : dicta fortassis, quod in gyrum ageretur. [Δεῖνος ap. Hesych., sed δῖνος recte Etym. M. p. 277, 14 et Eustath. p. 1166, 10, quam scripturam ex Herodiani libro περὶ σχημάτων diserte memorat schol. Il. Γ, 391.] || Eustathio [p. 428, 11; 939, 60; 1157, 25; 1207, 8; 1635, 59, Etym. M. p. 277, 12, 16] i. q. τόρνος, Instrumentum, quo ligna, ebur et alia hujusmodi tornantur. Item, Quicquid turbinatum est, κῶνος, βόμβος [Eust. p. 1635, 61], Lat. Turbo, ut ap. Plin. Turbines cadorum, apud Virg. : Torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti exercent ludo. || A cujus similitudine ap. antiquos dicebatur Vasculum fictile basi carens, et ab inferiori parte στρογγύλον : alio vero nomine ψυγεὺς, ψυκτὴρ, ἀκρατοφόρος, Athen. [11, p. 467, D], et Pollux 6, [96, 99], addens, Οὐ μὴν ἔχει πυθμένα, ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. [De vasculi nomine s. v. Δεῖνος dictum est. Vix autem dubitari potest quin verior scriptura sit Δῖνος. G. D.] Eustathio [Athenæi errorem secuto] Δεινιὰς quoque dicitur a Dinio artifice. [Δεινιὰς poculi nomen nullum fuisse s. h. v. dictum est.] Apud Lat. quoque Turbinem vasculum esse scribunt in imo angustissimum, latissimum in summo, figura pirorum : quo pruna et cottana inter Saturnalia xeniola missitari solerent. Aristoph. Vesp. [618] : Οὗτος δὲ κεχηνὼς, Βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. [Ad quem l. schol. : Ἀγγεῖόν τι κεράμειον οἴνου, οἷον πρόχυμα, βάσιν οὐκ ἔχον, ἀλλὰ στρογγύλον κάτω (ἀλλὰ κάτωθεν ὑπότροχον cod. Venet.).] || Est etiam ποδονιπτὴρ [Pelvis] ap. Cyrenæos, Eustath. [ex Athen. 11, p. 467, F.] || Item, ἅλως ap. Telesillam, Eust. ex Athen. [l. c. Ælian. N. A. 2, 25 : Τῶν σταγόνων τριβομένων ἐν τῷ δίνῳ· 4, 25 : Ὅταν ἁλοητὸς ᾖ καὶ στρέφωνται περὶ τὸν δῖνον οἱ βόες. Xenophonti OEc. 18, 5 restituit Ruhnk. Ep. crit. p. 180 : Στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑποβάλλοντες τὰ ἄτριπτα ἀεὶ, δηλονότι μάλιστα ὁμαλίζοιεν ἂν τὸν δῖνον καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν· ubi libri τὸ δεινόν. || Δῖνος, nomen pr. loci Lyciæ, de quo v. s. Δινάζω. || Δῖνος, τὸ, Etym. M. p. 339, 11 fingit propter pravam etymologiam voc. ἔνδινα.]

Δινὸς, ἡ, ὸν, Vorticosus, δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων, ut Eust. [p. 1221, 41] quosdam exponere scribit, qui Hom. Il. Φ, [25] legebant ποταμοῖο κατὰ δινοῖο ῥέεθρα, pro δεινοῖο : sicut et Il. Υ, [259] pro ἐν δεινῷ σάκει, legebant δινῷ, i. e. δινωτῷ [de quo Eust. p. 1207, 2. Inepte utrumque].

[Δίνουμμον, Binio, Denarius. V. Glossar. med. Latin. in *Dinumium*. Ducang.]

Δινοχλέω, Obturbo, Vexo. [Vitiose pro διενοχλέω.]

Δῖνόω, Instar turbinis circumago, Torno, τορνεύω, Eustath. [p. 412, 31; 939, 60; 1635, 59. Fictum propter adject. δινωτός. Etym. M. p. 277, 17 : Δῖνος σημαίνει ... τόρνον παρὰ τὸ δινοῦσθαι. Ab eadem verbi forma ducitur subst. δίνωσις.]

[Δίνω. V. Δινέω.]

Δινώδης, ὁ, ἡ, Turbineus, Turbineis vorticibus plenus. [Dio Cass. 68, 13 : Ἔν τε ποταμῷ πολλῷ καὶ ἐν ὕδατι δινώδει. G. Dind.]

[Δινώεις lectio vitiosa. V. Δινήεις.]

[Δίνωσις, εως, ἡ, i. q. δίνησις. Hesych. : Δείνωσιν, δύναμιν, δεινότητα, συστροφήν. Postrema explicatio ad δίνωσιν referenda.]

Δινωτὸς, ἡ, ὸν, Turbinatus, Tornatus, τορευτὸς, τορνωτὸς Eust. Hom. Il. N, [405] : Κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ, Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Δινωτὴν φορέεσκε, Quasi tornata esset, ut Eust. exp. Il. Γ, [391] : Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Sic Od. T, [56] κλισίην dicit δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. [Per diphthongum scribitur in codd. antiquioribus Homeri et ap. Hesych. : Δεινωτὴν, πεποικιλμένην ἐν κύκλῳ, ἢ τετορνευμένην, ἢ τὴν ἱμᾶσι διειλημμένην. Χρῆται Ὁμηρος ἐπὶ τῆς κοίτης Τηλεμάχου (κλίνης Πηνελόπης volebat dicere). Δεινωτοῖς, κυκλοτερέσι, πεποικιλμένοις. Δινωτὴν, στρογγύλην καὶ περιφερῆ. Δινωτοῖσι λέχεσσι, στρογγύλοις· ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας. Sim. Etym. M. p. 277, 8. Apoll. Rh. 3, 43 : Ἧστο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον. Leonid. Tar. in Anth. Plan. 306 : Δινωτοῦ ... ὕπερθε λίθου. Manethoni 6, 577 restituit Weigel. : Ὀστέα δινωτοῖς σφετέροις φορέουσιν ἐπ' ὤμοις· ubi cod. δὴ νώτοις.] Ab Oppiano vero δινωτὸς κύβος μολίβδου per παράχρησιν dictum est : nam si κύβος τετράγωνος est, quomodo potest esse δινωτὸς, i. e. τορευτός? aut, si δινωτὸς est, quomodo potest esse κύβος? Eust. [p. 1715, 42.]

[Διξᾶς, ᾶντος, ὁ, numus Siculus, de quo Pollux 9, 81 ex Aristotele : Καὶ διξάντα, ὅπερ ἐστὶ δύο χαλκοῖ, καὶ τριξάντα, ὅπερ τρεῖς.]

[Δίξεστον, τὸ, Duo sextarii. Schol. Aristoph. Thesm. 347 : Τοῦ χοός) τοῦ διξέστου. Χοὺς γὰρ δύο ξέσται, χοεὺς δὲ ἕξ. Δίξεστον, Bisextum, Gl. G. Dind.]

[Δίξοος. V. Δίοζος.]

[Διξός. V. Δισσός.]

[Δίξυλος, ὁ, ἡ, Ex duobus lignis compositus. Oribas. p. 133 ed. Mai. : Τρόχιλοι τέσσαρες μονόξυλοι ἢ δίξυλοι. G. Dindorf.]

Διὸ, pro δι' ὅ, Quamobrem, Quocirca, Proinde. Item Διὸ καὶ et Διὸ δὴ eadem signif. Διόπερ itidem pro Quamobrem, Quare, Proinde, Bud e Demosth. [Hesych. : Διὸ, διὰ τοῦτο. Apud Polybium διὸ et διόπερ non raro inserviunt redordiendæ orationi suspensæ eodem fere modo quo οὖν particula : v. Schweigh. ad 1, 60, 9, et 82, 13. Διὸ καὶ ap. Diodor. 11, 81, Theophr. De igne 63, p. 727. Cum infin. in oratione obliqua Athenæus 2, p. 36, B, ex poeta aliquo : Διὸ καὶ καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον πανταχοῦ ἰατρόν. Διόπερ. Thucyd. 8, 92 : Διόπερ καὶ τὸ τεῖχος τοῦτο ... ἐτείχιζον. Xenoph. Mem. 4, 8, 7 : Οὐ διὰ τὸ φιλεῖν ἐμὲ ... ἀλλὰ διόπερ καὶ αὐτοὶ ἂν οἴονται ἐμοὶ συνόντες βέλτιστοι γίγνεσθαι. Aristot. Il. plurimis, Diodor. 1, 90, Plut. Mor. p. 115, B, et alii quivis.]

[Διόβλης, ητος, ὁ, ἡ, i. q. διόβλητος. Schol. Pindari Pyth. 8, 22 : Ὁ μὲν Τυφὼς διοβλὴς γέγονεν. Hemst. Tzetz. ap. Bekker. ad Thucyd. p. 584 ed. stereot. : Ὥσπερ διοβλὴς καὶ κατεβροντημένος. Eustath. Opusc. p. 46, 13 : Εἰς διοβλῆτα καταστήσασθαί σε. G. D.]

Διόβλητος, ὁ, ἡ, Ab Jove ictus, i. e. Fulmine tactus, διίοις βέλεσι βλαβείς, Eustath. [p. 1528, 37. Charax ap. anon. in Galei Opusc. myth. p. 92 : Ὁποῖα ἐπὶ τοῖς διοβλήτοις λέγεται. Hemst. Ælian. N. A. 6, 62. Nonnus Dion. 21, 221 : Διοβλήτοιο Θυώνης.]

Διόβολος, ὁ, ἡ, Ab Jove missus, ut VV. LL. ex Eur. exp. Possit tamen esse etiam i. q. διόβλητος, A Jove ictus, i. e. Fulmine tactus. [Eur. Alc. 125 : Πρὶν αὐτὸν εἶλε διόβολον πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου. Soph. OEd. C. 1464 : Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος διόβολος. Recte igitur VV. LL. sunt interpretata, male HSt.]

[Διοβούλιον, τὸ, Diobulium, πολίχνιον πλησίον τοῦ Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν Διοβουλιεὺς, ὡς τὰ τῶν Φρυγίων πόλεων ἐθνικὰ, Steph. Byz.]

[Διογᾶς, i. q. Διογένης, in Charta Borg. 11, 13. || Διόγας ἰατραλείπτης ap. Galen. vol. 13, p. 555.]

[Διογείτων, ονος, ὁ, Diogiton, n. pr. in oratione Lysiæ Κατὰ Διογείτονος. || N. pr. lurconis ap. Antiphanem Athen. 8, p. 343, A. || Διογείτονα Ἀχαρνέα ap. Demosth. C. Neær. p. 1360, 11. || Διογίτονος in inscr. Orchomenia apud Bœckh. vol. 1, p. 761. G. Dindorf.]

[Διογένεια, ἡ, Diogenia, Cephisi filia, ap. Apollodor. 3, 15, p. 364. || Phorbantis filia, ap. Eustath. p. 303, 9. G. Dindorf.]

[Διογενειανὸς, ὁ, Diogenianus, medicus ap. Galen. vol. 13, p. 965. || Grammaticus Heracleensis, qui Adriani imp. ætate vixit. Nomen per diphthongum scriptum ap. Suid., per ι ap. Galen. l. c. et schol. Hom. Il. E, 576, in Etym. M. et alibi. Sæpissime permutatum cum Διογένης, quum eodem ambo no-

γ

mina compendio scribi soleant διο : v. Gaisford. ad Hesiod. Theog. 709. G. Dind.]

[Διογένειος, ὁ, ἡ, Diogenius. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 456 : Οἱ περὶ τὸ Διογένειον (sc. γυμνάσιον) συνάρχοντες. || Pollux 10, 60 : Ἀθήνησι δὲ ἦν ὑπὲρ ὑδρείου τινός, οὗ τὸ ὕδωρ ἐπεξεχεῖτο, ποίημα καὶ ἀνάθημα Διογένους, ὃ καὶ Διογένειον ἀναλογεῖον ἐκαλεῖτο. G. Dind.]

[Διΐογενέτωρ, ορος, ὁ, Jovis genitor. Eur. Bacch. 122 : Διογενέτορες ἔναυλοι, Natalicia Jovis antra.]

Διογενής, ὁ, ἡ, Ex Jove ortus, Jove editus, ut διογενὲς τέκνον, Soph. [Aj. 91] de Pallade. [De eadem ap. Æsch. Sept. 129. Διογενοῦς Ἀμφίονος ib. 528. Διογενεῖς θεοὶ ib. 301 et Suppl. 631. Αἷμα διογενὲς ap. Eur. Andr. 1196.] Διογενὲς φάος, Eur. [Med. 1258.] Hinc Διογενὴς non a genit. Διὸς, Jove prognatus, sed generaliter Divus, Generosissimus, Præstantissimus. Hom. Il. A, [337] : Διογενὲς Πατρόκλεις. [B, 173 : Διογενὲς Ὀδυσεῦ· Λ, 810 : Διογενὴς Εὐαιμονίδης, et alibi non raro, producta apud Epicos syllaba prima. Genitivum Doricum διογενεῦς annotavit Greg. Cor. p. 298. Eadem signif. διόγνητος dictum fuit.]

Διογένης, ους, ὁ, Diogenes, nom. pr. [multorum, quorum quinque memorat Diog. L. 6, 81, inter quos clarissimus est philosophus cynicus Sinopensis, Antisthenis discipulus. Prima nominis syllaba producitur in metro dactylico epigr. ap. Diog. L. 6, 78, corripitur in versu proceleusmatico Diogenis L. ib. 79. G. Dindorf.]

[Διογενιανός. V. Διογενειανός.]

[Διογενίδαι, οἱ, Diogenidæ, γένος Ἀθήνησιν ἰθαγενῶν, Hesych.]

[Διογενισμὸς, ὁ, Diogenismus, Ratio vivendi more Diogenis. Julian. Or. 6, p. 187, C : Ὁ Κυνισμὸς οὔτε Ἀντισθενισμός ἐστιν οὔτε Διογ. M.]

Διογενισταὶ, οἱ, Diogenis sectatores, Athen. [5, p. 186, A.]

[Διόγκινον. Etym. Gud. p. 418, 9 : Ὀγκάνος (sic), ὁ ἐπικαμπὴς σίδηρος, ἐκ τοῦ κάμπτω, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὀγκινάριον καὶ διόγκινον καὶ τριόγκινον. Ὄγκινον δὲ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σίδηρα (τῶν βελῶν addit Etym. M. p. 613, 47) ἐκβάλλουσι. Ὄγκοι γὰρ αἱ γωνίαι τῶν βελῶν, ἐξ οὗ καὶ ὀγκία τὸ μέτρον καὶ ὄγκος ἡ ὑπερηφανία. Διόγκινον et τριόγκινον corrupta videntur ex διόγκιον et τριόγκιον, vel διούγκιον et τριούγκιον. Conf. Διούγκιον. G. Dind.]

Διογκόω, Tumefacio, Inflo, Magna mole distendo, Majus et grandius facio, Extollo. [Hippiatr. p. 140 : Τῷ διογκοῦσθαι τὴν γαστέρα. G. D. Heraclid. Alleg. Hom. p. 449 : Ἀρξαμένη γὰρ ἀπὸ λιτῆς αἰτίας ἡ ἔρις ... πρὸς μέγα δή τι κακοῦ διογκοῦται. Schæf. Artemidor. 1, 14, p. 27 : Πολλὰ κτήσεται ... χρήματα, ὡς καὶ διογκωθῆναι.] Apud Hermog. [p. 283, 284] dictio aliqua διογκοῦν τὸ στόμα dicitur Quæ ore grandiore et apertiore pronuntiatur, Λέξις δὲ σεμνὴ, πᾶσα μὲν ἡ πλατεῖα καὶ διογκοῦσα κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, ὥστε στομφάζειν. Et rursus, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸ στόμα. Aliud ex. ex Eod. habes ap. Bud. p. 95. [Suid. : Διωγκωμένον, πεφυσημένον.] Διωγκέω, Pertumeo, VV. LL. Sed viderint : nam per o tantum ὄγκος dicitur Tumor : et Διογκόω, Pertumefacio, Tumore distendo.

[Διογκύλλω, i. q. διογκόω. Eunap. p. 112 ed. Boiss. : Πρὸς τοὺς ἄλλους οἰδοῦντος καὶ διογκυλλομένου. Nam sic librorum vitia διωγκυλωμένου et διωκυλλομένου emendavit editor.]

Διόγκωσις, εως, ἡ, Tumefactio. Methodici sic vocabant Corporum distentionem vel a coacervatis excrementis factam, vel a diffusis humoribus, ac veluti inundantibus, Galen. [vol. 2, p. 325. Id. vol. 7, p. 154 : Σπληνὸς φλεγμονὴ καὶ δ. Plut. Mor. p. 771, B. G. D.]

Διΐογνητος, ὁ, ἡ, i. q. διογενὴς, Ab Jove genitus, Ab Jove genus et ortum ducens, ideoque Nobilis, Generosus. Hesiod. Scut. [340] : Διόγνητος Ἰόλαος. Per syncopen dicitur pro διογένητος.

[Διΐογνητος, ὁ, Diognetus, ὄνομα κύριον, Suid. Multis commune, quorum sex memorat Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 216 ed. vet., 1. scriptorem itinerum Alexandri M. ap. Plin. H. N. 6, 17. 2. architectum Rhodium ap. Vitruv. 10, 22. 3. Erythræorum ducem ap. Parthen. Erot. c. 9, Hygin. p. 275, Polyæn. 8, 36, Plut. Mor. p. 254, B. 4. Carthaginiensem, Clitomachi patrem ap. Steph. Byz. s. v. Καρχηδών. 5. pictorem Antonini ap. Jul. Capitol. c. 4. 6. Megarensium principem ap. Polyæn. 1, 27. Adde 7. navarchum Antiochi magni ap. Polyb. 5, 43, et quos Reines. ad Suidam memorat. 8. villicum ap. Gruter. Inscr. 5, p. 107. 9. pugilem Cretensem ap. Ptolem. Heph. in Phot. Bibl. p. 151, 20 Bekk.]

[Διόγνωστος, ὁ, Diognostus, n. pr. ap. Artemidor. 4, 83, p. 394. G. Dind.]

[Διόγονος, ὁ, ἡ, Jove genitus. Eur. Hipp. 560 : Τὰν διογόνοιο Βάκχου | νυμφευσαμέναν, producta syllaba prima in metro choriambico. G. Dind.]

[Διΐοδεία, ἡ, Transitus. Suid. : Δ., ἡ διέλευσις. Artemidor. p. 18. Wakef. Διοδεία avium, ut puto, Aristot. Eth. Eudem. p. 18, 16. Hemst.]

Διοδεύσιμος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi potest, Pervius, Permeabilis.

[Διόδευσις, εως, ἡ, Transitus. Hippocr. p. 298, 43 : Τοῦ πνεύματος ἡ δ.]

Διοδεύω, Iter facio per, Permeo : ut διοδεύω τὴν Ἰταλίαν, Iter facio per Italiam. [Polyb. 2, 15, 2 : Οἱ διοδεύοντες τὴν χώραν. Plut. V. Flamin. c. 5, Ages. c. 17. Xenoph. Eph. 5, 2, p. 91 : Διώδευον τὴν ἄλλην Αἴγυπτον. Hesych. : Διόδευσον, πέρασον.] Et, Τοσαύτην γῆν διοδεύσας, Tantam viam permensus. Synes. Ep. 67 : Διοδεύσας τὴν ὕποπτον ὡς ἀνύποπτον, Peragrans suspectam regionem. [Passiv. διοδευομένη Philipp. in Anth. Pal. 9, 708. Forma media Philemo c. 229, p. 156 : Ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες.]

[Διόδημος, ὁ, Diodemus, n. pr. viri Rhamnusii in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 512. G. Dind.]

[Διοδία, ἡ, Bivium, Gl.]

Διοδοιπορέω, Iter facio per, Permeo. [Herodot. 8, 129 : Τὰς δύο μοίρας (τῆς ὁδοῦ) διωδοιπορήκεσαν. Alii libri sine augmento διοδοιπ-. Joseph. C. Apion. 2, § 16. Ezechiel trag. p. 166 ed. Morel. G. Dind.]

[Διοδοποιέω, Viam facio. Theophr. De igne 59, p. 726 : Τὸ μὲν γὰρ διαδῦναι δύναιτ' ἂν καὶ διοδοποιεῖ. Sic Schneiderus. Libri alii διαδῦναι διαδύναιτ' ἂν διοδωποιεῖν, alii διαδύναιτ' ἂν διοδοποιεῖν, alii διαδύναι καὶ διοδοποιεῖ, alii διαδῦναι δύναιτ' ἂν διόδῳ ποιεῖν. Ex his satis clarum videtur Theophrastum non διοδοποιεῖν, sed δίοδον ποιεῖν dixisse. G. Dindorf.]

Δίοδος, ἡ, Via quæ per aliquem locum fert, Transitus. [Æsch. Prom. 1049 : Τῶν τ' οὐρανίων ἄστρων διόδους.] Æschin. C. Ctesiph. [p. 75] : Αἰτήσοντας Θηβαίους δίοδον ἐπὶ Φίλιππον, Petituros ut transitus sibi detur. Sic Aristoph. [Av. 189] : Ἦν ἰέναι βουλώμεθα Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα, Petimus commeatum, Ut transire liceat. Thuc. [2, 4] : Ἄπειροι ὄντες οἱ πλείους, ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῶν διόδων. [Aristot. H. A. 1, 14 : Δίοδος τῷ σπέρματι.] Herodian. 3, [14, 15] : Ἐμπόδιον νομίζοντες πρὸς τὴν δίοδον τῶν ἑλῶν, Impedimentum esse transgrediendis paludibus. 8, [1, 15] : Πεφράχθαι τὰς διόδους εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως. Philo V. M. 1, dicit διέξοδος. In posteriore autem Herodiani l. dicitur potius de Ipsa via qua per aliquem locum itur. [Herodot. 9, 99 : Τὰς διόδους τὰς ἐς τὰς κορυφὰς ... φερούσας. De Thermopylis 7, 201 : Ἐστρατοπεδεύοντο οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ διόδῳ.] Apud Aristoph. Eccl. [693] διόδους quidam exp. simpliciter Vias, κατὰ τὰς διόδους προσπίπτουσαι. [Thesm. 658 : Καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι. Dionys. A. R. 5, 36 : Ἡ φέρουσα δίοδος ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τὸν μέγαν ἱππόδρομον. || « Δίοδος μελάνων ap. Hippocr. Nigrorum dejectiones, per alvum pertransitus. P. 78, E : Σχέσις τῆς κάτω διόδου, Suppressio transitus qui ad inferiora tendit, h. e. stercoris. » Fors.]

[Διόδοτος, ὁ, Diodotus, Eucratis filius, Atheniensis, ap. Thucyd. 3, 41. || Alius in Lysiæ Or. contra Diogitonem. || Statuarius ap. Strabon. 9, p. 396. || Philosophus peripateticus, Boethi frater, ib. 16, p. 757. || Apameensis, Trypho cognominatus, de quo historicorum testimonia collegit Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 326—328. G. Dindorf.]

[Διόδους, οντος, ὁ, Bidens, Gl.]

[Διοδύρομαι, Lamentor, Deploro. Demosth. p. 1248, 20 : Διωδύρετο τὴν αὑτοῦ συμφοράν. Sic libri optimi : alii ὠδύρετο. ῡ]

[Διοδώρα, ἡ, Diodora, n. pr. Inscr. Attica apud Boeckh. vol. 1, p. 520.]

[Διοδώρειος, ὁ, ἡ, Diodoreus. Diodor. Sardian. in Anth. Pal. 6, 348 : Τῆς Διοδωρείου ... σοφίης.]

[Διοδωρὶς, ἡ, n. pr. pagi non longe a Cascharis in Mesopotamia. Epiphan. t. 1, p. 627, D : Ἔρχεται εἰς κώμην τινὰ τῆς Καρχάρων (leg. Κασχ.), Διοδωριδα καλουμένην. Conf. ib. t. 2, p. 176, A. Hase.]

[Διόδωρος, ὁ, Diodorus, n. pr. plurimorum, e quibus memoramus 1. Diodorum Xenophontis filium ap. Diog. L. 2, 52. 2. amicum Socratis ap. Xenoph. Mem. 2, 10. 3. accusatorem Androtionis ap. Demosthenem in orationibus contra Androtionem et Timocratem. 4. Diodorum Siculum, historiarum scriptorem. Aliorum notitia ex Fabricii B. Gr. petatur. G. D.]

Δίοζος, ὁ, ἡ, Qui in duos ramos spargitur. Theophr. H. Pl. 1, 13 [8, 3] : Ἔστι δὲ τὰ μὲν, δίοζα, τὰ δὲ τρίοζα, τὰ δὲ πλείους ἔχοντα· ἔνια δὲ πεντάοζά ἐστι. Plin. 16, 30 : Quædam bifurcæ atque etiam in quinas partes diffusæ. Quæ Plinii interpr. movere aliquem possit, ut ap. eund. Theophr. H. Pl. 5, 2 [1, 9], ubi legitur Δίζοος, et Τετράζοος, et Μονόζοος, suspicetur scribendum Δίοζος, et Τετράοζος, et Μόνοζος. Quod ex ipsius etiam Theophr. definitione colligi posse videtur; nam τετράοζα vocari tradit ὅσοις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσί. Ab Hesych. autem κτηδόνες esse dicuntur τριόδοντες : qua voce et Furcæ significantur. Pliniusque item, quæ a Theophr. appellantur δίζοα, interpr. Venarum cursus bifidos habentia : ita ut ὄζοι ab exteriore trunci parte dicantur Furcæ in quas dividitur et finditur, ab interiore vero κτηδόνες, Furcæ quas venarum cursus facit; nam venas in furcas quasi dividi notum est. Verba Theophr. subjungam, retinens tamen scripturam quam in vulg. edd. reperi. Is de picea et abiete loquens, et his quæ ambabus communia sunt, ait, Ἔστι γὰρ ἡ μὲν τετράζοος, ἡ δὲ δίζοος· καλοῦσι δὲ τετραζόους μὲν, ὅσαις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσὶν, ἐναντίαν ἔχουσαι τὴν φύσιν· τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας καὶ πεύκας τετραζόους καλοῦσιν· εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐργασίας αὗται κάλλισται· αἱ δίζοοι δὲ κτηδόνα μὲν ἔχουσι μίαν ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης, ταύτας δὲ ἐναντίας ἀλλήλαις· μονοζόους δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνον κτηδόνα. Hæc Theophr. ibi, interjectis tamen nonnullis, quæ omisi. Unde Plin. 16, 39 : Communia his (abietibus) pinoque, ut quadripartitos venarum cursus bifidosque habeant, vel omnino simplices. Optima quadripartitis materies et mollior quam ceteræ. De fluviata vero abiete quæ dicit, confer cum iis quæ Vitruv. habet 2, 9, ubi eam excisam quadrifluviis disparari dicit. Sed notandum hoc est, Aldinam Theophr. edit. in tertia periodo verborum a me citatorum, quæ sc. sic incipit, Τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας, pro τετραζόους habere τετραξόους : sicut et in eod. cap. aliquando post, Ἀλλ' ἔστι τετράξοα μὲν ὀλίγα, μονόξοα δὲ πλείω τῶν ἄλλων. Quæ scriptura aliam mihi suspicionem movet, ut sc. credam hanc scripturam veriorem esse, et derivari hæc a ξέσαι, quod Hesych. exp. τεμεῖν, κόψαι, quemadmodum in Ξέω annotatum fuit : a ξέσαι inquam, eo modo quo ἀντίξοος et ξοὶς, quæ a præt. med. ἔξοα formata sunt. Atque ita Δίξοος fuerit Bifurcus, Bifidus : et Τετράξοος, Quaternas furcas s. fissuras habens : at Μονόξοος, Unicam et simplicem. Et Ἀντίξοος, In contrariam partem fissus s. scissus : generaliter autem Contrarius, Adversus. [Recte hæ lectiones Theophrasto nunc ex codd. restitutæ.] Qui vero his certiora reperiet, ea sequi poterit. Nonnulli superiora illa composita esse crediderunt e ζοὴ Ionice posito pro ζωή : ut nomine ζοὴ significetur Venarum in arboribus cursus : quia hæ fibræ et venæ sunt causæ adjuvantes vitæ in plantis. In arboribus, inquiunt, τῆς ζωῆς συναίτια sunt ἶνες καὶ φλέβες, Fibræ et venæ, quarum discursus κτηδόνες dicuntur, Plinio Pectines. Horum e contextu simplici aut duplici aut quadruplici, δένδρα μονόζοα et δίζοα vel τετράζοα appellantur : quo fit ut pectinum varietate, varia sit πελέκησις, multisque modis materia securi disparetur. Ita autem hæc a ζωὴ derivata existimant, ut φυσίζοος : volunt enim gramm. ζωὴ [ζόη] esse a ζέω, et inde postea factum ζωή.

[Διοζόω.] Inde [ab adject. δίοζος] Διοζοῦσθαι dicitur quod in duos veluti ramos finditur s. dividitur. Hippocr. De nat. infant. [§ 4] : Καὶ δὴ καὶ διοζοῦται (sub. τὰ ὀστέα) ὡς δένδρον, i. e. fiunt δίοζα.

Διόθεν, adv. Ab Jove. Hom. [Il. O, 489 : Δ. βλαφθέντα βέλεμνα· Ω, 194, 561. Hesiod. Scut. 22; Æsch. Prom. 1089; Eur. Rhes. 455, Hel. 1521.] Et Ἐκ Διόθεν pro eodem Hesiod. [Op. 763. Lucian. De d. Syria 1, cap. 12 : Ἀλλά σφισι μεγάλη Διόθεν φιλίη ἐγένετο, A Jove immissa. Tit. Theb. sec. conj. Boeckhii Inscr. vol. 1, n. 1654, 11 : Οὐ γάρ τις κατὰ γαῖαν ὅσαις Διόθεν γένος ἐστίν. Hase.]

Διοίγω, Aperio, Pando, Resero, i. q. ἀνοίγω. Tecmessa ap. Soph. Aj. [346] : Ἰδοὺ διοίγω, ad Chorum, qui dixerat, Ἀλλ' ἀνοίγετε τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι· pandi sibi portas jubens ut ingrederetur. [Id. OEd. T. 1287, 1295. Hesych. : Διοίξας, ἀνοίξας. Plato Conv. p. 215, B : Διχάδε διοιχθέντες.] Pro eod. dicitur etiam Διοίγνυμι, sive Διοιγνύω, ut οἴγω et οἰγνύω. [Aristoph. Eccl. 852 : Τὰς γνάθους διοίγνυτε. Hesych. : Διοιγνῦντες (scr. Διοιγνύντες), ἀνοίγοντες. Aristot. H. A. 9, 7 : Διοιγνὺς τὸ στόμα. Philo vol. 1, p. 442, 12 : Τὸ τῆς ψυχῆς διοίγνυσιν ὄμμα.]

[Δίοιδα. V. Διειδέναι.]

Διοιδαίνω, Intumesco, Turgesco. [Hippiatr. p. 68 : Διοιδαίνειν τό τε πρόσωπον καὶ τοὺς μυκτῆρας. G. D.] Quum vero animus alicujus οἰδαίνειν dicitur, accipitur pro Turgescere ira, ut Cic. in Οἰδαίνω loquitur. Sic Ovid. Ora tument ira, Virg. Intumuit Juno. Et cum dat., Ovid. Intumuit vati non tamen Ascra suo, pro Succensuit. Herodian. 8, [8, 2] : Οἱ μέν τοι στρατιῶται διοίδαινον τὰς ψυχάς· 7, [3, 16] : Κατά τε πόλεις καὶ κατὰ ἔθνη διοίδανον τῶν ὄχλων αἱ ψυχαὶ, Popularium animi intumuerant. Ib. [8, 3] : Διοίδαινον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ τηλικούτων ἔργων εὐτόλμων καινοτομίᾳ, Animi omnium exulcerati tantarum rerum audacia ac novitate intumuerant. [Clem. Al. p. 200 : Ἐξ ὧν ἔριδες καὶ μάχαι καὶ ἔχθραι διοιδαίνουσιν. Kall.] || Διοιδέω, Intumesco. [Strabo 3, p. 173 : Ἄρχεσθαι διοιδεῖν τὴν θάλασσαν. Suid. : Διῳδει, ἐφλέγματνε. Διοιδούντων, ἐκφυσώντων. Διοιδοῦσα, ἀντὶ τοῦ ὀγκουμένη. Ὀργὴ διοιδοῦσα schol. Aristoph. Ran. 868. G. D.] Lucian. [Necyom. c. 18] : Διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας δὴ τὰ σκέλη, Intumuerant ex hausto veneno crura, ut Ovid., Corpus tumet omne veneno. [Id. Gallo c. 10 : Ὠχρὸς ὢν ὅλος καὶ διῳδηκώς. || De animo Heliodor. 7, 7, p. 266 : Διοιδουμένη καὶ οὐκ ἄνευ ζηλοτυπίας ἤδη τὴν Χαρίκλειαν θεωμένη. Schneider. || Διοιδίσκομαι. Galen. vol. 5, p. 185 : Μαλακὸν γίνεται τὸ σπέρμα καὶ διοιδίσκεται.]

[Διοιδὴς, ὁ, ἡ, Tumidus, Turgidus. Nicand. Al. 90 : Οὐθατόεντα διοιδέα μαζὸν ἀμέλξας. Bandinius ex cod. διειδέα.]

[Διοιδίσκομαι. V. Διοιδαίνω.]

Διοικέω, Seorsim habito, Bud., nullum tamen hujus exemplum proferens. Sed huc referri potest, quod e Plat. Tim. citatur, Διῳκηκὸς οἰκήσεις ἰδίας, Proprias sedes habens et domicilia. [Xenoph. H. Gr. 5, 2, 5 : Οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἔφασαν σπείσεσθαι, εἰ μὴ καὶ διοικοῦντο κατὰ κώμας. Typicum Irenes Aug. p. 157 : Δούλας ὀφειλούσας διοικεῖσθαι ἀπὸ τῶν τῆς μονῆς. G. D.] || Active potius usurpatur. Signif. enim Digero per sua veluti domicilia et sedes. Ex Alex. Aphr., Τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον, Humor qui non digeritur. [Diog. L. 6, 34 : Ὠμὰ δὲ κρέα ἐπεχείρησε φαγεῖν, ἀλλ' οὐ διῴκησε. Seager.] || Administro, Rego. Epicur. : Τὰ μέγιστα ὁ λογισμὸς διοικεῖ, Maximæ res consilio ipsius et ratione administrantur, ut Cic. interpr. p. 54 mei Lex. Cic. Isocr. Ad Nic. [p. 30, E, et alibi] : Κάκιστα διοικῆσαι τὴν πόλιν, Pessime administrare et gerere remp. Sic et οἰκεῖν. [Plato Criton. p. 51, E : Ὃν τρόπον τὴν πόλιν διοικοῦμεν· Gorg. p. 520, E : Οἰκίαν διοικοίη ἢ πόλιν· Leg. 10, p. 896, E : Ψυχὴν δὴ διοικοῦσαν καὶ ἐνοικοῦσαν ἐν ἅπασι τοῖς πάντη κινουμένοις μῶν οὐ καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνάγκη διοικεῖν φάναι; Similiter in Phædro p. 246, C. Et πρόνοια διοικοῦσα τὸν κόσμον, de quo Leunep. ad Phalar. p. 150.] Dicitur aliquis etiam negotium aliquod aut munus publicum διοικεῖν, itidem Administrare, Gerere. Philo V. M. 1 : Βασιλεὺς, ᾧ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, Cui pro imperio universa administrare jus est. Dem. [p. 832, 23] : Τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, Civilia mu-

nera gerere. Idem, Οὗτος δὲ ἦν ὁ πάντα διοικῶν, Qui omnia administrabat. Sic in Pand., Ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, Qui absentis negotia gerit. Rursum Herodian. 3, [10, 3] : Δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, Jus dicens et civilibus negotiis gerendis intentus. Et Διοικέομαι passive [immo forma media] itidem pro διοικῶ. Greg. Naz., de providentia divina : Ἐκ τῶν ἐναντίων πολλάκις τὰ βελτίω διοικουμένης, Ita administrantis res humanas ut e contrariis meliora eliciat et evenire faciat, Bud. p. 298, ubi et alia duo e Dem. profert exx. [Demosth. p. 179, 24 : Τῶν ἰδία τι συμφερόντων διοικουμένοις· 93, 8 : Ἅπαντ' ὅσα βούλεται Φίλιππος διοικήσεται· 309, 8 : Εἴ τις ἔροιτο τίσι τὰ πλεῖστα Φίλιππος ὧν κατέπραξε διῳκήσατο, πάντες ἂν εἴποιεν τῷ στρατοπέδῳ καὶ τῷ διδόναι, etc. Polyb. 10, 19, 8 : Ταῦτα διοικησάμενος. Cum πρὸς Demosth. C. Theocrin. p. 1237, 23 : Διοικησαμένου πρὸς Κτησικλέα, Pacto inito cum Ctesicle. || Præter. passivi signif. activa Demosth. p. 287 extr. : Ἵν' ... ἃ βουλόμεθα ὦμεν διῳκημένοι καὶ μετὰ προσχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν.] || Διοικέω aliquando commodius redditur Constituo, Ordino [Demosth. p. 35, 26 : Τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ δ' ἐν ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν], ut Polit. in seqq. Herodiani ll. : 3, [5, 1] : Διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, His optime pro suo judicio constitutis. Et paulo ante, Διοικήσας τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν, Rebus Britanniæ ordinatis. Et 4, [8, 15] : Κἀκεῖσε διοικήσας τὰ πρακτέα, Ibique rebus compositis. Sic Idem et passivo usus est 5, [5, 1] : Διοικηθέντων αὐτῷ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῶν ἐπειγόντων, Ordinatis jam in oriente rebus quæ maxime urgebant. Ex Isocr. quoque affertur : Σκόπει πῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ διῴκηκε [Confictum, ut videtur, ex p. 9, E : Ὅταν ὑπὲρ σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβούλῳ χρῆσθαι, σκόπει πρῶτον πῶς τὰ ἑαυτοῦ διῴκησεν. Nam sic cod. Urbinas; edd. vett. ὅταν δὲ ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι], Vide quomodo sua constituit, Considera quomodo de rebus suis disposuit. Malim Instituit res suas. Sic dicitur aliquis διοικεῖν suam vitam, pro Instituere. Isocr. Ad Philipp. : Οὐ δυναμένους ἄνευ τῆς τοιαύτης δυναστείας διοικεῖν τὸν βίον τὸν σφέτερον αὐτῶν. [Conf. p. 2, E.] Ad Demon. autem dicit, Τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν, ut supra indicatum est. [Plut. Mor. p. 989, F : Ταῖς ἀναγκαίαις ὁ βίος ἡμῶν ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς διοικεῖται. Conf. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 683.] Pro Instituere aut etiam Administrare accipi potest in Dem. [p. 118, 27] : Εἴ τις υἱὸς ἐν οὐσίᾳ πολλῇ γεγονὼς γνήσιος, διῴκει τι μὴ καλῶς μηδ' ὀρθῶς. [P. 467, 17 : Πεντεκαίδεκα ἀργυρίου τάλαντα, ἃ Καλλισθένης διῴκησε· 708, 25 : Ὅπως, εἴ τινος ἐνδεῖ πρὸς τὰ Παναθήναια, διοικηθῇ, Si quid opus sit, comparetur. Reisk. Macho ap. Athen. 8, p. 341, C : Τέλος ἔχει τὰ πάντα μοι ... καὶ δεδιῴκηται πάλαι, i. e. Absumta sunt. Conf. Διοίκησις. || De orationis conformatione Dionys. H. Art. rh. 9, § 3, p. 324 : Τῆς παραινέσεως τὸ εὐπρεπὲς διοικεῖ. Et forma media ib. 8, § 10, p. 302 : Τὴν αὐτῆς χρείαν διοικεῖται ἐν παραινέσεως σχήματι φιλοσοφοῦσα· 9, 2, p. 323 : Ἕτερα προτείνων ἕτερα διοικεῖται.] || Bud. διοικεῖν interpr. non solum Procurare, sed etiam Statuere, Decernere : hunc Luciani l. proferens [Necyom. c. 19], de plebiscito : Διῳκήθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [περὶ] τῶν πλουσίων. [|| I. q. διατίθημι, Afficio, Tracto. Alciphro 2, 2 : Οἷά με Ἐπίκουρος οὗτος διοικεῖ, πάντα λοιδορῶν, πάντα ὑποπτεύων. Hemst. Demosth. p. 763, 6 : Ἀλλὰ νὴ Δία τὴν ἀδελφὴν καλῶς διῴκηκεν.] || Infans autem lacte διοικεῖσθαι dicitur pro Curari, h. e. Nutriri, Athen. 2, [p. 46, E] : Τὰ γοῦν ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται, καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα ζῇ. [Galen. vol. 5, p. 185 : Ἡ δ' ἀρχὴ τῆς ῥιζώσεως κάτω γίγνεται καὶ φαίνεται καθάπερ ἔκ τινος ἑστίας ἡ διοικοῦσα τὸ δένδρον δύναμις ἐκεῖθεν ὁρμωμένη. Sic ibid. paullo ante : Τῆς κατὰ τὰ φυτὰ γεννήσεως τε ἅμα καὶ διοικήσεως. G. D. Strabo 14, p. 659 : Ὑβρέα δ' ὁ πατὴρ ... ἡμίονον κατέλιπε ξυλοφοροῦντα καὶ ἡμιονηγόν· διοικούμενος δ' ὑπὸ τούτων ὀλίγον χρόνον ... ἐπανῆλθε, Sustentatus ab his. Plut. V. Cleom. c. 32 : Αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους εὐτελῶς καὶ σωφρόνως διοικῶν τὰ πλεῖστα κατανήλισκεν εἰς φιλανθρωπίας. Schneid. || De augmento sic præcipit gramm. Coislin. in Bekk. Anecd. p. 1285 : Διοικῶ ἐδιῴκουν καὶ δεδιῴκηται καὶ διῴκουν. Δεδιῳκημένα ex Antiphanis Menagyrta attulit Antiatt. p. 88, 18; δεδιῴκημαι ex Æsopi Fab. 242 Lobeck. ad Phryn. p. 154. Machoni l. c. restituit Kuster., ubi libri et Eustath. p. 1325, 29 δεδιοίκηται. Ἐδιοίκουν ap. Jo. Malal. p. 69, 2; ἐδιῴκει 69, 8; ἐδιῳκοῦντο 127, 14; 214, 7.]

[Διοίκημα, τὸ, Administratio. Hesych., Etym. M. et Suid. : Ἀλογίου δίκη· ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.]

Διοίκησις, εως, ἡ, Administratio [Plato Min. p. 317, A, Rep. 5, p. 455, B et] Æschin. [p. 48, 9; 58, 14.] Δ. τῆς πόλεως, Civitatis administratio. [Πόλεων διοικήσεις Plato ib. p. 449, A. Id. Leg. 6, p. 768, D : Πάντων τῶν κατὰ πόλιν καὶ πολιτικὴν πᾶσαν διοικήσεων.] Et e Demosth. [p. 238], ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, pro ὁ διοικητὴς, Administrator, Procurator. [V. Lennep. ad Phalar. p. 306 et quæ inferius dicentur.] Herodian. 6, [1, 8] : Τάς τε πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείρισεν, Administrationes civiles ac forenses. Latini quoque utuntur hoc voc., Diœceses vocantes quasdam quasi minores provincias, quas aliquis, qui eis præfectus est, administrat, et in quibus jus dicit : unde et Pontificum διοικήσεις ap. recentiores [quorum exx. vid. ap. Suicer.] Cic. l. 3 Ep. ad Fam. [ep. 9] : Ut me omnium illarum diœcesium quæ cis Taurum sunt, omniumque earum civitatum magistratus legationesque convenirent. Et l. 13, [ep. 67] : E provincia mea Ciliciensi, cui scis tres diœceses Asiaticas attributas fuisse. Sic alibi. [Strabo 13, p. 629 : Εἰς δὲ τὴν σύγχυσιν ταύτην οὐ μικρὰ συλλαμβάνει τὸ τοὺς Ῥωμαίους μὴ κατὰ φῦλα διελεῖν αὐτούς, ἀλλὰ ἕτερον τρόπον διατάξαι τὰς διοικήσεις. Suicer.] || Hesychio ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων, Forsan pro Dispensatio s. Expensio pecuniarum. [Lysias p. 185, 21 : Ὅταν μὲν ἔχῃ ἱκανὰ χρήματα εἰς διοίκησιν. G. D. Demosth. Adv. Steph. (p. 1111, 10) : Χωρὶς τῆς καθ' ἡμέραν διοικήσεως, Præter quotidianas impensas. Aristot. OEcon. 2, 21, de Mendæis : Τὰ ἀπὸ λιμένων προσποριζόμενα ἐχρῶντο εἰς διοίκησιν τῆς πόλεως, Impendebant ad usum urbis. Sic διοικεῖν pro Insumere vel Impendere Macho ap. Athen. 8, p. 341, C : Δεδιῴκηται πάλαι, Jam pridem omnia absumta sunt. Huc pertinet quod ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως dicebatur ταμίας, sive ille cui commissa erat pecunia ad varios usus impendenda. Diog. L. Zenone, 7, 11 : Τὸ δ' ἀνάλωμα τὸ εἰς τὰς στήλας γινόμενον μερίσαι τὴν ἐπὶ τῆς διοικήσεως. V. etiam Polluc. 8, 113, et ibi interpr. Kuster. ad Hesych. || Διοίκησις δένδρου v. s. Διοικέω.]

Διοικητὴς, ὁ, Administrator, Quem aliquis suis negotiis administrandis præfecit, vel, ut alii, Præfectus, Procurator, Dispensator. [Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, 2, p. 22, 144 : Προβούλους μετὰ διοικητᾶ καὶ ἀρχιτέκτονος. G. D.] Plut. [Mor. p. 179, F], de Alexandro : Ἀναξάρχῳ δὲ τῷ φιλοσόφῳ δοῦναι τὸν διοικητὴν ἐκέλευσεν ὅσον ἂν αἰτήσῃ. Διοικητὴς, inquit Bud., Procurator, in Pand. : Ὁ ἐνταλθεὶς διοικεῖν τὰ τοῦ ἀπόντος πράγματα· λέγεται δὲ καὶ ἐντολεὺς καὶ διεκδικητής. Dicitur sic etiam negotiorum gestor. Bud. [Διοικητὴς βασιλικὸς, Procurator regius, ap. Polyb. 27, 12, 2. Strabo 17, p. 840 : Εἰς τὰς Καίσαρος ἡγεμονίας καὶ διοικητὰς Καῖσαρ πέμπει. Ap. Aristoph. Plut. 908 : Τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων, glossator cod. Dorvill. interpretatur διοικητής· ad quem l. Hemst. : « Ἐπιμελητὴς aliud est, si proprie loquaris, aliud διοικητής : hic pecuniæ publicæ dispensator, quem *ordinatorem* recentiores vertunt : ille publico operi curando præpositus : jure tamen inferioris ætatis consuetudinem secutus alterum ad alterius explicationem adhibuit; laxius enim διοικητὴς eum significat qui cujusvis negotii mandati administrationem gerit. » V. exx. Dorvillii ad Charit. p. 127, 128, et Ducangii. Διοικητὴς ἀγῶνος, Moderatores certaminis, schol. rec. Soph. El. 690.]

Διοικητικὸς, ἡ, ὸν, Administrativus, ut Quintil., Dispensatoris atque administratoris officio fungens, Ad administratorem et procuratorem pertinens. [Plut. Mor. p. 885, B : Χρύσιππος δύναμιν πνευματικὴν (λέγει) τάξει τοῦ παντὸς διοικητικήν. Clem. Al. p. 817 : Αἱ δυνάμεις αἱ διοικητικαί. || De cibis concoquendis Oribas. p. 64 ed. Mai. : Τὰς διοικητικὰς τῆς τροφῆς ἐνεργείας.]

[Διοικήτρια, ἡ, Dispensatrix. Schol. Aristoph. Eccl. 212; schol. Eur. Hipp. 977 (961 Matth.); Hesych. s. v. Ταμίη.]

[Διοικήτωρ, ορος, ὁ, i. q. διοικητής. Hermes Pœmand. p. 4 et 5. Boisson.]

Διοικίζω, Incolas et habitantes dispergo, Habitationem dirimo s. Contubernium aut sodalitatem, Dissocio. [Harpocr. : Διοικιεῖν, ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν, ὥστε μὴ ἐν ταὐτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. Δημοσθένης. Qui p. 59, 5 : Τὴν Θηβαίων πόλιν δ. Conf. Ammon. p. 101 et Lex. rhet. p. 239, 31. Lysias p. 901 Reisk. : Ἐν τῇ διοικίσει (libri διοικήσει), ὅτ' ἐκ Κολυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν. Isocr. Ad Philipp. p. 132 : Βουλομένων λυμήνασθαι τὴν Βοιωτίαν καὶ διοικίσαι τὰς πόλεις.] Aristot. Pol. 5, [9] : Καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἄστεος ἀπελαύνειν καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινὸν, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῆς τυραννίδος. [Diodor. 2, 28 : Κατὰ κώμας διῴκισε. Polyb. 4, 27, 6.] || Dissocio, Dirimo conjunctionem, Divido, Disgrego, Bud. e Synes. [Ep. 19.] Et pass. ap. Plat. [Conviv. p. 193, A] : Νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Divulsi sumus, Contubernium nostrum diremtum. Bud. Comm. pp. 157, 298. [Philo vol. 1, p. 376, 44 : Τοῖς φιλοθεάμοσι ... πορρωτάτω τοῦ σώματος ἔθος διοικίζεσθαι. Hemst. Ib. p. 510, 12 : Ἡνίκα τις ἐπεχείρησε τὴν ἐκ φύσεως ἀρετὴν Σάρραν αὐτοῦ διοικίζειν, Virtutem ... a se sejungere. 512, 13 : Φόβος δ' ἔμπαλιν ἀλλοτριότητα ἐμποιῶν διοικίζει. Synes. Ep. 57, p. 198, C : Διῴκισεν ὁ θεὸς τοὺς βίους. Hæc exx. Wessel. attulit ad l. Diodori. Suid. : Διῳκισμένος· γενικῇ, κεχωρισμένος. || Formæ mediæ exemplum ex scriptore aliquo Christiano ap. eund. : Διῳκίσατο τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ θεοῦ ἡ ἀνοσιότης.]

[Διοίκισις, εως, ἡ, Emigratio in aliud domicilium. Lysiæ restituit Reiskius l. s. Διοικίζω allato.]

Διοικισμὸς, ὁ, Incolarum et habitantium dispersio, Dissociatio, Diremtio contubernii, Plato. [Dionys. A. R. 6, 81 : Τὰς ἐκ τοῦ διοικισμοῦ τῆς πόλεως ἀτυχίας. Plut. V. Camilli c. 9 : Μαντινέων δ. Harpocrat. s. h. v. Philo vol. 1, p. 459, 27.]

Διοικοδομέω, Inter ædificandum separo et discrimino, divido. Plato Tim. p. 168 [p. 69, E], de anima et ejus partibus, cujus animæ domicilium appellat corpus : Καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πεφύκει, διοικοδομοῦσι τὸ θώρακος αὖ τὸ κύτος διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. [Suid. : Διαλέγουσαν, διοικοδομοῦσαν. Diodor. 14, 7 : Ταύτην διῳκοδόμησεν ἀπὸ τῆς ἄλλης πόλεως τείχει πολυτελεῖ. || Ædificando obstruo. Diodor. 13, 56 : Τὰς ὁδοὺς διοικοδομεῖν ἐνεχείρησαν· 16, 77 : Διοικοδομεῖν τοὺς στενωπούς. Themist. Or. 20, p. 235, D : Χαλεπῶς δὲ εἶχεν ἀεὶ τοῖς διοικοδομεῖν ἐπιχειροῦσι καὶ διαφράττειν ἀτειχῶς ταυτὶ τὰ ἑρκία.]

[Διοικοδομὴ, ἡ, Structura. Aristeas De lxx interpr. p. 260 (112). Struv.]

Διοικονομέω, Persevero in administrando et regendo. Aristot. : Ἡγουμένου δὲ τούτου πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος, Bud. [Pollux 5, 156. Eustath. Opusc. p. 76, 55 : Διοικονομουμένου (τοῦ βίου) τῇ ἔκ τε τοῦ ποιοῦντος ἔκ τε τοῦ διδάσκοντος· 77, 61 : Ὁ διοικονομούμενος ὑγιῶς ὀφθαλμοῖς.]

[Διοιμώζω, Ejulo, Lamentor. Διοιμώζειν sine interpretatione positum ap. Suidam, cujus unus cod. Bruxell. θρηνεῖν addit. G. Dindorf.]

Διοινοχοέω, affert Bud. pro Vinum fundo, Misceo : una cum h. l. Athenæi [4, p. 153, C] : Διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι.

[Διοινόω.] Διοινοῦσθαι, Vino imbui, Inebriari : διοινωμένος, Pollux [6, 21. Plato Leg. 6, p. 775, C : Ὁ δὲ διῳνωμένος αὐτός τε φέρεται πάντη καὶ φέρει· ubi libri plures διοινωμένος.] In VV. LL. ponitur etiam activ. Διοινόω, Vino refercio.

Δίοιξις, εως, ἡ, Apertio, Patefactio, ut ἄνοιξις. [Theophr. C. Pl. 2, 19, 3 : Ἡ τῶν ἀνθῶν σύμμυσίς τε καὶ δ. Clem. Al. p. 454 : Διὰ τῆς τῶν γραφῶν παραθέσεώς τε καὶ διοίξεως, ubi var. lect. διανοίξεως.]

[Διοίσασα, διαπεράσασα, Suidas. Fortasse ex Διώσασα corruptum. G. Dindorf.]

[Διοιστέον, Perferendum, Circumferendum. Eurip. Phœn. 272 : Ὄμμα πανταχῇ δ.]

Διοϊστεύω, Sagittam mitto per, Jaculo pertranseo. Hom. Od. T, [578] : Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι Καὶ διοΐστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων· Φ, [96] : Ἐώλπει νευρὴν ἐντανύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου. [Ib. M, 102, T, 587, Φ, 97, 114, 127.]

[Διοιστρέω, OEstro percello, Cupiditate incendo. Diodor. 4, 12 : Τῆς εὐωδίας (τοῦ οἴνου) ... προσπεσούσης τοῖς πλησίον οἰκοῦσι Κενταύροις, συνέβη διοιστρηθῆναι τούτους. Philostr. p. 42 : Εἰ σθεσθείη τὸ μόριον ὑφ' οὗ διοιστρεῖται τὸ σῶμα, οὐδ' ἂν τὸ ἐρᾶν ἐπέλθοι οὐδένα. Eunap. Excerpt. p. 258 ed. Mai. (66, 12 Nieb.) : Διοιστρούμενος ὑπὸ φθόνου καὶ λύπης.]

[Διοίσω futurum v. Διαφέρω.]

Διοιχνέω, Eo per, Vagor per, Pererro, Permeo. Homer. Hymn. in Pana [10] : Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ, Ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων. Paulo ante, Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, eadem signif. accipiens φοιτᾷν διὰ et διοιχνεῖν. [Æsch. Eum. 315 : Ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. Lycophro 10 : Διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων οἵμας τυλίσσων.]

Διοίχομαι, Pereo, Intereo, Perii, Interii; nam ap. Soph. [Aj. 973] : Αἴας διοίχεται, exp. διέφθαρται. [Eur. Or. 182 : Διοιχόμεθ' οἰχόμεθα. Sic Διοίχομαι ap. Aristoph. Thesm. 609. Et in Eccl. 393 : Τἀμὰ γὰρ διοίχεται. Eur. Suppl. 530 : Ἡ δίκη διοίχεται, Vindicta periit, irrita fuit. || Finitus sum. Soph. OEd. Col. 574 : Ὥστ' ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χὠ λόγος διοίχεται· ubi tamen libri quidam optimi διέρχεται. G. D. || Prætereo, de tempore, Herodot. 4, 136 : Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀριθμοῦ διοίχηνται, Numerus dierum præteriit. Schweigh. Præter. διῴχηκα, ap. Theophyl. Sim. Hist. 1, p. 28, D : Ὀλίγαι τοίνυν ἡμέραι διῳχήκασι. Niceph. Brev. rer. post Maur. p. 42, C : Χρόνον διῳχηκότος. G. Dindorf.]

[Διοκαισάρεια, ἡ, Diocæsarea, commune aliquot urbibus nomen, ap. Ptolem. et Plin. Urbem Ciliciæ, postmodum Anazarba dictam, memorat Suid.]

[Διοκλάζω, In genua procumbo, Nuto. Joseph. Genes. p. 38, A : Εἰ καὶ διὰ μέσου τινὸς παρεμπεσόντος διώκλασεν· 55, A : Διοκλάζειν αὐτῷ οὐ παρῆν ἐπὶ τηλικούτῳ τῷ ἀτοπήματι. || Alia forma Διοκλάω improprie de lingua impingente ap. Annam Comn. 1, p. 19, B : Μόνον δὲ κατὰ τὸν φθόγγον τοῦ ῥῶ ὑπωλίσθαινέ τε μετρίως καὶ ἀσυμφανῶς διώκλα ἡ γλῶττα. Quod si non est ex διώκλαζε corruptum, notanda forma verbi : nam ὀκλάζειν dici solet, non ὀκλᾶν. G. Dindorf.]

[Διόκλεια, ἡ, Dioclia, Pisandri Camiræi soror, ap. Suid. s. v. Πείσανδρος. || Alia ap. Marcum Argentar. in Anth. Pal. 5, 102 : Τὴν ἰσχνὴν Διόκλειαν. G. D.]

[Διόκλεια, τά. V. Διοκλῆς.]

[Διοκλείδης, ὁ, Dioclides, n. pr. viri Atheniensis ap. Andocid. p. 6, 7, quem Dorica forma Διοκλείδαν dicit Plut. V. Alcib. c. 20, allatis Phrynichi comici versibus : Μὴ ... παράσχῃς διαβολὴν ἑτέρῳ Διοκλείδᾳ βουλομένῳ κακόν τι δρᾶν. || Alius in monumento Attico ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, 42. || Διοκλείδας Syracusanus ap. Theocr. 15, 147. G. Dindorf.]

[Διόκλειος, ὁ, ἡ, Diocleus. Diogen. L. 10, 4 : Σωτίων ἐν τοῖς δώδεκα τῶν ἐπιγραφομένων Διοκλείων ἐλέγχων. G. Dindorf.]

[Διοκλέων, οντος, ὁ, Diocleo, n. pr. ap. Aristæn. 2, 23 : Τὸν φιλόξενον Διοκλέοντα. G. Dindorf.]

[Διοκλῆς, έους, ὁ, Diocles, rex Pheræorum, de quo Hom. Il. E, 542–549 aliisque Il., ubi genit. et accus. Διοκλῆος et Διοκλῆα. || Princeps Eleusinius in Hom. H. in Cer. 474 : Τριπτολέμῳ τε Διοκλεῖ τε πληξίππῳ, qui alia nominis forma Δίοκλος vocatur ib. 153 : Τριπτολέμου πυκιμήδεος ἠδὲ Διόκλου. || Heros, natu Atheniensis, a Megarensibus cultus, per quem jurat vir Megarensis ap. Aristoph. Acharn. 774, ubi schol. festum (ἀγῶνα) in ejus honorem celebratum memorat, τὰ Διόκλεια : de quo pluribus agit schol. Theocr. 12, 28, cujus in verbis notetur accusativi forma Διοκλῆν. || De reliquis (nam multorum hoc nomen fuit) memoramus veterem poetam comicum Atheniensem, sive, ut ab aliis traditum fuit, Phliasium, de quo v. Suid., et Dioclem Carystium, medicum celeberrimum, de quo v. Fabricii B. Gr. G. Dindorf.]

[Διοκλητιανὸς, ὁ, Diocletianus, n. pr. imperatoris

Romani, prius Διοκλῆς vocati : quomodo ab Libanio appellatur vol. 1, p. 644, 645. Ab eo nomen accepit Διοκλητιανοῦ πόλις ap. Phot. Bibl. p. 28, 17 (ex Theophylacto) aliosque. Διοκλητιαναὶ, Thermæ Diocletiani, Olympiodor. ap. Phot. Bibl. p. 63, 26.]

[Δίοκλος. V. Διοκλῆς. || Zonar. Lex. p. 507 : Δίοκλος, τόπος.]

[Διοκνέω, Vereor. Athen. 13, p. 607, E : Αὐλητρίδιον πριαμένου διοκνοῦντος εἰσαγαγεῖν πρὸς αὐτόν.]

[Διοκορυστὴς, ὁ, Diocorystes, Ægypti ex Arabia filius. Apollodor. 2, 1, p. 122.]

[Διόκτυπος, ὁ, ἡ, i. q. διοβλής. Æsch. Suppl. 155 : Μελανθὲς ἢ διόκτυπον γένος (Titanes intelligunt interpretes). Lectio vitiosa. Ἠλιόκτυπον Wellauerus.]

[Διοκωχή. V. Διακωχή.]

Διολισθαίνω, [s. Διολισθάνω forma Attica, ap. Lucian. De gymn. c. 28 et 29 in codd. et alibi passim servata, de qua v. s. Ὀλισθαίνω. Διολισθένειν scriptum in carmine Anacreontico 44, 9 in cod. Vaticano : ubi Stephanus διολισθανεῖν interpolavit. G. D.], s. Διολισθέω, Labor per. Greg. Naz. [Or. 34, p. 553, C] : Νηκτὴν φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν, Natatilem naturam per aquas labentem. [Philostr. p. 834 : Ὁ δελφὶς ... διολισθαίνων ἀψοφητὶ τῆς γαλήνης. Lucian. De domo c. 12 : Τὴν ναῦν ἠρέμα διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων.] Signif. etiam Dilabor s. Elabor e manibus, utres lubricæ quum stringuntur. [Hippocr. p. 806, A : Ὅτε γλίσχρα ἐόντα ὑποθιγγανόμενα διολισθαίνει ταχέως ὑπὸ τοὺς δακτύλους.] Quomodo Aristophanes Nub. [434] dicit : Στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, Creditoribus elabi, τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν, inquit schol. [Plato Lys. p. 216, C : Διολισθαίνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς. Scrib. διολισθάνει, quæ forma servata est ap. Polyb. 4, 32, 2 : Διὸ πολλὰς μὲν περιστάσεις καὶ καιροὺς ἔχοντες, ἐνίοτε δὲ καὶ φόβους καὶ κινδύνους, διωλίσθανον. Id. 20, 7, 1 : Εὐτυχῶς πως διώλισθον καὶ τοὺς κατὰ Φίλιππον ... καιρούς. Falso accentu 18, 20, 11 : Ἐὰν διολισθῇ τὸν παρόντα καιρὸν, et 17, 15, 12 : Ἐὰν ... τὰς ... τούτων ἐπιβουλὰς διολισθῶσιν. Scrib. διολίσθῃ et διολίσθωσιν. G. D. Philostr. p. 840 : Διολισθῆσαι τοὺς δεσμούς. Eunap. p. 27 : Τὸ δὲ ὑπερφυὲς καὶ οὐρανόμηκες τῶν ἐπῶν περιέφευγεν αὐτὸν καὶ διωλίσθαινε. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 10, E : Τὴν ὑποψίαν οὐκ εἶχε διολισθαίνειν.] Sic Synes. De insomn. : Οὐδενὸς ἡμῖν ἐκ τῆς μνήμης διολισθαίνοντος. Idem dicit διολισθαίνοντα στάσεως, Delabentem et excidentem a statione s. quiete. Herodian. simpliciter pro Labi, 5, [6, 18] : Πρὸς τὸ μὴ πταῖσαι αὐτὸν ἢ διολισθαίνειν, οὐχ ὁρῶντα ὅπου βαίνει, Ne caderet labereturve, ignarus quo tenderet. [Hesych. : Διωλισθηκόσι, πεσοῦσι. Eustath. Opusc. p. 310, 50 : Ὡς εἶναι πᾶσαν ἀνάγκην τοὺς δυστυχεῖς ἡμιόνους διολισθαίνειν, οὐκ ἔχοντας ἐκτραχύνειν οὐδὲ διαιρεῖν ὄνυξι τὸ πατούμενον. De ictu irrito Anna Comn. 7, p. 197, A : Τῆς σφοδροτέρας φορᾶς τῶν ξιφῶν ὡς ἐπίπαν διολισθαινούσης. || Passiv. Antiq. Cpol. 3, p. 47, C, in Banduri Imp. Orient. : Παλάτιον ... διολισθὲν, Collapsum. Διολισθέντος in Eustath. Epist. G. Dindorf.]

Διολκὴ, ἡ, Distractio, vel Tractio per. [Sine interpretatione positum ap. Suidam. Sext. Emp. p. 519, ab Hemst. cit. : Συμπεφώνηται ... καὶ οὐδεμίαν διολκὴν ἐπιδέχεται· et εἰς διολκὴν πίπτειν ibid. Euseb. Præp. ev. 14, 6, p. 278, D : Στάσεώς τε ἅμα καὶ διολκῆς δογμάτων. G. D. Orig. Contra Cels. p. 454, E : Πολλὴν δ' ἔχει τὰ ζητούμενα πράγματα διολκὴν, In multas quæstiones hæ res distrahuntur. Hase.]

Δίολκος, ὁ, Tractus per spatium inter duo littora, ut in Isthmo. Ita Bud., afferens hosce duos ll. Strabonis : 8, p. 146 [335] : Ὁ δ' ἰσθμὸς κατὰ τὸν διολκὸν δι' οὗ τὰ πορθμεῖα ὑπερνεωλκοῦσιν, ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατταν πεντήκοντα σταδίων ἐστί. Et [p. 369 : Κατὰ δὲ τὸν Σχοινοῦντα ὁ διολκὸς, τὸ στενότατον τοῦ ἰσθμοῦ·] p. 165 [380] : Κοίλη δ' ἐστὶ, sub. ἡ ἠϊών, καὶ ποιεῖ τὸν δίολκον πρὸς τὴν ἑτέραν ἠϊόνα τὴν κατὰ Σχοινοῦντα. Dicitur igitur δίολκος ejusmodi Tractus, quia per eum αἱ νῆες ὑπερνεωλκοῦνται. Sed notandum est, in posteriore l. προπαροξύνεσθαι, in priore ὀξύνεσθαι, ut ap. Hesych quoque oxytonως scriptum διολκὸς, qui ita vocari ait Locum qui a Lechæo est Cenchreas usque. [V. Pompon. Melam 2, 3, 7. || Δίολκος, ψευδόστομον Nili, memoratum a Ptolemæo Geogr. 4, 5. Xenocr. De aquat. c. 18 : Αἱ δ' ὑπὲρ Φάρον καὶ τὸν Δίολκον (πελωρίδες)· et c. 32.]

[Διολκόω, Sulco. Etym. Gud. p. 182, 34 : Ἕλκος τὸ χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ σιδήρου γενόμενον, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐκ ταυτομάτου. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διολκοῦσθαι τὴν σάρκα. Si lectio sana : nam in Etym. M. p. 331, 3 in ejusdem nominis etymologia διειλκυμένη σὰρξ καὶ μὴ συμμύουσα ponitur.]

Διολλύω s. Διόλλυμι, Disperdo. Διολέσαι aor. 1 infin. a διόλλυμι, mutuante fut. 1 et 2 ab inusitato them. διολέω. [Hesych. : Διολλύει, ἀφανίζει, φθείρει, διαπολλύει. Eurip. OEdip. ap. schol. Phœniss. 61 : Ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας. Plato Criton. p. 47, C : Τοῦτο γὰρ (τὸ σῶμα) διόλλυσιν (τὸ κακόν). Soph. Trach. 465 : Τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσιν. Eur. Hel. 894 : Εἴτε ... σε ... διολέσω, εἶτ' αὖ ... σὸν σώσω βίον. Soph. Trach. 1028 : Διολοῦσ' ἡμᾶς ... νόσος. Dionys. H. De Isæo jud. c. 8, p. 599, 6 : Αἰσχρῶς καὶ κακῶς διολώλεκεν (τὴν οὐσίαν). Themist. Or. 21, p. 256, A : Κεντεῖν τε καὶ διολλύειν τὸν τὰ αὐτὰ ἀγαπῶντα. Διολλύει ib. 22, p. 274, A : sed alibi (p. 267, D; 268, D) διόλλυσι.] Et Διόλλυμαι, Dispereo : διόλλυται, Bud. interpr. Periit, Perit, in Plat. De rep. 2, [p. 370, B] : Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται· nisi forte διόλλυται activam potius signif. habeat, sicut schol. Thuc. 3, p. 97 [c. 40] διόλλυνται exp. διαφθείρουσι. [Utroque in l. passivæ significationis est.] Soph. autem [Aj. 838] dicit διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, Ab Atridis interimor, pro διόλλυμαι ὑπὸ Ἀτρειδῶν : ut Plato Epist. 7 [8, p. 353, D] : Διολέσθαι ὑπὸ κύκλου κινδυνεύσει καὶ τὸ τυραννικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος, Periculum erit ne disperdatur et pessundetur. [Æsch. Pers. 482 : Στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἐν ... Βοιωτῶν χθονὶ διώλυτο. Cum tmesi Eurip. Hipp. 594 : Διὰ δ' ὄλλυσαι. Præter. medii διόλωλα, Disperii. Æsch. Pers. 590 : Βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχύς. Eur. Andr. 1177 : Διολώλαμεν, ᾠχόμεθα. Aor. 2 medii Æsch. Suppl. 846 : Γομφοδέτῳ τε δόρει διώλου. Soph. OEd. T. 225 : Ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο; Futur. Plato Rep. 6, p. 497, D : Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. || Obliviscor. Soph. OEd. T. 318 : Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα· ubi gl. ἐπελαθόμην.]

[Διολοθρεύω, Perdo, Devasto. Theophyl. Sim. Histor. 3, p. 86, A : Τὰ τῶν Μήδων ἔκειρόν τε καὶ διωλόθρευον λίαν ἐγκρατῶς. G. Dindorf.]

[Διολολύζω, Ululo. Joseph. Genes. p. 35, A : Ἐπολοφυρέτω με σύγκλητος καὶ σύμπαν τὸ πρὸς θεραπείαν οἰκεῖον ἄθροισμα διολολυξάτω. G. Dindorf.]

[Διόλου. V. Ὅλος.]

[Διολουφέω.] Διολουφεῖν Hesychio διατίλλειν ἢ διασιλαίνειν [codex διασυλλαίνειν], Pervellere, Subsannare : ut et aliquanto supra extra seriem, nimirum post Δίαλον, διαλουφῶν exp. διατίλλων, subjungens, Atticis ὀλουφεῖν esse τὸ τίλλειν, seu, ut alii volunt, τὸ ἐκλέγειν τῶν σπορίμων τὴν πόαν. [Codex diverso accentu Διαλουφῶν, διατίλλων, ὀλούφων, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ τίλλειν ... Recte Bentleius ad Aristoph. Nub. 809 ὀλούφειν, διολούφειν ponere videtur. Altero l. Hesychius addit, Οἱ δὲ κακοσχόλιως, i. e. a quibusdam obscena significatione dictum accipi.]

[Διολοφύρομαι, Lamentor. Polyb. 22, 9, 11 : Διωλοφύρετο πρὸς αὐτόν.]

[Διολύγιος. V. Διωλύγιος.]

[Διολων. V. Ὅλος.]

[Δίομαι. V. Δίω.]

Διομαλίζω et Ἐξομαλίζω, i. q. simplex ὁμαλίζω, Complano, Lævigo, Æqualem s. Æquabilem reddo : nisi quis velit præposs. signif. augere. [Signif. intransit. Sext. Emp. p. 728, διομαλίζειν ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι et ὁ. ἐν τοῖς κατορθώμασι, Constare sibi et æquabilem esse in effectis. Plut. V. Caton. maj. c. 4 : Ἐγκαρτεροῦντα τῇ τάξει τῆς ἀσκήσεως καὶ διομαλίζοντα μέχρι τῆς τελευτῆς. Longin. 33, 4 : Εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν. Schol. Pind. Nem. 3, 71 : Οὐ διὰ παντὸς διομαλίζων ... ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιτυγχάνων, νῦν δ' οὔ. Hemst. Anna Comn. 1, p. 24, A, de statura viri : Εἰς τὸ εὔρυθμον διωμάλιστο.]

[Διομάλισις, εως, ὁ, Complanatio. De equo palpitationibus mansuefacto Nicet. Chon. Hist. p. 294, D : Μετὰ πλεῖστα περιποππύσματα καὶ διομαλίσεις τοῦ αὐχένος. G. Dindorf.]

[Διομαλισμὸς, ὁ, Æquabilitas. Δ. τῶν πράξεων Sext. Emp. p. 189. Id. p. 727 : Τῷ διομαλισμῷ καὶ τάξει ταῦτα διορίζοντες· ubi vid. Fabric. Hemst. Oribas. p. 132 ed. Matth. : Μὴ κατὰ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐπισημασιῶν τὰς ἀφαιρέσεις ποιεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διομαλισμούς· οὗτος γὰρ καὶ πρὸς τροφὴν καιρὸς ἐπιτήδειος. G. Dind.] A

Διομαλύνω i. q. διομαλίζω. [Plut. Mor. p. 130, D : Τὸ πνεῦμα πράως διομαλύνοντα καὶ διαχέοντα μέχρι τῶν ἄκρων· 504, D : Οἱ δὲ ἀποκναίουσι δή που τὰ ὦτα, ταῖς ταυτολογίαις ὥσπερ παλίμψηστα διαμολύνοντες. Recte Wyttenb. διομαλύνοντες.]

[Διόμανὴς, ὁ, ἡ.] Διομανεῖς Hesychio ὑπὸ Διὸς μαινόμεναι, Ab Jove in furorem actæ, τῷ Διὶ βουλόμεναι μάχεσθαι διὰ μανίαν, Furore adversus Jovem incitatæ.

[Διομάτωρ. V. Διομήτωρ.]

Δίομβρος, ὁ, ἡ, Imbre madidus, madens; Bud. e Gaza interpr. simpliciter Madidus. Itidemque in VV. LL. ex Aristot. Probl. [2, 41], Permadens, Plene madescens. [Oribas. p. 233 ed. Matth. : Χώρους καθύγρους καὶ διόμβρους. G. Dind.]

[Διομέδων, οντος, ὁ, Diomedon, n. pr. ducis Atheniensis ap. Thucyd. 8, 19, 24, 54, Xenoph. H. Gr. 1, 5, 16, et 6, 23. || Δ. ὁ τελώνης ap. Aristot. Rhet. 2, 23. G. Dindorf.] B

[Δίομεια, τὰ, Diomea. Steph. Byz. : Διόμεια, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Διομειεύς. Nomen accepit ab Diomo heroe, de quo Steph. Byz. h. l. et s. v. Κυνόσαργες, schol. Aristoph. Ran. 664, Suid. s. v. Διόμεια. Etym. M. p. 277, 25 : Δίομος, ὄνομα κύριον ἥρωος Ἀθηναίου, ἀφ' οὗ Διομιὰς ἑορτή. Παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν Δίομος, ὡς ἀνδρὸς ἀνδρόμεος· quorum postrema leguntur etiam p. 102, 44. Pagi nomen Διόμεια est ap. Aristoph. Ran. 651 : Ὁπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομείοις γίγνεται. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 83, 3 : Παρὰ τὴν Διός γενικὴν Δίομος, ὁ ἥρως ὁ πατὴρ Ἡρακλέους, ἀφ' οὗ Διόμεια ἑορτή· quibus subjungit locum Aristophanis. Διομὶς ap. Plut. Mor. p. 601, B : Μετασταντες ἐκ Μελίτης εἰς Διομίδα (vulgo Διωμίδα), nisi hoc ex Διόμεια corruptum. Adject. gentile Διομειεὺς est ap. schol. Aristoph. Ach. 606; Διομεὺς ap. Hesych. : Διομεῖς, δῆμος Ἀθήνησιν, ἀπὸ τοῦ Διόμου τοῦ Κολύττου παιδός· cui non debebat Διομειεῖς substitui. Athen. 6, p. 260, A : Τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομέων Ἡράκλειον ἀθροιζομένοις· 14, p. 614, D : Ἐν τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ συνελέγοντο ἑξήκοντα ὄντες, etc. (ex quo templo prodiisse videtur chorus Dætalensium Aristophanis). Eustath. p. 444, 21 : Ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς Ἡρακλέος τὰ Ἡράκλεια καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Διομεὺς Ζεὺς Διομέως τὰ Διόμεια. G. D. || Fem. Διομηίς. Hesych. : Δημίαισι (codex δημίεσι) πύλαις· κοιναῖς· ἐπεὶ προεστήκεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρναι. Ὁ δὲ Ἀντίπατρος τὸ γυναικεῖον μόριον δημόσιον ἔφη· οἱ δὲ τὰς κεραμεικὰς πύλας· πρὸς γὰρ αὐτάς φασιν ἑστάναι τὰς πόρνας. Μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Διομῆσι πύλαις δημίαισιν (codex δημιάσιν) εἶπεν διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὀνομάτων. Quæ gl. explicanda videtur ex Alciphr. 3, 3 : Ἐπέγνων τοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἠπιστάμην πρὸς τῇ Διομήτιδι πύλῃ καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα (ubi Hesychii locum comparavit Bergler.), et ib. 51 : Ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομήδους πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἱππάδων ἐκτάδην πατεῖσθαι νεκρὸν τύμβου περιχυθέντος ἢ τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι. Scribendum enim Διομηίδι et Διομηίδος, ut numero singulari dixerit Alciphro quod plurali Hesychius, cui Διομηίσι restituendum. Adverbium enim Διομῆσι locum hic non habet. L. Dind.] C D

[Διομειαλαζὼν, όνος, ὁ, Jactator Diomeensis. Aristoph. Acharn. 605 : Γερητοθεοδώρους Διομειαλαζόνας· de quo schol. : Γέρητα τὸν φαλακρὸν καὶ Θεόδωρον τὸν Διομείαν (scr. Διομειᾶ) τὸν δῆμον ὄντα, ὃς ὠνόμασται οὕτως ἀπό τινος Διόμου. Similiter Suidas.]

[Διομεύς. V. Διόμεια.]

Διομήδεια, ἡ, Sententia Jovis, VV. LL. sed sine exemplo.

[Διομήδεια, ἡ, Diomedea. Steph. Byz. : Δ., πόλις Δαυνίων, κτίσμα Διομήδους. Καὶ νῆσος ἡ Διομήδεια ... Ἔστι καὶ τόπος Διομήδεια πλησίον Ἀργυρίππης. Τὸ ἐθνικὸν Διομηδεύς· ἄμεινον δὲ Διομήδειος. Insulam, in mari Adriatico sitam, memorant Aristot. De mirab. ausc. c. 80, Ælian. N. A. 1, 1, Dionys. Per. 483 (ubi Διομήδεος νῆσος), aliique quos indicat Tzchuck. ad Pomp. Mel. 2, 7, 13 in not. exeg. p. 834. Plurali numero αἱ Διομήδειοι νῆσοι ap. Strabon. 2, p. 124; 5, p. 215. Δύο νῆσοι Διομήδειοι (aliquot codd. διομήδειαι) ap. eund. 6, p. 284. Quinque memorat Ptolem. 3, 1 extr. || Diomedea, uxor Iphicli, mater Iolai ap. Hygin. c. 103.]

[Διομήδειος, α, ον, et ὁ, ἡ.] Διομήδειος ἀνάγκη [Diomedea necessitas], vide ap. Hesych., Suid., Erasm. Adag. [Feminina forma ap. Platon. Rep. 6, p. 493, D : Ἡ Διομηδεία λεγομένη ἀνάγκη· quod fortasse præstat accentu scribi retracto Διομήδεια, ut ap. Aristoph. Eccles. 1029 postulante metro : Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦστί; Γ. Διομήδειά γε. Cui comparanda Ἀγαμεμνόνεια et Πολυδεύκεια feminina ap. Etym. M. p. 461, 44. Themistio Or. 21, p. 251, C restituit Petav. : Μηδ' ἂν Διομήδεια (libri ἰδίως ἰδία) αὐτῷ ἀνάγκη προσγένηται. De origine proverbii Suid. : Διομήδειος ἀνάγκη· παροιμία, ἀπὸ τοῦ Τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ Θρᾳκός· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχραῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίσγεσθαι (ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ), εἶτα ἀνῄρει. (Hanc expl. ex Clearcho memorat Hesych.) Οἱ δὲ, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες νυκτὸς ἐπανῆεσαν, ἐπόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. Ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης δείσας τὸν Ὀδυσσέα ἐποίησε πράγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. Hesych. : Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα φησὶν ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλαδίου κλοπῆς γενέσθαι. Zenob. 3, 8. || Διομήδειον ἔπος annotavit Suid. || Διομήδειος et Διομηδεὺς, adjectiva gentilia. V. Διομήδεια.]

[Διομήδη, ἡ, Diomeda, filia Phorbantis ap. Hom. Il. 1, 665. || Lapithæ f., Amyclæ uxor. Apollodor. 3, 10, p. 313. || Xuthi f., Deionis uxor, ib. 1, 9, p. 66.]

[Διομήδης, ους, ὁ, Diomedes, Martis filius, Bistonum rex. Eur. Alc. 486, Herc. f. 382; Apollodor. 2, 5, p. 179, ubi v. Heyn. vol. 2, p. 151. || Tydei filius, rex Argivorum, sæpissime memoratus ab Homero in Iliade. Διομήδεα Eur. Iph. Aul. 199; Διόμηδες Rhes. 565, 622. || Medicus ap. Galen. vol. 13, p. 442, 446. || Rhetor ap. eundem vol. 8, p. 837. Alii alibi.]

[Διομηίς. V. Διόμεια.]

[Διομηνία, ἡ, Ira Jovis, Ira deorum. Orpheus s. Hermes Trismegistus Περὶ σεισμῶν (in Brunckii Anal. vol. 3, p. 2) : Βασιλῆες ἄτιμοι ἔσσονθ' ἡγεμόνες τε θεῶν διομηνίῃ ἐχθρῶν.]

[Διομῆσι, Διομήτιδι lectiones vitiosæ. V. Διόμεια.]

[Διομήτωρ, ορος, ἡ, Jovis mater. Nomen numeri binarii in doctrina Pythagorica. Theolog. arithm. p. 12 : Ὅτι καὶ Διομήτορα ταύτην ὠνόμαζον, ὡς Διὸς μητέρα (Δία δ' ἔλεγον τὴν μονάδα). In excerptis Photii p. 143, 11 διομάτερα, quod διομάτορα scribendum. G. Dind.]

[Διομιλέω, Conversor, Confabulor. Suid. : Κατεπάδουσα, πρὸς αὐτὸν αἱμύλως διομιλοῦσα. Hemst. Clem. Epit. de gestis Petri s. 61. Kall. Hesych. : Διαθρυλλῶ, διαομιλῶ (scr. διομιλῶ), διαψιθυρίζω. Typicum Irenes Aug. p. 184 : Τῆς θύρας ἀνοιγείσης πρὸς τῷ πυλῶνι στὰς καὶ βραχύ τι διομιλήσας τῇ μοναχῇ ἀπελεύσεται· 201 : Συγκαθημένας ἀλλήλαις καὶ ἀνόνητα διομιλούσας. Forma media Jo. Cinnam. p. 147, B : Τῷ βασιλεῖ διομιλούμενος· 156, B : Διωμιλεῖτο αὐτῷ γνησιώτατα. G. D. Eustath. p. 1948, 42 : Τὰ τοιαῦτα ἡ γυνὴ αὖτη καὶ ὁ ἀνὴρ διομιλοῦνται ἀλλήλοις· 1952, 2 : Διομιλουμένους ἀλλήλοις τὰ εἰκότα βιωτικώτερον. Id. Opusc. p. 206 extr.]

[Διόμιλος, ὁ, Diomilus, n. pr. viri Andrii ap. Thucyd. 6, 96 et 97. G. Dindorf.]

[Διομὶς. V. Διόμεια.]

[Διομματεύομαι. Ruhnken. ad Tim. p. 19 : « Ἀκκίζεσθαι, Ficto et astuto mimo recusantis specie flagrantissime cupere. ... Gramm. Ms. in Bibl. Medicea : Ἀκκίζεται· τὸ λεγόμενον κοινῶς διοματεύεται. » Fort. διομματεύεται.]

[Διόμνηστος, ὁ, Diomnestus, Isocratis frater ap. Plut. V. decem orat. p. 836, E. || Eretriensis, apud Heraclid. Ponticum Athen. 12, p. 536, F; 537, A. || Διότιμος Διομνήστου Ἀχαρνεὺς in inscr. Bœckh. vol. 1, p. 497. Quæ eadem esse videtur atque ea quæ a Bœckhio infra posita est p. 919 : ΔΙΟΤΗΜΙΟΣ ΔΙΟΜΝΗΣΤΟΥ. G. Dindorf.]

Διόμνῡμι [Soph. Trach. 255 : Ὥσθ' ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν ἢ μὴν ... Lycurg. C. Leocr. p. 167, 43.

Διομωμόκατε ἐν τῷ ψηφίσματι ... κτείνειν τὸν τὴν πατρίδα προδιδόντα. Alia constructione Philostrat. p. 696 : Τό τοι διομνύναι τὸν Ἡρακλέα οὕπω ξύνηθες τοῖς ἀνθρώποις ὄν, Jurare per ...] vel potius passiv. [medium] Διόμνυμαι, accipiens sua tempora ab Ὀμόω, s. potius a media ejus voce, Dejero, Jurejurando affirmo. [Dinarch. p. 96, 12 : Τοὺς ἄλλους θεοὺς, οὓς ἐκεῖ διόμνυσθαι νόμιμόν ἐστι, Per quos jurare.] Sed plerumque signif. Jurejurando aliquid affirmo in judicio, Bud. afferens e Lysia [p. 96, 14] : Ἀποδείξω ὡς οὐκ ἔνοχός εἰμι, οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Q. l. citat et in Comm., postquam dixit διόμνυσθαι dici testes et quicumque jusjurandum publice præstant. Affert ex eod. Lysia [p. 96, 4 St.]: Σεμνὸν καὶ μέγαν ὅρκον διομοσάμενος. Legimus autem et ap. Plat. Apol. [p. 27, C] : Καὶ ταῦτα καὶ διομόσω [διωμόσω] ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Apud Plut. non solum cum præt., sed et cum fut. Dicit enim in Numa [c. 2] : Διωμόσατο τὸν Ῥωμύλον ἰδεῖν. In Camillo autem [c. 39] : Διομνυμένων τῶν δημάρχων αὐτὸν πέντε μυριάσιν ἀργυρίου ζημιώσειν. Apud Soph. [Aj. 1233] διωμόσω exp. διωρίσω, διαβεβαιώσω. || Διόμνυμαι [sequente negatione], Abjuro, Inficior. [Hesych. : Διόμνυσθαι τὸ ἀπόμνυσθαι.] Dem. [p. 1204] : Διωμόσατο μὴ εἶναι· et [p. 320] : Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. Διώμνυται [scriptura vitiosa], Hesychio est ὀμνύει : quod et per o μικρόν [recte scribitur ap. Suidam].

[Διομολογέω.] Διομολογέομαι, Confiteor. Quomodo accipiunt hoc Hermogen. e libro De invent. : Ἄριστον ἐνταῦθα διομολογήσασθαι μισθὸν ἔχειν. Item Fateor, h. e. Caveo instrumento et acceptum fero, Bud. || Paciscor, Conventum eo, E pacto promitto. [Forma activa Xenoph. Ages. 3, 5 . Διωμολόγησεν ... ἀποστήσεσθαι βασιλέως. Lucian. Nigrin. c. 26 : Οὐδὲ αὐτοῦ εἶναι (τὸν ἀγρὸν) διωμολόγει. Suid. : Διομολογῶ, αἰτιατικῇ.] Demosth. [p. 1284] : Διομολογησάμενοι τοὺς τόκους. Isæus p. 38 [41, 29] : Εἰ μηδεμίαν προῖκα διωμολογήσατο ἕξειν ἐπ' αὐτῇ· pro quo paulo ante, Φησὶν ἄνευ ὁμολογίας προικὸς τὴν ἀδελφὴν ἐγγυῆσαι. Paulo post dicit [p. 41, 43] : Ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπὶ παλλακίδι διδόντες τὰ ἑαυτῶν, πάντες πρότερον διομολογοῦνται περὶ τῶν δοθησομένων ταῖς παλλακαῖς. Et pag. præced. [p. 40, 37] : Εἰ μηδεμίαν προῖκα μήθ' ὁ διδοὺς μήθ' ὁ λαμβάνων διωμολογήσαντο ἕξειν ἐπὶ τῇ γυναικί. [Diodor. 1, 91 : Διομολογησάμενοι περὶ πάντων.] Itidemque passiva voce et signif. ap. Æschinem [p. 34, 32; 69, 33] διωμολόγηται, Pactum est, Conventum est, Pacto promissum est. [Polyb. 31, 27, 1 : Δεῖν μένειν ἐπὶ τοῖς ἐξ ἀρχῆς διομολογουμένοις· 22, 21, 8 : Χρυσίου συχνοῦ διομολογηθέντος ὑπὲρ τῆς γυναικός. Ephorus ap. Steph. Byz. s. v. Πάρος ab Hemst. cit. : Ἤδη τῶν τειχῶν πιπτόντων καὶ ἐπὶ τοῦ παραδιδόναι τὴν πόλιν τῶν Παρίων διωμολογημένων.] In disputatione etiam qui inter se disceptant, dicuntur διομολογήσασθαί τι pro Constituere inter se, s. Ponere aut Fateri ita esse. Plato [Phædro p. 237, C : Ὡς οὖν εἰδότες οὐ διομολογοῦνται ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως, προελθόντες δὲ τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασιν·] in Philebo : Ἆρ' οὐχ οὕτω διωμολογησάμεθα; Nonne ita inter nos convenit? Et rursum, Ἴθι δὴ πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. Item Idem, Σμικρὰ ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν διομολογησώμεθα, Pauca igitur prius constituamus. [Conf. Leg. 12, p. 953, E.] Sic in Euthydemo, Τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἔτι σκεπτέον καὶ οὔπω διωμολογημένον ἐμοί τε καὶ σοί, Nondum constitutum et ratum, Bud. Signif. etiam, inquit idem Bud. p. 775, Stipulor, Paciscor, A te hoc contendo ut fateare : ut De rep. 6 : Ἀλλὰ μόνον λέγε· διομολογησάμενος, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ἔμπροσθεν ῥηθέντα, Dicam equidem, inquam, si hæc a vobis dicta sunt ut scilicet rata maneant nec in controversiam referantur. Hic enim διομολογεῖσθαι non spondentis est, sed stipulantis καὶ προσδιοριζομένου.

[Διομολόγησις, εως, ἡ, Pactio. Polyb. 3, 27, 9 : Πρὸς Ἀσδρούβαν γίγνονται διομολογήσεις. Diodor. Excerpt. p. 18 ed. Mai. (20, 7 Dind.) : Διομολογήσεσι περὶ χρημάτων.]

[Διομολογητέον, Fatendum. Plato Rep. 7, p. 527, B : Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι δ.;]

Διομολογία, ἡ, [HSt. s. v. Διομολογέομαι in fine :] dicitur hujuscemodi constitutio atque προσδιορισμός. Item Sponsio, Pactum : Aristot. Ethic. 9, [1 : Δ. τῆς ὑπουργίας. Isæus p. 86, 4 : Οὐκ ἐνῆν κοινωνίαν οὐδὲ διομολογίας ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν· 15 : Οὐκ ἐνούσης γενέσθαι διομολογίας.]

[Δίομος, ὁ, Diomus, heros Atheniensis. V. Διόμεια. || Bubulcus Siculus, inventor bucoliasmi, Athen. 14, p. 619, A. G. Dind. De Diomo, qui primus mactavit bovem, Porphyr. De abst. 2, 10 et 29. Hase.]

[Δῖον, τὸ, Dium, commune pluribus locis nomen, partim etiam alia forma Δία, ἡ, appellatis, de quibus Steph. Byz. : Δῖον, πόλις Εὐβοίας, περὶ τὸ Κήναιον. Ὅμηρος (Il. B, 538), Κήρινθόν τ' ἔφαλον Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον. (Δῖον etiam ap. Strabon. 10, p. 446 aliosque. Alia forma Δῖα, τὰ, memoratur in scholl. minoribus Homeri, Δίου.) Καλεῖται καὶ Δίων πληθυντικῶς. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Δίου τοῦ Πανδώρου· nisi hic error grammatici est femininam formam Δία, ἡ, quam s. h. v. ex Steph. Byz. memoravimus, pro neutra habentis.) β. Ἔστι καὶ Μακεδονίας, ἔνθα τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα ἐτέλουν. (V. Wass. ad Thucyd. 4, 78, Strabon. epitom. 7, p. 330, Pausan. 10, 13, 5.) Τὸ ἐθνικὸν Διεύς. Παυσανίας δὲ (9, 30, 8) Διαστάς φησι. Μακεδόνων γὰρ ὁ τύπος, Ὀρεσταί, Λυγκισταί. (Ap. Pausan. Διᾶται. Alium accentum præcipit Steph. Byz. alio l., Πιάσται, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ· βαρύνεται δὲ ὁμοίως τῷ Ὀρέσται. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. Nam sic per ε scriptum.) γ. Θράκης (codd. ἔσης) πρὸς τῷ Ἄθῳ, ὡς Θουκυδίδης (4, 109, et Herodot. 7, 122, Strabo epit. 7, p. 331. Δία ap. Steph. Byz. s. h. v. Gentile Διῆς, οἱ, ap. Thucyd. 5, 35 et 82 in libris multis corruptum in δικτηδιῆς δικτυδιεῖς δικτιδιεῖς δικτυεῖς). δ. Θεσσαλίας. ε. Πισιδίας. ς. Ἰταλίας. (Supra Δία, ἡ.) ζ. κοίλης Συρίας, κτίσμα Ἀλεξάνδρου ἡ (ἡ om. codd.) καὶ Πέλλα (Dium et Pellam ab aliis omnibus ut diversas urbes distingui ostendit Berkelius)· ἧς τὸ ὕδωρ νοσερόν. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Διηνὸς, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα, Νᾶμα τὸ Διηνὸν, γλυκερὸν ποτὸν ... Τὸ κτητικὸν Διακός. Καὶ τὸ θηλυκὸν Διὰς, ὡς δηλοῦσιν αἵ γε πρὸς (alii libri περὶ) ταύτην (i. e. Dium Euboicum) ἦσαν Διάδες Ἀθῆναι καλούμεναι. De his v. Steph. Byz. s. v. Ἀθῆναι, ubi Δίαντος (filii Abantis) κτίσμα dicit, Ephorum secutus. G. Dindorf.]

[Δῖον, τὸ (δέρμα). V. Δῖος.]

[Διονειδίζω, Exprobro. Jo. Cinnam. p. 134, C : Φιλίαν αὐτῷ διονειδίσων. In l. Cononis ap. Phot. Bibl. p. 134, 19 lectum vulgo διωνείδιζε ex cod. Veneto in ἐξωνείδιζε mutatum est. G. Dindorf.]

[Διόνικος, ὁ, Dionicus, medicus ap. Lucian. Sympos. c. 20. || Alius ap. eundem Navig. c. 24.]

[Διονῦς scriptura vitiosa. V. Διόνυσος.]

Διονομάζω, Denomino, Appello. Pro quâ signif. in VV. LL. affertur e Gaza De mensibus. At Bud. partic. διωνομασμένος, quod est a pass. Διονομάζομαι, ab Aristot 1 Meteorol. poni tradit pro Nominatus, Celebris. [H. A. 1, 16 init. : Διωνόμασται (τὰ μόρια) καὶ γνώριμα διὰ τὴν συνήθειάν ἐστι. Isocr. p. 398, D : Τῶν ἀδόξων ἢ τῶν διωνομασμένων. Sic cod. Urb. Vulgo ὠνομασμένων. Strabo 2, p. 121 : Τῶν οὕτω διωνομασμένων ἔργων· 5, p. 229 : Τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ... διωνόμασται θαυμαστῶς. G. D. Diodor. 4, 18 : Ἀπήλασε τὰς διωνομασμένας τῶν βοῶν ἀγέλας· ib. c. 22 et 29; 12, 84; 14, 67. Strabo 13, p. 616 : Εὐριπίδης τὸν Μαρσύαν φησὶ τὰς διωνομασμένας ναίειν Κελαινάς· 626 : Ἀφ' οὗ τὸν Κροίσου λεγόμενον πλοῦτον καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ διονομασθῆναί φασι. Dionys. H. De Thuc. jud. § 4, p. 817, 3 : Τῶν ἄλλων γραφέων τῶν διωνομασμένων. Hæc exx. Wesseling. attulit. « Plutarch. De flum. p. 64 : Ὄρος δὲ Κοκκύγιον διωνομάσθη· si sanum sit. » Hemst.]

[Διόνυζος. V. Διόνυσος.]

[Διονῦς, ὁ.] Est vero et aliud [præter Διονυσίσκος] a Διόνυσος deminutivum, Διονῦς [scr. Διονῦς] nimirum : quod ab Hesych. exp. γυναικίας καὶ παράθηλυς, Mulierosus et effeminatus : pro quo Etym. [M. p. 277, 3] habet, Διομῦς, ὁ γυναικίας καὶ πάνθηλυς : perperam posito μ pro ν. [Διονῦς in ed. Sylburgii. Recte scriptum etiam p. 133, 56; 280, 23.] Eust. vero [p. 629, 42] muliebrem vestem ita nominari scribit. [Male.] Exponens enim hæc verba Hom., Il. Z, [135] : Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς Δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ· hæc, inquam, verba exp., dicit Homeri posteros

inde sumta occasione, δειλόν τε τὸν Διόνυσον πλάττειν καὶ θηλυστολοῦντα· subjungens, ὅθεν καὶ Διοννὺς παρ' αὐτοῖς ἡ γυναικεία καὶ θῆλυς ἐσθὴς, ἢ ἄλλο τι. [Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 31, 9 : Ἔστι δὲ καὶ τὸ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἑκλύτου τασσόμενον, παρηγμένον ἐπὶ τὸν Διόνυσον. In διανῦς corruptum ap. Arcad. p. 92, 14. Memorant etiam schol. Dionysii Thrac. in Bekk. An. p. 857, 7, et qui casus obliquos ponit τοῦ Διονῦ τῷ Διονῦ Chœrobosc. ib. p. 1195. Διονῦς Διονῦ ap. Dracon. p. 104, 21. G. Dind.]

[Διανῦσαλέξανδρος, ὁ, Dionysalexander, inscripta fuit Cratini junioris comœdia, cujus argumentum ad Alexandri magni expeditionem, Dionysiacæ pompæ assimilatam (v. Arrian. 6, 28 coll. Diodoro 17, 106 et Plut. V. Alex. c. 67), pertinuisse recte conjecit Meinek. Quæst. scen. 1, p. 24.]

[ΔΙΟΝΥΣΑΣ, n. pr. in anaglypho ap. Maffeium Mus. Veron. p. xlvii, quod Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 490 Διονυσᾶς legit.]

[Διονυσεῖον. V. Διονύσιον.]

[Διονυσία, ἡ, Dionysia, n. pr. duobus in monumentis Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 507. || Dionysia martyr ap. Georg. Syncell. p. 368, C. G. Dind.] B

[Διονύσια. V. Διονύσιον.]

[Διονύσια (scr. Διονυσία), πόλις Ἰταλίας. Ἔστι καὶ Διονυσιάς. Τὸ ἐθνικὸν Διονυσιεὺς, ὡς Δημητριὰς Δημητριεὺς, Steph. Byz. || I. q. Δονουσία, quod v. G. D.]

[Διονυσιάδης. V. Διονυσίδης.]

[Διονυσιάζω.] Διονυσιάζειν dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν, Bacchanalia agitare, Bacchicum festum celebrare. [Διονυσιάζουσαι Timoclis comici fabula fuit, memorata ab Athenæo et Suida.] Athen. [10, p. 445, B] : Πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἐσθῆτα Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων ξυμμάχους· ἐξῆγέ τε κῶμον ἀεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. [Quem l. Eustath. p. 989, 25 Platoni tribuit memoriæ errore. Proclus ap. Phot. Bibl. p. 321, 12, ab Hemst. cit. : Εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς συγκόπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς.] Alibi Διονυσιάζοντες dicuntur Liberalia celebrantes, et agona spectantes in Liberalibus spectaculis, Bud. Solebant autem Διονυσιάζειν, s. τὰ Διονύσια ἄγειν, ineunte vere. [Lucian. Demosth. enc. c. 35 : Τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες;] C

Διονυσιακὸς, ἡ, ὄν, Bacchicus, Bacchanalis : ut [Aristot. Rhet. 3, 15 : Διονυσιακοῦ ἀγῶνος·] Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, Athen. l. 11; Δ. χοροὶ ap. Eund. l. 4. Sic Id. l. 14, [p. 631, A], Διονυσιακὴ πυρρίχη. Et l. 4, [p. 148, C] : Τύμπανα καὶ νεβρίδας καὶ παντοδαπὰ ἄλλα ἀθύρματα Διονυσιακά. Et l. 10, Διονυσιακὴ ἐσθής. Itidem [Διονυσιακαὶ ἑορταὶ Diodor. 3, 74; ἱστορίαι 4, 6 (ubi cod. Coislin. διονυσικαΐς); τελεταὶ ib.] Plut. : Ἀνεστεμμένας κιττῷ καὶ Διονυσιακῆς τρυγὸς ὀδωδυίας. Item Δ. νόμος ap. Æschin. [p. 58, 36] : et Δ. θέατρον, ap. Thuc. 8, p. 293 [c. 93, Plut. Mor. p. 852, C. Διονυσιακὸν θέαμα ib. p. 1095, C. Aristotelis liber fuit Νῖκαι Διονυσιακαὶ, memoratus a Diog. L. 5, 26.] Sunt et Διονυσιακοὶ τεχνῖται, qui Διονυσοκόλακες vocantur, ut infra docebo. [|| Alium usum vocabuli notamus s. v. Διονυσίσκος. || « Adverb. ap. Olympiodor. ad Plat. Phileb. fol. 160 : Μίγνυσι τοίνυν πρότερον μὲν τὰς καθαρὰς γνώσεις πάσαις ἡδοναῖς καθαραῖς καὶ ἀύλοις Διονυσιακῶς. » Cramer. Idem in Comment. ad Plat. Phædon. ap. Creuzer. Symbol. vol. 4, p. 547 : Κορικῶς μὲν εἰς γένεσιν κάτεισιν ἡ ψυχὴ, Διονυσιακῶς δὲ μερίζεται ὑπὸ τῆς γενέσεως. Eust. p. 374 extr. : Φορεῖν δὲ καὶ νεβρίδα ῥηθείη ἂν Δ. G. Dind.] D

Διονῦσιὰς, άδος, ἡ, i. q. Διονυσιακὴ, Bacchica, Bacchanalis. [Eur. Herc. f. 891 : Διονυσιάδος ἐκ βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβᾶς. Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, C : Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν. Plato Leg. 8, p. 844, D : Διονυσιάδα ὀπώραν. Ὧραι αἱ Διονυσιάδες in epigr. Bacchylidis vel Simonidis in Anth. Pal. 13, 28. || Hesych. : Διονυσιάδες, ἐν Σπάρτῃ παρθένοι αἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δρόμον ἀγωνιζόμεναι. V. de his Pausan. 3, 13, 7. || Nomen fontis. Pausan. 4, 36, 7 : Ἀφικομένων δὲ ἐς Κυπαρισσίας ἐκ Πύλου σφίσι πηγὴ ὑπὸ τῇ πόλει πλησίον θαλάσσης ἐστὶ· ῥυῆναι δὲ Διονύσῳ τὸ ὕδωρ λέγουσι θύρσῳ πλήξαντι ἐς τὴν γῆν, καὶ ἐπὶ τούτῳ Διονυσιάδα ὀνομάζουσι τὴν πηγήν. || Nomen oppidi. V. Διονύσια. || Διονυσιὰς a quibusdam vocata fuit Naxus insula, de quo v. quæ Diodorus narravit 5, 52. || Διονυσιάδες, insulæ duæ prope Cretam, de quibus v. Diodor. 5, 75. || Διονυσιὰς, nomen plateæ in urbe Thuriorum, a colonis Atheniensibus inditum. V. Diodor. 12, 10. || N. pr. mulieris in inscr. ap. Osann. p. 436, 438, et ap. Aristæn. 1, 10 : de quo l. v. Bast. ad Longin. p. 640 ed. Weisk. G. D.] Sed Διονυσιάδα appellant nonnulli etiam Herbam illam, quæ ἀνδρόσαιμον alio nom. dicitur, Diosc. 3, 174 [et Galen. vol. 13, p. 156]; forsitan quia folia ejus trita οἰνώδη χυλὸν ἀφίησι : ut Plin. 37, 10 : Dionysias gemma, nigra ac dura, rubentibus maculis, ex aqua trita saporem vini facit, et ebrietati resistere putatur. Idem 24, 18, sissitietæridem herbam nominari Dionysonymphadem refert, quoniam vino mire conveniat. [|| Athen. 1, p. 30, D : Προσαγορεύεται δὲ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἡ ἄμπελος ἡ τὸν Ἰκάριον Πράμνιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν Ἱερὰ, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων Διονυσιάς· Οἰνόη δὲ πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐστί.]

[Διονυσιασταὶ, οἱ, Dionysiastæ, i. e. Sacra Dionysi celebrantes. Inscr. Rhodia a Kellermanno edita (*Bullettino dell' Instituto* etc., 1834, p. 216) : Τοῦ κοινοῦ τοῦ Διονυσιαστᾶν. Inscr. Teia ap. Chandler. G. Dind.]

[Διονυσίδης, ὁ, Dionysides, Tarsensis, poeta tragicus, de quo Strabo 14, p. 675 : Ποιητὴς τραγῳδίας ἀριστος τῶν τῆς Πλειάδος καταριθμουμένων Διονυσίδης. Διονυσιάδης dicitur ab schol. Hephæst. p. 53 Gaisf., et ab Suida : Δ., Φυλαρχίδου, Μαλλώτης, τραγικὸς, etc. G. Dindorf.]

[Διονυσίδωρος. V. Διονυσόδωρος.]

[Διονυσιεύς. V. Διονύσια.]

[Διονυσικλῆς, έους, ὁ, Dionysicles, statuarius Milesius. Pausan. 6, 17, 1. G. Dind.]

[Διονυσιόδωρος. V. Διονυσόδωρος.]

[Διονυσιοκλῆς, έους, ὁ, Dionysiocles, medicus, deipnosophista ap. Athen. 3, p. 96, D; 116, D. || Rectior hujus nominis forma Διονυσοκλῆς, servata ap. Strab. 14, p. 649 in nomine rhetoris Tralliani. Derivantur enim hoc et reliqua hujus stirpis nomina non ab Dionysio, sed ab Dionyso. G. Dind.]

[Διονυσιοκόλακες. V. Διονυσοκόλακες.]

[Διονυσιοκουροπυρώνων. V. Διονυσοκουροπυρώνων.]

Διονύσιον, τὸ, sub. ἱερὸν, Dionysi fanum, Bacchi templum. Pausan. Atticis : Ἐγγυτάτω τῆς κολώνης, ἵνα τὸ Διονύσιόν ἐστι. [Et 1, 43, 5.] E Thuc. quoque Διονύσιον affertur pro Bacchi ædes. [Phrynich. p. 367 : Διονύσιον (scr. Διονυσεῖον ex Herodiano ap. Herm. De em. rat. gr. Gr. p. 308)· ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δέον βραχύνειν τὴν σι συλλαβήν· οἱ γὰρ ἐκτείνοντες παρὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν διάλεκτον λέγουσι. Χρὴ οὖν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν. Ἐν γὰρ τῷ Γήρᾳ φησὶ, Τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι τὸ Διονύσιον; Idem præcipit Draco p. 38, 18, et Suid. s. v. Ἀθήναιον. Platonis (Gorg. p. 472, A) aliorumque exx. indicat Lobeck. p. 368. Asterius p. 193, E ed. Combef. : Τὰ Ἀσκλήπια ... Ἡράκλεια ... Διονύσια. Διονύσειον male scribitur ap. Suidam s. v. Εὐγένιος, cui Διονύσιον restituendum ex cod. Paris. A.] || Plural. τὰ Διονύσια, sub. ἱερὰ, Bacchica sacra, Festum in honorem Bacchi : Lat. Bacchanalia. [Aristoph. Acharn. 201. Et 257 : Ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. Thucyd. 5, 20 : Ἐκ Διονυσίων τῶν ἀστικῶν· 23 : Ἰόντας ἐς Ἀθήνας πρὸς τὰ Διονύσια. Lex. rhet. p. 235, 6 (et Hesych.) : Διονύσια· ἑορτὴ Ἀθήνησι Διονύσου. Ἥγετο δὲ τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος, τὰ δὲ Λήναια Γαμηλιῶνος, τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. V. de his Bœckhii commentationem in Actis Acad. Borussicæ a. 1817, p. 47-124.] Athen. 4, [p. 156, A] : Πᾶσαν τὴν πόλιν ἐθεασάμην περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Plut. Alex. [c. 29], de Athenodoro histrione : Ζημιωθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων, ὅτι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν Διονυσίων οὐκ ἀπήντησε. Apud Eund. quidam Menandro comico dicit, Ἐγγὺς τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας· solebant enim Comici, Tragici, eorumque histriones et tibicines ludis Bacchanalibus certare : unde et Διονυσιακοὶ τεχνῖται nominantur. Sic Lucian. : Ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. Rursum Plut. Περὶ φιλοπλουτ. fin. : Ἡ πάτριος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς καὶ ἱλαρῶς· ἀμφορεὺς οἴνου καὶ κλήματίς· εἶτα τράγον τις εἶλκεν, ἄλλος ἰσχάδων ἄρριχον ἠκολούθει κομίζων· ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ φαλλός. Ἀλλὰ νῦν ταῦτα παρορᾶται, καὶ ἡφά-

νισται, χρυσωμάτων παραφερομένων καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζευγῶν ἐλαυνομένων καὶ προσωπείων. Idem dicit Διονυσίοις pro ἐν τοῖς Διονυσίοις, Ludis Bacchanalibus : De exilio [p. 604, C] : Διονυσίοις ἐν Ἄργει πανηγυρίζειν. Et Athen. 7 [p. 275, B] : Κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων, sub. ἑορτὴν [quod ex prægressis verbis repetendum], pro eod. [Maccab. 2, 6, 7 : Γενομένης δὲ Διονυσίων ἑορτῆς.]

[Διονυσιοπηγανόδωρος, ὁ, ab Nicarcho in Anth. Pal. 11, 17 Stephanus quidam appellatur, qui pauper olim et olitor, rutam (πήγανον) in foro vendens, postmodum dives factus Philostephani nomen assumpserit, mox fortasse futurus Ἱπποκρατιππιάδης, ἢ διὰ τὴν σπατάλην Δ.]

Διονύσιος, ία, ιον, Bacchicus : ut Δ. κισσὸς, Diosc. 2, [210 inter synonyma : Οἱ δὲ κίσσιον, οἱ δὲ Διονύσιον], Bacchica hedera. Sic Bacchylides ap. Athen. 2, [p. 39, E] Διονύσια δῶρα Vinum appellat : qui ap. Eund. 1, [p. 32, C] dicit etiam Διονύσιον γίγαρτον. [Non Bacchylidi, sed Ceo poetæ hunc versum tribuit, qui Simonidis potius esse videtur. Phot. Lex. p. 89, 9 et Etym. M. p. 449, 2 : Ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις. Διονυσίων στυλίδων Nicet. Chon. Hist. p. 204, C, ubi vulgo Διονυσείων. || Pes palimbacchius, ὁ καὶ Διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ διονυσιακὰ μέλη πεποίηται, ex schol. Hephæst. p. 159.] || Alioqui Διονύσιος est nomen propr. quum aliorum, tum Siculi cujusdam tyranni : cujus sodales, usque adeo et ipsum et tyrannidem κολακεύοντας, ut quum ipse obtusis esset oculis, ipsi se nihil videre simularent, Theophr. tradit fuisse appellatos Διονυσιοκόλακας, ap. Athen. 6 et 10. [De his v. s. v. Διονυσόκολακες. De reliquis Dionysiis (est enim hoc nomen longe usitatissimum) memoramus Dionysium Phocæensem, classis Ionicæ ducem, ap. Herodot. 6, 11, et Dionysios qui scriptis inclaruerunt, de quibus v. Fabricii B. Gr. et Clintoni Fastos Hellen. vol. 2 et 3. || Διονύσιος, nomen mensis Bithynii, ap. Cayl. *Recueil d'Antiq.* vol. 2, p. 176, et Iriart. Catal. codd. Matrit. p. 380. || Forma Dorica Διωνύσιος in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, in Thebana ib. p. 760. Genitivus Διωνυσίω in Orchomenia p. 756. Διωνύσιος patronymicum, i. e. Διονυσίου υἱὸς, est p. 760, quod Bœckh. in Διωνυσίειος mutat, non recte, ut opinor. G. Dindorf.]

Διονυσίσκος, ὁ, Bacchulus. Auctor Defin. medic. διονυσίσκους vocari dicit Osseas eminentias, quæ prope tempora nascuntur, alio nom. dictas κέρατα, Cornua, detorta a cornigeris animalibus appellatione. Numerantur autem inter affectus præter naturam, et ita dicuntur a Baccho, quoniam eum poetæ cornutum fingunt. Gorr. [Heliodor. ap. Oribas. p. 125 ed. Cocch. : Ὅταν δὲ δύο ἐπιφύσεις γένωνται πλησιάζουσαι τοῖς κροτάφοις, κέρατα ταῦτά τινες εἰώθασιν ὀνομάζειν· ἔνιοι δὲ Διονυσιακοὺς τοὺς οὕτω πεπονθότας ἀνθρώπους προσηγόρευσαν. Ubi schol. : Ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἐμφερείας, ὡς αὐτός φησιν ἐν τοῖς χειρουργουμένοις. In Defin. med. inter opera Galeni vol. 2, p. 273 sic scriptum : Διονυσίσκοι εἰσὶν ὀστώδεις ὑπεροχαὶ ἐγγὺς κροτάφων γιγνόμεναι. Λέγονται δὲ κέρατα ἀπὸ τῶν κερασφορούντων ζώων κεκλημένα· ubi Cocchio et Schneidero corrigendum videtur ex Heliodoro, Διονυσιακοί εἰσιν οἷς ... γίγνονται.]

[Διονυσιφόροι, ἀρχή τις ἐν Συρακούσαις, Hesych. Is. Vossius Διονυσοφόροι, suadente literarum serie.]

[Διονυσόδοτος, ὁ, A Dionyso datus, i. e. Dionysi filius. Pausan. 1, 31, 4 : Ἀπόλλωνος Διονυσοδότου καὶ Ἀρτέμιδος σελασφόρου βωμοί. Διονυσοδότης ex Olympiodoro in Plat. Phædon. affert Bekker. Anecd. p. 1363.]

[Διονυσόδωρος, ὁ, Dionysodorus, n. pr. fratris Euthydemi, sæpe nominati in Euthydemo dialogo Platonis, ab librariis interdum in διονυσιόδωρος corruptum, quod vitium ap. Diodor. 15, 95 sustulit L. Dindorfius, ap. Strabon. 12, p. 548, ubi duo hujus nominis mathematici memorantur, unius codicis auctoritate correctum, sed relinquendum est inscriptioni recenti ap. Osann. p. 441, ubi ΔΙΟΝΥΣΙΟΔΩ, si fides apographo. Apud Nilum Epist. p. 104 et p. 199 Διονυσιόδωρος, sed p. 201 Διονυσοδώρου. Alios Dionysodoros enumerant Suidæ interpretes s. h. v. Quibus addi possunt exempla ex inscriptionibus apud Bœckh. vol. 1, p. 367, 388, 396, 759. Apud Galen. vol. 13, p. 330 : Διονυσίδωρος ὁ ἰατρὸς, Dionysodori nomen recte posuit interpres Latinus. G. Dindorf.]

[Διονυσοκλῆς. V. Διονυσιοκλῆς.]

Διονυσοκόλακες, οἱ, Dionysi s. Bacchi adulatores : quo nom. vocabantur οἱ Διονυσιακοὶ τεχνῖται, s. οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, Histriones et theatrici : quoniam in Bacchanalibus ludis præcipue artem suam exercere solebant : qua de re et in Ἀλέξανδρος et Τεχνίτης. [Aristot. Rhet. 3, 20, p. 1405, 23 : Ὁ μὲν διονυσοκόλακας, αὐτοὶ δ' αὑτοὺς τεχνίτας καλοῦσιν· libri deteriores διονυσιοκόλακας. Alciphro 3, 48 : Τοῦ χορροῦ τῶν διονυσοκολάκων. Athen. 6, p. 254, B : Θεόπομπος ὁ φήσας ... πλήρεις εἶναι τὰς Ἀθήνας Διονυσοκολάκων καὶ ναυτῶν καὶ λωποδυτῶν. || Platonis sectatores ab Epicuro per contemtum Διονυσοκόλακας esse dictos narrat Diog. L. 10, 8, quod in libris quibusdam in διονυσιοκόλακας vel διονυσικόλακας est corruptum. Eodem nomine Dionysii tyranni quum patris tum filii assentatores vulgo esse vocatos ex Athenæo constat 6, p. 249, F; 10, p. 435, E : Θεόφραστος δέ φησι καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ τοὺς κολακεύοντας τὴν τυραννίδα προσποιεῖσθαι μὴ βλέπειν καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου χειραγωγεῖσθαι καὶ μήτε τὰ παρατιθέμενα τῶν ἐδεσμάτων μήτε τὰς κύλικας ὁρᾶν· διὸ κληθῆναι Διονυσοκόλακας· 12, p. 538, F, ex Charetis historia Alexandri : Ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Quibus in ll. rectam scripturam servavit codex Venetus, vitiosa διονυσιοκόλακες in apographis quibusdam est et in epitome.]

[Διονυσοκουροπυρώνων (codex διονυσοκρουροπυρώνων. Scribendum Διονυσιοκουροπυρώνων hic et infra cum Meinekio Quæst. scen. 2, p. 65)· Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις, Αἰσχρῶν Ἀνδροκλέων Διονυσιοκουροπυρώνων (codex διονυσοκουρώνων). Εἰσὶν (codex ἐπεὶ) οἱ φασὶν ἐν τῷ αὐτῷ πέντε κωμωδεῖσθαι, Αἰσχρὸν (scr. Αἶσχρον), Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, Κύρον (scr. Κῦρον), Πυρώνην (codex πυρῶν), ἁμαρτάνοντες· οὐδεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται Κῦρος. Δεῖ οὖν γράφειν Διονυσιοκουροπυρώνων (codex διονυσοκουροπυρώνων)· τὸν γὰρ Διόνυσον (scr. Διονύσιον) κουρέα ὄντα κωμῳδεῖν. Κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου (codex πάππον), ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς (Strattis, ut videtur), Hesychius : cujus annotatione ex parte tantum explanatus est sensus vocabuli. Neque enim apparet quos πυρώνας dixerit poeta. Fortasse igitur scribendum Διονυσιοκουροπορώνων, quemadmodum τελώνης, σιτώνης, εἰκοστώνης et alia dicuntur. Ceterum vix dubitari potest quin hæc verba cum versibus cohæserint ab Steph. Byz. (s. v. Δούλων πόλις) ex eadem fabula allatis, Εἶτα Σάκας ἀφικνεῖ καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβοὺς, ἕς τε πόλιν δούλων, ἀνδρῶν νεοπλουτοπονήρων. G. Dindorf.]

[Διονυσομανέω, Dionyso lymphor. Philostr. p. 214.]

[Διονυσόπολις, Διονυσοπολίτης. V. Διονύσου πόλις.]

Διόνῡσος, ὁ, Dionysus, Bacchus. [Hom. Od. Λ, 324 : Διονύσου μαρτυρίησιν. Et alii quivis. Νέου Διονύσου nomen sibi arrogavit Ptolemæus Auletes : v. locos scriptt. ab Wessel. indicatos ad Diodor. vol. 1, p. 53, 85. In libris sæpe duplicata sibila Διόνυσσος scriptum (v. Elmsl. ad Eur. Bacch. 72) et Διώνυσσος, ut ap. Hom. Il. Ζ, 132 : quam scripturam mirum est agnosci ab Herodiano, si scripta ab eo sunt quæ in Arcadii epitome leguntur p. 78, 1 : Τὰ εἰς δύο σσ παραληγόμενα τῷ υ προπαροξύνεται, μέθυσσος γόγγυσσος διόνυσσος· quod præceptum plane convellitur adjectivo μέθυσσος, quod μέθυσος scribendum esse e versibus poetarum constat. Aliud vitium Διόνισος est apud Josephum Rhacendyt. in Walzii Rhetor. vol. 3, p. 569 : Ἀντίθεσις, οἷον Διόνυσος Διόνισος. Grammaticorum opiniones de etymologia nominis exponit Etym. M. p. 277, 35; 280, 6. Quibus adde Platonis lusum in Cratylo p. 406, C : Ὁ γὰρ Διόνυσος εἴη ἂν ὁ διδοὺς τὸν οἶνον Διδοίνυσος ἐν παιδιᾷ καλούμενος. G. D.] Qui a poetis [non Atticis] etiam Διώνυσος dicitur s. Διώνυσσος, metri gratia producto o. Hom. Il. Ζ, [132] : Μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας· Od. Ω, [74] : Χρύσεον ἀμφιφορῆα, Διωνύσοιο δὲ δῶρον. Hesiod. Scut. [400] : Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος. [Archiloch. ap. Athen. 14, p. 628, A : Ὡς Διωνύσου ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος. Pindar. Ol. 13, 25 : Ταὶ Διωνύσου ... Χάριτες. || Δεύνυσος v. s. h. voc. || In inscr. Mytilenæa a Pocockio descripta, ap. Bœckh. vol. 2,

p. 189, l. 5 est ΖΟΝ.ΝΥΞΩ et l. 14, ΘΕΩ ΖΟΝΙΞΩ, in quo Bœckhius Æolicam formam Ζόννυξος agnoscere sibi videtur. De literis δι ab Æolibus cum ζ permutatis diximus s. v. Διὰ, p. 1106 sq. Formam Διόνυξος ponit Etym. M. p. 277, 35 : Διόνυσος· οἱ μὲν Διόνυξον αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ὅτι σὺν κέρασι γεννώμενος ἔνυξε τὸν Διὸς μηρὸν, ὡς Στησίμβροτος· οἱ δὲ Δεύνυσον, etc. || Formam deminutivam Διονῦς v. s. h. voc. || Proverbium Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον de rebus a proposito alienis : cujus originem gramm. alii aliter explicuerunt : v. Zenob. 5, 40 et Suid. s. v. Οὐδὲν π. τ. Δ. G. Dindorf.]

[Διονύσου πόλις, ἡ, Dionysopolis, quinque urbium nomen, Ponticæ, Phrygiæ, Indicæ, Libycæ, Thraciæ. Gentile Διονυσοπολίτης. Hæc Steph. Byz. Pontica Διονυσόπολις dicitur ab Arriano in Periplo Ponti Eux. p. 24, et in fragmento Peripli ab Is. Vossio edito p. 13, aliisque. V. Berkel. ad Steph. G. D.]

[Διονῦσοφάνης, ους, ὁ, Dionysophanes, Ephesius ap. Herodot. 9, 84, Pausan 9, 9, 2. Apud Herod. codd. plures Διονυσιοφάνης, quod est perpetuum in hujusmodi nominibus vitium : de quo conf. quæ s. Διονυσιοκλῆς, Διονυσοκόλακες et Διονυσόδωρος diximus. || Alius ap. Longum 4, 31. G. Dind.]

[Διονυσοφόροι. V. Διονυσιφόροι.]

Διόνυχον, τὸ, Ad unguem factum, Accuratum, Exactum, VV. LL. sine auctore tamen et exemplo. [Lectio vitiosa pro δι' ὄνυχος alicubi inventa. V. Ὄνυξ. || Pro διώνυχος, quod v.]

[Διοξεῖα, Διοξείας. V. Ὀξύς.]

[Δίοξος, ὁ, ἡ, Peracer. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 79 : Δίοξον, τὸ ὀξῶδες. Boiss. Forma vitiosa.]

[Διοξυωπεῖν lectio corrupta ap. Theophr. Περὶ αἰσθήσεως § 27, p. 659. Διὸ ὀξυωπεῖν Schneider.]

Δῐόπαις, αιδος, ὁ, Jovis filius, Apollinis epith., Epigr. [in Anth. Pal. 9, 525, 5.]

[Δῐόπαν, ος, ὁ, Juppiter Pan. Epigr. in Inscrr. Richteri a Franckio editis p. 42, qui hymnum Orph. 11, 12 in Panem comparat : Ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράστης. G. D.]

[Δῐοπείθης, ους, ὁ, Diopithes, nomen pr. ap. Aristoph. Eq. 1085, Vesp. 380, Av. 988. Eundem vel alium ex Phrynicho comico memorat schol. ad Vesp. || Præstigiator Locrensis apud Athen. 1, p. 20, A. || Alii ap. Philetær. ib. 13, p. 587, D, et ap. Suidam ex Æliano. Sæpius ceteris memoratur Diopithes Menandri comici pater. ΔΙΟΠΙΘΕΣ in inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 759. G. Dind.]

Διόπεμπτος, Ab Jove missus, ut ὄνειροι, Ab Jove missa somnia. [Eust. p. 48, 29.]

[Διόπερ. V. Διό.]

Διοπετὴς, vel Διΐπετὴς, ὁ, ἡ, Ab Jove delapsus, Qui cælitus decidit. Sed διοπετὲς dicitur ἄγαλμα ab Eur. [Iph. T. 977] et Herodiano 1, [11, 2]; et διοπετοῦς in Act. 19, [35] sub. ἀγαλματος : sic διοπετὴς πέλτη, Plut. Numa [c. 13]; quin et λίθον διοπετῆ legimus rursus ap. Herodian. 5, [3, 11. Διοπετὲς Παλλάδιον ap. Dionys. A. R. 2, 66. Πέλτην διοπετῆ ib. 71. Idem 11, 27 : Ὥσπερ πτηνούς τινας ἢ διοπετεῖς. Διοπετὴς ἀστὴρ (qui vulgo διάττων dicitur) Eurip. apud Plut. Mor. p. 416, D]: at διΐπετεῖς dicuntur peculiariter fluvii ab Hom., ut qui e pluvia cadente ab Jove oriantur : unde proprie torrentium est epith., sed et ad ceteros omnes extenditur. Vide Eust. [Il. Π, 174 : Σπερχειοῖο διπετέος ποταμοῖο· P, 263 : Ἐπὶ προχοῇσι δ. π. (ubi Porphyrius in schol. diversas grammaticorum interpretationes exposuit). Φ, 268, 326. De Nilo Od. Δ, 477, 581 : Αἰγύπτοιο δ. π. Η, 284. Hesych. : Διειπετέος, χειμάρρου, πληροῦντος διὰ (πληρουμένου ὑπὸ Kuster.) τοῦ Διὸς ὄμβρον (ὄμβρου Kuster.). Διιπετέος, ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένου. Διιπετέος· ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ποταμῶν ἀπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένων χειμάρρων, ἐπὶ δὲ τοῦ Νείλου διαυγοῦς, διαφανοῦς, ἢ διαπεπετασμένου. Similia leguntur ap. Etym. M. p. 275, 10—20. Sed de Nilo non esse cur aliter quam de reliquis fluviis explicetur, Eustath. ostendit, p. 1505, 58. Eandem signif. de altera quoque forma annotavit Hesych. : Διοπετὴς, ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρούμενος. Post Homerum Διιπετέος ποταμοῖο dixit Hesiod. in fr. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 757. Plut. V. Marii c. 21 : Ἐπιεικῶς δὲ ταῖς μεγάλαις μάχαις ἐξαισίους ὑετοὺς ἐπικαταρρήγνυσθαι λέγουσιν, εἴτε δαιμονίου τινὸς τὴν γῆν καθαροῖς καὶ διιπετέσιν ἀγνίζοντος ὕδασιν, etc. Πεδίον διιπετὲς ap. Etym. M. p. 275, 18 : Πεδίον δὲ δ., νοτερὸν καὶ δροσῶδες· οἱ δὲ τὸ διηνεκὲς, ἄλλοι διαυγές. || De fulmine in oraculo apud Euseb. Præp. ev. p. 239, D, ab Hemst. cit. : Πυρσῶν αἰώραισι διιπετέεσσι. Etym. M. l. c. : Καὶ ὁ κεραυνὸς διιπετὴς, ἀπὸ Διὸς πίπτων ἢ πετόμενος. Ὅθεν καὶ διιπετεῖς συμφοραὶ, i. e. Calamitates ab Jove missæ. || Pellucidus, Purus, Splendidus : qua signif. a gramm. quibusdam acceptum esse διιπετέος ποταμοῖο ostendimus. Certiora sunt exempla hæc. Etym. M. p. 275, 14 : Καὶ τὸν ἀέρα διιπετῆ καλοῦσιν. Εὐριπίδης (Bacch. 1266, ubi αἰθὴρ præcedit) : Λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διιπετέστερος ἀντὶ τοῦ διαυγέστερος. Adde Rhes. 43 : Πυραίθει στρατὸς Ἀργόλας πᾶσαν ἀν' ὄρφναν, διιπετῆ δὲ νεῶν πυρσοὶς σταθμά. Ad ventos transtulit Nonnus Dion. 5, 220 : Διιπετέων ἀνέμων ζωαρκέσιν αὔραις. Erotian. p. 132 : Διηπέτης (sic) ὁ γόνος· ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός· quibus subjungit Euripidis ex perdita tragœdia locum misere corruptum, quem non sanavit Valcken. Diatrib. p. 274. In l. autem Hippocratis p. 599, 51 : Ἦν δὲ γόνος ἀπορρὴξ διιπετὴς, rectius interpretari videtur Foesius, Genitura fluens aut cursu defluens, continua seria et cursu effluens, quæ non retinetur in locis, sed statim effluit. Etym. M. p. 275, 20 : Διιπετὴς γυνὴ, διαυγὴς, restituendum videtur γονή. || Διειπετὴς per diphthongum scriptum supra attuli ex Hesychio, comparandum illud cum Διειτρέφης, de quo v. s. Διιτρέφης. Eam scripturam ap. Homer. Il. P, 263 diserte probavit Zenodotus, de quo schol. : Ζηνόδοτος (nam sic recte corrigitur pro Ζηνόδωρος) δὲ διιπετῆ τὸν διαυγῆ ἀποδίδωσιν· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διειπετῆ διὰ τῆς ει διφθόγγου. In quo non apparet quam is rationem sit secutus, nisi forte similitudinem vocabuli diειδὴς spectavit. G. Dindorf.]

[Διοπεύω.] Ab alterutro horum, s. Δίοπος, s. Δίοψ, derivatur verbum Διοπεύω : unde Hesych. : Διοπεύειν, ἐπιμελεῖσθαι νεώς· nam δίοποι dicuntur οἱ τῆς νεὼς ἐπιμεληταί. [Etym. M. p. 278, 5 : Διοπεύειν, κατασκοπεῖν. Harpocr. : Διοπεύων (libri διοπτεύων præter unum qui διοπεύων. Correxit Toupius)· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λακρίτου (p. 929, 20). Δίοπος (libri multi δίοπτος) λέγεται νεὼς ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ καθ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλους. In l. Demosthenis etiam nunc legitur vitiose διοπτεύων τὴν ναῦν. G. Dind.]

[Διοπέω vox nihili. V. Δίοπος.]

Διόπη, ἡ, Inauris genus est : secundum alios Calceamenti. Hesychio enim διόπαι sunt εἶδος ἐνωτίων : aliis autem ὑποδημάτων : forsan quod duobus essent pertusa foraminibus. [Aristoph. in fr. ap. Polluc. 7, 95 : Διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάχιον, βότρυν. Inscriptio Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 237 : Ἐν κιβωτίῳ ἥλω δύο, ὑποδερὶς, διοπῶν δύο ζεύγεε, ταῦτα ὑπόξυλα κατακεχρυσωμένα.]

[Διόπη, ἡ, Diopa, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύδης. Τὸ ἐθνικὸν Διοπεὺς ἢ Διοπίτης, ὡς Σινωπίτης, Steph. Byz.]

[Διοπιθοῦσα, ἡ, Diopithusa, mater Gangis, apud Pseudo-Plut. De fluv. p. 999 ed. Wytt., ubi dativ. Διοπιθούσῃ. G. Dind.]

[Διόπιον. Bito De machinis p. 109 : Δεῖ δέ σε προειδέναι ὅτι πρὸς τὰς προσβολὰς τῶν τειχῶν καὶ τὰ μεγέθη τῶν ἑλεπόλεων δεῖ κατασκευάζειν καὶ ὑπεραίρειν τοῖς μεγέθεσι τὰς ἑλεπόλεις. Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μεθοδικὴ θεωρία, ἣν διείλεγμαι ἐν τοῖς ὀπτικοῖς. Ἔκκειται γάρ μου τὸ γένος διοπίον (sic). Incertæ signif. vox. Codex Berol. διόπτιον. Schneid. Interpres *perspicilli*.]

[Διοπλήθης, ους, ὁ, Dioplethes. Schol. Hom. Il. Π, 177 : Περιήρους τοῦ Διοπλήθους τοῦ Μυρμιδόνος.]

[Διοπλήκταν, ἰσχυροπλήκτην, Hesych.]

[Διοπλίζω, Armo, Armis instruo. Epiphan. t. 1, p. 691, D : Οὕτω καὶ οὗτος καθ' ἑαυτοῦ διοπλίζεται. Hase.]

[Διόπολις. Διοπολίτης. V. Διόσπολις.]

[Διοπομπέω, Ablego, Procul amando.] Διοπομπεῖν sicut et ἀποδιοπομπεῖν affert Eustath., sed sine testimonio [p. 1935, 8 et 12 : Ἄλλως δὲ κοινότερον διοπομπεῖν καὶ ἀποδιοπομπεῖν ἐφαίνετο τὸ Διὸς ἀλεξικάκου ἐπικλήσει ἐκπέμπειν τὰ φαῦλα. Usitatum est ἀποδιοπομπέομαι forma media, quod vide. Ἀποδιοπομπεῖσθαι et διοπομπεῖσθαι ponit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 7, 15 et Hesych. : Διοπομπεῖσθαι, καθαίρειν· ἰδίως δὲ τὸ κα-

θαίροντας τὸν προστρόπαιον Δία. Ἀποτροπιάζεσθαι καὶ καθαίρεσθαι interpr. Suidas.]

[Διοπομπὴ, ἡ. Etym. Gud. p. 147, 54 : Διοπομπὴ ἡ πέμψις, ἐκ τοῦ πέμπω. Ἀποδιοπομπὴ (codex ἀπὸ διοπομπὴ) ἡ πέμψις.]

[Διοπόμπησις, εως, ἡ, Ablegatio, ap. Clem. Al. p. 850 in διαπόμπησις corruptum, quod v.]

[Διόπομπος, ὁ, Diopompus, n. pr. cursoris olympionicæ ap. Platon. Leg. 8, p. 840, A. Qui Theopompus Thessalus dicitur ab Diodoro et Eusebio. G. Dindorf.]

Δίοπος, ὁ, ἡ, Qui habet duo foramina, δύο ὀπάς : ut Athen. 4, [p. 176, F] tradit ap. Alexandrinos esse quosdam διόπους αὐλοὺς, et quosdam dictos ὑποτρήτους. [Memorantur etiam a Polluce 4, 77.]

Δίοπος, ὁ, Rector, Dispensator, Præfectus. Æsch. [Pers. 44 : Βασιλεῖς δίοποι. Eur. Rhes. 741 : Διόπων στρατιᾶς.] Et Plut. Rom. [c. 6] : Δίοποι βασιλικοὶ καὶ ἀγελάρχαι. Sed et a διοπτεύω quidam deducunt δίοπος. Eustath. [Et alibi :] Sed Δίοπος a διέπειν deduco potius quam a διοπτεύειν cum Erotiano [p. 118 ex Hippocr. p. 1159, B; 1220, E : Τῷ ἐκ τοῦ μεγάλου πλοίου διόπῳ.] At Δίοπτος, quod in Lex. Hippocr. Galeni [p. 458] legitur, exponiturque, νεὼς ἐπιμελητὴς, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ, mendosum videtur, proque eo debere scribi Δίοπος, ut ex Erot. patet, qui et ipse in Lex. Hippocr. ait, Διόπῳ, τῷ τῆς νεὼς ἐπιμελητῇ· παρὰ τὸ διοπτεύειν [eodem modo peccatum in codd. Harpocrationis] : addens esse vocab. Atticum, usurparique ab Aristoph. ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, et ab Æschylo in Sisypho, et Eur. in Hippol. [priore. Eustath. p. 203, 14 : Δίοποι, οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ διέποντες. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ, ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν, ὥστε αὐτὸς οὐκ ἐκ τοῦ διέπειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω δοκεῖ ἐτυμολογεῖν τὸν δίοπον. Hesych. : Δίοποι, ἐπιμεληταί. Δίοπος, ἐπίσκοπος, ἄρχων, ναύαρχος, ἐπιστάτης, διόπτης. Similia ap. Harpocr. s. v. Διοπεύων, Etym. M. p. 278, 7. Ap. Suidam, Δίοποι οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ διοπεῖν ἢ διοπτεύειν, corrig. παρὰ τὸ διέπειν. Mercurii epitheton est in poemate De viribus herbarum v. 41 : Λυτίκα δ' Ἑρμείαο τὸ δάκτυλον αἶρε χλοανθὲς πενταπετὲς, διόπου δόσιν Ἑρμέω πᾶσιν ἀρωγόν. Nam sic Hermann. correxit vulgatum π. διόπουν, δόσιν... G. D.] || Ejusdem cum hoc δίοπος signif. est Δίοψ : quod ab Hesychio exp. οἰκονόμος, sicut διοπτὴρ a Suida. [Sic δίοπος in l. Æschyl. Pers. 44 interpretatur Eustath. p. 99, 1; 1705, 53. Δίοψ autem fortasse error grammatici est genitivo διόπων decepti. G. Dindorf.]

[Διοπτεία, ἡ, Spectatio per dioptram. Procul. Hypothes. p. 15, C; 16, B; 29, C; 40, D; 46, B; 71, A; 72, B. Hase.]

[Διοπτάνω, Perspicio. Eustath. Opusc. p. 167, 57 : Τὰ γὰρ τρώματα τῶν δοράτων πολλάς σοι ὑπήνοιξαν ὁμμάτων διαφαύσεις, ἐν οἷς θεὸς διοπτάνεται. || Forma media ib. p. 172, 46 : Ἐν τούτῳ τὰ ἐκείνου μεγαλοπρεπῶς θαυμάσια διοπτανόμεθα. G. Dindorf.]

[Διόπτειρα, ἡ, Speculatrix. Joseph. Genes. p. 42, A. G. Dindorf.]

[Διόπτευσις, εως, ἡ, Perspectio. Ptolem. Almag. 5, p. 109, 6 ed. Basil. : Ἅμα τῇ τοῦ ἡλίου ἢ καὶ ἄλλου τοῦ ὑποκειμένου διοπτεύσει. Nisi legendum διοπτρεύσει. Schneid. Legitur iterum p. 111, 4.]

[Διοπτεύω.] A Διόπτομαι est etiam Διοπτεύω, i. q. διόπτομαι significans; nam Suid. διοπτεύσων exp. διοψόμενος, κατασκοπήσων : respiciens opinor ad Hom. Il. K, [451] : Ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων. [Hesych. : Διοπτεύειν, κατασκοπεῖν. Διοπτεύων, κατασκεψάμενος.] At in Soph. [Aj. 307] : Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύων [διοπτεύει] στέγος, vertitur Qui cerneret, videret. Citat Pollux [2, 58] ex Antiphonte etiam et Critia. [Ἀστὴρ διοπτευόμενος ap. Ptolem. Almag. 5, p. 108 extr., 109 init. Διαστάσεις διοπτευόμεναι ib. p. 110 extr. Dio Cass. 52, 37 : Ὠτακουστεῖν τινας καὶ διοπτεύειν, Auscultari et explorare.]

Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. διόπτης, s. κατάσκοπος, Speculator, Visor : sicut et ὀπτήρ. Hom. Il. K, [562] : Τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο Ἕκτωρ τε προέηκε, Ad speculandum nostrum exercitum. Pro Speculatore accipitur et in h. ap. Suid. l.: Καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ὄμβρου τῶν Ἀβάρων καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος καὶ ἐσέτι σκοτώδους· οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς· ubi ipse Suid. exp. οἱ ἐπιτηρηταὶ, οἱ προφύλακες. [Plut. V. Galbæ c. 24 : Οἱ διαγγέλων καὶ διοπτήρων ὑπηρεσίας τελοῦντες.] Eid. Suidæ διοπτὴρ est etiam οἰκονόμος. || Διοπτὴρ, inquit Bud., Specillum, in Hippiatr. : Ἐγχυματίζειν δὲ δεῖ διαστόλιον ἐνθέντας, καὶ τὸν διοπτῆρα, μέλιτι χρίσαντας καθιέναι, καὶ παρατρίβειν τὸν τόπον. [Δ. ὁ γυναικεῖος διαστολεὺς, Aetius 16, 105. Weigel.] || Suidæ διοπτὴρ est etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων· quod et διόπτρα appellatur. [|| Alia forma, vitiosa, ut videtur, ap. Hesych. : Διοτὴρ, κατάσκοπος. Ubi Musurus Διοπτὴρ contra seriem literarum.]

Διόπτης, ὁ, Qui pervidet et perspicit. Aristoph. [Ach. 435] : Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ. [Speculator. Eur. Rhes. 234 : Στρατιᾶς Ἑλλάδος διόπτας. Dio Cass. 78, 14 : Ἐν τοῖς διόπταις τε καὶ ἐρευνηταῖς μεμισθοφορηκότα.] Hesychio διόπτης est etiam τὸ μηχανικὸν ὄργανον : quibus verbis διόπτραν denotare videtur.

[Διοπτία, ἡ, Transpectus. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 79, E.]

[Διοπτικὸς lectio vitiosa. V. Διοπτρικός.]

[Διόπτιον. V. Διόπιον.]

Διόπτομαι, Pervideo, Visu s. Oculis pertranseo, Perspicio. Cujus nulla proferuntur exempla : format tamen a se nonnulla verbalia. [Διόψομαι. V. Διοράω. || Διόπτομαι signif. passiva, Joseph. Genes. p. 1, A : Εἴ πως πρός τι λυσιτελὲς τοῖς μετέπειτα διοφθείην· 50, A : Πρὸς τοῖς ἔσω διώπτετό τις ὑπεράνω γηραιὸς θρονιζόμενος. G. Dindorf.]

Διόπτρα, ἡ, Suidæ, μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίβουν τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Quibus verbis hunc e Piside l. subjungit, Ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σου βλέπεις. Plin. quoque Dioptram appellat, ut 2, 69, ubi dicit, terram esse totius mundi mediam, clarissime constare æquinoctii paribus horis. Nam nisi in medio esset, æquales dies noctesque haberi non posse deprehenderunt et dioptræ, quæ vel maxime id confirmant, quum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus occasusque cernatur, et solstitialis exortus per suam lineam, brumalisque occasus. Vide et Ptolemæum et Theonem [ad Ptol. Almag. p. 262], itemque Proclum in Astrolabio, qui in libro De sphæra dicit, Διὰ διόπτρας θεωρία. [Similiter Euclides p. 562, Iambl. V. P. p. 246.] Et Polyb. [10, 46, 1], Διόπτρα διαυλίσκους ἔχουσα, Dioptra habens canaliculos quibus visus dirigitur. [V. Schneider. ad Eclog. phys. vol. 2, p. 267, 268. Strabo 12, p. 540, de lapide speculari : Ἦν δέ τις τόπος καὶ λίθου λευκοῦ τῷ ἐλέφαντι κατὰ τὴν χρόαν ἐμφεροῦς, ὥσπερ ἀκόνας τινὰς οὐ μεγάλας ἐκφέρων, ἐξ ὧν τὰ λαβία τοῖς μαχαιρίοις κατεσκεύαζον, ἄλλως δὲ τὰς (ἐς addit Cœlius Rhodig.) διόπτρας βώλους ἐκδιδούς.] Διόπτρα, inquiunt VV. LL., præterquam quod est Instrumentum quo geometres ex intervallo propugnaculorum turriumque altitudinem dimensionesque explorat, ut per quadrantem geometricum, baculum Jacob, et cetera id genus, est etiam instrumentum librandis aquis accommodatum. Vitruv. 8, 6 [c. 5 ed. Schn.], de perductionibus et librationibus aquarum, Libratur autem dioptris aut libris aquariis, aut chorobate; sed diligentius efficitur per chorobaten, quod dioptræ libræque fallunt. In Pand. quoque fit mentio dioptræ machinæ haustoriæ dicatæ librationibus aquarum. || Galeno διόπτρα, sicut διοπτὴρ supra, est etiam ὁ γυναικῶν διαστολεὺς, Speculum matricis; Instrumentum autem quo anus diducitur, κατοπτὴρ et ἑδροδιαστολεύς. Verba ejus in Κατοπτὴρ proferam. [Conf. Aet. 16, 105.]

[Διοπτρεία, ἡ, Libratio per dioptras. Hero in libro De geodæsia. Schneid.]

[Διόπτρευσις Schneideri conjectura, de qua s. v. Διόπτευσις.]

[Διοπτρικὸς, ἡ, ὸν, Dioptricus. Proclus ad Euclid. p. 12 : Διοπτρικὴ (sc. τέχνη) ἡ τὰς ἀποχὰς ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων καταμανθάνουσα. Schneid.

Strabo 2, p. 87 : Δι' ὀργάνων γνωμονικῶν ἢ διοπτρικῶν. Etym. M. p. 236, 55 : Διοπτρικοῦ ὀργάνου μέρος. Plut. Mor. p. 1093, E : Εὐκλείδην γράφοντα τὰ διοπτικά. Recte Xyl. διοπτρικὰ correxit.]

[Διόπτριον, τό.] Affertur et Διόπτριον, pro διόπτρα, Specillum chirurgicum, e nullo autem auctore. [Oribas. p. 25 ed. Mai. : Μετὰ τὴν δεδηλωμένην σημείωσιν τῷ ἑδροδιαστολεῖ, διοπτρίῳ λέγω, διαστεῖλαι δεῖ τὴν ἕδραν· ubi schol. : Ἐν τούτῳ τὸν ἑδροδιαστολέα μικρὸν διόπτριον καλεῖ. G. Dindorf.]

[Διόπτρισις, εως, ἡ, Perspectio, Contemplatio. Jo. Chrysost. Hom. 10, vol. 5, p. 41, 17 : Ἵνα τῇ συνεχείᾳ τῆς τοῦ λόγου διοπτρίσεως τῆς τοῦ ἀρχετύπου ὁμοιότητος μὴ διαμάρτωμεν. Seager.]

Διοπτρισμός, ὁ, [Diductio per διόπτραν], ap. Paul. Ægin. [6, 73], ubi de vulvæ apostemate loquitur.

[Δίοπτρον, τὸ, Speculum. Alcæus ap. Tzetz. ad Lycophr. 212 : Οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρον. Schneid. Hesych. : Ἀστραβιστὴρ, ὄργανόν τι ὡς δίοπτρον. || Hesych. : Δίαιτρον, δίοπτρον, διαφανές· ubi διάπυρον corrigi potest ex alia gl. : Δέτρον, ... διάπυρον, διαφανές· quæ ratio probabilior videtur quam quæ s. v. Δίαιθρος a me proposita est. G. Dindorf.]

[Διοπωπεὺς, έως, ὁ, i. q. δίοπος, Rector, Rex. Etym. M. p. 278, 11 : Διοπωπέας τοὺς βασιλεῖς· et Lex. rhet. p. 237, 24.]

[Διοπωπεύω, i. q. διοπτεύω. Lex. rhet. p. 237, 23 : Διοπωπεύων (ap. Etym. M. p. 278, 11 in διοπτεύων corruptum), ἀντὶ τοῦ ἐποπτεύων, ἐφορῶν, ἐπισκοπῶν· ἀφ' οὗ καὶ διοπωπέας τοὺς βασιλεῖς φασὶν, ἐπεὶ ἐφεώρων τοὺς ἀρχομένους. G. Dindorf.]

[Διόρασις, εως, ἡ, Perspectio. Eustath. Opusc. p. 149, 41; 182, 68. G. D. Jo. Clim. p. 81, 3 : Ἐκ διακρίσεως διόρασις· ἐκ δὲ ταύτης προόρασις. Hase.]

Διορατικὸς, ἡ, ὀν, Perspicax, Bud. e Damasceno : pro qua signif. affertur et e Chrysost. [vol. 1, p. 465, E. Basil. M. vol. 1, p. 146, A. Macar. Hom. 25, p. 143, D, aliique scriptores ecclesiastici ll. plurimis, et Byzantini, velut Anna Comn. 2, p. 58, C : Τῶν μελλόντων διορατικώτατος. G. D.] Sed ap. Alex. Aphr. In Top. p. 14 vertit non simpliciter Perspicax, sed Perspicax ad internoscendum, Πρὸς τὸ διορατικωτέρους αὐτοὺς ἔσεσθαι τῶν ἀληθῶν. [Lucian. De saltat. c. 4 : Τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 418 : Ἠξίωτο γὰρ ὁ γέρων καὶ χαρίσματος διορατικοῦ. Eustath. Opusc. p. 258, 20 : Ὁ διορατικώτατος Δανιήλ· 263, 50. || Adverb. Διορατικῶς ib. p. 142, 40; 163, 20.]

Διοράω, Transpicio, quo verbo reddi a Gaza testatur Bud., addens eo Lactantium uti; sed et Lucret. multo ante usum esse constat. || Perspicio : unde διορατικὸς, Perspicax, Bud., qui διορῶ exp. etiam Internosco, Dignosco, Dijudico, Discerno, in Isocrat. Nic. [p. 20, A : add. p. 29, E] : Διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας, καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας. Animadvertendum est autem quum διορῶ redditur Discerno, eod. plane modo mutari signif. simplicis ὁρῶ in hoc comp., quo mutatur signif. simplicis Cerno in Discerno. [Plat. Leg. 6, p. 773, D : Τοῦτ' οὖν γιγνόμενον ἐν τῇ τῶν παίδων μίξει διορᾶν ... δυνατὸς οὐδείς. Xenoph. OEcon. 6, 1 : Διορᾶν ... ὅ τι χρὴ ποιοῦντα βιοτεύειν· Anab. 5, 2, 30 : Οἱ μὲν οὖν πολέμιοι ταῦτα διορῶντες ἐφοβοῦντο ὡς ἐνέδραν οὖσαν. Damoxen. ap. Athen. 3, p. 102, F : Τὸ ταῦτα διορᾶν ἐστιν εὐψύχου τέχνης. Philostr. p. 82 : Αὐτὸν ἤδη διορᾶν τὸν νέον καὶ βασανίζειν πρῶτον μὲν εἰ μνημονικὸς, Intus inspicere. Id. p. 89, 667. || Imperf. διωρᾶτο ap. Joseph. Genes. p. 52, B. || Futur. Διόψομαι ap. Platon. Rep. 4, p. 423, E; 10, p. 611, C; Suid. s. v. Διοπτεύσων.]

[Διοργανίζω, Ad instrumenti usum apto. Synes. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 239. Cramer.]

[Διοργανόω, Quasi organis instruo, In corpus formo vitalibus organis aptum, anon. Vit. Chrysost. p. 296, 34. Seager. Διοργανώσας ex Rhasi De pest. p. 243 indicat Alberti ad Hesych. Iambl. V. P. p. 138 : Πρὸς τοῦ φύσαντος αὐτὸν δαιμονίου μόνον διωργανωμένον. Anna Comn. 1, p. 24, A : Ὅπου μὲν ἔδει διοργανῶσαι τὴν φύσιν τὸ πλάτος. G. Dindorf.]

Διοργάνωσις, εως, ἡ, Partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium Bud. e Philop. In Procl. p. 48. [Iambl. V. P. p. 140 : Θεοδωρήτου ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως. Hesych. : Διοργανώσεως, κατασκευῆς. Anna Comn. 3, p. 76, B : Τοῦ προσώπου καὶ τῆς ὅλης διοργανώσεως. G. D. Porphyr. Vita Pyth. p. 194, 24 : Τῆς ἐξαιρέτου καὶ ἀκριβεστέρας παρὰ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως. Hase.]

[Διοργάω, Cupio. Nicet. Chon. Histor. p. 343, B : Διαφήσιν οὕτως ἀτίμως ἔνθα καὶ διοργᾷη πορεύεσθαι. G. D.]

Διοργίζω, Ira accendo, inflammo. Pass. Διοργίζομαι, Ira accendor, Irascor. [Polyb. 2, 8, 13 : Διοργισθέντες ἐπὶ τῇ παρανομίᾳ· 4, 4, 4. Diodor. 3, 66; 14, 14. Plut. V. Ages. c. 6. « Conf. Notit. Mss. vol. 10, part. 2, p. 156. » Boiss.]

Διόργυιος, ὁ, ἡ, Duas ulnas longus. [Herodot. 4, 195 : Λίμνη ... ἑβδομήκοντα ποδῶν πάντη, βάθος δὲ διόργυιός ἐστιν, Duarum ulnarum, i. e. duodecim pedum, altitudine. Xenoph. Ven. 2, 5 : Τὸ δὲ μέγεθος τὰ μὲν ἐνόδια διόργυια. Tzetz. Histor. 7, 740 : Διοργυίους τὸ πλάτος.]

[Διοργυιόω, Ulnas extendo. Hipparch. in Petavii Uranol. p. 222, E : Ὁ ἀριστερὸς ὦμος αὐτοῦ πολὺ προηγούμενος τῆς χειρὸς, ὡσανεὶ διωγυιωμένου αὐτοῦ. Διωργυιωμένην ex Damascio affert Bekker. in Anecd. p. 1364. Quod corruptum legitur in Excerptis Wolfii Anecd. vol. 3, p. 254 : Τὴν αὐτὴν καὶ Ἀδράστειαν ἀσώματον, διωργωμένην ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ τῶν περάτων αὐτοῦ ἐφαπτομένην. G. Dindorf.]

[Διορθεύω, i. q. διορθόω. Eur. Suppl. 417 : Ἄλλως τε πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν; Quod Marklando in διοπτεύων mutandum videbatur, probante Valcken., qui Hesychii gl. contulit Διοπτεύων, κατασκεψάμενος.]

Διορθόω, Emendo, Corrigo, Integritati suæ restituo [Hippocr. p. 803, D : Ἐσματτευόμενον ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ εἴσω ῥεύσαντα διορθοῦν ἀόκνως, ἕς τ' ἂν κατορθώσῃ, Quæ in interiorem partem vergunt, impigre dirigenda, quoad restituantur. Rursus ib. E : Ἐς τὸν μυκτῆρα τὸν μικρὸν δάκτυλον ἀπωθέοντα ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε διορθοῦν χρὴ τὰ ἐγκλιθέντα. Conf. Διόρθωσις. Foes.] i. q. ἐπανορθόω, ac ut infra habebimus ἐπανορθοῦν πολιτείαν, sic et διορθοῦν πόλιν dicitur pro Corrigere et constituere, Emendare quæ vitiosa in ea sunt, et aut in pristinum aut meliorem statum reducere. Isocr. Evag. [p. 198, B] : Παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐκβεβαρβαρωμένην, καὶ διὰ [τὴν τῶν] Φοινίκων ἀρχὴν οὔτε τέχνας ἐπισταμένην, οὔτε ἐμπορίῳ χρωμένην, ταῦτα πάντα διώρθωσε. [Διορθῶσαι λόγοις ἔριν, Componere verbis litem, Eur. Hel. 1174. « Polyb. 4, 24, 4 : Τὰ ἀδικήματα ... μέχρι λόγου καὶ γραμμάτων διορθοῦν, Corrigere, Castigare. Pass. 11, 28, 5 : Διότι τὰ πάλαι προσοφειλόμενα νῦν οὐ διωρθοῦτο, Non soluta sunt debita. 2, 61, 3 : Τοὺς ἐντυγχάνοντας τοῖς ὑπομνήμασιν ἧττόν τι διορθουμένους ὑπὸ τῶν σπουδαίων καὶ ζηλωτῶν ἔργων ἢπερ ὑπὸ τῶν παρανόμων καὶ φευκτῶν πράξεων, Ex commemoratione præclare factorum proficere, fructum capere ad vitæ emendationem. » Schweigh. || Pindar. Ol. 7, 36 : Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον, Recta via exponere. Schol. διακριβῶσαι, διασημῆναι.] Item in media et pass. voce, signif. tamen activa. Isocr. in Nic. : Εἰδὼς ἑτέρους ἐκ παντὸς τρόπου τὰ σφέτερ' αὐτῶν διορθουμένους, i. e., inquit Bud., Res suas afflictas erexisse et reparasse, collapsas restituisse et erexisse. [Adde Paneg. p. 78, E.] Dem. Philipp. 4 : Ὡς δὲ καὶ γένοιτ' ἂν ἐννόμως, διορθώσασθαι δεῖ, Corrigere et emendare oportet. At Philipp. 3, [p. 112, 15] dicit : Ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦσθαι περὶ τούτου. [P. 895, 24 : Ἐπειδὴ ἔλαθον τοῦτον ἀδικοῦντα, διωρθωσάμην ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ τοῦ ξένου, Cavi mihi. « Διορθοῦσθαι παρὰ τοῖς συμμάχοις τὴν αὐτῶν πίστιν, Fidem suam, labefactatam apud socios, restituere, reparare, Polyb. 1, 7, 12. Διορθώσασθαι τὴν ἄγνοιάν τινος, Errorem alicujus corrigere, 3, 16, 4; 58, 4; 59, 8; τὴν τόλμαν καὶ βίαν 1, 37, 10. Id. 26, 3, 12 : Ἀνατρέχουσι καὶ διορθοῦνται σφᾶς αὐτοὺς κατὰ δύναμιν ἐν τοῖς πλείστοις. » Schweigh. Philostr. p. 505 : Φίλιππος τοῖς Ἀθηναίοις διωρθοῦτο, In gratiam redibat. Schneid.] Scriptum etiam aliquod διορθοῦν dicimur, quum emendamus et depravata restituimus, mendosaque corrigimus. Plut. Alex. [c. 8] : Καὶ τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων,

ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος. [V. Alcib. c. 7 : Φήσαντος ἔχειν Ὅμηρον ὑφ' αὑτοῦ διωρθωμένον.] Athen. 7 : Ἤτοι ἡμαρτημένῳ περιτυχὼν τῷ δράματι, ἢ διὰ τὸ ἄηθες τοῦ ὀνόματος, αὐτὸς διορθώσας ἐξήνεγκεν. Codicibus emendatis scribi solet διώρθωται (Δ per compendium), velut orationibus plerisque Demosthenis in codice Paris. 2934.] || Διορθοῦσθαι alia etiam significatfone accipitur, Æschin. p. 43 : Ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο, i. e., inquit Budæus, Recta facie dicebat, Audacter spondebat. Idem paulo ante [p. 39] dixerat, Οὐκοῦν δεινὸν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου, τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, τολμᾷ τηλικαῦτα καταψεύδεσθαι. Quibus in ll., inquit Bud. p. 311, haud sciam an Recta facie dicere, significet, h. e. Non verecunde proloqui, τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, Hoc enim audebo dicere, Non verecundor dicere, dico timide. Phalaris Teucro [Ep. 137, p. 358] : Καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον ὑπ' ἐμοῦ διορθούμενος, Plane dicito, quum dotem promittes, dotem me non tam dare, quam debitum patri reddere, i. e., Audacter et ingenue affirmato. [Conf. l. Polybii supra allatum 11, 28, 5.] Ut sit fere illud Satyrici, Sat. 10 : Hoc recto vultu solum, et hoc pallidus optas. Et 6 : Cumque paludatis ducibus præsente marito Ipsa loqui recta facie strictisque mamillis. Cui verbo opp. ἐγκαλύπτεσθαι, quod fit quum aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, ut Idem in eadem, Ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, h. e. ἠσχύνθησαν. Hactenus Bud. Sed fortassis in ejusmodi ll. dicat aliquis respici ad eam figuram, quam ἐπανόρθωσιν vocant, quum verbum præcedens sequenti corrigunt, ut Isocr. Panath. : Εἰς τοῦτο ἦλθον οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίας· nam et Æschin. ibi dicit, Κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου. [Ammon. p. 43 : Διορθοῦν καὶ ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ὁρᾶτων καὶ ἐπὶ ὁθελίσκων καὶ ἐπὶ λόγων· ἐπανορθοῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Herodian. p. 469 ed. Piers. : Τὸ διορθῶσαι ἐπὶ τῶν διαστρόφων, ἂν αὐτὸ ἀπευθύνῃ. Ammonii verba repetiit Thomas M. p. 241, ubi v. exx. ab Salliero allata. Recte Lobeck. ad Phrynich. p. 250 : « Ὀρθοῦν et Erigere et Dirigere notat; signate dicitur illud ἀνορθοῦν, hoc διορθοῦν. Utrique affine est ἐπανορθοῦν, quod locum habet in iis quæ ad pristinum statum, unde luxata erant, reducuntur; omnibus autem subest notio mutationis in melius; quamobrem usum promiscuum habent. »]

[Διορθρίζω, Matutinus aliquid ago, Mane surgo. Sam. 1, 29, 10 : Διορθρίσατε ἐν τῇ ὁδῷ. Sic codex Alex. Vulgo ὀρθρίσατε.]

Διόρθωμα, τὸ, Correctio, Emendatio, i. q. ἐπανόρθωμα. Aristot. Polit. 3, [13 extr.] : Δεύτερος δὲ πλοῦς ἂν συμβῇ, πειρᾶσθαι τοιούτῳ τινὶ διορθώματι διορθοῦν. Alioqui signif. potius Factum aliquod quo corrigimus et emendamus aliquid. [Plut. V. Numæ c. 17 : Ἐπαινεῖται δὲ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ καὶ τὸ περὶ τὸν νόμον διόρθωμα τὸν διδόντα τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας πιπράσκειν. Ex Hippocr. De artic. p. 345, A, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 251. G. D. Diogen. Laert. 10, 121 : Ἐπιχαρίσεσθαί τινι ἐπὶ τῷ διορθώματι, Propter correctionem. Hase.]

Διόρθωσις, εως, ἡ, Correctio, Emendatio, Ipsa emendandi et corrigendi actio. [Apud Hippocr. δ. est Membri fracti correctio aut directio, quum ea quæ aliquo modo excedunt in naturalem et moderatum statum restituuntur. Lib. Κατ' ἰητρεῖον p. 745, A, διόρθωσις i. q. κράτησις καὶ ἀναπλήρωσις, quum splenia ad fracturas adhibemus, ut eas dirigamus, contineamus, et ita ad firmitatem complemus. ... Δ. est etiam Articuli repositio, directio et luxati restitutio p. 839, H : Ἀτὰρ ἐκ κατατάσιος μετρίης ἡ διόρθωσις ἅπασι κοινή. Foes.] Aristot. Polit. 6, [c. 8] : Τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Bud. p. 311 proprie esse scribit, Quando quis lapsabundus quippiam nanciscitur, unde ipse erigitur, aut quum se ipsum erigit : cujus expos. occasionem sumsit ex his verbis, quæ in Lex. suo citat, Διόρθωσις λέγεται ὅταν ὁ σφαλείς τι τύχῃ ἐν τῷ σφάλματι διορθώσεως. Idem et in sermone dici potest. [De recta compotationis constitutione Plato Leg. 1, p. 642, A : Ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις. « Δ. 1. de fortunæ bonis casibusque; πρὸς διόρθωσιν τῶν συμπτωμάτων Polyb. 6, 38, 4. Et absol. δ. (opposita τῇ βλάβῃ), Lucrum, Emolumentum, Incrementum opum fortunæ, 5, 88, 2. Αἱ τῶν πολιτευμάτων διορθώσεις, Emendatio reipublicæ, 3, 118, 12. 2. de debitis; Solutio, Expunctio debitorum, 5, 50, 7. Δ. τῶν ὀψωνίων 11, 25, 9. 3. de ingenio et moribus et vitæ actione; Correctio, Emendatio erratorum suorum. Πολλὰ τῶν αὐτοῖς εἰρημένων εἰς διόρθωσιν καὶ μετάθεσιν ἤγαγον 3, 58, 4. Conf. 1, 35, 6. Huc pertinet τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας διόρθωσιν περιποιεῖσθαι, Fructum ex historiæ lectione ad sui emendationem percipere, 7, 12, 2. Tum Correctio, Castigatio aliorum, ἐπιστροφὴ καὶ δ. 4, 24, 5; 5, 54, 13. (Dionys. A. R. 6, 20. Schæf.) Τύπτεσθαι ἐπὶ διορθώσει καὶ μαθήσει (de pueris in schola) 2, 56, 14. Institutio morum, Eruditio ad vitam recte instituendam, 1, 1, 1 : Διὰ τὸ μηδεμίαν ἑτοιμοτέραν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις διόρθωσιν τῆς τῶν προγεγενημένων πράξεων ἐπιστήμης. Et 36, 6 : Ἐγὼ δὲ τούτων ἐπεμνήσθην χάριν τῆς τῶν ἐντυγχανόντων τοῖς ὑπομνήμασι διορθώσεως. » Schweigh. Apud grammaticos, Emendata libri editio. In schol. ad Hom. Il. K, 397 Ammonii memoratur liber Περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, et Τ, 365, Περὶ τῆς ἐκδοθείσης διορθώσεως.]

[Διορθωτέον, Corrigendum, Emendandum. Schol. Hom. Il. O, 728; Eustath. p. 118, 3. De interpunctione dicitur ab schol. Hom. Il. N, 160; Σ, 364; Υ, 288. G. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 590, D : Δ. ὡς οἷόν τε τῶν πολλῶν τὴν συνήθειαν. Hase.]

Διορθωτὴς, ὁ, Corrector, Qui emendat et corrigit. [Plut. V. Solon. c. 16 : Τὸν Σόλωνα τῆς πολιτείας διορθωτὴν καὶ νομοθέτην ἀπέδειξαν. Clem. Al. p. 138 : Διορθωτὴν καὶ κατευθυντῆρα τῶν ἁμαρτιῶν. De correctore librorum ap. Galen. vol. 9, p. 239 : Κατὰ διορθωτὴν Μνήμονα Σιδίτην. Diomedes l. s. Διορθωτικὸς citando. Galenus vol. 8, p. 100 : Μοσχίων ὁ διορθωτὴς ἐπικληθεὶς ἐπειδή τινα τῶν ὑπ' Ἀσκληπιάδου λελεγμένων ἐπηνωρθοῦτο. || Διορθωτὴρ in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 138 : Εἰ δέ κα διόρθωσις τῶν νόμων γίνηται, ταξάντων οἱ διορθωτῆρες, etc. G. Dind. Ib. tit. Spart. vol. 1, p. 651, 13 : Καὶ διορθωτήν· subjungitur conj. τῆς σκιάδος. Hase.]

Διορθωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui emendare et corrigere potest, i. q. ἐπανορθωτικός. [Aristot. Eth. Nic. 5, 7, p. 1131 : Τὸ δὲ διορθωτικὸν (εἶδος τοῦ δικαίου), ὃ γίνεται ἐν τοῖς συναλλάγμασι. Diomedes scholasticus in Villoison. Anecd. vol. 2, p. 172 : Τὸ πάλαι μέρη τῆς γραμματικῆς ἦν τέσσαρα, καὶ εἰσὶ ταῦτα· διορθωτικὸν, ἀναγνωστικὸν, ἐξηγητικὸν, κριτικόν. ... Πρὸ μὲν γὰρ τοῦ ἄρξασθαι ἀναγινώσκειν ὁ διορθωτὴς λαμβάνων τὸ βιβλίον διορθοῦτο αὐτὸ etc. Καλλίστρατος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς citatur in schol. ad Hom. Il. Ξ, 255. || Adverb. Διορθωτικῶς ex Orig. C. Cels. p. 416 citat Kall. Legitur etiam ap. Eustath. p. 936, 43.]

[Διορία. V. Διωρία.]

Διορίζω, Disterminо : ut Plin. : Pyrenæi montes Gallias Hispaniasque disterminant. Themistius In 4 Phys. de νῦν loquens, Ὃ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, Quod disterminat et dirimit a se invicem tempus præteritum et futurum. Pro quo Philo dicit, μεθόριόν ἐστι. Bud. interpr. etiam Confinis sum, Confinium obtineo; quæ enim loca regiones aliquas disterminant, utrisque sunt confinia s. contermina. [Diodor. 1, 55 : Τανάϊδος ποταμοῦ τοῦ διορίζοντος τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Cum μεταξὺ Jo. Malal. p. 15, 15 : Ποταμὸν Τίγριν τὸν διορίζοντα μεταξὺ Μηδίας καὶ Βαβυλωνίας.] Generaliter autem pro Distinguo, Discrimino, Divido. Themist. De anima 1 : Διορίζοντες καὶ τοῖς τόποις τὰ μέρη, Dirimentes, Diducentes, Distinguentes. Hæc Bud. p. 704, ubi alia affert exx., et unum e Platone in quo διωρίσθαι et ἀφωρίσθαι pro eodem ponuntur. [Plato Leg. 9, p. 860, E : Διοριεῖς οὖν αὐτοῖς ἀκούσιά τε καὶ ἑκούσια ἀδικήματα· 867, B : Χαλεποὶ διορίζειν οἱ τῷ θυμῷ πραχθέντες φόνοι, πότερον ἑκουσίους αὐτοὺς ἢ τινας ὡς ἀκουσίους νομοθετητέον. Æsch. Prom. 440 : Καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν; 488 : Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα.] Et voce pass., significatione activa, Plato Polit. : Πάμπολλα διοριζόμενοι μάτην,

i. e. διαιρούμενοι, Artes multipliciter partientes. Hæc Bud. p. 705, ubi et e Philebo ex. subjungit. Pro Distinguo et Discerno s. Discrimino, accipitur et in h. l. Galen. Ad Glauc. : Θυμοῦ μὲν καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διοριεῖς, Facile ea separabis et distingues ab excandescentia. Item l. 1 : Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρή, i. e. διακρίνειν. At in h. l. Plat. Polit. : Ἡ τῶν καπηλικῶν τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης, Suis veluti terminis sejuncta et separata est : ἀφώρισται. Porro ex Aristot. Polit., διορίζειν οὐδενὶ τὸν δοῦλον, pro Nullo metiri servum : sicut et ὁρίζεσθαι capitur. || Διοριζομένη ἀρὰ, Imprecatio certis verbis concepta, ex Æschine [p. 70]. || Explico. Plato Gorgia [p. 488, D] : Τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον, Explana, Explica. Cui l. similis hic Ejusd. De rep. 1 : Διόρισαι ποτέρως λέγεις, Utro modo dicas expone diserte. Aristot. Metaphys. 8, [c. 6] : Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς κατὰ κίνησιν λεγομένης δυνάμεως εἴρηται, περὶ ἐνεργείας διορίσωμεν. Aliud ex Ejusd. Polit. 2, [c. 6] ex. habes ap. Bud. p. 705, ubi διορίζειν interpr. Explicite et distincte scribere. || [Definio, i. e. Statuo, Constituo. Soph. OEd. T. 723 : Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν· 1083 : Οἱ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν· ubi gl. ἔταξαν. De legislatore Demosth. p. 505, 19 : Κἂν οὕτω τις δράσῃ, καθαρὸν διώρισεν εἶναι.] Ibid.. διορίζω interpr. Statuo, Constituo, i. e. Decerno et disputando concludo : Themist. De anima 2 : Πειραθῶμεν διορίσαι τί ἐστι ψυχή. [Aristot. De anima 2, 1, 2, 4, et al.] Alibi, Περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρῶτον, Disceptare, Disserere et explicate discernere. Alibi [Polit. 3, 5] : Διωρισμένων δὲ τούτων, His constitutis et disceptatis, Explicatis. Aliquanto post interpr. Dissero, Discepto, Enucleate disputo, cum præpos. junctum. Isocr. [p. 27, C], διορίζεσθαι περὶ τούτων. [Andocid. p. 25, 8 : Τοσοῦτον οὖν διορίζομαι περὶ τούτων, τὴν μὲν εἰρήνην σωτηρίαν εἶναι τῷ δήμῳ, etc.] Aristot. De gener. 1 : Περὶ ὧν οὐδὲν διώρισται πρότερον. [De respir. 2, p. 470, 29 : Οὐδὲν περὶ τῶν ἄλλων διωρίκασι ζῴων.] Galen. autem cum accus. voce media in activa signif. usus est in 1 Ad Glauc. : Εἰ διορίσαιτό τις τὴν κατὰ ἡλικίας διαφοράν. Et p. seq. e Themistio In Poster. : Ἐκεῖνο μέντοι γε ἀναγκαῖον διορίσασθαι, ὡς οὐκ ἐφ' ἁπάντων τοῦτο συμβαίνει, Determinate dicendum. Et ex Aristot. Polit. 4, [3, 5] : Οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν, Explicatum esse. Rursum p. 705 διορίζομαι interpr. Affirmo, sicut Hesych. διωρίζετο [codex διορίζετο, ut ordo literarum postulat] exp. διεβεβαιοῦτο, διϊσχυρίζετο, et Constituo, i. e. Pono, ἀποφαίνομαι, δογματίζω : ap. Plat. Parmen. : Ὁρᾷς ὅση ἡ ἀπορία, ἐάν τις ὡς εἰδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται, Vides quam æstuare necesse sit si quis formas statuerit per se ipsas existere. Alibi ὁρίζεσθαι dicit, Εἰ ὁριεῖταί τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος, Si quis statuerit ideas esse sui cujusque generis rerum. [Demosth. p. 263, 25 : Τοσούτου γὰρ δέω λέγειν ὡς οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος, ὁ νῦν οὗτος διέβαλλε καὶ διωρίζετο· 1286, 11 : Διαρρήδην ἡμῶν διορισαμένων ἐν ταῖς συνθήκαις ὅπως ἡ ναῦς μηδαμοῦ καταπλευσεῖται ἀλλ' ἢ εἰς Ἀθήνας.] His subjungit e Dionys. Hal. [De Isocr. jud. § 18, p. 576, 14], de Aphareo adoptivo Isocratis filio : Διορίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, Aperte affirmat et certis verbis testatur, et, ut vulgo dicunt, expresse dicit. Sic Basil. : Ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τοπαράπαν λέγων, sc. τὸν θεόν· ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι διοριζόμενος. Et paulo post e Platone [Epinom. init.] : Μέχρι περ ἂν ζῶμεν, τοῦτο διορίζομαι, Quod quidem a me dictum sit quatenus in vita sumus. [Nilus Epist. p. 92 : Διορίζοιτο καὶ λέγοι ταύτην εἶναι τὴν τοῦ βασιλέως etc.] Quibus subjungit, Est autem διωρισμένον i. q. ἀφωρισμένον, Constitutum, Statum. [Demosth. p. 629, 10 : Παραβὰς τὸ διωρισμένον ἐκ τοῦ νόμου δικαστήριον. || « Τὸ διορίζεσθαι βεβαίως τῷ στόματι τὰ γράμματα, Distincte et firmiter pronunciare, Antiphan. ap. Athen. 2, p. 40, C. » Schneid.] Aristot. Polit. 4, [c. 6] : Ὅταν κτήσωνται τὸ τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων, Quum sensum legitimum et legibus constitutum possederint. [Josuæ 5, 6 : Οἱ ἀπειθήσαντες ... οἷς καὶ διώρισε μὴ ἰδεῖν αὐτοὺς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε κύριος τοῖς πατράσιν αὐτῶν δοῦναι· ubi var. lect. διώκησε, διώκισε, διώρκισε.] || Extermino. Sic enim Hesych. : Διορίσαι, δ καὶ ἐξορίσαι λέγουσι, τὸ φυγαδεῦσαι. [Eurip. Hel. 834 : Ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἂν πόδα· 401 : Στράτευμα κώπῃ διορίσαι Τροίαν ἔπι· Ion. 46 : Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν. Plato Leg. 9, p. 873, E : Τὸ δὲ ὀφλὸν ἔξω τῶν ὅρων τῆς χώρας ἀποκτείναντας διορίσαι· quod paullo post ἐξορίζειν dicit. Isocrat. p. 77 : Ὅπως ... τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διοριοῦμεν.] || Διουρίζω, Distermino, Distinguo, Ion. pro διορίζω. [Herodot. 4, 42 : Τῶν διουρισάντων καὶ διελόντων Λιβύην τε καὶ Ἀσίην καὶ Εὐρώπην.]

[Διόρισις, εως, ἡ, Distinctio, Definitio. Plato Leg. 6, p. 777, B. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 18 : Ταμιακὴν ΔΙΟΙΔΙΣ, ubi Bœckh. διόρισιν restituit. G. Dindorf.]

[Διορίσκος lectio vitiosa. V. Διορισμός.]

[« Διόρισμα, τὸ, Definitio, Nov. Const. » Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl. || Decretum. Porph. De abst. 1, 7 : Παρακολουθήσαντες τῷ συμφέροντι τοῦ διορίσματος. Hase.]

Διορισμός, ὁ, Distinctio, Distincta rerum explicatio, quam Cic. Determinationem vocat, ut in Ἀφορισμὸς synonymo e Bud. annotavi. Aristot. Polit. 3, [c. 5] : Πρώτη δ' ἀπορία πρὸς τὸν διορισμόν ἐστι, Prima autem addubitatio est et quæstio circa harum specierum explicationem : paulo post subdit, Ὥστε ἂν τοῦτο συμβαίνῃ, οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν, Explicatum esse. Bud. p. 706. [Διορισμῶν libros tres inter Theophrasti scripta memorat Diog. L. 5, 43.] Hesych. exp. χωρισμὸς, μερισμός. [Διορίσκος sine interpretatione positum ap. Suidam. Quod in διορισμὸς recte mutari a Porto videtur.] Exp. etiam Discrimen : quo modo accipi potest h. l., qui affertur e Galeno Ad Glauc. 1 : Ὅσα δὲ ἐν τῇ ποιότητι τὸν διορισμὸν ἔχει, ταῦτα γράψομεν. || Definitio, Diffinitio, Pars ἀποδείξεως, ut κατασκευὴ, Procl. In Eucl. p. 56. Bud. [Dionys. H. De comp. verb. p. 318, 322. Galen. Defin. med. vol. 2, p. 233 : Διορισμός ἐστι πράγματος ὡς καθόλου λεγομένου, μὴ ὄντος δὲ καθόλου κατὰ πρόσθεσιν εἰς τὸ καθόλου περιαγωγή.]

[Διοριστέον, Disterminandum, Definiendum, Distinguendum. Per διαχωριστέον explicant Hesych. et Suid. Plato Leg. 9, p. 874, D : Αἱ βίαιοι πράξεις ὑπ' ἀλλήλων ἀκούσιοί τε καὶ ἑκούσιοι γιγνόμεναι δ. εἰς δύναμιν αἵ τέ εἰσι καὶ ὅσαι. Aristot. Eth. Nic. 5, 5; 9, 2 extr. Longin. 11, 3 : Τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, ... δ. Draco p. 124, 14 : Δ. ἂν εἴη πρῶτον αὐτὸ (τὸ μέτρον), ἔπειτα διαιρετέον.]

[Διοριστικὸς, ἡ, ὁν, Aptus ad distinguendum, Distinguendum, Distinguens. Sext. Empir. p. 383 : Τοῦ τε ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψευδοῦς διοριστικόν. Irenæus p. 16. Ex Damascio memorat Bekker. Anecd. p. 1364. Angl. Epiphan. t. 1, p. 181, B, de ἐνεργείαις variis : Τὴν δὲ διοριστικήν· quam paulo ante vocat μεριστικήν. Hase.]

[Διοριστικῶς, Distincte. Andr. Cret. p. 324, A : Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνῶ δ., ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας. Kall.]

[Διορκισμὸς, ὁ, Confirmatio per jusjurandum. Polyb. 16, 26, 6 : Διορκισμὸς ... ἀστοχήσειν αὐτοὺς τοῦ τῇ πατρίδι συμφέροντος.]

[Διόρκωσις, εως, ἡ, Obstrictio per jusjurandum. Joseph. Genes. p. 33, E : Κατηγγυάσατο διορκώσει τὴν αὐτοῦ γαμετήν. G. Dindorf.]

[Διορμάω, Perrumpo. Schol. Pind. Pyth. 3, 178 : Ὥρσε δέ) διορμῆσαι ἐποίησεν. Maximus Tyr. fine : Ἄλλος ἀλλαχοῦ διωρμημένοι. Wakef.]

[Διορμίζω, Ad portum appello. Longus 2, 25 : Τὰς ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας. Hemst. Figurate Hierocl. ap. Stob. Flor. 75, 14, vol. 3, p. 96 : Διορμίζεται γὰρ ὑπὸ τοῦ τοιούτου τοῖς προσήκουσιν ὁ βίος ἀνάλογον ταῖς ἐπὶ πολλῶν ἀγκυρῶν σαλευούσαις ναυσίν.]

Διόρνυμι, Concito per. Et Διόρνυμαι, Concitus feror per. [Æsch. Suppl. 552 : Καὶ δι' ὀρῶν Κιλίκων Παμφύλων τε διορνυμένα.] At Nonnus [Jo. p. 196, 12] διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, pro Prodiens a Patre Spiritus : quod Theologi dicunt ἐκπορευόμενος.

Δίορος, ab Hesych. exp. διαστάτης, Diremtor, Disterminator. Apud Pollucem [9, 119] in ludo, qui ἐφεδρισμὸς dicitur, δίορος vocatur lapis quidam : Ὁ δὲ ἐφεδρισμὸς, λίθον καταστησάμενοι πόρρωθεν αὐτοῦ στοχάζονται σφαίραις ἢ λίθοις· ὁ δ' οὐκ ἀνατρέψας τὸν ἀνατρέψαντα φέρει, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπειλημμένος ὑπ' αὐτοῦ, ἕως

ἂν [ἁπλανῶς] ἔλθοι [ἔλθῃ] ἐπὶ τὸν λίθον, ὃς καλεῖται δίορος. A [Conf. Δίωρος.]

[Διόροφος. V. Διώροφος.]

Διορρόω, sive Διορόω, idem [quod ὀρρόω, In serum converto. Recta scriptura διορρόω est]. Unde passivum Διορροῦσθαι s. Διοροῦσθαι, Serescere, In serum abire; utroque enim modo Plinius loquitur. Aristot. [H. A. 3, 19, p. 521, 3]: Ἰχὼρ δ' ἐστὶν ἄπεπτον αἷμα, ἢ τῷ μήπω πεπέφθαι, ἢ τῷ διωρῶσθαι. [Var. lect. διορῶσθαι et διωρίσθαι.] Ex Eodem [ib. 3, 20, p. 521, 34] Bud. affert etiam διορροῦται [var. lect. διοροῦται] τὸ γάλα. Sed et Διορίζεσθαι ejusd. esse originis existimat Bud. Sic enim ille p. 822, enumerans quædam ab ὀρὸς s. ὀρρὸς composita et derivata, ut ὀρροῦσθαι et διορροῦσθαι: A Diosc. διορίζεσθαι dicitur, h. e. ἀφίστασθαι: nam ὀρὸς est ἡ ἀπόστασις τοῦ γάλακτος. Itidemque in Lex. suo ex Eod. affert, Διορίζεται τὸ γάλα. Videndum tamen ne ibi διορίζεται significet potius διακρίνεται et διαχωρίζεται: tunc autem non ad ὀρὸς, sed ad ὅρος pertinet. [His addimus quæ de alia, sed vitiosa forma infra dixit HSt.:] Διουρεῖσθαι de ovis B urinis dicitur. Aristot. De gener. anim. [3, 2, p. 753, 7]: Διουρεῖται καὶ γίνεται οὖρια, quod interpr. Saniosa urinaque fiunt. Sed et e Plinio διουροῦμαι redditur Saniosus fio. Aristótelis vero locum citavi in Οὔριον ὠόν. [Hippocratis exx. indicat Foesius, p. 676, 11: Διουρέει τὴν γονὴν τὸ αἷμα κατιὸν ἀπὸ τοῦ σώματος νοσερὸν ἐόν. Ibid.: Διουρηθεῖσα δὲ ἡ γονὴ ἐξέρχεται ἔξω τῷ χρόνῳ ἢ ὀλίγῳ ἢ πολλῷ ξὺν ἰχῶρι. (Verbum simplex ib. p. 680, 6: Ἀνάγκη πάγχυ οὐρέειν τὴν γυναῖκα τὴν γονήν.) P. 460, 45: Ὁκόταν οὖν χολὴ κινηθεῖσα ἐς τὰς φλέβας καὶ ἐς τὸ αἷμα εἰσέλθῃ, διεκίνησε καὶ διούρησε τὸ αἷμα ἐκ τῆς εἰωθυίης συστάσιός τε καὶ κινήσιος. His ll. omnibus formas ab ὀρροῦν ductas recte restituit Schneiderus, quod postremo in l. jam Foesius fecerat, quum διώρωσε legendum censeret: quod διώρωσε scriptum in διούρησε abiit eodem errore, quo διόρρωσις in διούρησις corruptum infra notabimus. Veram verbi scripturam sæpius servarunt codices Aristotelici: H. A. 3, 19, p. 521, 13: Γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς (τὸ αἷμα) καὶ διορροῦται (alii διοροῦται) οὕτως ὥστε, etc. Alium ex eodem capite C l. supra posuit HSt., in quo quod libri aliquot præbent διωρίσθαι, probari posse in διωρρίσθαι mutatum monet Schneiderus, collato quod ex Dioscoride attulit HSt., Διορίζεται (διορρίζεται) τὸ γάλα, et alio composito ἐξορρίζειν τὸ γάλα apud Hesych., nisi hæc verbi forma aliena videretur ab usu Aristotelis. In tertio quem HSt. citavit loco ejusdem, De gener. anim., libri meliores διοροῦται, h. e. διορροῦται.]

[Διορρωδέω, Horreo, Formido. Dio Chr. vol. 1, p. 124: Ἡ ψυχὴ ... ἀνιᾶται ... καὶ διορρωδεῖ. Wakef. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 357, C: Αὐγούστης ... διορρωδούσης τὸ μέλλον. G. Dindorf.]

[Διόρρωσις, εως, ἡ.] A διοροῦσθαι [scr. διορροῦσθαι] est Διόρωσις, Conversio in serum; nam διορώσιος Galen. [in Lex. p. 458] ap. Hippocr. exp. τῆς εἰς τὸ ὀρρώδες καὶ ὑδατώδες μεταβολῆς. [Hippocr. p. 460, 49: Ὑπό τε τοῦ πλήθεος τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ αἵματος τῆς διουρήσιός τε καὶ κινήσιος γινομένης οὐ τῆς εἰωθυίης. Quod ex διορρώσιος corruptum esse animadvertit Foesius.]

[Διορυγή. V. Διωρυχή.] D

Διόρυγμα, τὸ, Fossa per aliquem locum ducta. [Thucyd. 4, 109, de perfossione montis Athο: Ἀπὸ τοῦ βασιλέως διορύγματος· ubi var. lect. διωρύγματος. Diodor. 20, 94: Τῶν διορυγμάτων παρ' ἀμφοτέροις τηρουμένων. Sophon. 2, 14: Θηρία φωνήσει ἐν τοῖς διορύγμασιν. || Perfossio. Exod. 22, 2: Ἐὰν δὲ ἐν τῷ διορύγματι εὑρεθῇ ὁ κλέπτης καὶ πληγεὶς ἀποθάνῃ, οὐκ ἔστιν αὐτῷ φόνος. Jerem. 2, 34: Οὐκ ἐν διορύγματι εὗρον αὐτούς, ἀλλ' ἐν πάσῃ δρυΐ.]

[Διορυγμὸς, ὁ, Perfossio, Iteratio, Gl.]

Διορυκτὴς, ὁ, Qui parietes perfodit, τοιχωρύχος. [|| Femin. Διορυκτὶς, ίδος, ἡ. Apollodor. Poliorcet. p. 14: Χελωνῶν διορυκτίδων· ubi margo διορυκτρίδων.]

[Διόρυκτος, ὁ, Dioryctus, i. e. Fossa, appellatur canalis manu factus, per quem Leucas, olim peninsula, mutata fuit in insulam. Qui memoratur a Polybio 5, 12, 12, Dionys. A. R. 1, 50, Plinio H. N. 4, 1, 2. Conf. Casaub. ad Strabon. 10, p. 452. G. D.]

[Διορυκτρὶς. V. Διορυκτής.]

[Διόρυξ. V. Διῶρυξ.]

[Διόρυξις, εως, ἡ, Perfossio. Schol. Theocr. 1, 67.]

[Διορύσσω, s.] Διορύττω, Perfodio, Fodiendo penetro. Aristoph. [Pl. 565], τοὺς τοίχους διορύττειν, Parietes perfodere: quod uno verbo Idem dicit τοιχωρυχεῖν. Plaut. dixit Profodere parietes et compilare vicinos. At διορύττειν τάφρους simpliciter pro ὀρύττειν, Ducere fossas; nam et Hesych. διορύττει exp. σκάπτει. [Hom. Od. Φ, 120: Διὰ τάφρον ὀρύξας.] Thuc. quoque, ut Aristoph., dicit διορύττειν τοίχους, Perfodere et perforare parietes; ita sc. ut transitus per eos sit, nec opus sit per ostia in viam publicam exire: 2, [3]: Διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους παρ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες, Perforatis et perfossis parietibus. [Plato Leg. 3, p. 699, A: Ἄθων διορυττόμενον. Demosth. p. 73, 8: Χερρόνησον τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει.] At metaph. Demosth. [p. 118]: Οὕτω δὲ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις, ὥστ' ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας οὐδὲν οὔτε τῶν συμφερόντων οὔτε τῶν δεόντων πρᾶξαι δυνάμεθα, Ita perfossi sumus: metaphora sumta a navibus aut thoracibus perfossis; vel a militibus quibus pectus et totum corpus perfossum est, ideoque debilitatum; aut etiam a perfossis et compilatis ædibus. [Demosth. p. 1111, 2: Τῷ δὲ κακουργῆσαι καὶ διορύξαι πράγματα οὐδενὸς λείπεται. Unde Aristid. C. Leptin. p. 62 ed. Mor.: Περὶ τὰ καίρια διορύξαι τὸ πρᾶγμα. Plut. Mor. p. 87: Τὰ βουλευόμενα διορύττων καὶ διερευνώμενος. Schneid. Liban. vol. 1, p. 83: Ὁ τὴν φιλίαν διορύξας. G. D. || I. q. κατορύσσω, Defodio. Omissa reduplicatione, de quo v. s. Ὀρύσσω, Diodor. 4, 43: Δυσὶ νεανίσκοις ἐπὶ τιμωρίᾳ διωρυγμένοις· ubi aliquot libri διορυττομένοις. Reisk. κατωρυγμένοις.]

[Διορυχή. V. Διωρυχή.]

[Δίορφος, ὁ, Diorphus. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1049 ed. Wytt.: Παράκειται δὲ αὐτῷ (Araxi) ὄρος Δίορφον καλούμενον ἀπὸ Διόρφου τοῦ γηγενοῦς etc. G. D.]

Διορχέομαι, Persalto [Oppian. Hal. 5, 440: Διορχεῦνται δ' ἐνὶ πόντῳ, καὶ πυρὶ καὶ δελφῖσιν ἑλαυνόμενοι βασιλεῦσιν], Usque ad finem salto, Desalto: ut Sueton., Desaltato cantico abiit. Aristoph. Vesp. [1480]: Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν κρόνους Τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον, Aliquanto post desaltaturus, de Philocleone, qui mox dicit: Φέρε νῦν, ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ. Εἴ τις τραγῳδὸς φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω. Ubi διορχεῖσθαί τινι est Saltandi peritia cum aliquo decertare, Contra aliquem saltare.

[Διόρωσις. V. Διόρρωσις.]

Δῖος, [δῖα et δία, δῖον. G. D.], pro δίϊος, per contractionem [V. Etym. M. p. 278, 13], q. d. Jovialis, Jove progenitus, Ab Jove oriundus. [Hujus signif. antiquissima exx. Æschyli sunt et Euripidis. Æsch. Prom. 619: Βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ· 654: Ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθον· 1033; Suppl. 42, 313, 580, 646. Apud Eur. Ion. 200 et 1144 Δῖος παῖς, Hercules, Jovis filius. Δῖοι γάμοι, Connubium Jovis, Bacch. 245. Δίου πυρὸς ib. 8. Δίου (var. lect. Διὸς) βροντᾶς 599. Δῖον κώδιον, quod alii Διὸς κώδιον dicunt, v. s. v. Ζεύς.] Homero [Il. I, 538] est Diana δῖον γένος, i. e. Διὸς γένος. Æsch. Prom. [88]: Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Sed δῖος, ut et Lat. Divus, pro Divinus accipitur, i. e. Habens divinum aliquid, quo excellit, Præstantissimus. Atque ita δῖος vocatur ab Hom. Achilles, quasi divina quadam fortitudine præditus. Sed et quicunque aliqua virtute aut generositate præditus est, aut cui aliquid inest, quo admirationem excitet, hac appellatione ornatur. Vide Eust. p. 21, ubi et διὰ κάλλος, ob pulcritudinem, de quibusdam dici scribit: de mari vero et charybdi, ob vastitatem. [Etym. M. p. 278, 14: Σημαίνει δὲ τρία· τὸν ἔνδοξον, ὡς τὸ, δῖος Ἀχιλλεὺς, καὶ, δῖος Ὀδυσσεύς· καὶ τὸν μέγαν, ὡς τὸ, Εἰς ἅλα δῖαν, ἀντὶ τοῦ εἰς θάλασσαν θείαν, ἢ θαυμαστήν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, δῖος συβώτης. Δῖος, Divus, proprium sermoni poetico voc., ap. Hom. est epitheton 1. dearum, ut Minervæ (Il. Σ, 205), Junonis (Il. Ξ, 184), Veneris (Il. B, 820), Dianæ, Thetidis (Il. T, 6), Charitis (Il. Σ, 388), non deorum. Sed Hesiodus δῖον δαίμονα dixit Phaethontem Theog. 991. 2. hominum

genere, fortitudine, prudentia, virtute insignium, ut Sarpedonis Il. O, 67 : Υἱὸν ἐμὸν (Jovis) Σαρπηδόνα δῖον· Agamemnonis (Il. B, 221), Achillis (Il. A, 121), Hectoris (Il. E, 467), Alcestidis (Il. B, 714), Helenæ (Il. Γ, 171), aliorum plurimorum. Δῖοι Ἀχαιοὶ Il. E, 451. Πελασγοὶ Κ, 429. Δῖοι ἑταῖροι Il. E, 663. 3. regionum, urbium, maris, fluviorum, aeris, aliarumque rerum quacunque de caussa vel venerandarum vel insignium. Sic Λακεδαίμονα δῖαν Od. Γ, 326, Ἦλις δῖα Il. B, 615 et Od. O, 298, δῖαν Ἀρίσβην Il. B, 836, χθὼν δῖα Il. Ξ, 347, ἅλα δῖαν Il. A, 141 et alibi sæpissime. Ποταμὸν Κηφισὸν δῖον Il. B, 522. Ἠὼ δῖαν Od. A, 375. Αἰθέρα δῖαν Od. T, 540. Ex aliis poetis hæc notasse sufficit. Hesiod. ap. schol. Ven. Il. B, 764 : Ποδωκὴς δι' Ἀταλάντη. Æsch. Suppl. 558 : Δῖον πάμβοτον ἄλσος. Soph. Aj. 757 : Δίας Ἀθάνας· Phil. 344 : Διὸς Ὀδυσσεύς. Eurip. Phœn. 670 : Δίας ἀμάτορος Παλλάδος· Hippol. 228 : Δέσποινα δίας λίμνας· Hel. 2 : Δίας ψακάδος. Pindar. Isthm. 7, 47 : Δῖον Αἰακόν· Pyth. 7, 10 : Πυθῶνι δία· quod imitatur Aristoph. Eq. 1273 : Πυθῶνι ἐν δίᾳ. Δι' Ἐνυὼ ap. Lycophr. 519.] Jungitur autem et genitivo, tanquam superlativi vim habens [ut δῖα θεάων Il. Ξ, 184, et alibi sæpissime. Quod Hesych. et Tzetz. Exeg. p. 87, 4 interpretantur διοτάτη] : Od. O, [106], δῖα γυναικῶν. [Æsch. Suppl. 967 : Δῖε Πελασγῶν.] Δίη, Ion. pro δία, a δῖος, ut Il. Π, [365] : Αἰθέρος ἐκ δίης. [Male ex hujusmodi exemplis fingit nominativum δίη, deceptus casibus obliquis δίης et δίῃ. Rectius Hesiodi loco usus esset Theogon. 260 : Καὶ Ψαμάθη, χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη, quod unicum est hujus formæ exemplum. Nominativus enim apud Epicos constanter est δῖα, correpto α, quamvis contra regulam, quod notavit Arcad. p. 194, 28 : Σεσημείωται τὸ μία καὶ τὸ δῖα γυναικῶν· et Draco p. 79, 17 : Τὰ εἰς ος λήγοντα ὁπότε ἔχει θηλυκὸν εἰς α λῆγον, πάντως ἔχει ἐκτεταμένον τὸ α ... Σημειωτέον ἄρα κατὰ χρόνον τὸ δῖα γυναικῶν. Schol. Hom. Il. B, 152 : Τὸ δὲ δῖαν Δωρικῶς συνέστειλεν. Eandem mensuram secuti sunt poetæ lyrici, si quid tribuendum fragmento Sapphus ap. Eustath. p. 9 extr. : Ἄγε μοι, δῖα χέλυ, φωνάεσσα γένοιο· cujus tamen incerta scriptura est. Nam ap. Hermog. vol. 3, p. 317, 21 ed. Walz. scriptum est : Ἄγε χέλυ δῖά μοι λέγε, φωνάεσσα δὲ (δὲ om. cod. Vindob.) γένεο· pro quo in cod. Cajo-Gonvil. ap. Blomfieldum est ἄγε δὴ χέλυ, omisso μοι. Attici vero poetæ δία dixerunt producto α, quod ostendi ad Eur. Rhesum v. 226 : Ἄπολλον ὦ δία κεφαλὰ, collato alio ejusdem poetæ l. Iph. T. 403 : Ἔνθα κούρα δία τέγγει (libri διατέγγει violato metro) βωμούς. Reliqui tragicorum loci nihil conferunt ad cognoscendam mensuram : sed hoc nunc patet, ap. Æsch. Suppl. 5 : Δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα, et si qui sunt similes loci, non δῖαν esse scribendum, sed δίαν. In codd. δῖος sæpe ab librariis in θεῖος mutatum, velut Il. Ψ, 689, Od. Π, 1. Δίαν ex δᾶαν corruptum legebatur ap. Æsch. Pers. 271. G. Dindorf.]

[Δῖος, ὁ, Dius, n. pr. Harpocratio s. v. Μελίτη et Photius Lex. p. 256, 17 : Μελίτης ... κατὰ Μουσαῖον θυγατρὸς Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. || Priami filius, ap. Hom. Il. Ω, 251. || Pater Hesiodi, memoratus ab Ephoro ap. Plutarch. in Vita Homeri init., ab Strabone 13, p. 622, Suida s. v. Ἡσίοδος, in Certamine Homeri et Hesiodi : Ἡσίοδ', ἔγγονε Δίου, et ab Hesiodo ipso Op. 297, si Procli lectionem sequamur : Ἐργάζευ Πέρσῃ, Δίου γένος. Sed vera haud dubie est vulgata scriptura δῖον γένος, comparanda cum l. Homerico Il. I, 538 : Δῖον γένος, Ἰοχέαιρα. || Amphimachi filius ap. Pausan. 5, 4, 1. || Pythagoreus ap. Stob. Floril. 65, 16, 17. || Ab hoc nomine non videtur nisi scriptura differre Δεῖος, quod ex inscr. allatum v. sub ipso, ubi add. monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 369. G. Dindorf.]

[Δῖος, ὁ, Dius, nomen mensis primi Macedonici. Galen. vol. 9, p. 8. V. Corsini Fast. Att. vol. 2, p. 462, et Clitoni vol. 3, p. 349 seqq. « Nicephorus Uranus in Vita S. Symeonis jun. Stylitæ n. 81 : Δίου μηνὸς, ὃν ἡ παρ' ἡμῖν γλῶττα Νοέμβριον καλεῖν οἶδεν. » Ducang. Geopon. 1, 5, p. 27 : Δίου μηνὸς ἤτοι Νοεμβρίου.]

[Διὸς, Διΐ, Δία. V. Ζεύς.]

[Διόσδοτος, ὁ, ἡ.] Διοσδότους, Hesychio ὑπὸ Διὸς δεδομένους, Ab Jove datos. [Æsch. Sept. 948 : Διοσδότων ἀχέων· Eum. 626 : Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον. Pind. Pyth. 8, 136 : Αἴγλα διόσδοτος.]

[Διοσημασία, ἡ, i. q. διοσημία, restituendum apud Diodor. 2, 19 : Διοσημασιῶν αὐτῷ γενομένων, ubi vulgo Διὸς σημασιῶν, codex optimus διοσημείων, alius in margine διοσημιῶν, duo σημείων, Gemistus σημασιῶν. Ex his clarum videtur Diodorum διοσημιῶν scripsisse, glossatorem vero διοσημασιῶν posuisse. Jo. Lyd. De ostent. p. 176, D : Πρὸς ποῖον ἀφορῶντος κέντρον τὸ τῆς διοσημασίας γένοιτο. G. Dindorf.]

Διοσημεία, s. Διοσημία, ἡ, Signum ab Jove, Prodigiosa tempestas, Turn. Exp. et simpl. Tempestas ab Eodem. [Etym. M. p. 277, 5 : Διοσημία, τὰ ἐκ τοῦ ἀέρος σημεῖα. Qui fort. Διοσημίαι scripserat. G. D.] Plut. De def. or. [p. 419, E] : Σύγχυσιν μεγάλην περὶ τὸν ἀέρα καὶ διοσημείας πολλὰς γενέσθαι. Idem alibi [V. Galbæ c. 23] : Μεγάλαι μὲν εὐθὺς ἐξιόντι διοσημεῖαι παρηκολούθουν. [Διοσημειῶν Moral. p. 664, C.] Polit. ap. Herodian. διοσημείας interpr. Prodigia. Bud. autem ap. Pausan. διοσημείαν vertit Ostentum [3, 5, 8 : Δεῖμα οἱ διοσημεῖαι παρείχοντο] : at ap. Aristoph. Ach. [171], Διοσημί' ἐστὶ [διοσημία 'στὶ], reddit, Vitium obvenit : eo sc. sensu, quo dicebantur augures obnuntiare, quum vitium obvenerat. Ex Juliano autem [Epist. 27, p. 399, D] affert in bonam partem, Ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημείαν. [Dio Chr. vol. 2, p. 138 : Ὅταν ... διοσημία φανῇ αἰφνίδιος. Diodor. 5, 40 : Τὰς ἐν τοῖς κεραυνοῖς διοσημείας· ubi libri plures θεοσημείας, ex interpretatione, quæ Suidæ restituenda ex codd. Paris., Διοσημία, θεοσημία, ubi edd. vett. θεομνία, quod fuerunt qui in θεομηνία mutarent. Alia exx. v. ap. Suidam s. h. v. et Hasium ad Jo. Lyd. De ostent. p. 291, in quibus libri plerumque formam per diphthongum scriptam, rarius (ut ap. Polluc. 8, 124) simplicem vocalem exhibent, quam in scriptis antiquiorum præferendam, diphthongum recentioribus relinquendam esse censebat Coraes ad Plut. V. Galbæ c. 23. Ego ne his quidem imputandam, sed ubique errore illatam arbitror librariorum, quos comparatio simplicis σημεῖον decepisset : ut non mirandum sit in l. Aristophanis διοσημεῖ' ἐστὶ vel contra metrum legi in codice Florentino. || Forma vitiosa Διοσημεῖον, τὸ, non aliis munita est exemplis quam genitivi διοσημείων, ut apud Iamblich. De V. Pyth. p. 124, Polyæn. 1, 32, 2, qui διοσημιῶν est scribendus, quod in Polyæno fecit Coraes. Nam quod Aratei carminis pars altera vulgo Διοσημεῖα inscribitur, non auctoritate librorum, sed errore niti criticorum ostendit Grauertus in Niebuhrii Museo Rhenano vol. 1, p. 336, 337. Superest igitur nihil præter glossam Hesychii, Διοσημεῖον, τεράστιον, σημεῖον, non ex Διοσημία corruptam, sed ex poeta, ni fallor, ductam, qui Διὸς σημεῖον dixerat. G. Dindorf.]

[Διόσθυος, ὁ, Diosthyus. Etym. M. p. 278, 28 : Δεῖ σημειώσασθαι τὸ δυόσθυος (διόσθυος Sylburg.) παρὰ Καλλιμάχῳ (in libro qui inscriptus fuit Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις). Ἐν συνθέσει γὰρ ὢν ἐφύλαξε τὸ σ. Ἔστι δὲ ὄνομα μηνός. Inscriptio Rhodia a Kellermanno edita (*Bullettino dell' Instituto* etc. 1834, p. 217) : Διοσθύου δωδεκάτᾳ. Schol. Pind. Ol. 3, 33 : Νουμηνίας μηνὸς, ὃς Διόσθυος ἐν Ἠλίδι ὀνομάζεται. Nam sic scripturam codicis θωσυθίας recte correxit Bœckhius, qui aliud hujus nominis exemplum indicat ex monumento Dorico ap. Gruter. p. CCXVII et Maffei Mus. Veron. p. XV. G. Dindorf.]

[Διὸς ἱερὸν, πολίχνιον Ἰωνίας, μεταξὺ Λεβέδου καὶ Κολοφῶνος. Τὸ ἐθνικὸν Διοσιερίτης, ὡς Φλέγων ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδος, Steph. Byz. *Dioshieritæ* ap. Plin. H. N. 5, 29. || Urbs Lydiæ, prope Caystrum, ap. Ptolem. ΔΙΟΣΙΕΡΕΙΤΩΝ numus ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 100. G. Dindorf.]

[Διοσκέω.] Διόσκω, Oculos huc illuc circumfero : Hesych. διόσκειν esse dicit τὸ διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὄρασιν μεταβάλλοντα· sed poni etiam ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ· esse etiam τὸ διαπολέσαι καὶ τὸ διαφθεῖραι. [Anacreon ap. Herodian. Περὶ σχημάτων p. 57 ed. meæ (93 Villois.) : Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ, | Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι, | Κλεύβουλον δὲ διοσκέω. Nam sic codicum vitia διοσκνέω et δὸς κνέων

correxit Th. Bergkius p. 81. In alio libro ex interpretatione δὲ διιδεῖν (scr. δ' ἰδεῖν) ἐπιποθῶ. Hesych. gl. si, ut videtur, ex l. Anacreontis sumpta est, διοσκεῖν scribendum. Conf. Ὄσσω. G. Dindorf.]

[Διοσκόρειον, τό.] Διοσκουρεῖον, Templum Castoris et Pollucis. [Inter Διοσκούρειον et Διοσκούριον variant libri Thucydidis 4, 110. Διοσκουρείου, Διοσκορείου, Διοσκορίου ap. Demosth. p. 390, 26. Διοσκουρείῳ Plut. V. Syllæ c. 33. Διοσκουρεῖον Etym. M. p. 98, 32. Διοσκορεῖον Mœris s. v. Ἄναχες p. 77 et Etym. M. p. 278, 38. Διοσκόρειον inter proparoxytona in ειον est ap. Arcad. p. 121, 18 et Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1343. Hæc igitur scriptura veteribus Atticis ubique restituenda, sed Plutarcho, Dioni Cassio aliisque recentioribus Διοσκούρειον, scholiastæ Pindari Ol. 3, 10 Διοσκούριον relinquendum. || Διοσκούριον, locus Phthiasiæ in Peloponneso ap. Polyb. 4, 67, 9; 68, 2; 73, 5. Διοσκούριον ad Seleuciam Pieriam 5, 60, 4. || Διοσκούρεια, τὰ, Dioscurorum festum. Schol. Pind. Pyth. 5, 6: Ἐπιφανῶς ἄγουσιν οἱ Κυρηναῖοι τὰ Διοσκούρεια. G. D. Tit. Spart. ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 683, 14: Τὸ δ' ἀγωνοθέτιν τῶν σεμνοτάτων Διοσκορείων. Hase.]

[Διοσκορία, ἡ, cognomen triadis, ap. Nicomach. Geras. Phot. Bibl. p. 143, 40. || N. pr. mulieris ap. Nilum Epist. p. 255. G. Dindorf.]

[Διοσκορίδης, ὁ, Dioscorides, n. pr. plurimorum. Dioscorides, Dionysii filius, Epicephisius, inter testes testamenti Theophrasti est apud Diog. L. 5, 57. Duodecim alios enumerat Jonsius De scriptt. hist. phil. 2, 6, p. 172-174, quorum notissimus est Dioscorides Anazarbeus, scriptor ævi Augustei, cujus supersunt de materia medica libri. In codd. hoc nomen non raro Διοσκουρίδης scribitur, velut apud Diog. L. 1, 63; 5, 57. Sic etiam in monum. Attico ap. Bœckh. vol. 1, p. 389 et in pentametro Callimachi ap. Hephæst. p. 93: Ἱερὰ, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή. Apud Galenum, qui Dioscoridem Anazarbeum aliosque ejusdem nominis medicos non raro memorat, libri sibi non constant. || In inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 735: ΔΙΟΥΣΚΟΡΙΔΑ[Ν], vitiose, ut videtur, pro ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΝ. G. Dind.]

[Διοσκόριον scriptura prava pro Διοσκόρειον, quod vide.]

[Διοσκόριος, ὁ, Dioscorius, Μυραῖος, γραμματικὸς, ὕπαρχος πόλεως καὶ πραιτωρίων, ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίου, Suidas.]

[Διόσκορος, ὁ.] Διόσκουροι, qui et Διόσκοροι, Jovis filii, Διὸς κοῦροι, Castor et Pollux; qui et Tyndaridæ [et inter sidera relati Διδύμων nomine]. Ita per excellentiam dicti Jovis et Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur et Reges a Stesichoro [ap. Eustath. p. 1323, 57. Idem p. 1686, 58]: Ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι κατ' ἐξαίρετον αὐτοὶ (Dioscuri) ἔχουσι τὸ ὑφ' ἓν λέγεσθαι συγκειμένως, ἄλλως μέντοι ἐν παραθέσει πολλοὶ ἐλέγοντο τοῦ Διὸς κοῦροι, καθότι καὶ Ἑλένη κούρη Διὸς, ἔτι δὲ καὶ Ἀφροδίτη.] Plut. [Mor. p. 483, C]: Ἃ μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας. [Singularem ponit Etym. M. p. 278, 24: Διόσκορος· οἱ μὲν παραθέσει λέγουσιν, ὅτι ἡ Διὸς γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ. Εἰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐφύλαξε τὸ σ, δῆλον ὅτι ἐν παραθέσει ἐστί. ... Διοσκορεῖον τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ Διοσκόρου. De duplici nominis forma Phrynich. p. 235: Διόσκουροι, ὀρθότερον Διόσκοροι. Γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ υ λέγοντας· ad quem l. Lobeck.: « Herodian. p. 445 ed. Piers.: Διόσκουροι σὺν τῷ υ, ὅταν πληθυντικῶς λέγωνται, τὼ Διοσκόρω δὲ ἄνευ τοῦ υ. Nimirum natura ita comparatum est, ut dualis numeri longe major sit usus, apud veteres præsertim, quam plurativi nominis. Διοσκόρω Eur. Or. 459; Aristoph. Pac. 285, Eccles. 1069; Amphis Athen. 14, p. 642, A; Lucian. Gall. c. 20, Dial. mer. 14. Atque hæc ipsa caussa fuit cur atticismus in hac formula, in qua fixus et fundatus erat, diutissime retineretur; certe Themistius inter delicias Atticionum numerat τὸ ὁπόπουθεν καὶ τὸ κἄπειτα καὶ τὸ Διοσκόρω, Or. 21, p. 253, D. Genitivus est in illo Menandri versu a grammaticis decantato, Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν. Τῶν Διοσκόρων Plato Leg. 7, p. 796, B, sed Διοσκούρω Euthyd. p. 293, A (ubi cod. unus διοσκόρω. G. D.). Διοσκούρων Thucyd. 3, 75, uno codice germanam scripturam servante ... In recentiorum scriptis exempla hujus generis ita spissantur (v. Dion. A. R. 6, 13, Diodor. 4, 33, Philon. vol. 2, p. 557, Plutarch. V. Æmil. c. 23, Gracch. c. 2, Lucian. Navig. c. 9, Charidem. c. 3, Philostr. Imag. 2, 15, p. 832, Aristid. vol. 2, p. 36, Himer. Or. 23, p. 786), ut Attica forma ne tum quidem satis tuto reponatur, ubi ex uno aut altero chirographo emerserit, velut Diodor. 4, 42, Liban. Ep. 1140, p. 543; 755, p. 363, Himer. Or. 5, p. 478. Conf. Schæf. ad Gregor. p. 300. Ac perrarum est ut in ea libri editi et scripti conspirent, ut Plut. V. Coriol. c. 3, Lysand. c. 12, Alex. c. 50; Dio Chr. vol. 1, p. 325. » Apud Æschylum et Sophoclem nulla sunt hujus nominis exempla; apud Euripidem et Comicos metrum ubique vel fert vel postulat formam a Phrynicho probatam in duali pariter atque plurali numero, velut in Helena v. 1660: Διοσσοὶ δέ σε | Διόσκοροι καλοῦμεν· El. 1239: Καλοῦσι μητρὸς σύγγονοι Διόσκοροι. Nam in Iph. A. 769: Διοσκούρων Ἑλέναν, versus strophicus ῥίπτειν ξανθοὺς πλοκάμους, non impedit quominus Διοσκόρων restituatur: nisi forte in carmine chorico Ionicam formam prætulit poeta. Itaque in libris veterum Atticorum ubique Διοσκόρω et Διόσκοροι scribendum videtur. Apud Herodot. 2, 43, 50 et 6, 127 Διοσκούρων et Διοσκούρους, libris aliquot formam Atticam præbentibus. || Amphion et Zethus ap. Jo. Malal. p. 234, 19. Etym. M. p. 277, 7: Διόσκουροι, οἱ Ἑλένης ἀδελφοί. Καὶ Ζῆθός καὶ Ἀμφίων. Similiter Hesych., qui post interpretationem ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι, addit καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ. || Diog. L. 2, 52: Δύο υἱεῖς (Xenophontis), Γρύλλος καὶ Διόδωρος, ὥς φησι Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα ἀποστασίου, οἳ καὶ Διόσκουροι ἐπεκαλοῦντο. Quod repetit Eustath. p. 1686, 62. || Damascius ap. Phot. Bibl. p. 352, 13: Σαδύκῳ ἐγένοντο παῖδες, οὓς Διοσκούρους ἑρμηνεύουσι καὶ καβείρους. G. D. || Inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 645: Θεοῖς Ὀλυμπίοις νέοις Διοσκούροις. « Νέοι Διόσκουροι, ut Δημήτηρ νέα et talia, homines domus Augustæ dicuntur. Ni fallor, intelligendi M. Aurelius et L. Verus. » Bœckh.]

|| Διόσκουροι dictæ et αἱ παρωτίδες et οἱ τροπικοὶ κύκλοι, Eustath. p. 410, [17: Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν ἰατρικῷ βιβλίῳ εὑρηνται αἱ παρωτίδες (Tumores glandularum sub auribus) καλούμεναι Διόσκουροι. || Et inferius, Ὅτι δὲ οἱ Διόσκουροι καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ παντὸς ἐνοήθησαν, καὶ εἰς τοὺς τροπικοὺς δὲ μάλιστα κύκλους, ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἔγραψεν, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. || Διόσκουροι, nomen gentis, v. s. Διοσκουριὰς et Διόσκουροι. || Διόσκορος, ὁ, Dioscorus, n. pr. plurium virorum, velut Spartani in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 621; medici cujusdam ap. Galen. vol. 13, p. 587. || Alius, Alexandri Tralliani frater, ap. Agathiam p. 290 ed. Nieb. || Dioscorus, Sarapidis sacerdos, ad quem Synesii epistola superest, a Fabricio edita B. Gr. vol. 8, p. 233. Epigr. in Anth. Pal. App. 256: Νηὸν ... Σαράπιδος ... στήσαντο ζάκορός τε Διόσκορος ... cui conferenda inscriptio ap. Osann p. 231, 425. Alios memorat Fabric. in Bibl. Gr. || Διόσκουρος, nomen mensis Cretensis, in Hemerologio Florentino. V. *Ste Croix, Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, vol. 47, pag. 71. Ejusdem mensis nomen est in subscriptione epistolæ Lysiæ, tutoris Antiochi Eupatoris, ad Judæos, Maccab. 2, 11, 21: Διοσκόρου εἰκοστῇ τετάρτῃ. Nam sic librorum lectio Διοσκορινθίου correcta est in interpretatione vulgata, quæ *Dioscori* posuit. Quod recte probare videtur Ideler. Chronol. vol. 1, p. 398, qui tamen Etymologi l. (p. 278, 29) per errorem utitur. Ibi enim de Diosthyo mense agitur. || Διόσκορον corrupte legitur in schol. Dionys. Thrac. in Bekk. Anecd. p. 783, 3: Τῆς δὲ Φοινίκων εὑρέσεως (τῶν στοιχείων) πρὸς ἡμᾶς διόσκορον γεγενῆσθαι (Κάδμον). Διάκτορον Forchhammer. apud Nitzch. Histor. Homeri 1, p. 79. Quæ correctio nonnihil commendationis habet a verbis proximis: Φασὶ γὰρ ὅτι Φοίνικες μὲν εὗρον τὰ στοιχεῖα, Κάδμος δὲ ἤγαγεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα. G. Dindorf.]

[Διοσκουρεῖον. V. Διοσκόρειον.]

[Διοσκουριὰς, άδος, ἡ, Dioscurias, μία τῶν ἐν Αἰθύῃ λευκῶν νήσων. Ὁ νησιώτης Διοσκουρίτης. Ἔστι καὶ ἑτέρα

περὶ τὸν Πόντον, ἥτις Σεβαστόπολις καλεῖται. Καὶ πρότερον δὲ Αἶα ἐκικλήσκετο, ὡς Νικάνωρ. Ὁ πολίτης Διοσκουριεύς. Ἔστι καὶ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ νῆσος Διοσκορίδου (libri meliores Διοσκουρίδου), Steph. B. Urbis Ponticæ nomen *Dioscorias* scribitur ap. Pomp. Mel. 1, 19, 14, ubi Tzschuck. in not. exeg. vol. 1, p. 628: « Græci (Strabo, Ptolemæus, Arrianus, Agathemerus, numi ap. Eckhel. vol. 2, p. 340) fere Διοσκουριὰς, ut docui in notis criticis p. 629. In Latinis modo *u*, modo *o* reperitur. In Scylace p. 32 exstat Διοσκουρὶς πόλις, quod ad usitatam formam revocat Vossius; in Appiano De Mithrid. c. 101, ἐν Διοσκούροις, forsitan de gente, quam et *Tyndaridas* vocat Dionys. v. 689, vel de urbis incolis. Διοσκουρὶς χώρα est in Eustathio ad Dionys. v. 687. »]

Διοσκουρίδαι, οἱ, a Plut. Theseo [c. 32] nominantur οἱ Τυνδαρίδαι, Tyndari filii, sc. Castor et Pollux. [Recte Τυνδαρίδαις, ut bis deinceps a Plutarcho ipso vocantur, corrigit Coraes. Cui lectioni quum adscriptum olim esset Διοσκούροις, postea conjuncta utraque scriptura Διοσκουρίδαις factum est. G. Dindorf.]

[Διοσκουρίδης. V. Διοσκορίδης, Διοσκουριάς.]

[Διοσκουριεύς. Διοσκουρὶς. Διοσκουρίτης. V. Διοσκουριάς.]

[Διοσκούριον. V. Διοσκόρειον.]

[Διόσκουροι. V. Διόσκορος. || Διοσκούρων κώμη Αἰβύης. ... Ὁ κωμήτης Διοσκουροκωμήτης, ὡς Μεγαλοκωμήτης, ἐκ δύο ἓν παράγωγον, Steph. Byz.]

[Διοσκύαμος inter synonyma hyoscyami est apud Diosc. 4, 69.]

[Διόσκω forma suspecta. V. Διοσκέω.]

[Διοσκώλιον lectio vitiosa pro Διὸς κώδιον. V. Ζεύς.]

Δίοσμος, ap. Theophr. esse dicitur Vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit, δύναμις πορθμευτικὴ [διαπορθμευτικὴ] τῶν ὀσφραντῶν· non esse autem Odorandi instrumentum καὶ αἰσθητήριον naris, sed cerebri ἡ μαστοειδὴς ἀπόθεσις. [Hæc Suidas, ad quem Reines.: « Apud Themistium De anima 2, p. 81, a, ed. Ald. est id, non apud Theophrastum. V. Voss. De orig. idol. 3, 30, p. 373. Apud Theophr. autem lib. De odor. exstat vox διοδμία ». Postrema Suidas ex Philopono sumpsit in Aristot. De anima 2, M. 4, a, ubi plenius legitur: Ἔστι δὲ τὸ ὀσφραντικὸν αἰσθητήριον ἡ κατὰ τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἐγκεφάλου μαστοειδὴς αὐτοῦ ἀπόφασις (scr. ἀπόφυσις cum Kustero). Τὴν δίοσμον τοῦ ἀέρος δύναμιν dixit Philoponus ib. 3, b, quem locum repetiit Suidas s. v. Κογχύλη. Etym. M. p. 136, 23: Διειδὴς γὰρ ὁ ἀὴρ καὶ διαφανὴς καὶ δίοσμος, ἅτε λεπτομερέστατος ὤν. G. D. Utitur quoque bis Philop. De cr. mundi p. 187, 35: Τὸ δίοσμον (aquæ) ἐλάττω πολὺ τοῦ ἐν ἀέρι· et p. 191, 31, de aere et aqua: Ὑγρόν ἐστιν ἑκάτερον καὶ χυτὸν, διαφανές τε καὶ δίοσμον καὶ διηχές. Hase.]

Διὸς πόλις, Ægyptiæ Thebaidis urbs maxima, alio nomine Ἑκατόμπολις dicta [immo ἑκατόμπυλος, quod in veteribus edd. Stephani Byz. in ἑκατόμπολος corruptum fefellit H. Stephanum]: cujus cives Διοσπολῖται. [Sex alias ejusdem nominis urbes memorat Stephan. Byz., quattuor Ægypti, unam Lydiæ, aliam Palæstinæ: ubi v. quæ editores annotarunt. In scriptura codices prope ubique variant modo divisim exhibentes Διὸς πόλις, modo conjunctim Διόσπολις, quod præferendum. In numis quibusdam est Διόπολις et Διοπολείτης: v. Eckhel. vol. 4, p. 106. Ap. Strabon. 10, p. 557: Κάβειρα Πομπηίου σκευάσαντος εἰς πόλιν καὶ καλέσαντος Διόπολιν, unus tantum codex Falconerii p. 804 διόσπολιν præbet. G. D. Διοσπολίτης Alex. Trall. 12, p. 217. Angl.] || Διοσπολιτικὸν dicitur medicamentum quoddam [ventri adhibitum] a Galeno et Paulo Ægin. [7, 16, p. 270], forsan quod Diospoli primum inventum sit aut fieri solitum. [V. Galen. vol. 6, p. 125, 130, 174, 179. Anon. in Matthæi Lectt. Mosq. 1, p. 53, 54, unde corrigendum quod ibid. p. 52 legitur διοσπολίτου. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 62; vol. 2, p. 18. Synes. De febr. 8, p. 268: Ἡ ἀντίδοτος Διοσπολίτου. G. Dind.]

[Διόσπορον inter synonyma lithospermi est apud Dioscor. 3, 158, ubi cod. Neapolit. διόσπυρον, quod legit Plinius H. N. 27, 74, et verum videtur.]

Διόσπυρον, τὸ, genus cerasi s. fructus ceraso similis: ut e Theophrasto patet H. Pl. 3, 13, [3]. Ibi enim de ceraso loquens, Ὁ δὲ καρπὸς, inquit, ἐρυθρὸς, ὅμοιος διοσπύρῳ τὸ σχῆμα· τὸ δὲ μέγεθος ἡλίκος κύαμος· πλὴν τοῦ διοσπύρου μὲν ὁ πυρὴν σκληρὸς, τοῦ δὲ κεράσου μαλακός. Meminit Galen. quoque hujus fructus, De alim. 2, 8 [vol. 6, p. 357], ubi ipsum numerat inter fructus sylvestrium arborum. Ibi tamen [in edd. vett.] non διόσπυρα scriptum, verum διόσφυρα: sed perperam procul dubio. Apud Plin. vero 27, 11 lithospermum aliqui Ægonychon vocant, alii Dios pyron, alii Heracleon.

Διόστεος, ὁ, ἡ, Gemino osse constans. [Aristot. H. A. 1, 15: Τὸ δὲ διόστεον.]

[Διοσφόρος, ὁ, Diosphorus. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1022 ed. Wytt.: Αἰγέσθιος ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Διοσφόρου. G. Dindorf.]

[Διοσφραίνω, Odorum reddo. Schol. Aristoph. Ran. 1107: Μινθῶσαι) διοσφρᾶναι, δυσοσμίας ἀναπλῆσαι, μιᾶναι.]

[Διοτέλης, ους, ὁ, Dioteles, peripateticus, in testamento Aristotelis ap. Diog. L. 5, 12.]

[Διοτήρ. V. Διοπτήρ.]

Διότι, Quamobrem, Qua de causa. Διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη, Quæ causa sit cur luna deficit, pro διὰ τί. Sic Xen. Cyrop. 8, [4, 7]: Ἦ καὶ ἔχοις ἂν εἰπεῖν διότι; cui respondet Gobryas, ἔγωγε. || Quoniam, Quia, Eo quod, Propterea quod. [Herodot. 3, 55: Τιμᾶν δὲ Σαμίους ἔφη, διότι ταφῆναί οἱ τὸν πάππον δημοσίῃ ὑπὸ Σαμίων· ubi infinitivo junctum est in oratione obliqua.] || Quod. Dem. [p. 284], in Ep. Philippi ad Thebanos: Πυνθάνομαι μέντοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν, βουλόμενοι ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις, Audio quod Athenienses. [Ex Indice:] Διότι, pro δι' ὅτι, Propter quid, διὰ τί, ap. Aristot. sæpe, teste Bud.: Xen. quoque pro Propter quid usurpavit, sed citra interrogationem, pro Quare, Qua de causa, Quamobrem, Cur. Itidemque ap. Proclum et alios philosophos τὸ διότι, Causa cur, τὸ αἴτιον: ut et Diog. L., Τὸ ὅτι καὶ τὸ διότι. Alioqui signif. etiam Quoniam, Quia, Propterea quod: veluti quum Aristot. Probl. proposita quæstione quapiam, respondet per διότι. Itidemque Xen. et Lucian. usi esse comperiuntur, necnon Dem., teste Bud.: qui et pro Propterea usurpari nonnunquam tradit ex Argyropylo et Bessarione, Lucian. etiam auctorem citans. Interdum et pro simplici ὅτι ponitur, significante Quod. Dem.: Πυνθάνομαι μέντοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν. Sic Crito comicus ap. Athen. 4, [p. 173, C]: Πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος Οὗτος τρία μόνον ἀγαθὰ κεκτῆσθαι δοκεῖ. Et Xen. [?]: Λέγω διότι ἀφανίζουσιν, Dico quod obruunt, i. e. ὡς s. ὅτι. [Cum infinitivo (de qua constructione pluribus dicetur s. v. Ὅτι) Diodor. 4, 76: Ὥστε τοὺς μεταγενεστέρους μυθολογῆσαι περὶ αὐτοῦ διότι τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαλμάτων ὁμοιότατα τοῖς ἐμψύχοις ὑπάρχειν· ubi duo codd. ὑπάρχει. Polyb. 31, 20, 4.]

[Διοτίμα, ἡ, Diotima, n. pr. mulieris Mantineensis ap. Platon. Conviv. p. 201, D, aliisque ll., Aristid. vol. 2, p. 127, Lucian. Eunuch. c. 7, Imag. c. 18. ī]

[Διότῑμος, ὁ, Diotimus, n. pr. 1. ducis Atheniensis ap. Thucyd. 1, 45. 2. archontis Athen. olymp. 88, 1. Alios enumerarunt Jonsius De scriptt. hist. phil. 2, 15, p. 234, et Fabricius in B. Gr.]

Διοτρεφὴς, ὁ, ἡ, Ab Jove nutritus, Jovis alumnus. Ab Hom. βασιλεῖς, Reges, dicuntur διοτρεφεῖς, sicut et διογενεῖς, vel tanquam ab Jove ducentes originem, vel tanquam ab Jove regnum adepti. Et διοτρεφεῖς αἰζηοὶ ap. Eund. sunt ἄνδρες βασιλικοί. Vide Eust. [Il. B, 196: Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος· N, 427: Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱόν· K, 43: Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε· B, 660: Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν· Od. E, 378: Ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι. Hesiod. Theog. 82: Διοτρεφέων βασιλήων· Sc. 118: Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφὲς. Themist. Or. 6, p. 79, A: Οὕτω διοτρεφὴς γίνεται βασιλεὺς, οὕτω διογενής. || Διοτροφὴς in epigr. Ptolem. ap. Synes. p. 312, D: Ἀλλὰ παρ' αὐτῷ Ζηνὶ διοτροφέως (scr. διοτροφέος) πίμπλαμαι ἀμβροσίης· ubi signif. activa accipi potest.]

[Διοτρέφης, ὁ, Diotrephes. V. Διτρέφης.]

[Διοτροφής. V. Διοτρεφής.]

[Διούγκιον, Sextans, Gl. || Διούγγιον, Duplex uncia, Unciæ duæ. Georg. Pachym. Andron. 5, p. 290, B: Τοῖς μὲν Ἰταλοῖς διούγγια χρυσοῦ καὶ τριούγγια μηνὸς ἑκάστου ἐπλήρου. V. Glossar. med. Latin. in v. *Uncia auri*. Ducang. Conf. Διόγκινον.]

Διουρέω, Permingo, cujus tamen nulla exempla afferuntur: sed derivatum inde est verbale Διουρητικός. [Διουρεῖσθαι, Per urinam reddi et urinam ciere, ut de vinis dulcibus scribitur Hippocrati Περὶ παθῶν, p. 528, 9: Μάλιστα διουρέονται καὶ τρέφουσι. Item de melle ib. p. 529, 55: Καὶ γὰρ διουρέεται καὶ διακαθαίρεται μᾶλλον τοῦ μετρίου· Prorrh. 2, p. 105, C: Τὸ ποτὸν οὐκ ἐς τὴν κύστιν τρέπουσιν ὥστε διουρέεσθαι. Foes. Corruptum ex διορρόω notavimus s. h. v.]

[Διούρησις lectio vitiosa. V. Διόρρωσις.]

Διουρητικός, ή, όν, idem significans cum οὐρητικός, Urinam ciendi vim habens, Cui vis inest urinam movendi: ὁ. φάρμακα, Aristot., Medicamenta quæ urinam cient, Celso, Quæ urinæ movendæ sunt. Sic Galen. Ad Glauc., de quartana loquens: Ἐφεξῆς δὲ τοῖς ὁ. καλουμένοις χρῆσθαι φαρμάκοις. Itidem ὁ. δυνάμεις, Medicamenta urinam cientia, Diosc. 3, 76. Cæl. Aurel. Urinalia medicamenta vocat Chron. 1, 4. [Hippiatr. p. 114, 9: Προσφερομένων δὲ τῶν διουρητικῶν ὁριμέων ὄντων. Ib. p. 101, 8: Παραβάλλεται (equus) διουρητικοῖς· et p. 134, 27; 135, 22; 137, 12. Ἐγχυματισμοὺς διουρητικοὺς ib. p. 250, 14. Hase.]

[Διουρίζω. V. Διορίζω.]

[Διοφάνειος, ὁ, ή, Diophanius, patronym. a Διοφάνης. Inscr. Thebana ap. Bœckh. vol. 1, p. 760: Ἑρμίας Διοφάνειος. G. Dind.]

[Διοφανὴς lectio vitiosa pro διαφανὴς in cod. Mediol. Themist. Or. 4, p. 60, D. G. Dind.]

[Διοφάνης, ους, ὁ, Diophanes, n. pr. rhetoris Mytilenæi, quo Ti. Gracchus magistro usus est, apud Cic. Bruti c. 27, Plut. V. Gr. c. 8, et Strab. 13, p. 617. || Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 520: Διοφάνης Διοφάνου Ἀντιοχεύς. Alii ib. p. 298, 14; 355, ap. Porphyr. Vita Plotini, Varron. De re rust. 1, 1, Plin. in H. N. ll. pluribus. G. Dindorf.]

[Διόφαντος, ὁ, Diophantus, n. pr. 1. viri Atheniensis ap. Demosth. p. 368, 403, 436, 498, 505. 2. piscatoris ap. Theocr. 21, 1. 3. mathematici Alexandrini, cujus supersunt Arithmeticorum libri sex; aliorum alibi. Diophantus Themistoclis f. ap. Plut. Mor. p. 1, C, errore sive scriptoris sive librarii: nam nomen illi fuisse Cleophanto aliunde constat. || Ap. Arrian. Exp. 3, 6, 3 cod. Flor. διοφάντην exhibet pro Διόφαντον, formam nominis aliunde non cognitam. Nam apud Galen. vol. 13, p. 686 Διοφάντου restituendum pro Διοφάντους. G. Dind.]

[Διοφλισκάνω, Debeo. Jo. Cinnam. p. 167, A: Πολὺν ἀπανταχῆ διωφλήσατε γέλωτα. G. Dind.]

[Διόφων, ῶντος, ὁ, Diophon, n. pr. in epigr. Simonidis Anth. Plan. 1, 3. G. Dind.]

[Διοχαίτης, ὁ, Diochætas, n. pr. philosophi Pythagorei apud Diogen. L. 9, 21, ubi var. lect. Διοχέτης. G. Dindorf.]

[Διοχάρης, ους, ὁ, Diochares. Phot. Lex. p. 75, 5: Ἠριδανός· ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, οὗ αἱ πηγαὶ ἐντὸς τῶν Διοχάρους πυλῶν. V. de his Strabon. 9, p. 397.]

[Διοχέομαι, Vehor. Joseph. Genes. p. 53, B: Ἵππον αὐτῷ δυσήνιον ἐπιδίδωσι διοχήσασθαι. G. Dindorf.]

[Διοχετεία, ή, Aquæductus. Strabo 10, p. 458 extr.: Χώμασί τε καὶ διοχετείαις βιάσασθαι τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ῥέοντα. Hemst.]

Διοχετεύω, Aquam per canalem duco, Derivo per canalem et tubum. Plato Tim. [p. 77, C]: Τροφὴν τῷ σώματι ἡμῶν διωχέτευσαν, τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετούς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἄρδοιτο. Paulo supra dicit, Τὰς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πνεύμονα ἔτεμον. Per hos autem ὀχετοὺς τῆς τροφῆς τὰ νάματα ἐπίῤῥυτα γίνονται, ut ibid. loquitur. [Diodor. 20, 8: Πολλῶν ὑδάτων διωχετευμένων καὶ πάντα τόπον ἀρδευόντων. Strabo 5, p. 211. Eustath. Opusc. p. 340, 29: Δι' οὗ (σωλῆνος) καλὸν ὕδωρ διωχετεύετο. «Διαδοχεύσει in Actis Synodi primæ Nic. lib. 2, c. 18, in Fabricii Cod. pseudepigr. V. T. vol. 1, p. 845 corruptum videtur ex διοχετεύσει.» Struv.]

[Διοχὴ, ή, Distantia. Philo in Mathem. vet. p. 75: Διοχὴν ἔχουσα ἀπ' αὐτῆς ὅσον δακτυλιαίαν.]

[Διοχής. V. Διώχης.]

[Διοχθώνδης, ὁ, Diochthondas, n. pr. Schol. Apoll. Rh. 1, 230: Ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆς Παίονος καὶ Μινύου πάλιν Ὀρχομενὸς καὶ Διοχθώνδης καὶ Ἀθάμας. Codex Par. διοχθώνας.]

[Διοχίτης, κώμη Αἰγύπτου, ἐν ᾗ τέθαπται Ὄσιρις. Ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ Διοχίτης, Steph. Byz.]

Διοχλέω, Turbo: Hesych. διοχλεῖ exp. ἐκταράττει. || Molestiam exhibeo, Molestus sum. Dem.: Σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος, διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας, Molestus sum repetitione rei notæ, δι' ὄχλου γίνομαι. Pass. Διοχλοῦμαι, Molestia afficior, Molestia mihi exhibetur. [Suid.: Διοχλῶ δοτικῇ· διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῇ. Lysias p. 103, 38: Διώχληκε πόλεις πολλάς. Cum dat. Longus 3, 20: Διοχλεῖν τῇ Χλόῃ, aliique: v. Abresch. ad Xen. Ephes. p. 256. Philoni vol. 2, p. 590, 21 διενοχλεῖν ex codd. restitutum pro διοχλεῖν. Themistii exx. indicavi in indice. Heliodor. 5, 29, ubi ante Coraen ὀχλεῖν. Passiv. in inscr. recenti ap. Bœckh. vol. 1, p. 428: Μηδενὸς ἐξ ὀνόματος αὐτῶν διοχληθέντος. Διοχλούμενοι Nilus Epist. p. 47. G. Dind.]

[Διόχλησις, εως, ή, Obturbatio, Interpellatio. Andr. Cret. p. 51. Kall. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 24: Τῶν διοχλήσεων. Et ib. 39. G. Dindorf.]

Διοχλίζω, Dimoveo. Hesych.: Διοχλίζει, ἀνακινεῖ. At διοχλίζειν στόμα, Nicander dicit pro Diducere os, Al. [226]: Διὰ δὲ στόμα βρυκὸν ὀχλίζοις Ὅφρ' ἂν ὑπεξερύγῃσι δαμαζόμενος χερὶ λώβην· q. l. schol. sic exp., τῇ σῇ χειρὶ ἀνοιγε τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ στόμα, ἕως οὗ ἐμέσῃ. Ubi etiam nota βρυκὸν ab eo exponi μεμυκός.

Διοχύρόω, Munio. Polyb. [5, 46, 3]: Τὰ δὲ παρὰ τὴν λίμνην στενὰ, διωχυρωμένα τάφροις καὶ χάραξι.

[Διοχύρωσις, εως, ή, Munitio. Joseph. Genes. p. 30, C. G. Dindorf.]

[Δίοψ. V. Δίοπος.]

Δίοψις, εως, ή, Transpectus, ut Lucret.: Janua quum per se transpectum præbet apertum. [Pollux 2, 58.] Plut. [Mor. p. 948, F]: Καὶ ὅσα τοῦ φωτὸς οὐ παρέχει τῇ αἰσθήσει δίοψιν, Atque adeo quæcunque luminis perspicientiam oculis auferunt, Turn. Quod vero Plato in Tim. [p. 40, D] dicit, Τὸ λέγειν ἄνευ διόψεως τούτων αὐτῶν μιμημάτων, μάταιος ἂν εἴη πόνος, ita Cic. Latine, Si verbis explicare conemur, nullo posito ob oculos simulacro earum rerum, frustra suscipiatur labor. A Bud. exp. Perspectio, Dignotio: qui hunc Plut. in [Comp. Dem. et] Cic. l. [c. 1], Ἔστι δέ τις ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἤθους ἑκατέρου δίοψις, ita interpr., Licet mores conjicere et perspicere. Hesych. δίοψιν exp. κατασκοπὴν ἢ δι' ὅλου ὄψιν γινομένην καὶ διαύγειαν.

[Δίπαια, ή, Dipæa, oppidum Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 27, 3. Gentile Διπαιεύς, de quo Steph. Byz. addit, ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις οὕτω. Sic Pausan. 3, 11, 6: Ἐπὶ τούτοις δὲ ἐν Διπαιεῦσιν ...· οἱ δὲ Διπαιεῖς ἐν τῇ Μαιναλίᾳ πόλισμα Ἀρκάδων ἦσαν. Conf. 8, 8, 6 et 45, 2, et Herodot. 9, 35. G. Dindorf.]

[Δίπαις, ὁ, ή, Duos filios habens. Æsch. Suppl. 318: Βῆλον δίπαιδα. || Aliter idem Cho. 334: Δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρῆνος ἀναστενάζει, Duorum liberorum.]

[Διπαλαιστιαῖος, αία, αῖον, Bipalmis. Geopon. 9, 10, 2, p. 593: Ἕως διπαλαιστιαίου ὕψους. Oribas. p. 156 ed. Mai.: Τοῖς διαπαλαιστιαίοις διαπήγμασι πάχει, δακτυλιαίοις τῷ πλάτει, vitiose pro διπαλ—, et paullo post iterum διαπαλαιστιαῖον. G. Dind.]

Διπάλαιστος, ὁ, ή, Qui duorum palmorum est, Bipalmis. [Xenoph. Cyneg. 2, 4. Polyb. 27, 9, 2: Βέλος ... διπάλαιστον.]

Δίπαλτος, ὁ, ή, Qui utrimque vibratur, vibrari potest. Generalius vero δίπαλτα ξίφη ap. Eur. [Iph. T. 323] quidam interpr. Enses ancipites. [Nicetas Chon. p. 164, B: Διπάλτῳ ξίφει.] At vero ap. Soph. Aj. p. 24 [v. 408]: Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἀν. με χειρὶ φονεύοι, Utrimque telum vibrans, Bud. Vide schol., qui inter alia habet, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια. Eust. quoque [p. 674, 12] vult a substantivo παλτὸν esse hoc δίπαλτος: scribit enim, Καὶ παλτὸν εἶδός τι ὅπλου ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς. [Theophyl. Bulg. Epist. 74, p. 109: Δίπαλτος ἡμῖν ὁ πονηρὸς ἔπεισιν. Eustath.

Opusc. p. 288, 94 : Δίπαλτοι τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐτοῖς ἐπετέθησαν στράτευμα. || De fulmine Eurip. Tro. 1103 : Δίπαλτον ἱρὸν ἀνὰ μέσον πλατᾶν πέσοι Αἰγαίου κεραυνοφαὲς πῦρ.] A

Διπάλτως, Utrimque telum vibrando, Utrimque movendo, Ambabus manibus, Totis viribus, VV. LL. sed sine auctore.

[Διπάνας, τοὺς διδύμους γεγεννημένους (γεγενημένους Musur.), gl. obscura Hesychii. Δίπαιδας Alb. Simile voc. cum ἀνὴρ compositum memorat Arcad. p. 20, 11, διπάνηρ. G. Dindorf.]

[Διπενθημιμερὴς, ὁ, ἡ. Triclin. ad Soph. Ajac. 192 : Ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου· καλεῖται δὲ τοῦτο διπενθημιμερές. Hephæst. c. 15, p. 90. Boisson.]

[Δίπετρος, ὁ, ἡ, apud Epiphan. t. 2, p. 229, D, Εὑρίσκεται δὲ (chrysolithus) ἐν τῷ φρέατι διπέτρῳ, παρὰ τὸ τεῖχος τῆς Ἀχαιμενίτιδος Βαβυλῶνος, vertitur : In puteo duplicis petræ. Sed fort. est nom. proprium. Hase.]

Διπηχαϊκὴ, Interscalmium. Vitruv. 1, 2 : Et primum in ædibus sacris, ut e columnarum crassitudinibus, aut e triglypho, aut etiam embatere balistæ foramine, quod Græci περίτρητον vocitant : navibus interscalmio, quod διπηχαϊκὴ dicitur : item ceterorum operum e membris invenitur symmetriarum ratio. [Hoc Jocundi inventum est. Libri *dipheciaca*, *diffeciata* et similes corruptelas offerunt, quarum nulladum allata est emendatio satis probabilis.] B

Δίπηχυς, ὁ, ἡ, Qui duorum cubitorum est, Duo cubita æquans, Bicubitalis, ut Plin. Bicubitalis caulis. [Herodot. 2, 78 : Νεκρὸν ... μέγαθος ὅσον τε πάντη πηχυαῖον ἢ δίπηχυν· 96 : Ξύλα ὅσον τε διπήχεα. Plato Phæd. p. 96, E : Τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἶναι, aliique : v. Lobeck. ad Phrynich. p. 549.] || Ejusdem signif. est Διπηχυαῖος, quo utitur Dioscor. 4. [Est ap. Theophr. H. Pl. 9, 11, 8, sed ibi cod. Urbinas cum Mediceis πηχυαῖον dant, quæ forma longe posterior antiqua, qua Theophrastus multis aliis in ll. cum ceteris Atticis scriptoribus utitur. Eandem in Dioscoride 4, 10 alii codd. in δίπηχυν mutant. Præterea 2, 190 διπηχυαίους codd. aliqui offerunt pro vulgato πηχυαίους. In universum formam hanc in αῖος vel ιαῖος in compositis adjectivis ponderalibus et mensuralibus multo recentiorem esse legitima illa, quæ nominis principis formam habet, veluti δίπηχυς, δικότυλος, διτάλαντος, διδάκτυλος, Atticisque scriptoribus minime usurpatam fuisse alteram διπηχυαῖος, δικοτυλαῖος, διταλαντιαῖος, διδακτυλιαῖος, egregie multisque exemplis positis docuit Lobeck. ad Phrynich. p. 549. Schneider. ad Theophr. vol. 5, p. 351.] C

[Διπλάδιος, ία, ιον, i. q. διπλάσιος. Antipater in Anth. Pal. 11, 158 : Ἔσθος διπλάδιον.]

Διπλάζω, Duplex s. Geminus sum, ut Soph. Aj. p. 17 [266] chorus interroganti se Tecmessæ malitne Φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν, Ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών, respondet, Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακὸν, Majus sane malum est, quod duplex est, h. e. τὸ ἀμφοτέρους λυπεῖσθαι. Exp. etiam Duplico, Gemino, ut διπλασιάζω : sed sine exemplo. Id autem nobis suppeditat [Euripides Suppl. 781 : Στρατηλάταις δορὸς διπλάζεται τιμά·] Menander ap. Athen. 8, [p. 364, D] : Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται; [Antiattic. in Bekk. An. p. 89, 6 : Διπλάσαι, τὸ διπλασιάσαι. Ἄλεξις Κύπριδι. Andocid. p. 30, 27 : Εἰ ... τὸν φόρον ἑκάστῳ διπλάσειεν, quod Reisk. in διπλασιάσειεν mutabat. Schol. Arati Phæn. 21 : Διπλασθέντος τοῦ σ. Eustath. p. 961, 35 : Διπλασθὲν Αἰολικώτερον τὸ μ.] D

Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata vestis, διπλῆ, μεγάλη διπλοΐς, ὥστε διπλῆ χρῆσθαι, inquit Hesych. Hom. Il. Γ, [126] : Ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην, ubi Eust. dicit sub. ἱστουργίαν aut ὑφὴν, aut tale quid : quosdam autem subaudire χλαῖναν, et intelligere per δίπλακα, Magnam, quæ dupla indui possit; et paulo post, ἣν ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, δίμιτον νοοῦσί τινες. [Ib. X, 441 : Ἀλλ' ἤγ' ἱστὸν ὕφαινε ... δίπλακα πορφυρέην· Od. T, 241 : Δίπλακα δῶκα καλὴν πορφυρέην. Antipater in Anth. Pal. 7, 413 : Ἅ τε συνῳδὸς δίπλαξ.] Alibi vero scribit non solum de Læna dici, verum, ut et τρίπλαξ, de aliis quoque. Ac certe Il. Ψ, [243] legitur etiam δίπλακι δημῷ. Aliam autem habere originem hæc duo δίπλαξ et τρίπλαξ quam διπλοῦς, τριπλοῦς, videtur existimasse idem Eust. [Orpheus ap. Euseb. Pr. ev. 13, 12, p. 666, A : Δίπλακα θεσμόν. Hemst. || Æschyl. Pers. 277 : Φίλων ... σώματα ... κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι. Recte intelligi videtur de trabibus navium. Scholiasta de accessu et recessu maris cogitavit.]

Διπλᾰσιάζω, Duplico, Duplo majorem facio. [Plato Leg. 11, p. 920, A : Τοὺς δεσμοὺς διπλασιάζων.] Plut. [Mor. p. 579, B] : Διπλασιάσασι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo De V. Mos. 1 : Διπλασιάσας τὴν χαράν. [Polyb. 18, 7, 8 : Διπλασιάζειν τὸ βάθος (aciei). Schæf. Lysias C. Diogiton. p. 908 R. : Ἐπεὶ δὲ ἐσώθη (ἡ ὁλκὰς) καὶ ἐδιπλασίασεν, αὐτοῦ τὴν ἐμπορίαν ἔφασκεν εἶναι, Duplum retulit, h. e. negotiatio tam fuit fructuosa ut centenæ minæ sumtus ducentenas lucri pepererint. Reisk. Cum genit. Diodor. 4, 84 : Καρπὸν τῷ μεγέθει διαλλάττοντα, διπλασιάζοντα τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις φυομένων. De literis duplicatis frequenter apud gramm., ut Etym. M. p. 128, 47 : Διπλασιάζουσι καὶ ἕτερον ρ. || Apud Tacticos quid significet v. s. Διπλασιασμός.]

[Διπλασίασις, εως, ἡ, Duplicatio. Suid. s. Διπλασιάσαι : Τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. Cod. Leid. διπλάσεως. G. D. Nicom. Geras. Arithm. p. 85, 19 : Κατὰ τὸν τῆς χώρας διπλασίασιν. Conf. Iamblich. ad eund. p. 41, C. Hase.]

Διπλασιασμὸς, ὁ, Duplicatio. [Pollux 4, 164 : Διπλασιασμοῦ δὲ Ἀντίφων εἶπεν.] Plut. Περὶ ἀδολ. [Id. Mor. p. 718, E : Τοῦ στερεοῦ δ. || A gramm. sæpe de duplicatione literæ dicitur. Etym. M. p. 68, 47 : Ἥλως ἐπίρρημα, τὸ ματαίως, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ λ καὶ συστολῇ τοῦ η ἄλλως· et de reduplicatione, ib. p. 56, 12 : Ἀλκομένη καὶ ἀλαλκομενηὶς ἐν διπλασιασμῷ ὡς ἀταρτηρὸς καὶ ἐτήτυμος. Eustath. p. 73, 3 : Αὔξησιν διὰ διπλασιασμοῦ γενομένην (in præterito, velut τέτυφα, πεποίηκα). Gregor. Cor. p. 463 : Ἔστι δὲ ὁ δ. ὅταν τινὶ τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προστεθῇ, οἷον ὅτι ὅττι. Philoxeni Alex. liber Περὶ διπλασιασμοῦ memoratur ab Suida, ubi cod. Leid. διπλασιασμῶν. || Hesych. : Δ., ἡ ἐν τακτικοῖς οὕτως ἐνόπλιος κίνησις. De qua Suid. : Διπλασιάσαι διχῶς λέγεται· ἢ γὰρ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτόν. Γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ κατὰ λόχους ἢ κατὰ ζυγά. Ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. Quod deinceps copiosius explicat. Conf. Ælian. Tact. c. 28, 29. Polyb. 18, 7, 8 : Τοῖς δὲ πελτασταῖς καὶ τοῖς φαλαγγίταις παρήγγειλε διπλασιάζειν τὸ βάθος καὶ πυκνοῦν ἐπὶ τὸ δεξιόν.]

[Διπλασιαστικὸς, ἡ, όν. Isaac. Tzetz. ap. Mueller. ad Lycophr. p. 789 : Αἰολεῖς δὲ μόνοι Ἀχιλλεύς γράφουσι· διπλασιαστικοὶ γὰρ, Literas duplicare solent. Schæfer.]

[Διπλασιεπιδίμοιρος, ὁ, ἡ. Gaudent. Introd. Harmon. p. 13 : Τῆς δὲ διὰ πασῶν τε ἅμα καὶ διὰ τεσσάρων (συμφωνίας λόγος) διπλασιεπιδίμοιρος, Ratio dupla sesquidimidia. || Aliam formam Διπλασιεπιδιμερὴς ex Man. Bryenn. Harmon. p. 395 indicat Cramer. G. D. Nicom. Geras. Arithm. p. 104, 20. Hase.]

[Διπλασιεπιδίτριτος, ὁ, ἡ, Ratio dupla sesquibitertia. Man. Bryenn. l. modo cit. Cramer. Domninus in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 420 : Δ. γὰρ ὁ η' τοῦ γ' ἐστὶν ἀριθμοῦ, Numero octonario bis continetur ternarius cum duobus trientibus. G. Dindorf.]

[Διπλασιπίεκτος, ὁ, ἡ, Duplex cum parte sexta, ut est 13 ad 6, 26 ad 12, 65 ad 30. Nicom. Geras. p. 102, 2 : Ὥστε τὴν σύνθεσιν τοιαύτη τινὶ τάξει προχωρεῖν, διπλασιεφήμισυς, διπλασιεπίτριτος, διπλασιεπιτέταρτος, διπλασιεπίπεμπτος, διπλασιεπίεκτος, καὶ ἀνάλογον οὕτως. Hase.]

[Διπλασιεπίπεμπτος, ὁ, ἡ, Numerus duplex cum parte quinta, ut 11 ad 5, 22 ad 10. Nicom. Geras. p. 102, 1. Hase.]

[Διπλασιεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, Duplex cum quadrante, ut 9 ad 4, 18 ad 8; Nicom. Geras. l. modo cit. et p. 103, 7; Iamblich. p. 69, A, C, et p. 70, A. Hase.]

[Διπλασιεπιτετραμερὴς, ὁ, ἡ, Duplex superquadripartiens, i. e. Duplex cui ex quinque partibus addas quatuor, ut est 70 ad 25, 196 ad 70. Nicom. Geras. p. 104, 21; Iamblich. p. 71, B, D et 72, A. Idem

Nicom. p. 108, 9 videtur vocare Διπλασιεπιτετράπεμπτος. Hase.] A

[Διπλασιεπιτριμερὴς, ὁ, ἡ, Duplex superbipartiens, i. e. Duplex cum besse, ut 24 ad 9, 64 ad 24. Nic. Ger. p. 104, 21.; Iambl. p. 71, A et 72, B. Hase.]

[Διπλασιεπίτριτος, ὁ, ἡ, Duplex cum parte tertia, ut 7 ad 3, 21 ad 9. Nic. Ger. p. 101, 35 et 107, 22; Iambl. p. 69, A, C, 70, A. Hase.]

[Διπλασιεφήμισυς, ὁ. Dominus Boiss. An. vol. 4, p. 420: Πολλαπλασιεπιμόριος γὰρ ὁ ε′ τοῦ β′ ἔχει γὰρ αὐτὸν δὶς καὶ ἥμισυ μέρος αὐτοῦ· διὸ καὶ λέγεται διπλασιεφήμισυς, ὁ δὲ β′ τοῦ ε′ ὑποδιπλασιεφήμισυς. G. Dind.]

Διπλασιολογία, ἡ, ut γνωμολογία, verba sophistarum, ap. Platon. Phædro [p. 267, C], Bud. [Est i. q. διπλῆ λέξις, Usus nominum compositorum s. junctorum. V. Διπλοῦς.]

[Διπλασιόπλευρος, ὁ, ἡ, Qui duplicem spondam habet. Κλῖναι διπλασιόπλευροι ap. Aristot. Mechan. 25, p. 856.]

Δῐπλάσιος, [ία, ιον] et Διπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Duplo major. Plato Euthyd. p. 300, D: Ὥστε ὁ Κτήσιππος ἐγένετο πλεῖον ἢ διπλάσιος· Menon. p. 82, E: Ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς φῂς τὸ διπλάσιον χωρίον γίγνεσθαι;] c. genit. ut ap. [Platon. Rep. 4, p. 422, C: Διπλασίοις τε καὶ τριπλασίοις αὐτῶν μαχοῦνται· Charmid. p. 168, C. Theocr. 12, 26: Διπλάσιον δ' ὤνησας·] Polyb. [6, 23, 13]: Διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Duplo major apparet quam sit, Bud. interpr. Isocr. Panath. [p. 268, B]: Διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς συστάσης. Aristot. De mundo [c. 6 med.]: Ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum cum ἤ: ut Isocr. De pace [p. 163, C]: Διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαν. [Dionys. A. R. 7 extr.: Ἀπὸ διπλασίων χρημάτων ἢ πρότερον.] Plato Epist. 7, [p. 332, E]: Διπλασίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν μόνον ποιήσει, Duplo majorem reddere. Vel, ut alii, Duplicare. || Διπλάσιος, et interdum etiam Διπλασίων, Duplex, διπλοῦς. [Antiphanis fabula fuit Διπλάσιοι, memorata ab Athenæo 11, p. 503, E, et Stobæo Floril. 121, 4. Aristoph. Av. 55: Ἵν' ἦ διπλάσιος ὁ ψόφος.] Thuc. 2, [76]: Διπλάσιόν τε πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλασίας ζημίας dixit Idem 3, [67]. Isæus [immo Antiphon. p. 129, 11]: Διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα, Geminat piaculum, Bud. Idem ap. Demosth.: Ἀποδιδότωσαν διπλάσια τὰ χρήματα [ex p. 1296, 18], interpr. Esto dupli persecutio. Sic ap. Plat. De LL. διπλασίαν ἐκτίνειν vertitur Duplum restituere. [Et ap. Demosth. p. 733, 5, de judice, τὴν διπλασίαν καταδικάζειν.] Apud Eund.: Πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, Σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, in VV. LL. pro Cum olei partibus duabus. || Διπλάσιοι plur. ap. Plut. Apophth. p. 206 pro Bis tot, ut annotat Bud. [Lac. p. 235, B: Παῖδας μὲν οὐ δώσειν ... πρεσβύτας δὲ ἢ γυναῖκας, εἰ βούλοιτο, διπλασίους δώσειν.] || Διπλάσιον ἕσθος, Anthol. 2, Duplicata vestis. [Lectio vitiosa pro διπλάδιον, quod v. || Διπλάσιος quamvis α correpto dicatur, tamen Ionica forma (de qua Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 545, 7) Διπλήσιος est ap. Herodot. 4, 68: Μεταπέμπεται ἄλλους διπλησίους μάντιας· 6, 57: Διπλήσια νέμοντας ἑκατέρῳ τὰ πάντα ἢ τοῖσι ἄλλοισι· 7, 103: Πρὸς τὸ διπλήσιον ἀντιτάσσεσθαι. Eratosth. ap. Eutoc. ad Archimed. p. 22 ed. Basil.: Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διπλήσιον ὦ γαθὲ τεύχειν φράζεαι. Sic cod. Flor. Edit. διπλάσιον. || Διπλασίων forma usitatissima recentioribus, sed veteribus Atticis minus probata, Isocrati p. 104, D: Τὸν λόγον ἡσθόμην διπλασίω ἂν γενόμενον τοῦ νῦν ἀναγιγνωσκομένου, exemta cod. Urbinatis auctoritate, qui διπλάσιον præbuit: quanquam idem cod. De antid. p. 464 ed. Bekk. πολυπλασίω χρόνον scriptum habet, ubi ceteri πολὺ πλείω. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 411, et quæ s. v. Πολυπλασίων dicentur. Ap. Dem. p. 1296, 18 l. supra cit. cod. Paris. unus διπλασίονα. Ap. Galen. vol. 4, p. 403 διπλασίων, sed post pauca verba διπλάσιος. Plut. Mor. p. 1138, E: Ἐν διπλασίονι λόγῳ. Themistii exempla indicavi in indice. Accus. διπλασίω ex Philostr. p. 266 affert Wakef. || Διπλάσιον et διπλοῦν quid differant exponit Ammon. p. 42: Διπλοῦν καὶ διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος, διπλάσιον δὲ κατὰ ἀριθμὸν, οἷον, διπλάσια χρήματα ἔχει. Ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον. Similiter Eran. Philo p. 166, et Thomas M. p. 242, contra quem v. quæ attulit Sallier. G. Dindorf.] B

[Διπλάσιόω, Duplico. Thucyd. 1, 69: Αὔξησιν τῶν ἐχθρῶν διπλασιουμένην. Tzetz. Exeg. Il. p. 87, 15: Αἰολικόν ἐστι τὸ διπλασιοῦν τὰ σύμφωνα. Sic ib. p. 88, 16, 21 (ubi διπλασιοῦνται); 103, 26.]

[Δίπλασις. V. Διπλασίασις.]

[Διπλασίων. V. Διπλάσιος.]

Διπλασίως, ut διπλασίως ἐλάττω Plato De Leg., Duplo minora. [Aristoph. Av. 1578: Δ. μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ. Dionys. A. R. 10, 49: Δ. ἔτι ἐπερρώσθησαν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν οἱ πολῖται. Polyb. 2, 29, 9. Eutolm. in Anth. Pal. 7, 611: Δειλαίη μήτηρ κόψατο δ.]

[Διπλασμὸς, ὁ, i. q. διπλασιασμὸς, Duplicatio. Eustath. p. 1396, 53: Ὁ δὲ πεσσὸς παρὰ τὸ πεσεῖν ἐτυμολογεῖται κατὰ διπλασμὸν τοῦ σ.]

[Διπλάω (?). Hippocr. p. 621, 25: Οὖρον λαβὼν παλαιὸν καὶ σιδήρου σκωρίην ὅσην διπλᾷ ἐς τὰ θρύμματα, Urinam veterem sumito et ferri recrementum tantum, ut in fragmenta resolvi possit. Foes.]

[Διπλεθρία, ἡ, Duo jugera. Inscr. Corcyræa Muratori p. 588: Δ. ἀμπέλων. Ibid. etiam τετραπλεθρία. Schneid. Bœckh. Corp. inscr. gr. vol. 2, n. 1840, l. 20 et 22. Hase.]

[Δίπλεθρον, τὸ, Duo jugera. Polyb. 34, 12, 5: Προστιθεὶς τῷ ὁκταστάδιῳ δίπλεθρον.]

[Δίπλεθρος, ὁ, ἡ, Bijugeris, Duorum jugerum mensuram habens. Diodor. 1, 64: Ὧν ἑκάστη μὲν πλευρὰ δίπλεθρος ὑπάρχει· 2, 7 extr., ὁ ὁδός· 1, 47, μῆκος: Lucian. V. H. 1, 16: Ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν καὶ δίπλεθρος ἦν.]

[Δίπλευρος, ὁ, ἡ, Qui duo latera habet. Suid. (s. Παραγωγή): Ἐν μονοπλεύρῳ ἢ διπλεύρῳ ... τάγματι βαδιεῖται, ex Arriani Tact. 66. Kall. Donat. ad Terent. Adelph. 3, 2, 43: « Complexio est δίπλευρος, in qua utrum senseris, contrarium tollis. » Boisson.]

Διπλῆ, ἡ, nota est et σχηματισμὸς in comœdiis atque tragœdiis, cujus una species dicitur ἔσω νενευκυῖα, altera ἔξω βλέπουσα: figura est trianguli obliqui sine basi [illius ⊱ vel ⊨, hujus ⊰ vel ⊭. Utraque etiam cum paragrapho, i. e. lineola recta, —, componitur]. Vide Hephæst. [p. 133, 134], schol. Aristoph. Pluti [253, qui multiplicem hujus signi usum ad distinguendas carminum et scenicorum et lyricorum partes explicant. Eodem etiam veteres critici et interpretes Homeri usi sunt, multiplici significatu, et quidem vel ἀπεριστίκτῳ ⊨, vel περιεστιγμένῃ ⋮⊨: de quo v. gramm. a Villoisono editum in Proleg. ad Homer. p. lx. Diogenes L. 3, 66, ubi de signis criticis librorum Platonicorum agit: Διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς τὰς ἐνίων διορθώσεις. Διπλῆν βάλλειν τῷ στίχῳ schol. Hom. Il. K, 398. G. D.] Διπλῆ etiam Hesychio est ὀρχήσεως εἶδος ἢ κρούσματος. [Aristoph. Thesm. 982: Διπλῆν χάριν χορείας. Memoratur etiam a Polluce 4, 105.] C

Διπλῇ, adverb. Dupliciter. [Soph. Antig. 725: Εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ, i. e. Ab utroque. Eurip. Ion. 760: Εἰ θανεῖν μέλλω διπλῇ.] Synes. Epist. 98: Διπλῇ τιμώμενοι, καὶ τῷ μεγέθει τῶν γραφομένων καὶ τῇ σπουδῇ τῶν γενομένων. Διπλῇ ἢ, Duplo magis quam, sicut etiam διπλόος ἤ. Plato De rep. 1: Διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτὰ, Duplo amplius quam ceteri ea amplectuntur.

[Διπληγὶς, ίδος, ἡ.] Διπλησίδες sc. χλαῖναι, eædem sunt, quæ δίβολοι s. διπλαῖ, Duplices lænæ, ut testatur Pollux [7, 47, nunc ex codd. emendatus]. Sed scr. potius διπληγίδες, ut in Ἁπλήγιος docui. D

[Διπλήδιον lectio vitiosa. V. Διπλοίδιον.]

[Διπλήθης, ὁ, ἡ, Duplicatus, Bis plenus. Nicand. Al. 153: Ἢ καὶ σιραίοιο πόσιν διπληθέα (scr. διπλήθεα) τεύξαις· ubi alii libri διπλήρεα. Schol.: Διπλῆν κελεύει πόσιν τῶν τεσσάρων δραχμῶν δοῦναι, ὅ ἐστιν ὀκτὼ δραχμῶν.]

[Διπλήσιος. V. Διπλάσιος.]

[Διπλοδέω, Bis venio, Repetor. Theo Smyrn. Music. p. 145. Conf. Δευτεροδέομαι.]

[Διπλόδρομος, ὁ, Duplex cursus. Pisid. Opif. M. v. 351: Τίς ... καὶ φωσφόρον γνοὺς καὶ σκοπήσας ἕσπερον οὐκ οἶδεν αὐτὸν ἐργάτην διπλοδρόμων, κήρυκα νυκτὸς καὶ προφήτην ἡμέρας.]

[Διπλοείματος, ὁ, ἡ, Duplicato pallio utens. Cercidas ap. Diog. L. 6, 76. Wakef.]

Διπλόη, ἡ, Duplicitas. [Plato Sophist. p. 267, E, de ferro, quod non ex uno cusum est, sed commissuram habet: Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιὴς εἴτε διπλόην ἔχων τινά ἐστιν ἐν ἑαυτῷ. «Ex hoc l. medicina facienda est Plutarcho Pericle c. 11: Ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκή τις ὕπουλος, ὥσπερ ἐν σιδήρῳ, διαφορὰν ὑποσημαίνουσα δημοτικῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς προαιρέσεως. Scrib. διπλόη. Levius idem laborat Moral. p. 715, F: Καὶ τὸ ὕπουλον ὥσπερ τινὰς διπλοῦς ἀναπτύσσει τῆς ψυχῆς. Lege διπλόας. P. 441, D: Ἡ διττὸς ἡμῶν ὡς ἀληθῶς ἕκαστός ἐστι καὶ σύνθετος· τὴν γὰρ ἑτέραν διπλόην οὐ κατεῖδον· 802, B: Διπλόας ἐν σιδήρῳ μαλάσσων καὶ καταλεαίνων.» Ruhnken. ad gl. Timæi p. 86: Διπλόον ἐπὶ σιδήρου εἴρηται ὅταν ἀπό τινος ἑνώσεως ἀπόλυσίς τις ᾖ εἰς παράθεσιν μᾶλλον ἢ ἕνωσιν· ἐπὶ δὲ ἤθους τροπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς δηλοῖ. Philo in Mathem. vet. p. 71: Ὥστε μήτε διπλόην μήτε ἄλλο σῖνος ἐν αὐτῷ (τῷ σιδήρῳ) μηδὲν ὑπάρχειν. Pollux 9, 118: Διπλοῦ ἱμάντος λαβυρινθώδης ... περιστροφή, καθ' ἧς ἕδει καθέντα παττάλιον τῆς διπλόης τυχεῖν. || «Διπλόη dicitur Ossis calvariæ duplicata lamina et interior ejus pars rara et laxa, cavernosa et mollissima, qua ossa inter se connectuntur. Meditullium vocatur et secunda lamina recentioribus. Hippocr. p. 896, D: Ἡ δὲ δ. κοιλότατον καὶ μαλθακώτατον καὶ μάλιστα σηραγγώδές ἐστι· 910, D: Ὑποφύεται δὲ ἐκ τῆς διπλόης τοῦ ὀστέου καὶ ἐκ τοῦ ὑγιέος.... Διπλόην Celsus Interiorem partem qua ossa inter se connectuntur vocat. Alii Medium calvariæ discrimen: cujus meminit Galenus Methodo med. 6, 5: Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ διπλόος.» Foes. Rufus De partibus hominis p. 34 ed. Clinch. || Κολπώδη διπλόην ap. Ælian. N. A. 9, 4, de fistulato aculeo scorpionis.] Themist. De anima 2, [250]: Ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς διττὸν τὸ τέλος ἐλέγετο, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ταύτην τὴν διπλόην θετέον. Bud. Comm. [Clemens Al. p. 901: Ὁλισθηρὸν τὸ γένος τῶν τοιούτων θρεμμάτων ὡς ἂν μὴ σχιδανοπόδων ὄντων μηδὲ τῇ διπλόῃ τῆς πίστεως ἐπερειδομένων. Wakef. Διπλόη συντάξεως, Duplex constructio, Eustath. p. 409, 46. Schæf.] Pisides ap Suid.: Ἐπέσχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ὑπηγμένην ἡ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. Gregor. ἐν τῷ περὶ φιλοπτωχίας λόγῳ, διπλόην appellat Varium et multiplicem Scripturæ intellectum, de allegoria legis loquens: Εἰ μέν τοι καὶ ἄλλο κρύπτων ἀπόῤῥητον καὶ βαθύτερον, οἷα τὰ πολλὰ τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης, οὐκ ἐμὸν τοῦτο εἰδέναι. Διπλόη etiam, sicut διπλόος de Versipelle dici paulo post indicabo, Vafritiam versutiamque ac fraudem significat hominis aliud in ore, aliud in corde habentis, opponiturque τῇ ἁπλότητι, i. e. ἀφελείᾳ. Gregor., alter frater Basilii, De homine: Τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδές ἐστι τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον· τὸ δὲ κακὸν ποικίλον τε καὶ κατεσχηματισμένον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suid., ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. Καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. [Schol. Luciani ad Phalar. 1 p. 188: Αὐθέκαστος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος. Mich. Syncellus in Dionys. Areop. p. 370: Ἁπλοῦς μὲν τῇ ὀρθότητι καὶ ἀληθείᾳ, πάσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος. A Platone vocem διπλόη etiam sumserunt Themist. Or. 21, p. 258, C, et Synes. Ep. 147, p. 288. Ruhnken. l. c. Theodoret. vol. 3, p. 316: Οἱ διπλόην περίκεινται καὶ ἕτερα μὲν φρονοῦσιν, ἕτερα δὲ λαλοῦσι.]

[Διπλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Duplex folium habens. Oppian. Ixeut. 1, 23, p. 180: Ταῖς διπλόθριξι πίτυσι. Wakef.]

[Διπλοίδιον, τὸ, Læna duplicata. Διπλοίδιον scriptum ap. Polluc. 7, 49 contra Atticorum consuetudinem. Herodian. p. 446 ed. Piers.: Διπλήδιον, τὸ διπλοῦν ἱμάτιον. Quod ex διπλοίδιον corruptum.]

Διπλοΐζω, ἰσω, Duplico, Hesych. [qui per διπλασιάζειν explicat. Æsch. Agam. 835: Δύσφρων γὰρ ἰὸς ... ἄχθος διπλοΐζει, ubi trisyllabum de more Atticorum: v. Pierson. ad Mœr. p. 275. Eidem poetæ Eum. 1013: Χαίρετε χαίρετε δ' αὖθις ἐπιδιπλοΐζω, restituendum, ni fallor, ἔπος διπλοΐζω, ut respondeat hic versus strophico Χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι (libri αἰσιμίαις) πλούτου. Partem veri vidit G. Burgesius, qui ἔπος διπλοῦν ἄζω conjecit. G. Dindorf.]

Διπλοῖς, ίδος, ἡ, Læna duplicata, διπλουμένη χλανὶς ἐν τῷ φορεῖσθαι, Hesych. VV. LL. de hac intelligi dicunt quod Horat. Ep. 1, [17, 25] dixit, Contra quem duplici panno patientia velat: item Tunicam et Pallium ap. LXX Interprr. exp. et Chlamydem 1 Reg. 24, [6. Antipater in Anth. Pal. 7, 65: Μία διπλοΐς. Sæpius hoc voc. utuntur gramm. ad explicandam Homericam δίπλακα. V. Heyn. ad Il. Γ, 126, vol. 4, p. 476. Ἐφεστρίδα ap. Lucian. Charon. c. 14 schol. interpretatur διπλοΐδα. || Apud Hesych. inter Διπλοῦς et Δίπνοια legitur, Διπλοΐδα, διπλοΐδα. Fortasse Διπλωΐδα ex l. aliquo poetæ. Neque enim probari potest Piersoni conjectura (ad Mœr. p. 276): Διπλοΐδα, διπλοΐδα. || Duplicata lamina ossis calvariæ. Hippocr. De morb. 2, p. 469: Διακαθήραντα τὸ ὀστέον, ξύσαι ἕως ἂν ἀφίκηται εἰς τὴν διπλοΐδα· εἶτα ἰᾶσθαι ὡς κάτηγμα. Et iterum paullo post. Conf. Διπλόη. G. Dind.]

[Διπλοκαρδία, ἡ, Cor duplex. Barnab. Epist. cath. in Coteler. Patr. vol. 1, p. 52, et plurali numero in Constit. apostol. ib. p. 370. Tribuitur hominibus aliud sentientibus aliud dicentibus. Conf. Διπλόη. G. Dindorf.]

[Διπλοκιόνιον, τὸ, Bicolumnium. Ducas Hist. Byz. p. 159, C: Ἱλοῖα ... ἱστάμενα ἐν τῷ διπλοκιονίῳ. (Ibid. p. 152, D eundem locum διπλοῦν κίονα vocat, ubi vid. Bulliald. p. 269.) Nicet. Chon. Histor. p. 346, A: Κατὰ τοὺς κίονας, ubi cod. Græcobarb. ἐν τῷ διπλοκιονίῳ. Conf. Δικιόνιον. G. Dind.]

[Δίπλοκος, ὁ, ἡ, Duplex, Duplicatus. Schol. cod. Paris. Lycophr. 636: Δικώλοις σφενδόναις) διπλόκοις. G. Dind. Pseudochrys. t. 7, p. 303, 14: Ἡδὺς τῆς κενοδοξίας ὁ βρόχος, οὐχ ἡδὺς δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ δίπλοκος. Hase.]

[Διπλόνηστος, ὁ, ἡ, Biduanam jejunans. V. l. Nomocanonis s. v. Διπλοῦς afferendum.]

Διπλόος, Διπλοῦς, [διπλόη διπλῆ, διπλόον διπλοῦν], Duplus. [Hom. Il. Δ, 133: Διπλόος ἤντετο θώρηξ· Κ, 134: Χλαῖναν ... διπλῆν. (Κροκωτὸν διπλοῦν et ἀμόργινον διπλοῦν in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246.) Διπλοῦν οἰκίδιον, Duarum contignationum domuncula, apud Lysiam p. 92, 28. Herodot. 6, 104: Ἐκπεφευγὼς διπλόον θάνατον. Ap. eund. 3, 42 χάρις διπλέη, pro διπλόη, forma aliunde non cognita. Διπλόον ἐπαναπνεῖν, Geminata respiratione respirare, Hippocr. p. 1234, E. Διπλόα ἀρετὰ Pindar. Nem. 5, 96. Æsch. Agam. 642 et Soph. Aj. 242: Διπλῆ μάστιγι, et διπλοῖς κέντροισι OEd. T. 809 (quocum conferendum quod ex Synaxario Vitæ S. Joannis memorat Ducangius: Τραχέσιν αὖθις ῥάβδοις ταῖς παρ' αὐτοῖς διπλαῖς οὕτως λεγομέναις μαστίζειν προστάττουσιν). Æsch. Pers. 165 et Eur. Or. 632 διπλῆ μέριμνα. Soph. El. 1415: Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν· Antig. 14: Ἀδελφῶν μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῆ χερὶ, Quum se invicem interemissent: quod ἐπαλλήλοιν χεροῖν dixit v. 57. Aristoph. Lys. 589: Πλεῖν γὲ διπλοῦν αὐτὸν (τὸν πόλεμον) φέρομεν, Duplo majore ex parte (quam viri).] 1 Tim. 5, [17]: Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris proportio. [Διπλοῦς χρύσινος, ἤγουν ὀβολός, Dipundium, Gl.] Διπλοῦν ὄνομα, Nomen compositum. [Διπλᾶ ὀνόματα, Verba composita, juncta. Aristot. Rhet. 3, 3, 1, ubi hæc exempla ponuntur, πολυπρόσωπος οὐρανὸς, μεγαλοκόρυφος γῆ, ἀκτὴ στενοπόρος, πτωχόμουσος κόλαξ. Plura exx. dedit Voss. Instit. Rhet. 6, 4, p. 449. Præceptum Aristotelis hoc est 3, 3, 13: Οἱ ἄνθρωποι τοῖς διπλοῖς χρῶνται, ὅταν ἀνώνυμον ᾖ καὶ ὁ λόγος εὐσύνθετος, οἷον τὸ χρονοτριβεῖν· ἀλλ' ἂν πολὺ, πάντως ποιητικόν. Διὸ χρησιμωτάτη ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς· οὗτοι γὰρ ψοφώδεις. Haud dubie hoc sensu διπλασιολογίαν dixit Plato in Phædro p. 267, C, ubi eam cum γνωμολογίᾳ et εἰκονολογίᾳ Polo rhetori tribuit. Ernest. Lex. rhet.] Διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exod. 25, [4], ut habetur in VV. LL. Eust. [p. 1863, 35] inter διπλοῦν et διπλάσιον sic distinguit, ut διπλοῦν κατὰ μέγεθος dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν. [V. Διπλάσιος.]

|| Διπλοῦς cum gen. Duplo major quam: cujus exemplum cum Gazæ interpr. in VV. LL. hoc affertur [ex

Aristot. H. A. 5, 21]: Τὸ μέγεθος διπλῆς τῆς χρηστῆς μελίττης, Duplo major quam apes frugi. [Lectio vitiosa pro διπλάσιος (ὁ ἡγεμών).] In qua signif. Matth. 23, [15] usus est comparativo, Ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν. [Ad quem l. Grotius citavit Justin. Mart. p. 215, B : Διπλότερον ὑμῶν βλασφημοῦσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Appian. Hist. præf. § 10, ab Schweigh. cit. : Σκεύη διπλότερα τούτων. || Διπλοῦν ὅσον in lege ap. Demosth. p. 629, 22 : Διπλοῦν ὀφείλειν ὅσον (ὅσου codex unus) καταβλάψῃ.]

|| Διπλοῦς, ut referunt VV. LL., Marcello interdum signif. non Duplex, sed Latus et grandis, ut Diosc. 2, 213, quemadmodum etiam Lat. Duplex; ut Virg. Georg., Duplici aptentur dentalia dorso. Et paulo post, Duplex per lumbos agitur spina. [|| Eurip. El. 492 : Ἐξελκτέον διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ. Recte explicant Curvam (senio) dorsi spinam. Musgr. confert Virgil. Æn. 12, 927 : « Duplicato poplite Turnus », et Plut. Camill. c. 41 : Κάμπτεσθαι ταχὺ καὶ διπλοῦσθαι τὰς μαχαίρας. Addo Virgil. Æn. 11, 645 : « Duplicatque virum (hasta) transfixa dolore. Valer. Max. 5, 1, ext. 1 : « Duplicatum frigore corpus ». Seidl.]

|| Διπλοῖ in plur. accipitur etiam pro Duo, ut διπλοῖ βασιλῆες : item διπλόα ἤματα : quorum prius e Soph. [Aj. 970], posterius ex Apoll. Rh. [1, 588] citatum reperitur in VV. LL. [Soph. Phil. 793 : Ὦ διπλοῖ στρατηλάται· OEd. T. 1135 : Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνί. Æsch. Prom. 950 : Μηδέ μοι διπλᾶς ὁδοὺς ... προσβάλῃς. Id. fr. ap. Eustath. p. 927, 39 : Εἶλκον ἄνω λυκηδὸν ὥστε διπλόοι λύκοι νέβρον φέρουσι. Ambo, Soph. Ant. 51 : Διπλᾶς ὄψεις ἀράξας.]

|| Διπλοῦς Duplicem etiam et versipellem significat, ut contra ἁπλοῦς Hominem simplicem : διπλοῦς ἀνὴρ Eur. [Rhes. 395 : Φιλῶ λέγειν τἀληθὲς ἀεὶ κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ. Plato Rep. 3, p. 397, D : Ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς· 8, p. 554, D : Οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ διπλοῦς τις. Dionys. H. Rhet. p. 66 (c. 11, 5, p. 402, 3) : Ἕλλην Θετταλὸς, διπλοῦς καὶ ποικίλος. (Sic Sylburg. Libri διπλῶσαι ποικίλος.) Hesych. : Διπλοῦς ἄνδρας, παλιμβόλους. ... Græcorum imitatione *duplicem Ulyssem* feliciter dixit Horatius Carm. 1, 6, 7, quod explicuit Bentlejus. Glossæ Isidori : *Artificem* (immo *Altriplicem*, ut codd. et alia Glossaria), *duplicem*, *dolosum*. Ruhnken. ad Tim. p. 86, 87. Xenoph. H. Gr. 4, 1, 32 : Διπλοῦν οὐδὲν πώποτέ μου οὔτε ποιήσαντος οὔτε εἰπόντος. Ideo § 37 ἁπλῶς, inquit, ὑμῖν ἀποκρίνομαι. Hemst. Hesychii gl., quam Ruhnk. non integram apposuit, hæc est : Διπλοῦς ἄνδρας· τὰ δισύλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα. Οἱ δὲ πάλιν βόλα. Recte corrigitur παλιμβόλους. Zenobius Prov. 3, 23 : Διπλοῦς ἄνδρας· τὰ δ. ἀνδρῶν ὀν. ὅθεν ἐπίγραμμα, Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα, χρηστὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις. Ἀνδρῶν in ἀνδραπόδων mutabat Schottus, recte an secus non dixerim, quum nesciamus unde verba illa sumpserint gramm.]

[Διπλῆ, saltandi quidam modus. V. s. Διπλῆ. || Nota grammaticorum. V. ibid. || « Biduana. Διπλὰς νηστεύειν, Biduanas jejunare. Apophth. Patrum in Agathone n. 20 : Ἔστι δὲ ἄλλος νηστεύειν θέλων δύο δύο καὶ χορτάζεσθαι· σὺ δὲ διπλᾶς νηστεύων οὐ χορτάζῃ. Epiphanius in Exposit. fidei n. 22 : Οἱ δὲ σπουδαῖοι διπλὰς καὶ τριπλὰς καὶ τετραπλὰς ὑπερτίθενται, etc. Id aliis verbis expressit Nomocanon Coteler. n. 270 : Τὸ δὲ νηστεύειν δευτέραν καὶ τρίτην, τοῦτο καλόν ἐστι· διπλόνηστος λογίζεται, ὥσπερ Μωϋσῆς ἐνήστευσεν. » Ducang.]

[Διπλὰ pro διπλᾶ a recentioribus quibusdam poetis metri caussa dictum indicat Schæfer. ex Bianore in Anth. Pal. 10, 101 : Τὰν διπλοῖς ἔργοις διπλὰ βαρυνομέναν, et Oppiano Cyn. 2, 449 : Διπλὰ δέ οἱ, etc. Hal. 4, 657 : Διπλὰ περιπροβαλόντες. Quem accentum librarii in scriptoribus quibusvis sæpissime per errorem posuerunt. Temere schol. cod. Paris. Lycophr. 521 : Διπλὸς δὲ κυρίως, ἐξ οὗ καὶ διπλοί ὀξύτονον. G. Dind.]

[Διπλόρους, ὁ, ἡ, Cum duplici ῥῶ scriptus. Tzetz. Hist. 12, 636 : Ὁμοῦ ψιλοῦσί τε αὐτὸ καὶ γράφουσι διπλόρουν. Conf. Δίρρους. G. Dindorf.]

Διπλοσήμαντος, ὁ, ἡ, Duplicem habens significationem. Aristot. [Schol. Aristoph. Nub. 225 : Τὸ περιῤῥονῶ διπλοσήμαντόν ἐστι.]

[Διπλόσημος, ὁ, ἡ, i. q. διπλοσήμαντος. Eustath. p. 1356, 60 : Τὸ τοῦ ἄγους διπλόσημον.]

[Διπλοσύνθετος, ὁ, ἡ, Bicompositus. Ænigma in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 453 : Ἂν γοῦν τέμῃς μου διπλοσύνθετον κάραν.]

[Διπλότερος. V. Διπλόος.]

[Διπλότης, ητος, ἡ, Duplicitas. Nicet. Chon. Hist. p. 164, B : Τὸ τῶν ῥημάτων ἀμφοτερίζον, ubi paraphrasta codicis Monac. ἡ διπλότης τῶν λόγων αὐτοῦ. G. Dindorf.]

[Διπλοῦς. V. Διπλόος.]

[Δίπλουτος, ὁ, ἡ, Dupliciter dives. Marcus Erem. p. 24 ed. Morel. : Ὁ ἀβουλήτως κοπιῶν καθολικῶς πτωχεύει, ὁ δὲ μετ' ἐλπίδος τρέχων δίπλουτός ἐστι. Joann. Climac. p. 19, C, D. G. Dindorf.]

Διπλόω, ώσω, i. q. διπλοΐζω, Duplico. Plut. Camillo [c. 41] : Κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari. [Gl. : Διπλόω, Duplico, Duplo, Complico, Plico. Διπλωθέντες, Duplicati. Διπλώσατε τὰ ἱμάτια, Plicate vestimenta. Ἐδίπλωσεν, Duplavit, Duplicavit. Hesych. : Διπτύχιξον, δίπλωσον. Diog. L. 6, 22 de Diogene : Τρίβωνα διπλώσας πρῶτος κατά τινας διὰ τὸ ἀνάγκην ἔχειν καὶ ἐνεύδειν αὐτῷ. Conf. ib. 13. Joann. Apocal. 18, 6 : Ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκεν καὶ διπλώσατε διπλᾶ καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς. G. Dind.]

Δίπλωμα, τὸ, [Duplicata vestis. Hesych. : Πτύγμα, κόλπωμα, δίπλωμα. ||] Vas, ut Gorr. tradit in suis Defin. medic., duplex; id quod patet e Galeni lib. 7 Τῶν κατὰ τόπους [vol. 13, p. 535], ubi Critonis arteriacas describit; eas enim ipse ἐν διπλώματι coquendas præcipit : quo modo unguentarii unguenta sua præparare solent, in magnum lebetem calidam aquam infundentes, et in eum alterum statuentes, qui medicamentum, quod coqui debet, contineat : deinde suppositis carbonibus aut lignis, quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idem habet etiam lib. 5, ubi coquendi olei lentiscini rationem instituit. Verum non semper ab eo δίπλωμα dicitur, sed aliquando διπλοῦν ἀγγεῖον, et διπλοῦν σκεῦος, quo nihil est in officinis pharmacopœorum usitatius, a quibus et Duplex vas et Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. [Paul. Ægin. p. 116, 27. || Aristot. Meteor. 1, 8 : Αὐτοῦ τοῦ κύκλου πλεῖον τὸ φῶς ἐστιν ἐν θατέρῳ ἡμικυκλίῳ τῷ τὸ δίπλωμα ἔχοντι, Candorem duplo majorem habenti. ||] Sunt etiam διπλώματα, ut annotat Bud. in Pand., quas Literas patentes nunc appellamus : cujusmodi sunt Edicta et Mandata principum regio signo sancta, et quas Bullas pontificias vocant. Cic. in Epist. : Diploma statim non est datum, de literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quippiam duplicato compositum significans aut complicatum, ut linteum, quod πτύγμα dicitur. Paulo post scribit appellari a Macrobio Chartulas complicatas et lino trajectas obsignatasque, eoque in loco Codicillos etiam Lat. ab eo vocari; unde Codicillaris potestas Lampridio. Vocari igitur Codicillos Chartulasve signo principali obsignatas, vel Tesseras, quibus agnitis, qui ἔπαρχοι dicuntur, h. e. Præsides et alii magistratus præfectique, vehicula cum equis publici cursus accommodarent. Plura qui desiderat, consulat ejus Annot. post. in Pand. [Inscr. ap. Pocock. p. 23, 13 : Ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐξσφράγισμα ἀπόκειται ... γενηθὲν διπλώματι. G. Dindorf.]

[Διπλῶς, Bifariam, Gl. Hesych. : Διττῶς, ... διπλῶς. G. Dindorf.]

[Δίπλωσις, εως, ἡ, Duplicatio, Aristot. Rhet. 3, 3, ubi de διπλοῖς ὀνόμασι agit, de quibus v. s. Διπλόος. De duplicatione literarum Eustath. p. 47, 32 : Τῆς τῶν ἀμεταβόλων διπλώσεως. De duplicatione vestis id. p. 633, 20, et Hesych. s. v. Πτύξις. G. D. Ἀσήμου δίπλωσις in cod. chymico Ægypt. ap. Reuvens *Lettres à M. Letronne*, 3, p. 66. Hase.]

[Δίπνοα τρήματα, Bispira foramina dicuntur Galeno in Exeg. (p. 458 : Δίπνους [cod. D δίπνοον], τρήματα τῶν etc.) τῶν εἰς τὰ κενὰ συντετρημένων καὶ οἷον κατὰ δύο στόματα ἀναπνεόντων, In his quæ ad vacuum pertusa sunt ac perforata, quasi per duo oscula respirent. At apud Hesych. non τρήματα, sed δίπνοια τραύματα, ἐς κενὰ τραύματα explicantur, quasi bispira vulnera, quæ ad vacuum penetrant et transadiguntur.

Quamvis ap. eum et Varin. ἐς καινὰ vitiose legatur, et δίπνοια fort. pro δίπνοα Foes. Τραύματα Musurus posuit. Codex bis τρώματα.]

Διπόδης, ὁ, Qui duorum pedum est, Bipedalis, Bipedaneus, Xenoph. OEc. [19, 3 : Τὸ πλάτος ἥδη τινὰ (βόθυνον) τριπόδου πλέον εἶδες; Οὐδὲ μὰ Δί', ἔφην ἐγὼ, διπόδου. Quod ambiguum est utrum ab nominativo διπόδης an δίποδος ductum sit.]

Διποδία, ἡ, Bipedem esse, s. Duo pedes. [Aristot. De part. anim. 1, 3 : Ἡ δ. γὰρ ἄλλη καὶ διάφορος. || Duo pedes sive quatuor syllabæ sæpissime διποδία dicuntur a metricis. Aristid. Quintil. p. 52 : Κατὰ συζυγίαν ἢ διποδίαν· διποδία δ' ἐστὶ ποὺς τετρασύλλαβος. Ibid. p. 50. Longin. fr. 3, 7.] || Διποδία, a duplicatis gressibus pedum, Laconica saltatio, Cam. ex Polluce [4, 101]. Itidem ap. Hesych. Διποδία, ὀρχήσεως εἶδος· οἱ δὲ διποδισμός. [Schol. Aristoph. Lys. 1245 : Εἶδος ὀρχήσεως ἡ δ., ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις, Ἄρξη γὰρ αὐτοὺς διποδία καλῶς. Corrig. ἄρξει γὰρ αὐτὸς διποδίας καλῶς. G. D.] At Διπόδια, Socci lanei, qui pedibus hyeme inducuntur. Pollux 7, c. 22 [§ 92] : Ἃ διπόδια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος, Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις· ubi etiam Αὐταπόδια dicit esse εἶδος ὑποδήματος. Nisi forte αὐτοπόδια potius scrib. est. [Codd. αὖ τὰ πόδεια.] Sed et pro διπόδια leg. putarem δὲ ποδεῖα [Recte nunc δὲ πόδεια legitur], ut Idem l. 2, c. ult. [96] : Καὶ ποδεῖα δὲ τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους Κριτίας, ἃ Αἰσχύλος πέλυτρα καλεῖ, nisi paulo post [7, 93] e Cratete subjungeret, Καὶ διπόδια [correctum δὴ πόδεια] τριμίτινα, Soccos trilices. Notandum vero et πέλυντρα scribi uno in loco, in altero legi πέλυτρα.

[Διποδιάζω, Salto dipodiam (saltationem Laconicam). Aristoph. Lys. 1143 : Ἵν' ἐγὼ διποδιάξω. V. Διποδία.]

Διποδιαῖος, Bipedalis, Bipedanus s. Bipedaneus, i. q. διπόδης, Xen. [Διποδιαίου lectio vitiosa librorum quorundam OEcon. 19, 4 pro ποδιαίου.]

[Διποδισμὸς, ὁ, i. q. διποδία, quod v. Nisi scrib. διποδιασμός. Schneid.]

[Δίποινα, ἡ, Dipœna, oppidum Arcadiæ. Pausan. 8, 27, 4 : Καλλία καὶ Δίποινα καὶ Νώνακρις. Plur. ib. 7 : Κώμας, Τόρτυνα, Διποίνας, Θεισόαν, ubi cod. Par. διπιὰσθισοάν. G. Dind.]

[Δίποινος, ὁ, Dipœnus, n. pr. sculptoris Cretensis antiquissimi, de quo Plin. H. N. 36, 4, Pausan. 2, 15, 1, aliisque ll. G. Dind.]

[Διῖπόλεια, τά.] Διπόλια, τὰ, i. q. Διῖπόλια, Festum quoddam Athenis, Hesych. : qui et Laconicæ saltationis genus esse tradit [male confundens cum Διποδία. HSt. supra :] Διϊπόλια, Jovialia, festum quoddam in honorem Jovis, dicta putantur, quod Jovi Πολιεῖ sacrificaretur. Ap. Suidam in Ms. codice [aliisque codd. Gaisfordi] est Διϊπόλεια. [Hesych. : Διιπολίεια (sic), ἑορτὴ Ἀθήνησι, ἀπὸ τοῦ Πολιεῖ Διὶ θύειν Ἀθηναίους εἰς μνήμην τοῦ πελάνου καὶ τοῦ βοός· et infra, Διπόλια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν· οἱ δὲ Διιπόλια, ὡς προδεδήλωται. Διιπόλια ex Antiphonte (p. 120, 10, ubi cod. unus a pr. m. διιπολείοις) memoravit Harpocr., memoriæ errore, ut videtur, orationem περὶ τοῦ χορευτοῦ nominans. Alia attulerunt intt. Hesychii ad gl. priorem, quibus adde Lex. rh. p. 238, 21 : Διιπόλια γάρ ἐστιν ἑορτὴ μὲν Διὶ, ἣ καὶ δειλία (corr. Διάσια ex Antiatt. p. 91, 8, schol. Aristoph. Nub. 984 et Suida) καλεῖται, γίνεται δὲ ἕκτην (τετάρτῃ schol. Aristoph. Pac. 420) ἐπὶ δέκα τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνός. Attica nominis forma fuit Διπόλεια, quam Aristophani Pac. 420 : Μυστήρι' Ἑρμῇ, Διπόλεια (libri διιπόλει'), Ἀδώνια, restituit Porsonus, collato Antiattic. p. 91, 6 : Δισωτήριον καλοῦσιν Ἀθήνησι τὸν ναὸν τοῦ σωτῆρος Διός. Ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. Διπολιεῖα (Διπόλια Bekker. sed scrib. potius Διπόλεια) γοῦν καλεῖται ἑορτή. Καὶ Διπολιώδη φησὶν Ἀριστοφάνης. Θουκυδίδης δὲ Διάσια καλεῖ τὴν ἑορτήν. Ap. Harpocr. libri plures Διιπόλεια. Scribendum igitur Διπόλεια idemque Antiphonti restituendum. Vitiosum accentum Διπολεῖα præcipit Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 192, 20. Ἐν τοῖς Διασπολίοις ap. Porphyr. De abst. 2, p. 178, vitiose. G. Dindorf.]

[Διπολῆις, ἡ, i. q. δίπολις. Manetho 4, 376 : Σύν τε διωνυμίῃ τε καὶ ἐν διποληίδι φήμῃ ζήσεται ἀλλοτρίων γονέων, Duarum urbium.]

Δίπολις, εως, ἡ, Lemnus dicitur a duabus, quas habet, urbibus, Hephæstia et Myrina, Etym. [M. p. 279, 5. Strabo 14, p. 656 : Πρόκειται νῆσος ... ποιοῦσα δίπολιν τρόπον τινὰ τὴν Κνίδον· πολὺ γὰρ μέρος αὐτῆς οἰκεῖ τὴν νῆσον, σκεπάζουσαν ἀμφοτέρους τοὺς λιμένας. Hemst. Significat, In duas urbes divisam. Idem 3, p. 160 : Δίπολις δ' ἐστὶ (ἡ πόλις) τείχει διωρισμένη. G. Dind. Sic de eod. oppido Plin. H. N. 3, 22 : « Emporiæ, geminum hoc veterum incolarum et Græcorum ». Hase.]

[Διπολίτης, ὁ, Duarum urbium civis. Manetho 5, 291.]

[Διϊπολιώδης, ὁ, ἡ. Aristoph. Nub. 984 : Ἀρχαῖά γε καὶ διιπολιώδη (codd. plerique διιπολιώδη), Prisca ut festum dipoliorum, i. e. obsoleta. Conf. Διπόλεια.]

Δίπολος, ὁ, ἡ, Bis versus s. versatus : δίπολος γῆ dicitur ἡ δὶς πεπολημένη, Terra bis aratro versa et proscissa, ἡ δὶς ἠροσμένη, ut Proclus apud Hesiodum annotat [Op. 460]; ἡ δὶς ἀροθεῖσα, ut Pollux [1, 222. || Duplex. Hesych. : Δίπολοι· Αἰσχύλος διπλαῖ (διπλαὶ codex) Προπομποῖς.]

[Δίπορος, ὁ, ἡ, Duas vias habens. Eur. Troad. 1097 : Δίπορον κορυφάν.]

[Διπόρφυρος, ὁ, ἡ, Bipurpureus. Theogn. Can. p. 88, 28 : Ὁλοπόρφυρος, μεσοπόρφυρος, χρυσοπόρφυρος, διπόρφυρος. Cramer. Nisi διαπόρφυρος scripsit. G. Dind.]

[Διπόταμον, τὸ, Dipotamum, nomen castelli, ap. Cantacuz. Hist. p. 328, D, Leon. Diac. p. 121, 1 ed. Bonn. G. Dindorf.]

Διπόταμος, ὁ, ἡ, Duos habens fluvios. [Eur. Suppl. 621 : Διπόταμον πόλιν.]

[Διπούντιον, τὸ, Dupondium. Cleopatras in Cosmeticis : Ὁ στατὴρ ἄγει δραχμὰς δ'· καλοῦσι δὲ αὐτὸν τετράδραχμον· καὶ τὸ διπούντιον δὲ ὁμοίως ἄγει δραχμὰς δ'. Ducang. Pseudo-Galen. De mens. et pond. vol. 13, p. 982, 983. Angl.]

Δίπους, ὁ, ἡ, Bipes, Binis incedens pedibus : ut [δίπους λέαινα Æsch. Agam. 1258, δίποδες μῦς Herodot. 4, 192;] ζῶα δίποδα ap. Aristot. De gen. anim. 2, et De part. anim. 4. Et παιδίσκη δίπους ap. Athen. 13. [Neutrum δίπουν in ænigmate Sphingis : Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς. || Δίπος. Versus Pythagoricus apud Iambl. V. P. p. 300 : Ἄνθρωπος δίπος ἐστὶ καὶ ὄρνις καὶ τρίπον ἄλλο.]

[Διπρὴν voc. corruptum ap. Arcad. p. 9, 25, ubi cod. Havn. δεπρήν.]

Διπρόσωπος, ὁ, ἡ, Duas habens facies, Bifrons, Biceps, i. q. ἀμφιπρόσωπος, Anceps, ut ap. Lucian. διπρόσωπος εἰκών, Imago ancipitis aspectus, s. bifrons, qualis Jani : de quo Herodian. 1, [16, 6] : Διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ ἵδρυται τὸ ἄγαλμα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν ὁ ἐνιαυτὸς ἄρχεταί τε καὶ παύεται, Biceps imago, Polit. Aliam autem rationem affert Plut. Numa [c. 19 : adde Mor. p. 269, A], cur ἀμφιπρόσωπος fingi solitus fuerit : quam videre poteris p. 133 meæ ed. [Διπρόσωποι σάγοι, ἀμφίμαλλοι, quod vulgo dicimus *à deux envers*, vel *à deux faces*. Eustath. (p. 1057, 12) : Ὥσπερ ἐστὶν ὁ τάπης ἀμφίταπος ἐναντίος ὢν τῇ ψιλοτάπιδι, καθότι δίμαλλος αὐτὸς ἔοικεν εἶναι κατὰ τοὺς ὡς ἄν τις εἴποι διπροσώπους σάγους. Ducang. Ἀλλοπρόσαλλον ap. Hom. Il. E, 831 glossator codicis Vratislav. exp. διπρόσωπον. Schæf.] E Galeno autem Ad Glauc. [vol. 10, p. 385] διπρόσωπος ἔμπλαστρος affertur pro Biforme emplastrum. Gorr. esse dicit Emplastri genus a duplici facie s. colore sic nominatum, alio nomine δίχρωμον. [|| Duas significans personas, Apollon. Dysc. De pron. p. 401. || Metaph. Ambiguus. Lucian. Jov. Trag. c. 43 : Ὅς (ὁ χρησμὸς) ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος.]

Δίπρυμνος, ὁ, ἡ, Duplicem puppim habens. Athen. [5, p. 204, A, ex Callixeno] : Δίπρωρος δὲ ἐγεγόνει [ἡ ναῦς] καὶ δίπρυμνος, Duplici prora erat duplicique puppi.

Δίπρωρος [scr. Δίπρῳρος], ὁ, ἡ, Duplicem proram habens. Vide Δίπρυμνος.

Δίπτερος, ὁ, ἡ, Bipennis, Duas habens pennas. Aristot. H. A. 1, 5 : Δίπτερα δὲ ὅσα ἢ μέγεθος μὴ ἔχει, ἢ ἐμπροσθιόκεντρά ἐστιν· paulo post, Τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα. Unde Plin. 11, 28 : Nullum, cui aculeus in alvo, bipenne est : paulo ante, Nullum,

cui telum in ore, pluribus quam binis advolat pennis. || At δ. ναὸς, ap. architectos, Ædes duo habens ptera, Ædes diptera. Vitruv. 3, 1 : Dipteros autem octastylos et pronao et postico, sed circa ædem duplices habet ordines columnarum.

[Διπτέρυγος, ὁ, ἡ.] Διπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, Binis alis volans, Bipennis, i. q. δίπτερος, Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 151 : Κνώδαλα διπτέρυγα. Philodem. ib. 9, 570 : Διπτερύγων ... Πόθων. Quæ tamen exx. a διπτέρυγος potius sunt ducenda. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 40 : Κατάστικτον διπτέρυγον, Vestimentum ex duobus consutum pannis infra fissis, ut interpretatur Bœckhius. G. Dindorf.]

[Δίπτυξ. V. Δίπτυχος.]

[Δίπτυον, τὸ, Dimidium medimni. Hesych. : Δίπτυον, Κύπριοι μέτρον· οἱ δὲ τὸ ἡμιμέδιμνον. || Lectio vitiosa pro Διίππιον, quod v.]

[Διπτυχής. V. Δίπτυχος.]

Διπτυχίζω, Duplico. Hesych. : Διπτύχισον, δίπλωσον. [Sic HSt. mutavit scripturam codicis διπτύδιξον. Recte Is. Voss. διπτύχιξον, forma Dorica, de qua v. Valcken. Ep. ad Roev. p. 67.]

[Δίπτυχον, τό. Δίπτυχα, Diptycha ecclesiastica, de quibus egimus in Gloss. med. Lat. Concilium Calchedonense Act. 11 : Καὶ ἐν τοῖς διπτύχοις ἔταξεν αὐτοῦ ὄνομα. Concilium Cpolit. sub Mena Act. 5 : Ἐντεθῆναι δὲ καὶ τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις τὰς τούτων προσηγορίας etc. Occurrit ibi pluries : ubi et interdum ἅγιαι δέλτοι appellantur, ut et apud Evagrium 3, 20, ἱεραὶ δέλτοι. ... Pachymeres 7, 17 : Ὁ δὴ καὶ τέως μὲν οἱ ἐνταῦθα δεξάμενοι ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἐκοινώνουν ἐκείνῳ τῆς μνήμης διπτύχων. Id. 11, 20. Ducang. Niceph. Greg. Hist. 5, 2, p. 125, 12 ed. Bonn.]

Δίπτυχος, ὁ, ἡ, Duplex, Duplicatus, i. q. διπλοῦς. Hom. Od. [N, 224] : Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα λώπην. [Δίπτυχοι θύραι Hesych. in Κλισιάδες. Hemst. Δελτίον δίπτυχον, Tabellam duplicatam, Pugillares, ex Herodoti 7, 239 memorat Pollux 4, 18.] || Δίπτυχοι, ut δισσοὶ quoque, pro Duo, sicut Gemini ap. Latinos. [Sophocl. ap. schol. Pindari Nem. 6, 90 : Δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀχιλληίου δόρατος. Hemst.] Eur. Iph. T. [242] : Ἥκουσιν εἰς γῆν κυανέᾳν συμπληγάδων Πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι. [Usitatum imprimis Euripidi : Orest. 632 : Διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς· Ion. 1010 : Δίπτυχον δῶρον θεᾶς· Tro. 286 : Διπτύχῳ γλώσσᾳ. Euripidem imitatus Aristoph. in fr. Phœniss. apud Athen. 4, p. 154, E : Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχῳ κόρῳ. Lycophro 554, de Dioscuris : Διπτύχων ἕνα φθερεῖ.] Sunt qui et Virg. ita dixisse putent, ... duplices tendens ad sidera palmas, ubi tamen malim pro Complicatas accipere. || Item Δίπτυξ, pro δίπτυχος, Duplex, Duplicatus. Apoll. Rh. 2, [32] : Δίπτυχα λώπην Κάδδαλε, i. e. διπλῆν χλανίδα. Itidem Hom. Il. A, [461 ; B, 424] : Δίπτυχα ποιήσαντες, sub. τὴν κνίσην, pro διπλώσαντες τὴν κνίσαν. [Sic explicatur in scholl. minoribus. Schol. Ven. et Lips. : Δίπτυχα ὡς ὑπόβρυχα· ὧν τῷ μὲν ἑνὶ ἐπετίθετο ὁ μηρὸς, θατέρῳ δὲ τὰ ἄκρα. Recte : neque enim nominativus δίπτυξ usquam legitur. Hesych. : Δίπτυχα (διπτύχια Suid.), δύο ἐπιβολὰς (περιβόλαια Suid.) ἔχοντα, ἢ διπλοῦν (hoc om. Suid.), ὥστε τὸ (τῷ Musur.) μὲν ὑπεστρῶσθαι τὸν ἐπίπλουν (τὸν ἐπ. om. Suid.), τὸ (τῷ Musur.) δὲ ἐπιβεβλῆσθαι.] Sed et Διπτυχὴς affertur itidem pro Duplex, Duplicatus, Geminus. Et τὸ διπτυχὲς, pro Geminum se porrigens. [Aristot. H. A. 3, 5 : Νεῦρον διπτυχὲς, ὁ τένων. Hujus formæ exemplum fortasse est in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 67, ubi literæ supersunt ΠΤΥΧΕΣ. Διπτυχὲς Bœckhius, de veste intelligens, quo sensu διπλοῦν in eadem inscr. aliquoties legitur. G. D.] Item Δίπτυχα adv. pro Dupliciter accipi tradunt. [Fort. ex ll. Homericis supra citatis. Aristid. vol. 2, p. 395 : Ἀλλὰ ὀργοῦμαι δίπτυχα, ὥσπερ ἕτεροί τινες, Persultone inter dicendum ultro citroque meam cathedram? ut interpretatur Reiskius.]

[Δίπτω. V. Ἵπτω.]

[Δίπτωτος, ὁ, ἡ, Duabus terminationibus flexus. Apollon. De pronom. p. 376 : Τὰ δεύτερα ὀρθοτονούμενα δίπτωτά ἐστι. Angl. Priscian. 5, p. 672 ; Diomed. 1, p. 288 ; Alcuinus p. 2101 ; Consent. p. 2033 ; Sergius in Donat. p. 1844. Osann.]

[« Διπυθμὴν, ὁ, ἡ, Duo funda habens. Eust. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Δίπῡλος, ὁ, ἡ.] Δίπυλον, Hesychio est ὑπερῷον. Sonat tamen potius Duas portas habens. [Sic Soph. Phil. 952 : Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον. Plut. Mor. p. 322, B : Τὸ τοῦ Ἰανοῦ δίπυλον.] Alioqui est n. propr. loci prope Athenas in Plut. Pericle [c. 30 : Παρὰ τὰς Θριασίους πύλας, αἳ νῦν Δίπυλον ὀνομάζονται. Polyb. 16, 25, 7 ; Lucian. Scyth. c. 2, Navig. c. 17.]

Διπύρηνος, ὁ, ἡ, Duos habens nucleos, Qui interiore ligno gemino est, ut Plin. loquitur in Ἀπύρηνος. || Item Διπύρηνον, inquit Gorr., Instrumentum chirurgicum, h. e. Specillum duas cuspides habens s. duo capitula ; πυρῆνα enim Græci Extremum specilli summamque cuspidem appellant. Dicitur tam singulari numero quam plurali, aliquando absolute, aliquando cum adjectione, ἀπύρηνος μήλη. Galen. De semine 2 [vol. 3, p. 212] : Τὰ καλούμενα διπύρηνα διεμβαλλόμενα διὰ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων· Anatom. 9 [vol. 4, p. 187] : Σῶμα λεπτὸν καὶ πρόμηκες, οἷα τὰ διπύρηνα καλούμενα. [In διαπύρινα corruptum vol. 12, p. 360. G. D. Eo in trajiciendo lino per fistulam aut in ejus fundo pertentando utitur Paulus Ægin. 6, 77 et 78, ubi tamen vitiose διαπύρηνον scribitur : quodque Paulo διπύρηνον dicitur, Hippocr. p. 885, B, μήλην κασσιτερίνην ἐπ' ἄκρου τετρημένην vocat. Ap. Galen. (vol. 13, p. 418), μήλῃ ἢ πυρῆνι, leg. μήλῃ διπυρήνῳ. Fors. ῡ]

[Διπυρίτης, ὁ. V. Δίπυρος.]

[Δίπῡρος, ὁ, ἡ.] Δίπυροι ἄρτοι Hesychio sunt οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτώμενοι, Qui secundo assantur, Qui recoquuntur et secundos experiuntur ignes, Bis ignem experti. [Oribas. p. 7 ed. Matth.] Athen. [3, p. 110, A] dicit esse ἄρτους τινὰς τρυφῶντας : afferens hoc hemistichium ex Eubuli [restituendum Alcæi nomen ex Polluce 7, 23] Ganymede, Διπύρους τε θερμούς· ut Gorr. quoque δίπυρον et διπυρίτην ἄρτον apud Hippocr. [p. 546, 13] esse dicit Panis genus delicatum, et ad aquam intercutem cibo utile. Alii tamen Panem nauticum interpr. et sane non esse e delicatioribus panibus patet ex hoc ap. Suid. l. [Procopii Anecd. c. 6] : Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο. Suidas a Romanis παξαμᾶν vocari tradit hunc panem. [Arcad. p. 72, 4 : Δίπυρος, ὁ θερμός.] At Aristoph. Ran. [1361] dicit, Διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας, pro διπλᾶς, Duplices, s. Duplici lucentes igni.

[Δίπωλος, ὁ, ἡ. Hesych. : Συνωρίδα, ἅρμα δίπωλον. Jo. Malal. p. 175, 1 : Ἅρμασι διπώλοις, Bigis. In δὴ πολλοῖς corruptum in Chron. Pasch. p. 207, 17.]

[Δίραβδος, ὁ, ἡ, Duabus virgis s. lineis notatus. Aristot. ap. Athen. 7, p. 305, D, de piscibus : Τὰ μὲν δίραβδα, ὥσπερ σεσερῖνος, τὰ δὲ πολύραβδα.]

[Διράδες, αἱ τῶν ὀρέων ἕξοχαι, Hesych. I. e. δειράδες. V. Δειράς.]

[Δίργγες. V. Δίγγρες.]

Διρκαία, ἡ, a nonnullis dicitur quæ ab aliis Κιρκαία, Diosc. 3, 134. At δίρκαιον vocari a nonnullis τὸν δαῦκον, idem testatur c. 83. [Δίρκαιον inter properoxytona est ap. Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 127, 8. G. Dindorf.]

[Δικραῖος, αία, αῖον, Dircæus. Æsch. Sept. 308 ; Soph. Ant. 844 ; Eur. Phœn. 1033. Θῆβαι Διρκαῖαι ap. Strabon. 8, p. 387. Propert. 3, 17, 33 : « Dircææ Thebæ. » *Dircæus* i. q. Thebanus ap. Virgil. Ecl. 2, 24, aliosque. G. Dindorf.]

[Δίρκη, ἡ, Dirce, Lyci Thebani uxor, ap. Apollodor. 3, 5, 5, Hygin. Fab. 7 et 8, aliosque. || Ab ea nomen accepit Δίρκη fons prope Thebas. Æsch. Sept. 273 : Δίρκης τε πηγαῖς. Eur. Herc. F. 784 : Δίρκα. Pindar. Isthm. 8, 44 ; Strabo 9, p. 408.]

Δίρκοι, οἱ, dicuntur τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων, quæ et φθίρες [φθεῖρες], quoniam sunt ὅμοια φθειρσίν. Ita Eust. p. 368, ubi e Pausaniæ quoque Lex. affert, Δίρκοι, οἱ φθεῖρες. [Conf. Δόρκαι.]

[Δίρρους, ὁ, ἡ, Qui duplici ῥῶ utitur. Tzetz. Hist. 12, 635 : Οἱ Αἰολεῖς δὲ ψιλωταὶ καὶ δίρρους πεφυκότες. Elberling. Comparandum διπλόρους apud eundem.]

[Δίρρυθμος, ὁ, ἡ, i. q. δίμετρος, Ex duobus pedibus vel duabus dipodiis compositus. Schol. Aristoph. Eq.

613 : Παιωνικὸν δίρρυθμον ἤτοι δίμετρον· Ach. 665, 1212, Pac. 345.]

[Διρρῡμία, ἡ, Bijugus temo. Æschyl. ap. Eustath. p. 706, 50 : Ἐν διρρυμίᾳ πῶλοι.]

[Δίρρῡμος, ὁ, ἡ, Bijugus. Æsch. Pers. 47 : Δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη, i. e. ἅρματα τέθριππα καὶ ἑξάϊππα, ut interpr. schol.]

[Δίρφῡς, υος, ἡ, Dirphys, ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων. Τὸ ἐθνικὸν Δίρφυος· καὶ Διρφύα ἡ Ἥρα τιμᾶται, Steph. Byz. Eurip. Herc. f. 185 : Δίρφυν τ' ἐρωτῶν, ἤ σ' ἔθρεψ', Ἀδαντίδα. Sic Musgr. : libri δίρφην. Simonides in Anth. Plan. 3, 26 : Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί. || Διρφωσσὸς dicitur ab Lycophr. 375, ubi Tzetz. : Τὸν Διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ, Δίρφυν ἀνὰ τρηχεῖαν ὑπ' Εὐβοίᾳ κεκόνιστο. G. Dindorf.]

[Διρφωσσός. V. Δίρφυς.]

Δὶς, Bis. [Æsch. Agam. 1384 : Παίω δέ νιν δίς.] Plato Epist. : Δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, Bis die impleri. [Soph. Aj. 432 : Δὶς αἰάζειν καὶ τρίς. Aristoph. Nub. 546 : Δὶς καὶ τρὶς ταῦτ' εἰσάγων. Ἐς δὶς Appian. Mithrid. c. 78 : Ἐς Πόντον ἐσπλέοντι, χειμὼν ἐς δὶς B ἐπιγίγνεται.] Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλὸν, proverb., quo pulcra aut honesta sæpius inculcari et repeti debere admonetur. [Vide Platon. Gorg. p. 498, E, Phileb. p. 59, E, Leg. 12, p. 956, E.] Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, in senes puerascentes et delirantes : pro quo et δίσπαιδες voce comp. scribi Eust. [p. 1706, 5] annotat. Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος, de iis, qui pœnas meruerunt. [Proverbium ap. Zenob. 3, 24.] Δὶς διὰ πασῶν, Concentus quidam musicus, q. d. Bis per omnes. [V. s. v. Πᾶς.] Abiit autem in proverbium de rebus inter se multum distantibus; nulla enim harmonia ultra eam, quæ διὰ πασῶν dicitur, procedit. Erasm. [Sæpius hoc proverbio utitur Lucianus, velut Prom. c. 6 : Ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσόφων, ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο δὶς διὰ πασῶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον. || Usitatissimum est δὶς cum τόσος et numeralibus conjunctum. Hom. Od. I, 491 : Δὶς τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν. Hesych. : Διστόσῃ, τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρχίλοχος. Scribendum, Δὶς τόσῃ, τῇ ἡλικίᾳ. Sophocl. Aj. 277 : Δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά. Euripid. Heracl. 294 : Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων· Med. 1194 : Δὶς τοσόνδ' ἐλάμπετο. Lucian. Toxar. c. 33 : Δὶς τοσαύταις δραχμαῖς. Æsch. Pers. 343 : Ἑκατὸν δὶς ἦσαν ἑπτά τε. Eur. Herc. f. 1327 : Σώσας κόρους δὶς ἑπτά. Pind. Nem. 8, 82 : Δὶς δυοῖν.] Quæ vero hinc compp. deducuntur, sequente vocali aut diphthongo, ς finale retinent : sequente autem consonante, interdum retinent, interdum amittunt, ut δισέγγονος, δισμύριος, δισθανὴς, δισσύμφωνος, δίστοκος, δίπους, διαπίθαμος, δίστιχος.

[Δὶς, Διὸς, Διΐ, Δία, Δΐ, Δίες. V. Ζεύς.]

[Δίσαβος. V. Δίσηβος.]

[Δισάκιον, τὸ, Vulga, Mantica, Pera. V. Ducang.]

[Δίσαλα. Δισαλέος. V. Δεισαλέος.]

[Δίσαμος, ἡ, i. q. δυάς. Nicomach. Geras. ap. Phot. Bibl. p. 143, 14.]

[Δισανθύπατος, ὁ, Bis Proconsul. Lemma epigr. Agathiæ ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. 14.]

[Δισάρπαγος, ὁ, ἡ, Bis raptus. Lycophr. 513 : Τῇ D δισαρπάγῳ κρεκί.]

[Δισδέκατος, η, ον, Vigesimus. Δισδεκάτην Psellus in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 186, v. 263.]

[Δίσδηται. V. Δίζημαι.]

[Δισεβδομηκοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Septuaginta duos cubitos longus. Tzetz. Hist. 3, 942.]

[Δισέβδομος, η, ον, Quartus decimus. Tzetz. Hist. 9, 781 : Ὁ Ἰακὼβ δουλεύσας δὲ τοῖς δισεβδόμοις χρόνοις. Psellus in Boisson. Aned. vol. 1, p. 186, v. 261 : Καὶ δὴ μετ' αὐτὴν (τὴν ἑβδόμην) αὖθις ἡ δισεβδόμη.]

Δισέγγονος, ὁ, Atnepos. Et Δισεγγόνη, ἡ, Atneptis.

Δισεγγυάω, Fidem sponsione libero, VV. LL. [Lectio vitiosa, ut videtur, pro διεγγυάω.]

Δίσεκτος, [ἡ, et Δίσεκτον, τὸ], Bissextus. Ita dicitur ἡ ἐμβολιμαία ἡμέρα, Intercalaris dies, qui singulis quadriennibus intercalatur post VI Kal. Martii : bis enim tunc numeratur iste dies VI Kal. Mart. et duo illi pro uno habentur. [Vox frequens apud Compotistas Græcos. Georg. Chrysococcas De astronomia Persarum Ms. : Ἐπακταὶ, τουτέστιν ὁ δίσεκτος χρόνος, γίνονται κατὰ ἔτη δ', διότι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν περιττεύουσιν ὧραις ς'. Αἱ οὖν ἓξ ὧραι αὗται κατὰ δ' ἔτη ποιοῦσι νυχθήμερον ἕν, ὃ λέγεται δίσεκτον· ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή. Ducang. Idem sunt Βίσεκτος et Βίσεξτος, quæ interdum duplici σ scribuntur, eademque genere neutro. V. Petavii Uranol. p. 317, 325, 326, 328, 329, 334, 340, 346, 347, 348, 375, 377, 386, 387, 388, 391, 392, et exx. ab Ducangio allata s. v. Βίσεξτος, inter quæ Jo. Damasc. De orthodoxa fide : Τοῦ τετάρτου συντιθεμένου κατὰ τέσσαρα ἔτη μία ἀποτελεῖται ἡμέρα, ἥτις λέγεται βίσεξτος. Scholion in codd. quibusdam Diodori Sic. 1, 68 : Ἡ δ' ὀλυμπιὰς πληροῦται κατὰ τέτταρας χρόνους, ἔτι (ἐστὶ Wessel.) δὲ ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι βίσσεξτον.]

[Δισένταχτον, Bisextum, Gl.]

[Δισεξαδέλφη, ἡ, vertitur, Patruelis filia, ap. Jo. Jejun. De pœnit. p. 79, E Morin. : Ἄλλο (peccatum) τὸ εἰς ἐξαδελφὴν, ἕτερον τὸ εἰς δισεξαδέλφην. Fort. ex consuetudine Græc. recentiorum, apud quos ἐξάδελφοι sunt patrueles vel consobrini, ἀνεψιοὶ fratris mei sororisve liberi. Hase.]

Δισεξάδελφοι dicti filii τῶν ἐξαδέλφων. Bud. [Et in Ind. :] Δισεξάδελφος, ὁ, Fratris sororisque abnepos, sexto gradu est cognationis, Bud. [Schol. Apoll. Rh. 3, 359 : Γνωτὸς, ἀντὶ τοῦ συγγενὴς, ἢ ἀνεψιδοῦς, δισεξάδελφος.]

[Δίσευνος, ὁ, ἡ, Qui duplici toro utitur. Dosiad. in Anth. Pal. 15, 26, 7 : Ὠπάτωρ δίσευνος, quod Holobolus explicat, ὁ δύο γυναῖκας ἔχων, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν.]

Δίσεφθος, ὁ, ἡ, Bis coctus, Recoctus, δίπυρος. [Oribas. p. 38 ed. Matth., ex Dieuche : Ὥστε δίσεφθον γίνεσθαι. Sed hic scrib. δίεφθον, quo infra utitur p. 42. G. Dindorf.]

[Δίσηβος, ὁ, ἡ, Bis juvenis. Dosiad. in Anth. Pal. 15, 26, 2 forma Dorica δίσαβος. Holobolus : Ὁ δίσαβος δὲ, ὁ δὶς ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἐψήσει.]

[Δίσημος, ὁ, ἡ, Duplicem significationem habens. Δισήμους gramm. quidam vocarunt vocales ancipites α, ι, υ, ὡς ἐπιδεχόμενα δύο σημεῖα, ποτὲ τῆς μακρᾶς καὶ ποτὲ τῆς βραχείας, ut ait schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 801, 4. Plerumque δίχρονοι dicuntur. Utrumque conjunxit Eustath. p. 518, 2 : Τὴν διφόρησιν τῶν δισήμων διχρόνων· 828, 27 : Διὰ τὸ δίσημον τῶν διχρόνων.]

Δισθανὴς, ὁ, ἡ, Bis moriens, Cui bis contingit mori. Hom. Odyss. M, [22] : Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο Δισθανέες· ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.

[Δισίθεος, δισιδαίμων, Hesych. Est δεισίθεος et δεισιδαίμων.]

Δισκάζεται, Hesychio διαφέρεται. [Male pro δικάζεται, Litigat, Judicio disceptat. Kust.]

[Δίσκαλμος, ὁ, ἡ, Biremis. Synes. p. 167, A : Ἐπὶ κελητίου δισκάλμου. Naves τρισκάλμους dixit Æschyl.]

[Δισκάριον, τὸ, Discus (Gl.), Canistrum, Fiscella. Ex Chron. Pasch. p. 714, 13 ed. Bonn. δισκάρια καὶ ποτήρια indicavit Kall. Ubi sacrum discum significat, de quo vid. s. v. Δίσκος. Hesych. : Κανοῦν, κανίσκιον, δισκάριον. G. Dindorf.]

[Δισκεῖν. V. Δίσκω.]

[Δίσκειος, ὁ, ἡ, Disci formam habens. Plinius H. N. 2, 25, de cometarum generibus : Disceus suo nomini similis. Sic HSt. s. v. Ηὔθος. Schneiderus nominativum posuit δισκεύς.]

[Δισκελὴς, ὁ, ἡ, Duo crura habens, Bifidus, Duplex. Schol. Lycophr. 636 : Δικώλοις σφενδόναις, δισκελέσιν ταῖς σφενδόναις. Eustath. Opusc. p. 333, 40 : Ἐν ἔτι τῶν δισκελῶν τῆς διαιρέσεως λείπεται· φιλοῦμεν καὶ οὐ φιλούμεθα.]

Δισκέλλα [Recte nunc legitur δίσκελλα], Hesychio σπυρὶς, Lat. Fiscella. [Idem : Διασκελίδα, σπυρίδα, ἤν ἔνιοι διασκάλων· ad quem l. Kuster. : « Male, ut puto, pro Διασκελίδα ... δισκέλλαν (δίσκελλαν). Infra, Δισκέλλα (Δίσκελλα), σπυρίς. »]

[Δισκέλλιον, τὸ, Bipes. Leo in Tact. c. 11, 26 : Ἕτερον δὲ κανόνιον ὁμοίως ἔχον σπιθαμὰς πέντε ἢ καὶ ἓξ, τάξιν μεναύλου, ἐν τῇ συμμίξει τοῦ δισκελλίου ἐκείνου ἐπιθεὶς τρισκέλλιον ἐποίησεν ἱστάμενον ἰσχυρῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀλλήλων τῶν σκαλῶν συγκρατήσεως. Ducang.]

[Δίσκευμα, τὸ, Jactus disci. Tzetz. Exeg. Il. p. 139, 2 : Τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δ. || Circulus s. Orbis, quo capilli religantur. Nicet. Chon. in Banduri Imp. Or. vol 1, p. 111, E : Τὸ δὲ τῆς κόμης κεχυμένον καὶ διασοβούμενον πνεύμασιν ὀπισθίῳ δισκεύματι περιέσφιγγεν. G. Dindorf.]

[Δισκεύς. V. Δίσκειος.]

[Δισκευτὴς, ὁ, Qui discum jacit. Thom. M. p. 243 : Δισκοβόλος οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής.]

[Δισκεύω. V. Δισκέω.]

Δισκέω, Disco ludo, Discum jaculor. Hom. Od. Θ, [186] : Λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, Ἢ οἷῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι. [Jacio, Jaculor. Pindar. Isthm. 2, 51 : Μακρὰ δισκήσας· ubi schol. : Μακρῶς καὶ μεγάλως τὸν ἐμὸν λόγον ῥίψας. Diog. L. 7, 11 : Ἀπὸ ὄρους αὐτὸν δισκῆσαι. Bianor in Anth. Pal. 9, 227 : Αὐτὰρ ὁ δισκηθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ πτωκί· ubi Plan. δισκευθείς. Hesych. : Δεδίσκηται (cod. δεδίσκηπται), ἔρριπται. Δισκεῖν, δίκειν, ὑπερβάλλειν. Nam sic scripturam codicis δίσκην recte correxit Salmas. Δίσκειν Favorinus, et δίσκω inter barytona in σκω in Theognost. Can. Crameri An. p. 139, 27. G. Dindorf.] — Δισκεύω, pro eodem, Philostr. Ep. 43 : Τὸν δὲ Ἀπόλλωνα (ὁρῶ ἐν ταῖς γραφαῖς) καὶ ψιλῷ ζώματι ἢ δισκεύοντα ἢ τρέχοντα ἢ τοξεύοντα. [Antiphil. Anth. Pal. 9, 14 : Δισκευθεὶς δ' ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ. Schol. Pind. Ol. 10, 86 : Μακρὸν ἐδίσκευε δίσκῳ λιθίνῳ. Schæf. Schol. Apoll. Rh. 1, 1310 : Ἐδίσκευσεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν. Hemst. Eurip. Ion. 1268 : Ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται. Hesych. : Δισκεύει, δισκοβολεῖ. Δισκεῦσαι, δίσκον ῥίψαι, ἤτοι λιθάσαι. G. D. Passive, Asterius ap. Euseb. H. E. 5, 16. Routh.]

[Δίσκημα, τὸ, Jactus disci. Sophocl. Acrisio ap. Steph. Byz. s. v. Δώτιον : Ἐλαφρὸς ἐν δισκήματι. Jactus. Eur. Tro. 1121 : Νεκρὸν, ὃν πύργων δίσκημα πικρὸν Δαναοὶ κτείναντες ἔχουσι. Schol. : Ἀντὶ τοῦ ἔκτεινον ῥίψαντες καὶ διεσκευάσαντο (scr. ἐδίσκευσαν vel, si forma media usus est, ἐδισκεύσαντο) αὐτὸν ἀπὸ τῶν τειχῶν. G. D.]

[Δίσκηπτρος, ὁ, ἡ, Duo sceptra gestans. Æschyl. Agam. 43 : Διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς.]

[Δισκίδιον, τὸ, Parvus discus. Theodor. Hyrtac. Ep. 22 in Notit. Mss. vol. 5, p. 740. Boisson.]

[Δισκοβολέω, Discum jacio. Inscr. in Museo Reg. Paris. Boisson. Hesych. s. v. Δισκεύει. G. Dindorf.]

[Δισκοβολία, ἡ, Disci jactus. Schneid.]

Δισκοβόλος, ὁ, ἡ, Qui discum jacit, in sublime jaculatur. [Improbat Thomas M. p. 243, probat δισκευτής. Δισκοβόλου statuam ab Myrone factam memorant Lucian. Philops. c. 18, Plin. H. N. 34, 8, Quintil. Instit. 2, 13. G. D. Conf. Viscont. Mus. Pioclem. t. 1, p. 29 et 95; t. 3, p. 34. C. O. Müller. *Handb. der Archæol.* § 122, 15. Hase.]

Δισκοειδὴς, ὁ, ἡ, Disci formam habens. Diosc. [2, 186] : Θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος πεπτωκόσιν ἐπὶ τῆς γῆς· σπερμάτιον δισκοειδὲς οἱονεὶ ἐντετυλασμένον ἔχον. De quo ita Plin. : Thlaspi angustis foliis, digitali longitudine, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quod infringitur. Sic dicitur etiam Quarta oculi tunica crystallo similem humorem continens : quæ et φακοειδὴς a figura dicitur, et a concreto humore κρυσταλλοειδὴς, Rufus Ephes., sicut et δισκοειδὲς ὑγρὸν, in oculo i. q. τὸ κρυσταλλοειδὲς, Act. 7, 1 [p. 123, 18. Agatharch. p. 67 ed. Huds. : Σχῆμα δὲ οὐ δισκοειδὲς ἔχειν τὸν ἥλιον. Plut. Mor. p. 891, C; Diog. L. 8, 77; Hesych. s. v. Σφαλλός. Antyllum Oribasii p. 41 ed. Mai indicat Osann.]

[Δισκοκάλυμμα, τὸ, Alterum e tribus velis, quibus sacra contegunt Græci. Totidem enim velis ea operiuntur, primo quod δισκοκάλυμμα dicunt, sacer discus, in quo sacræ ad sacrificium particulæ repositæ sunt : secundo calix, tertio eoque majori utrumque simul. Athanas. (vol. 2, p. 408) : Δίσκος τὸ ἅγιον πνεῦμα, ὁ πατὴρ δισκοκάλυμμα. Anonymus in Descript. S. Sophiæ : Δισκοκαλύμματα ὁλόχρυσα. Euchologium p. 628. Ducang.]

[Δισκοπάνιστος, ὁ, ἡ, Bis pinsatus. Hom. Batrach. 35 : Ἄρτος τρισκοπάνιστος. Libri aliquot δισκοπάνιστος.]

[Δισκοποτήριον, τό. Ita appellatur sacer calix cum suo disco seu patera, uti uterque describitur a continuatore Theophanis l. 4, n. 45. Vita Ms. Theodori Syceotæ : Ἐτησίως δίδοσθαι λόγῳ τῶν πτωχῶν ἅμα καὶ δισκοποτηρίου διαχρύσου. Vita Nili jun. p. 140 : Ἀργυροῦν βαστάζων δισκοποτήριον. Hæc et alia attulit Ducang. Diploma Basilii in Montef. Palæogr. p. 404 addit Kall. : Δισκοπότηρι (sic) ἀργυρὸν περιχρυσωμένον.]

[Δισκόραξ, ακος, ὁ. Lucian. Pseudol. c. 30 : Ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ad quem l. Gesner. : « Narrat scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile est. Modo hoc meminerimus, primo fraudem commissam circa artem, h. e. librum de institutione rhetorica Tisiæ illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis : deinde κόρακα esse corvum Græcis furax animal; quum itaque δὶς κόρακα vocat Lucianus inimicum suum, Bis furem appellare ».]

Δίσκος, ὁ, Discus, Orbis e ferro, ære, lapide, ligno, qui exercendi corporis causa in auras projiciebatur : unde et a δίκω dictum volunt. Hom. Il. B, [774] : Λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. [Eur. Iph. A. 200 : Ἡδοναῖς δίσκου κεχαρημένον· Hel. 1488 : Ὃν ἐξαμιλλησάμενος τρόχῳ τέρμονα δίσκου ἔκανε Φοῖβος.] Volunt vero δίσκον fuisse utplurimum Lapidem rotundum in medio pertusum, s. perforatum, annexo funiculo quo projiceretur : unde Od. Θ, [186] quum dixisset Homerus, Λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, subjungit, Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός. Βόμβησεν δὲ λίθος. [Hesych. : Δίσκοισι, τοῖς δίσκοις, λίθοις στρογγύλοις. Δίσκου οὖρα v. s. Δίσκουρα.] Et δίσκον ἀφεῖναι, ἀποπέμψαι, ἐκρίψαι, Pollux [3, 51] de disci ludo. Et δίσκων ῥῶσις, Plut. Pericle [c. 6. Schol. Apoll. Rh. 4, 1217 : Γυμνάσια καὶ δίσκοι, i. e. Loci ubi disco jaciendo certabatur. Δίσκος et σόλος quid differant exponit Ammon. p. 40 : Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος, ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ· σόλος δὲ τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον. Quod Homeri Pindarique exemplis confirmat. || Speculum. Julian. in Anth. Pal. 6, 18 : Δέχου νεότητος ἑταῖρον δίσκον, ἐπεὶ μορφὴ σὴ χρόνον οὐ τρομέει.] || Numeratur etiam inter Vasa, in quibus cibaria apponuntur, ut et ap. Latinos. Pollux 6, [84] : Καθ' ἕκαστον δὲ οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας κοινούς. Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 371] : Μή με κάλει δίσκων ἐπίστορα λιμοφορήων, Discorum esuriem afferentium. Cœnarum reliquiis discus ornatus apud Apuleium : sic apud Treb. Pollionem disci sunt corymbiati, et lances pampinatæ. [|| Δίσκος ἱερὸς, ἅγιος, Sacer discus, in quo Græci inter missæ solemnia sanctum panem reponunt, cujus figuram exhibuit Goarus in Euchologio p. 117. Ducang. Qui exx. plura attulit, velut Joannis Damasc. in Synodica p. 141 : Ψηλάφησον καὶ ἴδε τὸν μέγιστον αὐτοῦ δίσκον, εἰς ὅνπερ ἐγκαυστικοῖς καλλιεργήμασιν ὁ μυστικὸς τοῦ Χριστοῦ δεῖπνος μετὰ τῶν δώδεκα ἀποστόλων ἐγκεκόλαπτο. Eadem signif. Δισκάριον, τὸ, dictum in l. Chronici Pasch. s. ea v. cit. et in Euchologio p. 624 : Τὰ δισκάρια τὰ κοινῶς λεγόμενα τέστα.] || Etiam Orbis solis, Alex. Aphr. [Probl.] 2, [c. 46] : Ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δίσκον πάντα κρύπτειν οὐ σθένει, Luna quum sole minor sit, ejus orbem totum obscurare nequit. [Conf. Plut. Mor. p. 890, F; 891, A. Priscus Exc. p. 182, 8 : Τὸν τοῦ ἡλίου δίσκον.] Huc pertinet et illud, Δίσκῳ νέφη ἐπέρχονται. Notandum vero est Eust. tradere, eos, qui voc. δίσκος in hac signif. usi sunt, audacter admodum id usurpasse. [|| Nomen plantæ ap. Alex. Trall. 11, p. 631 : Δίσκου βοτάνης. Struv.]

Δίσκουρα, τὰ, Terminus, qui disci jactu comprehenditur. Hom. Il. Ψ, [523] : Ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. Ubi tamen et δίσκ' οὖρα, et δίσκουρα scribitur. Eust. δίσκουρα legit, sed annotans δίσκ' οὖρα etiam scribi. [Eadem scriptura etiam in scholiis memorata. Divisim ib. 431 : Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται. Hesych. : Ὅσσα δισκούουρα (i. e. δίσκου οὖρα), ὅσα δισκουούρια. Recte corrigi videtur δίσκου ὅρια.]

Et Δισκούρια ap. Hesych. ὅσον ἄν τις βάλλοι δισκεύων : postquam δίσκουρα exp. ὅσον ἂν λάβοι δίσκῳ. Simile est δουρηνεκὲς, Spatium, quod hastæ jactum æquat.

Δισκοφόρος, ὁ, Discifer, ut loquitur Hieron. Talem

δισκοφόρον inedia meruerat hebdomadis, de Abacuc qui Danieli ferebat prandium. [Femin. Lucian. Philops. c. 18 : Ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον.]

[Δισκόω, In disci formam muto. Jo. Lyd. De ostent. p. 22, A : Σπινθὴρ ... ἐξ ἐπιδόσεως εἰς κύκλον τινὰ σελήνης ὅμοιον ... δισκωθείς. Ab hoc verbo derivatum est substant. ἀντιδίσκωσις ib. p. 14, A. G. Dindorf.]

Δίσκω, Jacio, βάλλω, δίκω, VV. LL. sine ulla auctoritate, nisi forte e Varino, qui pro his Hesychii, Δίσκην, δίκην ὑπερβάλλειν, reponit, Δίσκειν ἢ δίκειν, ὑπερβάλλειν. [V. Δισκέω.]

[Δισμυρίανδρος, ὁ, ἡ, Viginti millia virorum habens. Strabo 12, p. 570 : Πόλις δ. G. Dindorf.]

Δισμύριοι, αι, α, Bis decies mille, aut potius Vicies mille, vel Viginti millia, ut δισμύριοι ὁπλῖται, Plut., Viginti armatorum millia, Duæ armatorum myriades; sed minus recte. At per adv. Lat., ut ἑκάτεροι δισμύριοι, Utrique bis decies mille; vel Utrique vicies mille, s. milleni. Et in sing. cum nomine ἵππος collectivo, Lucian. [Zeux. c. 8], δισμυρία ἵππος, Viginti millia equitum. [Tzetz. Hist. 1, 914 : Δισμυρία στρατιά. ῡ] B

[Δισοραὶ, ἔθνος Θρᾴκιον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. B.]

Δίσπαππος, ὁ, Atavus, VV. LL. Qua forma et Gallice dicitur *Bisayeul*, quum avus dicitur *Ayeul*.

Δισπῐθᾰμαῖος, i. q. δισπίθαμος, Duas spithamas longus, Qui duorum dodrantum longitudinem, latitudinem, aut crassitudinem æquat. Diosc. 2, 174, de ornithogalo : Καυλίον ἐστὶ τρυφερὸν, λεπτὸν, ὑπόλευκον, ὡς δισπιθαμαῖον. Unde Plin. 21, 17 : Ornithogale, caule tenero, candido, semipedali. Mallem, sesquipedali : nam duæ spithamæ sesquipedem faciunt, tres autem spithamæ duos pedes. Alibi tamen itidem, quod Diosc. [2, 186] de thlaspi dicit, Καυλὸν ἀνίησι δισπιθαμαῖον, vertit, Cauliculo est semipedali. [Cod. Vindob. σπιθαμαῖον. Ib. c. 172 : Καυλίον ... ὡς δισπιθαμαῖον.] Sed σπιθαμὴ Idem accipit et pro Semipede, hæc Theophr. de palma, Ἀπολείπουσι δὲ ὅσον σπιθαμὴν τῶν ῥάβδων, sic interpretans, Semipedales ramorum relinquunt truncos : quum potius debuisset dicere Dodrantales, ut in Σπιθαμαῖος : aut Palmi altitudine, intelligendo de palmo majore, ut pro his ejusdem Diosc. de anthyllo, Σπιθαμῆς ὕψος, Idem sic, Palmi altitudine : itemque de sempervivo minore, de quo Diosc. dicit, Ἀνίησι καυλὸν περὶ σπιθαμὴν τὸ μέγεθος, ipse sic Latine, Palmo alto caule. Similiterque palmeo caule dicit esse orchin, quem Diosc. tradit habere καυλία σπιθαμαῖα. Sed nota, eo loco Dioscor. scribi Δισπιθαμιαῖος, sicut σπιθαμιαῖος passim legitur. At δισπιθαμαῖος et σπιθαμαῖος dicuntur ut πυγμαῖος a πυγμή : nam πηχυαῖος, πυγονιαῖος, ποδιαῖος etc. alio modo formantur. C

Δισπίθαμος, ὁ, ἡ, Duas spithamas longus, Duos dodrantes altitudine sua æquans. Diosc. 3, 84, de delphinio : Κλῶνας ἀνίησι δισπιθάμους ἢ καὶ μείζονας· et 109, de clinopodio : Θαμνίον ἐστὶ καὶ τοῦτο φρυγανῶδες, δισπίθαμον. At Plin. 24, 15 dicit esse surculosam, palmi altitudine. [Conf. Τρισπίθαμος.]

Δισποδία, ἡ, Saltationis species, Suid. ex Aristophane. [Lectio vitiosa librorum quorundam. Recte alii διποδία.]

Δισπόνδειος, ὁ, Geminus spondens, Pes constans duobus spondeis, i. e. quatuor syllabis longis. [V. Hephæst. p. 24, Terent. Maur. 1473, Hermog. De ideis 1, 6, vol. 3, p. 231, 18, schol. Aristoph. Vesp. 1441. Δισπονδεῖος ap. Aristid. Quint. p. 48.] Σπονδειακὴν διποδίαν alio nomine appellant metrici, teste Hephæstione. D

[Δισπορέω, Bis sero. Strabo 16, p. 768 : Βρέχεται θερινοῖς ὄμβροις καὶ δισπορεῖται.]

Δισσάκις, Bis. [Vel Δισσάκι, Διττάκι. Aratus 968 : Κρώξαντε βαρείῃ δισσάκι φωνῇ. Alcæus Messen. in Anth. Pal. 7, 429 : Δισσάκι φῖ ... Quint. Sm. 2, 56 : Διττάκι τόσσα φέροντας.]

[Δισσάρχης, ὁ.] Δισσάρχας βασιλεῖς vocat Soph. [Aj. 389] Menelaum et Agamemnonem, quoniam illi duo reges erant et imperatores Græcarum copiarum. Eandem ob rem et δικρατεῖς nominat.

[Δισσαχῆ, Bifariam. Aristot. De anima 1, 3, p. 406, 32 : Δύο κύκλους δ. συνημμένους.]

[Δισσαχοῦ, Duobus in locis. Theophr. De lap. 25, p. 692 : Διτταχοῦ μάλιστα, περί τε Κύπρον ... καὶ ἐν ... Χαλκηδόνι.]

[Δισσαχῶς.] Διτταχῶς, Hesychio διπλῶς [immo διχῶς], Dupliciter, Bifariam.

Δισσεύω, Duplex sum, Eust. [Isaac. in Petav. Uranol. p. 387, A : Διὰ τοῦτο οὐκ ἐνδέχεται δισσευθῆναι, Bis numerari. G. D. Pallad. Vita Chrys. p. 38, 31 : Δισσεύων δὲ λέγει πληκτικώτερον, Iterum dixit asperius. V. Δισσόω. Hase.]

[Δισσόγλωσσος, ὁ, ἡ.] Διττόγλωσσος, Duplicis linguæ : διττόγλωττος παίδευσις, Bud.

[Δισσογλωσσία, ἡ.] Διττογλωττία, Duplex lingua.

[Δισσογονέω.] Διττογονέω, Bina pario, s. Bis pario. [Aristot. De gener. anim. 1, 11.]

[Δισσογραφέω. Διττογραφέω, Dupliciter scribo. Vocabula διττογραφούμενα, Duobus modis scripta. Schneid.]

[Δισσόκερας, ὁ, ἡ, Bicornis. Porphyr. apud Euseb. Præp. ev. p. 124, B et 201, C, in oraculo : Πανὶ συμφύτῳ θεῷ, Δισσοκέρατι, δισσόποδι. Hase.]

Δισσολογέω, sive Διττολογέω, et Διλογέω, Geminato verbo loquor : στεφάνῳ στεφανῶσαι, Aristophan. [Pl. 585] : Ἔθος γὰρ τῷ κωμικῷ, inquit schol., διττολογεῖν ἐπὶ γέλωτι. || Bis dico. [Epiphan. vol. 2, p. 159, A : Οἱ δὲ ... ἑρμηνευταὶ παρῆκαν καὶ οὐχ ἡρμήνευσαν ὡς δισσολογουμένων τῶν τοιούτων λόγων καὶ ἐκ περισσοῦ ἀναγινωσκομένων. Conf. ibid. p. 160, B et D. G. Dind.] Synes., de quodam memoriter pronuntiante carmina : Τούτους τοὺς στίχους ἀποδίδωσιν, οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι, Non offendens, non sese revocans, non resistens et hæsitans ad memoriam recolligendam. Cicero Pro domo sua : Quemadmodum iste præposteris verbis, omnibus obscœnis, identidem se ipse revocando, dubitans, timens, hæsitans pronuntiarit. Se ipse revocando, διττολογῶν, ἐνισχόμενος, ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων. Bud. || Διττολογούμενα dicuntur etiam Quæ duobus modis efferuntur, ut ὀρὸς et ὀρρὸς, ὀροπύγιον et οὐροπύγιον, εἴλη et ἴλη.

[Δισσολογία, s. Διττολογία, ἡ, Ejusdem dicti repetitio. Eustath. p. 105, 15 : Ἔστι κἀνταῦθα διττολογία πρὸς διόρθωσιν λόγου. Schol. Hom. Od. A, 406, M, 453. Angl. Epiphan. t. 1, p. 22, A : Ἐνόμισαν τὸν ἀριθμὸν δεδισσολογημένον εἶναι· οὐκ ἦν δὲ δισσολογία, ἀλλ' ἀριθμὸς σαφής. Id. t. 2, p. 159, B : Τὴν ἐν τῇ ἑβραΐδι διὰ δισσολογίας ἐκφωνουμένην διάλεκτον, Voces in hebræo repetitas ac geminatas. Hase.]

[Δισσολόγιστος lectio vitiosa. V. Δυσλόγιστος.]

[Δισσολόγος, ὁ, ἡ, Duplici sermone utens. Manetho 5, 291 : Δισσολόγοι, δίγαμοι, δίγονοί θ' ἅμα καὶ διπλῖται. Angl. Clem. Rom. Constitut. apost. p. 54, 13 : Μὴ κατάλαλος, μὴ λεξίθηρος, μὴ δισσολόγος. Hase.]

[Δισσοποιὸς, ὁ, ἡ, Ambiguus. Schol. Soph. El. 645 : Δισσῶν ὀνείρων) τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοποιῶν.]

[Δισσόπους, ὁ, ἡ, Bipes, Gemino pede. V. Δισσόκερας. Hase.]

Δισσὸς, ἡ, ὸν, et Διττὸς Attice, Duplex. [Non legitur ap. Homerum. Soph. Aj. 49 : Ἐπὶ δισσαῖς στρατηγίσιν πύλαις· OEd. Col. 324 : Ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης προσφωνήματα. Pind. Nem. 8, 26 : Δισσῶν σταδίων.] Plato [Theæt. p. 198, D : Διττὴ ἦν ἡ θήρα·] Epist. 7 : Ἀναγκάζειν αὐτοῖς χρῆσθαι τοῖς νόμοις, διττὰς οὔσαις ἀνάγκαις, αἰδοῖ καὶ φόβῳ, Duplici necessitate. [Iambl. Protr. p. 30 : Τὸ διττὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Leonidas in Anth. Pal. 9, 337 : Δισσὸν ὄρος, Duplex mons, i. e. duorum montium convallis. Δισσὰ adverb. Lycophro 69 : Στένω στένω σε δισσὰ καὶ τριπλᾶ. Schol. διττῶς, τριπλῶς.] In plur. frequenter ponitur pro Duo, [Bini, Ambo] : ut Soph. Aj. 57 : Δισσοὺς Ἀτρείδας κτείνειν. Et Epigr., Δισσοὶ θεοί. [Æsch. Sept. 816 : Δισσὼ στρατηγώ· Ag. 121 : Δύο λήμασι δισσοὺς Ἀτρείδας, ubi vertitur Diversos. Δισσοῖς Canterus. Soph. Tr. 101 : Δισσαῖσιν ἀπείροις, i. e. Asiæ aut Europæ. Sæpissime ap. Euripidem, velut Andr. 913 : Ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη. Ambiguum significat ap. Soph. El. 645 : Φάσματα δισσῶν ὀνείρων. Quo sensu usitatius est διπλοῦς.] Et Διξὸς Ion. pro δισσός : ut διξαὶ ἑστίαι [ἱστίαι, Duæ domus, Herodot. 5, 40]. Et ap. Herodot. [2, 44] : Διξὰ ἡράκλεια ἱδρυσάμενοι, et [ib. 169] διξὰ θυρώματα, Gemini postes : ubi Duos etiam dicere possis, ut

in Δισσὸς habes. [7, 70 : Διξοὶ Αἰθίοπες, Duo genera Æthiopum.]

[Δισσοτόκος, ἡ, Bis pariens. Nonnus Dion. 5, 199: Μήτηρ δισσοτόκος. || Διτοκος, ὁ, ἡ, Bis partus. Id. 1, 4 : Βάκχου δισσοτόκοιο.]

[Δισσοφυὴς, ὁ, ἡ, Qui duplici natura est. Nonnus Dion. 14, 97 : Δισσοφυὴς κεκόρυστο κερασφόρου υἱὸς ἀρούρης· 47, 434 : Δισσοφυῆ φοίνιξεν ὁμόζυγον ἀνέρα ταύρῳ.]

[Δισσόω, Duplico. Gramm. anonym. in Anecd. Gr. vol. 2, p. 341, 1 : Τετράδος δισσουμένης. Boissonade. || Secundo facio, Itero. Pseudochrys. t. 8, p. 23, 32 : Καὶ εἶπε... Δισσώσατε (codd. aliquot, Δισσεύσατε)· καὶ ἐδίσσωσαν· ex LXX 3 Reg. 18, 34, ubi nunc Δευτερώσατε et ἐδευτέρωσαν. || Germ. CPol. Homil. in Cruc. p. 236, D Grets. : Ταῖς διαφόροις δισσούμενοι καταστάσεσιν, In duos diversos status distributi. Hase.]

Δισσύλλαβος, Qui duarum est syllabarum. [Hoc rectius scribitur δισύλλαβος.]

[Δισσυμφωνέω.] Δισσυμφωνεῖν, Esse duarum consonantium. Vox grammat.

Δισσύμφωνος, ὁ, ἡ, Qui duarum est consonantium. Vox grammat.

[Δισσῶς, s. Διττῶς, Dupliciter, Bifariam. Hesych. : Δισσῶς, δύο τρόπους ἔχων, διπλῶς. Schol. Lycophr. 69. Eur. Phœn. 1347, nuncius repetita exclamatione ὦ τάλας : Δισσῶς αὐτῶ. De duplici vocabuli forma Suid. s. Ἀσπάζεσθαι : Πάντα τὰ τοιαῦτα διττῶς λέγεται.]

Δισταγμὸς, ὁ, Dubitatio. Plut. [Mor. p. 214, E : Δισταγμὸν καὶ προσποίησιν ἔχει ἀποροῦντος. Schol. Apoll. Rh. 3, 539 : Τὸ τάχα ἐν δισταγμῷ κεῖται. Schol. Soph. El. 466 : Οὐ δισταγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας προσδεῖται τοῖς δύο, aliique gramm. non raro. || Διστασμός. Theophrast. Metaphys. p. 321, 19 : Τὰ τοιάδε ἔχει τινὰ διστασμόν· ubi var. lect. δισταγμόν. Schol. Hom. Od. B, 276 : Τὸ αἴτιον τοῦ διστασμοῦ. || Formam pravam Δισταμὸς ex Gloss. Græcobarb. affert Ducang. : Χωρὶς ἀμφιβολίαν καὶ δισταμὸν, et mox iterum.]

[Διστάδιος, ὁ, ἡ, Qui duorum stadiorum est. Schol. Aristoph. Av. 293 : Δίαυλος, ὁ διστάδιος τόπος, ἢ μέτρον πήχεων ω'. Etym. M. p. 170, 26 : Αὐλὸς, στάδιον, καὶ τὸ διστάδιον δίαυλος, σύνθετον. Appian. Annib. c. 37 : Διάστημα διστάδιον.]

Διστάζω, fut. άσω, άξω, Dubito, διχῶς βουλεύομαι, καὶ οἱονεὶ δύο στάσεις ἔχω κατὰ διάνοιαν, Etym. [M. p. 279, 17. Idem p. 281, 14 : Δοιάσσατο, ἐδίστασε. Hesych. : Διστάζει, διχονοεῖ, ἀπορεῖ, ἀμφιβάλλει. Plato Ion. p. 534, E : Ἵνα μὴ διστάζωμεν ὅτι οὐκ ἀνθρώπινά ἐστι τὰ καλὰ ταῦτα ποιήματα· Leg. 10, p. 897, B : Διστάζομεν εἰ ἑτέρως πως ἔχει. Aristot. Eth. Nic. 3, 5 : Οὐ γὰρ διστάζομεν πῶς γραπτέον. Plut. Mor. p. 62, A : Διστάζοντα περὶ λουτροῦ καὶ τροφῆς. Clem. Al. Strom. 7, p. 864 : Διστάσαι περὶ θεοῦ.] Synes. Ep. 44 : Τοῦτο ἐκεῖνο μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ διστάσῃς, Nec dubites. Pass. τὸ διταζόμενον, De quo dubitatur, Dubium. [Diodor. 17, 9 : Αἱ μὲν συμμαχίαι τοῖς Θηβαίοις διταζομένην εἶχον τὴν παρουσίαν.]

[Δίσταθμος, Dipundius, Gl.]

Διστακτικὸς, ἡ, ὸν, Dubitativus : ut ap. grammat. διστακτικὸν ἐπίρρημα : et διστακτικὸς σύνδεσμος. [Schol. Aristoph. Pl. 148 : Τὸ δὲ ἴσως διστακτικόν. Nam sic Kuster. correxit quod legebatur διαστατικόν. Eustath. p. 1415, 4 : Τὸ τάχα ... διστακτικόν. Apollon. De synt. p. 261 (264 Bekk.) : Τῆς ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως, ἣν τινες καὶ διστακτικὴν ἀποφαίνονται ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς ὀηλουμένου.]

[Διστακτικῶς, Dubitanter, Dubie. Ammon. p. 31 : Τὸ βούλῃ δ. Schol. Hom. Il. A, 100 : Γελοῖον δὲ δ. λέγειν τὸν μάντιν. Angl. Epiphan. t. 1, p. 846, A : Οὐ δ. (ed. διστατικῶς) ὁρμῶνται, ἀλλ' ὡς λυσσητῆρες κύνες, Non timide ac diffidenter. Hase.]

[Δισταμός. V. Δισταγμός.]

[Διστάξιμος, ὁ, ἡ, Dubitativus, Dubius. Schol. Hom. Il. B, 116 : Διὰ τοῦτο δὲ διστάξιμον αὐτὸ ἐποίησεν.]

[Διστασιάζω forma vitiosa pro διαστασιάζω ap. Jo. Chrys. vol. 1, p. 313, A : Ὅταν ... διστασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους ἴδῃ τοὺς κρατοῦντας. Et ap. Nilum Epist. p. 142 διστασιάζειν πρὸς ἑαυτόν. G. Dindorf.]

[Διστάσιος, ὁ, ἡ.] Διστάσιον, Duplo pondere rependendum, Qui duplum ponderat. Bud. [Hesych. : Διστάσιον (cod. διστάδιον), τὸ πρὸς διπλῆν ἱστάμενον (codex ἑστάμενον) τὴν τιμὴν χρυσίου ἢ ἀργυρίου, ὡς ἰσοστάσιον τὸ πρὸς τὴν ἴσην. Plato Hipparch. p. 231, D : Ἀντὶ δωδεκαστασίου γὰρ διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.]

Δίστᾰσις, εως, ἡ, affertur pro Dubitatio : necnon pro Dissensio : sed in hac posteriore signif. diceretur potius διάστασις. In priore autem Demosth. [p. 1318, 10] dicit, Ἄνευ διστάσεως ἐψηφίσαντο. [Recte nunc συστάσεως correctum ex aliis libris.]

[Διστασμός. V. Δισταγμός.]

[Διστάτηρον, τὸ, Duo stateræ, apud Pollucem 9, 62 : Ἦν ἐν Κυρήνῃ καὶ τετραστάτηρον καὶ στατὴρ καὶ ἡμιστάτηρον, χρυσᾶ νομίσματα, pro καὶ στατὴρ restituendum videbatur Valckenario ad Theocr. Adon. p. 315, conjectura valde incerta.]

[Διστάτης, ὁ. Athen. De machin. p. 6 : Ἔχει δὲ καὶ παραπήγματα ἐξ ἑκατέρου μέρους ὁ κριὸς ἐπὶ διστάταις. Interpres, Supra duas trabes.]

Διστατικὸς, ἡ, ὸν, Discretivus : ut a Gaza Gramm. l. 4, ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις dicitur διστατικὴ, pro Modus discretivus s. conditionalis. Signif. etiam Dubitativus. [Lectio vitiosa pro διστακτική. V. Διστακτικός.]

[Δίστατος, ὁ, ἡ, Qui duarum minarum pondere vel pretio est. Hesych. : Στατίδιον (στατιαῖον Kuster.), τὸ πενταμνοῦν (πεντάμνουν), καὶ διαστάτους τοροὺς τοὺς διαστάμνους. Recte, ut videtur, Salmas. διστάτους τυροὺς τοὺς δεκάμνους. Hesych. infra : Στάτος, σκάφη· ἄλλοι δὲ τὰς πέντε μνᾶς. G. Dindorf.]

[Διστᾰφὴς, ὁ, ἡ.] Δισταφέες, Bis sepulti, a nomine sing. Διστᾰφής.

[Διστεγής. V. Δίστεγος.]

Διστεγία, ἡ, Duplex tectum. Alii, Domicilium duo tecta s. duas contignationes habens. Pollux 4, c. 19 [§ 129], ubi de theatri partibus agit : Ἡ δὲ δ., ποτὲ μὲν ἐν οἴκῳ βασιλείῳ διῆρες δωμάτιον, ποτὲ δὲ κέραμος, ἀφ' οὗ καὶ βάλλουσι τῷ κεράμῳ. [Conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 293, 2.]

Δίστεγος, ὁ, ἡ, Duo tecta, Duas contignationes, Duplex tectum habens, Binis tectis opertus. [Strabo 15, p. 730 : Δίστεγον τὸν πύργον. Geopon. 8, 25, p. 544 : Ἐν διστέγῳ. Zosim. 2, 30, 10 : Ἀγορὰν οἰκοδομήσας κυκλοτερῆ καὶ στοαῖς διστέγοις ταύτην περιλαβών. Schol. Hom. Il. B, 514 ὑπερῷϊον int. τὸ δίστεγον. || Διστεγὴς, ὁ, ἡ. Etym. M. p. 274, 27 : Διήρης ... ὁ διστεγής. Διστεγὲς οἴκημα, Superficium, Gl.]

[Διστιχία, ἡ, Bini ordines. Schol. Hom. Il. Ξ, 31 : Ὅτι οὐκ ἐν διστιχίᾳ ἦσαν (αἱ νῆες), quod Eust. dixit ἐν διστίχῳ. || Duo versus. Schol. Aristoph. Nub. 1348 : Προτιθέναι τῆς διπλῆς διστιχίαν. Et Pacis 345 : Ἡ πρόῳδός ἐστιν ἐκ διστιχίας.] || Διστιχία, ἡ, sive Διστιχίασις, εως, ἡ, est Affectus palpebrarum, quum sc. sub ordine naturali pilorum palpebræ alius ordo pilorum præter naturam succrescit. [Paul. Æg. 6, 7; Aet. p. 135, 55.] Dicitur et τριχίασις. Prior vox διστιχία legitur in Defin. medicis [vol. 2, p. 271] : Δ. ἐστὶν ἑτέρου στίχου παρὰ φύσιν κατὰ τοῦ ταρσοῦ ἔκφυσις. [In δυστυχίαν corrupta ap. Paul. Ægin. p. 179, 48. Weigel. Galen. vol. 2, p. 391 : Φαλάγγωσις δέ ἐστιν, ὅταν διστιχία ἢ τριστιχία τῶν ὑποφυομένων τριχῶν ἢ ἐν τῷ ἄνω ἢ ἐν τῷ κάτω βλεφάρῳ. G. Dindorf.]

[Διστίχιον, τὸ, i. q. διστιχία, Duo versus. Schol. Aristoph. Nub. 1356 : Τῷ διστιχίῳ. Boiss.]

[Δίστιχον, τὸ, Duo ordines. V. l. Eustathii s. v. Διστιχία citatum. || Duo versus. Leonid. Alex. in Anth. Pal. 6, 329 : Δύο δίστιχα· 9, 356 : Δίστιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται.]

Δίστιχος, ὁ, ἡ, Duobus versibus constans, ut δ. μέτρον. [Cyrillus in Anth. Pal. 9, 369 : Ἐπίγραμμα τὸ δίστιχον.] Item δίστιχοι κριθαὶ affertur [ex Plut. Mor. p. 906, B] pro Hordeaceæ spicæ binis granorum versibus constantes. [Matthæi Med. p. 7 : Αἱ δίστιχοι (κριθαὶ) ἔλαττον ἔχουσαι τῶν πυρῶν ἀποκάθαρμα τῶν μονοστίχων. Etymol. Ms. : Ὀλύρα, εἶδος κριθώδους καρποῦ, ζειά· ἡ γὰρ κριθὴ ἑξάστιχος, ὁ σῖτος τετράστιχος, ἡ δὲ ὀλύρα δίστιχος καὶ ὄψιμος.]

Διστοιχία, ἡ, Duplex ordo, Duo s. Bini ordines. [Theophr. H. Pl. 4, 8, 6 : Ἐν διστοιχίᾳ τὰ φύλλα. G. D. Ælian. N. A. 9, 40 : Διστοιχίαν ὀδόντων. Wakef. Joseph. Ant. Jud. 8, 3, § 4 : Τούτου δὲ ἀπήρτηντο κατὰ διστοιχίαν καὶ ῥοαὶ διακόσιαι. Codd. aliquot et ed. Basil. διστιχίαν. Hase.]

[Δίστοιχος, ὁ, ἡ, Duplicem ordinem habens. Δίστοιχος κριθὴ Theophr. H. Pl. 4, 2.] Διστοίχους ὀδόντας ἔχει [Aristot. H. A. 2, 1 extr., ex eoque Pollux 2, 95], Duplicem dentium ordinem habet. Apud Æthiopas nasci scribit Ctesias quam Mantichoram appellat, triplici dentium ordine pectinatim coeuntium, teste Plin. 8, 21. [Δίστοιχα βράγχια Aristot. H. A. 2, 13. Epigr. in Anth. Plan. 4, 265 : Δίστοιχος ὀλέθριος ὄγμος ὀδόντων.] A

[Δίστοκος. V. Δίτοκος.]

[Δίστολος, ὁ, ἡ. Διστόλους ἀδελφεὰς Soph. OEd. Col. 1055 par sororum dixit simul euntium.]

Δίστομος, ὁ, ἡ, Geminum os habens, Duo habens ora, ostia. [Strabo 17, p. 809 : Δίστομον... διώρυγα, μεταξὺ μέρους τινὸς τῆς νήσου παρεμπίπτοντος. Polyb. 34, 10, 5 : Δίστομον (Ῥοδανόν). Nonn. Dion. 27, 157 : Δίστομος... Ἰνδός. Hesych. : Δίστομος· οὕτως ἡ Ἐπίδαυρος ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ ἀμφιστόμοις λιμέσιν ἐκέχρητο. Soph. Phil. 16 : Δίστομος πέτρα, Duos exitus habens. OEd. Col. 900 : Δίστομοι... συμβάλλουσιν ὁδοὶ, Duæ viæ concurrunt.] Item Anceps, Utrimque acutus s. sciudens, ut B
δίστομος μάχαιρα ap. auctorem Epist. ad Hebr. 4, [12], quæ et ἀμφίστομος. Hieron. compluribus in ll. vertit Biceps gladius. [Δίστομον ξίφος Eurip. Hel. 989, 1050. Δίστομα φάσγανα Orest. 1303. Πελέκεως δίστομον γένυν, Securis ancipitem maxillam, in fr. Meleagri ap. Macrob. Saturn. 5, 18. Ep. ad Hebr. 4, 12 : Τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον.]

Διστοχίασις, in VV. LL. perperam pro διστιχίασις.

[Διστράλιον, τὸ, Securis ab una tantum parte acuta. Schol. Hom. Il. Ψ, 851 : Ἡμιπέλεκκον τὸ ἥμισυ τοῦ πελέκεως, τὸ ἐκ τοῦ ἑνὸς μόνου μέρους ἔχον ἀκμὴν, ὃ καὶ διστράλιον καλοῦσιν.]

[Δίστροφος, ὁ, ἡ, Bis versus. Gregor. Naz. vol. 2, p. 27, D : Ὅς θέλει δεῦρ' εἰσίτω, κἂν δίστροφός τις ἡ πολύστροφος τύχῃ, Fidem licet bis, pluries aut verterit. Kall. Bis tortus. Λίνον δίστροφον ἢ τρίστροφον, Meges Oribasii p. 29 ed. Mai. Osann.]

[Δισυλλαβέω, Duarum syllabarum sum. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 3, 6 : Δύναται λέξις μονοσυλλαβῆσαι ἢ δισυλλαβῆσαι. Apollon. De pronom. p. 373, B, de C
pronomine σφῶϊ, Ἐπεὶ σύνηθες τῷ Ὁμήρῳ τὸ δισυλλαβεῖν, Disyllabo uti. Ib. p. 360, C. Etym. M. p. 742, 30 : Ἠλόγηται (τὸ σωρὸς), ὅταν δισυλλαβῇ.]

[Δισυλλαβία, ἡ, Duæ syllabæ. Theodos. in Bekker. Anecd. p. 1047, 11 : Εἰς δισυλλαβίαν περίστατο. Ibid. 13 : Ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν, et Etym. M. p. 508, 32, 48; 791, 44. Μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὐξάνεσθαι ib. p. 685, 26. Schol. Aristoph. Av. 904 : Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισυλλαβίαν, i. e. ∪∪–∪∪–. Δισυλλαβεία scriptum ap. Theognost. Can. p. 119, 4.]

Δισύλλαβος, ὁ, ἡ, Duabus constans syllabis. [Dionys. H. De comp. verb. § 11, p. 62, 4 R. : Ταῖς μὲν δισυλλάβοις οὐδὲν τὸ διὰ μέσου χωρίον βαρύτητος καὶ ὀξύτητος. Lucian. Galli c. 29 : Ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη· Bis accus. c. 22 : Δισύλλαβα ἐρωτήματα. Frequentissimum in scriptis grammaticorum. || Adverb. Δισυλλάβως, Athen. 10, p. 446, E, schol. Aristoph. Pac. 929, Eust. p. 65, 13.]

[Δισύναπτος, ὁ, ἡ, Dupliciter connexus, i. q. δίπλοκος. Philoxen. ap. Athen. 15, p. 685, D : Στέφανον D
λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτων κλάδων δισύναπτον. G. D.]

[Δισύπαρχος, ὁ, Iterum præfectus, Alteram præfecturam gerens. Gregor. Naz. p. 404, A : Εἰσήλαυνέ τις τῶν δισυπάρχων, ubi var. lect. δισυπάτων. G. Dind.]

Δισύπατος, ὁ, Bis s. Iterum consul, Secundum consul. [Dignitas in aula Cpolitana, de qua quædam attigimus in Gloss. med. Latin. in *Dissipatus*. Vox formata ab ὕπατος, quæ non consulem ordinarium, sed aliam hac nomenclatura donatam dignitatem denotat, ita ut δισυπάτων dignitas illustrior fuerit. Auctor incertus post Theophanem p. 440 : Καί τις Θωμᾶς πατρίκιος ἀποδισυπάτων γενόμενος· ubi perperam emendat Combefis. ἀπὸ εἷς ὑπάτων. Innuitur enim functum antea fuisse δισυπάτου dignitate. Ap. Suidam Δικτάτωρ, ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων, ὃς παρὰ Ῥωμαίοις καὶ δισύπατος καλεῖται, dicitur, sed unde hæc hauserit non plane video, tametsi idem habeat Psellus in Grammatica Ms. : Δικτάτωρ ὁ δισύπατος. Ducang. Errorem grammatici historiæ Romanæ imperiti notavit etiam Kuster. ad Suid. Τῷ δισυπάτῳ Eustath. Opusc. p. 335, 71; 347, 74. Conf. Ἀνθύπατος, Δισανθύπατος, Ὕπατος.]

Δισχιδής, ὁ, ἡ, Bifidus. Vide Δίκροος [et Διασχιδής. Aristot. H. A. 2, 1, p. 499, 9 : Τὰ δὲ (τῶν τετραπόδων) δισχιδῆ καὶ ἀντὶ τῶν ὀνύχων χηλὰς ἔχει. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 1 : Δισχιδὴς ὁδὸς, ἡ δύο ἐκτροπὰς ἔχουσα. Themist. Or. 21, p. 259, A : Διπλοῦν δὲ τοῦτο καὶ δισχιδές.]

[Δισχίδων, Bifariam. Callistrat. Stat. c. 7, p. 898 : Κόμη ταῖς ὀφρύσιν ἄνωθεν δισχιδὼν ἐπιβαίνουσα. Cui nunc δισχιδὴς restitutum ex cod. Paris. Δισχιδὼν de scriptura per versus divisa (παρὰ τὸ διεσχίσθαι τοὺς στίχους) dixit gramm. in Bekk. Anecd. p. 1171. Quod διασχιδὸν scriptum ap. Dionys. Thrac. ibid. p. 784, 2; 788, 13. G. Dindorf.]

Δισχίλιας, άδος, ἡ, Duo millia, Numerus bis mille continens. [Maccab. 1, 9, 4.]

Δισχίλιοι, αι, α, Bis mille; ut Plut. Fabio [c. 6] dicit βοῦς δισχιλίας, Bis mille boves, s. Duo millia boum. [Aristoph. Vesp. 660 : Τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια. Numero sing. cum nomine collectivo Herodot. 7, 158 : B
Δισχιλίην ἵππον. ī G. Dindorf.]

[Δίσχιστος, ὁ, ἡ, Bifidus. Greg. Naz. p. 16, vol. 2, D : Πέτρῳ γὰρ, ᾧ δίσχιστος ἡ γραφίς ποτ' ἦν... Kall. Achmet. Oniroer. p. 129, 16 : Ἄνευ δισχίστου ἱματίου. Ib. l. 19 : Δίσχιστον χιτῶνα. Hase.]

[Δισχίστως, Bipertito, Gl.]

[Δίσχοινος, ὁ, ἡ, Qui duorum schœnorum mensuram habet. Strabo 12, p. 558 : Χώραν δίσχοινον, τοῦτο δ' ἐστὶν ἑξήκοντα σχοῖνοι. Conf. Σχοῖνος.]

Δίσχωλος, ὁ, ἡ, Utroque claudicans pede.

Δισώματος, s. Δίσωμος, ὁ, ἡ, dici potest, ut Latine Bicorpor. [Orphei H. in Melin. v. 4 : Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν. Diodor. 4, 12 : Δισωμάτους θῆρας. Scott. Gl. : Δίσωμος, Bimembris. Manetho 6, 233 : Ζῴοισι δισώμοις. Ib. 250, 254, 323. G. D. Philo vol. 2, p. 481, 5 : Σιωπῶ τὰ τῶν μύθων πλάσματα καὶ τοὺς δισωμάτους. Δίσωμος frequentant præcipue astrologi, ut Paul. Alex. Apotel. p. 2, 16; 3, 9; 4, 1 et 20; Hephæst. Theb. p. 7, 7; 11, 4; 15, 9. Plur. δίσωμα Procul. in Ptol. p. 45, 8 et 30; 119, 2; 218, C
21. Δίσωμα ζώδια id. p. 173, 23; δ. ἢ δίμορφα p. 274, 4. Ἐν δισώμοις ζωδίοις ibid. p. 170, 13. Hase.]

[Δισώνυμος, ὁ, ἡ, i. q. διώνυμος. Schol. Hom. Od. M, 22 : Ὥσπερ τὸ διώνυμος καὶ δισώνυμος, οὕτω καὶ τὸ διθανέες δισθανέες. G. Dindorf.]

[Δῖσωτήριον, τὸ, Templum Jovis servatoris. V. l. Antiatticistæ s. v. Διπόλεια allatum. G. Dind.]

[Διτάλαντον, τὸ, Duo talenta, lxx Reg. 2, 5, 23.]

Διτάλαντος, ὁ, ἡ, Qui duorum talentorum est, Duo talenta ponderans : δ. σταθμὸς, Duorum talentorum pondo. [Herodot. 1, 50 : Ἡμιπλίνθια λευκοῦ χρυσοῦ, σταθμὸν διτάλαντα. Id. 2, 96. Lucian. Navig. c. 20 : Ἐκπώματα... διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὁλκήν. De pretio Demosth. p. 329, 17 : Διτάλαντον δ' εἶχες ἔρανον δωρεάν· 833, 24 : Οἶκοι ταλανταῖοι καὶ διτάλαντοι. Quod annotavit Pollux 9, 54.]

[Δίτοιχος, ἀναίσθητος, gl. corrupta Hesychii, inter Διτταχῶς et Διυλίζοντες posita, cui lucem affert Suidas, Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπραττομένων. Sim. Diogenian. 4, 31. Δίτειχος inter composita cum τεῖχος memorat Chœrobosc. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 294, 9. G. Dindorf.]

Διτοκέω, Bis pario, Bina pario, Gemellos pario. Aristot. H. A. 6, [1 : Τρυγὼν καὶ οἰνὰς διτοκοῦσι· De gener. anim. 3, 1. Nicander ap. Athen. 9, p. 395, C : Καί τέ σύ γε θρέψαιο Δρακοντιάδας διτοκεύσας.]

[Δίτοκος, ἡ : nam hoc accentu scribendum.] Δίστοκος seu Δίτοκος, Quæ bis peperit, parit, ἡ δὶς τεκοῦσα. Posterius ap. Anacreontem [cit. a Polluce 3, 49] legitur. [Gl. : Δίτοκος, Biparus.]

[Διτονέω, Duplicem tenorem habeo. Apollon. De pronom. p. 336, C : Ἵνα μὴ διτονήσῃ ἡ λέξις δύο κλίσεων γινομένων· De synt. 4, p. 302 : Οὐ δὴ οὖν ἀπᾴδον τὸ τὴν πρόθεσιν διτονεῖν. Ex Planudis Dialogo de grammatica citat Boisson. || Διτονίζω, signif. transitiva dixit Triclinius ad Soph. Aj. 733 : Τὸ ἡμῖν οἱ τραγικοὶ διτονίζουσι, ποτὲ μὲν περισπῶντες, ποτὲ δὲ ὀξύνοντες.]

[Διτονιαῖος, α, ον, Ditonus, in musica. Aristoxen. Harm. 3, p. 66 Meib. Osann.]

[Δίτονος, ὁ, ἡ, Ditonus. Plut. Mor. p. 430, A : Τὰ μελῳδούμενα διαστήματα πέντε, δίεσις καὶ ἡμιτόνιον καὶ τόνος καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονον· 1021, F. Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου διάστημα μέχρι τοῦ μεγίστου ... δίτονον ἐκ δυοῖν συμπληροῦμεν ἐπογδόων.]

[Διτορμία, ἡ, Cardines gemini masculi, ap. Philon. in Mathem. vet. p. 63, apud Heron. ib. p. 131. V. Τόρμη.]

[Δίτριτον, τὸ, Bes. Niceph. Greg. Hist. 7, 12, p. 277, 6 ed. Bonn. : Σπιθαμαὶ τρεῖς καὶ δίτριτον, εἴτουν τέσσαρες παρὰ τρίτον μιᾶς σπιθαμῆς.]

[Διτριχίασις. V. Τριχίασις.]

[Διτρῐχιάω, Duplices pilos habeo. Galen. vol. 2, p. 391 : Διτριχιᾶν δὲ λέγεται ὁ ὀφθαλμὸς, ὅταν ὑπὸ τὰς κατὰ φύσιν τρίχας ἄλλαι ὑποφυεῖσαι νύσσωσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ῥευματίζωσι.]

[Δίτροπος, ὁ, ἡ, Qui duplicis et inconstantis est animi. Hesych. et Diogenian. Prov. 4, 32 : Δίγολοι γνῶμαι, οἱονεὶ δίτροποι· ἐπὶ τῶν διγνώμων. Mich. Apost. Prov. 7, 81.]

Διτρόχαιος, ὁ, Duplex trochæus : ut et Terent. Maurus, Duplicemque, inquit, τροχαῖον vocitarunt διτρόχαιον. [Schol. Aristoph. Nub. 802, 1153, Ran. 686, aliique gramm.]

[Διτρόχιον, τό. Bito de machin. p. 112 : Ἐπὶ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι διτρόχια, Duæ rotæ, et paullo post τὰ διοτρόχια, ubi margo ed. Paris διτρόχια. Sed l. priori codex Berol. rectius δύο τρόχια. Schneid.]

[Δίτροχος, ὁ, ἡ, Duabus rotis suffultus. Menand. Prot. De legat. p. 381, 20 ed. Bonn. : Καθῆστο δὲ ἐπὶ διτρόχου καθέδρας χρυσῆς. Hase.]

[Δίτροχον, Birotum, Cisium, Gl.]

[Δίτρυποι, Bifores, Gl.]

[Δίτρωτος, ὁ, ἡ. Δίτρωτοι, Bibolnes (l. Bivulnes), Gl.]

[Διττάκι et reliqua vocc. a διττὸς derivata v. s. Δισσ—.]

[Διττάμενον, ἀρνούμενον. Κρῆτες, Hesych.]

[Δῐτύλας, ὁ, Ditylas, n. pr. servile ap. Aristoph. Ran. 608 : Ὁ Διτύλας χὠ Σκεβλίας χὠ Παρδόκας. G. D.]

[Δίτῠλος, ὁ, ἡ, Duo tubera s. duos gibbos gerens. Κάμηλοι δίτυλοι ap. Diodor. 2, 54.]

[Διυβρίζω, Contumelia afficio, Violo (sensu venereo). Joseph. Hypomn. p. 73 : Τὴν αἰσχρῶς διυβρισμένην. Schleusn. Joseph. Genes. p. 33, E : Τὸν πατριάρχην καθαιρέσει διυβρισθῆναι. G. Dind.]

[Διυγιαίνω, Perpetua sanitate utor. Plut. Mor. p. 125, C : Οὔτε γὰρ Ξενοκράτης μᾶλλον διυγίαινε Φωκίωνος. Sic Wyttenb. correxit vulgatum δι' ὑγιείαν. Metaphor. Iamblich. V. P. p. 220 et 456 : Οὐ γὰρ ἔτι ῥᾴδιον εἶναι διυγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν, Salvam manere.]

Διῠγραίνω, Madefacio, Madore perfundo. Exp. etiam Diluo, Excolo; sed sine exemplo. [Hippocr. p. 362, 20 : Τὴν μὲν διυγραίνων, τὴν δὲ ξηραίνων ... χρὴ ἐξεμέειν πρὶν ἂν διυγρανθῆναι τὸ σῖτον· 521, 22, 44; 526, 46. Theophr. C. Pl. 1, 13, 5, et alibi.]

Δίῠγρος, ὁ, ἡ, Humidus, Uliginosus, i. q. ὑγρός : ὁ. γῆ, Terra humecta et uliginosa, et per quam humorum copia dispersa est. [Hippocr. p. 537, 25, δίυγρος χροιή, Color dilutus, limpidus in phthisi. P. 543, 10 : Ἢν δὲ μὴ κλύζειν βούλῃ, δίυγρον χρὴ τὸν ἄνθρωπον ποιῆσαι, Humectum hominem facere oportet, fomenta humida intelligens. Et p. 555, 44 δίυγρος dicitur Qui perhumectus est, limpidus, ut et alias eodem libro. Foes. Schol. Apoll. Rh. 3, 1397 : Πλαδαρὸν τὸ δίυγρον. Scott. Basil. vol. 2, p. 126, D, E. Hemst. De oculis Suid. : Γλάμων, ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διύγρους ἔχων. De oculis udis, lubricis, mobilibus, quales amantium esse solent, Meleager in Anth. Pal. 12, 68 : Γλυκὺ δ' ὄμμασι νεῦμα δίυγρον δοίη, καί τι φίλημ' ἁρπάσαι ἀκροθιγές. De quo usu pluribus dicetur s. v. Ὑγρός.] Exp. etiam Mollis, necnon Infirmus. [Suid. : Δ., ὁ ἀσθενής. Sed hanc interpr. omittunt libri optimi. G. D. Ὁ ὑπὸ καταφερείας δίυγρος, Eustath. p. 827, 31. Hemst. || Metaphor. Æschyl. Sept. 985 : Δίυγρα τριπάλτων πημάτων. Schol. δίυγρα, πήματα χεόμενα καὶ πολλά. Constructio videtur esse δίυγρα πημάτων, Malis madefacta, i. e. saturata. Anglice *soaked with misfortunes*. Blomfield.]

[Διῠδᾰτίζω, Aqua irrigo. Schol. Hom. Il. B, 307 : Διυδατίζεσθαι γὰρ θέλει ἡ πλάτανος. Quæ repetiit Eust. p. 226, 15.]

[Δίυδρος, ὁ, ἡ, i. q. δίυγρος. Hippocr. p. 546, 43 : Ἡ δὲ γαστὴρ δίυδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτὴρ, Venter nimio humore humidus ac pellucens velut laterna. Ubi tamen Galenum antea δίιδρον aut δίαιθρον legisse suspicati sumus. Alii etiam δίεδρος ex Galeno legerunt. Verum etiam δίυδρος legi potest, ut dilutus ac limpidus intelligatur, nimio humore perhumescens, distentus ac pellucens, de ventre aqua intercute impleto ac intumescente. Foes. Restituendum fort. Æschylo Suppl. 793 : Πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος, πρὸς ὃν νέφη δίυδρα γίγνεται χιών; Libri veteres δ' ὑδρηλὰ, Turneb. et Vict. δι' ὑδρηλά. Ὑδρηλὰ si recte legitur, νέφη ex interpretatione illatum haberi debebit, velut πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών. Sed probabilior nostra nobis ratio videtur. G. Dind.]

Διῠλάζομαι, exp. In materiam abeo, afferturque e Plat. Tim. [p. 69, A] : Διυλασμένα τῶν αἰτιῶν γένη, cum hac Ficini interpr., Causarum genera vim materiæ præparatæ obtinentia.

Διῠλίζω, pro simplici ὑλίζω, Defæco, Per colum transfundo, Percolo, διηθέω. [Hesych. : Διυλίζοντες, διηθμεύοντες, διηθοῦντες. Ev. Matth. 23, 24 : Οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα.] Dioscor. 5, 82, de helleborite vino : Ἐνειλήσας ὀθονίῳ κρέμασον ἡμέρας μ', εἶτα διύλιζε, Postea percolato. [Galen. vol. 13, p. 468. Et p. 540 : Διυλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικόν. G. D.] Plut. [Mor. p. 692, D] : Ὅτι γὰρ στόμωμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος ἐστὶ, τοῦτο ἐν τῷ διυλίζειν ἐξαίρουσι καὶ ἀποκρίνουσι. [Οἶνος διυλισμένος ἐκ Τύρου inter delicias numeratur a Palladio in V. Chrysost. p. 112. Clem. Alex. Str. 2, p. 410, C : Διυλίζεται ἀφεψόμενος χρυσός. Metaphor. Archytas ap. Stob. Floril. p. 13, 40 : Θεὸς εἰλικρινῆ καὶ διυλισμέναν ἔχει τὰν ἀρετάν. Hemst.]

Διύλισις, εως, ἡ, Percolatio, Per colum transfusio; διήθησις Suidæ.

[Διῦλισμα, τὸ, Colamentum. Galen. vol. 13, p. 468 : Ἐκ δὲ τοῦ διυλίσματος ἀνάλυε ἀμμωνιακόν. Demetr. Hieracosoph. p. 58 : Τῷ στόματι λαμβάνειν ἐκ τοῦ διυλίσματος· 76 : Ἐκ τοῦ διυλίσματος τρίζε τὴν ὑπερῴαν. Synes. De febr. p. 24 : Τὸ γὰρ οὖρόν ἐστι τὸ ὀρρῶδες καὶ τὸ ὁ. τῶν ὑγρῶν. G. D. Pseudo-Democritus Ms. in Physicis : Καὶ διυλίσας τὸ διύλισμα θέρμανον. Osann.]

[Διῦλισμὸς, ὁ, Percolatio. Metaph. Clem. Al. Pæd. 1, p. 117 : Διυλισμὸν τοῦ πνεύματος τὴν μνήμην τῶν κρειττόνων εἶναί φασιν. Διυλισμὸν δὲ νοοῦσι τὸν ἀπὸ τῆς ὑπομνήσεως τῶν ἀμεινόνων τῶν χειρόνων χωρισμόν. Relevatio. Iren. 1, 14, p. 73. Kall. Ex eo Epiphan. t. 1, p. 241, C : Ἔν τε πόνοις καὶ ταλαιπωρίαις ψυχὴ γενομένη εἰς διυλισμὸν αὐτῆς, Ut sit quodammodo defæcatior. Hase.]

Διῦλιστὴρ, ῆρος, ὁ, Colum, i. q. ὑλιστὴρ s. ἠθμὸς, Bud. [Qualus, Gl. Epiphan. vol. 2, p. 182, C : Διυλιστῆρας, οὓς καὶ ἠθμοὺς καλοῦμεν. G. Dind.]

[Διῦλιστήριον, τὸ, Colum. Epiphan. vol. 1, p. 909. Hesych. : Ἠθμάριον, διυλιστήριον.]

[Διυλιστὸς, ἡ, ὸν, Percolatus. Galen. vol. 10, p. 542 : Διυλιστὸν ὕδωρ.]

[Δίυλλος, ὁ, Diyllus, n. pr. viri Atheniensis. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 220, 7 : Διύλλῳ Ἐρχιεῖ. || Historicus Atheniensis, ap. Diodor. 16, 14, et alios, de quibus v. annot. Wesselingii. Ab librariis in δίαλλος, διύαλλος aliisque modis corrumpitur. G. Dind.]

[Διυπηρετέομαι, Famulor. Schol. Eurip. Phœn. 1435 ed. Matth. : Παρασπίζουσα, διυπηρετουμένη. Theophyl. Sim. Hist. p. 43, A : Διυπηρετουμένων τῷ βαρβάρῳ. Jo. Cinnam. p. 138, D : Τῶν τῷ Στεφάνῳ διυπηρετουμένων Οὔννων. Ib. p. 174, A. G. Dind.]

Διυπνίζω, Expergefacio. [Frequenter occurrit apud Ælian. N. A. 7, 45; 8, 22; 11, 22. Pierson. ad Mœr. p. 61. Lucian. Ocyp. v. 108 : Ἔπειτα νυκτὸς διυπνίσας ἐκραύγασεν, ubi signif. intransitiva dictum est pro διυπνισθεὶς, ut μειράκιον ἀφυπνίσαν ap. Philostr. p. 158. Palladas in Anth. Pal. 9, 378 : Ὃς δὲ διυπνισθεὶς μετέβη. Alia exx. attulit Sallier. ad Thom. M. p. 134. Διυπνήσασα, corruptum ex διυπνίσασα, in Vita Asseneth in Fabricii Cod. pseudep. V. T. vol. 2, p. 102.]

[Διυπνώσσω s. Διυπνώττω, Dormio. Nicet. Eugen. 1, 344 : Καὶ μὴ διυπνώττειν σε νυκτὸς ἐν μέσῳ. Boisson.]

[Διυποβλέπομαι, Subadspicio. Cum impudentiæ signif. dixit Hesych. : Διακυνοφθαλμίζεται, διυποβλέπεται, διανεύει, ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται.]

[Διυποφέρω, Sustineo, Tolero. Nicet. Eugen. 8, 89 : Δι' ὃν διυπήνεγκα μυρίους πόνους. Boisson.]

Διϋφαίνω, Pertexo, Intertexo. [Galen. vol. 4, p. 521 extr. : Πάντας αὐτῆς (τῆς συζυγίας) διυφαίνει τοὺς μῦς εὐλόγως. Lucian. Veræ H. 1, 15 : Τούτοις (τοῖς ἀράχναις) προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἑωσφόρου ἀέρα. G. D. Ælian. N. A. 9, 17, de nido alcyonis : Τὰ δὲ οὐκ ἂν εἴξαι, καλῶς τε καὶ εὖ διυφασμένα. Ibid. 15, 5. Aristeas De LXX Interpp. p. 264.]

[Διϋφή, ἡ, Quod pertextum est, Textura. I. q. καταπέτασμα ap. Aristeam l. c. p. 260. Schneid.]

[Διυφίημι, Dimitto. Philo vol. 2, p. 319, 20 : Διυφειμένα καθ' αὑτὰ ζῶα. Hase.]

[Διφᾴγία, ἡ, Bis edere, Duplex cœna. Georg. Pachym. Andron. p. 99, A : Τὰς τῆς ἑβδομάδος νηστίμους καταλύουσι μὲν εἰς διφαγίαν, καταλύουσι δὲ καὶ εἰς οἶνον πολλάκις. G. D. Germ. Cpolit. Hom. De imag. p. 445, C Grets. : Τὸ καθ' ἡμῶν ὄνειδος τῶν Δατένων, ὃ περὶ τῆς διφαγίας ἡμῖν ἐπάγουσιν. Hase.]

[Διφαδεύει, ἐξελεῖται (?), Hesych.]

[Δίφακος, εἶδος βοτάνης, Hesych.]

Διφαλαγγάρχης, s. Διφαλάγγαρχος, ὁ, Præfectus duarum phalangum. [Priorem tantum formam posuit Suidas s. v. Διφαλαγγία, interpretatus ὁ ἡγούμενος (τῆς διφαλαγγίας).]

Διφαλαγγαρχία, ἡ, Ejusmodi præfectura. Ælian. [Tact. 40] : Αἱ δὲ δύο φαλαγγαρχίαι, διφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐννενηκονταδύο. V. et Suid. [l. c.] de ἀντιστόμῳ διφαλαγγίᾳ.

[Διφαλάγγαρχος. V. Διφαλαγγάρχης.]

Διφαλαγγία, ἡ, Duplicata phalanx, Duæ phalanges. [Polyb. 2, 66, 9 : Ἐπέστησε διφαλαγγίαν ἐπάλληλον τῶν Μακεδόνων· 12, 20, 7.] Ælian. [Tact. 40] : Καὶ διὰ τοῦτο γίνονται αἱ πορεῖαι ποτὲ μὲν μονοφαλαγγία, ποτὲ δὲ διφαλαγγία ἢ τριφαλαγγία ἢ τετραφαλαγγία. Ibid. dicit ἀντίστομος διφαλαγγία. [Mauric. Strateg. p. 325, 326, 334, 335. G. Dindorf.]

[Δίφαρος, ὁ, ἡ. Verba Etymologici M. p. 175, 38 : Φάρος παρὰ τὸ φάρσαι, ὅ ἐστι σχίσαι· καὶ γὰρ διαφάρους φασὶ χιτῶνας τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένους, etsi eadem dat Zonar. Lex. vol. 1, p. 353, tamen non dubito corrupta esse. Schneidero quidem Lex. v. Φάρσος placuit διαφάρσους, quomodo duo codd. in Zon. habent. Sed corr. διφάρους. Schæf. ad Gregor Cor. p. 513. || Διφάρσιον gl. ap. Albert. Gloss. Gr. p. 210. Conf. Φαρσίον et Ἡμιφάρσιον.]

[Δίφας, genus Serpentis. Artemid. t. 1, p. 164, 5 Reiff. : Σὴψ δὲ, καὶ διψὰς, καὶ δίφας. V. Δίφατος. Hase.]

Διφᾰσία, ἡ, Duobus modis dici, διλογία, ἐκ τοῦ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα Hesychio, δικαιολογία et δικαιοσύνη Suidæ.

Διφάσιος, ία, ιον, [Ionice i. fere ac Διπλάσιος], Bifarius, Qui duobus modis dicitur, Hesych. v. Δίφατος. || Duplex, Geminus, δίπτυχος. Pluralis autem διφάσια et pro Duo : quem usum habet et δίπτυχοι et Gemini ap. Latinos. Herodot. [2, 17 : Ἕτερα διφάσια στόματα (Νείλου)·] pro Duplicia quoque usurpavit pluralem διφάσια [1, 18] : Ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, Duplicia, Bifaria. Ex Eod. affert Bud., Δι' αἰτίας διφασίας λεγομένας, pro Propter alterutram duarum causarum [3, 122 : Αἰτίαι διφάσιαι λέγονται τοῦ θανάτου]. Idemque διφάσιος interpr. etiam Duplici fama præditus. [Conf. Τριφάσιος.]

[Διφασιῶς, Bifariam, Gl.]

Δίφᾰτος, ὁ, ἡ, Qui duobus modis dicitur : Hesych. Δίφατον, διφάσιον, διττῶς λεγόμενον. || Eod. teste Cretenses δίφατον vocant ὄφιν. [Scrib. Δίφαν, ὄφιν Κρῆτες, quod Salmasius restituit literarumque series commendat. Idem supra, Δίβαν, ὄφιν Κρῆτες.]

Δῑφάω, Quæro, ut Hesych. διφᾶν exp. ζητεῖν, ψηλαφᾶν, ἐρευνᾶν. [Ejusdem gl. Διεφήσαντες, Διεφόμενος (διεφώμ.) et Διεφῶν HSt. attulit s. Διεφάω.] Hesiod. [Op. 374] : Τεὴν διφῶσα καλιὴν, Tuam quærens domum. Hom. Il. Π, [747] : Τήθεα διφῶν Πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι. [Callim. Epigr. 33, 2 : Ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν διφᾷ. Etym. M. p. 279, 48, ex eodem poeta : Μηδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν. Theophr. Char. 10 (11 Schn.), 2 : Διφᾶν τὰ καλύμματα, Excutere stragulas (numuli quærendi caussa). || Διφέω, forma Ionica, Crinagor. in Anth. Pal. 9, 559 : Διφέω δ' ἡγητῆρα περίπλοον. Etymologiam ineptam exponunt Chœrobosc. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 191, 25 et Etym. M. l. c.]

[Δῑφήτρια, ἡ, Indagatrix. Jo. Geom. Hymn. 2, 27 : Ἀδύτων δ.]

Δῑφήτωρ, ορος, ὁ, Quæsitor, Indagator. [Oppian. Hal. 2, 435 : Βυθῶν διφήτορες ἄνδρες. Gregor. Naz. in Anth. Pal. 8, 230 : Χρυσοῦ διφήτορες ἄνδρες, ubi cod. Medic. διζήτορες, Pal. δειφήτορες, quemadmodum alibi δουνακοδεῖφα. V. Δονακοδίφης.]

Διφθέρα, ἡ, Pellis s. Exuvium λέοντος, Pellis s. Exuvium leonis. Quomodo et Plut. Problem. [p. 276, F] διφθέραν de Pelle canis dixit [Κυνῶν διφθέραις ἀμπέχονται]. Membranæ etiam, in quibus scribitur, διφθέραι appellantur : sunt enim et ipsæ ex animantium pellibus confectæ, ovium, caprarum, vitulorum etiam : unde proverb. [ap. Zenob. 4, 11] : Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας· fingitur enim e pelle Amaltheæ capræ habere membranas, in quibus facta hominum notet, et tandem aliquando ea inspiciens, beneficio vel pœna rependat. [Euripides fr. Plisthenis in Tzetzæ scholl. ineditis ad Historias : Εἰσὶν γάρ εἰσι διφθέραι μελεγγραφεῖς, πολλῶν γέμουσαι λοξίου γηρυμάτων. G. D.] Itidem Herodot. 5, p. 194 [c. 58], τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando ἐν σπάνει βίβλων ἐχρέωντο διφθέρῃσι αἰγείῃσί τε καὶ οἰέῃσι, Quoniam aliquando in penuria papyri utebantur membranis s. pellibus caprinis et ovinis : Ἔτι δὲ, inquit, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων εἰς τοιαύτας διφθέρας γράφουσι. Theodoritus quoque Hist. Eccl. ita vocat Membranas, Bud. Itidemque quum Socrates ap. Plut. Hell. Quæst. 529 [p. 297, F] dicit, Ταῦτα ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφασι, intelligendæ videntur Laminæ s. Tabulæ æreæ, quæ membranarum vicem præstarent. Adhæc διφθέρας nominant Pelles tentorias s. Pelles, quæ in castris σκηνῶν loco sunt : ut ap. Athen. 12, [p. 539, C] Perdiccæ et Cratero φιλογυμναστοῦσιν ἠκολούθουν διφθέραι σταδιαῖαι τοῖς μεγέθεσιν, ὑφ' αἷς περιλαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς καταστρατοπεδιαῖς ἐγυμνάζοντο. Bulga etiam διφθέρα dicitur, i. e. Saccus coriaceus s. pelliceus. Quomodo accipiunt [ap. Xen. Anab. 5, 2, 12 : Τοὺς γυμνῆτας λίθων ἔχειν μεστὰς τὰς διφθέρας·] in Plut. Sap. sept. conv. [p. 149, C] : Ἐνταῦθα νεανίσκος, ὡς ἐφαίνετο, νομευτικὸς, ἀναπτύξας τινὰ διφθέραν, ἔδειξεν ἡμῖν βρέφος γεγονὸς ἐξ ἵππου· in bulgam enim s. saccum coriaceum involverat, nisi malis simpliciter In pellem. Denique διφθέρα dicitur Coriacea vestis, Tunica e pellibus : quales sunt Pastoritii rhenones, s. Saga pellicea. Aristoph. Nub. [72] : Ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος, de caprario. Lucian. Timone [c. 38] : Ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι πενία περιτέθεικεν, Hanc pellem. [Ibid. c. 6 : Ἐναψάμενος διφθέραν. Myron Prienensis apud Athen. 14, p. 657, D, constituisse Lacedæmonios refert Hilotas κυνῆν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλῆσθαι. Philostr. Her. p. 664 : Διφθέραν τε ἐναρμοσάμενος καὶ σμινύην φέρων. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στερεὸν, πρὸς δυσβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανὸν, ut recte scholion illud insertum Dioni Chrys. Or. 4, p. 70, C, quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Polluc. 4, 119. Porro de rusticorum διφθέραις ap. Atticos Casaub. ad Theophr. Char. c. 4, p. 41. Hemst. ad l. Luciani. Adde Burmann. ad Vales. Emend. p. 127, Græv. Lect. Hesiod. c. 12 fin. Ap. Philostr. V. Apoll. 3, 55 Ichthyophagi dicuntur διφθέρας ἐνῆφθαι μεγίστων ἰχθύων. Boisson.] Ex Arriano quoque 6, p. 195 Bud. διφθέραν affert pro Rhenone s. Veste pastoritia. [7, 9, 2 : Ἐν διφθέραις ... νέμοντας ἀνὰ τὰ ὄρη πρόβατα ὀλίγα· et 3 : Χλαμύδας μὲν ὑμῖν ἀντὶ τῶν διφθερῶν φορεῖν ἔδωκε. Hesych. : Δ., δέρμα, βύρσα, δέλτος, γραμματεῖον, ubi v. quæ attulerunt interpretes. Ammon. p. 43 : Διφθέρα καὶ μηλωτὴ διαφέρει· διφθέρα μὲν γὰρ αἰγῶν, μηλωτὴ δὲ προβάτων. Gl. Διφθέρα, Cilicium. Διφθέραι, Rhenones. Διφθέρα, τὸ βιβλίον· Membranum, Codex. Διφθέρα πλοίου, Segestrum. Διφθέραι νεῶν ap. Polluc. 1, 93.]

Διφθεράλοιφος, ὁ, ap. Cyprios dicitur ὁ γραμματοδι-

δάσκαλος, teste Hesychio, quoniam sc. membranas in scribendo, literis exaratis veluti inducit et illinit.

Διφθερίας, ὁ, dicitur ὁ διφθέραν ἐνημμένος s. περιτεθειμένος, Qui gestat ejusmodi pelliceam s. coriaceam tunicam. [Posidippo ap. Athen. 10, p. 414, E, Toupius (Emend. vol. 2, p. 586) restituit pro διαφθείρας.] Lucian. Tim. [c. 8] : Διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ· pro quo paulo supra dixerat ὑποδίφθερος et διφθέραν περιτεθειμένος, Pelle amictus. Varro R. R. 2, [11] : Neque non quædam nationes harum (caprarum) pellibus sunt vestitæ, ut in Getulia et in Sardinia : cujus usum apud antiquos quoque Græcos fuisse apparet, quod in tragœdiis senes ab hac pelle vocantur διφθερίαι, et in comœdiis, qui in rustico opere morantur, ut apud Cæcilium in Hypobolimæo habet adolescens, apud Terentium in Heautontimorumeno senex. Itidem Pollux 4, [137, 138], inter personas tragicas numerat servum διφθερίαν, et γραῦν διφθερῖτιν. Ubi nota fem. Διφθερῖτις, e masc. Διφθερίτης, i. q. διφθερίας. Annumerat vero et hanc διφθερῖτιν γραῦν τοῖς οἰκετικοῖς προσώποις τραγικοῖς.

[Διφθέρινος, η, ον, Pelliceus, Coriaceus. Xenoph. Anab. 2, 4, 28 : Διῆγον ἐπὶ σχεδίαις διφθερίναις ἄρτους· quas σχεδίας δερματίνας ἐξ ἀσκῶν dicit Arrian. Peripl. p. 15 ed. Huds. Διφθέρινα πλοῖα ap. Strabon. 3, p. 155.]

Διφθέριον, τὸ, [Pellicula. Theognost. Can. p. 125, 25. ‖] Ulcus quoddam, in Hippiatr. : Γίνεται διφθέριον ὑπὸ βύρσαν λευκὸν, ὡς μυδᾶν τὸν τόπον· perperam enim ibi scriptum διαφθέριον. Bud. [Locus est p. 170, 22 ed. Basil. Conf. ibid. p. 52, 29 : Γίνεται γάρ τινα οἱονεὶ διφθέρια (ed. διφθέρεια) ἐπὶ τῶν βλεφάρων λευκὰ, καὶ ἀποτυφλοῖ τὸ ζῶον. Hase.]

[Διφθερὶς, ίδος, ἡ, Pellis, i. q. διφθέρα. Antiphil. in Anth. Pal. 9, 546 : Ἠχεῦσαι ψακάδων τύμματι διφθερίδες, ubi pelles significat navibus obductas, segestra.]

[Διφθερῖτις. V. Διφθερίας.]

[Διφθεροποιὸς, Membranarius, Gl.]

[Διφθεροπώλης, ὁ, Pellium venditor. Nicophon ap. Athen. 3, p. 126, E.]

Διφθερόω, et Καταδιφθερόω, Pelle obtego, Corio intego. Plut. Symp. 4, 2 [p. 664, D] : Τὸ δέρμα τῆς φώκης καὶ τὸ τῆς ὑαίνης, οἷς τὰ ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι. [Strabo 17, p. 831 : Κνημίδας ἔχοντες ἐργάζονται καὶ τἆλλα δὲ μέρη διφθεροῦνται. Hemst.]

[Διφθέρωμα, τὸ, Membrana pellicea, in qua scribi solet, Pellium scribendo aptarum collectio, Volumen. Theod. Esai. 8, 1. Vide Τόμος. Schleusn.]

[Διφθογγίζω, Per diphthongum scribo. Passiv. Διφθογγίζομαι ap. Eustath. p. 1571, 29. Ex Herodiani Epimer. p. 163, 167, 172, 173, 221, 234, 238 indicavit Boisson.]

[Διφθογγιστέον, Per diphthongum scribendum. Tzetz. Hist. 5, 690. Διφθογγιάζω ibid. (?) Elberling.]

[Διφθογγογραφέω, Per diphthongum scribo. Frequens apud gramm. verbum, velut Jo. Diac. ad Hesiodi Scut. 23, scholl. Soph. Aj. 715, Aristoph. Pl. 156, Nub. 1302, 1360, Ach. 581, Theocr. 1, 12; Herodian. Epimer. p. 254, 271.]

[Διφθογγόθετος, ὁ, ἡ, Per diphthongum scriptus. Lex. schedograph. in Anecd. meis vol. 4, p. 375 : Τὰ δ' αὖ γε διφθογγόθετα (codex διφθογγόετα) ὅρα .... Boiss.]

Δίφθογγος, ὁ, ἡ, q. d. Geminisonus, Cujus geminus est sonus, Qui est duarum vocum, duas voces habet, Cujus duplex est vox s. sonus. Grammaticis passim usitatum est hoc voc. [ἡ δίφθογγος] de duabus vocalibus in unam ac velut in unum sonum conflatis. [Δίφθογγος γραφὴ, Scriptura per diphthongum, Tzetz. Hist. 5, 694. Usitatissimum est διὰ διφθόγγου dici : nec raro simplex δίφθογγον adscribitur vocabulis per diphthongum scriptis. « Cujus vi ignorata viri docti sæpius huc delapsi sunt, ut διὰ διφθόγγου corrigendum putarent. Ita erravit Pierson. ad Mœr. p. 182. Moschopul. Eclog. : Θάλεια ... δίφθογγον. Favorin. : Σεραφὶμ ... ἐπὶ μὲν ἑνικοῦ δίφθογγον, ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ ι. Ubi in Suida editum est, Ἀμπέλειος βότρυς, Ἄμπελος δὲ ὄνομα κύριον, cod. S. Germ. 177 hæc habet, Ἀμπέλειος βότρυς δίφθογγον, Ἄμπελος δὲ ... ι. Tzetz. ad Lycophr. 835, ubi agitur de Ἑρμαίου et Ἑρμέου, usurpat locutionem δίφθογγον γράφω. Favorin. : Παρειὰ, ἡ γνάθος, διὰ διφθόγγου, etc. Cod. Paris. 2562 δίφθογγον. Hoc δίφθογγον in-

primis Etym. M. frequentat. Neque desunt exx. numeri pluralis. Pseudo-Herodianus Epimer. (p. 245) : Ἀφειδῶ ... καὶ εὖδω ... δίφθογγα. Et (p. 246) : Ἀφειδῶ καὶ ἀπειθῶ ... δίφθογγα. » Bast. ad Gregor. Cor. p. 34-36. De compendiis quibus δίφθογγος in codd. scribitur dixit idem p. 805. Δίφθογγον illud restituendum Tzetzæ Hist. 9, 996 : Νηλέως δὲ καὶ δίφθογγον Νειλέως, ubi vulgo διφθογγονειλέως, Kiessling. διφθόγγῳ Νειλέως. G. Dindorf.]

[Διφθογγόω, Per diphthongum scribo. Herodian. Epimer. p. 276 : Κἂν τὸ θέμα διφθογγοῦται. Boisson.]

[Διφίλας. V. Διφρίδας.]

[Δίφιλος, ὁ, Diphilus, n. pr. ducis Atheniensis ap. Thucyd. 7, 34 (ubi cod. Paris. δηΐφιλος). Alios plures indicavit Fabric. in B. Gr. Celebrior reliquis est Diphilus Sinopensis, comœdiarum scriptor, Δειΐφιλος scriptus apud gramm. in Montefalc. Bibl. Coisl. p. 597, ubi margo : Τινὲς διὰ τοῦ ι, ἄλλοι διὰ τοῦ ει διφθόγγου. Διφίλου cujusdam mentio fit apud Demosth. p. 1364 extr. Quod Διφίλου potius scrib. cum Schæfero. ῖῖ G. Dindorf.]

Διφορέω, Biferus sum, Bis fructum fero, δικαρπέω. Theophr. C. Pl. 2, [9, 13] : Καὶ διφοροῦσιν· ἔνιοι δὲ καὶ τριφοροῦσιν αὐτῶν διὰ πλῆθος τροφῆς. Et alibi [1, 14, 1] διφοροῦντα δένδρα dicit, Arbores biferæ : pro quo et διφέροντα ap. eum legitur, teste Bud. Affertur certe ex eo hic l., Τὸ δ' ἐπὶ τῶν διφερόντων δένδρων, ὅμοιόν τινα τρόπον ἐστὶ τῷ ἐπὶ τῶν προβάτων γενομένῳ. Sed suspecta est hæc scriptura, et reponendum videtur potius διφορούντων. At διφορεῖσθαι dicitur λέξις aliqua ap. grammaticos pro Duobus modis efferri s. scribi, ut πάρδαλις dicitur διφορεῖσθαι, quoniam et πόρδαλις dicitur. Itidemque εἰμὶ διφορεῖται, quoniam dicitur etiam εἶμι. Et διφορεῖται δίνη, quoniam dicitur et δείνη, qua de re v. et s. v. Ἰλύς [Εἰλύς]. Ap. Alex. Aphr. vero In Top. est etiam διφορούμενος συλλογισμὸς, teste Bud. [Διφορεῖται τὸ ὄνομα Etym. M. p. 346, 40; διφορούμενα, per εια et per ια, 462, 15; διφορεῖται μετὰ τοῦ ι καὶ χωρὶς 263, 48; διφορεῖται καὶ διὰ τοῦ ι καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου 263, 16; διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν 197, 51; διφορεῖται κατά τε γραφὴν καὶ σημαινόμενον 698, 12; διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον, Duplici tempore efferuntur, et longo et brevi, 753, 27; διφορούμενα κατὰ τὰς συζυγίας 129, 46. « Eudocia p. 284 : Διφορεῖται ἡ ἱστορία, Diversis modis narratur. » Schleusn.]

[Διφόρησις, εως, ἡ, Duplex vocabuli efferendi ratio. Eustath. p. 74, 1 : Πολλὴ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις δ., ὡς καὶ ἡ νείκη δηλοῖ καὶ τὸ νεῖκος· 1410, 18. Et p. 1416, 37 : Νεμεσῶ καὶ νεμεσίζω ἐν διφορήσει.]

Δίφορος, ὁ, ἡ, Biferus, Bis anno fructum ferens : δ. συκῆς, Aristot., Biferæ ficus. [Aristoph. Eccles. 708 : Θρῖα λαβόντας διφόρου συκῆς. Quem l. memorat Athen. 3, p. 77, D, addito Antiphanis exemplo.] Et Ephorus Cumanus Δίφορος dictus fuit, quoniam Isocrati præceptori suo δὶς ἐτέλεσε τοὺς τῆς παιδεύσεως μισθούς, Hesychio auctore. At Levit. 19, [19], ubi quædam edd. habent, Τὸν ἀμπελῶνά σου οὐ κατασπερεῖς δίφορον, Complut. exemplar habet διάφορον : rectius; nam et Hebraici textus versio habet, Agrum tuum non conseres diverso semine.

[Διφοῦρα, γέφυρα, Λάκωνες, Hesych.]

Διφράγες, Hesychio teste, sunt τινῶν στρατιωτῶν τῶν παρὰ Πάρθοις ταγαί.

Δίφραξ, ακος, ἡ, Sella lecticaria, κλιντὴρ, θρόνος γυναικεῖος, Hesych. [Theocr. 14, 41 : Μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος. Ap. Apollon. Rh. 1, 788, ubi nunc legitur : Ἐσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἶσεν ἄγουσα, in prima editione δίφρακος scriptum fuisse memorat schol. ‖ Alia forma Διφρὰς, άδος, ἡ, in epigr. ap. Herodot. Vit. Hom. c. 33 : Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφράδα βήσεται ὔμμιν. Nisi hoc ex δίφρακα corruptum.]

Διφρεία, ἡ, Aurigatio. [Hesych. : Διφρίας (i. e. διφρείας), ἁρματελασίας. Suid. : Διφρεία, ἡ τοῦ ἅρματος περιφέρεια. Διφρεία Λιβυκὴ Pollux 1, 141.] Xen. Cyrop. 6, [1, 16] : Τὴν μὲν Τρωϊκὴν διφρείαν πρόσθεν οὖσαν καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε. [Thom. M. p. 244 : Διφρεία Ἀττικοὶ, δίφρευσις κοινοὶ, ubi Witterus exx. indicat Synesii p. 58, B, Libanii vol. 1, p. 89, D, 348, B.]

[Διφρελάτειρα, ἡ. Epigr. in Anth. Plan. 5, 359 : Δι-

φρελάτειρα ... Νίκα, Curruum agitatrix, i. e. quæ curruum agitatoribus favet.]

[Διφρελάτης. V. Διφρηλάτης.]

[Διφρεὺς, έως, ὁ, i. q. διφρευτής. Theod. Prodr. p. 158, 161, 162, 165, 166. Elberling.]

[Δίφρευσις, εως, ἡ, Aurigatio. V. l. Thomæ M. s. v. Διφρεία allatum.]

Διφρευτὴς, ὁ, Auriga, Currus s. Bigarum agitator, διφρηλάτης. Sophocl. [Aj. 857] : Τὸν διφρευτὴν ἅλιον προσεννέπω.

[Διφρευτικὸς, ἡ, όν. Διφρευτικὴ ἐπιστήμη, Aurigandi scientia. Ephorus ap. Steph. Byz. s. v. Βοιωτία. Hemst.]

Διφρεύω, εύσω, Curru aut Bigis vehor. Eur. Andr. [108] : Τὸν περὶ τείχη εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. [Suppl. 991 : Τίν' αἴγλαν ἐδίφρευε τόθ' Ἅλιος; Rhes. 356 : Διφρεύων βαλιαῖσι πώλοις. Archestrat. ap. Athen. 7, p. 326, B : Ὅταν Φαέθων πυμάτην ἀψῖδα διφρεύῃ. Apparet ex his et activa et neutrali signif. dici. Hesych. : Διφρεῦσαι, διακαθίσαι.]

Διφρηλασία, ἡ, Aurigatio. Pind. Ol. [3, 67] : Ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας.

Διφρηλατέω, Aurigor, Bigas s. Currum agito. Soph. Aj. [845] : Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, Ἥλιε. [Eurip. Rhes. 781 : Ἵππους ἃς ἔθρεψα κἀδιφρηλάτουν. G. D. Minus recte Achmet. Oniroer. p. 216, 28 : Ἐδιφρελάτει ὀχήματι βασιλικῷ. Item particip. ib. l. 32 : Διφρελατῶν. Hase.]

Διφρηλάτης, Auriga. [Pindar. Pyth. 9, 143, Isthm. 1, 23, Eur. Iph. A. 216, ubi forma Dorica διφρηλάτας. Æsch. Eum. 151 : Δίκαν διφρηλάτου. Lucian. Dial. deor. 25, 1. || Διφρελάτης. Thom. M. p. 244 : Διφρηλάτης, οὗ διφρελάτης. Hanc formam ex Constant. Manass. Chron. p. 42 ed. Meurs. (22 Reg.) indicat Schæfer., ubi codd. recte διφρηλάται. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 704.]

[Διφρήλατος, ὁ, ἡ, Curru vectus. Initium prologi Euripidei qui in Argumento Rhesi memoratur : Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἡ διφρήλατος ...]

[Διφρηφόρος. V. Διφροφόρος.]

[Διφρίας, ὁ. V. Διφρὶς.]

[Διφρίδας, ὁ, Diphridas, n. pr. ducis Lacedæmonii ap. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 21. Qui Διφῖλας est ap. Diodor. 14, 97, librariorum, ut videtur, culpa. Plut. V. Ages. c. 17 : Διφρίδας ἔφορος. G. Dind.]

[Διφρίον, τὸ, Sellula. Timæus Lex. Plat. p. 233 : Σκολύθρια, ταπεινὰ διφρία παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς· 273 : Χαμαίζηλος, διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον.]

[Δίφριος, α, ον. Epigr. in Anth. Pal. 7, 152 : Καὶ πάλι ζωστὴρ εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον, i. e. ἐκ δίφρου, E curru.]

Διφρὶς, q. d. Sellularius, Qui ita effeminatus est, ut lecticaria sella gestari semper velit, ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ οἷον ἀργὸς, Hesych. [Id saltem δίφρις scribendum foret. Sed corrigendum potius, ni fallor, διφρίας. Δίφριος Kusterus minus probabiliter. G. Dind.]

Διφρίσκος, ὁ, Curriculum. Aristoph. Nub. [31] : Τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν, ubi schol. quum dixisset δίφρον esse σκεῦος, in quo οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν, addit, demin. διφρίσκους dixisse, διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἀγωνιζομένοις πρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς. Pollux διφρίσκους ponit etiam inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα [10, 47 : Κείσθωσαν δ' ἐν τῷ κοιτῶνι θρόνοι, κλεισμοὶ, δίφροι, διφρίσκοι· οὕτω γὰρ ἐν Νεφ. Ἀριστ. ἐπὶ τοῦ ἁρματίου (scr. ἁρματείου) δίφρου. Ib. 45 : Καὶ δίφρον δ' ἂν εἴποις τὰ λάσανα εὐφημότερον καὶ διφρίσκον].

[Δίφροι, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν ὁμώνυμον, Stephan. Byz.]

[Δίφρον. V. Δίφρος.]

[Διφροντις, ὁ, ἡ, Anceps animi. Æschyl. Cho. 196 : Ὅπως διφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.]

Διφροπηγία, ἡ, Bigarum s. Sellarum fabricatio. [Theophr. H. Pl. 5, 7, 6 : Ὀξύη δὲ πρὸς ἁμαξοπηγίαν καὶ διφροπηγίαν τὴν εὐτελῆ.]

Δίφρος, ὁ, est, ut Eustath. tradit, ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖος τόπος, in quo παραιβάτης et ἡνίοχος sedebant; a duobus illis, quos ferret, dictus : alio nom., cod. tamen sensu, διώχης a Pausania nominatus. [De hoc v. s. Διωχής.] Et sic accipit illud Homeri Il. X, [398] : Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. Synecdochice vero pro Toto curru; ut Il. K, 305 : Δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵπ-

A πους· quæ verba Dolo paulo post referens, ait, Ἣ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. [Hesiod. Scut. 61 : Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ. Æsch. Pers. 194 : Ἔντη δίφρου διασπαράττει. Soph. El. 50 : Ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς. Id. fr. ap. Strabon. 9, p. 399 : Τετρωρίστῳ δίφρῳ (Amphiarai). Eur. Heracl. 845 : Ἵππειον δίφρον. De quadrigis Solis Phœn. 2 : Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις (Ἥλιος), et Callim. Dian. 111, 182. Critias ap. Athen. 1, p. 28, C : Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη. Ἁρμάτειος δίφρος, male ἁρμάτιος scriptus, ap. Polluc. 1, 141; 10, 47, et apud Antoninum Liberal. p. 72. G. Dind.] Xenoph. Cyrop. 6, [4, 4] : Ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματείου δίφρου, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Ibid. : Ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Sunt qui Bigam interpr. malint, Currum bijugem : quomodo et δίφρος exp. potest, quod a duobus traheretur equis. Nam quod Hom. l. c. dicit, Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν, Virg. interpr. videtur Raptatus bigis. [Figurate Pindarus Μοισᾶν δίφρον de poesi dixit Ol. 9,

B 121, Isthm. 2, 3. Hesych. : Δίφρον, ἅρμα, καθιστήριον, κράββατον, ὄχημα.] || Sella, quam Eustath. θρόνου καὶ κλισμοῦ εὐτελεστέραν esse tradit, Il. Z, [354] : Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ· Od. T, [97] : Φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ. Sic Υ, [259] : Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν. Plut. Lycurgo [c. 9] : Κλιντῆρες, καὶ δίφροι καὶ τράπεζαι. Sic Idem [V. Cæs. c. 66] : Ἐξόπισθεν τὸν δίφρον αὐτοῦ περιέστησαν, de interfectoribus Cæsaris sellam ejus in senatu circumstantibus. Apud Eund. δίφρος ἡγεμονικὸς, exp. Sella curulis. [Δίφρος, Sella consulis, prætoris aliorumque magistratuum, frequens ap. Polyb., Plutarch., Dionem Cass. aliosque rerum Romanarum scriptores.] Et δίφρος Θετταλικὸς ap. Pollucem [10, 47] inter σκεύη τὰ ἐν κοιτῶνι : quod δίφρων genus celebrius erat : unde ap. Eund. [7, 112 et apud Athen. 13, p. 568, D] Pythia dicit Θετταλὲ ποικίλε δίφρε [ποικιλόδιφρε]. Eupolis [ib. 10, 47] : Δίφρος Θετταλὸς τετράπους. [Δίφροι ὀκλαδίαι ap. Polluc. 10, 47, Phot. Lex. p. 325, 16, Ælian. V. H. 4, 32.] || Item Scamnum,

C quo gestantur infirmi, Bud. || A Polluce [10, 45 et Mœr. p. 250] δίφρος quoque εὐφήμως Sella vocatur ad alvum evacuandam comparata. [Aristid. vol. 1, p. 314 : Καθημένῳ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἐπιγίγνεται ἔκλυσις δεινή.] || Δίφρα, metaplasmo generis poetæ in primis dicunt pro δίφροι, Eustath. [p. 108, 21. Callim. Dian. 135 : Δίφρα τίθενται. Nonnus Dion. 27, 238 : Δίφρα διεπτοίησεν... ἐλεφάντων, et alibi. Δίφρον, τὸ, ex Theodoro Prodr. Rhod. 1, 1 indicat Boisson. : Ἤδη τὸ τετράπωλον Ἡλίου δίφρον... || Δρίφος, ὁ.] Δρίφον Hesychio teste Dorienses et Eustochius [Corruptum videtur καὶ εὐστόχιος] dicunt pro δίφρον, ut Etym. quoque [p. 287, 50] δρίφον Syracusanos dicere ait τὸν δίφρον, ut : Φέρ' ὦ παῖ τὸν δρίφον [ex Sophrone, ut conjicit Valck. ad Theocr. Adon. p. 211. Δρίφον pro δίφρον dictum inter barbarismi exempla est ap. gramm. in append. ad Ammon. p. 195].

[Διφροστάτης, ὁ, Qui in curru stat, Auriga. Georg. Pisid. De vanitate vitæ 260 : Μή πως ὁμοφρονοῦσα τῷ συνεργάτῃ θυμῷ ταράξῃ τὸν διφροστάτην λόγον.]

[Διφρουλκέω, Currum traho. Philipp. Thess. in Anth.

D Pal. 9, 285 : Ἄντυγα διφρουλκεῖ.]

[Διφρουλκία, ἡ. De Hectore, quem Achilles a curru ligatum traxerat, Tzetz. ad Lycophr. 261 : Τὴν παρ' Ὁμήρῳ διφρουλκίαν τοῦ Ἕκτορος. Boiss.]

Διφρουργία, ἡ, i. q. διφροπηγία [Sellarum fabricatio. Theophr. H. Pl. 3, 10, § 1 : Πρὸς ἁμαξουργίαν καὶ πρὸς κλινοπηγίαν, καὶ εἰς διφρουργίαν καὶ εἰς τραπεζίαν. Hase.]

[Διφροῦχος, ὁ, ἡ, Sellam s. sedem habens. Melanippides ap. Athen. 14, p. 651, F : Ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις. Scott.]

Διφροφορέω, Sellam lecticariam fero. [Aristoph. Av. 1552 : Καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει.] Bud. ex Athen. 6 : Ἠνάγκαζόν τε τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διφροφορεῖν, τοὺς δὲ ῥαβδουχεῖν. [Dio Cass. 47, 10 : Αὐτός τε ἐς φορεῖον κατάστεγον εἰσῆλθε καὶ ἐκεῖνον διφροφορεῖν ἐποίησε.] Et pass. Διφροφορεῖσθαι, Sella lecticaria gestari : unde crebro est διφροφορούμενοι ap. Herodot. [3, 146], de Persarum principibus. [Hesych. : Διφροφορουμένους, τοὺς φορείοις φερομένους. Dio Cass. 60, 2 : Ἡμεῖς οἱ ὑπατευκότες δι-

φροφορούμεθα. Liban. vol. 2, p. 72 : Ὅταν διφροφορῆται ὁ ποδάγρᾳ δεδεμένος. G. Dindorf.]

Διφροφόρος, et Διφρηφόρος, ὁ, ἡ, Suid. ex Aristoph. [Eccles. 734 : Ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; Ex Strattidis Atalantis affert Suidas. Schol. ad Aristoph. Av. 1550 : Ταῖς κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα· quod Hermippi et Nicophontis comicorum testimoniis confirmat; omissis his testibus Hesych.] Qui sella lecticaria aliquem gestat. Plut. [Mor. p. 348, E] : Καὶ Πῶλοι συνίτωσαν, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι. Athen. [12, p. 514, B] : Ἀεὶ αὐτῷ χρυσοῦς δίφρος ἐτίθετο, καὶ τούτῳ ἐπιβαίνων κατῄει· καὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἰς τοῦτο εἵπετο. [Forma διφρηφόρος auctoritatem ab Suida nullam habet, quum ex libris melioribus διφροφόρος sit restitutum.]

Διφρῦγης, ὁ, ἡ, Bis tostus, Qui bis torretur. Medici et Metallici διφρυγὲς vocant Perfecti æris veluti fæcem subsidentem et cohærentem imæ fornacum parti. Fit enim e luto quod e specu quodam Cypri sublatum primo arefit sole, mox circumdatum sarmentis uritur; atque ex eo διφρυγοῦς nomen invenit, quoniam bis torretur, et solis nimirum ardore et calore ignis, ut testatur Diosc. 5, 120, ubi tria ejus genera facit. Itidemque Plin. 34, 13, ubi inter alia dicit : Facile ab ea discernitur, quam in iisdem officinis diphrygem vocant Græci, ab eo quod bis torreatur. [Galen. vol. 13, p. 261 : Διφρυγὲς μικτῆς ἐστι ποιότητος καὶ δυνάμεως. Ἔχει γάρ τι καὶ μετρίως στῦφον ἐν αὐτῷ καὶ δριμὺ μετρίως· διὸ καὶ τῶν κακοήθων ἑλκῶν ἀγαθόν ἐστι φάρμακον. Ἐκόμισα δὲ καὶ τούτου τοῦ φαρμάκου πολύ τι πλῆθος ἐκ τῶν ἐν Κύπρῳ Σόλων, ἔνθα τὸ μέταλλόν ἐστιν ὡς ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως τριάκοντα. G. D. Ab Aristot. Mirab. ausc. c. 59, τέφρα Φρυγία vocatur. Schneid.]

Δῐφῡής, ὁ, ἡ, Duplicis aut Ancipitis naturæ [Hesych. : Διφυᾶ, διφυῆ, δύο φύσεις ἔχοντα] : ut Cecrops dicitur fuisse διφυής, utpote superiore parte, vir; inferiore, femina. Vide Suid. in v. Κέκροψ, ubi et alias hujus appellationis rationes affert. Vide item Diodor. Sic. [1, 29. Διφυὴς cur dicatur Cecrops, rationes alii alias reddunt. Διὰ τὸ δύο φωνὰς ἐπίστασθαι, Αἰγυπτίων καὶ Ἑλληνίδα, Tzetzes ad Lycophr. 112. Quam Philochori sententiam fuisse ait Syncellus p. 153, A, ex Eusebio. Allegoricam quandam interpretationem proposuit scriptor orationis funebris quæ inter Demosthenicas legitur p. 1398, 21.] Itidem Centauri vocantur διφυεῖς, utpote semihomines et semiequi. Soph. Tr. p. 370 meæ ed. [1097] : Διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν, ubi Actius διφυῆ στρατὸν vertit Bicorporem manum. Fuerunt certe Centauri a Virg. dicti itidem Bimembres, et a quibusdam Biformes; ab Ovid. autem, Semihomines : ut vicissim a Lucano, Semiferi, i. e. Semiequi, quo utitur Servius. Tribuitur porro hoc epith. διφυὴς et Tiresiæ, qui utrumque sexum expertus esse traditur. [Schol. Hom. Il. A, 708 : Διφυεῖς γὰρ ἦσαν (Molionidæ) ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλὰς, τέσσαρας δὲ χεῖρας καὶ πόδας τοὺς ἴσους. Μάρης διφυὴς apud Ælian. V. H. 9, 16. Hemst. Herodot. 4, 9 : Μιξοπάρθενόν τινα ἔχιδναν διφυέα. Διφυὴς Ἔρως in Orph. H. 57, 4 et Argon. 14. De Mise H. 41, 4 : Ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ Λύσειον Ἴακχον.] Generaliori autem interpretatione διφυὴς redditur etiam Geminus, Bipertitus, Bifidus. Afferturque διφυὲς et pro Bipertita compactione ap. Aristot. e Gazæ interpretatione [H. A. 1, 12 : Στῆθος διφυὲς μαστοῖς· 9 : Ὀφρύες διφυεῖς. Aretæus p. 68, 26 : Διφυέα αὐλόν. G. D. Διφυεῖς κόραι, Utrique oculi, Ion ap. Philon. Jud. vol. 2, p. 466. Hemst. Διφυὴς ex ἰδιοφυὴς corruptum vide s. h. v.]

Διφυΐα, ἡ, subst. quod alioqui sonat q. d. Duplicitas naturæ, s. Natura duplex aut anceps, redditur Bifida partitio a Gaza in hoc Aristot. l., De part. anim. 3, [5], de duabus venis primariis : Προϊοῦσαι γὰρ σχίζονται κατὰ τὴν διφυΐαν τῶν κώλων, Instar bifidæ crurum partitionis. [Proles anceps, nunc mas nunc femina, Philes p. 190 : Κύουσα καὶ σπείρουσα τὴν διφυΐαν. Schleusn.]

[Δίφυιος, ὁ, ἡ.] Habent VV. LL. et Δίφυον, quod interpr. Duæ partes, quod ab Hesych. exponatur δίμοιρον. [Δίφυιον νυκτός· τὰ δύο μέρη, τὸ δίμοιρον. Similiter Δίχας. (διχὰς?) νυκτὸς interpretatur τὸ μεσονύκτιον. Conf. Δικάζω. G. D.] Sed ap. eum vox illa paulo aliter scripta est et notata tanquam mendo non carens. [Recte ap. Hesych. scriptum δίφυιον. Æschyl. Agam. 1468 : Διφυίοισι Τανταλίδαισι· nam sic correcta est scriptura librorum διφυεῖσι. Antagoras ap. Diog. L. 4, 26 : Τὸ καὶ σέο σῶμα δίφυιον. Nam sic vulgatum δίφυον corrigendum cum Lobeckio ad Phryn. p. 494. Conf. Δεκάφυιος et Τρίφυιος.]

[Δίφυλλα, ἡ, Diphylla, n. pr. Theognost. Can. p. 100, 26 : Τὰ διὰ τοῦ υλλα, Ἀγύλλα Ἐρέτυλλα Δίφυλλα.]

Δίφυλλος, ὁ, ἡ, Bina folia habens, Bifolius.

Δίφωνος, ὁ, ἡ, Duplicem edens vocem, Duplici voce loquens, Bilinguis. Hesych. enim διφώνους exp. διγλώσσους. [Ex Philisto Pollux 2, 111. Diodor. 17, 110 : Ὄντες γὰρ οὗτοι δίφωνοι, τῇ μὲν ἑτέρᾳ διαλέκτῳ ἐξωμοιώθησαν τοῖς ἐγχωρίοις, τῇ δ' ἑτέρᾳ πλείστας τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων διετήρουν. || Etym. M. p. 334, 41 : Ἐπειδὴ αἱ διαλελυμέναι γενικαὶ (ἐμέο σέο ἑο) οὐδέποτε δίφωνον ἔχουσι μακρὸν ἢ βραχὺ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἓν μακρὸν, τὸ δὲ ἕτερον βραχὺ, τούτου χάριν ἐπλεόνασε τὸ ι ... ἐμεῖο σεῖο εἷο. Ad quem l. Sylburg. : « Sensus esse videtur, οὐδέποτε τὸ διττολογούμενον ἔχουσι δίχρονον : sed illa διφωνία seu διττολογία unicum duntaxat tempus admittit, aut breve scilicet aut longum : nam ειο et οιο penultimam perpetuo producunt, et contra εο perpetuo eandem corripit. »]

Δίχα, Dupliciter, Bipertito. [Hesych. exp. χωρὶς, ἐκτὸς, ἄνευ. Accuratius Phrynich. in Bekkeri Anecd. p. 36, 23 : Δίχα δύο σημαίνει, τὸ μὲν διχῇ διπλοῦν οἷς (οἷον Bekk.) εἰς δύο μέρη, τὸ δὲ ἕτερον ἀντὶ τοῦ ἄνευ, χωρίς.] Hom. Od. T, [524] : Ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα. [Æsch. Agam. 324 : Καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορᾶς διπλῆς. Soph. Aj. 236 : Τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ. Herodot. 4, 180 : Αἱ παρθένοι δίχα (In duas partes) διαστᾶσαι μάχονται πρὸς ἀλλήλας. Sic Callim. In Jov. 31 : Τὸ δέ οἱ (ὄρος) δίχα πουλὺ διέστη. De gl. Hesychii Δίχα νυκτὸς, τὸ μεσονύκτιον, v. s. Διχάς.] Thuc. [4, 100] : Δίχα πρίσαντες, Geminas in partes quum serrassent. [Id. 6, 10 : Εἰ δίχα ἡμῶν τὴν δύναμιν λάβοιεν. Schol. διηρμένην εἰς δύο μέρη. Timæus Lex. p. 175 : Οἱ δ. πεπρισμένοι. Τέμνειν δ. Plato Soph. p. 265, E.] Aristot. De anim. 2, δ. τὰ ἐκτὸς, Exteriora duplicia, ut ibi exp. sicut et Polit. 6, [c. 3] : Ἐὰν δίχα γένηται [ἡ ἐκκλησία ἢ τὸ] δικαστήριον, interpr. Si judicium æqualiter in duo dividatur. Divisim, Separatim, Seorsim, Hom. Il. Υ, [32] : Θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, Divisis animis. Sic Thuc. δίχα ὄντας, Separatos; δίχα γιγνόμενοι [1, 64], Divisi, Diducti; δίχα ποιεῖν, Separare, Sejungere; 1 : Τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, Sententiis quum dissiderent. [Herodot. 6, 109 : Τοῖσι δὲ Ἀθηναίων στρατηγοῖσι ἐγίνοντο δίχα αἱ γνῶμαι. Thucyd. 8, 46 : Ἔχειν δ' ἀμφοτέρους ἓξ ὃ. τὴν ἀρχήν. Æsch. Prom. 927 : Μαθήσεται ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα, Quantopere differat. Hesych. : Δίχα λαλῆσαι, ἀκατάλληλα λαλῆσαι.] In hac signif. gen. etiam jungitur; nam δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου [ap. Thuc. 4, 61] exp. Ab altero dissidet. [Æsch. Agam. 757 : Δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί.] Et postposito casu, Σώματος δίχα γίνεται, Separatur a corpore, Bud. e Gaza. Item Sine, q. d. Separatim ab, s. Seorsim ab, etc. Construitur autem cum gen. Soph. Aj. [769] : Ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κείνων, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἄνευ. [Æsch. Sept. 25 : Ὑρὸς δίχα. Soph. Phil. 31 : Ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα. || Præter. Æsch. Prom. 162 : Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι δίχα γε Διός; Cho. 778 : Τί φῄς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Dionys. A. R. 7, 19 : Ἡ στρατιὰ δίχα σίτου πολλοῦ, ... καὶ ἀνδραπόδων ... συχνῶν ἐγκρατὴς ἐγένετο.]

Διχάδε, i. q. δίχα. Plato Symp. [p. 215, B], de Silenis, Διχάδε ἀνοιχθέντες [διοιχθ.], In duas partes expansi, Bud.

[Διχάδεια, Bifariam, In duas partes. Theogn. Can. p. 164, 26 : Τὰ διὰ τοῦ δεια ἐπιρρήματα προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον διχάδεια, etc. G. D.]

Διχάζω, άσω, In duo divido, Diduco, Separo. A cujus pass. est, quod Eustath. scribit, δεδιχασμένα ἀλλήλων dici τὰ χωρὶς τεταγμένα. [Inc. (haud dubie Aquila) Levit. 1, 17. Aq. Deut. 14, 6 bestiam cui sunt bifissæ ungulæ vocat δεδιχασμένον διχασμῷ. Schleusn. Schol. recentior Soph. Ajac. 285 ἐρράχιζε interpre-

tatur ἐδίχαζε. Eustath. Opusc. p. 293, 79 : Τοὺς μὲν ἀξίνῃ διχάσας καὶ ἄλλως εἰς τὸ ζῆν ἀχρειώσας. Idem p. 348, 52 : Καὶ μὴν οὐχ ἱκανὸς ἀνδρὶ τοιούτῳ θάνατος εἷς, οὕτω τοὺς φίλους διχάζοντι. G. D. || Suid. : Διχαζούσης, κλινούσης. « Ἤδη δὲ τοῦ καύματος ἀκμάζοντος καὶ διχαζούσης τῆς ἡμέρας. » Male Suidas interpretatur. Διχαζούσης ἡμέρας est Ipso meridie. V. Hesych. : Δίχα νυκτὸς, τὸ μεσονύκτιον. Hemst. || Διχάζοντας lectio vitiosa ap. Xenoph. Anab. 4, 8, 18 : Ἰδόντες δὲ αὐτοὺς διχάζοντας..., νομίσαντες φεύγειν ἀνακραγόντες ἔθεον. Recte Schneid. correxit διαχάζοντας, de quo s. v. Διαχάζω monere debebam. G. Dind. || Διχάω. V. Διχαίω.] A

Δίχαιος, Bipertitus, VV. LL. sed sine exemplo. [Vox etymologiæ caussa ficta in locis Aristotelis (Eth. Nic. 5, 7) et Etym. M. (p. 275, 41), de qua HSt. dixit s. v. Δίκαιος.]

[Διχαίω, i. q. διχάζω, Divido. Arat. 495 : Καρκίνον ᾗχι μάλιστα διχαιόμενόν κε νοήσαις· 807 : Μέσφα διχαιομένης (σελήνης). Theognost. Can. p. 145, 33. || Idem Aratus formis utitur διχόωντι 512 (ubi alii libri διγάοντι), διχόωσα 605, 799, διχόωνται 856, a Διχάω ductis. Præsens Διχῶ ap. Theognost. Can. p. 140, 15.] B

Δίχαλκον, τὸ, Duo chalci, quarta oboli pars, ut Pollux tradit 9, [65]. Dioscor. 4, 155, de elaterio : Ἡ δὲ τελεία πόσις ὀβολὸς· ἡ δὲ ἐλαχίστη ἡμιοβόλιον· παιδίοις δὲ δίχαλκον. [Lucill. Anth. Pal. 11, 165 : Οὐ γλήχωνι Κρίτων ὁ φιλάργυρος, ἀλλὰ διχάλκῳ αὐτὸν ἀποσφραίνει, θλιβομένου στομάχου. Hesych. : Ταρτημόριον, ... τὸ δίχαλκον.]

[Δίχαλον, Δίχαλος. V. Δίχηλος.]

[Δίχανον, κεχωρισμένον, Hesych. Fort. ex δίχαλον corruptum. G. Dindorf.]

[Διχὰς, άδος, ἡ, Dimidium. Arat. 807 : Διχάδος γε μὲν ἄχρις ἐπ' αὐτὴν σημαίνει διχόμηνον, ἀτὰρ πάλιν ἐκ διχομήνου ἐς διχάδα φθιμένην. Hesychio pro Δίχα νυκτὸς, quod interpretatur τὸ μεσονύκτιον, fortasse restituendum Διχὰς νυκτός· nisi δίχα a poeta aliquo pro διχάδα dictum sit, quod minus probabile videtur. || Mensura duorum palmorum. Hero in Anal. Benedict. p. 309 : Ἡ διχὰς ἔχει παλαιστὰς δύο ἤγουν δακτύλους ὀκτὼ, κονδύλους τέσσαρας, καὶ καλεῖται δίμοιρον σπιθαμῆς. Διχὰς δὲ λέγεται τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα, τοῦ ἀντίχειρος λέγω καὶ τοῦ λιχανοῦ. Τοῦτο καὶ κοινόστομον καλοῦσί τινες. G. Dind.] C

[Δίχασις, εως, ἡ, Divisio. Arat. 737 : Ἐν διχάσει (lunæ). Schneid. Theolog. arithm. p. 31, 33, de numero quinario : Καὶ Πρόνοιαν ὀνομάζουσι, καὶ Δίκην οἷον δίχασιν. Hase.]

[Δίχασμὸς, ὁ, Diffissio, Divisio. Aq. Deuter. 14, 6, de bestia διχήλῳ : Δεδιχασμένον διχασμῷ. Ephræm. ap. Phot. Bibl. p. 247, 5 : Τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν οὔτε τεμνομένην οὔτε διαίρεσιν καὶ διχασμὸν ὑπομένουσαν. Eustath. p. 857, 48 : Φύσις γὰρ αὕτη τῆς προθέσεως ταύτης (διά) πολλαχοῦ, διχασμὸν ὑποδηλούσης καὶ σκεδασμόν.]

[Διχαστὴρ, ῆρος, ὁ.] Διχαστῆρες ὀδόντες, qui et τομεῖς et κτένες, et γελασῖνοι, Dentes molares, quatuor illi anteriores, qui inter κυνόδοντας sunt interjecti; quoniam διχάζουσι s. διαιροῦσιν et τέμνουσι τὸ προσπεσόν. [Pollux 2, 91.]

[Διχαστὴς, i. q. δικαστὴς, vox etymologiæ caussa ficta ab Aristot. Eth. Nic. 5, 7. Conf. Δίχαιος.] D

[Διχάω. V. Διχαίω.]

[Δίχειλος, Bilabrum, Gl. || Scriptura vitiosa pro δίχηλος, quod vide.]

Διχῇ, Dupliciter, Bifariam. Demosth. [p. 14] : Φημὶ δὴ δ. βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. [Æsch. Suppl. 544 : Διχῇ ... γαῖαν ... διατέμνουσα. Plato Leg. 4, p. 720, E : Διχῇ τὴν μίαν ἀποτελῶν δύναμιν. Aristot. H. A. 2, 11 : Δ. διήρηται. Apoll. Rh. 4, 289 : Ἔνθα διχῇ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει τῇδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὄπισθε... Hesych. : Διχῇ, διχῶς, δισσῶς.]

[Διχηλέω. V. Διχηλέω.]

Διχηλέω, Sum δίχηλος, Ungulam habeo bisulcam, Habeo ungulam scissam s. fissam, Bifida sum ungula. Aliquoties legitur hoc verbum ap. LXX Lev. 11, sed cum accus. ὁπλήν : ut, Πᾶν κτῆνος διχηλοῦν ὁπλὴν, καὶ ὀνυχιστῆρας ὀνυχίζον δύο χηλῶν. Et mox, Ἀπὸ τῶν διχηλούντων τὰς ὁπλὰς καὶ ὀνυχιζόντων ὀνυχιστῆρας. Item, Ὁπλὴν οὐ διχηλεῖ. Et rursum, de porco, Διχηλεῖ ὁπλὴν τοῦτο, καὶ ὀνυχίζει ὄνυχας ὁπλῆς. In eod. c. [v. 26] legitur Διχηλεῦον τὴν ὁπλὴν, itidem pro Dividens ungulam, Divisam habens ungulam : Ἐν πᾶσι τοῖς κτήνεσιν ὅ ἐστι διχηλεῦον ὁπλὴν, καὶ ὀνυχιστῆρας ὀνυχίζει. [Aristeas De LXX interprr. p. 280 : Πάντα γὰρ ὅσα διχηλῇ καὶ μηρυκισμὸν ἀνάγει. Scrib. διχηλεῖ. Struv. Διχηλεύειν ibid. p. 279. Philo vol. 1, p. 320; Clemens Alex. p. 109, 32; 244, 22 ed. Sylb. Hesych. : Διχηλοῦν, δύο ὁπλὰς ἔχον.]

[Διχηλία, ἡ, Fissura ungularum. Aristeas l. c. p. 282.]

Δίχηλος, et Dorice Δίχαλος, ὁ, ἡ, Bisulcus, Bifidus, Bifurcus, In duas chelas fissus : opp. τῷ μώνυχος. Aristot. [H. A. 2, 1, p. 499, 14] : Τῶν ζώων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλα κατὰ φύσιν ἐστί· μονοκέρων δὲ καὶ δίχαλον ὄρυξ. [Conf. ib. p. 499, a, 2, 23; 499, b, 22, 31, quibus in ll. omnibus Bekkeri editio oxytonum exhibet in lectionis varietate. Eodem accentu διχηλὸν ἔμβασιν Aldus ap. Eurip. Bacch. 739, et διχαλὸς ap. scriptorem anonym. De physiogn. in Boisson. annot. ad Marin. p. 132 : Πώγων διχαλὸς εὐγνώμονος σημεῖον. De Dorismo δίχαλος, qui in linguam vulgarem transiit, v. Lobeck. ad Phryn. p. 639. Forma δίχηλος præter Euripidem utitur Diodor. 1, 35 : Τετράπους ὢν καὶ δίχηλος παραπλησίως τοῖς βουσί· 3, 28 : Διχήλου τῆς βάσεως οὔσης, et Lucian. Lexiph. c. 6 : Δίχηλα ὕεια.] Unde Plin. Cornigera fere bisulca; unicorne et bisulcum, oryx. Ubi eis opp. τὰ μώνυχα, Solidas habentia ungulas, ut equus. [Hesych. : Δίχαλον ζυγὸν, τὸν ἑκατέρωθεν κεκοιλασμένον· χηλαὶ γὰρ καὶ τὰ κύματα· ἔνθεν καὶ ἡ κιβωτὸς (χηλὸς) παρὰ τῷ ποιητῇ. De forcipe bifida Philipp. in Anth. Pal. 6, 92 : Καὶ τὸν δίχηλον (cod. Vat. δίχειλον) καρκίνον πυραγρέτην. Gl. : Δίχαλον, Furcilla. Galen. Gloss. Hippocr. p. 580 : Τομεὺς καλεῖται σιδηροῦν ἐργαλεῖον δίχηλον (δίχειλον codd.). Philo in Mathem vet. p. 74 : Ἐκ δὲ ταύτης (τῆς σύριγγος) τῇ διώστρᾳ ἥν τε ἡ χειρ ἐνηρμοσμένη χαλκῆ δίχειλος (recte δίχηλος margo) πεποιημένη.]

Διχήμερον, ap. Polluc. 1, c. 7 [§ 63] perperam scriptum pro δεχήμερον : Διελόντι δὲ εἰς τρία τὸν μῆνα, τὸ τρίτον ἂν αὐτοῦ καλοῖτο δεχήμερον, Si in tres partes dividas mensem, tertia ejus pars δεχήμερον nominari queat : utpote decem diebus constans : ter autem decem faciunt triginta : qui numerus est dierum mensis. [Emendatum ex codd.]

[Διχήρης, ὁ, ἡ, In duas partes divisus. Eurip. Ion. 1156 : Κύκλος δὲ πανσέληνος ἡκόντιζ' ἄνω μηνὸς διχήρης. Quod διχότομος dici solet.]

Διχθὰ, Dupliciter, poet. Hom. [Il. Π, 435 : Διχθὸ δέ μοι κραδίη μέμονε·] Od. A, [23] : Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν· sc. οἱ μὲν δυσσομένου ὑπερίονος [δυσομ. Ὑπ.], οἱ δ' ἀνιόντος.

Διχθάδιος, ία, ιον, i. q. δισσὸς, nisi quod poet. est. Ap. Hom. Il. I, [411] Achilles dicit matrem dixisse sibi, eum Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε· sc. si domum redeat, vitam diuturnam, at ingloriam; sin in Trojano bello maneat, vitam brevem, at gloriam sempiternam. [Il. Ξ, 21 : Δαΐζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια. Apoll. Rh. 3, 397 : Τοῖο δὲ θυμὸς διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινὴν, ἢ ... ἢ ...] At Διχθάδιον κατὰ κῶλον [in epigr. Anth. Plan. 1, 15], Gemino s. utroque membro, Utroque pede. [Leontius ib. 4, 37 : Ἀρχαὶ ... ἀντολίης πρώτη, καὶ διχθαδίη μετὰ τήνδε κόχλου πορφυρέης. Julian. Æg. ib. 139 : Εἰκόνι μορφᾶς ἀψύχου ψυχὰς θήκατο διχθαδίας.]

Διχθὰς, άδος, ἡ, Duplex, διττή. Musæus [298] : Διχθάδι χέρσῳ. [Διχθάδι quid sit vel esse possit, nemo unquam dixerit. Leg. διψάδι χέρσῳ, Sicco litori. Virgil. Æn. 3, 135 : « Jamque fere sicco subductæ litore puppes. » Brunck. ad Apollon. Rh. 1, 955. Διχθάδι defendit Dorvill. ad Charit. p. 267 : « Quando naves subducebantur et stabiliebantur in litore, sulcus in litore fiebat, vel arena adgerebatur, ut a fluctibus alluentibus et ventis tutæ forent. Qui agger recte διχθὰς χέρσος dici potest, quæ δίχα, διχθὰ, Ab utroque latere, navim cingit et claudit. »]

Διχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, Duas habens tunicas, Duabus tectus s. involutus tunicis. [Theoph. Protosp. in Fabric. Biblioth. Gr. vol. 12, p. 819 : Διχίτωνα ἕντερα παχέα.]

[Διχόβουλος, ὁ, ἡ, Diversa s. contraria cogitans. Pind. Ol. 8, 114 : Νέμεσιν διχόβουλον. Schol. : Τὴν ἐπι-

φθονοῦσαν καὶ ἐναντία ποιοῦσαν οἷς βουλευόμεθα, οἷον τὴν διχάζουσαν ἀφ' ἡμῶν καὶ διαχωρίζουσαν τὰς βουλάς.]

Διχογνωμέω, i. q. διγνωμέω s. διχογνωμονέω, tanquam e διχόγνωμος, idem significante quod δίγνωμος s. διχογνώμων. Sed nulla horum afferuntur exempla. [Memoratur a Polluce 2, 229. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 382.]

Διχογνωμονέω, Dissentio, Dissideo. [Pollux 6, 118; 8, 152.] Bud. e Xen. [Mem. 2, 6, 21]: Καὶ διχογνωμονοῦντες ἐναντιοῦνται. [Liban. vol. 4, p. 809, 30: Τοῦτο διχογνωμονοίη. Jacobs. Dio Cass. 44, 25: Διχογνωμονησάντων τινῶν. Schol. Hom. Il. B, 13: Οἱ θεοὶ διχογνωμονοῦσι περὶ τῆς Ἰλίου, ἤγουν διάφορα φρονοῦσι.] Illa autem interpr. (sequendo interpretationem quam dant nomini Διχογνώμων), Duplici sententia distrahor, Dissentio animo. [Passiv. Hesych.: Ἀμφίδοξοι μῦθοι, οἱ διχογνωμονούμενοι. Hemst.]

[Διχογνωμόνως, adverb. a διχογνώμων, ap. Polluc. 8, 154.]

[Διχόγνωμος, ὁ, ἡ, i. q. διχογνώμων, ap. schol. Eur. Orest. 881 (878 Matth.): Διχόμυθα ἀντὶ τοῦ διχόγνωμα.] B

[Διχογνωμοσύνη, ἡ, Discordia. Pollux 8, 153.]

Διχογνώμων, ὁ, ἡ, Cujus diversa est sententia, Cujus sententia dissidet ab alius sententia. [Pollux 8, 153.] In VV. LL. redditur, Ancipiti tractus sententia. [Plut. Mor. p. 11, D: Ἀμφίδοξός εἰμι καὶ ὁ.]

[Διχογράφέω, Dupliciter s. Duobus modis scribo. Steph. Byz. v. Δώτιον: Τοῖς διχογραφουμένοις πρωτοτύποις τῶν ἐθνικῶν. Bast.]

Δίχόθεν, A duabus partibus. [Ἐκ δύο μερῶν, Hesych. Æschyl. Pers. 46: Διχόθεν, πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσης. Aristoph. Pac. 477: Διχόθεν μισθοφοροῦντες ἅλφιτα. Schol.: Ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων καὶ ἀποκλινόντων ὁπότε δοκοίη αὐτοῖς καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. Eadem locutione utitur Demosth. p. 739, 6. Thucyd. 2, 44: Δίχοθεν, ἔκ τε τοῦ μὴ ἐρημοῦσθαι καὶ ἀσφαλείᾳ.]

Διχόθῡμος, ὁ, ἡ, Dubius animi, Qui animum in duas quasi partes scissum habet, διάβολος, Hesych. [Hoc fort. restituendum Pittaco apud Diog. L. 1, 78, ubi legitur: Πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ διχόμυθον ἔχουσα καρδίᾳ νόημα. Hemst. Scrib. καρδίᾳ. G. D.] C

Διχοίνῐκος, ὁ, ἡ, Duas capiens s. continens χοίνικας, Duarum chœnicum capax, ut διχοίνικον μέτρον: pro quo, omisso subst., dicitur simpliciter etiam διχοίνικον, Mensura duas continens chœnices. Aristophan. Nub. [640]: Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, Duabus chœnicibus defraudatus sum, ἐπλάνησέ με τῇ μέτρων ποσότητι δύο χοίνικας, schol. [Pollux 10, 113.]

[Δίχολος, ὁ, ἡ.] Δίχολος ἔκφυσις, e Dioscor. 3, 158 affertur pro Bifidus exortus, Biforcipes s. Divaricati cauliculi. Sed mendosa ea scriptura est, et reponendum δίχηλος, ut quædam edd. habent. [Hesych.: Δίχολοι, διάφοροι. Ἀχαιός· καταπεῖραι (καθάπερ αἱ Kuster.) Δίχολοι γνῶμαι· παρὰ τὸ δίχα· ἢ δίτροποι, κατὰ μετάληψιν· χόλος γὰρ, ἡ ὀργὴ, καὶ τρόπος. Similiter, sed omisso Achæo, paræmiographi Zenob. Cent. 3, 25, Diogenian. 4, 32, Mich. Apostol. 7, 81. || Fel duplex habens. Ælian. N. A. 11, 29: Πρόβατα ἄχολα ἐν τῷ Πόντῳ φασὶν, ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα.]

[Διχόλωτος, ὁ, ἡ.] Διχόλωτος ἀνάγκη, ex Epigr. [Palladæ in Anth. Pal. 9, 168] pro Necessitas duplicis iræ. D [Ex cod. Vat. nunc τριχόλωτον restitutum.]

[Διχόμην. V. Διχόμηνος.]

[Διχομήνη, ἡ, i. q. διχομηνία. Geopon. 2, 14, p. 131: Αὐξανομένης τῆς σελήνης ἀπὸ τετράδος μέχρι διχομήνης.]

Διχομηνία, ἡ, Dimidiatus mensis: τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς, ut Hesych. et Suid. testantur; vel etiam Plenilunium, ut Plin. loquitur, quod circa dimidium mensem fit; nam mensis cum nova luna incipit: quum videl. πληροσέληνός ἐστιν ἡ σελήνη, ut ex Hesychii verbis depravatis colligere est. Plut. Dione p. 313 [c. 23]: Ἡ μὲν οὖν θέρους ἀκμὴ, καὶ κατεῖχον ἐτησίαι τὸ πέλαγος, ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγεν, Pleno fulgebat orbe. Et paulo post, Μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νενομισμένας κατευχὰς ἐξέλιπεν ἡ σελήνη. Lunæ enim defectus non fit, nisi plena ipsa luna, ut præter Astronomos testatur et Plin. [Gramm. in Catal. codd. Nanianor. Græc. p. 491. G. D.] At Διχομηνιαία [ap. Hesych. in διχομηνίεια corruptum], subaudi ἡμέρα, dicitur ἡ πεντεκαιδεκαταία, ut cum Hesychio Suidas docet: quæ mensem in duas partes æquales secat, ideoque et μέση ab Hesiodo nuncupatur. [Sirac. 39, 15: Ὡς διχομηνία ἐπληρώθην.] Ita et διχόμηνος σελήνη dicta videri possit, quod mensem in duas partes dividat et per medium secet, ut Festus dicit, Quum scindunt medium Phœbeia lumina mensem.

[Διχομηνιαῖος. V. Διχομηνία.]

[Διχόμηνις, ιδος, ὁ, ἡ, Mensem dividens in duas (æquales) partes. Pind. Ol. 3, 35: Διχόμηνις ... Μήνα· Isthm. 8, 93: Διχομηνίδεσσιν ἐσπέραις. Apoll. Rh. 1, 1231: Διχόμηνις ... σελήναιη· 4, 167: Σελήναίην διχομήνιδα. Dionys. A. R. 1, 38: Διχομήνιδα βουλόμενοι ταύτην εἶναι τὴν ἡμέραν (Idus)· 11, 63: Τῇ διχομήνιδι τοῦ Δεκεμβρίου μηνός.]

Διχόμηνος, ὁ, ἡ, Divisam et dimidiatam lunam habens: ut redditur ap. Alex. Probl. 1, [c. 66]: Ἐν τῷ διχομήνῳ σχήματι ἡ σελήνη ὑγρὰ καὶ θερμή πως ἐστὶ, Quum luna æqua portione divisa est, humida et aliquantum calida est. Sed rectius ii, qui διχόμηνον σελήνην accipiunt pro Luna plena, quæ et πανσέληνος dicitur: quum videl. in orbem rotundata, plena fulget, soli e diametro opposita; si enim verum est διχομηνίαν esse Dimidiam mensis partem, et mensem cum nova luna incipere, διχόμηνος luna erit, quum pleno orbe fulget circa τὴν πέμπτην ἐπὶ δεκάδα: præterea eclipsis lunæ non fit, nisi quum ipsa luna plena est, quam Plut. circa διχομηνίαν factam scribit. [V. Mor. p. 288, B; 658, F, Vit. Flamin. c. 4. Hom. Il. 32, 11: Σελήνη ... ἑσπερίη διχόμηνος. Aratus 808: Ἐκ διχομήνου ἐς δίχάδα φθιμένην. Διχόμηνον σέλας Maximus Περὶ καταρχ. 431. Διχομήνῳ σελήνῃ Geopon. 10, 48, p. 716.] Confirmat hoc id quod de διχόμην dicetur in Νεόμην. [Nominativi exempla nulla sunt. Arat. 78 et 471: Διχόμηνι σελήνῃ. Altero l. var. lect. νεόμηνι. Accusativus substantivi διχόμηνα, Dimidiatum mensem, ibid. 736. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1126: Ἔστιν ἡ διχόμηνος τῆς διχομήνου τῷ διχομήνῳ παροξυτόνως, καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν διχόμηνι καὶ προπαροξύνεται. Αὕτη δὲ ἡ δοτικὴ δύναται καὶ ἀπὸ τῆς διχόμηνις προπαροξυτονουμένης, διὰ τοῦ δος κλινομένης, εἶναι εὐθείας· ἔστι γὰρ διχόμηνις διχομήνιδος διχομήνιδι καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ δ καὶ τοῦ ι διχόμηνι.]

Διχόμητις ἔρις, Contentio duplicis consilii, pro Anceps et dubia.

[Διχόμῡθος, ὁ, ἡ, Duplici lingua utens, Ambigue loquens. Solon ap. Diogen. L. 1, 61: Γλῶσσα ... διχόμυθος. Eurip. Or. 88: Ἔλεξε διχόμυθα. Anton. Lib. c. 23, p. 190. Conf. Διχόθυμος.]

Διχονοέω, Dissentio, Dissideo, διστάζω, Hesych. [Cyrill. Al. In Malach. c. 4: Νῦν διχονοοῦσί τινες. Eust. p. 1332, 2: Δίχα φρονεῖν ἤγουν διχονοεῖν. Pollux 2, 228; 8, 152.]

[Διχονοητικός, ἡ, ὸν, Dissensum s. dubitationem indicans. Eustath. p. 166, 28: Διχονοητικὸν τὸ, Ἀμφὶς φρονέοντε. Seager.]

[Διχονοητικῶς, Discordale, Gl.]

Διχόνοια, ἡ, q. d. Duplicitas mentis, i. e. Duplex s. Bifaria sententia mentis, quum sc. mens unius aliud judicat quam mens alterius: unde exp. uno verbo Dissensio et Dissidium: ab Hesych. ἑτερογνωμοσύνη et διχοστασία: sed perperam ap. eum scriptum est διχονία. [Plutarch. Mor. p. 70, C. Appian. B. C. 5, 33: Σὺν μὲν ὄκνῳ καὶ διχονοίᾳ τῆς Ἀντωνίου γνώμης. Pollux 1, 153; 2, 228; 8, 153.]

[Διχόνδις, ἀπύγων, gl. obscura Hesychii, de qua v. s. Κικκιλόνδις.]

[Διχόνους, Discors, Gl. Philo vol. 2, p. 663: Διχόνους γὰρ ἑπαμφοτερὴς ὁ ἄφρων, τὰ ἄμικτα μιγνὺς, καὶ φύρων καὶ συγχέων τὰ διακρίνεσθαι δυνάμενα (δεόμενα conj. Mang.). || Dolosus. Philo vol. 2, p. 269, 3: Δ., δίγλωσσος, ἐπίβουλος. Id. ib. p. 469, 23: Τοὺς διχόνους καὶ δολεροὺς ἅπασιν ὀνομάζειν ἔθος ἀνελευθέρους τε καὶ δολοπρεπεῖς (leg. δουλοπρ.) Hase.]

[Δίχορδον, τὸ, Instrumentum musicum duarum chordarum, Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 554. Elberling. Δίχορδος, ὁ, ἡ. Athen. 4, p. 183, B: Σώπατρος ... δίχορδον εἶναί φησι τὴν πηκτίδα λέγων οὕτως· Πηκτὶς ... δίχορδος εἰς τὴν χεῖρά πως κατεστάθη. Clem. Al. p. 307.]

[Διχορεία. V. Διχορία.]

Διχόρειος, ὁ, Duplex choreus, Pes duplici choreo constans. Schol. Hephæst.: Τέταρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ (dijambo videl.) διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας· ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχόρειος, ἢ τροχαϊκὴ ταυτοποδία· meri enim trochæi s. chorei sunt. [Longin. De subl. 41, 1: Τροχαῖοι καὶ διχόρειοι.] A

Διχορία, ἡ, Chorus in duas partes divisus, s. Divisio chori in duas partes. [Pollux 4, 107. Argum. Aristoph. Lysistratæ: Ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι. Διχορεία apud schol. Ran. 357: Πολλαχοῦ δὲ μεμερίσθαι (τὸν χορὸν) καὶ εἰς διχορείαν τὸ λοιπὸν, ὥστε εἰς δώδεκα καὶ δώδεκα διαμεμερίσθαι. G. Dindorf.]

[Διχοριάζω.] Διχοριάζειν Hesych. exp. ἐν δύο χοροῖς ᾄδειν, In duobus choris canere. Posset unus etiam chorus in duas divisus partes, s. διχορία, διχοριάζειν dici, sc. quum ambæ illæ partes canunt.

[Διχορραγὴς, ὁ, ἡ, Duplicem rupturam habens, Dupliciter ruptus. Eur. Herc. F. 1007: Πρὸς κίονα νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγης διχορραγὴς ἕκειτο κρηπίδων ἔπι.]

[Διχορρεπὴς, ὁ, ἡ, Ancipitem inclinationem habens, Rhet. Græc. vol. 7, c. 19. Walz.] B

[Διχόρροπος, ὁ, ἡ, In duas partes vergens, Fluctuans. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 37, 9: Δ. γνώμη, ἡ εἰς ἑκάτερα ἥκουσα καὶ μὴ ἐφ' ἑνὸς ἑστηκυῖα. || Adverbio Διχορρόπως, Ancipiti ratione, quinquies usus est Æschylus: Agam. 349: Τὸ δ' εὖ κρατοίη μὴ δ. ἰδεῖν· 815: Οὐ δ. ψήφους ἔθεντο· 1272; Suppl. 605: Ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ δ.· 982.]

Διχοστάσία, ἡ, Dissensio, Secessio, quum in duas partes factiones secedunt, Quum in contraria studia aliqui scinduntur, ut dicit Virg. Apud Plutarch. [Mor. p. 479, A] versus proverbialis, Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς· cui ibid. opp. τὴν ὁμοφροσύνην τῶν ἀδελφῶν. [Ib. p. 20, C: Ὑπὸ τῆς τῶν ῥητόρων διχοστασίας καὶ ταραχῆς, aliisque ll. « Euseb. ap. Stob. Flor. p. 309, 10 Gesn.: Ὁ ἐν διχοστασίῃ σοι πρότερον γεγενημένος. » Hemst. In epigr. Anth. Pal. 9, 188, de Platone: Σωκρατικῷ Σάμιον (Pythagoræ) κεράσας μυκτῆρι φρόνημα, κάλλιστον σεμνῆς σῆμα διχοστασίης. Dubitatio, Theogn. 78: Πιστὸς ἀνὴρ... ἐν χαλεπῇ διχοστασίῃ.] C

[Διχοστασιαστικὸς lectio vitiosa librorum quorundam Strabonis 14, p. 617. V. Στασιωτικός.]

Διχοστατέω, Dissideo, q. d. Divisus sto, Discordo. [Hesych.: Διχοστατεῖ, μάχεται, πολεμεῖ. Æsch. Agam. 323: Διχοστατοῦντ' ἂν, οὐ φίλω, προσεννέποις.] Eurip. [Med. 15], διχοστατῶ πρός σε. Pro στασιάζω citat Bud. e Platone De rep. 5, [p. 465, B: Πρὸς ἀλλήλους διχοστατεῖν. Strabon. 14, p. 669 citat Hemst.] || Ambigo, Dubito. Alex. Probl. 1, [c. 1, p. 248, 4]: Ὅσοι δὲ διχοστατοῦσιν εἰ συμφύτως τῷ πυρὶ σύνεστιν ἡ θερμότης, ἁπτικῆς αἰσθήσεώς εἰσιν ἐνδεεῖς.

[Διχόστομος, ὁ, ἡ, Duplicem aciem habens. Soph. fr. apud schol. Pind. Nem. 6, 90: Δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον.]

Διχοτομέω, In duas partes seco, δίχα τέμνω, Æqua portione divido: quo modo usurpavit Proclus De sphæra. Polyb. simpliciter pro Disseco, Seco in duas partes [6, 28, 2]: Τὴν προειρημένην εὐθεῖαν διχοτομήσαντες. [10, 15, 5. Plato Polit. p. 302, E: Ἑκάστην διχοτομεῖ τούτων. Plut. Mor. p. 929, F: Ἡ σελήνη διχοτομοῦσα. Forma vitiosa διχοτετμημένος utitur schol. cod. Paris. Lycophr. 506 ad explicandum ἐντετμημένος. Quod δίχα τετμημένος dici poterat aut quod alii scholiastæ posuerunt διχότομος. Aristot. Probl. 16, 4, διχοτομεῖσθαι.] D

Διχοτόμημα, τὸ, Una e duabus partibus æqua portione resectis. Hesych. διχοτομήματα simpliciter exp. τμήματα: at proprie, Frusta s. Partes æquali portione divisæ aut sectæ. [Sæpius usurpatum ab interpretibus V. T., velut Exod. 29, 17: Ἐπιθήσεις ἐπὶ τὰ διχοτομήματα. Lev. 1, 8: Στοιβάσουσιν ἱερεῖς τὰ δ. Philo vol. 1, p. 503, 11. Schol. Arati 254: Τοῦ βορείου διχοτομήματος.]

[Διχοτόμησις, εως, ἡ, Separatio. Sext. Emp. 9, 284, p. 608. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 23 (?). Kall.]

[Διχοτομιάω, In duas partes seco. Soranus De fasciis vol. 12, p. 512, B: Ὥστε κατὰ φαντασίαν διχοτομιᾶσθαι τὴν ἐπείλησιν.]

Διχοτομία, ἡ, Divisio in duas partes, s. æquali portione facta, in duas partes æquales. [Aristot. De part. anim. 1, 3: Δεῖ πειρᾶσθαι λαμβάνειν κατὰ γένη τὰ ζῷα, ὡς ὑφήγηνθ' οἱ πολλοὶ διορίσαντες ὄρνιθος γένος καὶ ἰχθύος· τούτων δ' ἕκαστον πολλαῖς ὥρισται διαφοραῖς, οὐ κατὰ τὴν διχοτομίαν. Hesych.: Δ., ἀναίρεσις. De luna διχοτομῷ Aristot. De gener. anim. 4, 10: Αἱ διχοτομίαι. Plut. Mor. p. 932, E: Τὸ μὲν ἐν συνόδῳ, τὸ δὲ ἐν διχοτομίᾳ. Oribas. p. 224 ed. Matth., ex Antyllo: Ἄρχεται μὲν (ἡ δευτέρα ἑβδομὰς) ἀπὸ διχοτομίας, πρόεισι δὲ μέχρι πανσελήνου. G. D.] Sic et in acie, teste Suida, διχοτομία φάλαγγος dicitur ἡ εἰς δύο ἴσα τομή: qui etiam addit, Ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν, εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ οὐρά· τὸ δὲ ἕτερον, δεξιὸν κέρας, καὶ κεφαλὴ, καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή. Ubi etiam nota Κέρας, et Δεξιὸν κέρας, et Εὐώνυμον κέρας: sed Δεξιὸν ἀκρωτήριον, et Δεξιὰ ἀρχή: item Κεφαλὴ et Οὐρά.

[Διχοτομιαῖος, αία, αῖον, Dimidius. Paul. Alex. Apotel. p. 28, 16, de luna: Διχότομος δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ καθ' ἡμίσειαν τοῦ φωτὸς γενομένη, διχοτομιαία φαίνεται. Hase.]

Διχότομος, ὁ, ἡ, In duas æquales partes dissectus, Per medium sectus. [Aristot. H. A. 1, 11: Ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ δ. Schol. Lycophr. 506.] Διχότομος σελήνη, Luna, quum æqua portione divisa est et semiplena. [Aristot. Probl. 15, 6.] Mart. Capella 8, in cap. de lunæ meatu: Luna quum solem in orientis partibus comprehenderit, obscuratur, et quum in occasu deseruerit, lucescit. Cujus primi luminis effigies quibusdam velut cornibus circulata, μηνοειδὴς dicitur: quum vero XC partibus a sole discedens orbem ejus mediatenus idem radius luminarit, διχότομος perhibetur. Sed prædictis partibus quum alias XLV adjecerit, perhibetur ἀμφίκυρτος, i. e. Major dimidia, minor plena. Quum vero CLXXX partibus a sole discesserit, contrario positam totam partem, quam terris opponit, illuminat, et πανσέληνος perhibetur. Ac dehinc deficiens servat cum prædictis partibus nomina memorata. Eadem de re Plin. 2, 9 ita: Crescens semper aut decrescens: et modo curvata in cornua, modo æqua portione divisa, modo sinuata in orbem, maculosa, eademque subito prænitens, immensa orbe pleno, ac repente nulla: alias pernox, alias sera, et parte diei solis lucem adjuvans: deficiens, et in defectu tamen conspicua: quæ mensis exitu latet, quum laborare non creditur. Itaque partim e Plin., partim e Martiano luna dicitur Μηνοειδὴς, Quum curvata est in cornua, s. Quibusdam velut cornibus circulata: et Διχότομος, Æqua portione divisa, Quum mediatenus illuminata est: et Ἀμφίκυρτος, Sinuata in orbem, Major dimidia, minor plena: at Πανσέληνος, Immensa orbe pleno, Quum contrario positam totam partem illuminat. Sed notandum, ap. Mart. non διχότομος scribi, sed Διάτομος, quod huic διχότομος æquivalet; nam qui aliquid διατέμνει, idem et δίχα τέμνει, i. e. in duas partes secat. [Oribas. p. 224 ed. Matth., ex Antyllo: Ἡ μετὰ πανσελήνου ἑβδομὰς μέχρι διχοτόμου. Sæpius legitur ap. Plutarchum in libro De facie in orbe lunæ, schol. Arati aliosque scriptores astronomicos. G. Dind.]

Διχοτόμος, ὁ, ἡ, In duas partes secans, Æqua portione dividens. [Ammon. p. 43: Διχότομος καὶ διχοτόμος διαφέρει· διχότομος μὲν ὁ εἰς δύο διῃρημένος, διχοτόμος δὲ ὁ εἰς δύο διαιρῶν.]

[Διχοῦ, i. q. διχῇ, Bifariam. Herodot. 4, 120: Διχοῦ σφέας διελόντες. Sic codd.: διχῇ edd. veteres.]

Δίχους, ὁ, ἡ, Qui duorum est congiorum: ut δίχουν ποτήριον dicitur τὸ χωροῦν δύο χοᾶς, inquit Eustath. p. 1401. [Athen. 11, p. 495, A, ex Posidonio: Ποτήρια δίχοα.] Item δίχουν dicuntur Ipsi duo congii, ut δίχαλκον dicuntur Ipsi duo χαλκοῖ. Dioscor. 3, 59: Εἰς δίχουν γλεύκους κάθες, In duos musti congios demitte.

[Διχοφορέω.] Διχοφορεῖ affertur pro In duo scinditur. [Plut. Mor. p. 447, C: Τὸ βουλευόμενον τοῦ ἀνθρώπου πολλάκις διχοφορεῖ καὶ πρὸς ἐναντίας ἀνθέλκεται δόξας. Recte Wyttenb. διχοφρονεῖ conjicere videtur.]

[Διχοφρονέω, Diverse sentio. Plut. Mor. p. 763, E: Αἱ τρεῖς στάσεις αἱ περὶ θεῶν διχοφρονοῦσαι. Conf. Διχοφορέω.]

Διχοφροσύνη, ἡ, Discordia, Inimicitiæ, Seditio. [Plut. V. Thesei c. 12: Εὗρε δὲ τὰ κοινὰ ταραχῆς μεστὰ καὶ διχοφροσύνης. Porphyr. V. Pyth. c. 22: Οἴκου... διχοφροσύνην. Pollux 8, 153.]

Διχόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui mente est dissidente et discordi. [Æsch. Sept. 899 : Διχόφρονι πότμῳ.]

[Διχοφυΐα, ἡ, ap. Galen. Defin. Med. vol. 2, p. 267, vitium pilorum, quorum extremitates se findunt.]

[Διχοφωνέω, Dissono, si mendo caret ed. Iamblich. in Nic. Geras. p. 103, B, ubi secundum Pythagoreos harmonia συναρμογά τις ἐστὶ καὶ ἕνωσις τῶν διχοφωνεόντων. Hase.]

[Διχοφωνία, ἡ, Discordia. Iambl. V. Pyth. c. 7, p. 34 (26) : Ἀνεῖλε δὲ ἄρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ ἁπλῶς ἑτεροφροσύνην.]

[Διχοψῡχία, ἡ, Duplicitas mentis. Athanas. vol. 2, p. 1113, C : Πάσης διχοψυχίας καὶ κοσμικῆς ἐπιθυμίας αὐτὴν (τὴν ἰδίαν ζωὴν) ἀλλοτριώσαντες.]

Δίχροια, ἡ, Duplex s. Geminus color, Duo s. Bini colores. [Aristot. De gener. anim. 3, 1, p. 751, 32. G. Dindorf.]

Διχρονέω, Duorum sum temporum.

[Διχρονία, ἡ. De numero senario Theolog. arithm. p. 37 : Διχρονίαν ... ἐκάλουν ... παρὰ τὴν ἀπονέμησιν τοῦ παντὸς χρόνου, ἣν ἑξὰς τῶν ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν ζωδίων διατελεῖ· ἢ ὅτι τῇ τριάδι προσῳκειώθη ὁ χρόνος, τριμερὴς ὤν, διὰ δὲ δύο τριῶν ἡ ἑξάς.]

[Διχρονογραφητέον, Per vocalem ancipitem scribendum. Grammat. anonym. in meis Anecd. Gr. vol. 2, p. 355, v. 291. Boisson.]

Διχρονοκατάληκτος, ὁ, ἡ, Desinens in δίχρονον et ancipitem vocalem.

[Διχρονοπαραλήγομαι, in cod. Par. 2810, Lex. prosod. Hermanni p. 426, vox nihili. Posset esse διχρονοπαραληκτέω, sed non —λήγομαι. Lectio Hermanni διχρόνῳ παραληγόμενα vera est. Sic dicitur διχρονοκατάληκτος. Bast.]

Δίχρονος, ὁ, ἡ, Qui duorum temporum est, Duplex tempus habens. Vox grammatica est. Ii enim δίχρονον vocalem vocant quæ utrumque tempus admittere potest, esseque uno in loco brevis, in altero longa : anceps alio nomine dicta : tales sunt α, ι, υ. [Dionys. De comp. verb. p. 74, 9 R. : Τρία δίχρονα, τό τ' α καὶ τὸ ι καὶ τὸ υ, ἃ καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, ἃ οἱ μὲν δίχρονα, οἱ δὲ μεταπτωτικὰ καλοῦσιν. Ibid. p. 75. Plut. Mor. p. 737, E; 738, A. Ælii Herodiani liber Περὶ διχρόνων fuit, cujus excerpta supersunt.] Utitur hisce vocibus [Δίχρονος, Διχρονέω, Διχρονοκατάληκτος] Gaza Grammaticæ suæ l. 4. Verum et apud Eustath. leguntur, ut quum in ἀκάματος et ἀθάνατος dicit ἐκτείνεσθαι τὸ κατ' ἀρχὰς δίχρονον. Sic Idem [p. 1108, 50] quum dixisset ab Aristoph. in Pace συστέλλεσθαι mediam syllabam in ὄρτυγος, subjungit, Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τῶν διχρόνων παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν τῆς κλήσεως φερωνυμίαν σώζουσι, τοῖς δυσὶν ὑποκείμενα χρόνοις, ut Ἀπόλλων, ἀνὴρ, Κρονίων, Ἄρης, ὕδωρ, πρίν, et similia. Ubi nota δίχρονα nominari, quoniam δυσὶν ὑπόκεινται χρόνοις.

Δίχροος, s. Δίχρους, ὁ, ἡ, Bicolor, Qui duorum est colorum, Duobus imbutus s. infectus coloribus. Arist. [H. A. 1, 5, p. 489, 14] : Ὅσα δίχροά ἐστι τῶν ὠῶν. Plin., Intus autem omne ovum volucrum bicolor. [|| Δίχρως. Aristot. H. A. 6, 10, p. 564, 24 : Ὠὸν οὐ δίχρων, ἀλλὰ μονόχρων, ubi alii codd. δίχροον et δίχρουν.]

[Δίχρυσον, τό. Etym. Gud. p. 74, 23 : Δίχρυσον δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀργυρίου· τοῦτο ἐστὶν ὃ οἱ Ῥωμαῖοι μιλλιαρήσιον καλοῦσιν, ὅπερ ἑρμηνεύουσι στρατιωτικὸν δόμα. Τὸ δὲ δίχρυσον καὶ τοῦτο ἀργύριον ἦν, ὅπερ κίβδηλον ὕστερον ἐκλήθη. Quæ ex Epiphanio petita sunt De mens. et pond. vol. 2, p. 183, D, 184, A. G. Dindorf.]

Δίχρωμος, ὁ, ἡ, i. q. δίχροος s. δίχρους, Bicolor, Qui duorum est colorum, Duplici s. Gemino imbutus colore : ὁ ἔμπλαστρος, Galen. 2 Ad Glauc. [vol. 10, p. 385, et 13, p. 681. Δίχρωμος ἄνθρωπος Lucian. Prometh. c. 4. Δίχρωμα σῦκα Geopon. 10, 53, p. 721. || Δίχρωμος inter synonyma verbenæ supinæ ap. Dioscor. 4, 61. Cit. Boiss.]

[Δίχρωτος, Bicolor, Gl.]

Διχῶς, i. q. διχῇ, Dupliciter, Bifariam. [Æsch. Cho. 915 : Διχῶς ἐπράθην, ὢν ἐλευθέρου πατρός. Ammon. p. 114 : Πόμα καὶ πῶμα ὁ. λέγουσι. Dixit de hoc adverbio Apollon. De adv. in Bekk. Anecd. p. 586.]

Δίψα, ἡ, Sitis. [Etym. M. p. 279, 55 : Δίψα παρὰ τὸ ἵπτω τὸ βλάπτω, ἴψα καὶ δίψα, ἡ βλάπτουσα τὸ σῶμα. Eandem etymol. memorat Eustath. p. 133, 38 : in qua si quid veri est δῖψα et δῖψος properispomena esse debebunt. Et sic δῖψος scribebatur ap. Aristid. vol. 1, p. 311, 4, aliosque non raro. Constantem hanc esse antiquissimi codicis Parisini et aliorum quorundam ap. Platonem scripturam annotavit Bekker. ad Remp. 4, p. 438, E. G. D.] Hom. Il. T, [166] : Γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Et [X, 2] : Ἰδρῷ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν. Et κολούειν δίψαν apud Plut. Αὐτοῖς τινὰς δίψας παρασκευάζουσιν, Aristot. [Eth. Nic. 7, 15.] Et δίψῃ ἐξώλλυντο, Athen. [10, p. 457, C. Plato Rep. 9, p. 585, A : Πεῖνα καὶ δίψα. || Quemadmodum πρύμνη et τόλμη, pro πρύμνα et τόλμα, et alia hujusmodi interdum dixerunt poetæ, ita etiam δίψῃ dictum esse videtur. Hesych. : Δίψην, δίψαν, nisi forte Διψῆν, διψᾶν corrigendum cum Koenio ad Greg. Cor. p. 228. Ap. Æschyl. Choeph. 756 libri omnes, Ἡ λιμὸς ἢ δίψη τις ἢ λιψουρία, sed scriptura aliis de caussis suspecta. Oppian. Cyneg. 4, 339 : Ἀμφότερον δίψη τε φίλη τ' ἐκάλεσσεν ἀϋτμὴ, quod Spitznero De versu her. p. 176 in δίψος mutandum videbatur, quæ forma legitur 1, 299 : Δίψους δριμεῖαν ἐνιπήν. G. D.] Et Δίψος, εος, τὸ, pro eod. Nicand. Ther. [774] : Κρατερὸν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν. Xen. Cyrop. 8, [1, 12] : Δίψος δύνασθαι φέρειν. Lucian. [Quom. hist. scrib. c. 28] : Ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη. Et ap. Athen., Ὑπὸ δίψους κρατούμενος, pro eo, quod Hom. dicit, δίψῃ καρφαλέος. Derivant autem ab ἵπτω, i. e. βλάπτω, ut sit δίψα quasi ἴψα. [Thucyd. 4, 35 : Μάχης καὶ δίψους. Duo codd. δίψης. 7, 87 : Λιμῷ ἅμα καὶ δίψει. Iterum duo codd. δίψῃ, quæ est perpetua in dativo diversitas librorum, ex usu reliquorum casuum apud scriptorem quemque judicanda : de quo Dukerus ad l. Thucydidis posteriorem : « Δίψα, si Favorino credimus, dicebant veteres, δίψος recentiores. (Δίψα Ionicum, δίψος Atticum esse ait schol. Hom. Il. T, 166, X, 2, 5. G. D.) Nam ita ille : Δίψα θηλυκοῦ γένους ἐστὶ, τὸ δὲ δίψος τῶν ὑστέρων ἐστίν. Ὅμηρος δὲ δίψαν οἶδε. De Homero quod dicit verum est; semper enim δίψα, nunquam δίψος apud eum legitur. Nec refugiunt recentiores. Pollux 6, 31 : Τὸ πρᾶγμα δίψα καὶ δίψος. Lucian. Dial. mort. p. 301 : Τὴν δίψαν πεφοβημένος. (Sed alibi ap. eundem non raro δίψος δίψους δίψει. G. D.) Apud Aristoph. Eq. 531 et Polluc. 1, 168 variat scriptura δίψῃ et δίψει. Illud ex Homero constat, antiquius esse ἡ δίψα ». In altero l. Aristoph. Eccles. 146 libri omnes δίψει, sed utrobique præferendum videtur δίψῃ, ut ap. Æsch. Pers. 484, 491, ubi cod. Mediceus δίψῃ, alii δίψει. Nec Platonem De rep. 4, p. 437, E, δίψει scripsisse probabile est, quum ibidem sæpius δίψα et δίψαν legatur : quanquam alibi forma δίψος utitur, velut Phæd. p. 94, B : Καύματος ἐόντος καὶ δίψους. Apud Xenoph. Mem. 4, 5, 9 pauci libri δίψος pro δίψαν. Eadem varietas Cyrop. 2, 3, 13. Itaque δίψα apud veteres Atticos præferendum videtur, ubi per librorum auctoritatem licet. Ceterum mira est de his formis notatio grammatici ap. Suidam s. v. Δίψα, quam codex Paris. A in margine positam habet : Τῷ δίψει καὶ τὸ δίψος καταχρηστικώτερον εὑρίσκεται ὅπερ (ἤπερ A) ἡ δίψα. Δίψῃ (i. e. δίψῃ) δὲ τότε γράφεται διὰ τοῦ (διὰ τοῦ om. duo alii codd.) η, ὅταν ἔχῃ ἐπαγόμενον θηλυκὸν ἐπισημαῖνον (ἐπισυμβαῖνον iidem, omisso θηλυκόν) αὐτό (αὐτῷ cod. Bruxell.)· Ὡς ἂν δίψῃ τῇ ἐπιγινομένῃ. Εἰ δὲ μὴ οὕτως εἴη, διὰ διφθόγγου τῷ (τὸ duo codd.) δίψει. G. Dindorf.]

[Διψακερὸς, ὰ, ὸν, Siticulosus. Etym. M. p. 801, 49 : Ἀπὸ τοῦ δίψα διψηρός καὶ διψακερός. Ex quo corrigendus Hesych., Διψάκαιρον, ταλαίπωρον. Scrib. διψακερόν. G. Dindorf.]

Διψακὸς, ὁ, quibusdam morbus renum, διαβήτης appellatus : quem comitatur δίψος ἀκρατὲς, πολυποσίη ἀνισόμετρος οὔροισι πολλοῖσι, πυριφλεγέες δίψαι· et quem συντιμωρέει δίψος καὶ ποτὸν, perinde ut a dipsade ictos, ut inter cetera tradit Aretæus. [Galen. vol. 7, p. 511 : Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οἱ νεφροὶ πεπονθέναι καὶ κατὰ τοῦτο τὸ πάθος, ὃ τινὲς μὲν ὕδερον εἰς ἀμίδα, τινὲς δὲ διάρροιαν εἰς οὖρα, τινὲς δὲ διαβήτην, ἔνιοι δὲ διψακὸν ὀνομάζουσι. Alex. Trall. 8, 18; Actuar. De jud. urin. 1, 11; Aetius 11, 1.] || Nomen herbæ, quæ alio nom. Labrum Veneris nominatur, inde dictæ, ut Diosc. 3, 12, quo-

niam κοιλίδας habet περὶ τὰ δύο μέρη τῶν φύλλων, ὥστε ὕδατα ἀπὸ τῶν δρόσων καὶ τῶν ὄμβρων συλλέγειν, Quòd sit concavo alarum sinu, in quo subsistit ros salsus, Plin. 27, 9. Descriptionem autem hujus herbæ apud eosd. habes ll. citt. [Nomen herbæ proparoxytonum est ap. Dioscor. et Galen. vol. 13, p. 169 : oxytonum in Lex. botanico ap. Boisson. Anecd. vol. 1, p. 396. G. D.] || Fruticis spinosi nomen, Plin. 24, 13, quem alio nomine Erysisceptrum et Adipsatheon, et Diachedon vocari scribit.

[Διψακὸς, ὁ, Dipsacus, Phyllidis f., ap. Apoll. Rh. 2, 653. G. Dindorf.]

Διψᾰλέος, α, ον, Sitibundus, Siticulosus [Pollux 6, 31], ut δ. μῦς, Batrach. [9], de mure, qui felem fugiens sitim contraxerat. [Διψαλέην ὀδύνην epigr. apud Lucian. De dips. c. 6. Διψαλέον θρυαλλίδιον, Ellychnium cui oleum parce infunditur, Lucian. Tim. c. 14. Δεῖπνα διψαλέα Plut. Mor. p. 643, D. [|| Siccus. Callim. In Jov. 27 : Διψαλέος, τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο· In Del. 130: Διψαλέην ἀμπωτιν ἔχων. Apoll. Rh. 4, 678 : Διψαλέῳ ὑπ' ἠέρι.]

[Διψαναπαυσίλυπος, ὁ, n. pr. ab Alciphrone fictum 3, 67. Nam sic scripturam vulgatam Διψοφαπαυσίλυπος ex cod. Paris. 1696 correxit Bast. ad Greg. Cor. p. 594.]

Διψάρα, ἡ, i. q. διφθέρα, h. e. δέλτος, Hesych.

Διψᾶς, ἄδος, ἡ, Siticulosa, Bibula, Arida, ut [διψάσιν ἐν βοτάναις ap. Euphor. in Anth. Pal. 7, 651;] δ. σποδιὴ, Epigr. [Antipatri Sid. in Anth. Pal. 7, 172]; δ. ἔχιδνα, Siticulosa vipera, et δ. εἰλαπίνη ap. Nonn. [Id. διψάδι γαίῃ Paraphr. Jo. p. 140, 7], sicut et Oppian. De ven. 3 [4, 322] Libyam vocavit διψάδα γαῖαν. [Apoll. Rh. 1, 1147 : Διψάδος ἐκ κορυφῆς (Δινδύμου).] || Διψὰς subst. plerumque dicitur pro διψὰς ἐχίδνη, de Viperæ quadam specie inde dictæ, quod qui ea morsus est, ἀμφὶ χεῖλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀζαίνεται ἄβροχα δίψης, et quod ἠΰτε ταῦρος ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκὼς, Χανδὸν ἀμέτρητον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς Ὀμφαλὸν ἐκρήξειε, Nicander Ther. [334. Conf. ib. 125. Ælian. N. A. 6, 51. Eunap. Exc. p. 99, 4 ed. Nieb. : Ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διψάδων δυνατώτερος. Διψάδες ἔχιδναι cur dicantur, pluribus exponit Galen. vol. 13, p. 297. Epiphan. vol. 1, p. 258, A. Luciani libellus est Περὶ τῶν διψάδων vol. 3, p. 234. Δράκαινα διψὰς (Clytæmnestra) ap. Lycophr. 1114. De aliis hujus viperæ nominibus dixit Suidas s. h. v. Aetius 13, 24 : Ἡ διψὰς ὑπό τινων καλεῖται καὶ καῦσος. Καύσωνα dicit Suidas.] || Spinæ quoddam genus ap. Theophr. H. P. 4, [7, 1, ad quem l. v. Schneider. in annot. et in indice vol. 5, p. 351], VV. LL.

Διψάω, Sitio. Hom. Od. A, [583] : Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι. [Æsch. Agam. 901 : Ὁδοιπόρῳ διψῶντι. Alia exx. v. ap. Athen. 10, p. 433, E.] Lucian. [De luctu c. 16] : Τὸ μὴ διψῇν κάλλιον τοῦ πιεῖν· quod Ion. est pro διψᾶν. [Ionica declinatio διψῶ διψῇς διψῇ et διψῆν communi Græcorum usu recepta est. Phrynich. p. 61 : Πεινῆν διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Διψῆν ap. Aristophan. Nub. 441, Plat. Gorg. p. 496, D, et alios quosvis. Alterius formæ rara nec satis certa vestigia sunt apud recentiores, velut Athenæum, Philonem, Dioscoridem, quos memorat Lobeckius.] Interdum et gen. adjunctum habet. Herodot. : Διψῆν ὑδάτων μάλιστα. [De arboribus Theophr. H. Pl. 3, 22, 5 : Τὰ δένδρα διψήσαντα σκωληκοῦται.] || Metaph., ut Sitio, capitur pro Cupio, Desidero, Appeto. Et sine casu, cum infinitivo διψῶ χαρίζεσθαι ὑμῖν, Xen. Cyrop. 4, [6, 7], Vehementer cupio. [Conf. Ælian. V. H. 2, 47; 3, 7. Schæf.] Et cum genit., ut, Διψᾷ τῆς ἐκεῖσε διαίτης, Axiocho. Πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, Plato De rep. 8, [p. 562, C]. Et διψᾶν φόνου, Athen. : διψᾷν enim, ut Artemid. [1, 68] scribit, nihil aliud est quam ἐπιθυμεῖν. [Apud Athen. 10, p. 433, F legitur χεῖρα διψῶσαν φόνου in versu poetæ ignoti, cui simillimus est Lycophr. 1171 : Μαιμῶν κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου· unde interpolatus fuit Soph. Aj. 50 : Πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου, cui in cod. Laurent. adscriptum γρ. διψῶσαν. Φόνου διψῶσαν ἀπειλὴν ex Christodori Ecphr. 227 indicat Lobeck. Quod cum accusativo dixit Philippus in Anth. Plan. 4, 137 : Αἰεὶ γὰρ διψᾷς βρεφέων φόνον, ubi tamen metrum etiam φόνου fert. Eadem construct. Teles ap. Stob. Flor. 5, 67, vol. 1, p. 158 : Ἡ πεινᾶ τις πλακοῦντα ἢ διψᾷ χιόνα. Et metaph. Matth. 5, 6: Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην. Suid. : Διψῶ, αἰτιατικῇ, τὸ ἐπιθυμῶ. Philo vol. 2, p. 376, 3: Αἵματος ἀνθρωπείου δεδιψηκότες, omninoque metaphorici usus exx. frequentissima sunt in scriptis recentiorum. Philo vol. 1, p. 251. Ib. p. 626, 21 : Πάντα διψῆν θεοῦ· 35 : Τὴν φρονήσεως διψῶσαν διάνοιαν· 628, 20; vol. 2, p. 548, 38. Liban. vol. 2, p. 75, 5 : Διψῶντες μὲν ὕπνου. G. D.] Sed et Διψέω [Ionice] dicitur, metri forsan gratia, ab Archilocho ap. Athen. 10, [p. 433, E] : Μάχης δὲ τῆς σῆς ὥστε διψέων πιεῖν, Ὡς ἐρέω. [Anth. Pal. 6, 21, διψεῦσαν, ubi margo codicis διψῶσαν. In Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 650, C, διψεῖν vitiose. || Forma poetica διψώων ap. Agathiam in Anth. Pal. 11, 57 epicosque recentiores, de quibus v. Wernick. ad Tryphiodor. p. 430. || Formam mediam ex Hermippo ap. Athen. 10, p. 426, F, indicat Coraes : Ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα.]

[Διψηλός. V. Διψηρός.]

[Διψήρης, ὁ, ἡ, Siccus. Nicander Ther. 371 : Διψηρέας ὄγμους.]

Διψηρὸς, ὰ, ὸν, Siticulosus, Aridus. [Aristot. H. A. 10, 2 extr. : Ὑστέραι ... ξηραὶ γίνονται καὶ διψηραί.] Bud. e Synes. : Διψηρᾶς Λιβύης τὰ μεθόρια. Utitur et Dionys. P. [182, de Libya : Διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται. Strabo 8, p. 370 : Πελοπόννησον ... διψηρὰν οὖσαν. || Alia forma Διψηλὸς ap. Eumath. Ismen. 5, p. 169 : Ἐμὲ δὲ ἐξεπύρωσε καὶ διψηλότατον ἔθηκε.]

[Δίψησις, εως, ἡ, q. d. Sititio, Sitis. Athen. 1, p. 10, B : Οὗ διψήσεως ἄκος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκα.]

Διψητικὸς, ὴ, ὸν, Sitim provocans, Siticulosus, Bud. ex Aristot. De part. anim. 3, [8 : Διψητικά τε ταῦτ' ἐστὶ μάλιστα τῶν ζώων]. Dioscor. [1, 183] : Σῦκα πέπειρα, τὰ ἄπαλὰ, ἀδιψα καὶ σβεστικὰ θερμασίας· τὰ δὲ ξηρὰ, διψητικώτερα. || Sitibundus, Sitiens; ut διψητικώτατος ἔλαφος ap. Naz., Cervus sitientissimus. [|| Adverb. Διψητικῶς. Nicetas Paphlag. in Combef. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 346, A : Τρόπον ἐλάφου διψητικώτατα προσδραμών. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 795, B: Τῷ διψητικῶς ἐφελκυσαμένῳ τὴν χάρω· et p. 331, B : Πρὸς τὰς θείας πηγὰς ... διψητικῶς ἔχει, Siti æstuans fertur. Hase.]

[Διψιὰς, Siticula, Gl.]

Δίψιος, ὁ, ἡ, Siticulosus : δίψιος σὴψ, Nicand. [Th. 147], ubi schol. sic accipiendum tradit, vel quod in locis siticulosis et aridis degat, vel quod sitim ictis afferat : et δίψιος ὥρη ap. Nonn. [Jo. p. 32, 28], Tempus siticulosum. Reperitur et Διψία, ἡ, Att., ut διψία κόνις ap. [Æsch. Agam. 495 et] Soph. [Ant. 245] pro Pulvis siticulosus et aridus. Et, Ἄργους διψίαν χθόνα, Eur. Alc. [563], i. e. ἄνυδρον. [Rhes. 417 : Ψυχρὰν ἄησιν δίψιόν τε πῦρ θεοῦ (i. e. calorem) μένουσι καρτεροῦντες. Hermippus in Vita Pythagoræ ap. Joseph. Contra Apion. 1, c. 22 : Διψίων ὑδάτων ἀπέχεσθαι. || Δίψιον, βλαπτικὸν, Hesych. Grammaticorum commentum, de quo dicetur s. v. Πολυδίψιος. Scholiasta Apoll. Rh. 4, 14 : Παρὰ τὸ ἴψαι (ἶψαι) Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι διψιόν φησι τὸ βεβλαμμένον· καὶ Ὅμηρος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην, πολλάκις βεβλαμμένον, male videtur intellexisse Sophoclis verba. G. Dindorf.]

Διψοποιὸς, ὁ, ἡ, Sitim faciens, Cic. [Schol. Theocr. 7, 66 : Ὁ κύαμος διψοποιός. Schæf.]

[Δίψος. V. Δίψα.]

[Δίψος forma Æolica pro ὕψος, ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 22, 5.]

[Διψοσύνη, ἡ, Sitis. Orac. ap. Euseb. Pr. ev. 6, p. 237, A : Ἐκφύεται γαίηθεν ὁδῶν, ὅθι λείμακες ὄμβρου διψοσύνη κατέμαρψεν ὅλον πόμα μητέρος αὐτῆς. Viger. in marg. ἴσ. διψοσύνη κατέμαρψαν.]

[Διψῡχέω, Dubito. Cyrill. Alex. In Jos. 6, p. 603 : Τὸ διψυχεῖν ἐπιζήμιον. Suicer. Eumath. 11, p. 437 : Περὶ τὴν παρθένον διψυχεῖ, ἀπιστεῖ τῇ σεμνότητι· et subinde : Οὐκέτι γὰρ διψυχήσει περὶ τὴν κλῆσιν αὐτῆς. Angl. Clem. Rom. Epist. p. 32, D : Μὴ διψυχῶμεν. Ac fort. leg. ἐδιψύχησεν ap. Pallad. Laus. p. 1011, E, ubi ed. : Γέγονε πάλιν ἐνδυασμὸς, καὶ ἐδυσψύχησεν. Hase.]

Διψῡχία, ἡ, ἀπορία, Hesych. Dubitatio, Hæsitatio, quum sc. animus in dubio est et velut in duas partes scinditur. [Anna Comn. 7, p. 199, D : Τῶν δὲ λοιπῶν μετὰ διψυχίας τὴν ἱππασίαν ποιησαμένων. Nicetas Paphlag. in Combef. Auct. Patr. vol. 1, p. 359, B.

G. Dind. Pallad. Laus. p. 897, C : Πᾶσαν δὲ διψυχίαν τὴν ἐν πίστει... ἀποσκευαζόμενος. Hase.]

Δίψῡχος, ὁ, ἡ, Qui duplicis animi est, Duplex animo. Jacobus Epist. 1, [8] : Ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, Vir animo duplici, inconstans est in omnibus viis suis. [Ib. 4, 8. Philo vol. 2, p. 663; Nilus Epist. p. 379. Theogn. Can. p. 86, 18.] Tales fere sunt ap. Athen. [1, p. 27, F] Corcyræi οἱ δίχα θυμὸν ἔχοντες.

Διψώδης, ὁ, ἡ, Siticulosus, Dioscor. [Plut. Mor. p. 129, B : Διψῶδές ἐστι (τὸ σῶμα) καὶ πεινα λέον] Et ap. Athen. 2, [p. 71, E, ex Diphilo Siphnio] φοινίκων ἐγκέφαλοι dicuntur διψώδεις τε καὶ στατικοὶ κοιλίας. [Διψώδης οἶνος Hippocr. p. 392, 25.] Neutr. τὸ διψῶδες, q. d. Siticulositas, Siticulosa ariditas. Plut. Cor. [c. 4] : Ἀποπίμπλησι ταχὺ τὸ διψῶδες αὐτῶν καὶ ἀψίκορον. [Mor. p. 555, E : Τοῦ πάθους ἀφεὶς τὸ διψῶδες καὶ μανικόν. Paul. Ægin. p. 278, 51.]

[Διψώω. V. Διψάω.]

[Δίω i. q. δείδω, quod v. p. 937, A.]

Δίω, a quo Δίομαι ap. Homerum, Expello, Abigo, Summoveo. [Hesych. : Δίεσθαι, διώκειν, τρέχειν, πορεύεσθαι, τρέπεσθαι, ζητεῖν, ἐρευνᾶν. Postremas interprr. duas ad δίζεσθαι esse referendas vidit Kuster.] Hom. Il. [M, 276 : Δηίους προτὶ ἄστυ δίεσθαι·] P, [110] : Ὄν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ· Od. [P, 317 : Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ὅττι δίοιτο·] Υ, [443] : Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Item cum præp. [πρὸς Il. Ο, 681 : Ἵππους σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται, Agitet.] εἰς, Φ, [370] : Μή σε καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι, Βάλλων χερμαδίοισι. Puto autem δίομαι, sicut et διώκω ab eo derivatum, esse proprie Expello persequendo. At Il. Χ, 251 : Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, Eust. vult δίον esse a δίω, Curro celeriter, τρέχω ταχὺ καὶ κοῦφον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀέριον, tanquam παρὰ τὸν Δία. Quidam autem male δίωμαι et δίηται ap. Hom. a δίεμαι deduxerunt. [Et in Ind. :] Δίεμαι secundum Suid. est passiva vox activæ δίημι, derivatæ e δίω, τὸ διώκω, Fugo, Persequor, ut, Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι. [Præsens δίεμαι de forma media nusquam legitur apud Homerum, qui infinitivo utitur δίεσθαι, subjunctivo δίωμαι et δίηται, semel optativo δίοιτο. Ap. Apoll. Rh. δίηται 2, 330, δίεσθαι 4, 498. Suid. : Δίεται, διέρχεται.] Pass. voce et signif. Il. Ψ, [475] : Αἱ δέ τ' ἄνευθεν Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται, pro Fugitantes currunt. [Hesych. : Δίενται, διώκονται.] Est vero et aliud δίεμαι, Madefacio, Perfundo. [Immo διέμαι. V. Διΐημι. ῑ Ex Tragicis solus Æschylus hoc verbo usus est forma media, Eum. 358 : Διόμεναι κρατερὸν ὄντα· ib. 385, et composito μεταδίομαι Suppl. 819 : Μετά με δρόμοισι διόμεναι.]

[Διωβελία, ἡ, Duorum obolorum largitio. Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 2 : Ἀρχέδημος ὁ τοῦ δήμου τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς διωβελίας ἐπιμελόμενος. Nam sic L. Dindorfius emendavit vulgatum Δεκελείας, quæ inepta est interpolatio lectionis vitiosæ διωκελίας vel διωκελείας, quam servarunt codd. meliores. Aristot. Polit. 2, 7, p. 1267, 2 : Ἡ πονηρία τῶν ἀνθρώπων ἄπληστον, καὶ τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβολία μόνον, ὅταν δ' ἤδη τοῦτ' ᾖ πάτριον, ἀεὶ δέονται τοῦ πλείονος, ἕως εἰς ἄπειρον ἔλθωσι. Recte Schneid. διωβελία, quæ legitima forma est, cujus exx. v. in monumento Attico olymp. 92, 3 apud Bœckh. vol. 1, p. 221, 226, 227. Lex. rhet. p. 237, 15 et Etym. M. p. 280, 24 : Διωβελία, ὀβελοὶ δύο, οὓς καθήμενος ὁ δῆμος ἐμισθοφόρει. Significat θεωρικὸν, quod populo largiebantur ad spectacula publica.]

[Διωβολιαῖος, αία, ον, Diobolaris, Duos obolos pendens. Galen. vol. 13, p. 551, 615, 616 : Ὕδατι ἀνάπλαττε τροχίσκους δυοβολιαίους· 607 : Τροχίσκους διοβολιαίους. Alex. Trall. 8, p. 447 : Τροχίσκους διωβολαίους, sed διοβολαίους p. 449 et 508. Recta vocabuli forma est διωβολιαῖος, de qua v. Lobeck. ad Phryn. p. 551.]

Διωβόλιον, τὸ, demin. pro διώβολον, Duo oboli. Aristot. Polit. 2, 5 : Τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβόλια μόνον. [Διωβόλια Victorius posuit. Libri διωβολία. Vera scriptura est διωβελία, quod v.]

Διώβολον, τὸ, Duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. [Aristoph. Æolosic. ap. Polluc. 9, 63 : Ὅπερ λοιπὸν μόνον ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον. Alexis ap. Athen. 3, p. 117, D : Διωβόλου τοῦτ' ἔστι.] Ab hoc nom. est Diobolaris Lat. de contemto et parvi pretii. Vide Erasm. Solebant et ori defunctorum duos obolos imponere, quo allusisse putant Aristoph. Ran. [141], inquit Bud., Δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. [Dipundius, Gl.]

Δίωγμα, τὸ, [Persecutio. Æsch. Eum. 139 : Μάραινε δευτέροις διώγμασιν. Eur. Andr. 993 : Πωλικοῖς διώγμασι· Hel. 360 : Ξιφοκτόνον δίωγμα λαιμορύτου σφαγᾶς· 1639 : Ἁλώσιμος ναῦς διώγμασιν. Plato Polit. p. 310, B : Τὰ μὲν πλούτου καὶ δυνάμεων ἐν τοῖς τοιούτοις διώγματα. Polyb. 1, 34, 9 : Κατὰ τὸ δίωγμα... ἐκτὸς γενόμενοι τοῦ κινδύνου. ||] Id quod persequimur. A Xen. [Cyrop. 1, 4, 21] ita vocatur Præda, quam canis insequitur, q. d. Consectamentum, Πολλαὶ δὲ τὰ διώγματα ἀφεῖσαι ἐπανέρχονται διὰ τὸ μισόθηρον. || Mysticum quoddam sacrum, quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant, Hesych. Sunt qui ex eo dictum putent, quod viros inde arcerent. Fuisse autem postea vocatum et ἀποδίωγμα, addit Hesych. [V. Lobeck. Aglaoph. p. 680.]

[Διωγμητὴς, ὁ, Smyrn. Epist. de Polyc. 86. Kall.]

Διωγμὸς, ὁ, Persecutio, Exagitatio, Vexatio? quod Gall. sonat persecutionis vox. [Æschyl. Suppl. 1046 : Ταχυπόμποισι διωγμοῖς. Eurip. Iph. T. 1435 : Ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις; Herc. F. 986 : Κυναγετεῖ τέκνων διωγμόν· Or. 412 : Οἴμοι διωγμῶν. Diodor. 3, 38 : Νεὼς διωγμὸν ἡμερήσιον. Sed eidem 2, 19 nunc ex aliis libris ὠσμὸς restitutum. Plut. Mor. p. 483, E : Ὑπερβαλλόμενοι τοῖς διωγμοῖς.] Sic in N. T., deinde et ap. Gregor. et ceteros Eccles. scriptt., Χριστιανῶν διωγμὸς s. διωγμοί. Est etiam Expulsio et ejectio Gregorio, loquenti de Dæmonio, quod e corpore ejectum erat. [|| Æolicam formam Διωχμὸς memorat Etym. M. p. 371, 21.]

[Διῴδιον, τὸ, Cantus qui duabus odis constat. Menologium ap. Meurs. Gloss. Gr.-barb. V. s. Τριῴδιον.]

[Διώδυνος, ὁ, ἡ, Penitus dolens, Gravem dolorem afferens. Soph. Trach. 777 : Δ. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο.]

Διωθέω, Dispello, Disjicio; Diluo, Refello. Demosth. [p. 555] : Ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεωσάμην, καὶ ἄλλος τις ἄν, ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν. || Intrudo per, Adigo, Trajicio impellendo et intrudendo. Athen. 5 : Καὶ διὰ τούτων φαλαγγας ἐπικαρσίας κατὰ πλάτος τῆς τάφρου διώσας συνεχῶς, Perque hæc trabes transversales in latitudinem fossæ trajiciens inter se cohærentes, Bayf. : Bud. reddit Impellens, Propellens, qui in Hippiatr. διώσασθαι accipi ait pro Per interstitium impellere e protrudere, et intra quippiam discuneatum vi indere. [Polyb. 22, 11, 17 : Δι' ὧν (τρημάτων) διωθοῦντες τὰς σαρίσας.] || Detrudo, Deturbo, Dejicio, impulsu sc., ut ἀπωθέω. Hesych. enim διῶσε exp. κατέβαλε. Quo refer διωθέω κάτω, quod itidem exp. Deturbo, Dejicio. [Hanc signif. primo loco ponere debebat HSt. Hom. Il. Φ, 244 : Ἡ δ' (ἡ πτελέη) ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν. Herodot. 4, 103 : Τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ διωθέουσι κάτω· ubi libri plures ὠθέουσι. Id. 9, 102 : Διωσάμενοι τὰ γέρρα.] || Depello, Ejicio, Propulso, Repello, ut ἀπωθέω. [Æsch. fr. Prometh. sol. ap. Strabon. 4, p. 183 : Διώσεις ῥᾳδίως λιγὺν στρατόν. Sic Leopardus emendavit scripturam librorum δηώσεις, recte, nisi quod formam mediam ponere debebat διώσει, quam ipsam codd. quidam præbent δηώσει exhibentes. Herodot. 4, 102 : Τὸν Δαρείου στρατὸν ἰθυμαχίῃ διώσασθαι, ubi eodem vitio edd. vett. δηώσασθαι. G. D.] Unde Hesych. διωσάμενοι affert pro ἀπωθησάμενοι, ἐκβαλόντες : et Suid. pro ἀπωσάμενοι, ἀποπεμψάμενοι. Bud. e Polyb. [6, 57, 5] : Πολλοὺς καὶ μεγάλους διωσαμένη κινδύνους ἡ πολιτεία, Multis magnisque depulsis et propulsatis periculis. Hominum etiam multitudinem ut ἀπωθεῖν s. ἀπωθεισθαι, ita διωθεῖν s. διωθεῖσθαι dicimur, itidem pro Depellere s. Repellere. Plut. Popl. [c. 7] : Διωσάμενοι τὸν ὄχλον, Ubi turbam repulerint. Sic Xen. Cyrop. 7, p. 114 [c. 3, 39] : Ὁπότε δέ τις καὶ τῶν φίλων διωσάμενος τὸν ὄχλον προφανείη, προτείνων ὁ Κῦρος τὴν χεῖρα προσήγετο αὐτοὺς, καὶ οὕτως ἔλεγεν, Ἄνδρες φίλοι, περιμένετε ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα, ἔπειτα δὲ καθ' ἡσυχίαν συγγενησόμεθα· nam multitudo illa hominum ὡς ἔγνωσαν ὅτι προσδέχοιτο, ἦκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος· atque ita ὠθουμένων

περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν· οἱ δὲ ὑπηρέται, ὡς ἠδύναντο, διακρίναντες προσίεσαν, τὸν ἄλλον ὄχλον διωσάμενοι. Sicut vero rem aliquam ἀπωθεῖν s. ἀπωθεῖσθαι dicitur quispiam, qui eam rejicit, repudiat, non admittit, ita etiam διωθεῖν s. διωθεῖσθαι. [Herodot. 7, 104 : Οὔκων οἰκός ἐστι ἄνδρα τὸν σώφρονα εὐνοίην φαινομένην διωθέεσθαι, ἀλλὰ στέργειν μάλιστα. Eurip. Andr. 870 : Οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται πόσις. Aristot. Eth. Nic. 1, 8 fin. : Τὴν ἐπικουρίαν... διωθεῖσθαι.] Demosth. [p. 384], de probis et integris legatis : Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, καὶ οὐδαμῆ προΐεντο ἑαυτούς. [Δίωσαι πᾶσαν μέλλησιν, Planud. Ovid. Metam. 2, 838. Boiss.] Sic Plut. [V. Cic. c. 39, ubi διωθούμενος] : Διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, ut in Cæsare Idem dicit, Ἀπωσάμενος τὸ διάδημα. Et rursum [V. Alex. c. 39] : Εἰ διωθοῖτο τὰς χάριτας, pro παραιτοῖτο. [Δῶρα, V. Arat. c. 19.] Itidemque Diogen. L. Zenone : Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται, καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται. [Nilus Epist. p. 90 : Διωθούμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον. De augmento v. s. v. Ὠθέω.]

[Διώθησις, ἡ, Percussio, Impulsus. Hero Spirit. p. 166, 7 : Διὰ γὰρ τῆς διωθήσεως τὸ α δ γ δ πλινθίον ἀνοίγεται. Hase.]

Διωθίζω, i. q. ὠθίζω, ut διωθέω pro ὠθέω quoque usurpatur. [Joseph. Genes. p. 41, B : Εἰς ἀποικίαν αὐτὸν διωθίσασα. Cujusmodi tamen locis nihil tribuendum, quum una litera mutata formæ διωθεῖν accommodari possint. Certius exemplum est Appiani ab Schæf. cit. B. C. 2, 117 : Πολλοί τε διωθιζόμενοι μετὰ ξιφῶν, ἀλλήλους ἔπληξαν. G. Dind.]

Διωθισμός, ὁ, i. q. ὠθισμός. Plut. Camillo p. 261 [c. 29], de Camillo et Brenno, ceterisque Romanis et Gallis : Πρὸς ταῦτα θορυβηθεὶς ὁ Βρέννος, ἥψατο μὲν ἀψιμαχίας, καὶ παρῆλθον ἄχρι ξιφουλκίας ἑκάτεροι καὶ διωθισμῶν, ἀναμεμιγμένοι πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ εἰκὸς ἐν οἰκίαις καὶ στενωποῖς ἀναστρεφόμενοι, Gladios educere cœperunt et sese mutuo trudere ac propellere.

[Διωκαθεῖν.] Διωκάθω, Att. i. q. διώκω, ut ἀμυνάθω pro ἀμύνω. [Mœris p. 118 : Διωκάθειν, κοινὸν Δωριέων καὶ Ἰώνων, διώκειν Ἑλλήνων. Aristoph. Vesp. 1203 : Κάπρον ἐδιώκαθές ποτε.] Apud Aristoph. et Plat. de eo dicitur, qui judicio persequitur. Aristophan. [Nub. 1482] : Εἶτ' [εἴτ'] αὐτοὺς γραφὴν Διωκάθω γραψάμενος. Et διωκάθειν φόνου, Plato Euthyphr. [p. 15, D, quo refertur Timæi gl. p. 87 : Διωκάθειν, διώκειν ἐγκαλοῦντα, ἢ τρέχοντα. Gorg. p. 483, A : Σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες, quod schol. et Olympiodorus per ἐδίωκες explicant. Rep. 2, p. 375, A : Πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν, ubi διωκάθειν ex libris optimis et plurimis est restitutum. Appetere, Consectari significat ap. Eurip. fr. Erechthei 2, 25 : Αἰχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν. Clem. Al. Pæd. 2, p. 169, 27 : Τὴν λίχνον διωκάθοντας ζωήν. Ad formam verbi quod attinet, verissima est observatio Elmsleji ad Eur. Med. p. 113, præsens διωκάθω nullum esse, sed authypotacton ἐδιώκαθον, διωκαθεῖν, eandemque esse rationem verborum ἀμυναθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, quibus addendum ἀλκαθεῖν. Illud vero fugit Elmslejum, verum accentum servatum esse in codice Hesychii s. vv. Ἀμυναθεῖν et Διωκανθεῖν (i. e. διωκαθεῖν), διώκειν. Itaque in ll. supra positis διωκαθεῖν est corrigendum et διωκαθόντας. Apud Aristoph. Nub. 1482 διωκάθω modi est subjunctivi. Formas vitiosas ἀμυνάθω et διωκάθω ponit Arcad. p. 155, 24 inter verba barytona. G. Dindorf.]

[Διωκτέον, Persequendum, et metaph. Appetendum, Consectandum. Plato Theæt. p. 167, D : Οὐδὲ γὰρ τοῦτο φευκτέον, ἀλλὰ πάντων μάλιστα δ. τῷ νοῦν ἔχοντι· Gorg. p. 507, D : Σωφροσύνην δ.]

Διωκτέος, α, ον, Persequendus, Insectandus. [Aristoph. Ach. 221 : Οἴχεται· διωκτέος δέ. Herodot. 9, 58 : Διωκτέοι εἰσί.]

[Διωκτὴρ, ῆρος, ὁ, Persecutor. Babriæ Fab. 6 (p. 406 Cor.) : Δρηστῆρα λῃστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα.]

[Διωκτήριον, τὸ, Persecutor. Andr. Cret. p. 101, B : Πολεμίων ἀντίπαλος, ἐθνῶν διωκτήριον. Kall.]

Διώκτης, ὁ, Persecutor, Insectator. Et Consectator, Bud. [Symm. Hoseæ 6, 8. Ep. ad Timoth. 1, 1, 13. Gregor. Naz. vol. 1, p. 366, D et 407, D ed. Bened. G. D. Vita Athanas. in Phot. Bibl. p. 483, 30 : Καὶ τοὺς φιλοῦντας καὶ τοὺς διώκτας διαλανθάνουσα. Hase.]

[Διωκτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad persequendum. Etym. M. p. 468, 23 : Ὁ ταχὺς καὶ διωκτικός. G. D. || Qui depellit, Averruncans. Clem. Rom. Constit. apost. p. 149, 5 : Δύναμιν... πάσης ἐπιβουλῆς διωκτικήν. Hase.]

[Διώκτιος vox nihili. V. Διώκτρια.]

Διωκτὸς, ἡ, ὸν, Quem persequi debemus, Quem consectari oportet, Expetendus, e Soph. [Non hac signif., sed pro ἀνὴρ φυγὰς, Exul, dictum ab Sophocle annotavit Pollux 9, 158. Expetendum significat in versu Chrysippi ap. Athen. 1, p. 8, D : Κώθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος ἀλλὰ διωκτός. Aristot. Eth. Nic. 1, 5 : Τὸ καθ' αὑτὸ διωκτόν· De anima 3, 7 : Διωκτὸν καὶ φευκτόν· ib. c. 9. G. Dindorf.]

[Διώκτρια, ἡ, Persecutrix. Schol. Æsch. Eum. 201 : Τὰς διωκτρίας προπομποὺς εἰποῦσαι. Nilus Epist. p. 375. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 41 : Παθῶν διώκτρια.] Διώκτιος, Persequens, Urgens. Greg. Naz. : Τὴν σκυθρωπὴν καὶ διωκτίαν ἁμαρτίαν, Horrendum et persequens peccatum, VV. LL. Sed hæc mendi suspicione non carent. [Respicitur Etym. M. p. 29, 19 : Καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἐντεῦθεν, Αἴγυπτον τὴν σκυθρωπὴν καὶ διώκτριαν ἁμαρτίας. Angl.]

Διωκτὺς, ύος, ἡ, pro δίωξις, Persecutio, e Lasc. Sed in VV. LL. male διωκτὴ pro διωκτύς. [Callim. Dian. 194 : Οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν.]

[Διώκτωρ, ορος, ὁ, Persecutor. Bianor in Anth. Pal. 10, 101 : Βούταν μὲν τρομέουσα διάκτορα. Scrib. διώκτορα cum Buttmanno Lexil. vol. 1, p. 221. G. Dind.]

Διώκω, ξω, et interdum ξομαι, ωχα, quasi δίω ὦκα, Expello, Abigo, Summoveo. [Etymologia perversa, ab Eustathio p. 722, 25; 761, 38 et alibi exposita. Recte Etym. M. p. 280, 26 : Παρὰ τὸ δίω ... γίνεται κατὰ παραγωγὴν διώκω. Futuro διώξω utuntur Pindar. Ol. 3, 81; διώξει Isthm. 8, 73; διώξετε Demosth. p. 989, 11, et Xenoph. Anab. 1, 4, 8 : Οὐκ ἔγωγε αὐτοὺς διώξω. Qui forma media utitur Cyrop. 4, 1, 19 (διωξόμεθα) et alibi, quam solam videntur probasse vetustiores Attici. Aristophan. Eq. 368 : Διώξομαί σε δειλίας. Eidem διώξει pro διώξεις Eq. 969, Thesm. 1224, et ἀποδιώξει pro ἀποδιώξεις restituit Elmsl. ad Acharn. 278. Plato Theæt. p. 168, A : Σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσιν. Activo διώξω frequenter utuntur scriptores recentiores, velut Procop. Hist. p. 226, B : Λόγιον παλαιὸν... ὡς τὸ γάμμα διώξει τὸ βῆτα καὶ πάλιν αὐτὸ τὸ βῆτα διώξει τὸ γάμμα. Oraculi versus fortasse fuit : Γάμμα διώξει βῆτα καὶ αὖ πάλι βῆτα διώξει | γάμμα. De signif. Hesych. : Διώκειν, καταλαμβάνειν φεύγοντα, ἢ κατατρέχειν ἐν κλίμακι, καὶ φεύγειν μεθ' ὁρμῆς. G. D.] Hom. Od. Σ, [408] : Διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε. Ubi tamen et aliter exponi docebo paulo post. At Od. Σ, [8] voce pass. [media] : Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. || Interdum particularem Expellendi signif. habet, pro In exilium expello, quod Lat. In exilium mitto, ap. Herodot. [9, 77.] Multo frequentius est pro Persequor, Insequor : ac proprie Cursu insequor fugientem. Hom. Il. X, [158] : Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως : P, [75] : Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Quin et voce act. item pass. pro eod. Il. Φ, [601] : Ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν, Ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. Sciendum est autem διώκω verti Persequor, Od. Σ, [408], a quo initium feci : item Cogo : sed hæ interprr. mihi non placent. [Æsch. Eum. 126 : Ὅναρ διώκει θῆρα. Soph. Aj. 997 : Ἦν δὴ (ὁδὸν) νῦν ἔβην ... τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην μόρον διώκων κἀιχνοσκοπούμενος.] In prosa quoque διώκειν est Persequi fugientem. Thucyd. 1 : Ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ. Lucian. [Quom. hist. scrib. c. 38] : Κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων. Herodian. 3, [4, 14] : Εὑρεθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. [Dionys. A. R. 3, 20 : Οὐ γὰρ ἂν ὑπ' ἀμφοτέρων διώξεσθαι τῶν ἀδελφῶν, ἀλλ' ὑφ' ἑνὸς ὁρῶντος τὸν ἀδελφὸν οὐκέτι καρτερὸν τὸν πόδα.] Et metaph. pro Assequi conor : quod Lat. itidem Consector dicitur. Thuc. [2, 63] : Καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν· ubi et Aucupor verti potest. Budæus Affecto etiam et Expeto vertit, in ll. seqq. Dem. : Τοῦ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε; Aristot. Eth. 7 : Οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι πάντες τὴν αὐτὴν, ἡδονὴν μέν τοι πάντες. [V.

Ethic. Eudem. 6, c. 14.] Dionys. H. De Isocr. [c. 2, p. 538, 12; add. De adm. vi Dem. c. 4, p. 963, 15] : Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐκ παντὸς τὴν εὐέπειαν διώκει. Alibi, Πάντως τὸ σεμνὸν καὶ θαυμαστὸν διώκων. [Plut. Mor. p. 296, D : Τῶν ἡμερῶν τὸν ἀκριβέστατον ἀριθμὸν διώκειν, Disputando persequi. V. Wytt. vol. 6, p. 427.] Lucian. [Vit. auct. c. 10] dixit etiam, Δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, Consectare loca celeberrima, pro Studiose frequenta : nam huic voc. studii s. diligentiæ signif. subest. [Theophr. H. Pl. 1, 7 (4, 2) : Τὰ δὲ (φυτὰ) οὐκ ἐν ὕδατι δυνάμενα ζῆν ἐν τούτοις, ἀλλὰ διώκοντα τοὺς ξηροὺς τόπους· quod alias sæpe φιλεῖν dicit. Hemst. Sim. C. Pl. 1, 16, 8 : Τῇ καππάρει καὶ εἴ τι ἄλλο φεύγει τὴν ἐργασίαν ἢ εἴ τι πάλιν εὖ διώκει τὴν ξηρὰν καὶ ὑγρὰν καὶ χειμερινήν. Forma media ap. Dionys. A. R. 1, 87 : Ἀνίσταται ... ἔρις, ἑκατέρου τὸ πλέον ἔχειν ἀφανῶς διωκομένου.] Sed et διώκειν τινὰ dicitur pro Consectari s. Assectari libenter. Xen. [Mem. 2, 8, 6] : Χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. [Ib. 4, 4, 24 : Φίλων μὲν ἀγαθῶν ἔρημοι γιγνόμενοι, τοὺς δὲ μισοῦντας ἑαυτοὺς ἀναγκαζόμενοι διώκειν. Phalaris Ep. 24, p. 114, ab Hemst. cit. : Βουλομένην ἐμὲ διώκειν, ἀναινομένην δὲ τούτῳ γήμασθαι. || Contraria signif. Fugiendi, Abominandi legebatur ap. Xenoph. Ages. 3, 1 : Πάντων τῶν καλῶν ἥρα καὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἐδίωκεν, cui nunc ἐξεδίωκε ex duobus codd. restitutum. Anacreontico carmini 34, 5 : Μηδὲ ... ταμὰ φίλτρα διώξῃς, recte exemit Hermannus reposito διώσῃ in Elem. doctr. metr. p. 482. In l. Philemonis Lex. techn. p. 2 : Καὶ ὅλως δι' αὐτοῦ τὸ σόλοικον καὶ ἄκυρον τῶν λέξεων διώξεις καὶ ἐκλογὴν πολλῶν μαθήσῃ, etsi φεύξει dici poterat, tamen etiam διώξεις recte dictum est, Persequeris, i. e. notare poteris. Similiter interpretari licet Antiatt. p. 95, 21 : Εὐαρέστως· καὶ τοῦτο διώκουσιν, quod idem est atque ἐκβάλλουσι ib. 18. G. D.] || Item διώκειν ναῦν vel ἵππον pro σπουδαίως ἐλαύνειν : et διώκειν pro κατὰ τάχος φέρειν, Eust. [p. 1539, 5 ad Od. E, 332 : Ἄλλοτε δ' αὖτ' εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν (νῆα). Ib. M, 182 : Ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη· et passiv. N, 162 : Ῥίμφα διωκομένη. Ejusdem generis sunt hæc exx. : Æschyli Pers. 84 : Σύριόν θ' ἅρμα διώκων, Agitans. (Cui l. comparandum Orac. ap. Herodot. 7, 140 : Πῦρ τε καὶ ὀξὺς Ἄρης Συριηγενὲς ἅρμα διώκων.) Sept. 371 : Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν· Eum. 403 : Ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. Et sine substantivo Sept. 91 : Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐτρεπὴς, ἐπὶ πόλιν διώκων. Soph. El. 871 : Ὑφ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι· quod schol. rec. interpretatur ἐπείγομαι. Eur. Orest. 1344 : Ἰδοὺ, διώκω τὸν ἐμὸν ἐς δόμους πόδα. Plut. V. Eumen. c. 7 : Ἀναβληθεὶς ἐπὶ τὸν ἵππον ἐδίωκε πρὸς θάτερον κέρας· V. Alex. c. 6 : Ὡς δ' ἑώρα ... ὀργῶντα (τὸν ἵππον) πρὸς τὸν δρόμον ἀφεὶς ἐδίωκεν. Achill. Tat. 1, 12, p. 18, 18 : Τὸν δρόμον ἐπέσπευδον, διώκοντες τὸν ἵππον.] || Persequor judicio, Accuso, Reum ago; sic et Gall. servata ead. metaph. *Poursuivre*, i. e. Persequi. Dicitur autem διώκω σε ταύτην τὴν δίκην s. γραφὴν, Reum te hujus criminis facio. [Dionys. A. R. 7, 52 : Ἃς τ' ἂν φεύγωσι δίκας ὑπὸ τῶν πατρικίων καὶ ἃς ἂν ἐκείνους διώκωσι.] Dem. : Καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν γραμμάτων ἐδίωκες. [Antiphon. p. 115, 24 : Γραφὰς πολλὰς καὶ μεγάλας διώξας, οὐδεμίαν εἶλεν.] Vel διώκω σε φόνου, Reum te cædis ago. Talia sunt, δ. σε πληγῶν, βλάβης : affertur et δ. τὸν φόνον ab Aristot. [Eur. Or. 1534 : Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, i. e. τιμωρούμενος, ut exp. schol. Et cum infin. Appian. B. C. 4, 50, ab Schæf. cit. : Μαικήνας ἐδίωκε τὸν Λεπίδου παῖδα βουλεύσεως ἐπὶ Καίσαρι, ἐδίωκε καὶ τὴν μητέρα τῷ παιδὶ συνεγνωκέναι] Hinc Διώκομαι, Accusor. Et διωκόμενος [φόνου, Plut. V. Cic. c. 35], Qui accusatur, Reus, i. q. φεύγων, ut contra ὁ διώκων, Accusator. [Æsch. Eum. 583 : Ὁ γὰρ διώκων πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων. Aristoph. Vesp. 902 : Ποῦ δ' οὐ (corrig. μοὐ) διώκων ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων. Plato Rep. 3, p. 405, B : Ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων· Euthyphr. p. 3, E : Τίς ἡ δίκη; φεύγεις αὐτὴν ἢ διώκεις; Herodot. 6, 104 : Ὑπὸ δικαστήριον αὐτὸν ἀγαγόντες ἐδίωξαν τυραννίδος τῆς ἐν Χερσονήσῳ· ib. 136 : Ὃς θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκεν. Cum περὶ Xenoph. H. Gr. 7, 3, 6 : Τοὺς Εὔφρονα ἀποκτείναντες διώκομεν περὶ θανάτου.] || Persequor oratione, Describo, VV. LL. e Xen. [Mem. 2, 1, 34] : Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν. [Error ortus ex omissione jota subscripti, quod bene HSt. in secunda Xenophontis editione apposuit, διώκει. Hemst. Διώκει recte defendit Heindorf. ad Plat. Sophist. p. 251, A : Τὸν γοῦν λόγον ὅπηπερ ἂν οἷοί τε ὦμεν εὐπρεπέστατα διωξόμεθα οὕτως ἀμφοῖν ἅμα· Rep. 5, p. 454, A : Διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν. Conf. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 427.] || Vehor signif. videtur, et Iter facio, inquit Bud. in Plut. Cæsare [c. 17 : Ὤχετο ...] ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. [Chares ap. Athen. 13, p. 575, E : Ἐπὶ τοῦ ἅρματος διῆλθε διὰ τῆς πόλεως διώξας περὶ τοὺς ὀκτακοσίους σταδίους. Hemst. De hoc usu verbi HSt. supra dicere debebat, ubi διώκειν pro ἐλαύνειν dictum memorat.]

[Διωλένιος, ὁ, ἡ, Qui brachia extensa habet. Antipater in Anth. Pal. 7, 711 : Καθεμόνες δ' ἥλποντο διωλένιον φλόγα πεύκας ἄψειν ἀμφοτέραις ἀνσχόμενοι παλάμαις. Terminatio feminina ap. Arat. 202 : Ἀλλ' ἔμπης κἀκεῖθι διωλενίη τετάνυσται. Schol. τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ἔχουσα.]

[Δίωλος ἄρτος, Recens panis exponitur Calvo apud Hippocr. Περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 544, 8. Sed illic ἕωλον legit Cornar. etsi exempll. omnia δίωλον habent, quod videtur ἑώλῳ opponi et ἀντὶ τοῦ προσφάτου καὶ νεαροῦ sumi. Panem enim calidum et recentem αὐτοπυρίτην ad ventrem exsiccandum in aqua intercute consulit. Foes.]

[Διωλύγιος, ὁ, ἡ.] Διωλύγιον Hesychio ἠχοῦν ἐπὶ πολὺ, μέγα καὶ σφοδρὸν, διατεταμένον, Longe lateque sonans, Magnum et vehemens, Longe lateque se extendens : ut Suid. quoque exp. μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον, addens, διωλύγιον κακὸν proverbialiter dici ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων, de iis, qui magnum aliquod et atrox malum sustinent. Idem Suid. e Damascio affert : Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι, καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὄθλον λεγόμενον, ἄλλα πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου; Epigr. [Antiphili in Anth. Pal. 7, 641, et Callimach. fr. 111], δ. πνεῦμα, Flatus magnus et vehemens. Et δ. πράγματα, Etymologo [ex Isæo, ut constat ex Harpocr.] τὰ μεγάλα καὶ χαλεπὰ, Res arduæ. [P. 280, 55 : Διωλύγιον, μακρὸν, μέγα, δεινὸν, χαλεπὸν, ἐπὶ πολὺ διῆκον καὶ ἐξάκουστον, τὸ δι' ὅλου ἰὸν, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. Διωλύγια πρ., τὰ μ. κ. χ., ἅπερ ἀπώλεσεν ἂν τοὺς περιπεσόντας αὐτοῖς. Timæus Lex. p. 88 : Διωλύγιον, ἐπὶ πολὺ διῆκον· ἐπὶ φαύλου δὲ αὐτῷ κέχρηται, πολὺ καὶ ἄμετρον· ad quem l. Ruhnken. : « Plat. Theæt. p. 162, A : Τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν ... οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία; quod Julian. Or. 2, p. 101 et 189 et Damascius ap. Suid. in v. (adde Galen. vol. 8, p. 53. G. D.) hinc mutuum sumserunt. Leg. 10, p. 890, E : Μήκη αὖ κέκτηται διωλύγια. Platonis auctoritate Zenob. 3, 34; 5, 55, Harpocr. et Suid. in v. hoc vocabulum confirmant. ... Inprimis Platonis imitatores hac voce delectati videntur. Philo vol. 1, p. 247 : Τὰς τῶν ἐπιθυμιῶν μακρὰς καὶ διωλυγίους ἐκτάσεις· 680 : Ὁ δὲ βαθὺς καὶ δ. ὕπνος, cui Th. Mangeius eandem bis feliciter restituit vol. 1, p. 258 et 295. Phrynich. ap. Phot. p. 326 : Διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρενῖτιν. Themist. Or. 13, p. 167, B : Μεγέθη οἰκοδομημάτων ἑκασταχῇ διωλύγια. Julian. ap. Suidam v. Χρῆμα : Τὸν μέγαν καὶ διωλύγιον Ταῦρον. Liban. vol. 1, p. 312, C (vol. 4, p. 148, 9 R.) : Ἀνεβόησεν ἂν διωλύγιον. Damasc. ap. Phot. p. 1074 : Σκότῳ διωλυγίῳ. Plura qui volet petat a Dorvillio ad Charit. p. 278 (p. 368 ed. Lips.). » || Forma vitiosa Διολύγιον, ἐξηχοῦν ἐπὶ πολὺ, Hesych. et Cyrill.]

Διωμοσία, ἡ, Dejeratio, de eo, qui aliquid jurejurando affirmat in judicio. Sed peculiarius exp. a Bud. Jusjurandum de calumnia, idque a parte τοῦ διώκοντος, Actoris, sicut ἀντωμοσία a parte rei. At Pollux [8, 55, Timæus Lex. p. 38 et 89, Lex. rhet. p. 239, 23], Hesych., [schol. Aristoph. Vesp. 1036], Suid. commune faciunt utrique hoc vocab. διωμοσία. Vide Antiph. p. 228 [p. 139, 41; 141, 44. Harpocr. : Δ., κυρίως ἡ παρὰ τῶν διαδικαζομένων. Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους (p. 643, 3).] Suid. tradit Simocattum διωμοσίαν usurpasse pro ὅρκον, quum dicit : Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο. [Verba Theophylacti sunt 7, 6, p. 173, A ed. Paris. : Οἱ περὶ τὴν Λιβύην Μ. δ. κ.

τ. Ῥ. ποιοῦνται, Conjurationem faciunt contra R. Hase.]

[Διώμοτος, ὁ, ἡ.] Apud Suidam legitur Διώμοτος, cum hoc exemplo : Διωμότους συνίστασθαι τοὶς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας, ubi significat Juratos, διομωμοκότας. [Soph. Phil. 593 : Διώμοτοι πλέουσιν ἢ μὴν ἡ λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 32 : Δ., ὁ διομοσάμενος ἢ μὴν τόδε τι πράξειν.]

[Δίων, ωνος, ὁ, Dio, n. pr. multorum. Dio Phrearrius ap. Demosth. p. 270, 13. Dio nauclerus ib. p. 908, 15; 910, 12. Dio Syracusanus ap. Platon. Ep. 3, 7, 8, 10 et 13. Alios memoravit Fabric. B. Gr. Dionis et Theonis nominibus exempli caussa uti solent philosophi et grammatici, quemadmodum Latine Cajum et Sempronium dicimus. Plut. Mor. p. 271, E, ubi de nominibus Γάϊος et Γαία agit : Τοὶς ὀνόμασι τούτοις ἄλλως κέχρηνται κοινοὶς οὖσιν, ὥσπερ οἱ νομικοὶ Γάϊον Σήϊον καὶ Λούκιον, Τίτιον, καὶ οἱ φιλόσοφοι Δίωνα καὶ Θέωνα παραλαμβάνουσιν. V. ib. p. 1061, C; 1076, A, Philon. Jud. vol. 2, p. 501, 26, Sext. Emp. p. 47 et 117, ubi v. Fabric., Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 514, 538, 609, Diog. L. 7, 74, 78. ῐ G. Dindorf.]

[Διωναῖος, αία, αῖον. V. Διώνη.]

[Δῐ́ωνασσα, ἡ, Dionassa, mater Lycurgi, ap. schol. Platon. p. 192 (419 Bekk.). Male Διάνασσα ap. Plut. V. Lyc. c. 2, ubi est var. lect διονάσσης. Suid. : Διώνασα (corr. Διώνασσα ex cod. A), ὄνομα κύριον. G. D.]

[Δῐ́ωνδας, ὁ, Diondas, n. pr. viri Atheniensis ap. Demosth. p. 302, 15; 310, 10. G. Dindorf.]

[Δῐ́ωνειος, ὁ, ἡ, Dioneus. Plato Ep. 7, p. 334, C : Ἕνεκα τῶν Διωνείων φίλων καὶ ξυγγενῶν. G. Dind.]

[Δῐ́ώνη, ἡ, Dione, mater Veneris. Hom. Il. E, 370 : Ἡ δ' ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη μητρὸς ἑῆς. Ib. 381, Hesiod. Theog. 16, 353. Euripid. Hel. 1104 : Κούρη Διώνης Κύπρι. G. D. Sæpissime hoc nomine ipsa filia Venus appellatur, ut Ovid. Fast. 2, 461; 5, 309, De arte am. 3, 3. Angl. Homil. Clem. in Cotelerii Patr. Apost. vol. 1, p. 660 ; Ἀφροδίτη, ἣν τινες Δωδώνην λέγουσι· 665 : Κύπρις, ἣν καὶ Δωδώνην λέγουσι. Corrig. Διώνην cum Valck. Diatr. in Eurip. p. 157. Theocr. 7, 116 : Ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας (sed 17, 36 : Διώνας πότνια κώρα). Bion. 1, 93.] || Διωναίη dicitur Venus a matre Dione, Dionys. [Perieg. 509 : Διωναίης Ἀφροδίτης· 853 : Ἔνθα συοκτονίησι Διωναίην ἱλάονται. Suid. : Διωναία, ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Διώνη ἡ αὐτή. Theocr. 15, 106 : Κύπρι Διωναία. Strabo in descriptione Elidis 8, p. 346 : Ἅλση τό τε Ἰωναῖον καὶ τὸ Εὐρυκύδειον. Τό τε Διωναῖον Xylander. || Διώνη, Dione, nomen Nereidis ap. Apollodor. 1, 2, 6, p. 15. || Διώνη, apud Epirotas eadem quæ Ἥρα, Juno. Strabo 7, p. 329 : Σύνναος τῷ Διὶ καὶ ἡ Διώνη. Orac. Dodonæum ap. Demosth. C. Mid. p. 531, 20 : Τῷ Διὶ ... τρεῖς βοῦς ... τῇ δὲ Διώνῃ βοῦν καὶ ἄλλα ἱερεῖα· De f. leg. p. 437, 10 : Ὁ Ζεὺς, ἡ Διώνη· et Epist. 4, p. 1487, 2 : Τὸν Δία τὸν Δωδωναῖον καὶ τὴν Διώνην. Schol. Hom. Od. Γ, 91 : Ὡς καὶ ἡ Ἥρα Διαίνη παρὰ Δωδωναίοις, ὡς Ἀπολλόδωρος. Scrib. Διώνη, de quo dubitare non debebat Buttm. G. D.]

[Διωνία, ἡ, Dionia, πόλις, ἣν συγκαταλέγει ταῖς Κυπρίαις πόλεσι Θεόπομπος ιε' Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Διωνιᾶται, ὡς Κυδωνιᾶται, Steph. Byz.]

[Διωνίζω, Dionem imitor. Theodor. Prodr. Notit. Mss. vol. 6, p. 554 : Γλῶσσαν Διωνίζουσαν. Boisson.]

Δῐωνῠμία, ἡ, q. d. Binominitas : si a Binominis subst. hoc fingere licet. [Manetho 4, 376 : Σύν τε διωνυμίῃ. Herodian. Il. σχημ. p. 62, 23 : Τῷ Σκαμάνδρῳ διωνυμίαν ἤμελλε περιάπτειν. G. D. Hesych. s. v. Βάκχου Διώνης : Παρόσον δ. περὶ τὰς θεάς. Schol. Pind. Pyth. 3, 176 : Θυώνῃ) τῇ Σεμέλῃ φησί· διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. Schol. Hom. Il. Υ, 74.]

Διώνῠμος, ὁ, ἡ, Binominis, s. Binomius, quod tamen e Festo tantum affertur, Duo habens nomina. [Eurip. Phœn. 689 : Διώνυμοι θεαὶ, Περσέφασσα καὶ φίλα Δαμάτηρ θεά. Schol. : Διωνύμους λέγει τὰς θεὰς ἢ διὰ τὸ ἑκάστη δύο ὀνόματα εἶναι ... ἢ ἐπειδὴ δύο ἦσαν καὶ δύο ὀνόματα εἶχον. Schol. Hom. Il. Ο, 336 : Διώνυμον αὐτὴν φησιν (Ériopen et Alcimachen). Schol. ib. Α, 403, Υ, 74.] Item Celebris, s. Pervulgatus. Utriusque signif. Bud. meminit, sed prioris exemplum non affert : at posteriorem extare ait ap. Plut. in Timol. [c. 30] et Appian. B. C. 4, [54. Conf. ib. 115, et Hisp. c. 43. Hesych. : Δ., περιβόητος, ὀνομαστός. Æliani exemplum subjicit Suidas.] Sed hoc addo, ut quum διώνυμος dicitur pro Binomio, primam syllabam e δὶς esse constat, ita quum pro Celebri usurpatur, e διὰ præpositione factam mihi videri. [Conf. Διονομάζω.]

[Διωνύμως, Duplici nomine. Cyrill. Hierosol. p. 87, A : Ἰησοῦς δὲ Χριστὸς καλεῖται δ. Kall.]

[Διώνυσος. V. Διόνυσος.]

[Διώνυχος, ὁ, ἡ, Ungulas divisas habens. Etym. M. p. 811, 15 : Τῶν διονύχων (scr. διωνύχων) ζῴων. G. D.]

Διωξικέλευθος, ὁ, ἡ, et Διώξιππος, non a δίωξις, sed a διῶξαι, itidem derivata sunt. Dicuntur autem διωξικέλευθα κέντρα, in Epigr. [Philodemi in Anth. Pal. 6, 246], Calcaria, quæ velut persequuntur viam, i. e. urgent. [Nonnus Dion. 5, 233 : Κύων ... ὀρθὰ διωξικέλευθον ἐπὶ δρόμον οὔατα τείνων. G. Dindorf.]

[Διωξίππη, ἡ, Dioxippe, Danai f., ap. Apollodor. 2, 1, p. 124. G. Dindorf.]

[Διώξιππος, ὁ, ἡ.] Διώξιππος Ἄρης, Mars equos urgens, ad cursum videlicet. [Pindar. Pyth. 9, 4 : Διωξίππου Κυράνας. Quintus Mæcius in Anth. Pal. 6, 233 : Κέντρα ... διωξίπποιο Κυράνας.]

[Διώξιππος, ὁ, Dioxippus, athleta Atheniensis, postea secutus castra Alexandri M. V. Ælian. V. H. 10, 22; 12, 58, Diog. L. 6, 43. || Comicus Atheniensis, memoratus ab Athenæo et Suida. G. Dind.]

Δίωξις, εως, ἡ, i. q. διωγμὸς, Persecutio. A Thuc. [8, 102] δίωξιν ποιεῖσθαι dicuntur, qui persequuntur hostes, non contra Fugæ se mandare, ut in VV. LL. habetur. [Conf. ib. 103. 3, 97 : Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί· 4, 44 : Κατὰ δίωξιν πολλήν.] Sic etiam ap. Aristot. δίωξις et φυγὴ opponuntur Ethic. [Eudem.] 6 [5, c. 2. Dionys. A. R. 1, 57 : Ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ καὶ συντόνου διώξεως. Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb. || Appetitio. Plato Sympos. p. 192, E : Τοῦ ὅλου οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. Plut. Mor. p. 468, E : Ἐφέσεις καὶ διώξεις ἡ πάλιν ἀποστροφαὶ καὶ διαβολαί· 550, E : Μιμήσει καὶ διώξει τῶν ἐν ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) καλῶν.] || Δίωξις κλοπῆς, Accusatio furti, Actio furti, Plut. Pericle [c. 31 : Γενομένης ἐν ἐκκλησίᾳ διώξεως, κλοπαὶ μὲν οὐκ ἠλέγχοντο. Ib. c. 10 : Τὰς εὐθύνας καὶ διώξεις τῶν τὸν δῆμον ἀδικούντων. Thom. M. p. 893 : Δίωξις ἡ κατηγορία. G. D. De Cereris filiam raptam insequentis διωξει, in sarcophagis expressa, C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 358, 1. Hase.]

[Διωξίφαγρος, ὁ. Oppian. Hal. 1, 140 : Τῇσι δὲ καὶ φάγροι (Pagri) καὶ ἀναιδέες ἀγριόφαγροι. Schol. : Ἀγριόφαγροι, διωξίφαγροι διὰ τὸ κινεῖσθαι ταχέως. Inepte ἀγριόφαγροι explicatur per διωξίφαγροι. Scribendum deleto illo lemmate, quod fortasse non legitur in codd., ὀξύφαγροι διὰ τὸ κινεῖσθαι ταχέως, idemque voc. Oppiano ex aliquot libris restituendum, Τῆσιν δ' ὀξύφαγροι καὶ... G. Dindorf.]

[Διωργισμένως, Irate. Philodem. in Vol. Herculan. Oxon. vol. 2, p. 19.]

[Δῐ́ωρης, ους, ὁ, Diores, Amaryncei f., dux Epeorum. Hom. Il. Β, 622 : Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης· Δ, 517 : Ἀμαρυγκείδην Διώρεα. || Pater Automedontis ib. Ρ, 429, 474. De accentu Arcad. p. 26, 13.]

Διωρία, ἡ, Suidæ est ἀνακωχὴ, Dilatio, h. in l. [Josephi B. J. 5, 9, 1] : Δόξαν δ' ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοὶς στασιασταῖς παρασχεῖν. Alii interpr. Spatium, Intervallum. [Gl. Intercapedo, Spatium.] At Διορία ab Hesych. et Suid. exp. προθεσμία [addentibus, Εἰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, καιρὸν δηλοί]. Possit etiam significare Duo termini, quibus loca aliqua disterminantur et a se invicem dirimuntur. Exp. quoque Discrimen. [Phrynich. p. 26 : Διωρία, ἐσχάτως ἀδόκιμον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ προθεσμία ἐρεῖς. Quod repetit Thomas M. p. 740. || Diremtio, Separatio. Hesych. : Διωρίαν, διαζυγίαν, διαχωρισμόν. Διωριεῖ, νεῖκος (codex νίκος) πολέμου. Fort. Διωρία, νεῖκος, πόλεμος. || Διωρία s. Διορία (neque enim in scriptura codices sibi constant), Occasio. Constant. Porphyr. Admin. 22, p. 75, D, ab Lobeckio cit. : Διορίαν εὑρηκώς. Theophanes p. 398, a Ducangio indicatus : Εὑροῦσα δὲ διορίαν ἡ τούτου μήτηρ προσελάλησεν. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 314, A : Μηδὲ διωρίαν λαβόντι βουλῆς· 322, D : Τὸ κατ' ἀνάγκην ξυμβαῖνον διωρίαν οὐκ ἔχει βουλῆς· Andron.

Pal. p. 91, D: Διωρίας πραγμάτων· 415, E: Διωρίαν ἡμερῶν τῷ πατριάρχῃ διδοῦσι τῆς χώρας ἐξελθεῖν. || Bihorium, Duæ horæ. Novell. Justinian.] A

Διωρισμένως, Definite, Seorsim, Particulatim. [Jo. Chrys. In Cor. 2, serm. 3, vol. 3, p. 560, 24. Seager. Schol. Æschin. p. 252 ed. Bekk.: Διαρρήδην) φανερῶς, δ. Boiss. Aristot. H. A. 3, 19: Δ. καὶ χωρίς. Galen. vol. 12, p. 39: Τὸ τοίνυν εὐκρινέως σημαίνει μὲν τὸ οἷον διακεκριμένως τε καὶ δ. γίγνεσθαι. Plut. Mor. p. 415, A: Καθαρῶς καὶ δ. G. Dind.]

[Δίωρος, ὁ, ἡ.] Δίωρον Hesychio est ἀσύμφωνον, aliis διάφωνον, ἀνόμοιον, Dissonum, Dissimile. [Conf. Δίορος.]

[Διώροφος, ὁ, ἡ.] Διώροφον, dicitur τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας, Domus quæ duo tecta s. duas contignationes habet, Suid. [Genes. 6, 16: Κατάγαια διώροφα.] Reperitur et per ο μικρόν. [Scriptura vitiosa, de qua HSt. supra:] Διόροφος, ὁ, ἡ, Duplici tecto instructus, Duplicem concamerationem, contignationem habens, δίστεγος. [Sic interpretatur Hesych. Recte per ω ap. Schol. Pind. Ol. 5, 27: Διωρόφων καὶ τριωρόφων οἴκων. Appian. Punic. c. 95: Διώροφον δ' ἦν ἑκάστου τείχους τὸ ὕψος, ubi edd. vett. διόροφον. G. D. Perperam per ο Severianus quoque In cr. mundi t. 7, p. 590, 10: Ὥσπερ ἐν οἴκῳ διορόφῳ μεσολαβεῖ στέγη μέση. Rectius Basil. t. 1, p. 103, B, de favis: Διώροφοι καὶ τριώροφοι αἱ σύριγγες· et Greg. presb. Vita S. Greg. Nazianz. p. 26, D: Πολλῶν ὁπλοφόρων ἐν πλατείαις τε καὶ διωρόφοις καὶ τριωρόφοις ὄντων. Hase.] B

[Διωρύγη, ἡ.] Διορυγὴ, ἡ, Fossa, i. q. ὄρυγμα. Plut. Fabio, init.: Τινὲς δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους τούτου, πρώτους τῇ δι' ὀρυγμάτων χρησαμένους ἄγρᾳ, Φοδίους ἱστοροῦσιν ὀνομάζεσθαι τοπαλαιόν· οὕτω γὰρ ἄχρι νῦν αἱ διορυγαὶ φόσσαι· καὶ φόδερε τὸ σκάψαι καλεῖται. Sed notandum est, vett. libros ibi scriptum etiam habere διόρυγες, a nom. Διόρυξ: quæ scriptura mihi magis placet; nam διορυγὴ, sicut ὀρυγὴ, signif. potius Ipsam fodiendi actionem. Unde et Suidæ διορυγὴ est ὄρυξις: de quo vide et in seq. || Διωρυχὴ, ἡ, Perfossio: proprie vero parietum, quæ et τοιχωρυχία. Sic enim Suid., Διωρυχὴ, διάνοιξις τοίχων ἢ χρημάτων· διορυγὴ δὲ, ἡ ὄρυξις. [Quo non significationis, sed scripturæ diversitas traditur. Διωρυχὴ brevi ο et χ Philo p. 517, B (?), Liban. vol. 1, p. 190; vol. 4, p. 417; διορυγὴ brevi ο et γ Themist. Or. 2, p. 36 D (ubi διωρυχῆς cod. Monac.), Apollodor. Poliorc. p. 14. Tertium est διωρυχὴ Demosth. De Halonn. p. 86, 17 (ubi cod. Paris. S διορυχή), Polyæn. 4, 18, p. 148, Aristid. Rhod. p. 546, Smyrn. p. 233, et Panath. p. 130, ubi cod. quartam speciem διωρυγὴ præbet, quæ legitur Plut. V. Fabii c. 1, et in Xenoph. Eph. 3, 9, p. 68. Hic Locella aut διωρυχὴν ad Thomæ præceptum aut certe διορυγὴν scribendum censet, quorum neutrum fieri debet. Pari errore Bernardus ad Joseph. A. J. 1, 9, p. 97, pro διωρυχὰς s. διωρυγὰς, ut in codd. legitur, aut διορυγὰς scribendum aut vulgatum διώρυχας retinendum esse decernit. (Etiam Hœschelius suspicatur Joseph. Orig. 2, 5: Τὸν ποταμὸν εἰς διωρυχὰς διατεμεῖν, leg. esse διώρυχας, ut 6, 39 De exc. Hieros.) Διωρυχὴ pro διώρυξ usurpatur haud incommode; non item hoc pro illo. Schol. ad Greg. Naz. Or. 1, p. 54 Montac.: Διώρυξ ἐστὶν αὐτὸς ὁ πορθμὸς, διωρυχὴ δὲ αὐτὸ τὸ διορύσσειν, ἵνα διώρυξ ᾖ (l. διορυγῇ) πορθμός. Λέγεται δὲ καὶ ταύτην ἔχειν τὴν διαφορὰν ἡ διωρυχὴ πρὸς τὴν διώρυχα, ἣν ἔχει ἡ ἐλευθέρωσις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Lobeck. ad Phrynich. p. 231, 232. Diodor. Exc. p. 490, 50: Διὰ πετροβόλου καὶ διορυχῆς τὸν μέγιστον οἶκον καταρράξαι. Schæf.] C

[Διώρυγμα, τό.] Διόρυγμα, Fossa per aliquem locum ducta. [V. s. Διόρυγμα. Διώρυγμα pro διώρυγα præbent codd. duo Diodori 1, 52.]

Διώρυξ [scr. Διῶρυξ], ἡ, [Genitiv. χος et γος, de quo Phrynich. p. 230: Διώρυγος διώρυγι διώρυγα οὐ· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγουσι διώρυχος διώρυχι διώρυχα. « Thom. M. p. 245: Διώρυξ διώρυχος ... ὡσαύτως καὶ διωρυχή, οὐ διωρυγή. Διώρυξ διώρυχος constanter ap. Herodotum (uno loco excepto) et Platonem scribi monuit Valcken. in notis postumis ad Thom. p. 157; itemque scribitur ap. Thucyd. 1, 109; 4, 109, Xenoph. Anab. 1, 7, 11, Theophr. H. Pl. 4, 8, Plut. V. Ages. c. 39, Cæs. c. 49, Arrian. Alex. 3, 6; 7, 18, Dion. Cass. 42, 41, Heliod. 9, 5, etc. Altera forma διώρυγες (Hippocr. De aere et loc. 5, 83) in Atticorum scriptis non deprehenditur; sed recentiores, Polybium, Diodorum, Strabonem, Pausaniam, partim ea sola partim utraque communiter uti Hemsterh. ad Thomam et Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 2, 3, p. 292 docuerunt. Sic etiam κατώρυξ ab Æschylo et Sophocle per χ flectitur.» Lobeck.], Fossa, i. q. διόρυγμα: sicut ab Hesychio quoque exp. τάφρος. [Polyb. 5, 51, 6, de fossa regia in Mesopotamia: Παραγενέσθαι πρὸς τὴν βασιλικὴν διώρυχα καλουμένην.] Item Canalis, ut ἀπώρυξ, quod et ὑπόνομος. [Herodot. 1, 75: Διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν.] Theophr. H. Pl. 4, [8]: Καταλείπονται γάρ τινες διώρυχες, δι' ὧν διαπλέουσι. Strabo 5, p. 107: Ὑπὸ δὲ ἀόρνου διώρυγος ὑπονόμου τμηθείσης μέχρι Κύμης, ἅπαντ' ἐκεῖνα ἐφάνη μῦθος, ubi διώρυξ, sicut et κατώρυξ infra, adjective etiam accipi queat pro διορωρυγμένος, ut Suid. in Διορυγὴ innuere videtur. Apud eund. Strab. διώρυξ κρυπτὴ pro Cuniculo, et pro Meatu aquarum, s. Aquæductu cæco, vel Fossa cæca; utroque enim modo interpr. Bud., l. 5: Διώρυξι κρυπταῖς διατέτρηται παντα χόθεν. || Apud Xen. vero Cyn. p. 569 meæ ed. [2, 6], ubi hæc leguntur, de cassibus et retibus, Τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἑνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα, Philelphus, inquit Bud. in suo Lex., interpr. Duorum vallorum et quaternorum vallorum, quasi a fossa deductum sit. Hæc ille. Quam interpr. sequendo nomen Διώρυγος, non jam a Διορύττω derivatum, sed compositum e Δὶς et ὀρύττομαι, significabit Qui duorum vallorum s. fossarum est: et Τετρώρυγος, Qui quatuor: et Πεντώρυγος, Qui quinque: et Δεκώρυγος, Qui decem: et Εἰκοσώρυγος, Qui viginti: et Τριακοντώρυγος, Qui triginta vallorum est. Vallorum autem quum dicitur, non intellige χάρακας, sed τάφρους. Veruntamen notandum, vet. librum eo in l. pro Δεκώρυγα, habere scriptum Δεκόργυια, Qui decem ulnarum est: e q. l. Omnibonus Leonicus occasionem sumsisse videtur cetera quoque eodem modo interpretandi; sic enim ille verba Xenophontis reddidit, Ceterum longitudo cassium ad ulnas, Græci a brachiorum extensione ὀργυιὰς vocant, accedat binas, quaternas, aut quinas. Retia denique filis constent senis denis: longa vero sint ulnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpretatio et lectio videtur magis consentanea. D

[Διωρυχή. V. Διωρυγή.]

Δίωσις, εως, ἡ, Depulsio, Propulsio, Propulsatio, Deturbatio. Exp. etiam peculiariter Dilatatio cum pulsu. Aristot. Probl. 34: Ἡ μὲν ἔκπνευσις, δίωσίς ἐστιν· ἡ δὲ ἀνάπνευσις, συναγωγή. [Id. Rhet. 1, 12: Δίωσις δίκης ... δίωσις τῆς ἐκτίσεως.]

[Διωσμὸς, ὁ, Expulsio, Propulsio. Aretæus p. 120, 7: Τὰ γυμνάσια ἐς τραχήλου πρησίας καὶ ἐς διωσμὸν χειρῶν συντείνει. Schol. Hom. Il. E, 112: Ἡ κατὰ διωσμὸν βελουλκία. Paul. Ægin. p. 208, 45 et 48. Conf. Διωστήρ.]

Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, chirurgicum instrumentum, quo in vulnus immisso, telum expellitur s. extruditur. Paul. Ægin. 6, cap. 88, quod περὶ βελῶν ἐξαιρέσεως inscribitur: Εἰ δὲ καὶ εἰς τὰ ἀντικείμενα τοῦ μορίου χωρήσοι τὸ βέλος, καὶ μὴ οἷόν τε ὂν ἐκείνου τοῦ μέρους ἐξέλκειν αὐτὸ, δι' οὗ καὶ κατεπάρη, διελόντες τὰ ἀντικείμενα, δι' ἐκείνων αὐτὸ κομισόμεθα· ἢ ἐξέλκοντες, ἢ καὶ διὰ τῆς καταπάρσεως διωθούμενοι· ἢ εἴπερ ἐκπεπτώκει, καθέσει διωστῆρος. Et mox, Καὶ εἰ μὲν οὖραχον ἔχει τὸ βέλος, τὴν θήλειαν τοῦ διωστῆρος καθέντες καὶ ἐναρμόσαντες ὠθήσομεν τὸ βέλος. Alioqui διωστῆρες dicuntur etiam Vectes et palangæ quibus per annulos impulsu trajectis, arca aliqua vel mensa portatur. Exod. 36, de arca fœderis: Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῆς, εὐρεῖς, ὥστε αἴρειν τοῖς διωστῆρσιν αὐτὴν ἐν αὐτοῖς. Et mox de mensa sacra, Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς, εὐρεῖς, ὥστε αἴρειν τοῖς διωστῆρσιν ἐν αὐτοῖς. Quo respexisse existimo Hesych. et Suidam, quum διωστῆρσιν exposuerunt ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαστάζουσιν. In Complut. certe Ed. legitur non hoc διωστήρων vocabulum, sed ἀναφορέων, c. 37, paulum diversis verbis: Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς ἐπὶ τὰ τέσσαρα κλίτη αὐτῆς· καὶ

ἐποίησεν ἀναφορεῖς ἐκ ξύλων ἀσήπτων, καὶ εἰσήγαγε τοὺς ἀναφορεῖς εἰς τοὺς δακτυλίους τοὺς ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς κιβωτοῦ, αἴρειν τὴν κιβωτὸν ἐν αὐτοῖς. Ut satis inde perspicuum sit, διωστῆρας et ἀναφορεῖς idem esse : quorum illi dicuntur ex eo, quod per annulos illos διωθοῦνται et trajiciuntur; hi vero, quoniam eis sublatum aliquid portatur s. bajulatur. [Exemplum ex Hippiatr. v. s. Διαστόλιον.] A

[Διώστρα, ἡ, Machina qua aliquid impellitur. Philo in Mathem. vet. p. 74 : Ἦν δὲ τὸ ἐμβόλιον τοῦτο διώστρα πεπονημένη ὥστε διωθεῖσθαι διὰ τῆς σύριγγος· et sæpius deinceps p. 95, 76.]

[Διωτογένης, ους, ὁ, Diotogenes, philosophus Pythagoreus, cujus fragmenta quædam servavit Stobæus in Florilegio. G. Dindorf.]

Δίωτος, ὁ, ἡ, Duas aures s. ansas habens. [Χύτραι δίωτοι Plato Hipp. maj. p. 288, D.] Athen. [11, p. 473, C] ex Anticlide, Καδίσκον καινὸν δίωτον. Id. [ib. p. 483, A], ubi de Κύπελλον sermo est, Σιμάριστος δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίους (sc. nominare κύπελλον tradit), τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κρῆτας. || Διώτη, Genus vasis a duabus auribus, h. e. ansis, appellatum, VV. LL. [Mœris p. 44 : Ἀμφορέα τὸν δίωτον στάμνον. *Diotam* dixit Horat. Od. 1, 9, 8. || Forma vitiosa Δύωτοι ap. schol. Hom. Od. B, 290. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 659.] B

Διώττας, Hesychio ἐργοδιώκτας, sed videtur scrib. potius διώκτας.

Διωφέλλειν, Hesych. διορύσσειν, Perfodere.

[Διωχὴς, ὁ, ἡ.] Δίωχος Hesychio est δίφρος δυνάμενος δύο χωρεῖν, Vehiculum quo duo vehi possunt. [Codex διωχῶς, i. e. διωχής. G. D.] Apud Etym. vero [p. 280, 52] scriptum διώχης, diciturque esse δίφρος ἅρματος ὁ δύο οἷος ἔχειν : nisi potius scr. ὀχεῖν. [HSt. supra :] Διοχὴς, ὁ, ἡ, Quo duo vehi possunt, Pollux 7, [116] : Δίφρος δὲ διοχὴς ὁ δύο φέρειν δυνάμενος. [Recte libri meliores διωχής. Δίφροι διωχεῖς 10, 47. Quæ forma Pausaniæ quoque restituenda ap. Eustath. p. 882, 13 : Ὅτι δὲ ὁ δίφρος καὶ διόχης κατὰ Παυσανίαν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, καθὰ καὶ δίφρος ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν, καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον διόχην (διωχῆ dicere debebat) καὶ δίεδρον ἑκάλουν εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. G. Dindorf.] C

[Διωχμός. V. Διωγμός.]

[Δμασαγόρας, ὁ, Dmasagoras, Ægyptius, pater Homeri, ut narrabat Alexander Paphius ap. Eustath. p. 1713, 23. G. Dind.]

[Δματέος, α, ον.] Δματέα Hesychio δαμαστέα, Domanda, Dor. pro δμητέα, a δαμάω, per sync. Nam hoc δμάω sync. passum, facit fut. δμήσω, præt. perf. act. δέδμηκα, pass. δέδμημαι.

[Δμάω, contr. δμῶ, i. q. δαμάζω, fingunt gramm. propter præteritum δέδμηκα. V. supra p. 883, C, Etym. M. p. 17, 53; 281, 5; 389, 46. Aorist. δμῆσαι ap. Hesych. : Δμῆσαι, δαμάσαι, κρατῆσαι.]

Δμῆσις, εως, ἡ, Domitio, Domitura. Hom. Il. P, [476 : Ἵππων ... δμῆσιν. Hesych. : Δμῆσις, δάμασις].

Δμήτειρα, ἡ, Domitrix. [Epitheton noctis ap. Hom. Il. Ξ, 259 : Νὺξ δμήτειρα θεῶν ... καὶ ἀνδρῶν.] Cereris epitheton, Etym. [M. p. 281, 9 : Δμήτειρα, δαμάστρια, ἡ Δημήτηρ. Hesych. : Δμήτειρα, δαμάστρια, γῆ γεννήτρια. Conf. Δομήτειρα.]

Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, Domitor. [Alcman ap. schol. Pind. Pyth. 4, 318, de Castore et Polluce : Πώλων ὠκέων δμητῆρες, ubi dialectus postulat δματῆρες, quod in δαμαντῆρες et δαμάντορες corruptum in codd. Herodiani Π. σχημάτων p. 61, 19.] D

Δμητὸς, ἡ, ὸν, Domitus. [Propter etymologiam adjectivi εὔδμητος ponit Etym. M. p. 389, 46 et Δμήτης propter ἀδμήτης p. 17, 53. Certius exemplum Hesychii gl. est, Δμητὸν, βοητὸν (βιαστὸν Kuster.), ἀναγκαστὸν, οἰκοδομητόν. De postrema interpretatione v. s. Δομέω.]

Δμήτρα, ἡ, Hesychio δαμάστρα, Domitrix, Subactrix, per sync. pro δμήτειρα.

[Δμήτωρ, ορος, ὁ, Dmetor, Iasi f. Hom. Od. P, 443.]

[Δμῖα, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Δήμητρος, Hesych. gl. obscura, de qua conjecturam protulit Lobeck. Aglaopham. p. 154.]

[Δμωὰς, ἀδος, ἡ.] Δμωάδες, Ministræ, Famulæ, VV. LL. : sed haud scio an perperam pro δμωΐδες. [Manetho 2, 276 δμωιάδας, quod vel δμῳάδας vel δμωΐδας scribendum. Sed δμωιάδες et δμωιάδεσσι metrum postulat ap. Quint. Sm. 3, 684; 9, 341.]

Δμωὴ, ἡ, Serva, Ancilla. Hom. [Il. Z, 376 : Δμωαὶ νημέρτεα μυθήσασθε·] Od. O, [93] : Ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι. Alicubi autem [Il. I, 477 et alibi] δμωὰς γυναῖκας dixit, vacante hoc nomine. [Singulari utitur Marcellus in Anth. Pal. App. 50, 25 : Δμωὴν κυανέου Ἄϊδος ῥήξειε μάκελλαν. Quint. Sm. 5, 560 : Οὐ νύ σέ τις δμωὴν ἔτι θήσεται ἄλλος. Frequentissimus est pluralis numeri usus apud Epicos et Tragicos, ut Æsch. Agam. 908, δμωαὶ γυναῖκες, Choeph. 84, 1048, Soph. Ant. 1189, Eurip. Ion. 234. Rarissimum in oratione prosa. Xenoph. Cyrop. 5, 1, 6 : Συνανεβόησαν δὲ αὐτῇ καὶ αἱ δμωαί.]

[Δμωιάς. V. Δμωάς.]

Δμώϊος, α, ον, Servilis. Δμώϊον βρέφος, Infans e serva natus, Epigr. l. 1, tit. Εἰς βρέφη [Antipatri in Anth. Pal. 9, 407].

Δμωὶς, ίδος, ἡ, Serva, Ancilla. [Æsch. Suppl. 334 : Ὡς μὴ γένωμαι δμωὶς Αἰγύπτου γένει. Eur. Bacch. 514 : Δμωίδας κεκτήσομαι. Lycophro 1123 : Δμωίδος νύμφης ἄναξ. Hesych. : Δμωὶς, θεράπαινα, δούλη, ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι.]

[Δμῶις, ιος, ἡ, Dmois, urbs Ægyptia. Gramm. cod. Barocc. ap. Cramer. Mus. philol. 5, p. 428 : Πῶς κλίνεται τὸ Ξοΐς καὶ Σάϊς καὶ Δμῶις καὶ Ταμιάθις; διὰ καθαροῦ τοῦ ος, ἐπειδὴ ὀνόματά εἰσι πόλεων Αἰγυπτίων. G. Dindorf.]

[Δμωΐτης lectio vitiosa. V. Μνωΐτης.]

Δμὼν, Hesychio γυνὴ μεγάλη, Magna mulier. [Cyrill. : Δμωὴ, γυνὴ μεγάλη. Is. Voss. Cyrilli cod. Brem. : Δμωῇ, γυναικὶ δούλῃ. Biel.]

Δμὼς [i. q. Δμώϊος], Servilis, Vernaculus, ex Epigr.

Δμὼς, ὼς, item Δμωὸς, οῦ, ὁ, Servus, Minister. Hom. Od. [Ω, 256] : Τεῦ δμὼς εἰς ἀνδρῶν; τοῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; P, [320] δμῶες et ἄνακτες correlativa sunt. Legitur et Z, [71] : Δμώεσσιν ἐκέκλετο. [Δμῶες Soph. Antig. 598, Eurip. Il. plurimis.] Ex Eod. [non ex Homero, sed ex Hesiodi Op. 428] affertur Ἀθηναίης δμωός. [Ubi libri alii δμῶος, quem accentum probat Chœrobosc. ap. Bekk. Anecd. p. 1181 : Ὥσπερ ὁ Τρώς τοῦ Τρωός καὶ ὁ Τρῶος, ὁ δμὼς τοῦ δμωός καὶ ὁ δμῶος. « Δμῶος ἔχων μακέλλην (corrig. μακέλην ex Hesiodo l. c. 468), » alterum Etym. M. p. 770, 35 : Ἔστι Τρὼς Τρωός καὶ δμὼς δμωὸς χωρὶς τοῦ ι, καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν καὶ γίνεται Τρωὸς καὶ δμωὸς χωρὶς τοῦ ι.]

[Δνεύς. Etym. M. p. 189, 41 : Δνεὺς, ὄνομα πόλεως ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα ἀνετράφη ἡ χίμαιρα. Inter nomina in ευς memoratur ab Herodiano Π. μον. λέξ. p. 6, 12, ab Arcadio p. 126, 1. Vitiose Chœrobosc. ad Theodos. ap. Bekker. Anecd. p. 1365 : Δυεύς ὄνομα πόλεως ἐν Λυκίᾳ. G. Dindorf.]

[Δνοπαλίζω.] Δνοπάλιζεν Hesychio διὰ τῶν χειρῶν ἐδόνει καὶ ἐκίνει ἀναιρῶν· addenti, poetam bis esse usum h. v. : semel sc. Il. Δ, [471] : Οἱ δὲ λύκοι ὣς Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν. Et iterum, Od. Ξ, 501 : Ἀτὰρ ἤῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίζεις : quod Hesych. exp. δονήσεις ταῖς χερσὶ καὶ ἐκτινάξεις, Agitabis manibus et excuties : ut Eust. quoque ταῖς παλάμαις δονήσεις ἢ δινήσεις, οἷα συῤῥάπτων ἢ καὶ ἄλλως μεταχειριζόμενος· alludens ad etymon, innuensque δνοπαλίζειν dici pro δονεῖν ταῖς παλάμαις : ut et superius δνοπάλιζεν exp. ἐδόνει ταῖς παλάμαις : item ἐδόνει καὶ ἔπαλλε : indicans comp. esse vel e δονεῖν et παλάμη, vel e δονεῖν et πάλλειν : quorum utrumque non est dissentaneum. Et δνοπάλιζεν enim expones Agitabat et percutiebat manibus : et δνοπαλίζεις, Agitabis et excuties manibus. [Conf. Etym. M. p. 281, 19. Oppian. Hal. 2, 295 : Ὡς καὶ πουλύποδος δνοπαλίζεται αἰόλα γυῖα δυσμόρου. Schol. συστρέφονται, κόπτονται.]

[Δνοπάλιξις, εως, ἡ.] Etym. [M. p. 281, 18] affert et verbale Δνοπάλιξις, exp. ἡ διὰ χειρῶν κίνησις καὶ ἐκτίναξις, Motus et excussio, quæ manibus fit : ut Suid. quoque quum δνοπαλίξεις exposuisset διὰ τῶν χειρῶν κινήσεις καὶ ἐκτινάξεις, addit, esse a nom. ἡ δνοπάλιξις. [In δνοπάλιξ corruptum ap. schol. Oppiani Hal. 2, 295.]

[Δνόσσω. Hesych. : Δνὸς, κακοπλασσῶν. Musurus : Δνόσσων, κακοπαθῶν. Quam emendationem partim confirmat partim revellit gl. Δνόσουσι, διακόψουσι, κακοπαθήσουσι, ex qua sequitur priorem sic potius fuisse

corrigendam, Δνόσσων, κακοπαθήσων. G. Dindorf.]

[Δνόφεος, α, ον.] Ut non ζοφερὸς solum dicitur a ζόφος, sed ζόφεος etiam, sic a δνόφος non tantum δνοφερὸς, sed etiam Δνόφεος, ead. signif. Nam Hesych. habet δνοφέη, quod exp. σκοτεινῇ. [Id.: Γνόφεον, μέλαν. Codex μέλιαν.]

[Δνοφερὸς, ὰ, όν. V. Δνόφος.]

[Δνοφερώδης lectio vitiosa. V. Δνοφώδης.]

[Γνοφέω. V. Δνόφος.]

Δνοφόεις, εσσα, εν, i. q. δνόφερος et δνοφερὸς, Tenebrosus, Obscurus. Unde fem. δνοφόεσσα. [Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 949, F: Ὄμβρον ... δνοφόεντα.]

[Γνοφομηνία, ἡ, Defectus lunæ. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 124. Boiss.]

[Δνόφος, ὁ. HSt. post ea quæ de voc. ζόφος ejusque compositis attulit:] At vero Δνόφος, et Γνόφος, de quibus hic me dicturum promisi, magis poetica sunt: eandem alioqui quam ζόφος signif. habentia, Tenebrarum et Caliginis. De derivatione autem vide quæ in Ζόφος a me allata fuerunt. Quibus tamen addendum est quod ap. Eust. legitur, sc. γνόφος habere γ ex Æolica dialecto: Ἀπὸ τοῦ νέφος, inquit, νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικόν· ὁ ἄλλως δνόφος. Sed δ, quod habetur in isto δνόφος, e verbo δονῶ manare existimavit, ut apparet ex ea expos. quam adjectivo δνοφερὸς tribuit: de qua dicam paulo post, quum ejus exx. proferam. Etym. quoque [M. p. 236, 29] hujus derivationis meminit; nam in γνόφος postquam exposuit, ἡ συννεφία, et ὁ ζοφώδης ἀὴρ, addit, παρὰ τὸ κενὸς φάους εἶναι, κνόφος καὶ γνόφος· vel a νείφω, νόφος, et γνόφος, per pleonasmum literæ γ. Adjicit vero et tertiam derivationem, utrique communem. A δονεῖν (inquit) et νέφος fit δόνοφος, et per sync. δνόφος, ac γνόφος. Sed perperam, ut de reliquis taceam, adjici videtur hic γνόφος, quum e δόνοφος per sync. fieri possit δνόφος, at non item γνόφος. Hoc quoque ap. eum videri mirum queat, quod de adjectivo δνοφερὸν ita loquitur [p. 281, 14] ac si non extaret ejus subst. δνόφος. Scribit enim a νέφος fieri νεφερὸν, deinde intervenire mutationem et pleonasmum (intellige autem, ad formandum hoc δνοφερόν). Vel a γνόφος fieri γνοφερὸν et δνοφερόν. Quin etiam adjungit, vel κνόφος, κνοφερόν. Sed puto eum scripsisse ἢ παρὰ τὸ κνόφος, κνοφερὸν καὶ γνοφερὸν καὶ δνοφερόν. Ego certe mutationem a κνόφος in γνόφος facilem fuisse non negarim, quum et in aliarum quarundam vocum initiis hanc istarum literarum κ et γ permutationem videamus; sed de mutatione in δ haud scio an idem dici possit: licet Eust. scribat, τραπέντος τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Adde quod illius nominis Κνόφος nullum exemplum affertur, ac tantum formationis gratia poni videtur. Longius igitur petenda esset illa derivatio: nimirum a nomine Κνέφος (quod dici sicut et κνέφας, Etym. testatur, quemadmodum οὖδας et οὖδος), e quo fingendum esset illud κνόφος. Quæ quum ita sint, ab illa derivatione a νέφος nolim discedere, ac potius sicut γνόφος habet γ e dialecto Æolica, ita δνόφος ex alia quapiam accepisse δ dixerim. Sed quid certi de his afferri potest? Eust. enim γνόφος Æolicum esse tradit, at Hesych. δνόφος, non γνόφος, Æolibus ascribit. [Δνόφος Doribus tribuit Etym. M. p. 60, 9: Οἱ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσι ... ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον.] Venio tandem ad exempla usus horum nominum. Hujus quidem δνόφος nullum in præsentia se offert [Æsch. Choeph. 52: Ἀνήλιοι βροτοστυγεῖς δνόφοι καλύπτουσιν δόμους. Simonides ap. Dionys. De comp. verb. p. 223, 2 R.: Νυκτιλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ]: sed ex eo facti nominis adj. Δνοφερὸς exemplum in promptu est: Hom. Il. I, [15]: Ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Ubi Eust. exp. τὸ μέλαν, ἐξ ὁμοιότητος γνόφου· τραπέντος τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Vel, inquit, ὡς ἐν σχήματι συνθέτῳ, τὸ μετὰ δονήσεως φερόμενον καὶ ψόφου τινός. Ab Hesychio autem δνοφερὸν exp. σκοτεινὸν, et μέλαν, additurque, ἀπὸ τοῦ δνόφου: quod subst. δνόφος vult esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Contra autem non δνόφος, sed γνόφος Eust. Æolicum esse tradit, ut antea docui. Sed quæcunque sit illius δνόφος origo, adjectivi Δνοφερὸς ex eo facti signif. minime dubia est. Potestque reddi Tenebrosus, Caliginosus, vel Ater, non solum Eust. et Hesychii, sed et Suidæ testimonio, qui hunc l. [Antipatri Sid. in Anth. Pal. 7, 241] affert, Ὀλοφύρατο χερσὶν ἀμήσας Ἀνδροφόνοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν. [Hippocr. p. 308, 10: Ἐκκρίνει γὰρ ἐξ ἁπάντων τὴν νοτίδα καὶ τὸ δνοφερόν. Νὺξ δνοφερὰ Soph. El. 91. Δνοφερᾶς γᾶς Eur. Tro. 1265. Δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης Theognis 243. Athen. 2, p. 41, E: Τὰ ἐκ πετρῶν φερόμενα (ὕδατα) δνοφερὰ καλεῖ ὡς ἀχρεῖα δηλονότι.] Altero subst. Γνόφος usi sunt LXX Interpr. Exod. 10, [22]: Καὶ ἐγένετο σκότος, γνόφος, καὶ θύελλα, ἐπὶ πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου. Quæ tria itidem conjunguntur ab auctore Epistolæ ad Hebr. 12, [18]: Οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ, ubi γνόφον vetus Interpres reddidit Turbinem: quam interpr. et alii retinuerunt. In eo tamen Exodi l., qui historiam continet, cujus ibi fit mentio, Græci illi Bibl. Interprr. non habent tria illa vocabula, sed tantum νεφέλαι γνοφώδεις, i. e. Nubes caliginosæ. Plur. γνόφοι ap. Aristot. De mundo [c. 2 extr.]: Πτώσεις κεραυνῶν, μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, Conflictationes aeriæ caliginis vel opacitatis, Bud. [Hesych.: Γνόφος, συννεφία, δῖνος, ἄνεμος, ἀχλὺς, σκοτομηνία. Turbinem, qui vulgo ἐκνεφίας dicitur, significat ap. Lucian. De morte Peregr. c. 42: Ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος. Dio Chrys. vol. 2, p. 51: Οἱ τοῖς ἀπογείοις, μᾶλλον δὲ τοῖς ἀπὸ τῶν γνόφων πνεύμασι πλέοντες. || Γνοφίας ventus memoratur ab Joanne Lydo De mens. p. 280 ed. Rœth.: Ὁ δὲ ἀπὸ γῆς καὶ συστροφῆς ἀέρος, γνοφίας. G. D.] || Γνοφόω, Caligine tego, Obtenebro, Obscuro. Affertur et Γνοφέω, in VV. LL. pro eadem signif., sed γνοφόω magis placet, ut ζοφόω a ζόφος. [Γνοφωθῆναι Nilus Epist. p. 341. G. Dindorf.]

[Δνοφώδης, ὁ, ἡ.] Γνοφώδης, Caliginosus, Tenebrosus, ut vides in l. quem in Δνόφος attuli. Afferturque et pro Ater ex Eur. [Tro. 79: Γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα. Quod δνοφώδη potius scrib. Plut. Mor. p. 949, A: Ἀέρα γνοφώδη καὶ ζοφερόν. Γνοφώδης χειμὼν Geopon. 1, 12, 18. Γνοφῶδες θέρος ib. 25. Schol. Dioscor. in Matthæi Med. p. 361: Κνοφώδη τόπον. Scrib. γνοφώδη. Hippocr. p. 308, 22: Ἐκ τῶν λαμπρῶν δνοφερώδεα γίνεται. Corrig. δνοφώδεα. G. Dindorf.]

[Δνὼψ, χιτῶνος εἶδος βαθέος (codex βάθος), Hesych.]

[Δοάν. V. Δήν.]

[Δοάζω. Δοάσσατο. Δοάσσεται. V. Δοιάζω.]

[Δόαρος, ὁ, Doarus, episcopus. Act. Tetrab. 3, serm. 4, c. 48.]

[Δόαχος, ὁ, Doachus, n. pr. ap. Liban. vol. 4, p. 249, 10, sed corrigendum Δάοχος. G. Dind.]

[Δόβηρος, ἡ, Doberus, πόλις Παιονίας. Οἱ πολῖται Δόβηρες, Steph. Byz. Δόβηρον τὴν Παιονικὴν dicit Thucyd. 2, 98 (ubi schol. τὴν νῦν καλουμένην Γέβρην). Δοβήρου est in epigr. Adæi in Anth. Pal. 9, 300. Alia forma in versu Adriani ap. Steph. Byz. (s. v. Ἀστραία): Οἳ δ' ἔχον Ἀστραίαν τε Δόβηράν τε, ubi cod. Vratisl. δόβηρα, Berkelius vero Δόβηρον corrigit. «Passim enim (inquit) Doberus et Plinio *Deborus* et Ptolemæo Δήβορος dicitur. In Concilio Chalced. Δούβηρος appellatur, sed Latini Doberitanum episcopum vocant. Pessime a Const. Porphyr. l. 2 Them. Macedoniæ Διόβυρος appellatur.» Codicis Vratisl. lectionem quodammodo confirmat Suidæ gl. Δόβειρα (i. e. Δόβηρα), ὄνομα πόλεως. Δόβηρες, οἱ, ap. Herodot. 5, 16; 7, 113. G. Dindorf.]

Δόγμα, τὸ, Quod faciendum videtur, Thucyd. ut vult Bud., qui et δόξασμα sic a Platone accipi tradit. || Placitum, Decretum [Plato Phædro p. 257, C: Γελοῖον ... τὸ δόγμα λέγεις· Sophist. p. 265, C: Τῷ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι. Eadem conjunguntur Rep. 5, p. 464, A. Leg. 7, p. 791, D: Λέγω δὴ τό γε παρ' ἡμῖν δόγμα, ὡς ... Τὸ νῦν παρὸν δόγμα ib. 10, p. 900, B. Δόγματα περὶ δικαίων καὶ καλῶν Rep. 7, p. 538, C. Sæpissime dicitur de decretis publicis. Plato Leg. 1, p. 644, D: Λογισμὸς ... γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται]: ut δόγμα τῆς συγκλήτου Herodiano, quod Politian. Senatusconsultum interpr. [Polyb. 20, 4, 6: Μετὰ κοινοῦ δόγματος· 4, 26, 4: Χωρὶς κοινοῦ δόγματος· 3, 27, 7: Ῥωμαῖοι Καρχηδονίοις πόλεμον ἐξήνεγκαν ἕως δόγματος, Decreto tenus. Schweigh. Plutarchi exx. v. ap. Wyttenb. Δόγμα κυροῦν Diodor. Exc. vol. 2, p. 632, 70. Δόγμα συνθεῖναι

Pollux 4, 27. Δόγματα Ἀμφικτυόνων apud Demosth. p. 278.] Sed de Placitis philosophorum potius dicitur [Diog. L. 3, 52 : Αὐτὸ τοίνυν τὸ δογματίζειν ἐστὶ δόγμα τιθέναι, ὡς τὸ νομοθετεῖν νόμους τιθέναι. Δόγμα δὲ ἑκατέρως καλεῖται, τό τε δοξαζόμενον καὶ ἡ δόξα αὐτή] : unde et δογματικοὺς Pyrrhonii ceteros appellabant. Hac autem in signif. servata fuit et ap. Lat. vox Dogma. Plut. Ad Col. : Κατὰ τὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ἐστί. [Et sæpiss. in eo opusculo. Mor. p. 14, E : Τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα, aliisque ll., quos v. ap. Wyttenb. Vitæ sectam significat ap. Palladam in Anth. Pal. 9, 393 : Ἓν γὰρ ἑνὸς δοκέει δόγματος ἀντίπαλον. || De usu hujus voc. apud scriptores ecclesiasticos copiose dixit Suicerus, ex quo potissima apponimus. «Δόγμα notat 1. Edictum, Decretum. Ev. Lucæ 2, 1 : Ἐξῆλθε δ. παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου. Hoc sensu in V. quoque T. apud solum quidem Danielem, sed satis frequenter. Vide 2, 13; 6, 8, 9, 15. Hesych. : Ἔκθεσις, νομοθεσία, πρόσταξις, δόγμα. Δόγματα, ... προστάγματα, Mandata. Actor. 17, 7 : Τὰ τοῦ Καίσαρος δόγματα. 2. Ritum seu ceremoniam legalem ex decreto dei institutam. Ad Ephes. 2, 15 : Τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας. Ad Coloss. 2, 14. Quibus in ll. Jo. Chrysost., Theophyl. et Theodoret. de doctrina intelligunt evangelica. 3. Δόγματα sunt Placita in legitima synodo, ex auctoritate verbi dei decreta et statuta. Actor. 16, 4 : Παρεδίδουν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα. V. ib. 15, 20. Conf. Δογματίζω. Apud Patres 1. notat Doctrinam. Basil. In Ps. 7, p. 144 : Ἐνδιάστροφα δόγματα. Id. In Jesaiæ c. 16, p. 1123 : Δυνατὸς τὰ τῶν ἑτεροδόξων καταστρέφεσθαι δόγματα. Jo. Chrys. Serm. 8, vol. 5, p. 133 ed. Paris. : Ὁ διάβολος τὰ πονηρὰ ταῦτα ἀνέσπειρε τῆς ἀσεβείας δόγματα. Τὰ τῆς ἐκκλησίας δόγματα ap. eundem Homil. 6 in Ep. ad Philipp. Ita etiam frequenter ap. Cyrill. Alex. aliosque. 2. Basilius M. De Sp. S. c. 27, vol. 2, p. 212, doctrinæ Christianæ duas facit partes, τὰ κηρύγματα, Præconia, et τὰ δόγματα, et addit : Ἄλλο γὰρ δόγμα καὶ ἄλλο κήρυγμα. Τὰ μὲν γὰρ δόγματα σιωπᾶται, τὰ δὲ κηρύγματα δημοσιεύεται. Dogmata appellat quæ alii vocant τὰ ἀπόρρητα, Ritus et cerimonias, quarum ratio non omnibus constat. Eandem distinctionem inculcat Eulogius, archiepisc. Alexandr., in Bibl. Photii cod. 230, p. 833.»]

[Δογμάτιας, ὁ, Plenus s. Creber sententiis. Philostr. p. 502 : Τὴν δὲ ἰδέαν τοῦ λόγου δ. ὁ Κριτίας καὶ πολυγνώμων.]

Δογμάτίζω, Dogma aliquod introduco, s. inveho, Dogmatis alicujus sum auctor, Dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. [V. Diogenis L. l. s. Δόγμα allatum.] Gregor. : Οὐδὲ τοῦτό ἐστιν, ὃ δογματίζομεν. [Jo. Chrys. In cap. 1 Ep. ad Gal. p. 710 : Οὐ δογματίζοντες τοῦτο ἐποίουν, Non quasi dogma sancientes. Justin. M. Apol. 2, p. 66 : Οἱ λεγόμενοι στωϊκοὶ φιλόσοφοι καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν εἰς πῦρ ἀναλύεσθαι δογματίζουσι. Clem. Al. Strom. 1, p. 276 : Τὰ παρὰ τῶν ἐπισήμων δογματιζόμενα αἱρέσεων. Suic. Schol. Hom. Il. Σ, 112 : Πρῶτος δὲ Ὅμηρος τὸν θυμὸν ὑπὸ λογισμοῦ σθεννύμενον ἐδογμάτισεν· ad Ψ, 65 : Χρύσιππος ... σφαιροειδεῖς (τὰς ψυχὰς) γενέσθαι δογματίζει.] A Budæo tamen exponitur simpliciter Decerno, in h. l. ejusdem Gregor. : Οἱ δὲ (τὸν θεὸν) οὐ προνοεῖν τῶν τῇδε δογματίζουσι. Sed ab Areop. poni scribit pro Tueor dogma. [Decernendi significatu sumitur Esth. 3, 9. Maccab. 2, 10, 8 : Ἐδογμάτισαν μετὰ κοινοῦ προστάγματος καὶ ψηφίσματος, et c. 15 : Ἐδογμάτισαν πάντες μετὰ κοινοῦ ψηφίσματος. Eadem signif. satis frequens in Canonibus Conciliorum, in quibus δογματίζειν et ὁρίζειν eodem sæpe sensu sumuntur. Suicer. Diodor. 4, 83 : Ἡ σύγκλητος ... χρυσοφορεῖν ἐδογμάτισε (τὰς πόλεις) τῇ Ἀφροδίτῃ· Exc. vol. 2, p. 620, 6; 626, 76. Nicarch. in Anth. Pal. 9, 576 : Ὡς Πάρις οὐ σὲ καλὴν, ἀλλ' ἔμ' ἐδογμάτισε, Judicavit. || Forma passiva Paul. Ad Coloss. 2, 20 : Τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε ...; Cur edicta vobis præscribi patimini?]

Δογμάτικὸς, ἡ, ὀν, Qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur; contra quam facit Pyrrhonius s. ephecticus. Sic utitur Strabo, item Sextus philos., Diog. L., alii. [Δογματικώτατον Philo vol. 1, p. 252, 26. G. D.] Item δογματικοὶ ἰατροὶ, Galen. Ad Glauc., qui distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. [Id. vol. 10, p. 54 : Εἰ μὲν διὰ τῆς ἐμπειρίας εὕροι, τηρητικός τέ τις καὶ ἐμπειρικὸς ὀνομασθησόμενος, εἰ δὲ διὰ λόγου τινὸς ἢ μεθόδου, λογικός τε καὶ μεθοδικὸς καὶ δογματικός.] || At δογματικοὶ Platonis sermones, Qui sunt ad præcipiendum compositi, Quintil. 2, 15. [|| Adverb. Δογματικῶς ap. Philon. vol. 1, p. 174, 41. G. D. Frequens ap. Sext. Emp., velut p. 427 et 495 οἱ δ. φιλοσοφοῦντες. Basil. Epist. 3, p. 16. || «Δογματικὸν, Cantus ecclesiastici species. Pentecostarium : Ζήτει εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινὸν, καὶ νῦν θεοτόκιον τὸ πρῶτον δογματικόν. Marcus hieromonachus De dubiis typicis c. 3 : Δογματικὸν τῆς θεοτόκου. Paracleticus p. 1, 27, 51, 64, 149, 169, quæ omnia sunt de mysterio divinæ incarnationis.» Ducang.]

[Δογματισμὸς, ὁ, Excogitatio, Commentum. Epiphan. t. 1, p. 561, D : Οὕτως (f. Οὗτος) γὰρ ὡς ἐν κεφαλαίῳ τῶν Ὠριγένους δογματισμῶν ὁ νοῦς. Hase.]

Δογματιστὴς, ὁ, Qui dogmatis alicujus s. aliquorum dogmatum est auctor, defensor. Gregor. : Πόθεν σοι τοῦτο καὶ παρὰ τίνων δογματιστῶν; [Idem p. 399, C ed. Bened. : Τὸν οὐχ οὕτως ἀσεβῆ δογματιστὴν ὅσον ἐχθρὸν καὶ φιλόνεικον. G. Dind.]

[Δογματολογία, ἡ, Dogmatum expositio. Sext. Emp. p. 528 : Τὰς ἐκείνων δογματολογίας ... πλασματώδεις ὑπαρχούσας.]

Δογματοποιέω, Decretum facio, Bud. p. 368, e Polyb. [1, 81, 4.]

[Δογματοποιία, ἡ, Dogmatum compositio. Ἡ Πλάτωνος δ., Aristob. ap. Euseb. Præp. ev. 13, p. 664, A. Hemst. Alcin. p. 123. Bast. Vita Maximi Confess. vol. 1, p. xxi. G. Dind. Greg. Nyss. t. 2, p. 672, D : Τὰς ἀτόπους ἐκείνας δογματοποιίας· conf. eund. t. 1, p. 190, A, et t. 2, p. 772, C. Locum Aristob. affert quoque Clem. Al. vol. 1, p. 411 Pott. Hase.]

Δόδρα, ἡ, Potio s. Jusculum ex eo dictum, quod e novem speciebus fieret, ut Auson. indicat hoc Epigr. [88] : Δόδρα ποτὸς καὶ ἀριθμός· ἔχω μέλι, οἶνον, ἔλαιον, Ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμὸν, ὕδωρ, πέπερι. Quod quidam sic interpr. : Dodra vocor : quæ causa? novem species gero : quæ sunt? Jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal. [Continuatur in codice Thuaneo sæc. x, ubi exstat : «Dodra ex dodrante est. Sic collige : Jus, aqua, vinum, Sal, oleum, panis, mel, piper, herba, novem.»] Dicitur igitur a dodrante; dodrans enim dicuntur novem unciæ.

Δοθιὴν, ῆνος, ὁ, Furunculus, tumor ἀποστηματώδης, e crassis humoribus in carnosis plerumque partibus consistens, mitis quidem quum solam cutem occupat, sed pervicax et malignus, ubi subter actis radicibus erumpit : ut Gorr. inter alia e Galeno tradit, qui geminam ejus differentiam facit, Κατὰ τόπ. 5 [vol. 13, p. 464]. Diosc. 1, 184, de ficubus : Καταπλαττόμενα δὲ ἑφθὰ λεῖα διαφορεῖ παρωτίδας, δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει. Unde Plin. 23, 7 : Ad furunculos, panos, parotidas decoctæ illinuntur. Aristot. H. A. 3 : Δοθιήνων καὶ φυμάτων μεστός. Ap. Pollue. [4, 190] legitur, Δοθὴ τέρμινθος, φῦμα φλύκταιναν ἔχον. [Δοθιὴν, τέρμινθος Falckenb. recte.] Ap. Suidam vero, in Ms. etiam exemplari, Δοθίων, φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός· cum hoc exemplo, Ἔχουσα δοθίωνα ὑποφυόμενον ἄρτι. [Scrib. δοθιών. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 17, 20 : Φυλακτέον δὲ ὡς πολλοὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ διὰ τοῦ ω λέγουσι τὸ δοθιὼν, συναποφερόμενοι τῷ κνακιὼν καὶ ἀσιὼν καὶ Ἀνθεστηριὼν καὶ τοῖς τοιούτοις. Ejusdem terminationis forma, sed corrupta, ut videtur, ex δοθιὼν, apud Hesychium est Δολέων, ὁ δοθιήν (codex δδοθίην). Qui voc. δοθιὴν utitur s. v. Ἀμάνορες et Ὀλοφυκτίς. Alia corruptela in Gl. : Δοθίνη, Furunculus. G. D.] Sed valde suspectum mihi est illud Pollucis δοθὴ τέρμινθος, quum δοθιῆνα diversum esse tumorem a τερμίνθῳ pateat, ex his verbis Hippocr. Π. χυμῶν, et Epid. 6, [p. 1176, D, coll. p. 51, 39] : Οὔτε φαγεδαίνῃ οὔτε δοθιῆσιν οὔτε τερμίνθοισιν ἁλίσκονται. Ubi notandum est, Ald. edit. habere δοθίησιν, sed perperam procul dubio : quum alibi ap. eum legatur δοθιῆνες, ut Π. παθῶν, Χοιράδες, καὶ φύγεθλα, καὶ δοθιῆνες. Alioqui si ι subscriptum haberet, esset a sing. δοθίη. [Hippocr. p. 526, 17; Paul. Æg. 4, 23. Aristoph. Vesp. 1172 : Δοθιῆνι σκόροδον ἡμφιεσμένῳ. De accentu Herodian. l. c. p. 17, 1—14 : Δοθιὴν (co-

dex hic et infra per diphthongum δοθιήν)· οὐδὲν εἰς ἣν λῆγον ὄνομα ὀξυνόμενον καθορεύει κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων ... δῆλον ὅτι σημειώδης ὁ δοθιὴν παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενος καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ η σύμφωνον. Τηλεκλείδης· Ὁ δ' ἀπ' Αἰγίνης νήσου χωρεῖ δοθιῆνος ἔχων τὸ πρόσωπον. Καὶ Ἑρμιππος ἐν Θεοῖς· Φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης ὥσπερ πέπονος δοθιῆνος. Arcad. p. 9, 15.]

[Δοθιηνικὸς, ἡ, όν. Δοθιηνικὸν, Medicamentum contra furunculos, ap. Paul. Ægin. p. 142, 48. G. D.]

[Δοίαγμα, τό. De hoc voc. reponendo ap. Hesych. propter literarum seriem cogitabat Is. Vossius in gl. Δόγματα, ζητήματα, προστάγματα.]

Δοιάζω, Dubito: nam Hesych. δοιάσαι exp. διστάσαι [et βουλεύσασθαι], sicut et Ammonio δοιάσσατο est ἐδίστασε. || Consulto, Delibero: δοιάσατο [codex δοιδέατο] Hesychio ἐβουλεύσατο. [Ammon. p. 44: Δοάσσατο τοῦ δοιάσσατο διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ δοάσσατο σημαίνει τὸ ἔδοξε, τὸ δὲ δοιάσσατο ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε. Ad quem Valck. Anim. p. 66, 67: «Fallitur Ammonius et quæ diversa credidit amice conspirant atque ab una, nisi fallor, origine descendunt. Sicuti a δίς διστάζειν, a δύω δυάζειν, ita a δοιός δοιάζειν, a δοός δοάζειν, quæ omnia Dubitandi potestatem habent. Vocabuli δοιὸς procul omni dubio vetusta forma et simplicior fuit δοὸς, quam agnovit Etymologus p. 289, 18: Δοὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δοιός. Hinc δοάζειν et δοάζεσθαι. Suid.: Δοάζω, ἀμφιδόξω. Lege Δοάζω, ἀμφιδοξῶ. (Δοάζω præbet cod. Oxon.; ἀμφιδοξῶ correxit Kuster. G. D.) Hesychio non longe dissimilis menda adhæsit: Δοξάζει, ἀμφιδοξεῖ, διστάζει, δικάζει. Literarum ordo postulat: Δοάζει, In utramque partem cogitationem versat et animi dubius pendet. (De hoc l. HSt. in Ind.: «Δοάζει He«sych. exp. ἀμφιδοξεῖ, διστάζει, Dubitat: quo signifi«catu et δοιάζει s. ἐνδοιάζει dicitur. Item δικάζει, Judi«cat: ut et δοάσσεται Idem affert pro δοξάζει, συμφέ«ρον καταφαίνει: et δοάσσατο pro διενοήθη, ἐβουλεύσατο: «item ἔδοξε.») Formam mediam Δοάσσασθαι frequentavit Homerus, qui quoties διάνδιχα μερμηρίζοντας ... in scenam producit, toties ubi in alteram partem inclinasse videbantur, subjungere amat, Ὥδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Scholia cum Ammonio et aliis δοάσσατο interpr. ἔδοξε, et quidem recte. (Omittimus sequentia, quibus Valck. frustra annititur ut dubitationis quandam signif. Homerico illi δοάσσατο inesse demonstret, quam manifestum est nullam esse. Tum ita pergit:) Non male itaque Etymol. δοάσσατο reddidit ἐνεδοίασε atque idem esse credidit quod δοιάσσατο. Quæ de verbi origine submonuit, non minus aliena sunt quam quæ Apollonii Rh. scholiasta (δοάσσατο pro ὄϊσατο dictum fingens) expromit ad 4, 14. Apud Apollon. 3, 769 Medea infortunia sua δοάσατο, Animi dubia secum versabat. Δοιάζεσθαι apud eund. 4, 575: Λεύσσειν οὔρεα δοιάζοντο. Schol. ἐστοχάζοντο, Dubitabundi conjectabant. Alibi forma diversa βουλὰς δοιάζειν 3, 817: Οὐδ' ἔτι βουλὰς δοιάζεσκεν, i. e. non amplius ἐνεδοίασε.» Apud eundem 3, 955: Ὁππότε δοῦπον ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι. Schol.: Ἔδοξεν ἀκούειν παραδραμόντα. Τοῦ δὲ δοάσσαι τὸ θέμα δοάζω. Σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. Grammaticorum opiniones de etymologia Homerici δοάσσατο exposuit Etym. M. p. 281, 31: Ἀπὸ τοῦ δόσσω, ὥς φασί τινες· ἀλλ' ὤφειλεν εἶναι ὁ ἀόριστος α' ἔδοξα. Κυρίως οὖν τὸ μὴ ἐν μιᾷ γνώμῃ ἑστάναι, παρὰ τὸ δοιὸς δοιάζω ὡς ἵππος ἱππάζω, λίθος λιθάζω. Ὁ μέλλων δοιάσω ἐδοιασάμην ἐδοιάσατο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ Αἰολικῶς ἐδοιάσσατο καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι δοάσσατο. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ δοκῶ δοκάζω δοκάσσατο, ἀποβολῇ τοῦ κ· ὥστε οἱ μὲν ἔλλειψιν τοῦ κ, οἱ δὲ τοῦ ι· ἵνα μὴ παρ' ἄλλου ὡς καινὸν ἀκούσῃς. Οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ ἄλλοι. Δοάσσατο, ἔδοξεν. Δοιάσσατο, ἐδίστασεν. Conf. Eustath. p. 942, 1—5. Etymologiam illam alteram quamvis ineptam secutus HSt. dixit de hoc aoristo s. v. Δοκάζω. Locos Homericos consideranti, in quibus δοάσσατο legitur (Il. N, 458; Ξ, 23; Π, 652, Od. E, 474; Z, 145; K, 153; O, 204; Σ, 93; X, 338; Ω, 239) et δοάσσεται (Il. Ψ, 339: Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δ. ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου), clarum erit nihil aliud hoc verbo significari quam ἔδοξε et δόξῃ, i. e. non inter duas fluctuare aliquem opiniones, sed unam eamque non dubiam habere sententiam. Itaque non potest ab δοιὸς derivari nec prodest Apollonii Rhodii comparasse exempla, quem ex ll. supra positis apparet grammaticorum secutum errorem non solum δοιάζειν et δοάζειν perinde habuisse, sed etiam aoristo illo δοάσσατο inductum formas finxisse ab nemine veterum Epicorum usurpatas, δοάσσαι et δοιάζοντο. Rectius Buttmannus Lexil. vol. 2, p. 103 aoristum ἐδοάσσατο ejusdem esse stirpis conjicit cujus præsens superest δέαται a grammaticis memoratum, sed ductum fortasse non aliunde quam ex imperfecto Homerico Od. Z, 242: Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε· ubi libri deteriores δόατ'. De quo dictum supra p. 930, B. Apparet ex his Ammonium, qui δοάσσατο et δοιάσσατο distinguenda esse præcipit, frustra reprehendi a Valckenario. || Δοιάζω ex δυάζω corruptum notabimus s. Δυάζω. G. Dind.]

[Δοίας, αντος, ὁ, Dœas. Steph. Byz.: Δοίαντος πεδίον Φρυγίας. Ἄκμονα γὰρ καὶ Δοίαντά φασιν ἀδελφούς· ἀφ' ὧν τε Δοιάντιον καὶ Ἀκμόνιον ἅλση. Δοίαντος πεδίον ap. Apoll. Rh. 2, 373, et πεδίον Δοιάντιον ib. 988 (male Δοιάντειον ap. Etym. M. p. 289, 15). Δάπεδον Δοίαντος Nonn. Dion. 13, 516.]

[Δοιασμὸς, ὁ, Dubitatio. Schol. Eur. Or. 635 (625 Matth.): Ἐν δοιασμῷ ἦν ἀμηχανῶν διὰ τὴν τύχην. Boiss. Nisi ἐν ἐνδοιασμῷ scripsit. G. Dindorf.]

[Δοιδαλσὸς, ὁ, Dœdalsus, rex Bithynorum, apud Strabon. 12, p. 563. Δυδαλσὸς ap. Memnon. in Phot. Bibl. p. 228. V. *Transactions of the royal society*, vol. 1, part. 2, p. 35. G. Dind.]

[Δοῖδος lectio vitiosa. V. Ἀοιδός.]

Δοιδῦκοποιὸς, ὁ, Pistillorum fabricator. [Plutarch. V. Phocion. c. 4.]

[Δοιδυκοφόβα, ἡ, Pistillum timens, podagra dicitur ab Luciano Tragop. v. 200, quia tinnitus ex pistilli in mortario collisione podagris permolestus, ut interpretatur Er. Schmidius.]

Δοίδυξ, ῦκος, ὁ [scrib. Δοῖδυξ, ut κῆρυξ et φοῖνιξ scribitur. Et sic ap. Polluc. 1, 245; 6, 90; 10, 104. G. D.], Pistillum, Radius, quo aliquid in mortario tunditur, miscetur, agitatur: i. q. ἀλετρίβανος, Pollux [6, 90]: cujus ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς Eupolis περιαμφίδας nominavit. [Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532, 30: Ὅτι ὁ τῆς θυΐας τριβεὺς δοῖδυξ μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζεται, ἀλετρίβανος δὲ παρὰ τῇ συνηθείᾳ καὶ οὐδὲν ἧττον παρὰ Ἀθηναίοις.] Aristoph. Eq. [984]: Εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤστην σκεύη δύω χρησίμω, δοίδυξ οὐδὲ τορύνη, ubi schol. dicit, δοίδυκα esse σμικρὸν καὶ στρογγύλον: teres enim hoc instrumentum esse solet; at τορύνην esse κινητήριον χύτρας, quo ea, quæ in olla coquuntur, miscentur aut agitantur. Addit autem hic proverbium esse ἐπὶ τῶν σμικρῶν καὶ μὴ αὐξανομένων, ἀλλὰ μικρῶν μενόντων. Idem Pl. [710]: Παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον· addens [716] horum usum, quia φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς· et, Ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπόν. [Vesp. 937: Δοίδυκα, τυροκνῆστιν, ἐσχάραν, χύτραν. Etymologiam ineptam v. in Etym. M. p. 289, 8.]

Δοιὴ, ἡ, Dubium, Dubitatio, Quum duabus menti propositis viis, nescit utram sequi debeat. Hom. Il. I, [230]: Δείδιμεν, ἐν δοιῇ δὲ (ἐσμὲν) σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας. Callim. H. in Jov. [4]: Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. [Antagoras ap. Diogen. L. 4, 26: Ἐν δοιῇ μοι θυμός.]

[Δοίημα, τό.] Δοιήμασιν Hesych. exp. ἀποφάσεσι, γνώμαις. [Sic Musur. Codex contra seriem literarum δοίμασιν. Ex δοκήμασιν corruptum videtur Kustero.]

[Δοιὸς, ἡ, ὁν, Duplex. Callim. Epigr. 1, 3: Δοιός με καλεῖ γάμος. Antipat. Thess. in Anthol. Pal. 9, 46: Δοιῆς ἔμμορεν εὐτυχίης. Simias ib. 6, 113: Δοιὸν (κέρας) ἐπὶ χλωροῖς ἐστεφόμαν πετάλοις.] Δοιὼ et plur. Δοιοὶ, poet. pro δύο, Duo. Hom. Il. Ω, [608]: Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς· E, [206]: Δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα. Hesiod. [Op. 430]: Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. [Aret. p. 61, 17: Χιτῶνες δοιοί· 64 extr.: Δοιαὶ ὄσχιες.] Athen. 11, [p. 491, F] scribit, τὸ δοιοὶ καὶ δοιαὶ significare τὸ κατ' ἀριθμὸν εἶδος, τὸ δύο, ut, Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Ibid. addit significare etiam τὸ συμφυὲς καὶ τὸ συνεζευγμένον κατ' ἀριθμὸν, ut, Δοιοὺς δ' ἀρ ὑπήλυθε θάμνους,

Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης. [Lycophr. 147 : Δοιὼ ... λύκους. Quod δύω scribendum. G. Dind.]

[Δοιοτόκος, ἡ, Duo s. Geminos pariens. Apollonides in Anth. Pal. 7, 742 : Κούρους δοιοτόκῳ νηδύϊ γειναμένη. Nam sic Salmas. scripturam codicis correxit δυοτόκωι. Jacobs. διττοτόκῳ.]

[Δοίτρον. V. Δροίτη.]

Δοκάζω, i. q. δοκεύω, sed parum usitatum. Videtur certe Sophro ap. Demetr. Phalar. [c. 151] πλόον δοκάζων dicere pro Navigandi tempus observans vel expectans. [Hesych. : Δοκάζει, μένει, ἐπιτηρεῖ, δοκεῖ, προσδοκᾷ. Ἐδόκαζεν, ἀπεδέχετο.] Sed ap. Theocr. [1, 150] δοκασεῖς, Dor. pro δοκάσεις, a δοκάζω, est pro Putabis, Arbitraberis. [Immo futurum est verbi δοκέω.] At δοάσσατο per sync. dicit Hom. cum ascititio σ, pro Visum est, tanquam a δοκάζομαι retinente signif. τοῦ δοκῶ, pro Videor : Il. N, [458] : Ὥδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. || Ap. Apoll. Rh. [3, 770] : Ἑξομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, Statuit, Decrevit. [V. Δοιάζω.]

Δοκάλια, Hesychio καλὰ, [ἄριστα,] ἀγαθὰ, Pulcra, Bona. [Lectio corrupta. Δάκιμα Ruhnken.]

[Δοκανη, ἡ.] Δοκάνην Hesych. [ubi codex δοκὰν] exp. θήκην, Loculum, Conditorium : mox tamen subjungens, δοκάνας esse τὰς στάλικας, αἷς ἵσταται τὰ λίνα [δεινὰ codex], ἢ καλάμους, Varos, quibus eriguntur et tolluntur retia, vel arundines. [Quod addit Hesych., ἢ κάλαμον, in mente habuit δόνακας. Schneid.]

[Δόκανον, τό.] Δόκανα in agro Lacedæmonio τάφοι quidam dicti fuerunt παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teste Suida et Etym. [M. p. 283, 5.] Sed hic affert et aliud etymon, nimirum δόκανα dicta παρὰ τὸ δοκεῖν, utpote φαντασίαν ἔχοντα τάφων ἀνεωγμένων : verum ea nominis ratio minus est consentanea. Meminit Plut. quoque horum δοκάνων, Περὶ φιλαδ. [p. 478, A, ex eoque Eustath. p. 1125, 59] : Καὶ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα Σπαρτιᾶται δόκανα καλοῦσιν· ἔστι δὲ δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπεζευγμένα· καὶ δοκεῖ τῷ φιλαδέλφῳ τῶν θεῶν οἰκεῖον εἶναι τοῦ ἀναθήματος τὸ κοινὸν καὶ ἀδιαίρετον. [|| Trabs. Nicetas in cod. Græcobarb. p. 364, B : Τά τε περὶ τὴν θάλασσαν τείχη διὰ δοκάνων (ubi alii libri δοκῶν) ὕψωσε. Idem in Manuele lib. 5, p. 106, D : Τὰ τῶν πύργων δοκανώματα. Ducang.]

[Δοκάριον, Assarium, Gl. « Trabs. Nicet. Chon. Hist. p. 400, C, ex cod. barbarogr. : Ξύλα μεγάλα κείμενα δοκάρια. » Ducang. Idem cod. ib. p. 251, A : Μετὰ μεγάλων ξύλων δοκαρίων, quod Nicetas dixit μεγίστοις σκόλοψιν. G. Dindorf.]

Δοκάω inusitatum, ut opinor. [Et in Ind. :] Δοκάειν, Hesychio τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, προσδοκᾶν, Observare, Expectare. [Lectio vitiosa pro δοκεύειν.]

[Δοκειανὸς, ὁ, Docianus, Isaaci Comneni ex sorore nepos, ap. Annam Comn. 1, p. 8. G. Dind.]

Δοκεύω, Observo, Insidior [Hesych. : Δοκεύειν (cod. δοκάειν), τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν], a δοκῶ, quia observamus eum et ei insidiamur, quem in manus nostras venturum putamus. Hom. Il. N, [545] : Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα, μεταστρεφθέντα δοκεύσας, Οὔτασ' ἐπαΐξας. Sic Π, [313] : Ἐφορμηθέντα δοκεύσας· Ψ, [325] : Καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, i. e. ἐπιτηρεῖ. [Eurip. Bacch. 982 : Μάτηρ πρῶτά νιν ... ὄψεται δοκεύοντα. Apoll. Rh. 2, 1269 : Τόθι κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων. Theocr. 9, 26 : Ὄστρακον, ᾧ κρέας αὐτὸς σιτήθην πέτρασιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. Lycophr. 1168 : Πᾶς γὰρ Ἰλιεὺς ἀνὴρ κόρας δοκεύσει, πέτρον ἐν χεροῖν ἔχων. Orph. Arg. 894 : Ῥᾷστα περὶ φρεσὶ δ' ἦσι δοκεύομεν ... « Δοκεύειν, quod pro Observare, Videre, Nonnus fere singulis paginis usurpat, tum etiam Manetho 6, 137, et Christodorus 287, Julian. Ægypt. in Anth. Pal. 9, 763, Irenæus ib. 5, 253, Cometas ib. 9, 597, Agath. ib. 11, 482, 9, Putare significat apud recentissimos scriptores, Coluthum 258, Christodor. 157, 161, 180, 336, 395. Et ita noster hic et infra 1087 : Οὐκέτι δὲ προφυγεῖν ἐδοκεύομεν αἰπὺν ὄλεθρον. » Hermann. p. 823.] Exp. interdum et Expecto. [Hesych. : Δοκεύει, ... προσδοκᾶν. Δοκεύων, ἐκδεχόμενος.] Est autem poeticum. Data vero fuit significatio participii δοκεύειν [δοκεύων] participio passivæ vocis δεδοκημένος, a δοκέομαι, alioqui nihil tale significante. Est enim δεδοκημένος, Qui observat, Qui stat in insidiis. Hom. Il. O, [730] : Ἔνθ' ἂρ ὅγ' εἰστήκει δεδοκημένος· ubi Eustath. venatorum esse verbum tradit, feram expectantium. Unde Προδοκὴ, inquit, Augustus locus, qui insidiantibus est aptus. Lat. Subsessa, ut quidam scribunt. Unde Il. O, [745] : Δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί. Hæc Eust., confundens certe diversas verborum origines. [Et in Ind. :] Δεδοκημένος, i. q. δοκῶν s. δοκεύων, h. e. ἐπιτηρῶν, ἐνεδρεύων, vel etiam ἐκδεχόμενος, Observans, Insidians, Excipiens. Hesiod. Scut. [214] : Ἧστο δ' ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος. Apoll. Rh. 2, [406] : Ἀμφὶς ὀπιπτεύει δεδοκημένος. Derivant nonnulli a δοκέω, sed a δοκάω quoque deduci queat, unde comp. προσδοκάω. [Δεδοκημένος præteritum est verbi δέχομαι, de quo v. p. 1032, B. Pro eo δοκεύμενος dixisse videtur Orph. Argon. 1359 : Χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι.]

Δοκέω, ήσω, ηκα, sed usitatius ξω et ξα, Videor : et δοκεῖ μοι, Videtur mihi. Hom. [Il. M, 215, N, 735 : Ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·] Od. Θ, [388] : Ὀ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι. [Æsch. Prom. 959 : Μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν ... τοὺς θεούς.] Sic in prosa passim cum infin. Xenoph. : Δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γινώσκειν. Plato De rep. 2 : Δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι. Isocr. : Ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Et impers., Δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι. [Plato Phædr. p. 228, C, Phædro dicenti, Ὡς μοι δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν, respondet Socrates : Πάνυ γάρ σοι ἀληθῆ δοκῶ. Quocum Heindorf. contulit Rep. 8, p. 567, D : Κηφῆνας ... δοκεῖς αὖ τινάς μοι λέγειν ... Ἀληθῆ γὰρ ... δοκῶ σοι. Participio, Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν, Soph. OEd. T. 126. || Οὐ vel μὴ δοκεῖν, Dissimulare. Herodot. 1, 10 : Οὔτε ἀνεβόησεν αἰσχυνθεῖσα οὔτε ἔδοξε μαθέειν. Plato Euthyphr. p. 5, C : Οὔτος σὲ μὲν οὐδὲ δοκεῖ ὁρᾶν. Eurip. Hipp. 463 : Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα μὴ δοκεῖν ὁρᾶν· ad quem l. Valck. : « In talibus dictis δοκεῖν idem est ac προσποιεῖσθαι, *faire semblant*, Simulare. ... Xenoph. Hell. 4, 5, 6 : Ἀγησίλαος μάλα μεγαλοφρόνως τούτους μὲν οὐδ' ὁρᾶν ἐδόκει. Rem eandem narrans Plut. in Ages. c. 22 : Προσεποιεῖτο μήτε ὁρᾶν αὐτοὺς μήτε ... In Aristoph. Eq. 1143 : Οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν, redditur ab schol. οὐδὲ προσποιούμενος εἰδέναι. Similiter Pac. v. 1051 : Μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν. Hinc explicandus in Lysistr. 179. Athenæo 4, p. 163, E, Diodorus memoratur Aspendius Πυθαγορικὸς δόξας εἶναι, Qui videri voluit P.; Timæo dicitur ib. F : Τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακέναι προσποιηθείς. Xenarchus com. ib. 6, p. 225, D : Καιρίαν δ' εἰληφέναι δόξας καταπίπτει καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν. Eupolis ib. p. 236, F. » || De somniantibus. Herodian. p. 434 ed. Piers. : Ἔδοξα ἰδεῖν· οὕτως ἐρεῖς ἐπὶ ὀνείρατος. Εὐριπίδης (Or. 408)· Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας, etc. Æsch. Pers. 181 : Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε ... εἰς ὄψιν μολεῖν. Aristophan. Vesp. 15 : Ἐδόκουν ἀετὸν ... ἁναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα φέρειν ἐπίχαλκον. Plato Theæt. p. 158, C : Ὅταν δὴ ὄναρ ὀνείρατα δοκῶμεν διηγεῖσθαι. Eurip. Iph. T. 44 : Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς οἰκεῖν ἐν Ἄργει. || De reis criminis vel suspectis vel manifestis Demosth. p. 643, 25 : Ἂν δ' ἁλῶ καὶ δοκῇ τοὔργον εἰργάσθαι· 629, 17 : Τοὺς ἑαλωκότας καὶ δεδογμένους (var. lect. δεδειγμένους) ἀνδροφόνους. V. Taylor. ad Lysiam p. 136 ed. Reisk. Similiter Thucyd. 2, 21 : Ἡ φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης δόξαντι χρήμασι πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν· 5, 17 : Διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτὲ μετὰ δώρων δοκοῦσαν ἀναχώρησιν· ubi libri multi et schol. vitiose δόκησιν. Μετ' ἀρετῆς δοκούσης 3, 10. || Scholiastæ hoc verbo, et præcipue imperfecto, utuntur ubi verba scriptorum ex conjectura interpretantur. Schol. Aristoph. Ach. 1169 : Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι ... Schol. Soph. OEd. C. 92 : Ἐδόκουν γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλους διαφέρεσθαι. Cujusmodi in Il. verti interdum potest, Dicitur, Fertur. Similiter Polyb. 9, 43, 2 : Δοκεῖ μὲν εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἐμβάλλειν θάλατταν, οὐ μὴν ἔστι γε τοῦτο, aliisque Il. quos v. ap. Schweigh. Lex. p. 166. || Δοκεῖν et εἶναι opposita. Æsch. Sept. 592 : Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. Phalaris Epist. 119, p. 340 : Οὔτε δοκοῦντος οὔτε ὄντος ἀδίκου. Plato Gorg. p. 527, B : Μελετητέον οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸν, ἀλλὰ τὸ εἶναι. V. Boisson. ad Philostr. p. 555. Δοκεῖν et βούλεσθαι Eurip. Iph. A. 338 : Τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρήζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων. || Δοκεῖν φαίνεσθαι. Plato Rep. 2, p. 381, E : Οἱ θεοὶ ...

ἡμῖν ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαπὸς φαίνεσθαι ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες. Xenoph. Mem. 2, 1, 22 : Ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι. Ib. 3, 1, 4; Himer. 4, 9, p. 103. Hæc exx. collegit Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 261, D : Ὥστε δοκεῖν φαίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι τὰ αὐτὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, ubi δοκεῖν omittunt libri optimi.] Item cum negatione, Ἔδοξέ μοι μὴ ὁρᾶν ταῦτα, Visum est mihi hæc non facere, i. e. Censui hæc non esse facienda. Vel inverso Græco loquendi genere, Hæc mihi non visa sunt facienda. Sed in præsenti, Δοκεῖ μοι μὴ ὁρᾶν ταῦτα, non item ad verbum reddas, Videtur mihi non facere hæc, sed Videntur mihi hæc non facienda, Non censeo etc. Ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι, Plut., Hæc Ciceroni probabantur. [Æsch. Sept. 1025 : Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει· Suppl. 605 : Ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ διχορρόπως. Eur. Hec. 110 : Λέγεται δόξαι σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ σφάγιον θέσθαι· Ion. 492 : Τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστυγῶ βίον, ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω. Ἔδοξε usitatum de senatus, populi aliorumque collegiorum decretis voc. est, Ἔδοξε τῇ βουλῇ, τῷ δήμῳ, τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. V. exx. inscriptionum apud Bœckh. vol. 1, p. 116 seqq. Thucyd. 4, 118; Andocid. De myster. p. 220. Aristoph. Thesm. 372 : Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε τῇ τῶν γυναικῶν. G. Dind.] Et τὸ δοκοῦν τινί, Quod alicui probatur, Quod alicui placet. [Evenus apud Athen. 9, p. 367, E : Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστίν, ἐμοὶ δὲ τάδε. Æsch. Sept. 1005 : Δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ δήμου προβούλοις. Soph. Aj. 1050 : Δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὅς κραίνει στρατοῦ· nisi hic λόγον repetendum ex v. præced., Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; Plato Rep. 1, p. 349, A : Τὰ δοκοῦντα περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν. Τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις Jo. Malal. p. 384, 12.] Unde κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, vertitur etiam Pro suo arbitratu. [Et πρὸς τὸ δ., Plut. V. Pericl. c. 1.] Et Plut. Themist., Γίνεται τὸ δοκοῦν ἐκείνοις, Res illorum arbitrio geritur. Apud Thuc. autem [1, 84], Παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, Supra nostram opinionem. [2, 79 : Προσιππεύοντες ἢ δοκοῖ προσέβαλλον, quod schol. interpr. καθ' ὃ μέρος ἐνομίζετο αὐτοῖς συμφέρειν. Plato Rep. 6, p. 487, E : Τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. Plur. Demosth. p. 9 : Τά γ' ἐμοὶ δοκοῦντα. Plut. Mor. p. 202, F; 1115, C.] Nonnunquam vero velut per parenthesin inseruntur εἰ δοκεῖ et ἐμοὶ δοκεῖν, pro Si placet, Si ita videtur : et Ut mihi quidem videtur, Meo quidem judicio. Plut. [Mor. p. 164, D] : Διαλύωμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον. [Soph. Phil. 1402 : Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν.] At ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖν dicitur : vide Bud. p. 363. [Δοκέειν ἐμοὶ Herodot. 1, 172. Ἐμοὶ δοκέειν 3, 45. Ὡς ἐμοὶ δοκέειν 2, 124. Æsch. Pers. 246 : Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει ... Soph. El. 410 : Ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. Pausan. 3, 37, 3. Thucyd. 8, 64 : Δοκεῖν δέ μοι. Pausan. 3, 21, 1. Id. 5, 27, 5 : Δοκεῖ μοι δὴ, τοῦ Ὀνατᾶ μαθητὴς ἢ παῖς ὁ Καλλιτέλης ἦν. Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Æschyl. Sept. 369. Δοκῶ μοι, Ut mihi videtur. Lynceus ap. Athen. 4, p. 129, A : Ἐπεισβάλλουσιν αὐλητρίδες ... ἐμοὶ μὲν γυμναὶ δοκῶ. Plotin. Enn. 1, 6, 8 : Ὡς πού τις μῦθος δοκῶ μοι αἰνίττεται. Hæc et alia quædam attulit Schweigh. ad Athen. 1, p. 28, E (vol. 1, p. 213), quibus adde Plat. Theag. p. 121, D : Δοκῶ γάρ μοι, τῶν ἡλικιωτῶν τινὲς αὐτοῦ ... διαταράττουσιν αὐτόν. Strabon. 10, p. 452 : Μετωνόμασαν Λευκάδα ἐπώνυμον, δοκῶ μοι, τοῦ Λευκάτα.] || Item pass. interdum δοκεῖσθαι, sicut et δοκεῖν, pro Videri et censeri [Præsenti utitur Thucyd. 3, 10 : Μετ' ἀρετῆς δοκούσης· quod schol. interpr. τῆς δοκουμένης καὶ νομιζομένης ὄντως ἀρετῆς], ut Bud. p. 362 e Plat., Οὕτω δέδοκταί μοι, Sic statui, Sic decretum est mihi, Sic censeo. [Soph. Phil. 1277 : Οὕτω δέδοκται;] Δέδοκταί μοι κατθανεῖν [Eurip. Iph. A. 1375], Certo statutum est mori, Certa stat sententia mori. [Æsch. Suppl. 601 : Εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων δήμου δέδοκται παντελῆ ψηφίσματα. Sophocl. Phil. 990 : Ζεὺς ᾧ δέδοκται ταῦτα. Aliter Herodot. 4, 68 : Δέδοκται τοῖσι πρώτοισι τῶν μαντίων ἀπόλλυσθαι, ubi significat, Constitutum est ut vates morte plectantur. 6, 109 : Δέδοκται τὰ πείσονται. Plato Leg. 7, p. 799, E : Δεδόχθω τὸ ἄτοπον τοῦτο.] Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ap. Dem. et alios, Decretum vel Statutum esse a senatu et a populo. Hinc τὰ δεδογμένα, Decreta, Placita : quæ et δόγματα. Sed δέδοκται redditur et verbo Convenit; ut δέδοκται ἡμῖν, Convenit inter nos. [Particip. Soph. OEd. C. 1431 : Οὕτως ἆρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα; Antig. 576 : Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν. Eur. Heracl. 1 : Πάλαι ποτ' ἐστὶ τοῦτ' ἐμοὶ δεδογμένον. Plato Leg. 5, p. 781, C : Ὅπου μηδὲ ξυσσίτια ὑπάρχει τοπαράπαν δεδογμένα κατὰ πόλιν εἶναι. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 9. Aor. τὸ δοχθὲν codex Vat. præbet ap. Dionys. A. R. 4, 84 : Ἐάν γε πρότερον τὰ δόξαντα τῷ συνεδρίῳ μαθόντες ἐπικυρώσητε τὸ δοχθὲν, ubi vulgo τὸ ταχθὲν recte legitur.] Quæ interpr. et activo δοκεῖν alicubi convenit; ut Xen. Hell. 2, [1, 1] : Οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι, κάλαμον φέρειν ἐδόκει, Convenerat inter eos, Constitutum erat inter eos, ut gestarent calamum. || Et δόξαν partic. absolute, Quum convenisset, visum esset. Herodot. [2, 148] : Δόξαν δέ σφι ἐποίησαν λαβύρινθον. Thuc. : Καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. [Conf. 8, 79.] In quibus ll. sunt qui δόξαν σφι vel αὐτοῖς vertant, Ex eo placito. Et Lucian. [Nigr. c. 2] : Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν φιλόσοφον, ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, pro Quum statuissem visere, Bud. Dicitur et δόξαν δὲ ταῦτα, a Plat. [Protag. p. 314, C : Δόξαν ἡμῖν ταῦτα ἐπορευόμεθα], et Xen. [Anab. 4, 1, 13] pro Quum de his convenisset. [Duo codd. δόξαντα δὲ ταῦτα.] Item plur. Hell. 3, [2, 19] : Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε. [Plato Ep. 7, p. 347, B : Ταῦτά μοι δόξαντα εἰς τὴν ὑστεραίαν εἶπον πρὸς Διονύσιον ὅτι δέδοκταί μοι μένειν. Andocid. p. 11, 16 : Δόξαντα δὲ ὑμῖν ταῦτα εἵλεσθε ἄνδρας εἴκοσι.] || Dicunt etiam miro quodam loquendi genere, Δοκῶ μοι ποιήσειν τοῦτο, non pro Videor mihi facturus hoc, ut sonat ad verbum; sed potius pro Certum mihi est hoc facere. Tale est δοκῶ μοι ἐπιγράψειν, Lucian. Et δοκῶ μοι παραλείψειν. Æschin. [p. 61, 8] : Ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερβήσεσθαι. Cui similem hunc l. Gregorii : Τὰ οὖν ἄλλα παρήσειν μοι δοκῶ, Bud. interpr. Reliqua igitur prætereunda mihi esse censeo. Idem tamen Bud. δοκῶ in tali quodam Luciani l., Δοκῶ μοι ποιήσειν, interpr. Existimo me facturum; nam et δοκῶ pro Existimo sumitur, ut mox docebitur. In quo tamen illi non assentior; sicut nec in hoc δοκῶ Xenophontis, Τοιαῦτα διαλεχθεὶς αὐτῇ δοκῶ μεμνῆσθαι· nec enim hic pro Existimo accipi crediderim, sed potius esse δοκῶ pro ἐμαυτῷ δοκῶ, quo Dem. utitur. [Aristoph. Pl. 1186 : Τὸν οὖν Δία τὸν σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ χαίρειν ἑάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν· Ecl. 170 : Αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ. Aristid. vol. 1, p. 519 : Ἐάσειν μοι δοκῶ. Quem l. Schæf. contulit ad Dionys. De comp. verb. p. 54 : Ταῦτα μὲν οὖν ἐάσειν μοι δοκῶ κατὰ τὸ παρόν. Cum infin. aoristi Aristophan. Av. 671 : Ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ. Nisi κἂν scripsit. Sic Isæus De her. Menecl. p. 21 ed. Bekk. : Ἡδέως δ' ἄν μοι δοκῶ (codd. ποθῶ) τούτου πυθέσθαι... . Xenoph. Cyrop. 8, 7, 25 : Ἡδέως δ' ἄν μοι δοκῶ κοινωνῆσαι. Cum infin. præsentis Aristoph. Vesp. 177 : Ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Plato Phædri p. 230, E : Ἐγὼ μέν μοι δοκῶ κατακεῖσθαι, ubi var. lect. κατακείσεσθαι. Xenoph. OEc. 6, 11 : Ταῦτά μοι δοκῶ ἡδέως ἑκάτερα ἀκούειν σου. Sine pronomine Æsch. Sept. 650 : Γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς. Lucian. Ner. c. 9 : Ἐδόκει Νέρων τραγῳδοὺς νικᾶν, Placebat Neroni : nisi Νέρωνι scripsit.] || In aliqua existimatione sum, eo modo, quo Gall. dicimus *Homme d'apparence*, q. d. Homo apparens : pro eo sc., qui apparet et videtur esse aliquid supra ceteros. Sic ap. Eur. [Hec. 298] οἱ δοκοῦντες opp. τοῖς ἀδοξοῦσι : sicque Paul. [Ad Gal. 2, 2] part. δοκοῦντες usus est. Vide Bud. Comm. p. 363. [Eurip. Troad. 608 : Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω τὸ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν· Heracl. 897 : Τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ' εὐτυχίαν ἰδέσθαι τῶν πάρος οὐ δοκούντων. Plato Gorg. p. 472, A : Ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναί τι· Euthyd. p. 303, C : Τῶν σεμνῶν καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει. Epist. ad Gal. 2, 2 et 6. Epiphan. vol. 2, p. 107, D : Ἕλληνες οἱ δοκοῦντές τι εἶναι ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ δοκῶν vel οἱ δοκοῦντες ap. Georg. Pach. Mich. Pal. p. 75, A; 90, A; 96, C, al.]

|| Existimo, Puto. [Hom. Il. H, 192 : Ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα. Herodot. 1, 8 : Οὐ γάρ σε δοκέω πείθεσθαί μοι λέγοντι. Ib. 11 : Οὐδὲν δοκέων αὐτὴν τῶν πρηχθέντων ἐπίστασθαι. Soph. El. 78 : Ἔδοξα ... τινὸς ὑποστε-

νούσης ἔνδον αἰσθέσθαι· Phil. 14: Σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.] Eur. [Or. 259]: Ὁρᾷς γὰρ οὐδέν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι. [Hecub. 490: Δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος.] Xenoph.: Σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Dem.: Ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάσχειν ἐδόκουν. Sic Plato De rep. 5: Οὐκ ἔστι κακὴ παῦλα ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. Lucian. [Dial. mar. 1, 4]: Ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. [Cum περὶ Herodot. 9, 65: Δοκέω δὲ, εἴ τι περὶ τῶν θείων πρηγμάτων δοκέειν δεῖ...] Quin et pass. Δοκεῖσθαι, pro Existimari, Putari, et δοκούμενον, Quod existimatur, Bud. e Plat. Idem pro Existimari et suspectum esse, ut καταδοκεῖσθαι, affert ex Antiphonte. Δοκεῖν exp. etiam Reputare Soph. Aj. [942]: Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. [Δοκῶ, Opinor, mediæ orationi inseritur. Æsch. Prom. 289: Τό τε γάρ με δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. Ὡς δοκῶ Plato Phædr. p. 264 extr. Δοκῶ μὲν Eur. Suppl. 771: Δοκῶ μὲν, αὐταί γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι, ubi Hermann. similes indicavit ll., Sophoclis El. 59, 546, OEd. C. 992. Δοκεῖς Plato Leg. 3, p. 687, E: Τότε, δοκεῖς, παῖς πατρὶ συνεύξεται; Πῶς δοκεῖς; Quomodo putas? Eur. Hec. 1160: Κᾆτ' ἐκ γαληνῶν πῶς δοκεῖς προσφθεγμάτων... κεντοῦσι παῖδας; Hipp. 446: Τοῦτον λαβοῦσα πῶς δοκεῖς καθύβρισεν. Aristoph. Plut. 742: Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι... πῶς δοκεῖς τὸν Πλοῦτον ἡσπάζοντο. Et liberiore collocatione verborum Ach. 24: Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν; Πόσον δοκεῖς Eccles. 399: Κἄπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ πόσον δοκεῖς. Ejusdem generis est quod ex Alciphronis epistola inedita affert Valcken. ad l. Hippolyti, Θριδακῖναι καὶ σέλινα, ἡλίκαι δοκεῖς θριδακῖναι.] || Δοκήσω autem ap. Aristoph. [Nub. 562] legitur, sicut et δόκησα pro ἐδόκησα ap. Hom. [Od. Υ, 93. Ἐδόκησαν Pind. Ol. 13, 79. Δοκησάτω Æsch. Sept. 1036.] Sic [δοκήσας Aristoph. Ran. 1485, ad quem l. respicit Antiattic. p. 89, 18;] δοκῆσαν Eur. [Suppl. 129. Δεδόκηκε Æsch. Eum. 309. Δεδόκησαι Aristoph. Vesp. 726. Δοκηθέντα Eurip. Med. 1417, Alc. 1164, et alibi. Omninoque poetæ non raro his formis utuntur metri gratia. Suspectum est δεδόκηται ap. Herodot. 7, 16, cui ex libris quibusdam δέδοκται restituendum, qua forma alibi utitur.] Itidem vero a Καταδοκοῦμαι est part. καταδοκηθεὶς ap. Antiph. [Participii crasin Atticam δοκεῖν pro δοκοῦν memorat gramm. in append. ad Gregor. Cor. p. 678. Quem in errorem ductum esse formula ἐμοὶ δοκεῖν suspicatur Buttm. Gr. vol. 1, p. 510. Auctoritatem aliquanto certiorem habet δεῖν ex δέον contractum, de quo v. supra p. 1036, B. G. Dind.]

Δόκη, ἡ, Hesychio non solum δόκησις [Opinio. Æschyl. Agam. 421: Πάρεισιν δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν. De metro hujus versus constat e versu strophico, ∪∠- | ∪∠∪-- | ∪∠∪--. Scrib. igitur δόκαι cum Hermanno, vel potius δοκαὶ, si recte præcipit Arcadius p. 106, 21: Τὰ εἰς κη ἰαμβικὰ ἀσυνάλειπτα, εἰ μὲν τῷ ο παραλήγοιτο, ὀξύνεται ῥηματικὰ ὄντα, πλέκω πλοκή, δέκω δοκὴ ἡ ὑπόνοια. G. D.], sed et δοχὴ, Exceptio, a verbo δέχομαι. || Δόκαι Hesychio sunt ἐνέδραι, παρατηρήσεις, Insidiæ, Observationes. [Idem: Ἐν δόκῃ, ἐν ἐπιβουλῇ. Conf. Δόκος et Ἔνδοκος. G. D. Ap. Thalassium quoque Cent. p. 1185, B, videtur esse i. q. δοχή: Ἡ δ. γνώσεως ἀποδιώκει λύπην. Hase.]

[Δοκηκῶ. Hesych. (inter Δοκῶν et Δοκιμαίνονται): Δοκηκῶ, ἀντὶ τοῦ δοκῶ. Ἔπαιξε δὲ Ἑρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισι. Sic codex et edd. Ald. et Junt.: posteriores Δοκικῶ.]

[Δόκημα, τὸ, Visio. Eurip. Herc. F. 111: Δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων· Troad. 411: Τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ, Specie, non re vera. Sim. fr. Erechth. ap. Stob. Floril. 76, 12: Θετῶν δὲ παίδων ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεών, i. e. τῶν δοκούντων, Qui videntur filii esse. Ex his ll. Porsonus emendavit Iph. T. 176: Ἔνθα δοκήμασι κεῖμαι σφαχθεὶς' ἁ τλάμων, ubi libri δοκίμα. Opinio, Herc. F. 771: Δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.]

Δοκησιδέξιος, ὁ, ἡ, Qui sibi acutus videtur, Bud. ex Athen. [3, p. 122, E, in fr. Pherecratis]: Εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων. Vult autem hæc [composita δοκησι—] esse a δόκησις derivata: alioqui a δοκῆσαι potius, unde et δόκησις, derivari dixissem. [Pollux 4, 9: Καὶ μέντοι καὶ δοκησίνους, ἢ καὶ δοκησιδέξιοι, Καλλίας εἴρηκεν ὁ κωμικός.]

Δοκησίνους, ὁ, ἡ, Polluci [4, 9] Qui sibi prudens esse videtur, Qui de sua mente opinionem concipit. A

[Δόκησις, εως, ἡ (a verbo δέχομαι), Receptio, Acceptio. Δόκησις δώρων, i. q. δωροδόκησις, scholiastæ Thucydidis error, de quo v. s. v. Δοκέω. Hesych.: Δ., σκοπὴ, ἀπάντησις, ὑπόληψις. Postrema explicatio ad δόκησις ab δοκεῖν derivatum pertinet, priores duas ad alterum illud δόκησις esse referendas hæc ostendit ejusdem gl.: Δοκὸς, σκοπὴ, προσδοκία. G. Dind.]

Δόκησις, εως, ἡ, Opinio. [Suid.: Δ., ὑπόνοια· ἢ τὸ μὴ ὄν, νομιζόμενον δὲ, ὅ ἐστι φαντασία καὶ σκιὰ καὶ ὄναρ. (Similiter Hesych.) Δόκησις ἀληθείας, περιφραστικῶς ἡ ἀλήθεια παρὰ Θουκυδίδῃ (2, 35). Hesych.: Δ., ... ὑπόληψις. Soph. Trach. 426: Ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται, δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον· OEd. T. 681: Δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε. Eur. Hel. 36: Καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων· 120: Οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ; Heracl. 396: Δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι, ut Herodot. 7, 185, de numero navium: Δόκησιν δὲ δεῖ λέγειν. Polyæn. 4, 2, 21, ab Hemst. cit.: Εἰς δόκησιν, οὐκ ἐπὶ πρᾶξιν. Sæpe hoc voc. utuntur gramm. aliique scriptores recentiores. Δόξαν per δόκησιν explicat schol. Soph. Antig. 324.] Unde δόκησιν παρέχειν, Opinionem expectationemque de se præbere apud Plut. [V. Timol. c. 10: Παρέχοντος δόκησιν ὅσον οὔπω πρὸς τὸν λόγον ἀνίστασθαι καὶ δημηγορεῖν.] Vide Bud. Comm. p. 367. [Dio Cass. 55, 19: Ἰδιώτῃ μὲν γὰρ ἀρκεῖ μηδὲν πλημμελεῖν, ἄρχοντι δὲ δὴ προσήκει μηδὲ δόκησίν τινα αὐτοῦ λαμβάνειν.] Alibi autem addit a Luciano accipi etiam pro Fama. [Amor. c. 15: Ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκησιν.] B

[Δοκησισοφέω, Opinione sapientiæ inflatus sum. Cyrill. Alex. 1 In Joh. c. 10, p. 110: Ἡ τῶν Φαρισαίων πληθὺς δοκησισοφοῦσα μᾶλλον ἢπερ ὄντως ἀκριβῆ τῶν θείων λογίων τὴν γνῶσιν ἔχουσα φωρᾶται· 6, c. 5, p. 537: Δοκησισοφεῖν εἰωθότες. Suicer.]

Δοκησισοφία, ἡ, Opinio quam quis de sua sapientia falso concipit, Plato. [Ex Platone (comico, ut videtur) Pollux 4, 9.]

Δοκησίσοφος, ὁ, ἡ, Polluci [4, 9] Qui sibi videtur sapiens, quum non sit. Hesychio οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ. C [Aristoph. Pac. 44: Νεανίας ὁ. Frequens ap. Philon., velut vol. 1, p. 605, 11; vol. 2, p. 268, 39. G. D. Cyrill. Alex. In Mich. c. 7, p. 466: Ἑτερόφρονες καὶ δοκησίσοφοι. Clem. Al. Strom. 1, p. 313: Μυθῶδες ἡγοῦνται οἱ δοκησίσοφοι διά τε ἀνθρώπου υἱὸν θεοῦ λαλεῖν· 314: Ἀλλὰ καὶ ὁ δ. παραινέσεις ἔχει τινάς. Δοκήσει σοφοὶ ap. eund. p. 297 et 313 (et ap. Epiphan. vol. 1, p. 531, C). Suicer.]

[Δοκηταὶ, οἱ, Hæretici qui Christum non vere, sed opinione tantum incarnatum passumque esse asserebant: de quibus præ ceteris Clemens Al. Strom. l. 7, Euseb. H. E. 6, 12, Method. Conviv. p. 100. V. Coteler. in Epist. Ignatii ad Trallianos et ad Smyrnæos. Ducang. Δοκιτῶν αἵρεσις ap. Theodoret. vol. 4, p. 1142.]

[Δοκίας, ὁ, i. q. δοκίτης, quod v.]

Δοκίδιον, τὸ, Trabecula. [Harpocr. s. v. Στρωτήρ: Τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων τιθέμενα στρωτῆρας ἔλεγον. Hemst.]

Δοκιμάζω, [Fut. δοκιμάσω. Δοκιμῶ Judic. 7, 4, et Jerem. 9, 7. Utrobique var. lect. δοκιμάσω, priore l. etiam ἐκκαθαρῶ. G. D.], Exploro, Probo, Experior, Examino; Æstimo. [Hesych.: Δοκιμάσας, κρίνας, ἐξετάσας.] Isocr. [p. 240, D]: Καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες. Idem, Τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν [Ad Dem. p. 7, B, ubi cod. Urb. βασανίζομεν], ut Ovid. Aurum in igne spectare: quo verbo et illud θεωρεῖν præcedentis loci comprehendit. Idem [ibid. paullo ante]: Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας· quo sensu dixit Ennius, Amicus certus in re incerta cernitur. Ovid. autem dixit, tempore duro esse inspiciendam fidem, δοκιμαστέαν. Legitur ap. eund. Isocr. [p. 24, E]: Ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν χρησίμων τοὺς εὖ φρονοῦντας δοκιμάζειν, ubi quidam interpr. Æstimare, alii Perspectos habere. [Plato Rep. 8, p. 546, E: Ἄρχοντες οὐ πάνυ φυλακικοὶ καταστήσονται πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ Ἡσιόδου καὶ παρ' ὑμῖν γένη, χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν καὶ χαλκοῦν καὶ σιδηροῦν· Leg. 6, p. 759, D: Τρεῖς δὲ (ἐξηγητὰς) οἷς ἂν πλείστη γένηται ψῆφος δοκιμάσαντας.... Xenoph. Cyrop. 8, 4, 30: Τοὺς D

ὑφ' ἑαυτοῖς ἰδιώτας δοκιμάσαντες πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ ἐδίδοσαν. Demosth. p. 449, 26 : Δεῖ κήρυκα μὲν ἂν δοκιμάζητε, εὔφωνον σκοπεῖν. Aristot. Eth. Nic. 3, 13 : Οἱ τοὺς οἴνους δοκιμάζοντες.] || Sed et pro Probo, i. e. Approbo, In pretio habeo, interdum ponitur. Proprie autem Approbo, utpote perspectum. Sic et pass. Δοκιμάζομαι. Plato : Πρὸς ἀνθρώπων δοκιμάζεσθαι. Et, Δίωνος δεδοκιμασμένου παρ' ἐμοί. [Rep. 3, p. 407, C : Ὅπη αὕτη (ἡ ἐπιμέλεια τοῦ σώματος), ἀρετῆ ἀσκεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι πάντῃ ἐμπόδιος. Plut. Mor. p. 18, F : Ταῦτα οὐκ ἐπαινοῦντες οὐδὲ δοκιμάζοντες· 11, F : Οἱ τοὺς ἄρρενας ἐδοκίμασαν ἔρωτας. Demosth. p. 281, 26 : Τῶν πρότερον ἢ ἐγὼ ταύτην τὴν συμμαχίαν δοκιμασάντων. Xenoph. Mem. 1, 2, 4 : Τὸ μὲν οὖν ... ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε, τὸ δὲ ... ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε.] || Interdum vero e consequente est Eligo; ut Plut. De institut. lib. [p. 3, D] : Ἀλλ' ὡς ἥνι μάλιστα σπουδαίας [τίτθας] δοκιμαστέον ἐστί. || Nonnunquam et infinit. jungitur pro Consultum esse judico, Utile esse censeo, Xenoph. [l. c.] : Ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. Philo : Πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε· item, Ἀντικρυς μὲν ὑπαντᾶν οὐκ ἐδοκίμασε· in quibus tamen ll. non ignoro verti simpl. Judicare, Existimare cum gerundio : sed mea illa interpretatione melius vim verbi exprimi opinor. [Thucyd. 2, 35 : Ἐπειδὴ δὲ τοῖς πάλαι οὕτως ἐδοκιμάσθη (ἐκρίθη schol.) ταῦτα καλῶς ἔχειν .... Phalar. Ep. p. 348 : Διόπερ οὐκ ἐδοκίμαζον δι' υἱοῦ πονηρίαν λυπεῖν γῆρας πατρὸς οὐδὲν ἀδικοῦντος. Theophyl. Sim. Hist. p. 102, D : Τούτους οὐκ ἐδοκίμαζε τὴν ἀπάτην καταιτιάσασθαι. Cognato usu ap. Nicet. Chon. Hist. p. 258, C, in cod. græcobarbaro : Κωλύειν δοκιμάζων εἰς τὰ ἔμπροσθεν τὴν ἐμὴν ὁδοιπορίαν. Ib. p. 275, D : Ἐδοκίμασεν ἀποδιῶξαι τοὺς ... ἐρχομένους, quod Nicetas dixit ἀπώσασθαι ἐπειράσατο. Et p. 395, B : Ἐδοκίμαζε ... πολεμῆσαι. G. D.] || Δοκιμάζομαι, Ad magistratum admittor moribus et meritis probatus, Demosth. In Neær. [p. 1381, 6 : Δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ' ἄνδρα ἕκαστον· 1346, 2 : Λαγχάνει βουλεύειν Ἀπολλόδωρος· δοκιμασθεὶς δὲ καὶ ὀμόσας τὸν νόμιμον ὅρκον ... 551, 1 : Βουλεύειν μου λαχόντος δοκιμαζομένου κατηγόρει. Plato Leg. 6, p. 765, B : Δοκιμασθεὶς τὸν ἐνιαυτὸν τῶν χορῶν ἀρχέτω. V. Harpocr. s. v. Δοκιμασθεὶς et conf. Δοκιμασία.] || Tutelæ meæ permittor, [quod more Romano dicas] Togam virilem sumo. [Aristoph. Vesp. 578 : Παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι. Plato Criton. p. 51, D : Ἐπειδὰν δοκιμασθῇ καὶ ἴδῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα.] Demosth. In Mid. [p. 565, 17 : Εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας ... ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι.] Vide Bud. p. 67. [Qui Lysiæ locum addit : Ὕστερον γὰρ χρόνων τούτων ἀνὴρ εἶναι ἐδοκιμάσθην· et Isocratis p. 352, C : Ἡγοῦμαι γὰρ καὶ τοῦτ' εἶναι τῶν καλῶν ἐκ τοιούτων γενόμενον ὑπὸ τοιούτοις ἤθεσιν ἐπιτροπευθῆναι καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι. Δοκιμασθεὶς δ' ... || Forma media Menander ap. Stob. Floril. 72, 2 : Μὴ δοκιμάσασθαι μηδέν.]

[Δοκιμαίνομαι, i. q. δοκιμάζω. Hesych. : Δοκιμαίνονται, δοκιμάζουσι. || Duæ aliæ formæ sunt Δοκιμάω et Δοκιμόω. Prioris formam mediam annotavit Hesych. : Δοκιμῶμαι, δοκῶ καὶ οἶομαι· nisi forte δοκιμῶμαι corruptum est ex forma Æolica δοκιμῶμι, quam annotavit gramm. in Aldi Hortis Adon. p. 207, a : Παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκονται ὑπερβαίνοντα τὰς τρεῖς συλλαβὰς, οἷον δοκιμῶμι ἐλευθερῶμι. || De Δοκιμόω Hesych : Δοκιμοῦν, δοκιμάζειν. Voc. Ionicum esse Hemst. colligebat ex l. epistolæ Pherecydis ap. Diog. L. 1, 122 : Σὺ δὲ ἦν δοκιμώσῃς σὺν τοῖς ἄλλοις σοφοῖς, οὕτω μὲν φῆνον· ἢν δὲ οὐ δοκιμώσητε, μὴ φήνῃς· ubi libri aliquot δοκιμάσῃς et δοκιμάσητε. G. Dindorf.]

[Δοκιμαῖος. V. Δοκίμειον.]

Δοκῐμᾰσία, ἡ, Probatio, Exploratio, Experimentum. Polyb. [3, 31, 8] : Τὰ δὲ παρελθόντα τῶν ἔργων, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων λαμβάνοντα τὴν δοκιμασίαν. [Τὰς δοκιμασίας ποιεῖσθαι τῶν στρατοπέδων 9, 6, 6.] Sic Plut. De instit. lib. [p. 9, D] : Δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. [V. Cleom. c. 10 : Τῶν ξένων κρίσιν ποιεῖν καὶ δοκιμασίαν.] || Peculiari signif. Exploratio et inquisitio in eos, qui proponebantur admittendi ad magistratum, Censura. [Ἡ ἐξέτασις τῶν ἀρχόντων expl. Hesych. Plat. Leg. 6, p. 753, E : Τῶν ἀρχῶν τε πέρι καὶ τῶν δοκιμασιῶν αὐτῶν· 765, B, et alibi, Xenoph. Mem. 2, 2, 13.] Unde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, Æschin. In Timarch. [p. 1, 9; 5, 17], Censuram denuntiare, Ut indignum et probrosum ejiciendumque postulare. Erat enim genus accusationis, quum aliquem non recte probatum esse, sed vel gratia, vel sordibus obrepsisse contendebant. Bud. p. 67. [Lex. rhet. p. 241, 15 : Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι· τὸ καταγγεῖλαι δίκην ἑταιρήσεως οἱ ῥήτορες δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι ἐκάλουν. Εἰσάγειν δοκιμασίαν ταῖς ἀρχαῖς Pollux 8, 88. Harpocr. s. v. Δοκιμασθείς : Λυκοῦργος δ' ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, Τρεῖς δοκιμασίαι κατὰ τὸν νόμον, φησὶ, γίνονται, μία μὲν ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμάζονται, ἑτέρα δὲ ἣν οἱ ῥήτορες, τρίτη δὲ ἣν οἱ στρατηγοί. Λέγει μέντοι ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἱππέων δοκιμασίαν. Lex. rhet. p. 235, 11 : Δοκιμασία· ἡ κατὰ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ῥητόρων ἐξέτασις, εἰ ἐπιτήδειοί εἰσι προΐστασθαι τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Δοκιμάζονται δὲ καὶ οἱ ἐφ' ἡλικίας ὀρφανοὶ, εἰ δύνανται τὰ πατρῷα παρὰ τῶν ἐπιτρόπων ἀπολαμβάνειν. De δοκιμασίᾳ ῥητόρων Æschines præter alios ll. p. 4, 40 : Δοκιμασία ῥητόρων, ἐάν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτων ἢ τὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφων, ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν· τοῦτον οὐκ ἐᾷ λέγειν (ὁ νομοθέτης). Lysiæ oratio est περὶ τῆς Εὐάνδρου δοκιμασίας, de Evandro, qui ad officium βασιλέως (regis sacrorum) adspiraverat. || « Vox monastica, Δοκιμασίας χρόνος, Tempus probationis, seu τριετία, ἣν οἱ ἅγιοι πατέρες εἰς πεῖραν καὶ δοκιμασίαν ταῖς ἄλλως ἐχούσαις κατὰ τὸν βίον κανονικῶς ἀφωρίσαντο, ut est in Typico Ms. monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 20. » Ducang.]

Δοκιμαστέον, Probandum, Explorandum, Examinandum. [Plut. Mor. p. 3, D. Lucian. Enn. § 8 : Εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, Probandusne esset. Hase.]

[Δοκιμαστὴρ, ῆρος, ὁ, Explorator. Suid. : Δοκιμαστῆρες, οἱ ἑταστάι. De quæstoribus ærarii Polybii Exc. 25, 8, 5 : Κατασταθῆναι δοκιμαστῆρες τῶν κοινῶν.]

[Δοκιμαστήριον, τὸ, i. q. δοκίμιον, Probatio, Exploratio. Artemidor. 4, 27, p. 341 : Οὐκ ἔτι γὰρ εἶχε τὸ δοκιμαστήριον τῶν μύρων ἐν ᾗ ἐχρῆτο ἐργασίᾳ. Schaef. Liban. vol. 3, p. 35, 15 : Πάντες ἂν ἤλγησαν καὶ παρωξύνθησαν καὶ πρὸς δοκιμαστήριον ἦκον. Schneid. Jo. Climac. p. 22, C. Hesych. : Κριτήριον, δοκιμαστήριον. G. D. || Adject. est ap. Constant. Man. Amat. 3, 39 : Τῆς γὰρ φιλίας τὸ πιστὸν ὁ πειρασμὸς ἐλέγχει ὡς πῦρ δοκιμαστήριον τὸ καθαρὸν τῆς ὕλης. Boisson.]

Δοκιμαστὴς, ὁ, Explorator, Examinator, Æstimator. [Plato Leg. 7, p. 802, B. Æschin. p. 47, 30 : Δοκιμαστὰς ἱκανοὺς τοῦ ἐμοῦ βίου ὑμᾶς νομίζω. Demosth. p. 1167, 20 : Δοκιμαστὰς τοῦ πράγματος γενομένους. Menander ap. Stob. Florileg. 72, 2 : Ἵνα εἰ ταργύριον καλόν ἐστι δοκιμαστὴς ἴδῃ. Mœris p. 54 : Ἀργυρογνώμονες Ἀττικῶς, δοκιμασταὶ Ἑλληνικῶς. Antiattic. p. 89, 7 : Δοκιμαστήν· οὐκ ἀργυρογνώμονα. Lex. rhet. p. 238, 18 : Δοκιμαστὴς, ὁ δικάζων καὶ ἱστὰς τὸν σταθμὸν καὶ τὸ μέτρον τῶν ὠνίων, εἰ ἔστι καλὰ καὶ ἔμμετρα καὶ ἀκακούργητα.] Chrysost. De sacerd. : Ἄλλος ὁ τούτων κριτὴς, καὶ τῶν ἀφανεστέρων δ. Δοκιμασταὶ Suidæ οἱ ἑτασταὶ, Examinatores, Probatores. [Apud Suidam legitur δοκιμαστῆρες. || Laudator. Demosth. p. 556, 17 : Οὐ μόνον συνηγόρους, ἀλλὰ καὶ δοκιμαστὰς τῶν τούτῳ πεπραγμένων. Δοκιμασταὶ καὶ ἐπαινέται Dio Cass. 38, 4. G. D. Joseph. Contra Apion. 2, 38 : Ὁ πολὺς χρόνος πιστεύεται πάντων εἶναι δοκιμαστὴς ἀληθέστατος. De officio δοκιμαστοῦ τοῦ ἐνκυκλίου sub Ptolemæis Reuvens *Lettres à M. Letronne* 3, p. 52 sq. Hase.]

[Δοκιμαστικὸς, ἡ, ὸν, Exploratorius, Æstimatorius, Approbatorius. Suidas : Διατιμητικὸς, δοκιμαστικός. Marcus Erem. p. 276 ed. Morel. : Εἰ μὴ γὰρ ὁ αὐτεξούσιος ἡμῶν νοῦς ταῖς δοκιμαστικαῖς προσβολαῖς ἐξ ἀπιστίας προσομιλήσει.... || Adverb. Δοκιμαστικῶς apud Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 204 : Εὐνοητικῶς πρὸς ἀλλήλους διακεῖσθαι καὶ φιλικῶς καὶ δ. καὶ ἀποδεκτικῶς. G. D.] Δοκιμαστικὴ, Exploratoria s. Examinatoria ars.

[Δοκιμαστὸς, ἡ, ὸν, Probatus. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 154 : Τὸ δὲ δοκιμαστικὸν οὐχ ὡς λέγεται τὰ πράγματα δοκιμαστὰ παραλαμβάνεσθαι, ἀλλ' ὡς δοκιμαστήν φαμεν εἶναι τὸν τὰ πράγματα δοκιμάζοντα· 202 : Ἄριστον, ὅτι δοκιμαστόν ἐστιν ἀνυπόπτως. G. Dind. Diogen.

Laert. 7, 105 : Τὴν δ' εἶναι ἀξίαν ἀμοιβὴν δοκιμαστοῦ.] A
[Δοκιμάω. V. Δοκιμαίνομαι.]

[Δοκιμεῖον, τὸ, i. q. δοκίμιον. Tit. Bœot. Osann. Syll. sect. 1, n. 74 et Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, n. 1570, l. 31 : Κατασκευάσαι τῷ θεῷ φιάλην χρυσῆν, καταλιποµένη δοκιµεῖον, De massa auri ad phialam conficiendam dati relinquens specimen, ex quo quale aurum fuisset, cognosci experiendo posset, ut interpr. Bœckh. p. 752. Hase.]

[Δοκίμειον, τὸ, Docimeum, πόλις Φρυγίας, ὡς Εὐδαίμων. Τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεὺς κατὰ τέχνην, κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν Δοκιμηνός· ἀφ' οὗ τὰ μάρμαρα οὕτω φασὶ, Steph. Byz. Δοκίμιον Chœrob. in Crameri An. vol. 2, p. 197, 11, et sic apud Epiphan. De duodecim lapid. : Ἀπὸ τοῦ Δοκιμίου. Δοκιμία κώμη dicitur ab Strabone 12, p. 577. Gentile ΔΟΚΙΜΕΩΝ est in numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 151. Δοκιμηνὸς ex subscript. Concil. Chalc. p. 96 indicat Holsten. (Continuator Theophanis l. 3, n. 42 : Ἐκ λίθου Δοκιμίνου· ib. 43 : Κιόνων Δοκιμίνων. Ducang. Corrupte pro Δοκιμηνοῦ et Δοκιμηνῶν. Σορὸς Δοκιμηνὴ inscr. Richteri p. 416.) B
Adjectiva Δοκιμίτην καὶ Δοκιμαῖον λίθον ap. Strabon. l. c. ex eoque ap. Steph. Byz. s. v. Σύνναδα. G. D.]

Δοκιμὴ, ἡ, Probatio, Experientia, Experimentum. Sæpe est ap. Paulum [Corinth. 2, 8, 2 : Δ. θλίψεως, Exploratio quæ fit per gravissimas calamitates. Ib. 9, 2 : Ἵνα γνῶ τὴν δοκιμὴν ὑμῶν, Ut probatum s. spectatum animum vestrum cognoscerem. Documentum quo quid probatur significat ib. 13, 3 : Ἐπεὶ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ. Dioscor. 4, 186 : Ἡ δὲ δοκιμὴ τοιαύτη. Georg. Sync. p. 27, D : Πρὸς δοκιμὴν τῆς ἑκάστου πρὸς θεὸν προαιρέσεως. Epiphan. vol. 2, p. 226, B : Ἔχει δὲ ὁ λίθος δοκιμὴν τοιάνδε. Eust. Opusc. p. 252, 30 : Τὴν διὰ πυρὸς δοκιμήν (χρυσίου). Joseph. Genes. p. 30, C : Δοκιμὴν ποιεῖται ... ἀναστεῖλαι τὴν ὀργήν.]

[Δοκιμηνός. V. Δοκίμειον.]

[Δοκιμία. V. Δοκίμειον.]

Δοκίμιον, τὸ, pro eodem. Exp. enim a Bud. Probatio, Exploratio, Experimentum. Et ap. Herodian. [2, 10, 12] : Δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν, κάματος, Idem C
interpr. In labore milites probantur. Polit. autem dixit Labore, non In labore. Affert et e Plat. Timæo [p. 65, C] : Ὅσα εἰσιόντα περὶ τὰ φλεβία, οἷόν περ δοκίμιον τῆς γλώττης [ubi codex unus δοκιμεῖα vitiose]. A Longino autem [32, 5] ipsa γλῶσσα vocatur γεύσεως δ. Subjungit et e Plut. Apophth. [p. 230, B] : Ἠρώτησεν εἰ δοκίμιον ἔχει τίνι τρόπῳ πειράζεται ὁ πολύφιλος. [Dionys. Art. rh. c. 11, p. 396, 6 : Δεῖ δὲ ὥσπερ κανόνα εἶναι καὶ στάθμην τινὰ καὶ δοκίμιον ὡρισμένον. Iambl. V. P. 185, p. 386. Ep. Jacobi 1, 3 : Τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως· ubi v. Wetsten. Proverb. 27, 21 : Δοκίμιον χρυσίῳ καὶ ἀργυρίῳ πύρωσις.]

[Δοκιμίτης. V. Δοκίμειον.]

Δόκιμος, ὁ, ἡ, Probus, Probatus, Spectatus [Hesych. : Δόκιμον, χρήσιμον, τέλειον] : ἀργύριον δόκιμον, Dem., Proba pecunia, Bud. [Pollux 3, 86.] Sic Lucian. [Hermot. c. 68] numismata δόκιμα et ἀκίβδηλα, et alibi ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον, opp. τοῖς παρακεκομμένοις. [Plut. Mor. p. 406, B : Ἀμοιβῆ γὰρ ἔοικε νομίσματος ἡ τοῦ λόγου χρεία καὶ δόκιμον μὲν αὐτοῦ τὸ D
σύνηθές ἐστι καὶ γνώριμον.] Philo De mundo, Δόκιμον εἶναι νομίσας σφραγῖδα Θεοῦ, Probum Dei signum. [Herodot. 7, 129 : Ποταμῶν ἐς αὐτὴν καὶ ἄλλων συχνῶν ἐσβαλλόντων, πέντε δὲ τῶν δοκίμων μάλιστα τῶνδε... i. e. Insignium, magnorum.] Dicitur etiam aliquis esse δόκιμος, ut 1 Cor. [11, 19] : Ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν, Qui sunt spectatæ fidei, Quorum fidei integritas et sinceritas spectata sit. Sic dicitur et superl., ut Philo : Ὅτι καὶ προφητῶν γέγονε δοκιμώτατος. Sic δόκιμοι ποιηταὶ, Plut., Probatissimi, Spectatissimi. Aliquando exp. etiam Lectissimi. [Æsch. Pers. 87 : Δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν. Eur. Suppl. 277 : Ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι. Herodot. 1, 65 : Λυκούργου, τῶν Σπαρτιητέων δοκίμου ἀνδρός· 3, 143 : Ἐὼν ἐν τοῖσι ἀστοῖσι δόκιμος· 7, 117 : Ἀρταχαίην, δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ. Δόκιμος de scriptoribus et vocabulis probatis sæpe dicitur a Phrynicho (velut p. 385) aliisque gramm.] ||Δόκιμος alicubi ap. Paulum exp. et Acceptus. [Ad Rom. 14, 18 : Εὐάρεστος τῷ θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις. Sed hic quoque nihil aliud significat quam Probatum, ut δοκιμώτατος Ἑλλάδι in l. Euripidis. Eadem constructione Pind. Nem. 3, 18 : Ἄρχε δ' οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι δόκιμον ὕμνον. ||Δόκιμος, nomen portus cujusdam Mileti. Charito 3, 2 : Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λιμένος τοῦ Δοκίμου λεγομένου.]

[Δόκιμος, ὁ, Docimus, Macedo, præfectus Antigoni. Diodor. 19, 16 et 75; Pausan. 1, 8, 1. G. Dindorf.]

[Δοκιμότης, ητος, ἡ, Probitas. Jo. Chrysost. In Acta Ap. Serm. 24, vol. 4, p. 752. Seager. Δοκιμότης φράσεως Justin. M. Cohort. p. 34.]

[Δοκιμόω. V. Δοκιμαίνομαι.]

[Δοκιμῶμαι. Δοκιμῶμι. V. Δοκιμαίνομαι.]

[Δοκίμως, Probe. Æsch. Pers. 547 : Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 7 : Ὅπως αὐτός τε καλὸς κἀγαθὸς δ. γένοιτο. Superl. Δοκιμωτάτως ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 187, D : Ἐλέγχεται τοῦ προλελεχθέντος δ. τὸ ἑξῆς τηλον. G. D.]

[Δοκίον, τὸ, Trabecula. Aristot. H. A. 4, 7, p. 532, 21 : Ὅμοια δοκίοις, ubi var. lect. δοκοῖς. Diodor. 18, 42 : Ἐκ τινων δοκίων ἢ παττάλων δύο ἢ τρεῖς δοκίδας αἰωρήσας. G. Dindorf.]

Δοκὶς, ίδος, ἡ, Trabecula, Parva trabs s. trabes : interdum etiam simpliciter Trabs s. Trabes. [Hesych. : Δοκίδων, δοκῶν. Pollux 10, 157.] Hippocr. De fract. [p. 761, F] : Δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὴν κλίνην μετρίην. Ubi Galen. annotat δοκίδα nominari τὸ ὑποτεινόμενον κατὰ τὸ μῆκος τῇ κλίνῃ ξύλον, εἰ καὶ μικρὰν εἶπε δοκόν. Rursum Hippocr. ibid. : Πρὸς τῆς δοκίδος ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὴν κεφαλὴν στηρίζων. [Pollux 5, 82 : Καλάμου ἢ ἄλλου τινὸς εὐθραύστου ξύλου δοκίδας. Xenoph. Cyneg. 9, 15 : Τῇ στεφάνῃ ἐπιθεῖναι δοκίδας ἀτρακτυλίδος. Diodor. l. s Δοκίον allato.] Suidæ δοκίδες sunt ἀστέρων εἶδος [i. e. Meteora ignea], ut Hesychio αἱ δοκοί. [Pollux 4, 159 : Ἀστέρες, κομῆται, πωγωνίαι, δοκίδες. Aristot. De mundo c. 2, p. 392, 4. Diodor. 15, 50 : Ὠρθὴ κατὰ τὸν οὐρανὸν ... λαμπὰς μεγάλη καιομένη, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα πυρίνη δοκίς. Nonnus Dion. 2, 199 : Καὶ δοκίδες μάρμαιρον ἐπήλυδες. Alia exx. attulit Hasius ad Jo. Lyd. De ostent. p. 298. ||] Hesychio δοκίδες sunt etiam numeri quidam : de quibus v. Πλινθίον. [Δοκίδες, οἱ ἰσάκις (codex ἴσα καὶ) ἴσοι ἀριθμοὶ πλεονάκις. Theo Smyrn. Math. c. 29, p. 66, ab Kust. cit. : Οἱ δὲ τὰς δύο μὲν (πλευρὰς) ἴσας, τὴν δὲ τρίτην δυεῖν μείζονα ἰσάκις ἴσοι μειζονάκις δοκίδες καλοῦνται. V. Ast. ad Theolog. Arithm. p. 278.]

[Δοκίτης, ὁ, Trabes, meteori ignei species. Sylburg. Saracen. (ab Alberto ad Hesych. cit.) p. 73 : Ἐφάνη κατὰ μεσημβρίαν ἀστὴρ ὁ λεγόμενος δοκίτης· et p. 101. Theodoret. vol. 1, p. 18 : Κομήτην ἢ πωγωνίτην ἢ δοκίτην ἰδόντες, ubi δοκίδην legitur vitiose. Δοκίας, ὁ, dicitur ab Suida s. v. Κομῆται : Δοκίας, οὗ τὸ ὅλον λεπτὸν ὡς ἐπὶ δόρατος. Ab aliis dicitur δοκὶς et δοκός. G. D.]

[Δοκοειδὴς, ὁ, ἡ, Trabi (meteoro) similis. Tzetz. Exeg. Il. p. 129, 19 : Εἰ δὲ δοκοειδὴς (ὁ κομήτης), περὶ φυτὰ καὶ δένδρα τὸ σύμπτωμα ἔσται.]

[Δοκοποιὸς, ὁ, Tignarius, Gl.]

Δοκὸς, ἡ, [Masculinum ὁ δοκὸς affert Thom. M. p. 246 ex Luciani Ver. Hist. 2, 1 : Μεγάλοις δοκοῖς τὸ στόμα διερείσαντες, ubi pars codicum recte μεγάλαις. Demetrii librum Περὶ τοῦ δοκοῦ memorat Diog. L. 5, 81, ab Schæf. cit. Quibus exemplis si plura accesserint et certiora, ὁ βῶλος comparari poterit, quod interdum pro ἡ βῶλος dicitur ab scriptoribus minus probatis. G. D.], Trabs s. Trabes, Tignum, τὸ τὴν στέγην ἀνέχον ξύλον, dictum παρὰ τὸ δέχεσθαι, utpote δεχόμενον τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη. Hom. Il. P, [744] : Ἡ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νηΐου· Od. X, [176] : Κίον' ἀν ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσι. Aristoph. Nub. [1496] : Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Idem δοκὸν vocat etiam Trabem, qua portæ obfirmantur, Vesp. [201] : Καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν, Καὶ τῇ δοκῷ προσθὲς τὸν ὄλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'· ibi enim schol. exp. τὸν ἀντιβάτην, intelligens non Vectem s. Obicem, sed Trabem quæ vecti supponitur. [Lucian. Herod. c. 5 : Δύο τὴν λόγχην φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῖντο. Ὁ τὴν δοκὸν φέρων, Trabem bajulans, inter proverbia quæ ἐπὶ τῶν ταὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων dici

solent memorat Phot. Lex. p. 628, 8. Utitur eo Aristot. Rhet. 3, 12. G. D.] || Sunt et in meteoris δοκοὶ, a trabis figura dictæ. Plin. 2, 26 : Emicant et trabes simili modo, quas δοκοὺς vocant : qualis quum Lacedæmonii classe victi imperium Græciæ amisere. Meminit et Hesych. [Δοκοὶ, εἶδος ἀστέρων ἐπισημασίαν τινὰ παρεχόντων θεωρεῖσθαι. De libro Demetrii modo memorato Περὶ τοῦ (vel τῆς) δοκοῦ v. Rossi Commentt. Laert. p. 89. Aristot. Meteor. 1, 6 : Τὸ δὲ φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους οὐρανοῦ οἷον ἅλμα, διὸ καὶ ἐκλήθη ὁδός· ubi Wessel. ad Diodor. 15, 50 de δοκὸς cogitabat, non satis probabiliter.] || Δοκὸν idem Hesych. exp. τὴν ἀγχόνην : quoniam forsitan is, qui se strangulare vult, nodum informis lethi trabe nectit ab alta, secundum Maronem : unde et Ovid. dicit Sublimi a trabe pendere. [Hesychii glossam confirmat gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 223, 19 : Δόκος πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δοκός ὀξυτόνου τοῦ σημαίνοντος τὴν δόκησιν καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ταγηνισταῖς σημαίνει τὴν ἀγχόνην (scr. ἀγχονήν). G. D.] || Eidem δοκὸς est σκοπὴ, προσδοκία, Speculatio, Expectatio; pro quo alii paroxytonωs δόκος. [Id. : Ἐς δοκὸν, εἰς ἐνέδραν. Conf. Δόκη et Ἔνδοκος. || Δοκῶν ἀγορὰ, nomen loci Cænopoli, urbe Judææ, ap. Joseph. B. J. 2, 19, 4.]

[Δοκὸς, ὁ.] Δόκος, ὁ, poet. i. q. δόκησις, Opinio. Utitur eo quidam poeta [Xenophanes] ap. Sextum philos. [p. 71 aliisque ll. et Galen. vol. 8, p. 62 : Δόκος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται, cui δόκησις substituit Epiphan. vol. 1, p. 1087. Scrib. δοκὸς ex præcepto grammatici modo memorati. Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ ex Callimacho affert Eustath. p. 1627, 43; 1761, 34.]

[Δοκοτέκτων, ονος, ὁ, Tignarius, Gl.]

[Δοκόφρων, ὁ, ἡ, Insidiosus. Nicetas Chon. Histor. p. 347, B, in cod. græcobarb. : Δάνδουλος ... δοκόφρων, quod respondere videtur ei quod Nicetas posuit ἐπιβουλότατον πρᾶγμα. G. Dindorf.]

[Δοκόω, Tigno, Gl.]

[Δοκὼ, οῦς, ἡ, i. q. δόκησις, Opinio. Eur. El. 747 : Ἦ δοκὼ κενὴ ὑπῆλθέ με;]

[Δοκώδης, ὁ, ἡ, Trabalis, Gl.]

[Δοκωνὸς, ὁ, Doconus, fluvius e Caucaso profluens, ap. Agath. Hist. p. 59, C. G. Dindorf.]

[Δόκωσις, εως, ἡ, Tignatio, Gl.] Præterea a δοκὸς est verbale Δόκωσις, quod Hesych. exp. στέγη, Tectum, Contignatio. [Iterumque, Ἡ δόκωσις, ἡ στέγη. Ex Eccles. 10, 18 : Ταπεινωθήσεται ἡ δ.]

[Δόλαν (?), ἀντὶ τοῦ δήλου, Hesych.]

[Δολάνα. V. Δόλοψ.]

[Δολαντρον. V. Δόραντον.]

[Δόλβα, ἡ, Dolba, πόλις τῆς Ἀδιαβήνης. Ἀρριανὸς ιγ' Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Δολβαῖος καὶ Δολβηνὸς, Steph. Byz.]

[Δολβαί. V. Δόλπαι.]

Δολερὸς, ὰ, ὸν, i. q. δολόεις et δόλιος, sed δολερὸς potius in prosa usurpatur quam illa. Xen. Cyrop. 1, [6, 27] : Ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυφίνουν καὶ δολερόν. Et, Δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα, Herodot. [Imo Plut. Mor. p. 270, D, et 863, D, ex l. Herodoti 3, 22 : Δολεροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἔφη εἶναι, δολερὰ δὲ αὐτῶν τὰ εἵματα. Δολερὰ εἵματα καὶ χρίσματα Plut. ib. p. 646, B.] Ubi δολερὰ χρώματα optime convenire puto cum eo, quod tradit Pollux δολοῦν ἔρια dici pro βάπτειν. [Soph. El. 124 : Δολερᾶς ματρός· Phil. 1112 : Δολερᾶς φρενός. Aristoph. Av. 451 : Δολερὸν μὲν ἀεὶ ... ἄνθρωπος. Δολερὸς Ἔρως Plat. Conv. p. 205, D. Δ. ῥήτωρ et δ. σοφιστὴς Poll. 4, 37. Δολερὸν ποταμὸν Hellespontum vocat Xerxes ap. Herodot. 7, 35, iratus fluvio qui pontes rupisset.]

Δολερῶς, Dolose. [Hesych. : Δ., ὑπούλως, δολίως. Pollux 3, 132; 4, 51. G. D. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 10, 11 : Δ. καὶ ὑπούλως τῷ κωδίῳ τὸν λύκον περικαλύπτοντες. Conc. Lateran. t. 3 Hard. col. 693, 61 : Δ. ... πλασάμενοι. Hase.]

Δολέων, Hesychio ὁ δοθιὴν, Furunculus. [V. Δοθιήν.]

[Δολία, ἡ, inter synonyma cicutæ est ap. Dioscor. 4, 79.]

[Δολίευμα, τὸ, Fraudulentia, Fraus. Constant. Man. Chron. p. 86. Boisson. Jul. Afric. Cest. p. 305, 16. Hase.]

Δολιεύομαι, Fraudulenter ago. [Inc. Genes. 37, 18 ἐδολιεύσαντο, ubi alii πονηρεύεσθαι posuerunt. Epiphan. vol. 2, p. 87, B : Ἀποκρύπτων καὶ δολιευόμενος πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Etym. M. p. 783, 42 : Ὑποστέλλεται ... δολιεύεται. Eustath. p. 65 extr. : Ἀπατῶν καὶ δολιευόμενος. Passiv. Sext. Emp. p. 119 : Λόγον πιθανὸν καὶ δεδολιευμένον.]

[Δολιεύς. V. Δολίονες.]

Δολίζω, Adultero, Diosc. [1, 77 : Δολίζεται δὲ κόμμει βραχέντι· 79 : Δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν. Thomas M. in scholiis Mss. ad Aristoph. Ranas : Κίβδηλον ἐπὶ νομίσματος λέγεται, ὅπερ λέγομεν δεδολισμένον.]

[Δολιόβουλος, ὁ, ἡ, Fraudulenta consilia agitans. Eudem. Lex. Ms. s. v. Ἀγκυλομήτης. Boiss. Ἀγκυλομῆται per σκολιόβουλοι explicat gramm. in Bekk. Anecd. p. 329, 3. Idem in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 200, 33 et Suidas : Δολόμητις, δολιόβουλος. Hesych. s. v. Δολομῆτα. G. Dindorf.]

Δολιόγνωμος, ὁ, ἡ, Qui dolosa mente est. [Hesych. : Δολομῆτα, δολιόγνωμε. || Δολιογνώμων, ὁ, ἡ, ex schol. ined. ad Greg. Naz. Carm. p. 32, ubi δολόμητις est, indicat Boisson.]

[Δολιοθήρας, ὁ, Fraudulentus prædo. Titus Bostrensis ad Lucæ c. 4, p. 784, de diabolo : Οὐκ ἐπιτεύξεται δολιοθήρας. Suicer.]

[Δολιόμητις, ιδος, ὁ, ἡ, Dolosa consilia agitans. Æsch. Suppl. 750 : Δολιομήτιδες ... βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν. Sic margo Ask. Reliqui libri δολομήτιδες.]

[Δολίονες, οἱ, Doliones, οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, οὓς Δολιέας εἶπεν Ἑκαταῖος. Λέγονται καὶ Δολιόνιοι, καὶ θηλυκῶς Δολιονία, Steph. Byz. V. Strab. 12, p. 575. Δολίονες ap. Apoll. Rh. 1, 947, 952, 961, 1022, 1058; Δολίοσιν 1018; Δολιονίῳ δήμῳ 1029; Δολιονίηισι γυναιξὶν 1070. Et 2, 765 : Ὅσσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν. Δολιονὶς ap. Strab. 12, p. 576 : Πρὸς τῇ Δολιονίδι, et Steph. Byz. : Σκύρμος, πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι.]

[Δολιοπλόκος, ὁ, ἡ, i. q. δολοπλόκος. Orac. Sibyll. 12, 48 ed. Mai. : Ἄρξει δ' αὖ μετέπειτ' ἄλλοις δολιόπλοκος (scr. δολιοπλόκος) ἀνήρ. G. Dindorf.]

Δολιόπους, ὁ, ἡ, Doloso pede gradiens. [Soph. El. 1392 : Παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας.]

Δόλιος, [α, ον, et ὁ, ἡ], Dolosus, ut δ. τέχνη, Hom. [Od. Δ, 455, 529], Hesiod. [Theog. 160, 540. Eur. Alc. 34 : Μοίρας δολίῳ σφήλαντι τέχνῃ.] Item δ. ἔπη, Hom. [Od. I, 282. Æsch. Prom. 570 : Δόλιον ὄμμ' ἔχων. Eur. Troad. 530 : Δόλιον ἔσχον ἄταν. Λόγοι ἀσεβῶν δόλιοι Proverb. 12, 6. Χεῖλη δόλια ib. 26, 3, Ps. 11, 2. Γλῶσσαν δολίαν 51, 4.] Et de persona interdum, ut Aristoph. de Mercurio [Pl. 1157. Soph. Phil. 183 : Ἑρμῆς ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῶν. Κύπρις δόλιος Eur. Hel. 242. Ὀδυσσεὺς δ. Soph. Phil. 608. Δόλιον ἀστὸν Pind. Pyth. 2, 150.] Soph. autem Aj. [47] : Δόλιος ἐφ' ἡμῖν [ὑμᾶς] ὁρμᾶται, pro δολίως. Et superl. δολιώτατος. [Joseph. B. J. 4, 3, 13, δ. ἀνήρ.]

[Δολίος, ὁ, Dolius, Penelopæ servus ap. Hom. Od. Δ, 735.]

Δολιότης, ητος, ἡ, Fraudulentia. [Num. 25, 17 : Ἐχθραίνουσιν ὑμῖν αὐτοὶ ἐν δολιότητι. Ps. 49, 20 : Γλῶσσα σοῦ περιέπλεκε δολιότητας. Schol. Arist. Eq. 331. G. D. Eustath. p. 1406, 47 : Ὑπουλότητά τινα καὶ δολιότητα.]

[Δολιότροπος, ὁ, ἡ, Qui doloso animo est. Tzetz. Hist. 3, 443 : Δολιοτρόπῳ γνώμῃ. Elberling.]

Δολιόφρων, ὁ, ἡ, Eur. [Iph. A. 1301 : Δ. Κύπρις], Dolosa cogitans, Fraudulentus. [Æsch. Choeph. 947 : Δ. ποινά. Conf. Δολιχόφρων.]

Δολιόω, Dolo utor, ap. Græcos Bibl. interprr. [Num. 25, 17 : Ὅσα δολιοῦσιν ὑμᾶς. Ps. 5, 9 : Ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· 104, 24 : Τοῦ δολιοῦσθαι ἐν τοῖς δούλοις αὐτοῦ. Symm. Prov. 26, 19 : Ἀνὴρ δολιῶν. Eustath. Opusc. p. 280, 78 : Ἀεὶ ἐδολίου κατὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ. Forma media schol. Soph. Trach. 412 : Τί ἐμηχανήσω, ἢ ἐδολιώσω· nisi ἐδολιεύσω scripsit, quod editor Romanus posuit.]

Δολίσκος, ὁ, Hesychio δόλων, παραξιφὶς, Dolo, Pugio. [Codex δόλω παρεξιφίς.]

Δολίφονον, Hesych. tradit πεπαῖχθαι παρὰ τοῦ δολοφονίου. [Codex δολίφονον, πέπαικται δὲ τοῦ δολοφονίου. Conf. Δορυφόνον.]

[Δολίχα. V. Δουλίχιον.]

[Δολιχαδρόμος. V. Δολιχοδρόμος.]

[Δολιχαῖος. V. Δολίχη.]

[Δολιχαίων, ὁ, ἡ, Longævus. Θεοὶ δολιχαίωνες Empedocl. v. 79 et 89 ed. Sturz. (ap. Aristot. p. 1000, 32.)]

[Δολιχάορος, ὁ, ἡ, Longum ensem habens. Philetas ap. schol. Hom. Il. Ξ, 385 et Φ, 179 : Ἀθηναίης δολιχαόρου ἱερὸν ἄστυ. Schæf.]

Δολίχαυλος, ὁ, ἡ, Longas tibias s. Fistulas habens : ut [ap. Hom. Od. I, 156] δολίχαυλοι αἰγανέαι, sunt, ut scribit Eust., μακροὺς αὐλοὺς ἔχουσαι, i. e. κοιλότητας ἐπιδορατίδων, αἷς ὁ τοῦ ξύλου αὐλὸς ἐνίεται· aut, ut alibi exp., αἱ μακρόξυλοι : aut, ut alibi, μακροσίδηροι· αὐλὸς γάρ, φασι, νῦν ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ἢ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. [Schol. cod. Pal. : Ἀκόντια μακρὰ ὁλοσιδήρους αὐλοὺς ἔχοντα, τουτέστι τὰ σιδήρια. Hesych. : Δολίχαυλος (cod. δολίκαυλος), μακρὸν τὸν αὐλὸν ἔχων. Αὐλὸς δὲ λέγεται τοῦ σιδηρίου τὸ κοῖλον, ὃ ἐμβαίνει τὸ ὀξὺ τοῦ σιδηρίου. Etym. M. p. 282, 12.]

Δολιχαύχην, ὁ, ἡ, Cervicem prælongam habens. De cygno dicitur Eur. [Iph. A. 794 : Κύκνου δολιχαύχενος· quæ pars carminis (v. 773-800) non est scripta ab Euripide. Eurip. Hel. 1503 : Ὦ πτανὰ δολιχαύχενες. G. D.], ut δουλιχόδειρος [Hom. Il. B, 460] de eodem.

Δολιχεγχὴς, ὁ, ἡ, Longam hastam habens, Eust. [Hom. Il. Φ, 155 : Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας.]

Δολιχεύω, Dolichum curro s. decurro, Epigr. [Nicarchi in Anth. Pal. 11, 82.] Et generalius δολιχεύω δρόμον, ut Philo De mundo [vol. 1, p. 9, 39], Δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, Naturæ curriculum quasi Circense peragit, Bud. Ap. Eund. V. Mos. : Δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω, Sursum deorsum cursitare. [Hesych. : Δολιχεύωσι, περιοδεύωσι. Indicativum ponit Suidas cum loco Æliani, in quo est, Δολιχεύσας πολλοὺς πολλάκις πλοῦς. Eustath. Opusc. p. 320, 1 : Ἑρμῆς δολιχεύσας εἰς μακρότερον ἔλυσε τὸ πτερόν. || Neutr. Eutecn. Metaphr. Oppiani Cyneg. p. 13 : Κῶλα τετανὰ δολιχεύοντα.]

Δολίχη, ἡ, Doliche insula. [Steph. Byz. : Δολιχὴ (scr. Δολίχη ex Arcad. p. 115, 27), νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ὡς Καλλίμαχος (Dian. 187). Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Λυκίας περίπλῳ Δολιχίστην αὐτήν φησιν. Ἔστι δὲ καὶ Δολιχηνὴ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς. Ἐθνικὸν Δολιχαῖος Ζεύς· οἱ δ' ἐπιχώριοι Δολιχηνοὶ λέγονται. Τῆς δὲ Λυκιακῆς Δολιχῆς (scr. Δολίχης) Δολιχεύς. Ὁ γὰρ τύπος συνήθης τοῖς Λυκίοις. Τῆς δὲ Δολιχίστης Δολιχιστεύς. Δολίχη oppidum Perrhæbiæ ap. Polyb. 28, 11, 1. Eustath. p. 906, 51 : Δολίχη πόλις Πιερίας, δολιχὴ δὲ ἡ μακρά. Δολίχη insula eadem quæ Icaria ap. Steph. Byz. s. v. Ἴκαρος. Theognost. Can. p. 118, 13 : Τὰ διὰ τοῦ ιχη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μονογενῆ καὶ τριγενῆ διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ τὴν παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ πρωτοτύπῳ καὶ πάντα ἐστὶν ὑποκοριστικά, πυρρίχη δολίχη μαστίχη μυστίχη σαμαρίχη (σαμβρίχη ap. Arcad. p. 115, 28) τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον.]

[Δολιχήπους. V. Δολιχόπους.]

[Δολιχήρετμος, ὁ, ἡ.] Δολιχήρετμοι naves [Hom. Od. Δ, 499], Longos habentes remos, Diuturnæ remigationi sufficientes, Eustath. [Ib. Γ, 339. Ψ, 176 : Νηὸς ... δολιχήρετμοιο. De nautis Θ, 191 : Φαίηκες δολιχήρετμοι, quo referenda gl. Hesychii, Δολιχήρετμοι, μακρόκωποι· δηλοῖ δὲ τοὺς ναυτικούς. Αἴγιναν δολιχήρετμον dixit Pind. Ol. 8, 27.]

[Δολιχήρης, ὁ, ἡ, Longus. Nicand. Ther. 183 : Ὀδόντες ... δολιχήρεες ... ἰοδόκοι. Oppian. Hal. 1, 408 : Δολιχήρεες ἱστοί. Αἰγανέῃ δολιχήρεϊ ib. 2, 497. Cui comparandæ αἰγανέαι δολίχαυλοι ap. Hom.]

[Δολιχιανὸς, ὁ, Dolichianus, episcopus Hierosolymitanus, ap. Georg. Syncell. p. 355, D. G. Dind.]

[Δολίχιον. V. Δουλίχιον.]

[Δολιχιστεύς. Δολιχίστη. V. Δολίχη.]

Δολιχογραφία, ἡ, Prolixitas scripti vel scriptorum, Epigr. [Leon. Alex. Anth. Pal. 6, 327 : Οὐ γὰρ ἔτι στέργω τὴν δολιχογραφίην. Paul. Sil. ib. 65.]

Δολιχόδειρος, ὁ, ἡ, seu Δουλιχόδειρος, metri gratia inserto υ, ὁ, ἡ, Cervicem s. Collum longum habens, μακροτράχηλος. Hom. Il. B, [460 et O, 692] : Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. [Hesych. : Δολιχοδείρων, μακροτραχήλων. Idem supra, Δλιχοδείρων cum eadem interpr.]

Δολιχοδρομέω, Dolichum curro. Æschin. C. Ctes. [p. 66, 32] : Διόδωρον τὸν δολιχοδρομήσαντα. Ex Eodem Pollux [3, 146] citat, Τὸν δολιχοδρομήσαντα στάδιον.

Δολιχοδρόμος, ὁ, Qui sexies, ut quidam putant, stadium curriculo obibat; Dolichus certe, longissimus cursus dicebatur, Bud. Pand. Xen. Symp. [2, 17] : Ὥσπερ δολιχοδρόμοι τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Plat. Leg. [7, p. 822, B] : Δολιχοδρόμων ἀνδρῶν. [Protag. p. 335, E. Pollux 3, 146, schol. Aristoph. Nub. 28, Av. 293. || Alia forma, cujus nulla supersunt exx., annotata ab Zonara p. 559 : Δολιχαδρόμου, οὗ δολιχοδρόμου· χαίρουσι γὰρ τῷ α οἱ Ἀττικοί. V. Lobeck. ad Phryn. p. 661.]

[Δολιχόεις, εσσα, εν, Longus, Prolixus. Leon. Tar. in Anth. Pal. 6, 4 : Δούρατα δουλιχόεντα.]

Δολιχόκαυλος, ὁ, ἡ, Longum caulem, Longum hastile habens. Dicitur de hasta s. jaculo aut spiculo, in quo lignum, quod cuspidi inseritur, longius est : pro quo et δολίχαυλος dici, in Καυλὸς annotavi.

[Δολιχόουρος, s. Δολίχουρος, ὁ, ἡ.] Δολιχόουρον, quoddam πάθος στιχηρὸν, quod et ὑπέρμηκες nominatur, ut Hom. Il. Γ, [237] : Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πυξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. [Eustath. ad h. l. p. 410, 29.] Sunt qui hypermetros vocent ejusmodi versus, quoniam metri mensuram una syllaba excedunt, et caudam habent longiorem. [Schol. Hephæst. p. 183, 1 : Δολιχόουρος δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ, οἷον (Od. E, 231)· Λεπτὸν καὶ χάριεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ. Πλεονάζει γὰρ τῇ ι συλλαβῇ. Δολίχουρος ap. Eustath. p. 12, 33.]

Δολιχόπους, sive Δολιχήπους, ὁ, ἡ, Longos pedes habens. [Numen. ap. Athen. 7, p. 305, A : Ἐρπίλλας δολιχήποδας.]

Δολιχὸς, ἡ, ὸν, Longus, Prolixus : δολιχὸν δόρυ, Longa hasta, Hom. Il. N, [162, O, 474; et δολίχ' ἔγχεα Δ, 533, H, 255]. Et δολιχῇσι ἐλάτῃσι Apoll. Arg. [1, 914], Longis remis. Et δολιχὰ πρυμνήσια in Epigr. [Marci Argentarii in Anth. Pal. 10, 4], Longi rudentes. || Dicitur et de longitudine temporis : ut ὁ. πλόος et δολιχὴ νὺξ in Od. [Γ, 169 et Ψ, 243. Δολιχὴ νοῦσος Λ, 172, ὁδὸς Δ, 393. Δολιχῆς τέρμα κελεύθου Æsch. Prom. 284.] Sic δολιχοὶ κάματοι in Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 65.] Item δολιχαὶ ἐλπίδες [Macedon. ib. 10, 70], necnon χρόνος ibid. [Δολιχοῖσι χρόνοις Orac. ap. Euseb. P. E. p. 239, D. Hemst. Δολιχὴ θυσία Nicephor. Ms. ap. Ducang. ad Zonaræ Annal. p. 103. G. D.] || Δολιχὸν adv. etiam putatur accipi Il. K, [52] : Ἔργα δ' ἐρεῖ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι Δηθά τε καὶ δολιχόν. [Plato Protag. p. 329, A : Οἱ ῥήτορες οὕτω σμικρὰ ἐρωτηθέντες δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. Cui l. comparandus Galen. vol. 13, p. 31 : Κἀντεῦθεν ἀρξάμενοι δολιχὸν ἀποτείνουσι τὸν λόγον. G. D.]

[Δόλιχος, ὁ.] Δολιχὸς vel Δόλιχος retracto accentu [In codd. plerumque δόλιχος scribitur, et recte quidem. Suid. : Δόλιχος, τὸ ὄσπριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου, προπαροξυτόνως· δολιχὸς δὲ τὸ ἐπίθετον ὁ μακρὸς, ὀξυτόνως], Certum curriculi spatium, duodecim aut, secundum alios, viginti quatuor stadiorum [Hesych. : Δολιχὸς, μακρός· ἢ μέτρον γῆς. Plato Leg. 8, p. 833, B : Ἀμιλλησόμενος ... τὸν δόλιχον. Δόλιχον θεῶ Pollux 3, 146. Δολιχῷ (scr. δολίχῳ) κρατεῖν Pausan. 3, 21, 1. Δόλιχον τρέχειν Aristid. vol. 2, p. 349 : Ὥσπερ ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων εἰς τὸ κοῖλον καταρρεῖ τὸ ὕδωρ, οὕτως πάλιν ἐκ τῶν κοίλων ἀναστρέφει πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀρξάμενος ἐκ θαλάττης ὁ ποταμὸς αὖθις ὑποστρέψας ἐπὶ καταρράκτας καὶ Μερόην ἄνω φέρεται ὥσπερ τις ἐν προσάντει δόλιχον τρέχων. Diog. L. 6, 34. Δόλιχον ἀσκεῖν 7, 179. Δόλιχον ἐν παισὶ νενικήκει Lucian. Quom. Hist. conscr. c. 30. De numero stadiorum Suidas : Ἔστι δὲ ὁ δ. κ' στάδια· nam sic ex melioribus libris correcta est vulgata scriptura κδ', consentiente Zonara et schol. Soph. El. 686. Aliud vitium est ὀκτὼ στάδια ap. schol. Luciani vol. 3, p. 493. Sed hic quoque codex recte κ'. Tzetzes Hist. 6, 704 : Ὁ δόλιχος ἑπτάδρομος· τρεῖς γὰρ καμπτῆρας εἶχε καὶ τὸ καμπτῆρος ἥμισυ· ἦσαν δὲ ὅπλων ἄνευ. Clarius schol. Aristoph. Nub. 28 : Οἱ δολιχοδρομοῦντες δὲ ψιλῶς ἑπτάδρομον ἐποιοῦντο τὸν δρόμον, τρὶς μὲν ἀνιόντες, τρὶς δὲ κατιόντες καὶ πρὸς τὸν καμπτῆρα τὸν ἕβδομον δρόμον ἐκτερματοῦντες. Δόλιχος ἵππιος in inscr. Tegeæ reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 702. Poeta ap. Galen. vol. 12, p. 57 : Ἵπποι δ' ἐς δόλιχον παριόντων. G. D.] Metaphora autem eleganti laus ab Epicrate com. [apud Athen. 13, p. 570, D] dicitur δολιχὸν τοῖς ἔτεσι τρέχειν,

qua et Latini dicunt Vitam decurrere, et Decursum vitæ spatium. [In l. Epicratis δολιχὸν non subst. est, sed adj. Epigr. in Anth. Pal. App. 148 : Μακρὸν ... γήρως δόλιχον. Dioscor. ib. 5, 55 : Ἤνυεν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον. Eustath. Opusc. p. 297, 32 : Ἀλλ' ἔκλαιον αἱ μητέρες τὸν ὕστατον δολιχὸν, ὃν οἱ παῖδες ἐστείλαντο.]

Δόλιχος, ὁ, Legumen quoddam, Phaselus, Pisum, secundum quosdam. Gorr. Cicerulam, Phaseolum e Galeno interpr. [V. vol. 6, p. 329, 330. Theophr. H. Pl. 8, 3, 2; 11, 1, C. Pl. 2, 18, 3. De accentu Arcad. p. 85, 6, Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 294, 5, Eustath. p. 254, 34. Male δολιχοὶ ap. Polluc. 1, 247, et Hesych. : Δολιχοὶ, ὀσπρίου εἶδος. G. Dind.]

[Δόλιχος, ὁ, Dolichus, n. pr. principis Eleusinii ap. Hom. H. Cer. 155 (ubi codex pravo accentu Δολιχοῦ) et poetam ignotum Herodiani Περὶ μον. λέξ. p. 10, 11. G. Dindorf.]

Δολιχόσκιος, ὁ, ἡ, Longam umbram faciens. E quo intelligitur Longus. [Hesych. : Δολιχόσκιον, μακρὰν ἔχων σκιὰν, μακρόσκιον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται· ἢ μακρὰν εἶναι δυνάμενον.] Hom. Il. Γ, [346], X, [273], et Od. Ω, [518] : Προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. Affertur et aliud etymon [ab Etym. M. p. 282, 10, Eustath. p. 422, 26], esse videl. δολιχόσκιος dictum quasi δολιχὸν κίων, i. e. μακρὰν πορευόμενος, Longe se extendens; sed id vanum est. [Oppian. Cyn. 1, 410 : Δολιχόσκιος οὐρή. Ῥόδου δολιχόσκιον ὁδμὴν Nonn. 11, 499.]

[Δολιχούατος, ὁ, ἡ, Longas aures habens. Oppian. Cyn. 3, 186.]

[Δολιχόφρων, ὁ, ἡ, Longe prospiciens. Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 1113, C : Νήπιοι· οὐ γάρ σφιν δολιχόφρονές εἰσι μέριμναι. Hesych. : Δ., ἀπολύφρων. Musurus, Δολιόφρων, ἀπατεόφρων.]

[Δολιχωπὸς, ὁ, ἡ, Longe prospiciens, Longus, Prolixus. Hesych. : Δολιχοπά, μακρά. Δολιχωπὰ Salmas.]

[Δολίως, Dolose, Fraudulenter. Jerem. 9, 4 : Δ. πορεύεται. Epiphan. vol. 1, p. 182, A; vol. 2, p. 87, B. Ex Eumath. Erot. p. 390 citat Bast., ex Æsop. Fab. 259 Cor. Schæfer. Diog. L. 9, 35. « Historia Trojana c. 15, in Maji Bibl. Uffenbach. » M. Joseph. Ant. Jud. 14, 13, § 6 : Ὑπεκρίνοντο δ. Hase.]

[Δόλογκοι, οἱ, Dolonci, ἔθνος Θράκης ἀπὸ Δολόγκου τοῦ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Δολόγκιος καὶ Δολογκιὰς καὶ Δολογκιάδης, Steph. Byz. Tzetz. ad Lycophr. 533 : Δόλογκοι ἔθνος Θρακικὸν ἀπὸ Δολόγκου τοῦ Κρόνου καὶ Θράκης παιδός. Herodot. 6, 34, 35. Constant. Porphyr. De themat. in Banduri Imp. Or. vol. 1, p. 21, B.]

[Δολόδουπος. Orph. H. 64, 3 : Ἄρες ἄναξ δολόδουπε. Ὁπλόδουπε Pierson. Verisim. p. 45.]

Δολόεις, εσσα, εν, Dolosus, Subdolus. [Hom. Od. H, 245 : Δολόεσσα Καλυψώ· I, 32 : Κίρκη δ. Eur. Iph. A. 1527 : Δολόεντα Τροίας ἕδη.] Apoll. Rh. [2, 423] : Δολόεσσαν ἀρωγὴν θεᾶς. [Maneth. 4, 237 : Ἀπάτην δολόεσσαν.] || Dolose factus : δολόεντα δέσματα Od. Θ, [281].

[Δολοεργὸς, ὁ, ἡ, Dolose agens, Dolosus. Maneth. 4, 394 : Διὰ μοιχοσύνην δολοεργέα νυμφευθεῖσα. || Alia forma Δολοεργὸς, ὁ, ἡ, ib. 57, 243 : Ἰξοβόλους δολοεργούς· 563. || Adverb. Δολουργῶς Nilus Epist. p. 366. G. D. Maximus De charitate centur. 2, n. 40. M. Hesych. presb. Serm. p. 997, B : Τῶν δαιμόνων δ. ὑποχωρούντων. Hase.]

[Δολοήτωρ, ὁ, ἡ, Qui doloso animo est, Fraudulentus. Orac. Sibyll. p. 32 : Εἰσὶ θεοὶ μερόπων δολοήτορες οὗτοι ἀβούλων. Struv.]

[Δολοιφονέω. V. Δολοφονέω.]

[Δολοκτασία, ἡ, Cædes dolosa. Apoll. Rh. 4, 479 : Ἡ θέμις αὐθέντησι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.]

[Δολοληψία, ἡ. Testamentum Ruben in Fabric. Cod. pseudep. V. T. vol. 1, p. 524 : Ἡ γὰρ ἀδικία συνεργεῖ τοῖς λοιποῖς πνεύμασι διὰ τῆς δολοληψίας. *Doli assumptionem* vertit interpres. Sed scrib. δοσοληψίας. G. Dindorf.]

[Δολομάν. V. Δόλοψ.]

[Δολόμετρος, ὁ, Qui mensura decipit. Anonymus in Ἑρμηνείᾳ ιβ' ἀποστόλων, quæ legitur in Ms. continente λόγους διαφόρων ἁγίων πατέρων fol. 105 verso : Κλέπτας καὶ τελώνας ἀδίκους καὶ ζυγοκρούστας καὶ δολομέτρους. M.]

Δολομήδης, ὁ, Qui dolos meditatur, Dolosus. [Simonides ap. schol. Apoll. Rh. 3, 26 : Σχέτλιε παῖ δολόμηδες Ἀφροδίτας, τὸν Ἄρει δολομηχάνῳ τέκεν· ubi cod. Paris. δολόμητες.]

[Δολομηνὴ, ἡ, Dolomena, regio Assyriæ. Strabo 16, p. 736.]

Δολομήτης, [ὁ] vel Δολόμητις, [ὁ, ἡ], Cujus dolosa sunt consilia, Dolosus, Vafer. Unde δολομῆτα in vocandi casu [quem Hesych. interpr. δολιόβουλε, κακότεχνε], Hom. Il. A, [540] et δολόμητιν Αἴγισθον [Od. A, 300, Γ, 198, 250, Δ, 525. Et Κλυταιμνήστρη δολόμητις Α, 422. Æsch. Pers. 93 : Δολόμητιν ἁπάταν θεοῦ. Θεὰ δολόμητι Nonnus Dion. 8, 126. Genitiv. ap. Hesych. : Δολομήτεω, δόλια βουλευομένου.]

Δολομήχανος, ὁ, ἡ, Doli machinator, fabricator, Dolosus, Fraudulentus, ea forma qua κακομήχανος. [Simonid. s. v. Δολομήδης cit. Constant. Man. Chron. p. 61 et 118 a Boisson. indicatus.]

[Δολόμῦθος, ὁ, ἡ, Dolosa oratione utens. Sophocl. Trach. 840 : Μελαγγαίτα τ' | ἄμμιγα νιν αἰκίζει | Νέσσου θ' ὕπο φόνια δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα. Lectio vitiosa : nam metrum tale quid poscit, ἄμμιγα νιν αἰκίζει | θηρὸς δολοφόνα (vel δολοπλόκα) κέντρ' ἐπιζέσαντα. G. Dindorf.]

[Δόλοπες. V. Δόλοψ.]

[Δολοπεύω, Insidior. Hesych. : Δολοπεύει, ἐπιβουλεύει, ἐνεδρεύει.]

[Δολοπήιος. Δολοπηίς. Δολοπία. Δολοπικός. V. Δόλοψ.]

[Δολοπίων, ονος, ὁ, Dolopion, pater Hypsenoris, Trojanus, ap. Hom. Il. E, 77. || Patronymicum, quanquam ab alio hujus nominis viro ductum, Δολοπιονίδης ap. Euphor. Stob. Floril. 59, 16 : Δολοπιονίδαο δυστήνου (Philoctetæ). Quocum Meinekius comparavit Hygini Fab. 102, p. 164 : « Philoctetem pastor regis Actoris, nomine Iphimachus, Dolopionis (vulgo *Phimachus Dolophionis*) filius nutrivit ». ῑ G. Dind.]

[Δολοπλάνης, ὁ, ἡ, Dolo fallens. Nonn. Dion. 8, 126 : Θεὰ δολόμητι δολοπλανές.]

[Δολοπλόκημα, τὸ, Dolosum commentum. Constant. Man. Chron. p. 85.]

Δολοπλοκία, ἡ, Dolosum commentum s. vafrum. Hesych. autem δολοπλοκίας exp. τὰς τῶν λόγων πλοκάς. [Theogn. 226 : Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἆδον. Δολοπλοκίῃσι Hippocr. Epist. p. 1283, 34.]

Δολοπλόκος, ὁ, ἡ, Dolos nectens s. texens, Dolosus, Fraudulentus. Sappho [apud Dionys. De comp. verb. c. 23], Venerem alloquens, Παῖ Διὸς δολοπλόκε. Nonn. [Jo. p. 132, 12], δ. φωνὴ, Vox dolosa. [Aristot. Eth. Nic. 7, 7, ex veteri poeta : Δολοπλόκου γὰρ Κυπρογενοῦς. Hemst. Γέροντα δολοπλόκον Tryphiod. 264.]

[Δολοποιέω, Dolose ago. Marcus Erem. p. 35. M.]

[Δολοποιὸς, ὁ, ἡ, Dolum struens, Dolosus. Soph. Trach. 832 : Δ. ἀνάγκα.]

[Δολορραφέω, Dolos, Insidias struo. Phot. Bibl. cod. 72, p. 36, 5, ex Ctesia. G. D. Id. ib. cod. 62, p. 21, 11 : Ἦν τοῖς πολεμίοις αὐτὸς ἀπωλείας ἐδολορράφει μηχανήν, ταύτην εὕρατο τοῦ βίου καταστροφήν. Hase.]

Δολορράφης, ὁ, ἡ, Dolis s. E dolis consutus et quasi consarcinatus, Dolosus. [Oppian. Hal. 3, 84 : Δολορραφέων λίνα κόλπων.]

Δολορραφία, ἡ, Dolosum commentum, Vafrities. Epigr. l. 7 [Pauli Sil. in Anth. Pal. 5, 286 :] Ἡφαίστου πᾶσα δολορραφίη.

[Δολορράφος, ὁ, Qui dolos suit s. struit, Dolosus. Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2, in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 110. Boiss. Tzetz. Hist. 8, 925.]

Δόλος, ὁ, Dolus, Fraus. Hom. Od. Ψ, [321] : Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε. Sic Il. O, [14], δόλος κακότεχνος. Idem interficere δόλῳ et κράτει, idem δόλῳ et ἀμφαδὸν, alicubi inter se opponuntur. Frequentissimus autem est ille hujus voc. usus. [Il. Γ, 202 : Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά· Δ, 339 : Κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε· Z, 187 : Πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν· H, 142 : Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτει γε· Od. Λ, 120 : Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν· I, 406 : Μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφιν. Herodot. 9, 90 : Μὴ δόλῳ αὐτοὺς προάγοιεν. Æsch. Prom. 213 : Οὐ κατ' ἰσχὺν ... δόλῳ δὲ ... κρατεῖν· Sept. 872 : Δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Soph. OEd. Col. 1026 : Τὰ γὰρ δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται. Ἐκ δόλου Soph. El. 279. Ἐν δόλῳ Philoct.

102. Σὺν δόλῳ Aj. 1245, Eur. Hec. 1269, et alii quivis. Δόλῳ καὶ ἀπάτῃ Dionys. A. R. 3, 23.] Isocr. Evag. [p. 195, E]: Οἱ δὲ μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Aristoph. autem Pl. [1159] δόλος contrarius est ἁπλοῖς τρόποις. [|| Signiff. quasdam aliunde non cognitas annotavit Hesych.: Δόλος, πάσσαλος. || Δόλου τράπεζα, ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον ἐν θυτικῇ. || Δόλοι, κατάσκοποι. Quocum conf. δόλοψ.]

[Δολότροπος, ὁ, ἡ, Fraudulentus. Epiphan. t. 2, p. 288, A : Ὅπερ ὁ ἀπατεὼν ὄφις δολοτρόποις τεχνάσμασιν ἠπάτησεν. Hase.]

[Δολουργῶς. V. Δολοεργής.]

[Δολοφονεῦσαι lectio vitiosa ap. Suid. s. v. Παλλάδιον, cui δόλῳ φονεῦσαι restituendum ex libris melioribus. G. Dindorf.]

Δολοφονέω, Dolo occido et ex insidiis. [Demosth. p. 401, 26 : Δολοφονηθείς. Polyb. 2, 36, 1 : Δολοφονηθεὶς ὑπό τινος Κελτοῦ· 5, 40, 6, 32, 21, 12 : Ἐδολοφόνησε. Appian. Syriac. c. 68 : Ἔκτεινε Δημήτριον ... ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα δολοφονήσασα διὰ ζῆλον τοῦ γάμου Ῥοδογούνης. Diodor. ll. pluribus. Strabo 11, p. 495 : Δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης.] Plut. δολοφονεῖν et κρυφαίως ἀναιρεῖν pro eodem dicit in Pericle [c. 10]. Sic passiv. Δολοφονεῖσθαι, Dolo interimi et per insidias. [|| Δολοιφονῆσαι pro δολοφονῆσαι dictum cum similibus formis comparat Etym. M. p. 633, 28. Vide Lobeck. ad Phryn. p. 648.]

[Δολοφόνησις, εως, ἡ, Occisio per dolum. Appian. Syr. c. 69 : Τῆς τοῦ πατρὸς δολοφονήσεως.]

Δολοφονία, ἡ, Cædes dolo patrata, non ἀμφαδόν, ut loquitur Homerus. [Aristot. Eth. Nic. 5, 5; Polyb. 6, 13, 4; schol. Apoll. Rh. 4, 477. Theophyl. Sim. Hist. p. 134, C : Δεδοικὼς μή που δολοφονία τις ὑποσταίη.]

[Δολοφόνιον. V. Δολίφονον.]

[Δολοφόνος, ὁ, ἡ, Dolose interficiens. Æsch. Agam. 1129 : Δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω. In Gl. falso accentu Δολόφονος, Interemtor.]

[Δολοφραδής, ὁ, ἡ, Dolum meditans. Hom. H. Merc. 282 : Ὦ πέπον, ἠπεροπευτὰ, δολοφραδές. Pind. Nem. 8, 56 : Πάρφασις δ.]

Δολοφράδμων, ὁ, ἡ, Doli machinator, Dolos agitans animo, ideoque Fallax, Insidiator.

Δολοφρονέω, Dolum cogito, s. dolos, Meditor fraudes, ut Ulysses δολοφρονέων ap. Hom. Od. [Σ, 5] non semel : item Juno δολοφρονέουσα aliquot Il. locis [Ξ, 197, 300, 329; Τ, 106. Venus Γ, 405, Circe Od. K, 339. Hesiod. Theog. 550 : Φῆ ῥα δολοφρονέων. Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 950, E.]

Δολοφροσύνη, ἡ, Doli meditatio, Dolus, Vafrities. Hom. Il. T, [97] : Δολοφροσύνης ἀπάτησεν. [Ib. 112 : Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν.]

[Δολόφρων, ὁ, ἡ, Dolum meditans. Asclepiad. in Anth. Pal. 7, 145 : Ἁ δ. ἀπάτα.]

Δόλοψ, πος, ὁ, Speculator, item Leno. Hesych. enim δόλοπα exp. κατάσκοπον, μαστροπόν. [Et, Δόλοι, κατάσκοποι.] Sed et Δολομὰν a Laconibus dici τὸν μαστροπὸν tradit. Δολάνα Eidem est μαστροπός. || Alioqui Δόλοπες sunt etiam populi extremæ Thessaliæ incolæ, teste Eodem. Meminit autem eorum Hom. [Il. I, 484 : Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων, et Herodot. 7, 132, 185. Stephan. Byz. : Δόλοπες, ἔθνος Θεσσαλῶν ἔγγιστα, ἀπὸ Δόλοπος. Ἡ χώρα Δολοπία καὶ Δολοπηίς. Δολοπία ap. Thucyd. 2, 102, Polybium 22, 8, 5, Strabon. 9, p. 430, 432, 437. Apoll. Rh. 1, 68 : Κτιμένην Δολοπηίδα ναιετάασκεν. Δόλοπες Sophoclis fabula fuit, citata ab Hesychio, Photio et Etym. M. s. v. Εὐναῖος, ab Cyrillo s. v. Χαμεύνη. || Δόλοψ, Dolops, n. pr. Filius Lampi, nepos Laomedontis Trojanorum regis, ap. Hom. Il. O, 525, 555. || Alius, dux Græcorum, ib. Λ, 302. || Ἑρμοῦ υἱὸς, ὃς ἐν Μαγνήσῃ τῇ πόλει ἀπώλετο, καὶ αὐτόθι τάφον παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔσχεν, ὡς Κλέων ἐν πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν, schol. Apoll. Rh. 1, 585, ubi memoratur τύμβος Δολοπήιος.]

Δολόω, Dolo ago cum quopiam, Decipio. [Hesiod. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 156 : Τά μιν (δῶρα) καὶ ἔπειτα δόλωσεν. Herodot. 1, 212 : Τοιούτῳ φαρμάκῳ δολῶσαι.] Aristoph. Eq. [1067 : Αἰγείδῃ, φράσαι κυναλώπεκα μή σε δολώσῃ. Æschyl. Agam. 273 : Μὴ δολώσαντος θεοῦ· 1636 : Τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 28 : Δολοῦν ὃς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι, ubi edd. vett. δουλοῦν.] Et σοῖς δολώσαντες γάμοις e quopiam Tragico [Eur. Iph. A. 898] VV. LL. [Alcest. 12 : Μοίρας δολώσας. Passiv. Hesiod. Theog. 494 : Γαίης ἐννεσίῃσι ... δολωθείς. Soph. Phil. 1288 : Δεύτερον δολούμεθα. Ibid. 129 de forma dolose composita : Ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας. Hesych. : Δολοῖ, φθείρει, κακουργεῖ.] || Adultero : unde numisma δεδολωμένον. [Dioscor. 1, 80 : Δολοῦται δὲ (βδέλλιον) μιγνύμενον κόμμει· 81 : Δολοῦται δὲ πᾶς λίβανος τῇ πιτυίνῃ ῥητίνῃ μεθοδευόμενος.] Δολώσαντες τὸν οἶνον, Lucian. [Hermot. c. 59.] Sed et δολοῦν dicuntur qui lanas tingunt, sicut et φαρμάττειν, teste Polluce [7, 169], quo pertinet δολερὰ χρώματα. [V. Δολερός.] Tale esse mihi videtur, quod Lat. poetæ dicunt Lanam mentiri colores.

Δόλπαι, πλακούντια μικρά [Placentæ parvæ]. Κῶοι, Hesych. Sic et Δολβαὶ [hoc accentu] a quibusdam accipi tradit. [Δολβαὶ, θύματα· οἱ δὲ μικρὰ πλακούντια.]

[Δολφὸς, ἡ μήτρα, Vulva, Hesych. Est i. q. δελφύς.]

[Δόλωμα, τὸ, Dolus. Æsch. Choeph. 1003 : Τῷδέ τ' ἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι (corrig. θέρμ' ἄνοι) φρενί. G. D. Æneas Poliorc. c. 8 : Οἷα χρὴ κατασκευάζεσθαι δολώματα τοῖς ἀποβαίνουσι.]

Δόλων, ωνος, ὁ, Sica, Gladiolus s. Pugio occultus : quo nimirum dolose aliquem petimus. Plut. Tiberio [Graccho c. 10] : Ὥστε κἀκεῖνον οὐδενὸς ἀγνοοῦντος ὑποζώννυσθαι ξιφίδιον λῃστρικὸν, ὃ δόλωνα καλοῦσι. Sic Virg. Æn. 7, [664] : Tela manu sævosque gerunt in bella dolones. Ubi Serv. tradit Dolonem esse flagellum intra cujus virgam lateat pugio : sicut Hesychio quoque δόλωνες sunt ξιφίδια ἐν ξύλοις ἀποκεκρυμμένα. [Idem, Δολίσκος, δόλων, παραξιφίς. ||] Eid. Hes. δόλωνες sunt οἱ μικροὶ ἱστοὶ ἐν τοῖς πλοίοις, Parva vela in navibus : ut et Pollux 1, [91] auctor est, τὸν μέγαν καὶ γνήσιον ἱστὸν nominari ἀκάτιον· τὸν κατόπιν, ἐπίδρομον· τὸν ἐλάττονα, δόλωνα, Minus navis velum. Sic sane Liv. Belli Maced. l. 4 [36, 44 et 45] : Erat secundus petentibus Ephesum ventus : capessunt fugam sublatis raptim dolonibus. Et 6 [37, 30] : Dolonibus erectis altum petere intendit. [Polyb. 16, 15, 2 : Μιᾶς νηὸς ἐπαραμένης τὸν δόλωνα· ubi v. Schweigh. Diodor. 20, 61 : Τοῦ δόλωνος ἀρθέντος. Procop. B. V. p. 217, D : Χαλάσαντας τὰ μεγάλα ἱστία τοῖς μικροῖς ἃ δὴ δόλωνας καλοῦσιν. Isidor. Orig. 19, 3.]

[Δόλων, ωνος, ὁ, Dolo, Eumedis filius, Trojanus, ap. Hom. Il. K, 314 aliisque hujus libri ll., ap. Eurip. in Rheso.]

[Δολώνεια, ἡ, vel Δολωνοφονία, ἡ, Dolonea s. Dolonis cædes, inscripta ab grammaticis est Iliadis rhapsodia decima, qua Dolonis cædes narratur : v. Eustath. ad init. Δολωνία ap. Ælian. V. H. 13, 14, schol. Hom. Od. A, 262.]

[Δολῶπις, ἡ, Quæ doloso s. fallaci vultu est. Soph. Trach. 1050 : Δ. Οἰνέως κόρη.]

Δόλωσις, εως, ἡ, Deceptio. Xenoph. Cyrop. 1, [6, 28. Pollux 4, 50; Procop. Anecd. p. 58, C.]

Δόμα, τὸ, Murus, τειχίον, Hesych.

Δόμα, τὸ, Donum. [Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 30, 4.] Plut. [Mor. p. 182, E, et 531, F : Βασιλικὸν τὸ δ.] Matth. [7, 11 : Δόματα ἀγαθά], Paul. [Ad Ephes. 4, 8. Exx. ex V. T. v. ap. Tromm. Conf. Theodoret. vol. 1, p. 269. « Planud. Ovid. Metam. 6, 463 : Δόμασιν ὑπερβριθέσιν αὐτὴν ὑπελθεῖν. » Boisson. Philo vol. 1, p. 126, 21 : Διατηρήσεις ὅτι δῶρα δομάτων διαφέρουσι· τὰ μὲν γὰρ ἔμφασιν μεγέθους τελείων ἀγαθῶν δηλοῦσιν, ἃ τοῖς τελείοις χαρίζεται ὁ θεός· τὰ δ' εἰς βραχύτατον ἔσταλται, ὧν μετέχουσιν οἱ εὐφυεῖς ἀσκηταὶ οἱ προκόπτοντες. Aliter vol. 2, p. 172, 15 : Δόμα λέγων καὶ δόσεις, ἀλλ' οὐκ ἀπόδομα, οὐκ ἀποδόσεις· ταῦτα μὲν γὰρ ἴδια τῶν λαμβανόντων, ἐκεῖνα δὲ τῶν χαριζομένων. Conf. ib. vol. 1, p. 154, 14; 273, 37; 458, 14. Hase.]

Δομαῖος, αία, αῖον, ut δομαῖον λᾶαν [λᾶα], Lapidem ad domus structuram, Epigr. [Anth. Plan. 4, 279. Omisso λίθος Apoll. Rh. 1, 737 : Τῆς (Θήβης) οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους ἱέμενοι. Hesych. : Δομέους, οἰκοπέδα, θεμέλια. Corrig. δομαίους cum Salmasio. Nonnus Dion. 37, 99 : Καὶ τάφον αἰπυτέροισιν ἀνεστήσαντο δομαίοις.]

[Δοματίζω, Munera do. Symm. Ezech. 16, 33. Gloss.

N. T. Fabric. p. 16 : Ματθαῖον δοματισθέντα. Schleusn.] [Δομάω. V. Δομέω.]

Δόμεος, Fundamentum domus, οἰκόπεδον, θεμέλιον, Hesych. [Lectio vitiosa. V. Δομαῖος.]

[Δομέστικος, ὁ, Domesticus, vox Latina. De ea ejusque derivatis v. Ducang.]

[Δομετιανὸς, ὁ, Domitianus, imperator Romanorum, apud scriptores historiæ Romanæ modo sic modo Δομιτιανὸς scriptus. Eadem inconstantia in nomine Domitii Domitiæque, Δομέτιος Δομίτιος, Δομετία Δομιτία. Suid. : Δομήτιος, ὄνομα κύριον. Adject. Δομιτιάνειος, ὁ, ἡ, ap. Tzetz. Hist. 2, 39. G. Dindorf.]

[Δομετιούπολις, εως, ἡ, Domitiopolis, Ἰσαυρίας πόλις. Ὁ πολίτης Δομετιοπολίτης (scr. Δομετιουπολίτης ex cod. Vratisl.), Steph. Byz. Δομιτιόπολις ap. Ptolem.]

Δομέω [et Δομάω], Struo, Ædifico, οἰκοδομῶ, Hesych. : quo voc. Theod. sæpe utitur, Bud. teste. [Theodoret. vol. 1, p. 551 : Τὰ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς χωρίοις δομηθέντα τῷ θεῷ θυσιαστήρια· et forma media ib. p. 454 : Ἵνα ἐν ἐκείνῃ δομήσηται τὸν βωμὸν, et δομήσασθαι vol. 3, p. 920. « Verbi δομέω auctoritas exigua et ab ipsis gramm. imminuta est. Macrobius De differ. verb. p. 703 : *Sunt*, inquit, *apud Græcos admissa post compositionem, quum essent simplicia non recepta.* Νομῶ *nihil significat, tamen* οἰκονομῶ *dicitur; similiter* δομῶ *et* δομεύω, οἰκοδομῶ *et* βυσσοδομεύω *componuntur.* ... Δομῶ recentioribus innatat. Hesych. : Δομέοντι, οἰκοδομοῦντι. In Βυσσοδομεύειν, δομεῖν, Albertius aut δέμειν aut δεμεῖν scribendum censet. Prius restituendum s. Δεμεῖ, οἰκοδομεῖ : nam δεμεῖν profecto nihil est; ceterum illic medicinæ faciendæ locus non erat. *Græci*, inquit Priscian. Sup. Æn. l. 10, p. 1273, δομήσασθαι *dicunt ædificare; inde et* δόμησις *et* δόμος. Δομήσασθαι Lycophr. 593. (Δωμήσασθαι recte cod. Paris. Idem vitium in libris pluribus v. 48, 1272. Forma media præsentis Chron. Pasch. p. 323, D : Δομεῖται τὸν οἶκον. G. D.) Procop. B. V. 2, 20, p. 286, B; Nicet. Annal. 17, 2, p. 331; Zonar. Ann. 12, 19; Suid. s. v. Ἀπατούρια. Δεδόμηται bis Allatius pro δεδώμηται in Philon. De sept. mirac. c. 2 scripsit : v. Not. p. 106. Δεδομημένος Arrian. Alex. 7, 22, Zosim. Hist. 3, 17. Verum hujus temporis duplex forma est, difficili ad judicandum discrimine. Ἐδέδμητο Homerica forma Herodot. 7, 59, ubi cod. ἐδεδόμητο. Pro νεόδμητος Appian. Mithr. c. 40, Schweigh. e cod. Aug. reposuit νεοδόμητος, quod est c. 37, Joseph. Ant. 8, 4, p. 428. (Hesych. : Δμητὸν, ... οἰκοδόμητον. G. D.) Quid? Aristides, qui modo δεδομημένη vol. 1, p. 555, 20, tum δέδμηται scripsit p. 219, 18, nonne omne discrimen sustulisse videtur? ... Ἐδομήθη Niceph. Greg. 9, 13, p. 282, E, Nicet. 21, 3, p. 339, B, Synes. Hymn. 3, 449, Eustath. p. 727, 28. ... Neque injuria nostri lexicographi tempora obliqua δωμῆσαι, δωμήσουσι, quorum exx. memorat Hermann. ad Orph. p. 821, et adjectivum ἀδώμητος ad δωμάω referunt, quod ipsum quidem nusquam reperi. Atticam productionem somniat Tzetz. ad Lycophr. 719 (ubi δωμήσαντες). » Lobeck. ad Phryn. p. 587-589. Ἐδομήσατο (vitiose pro ἐδοκίμασε) λίθοις ... κατασκευάζειν cod. Vatic. ap. Dionys. A. R. 3, 67. Jo. Cinnam. p. 17, D : Φροντιστήριον δομήσαμένη· 160, D : Δεξαμενὴν τινα ἐδομήσατο. Ib. p. 131, D. ||] Δωμάω, ήσω, Extruo, Ædifico. Epigr. : Τύμβον Ἀχαιοὶ Δώμησαν. Et med. eadem signif. [ap. Lucian. Anth. Pal. 11, 400] : Νηὸν περικαλλέα δωμήσασθαι. [Lycophronis exx. formæ et activæ et mediæ supra attulimus. Apoll. Rh. 2, 531 : Δωμήσαντες βωμόν. Δομήσαντες, δομήσει, δομήσουσι contra metrum in Orac. Sibyll. 11, 10, 87, 115. Dorotheus De stellis ap. Iriart. Catal. Matrit. p. 245 : Καρχηδὼν Τυρίης Διδοῦς (adde ὕπο) δόμη θεῖσα. Corr. δωμηθεῖσα. G. Dindorf.]

Δομὴ, ἡ, Ædificium, Murus, Forma, Aspectus, Hesych. [Δ., τεῖχος, εἶδος, μορφὴ, πρόσοψις, σῶμα, οἰκοδομὴ, τρόπων κατασκευή. Lege τρόπος, κατασκευή. Sic supra δέμας exponitur τρόπος, et δέμας πυρὸς αἰθομένοιο apud Homerum est, Instar ignis ardentis. Kuster.] || Corpus, ab egregia structura. Apoll. Rh. 3, [1395] : Καὶ πλευροῖς κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι, Structura corporis, aut Mole corporis; nam hoc voc. et de Ædificiis usurpatur. Nicander Ther. [153] : Ἄλλος δ' αὖ κόγλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης. [Ib. 259. Lycophr. 334 (ubi schol. διάπλασιν), 597, 783. Nonnum Dion. 17 extr. (?) citat Wakef.]

[Δόμημα, τὸ, Structura, Ædes. Euseb. H. E. 10, 4, 17, p. 473, A : Δομήματος μήκη τε καὶ πλάτη. Nicet. Eugen. 6, 625 : Εἰς τὸ γραῶς δόμημα τῆς Μαρυλλίδος.]

[Δόμηρ, inter ethnica vel nomina propria in ηρ ap. Arcad. p. 20, 3. Corrig. Δόδηρ. V. Δόδηρος. G. D.]

Δόμησις, εως, ἡ, Structura. [Joseph. B. Jud. 1, 21, 6 : Τὴν ὀχυρότητα τῆς δομήσεως· ib. 2, 17, 1 : Τῆς τῶν στοῶν δομήσεως. Schol. Hom. Il. M, 4; Priscian. l. in Δομέω citato. Angl. Frequentissimum ap. Joseph. ubi modo est Actio exstruendi, ædificandi, Bell. Jud. 5, 2, 3 : Καταρχομένων δὲ ἄρτι τῆς δομήσεως· et 3, 5, 1 : Τά τε πρὸς δόμησιν ἐργαλεῖα· modo ipsa Structura, Ant. Jud. 15, 11, 1 : Τὰ μέτρα τῆς δομήσεως· Bell. Jud. 3, 10, 1 : Ὀλίγα τῆς δ. σπαράξαντες· 5, 5, 8 : Πρὸ τῆς τοῦ πύργου δ. Ant. Jud. 15, 9, 6 : Τῇ δὲ δομήσει περίβλεπτον. Hase. ||] Δώμησις, ἡ, Structura, Ædificatio, οἰκοδομὴ, Hesych.

[Δομήτειρα, ἡ, Conditrix. Herodian. Epimer. p. 224. Sed scrib. videtur δμήτειρα. G. Dindorf.]

[Δομήτωρ, ορος, ὁ, Conditor. Constant. Man. Chron. p. 48, 64. Boiss. Nicet. Chon. Hist. p. 34, B; schol. Lycophr. 48. Theodor. Balsam. ad Canon. 1 Synodi Cpol. : Ἐπ' ἀδείας ἔχουσιν οἱ δομήτορες τούτων τυπικὰ ἐκτίθεσθαι. ||] Δωμήτωρ, ορος, ὁ, Ædificator, Conditor. [Manetho 6, 415 : Ἐχυρῶν δωμήτορας οἴκων.]

[Δόμνα, ἡ, Domina, Augusta. Oppian. Cyn. 1, 4 : Ἀντωνῖνε, τὸν μεγάλῃ μεγάλῳ φιτύσατο Δόμνα Σεβήρῳ. V. Gloss. med. Lat. in *Domna*. Ducang.]

[Δομνῖνος, ὁ, Domninus, philosophus Syrus, Procli æqualis : de quo v. quæ ex Damascio excerpsit Suidas. Alius in epigr. Theæteti Anth. Pal. 9, 659. G. D.]

[Δόμνος, ὁ, Domnus, ὄνομα κύριον, Suidas. In Γέσιος medicus Δόμνος ὁ Ἰουδαῖος memoratur. Hemst.]

Δόμονδε, adverb. Domum, Domum versus. Hom. [Il. Π, 445 : Αἴ κε ζὼν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε·] Od. A, [83] : Νοστῆσαι ὃ Ὀδυσῆα δαίφρονα ὄνδε δόμονδε.

[Δόμορτις, (ἡ,) γυνὴ, Uxor, Hesych. Forma, ut videtur, Æolica pro δάμαρ. Apud Suidam similis gl. δόμορ sine interpretatione posita. G. Dindorf.]

Δόμος, ὁ, Domus. Hom. Od. H, [81] : Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον [ubi templum Minervæ intelligendum]. Hesiod. Op. [96] : Ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι. Athen. 14, [p. 627, A, ex Alcæo] : Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος. [Hom. Il. B, 513 : Δόμῳ Ἄκτορος· Σ, 60 : Δόμον Πηλήϊον εἴσω. Æschyl. Agam. 400 : Ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδῶν· 957 : Δόμων μέλαθρα· Aristoph. Ach. 543 : Καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν, et alii poetæ quivis : nam prosæ orationis scriptores οἰκίαν potius et οἶκον dicere solent. Sæpissime autem plurali numero δόμοι una domus dicitur, ut in Il. plurimis Tragicorum : quo numero Sophocles tam constanter usus est, ut duo tantum sint numeri singularis exempla, alterum OEd. Col. 1564 Στύγιον δόμον (Orcum), alterum obliteratum in Trach. 205, ubi vulgo ἀνολολύξατε δόμοις ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς legitur, sed metrum et sententia postulat ut corrigatur ἀνολολυξάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς, numero dochmiaco in pæonicum exeunte. Ceterum δόμος et δόμοι ut Latinum Domus vocabulum non solum de domo quam proprie vocamus, i. e. de ædibus, dicitur, sed etiam de partibus domus omninoque de quibusvis habitaculis. Regiam Jovis Διὸς δόμον dicit Hom. Il. Θ, 375, O, 85; Orci δόμον Ἄϊδος, Il. Γ, 322, et plurali numero Il. X, 52 : Εἰν Ἀΐδαο δόμοισι, quod ab Homero sumpserunt Tragici, velut Soph. Antig. 1241 : Εἰν Ἅιδου δόμοις· Trach. 120 : Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει. Eur. Alcest. 436 : Εἰν Ἀΐδαο δόμοισι τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις. Melanteichea δόμον Φερσεφόνας Pindar. Ol. 14, 28. De templo Hom. Il. Z, 89 : Θύρας ἱεροῖο δόμοιο. Æsch. fr. Ἱερειῶν ap. Aristoph. Ran. 1283 : Δόμον Ἀρτέμιδος· Eum. 35 : Δόμων τῶν Λοξίου. Δόμος Δίκας ib. 516. Eur. Ion. 249 : Ἀπόλλωνος δόμους. Μυστοδόκος δόμος ap. Aristoph. Nub. 303, ubi schol. : Τὴν Ἐλευσῖνα λέγει, ἔνθα τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἐπιτελεῖται μυστήρια. Ἐρεχθῆος δόμον ex Homero supra memoravit HSt. Æsch. Eum. 855 : Ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως. De tricliniis aliisque concla-

vibus ædium Hom. Od. Θ, 57 : Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαίφρονος ἐς μέγα δῶμα· πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν· X, 204 : Ἑφέστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων. Callim. H. in Cer. 55 : Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας ... ἀξῶ. Theocr. 17, 17 : Χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται. Καταδρομὴν τοῦ δόμου introitum latibuli serpentis dixit Ælian. N. A. 2, 9. || De arca, in qua vestes conduntur, Eurip. Alc. 161 : Ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα κόσμον τε. || Familia, Gens, Res domestica. Æsch. Pers. 579 : Πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς· Eum. 754 : Ὦ Παλλὰς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους. Soph. OEd. C. 370 : Τὸν σὸν ἄθλιον δόμον· Antig. 584 : Οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος· El. 72 : Ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων. Eur. Or. 70 : Δυστυχῶν δόμος· Med. 114 : Πᾶς δόμος ἔρρει· Iph. T. 930 : Νοσοῦντας δόμους, et plurima hujusmodi apud Tragicos. || Non raro de patria s. domo paterna dicitur. Soph. Phil. 496 : Αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις· OEd. C. 769 : Ἡνίκ' ἦδη ... τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ, τότ' ἐξεώθεις κἀξέβαλλες. Æsch. Prom. 665 : Ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ. G. D.] || Ordo structuræ et Corium, ut Bud. ap. Herodot. [1, 179] interpr., Διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθους· quod alii, Per tricesimum quemque laterum ordinem, Per structuram laterum. [Id. 2, 127 : Ὑποδείμας δὲ τὸν πρῶτον δόμον λίθου Αἰθιοπικοῦ ποικίλου. Antiattic. p. 89, 8 : Δόμων, οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ ἡ συνήθεια τάττει. Ἡρόδοτος πρώτῳ καὶ δευτέρῳ. Polyb. 10, 22, 7 : Καθάπερ ἐν οἰκοδομίαις, ἐὰν κατὰ μίαν πλίνθον θῇς καὶ καθ' ἕνα δόμον ἐπιμελείας τύχῃ τὸ παρατεθέν, ubi aliquot libri δεσμόν. Diodor. 1, 64 : Τοὺς δὲ τοίχους ἐπὶ μὲν πεντεκαίδεκα δόμους κατεσκεύασεν ἐκ μέλανος λίθου. Esdræ 6, 4 : Δόμοι λίθινοι κραταιοὶ τρεῖς καὶ δόμος ξύλινος εἷς. Ἐπιβολὰς πλίνθων ab Thucydide dici 3, 20 annotavit Schneid. De ordinibus funium Philo in Mathem. vet. p. 65 : Πληρωθέντος δὲ τοῦ πρώτου δόμου πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρύου.] Et Δοῦμος, metri causa inserto υ, pro eodem in Epigr. [Anth. Pal. 7, 222 : Ἡ καλύβη καὶ δοῦμος ἐνέπρεπεν. Recte Scaliger δοῦπος. G. Dindorf.]

[Δομοσφᾶλής, ὁ, ἡ, Domum labefactans. Æsch. Ag. 1535 : Δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ τὸν αἱματηρόν.]

[Δομοτέκτων, ονος, ὁ, Valvarius, Gl.]

[Δομώροφον (codex δονώροφον), ὑπὸ τῷ δόμῳ ἱδρυνθέντα, Sub tecto collocatum, Hesych. Vocabulum suspectum, fortasse ex δ' ὁμώροφον corruptum. G. D.]

Δονᾰκεῖον, τὸ, Arundinetum.

[Δονᾰκεύομαι, Arundine aucupor. Apollonid. in Anth. Pal. 9, 264 : (Τέττιγος) ἀσάρκου νῶτ' ἐδουνακεύσατο.]

Δονακεὺς, έως, ὁ, Arundinosus. Hom. Il. Σ, [576] : Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα, ubi Eust. annotat esse qui legant ῥαδαλονδονακῆα voce comp., i. e. ἰσχνοκαλαμώδη. [Hesych. : Δονακῆα, τὸν διάσειστον (schol. Homeri et Etym. M. p. 283, 13 εὐδιάσειστον) καλαμῶνα· quæ gl. conjungenda est cum superiore, abs qua duabus aliis interpositis est disjuncta, Δόνακα, κάλαμον Κρῆτες (Κύπριον Stapelius), παρὰ τὸ δονεῖσθαι. Καὶ ῥαδαλὸν ... Diversam lectionem δονακῆεν e Dionysio memorat schol. G. D. Oppian. Hal. 4, 506 : Δονακῆας ὑδρηλούς. || Arundine aucupans. Oppian. Cyn. 1, 73 : Τρήρωνας ἕλον δονακῆες. || I. q. δόναξ, Arundo. Paul. Sil. in Anth. Pal. 6, 64 : Πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοσχιδέων δονακήων.]

[Δονᾰκηδὸν, Per arundinem, Arundine, s. In modum arundinis. Inter adverbia in δον exeuntia memoratur ab Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 611, 8.]

[Δονάκημα, τό. Hesych. : Δονακήματα, ἀναλήμματα καὶ ἀνάμματα. (Codex ἀνμματα.) Interpretor Tecta arundinea, in altum educta; qualia sunt apud nos casarum rusticarum. Eo pertinent ἀναλήμματα (nam ἀνάμματα, ut rejiculum, sic et rejiciendum puto), quæ ὑψώματα declarantur ab Hesych. et Suida. Hemst.]

[Δονάκινος, η, ον, Arundineus. Hesych. : Κερκίδας (cod. κερκίας) δονακίνας· ἐπεὶ ταῖς ἀνθήλαις (cod. ἀνθηλαῖς) ἐχρῶντο εἰς κερκίδας. G. Dindorf.]

[Δονακῖνος, ὁ, Donacinus. Tzetz. ad Lycophr. 109 : Ἀμφίμαχος καὶ Δονακῖνος ἀνελόμενοι τὰ σώματα (Inus et Palæmonis) ἄγουσιν εἰς Κόρινθον. Ib. 229. G. Dind.]

[Δονακίσκος, ὁ, Arundo, Calamus (scriptorius). Nicet. Chon. p. 281, B : Παιδίον ... οὕπω πέρυσιν ἀφειμένον δονακίσκου καὶ μέλανος. G. Dindorf.]

[Δονακῖτις, ἡ, Arundinea. Phanias in Anth. Pal. 6, 307 : Ψήκτραν δονακῖτιν. Codex δονακῆτιν. || Spina alba. Dioscor. 2, 14 inter synonyma ἀκάνθης.]

[Δονακογλύφος, ὁ, Calamum scalpens s. findens. Phanias in Anth. Pal. 6, 295 : Σμίλαν ... δονακογλύφον.]

[Δονακοδίφης, ὁ, Qui arundines quærit. Bianor in Anth. Pal. 10, 22 : Ἀγρεῦ δουνακοδίφα. Nam sic Jacobs. vol. 3, p. lxxv emendavit scripturam codicis δουναοδηφα.]

[Δονακόεις, εσσα, εν, Arundinosus. Eurip. Hel. 209 : Δονακόεντος Εὐρώτα. Forma Ionica δουνακόεντα δόλον de aucupio cicadæ dixit Bianor in Anth. Pal. 9, 273.]

[Δονακοτρεφὴς, ὁ, ἡ, Arundinibus nutritus. Nonn. Jo. 19, 207 : Ἰνδῴης ἁλόης δονακοτρεφὲς ἔρνος ἀρούρης.]

Δονακοτρόφος, ὁ, ἡ, Arundines nutriens. Eur. [Iph. A. 179, et Theogn. 785 : Εὐρώτα δονακοτρόφου.] Arundiferus, Ovidio.

[Δονακόχλοος, ὁ, ἡ, Arundinibus vireus. Metaplasmo accusativi ap. Eurip. Iph. T. 400 : Δονακόχλοα λιπόντες Εὐρώταν.]

Δονακώδης, ὁ, ἡ, Arundinosus. Δονακώδης ποταμὸς Apoll. Rh. 2, [818]. Bacchyl. apud Athen. [1, p. 20, D] : Δονακώδεα Νεῖλον. [Menander Excerpt. p. 399, 3 : Δονακώδεις χώρους.]

[Δονακὼν, ῶνος, ὁ, Carectum, Gl. Δονακὼν nomen loci in agro Thespiensi, ap. Pausan. 9, 31, 7. G. D.]

Δόναξ, [Δοῦναξ Ion., Δῶναξ Dorice], ακος, ὁ, Arundo Cypria, Plin. [H. N. 24, 11], κάλαμος Κύπριος ap. Dioscor.; concava et crassa, apud amnes nascens, ut tradit Diosc. 1, 15. Eust. vero [p. 1165, 23] δόνακα esse dicit καλάμων λεπτότερον, at ὀρόφων ἀδρότερον : et e calamo fieri αὐλοὺς, e donace vero σύριγγας. Cui ipsius sententiæ suffragatur Eur. Or. [107] : Ἃ ἃ σύριγγος ὡς πνοιὰ λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι. [Non suffragatur Hesych. qui Δονάκων interpretatur καλάμων ἢ αὐλῶν. G. D.] Derivari autem a δονεῖσθαι, Quod facile a ventis agitetur. Hom. Od. Ξ, [467] : Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα. Mimnermus [Hermesianax] apud Athen. [13, p. 597, B] : Λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀϋτεῖ Ῥεῦμα, δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων. Theophr. H. P. 4, 12 [11, 11] δόνακα scribit esse λοχμωδέστατον, nascique ut plurimum juxta flumina et paludes, multum autem a calamo differre δόνακα tum in aridis, tum in humidis nascentem locis. Ubi Gaza Cannam vertit. [Etym. M. p. 283, 1 : Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος, Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος, addita etymologia inepta : Παρὰ τὸ δίνω τὸ στρέφω δῖνος, καὶ ὡς λίθος λίθαξ, οὕτω δῖνος δῖναξ καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ο δόναξ ... Melius deinde, ἢ παρὰ τὸ δονεῖσθαι, unde etiam Hesychius derivat. Hom. Il. K, 467 : Συμμάρψας δόνακας. Æsch. Pers. 494 : Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα. Eur. Hel. 355 : Τὸν ὑδρόεντα δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν· quem δονακόχλοα Εὐρώταν dixit Iph. T. 400. Ceterum corrigendum ὑδρόεντι : quemadmodum Aristoph. Ran. 234 δόνακα ἔνυδρον dixit. || Arundo piscatoria. Hesych. : Δόναξ, κάλαμος ἁλιευτικός. Etym. M. p. 283, 7 et Suid. : Δόνακες, κάλαμοι ἁλιευτικοί. Apollonid. in Anth. Pal. 7, 702. || Fistula arundinea : de qua signif. HSt. supra dixit. Æschyl. Prom. 574 : Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Theocr. 20, 29 : Κἢν αὐλῷ λαλέῳ κἢν δώνακι κἢν πλαγιαύλῳ. Et Epigr. 2, 3 : Τὼς τρητὼς δόνακας... Tibias et fistulas non minus accurate distinguit Himer. Or. 15, p. 674 : Αὐλοῖς ἐπηχῶν ἡ δόναξι. Ποιμενίῳ δόνακι Alcæus Messen. in Anth. Plan. 4, 226. Δόνακες Tibiæ æneæ junctim positæ, ita ut calamorum speciem gerant, in epigr. Juliani Anth. Pal. 9, 365. Pindar. Pyth. 12, 44 : Λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων. Schol. διαπορευόμενον τὸ μέλος ὁμοῦ διά τε χαλκοῦ καὶ καλάμου, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν αὐλῶν. G. D.] || In Epigr. pro Calamo scriptorio accipitur. || Et δόναξ πτηνὸς, pro Sagitta, in Epigr. [Philipp. Anth. Pal. 6, 62 : Δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα] : quemadmodum et ap. Hom. Il. Λ, [582] : Αὐτίκα τόξον ἕλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν δεξιτερὸν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Sic Virg. : ... perque

ilia venit arundo. Ut et ap. Plin. arundines belli pacisque experimentis necessariæ dicuntur. [Leonid. in Anth. Pal. 6, 296, ubi arma venatorum enumerat: Δούνακας αἰθυκτῆρας.] || Pollux [4, 62] inter partes organorum musicorum, quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑπολύριον a Comicis dictum tradit, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων [κέρατος Hesych. s. v. Δόνακα ὑπολύριον et Etym. M. p. 283, 8] ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις· unde et Sophocles dixerit, Ὑφηρέθη σου κάλαμος ὥσπερεὶ λύρας. Apud Lat. quoque Modulari arundine carmen reperimus. [Δόνακα ὑπολύριον Pollux sumpsit ex Aristoph. Ran. 233 : Ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω. Conf. Ælius Dionys. apud Eustath. p. 1165, 26. Est ponticulus lyræ, Gall. *le chevalet*. Hom. H. in Merc. 47 comparavit Bergler., ubi de structura citharæ : Πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο, πειρήνας δία νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης· ubi v. Matthiæ. || Singulari usu pro πτελέα, Ulmus, dictum annotavit Hesych. : Δόνακες, κάλαμοι ἑλώδεσιν ἢ πτελέαις· si quid veri est in emendationibus criticorum κάλαμοι ἐν τόποις ἑλώδεσιν, ἢ πτελέαι, de quo dubito. Cretensibus hunc usum tribuebat Hemst. qui Κρῆτες, quod præcedenti glossæ, Δόνακα, κάλαμον, additum est, ad hanc referendum esse suspicabatur.] || Piscis quidam, quod arundinis instar angustus et oblongus sit, Eust. : addens esse σωλῆνα θαλάσσιον. Plin. 32, c. ult. Græcum vocabulum retinet, Solen, s. Aulos, s. Donax, s. Onyx, s. Dactylus. Iisd. fere verbis Athen. 3, [p. 90, D] : Οἱ δὲ σωλῆνες μὲν πρός τινων καλούμενοι, πρός τινων δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχυλοι. [Xenocrat. 106. || Δοῦναξ, Mons Thraciæ, Polyb. 34, 10, 15.]

[Δοναστὰν, τὸν Ἀπόλλωνα Θεόπομπος, Hesych. Glossa inter Δονακήματα et Δονάκων posita, vitii manifesta. Δονάκταν Salmas.]

Δονέω, Agito. [Hesych. : Δονεῖ, κινεῖ, ταράσσει, σαλεύει.] Hom. Il. [M, 157 : Ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας· P, 55 : Ἡνιοὶ δονέουσιν (arborem)·] X, [300] : Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Aristoph. [Eccl. 954] : Ἤνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων. [Æschyl. ap. Athen. 9, p. 375, E : Δονοῦσα (χοῖρος) καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. Herodot. 4, 2 : Δονέουσι τὸ γάλα. Pind. Pyth. 1, 85 : Παλαίμα δονέων (ἄκοντα). Theocr. 24, 88 : Ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον. G. D. Dionys. H. in Musam : Αὔρη ... ἑμὰς φρένας δονείτω. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 403, D : Ὁσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ. Archestr. ib. 7, p. 306, F : Δονεῖν ψήφους αἴθωνι λογισμῷ. Gregor. Naz. p. 483, D : Πάντα δονεῖται καὶ σείεται τὰ ἡμέτερα. Hemst.] Et illud anonymi, Παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν. Huc pertinet et pass. ap. Theocr. 7, [135] : Πολλαὶ δ' ἅμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε, i. e. ἑλονοῦντο. Horat. [Od. 2, 10, 9] : Sæpius ventis agitatur ingens Pinus. Xen. Symp. [2, 8] : Τοὺς τροχοὺς ἀνερρίπτει δονουμένους. Herodian. 7, [5, 19] : Πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθέως ἐδεδόνητο, Commovebatur, Concutiebatur, seu, ut Polit. vertit, Tumultuabatur. [Sumptum ab Herodoto 7, 1 : Ἡ Ἀσίη ἐδονέετο ἐπὶ τρία ἔτεα. Appian. Civ. 4, 52 : Τὰ ὑπερόρια πάντα πολεμίοις διὰ τήνδε τὴν στάσιν ἐδονεῖτο. Hemst. Pind. Pyth. 4, 390 : Ὄφρα ποθεινὰ Ἑλλὰς αὐτὰν (Medeam) ἐν φρασὶ καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς, Versaret et impelleret proficisci. Nem. 7, 119 : Θρόον ὕμνων δόνει, Sonum hymnorum volvito. 6, 96 : Τὸ δὲ ... λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμὸν, Perturbare. Pyth. 10, 60 : Λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· 6, 36 : Δοναθεῖσα φρὴν, Perculsa, Terrore agitata mens. Damm. Homil. Clem. p. 622 : Ἐλπίσιν δονούμενος.]

Δόνημα, τὸ, Agitatio, Motus [Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 29, 14] : passiva signif. Lucian. De saltat. [c. 19] dicit Protea imitari potuisse δένδρου δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, Agitatio, Ipsa actio agitandi, commovendi, quassandi.

[Δονητὸς, ἡ, ὸν, Concussus, Quassatus. Paul. Sil. Descr. S. Sophiæ 142, p. 508 : Δονητὸν ἐϋκρήπιδι θεμείλῳ ἴχνος ἐπεστήριξεν. G. Dind.]

[Δονόεσσα, et contr. Δονοῦσα (Δονοῦσσα), ἡ, Donussa, oppidum Sicyoniæ, quod Γονοῦσαν vocat Pausan. 2, 4, 4 et 5, 18, 7, sed Δονοῦσαν 7, 26, 3 : Αἰγείρας δὲ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ Ἑλλήνης πόλισμα ὑπῆκοον, Σικυωνίων Δονοῦσα καλουμένη ἐγένετο μὲν ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ἀνάστατος, μνημονεύειν δὲ καὶ Ὅμηρον ἐν καταλόγῳ (573) τῶν σὺν Ἀγαμέμνονί φασιν αὐτῆς ποιήσαντα ἔπος, Οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Δονόεσσαν· Πεισίστρατον δὲ, ἡνίκα ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα τε καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα ἠθροιζε, τότε αὐτὸν Πεισίστρατον ἢ τῶν τινὰ ἑταίρων μεταποιῆσαι τὸ ὄνομα ὑπὸ ἀγνοίας. Apud Hom. nunc legitur Γονόεσσαν. G. Dind.]

[Δονουσία, ἡ, Donusia, νῆσος μικρὰ Ῥόδου (inter Sporades memoratur a Pomp. Mela 2, 7, 11), εἰς ἣν Διόνυσος ἐκ Νάξου τὴν Ἀριάδνην μετεκόμισε, τοῦ πατρὸς Μίνω διώκοντος αὐτήν. Ἔοικεν οὖν Διονυσία εἶναι καὶ κατὰ παραφθορὰν Δονουσία. Τὸ ἐθνικὸν Δονούσιος, Steph. Byz. Repetit hæc Eustath. ad Dionys. 530. Genitiv. Δονούσης in Stadiasmo Iriartii p. 491. *Donusa* ap. Plinium H. N. 4, 23, 12, Virgil. Æn. 3, 125, Cir. 476 (ubi var. lect. *Donysa*), Tacit. Annal. 4, 30; quod Pomponio Melæ recte restituit Vossius, ubi vulgo *Dionysia*, sed libri quidam *Donysia*, *Donyssa*, *Donysa* similesque veræ lectionis corruptelas præbent. G. D.]

[Δόντας, ὁ, Dontas, nomen statuarii Lacedæmonii, Dipœni et Scyllidis discipuli, ap. Pausan. 6, 19, 14. G. Dindorf.]

Δόξα, ἡ, Sententia, Opinio. Hom. Il. K, [324] : Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης, i. e. οὐ πόρρω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, inquit Eust. Unde apparet pessime reddi vulgo, Neque ex opinione. Sic et Od. Λ, [343]. Thuc. 1, [32] : Εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ. Id. 3 : Παρὰ δόξαν τῷ ὑμετέρῳ πλήθει παραινεῖν, Contra quam sentiamus. Aristot. Eth. 4, κατ' ἀλήθειαν et κατὰ δόξαν inter se opponit. Id. tamen 7 dicit δόξαν ἀληθῆ : Περὶ μὲν οὖν τοῦ δόξαν ἀληθῆ, ἀλλὰ μὴ ἐπιστήμην εἶναι κ. τ. λ. [Conf. Eth. Nic. 6, 9 et 10.] Ad quam δόξης distinctionem ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης, pertinet et hic Plut. l. De Herod. [p. 861, D] : Προστίθησιν οὐ καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος. Ut autem hic ὑπόνοιαν et δόξαν, sic alibi ὑπόληψιν et δόξαν copulat. [Δόξα est Opinio, quæ a Platone et Academicis semper ἐπιστήμῃ opponitur. Hæc certa et indubitata est : illa, quum incerta sit, subinde fallit, ut fuse docetur in Menone et in Rep. l. 7. Hinc ἀλήθεια et δόξα passim distinguuntur. Parmenides, teste Diog. L. 9, c. 22, διττὴν ἔφη εἶναι τὴν φιλοσοφίαν, τὴν μὲν κατὰ ἀλήθειαν, τὴν δὲ κατὰ δόξαν· ubi v. Is. Casaub. Parmenidis versus leguntur ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 576. Melissus ap. Philopon. in Aristot. Phys. b. 6. Plato Symp. p. 218, E : Ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν καλῶν κτᾶσθαι. Antiphon p. 121, 20 : Δόξῃ καὶ μὴ ἀληθείᾳ τὴν κρίσιν ποιήσασθαι. Isocr. C. Soph. p. 303; Dio Chr. 56, p. 554, B; 66, p. 613, C. Wyttenb. ad Plut. De S. N. V. p. 23. Plato Theæt. p. 187, B : Κινδυνεύει δὲ ἡ ἀληθὴς δ. ἐπιστήμη εἶναι. Ib. p. 201, C : Ἔφη δὲ τὴν μετὰ λόγου ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι· Menon. p. 97, B : Δ. ἄρα ἀληθὴς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χείρων ἡγεμὼν φρονήσεως. Pariter γνῶσις et δόξα distinguuntur, velut Reip. 5, p. 478, C : Ἀλλ' ἄρα γνώσεως μέν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φανότερον. Δόξῃ ἐπίστασθαι dixit Herodot. 8, 132 : Τὴν δὲ Σάμον ἐπιστέατο δόξῃ καὶ Ἡρακλέας στήλας ἴσον ἀπέχειν. Δόξαι et σαφῶς opposita ap. Æsch. Choeph. 1053, ubi choro quærenti, Τίνες σε δόξαι ... στροβοῦσιν; respondet Orestes : Οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί· σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες. Soph. Antig. 324 : Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, quod schol. interpr. δόκησιν, ut solent gramm. Sic Hesych. : Δόξας, δοκήσεις. Δόξης, δοκήσεως. Plato Rep. 2, p. 363, A : Ἐπὶ πλέον δὲ οὗτοι τὰ τῶν δοξῶν λέγουσι. De somnio Eurip. Rhes. 780 : Καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρίσταται. De spectro Chron. Pasch. p. 276, B : Εἶδον δόξαν φοβερὰν εἰς τὸ βοῦττιν. Quam δύναμιν θεοῦ φοβερὰν dicit Jo. Malal. p. 314, 22. Ὡς ἡ ἐμὴ δόξα Plato Rep. 4, p. 435, D, Dionys. H. De comp. verb. p. 117, 3 R. Δόξῃ γοῦν ἐμῇ Soph. Trach. 718. Pollux 10, 104 : Τὸ δὲ πύραυνον ... εἴποις ἂν ἐμῇ δόξῃ καὶ πυρφόρον. Ἐμὰν δόξαν Pind. Nem. 11, 30. Κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν Plato Polit. p. 260, B. Sed Leg. 2, p. 653, C, ubi idem legebatur, δόξαν abest ab libris optimis : de qua ellipsi dictum ab Heusdio Specim. p. 102. G. D.] Δόξαν ἔχειν περί τινος, Opinionem habere de aliquo, Isocr. Evag. Dicitur et δόξαν παρέχειν, vel παρέχεσθαι, ut Lat. Opinionem præ-

bere. Lucian. De salt. [c. 33] : Ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. Xen. autem et genit. et alicubi etiam infin. junxit Hell. 7, [5, 21] : Ὥστε δόξαν παρεῖχε τοῖς πολεμίοις μὴ ποιήσεσθαι μάχην. [Plato Soph. p. 216, D : Ἔστιν οἷς δόξαν παράσχοιντ' ἂν ὡς ... ἔχοντες μανικῶς. Appiani exx. collegit Schweigh.] Sic sæpe est Opinio, quæ habetur ab aliis de nobis, non quam habemus ipsi de illis : præsertim vero cum ἔχω : unde δόξαν ἔχω, sicut παρέχω, redditur sæpe Existimor. Plut. Themist. : Δόξαν παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων διειλέχθαι, Existimatus est. [Mor. p. 131, A : Ὑφειμένου δόξαν παρασχεῖν ὀρρωδῶν.] Sic in Thes. [c. 2] : Δόξαν εἶχον ἐκ τῶν θεῶν [ἔσχον ἐκ θ.] γεγονέναι, Existimabantur. [Athenagor. p. 119, 2 : Δόξαν ἔσχον εἶναι θεοί. Aristæn. p. 144, 5 (?). Hemst. Plato Menex. p. 241, B : Δόξαν εἶχον Πέρσαι ἄμαχοι εἶναι κατὰ θάλατταν. De opinione quam quis de se ipse habet Herodot. 5, 92 : Ἡμέας μὲν ... περιυβρίσας (ὁ δῆμος) ἐξέβαλε, δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται.] Convenit talis interpr. et huic Plut. l. [Mor. p. 665, A] ac similibus : Τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θειότητος πρόσεστι, Existimantur divinitus contingere, s. Censentur. Sic ἐν δόξῃ μανίας, ap. Hermog., Quum existimaretur furere. [Plat. Euthyd. p. 305, D : Ἐὰν τούτους εἰς δόξαν καταστήσωσι μηδενὸς δεκεῖν ἀξίους εἶναι.] Et ap. Plat. Epist. : Μεῖζον τῆς δόξης τούτου, Major quam existimatum sit, Major opinione de hoc concepta. [Dionys. A. R. 6, 63 : Τὰ ... φοβερὰ ... ἐλάττω τῆς (τῆς om. cod. Vat.) δόξης διεφάνη.] Jungitur et cum παρὰ, ut ap. Chrys. ἡ παρὰ τῶν ἔξωθεν δ., in lib. De sacerd. : Τῆς παρὰ τῶν ἔξωθεν δόξης φροντίζων· ubi exp. Suspicio, perperam, ut ego quidem opinor, qui pro eod. observavi dixisse δόξαν τὴν ἔξω Synesium Ep. 109 : Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες. Sæpe etiam redditur Expectatio ; ut quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, sicut Thuc. 3 : Ἔπειτα μέν τοι παρὰ δ. αὐτοῖς ἀπέβη. Sic Plut. Solone [immo V. Fab. Max. c. 15] : Γενομένου παρὰ δ. τοῦ σκώμματος. Bud. autem vertit et Speciem, quum προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος ap. Chion. interpr. Modestiæ speciem præferre. [Herodot. 1, 79 : Παρὰ δόξαν ... ἢ ὡς αὐτὸς κατεδάκεε· 8, 4 : Ἐπεὶ αὐτοῖσι παρὰ δ. τὰ πρήγματα τῶν βαρβάρων ἀπέβαινε ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκεον. Plato Phæd. p. 95, A : Θαυμαστῶς ... ὡς παρὰ δ. Ἀπὸ τῆς δόξης πεσέειν Herodot. 7, 203. || Sententia, i. e. Placitum, Judicium, Decretum. Eurip. Troad. 179 : Μή με κτείνειν δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν· Hec. 119 : Δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἂν Ἑλλήνων στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν δεδόγαι τύμβου σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν· Helen. 764 : Ἐς ταὐτὸ κἀμοὶ δόξα μάντεων περὶ χωρεῖ γέροντι. Plato Min. p. 314, E : Δόξα γέ τις καὶ αὐτῷ μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι.] || Δόξα nonnunquam philosophis tribuitur, estque i. q. Dogma, Axioma, inquit Bud., aut Propositio adeo fixa ut axiomatis instar sit. Aristot. Metaph. 3, [c. 6] : Ἡ μὲν οὖν βεβαιοτάτη δ. πασῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας προφάσεις. [Pro hoc alibi βεβαιοτάτην ἀρχὴν dixit. Bud.] Inde et κύριαι δόξαι Epicuri ap. Cic. [De finib. 2, c. 7] : « Quis enim vestrum non edidicit Epicuri κυρίας δόξας, id est maxime ratas, quia gravissimæ sint ad bene vivendum breviter enunciatæ sententiæ. » Bud. || Καικίλιος ... τὴν δόξαν Ἰουδαῖος, Religione Judæus, Suidas s. h. v. Hemst.] || Fama, Rumor. Hesych. : Δόξα, φήμη, τιμή.] Ἀγαθὴ δόξα pro εὐδοξία, Bona fama, ap. Solon. in Elegia [ap. Stob. Flor. 9, 25, v. 4] : ... καὶ πρὸς ἁπάντων, Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν. Et πρὸ eod. χρηστὴ δ. ex Plat. Et ex Eod. De rep. 2, [p. 363, E] dixit, Ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν, pro Infamare. [Eurip. Hipp. 432 : Δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται. Thucyd. 2, 11 : Μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐπ' ἀμφότερα ἐκ τῶν ἀποβαινόντων. Schol. : Δόξα ἐπ' ἀμφότερα καὶ εὐκλείας καὶ δυσκλείας. G. D.] Sæpe autem sine adjectione ponitur, ubi pro re, de qua agitur, an in bonam, an in malam partem accipiatur, facile cognoscitur. [Eurip. Herc. F. 157 : Ἔσχε δόξαν, οὐδὲν ὢν, εὐψυχίας.] Plato De rep. 2, [p. 361, A] : Τὴν μεγίστην δ. αὐτῷ παρεσκεύακεν εἰς δικαιοσύνην. Ibid. : Δόξαν ἐχέτω μεγίστην ἀδικίας. Pluti Theseo : Δ. ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην. [Diodor. 1, 23 : Ὀρφέα μεγάλην δόξαν ἔχοντα ἐπὶ μελῳδίᾳ. Ἐπ' ἀρετῇ ib. 62. Isocr. C. Soph. p. 291, C : Δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ σχών· ibi Urbin. cod. ἐπὶ σ. δ. εἰληφὼς, ut Epist. p. 466, C, μεγάλην δὲ δόξαν εἰληφότων, ubi ceteri ἐσχηκότων.] Huc autem referri possunt et exx. illa, quæ attuli, quum dicerem δόξαν esse Opinionem, quæ ab aliis habetur de nobis. [Ammon. Diff. p. 45 : Δόξα καὶ κλέος διαφέρει. Δόξα μέν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· κλέος δὲ ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων. Lex. rhet. p. 242, 29 : Δόξα σημαίνει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινον. Σημαίνει καὶ τὴν κατ' ἀρετὴν ὑπόληψιν. Δόξα δὲ διαφέρει εὐκλείας, ὅτι ἡ μὲν εὐκλεια δόξα παρὰ τῶν ἀγαθῶν, δόξα δὲ ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος. Eurip. Iph. Aul. 566 : Ἔνθα δόξα (Opinio hominum) φέρει κλέος ἀγήρατον βιοτᾷ· Hel. 847 : Πῶς οὖν θανούμεθ', ὥστε καὶ δόξαν λαβεῖν ; Δόξαν ἐλεῖν Hesych. interpr. δόξαν λαβεῖν. Polyb. 15, 22, 3 : Κληρονομήσων τὴν ἐπ' ἀσεβείᾳ δόξαν. Δόξαν ποιεῖσθαι id. 35, 4, 8 : Ἐπὶ σωφροσύνῃ δόξαν ὁμολογουμένην πεποιημένος. Diodor. 11, 39 : Ἐν ταῖς ναυτικαῖς δυνάμεσι πεποιημένους δόξαν μεγάλην· ubi v. Wessel.] || Verum sciendum est interdum ad Bonæ famæ signif. restringi, ideoque reddi Gloriam, Honorem. Plut. Probl. Rom. [p. 266, F] : Τὸν δὲ ὀνόρεμ δόξαν ἂν τις ἢ τιμὴν μεθερμηνεύσειεν. Isocr. Ad Phil. [p. 111, D] : Ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον. Idem Paneg. [p. 80, A] præfixit ei φήμην etiam et μνήμην, scribens : Φήμην δὲ καὶ μνήμην καὶ δόξαν ποίαν τινὰ χρὴ νομίζειν ἢ ζῶντας ἕξειν ἢ τελευτήσαντας καταλείψειν ; Demosth. Ol. 2, [p. 22, 21] : Δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ἠρημένος. Et Philipp. 4, [p. 150] : Ἁπάππῳα καὶ πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχει.

Δοξάζω, Opinor, Sentio, Existimo. [Aristoph. Pac. 119 : Δοξάσαι ἔστι, κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν. Æsch. Agam. 673 : Ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν· Choeph. 844 : Πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω ; Semel ap. Soph. Phil. 545 : Δοξάζων μέν οὐ, τύχῃ δέ πως πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον. Frequentius ap. Eurip. velut Or. 710 : Ἦ οὐ δοξάζεις ἴσως· Med. 944 : Πείσειν γε δοξάζω σ' ἐγώ· Iph. T. 831 : Ὡς δοξάζεται. Thucyd. 1, 120 : Μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν. Plato Criton. p. 46, D : Τῶν δοξῶν ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι· Phæd. p. 67, B : Λέγειν τε καὶ δοξάζειν· Theæt. p. 190, A : Ὥστ' ἔγωγε τὸ δοξάζειν λέγειν καλῶ.] Plato De Leg. : Δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτως. Et οὐ κακῶς δοξάζεις De rep. 1, [p. 327, C]. Xenoph. [Mem. 1, 1, 13] : Οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Cui opponitur τὰ ἀντικείμενα δοξάζειν ἀλλήλοις, Aristot. [Ὑπολαμβάνειν καὶ δοξάζειν Iamblich. V. P. p. 408.] Hinc δοξάζομαι ἄδικος, Plato [Rep. 2, p. 363, E], Existimor injustus. [Epinom. p. 976, C : Ὁ σοφὸς ὄντως ὢν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος.] || Δοξάζειν, Sentire de se magnifice, Bud. e Thucyd. [3, 45 : Μετὰ πάντων ἕκαστος ἀλογίστως ἐπὶ πλέον τι αὐτὸν ἐδόξασεν. Præter. δεδόξακαμεν ap. Justin. Mart. p. 102, B.] || Celebro, Gloriosa celebratione colo, vulgo Glorifico. [Appian. Civ. 2, 97 : Τὸ τοῦ Καίσαρος κλέος ἐς ἄμαχον εὐτυχίαν ἐδοξάζετο.] Unde et pass. δοξαζόμενοι, Qui celebrantur. [Exx. plurima collegit Suicerus.] Et, Ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb. [6, 53, 10.] Vide Bud. p. 368, de recepta et a veteribus hac signif. [Cum ἐν Diodor. 16, 82 : Ἀνὴρ ἐν παιδείᾳ καὶ συνέσει δεδοξασμένος· et 12, 36.] Et de Ἐδοξώσθην ibid. [Lectio vitiosa pro ἐδοξώθην. V. Δοξόω.]

[Δόξανδρος, ὁ, Doxander. Aristot. Polit. 5, 4 : Δ. ἦρξε τῆς στάσεως καὶ τοὺς Ἀθηναίους παρώξυνε. Conf. Δέξανδρος.]

Δοξάριον, τὸ, Gloriola. [Isocr. Epist. 10 : Τὸ κενὸν τοῦτο δ. Epictet. Diss. 4, 8, 39.] Lucian. [Dial. mort. 15, 2 : Δ. δύστηνον· De morte Peregr. 8 : Δοξαρίου καταπτύστου ἕνεκα. Hesych. : Δοξαρίοις, εὐτελέσι δόγμασιν, ὑπ' ἐνίων ὑποκοριστικῶς. Gregor. Naz. vol. 1, p. 365, E ed. Ben. Basil. M. vol. 1, p. 176, C : Ἀπὸ τῆς περὶ τὸ δοξάριον τοῦτο ἐπιθυμίας. G. Dindorf.]

Δοξασία, ἡ, Opinatio, Opinio, ὑπόληψις, Suid. [Δοξασίας, δόξης, ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν νγ' (c. 19)· Προσέσται δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας.]

Δόξασμα, τὸ, Quod faciendum videtur, Platoni, quod Thuc. δόγμα. Bud. [Plato Polit. p. 260, B : Ἑαυτέον τά γε τῶν ἄλλων δοξάσματα χαίρειν· Theæt. p. 158, E : Ὁποῖα τούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ. Antiattic. p. 90, 10 : Δόξασμα· Πλάτων Φαίδρῳ (p. 274, C : Τῶν

ἀνθρωπίνων δοξασμάτων). Eur. Hec. 383 : Κενῶν δο- A
ξασμάτων πλήρεις· et Melanipp. fr. 14 (11 Matth.). Iamblich. Protr. p. 330 : Δοξάσματα τὰ κοινά φησι δεῖν ὑπερορᾶν. Quibus in ll. omnibus significat Opiniones. || Gloria. Jesaiæ 46, 14; Thren. 2, 1.]

[Δοξασμὸς, ὁ, Opinatio. Hesych. et Apoll. Lex. H. s. v. Ἀπὸ δόξης. || Gloria. Symm. Jes. 13, 3 : Ἐν τῷ δοξασμῷ. Schol. cod. Mosq. Ps. 109 (quem Matthæi edidit Dresdæ a. 1787) : Ὕψωμα δὲ κεφαλῆς ὁ δοξασμός.]

[Δοξαστὴρ, ῆρος, ὁ, Glorificator. Basil. M. vol. 3, p. 143, A : Οὗ φίλον σε εἶναι καὶ δοξαστῆρα ἀληθινὸν ἀκούοντες.]

[Δοξαστήριος, ία, ιον, Celebratorius. Theodor. Metoch. Miscell. p. 256 : Μέλη δ. Cramer.]

Δοξαστὴς, ὁ, Opinator. [Lex. rhet. p. 242, 19 : Δοξασταὶ, κριταί εἰσιν οἱ διαγινώσκοντες πότερος εὐορκεῖ τῶν κρινομένων. Κελεύει γὰρ Σόλων τὸν ἐγκαλούμενον, ἐπειδὰν μήτε συμβόλαια ἔχῃ μήτε μάρτυρας, ὀμνύναι, καὶ τὸν εὐθύνοντα δὲ ὁμοίως. Antipho p. 140, 38 : Νῦν μὲν δοξασταὶ, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν. Plato Theæt. p. 208, B
E : Ἐπιστήμων... οὗ πρότερον ἦν δ. G. D. || Sectator. Bardes. ap. Euseb. Pr. ev. p. 279, D : Τῆς τῶν Χριστιανῶν αἱρέσεως, ἧς ἡμεῖς οἱ δοξασταί. Hase.]

Δοξαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui vi opinandi præditus est. [Plato Theæt. p. 207, C : Ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικὸν γεγονέναι· Soph. p. 233, C : Δοξαστικὴν ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται.] Aristot. Eth. [Nic. 6, 13 : Ὥστε καθάπερ ἐπὶ τοῦ δοξαστικοῦ δύο ἐστὶν εἴδη, δεινότης καὶ φρόνησις...] Gazæ autem δοξαστικὰ ῥήματα sunt, Quæ opinandi significationem habent. [Adverb. Δοξαστικῶς, Sext. Emp. p. 718 : Τὸν δ. (Opinatione) καὶ κατὰ κρίσιν ἐπισπώμενον ἑαυτῷ τὸ κακόν.]

[Δοξαστὸς, ἡ, όν.] Δοξαστὸν, Opinabile, Cic. interpr. ap. Plat. : vide Cic. Lex. [Plato Phædr. p. 248, B : Ἀπελθοῦσαι τροφῇ δοξαστῇ χρῶνται· Rep. 5, p. 578, B : Ἐκ τούτων δὴ οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταὐτὸν εἶναι. Ib. 6, p. 510, A. G. D. Aristot. p. 449, 11 : Οὔτε γὰρ τὸ μέλλον ἐνδέχεται μνημονεύειν, ἀλλ' ἔστι δοξαστὸν καὶ ἐλπιστόν. Diogen. Laert. 10, 33 : Τὸ δ. ἀπὸ C
προτέρου τινὸς ἐναργοῦς ἤρτηται· conf. Nicom. Ger. Arithm. p. 68, 28. Hase. || Celebratus. Deuter. 26, 19 : Ὡς ἐποίησέ σε ὄνομαστὸν καὶ καύχημα καὶ δοξαστόν.]

[Δοξικὸς, ἡ, ὸν, Gloriosus, Splendidus. Maccab. 2, 8, 35 : Τὴν δοξικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα. Lex. Cyrilli : Δοξικὴν ἐσθῆτα, ἔνδοξον στολήν. Conf. Sirac. 45, 9; 47, 6; 50, 12, ubi δόξα stolæ et diademati tribuitur. Schleusn.]

[Δόξις, εως, ἡ, Opinio. Democrit. ap. Sext. Emp. p. 400. Schneid.]

[Δοξοθηρέω, Gloriam venor s. capto. Nicet. Chon. Hist. p. 317, D : Μηδένα τοῦ δοξοθηρεῖν εἰδὼς κόρον.]

[Δοξοκαθαιρετικὸς, ἡ, όν. Paul. Ægin. p. 36, 40 : Ἦθος δὲ τὸ ἀβέλτερόν τε καὶ δοξοκαθαιρετικόν. Hemst.]

Δοξοκαλία, ἡ, Opinio pulcritudinis suæ, Bud. e Plat. Phil. [p. 49, D] : Τῶν φίλων δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν. [Clem. Al. Pæd. 2, 3, 38 : Τίς ἡ τοσαύτη πλάνη, τίς ἡ δοξοκαλία; et 2, 10, 109 : Δ. καὶ δοξοκοπία καὶ κολακεία καὶ πλάνη. Hase.]

[Δοξοκοπέω.] Δοξοκομπέω, et Δοξοκομπία alicubi reperiuntur [vitiose] pro δοξοκοπία et δοξοκοπέω, Ostentatio, Popularis auræ captatio : Jactito et ostento me, Popularem auram capto. Plut. Pericle [c. 5] : Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δοξοκομπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας, ὁ Ζήνων παρεκάλει καὶ αὐτούς τι τοιοῦτον δοξοκομπεῖν. Sed notandum est quosdam codd. ibi habere δοξοκοπίαν, ut Suid. quoque sine μ, qui esse dicit δημοκοπίαν. Videtur tamen et altera ferri posse scriptura, ut δοξοκομπεῖν sit τὸ κομπάζειν τὴν αὐτοῦ δόξαν. [Polyb. Exc. Vat. p. 391 : Παραπλήσιον τοῖς φαρμακοπώλαις δοξοκοποῦντες. Codex δοξοκομπ. Dio Chr. vol. 2, p. 347 : Δοξοκομπῶν καὶ φιλοτιμούμενος. Δοξοκοπῶν Casaub. Lougin. 23, 2 : Δοξοκομποῦντα τῷ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. Δοξοκοπ- recte libri optimi. Ep. Concil. Antioch. ap. Euseb. H. E. 7, 30 citat Routh. Porphyr. De abst. p. 166 : Δοξοποιοῦντες μᾶλλον ἢ τὸ θεῖον τιμῶντες. Recte Rhoer. δοξοκοποῦντες, quo Porphyrius utitur p. 64.]

Δοξοκοπία, ἡ, Ostentatio, Jactantia, Auræ popularis captatio. Lucian. p. 387 [De morte Peregr. c. 2] : Ὦ τῆς ἀβελτηρίας, ὦ τῆς δοξοκοπίας. Et 388 [ib. c. 12] : Καὶ τὴν τερατείαν καὶ δοξοκοπίαν. Plut. [Mor. p. 791, B] : Τῆς πρεσβυτικῆς πολιτείας ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ δοξοκομπίας· Pericle [c. 5] : Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα, δοξοκοπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας, non δοξοκομπίαν. Appian. [Annib. c. 9 fin.] : Ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ἠρημένος. [Ib. c. 17, Civ. 2, 44.] Vide et Suid. [Porphyr. De abst. p. 194. G. D. Clem. Al. p. 234; Method. Conv. Virg. p. 394. Routh.]

[Δοξοκοπικὸς, ἡ, ὸν, Gloriæ captatorius. Apollon. in Gaisf. append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 14 : Κατ' ἐπιτήδευμα δοξοκοπικὸν καλούμενον. G. Dindorf.]

[Δοξοκόπος, ὁ, ἡ, Gloriam captans, Jactator, Ostentator. Philo vol. 2, p. 269, 7. G. D. Teles ap. Stob. Floril. p. 523, 524; Dio Chr. vol. 2, p. 49, 351, 353. Wyttenb. Julian. Epist. 49, p. 92 ed. Heyl. Gail.]

Δοξολογέω, Gloriosa celebratione colo, Bud. apud Basil. interpretatur. [Basil. In Ps. 28, p. 179 : Ἀγγέλοις ἔργον δοξολογεῖν θεόν. Pachym. ad Dionys. Areop. p. 59 : Πλῆθος οὐρανίας στρατιᾶς τὸν γεννηθέντα ἐδοξολόγει. Suicer.]

[Δοξολόγημα, τὸ, Celebratio. Ephraim. ap. Phot. Bibl. p. 245, 26.]

[Δοξολογητικῶς, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 99. Boisson.]

Δοξολογία, ἡ, Celebratio, quæ fit recensendo quæ ad gloriam s. honorem alicujus pertinent. [Basil. M. vol. 1, p. 77, C : Πρὸς δοξολογίαν τοῦ ποιητοῦ (creatoris). G. D. Dionys. Areop. c. 4 De cœlesti hierarch. n. 4, p. 50, canticum angelorum Lucæ 2, 40 vocat πολυύμνητον δοξολογίαν. Jo. Chrys. In Ps. 149 tria δοξολογίας recenset genera. Δύο, inquit, δοξολογίας τρόποι· εἷς μὲν ὁ διὰ τῶν ῥημάτων, ἕτερος δὲ ὁ δι' ὄψεως, καὶ τρίτος δὲ μετὰ τούτων ὁ διὰ βίου καὶ ἔργων. Ap. Justin. Mart. in Expos. fidei statim post init. : Οὐ γὰρ ἁπλῶς ἡ πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν δ. τὴν σωτηρίαν ἡμῖν πορίζει, ἀλλ' ἡ ὑγιὴς τῆς τριάδος ὁμολογία τῶν ἀποκειμένων τοῖς εὐσεβέσιν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν δωρεῖται. (Nilus Epist. p. 421 : Τῆς δοξολογίας πλοῦτον διεγκολπίζονται. G. D.) Δοξολογία duplicem maxime eamque specialem apud Patres Græcos habet signif. : 1. usurpatur de SS. Trinitate, hac potissimum formula, Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι.... 2. est genus hymni, aut potius pars quædam. Niceph. Gregor. Hist. Byz. p. 55, C : Ὁ σουλτὰν Ἀζατίνης τῆς ἱερᾶς τελουμένης δοξολογίας πολλάκις συμπαρῆν καὶ ὡμίλει τῷ πατριάρχῃ ἔνδον τοῦ ναοῦ. Erat quæ μεγάλη δ. dicebatur. Typicum Sabæ 2, 4 : Μετὰ δὲ τὸ ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις δ. μεγάλη. Euchologium p. 1 : Ὁ διάκονος ἐνδύεται εἰς τοὺς ὄρθρους καθ' οὓς ψάλλεται μεγάλη δ. Concil. Florent. sect. 10, c. 10, p. 295. Suicer.]

[Δοξολογικὸς, ἡ, ὸν, Celebratorius. Vita Steph. jun. in Anal. Benedict. p. 402 : Δοξολογικῇ ἀγρυπνίᾳ. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 288, A : Διὰ τῆς δοξολογικῆς τε καὶ εὐχαρίστου φωνῆς. Hase.]

[Δοξολόγος, ὁ, ἡ, Celebrator. Clem. Al. Strom. 7, p. 880 : Τὰ ζῷα τὰ δοξολόγα τὰ διὰ Ἡσαΐου ἀλληγορούμενα.]

[Δοξομάνεια. V. Δοξομανία.]

[Δοξομᾰνέω, Insano gloriæ amore teneor. Philo Jud. vol. 1, p. 550, 26 : Δοξομανοῦντα καὶ ἐπικομπάζοντα. Vita Artemii Ms. ap. Menag. ad Diog. L. 8, 50 : Δοξομανῶν καὶ φαντασιούμενος ὁ τρισάθλιος. Hemst. Eumath. 5, p. 161. Bast. Nicet. Chon. Hist. p. 347, C. G. Dindorf.]

Δοξομᾰνὴς, ὁ, ἡ, Qui insano gloriæ amore tenetur. Athen. [11, p. 464, D, ex Chrysippo : Τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους. Iambl. V. P. p. 118 : Φιλονεικίαι δοξομανεῖς κατέχουσιν. Maximus Conf. vol. 1, p. 183.]

Δοξομᾰνία, vel [forma non probanda] Δοξομάνεια, ἡ, Insanus gloriæ amor. Plut. [V. Syllæ c. 7 : Δοξομανίας καὶ φιλοτιμίας. Frequens in libris scriptorum ecclesiasticorum. G. Ind. Tatian. p. 260, C, et alibi.]

[Δοξοματαιόσοφος, ὁ, ἡ.] Δοξοματαιόσοφοι [in epigr.] ap. Athen. [4, p. 162, A] dicuntur οἱ φιλόσοφοι ob inanem de sua sapientia conceptam opinionem.

[Δοξομῑμητὴς, ὁ, Imitator opiniosus, Imitator rei opinione (non scientia) cognitæ, Qui simulate imita-

tur, ductumque ab hoc adject. Δοξομιμητικός, ἡ, ὸν, ficta a Platone vocabula Soph. p. 267, E : Ὅμως δὲ, κἂν ᾖ τολμηρότερον εἰρῆσθαι, διαγνώσεως ἕνεκα τὴν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομιμητικὴν προσείπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικήν τινα μίμησιν.... Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα etc.]

[Δοξοπαιδευτικός, ἡ, ὸν, Opinione instituens, i. e. Scientiæ opinione inspirans. Τέχνης δοξοπαιδευτικῆς Plato Soph. p. 223, B.]

[Δοξόπατρος, vel Δοξοπάτριος, ὁ, Doxopater, cognomen Joannis Siceliotæ rhetoris ap. Walz. Rhet. vol. 6, aliorumque medii ævi scriptorum, factum ex δόξα πατρὶ, Deo patri gloria. Nilus Archimandrita De quinque patriarchalibus sedibus init. : Σύγγραμμα γενόμενον παρὰ Νείλου Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Δοξαπατρί. In codd. Joannis Siceliotæ scribitur Δόξα πατρὶ, Δοξοπατρὶ, Δοξοπάτρου, Δοξοπατρῆς. G. Dind.]

[Δοξοποιέω lectio vitiosa. V. Δοξοκοπέω et Προσδοξοποιέω.]

[Δοξοποιία, ἡ, Opinionis susceptio. Clem. Al. Protr. p. 24 : Ἀλήθεια... συνωνυμίαις τισὶ τὰς δοξοποιίας διελέγχουσα.]

[Δοξοποιὸς, ὁ, ἡ, Athanas. vol. 2, p. 43 (?). Bast.]

[Δοξοσοφέω, Videor mihi sapiens. Theodor. Metoch. p. 47.]

Δοξοσοφία, ἡ, Opinio sapientiæ s. scientiæ, quam falso quis de se concipit, s. falso aucupatur, Plato [Phileb. p. 49, A et D, et μάταιος δ. Sophist. p. 231, B]. Sic et Galen. : Δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαντες. Plut. [Mor. p. 999, E] : Οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας. Synes. : Δεινὸν γὰρ ἡ δ. καὶ ἀπατηλὸν ἐν οὐκ εἰδόσιν. [Clem. Al. Strom. 7, p. 889, 892; Eustath. ad Dionys. p. 70, 17 ed. Bernh.]

Δοξόσοφος, ὁ, ἡ, ut supra δοκησίσοφος, Qui sibi sapiens videtur, aut Qui sapiens s. doctus videri vult, quum non sit, aut etiam aliis videtur, Qui sapientiæ s. doctrinæ famam aucupatur. Plato Phædro [p. 275, B] : Δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν. Aristot. Rhet. p. 113 [2, 10; Clem. Al. Strom. 7, p. 888]. Ceterum si quis δοξόσοφος ab ipso verbo δόξαι, quam ab ejus verbali δόξα deducere malit, non magnopere repugnabo.

[Δοξότης, ητος, ἡ, Gloria, Decus. Inc. Ps. 44, 4, ubi alii ὡραιότης habent. Schleusn.]

[Δοξοχαρὴς, ὁ, ἡ, Gloria gaudens. Antioch. Hom. 1100, B : Μὴ οὖν γενώμεθα δοξοχαρεῖς καὶ ὑψηλόφρονες. Hase. ἄ]

[Δοξόω, Celebro.] Δοξοῦσθαι, Hesychio κατοπτρίζεσθαι, φαντάζεσθαι. [Et, Ἐδοξώθη, ἐδοξάσθη. Herodot. 8, 124 : Ἐδώσθη καὶ ἐδοξώθη (ἐδοξώσθη Ald.) εἶναι ἀνὴρ σοφώτατος· 7, 135 : Δεδόξωσθε πρὸς αὐτοῦ ἄνδρες εἶναι ἀγαθοί (ubi var. lect. δεδόξασθε)· 9, 148 : Δεδόξωσθε εἶναι ἄριστοι.]

[Δοξοφαγία, ἡ, Gloriæ aviditas. Polyb. 6, 9, 7 : Ὅταν ἅπαξ δωροδόκους καὶ δωροφάγους κατασκευάσωσι τοὺς πολλοὺς διὰ τὴν ἄφρονα δοξοφαγίαν....]

[Δοξοφόρος, ὁ, ἡ, Gloriam afferens. Manetho 4, 514.]

Δορὰ, ἡ, Excoriatio; Pellis, ut λέοντος δορά. [Λεόντειος δορὰ annotavit Hesych., λεοντεία δ. Suidas : unde Æschyli trimetrum ap. Polluc. 10, 186 : Καὶ τῆς σιούρνης τῆς λεοντείας, explet Toupius addito δορᾶς. Λύκειον δορὰν Eur. Rhes. 208. Idem Cycl. 329 : Δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλών. Meleager Anth. Pal. 5, 152 : Δοραῖς στέρω σε λέοντος. Genes. 25, 25 : Ὅλος ὡσεὶ δορὰ δασύς. Plato Conviv. p. 221, E : Σατύρου ὑβριστοῦ δορά. De cute hominis Plut. V. Pelop. c. 21 : Τὴν δορὰν αὐτοῦ κατά τι λόγιον ὑπὸ τῶν βασιλέων φρουρουμένην. « Σκίμποδος καὶ δορᾶς ἐπιθυμῆσαι M. Anton. 1, 6. V. Casaub. ad Pers. Sat. 3, (54). » Gatak. || Trabs. Etym. M. p. 284, 13 : Δορὰ, δέρμα. Κρῆτες δὲ καὶ τὴν δοκόν.]

Δοράζω, exp. λογχάζω [Hasta pugno], Hesych. [qui tertiam personam posuit. Sic etiam Etym. M. p. 284, 15, sed cum interpret. κολάζει.]

[Δοράκινα lectio vitiosa. V. Δωράκινον.]

Δόραντον, τὸ, Hesych. κέρας, ἐν ᾧ τὸν γλοιὸν φέρουσιν οἱ ζευγηλάται ὑπὸ τῇ ἁμάξῃ, Cornu s. pyxis, in qua aurigæ sub curru axugiam ferunt. Paulo ante habet Δόλαντρον pro eod.; nam et ipsum esse dicit Cornu habens γλοιὸν, quo utuntur ad inungendos curruum axes.

[Δοράς. V. Δαρά.]

Δορατιαῖος, αία, αῖον, Hastilis, Hastæ magnitudinem æquans ut δ. μέγεθος, Quod hastæ magnitudine est.

Δορατίζομαι, ίσομαι, Hastis pugno; δόρασι μάχομαι, Hesych. [Partic. δορατιζόμενοι posuerunt Hesych. et Etym. M. p. 284, 15. Forma vitiosa ap. Hesych. : Κοττεῖν, τύπτειν, δορατεῖν. Τύπτειν δόρασι Salmas.]

Δοράτιον, τὸ, Hastile, Spiculum, Jaculum. [Herodot. 1, 34 : Ἀκόντια καὶ δοράτια.] Thuc. [4, 34] : Ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετὰ τούτους ξὺν δορατίοις ἐχώρουν. Lucian. Zeux. [c. 10] : Περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, Plut. Apophth. [p. 184, B], de Sciluro : Ἤτησε δέσμην δορατίων.

Δορατισμὸς, ὁ, Pugna, quæ hastis fit. [Plut. V. Timol. c. 28 : Διεκρούοντο τὸν δορατισμόν· V. Pyrrhi c. 7. Libanio vol. 4, p. 1047 restituit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 569 certa emendatione. Vulgo δρασμός. Leo Diac. p. 8, 9 : Τὸν τῶν Ῥωμαίων δορατισμόν.]

[Δορατιστὴς, ὁ, Hastatus. Const. Manass. Chron. p. 12, D. Boisson.]

Δορατοθήκη, ἡ, Repositorium hastarum. [Hesych. vv. Σαυλώτηρ et Σῦριγξ, et Etym. M. p. 736, 29. Schol. Hom. Od. A, 128.]

[Δορατομαχέω, Hasta pugno. Suidas et Bekk. Anecd. p. 357, 12 : Αἰχμάσουσι, δορατομαχήσουσι.]

[Δορατοξόος, i. q. δορυξόος. Nicand. Ther. 170 : Δ. τέκτων.]

Δορατοπάχης, ὁ, ἡ, Qui hastæ crassitudine est. Xen. Cyn. [10, 3] : Τὰς ῥάβδους κρανείας δορατοπαχεῖς.

[Δορατότρωτος, ὁ, ἡ, Hasta vulneratus. Constant. Manass. Chron. p. 94. Boisson.]

Δορατοφόρος, ὁ, Satelles hastatus, δορυφόρος. [Dionys. H. De comp. verb. p. 107, 1 R. = 222 Sch. : Βρόμιε, δορατοφόρ', ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε. Scott. Arrian. Tact. p. 15 ed. Blanc. : Τούτων δὲ οἱ μὲν δορατοφόροι εἰσὶν, ἢ κοντοφόροι, ἢ λογχοφόροι, οἱ δὲ... Wakef. Paralip. 1, 12, 24, ubi alii interpretes αἴροντες δόρυ. Constant. Man. Chron. p. 75 citat Boisson.]

[Δορήιος. V. Δούρειός.]

[Δορίαλλος. Δορίαλος. V. Δόριλλος.]

[Δοριαλωσία, ἡ, In bello captura. Appian. Civ. 4, 52 : Πάθη δὲ πολλὰ συνηνέχθη πόλεσιν ἐκ δοριαλωσίας.]

Δοριάλωτος, ὁ, ἡ, Hasta captus, δορὶ ἁλούς, Soph. Aj. [211] : Λέχος δοριάλωτον [δουριάλ.] στέρξας. [Eur. Troad. 518 : Τἄλαινα δοριάλωτος. Χώρη δοριάλωτος ap. Herodot. 8, 74; 9, 4. Antiatt. p. 90, 21 : Δοριάλωτος, Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως.] Scribitur et δορυάλωτος. [Hesych. contra literarum seriem, Δορυάλωτος, αἰχμάλωτος, ὑπὸ δόρατος ληφθείς. De qua forma alibi HSt. :] Δορυάλωτος, ὁ, ἡ, Hasta captus, δορὶ ἁλοὺς vel ἑαλωκὼς, i. q. αἰχμάλωτος, Bello captus, Captivus. Xen. Cyrop. 7, [5, 35] : Ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. Plut. Hellen. [p. 295, C] : Ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος. Herodian. 2, [13, 9] : Αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Indagine armorum conclusos captivosque, Polit. Δορυαλώτους πόλεις πεποίηκεν, Isocr., Urbes subjugavit, In servitutem redegit. [De antid. p. 450, 133 Bekk. (374, 125 Berol.) : Τὰς δορυαλώτους τῶν πόλεων οὕτω πράως διώκει. Sic Vatic.; Urbin. δοριαλ., ut omnes p. 78, A; 300, A.] || Synes. : Ὑπέδειξεν ἑσμοὺς δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων, ubi redditur Venabulis interfectorum. [Δορυάλωτος prope constans codicum vitium est, ubique vel correctum vel corrigendum modo librorum auctoritate modo contra. Utriusque scripturæ exx. collegerunt Wesseling. ad Diodor. 16, 20, et qui δορυάλωτος defendere conatur Lobeck. ad Soph. Aj. p. 160 ed. sec. G. Dindorf.]

[Δορίγαμβρος, ἡ, Armis a sponsis petita. Æsch. Ag. 686 : Τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν.]

[Δορίειον, τὸ, Dorieum, Φρυγίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Δοριειεὺς, ὡς Γορδιεὺς, Steph. Byz.]

[Δοριθαρσής. Δοριθρασής. V. Δορυθαρσής.]

Δοριθήρατος, ὁ, ἡ, Quem hasta aliquis venatus est, Hasta captus. [Eur. Hec. 105 : Δ. πρὸς Ἀχαιῶν· Troad. 572 : Σκύλοις Φρυγῶν δοριθηράτοις. Δορυθήρατος ap. Annam Comn. 14, p. 439, B; 441, C. G. Dind.]

[Δορικάνης, ὁ, ἡ, Hasta interfectus. Æsch. Suppl. 997 : Δορικανεῖ μόρῳ θανών, ex emendatione Porsoni. Libri δόρυ κανημέρῳ θανών.]

[Δορικέντωρ. V. Δορυκέντωρ.]

[Δορικμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Hasta cæsus. Æsch. Choeph. 365 : Μετ' ἄλλων δορικμῆτι (scrib. δουρικμῆτι cum Blomf.) λαῷ.]

[Δορικὸς, ἡ, ὸν, Pelliceus. Hippocr. p. 243, 39 : Καὶ ἱμάτια συνδεδεμένα καὶ κατεσφηνωμένα ἰσχυρῶς δορικὰ κατακέεται ὑπὸ σφέων αὐτῶν.]

[Δορίκραν̃ος, ὁ, ἡ, Hasta præfixus, Cuspidatus. Æsch. Pers. 148 : Δορικράνου λόγχης. Δορυκράνου ab Turnebo illatum.]

Δορίκτητος, ὁ, ἡ, Hasta [s. Bello] acquisitus. [Hesych. : Δ., αἰχμάλωτος, πολέμῳ κτηθείς· et forma Ionica, Δουρίκτητον, δορίκτητον, αἰχμάλωτον. Eur. Andr. 155 : Δ. γυνή· Hec. 478 : Χθὼν δ. ὑπ' Ἀργείων.] Pro quo et Δορύκτητος [forma prava, sæpissime ab librariis posita, de qua HSt.] : Hasta partus, quem Hasta acquisitum quis possidet; ut δ. λῃάδες, ap. Apoll. Rh. [1, 806. Arrian. Exp. Al. 7, 4, 2 : Τὰς χώρας ὅσαι δορύκτητοι πρὸς Ἀλεξάνδρου ἐγένοντο.] Δορύκτητος γῆ ap. Plut. Ager bello partus [Mor. p. 232, A :] Τὴν πάτριον ἐσθῆτα κοσμῶν, οὐδὲ τὴν δορύκτητον ὑπερεῖδε, Eorum vestem non aspernatus est, quos suæ ditionis fecerat, Bud. [Jo. Cinnam. p. 65, C; 76, D. || Forma per παράθεσιν formata, Δορικτητὸς, ἡ, όν. Hom. Il. I, 343 : Δουρικτητήν περ ἐοῦσαν. Apollon. Soph. : Δουρικτητὴν, τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην. Quod non scribendum δουρικτήτην ex canone Arcadii p. 102, 11, ubi δορυκτήτη legitur, ut δορικτήτη ap. Apoll. Rh. 1, 806, et δορυκτήτη ap. Tryphiodor. 630. G. D.] || Δουρόκτητος, ὁ, ἡ, ut δορύκτητος. [Forma suspecta.]

[Δορίκτῡπος, ὁ, ἡ, Hasta strepens. Pind. N. 3, 103 : Δορίκτυπον ἀλαλάν· 7, 13 : Δορικτύπων Αἰακιδᾶν.]

Δορίληπτος, ὁ, ἡ, Hasta captus s. prehensus. [Et alibi :] Δουρίληπτος, Hasta prehensus s. captus, Bello captus, Captivus. Soph. Aj. [894] : Τὴν δουρίληπτον δίσμορον νύμφην ὁρῶ. [Δουρίληπτα Æschylo Sept. 278 restituit Porson. V. Δορίπληκτος.] At ap. Eurip. [imo Soph. Aj. 146 : Βοτὰ καὶ λείαν, ἥπερ] δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπὴ, exp. Restabat capienda. [Et alio loco :] Δορύληπτος [scriptura vitiosa], Hasta prehensus aut captus : λεία δορύληπτος. [Apud Soph. libri omnes δορίληπτος. Maneth. 4, 258 : Ἐν χάρμῃ δορίληπτοι. Hesych. : Δορυάληπτον, δορύληπτον. Et, Δορίληπτον, κατηγορούμενον (?). G. D. Menand. Leg. p. 310, 18 : Οἷα προσήκοντα τῷ τῶν δορυλήπτων (sic) αὐτῷ θεσμῷ, Tanquam si captivitatis jure ac lege suus esset. Hase.]

Δόριλλος, ὁ, Aristophani Pudendum muliebre ἐφ' ὕβρει Dorilli tragici, Suid. [Etym. M. p. 283, 45 (Gud. p. 159, 49) : Δορίαλλος (δορύαλος Gud.)· λέγεται καὶ δόριλλος. Ἀριστοφάνης, Αἱ (δὲ addit Bentl.) γυναῖκες τὸν δορίαλλον (δορύαλον Gud.) φράγνυνται. Ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ' ὕβρει τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου. Ἢ παρὰ τὸ δείρειν τὸ τυπτόμενον, ἢ τὸ τιλλόμενον τὰς τρίχας καὶ οἱονεὶ ἐκδερόμενον. Οὕτω γὰρ πάλαι ἐψίλουν, ὡς δηλοῖ Ἀριστοφάνης (Ran. 516), Ἠβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι. Apud schol. ad l. Ran. δορίαλος et in versu ex Lemniis δορίαλον. Δόριλλος inter nomina in ιλλος est ap. Arcad. p. 54, 14. Δώριλλος ap. Theognost. p. 62, 13, quæ vera videtur esse nominis et proprii et appellativi scriptura et restituenda Aristophani. G. D.] Apud Hesych. scriptum δορυαλλὸς, expositumque itidem τὸ τῶν γυναικῶν μόριον, cum duplici nominis ratione, sc. vel ἀπὸ τοῦ δέρειν, vel ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορύλλου, cujus mentio fit in Lemniis.

[Δορῐλύμαντος, ὁ, ἡ, Hasta perditus. Æschyl. in fr. Myrmidonum ap. Harpocr. s. v. Προπεπωκότες : Δορῐλυμάντους Δαναῶν μόχθους. ῡ]

Δορῐμᾱ́νης, ὁ, ἡ, Hasta furens, s. Insano hastæ bellandique amore captus, Bellandi avidissimus. [Eur. Suppl. 485 : Οὐκ ἂν ποθ' Ἑλλὰς δ. ἀπώλετο. Quod δορυμανὴς scriptum ap. Stob. Floril. 55, 6. || Δουριμανὴς (Mars), in hymno ap. Heliodor. Æth. 3, 2, p. 109. || Δουρομανής. Antipater in Anth. Pal. 9, 553 : Ἄστε' ἐπιθρώσκων δ. πόλεμος.]

[Δορίμαργος, ὁ, ἡ, Hasta sæviens. Æsch. Sept. 687 : Δ. ἄτα.]

[Δορίμαχος, ὁ, ἡ.] Δορύμαχος, Hasta pugnans, ap. Plut. [Mor. p. 32, D, ex Timotheo] : Σέβεσθ' αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχου. [|| Δουρίμαχος. Orac. ap. schol. Hom. Il. B, 543 : Ἄνδρες δουρίμαχοι (δουρέμαχοι cod. Victor.) ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης, memoriæ errore : nam alii scriptores plures, qui oraculum integrum apposuerunt, recte scriptum exhibent, Ἀνδρας δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ κ. Ἀρ. Vide Strabon. 10, p. 449.]

[Δορίμαχος, ὁ, Dorimachus, Nicostrati f., Ætolus, ap. Polyb. 4, 3, aliisque ll. plurimis, semel Δορύμαχος in codd. scriptus vitiose 18, 37, 4. Δορίμαχος in Exc. Vat. p. 404. Male Δωρίμαχος ap. Diodor. Exc. vol. 2, p. 568, 61, quod correxit Wesseling. || Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 374, ubi literæ supersunt ΩΡΙΜΑΧΟΥ. C. Dindorf.]

[Δοριμηκής. V. Δουριμηκής.]

[Δοριμήστωρ, ορος, ὁ.] Δορυμήστωρ, Hastæ peritus, ἔμπειρος τῶν πολέμων Hesychio, ἐπιστημόνως πολεμῶν Suidæ. [Eur. Andr. 1016 : Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι.]

[Δόριος. V. Δουρίας.]

[Δορίπαλτος, ὁ, ἡ, Hastam vibrans. Æsch. Ag. 118 : Χερὸς ἐκ δοριπάλτου, ubi libri optimi δορυπάλτου. V. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 161. Χέρα autem δορίπαλτον dicit manum dextram. V. Δόρυ.]

Δοριπετὴς, ὁ, ἡ, Qui hasta cecidit, i. e. Hasta peremptus. Eur. Andr. [654] : Οὗ πεσήματα Πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν. Sed scribitur ibi etiam [violato metro] δουριπετῆ : recte utrumque. In Hec. [5] dicit δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ. [Troad. 1003 : Ἦν δὲ δοριπετὴς ἀγωνία.]

[Δορίπληκτος, ὁ, ἡ, Hasta percussus. Schol. Eur. Andr. 654 δοριπετῆ interpretatur δορίπληκτα, δόρατι ἀνῃρημένα. || Forma Ion. Æsch. Sept. 278 : Λάφυρα δάων δουρίπληχθ' (var. lect. δορίπληχθ', δουρύπληχθ', δουρύπληθ', δουρίκτητ') ἀγνοῖς δόμοις. Schol. : Διὰ τοῦ ἐμοῦ δορὸς σκυλευθέντα. Probabiliter Porson. δουρίληφθ'.]

Δοριπόνος [Δορίπονος], ὁ, ἡ, Hasta laborans, s. Laboriosus in bello. Δοριπόνοις ἀσπίσι, Fortibus clypeis, Eur. [Iph. A. 771], in VV. LL. [El. 479 : Δοριπόνων ἀνδρῶν. Æsch. Sept. 169 : Πόλιν δορίπονον (libri multi δορύπυνον) μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνῳ στρατῷ. Schol. αἰχμάλωτον. Ib. 628 : Δορίπονα (libri plures δορύπονα) κακὰ, Mala bellica. Schol. πολεμικά.]

[Δορίππη. V. Δωρίππη.]

[Δοριπτοίητος, ὁ, ἡ.] Δορυπτοίητος, Hasta perculsus, Epigr. [Polystrati in Anth. Pal. 7, 297 : Δοριπτοίητα (nam sic cod. Vat.) δὲ νεκρῶν ὀστέα σωρευθεὶς εἷς ἐπέχει σκόπελος, i. e. ossa eorum qui in pugna ceciderunt.]

Δορὶς, ίδος, ἡ, Culter coci ad excoriandum. Unde δορίδες ap. Polluc. [6, 89; 10, 104], et Hesych. [Δορίδες, μάχαιραι μαγειρικαὶ, εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτήδειοι (ἐπιτήδειαι Etym. M. p. 284, 14). Δορὶς, σκεῦος μαγειρικόν. Τραπέζας per errorem dicit Eustath. p. 243, 6 : Δορίδες κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μαγειρικαὶ τράπεζαι. Anaxipp. ap. Athen. 4, p. 169, C : Στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας· ubi codex διρίδα. Δωρὶς et Δωρικὴ κοπὶς v. s. v. Δωρίς.]

[Δορισθενὴς, ὁ, ἡ.] Δορυσθενὴς, Hasta valens s. potens. [Æsch. Choeph. 158 : Δορυσθενὴς ἀνήρ. Scr. δορισθ. Δορυσθενὲς in H. Homerico in Martem v. 3. Epigr. Anth. Pal. 9, 475 : Εὐρώπης Ἀσίης τε δορισθενέες βασιλῆες.]

[Δορίσκος, ὁ, Doriscus, πόλις Θράκης, καὶ πεδίον. Τὸ ἐθνικὸν Δορίσκιος ὡς Βορμίσκιος, Steph. Byz. Herodot. 7, 59 : Ὁ δὲ Δορίσκος ἐστὶ τῆς Θρηίκης αἰγιαλός τε καὶ πεδίον μέγα. Ibid. 25 et 105, et 5, 98. Adde Harpocr. s. h. v. Δωρίσκος, ὄνομα τόπου, Suid.]

[Δοριστέφανος, ὁ, ἡ, Ob militarem gloriam coronatus. Epigr. in Chilonem apud Diog. L. 1, 73 et in Anth. Pal. 9, 596 : Δοριστέφανος Σπάρτα. Apud Diog. δορυστέφανος.]

[Δοριτίναχτος, ὁ, ἡ, Hastis (vibratis) concussus. Æsch. Sept. 155 : Δοριτίναχτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Vulgo δορυτίναχτος.]

[Δορίτμητος, ὁ, ἡ, Hasta occisus. Æsch. Choeph. 347 : Δ. κατηναρίσθης.]

Δορίτολμος, ὁ, ἡ, Hasta audens, δορυθρασὺς, Epigr. [Anth. Plan. 4, 46 : Νικήταν δορίτολμον.]

[Δοριτυπής. V. Δουριτυπής.]

[Δόρκα forma suspecta. V. Δόρξ.]

[Δορκάδειος, ὁ, ἡ.] A δορκὰς est adject. Δορκάδειος, Qui dorcadis est s. e dorcade : ut δορκάδειοι ἀστράγαλοι [Polyb. 26, 10, 9] ap. Athen. 5, [p. 194, A]. Iti-

demque δ. κρέα, Carnes dorcadis s. capreæ aut damæ [ap. Alex. Trall. 9, p. 523].

[Δορκαδίζω.] A δορκὰς est item verb. Δορκαδίζω: unde est δορκαδίζων σφυγμός, Galen. Isag. pulsuum: quem Idem Defin. med. [vol. 2, p. 259] sic definit: Δορκαδίζων ἐστὶ σφυγμός, ὅταν ἡ ἀρτηρία δοξασα διεσταλθαι, μὴ παντελῶς διεσταλμένη ἐφ' ἑτέραν ἐπιπηδήσῃ ἀθροώτερον πρὶν ἔμφασιν συστολῆς παρέχειν, βιαιοτέρα δὲ ἡ δευτέρα γένηται πληγή. Dicitur autem pulsus hic δορκαδίζων, a dorcadum similitudine, ut testatur Idem De differ. puls. 1, 29 [vol. 8, p. 35], quoniam hæc animantia τοῦτον φαίνεται πηδῶντα τὸν τρόπον, οἷον διπλῆν τινὰ κίνησιν ποιούμενα· etenim πρὸς βραχὺ ὑψώσαντα ἑαυτὰ, καί τινα ὀκνησιν ὡς αὐτοῦ που τὴν κίνησιν καταπαύσοντα παρασχόντα, δευτέραν ἀδόκητον ὁρμὴν κινήσεως ποιεῖται, πολὺ τῆς πρόσθεν ὠκυτέραν, ὡς οἷον ἐπεμπηδῶντα ἑαυτοῖς. Ex eo igitur δορκαδίζων σφυγμὸς dicitur, quoniam dorcadum saltum imitatur. [Marcell. De pulsibus c. 19: Δ. σφυγμὸς καλεῖται καὶ διπλασιάζων. Weigel. In δορκαλίζων corruptum ap. Psellum in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 191.]

Δορκάδιον, τὸ, Damula, Parva caprea s. dorcas. Esaiæ 13, [14: Ὡς δορκάδιον φεῦγον. Hesych.: Βούβαλος, δορκάδιον. Theognost. p. 126, 22].

[Δορκάζω.] Δορκάζων Hesychio περιβλέπων, Circumspiciens. [Conf. Δρωκτάζω.]

Δόρκαι, Hesychio sunt κόνιδες, Lendes. [Eustath. Il. B, p. 368, 9 ad Φθειρῶν ὄρος annotat Pausaniam in suo Lex. scribere, Δίρκοι, οἱ φθεῖρες. Ad quæ adspexisse Hesychium nullus dubito: nam κόνιδες h. l. sunt Lendes, Pediculi, quos Belgæ *neeten* vocant. Et tamen num δόρκαι an δίρκαι legendum sit, quis dicat? Soping.]

[Δορκαλὶς, ἴδος, ἡ, Caprea. Callim. Epigr. 33, 2: Ὠγρευτὴς... διφᾷ... πάσης ἴχνια δορκαλίδος. Oppian. Cyn. 1, 440: Δορκαλίδων. Agathias in Anth. Pal. 7, 578: Θαρσαλέων παίγνια δορκαλίδων. || Metaphor. de puella Agathias in Anth. Pal. 5, 292: Ἀλλά με θεσμοὶ εἴργουσιν ῥαδινῆς τηλόθι δορκαλίδος. ||] Item et Δορκαλίδες inde [a δόρξ] dicuntur. Suid. enim tradit δορκαλίδας esse ὄργανόν τι κολαστικὸν, s. μάστιγας τὰς ἀπὸ ἱμάντων τῶν δορκάδων, Flagra e loris e pelle dorcadis. Meminit autem hujus tortorii instrumenti Greg. Naz. Invect. 2 in Jul.: Ἅπαν τὸ σῶμα δορκαλίσι καταζανθεὶς ἐς βάθος, καὶ μικρὰ πνέων ἔτι τοῖς τραύμασι [p. 111 ed. Montac., ubi v. schol.: conf. et Basilii schol. in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 125. Boisson. Hesych.: Δορχελοὶ, ἀστράγαλοι.] Bud. Ungues esse vult, idque patere ait ex his illic seqq. verbis, Παραδείκνυς ἅμα τὴν κνήμην ὡς μόνην διαφυγοῦσαν τοὺς ὄνυχας· forsan igitur sunt Uncini e cornibus dorcadum.

Δόρκανα, Hesych. Cretensibus esse dicit ἀκριβῶς, Exacte: forsan a δέρκω, ut sit Intentis oculis.

[Δορκὰς, άδος, ἡ, Caprea. V. Δόρξ.]

[Δορκὰς, άδος, ἡ, Dorcas, n. pr. servile ap. Meleagr. Anth. Pal. 5, 182 et 187, Lucian. Dial. meretr. 9.]

[Δόρκειος, ὁ, ἡ, Caprinus. Theognost. p. 185, 29 et alius gramm. ib. p. 285, 12. G. Dind.]

[Δορκεὺς, έως, ὁ, Dorceus, Hippocoontis filius, de quo Pausan. 3, 15, 1: Ἀπὸ δὲ τοῦ Δορκέως κρήνην τὴν πλησίον τοῦ ἡρῴου Δορκείαν... καλοῦσιν. Δορυκλεὺς inter filios Hippocoontis nominatur ab Apollod. 3, 10, p. 318. G. Dind.]

[Δορκία, ἡ, Dorcia, Phacæ filia, ex Polyzeli Rhodiacis memorata ab Athen. 8, p. 361, C.]

[Δορκίδιον, τὸ, inter synonyma dictamni est apud Dioscor. 3, 36. Boisson.]

[Δόρκιον, ἡ, Dorcium, n. pr. puellæ in epigr. Asclepiad. in Anth. Pal. 12, 161.]

[Δόρκις, ὁ, Dorcis, dux Lacedæmoniorum. Thucyd. 1, 95.]

[Δορκὶς, ίδος, ἡ.] A δόρκος autem s. δορξ, dicta Δορκὶς herba, eadem cum dictamno ap. Aet., ut tradunt nonnulli. Diosc. 3, 37 testatur τὰς αἶγας ἐν Κρήτῃ τοξευθείσας καὶ νεμηθείσας τὴν δίκταμνον ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα· intellige autem montanas s. sylvestres capras, τὰς ἀγρίας ἤτοι ὀρεινὰς αἶγας, ut idem alibi vocat τὰς δορκάδας.

[Δόρκος, ὁ, Dorcus. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 418: Πρεσβευτῶν Φάνιός τε καὶ Δόρκω. G. Dind.]

Δορξ, κὸς, ἡ, Caprea, Capra sylvestris, Dama: quæ et ζόρξ. Alex. Aphr. Probl. 1, [29]: Ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει, Damarum stercus aromata redolet. [Oppian. Cyn. 2, 315: Δόρκων ἀρίδηλα γένεθλα. Etym. M. p. 284, 9: Δορξ, ὄνομα ζῴου· ἔνθεν δορκάς. Παρὰ τὸ δέρκω δέρζω δέρξ καὶ δόρξ, ὡς σήπω σήψ· ὀξυωπὲς γὰρ τὸ ζῷον. Eur. Herc. f. 376: Τάν τε χρυσοκάρανον | δόρκαν ποικιλόνωτον· ubi corr. δόρκα. G. D. De altera forma Ζορξ HSt.:] Ζόρκες, pro δόρκες, Dorcades, Capreæ. Nicand. Ther. 42: Νεβροτόκοι καὶ ζόρκες, a Ζορξ, Caprea. [Callim. H. in Dian. 97, ζορκός. Strabo 12, p. 546, ζόρκες.] Itidem Ζορκὸς ἔλος nonnulli vocant, quod alii Αἰγὸς Ἕλος. [Plut. V. Rom. c. 27: Περὶ τὸ καλούμενον Αἰγὸς ἢ Ζορκὸς Ἕλος· at c. 29: Εἰς τὸ τῆς Αἰγὸς Ἕλος. Festus Pauli: « Caprilia appellatur ager, qui vulgo ad Capreæ paludes dici solet ». Hesych.: Ζὸρ (Ζορξ Salmas.), ἡλικία ἐλάφου ἢ δορκός. Conf. Ἴορκος.] || Dicitur etiam Δόρκος, et Δόρκων, et Δορκάς: quorum illa duo masc., hoc fem. Leguntur vero duo posteriora in Cantico Cantic. c. 2, [9]: Ὁμοιώθητι σὺ, ἀδελφιδέ μου, τῷ δόρκωνι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. Et paulo ante: Ὅμοιός ἐστιν ὁ ἀδελφιδός μου τῇ δορκάδι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. In quorum ll. utroque Hebr. textus versio habet Capreæ: indicans δόρκωνα et δορκάδα idem esse, licet nonnulli δόρκωνα esse velint Capreolum: et δορκάδα, Capream. Diosc. sane et ipse inter δορκάδα et δόρκον aliquid discriminis ponit, quum 2, 85 de coagulo dicit, Νεβροῦ, καὶ δορκάδος, καὶ πλατυκέρωτος, καὶ δόρκου, καὶ ἐλάφου: sed quidquid differentiæ est, exiguum id esse puto, vel ætatis nimirum, vel sexus, vel speciei. [Δορκάς. Eur. Bacch. 698: Ἀγκάλαισι δορκάδ' ἔχουσαι. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 7; 2, 4, 26. Περὶ δορκάδων agit Ælian. N. A. 14, 14, ubi v. Schn.] Ζορκάδες, pro δορκάδες, Capreæ, Herodot. 4, [192. Libri pauci δορκάδες, sed κέρας δορκάδος omnes 7, 69. || Δόρκος. Oppian. Cyn. 2, 324: Δόρκοισι φίλοις. Δόρκους 3, 3. || Δόρκων. Athen. 9, p. 397, A: Περιενεχθεισῶν δέ ποτε καὶ δορκάδων ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης ὀνοματολόγος ἔφη, Οὐκ ἄχαρι κρέας τὸ τῶν δορκώνων. Πρὸς ὃν ὁ Μυρτίλος ἔφη, Μόνως δορκάδες λέγονται, δόρκωνες δὲ οὔ. Ξενοφῶν Ἀναβάσεως πρώτῳ (5, 2), Ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες καὶ δορκάδες. Δόρκων καὶ ζόρκων ap. Eustath. p. 1259, 61.] Porro animantia hæc δόρκες, δόρκοι, δορκάδες, δόρκωνες, dicta sunt παρὰ τὸ δέρκω, q. e. βλέπω, quia sunt ὀξυδερκῆ, Acuto visu prædita: atque adeo teste Plin. 28, 11: Capras negant lippire, quoniam eæ quasdam herbas edant: item dorcades. [Basil. in Coteler. Monument. vol. 1, p. 30: Ἡ δορκὰς ζῷόν ἐστιν ὀξυδερκὲς, ἐπώνυμον τῇ ἑαυτοῦ ὀξυδορκία. Anastas. Hodego p. 46: Δορκὰς ἐκ τοῦ ὀξέως δέρκειν καὶ ὁρᾶν. Boisson. ad Theophyl. Epist. p. 243.]

[Δόρκων, ωνος, ὁ, inter barytona est ap. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 34, 9. Dorco, Arcadionis f. ap. Athen. 10, p. 436, D. N. pr. pastoris apud Longum 1, 15 seqq. Alius ap. Theophyl. Epist. 2, p. 30 ed. Boiss. || Nomen loci. Suid.: Δόρκων, ὄνομα τόπου. Καὶ ὁ ἔλαφος. G. Dind.]

[Δοροδόκη. V. Δουροδόκος.]

[Δοροεργὴς, ὁ, ἡ, Qui lignum elaborat, Faber lignarius. Manetho 4, 320: Βυρσοτόμους τεύχει, δοροεργέας. Δορυεργέας conjectura in margine libri Halensis.]

[Δοροκόττορος, πόλις Γαλατῶν τῶν προσβόρρων. Ὁ οἰκῶν Δοροκοττόριος, Steph. Byz. Cod. Vratisl.: Δοροκόττορος... δοροττόριος. Berkel.: « Diversimode scribitur hæc vox, Ptolemæo Δουροκόρτερον, Straboni Δουρικόρα, Cæsari *Durocortum*, ubi quoque in nonnullis libris legitur *Durocotorum* et *Durocortorum*. Oppidum et caput Rhemorum est, ut scribit Strabo l. 4, (p. 194) ».]

Δορὸς, ὁ, Saccus, Culeus, sc. e pelle s. corio factus; dicitur enim παρὰ τὸ δέρειν s. τὴν δοράν. Hom. Od. B, [354]: Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦαν εὐρράφέεσσι δοροῖσιν, i. e. θυλάκοις, s. κωρύκοις δερματίνοις: unde etiam dicit εὐρρ., Bene s. Scite consutis, e corio sc. [Et ib. 380.] Alioqui δορὸς ap. poetas est etiam genitivus συγκεκομμένος pro δόρατος, a δόρυ.

[Δορόστολον, τὸ, Dorostolum, oppidum Mœsiæ inferioris (Silistria), ap. Procop. Ædif. 4, 7, Chron. Pasch. p. 297, B, aliosque. Frequenter memoratur ab Leone Diac., qui Δορύστολον vocat.]

[Δοροφόροι, Spiculatores, Gl.]

[Δόρπεια. V. Δορπία.]

[Δορπεῖον, τὸ, Cœna. Forma Ion. Nicand. Al. 166 : Θοοῦ δορπήια κεπφοῦ.]

Δορπέω, Cœno. Hom. Od. Θ, [539] : Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει Ἐξ οὗ δορπέομεν· Il. Ψ', [11] : Ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν. [Δορπείτην Od. O, 302. Hesych. : Δορπῆσαι, δειπνῆσαι.] Et med. apud Polluc. 6, [102], δορπήσασθαι.

Δόρπη, ἡ, ap. Erotian. [p. 118] Tempus vespertinum, ὁ τῆς ἑσπέρας καιρὸς, παρὰ τὸ δόρυ παύειν, quam etym. δόρπῳ quoque Eust. tribuit. [Apud Erotian. in capite glossæ Δόρπης, ap. Galen. p. 458 δόρπου. Recte δορπηστοῦ Foesius ex l. Hippocr. statim afferendo. Eodem modo δόρπηστον in δόρπης corruptum in cod. Pollucis 6, 102. G. Dindorf.]

[Δορπηστός, ὁ.] Δόρπηστος, ὁ, ut a δειπνέω δείπνηστος, Hora cœnæ. [Hippocr. p. 1149, A : Ἡ νοῦσος ἐπέλαβε δεδειπνηκότα ἀπὸ πρώτου ὕπνου, καὶ εἶχε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέρην μέχρι δορπηστοῦ. G. D.] Bud. e Xen. Anab. 1, [10, 17] : Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀπιέναι· καὶ ἀφικνοῦνται B ἀμφὶ δόρπηστον ἐπὶ τὰς σκηνάς. Ubi et δόρπετον quædam exemplaria habent. || Athen. 1, [p. 11, D] tradit quosdam ἄριστον vocare etiam δορπιστόν : sic enim ibi scribitur, cum ι, et acc. in ult. [Codex δορπηστόν.] Apud Hesych. vero [et Suidam] et ap. Xen. scribitur δόρπιστον cum ι, et acc. in antepen. [Forma vitiosa quam diserte agnoscit Zonar. p. 559 : Δορπηστὸς, δείπνου ὥρα, καὶ δόρπιστος διὰ τοῦ ι] : Eust. vero secutus sum, qui scribit per η : quo modo et δείπνηστος a δειπνέω scribitur. [Veram scripturam δορπηστὸν apud Xenoph. servarunt libri optimi, et ap. Aristoph. Vesp. 103 : Εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας· ubi schol. : Λυκόφρων ἀπὸ ἀρίστου, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες δόρπα τὰ δεῖπνα. Δορπηστοῦ Hippocr. p. 1149, A. Etym. M. p. 284, 17 : Δορπηστὸς, ἡ τοῦ δόρπου ὥρα. Οὕτω καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς δεῖπνον.]

Δορπία, ἡ, Prima dies Apaturiorum, quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans, dicta, ut Suid. tradit, ὅτι φράτορες θύιας συνελθόντες εὐωχοῦντο. Unde δορπίη τῆς ἑορτῆς in VV. LL. q. d. Cœnali die festi. [Est prima die Apaturiorum, Vespera quæ festum præcedit, Herodot. 2, 48, ubi v. not. Schweigh.] Notandum vero, ap. Suid. scribi δόρπεια duobus in ll., quasi plur. a δόρπειος s. neutr. δόρπειον. Hesych. quoque cum Polluce [6, 102] δορπίαν esse dicit Primum diem Apaturiorum. [Et veram esse scripturam δορπία ostendit Philyllii versus ap. Athen. 4, p. 171, D : Βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ φράσω τίς εἰμ' ἐγώ; | ἡ τῶν προτενθῶν δορπία καλουμένη.]

[Δορπιάζω, Cœno. Hesych. : Δορπιάζειν, δειπνεῖν. G. Dindorf.]

[Δόρπιστος scriptura vitiosa. V. Δορπηστός.]

Δόρπον, τὸ, et apud Eust. Δόρπος, ὁ, Cœna, i. q. δεῖπνον, nisi quod magis poet. sit. [Mascul. δόρπος pronunt Aread. p. 67, 4, Pollux 6, 102, Hesych., Etym. M. p. 283, 52. Ejus unum vidi exemplum Nicandri Al. 66 : Παναεργέα δόρπον. Sed huic δόρπα est restituendum, collatis vv. 113, 138 (ἄπεπτα δόρπα), 476, et id ipsum præbet gl. Δερκευνέος ap. Suidam in ed. Mediol., quam codicum auctoritate ejecit Gaisfordius. Ambiguum est Antiphili exemplum in Anth. Pal. 9, 551 : Ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει, quum ψαμμίτην etiam cum neutro δόρπον conjungi potuerit. Mihi tamen masculino genere videtur dixisse. Ab Homero autem δόρπον non dici nisi de cœna vespertina ostendit Lehrs. De stud. Aristarchi p. 132 seqq. G. D. Δεῖπνον et δόρπον in Hom. H. Cer. 128, 129 : Δεῖπνον δ' ἠρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός· ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρπαιο μελίφρονος ἤρατο θυμός.] Hom. Il. T, [208] : Ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον· Od. N, [33] : Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο Δόρπον ἐποίχεσθαι. Parare cœnam idem Hom. dicit τεύξασθαι δόρπον [Il. T, 208], κοσμεῖν [Od. H, 13], ὁπλίζεσθαι [Od. Δ, 429], ἐφοπλίζεσθαι δόρπα [Il. Θ, 503. Et δόρπον ἐφοπλίσσαντες Ψ', 55], περὶ δόρπα πονεῖσθαι [Il. Ω, 444]. De appetitu cœnandi ap. Eund. est δόρποιο λιλαίεται [Od. N, 31], δόρποιο μέδεσθαι [Il. Ω, 2]· et, Δόρπου μνῆστις ἔην μάλα περ κατέουσιν ἑλέσθαι [Od. N, 281]. Idem ἐπὶ δόρπον ἀνέστη [Od. M, 439], δόρπον ἐποίχεσθαι [Od. N, 34]. De ipsa autem cœnæ sumptione dicit δόρπον ἑλέσθαι [velut Il. H, 370]. Æschyl. differentiam statuens inter δεῖπνον et δόρπον, Palamedem milites suos et duces ordinantem, ita loquentem introducit : Σίτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα [apud Athen. 1, p. 11, E]. Per κατάχρησιν pro Pastu simpl. ponitur [in ll. Nicandri supra allatis et] ap. Oppian. Cyn. 3, [49] : Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει τὸ δὲ [δέ τ'] αὖτε πόνοισι. [Recentiores δόρπον partim pro Cibo usurpant, ut Apollon. 3, 301 : Δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἀρέσσαν. Orph. Arg. 408 : Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔλπετο θυμός· quod ap. Hom. est σίτοιο ἠδὲ ποτῆτος. Sæpius sic usus vocabulo Nicander in Alexiph. Nec aliter Alex. Ætol. ap. Athen. 7, p. 296, E. Partim pro prandio, Oppian. Cyn. 1, 132 : Ὁπλίσσατο δόρπον ἁμορβός. Hoc jam invenitur H. Apoll. 511. Et omnino ubi cœna dicenda est nulla temporis ratione habita adhibent δόρπον. Sic Quint. Sm. 4, 277, famularum negotia describens : Καί ῥ' ἡ μὲν δόρποιο πέλεν ταμίη καὶ ἔδωδῆς. Oppian. Hal. 1, 26, Cyn. 3, 49, et σύνδορπος Hal. 3, 354, ἐπιδόρπιος Cyn. 2, 7. Lehrs. l. c. p. 135 sq.] Δόρπα, τὰ, metaplasmo poet. dicitur pro δόρποι, a δόρπος, ut δεσμὰ, σταθμὰ, et similia, Eust. [Eustathii, qui masculinum δόρπος poneret, errorem arguit Hom. Il. T, 208, ubi μέγα δόρπον legitur. Grammaticorum de etymologia opiniones exponit schol. Hom. Il. Ω, 2 et multo copiosius Etym. M. p. 283 seq. Formam a gramm. quibusdam fictam Δόρψ recte improbat schol. Il. Ω, 444 : Δόρπα, ὡς λύγνα. Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ δόρψ, κακῶς. Qui quod λύγνα comparat, documento est ipsum quoque de δόρπος masculino cogitasse. G. Dindorf.]

[Δορποχέστης, in composito μεσσηγυδορποχέστης, quod v.]

[Δορπωρὴ, ἡ.] Δορπορὴ ap. Suid. i. q. δόρπον s. δόρπος. [Δορπωρὴ ex duobus codd. et Zonara restitutum.]

[Δορσάνης, ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς, Hesych. Salmas. Δοσάνης propter literarum seriem.]

Δόρυ, gen. δόρατος, [δορὸς] et δουρὸς per metath. pro δόρυος, dat. δόρατι et poet. δορὶ, simpl., ut Eust. vult, Lignum, ξύλον : factum a δέρω, ut ξύλον a ξύω : quasi δέρμα ἔχον καὶ πεφυκὸς ἀποδέρεσθαι, s. ξύλον ἐκδεδαρμένον, tam de ligno ex arbore excto, quam de eo, quod in arbore adhuc est : imo aliquando pro Tota arbore, ut idem Eust. auctor est. [Hesych. : Δόρυ, ὅπλον, λόγχη, ἀκόντιον, καὶ πᾶν ξύλον, ἢ δοκόν.] Sunt tamen qui δόρυ a δρὺς deducendum potius censeant. Hom. [Il. Γ, 61 : Πέλεκυς ὡς ... ὅστ' εἶσιν διὰ δουρός· Ω, 450 : Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες·] Od. Z, [167] : Οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης· Il. P, [744] : Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλέεσσαν ἀταρπὸν Ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νηΐον. [Il. O, 410 : Στάθμη δόρυ νηΐον ἐξιθύνει· B, 135 : Δοῦρα σέσηπε νεῶν. Νηΐα δοῦρα Od. I, 498. Hinc navem ipsam significat. Æsch. Pers. 411 : Ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ· Suppl. 846 : Γομφοδέτῳ δὲ δόρει διώλου· 1007 : Ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δόρει. Soph. Phil. 721 : Ποντοπόρῳ δούρατι. Eur. Andr. 792 : Ἀργῴου δορός· Rhes. 458 : Τὸ νάϊον Ἀργόθεν δόρυ· Hel. 1628 : Ἐς Ἑλλάδ' ἰθύνειν δόρυ· Cycl. 14 : Ἀμφῆρες δόρυ· 19 : Ἄνεμος ἐμπνεύσας δορί. Oppian. Cyn. 4, 265 : Ἐς γαῖαν δόρυ κέλσε. Δουρὶ Hal. 3, 213. Δούρατα Geminus in Anth. Pal. 7, 73. || Δούρατα πύργων, Trabes turrium, Hom. Il. M, 36. Dionys. A. R. 3, 68 : Ἐθεώρουν ἐπ' ἰκρίων δοράτων ξυλίναις σκηναῖς ἐπικειμένων, ex cod. Vat. restituendum ἰκρίοις δοκῶν.] || Peculiariter vero accipitur pro Ligno terete, longo, cuspidemque præferratam habente quo milites in bello decertant, i. e. pro Hasta, tam ap. prosæ scriptt., quam poet. Hom. [Il. Θ, 95 : Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ· quod in sensum obscenum detorsit Diogenes cynicus apud Diog. L. 6, 53, formosum adolescentem dormientem monens, Ἐπέγειραι, μή τις σοι εὕδοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ.] Il. Φ, [178] : Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον· N, [162] : Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Od. Λ, [531] : Δόρυ χαλκοβαρές· K, [162] : Δόρυ χάλκεον· Il. H, [140] : Τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ· Φ, [113] : Ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. [Herodot. 7, 224 : Δόρατα κατεγγότα· 7, 89 : Δόρατα ναύμαχα. Sæpissime apud Tragicos, velut Æsch. Agam.

111 : Ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι. Δορὸς λογχαν Eur. Troad. 1318, et ἐν δορὸς ἀλκαίου λόγχαισιν Hel. 1167. De sceptro regio Eur. Hec. 9 : Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.] Aristot. [H. A. 2, 4], de hippopotamo : Τοῦ δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. : Hippopotami corii crassitudo talis, ut inde tornentur hastæ. Thuc. 6, [58] : Μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Athen. [14, p. 63, A] : Ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους ἀντὶ δοράτων. Et διὰ δοράτων μάχεσθαι est Eminus pugnare, cui opp. συστάδην, vel συσταδὸν μάχεσθαι. At, Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον, Soph. Aj. [1013] schol. exp. νόθον ἐκ γυναικὸς μάχῃ κρατηθείσης, scribens alibi, δόρυ καὶ ἔγχος ap. recentiores vocari Quodcunque ἀμυντήριον. [Frequentissimus apud Tragicos hic usus vocabuli, ut Pugnam aut Pugnantes s. Exercitum significet. Æsch. Pers. 729 : Ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δόρει ; Sept. 416 : Εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ· Eum. 773 : Συμμάχῳ δόρει. Soph. OEd. Col. 1525 : Πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ... δορός τ' ἔπακτοῦ· Trach. 856 : Κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός· Antig. 670 : Δορὸς ἐν χειμῶνι προστεταγμένον· Aj. 180 : Μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός. Μάχῃ δορὸς Antig. 674, Eur. Cycl. 5. Idem Phœn. 516 : Μυκηναίου δορὸς φόβῳ· 565 : Δόρυ τὸ Καδμείων· 701 : Πρὶν ἐς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν. || Εἰς δόρατος πληγήν, Intra intervallum, quo hasta petere licet, Xenoph. De re eq. 8, 10. Quod ἐς δόρυ ἀφικνεῖσθαι dicit Hist. Gr. 4, 3, 17. || Ἐπὶ δόρυ, Ad hastam, i. e. ad manum dextram, qua hasta tenetur, cui oppositum ἐπ' ἀσπίδα, sinistrorsum. Xenoph. Anab. 4, 3, 29 : Ἐπὶ δόρυ ἡγεῖσθαι τοὺς οὐραγούς· Rep. Lac. 13, 6 : Ἄγει συστρέψας ἐπὶ δόρυ. Ἐπιστρέψας ἐπὶ δόρυ Dionys. A. R. 3, 53 : quod non intellexit interpres Lat. « Ἐπὶ δόρυ κλίνειν, Ad dextram se convertere, Polyb. 6, 40, 12. Ἡ ἐπὶ δόρυ κλίσις 3, 115, 10; 10, 21, 2. Ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν 11, 22, 11. Περὶ δόρυ περικλάσαντες 11, 23, 2, nisi ἐπὶ δ. scrib. cum Scaligero, sicut præcessit ἐπ' ἀσπίδα. » Schweigh. Παρὰ δόρυ dixit Xenoph. Rep. Lac. 11, 10 : Γίγνεται ὁ κατ' οὐρὰν λόχος παρὰ δόρυ, et εἰς δόρυ Hist. Gr. 6, 5, 18 : Τοὺς ἀπ' οὐρᾶς εἰς δόρυ ... ἡγεῖσθαι. Ἐκ δόρατος, A dextra, Polyb. 3, 115, 9; 11, 23, 5, quod χερὸς ἐκ δοριπάλτου dixit Æsch. Agam. 118 ab Schneid. comparatus. || Ὑπὸ δόρυ πωλεῖν, Sub hasta vendere (apud Romanos), Dionys. A. R. 4, 24, Strabo 4, p. 206. || Δόρυ καὶ κηρύκιον, proverbium, de quo Eustath. p. 408, 4 : Θατέρᾳ μὲν δόρυ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προϊσχόμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὡς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων· quibus addit narrationem quandam de origine proverbii. Conf. Hesych. et Suid. s. v. Δόρυ. Polyb. 4, 52, 3 : Βουλόμενοι, τὸ δὴ λεγόμενον, καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύκειον ἅμα πέμπειν πρὸς τοὺς Βυζαντίους. || Δόρυ, Obelus (signum criticum). Epiphan. vol. 2, p. 160, D : Ὀβελὸς δὲ κέκληται κατὰ Ἀττικὴν χρῆσιν, ἄλλοις δὲ καλεῖται δόρυ, ὅ ἐστι λόγχη. G. D. || De declinatione voc. hæc sunt notanda.] Δούρατα, Ligna : a δόρυ, δόρατος, per epenth. τοῦ υ, metri gratia. Hom. Od. E, [162] : Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην. Hesiod. Op. [454] : Ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης. || Hastæ, pro δόρατα epenth. τοῦ υ, ut dixi. || Δοῦρα, τὰ, plur. pro δόρατα s. δούρατα. Gen. δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. δουρὸς dicitur et δουρί. Eust. vult esse syncopen. Accipitur vero in utraque signif. τοῦ δόρυ : nam et Ligna signif., ut Od. E, [243] : Αὐτὰρ ὁ τέμνετο δοῦρα. Hesiod. Op. [805] : Ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμηΐα δοῦρα. Et Hastæ s. Hastilia, Spicula. Od. A, [259] : Καὶ δύο δοῦρε σταίη ἔχων· Il. [A, 570] : Πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροΐ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν· M, [303] : Βώτορας ἄνδρας Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα. [Nominativi δοῦρας, a quo derivantur casus obliqui δούρατος δούρατι, tria tantum sunt exempla, Antiphili epigr. Anth. Pal. 6, 97 : Δοῦρας (δούρατ' codex) Ἀλεξάνδροιο, et δοῦρας ἀταρβές· tertium in epigr. recentissimo ap. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 574 (Brunck. Anal. vol. 3, p. 143) : Ἀλλ' εἰ τὸ δοῦρας κεῖνο πάλλειν ἔσθενον. Casibus obliquis δουρὸς et δουρὶ sæpissime utuntur poetæ epici, rarius δούρατος et δούρατι. Eandem legem sequuntur poetæ lyrici et Attici, plerumque δορὸς et δορὶ, rarius δόρατος et δόρατι dicentes. Δούρατι ex Sophocle supra attuli ; δόρατος semel Aristoph. Ach. 1120. Genitivus δουρὸς est inter vocabula μονήρη ap. Herodian. p. 34, qui locus memorabilis est propter formam δόρεος cujus exx. nulla supersunt. Δουρός· οὐδεμία γενικὴ εἰς ρος λήγουσα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ δουρός. Αἴτιον δὲ πάλιν τὸ πάθος· συγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ δόρατος ... Οὐ γὰρ, ὥσπερ οἴεται ὁ Τρύφων, εὐθεῖά τίς ἐστι δουρὶ (corrig. δούρ), κωλυούσης καὶ τῆς ἀναλογίας καὶ τῆς χρήσεως τῶν Ἑλλήνων. Ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι τὸ πάθος· καὶ γὰρ δορός καὶ δουρός εἴρηται καὶ δούρατος καὶ δόρεος, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα. Fictum illum ab Tryphone nominativum improbat etiam gramm. recentior in Crameri Anecd. vol. 1, p. 122, 25 : Αἱ δὲ παρὰ Τρύφωνι εὐθεῖαι δόρ καὶ δούρ, ἀφ' οὗ δορός καὶ δουρός, κακίζονται. Dativi præter δόρατι vel δούρατι duplex forma est, altera eaque usitatissima δορὶ, altera, ab librariis ubique obliterata, δόρει, de qua Chœrobosc. ad Theodos. ap. Bekk. Anecd. p. 1364 : Τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ (357, ubi libri antiqui σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι, interpolati ἀσπίδι τε) ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. Sophoclis versum integrum affert schol. Aristoph., male tamen Achæo tribuens, Ἄρης ὁ ληστὴς σὺν δορὶ (corr. δόρει) σὺν ἀσπίδι. Σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι ex Aristophane afferunt Etym. M. p. 284, 32, et Zonar. p. 564. Quod Vesp. quoque v. 1076 reposui, ubi libri et Suidas (s. v. Θυμόν) ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι. Tragicorum locis pluribus restituit Hermannus (Æschylo Suppl. 846 : Γομφοδέτῳ τε δόρει διώλου [libri δορὶ δι' ὅλου]· Sophocli OEd. Col. 620 : Δόρει διασκεδῶσιν· 1314 : Δόρει κρατύνων· 1386 : Δόρει κρατῆσαι. Euripidi El. 476 : Ἐν δὲ δόρει φονίῳ ...), recteque observavit (ad Ajac. 1056) ap. Æschylum et Sophocl. locum in iambis nullum esse qui non ferat δόρει. Itaque apud hos poetas in fine senariorum, ubi non raro legitur δορὶ, ubique δόρει scribendum videtur, cujus formæ vestigium servavit scholiasta ad l. Ajacis annotata ad ἕλοι δορὶ scriptura diversa, sed quam ipse non intelligeret, ἑλοιδόρει. Minus accurate de his formis præcipit gramm. Crameri l. c., qui vitiose scripto illo δορὶ σὺν ἀσπίδι utitur, contra ex Æschyli Agamemnone σὺν δόρει στρατὸν affert, memoriæ, ut videtur errore, quum verba σὺν δορὶ καὶ χερὶ v. 111 obversarentur. Prosæ orationis scriptores δόρατος et δόρατι dicere solent : nisi quod Thucyd. 1, 128 in locutione δορὶ ἑλεῖν formam prætulit poeticam, et Appian. Civ. 4, 8 δορὶ λαβὼν, et ib. 95 δορὶ ἑλάβομεν. Dualis δοῦρε exx. multa sunt apud Epicos. Iidem pluralem flectunt bifariam, δοῦρα δούρων δούρεσσι et δούρατα δούρων δούρασι. Δοράτεσσι Quint. Sm. 6, 363. Δούροις Oppian. Hal. 3, 573. G. D.] Δόρη, Hesychius pro δόρατα dici tradit, a δόρυ. Δόρων per syncopen pro δοράτων, a δόρυ Hesych. [Hesychii gll. duæ sunt, Δόρη καὶ δορῶν ἀντὶ τοῦ δόρατα καὶ δοράτων· et Δορῶν (codex δόρων), τῶν δοράτων. Eur. Rhes. 274 : Μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν.]

[Δόρυ, τὸ, Dory, nomen loci ad Bosporum. Procop. De ædif. 4, 7, p. 63, aliique scriptores Byzantini.]

[Δορυαλλός. V. Δόριλλος.]

[Δορυάλωτος. V. Δοριάλωτος.]

[Δορυβόλος, ὁ, ἡ, Hastam jaculans. Joseph. A. J. 9, 10, 3 : Μηχανήματα ... πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα. Philo Belop. p. 95, 20.]

[Δορύδιον, τὸ, Hastula. Oribas. p. 161, 18 ed. Cocch. : Δ. τὸ τοῦ τυφλαγχίστρου.]

[Δορυδόκη. V. Δουροδόκη.]

Δορυδρέπανον, τὸ, Falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili forma muralium falcium, VV. LL. Epigr. [Lucillii in Anth. Pal. 11, 89] : Ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τοῦτο δορυδρεπάνῳ, Harpagone. [Plato Lach. p. 183, D : Προσβαλούσης γὰρ τῆς νεὼς, ἐφ' ἧς ἐπεβάτευε, πρὸς ὁλκάδα τινὰ, ἐμάχετο ἔχων δορυδρέπανον, διαφέρον δὴ ὅπλον, ἅτε καὶ αὐτὸς τῶν ἄλλων διαφέρων. Polyb. 22, 10, 4 : Τῶν δορυδρεπάνων ἀποσυρόντων τὰς ἐπάλξεις. Strabo 4, p. 195 : Κατέσπων οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ἱστία δορυδρεπάνοις. Pollux 1, 120, 137; 10, 144. V. Reimar. ad Dion. Cass. 39, 43. Usum harum falcium in præliis navalibus describit Cæsar B. G. 3, 14.]

Δορυθαρσὴς, ὁ, ἡ, Hasta audax, Hasta fidens, e quo

intelligitur Bellicosus, Epigr. [Hermodori in Anth. Plan. 4, 170: Δορυθαρσέα Παλλάδα. || Δορυθρασὴς ap. Nonn. Dion. 21, 162: Δορυθρασέος Λυκούργου. Præstat δοριθαρσέα et δοριθρασέος.]

[Δορύκαμνα, ἡ, Dorycamna, nomen fontis, in epigr. quod ex lapide receptum in Anth. Pal. App. 323: Ἠηγὴ... ἔνθα πάλαι βασιλῆες ἀπὸ πτολέμοιο καμόντες ἔγγεα καὶ κόρυθας κάτθεσαν ἱππολόφους· ἐξ οὗ δὴ Δορύκαμνα τεὸς λάχεν οὔνομα χῶρος. In lapide est Δορύκναμα, quod emendavit Hermann. Opusc. vol. 5, p. 177. G. Dindorf.]

[Δορυκέντωρ, ορος, ὁ, ἡ, Hasta pungens. Δορυκέντορα Ἀθηνᾶν Phurnut. De nat. deor. p. 189. Hemst. Scrib. δορικέντορα.]

[Δορύκη lectio vitiosa. V. Δουροδόκη.]

[Δορυκλείδας, ὁ, Doryclidas, sculptor Lacedæmonius. Pausan. 5, 17, 1.]

Δορύκλειοι, οἱ, i. q. φυγάδες. Pausan. [1, 40, 4]: Μεγαρεῖς δὲ παρὰ σφῶν λέγουσιν ἄνδρας φυγάδας, οὓς Δορυκλείους ὀνομάζουσιν, ἀφικομένους παρὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, προσδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις.

[Δορυκλεύς. V. Δορκεύς.]

[Δόρυκλος, ὁ, Doryclus, Priami f., ap. Hom. Il. Λ, 489, Apollod. 3, 12, p. 334. || Phœnicis f. ap. schol. Apoll. Rh. 2, 178, ubi cod. Paris. δόρικλος. || Olympionica Tirynthius ap. Pindar. Ol. 10, 82. || Conf. Δάνυκλος.]

Δορύκλυτος, Hasta clarus, Hasta inclytus. [V. Δουρικλυτός.]

Δορύκνιον, τὸ [εἶδος βοτάνης Hesych.], Dorycnium, herba, quam Cratevas ap. Diosc. [4, 75], ἁλικάκαβον et καλέκαν etiam vocat: eadem cum Solano furioso, ut tradit Dioscor. 6 init., similiter et Plin., qui appellatum ab eo scribit, quod cuspides in præliis tingerentur illo passim nascente: Demopho autem, quod ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat, ut docet Gorr., apud quem plura. [V. Schneid. ad Nicand. Alex. 376, ibique schol. Δορυκνίδιον scribitur ap. Galen. vol. 13, p. 169. Βορύκνιον in Lexico botan. Boisson. Anecd. vol. 2, p. 396. G. D. Jo. Chrysost. Cat. in Jer. t. 1, p. 204, B, ad Jer. 2, 22: Πόαν δὲ λέγει, ὁ κατὰ τὴν Σύρων φωνὴν ἁλάαν καλοῦσι, κατὰ δὲ τὴν Ἑβραίων, βωρήθ· κατὰ δὲ τὴν Ἑλλήνων φωνὴν δορύκνιον ὀνομάζουσιν. Hase.] Δορύχνιον dici pro δορύκνιον testatur Suidas [in gl. quæ codicum auctoritate nunc est deleta, illata ex Etym. M. p. 283, 37].

[Δορυκοίρανος, ὁ, ἡ, Hasta s. sceptro imperans. Orac. Sibyll. 14, 257.]

Δορύκρανον, e Strab. affertur pro Galea e pellibus ferarum, in qua signif. scr. foret potius δορύκρανον. Illud enim signif. Caput hastæ. [11, p. 504: Δορὰς δὲ θηρίων ποιεῖσθαι δορύκρανα. Recte ex codd. restitutum ἐπίκρανα. Δορίκρανος ex Æschylo supra attulimus.]

[Δορύκτητος. V. Δορίκτητος.]

[Δορυλάειον, πόλις Φρυγίας, ἣ καὶ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί. Τὸ ἐθνικὸν Δορυλαεύς, Steph. Byz. Δορύλαιον ap. Strabon. 12, p. 576, Diodor. 20, 108, aliosque: v. Wessel. ad Hierocl. p. 678. Utramque formam memorat Eustath. ad Dionys. 815, additque: Κατὰ δὲ τὴν ὀρθογραφικὴν τέχνην καὶ Δορύλλειον διὰ διφθόγγου· quæ forma apud Ptolemæum legitur. Gentile ex numis cognitum ΔΟΡΥΛΑΕΩΝ. G. Dind.]

[Δορύλᾱος, ὁ, Dorylaus, dux exercitus Mithridatis ap. Appian. Mithr. c. 17, Plut. V. Sullæ c. 20, Strabon. 10, p. 477. || Aliam nominis formam Δορύλας posuit Etym. M. p. 579, 20. Centaurus *Dorylas* ap. Ovid. Met. 12, 380.]

[Δορύλῃπτος. V. Δορίλῃπτος.]

[Δορύλλιον, τὸ, Hastula. Suid.: Ξυστὸν, δορύλλιον, ἀκόντιον.]

[Δόρυλλος lectio suspecta. V. Δόριλλος.]

[Δορυμανής. Δορύμαχος. V. Δοριμανής. Δορίμαχος.]

[Δορυμένης, ους, ὁ, Dorymenes, Ætolus, ap. Polyb. 5, 61, 9. G. Dind. Alius in argumento confícto Phal. Ep. 25. Hase.]

[Δορυμήστωρ. V. Δοριμήστωρ.]

[Δορυμόλπης (?), ὁ προηγούμενος τοῦ θυομένου βοὸς τῷ Διΐ, Hesych. Musurus Δορυμολπής.]

[Δορυξεῖον. V. Δορύξεον.]

Δορύξενος, ὁ, q. d. Hospes hasta partus. In bello Megarensi sic dicebatur qui, quum hasta captus esset, et a victore domum abductus, salem et mensam cum eo participasset, tandem manumissus λύτρα hospiti suo tulerat; atque is φίλος ἀεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος, Plut. [Mor. p. 295, C.] Item simpl. Hospes, Amicus. [Æsch. Choeph. 562: Ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.] Soph. El. [44]: Ξένος μὲν εἶ Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Adj. quoque in ead. signif. accipitur; ut [Æsch. Choeph. 914: Ἐς δόμους δορυξένους·] OEd. C. [631]: Τίς ὅτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι Τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία; [Et alio loco:] Δορύξενος, q. d. Hasta partus hospes, Qui in bello hospitalem quandam amicitiam contraxit cum aliquo: ut Glaucus cum Diomede, ap. Hom. Item, Qui mittitur legatus de redimendis captivis. Soph. El. p. 82 meæ ed.: Ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Habes autem p. 292, ἡ δορύξενος ἑστία. Vid. etiam Polluc. [3, 60], item Hesych., Suid., Eust. [et Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 198, 199.] Sed supra plura de hoc nomine invenies.

Δορύξεον, τὸ, Locus, ubi hastæ raduntur aut poliuntur, ὅπου τὰ δόρατα ξέεται, Hesych. [Corrig. Δορυξεῖον. Angl. Eadem interpretatio, Τόπος ὅπου ξύονται τὰ δόρατα, in Etym. M. p. 283, 35, temere adjecta vocabulo δορυξόος.]

[Δορύξεστιν, τὸ, i. q. δόρυ ξεστὸν, Lignum elaboratum. Apollon. Lex. H. s. v. Δόρυ p. 60, 9: Καὶ ἔτι δορυξεστιν (sic sine accentu ed. Bekk.) λέγομεν ἐν τῷ βίῳ τὸ πᾶν ξύλον κατεργαζόμενον.]

Δορυξόος [et Δορυξὸς], ὁ, Qui hastas radit aut polit. Exp. et Hastarum artifex. Aristoph. [Pac. 447]: Κ' εἴτις δορυξόος ἢ κάπηλος ἀσπίδων. [Aristophani ex libris antiquis δορυξὸς est restitutum, qua forma utitur 549 et vocativo δορυξὲ 1260. Genitiv. δορυξοῦ 1213. Etym. M. p. 283, 34: Δορυξόος, ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω. Οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος, καὶ κατὰ συγκοπὴν δορυξός. Δορυξόοι Dio Chr. vol. 2, p. 417. Δορυξόων ap. Plut. V. Pelop. c. 12, Aristid. vol. 2, p. 206. Δορυξόον Liban. vol. 4, p. 627, 1. Forma contracta Δορύξους (scrib. δορυξοῦς) ap. Polluc. 7, 156.]

[Δορυόρμης, ὁ, Hasta impetuosus. Hesych.: Δορυσσόον,... δορυόρμαν.]

[Δορυπαγής. V. Δουροπαγής.]

[Δορυπετής. Δορύπληκτος. Δορυπτοίητος. V. Δορι—.]

[Δορύπομπος, ὁ, Jaculator. Ducas Hist. Byz. p. 100, A.]

Δορύπυρος, Igneam hastam habens, ut, Ἄστρων δορυπύρων [δορύπυρον] στρατὸν, ap. Demetr. Phal. [§ 91] de nomm. compos. loquentem, qui dithyrambicum esse dicit. [Mss. δορύπτερον, δόρυπτρον.]

[Δορυσθενής. V. Δορισθενής.]

[Δόρυσθος. V. Δόρυσσος.]

[Δόρυσσα lectio suspecta. V. Δρυοῦσα.]

Δορυσσόος, ὁ, ἡ, Hasta impetuosus; a σύω τὸ ὁρμῶ ut tradit Eustath. [p. 62, 45.] Δορυσσόῳ Ἀμφιτρύων ap. Hesiod. [Scut. 54], i. e. δορυόρμῃ. [Hesych.: Δορυσσόον (δορυσόον Etym. M. p. 284, 19), ἀνδρεῖον, δορυόρμαν (δόρυ ὁρμᾶν codex), ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοβοῦντα. Æsch. Suppl. 182: Ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον. Ib. 985. Theogn. 987; Theocr. 22, 136 (δορυσσόε). || Forma contracta ap. Soph. OEd. Col. 1313 δορυσσοῦς, in codd. δορύσσους scripta. || Simplici σ Æsch. Sept. 125: Δορυσόῃς σάγαις· ubi libri plerique δορυσσόοις. || Δορυσσόης, ητος, ὁ, ἡ.] Δορύσσω, ύξω [vox nihili], Hasta pugno, a δόρυ, ut a θώρηξ θωρήσσω, ab αἰχμὴ αἰχμάζω. [Sic tradit Eustath. p. 1292, 19, vitiosa loci Sophoclei, ut videtur, scriptura deceptus.] Unde Δορυσσόντων μόχθων, Soph. Aj. [1188] τῶν κατὰ πόλεμον, τῶν πολεμικῶν. Et [quod memoriæ errore ex eo ipso l. in Lexicis prioribus positum repetit HSt.] δορύσσοντες πόνοι ap. Eundem. [In l. Soph. veram metroque necessariam scripturam servavit codex Laur. δορυσσοήτων, quod non ab δορυσσόητος, sed ab δορυσσόης esse derivatum apparet ex l. Euripidis Heracl. 774: Τᾷ δ' ἐπάγοντα δορυσσόητα | στρατόν. (Cui respondet versus antistrophicus 781: Ἀνεμόεντι δὲ γᾶς ἐπ' ὄχθῳ.) Nam sic lectionem vulgatam δορύσσοντα verissime emendavit Th. Bergkius.

Ceterum utraque hujus adjectivi forma non ab σεύω est derivanda, sed ab alia verbi forma, cujus præteritum annotavit Hesych.: Ἐσσημένον, τεθορυβημένον, ὡρμημένον. G. Dindorf.]

[Δόρυσσος, ὁ, Doryssus, Leobotæ f., ap. Herodot. 7, 204, ubi librorum varietates sunt δωρύσσου, ῥύσσου, δορυάγου. Δορύσσου ap. Pausan. 3, 2, 4. Δόρυσθος ap. Syncell. p. 179, A, et Euseb. p. 166, 167 ed. Mai. G. Dindorf.]

[Δορυστέφανος. Δορυτίναχτος. V. Δορι—.]

[Δορύστολον. V. Δορόστολον.]

[Δορυφία, καρποφορία ἀγαθὴ, Hesych. Leg. Δρυφορία. Hesiod. Op. 232: Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρῦς ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους. Ruhnk.]

[Δορυφόνον, τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. Ὅτι δὲ Φιλόκτητος (Φιλόξενος Hemsterh.) τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλεκλείδης ἐν Πρυτάνεσι. Δηλοῖ δὲ τὸν δολοφονοῦντα, Hesych. Similis gl. ejusdem: Δολίφυνον, πέπαικται παρὰ τοῦ δολοφόνου (codex δολοφονίου).]

Δορυφορέω, Stipo, Comitor ut satelles. [Hesych.: Δορυφοροῦντες, προβαδίζοντες, ἔνοπλοι. Herodot. 2, 168: Ἐδορυφόρεον τὸν βασιλέα. Plato Rep. 9, p. 575, B: Ἄλλον τινὰ δορυφοροῦσι τύραννον.] Thuc. 1, [130]: Αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν. Plut. De frat. amore: Τοὺς τρεῖς υἱοὺς ἑώρα τὸν πρεσβύτατον δορυφοροῦντας. [Mor. p. 810, B, et al.] Et in pass. [Demosth. p. 214 extr.: Δορυφορούμενοι τοῖς τοῦ τυράννου στρατοπέδοις. Plato l. c. p. 573, A: Δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς.] Herodian. 2, [6, 18]: Πλέον τε τῆς συνηθείας δορυφορούμενος, Majore militum comitatu. || Metaph. accipitur pro Stipo, i. e. Assector, προπέμπω. Isocr. [p. 215, C]: Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. [Imitatur Liban. vol. 2, p. 278, 8: Ταῖς τῶν ἀρχομένων εὐνοίαις ἐδορυφορεῖτο.] Synes. Ep. 101: Τὴν γὰρ ψυχὴν ἀρεταῖς δορυφορεῖσθαι προτιμῶ μᾶλλον ἢ στρατιώταις τὸ σῶμα, Animum virtutibus bene stipatum habere. Tueor, Protego, περιέπω, Sartum tectum ab omni violentia injuriaque præbeo. Dem. [p. 661]: Τὴν ἑκάστου σωτηρίαν τούτων δορυφοροῦντες. Julian., de ficis, quæ ad solem siccantur: Ὀρπηξιν ἢ ῥάβδοις ἀκανθώδεσιν, οἱονεὶ τῶν κέντρων τῇ ἀλεξήσει δορυφορούμενα. Bud. [Philo vol. 1, p. 514, 29: Δορυφορεῖται δὲ σῶμα μὲν εὐδοξία (corr. εὐεξία) καὶ περιουσία. Wessel. ad Diodor. vol. 2, p. 116.] Construitur et cum dat. et significat Servio, Subservio. Basil. p. 265: Πάσης κτίσεως δορυφορούσης ἡμῖν. Bud. [Xen. Cyr. 7, 5, 84: Ἄλλους μὲν δορυφόρους τῆς σωτηρίας οἰησόμεθα χρῆναι τυγχάνειν, αὐτοὶ δὲ ἡμῖν αὐτοῖς οὐ δορυφορήσομεν; Appian. Mithr. c. 29: Τοὺς ἐκείνῳ δορυφορήσαντας. Charito 1, 6: Πάντες Ἑρμοκράτει δορυφοροῦντες. Ap. Polyb. 32, 23, 6: Πειθαρχοῦντας αὐτῷ καὶ δορυφοροῦντας, dativus propter verbum prius positus esse potest. || Hesych.: Δωρυφορεῖται, βαστάζεται, vitiose, pro δορυφορεῖται.]

Δορυφόρημα, τὸ, Satellitum hastatorum comitatus. Satellitium quidam interpr. Plut. [V. Alex. c. 77]: Τὸν Ἀρριδαῖον, ὥσπερ δορυφόρημα τῆς βασιλείας, ἐφελκόμενος. Lucian. [De hist. conscr. c. 4]: Ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα. [Ubi schol.: Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα ξυνεξέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, ἄλλο δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. Plut. Mor. p. 791, E: Ὁ δὲ ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα, κωφὸν ἦν ὄνομα βασιλείας. Julian. Cæs. p. 310, C: Τοῦτ' ἦν τῆς τραγῳδίας τὸ δορυφόρημα.]

[Δορυφόρησις, εως, ἡ, Satellitium. M. Anton. 1, 17: Μήτε δορυφορήσεων χρῄζειν μήτε ἐσθήτων σημειωτῶν.]

Δορυφορία, ἡ, Satellitium. [Maccab. 2, 3, 28: Μετὰ πάσης δορυφορίας. Nicet. Chon. Hist. p. 37, D: Δορυφορίας καὶ τῆς λοιπῆς λαμπροφορίας βασιλικωτάτης, et alibi non raro ap. scriptores Byz. Plut. Mor. p. 890, E, de stellis: Δορυφορία τῶν τροπικῶν κύκλων, Comitatus.] Ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ τῆς ἐπιστολῆς ἐγέλων, Ridebant, quod armati ferrent epistolam, VV. LL. [e Xenoph. Cyr. 2, 2, 10.]

Δορυφορικὸς, ἡ, ὁν, Ad satellites pertinens; ut δ. οἴκησις, Plato Tim. [p. 70, B, et Critiæ p. 117, C. Τὰ δορυφορικὰ σημεῖα Dio Cass. 60, 35.] Τὸ δορυφορικὸν, Satellitium, pro Ipsis satellitibus s. spiculatoribus [sæpissime ap. Dion. Cass., velut 42, 52].

Δορυφόρος, [ὁ, ἡ], Spiculator, Satelles hastatus, Satelles. [Herodot. 1, 59: Δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο, κορυνηφόροι δέ. Æsch. Choeph. 769: Δορυφόρους ὀπάονας. Eurip. El. 616: Δεξιαῖς δορυφόρων. Aristoph. Eq. 447; Plato Rep. 8, p. 567, D. Et 9, p. 587, C: Δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ.] Xenoph. Cyrop. 8, [5, 3]: Δορυφόρους βασιλικῆς σκηνῆς. Plutarch. Artox. [c. 29]: Πολλοὺς ἀπέκτεινε τῶν βασιλέως δορυφόρων. Herodian. 5, [4, 14]: Σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι, οὓς δὴ πραιτωριανοὺς καλοῦσι. [Hesych.: Δ., ὁπλοφόρος, ὑπασπιστής, ἢ φύλαξ τῶν τυράννων. Καὶ πρόσωπον (muta persona scenica). Etym. M. p. 284, 21: Καὶ τὸ κωφὸν πρόσωπον. Conf. δορυφόρημα. Metaphor. Philo in Maji Auct. class. vol. 4, p. 436: Γνῶσιν καὶ ἐπιστήμην ὁ ... νοῦς λαμβάνει τοῦ ὄντος οὐκ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὄντος ... ἀλλ' ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ καὶ δωρηφόρων (corr. δορυφόρων) δυνάμεων. || Alia forma Δουροφόρος. Orac. Sibyll. 11, 192: Αὐτὸς δ' αὖ πέσεται ὑπὸ δουροφόρου κακοδούλου. G. Dindorf.]

[Δορυφόρος, ὁ, Doryphorus, n. pr. in inscr. Nysæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 595, et Teia p. 682. G. Dind.]

[Δορύχνιον. V. Δορύκνιον.]

[Δορχελοὶ, ἀστράγαλοι, Tali, Hesych. V. Hyd. Hist. Tal. p. 136. Albert.]

[Δοσάνης Salmasii conjectura. V. Δορσάνης.]

[Δοσείω.] Δοσείειν, Libenter dare, Gaudere dando, δοτικῶς ἔχειν, Hesych. [Rectam verbi formam δωσείω esse animadvertit Pierson. ad Mœr. p. 14.]

[Δόσθηνος. Δόσθης. V. Δοσίθεος.]

[Δοσία, ἡ, i. q. δόσις. Theognost. p. 105, 11. Fictum propter composita. G. Dind.]

[Δοσίδικος. V. Δωσίδικος.]

[Δοσίθεος, ὁ, Dositheus, gramm. sæculi tertii, de quo vid. Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 59 (6, p. 365 ed. Harl.) et 12, p. 514, et Bœcking. in præfat. ad Dosithei Ἑρμηνευμάτων librum tertium, Bonnæ editum a. 1831. || Samarita, a quo nomen acceperunt Δοσίθεοι, secta hæreticorum, de qua v. Epiphan. vol. 1, p. 30. Δοσιθεανοὺς vocat Hippolytus ap. Phot. Bibl. cod. 121 p. 94, 26; Δόσθην τινὰ ἢ Δοσίθεον, ejusque sectatores Δοσθηνοὺς Eulogius ib. cod. 230, p. 285. Ceterum duplicem hujus nominis formam posuit Suidas, Δοσίθεος et Δωσίθεος, ὄνομα κύριον. Δοσίθεος in monumentis ap. Bœckh. vol. 2, p. 432, 433, 434. Δωσίθεος in epigr. Anth. Pal. 12, 130. G. Dind.]

[Δοσικλῆς, έους, ὁ, Dosicles, n. pr. ap. Theodor. Prodr. in libris De amore Rhodanthes et Dosiclis.]

[Δόσιμον, τὸ, i. q. δόσις, Tributum. Christophorus Angelus de hodierno Græc. statu c. 2: Τοῦτο δὲ τὸ δόσιμον οὐκ ἐπίσης δίδοται. Ducang.]

[Δοσίπυγος. V. Δωσίπυγος.]

Δόσις, εως, ἡ, Donatio, Largitio, Donum. Hom. [Il. K, 213: Καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή·] Od. Σ, [286]: Δέξασθ', οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν· Z, [208]: Δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. [Herodot. 1, 90: Αἴτεο δόσιν τήν τινα βούλεαί σοι γενέσθαι. Æsch. Choeph. 782: Σὺν θεῶν δόσει. Soph. OEd. T. 1518: Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν. Eur. Alc. 1074: Χρὴ καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.] Plato Apol. [p. 30, D]: Μὴ ἐξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. [Cum dat. Æsch. Pers. 998: Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς. Plato Euthyphr. p. 14, C: Ἐπιστήμη αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς. Cum εἰς Phileb. p. 16, C: Θεῶν εἰς ἀνθρώπους δόσις.] Isocr. Ad Nic. δόσιν ποιεῖσθαι pro Munus dare [p. 15, A]: Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι. Apud Isæum [p. 47, 25]: Κατὰ δόσιν χρημάτων ἢ κλήρου ἀμφισβητῶ, E testamento ad me pertinere contendo, h. e. non ab intestato, sed secundum tabulas, Hæredem me vel legatarium prætendo. [Conf. Isocr. p. 393, C; 394, B.] Hæc Bud., qui et addit κατὰ δόσιν esse κατὰ διαθήκας, eique opp. κατὰ τὸ γένος ap. Eund. identidem. [|| Harpocrat.: Δόσις ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσι συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διδῷ τινὶ διὰ τῶν ἀρχόντων, ὡς παρὰ Δεινάρχῳ.] || Apud Herodian. pro Congiario. [6, 8, 17: Τά τε σιτηρέσια ἐπεδιπλασίασε νομάς τε καὶ δόσεις μεγίστας ὑπέσχετο. Portionem significat Genes. 47, 22: Ἐν δόσει γὰρ ἔδωκε δόμα τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἤσθιον τὴν δόσιν, ἣν ἔδωκεν αὐτοῖς. Similiter de pecunia distributa Plut. V. Arati c. 14: Τὰ δὲ λοιπὰ (τάλαντα) διελὼν εἰς δόσεις. || Ἐμβολῶν δόσεις de incursu rostrorum navium dixit Diodor. 13,

10.] || Galeno et Ægin. quod vulgo quoque dicimus *Dose*. [Aret. p. 93, 11 : Δόσις μυστίλη μία· 19, 5 : Ἑλλεβόρου δόσιες πλεῦνες. || Δόσιν τινὸς ποιεῖσθαι i. q. φροντίδα ap. Dionys. H. De adm. vi Dem. § 18 extr.: Οὐ τοσαύτην ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς δόσιν ὅσην τῆς ἀληθείας· ib. § 48, p. 1103, 5 R. : Τοῦ πρέποντος ὅσην οὐδεὶς τῶν περὶ λόγους σπουδαζόντων ἐποιεῖτο δόσιν· 51, p. 1112, 9 : Τῆς ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας πολλὴν ἐποιεῖτο δόσιν. Eadem signif. ἐπίδοσις dicta De comp. verb. p. 29, 11 : Πᾶσι πολλὴ ἐπίδοσις ἦν αὐτοῦ.]

[Δόσκον. V. Δίδωμι.]

[Δοσοληψία, ἡ, i. q. δωροληψία, Munerum acceptio. Legitur ap. Dorotheum Doctrina I. Suicer. Tzetz. ad Hesiod. Op. 764 : Ἦν (τὴν τριακοστὴν ἡμέραν) Ὀρφεὺς φαύλην πᾶσιν ἔργοις φησὶ, δοσοληψίαις δὲ μόνον ἐσθλήν. G. D. || Ratio dati et expensi. Basilic. l. 7, tit. 18, 53 : Λογισμοί εἰσιν οἱ δοσοληψίαν ἔχοντες τῆς αὐτῆς πραγματείας. Ducang. Turrian. Apol. contra Boqu. p. 114, 10, ubi exp. Rationes dandi et accipiendi. Hase.]

[Δοτάδης, ὁ, Dotades. Etym. M. p. 210, 3 : Δότης Δότου Δοτάδης κύριον. Fortasse idem nomen ac Δωτάδης, quod vide. G. Dindorf.]

[Δοτάμας, ὁ, Dotamas, Persa, ap. Æsch. Pers. 959, ubi pauci libri δότμας vel δομάτας.]

Δότειρα, ἡ, Datrix, Donatrix, Hesiod. Op. [354] : Θανάτοιο δότειρα. Unde compos. ὀλοοδότειρα. || Δώτειρα, Datrix. Hesychio παρεκτική. [Linus ap. Stob. Floril. 5, 22 : Νηδὺν ... αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων. Maneth. 2, 447 : Δ. βίου.]

Δοτέον, Dandum, ut δ. χρήματα, Dandæ pecuniæ. [Plato Leg. 4, p. 715, C : Τὴν τῶν θεῶν ὑπηρεσίαν δ. εἶναι· Rep. 5, p. 452, E : Δ. ἀμφισβήτησιν· Euthyphr. p. 8, C : Δ. δίκην. Aristot. Eth. Nic. 9, 2 : Ὥσπερ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον ἢ ἑταίρῳ δ. || Idem adject. utitur Δοτέος, α, ον, ib. 5, 10 : Μισθὸς ἄρα τις δοτέος. Herodot. 8, 111 : Δοτέα εἶναι χρήματα. || Δοτεὸς fingit Etym. M. p. 387, 29 : Παρὰ τὸ ἐτός ἑτεός· ὡς θετός θετεός καὶ δοτός δοτεός.]

Δοτήρ, ῆρος, ὁ, et Δότης, ὁ, unde comp. Ὀλβοδότης, Dator, Donator. [Hesych. : Δοτῆρα, δότην. Δοτὴρ, ὁ διδούς. Hom. Il. T, 44 : Ταμίαι ... σίτοιο δοτῆρες.] Xen. Cyrop. 8, [1, 9] : Ἦσαν αὐτῷ τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες. Chrys. De prec. : Προακουεῖς τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. [Dionys. A. R. 2, 62 : Παντὸς ἀγαθοῦ θεοὶ δοτῆρές εἰσι τῇ θνητῇ φύσει. Dio Chr. vol. 1, p. 57 : Ζεὺς ... δοτὴρ πλούτου. Cum dativo Æsch. Prom. 612 : Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρα. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1493, 11 : Δωρεὰς ὧν εὑρεταὶ καὶ δοτῆρες ἄνθρωποις ἕκαστοι παραδίδονται.] Dicitur et Δωτὴρ, poet. sicut et δῶτορ, de quibus paulo post dicam. [Ubi :] Dicitur et Δωτὴρ ac Δῶτορ pro Donatore a poet. itidem, et frequentius quidem quam δώτης [Hesych. : Δωτῆρες (codex ὠωτέρες), δοτῆρες, δόται. Δωτῆρας, δότας] : passim enim ap. eos legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων [Hom. Od. Θ, 325, Hesiod. Th. 46, 111, 633, 664], sic et δῶτορ ἐάων, Od. [Θ, 335. Theognis 134 : Θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων. Lucian. Cronosol. c. 14, in ficta legis formula : Διὶ πλουτοδότῃ καὶ Ἑρμῇ δώτορι, ex l. Homerico. Δῶτορ ἐάων in hymno in Telesphorum ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 477, 15. || Suid. : Δώτωρ, ὄνομα κύριον. Καὶ βώτωρ. De quo HSt. in Iod. :] Δωτωρ, ut βώτωρ, Dator, Donator, δώτης, cujus vocativus δῶτορ. Suidas tradit esse et nomen proprium. [Nomen equi est ap. Ptolem. Hephæst. in Phot. Bibl. p. 153, 1 : Ἑρμῆς Πολυδεύκους ἑνὸς τῶν Διοσκούρων γεγονὼς ἐραστὴς ἐωνήσατο αὐτῷ Δῶτορα τὸν Θεσσαλὸν ἵππον. Nam sic ex cod. Veneto emendata est lectio vulgata δῶρα. G. D.] || Δώτης, Donator, Qui donat. [Hesych. : Δώτην, παρεκτικόν. Hesiod. Op. 353 : Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν. De quo Etym. M. p. 293 extr. : Τουτέστι τῷ μεταδοτικῷ καὶ εὐσεβεῖ. Ἐπλάσατο δὲ τὸ ὄνομα καὶ οὐ κλίνεται, ὥσπερ καὶ τὸ δῶς. Similiter, Ἄνδρα ἴλαρὸν καὶ δότην, Prov. 22, 8.]

[Δότης, ὁ, Dotes, n. pr. V. Δοτάδης.]

[Δοτιανὸς, ὁ, Dotianus, n. pr. ap. Phot. Bibl. p. 14, 1.]

Δοτικὸς, ἡ, ὀν, ea forma, qua προετικὸς, Ad dandum propensus, A Bud. redditur Largitor, Profusus, afferente ex Aristot. [Eth. Nic. 4, 3] : Οἱ γὰρ πολλοὶ δοτικοὶ μᾶλλον ἢ φιλοχρήματοι. || Apud gramm. autem δοτικὴ πτῶσις qui Lat. Dativus, Dandi casus. [Dionys. H. De propr. Thuc. § 11, Strabo 14, p. 648, Sextus Emp. 253, et gramm. quivis, sæpissime etiam omisso substantivo, ut ib. p. 252 : Εἰ ταῖς δοτικαῖς προσθετέον τὸ ι. || Adverb. Δοτικῶς ap. Hesych. : Δοσείειν, δοτικῶς ἔχειν. Et de dativo casu : Νηΐ, τῷ πλοίῳ, δοτικῶς.]

Δοτικοφανὴς, ὁ, ἡ, apud Gazam, Apparens dativo similis.

[Δοτὶς, ἡ, Datrix. Inter oxytona in ις ap. Arcad. p. 35, 3. Fictum ex compositis, ut δοσία, de quo supra dixi.]

[Δοτόευκτος, ὁ, ἡ, Optata largiens, epitheton Mariæ virginis in hymno poetæ anonymi p. 232 ed. Morel., ubi δοτοευκτὸν accentu vitioso.]

[Δοτόλυτρος, ὁ, ἡ, Pretium redemtionis solvens, epitheton Mariæ l. c.]

Δοτὸς, ἡ, ὀν, Qui dari potest. [Etym. M. p. 284, 29 : Δοτὸς, ἐκ τοῦ δέδομαι παθητικοῦ παρακειμένου δέδοται δοτός δοτικός καὶ δοτική. Cum θετὸς comparatur ib. p. 387, 28, cum ἱστὸς p. 43, 12, cum σχετὸς p. 161, 22. Theognost. p. 78, 27; 98, 12. « Τὸ δοτὸν, Donum, inscr. Chandl. IX, 3, p. 4 ». Schneid.] Item δοτὸν, Quod dari potest, i. e. διδακτὸν, Areop. Bud. [Δοτὸν ex λῷον corruptum v. ap. Strabon. 6, p. 262. Θεοῖς δοτὰ ex θεόσδοτα ortum notavit Lennep. ad Phalar. p. 299. G. D. Philo vol. 1, p. 273, 35. Chrysost. t. 5, p. 57, 2 : Τί ἐστιν; Ἐνώπιόν σου δοτόν (1 Reg. 1, 11); Ἔκδοτον καὶ ὁλόκληρον δοῦλον. Hase.]

[Δούκαινα. Δουκικός. V. Δούξ.]

Δουλαγωγέω, In servitutem redigo. Theophyl. Ep. 36 : Παίζουσι τοὺς ἀνθρώπους οἱ ἔρωτες, καὶ δουλαγωγοῦσι τοὺς ὑπὸ σελήνην παῖδες ὑπόπτεροι. [Sic sæpius Theophylactus (velut Ep. 9, p. 34 ed. Boisson. : Τῷ γὰρ ταχίστῳ κόρῳ αἱ τῶν ῥαθύμων ψυχαὶ δουλαγωγεῖσθαι εἰώθασιν), aliique inferiorum temporum scriptores.] Δουλαγωγούμενοι in VV. LL. sunt etiam οἱ δουλείας φεύγοντες, Qui in servitutem asseruntur. [Diodor. 12, 24 : Τοῦ δὲ συκοφάντου φήσαντος ἰδίαν αὐτοῦ εἶναι δούλην καὶ πρὸς τὸν ἄρχοντα καταστήσαντος δουλαγωγεῖν. Symm. Genes. 43, 17; Anna Comn. 10, p. 304, C. || Figurate Charito 2, 7 : Τὸ κάλλος ὅλην τὴν Ἰωνίαν δουλαγωγήσειν.]

[Δουλαγωγία, ἡ, Redactio in servitutem, Subactio. Basil. M. vol. 1, p. 95, D : Δ. σαρκός. G. D. Idem vol. 3, p. 120. Theophanes in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 111. Theodor. Metoch. Miscell. p. 38 : Ἡ τῶν ἁκροωμένων ἐκ παντὸς τρόπου δουλαγωγία καὶ ὁλκή.]

Δουλαπατία, ἡ, Servorum seductio, ut ξεναπατία ap. Plat. Epist. 7. Aristot. Eth. 5, [5] : Τῶν δ' ἀκουσίων (συναλλαγμάτων) τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπὴ, μοιχεία, δουλαπατία, δουλοφονία, ubi Aretinus δολαπατία legisse videtur, qui Dolum et fraudem vertit. [Codex unus Bekk. δολοπατία. G. D. Id. Ethic. Eudem. 4, 2 non longe ab init. Hemst.] Δουλοπατίας δίκη, Actio servi corrupti. Bud. Comm. [p. 619. Fortasse ex loco Aristotelis.]

Δουλάριον, τὸ, [Servula. Τὰ δουλάρια Aristophan. Thesm. 537; Metagenes ap. Polluc. 3, 75; Epictet. Diss. 4, 1, 17 et 67; 5, 15; 6, 4; 10, 18. ||] Servulus. Lucian. [Lexiph. c. 25] : Δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις. [Callinic. Vita S. Hypatii in Act. SS. Jun. t. 3, p. 334, 52 : Παιδίον δὲ δουλάριον αὐτῶν. Hase.]

Δουλεία, ἡ, Servitus. [Æsch. Sept. 253 : Μή με δουλείας τυχεῖν. Soph. Ajac. 944 : Δουλείας ζυγά. Eurip. Bacch. 802 : Δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς.] Thucyd. [1, 8] : Δουλείαν κρειττόνων ὑπέμεινον [ὑπέμενον]. Aristophan. Vesp. [602] : Ἦν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χ' ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν. [Plato Rep. 8, p. 584, A : Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν ... εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν· Epist. 8, p. 354, E : Μετρία δὲ ἡ θεῷ δουλεία, ἄμετρος δὲ ἡ τοῖς ἀνθρώποις. || Officium. Paraphrasta Nicetæ Chon. Hist. p. 99, B, quod Nicetas dixit, Παρεθάρρυνεν εἰς τὴν προκειμένην στρατήγησιν, per δουλείαν reddit. Ibid. p. 329, B, pro μεγίστας χειρίζων ἀρχὰς, posuit μεγάλας δουλείας. G. D.] || Servitia, Servi, Bud. ex Thucyd. [5, 23] : Ἦν δὲ [ἡ] δουλεία ἐπανίστηται, Si servitia surgant. [Quo l. utitur Pollux 3, 75. Aristoteles Polit. 2, 5 : Τὰς παρ' ἐνίοις εἱλωτείας τε καὶ πενεστείας καὶ δουλείας· quem l. Ruhnk. ad Tim. p. 215 contulit cum Platonico Leg. 6, p. 776, C : Ἡ Ἡρακλεωτῶν δουλεία.]

Δουλητ́η Ion. dialysi pro δουλεία, Servitus. [Herodot. 6, 12. Anacreon in Anth. Pal. 13, 4: Πατρίδος δουλητ́ην, ubi codex Palat. δουλείην. || Δουλία metri caussa dixit Pind. Pyth. 1, 147: Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. Quæ forma non ferenda in scriptoribus prosaicis, velut Nilo Ep. 2, p. 248. G. Dind.]

[Δουλειανοί, οί, Hæretici Arianorum sectatores qui Christum δοῦλον τοῦ πατρὸς esse dicebant. V. Theodoret. l. 4 Hæreticor. fabul. Ducang.]

Δούλειος, ὁ, ἡ, Servilis; ut δ. ζυγός, ap. [Æsch. Sept. 75: Ζυγοῖσι δουλείοισι· Eur. Andr. 302,] Plat. [Leg. 6, p. 770, E, Epist. 8, p. 354, D], quod Servile Jugum Cic. dixit. [Eur. Tro. 1331: Δούλειον ἀμέραν βίου.] Hom. Od. Ω, [251]: Οὐδέ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι Εἶδος. Nonn. [Jo. c. 8, v. 36]: Ἑλάσας δούλειον ἀνάγκην. [Forma femin. et Ionica Herodot. 3, 14: Ἐσθῆτι δουλητ́ῃ, ubi codex unus δουλίῃ. Recte fortasse, quum δούλιον ζυγὸν legatur 7, 8, 3.]

Δουλέκδουλος, ὁ, i. q. σίνδρων Hesychio ἀπελεύθερος s. δοῦλος. [Hesych.: Νικύρτας, δουλέκδουλος. Hemst.]

Δούλευμα, τό, poet. Servitium, Servitus. Eur. Or. [221]: Ἰδοὺ τὸ δούλευμα ἡδύ. [|| Mancipium. Soph. Antig. 756: Γυναικὸς ὢν δούλευμα. Mancipia. Euripid. Ion. 748: Γυναῖκες ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος δούλευμα πιστόν.]

[« Δούλευσις, εως, ἡ, Servitus. Nov. Const. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Balduin. 1611. Angl. Porphyr. De abst. p. 12: Δυναστευτικῇ δουλεύσει τῶν ὄχλων, ubi sensus postulat ut δουλώσει corrigatur cum Reiskio. G. D.]

Δουλευτέον, Serviendum, Famulandum, Ancillandum. [Eur. Bacch. 366: Βακχίῳ δ. Phœn. 398: Ἐς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δ. Herc. F. 1357: Τῇ τύχῃ δ. Isocr. p. 190, B.]

[Δουλευτής, ὁ, q. d. Famulator. Eustath. Opusc. p. 322, 70: Ἀποσταλέντα πατριάρχῃ δουλευτήν. Georg. Pachym. Andron. p. 351, A: Τῶν βασιλικῶν κατὰ θάλατταν δουλευτῶν. G. Dindorf.]

[Δουλευτὸς, ἡ, ὸν, Servilis, Famularis, i. q. δουλικός. Inc. Levit. 23, 21 sec. Montef. et schol. cod. Vatic. δουλευτὸν, ubi lxx λατρευτὸν habent. Adde ib. 8, 25, 36. Schleusn.]

[Δουλεύτρια, ἡ, Famulatrix, Serva. Schol. Ms. ad Æschyli Prom. 510 ap. Bast. ad Gregor. Cor. p. 260. Eustath. p. 1661, 47: Δρήστειραι, αἱ δουλεύτριαι.]

Δουλεύω, Servio, [Pareo. Æsch. Prom. 927: Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Soph. El. 814: Δεῖ με δουλεύειν πάλιν ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί. Eur. Or. 935: Γυναιξὶ δουλεύειν χρεών· Andr. 928: Δουλεύσομεν νόθοισι λέκτροις.] Thucyd. 7, [85]: Οἱ δὲ καὶ δουλεύσαντες καὶ διαδιδράσκοντες ὕστερον. [Ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν Plato Euthyd. p. 282, B. Δουλείαν vel δουλείας δουλεύειν Plato Leg. 3, p. 698, C, Sympos. p. 183, A; 184, B. De opera mercenaria Diog. L. 2, 19 ab Corae citatus: Δουλεῦσαι αὐτὸν (Socratem) καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Similiter de militibus stipendia merentibus Zonar. Lex. p. 383, de veteranis: Ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ οὗτοι ἐδούλευον. G. D.] Et κακῶς δουλεύω in VV. LL., Duram servio servitutem. [Eur. Tro. 964: Πικρῶς ἐδούλευσα.] Dicitur etiam aliquis δουλεύειν θεῷ [Eur. Ion. 182: Φοίβῳ δουλεύσω· Cycl. 705: Βακχίῳ δουλεύσομεν], item νόμοις [ap. Plat. Leg. 3, p. 698, C; 700, A. Aristot. Polit. 5, 12: Πολλὰ τοῖς νόμοις ἐδούλευον.] Sed et ταῖς ἡδοναῖς pro Inservire et indulgere voluptatibus, Herodian. [1, 17, 22], et ante eum [Plato Phædro p. 238, E, Isocr. p. 20, D,] Xenoph. [Mem. 1, 5, 5. Ib. 1, 6, 8: Μὴ δουλεύειν γαστρὶ μηδὲ ὕπνῳ καὶ λαγνείᾳ. Αἰδοίοις καὶ γαστρὶ δουλεύειν ex Galeno vol. 2, p. 358 indicat Hemst. Δουλεύειν τῇ ἀλαζονείᾳ Polyb. 4, 3, 1.] Rursum δουλεύων τῷ θυμῷ, Herodian. [1, 17, 14], Qui est irasci facilis, Polit. Dicitur et δ. καιρῷ, ut Lat. Servire tempori [Pallad. in Anth. Pal. 9, 411: Καιρῷ δουλεύειν καὶ θεὸς ὢν ἔμαθον]: et a Demosth. [p. 389, 7: Ἐκεῖνος ὁ δουλεύσων ἔσται] τοῖς [ἀπὸ τῆς εἰρήνης] λυσιτελοῦσιν. De quibus loquendi generibus lege Bud. p. 333. [|| Δουλεύειν ἑορτὴν, Observare festum. Chron. Ms. Manuelis Malaxi p. 462: Πολλοὶ δὲ τῶν Χριστιανῶν τὴν κυριακὴν ἐδούλευσαν. || Δουλεύεσθαι, Pœnitentiæ subdi, subjici. Nomocanon Coteler. n. 45: Εἰ δὲ ἀποκούρευτον τυχὸν ἀποθάνῃ, μεταλαβέτω, καὶ δουλευσάτωσαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ χρόνον α'. Ita n. 27, 323, 337, 481, et alibi passim. Ducang.]

Δούλη, ἡ, Serva. Hom. [Il. Γ, 409: Εἰσόκε σ' ἄλοχον ποιήσεται ἠ ὄγε δούλην·] Od. Δ, [12]: Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης ἐκ δούλης. [Quos duos ll. veteribus quibusdam criticis suspectos fuisse narrat Eustath. p. 1479, 62, quod Homerus δμῶας et δμωίδας dicere soleat, non δούλους et δούλας.] Plut. Probl.: Αἴτε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες. [Æsch. Ag. 1326: Δούλης θανούσης. Soph. Tr. 63: Ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη μὲν... Eur. Iph. T. 132: Ὀσίας κληδούχου δούλα. Aristoph. Lys. 330: Δούλαισιν ὠστιζομένη. Plato Rep. 3, p. 395, E: Δούλας τε καὶ δούλους. Xenoph. Cyrop. 5, 1, 2: Ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα.]

[Δουλητ́η. V. Δουλεία.]

[Δουλήτ́ος. V. Δούλειος.]

[Δουλία. V. Δουλεία.]

[Δουλίδιον, τό, Servula. Hesych.: Θεράπνιον, θεραπαινίδιον, δουλίδιον.]

Δουλικός, ἡ, ὸν, Servilis. [Δουλικὸν γένος Plato Polit. p. 309, A; δουλικὰ διακονήματα Theæt. p. 175, E. Demosthen. p. 1313, 2: Ταπεινὰ καὶ δ. πράγματα. Δουλικώτατα ἐργασίαι Aristot. Polit. 1, 11.] Xenoph. Cyrop. 7, [4, 15]: Νομίσας τοῦτο τὸ ὅπλον νομικώτερον [δουλικώτερον scribere voluit: Xenophonti autem nunc δουλικώτατον ex libris melioribus restitutum] εἶναι. Plut. Alex. [c. 40]: Ὅτι δουλικώτατόν ἐστι τὸ τρυφᾶν. Idem Probl.: Δουλικὰ ἁμαρτήματα. [Δουλικὰ ἔργα Mor. p. 830, D.] Δουλικοὶ πόλεμοι ap. Athen. 6, [p. 272, F. Plut. V. Crass. c. 10: Ἐκζωπυρῆσαι τὸν δουλικὸν ἐκεῖ πόλεμον. Δουλικόν τι φῦλον Lucian. Fugitiv. c. 12. Τὰ δουλικὰ τῶν σωμάτων Polyb. 1, 85, 1; 2, 62, 10. Τὰ δουλικὰ (sc. σώματα) ex Arriani Per. m. Erythr. p. 150 indicat Lobeck. ad Phryn. p. 378. Εἰς δουλικὴν τύχην ἄγεσθαι Jo. Malal. p. 401, 14.]

Δουλικῶς, Serviliter. [Pollux 3, 81. Xenoph. OEc. 10, 10: Δουλικῶς ἀεὶ καθῆσθαι.] Lucian.: Μᾶλα δουλικῶς. [Compar. Δουλικώτερον Epictet. Diss. 4, 1, 25.]

Δούλιος, ὁ, ἡ [et ία, ιον], Servilis; ut δούλιον ἦμαρ Hom. Il. Z, [463]. Cui oppositum ἐλεύθερον ἦμαρ [455], et δούλιος τροφὴ ap. Soph. Aj. [497, ubi vulgo δούλιόν γ' ἕξειν τροφήν. Recte alii libri δουλίαν ἕ. τ.], et δούλιος χόρτος ap. Athen. [Æsch. Ag. 1084: Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί. Ζυγὸν δούλιον Æsch. Pers. 50, Ag. 953, 1226, Eur. Tro. 595; Herodot. 7, 8, 13. Αἷμα δούλιον Alc. 641. Theophyl. Simoc. Histor. p. 40, A: Δούλιον ἦμαρ, ἵνα τραγικώτερον ἀφηγήσωμαι. Formæ femininæ duo sed vitiosa sunt exx. Æschyli Choeph. 77: Δούλιον (δουλίαν Blomf.) ἐσᾶγον αἶσαν· Suppl. 599: Δούλιος (βούλιος Heath.) φρήν. Crinag. in Anth. Pal. 7, 401: Κώλων δούλιον οἰοπέδην. G. Dindorf.]

Δουλὶς, ίδος, ἡ, Serva. Pollux [3, 74] ex Hyperide citat, sed non probat. [Arcadius p. 30, 23. Rufin. in Anth. Pal. 5, 18: Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα. In schol. Tzetzæ ad Lycophr. 51, p. 352, duo codd. δουλίδων pro δουλῶν. Δουλίδων Jo. Malal. p. 86, 6; 95, 12. || Schol. Hom. Il. A, 266: Οἱ δὲ Κένταυροι κατὰ μὲν τοὺς ποιητὰς λέγονται Ἰξίονος καὶ νεφέλης, τινὲς δὲ Δουλίδι Ἰξίονα μιγῆναι.]

[Δουλίχιον, τό, Dulichium. Strabo 10, p. 456: Ὧν (Echinades dicit) τό τε Δουλίχιόν ἐστι (καλοῦσι δὲ νῦν Δολίχαν) καὶ αἱ Ὀξεῖαι... Memoratur ab Homero Il. B, 625, aliisque ll.: qui gentili utitur Δουλιχιεὺς Od. Σ, 423, Δουλιχιῆα 126, Δουλιχιῆος 394. De quo Steph. Byz.: Δουλίχιον... ἀπὸ Δουλιχίου τοῦ Τριπτολέμου. Ὁ πολίτης Δουλιχιεὺς, καὶ Δουλιχιώτης ἀπὸ τοῦ Δουλιχίη κατὰ τροπὴν καὶ Δουλιχιήτης καὶ Δουλιχίς. Δουλίχιόνδε Hom. Il. B, 629.]

[Δουλιχόδειρος. V. Δολιχόδειρος.]

[Δουλιχόεις. V. Δολιχόεις.]

[Δουλόβοτος, ὁ, ἡ, Ab servis depastus. Philostr. V. S. 1, 21, 4, p. 517: Ὁ Σκοπελιανὸς τὰ μὲν Ἀναξαγόρου μηλόβοτα εἶναι, τὰ δὲ αὐτοῦ δουλόβοτα εἶναι.]

[Δουλογενὴς, ὁ, ἡ, Servili genere natus. Dositheus Ms. Sententia Menandrea: Δοῦλος γεγονὼς ἄλλῳ σὺ δουλεύειν φοβοῦ, in cod. Paris. ap. Boisson. Anecd. vol. 1, p. 28 sic mutata: Δουλογενεῖ δούλῳ δουλεύειν φοβοῦ.]

[Δουλογέννητος, ὁ, ἡ, Servili genere natus. Tzetz. Histor. 7, 41: Κένταυρον ἐκάλουν, τουτέστι δουλογέννητον, Boisson.]

[Δουλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui mente servili est. Bekk. Anecd. p. 393, 28 et Suid. : Ἀνδραποδώδεις, δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονες.]

[Δουλογραφεῖον. V. Δουλογράφιον.]

[Δουλογραφέω, In servitutem adscribo s. trado, Servum facio. Eumath. De Ismen. 2, p. 53 : Ὅλον γένος Ἀμφιτρίτης νεπόδων δουλογραφεῖται τῷ μείρακι· 3, p. 66 : Ἐγώ σοι τοῦτον δουλογραφήσω· 98 : Δουλογραφοῦμαι τῷ Ἔρωτι· 7, p. 249, 273. Boisson.]

Δουλογράφιον, τὸ, in Pand. 122 videtur esse Assertio in servitutem, Bud. [Basilic. lib. 46, tit. 20. Ducang. Rectius per diphthongum scribitur apud Eumath. De Ismen. 7, p. 249 : Ποσειδῶν ... ὅλον δουλογραφεῖον ἐρωτικὸν ἐκπλύνει τοῖς κύμασιν· 9, p. 358 : Καί μοι τὸ δουλογραφεῖον γλυκύπικρον.]

[Δουλοδιδάσκαλος, ὁ, Servorum magister s. doctor, comœdia Pherecratis, ap. Athen. 6, p. 262, C, aliosque gramm. || Femin. Procop. Anecd. p. 68 ed. Alem. : Ἐς δουλοπρέπειαν γὰρ ἡ πολιτεία ἦλθε, δουλοδιδάσκαλον αὐτὴν [Theodoram] ἔχουσα. Struv.]

[Δουλοδομὴς, ὁ, ἡ.] Δωλοδομεῖς, Hesychio οἰκογενεῖς, Vernæ. Videtur sonare Servi, Famuli domestici, Dor. pro δουλοδομεῖς.

[Δουλοκοίτης, ὁ, Paulus Alex. Apotelesm. p. 54, 1.]

[Δουλοκοσμικὸς, ἡ, όν. Jo. Chrys. Hom. 153, vol. 5, p. 928 (vol. 8, p. 262, A, inter spur., ed. Montef.) : Μηδὲ δηλῶς ἐναπομένοντας ταῖς δουλοκοσμικαῖς (Servilibus, int.) καὶ κακοπαθείαις γηίναις. Seager.]

[Δουλοκράτεια. V. Δουλοκρατία.]

[Δουλοκρατέομαι, Ab famulis regor. Dio Cass. 60, 2 : Ἐδουλοκρατήθη τε καὶ ἐγυναικοκρατήθη. || Servi instar regor. Liban. vol. 4, p. 807, 31 : Ὁ δὲ δῆμος δουλοκρατούμενος, οὐκ εἶχεν ὅ τι καὶ χρήσαιτο.]

Δουλοκρᾰτία, ἡ, Servorum imperium s. potestas. Suid. : Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας, ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν εἴ τι ἂν εἰδεῖεν αὐτοῖς πλημμέλημα. [Joseph. A. J. 19, 4, 4 : Δουλοκρατίαν ἐπόψεσθαι καταλαβοῦσαν. Per diphthongum δουλοκρατείαν ib. 1, 2 : quod δουλοκράτειαν scribendum foret, de qua forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 526, nisi δουλοκρατίαν potius corrigendum esset. G. Dind.]

[Δουλομαχία, ἡ, Servorum pugna, Bellum servile. Jo. Lyd. De ostent. p. 134 ed. Has.]

[Δουλομίκτης, ὁ, Qui corpus cum servabus miscet. Tzetz. Histor. 6, 466 : Τῶν δουλομικτῶν.]

[Δουλομιξία, ἡ, Concubitus cum servabus. Tzetz l. c. 467.]

[Δουλόμορφος, ὁ, ἡ, Qui forma servili est. Gregor. Naz. vol. 2, p. 231.]

[Δουλοπάροικος, Gloss. ap. Scultilli p. xxxi, de Collegio Gladiatorum, etc., vertitur Colonus. Boissox.]

[Δουλοποιία, ἡ, Redactio in servitutem. Dionys. Areop. vol. 1, p. 73, C : Πάσης μειωτικῆς δουλοποιίας ὑπερκειμένην. Kall. Codex unus δουλοπρεπείας.]

[Δουλοποιὸς, ὁ, ἡ, Servum faciens. Schol. Eurip. Or. 489 : Οἱ λέγοντες τὸ δοῦλον ἀντὶ τοῦ δουλοποιόν. G. D. Eustath. p. 912, 61 : Διὰ τὸ δουλοποιὸν καὶ οἷον αἰχιστικόν.]

Δουλόπολις, εως, s. Δούλων πόλις, ἡ, dictum Oppidum quoddam, quoniam, si servus, etiam peregrinus, lapidem eo ferat, manumittitur et liber fit. Unde Δουλοπολίτης, Dulopolitanus, Dulopoli oriundus vel habitans. Vide Steph. Byz. [Δούλων πόλις, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει. ... Φασὶ καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλιάνδρον. Σημειωτέον δ' ὅτι Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις πόλιν δούλων φησὶν, Ἀπολλωνίου φήσαντος μὴ δεῖν ταύτας τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν ὀΐχα ποιητικῆς ἀνάγκης, ὡς φησι Κρατῖνος, ... « Ἔς τε πόλιν δούλων » ... Ἔστι καὶ χωρίον ἐν Αἰγύπτῳ Δουλόπολις, ὡς φησιν Ὀλυμπιανός. Τὸ ἐθνικὸν Δουλοπολίτης. Hesych. : Δούλων πόλις· Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ. Κώμην γὰρ λέγει Δούλων πόλιν. Ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. Creticam Δουλόπολιν ex Socrate memorat Suidas.]

[Δουλοπόνηρος, ὁ, ἡ. Pollux 10, 164 : Τηλεκλείδου ἐν Ἀμφικτύοσιν εἰπόντος, Δουλοπόνηρον ῥυπαρὸν σκόλυθρον, Malum qualis servorum est, i. fere q. δουλοπρεπῆ.]

Δουλοπρέπεια, ἡ, Servilitas, Ita ut servos decet. Pollux [3, 75, 116] ex Theopompo comico. [Adde Platon. Alcib. 1 p. 135, C : Φεύγειν χρὴ τὴν δουλοπρέπειαν. Lucian. De merc. cond. c. 40. Dio Cass. 51, 15 : Τῇ μεγαλοψυχίᾳ καὶ τῇ δουλοπρεπείᾳ ἐξ ἴσου ἐχρῆτο· et Procop. l. s. v. Δουλοδιδάσκαλος allato.]

Δουλοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Servos decens, Servilis. [Herodot. 1, 126 : Πόνον δουλοπρεπέα.] Plato [Gorg. p. 485, B] : Καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι. [Ib. p. 518, A, Alcib. 1 p. 135, C.] Athen., δουλοπρεπεῖς προσηγορίαι. Lucian. [Necyom. c. 14] : Δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικόν. Longin. [c. 9, 3] : Μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ. Xenoph. [Mem. 2, 8, 4] opponit τῷ ἐλευθερίῳ : Οἱ τῶν δημοσίων ἐπιμελόμενοι, οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. [Dio Cass. 52, 8 : Δουλοπρεποῦς ἐπιτηδεύσεως.]

[Δουλοπρεπῶς, Ut servos decet, Serviliter. Galen. vol. 11, p. 483 : Δ. κολακεύοντας. Hemst. Dio Cass. 61, 15. Themist. Or. 21, p. 246, C : Ἀνελευθέρως τε καὶ ὀ. Eumath. p. 353 citat Boisson. Superl. Δουλοπρεπέστατα ap. Polluc. 3, 75, ex Cratino.]

Δοῦλος, ὁ, Servus, cujus correlativum δεσπότης, et opp. ἐλεύθερος. Xen. Cyrop. 8, [1, 4] : Οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Plut. Apophth. [p. 213, C] : Τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους μὲν κακοὺς εἶναι, δούλους δὲ ἀγαθούς. [Æschyl. Pers. 745 : Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὡς δεσμώμασιν ἦλπισε σχήσειν ῥέοντα. Soph. OEd. T. 1123 : Ἦ δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἶκοι τραφείς. Eur. Iph. A. 330 : Σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυν· Ion. 309 : Τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος. Crates ap. Athen. 6, p. 267, E : Δοῦλον οὐδεὶς κεκτήσετ' οὐδὲ δούλην. Aristoph. Av. 911 : Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;] Differt ab οἰκέτης, ut Athen. 6, [p. 267, B et schol. Theocr. 5, 5] e Chrysippo docet, quod ἀπελεύθεροι quidem, δοῦλοι adhuc sint, οἰκέται autem, οἱ μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένοι : quoniam οἰκέτης est δοῦλος κτήσει κατατεταγμένος. Δοῦλοι, ut Idem ibid. e Clitarchi Glossis annotat, aliis nominibus vocabantur, ἄζοι, θεράποντες, ἀκόλουθοι, διάκονοι, ὑπηρέται : item πάλμονες et λάτρεις. Qui vero libertate ap. Spartanos donabantur, quidam ἀφέται vocabantur, quidam ἀδέσποτοι, quidam ἐρυκτῆρες, quidam δεσποσιοναῦται, quidam νεοδαμώδεις : ut paulo post Idem tradit. [Ammon. p. 45 : Δοῦλοι καὶ οἰκέται διαφέρουσιν. Δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα· οἰκέται δὲ δεσποτῶν. Sim. Eran. Philo p. 165. Δοῦλος et δούλη etiam de libertinis cum contemptu dicitur : v. Schœmann. ad Isæum p. 345.] Adjective quoque [δοῦλος, δούλη, δοῦλον] usurpatum reperitur. Thuc. 8 : Τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. 3, [2, 15], de Græcis : Μακεδόσιν εὐάλωτα καὶ Ῥωμαίοις δοῦλα γεγένηται. Et sing. ap. Aristot. Polit. 1, [4] : Δεινὸν εἰ τοῦ βιάσασθαι δυναμένου ἔσται δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. [Soph. OEd. T. 764 : Οἴ' ἀνὴρ δοῦλος· Tr. 302 : Δοῦλον ἰσχουσιν βίον. Δοῦλον πόδα Eur. Tro. 507. Δοῦλον θάνατον Or. 1170. Παῖδας δούλους Andr. 199. Δούλη πόλις Soph. Tr. 283, OEd. Col. 917. Γυνὴ δούλη Eur. Andr. 328, Tro. 490. Idem Ion. 132 : Θεοῖσι δούλαν χέρ' ἔχειν. Γνώμαισι δούλαις Soph. Tr. 53. Δοῦλον ζυγὸν Eur. Tro. 673. Idem Ion. 556 : Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον, i. e. Non sum natus genere servili. Similiter Dionys. A. R. 4, 14 : Διὰ τῶν θεραπόντων τοὺς ἥρωας ἱλασκόμενοι καὶ ἅπαν τὸ δοῦλον αὐτῶν ἀφαιροῦντες ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. Plerumque autem τὸ δοῦλον Servos significat. Sic Eur. Ion. 983 : Τὸ δοῦλον ἀσθενές· Or. 1115 : Οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος. Δοῦλα σώματα ap. Polluc. 2, 235; 3, 77, 78.] Cujus comparativum est δουλότερος. [Herodot. 7, 7 : Αἴγυπτον ... πολλὸν δουλοτέρην ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν. Suid. s. v. Δοῦλος : Λέγεται καὶ δουλότερος κατὰ σύγκρισιν.] || Metaphorice capitur tam in bonam quam in malam partem : ut [Ψυχὴ δούλη ap. Plat. Leg. 6, p. 776, E;] δοῦλος καίρου, Qui servit tempori, ap. Gregor. [C. Julian. : Μᾶλλον δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ μέρος οὐκ ἐλάχιστον ὅσον εὗρε σαθρὸν καὶ νοσῶδες, τοῦ καιροῦ δοῦλον καὶ τότε καὶ πρότερον]; δοῦλος ῥημάτων, Cui verba spiritus adimunt et libertatem, Bud. Et Eurip. Autolyco [ap. Athen. 10, p. 413, C] : Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. Apud Eundem in Hec. [865] : Ἡ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης. [Thom. M. p. 520 : Δοῦλος τῶν ὑπὸ γαστέρα. Schæf.] Et adjective ap. Synes. Ep. 57 : Πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου. [Eur. Or. 488 : Πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.]

[Δουλόσπορος, ὁ, ἡ, Servo satus, Servili genere natus. Nonn. Dion. 1, 73. Bast. Theodos. Acroas. 2, 261 : Ἐχθρῶν παλαιῶν, δυσμενῶν δουλοσπόρων· 4, 26 : Τὸ φῦλον τῶν ἐκεῖ δουλοσπόρων· 60 : Φῦλον πονηρὸν Ἰσμαὴλ δουλοσπόρου. Boisson. Schol. Gregor. Naz. in Gaisf. Catal. codd. Clark. p. 36. G. Dindorf.]

Δουλοσύνη, ἡ, Servitus. [Pollux 3, 75 : Δουλοσύνη Ἰωνικόν.] Hom. Od. [X, 423] : Εἰριά τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι. Oppian. Cyn. 3, [257] : Οὐδὲ βροτοῖσι Δουλοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπερφίαλον γένος αἰνὸν, Neque hominibus sustinuit unquam servitium, i. e. Ab hominibus domari nequit. [Æsch. Sept. 112 : Δουλοσύνας ὕπερ. Eur. Phœn. 200 : Δουλοσύναν τλαίην· Andr. 110 : Δουλοσύναν στυγεράν. Pind. Pyth. 12, 27 : Ματρὸς ἔμπεδον δουλοσύναν. Frequentius ap. Herodot. velut 1, 129 : Περιημεκτέοντες τῇ δουλοσύνῃ. In codd. interdum δουλωσύνη scriptum : vid. var. lect. ad 1, 95; 7, 102; 9, 76, et Polluc. l. c.]

Δουλόσυνος, ὁ, ἡ (ut δεσπόσυνος), pro δουλικὸς, Bud. ex Eur. Hec. [452] : Τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον κτηθεὶς' ἀφίξομαι; Serva. [Eustath. Opusc. p. 318, 40 : Οἶδας, ὅπως ἐγὼ δουλόσυνα φρονῶ εἰς ὑμᾶς. Et p. 255, 90 : Ἄγγελοι πρὸ χειρῶν, καὶ τὸ σὸν φέρουσι δουλόσυνον ἔγγραφον.]

Δουλοσώματα legitur ap. Polluc. [2, 255] et exp. σώματα οἰκεῖα, Mancipia, Famuli, Servi. Quo sensu et simpliciter σώματα dicuntur, ut infra docebo, i. e. Serva corpora. [Lectio vitiosa pro δοῦλα σώματα.]

[Δουλότροπος, ὁ, ἡ, Qui moribus est servilibus. Dositheus Ms. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 254, A : Δουλότροπος σκαιωρία, ζητοῦσα τὸ προκείμενον οὐ καθὼς προσῆκεν ἐξεργάσασθαι. Hase.]

Δουλοφανὴς, ὁ, ἡ, Qui servus esse videtur. Et τὸ δουλοφανὲς, Forma servilis. [Joseph. Bell. Jud. 2, 7, 2 : Τὸ δὲ ὅλον σῶμα σκληρότερόν τε καὶ δουλοφανὲς καταμαθών. Hase.]

[Δουλόφρων, ὁ, ἡ, Serviliter sentiens. Eust. Opusc. p. 310, 30 : Δεῖγμα καὶ τοῦτο, οὔκουν φιλίας, ἀλλ' εὐγνώμονος διαθέσεως, εἴτουν δουλόφρονος σχέσεως. Δουλόφρονες lectio vitiosa pro δολόφρονες ap. Æsch. Suppl. 750.]

[Δουλόψυχος, ὁ, ἡ, Qui servili animo est. Procli Paraphr. Ptolem. p. 98.]

Δουλόω, In servitutem redigo, Subjugo. [Et forma media Δουλόομαι, Subjugo mihi. Herodot. 1, 174 : Οἱ Κᾶρες ἐδουλώθησαν ὑπὸ Ἁρπάγου· 174 : Λυδοὶ ὑπὸ Πέρσῃσι δεδούλωντο. Æsch. Sept. 254 : Αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν. Soph. Trach. 257 : Τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους δουλώσειν ἔτι· 467 : Γῆν πατρῴαν ἔπερσε κἀδούλωσεν. Eur. Heracl. 817 : Τοὺς Ἡρακλείους δουλώσων γόνους· Suppl. 493 : Τὸν ἥσσονα δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα.] Thuc. 3 : Ἐν γῇ, ἐν ᾗ ἠλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλώσετε. [Et 6, 77 : Ἐδουλώθησαν οὐκ ἀμύνοντες σφίσιν αὐτοῖς.] Plato De rep. 1, [p. 351, B] simpl. et comp. simul usus est : Πόλιν φαίης ἂν ἀδικον εἶναι, καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως, καὶ καταδεδουλῶσθαι; πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην; [Leg. 9, p. 856, B : Ὃς ἂν ἄγων εἰς ἀρχὴν ἄνθρωπον δουλῶται μὲν τοὺς νόμους ...] Idem pass. et activo simul, Epist. 7 : Οὔτε τοῖς δουλουμένοις, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν ἄμεινον αὐτοῖς. E Plut. Fabio [c. 6] affertur, Δουλοῦν [lectio vitiosa pro δολοῦν] ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους, pro Circumvenire hostes artificiosa calliditate. Item e Xen. [Cyr. 1, 6, 28], δουλοῦν ὃς ἀγρίους. [Hic quoque ex codd. correctum δολοῦν. Aristot. H. A. 9, 1 extr. : Μάχονται δὲ καὶ ἐλέφαντες σφοδρῶς πρὸς ἀλλήλους καὶ τύπτουσι τοῖς ὀδοῦσι σφᾶς αὐτούς· ὁ δὲ ἡττηθεὶς δουλοῦται ἰσχυρῶς καὶ οὐχ ὑπομένει τὴν τοῦ νικήσαντος φωνήν. Aristid. vol. 2, p. 21 : Πάντα δουλοῦται καὶ κατέχει ῥᾳδίως. Δεδουλῶσθαι signif. activa Dionys. A. R. 11, 35 : Τῆς δεδουλωμένης αὐτὸν εὐμορφίας. Diodor. 4, 10 : Καταπλαγεὶς τὴν τῶν δεδουλωμένων (quattuor codd. δουλωμάτων) ὑπεροχήν. Et in composito ib. 28 : Διὰ τὸ τὸν Θησέα καταδεδουλῶσθαι τὴν ἡγεμόνα τῶν Ἀμαζόνων, ubi libri deteriores δεδουλῶσθαι. Dio Cass. 50, 5 : Οὕτω γάρ που αὐτὸν ἐδεδούλωτο· 51, 9 : Τὸν πατέρα αὐτοῦ τόν τε Ἀντώνιον ὁμοίως ἐδεδούλωτο. Cum genit. epigr. in Anth. Pal. App. 342 : Τῆσδέ ποθ' ... Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσοθέου.] || Et metaph. Δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano, pro Frangere animum. Δουλοῦσθαι τὴν γνώμην pro Frangi animo, e Thuc. Vide Bud. Comm. p. 333. [Qui ex Thuc. affert, Ἐδουλοῦντο τὴν γνώμην. Cum dativo 4, 34 : Ἀπέβαινον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους· et Arrian. Exp. Al. 2, 10, 2; 5, 19, 1; 6, 16, 3. Τὸ φρόνημα δουλοῦν dixit Thucyd. 2, 61. Dio Cass. 52, 34 : Οὐδὲν γὰρ οὕτω δουλοῖ καὶ οἰκειοῦταί τινα ... ὡς τὸ μήτ' ἀδικεῖσθαι καὶ προσέτι καὶ εὖ πάσχειν. Aristid. Quint. p. 68 : Ἡ μουσικὴ καὶ λόγῳ καὶ μέλει τὸν ἀκροατὴν δουλουμένη. V. Hemst. ad Thom. M. p. 249.]

[Δούλων, ωνος, ὁ. Hesych. : Δούλωνα, τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐγεγόνει ὁ Φιλόξενος. Ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος.]

Δούλωσις, εως, Redactio in servitutem, Subjugatio. Thucyd. 3, [10] : Τὴν δὲ τῶν συμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους. [Plato Leg. 7, p. 791, D : Ἥ γε σφοδρὰ καὶ ἀγρία δ. Plut. V. Poplic. c. 21 : Ἐπὶ τυραννίδι καὶ δουλώσει τῆς πατρίδος. Dio Cass. 53, 7 : Τὴν Παννονίας δούλωσιν.]

[Δούμαθα, πόλις Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Δουμαθηνὸς, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας, Steph. Byz. Numum ΔΟΥΜΑΘΗΝΩΝ memorat Holsten. aliamque adjectivi gentilis formam ex Porphyr. De abst. 2, 56, p. 203 : Δουμάθιοι (libri Δουμάτιοι) δὲ τῆς Ἀραβίας κατ' ἔτος ἕκαστον ἔθυον παῖδα. Nomen oppidi in Δουμαίθα corruptum ex Ptolemæo indicat Berkel.]

[Δοῦμος lectio vitiosa. V. Δόμος.]

[Δουνακεύομαι. Δουνακοδίφης. Δουνακόεις. Δοῦναξ. V. Δον—.]

[Δοὺξ, δουκὸς, ὁ, Dux, vocabulum Latinum. Hesych. : Δοὺξ, ἡγεμὼν, ἄρχων. Etymol. M. p. 732 extr. : Δοὺξ δὲ πρῶτον ὑπὸ Ῥωμαίων δηλωθεὶς κατὰ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον. Euseb. H. E. 9, 5 : Στρατοπεδάρχης, ὃν δοῦκα Ῥωμαῖοι προσαγορεύουσι. Hæc et alia multa de usu huj. voc. attulit Ducang., additis etiam adjectivi Δουκτικὸς, ἡ, ὸν, exemplis, quo sæpe utuntur scriptores Byz. Femin. Δούκαινα, ἡ, Nicet. Chon. Hist. p. 293, B, aliique.]

Δουπέω, Sonitum, Fragorem edo. Hom. Il. E, [42] : Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. [Δούπησεν δὲ πεσὼν Il. Δ, 504 aliisque Il. non paucis dicitur de eo qui in pugna cecidit cum fragore (armorum). Schol. Il. Π, 822 : Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀπεδέξαντο οἱ γλωσσογράφοι τὸ δουπῆσαι ἐν ἀνθ' ἑνὸς ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. Ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐκ ἐπὶ παντὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ πιπτόντων διὰ τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὅπλων. V. Lehrs. De stud. Aristarchi p. 110. Omisso πεσὼν Il. N, 426 : Ἦέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς. Nonn. Dion. 32, 185 : Τίς θάνε, τίς δούπησεν ὑπ' ἔγχεϊ Δηριαδῆος. Hesych. : Δουπῆσαι, ψοφῆσαι, ἐν παρατάξει ἀποθανεῖν. Δούπησεν, ἀπέθανεν, inter λέξεις Κυπρίας memorat gramm. in Bekk. Anecd. p. 1095.] Apoll. Rh. 2, [1059] : Παταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει. [Eur. Alc. 104 : Οὐδὲ νολαία δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν.] Lucian. De hist. scr. [c. 22] ait poet. vocab. in historia usos, qui dixerunt, Ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε. [Xenoph. Anab. 1, 8, 18 : Ὡς καὶ ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν. Epigr. Anth. Pal. 9, 427 : Ἕτερον δ' ἐς ἀπενθέα χῶρον δουπήσεις κώπῃ (codex κώπην) νηὸς ἐπερχομένης.] Et in præter. medio δέδουπα : unde Il. Ψ, [679] : Δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἐς τάφον. [Hesych. : Δέδουπε, τέθνηκεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν πολέμῳ. Δεδουπότος, τεθνηκότος, πεπτωκότος. V. Lehrs. l. c. Semel sic Homerus, bis Apollon. Rh. 1, 1304; 4, 557, sæpissime recentiores Epici, ut Quintus 3, 192 et alibi, Nonnus Dion. 11, 236, 327; 12, 118; 14, 279; 16, 300; 25, 467; 27, 79; 34, 332; 35, 371; 36, 279; 38, 432; 39, 43; 47, 185, Tryphiod. 390. Quæ exx. indicavit Herm. ad Orph. Arg. 537, p. 819. Adde Lycophr. 285, 492, 919. Æschylus in Crameri Anecd. vol. 1, p. 119, 12 : Πᾶσα γὰρ Τροία δέδορκεν Ἕκτορος τύχης διαὶ, ubi δέδουπεν corrigit Bernhardyus.] Et Ἐγδούπησε pro ἐδούπησε, interjecto γ metri causa, ut in βαρύγδουπος et ἐρίγδουπος, Etym. [M. p. 308, 55. Hesych. : Γδούπησεν, ἐψόφησεν. Hom. Il. Λ, 45 : Ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ad quem l. Eust. p. 829, 39 : Τὸ δὲ ἐγδούπησαν μεσολαβοῦν ἔσχε τὸ γ διὰ τραχύτητα φωνῆς· πάντως γὰρ οὐκ ἔστι φυσικόν. Οὔτε γὰρ ὁ γδοῦπος ἐν ἁπλότητι εὕρηται οὔτε γδουπῶ ῥῆμα, συνθέτως μέντοι ἐρίγδουπος λέγεται. Eadem

fere schol. Venet. Ἐπεγδούπει Agathias in Anth. Pal. 9, 662. || Passiva forma Crinagoras ibid. 283 : Οἱ δ' ἄρα δουπήθησαν ἀολλέες.]

[Δούπημα, τὸ, Fragor, Sonitus. Orac. Sibyll. 8, p. 757 : Πρηΰνει τε βαρυκτυπέων δουπήματα βροντῶν.]

[Δουπήτωρ, ορος, ὁ, Fragorem, Sonum edens. Agathias in Anth. Pal. 4, 3, 59 : Δουπήτορι χαλκῷ.]

Δοῦπος, ὁ, Sonitus, proprie qui e corpore aliquo ad terram alliso redditur. [Hesych. : Δοῦπον, ψόφον, θάνατον, φόβον.] Hom. Od. Π, [10] : Ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω · Il. Π, [635] : Ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός· Od. E, [401] : Δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης· Il. [Π, 361] : Ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. [Æsch. Choeph. 375 : Διπλῆς τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται. Soph. Aj. 633 : Χερόπλακτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι. Eur. Ion. 516 : Ἀκούομεν πυλῶν δοῦπον. Xenoph. Anab. 2, 2, 19 : Θόρυβος καὶ δοῦπος ἦν, οἷον εἰκὸς φόβου ἐμπεσόντος γίγνεσθαι. || Γδοῦπος. Eustath. p. 1722, 42 : Ἐφ' οἷς παραδοὺς ὁ Ἡρακλείδης ὡς προστιθέασι τὸ γ ταῖς λέξεσι καὶ οἱ Ἠπειρῶται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες, ὅθεν καὶ, Ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης. Γδοῦπος fictam a gramm. formam esse clarius etiam apparet ex verbis Eustathii s. v. Δουπέω allatis. G. D.]

[Δούπων, ωνος, ὁ, Dupo, ὄνομα κύριον, ap. Suidam, Theognost. p. 34, 12, Arcad. p. 14, 19. Chœroboscus in Theodos. ap. Bekker. Anecd. p. 1364 : Δούπων Δούπωνος εἷς τῶν Κενταύρων. G. Dind.]

[Δοῦρα, i. q. δούρατα. V. Δόρυ.]

[Δοῦρα, τὰ, Dura, πόλις Μεσοποταμίας, ὡς Πολύβιος πέμπτῳ (c. 48, 16). Τὸ ἐθνικὸν Δουρηνὸς, Steph. Byz. V. Holsten. qui numum memorat ΔΟΥΡΗΝΩΝ.]

[Δοῦρας. V. Δόρυ.]

Δουράτεος, α, ον, Ligneus. Hom. Od. [Θ, 493] : Καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. Et δουράτεος πύργος, Lignea turris, Apoll. Rh. 2, [1017]. At δουρατέη ἀκάνθη ap. Nonn. [Jo. c. 3, 73] exp. Spiculum. [Χηλὸν ib. c. 13, 120. Agathias in epigr. Dorico Anth. Pal. 9, 152 : Δουρατέαν παγίδα. Crinagor. ibid. 6, 227 : Νεόσμηκτον δουράτεον κάλαμον· si scripturam codicis δουρατίην recte correxit Brunckius. || Δουράτειος. Suid. : Δουράτειος ἵππος· καὶ δουράτεος (post quæ sequitur alia gl. de v. δούρειος). Codex Bruxell. : Δουράτεος ὁ ἐκ ξύλων. Καὶ δούρειος ὁμοίως.]

[Δουρατόγλυφος, ὁ, ἡ, Ex ligno scalptus. Lycophro 361 : Τέραμνα δουρατογλύφου στέγης. Schol. ξυλοκατασκευαστοῦ.]

[Δοῦρε. V. Δόρυ.]

Δούρειος, ὁ, ἡ, Ligneus, i. q. δουράτεος, ut ὁ ἵππος, de equo illo Trojano, quem et ἵππον ξεστὸν Hom. appellat, Athen. [14, p. 610, C] : Οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐγκλεισθέντες. Idem 9, [p. 383, F, de ansere farcto] e Diphilo : Δούρειον [cod. δούριον] ἐπάγω χῆνα τῷ φυσήματι. [Eur. Tro. 14 : Ὅθεν πρὸς ἀνδρῶν ὑστέρων κεκλήσεται δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. Plato Theæt. p. 184, D : Ἐν δουρείοις ἵπποις. Clem. Alex. p. 488 : Δουρείου τινὸς ἵππου κατὰ τὸν ποιητικὸν μῦθον.] Et Δούριος pro eodem ap. Hesych. Sic [Lucillius in] Anth. [Pal. 11, 259] : Ὄντως δούριον ἵππον. [Aristoph. Av. 1128 : Ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος, ubi libri aliquot et Suid. δούρειος contra metrum. Δούριος ap. Polyb. Exc. Vat. p. 13, Dionys. A. R. 1, 46, Athen. 13, p. 610, C, Epiphan. vol. 1, p. 57, C, schol. Anthol. vol. 7, p. 18 ed. Jac., quibus fortasse præstat diphthongum restitui, quam servant Pausan. 2, 29, 4; 10, 26, 2, Plut. V. Themist. c. 5, Arcadius p. 44, 16, Etym. M. p. 716, 21, Eustath. Il. pluribus aliique gramm. Hesych. : Δούριος ἵππος, Ἀθήνησιν ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἐστι καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκκύπτουσι δόρατα. De eo v. Pausan. 1, 23, 8. || Δορήιος. Theophanes in Anth. Pal. 15, 14 : Δορήιον (codex δωρήϊον) ἔμμεναι ἔδρην.]

[Δουρέμαχος lectio falsa. V. Δορίμαχος.]

Δουρηνεκὴς, ὁ, ἡ, Tantum intervallum continens, quantum hastæ jactus. Hom. Il. K, [357] : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκές, ἢ καὶ ἔλασσον, i. e. εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, aut ὅσον μῆκος δουρὸς, Eust. [Hesych., Etym. M. p. 284, 44.]

[Δουρηνος. V. Δοῦρα.]

[Δουριαλὴς, ὁ, ἡ.] Δουριάλης pro eodem [αἰχμάλωτος, Bello captus] ap. Hesych., nisi ibi mendum sit. [Greg. Naz. Carm. 9, 68, a Boisson. citatus, ubi recto accentu scriptum : Λαὸς δουριαλής.]

[Δουριάλωτος. V. Δοριάλωτος.]

[Δουρίας, ὁ, Durias, fluvius Hispaniæ ap. Strabon. 3, p. 152 (ubi var. lect. δουρείας et δούριος) et 162. Δούριος ib. p. 153, 154. Δόριος ap. Appian. Hispan. c. 72. Genitiv. Δορίου ap. Marcian. Heracl. p. 43. Δωρίας ap. Ptolem. Δώριος ap. Dion. Cass. 37, 52. *Durius* ap. Plinium aliosque scriptores Latinos, quod correpta syllaba prima dixit Silius Ital. 1, 234. Vid. Tzschuck. ad Pomp. Mel. not. exeg. vol. 3, p. 29. || Δουρίας, fl. Italiæ, apud Strabon. 4, p. 203, 205, 217.]

[Δούριζα, ἡ, Duriza, lacus. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 31, 24 : Δούριζα λίμνη παρὰ τὸν Λίζαν ποταμόν. Ἑκαταῖος Περιηγήσει Ἀσίας, Τῇ δὲ λίμνη Δούριζα ὄνομα. Theognost. p. 100, 18. G. Dind.]

Δουρικλῦτὸς, ὁ, Hasta inclytus, Bellator præclarus. Hom. [Il. B, 650, E, 45, al.] Od. O, [543] : Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἦὼα. [Hesych. : Δ., ὁ κατὰ μάχην ἔνδοξος, ἀπὸ μέρους τοῦ δόρατος. Archilochus ap. Plut. V. Thesei c. 5 : Δεσπόται Εὐβοίας δουρικλυτοί. Proparoxytonum est ap. Æsch. Pers. 85 : Δουρικλύτοις ἀνδράσι. Suid. : Δορίκλυτος (hoc accentu; codices δορύκλ.), περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος.] || Et Δουρικλειτὸς, ὁ, pro eodem. Hom. Il. E, [55] : Δουρικλειτὸς Μενέλαος. [Ib. 578, Od. O, 52; Hesiod. ap. schol. Soph. El. 539. Femininæ formæ exx. horum adjectivorum nulla sunt. Oxytona autem sunt, quia non per σύνθεσιν, sed per παράθεσιν sunt formata. V. Buttm. Lexil. vol. 2, p. 252 seqq. G. Dindorf.]

[Δουρικτητός. V. Δορίκτητος.]

[Δουρίληπτος. Δουριμανής. Δουρίμαχος. V. Δορι—.]

Δουριμηκὴς, ὁ, ἡ, Hastæ longitudinem habens. Hesych. [Δουριμηκὲς, δούρατος μῆκος. Sic Musur. Codex δουρεμηκὲς, quod ex δουρηνεκὲς ortum videtur, quæ glossa prope præcessit. G. Dind.]

[Δουρίοπος, ἡ, Duriopus, πόλις Μακεδονίας. Στράβων ἑβδόμῃ. Οὕτω καὶ ἡ χώρα, Steph. Byz. Strabon. p. 326 ἡ Δευρίοπος. Δευριόπων ib. p. 327, unde corrigendum videtur, quod paullo post sequitur Δευριοπίων. *Deuriopus* ap. Liv. 39, 53. G. Dind.]

[Δούριος. V. Δούρειος.]

[Δουριπετὴς. Δουρίπληκτος. V. Δορι—.]

[Δοῦρις, ὁ, Duris, historiarum scriptor Samius, qui sæculo tertio exeunte vixit. De scriptis ejus vid. Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 496—498. || Olympionica quidam Samius, Δούριος filius, memoratur a Pausan. 6, 13, 5. G. Dind.]

Δουριτύπὴς, ὁ, ἡ, Hasta verberatus. || At δουριτυπῆ σφύραν in Epigr. [Philippi in Anth. Pal. 6, 103] est Malleum ad tundenda ligna, Tuditem, quo ictus lignis infliguntur.

[Δουρίφᾶτος, ὁ, ἡ, Hasta cæsus. Oppian. Hal. 4, 556 : Δουριφάτους κονίης τε καὶ αἵματος ἐξανελόντες.]

Δουροδόκη, ἡ, Hastæ receptaculum, s. Locus ad hastas reponendas. Hom. Od. A, [128] : Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου. Suid. δουροδόκης exp. adj. τῆς τὰ δόρατα δεχομένης, tanquam a masc. δουροδόκος. [Eustath. Opusc. p. 336, 50 : Πρὸς δουροδόκην τινὰ ἢ φαρέτραν. || Δορυδόκη.] Δορύκαι [Δορυδόκαι Is. Voss.] Hesychio δουροδόκαι, Hastarum repositoria s. receptacula.

[Δουροδόκος.] Δοροδόκος, Suidæ τὸ [ξύλον τὸ] ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν δροφον, ut sint columnæ vel trabes, quæ et δοκοὶ nominantur. [Harpocrat. s. v. Στρωτήρ : Τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων (codex unus δοροδόκων, alius δουροδόχων) τιθέμενα στρωτῆρας ἔλεγον. Δουροδόκων etiam Etym. M. p. 721, 10. V. C. Ottfr. Müller *Handb. der Arch.* § 283.]

Δουροθήκη, ἡ, i. q. δουροδόκη. [Pollux 1, 136.]

[Δουρόκτητος. V. Δορίκτητος.]

[Δουρομανής. V. Δοριμανής.]

Δουροπάγης, ὁ, ἡ, E lignis compactus, Contignatione compactus. Oppian. [Hal. 1, 358 : Ἔργον δουροπαγὲς τόρνωσε. Nonn. Dion. 45, 192 : Δουροπαγὲς ... ἅρμα θαλάσσης. || Δορυπαγής. Æsch. Suppl. 743 : Δορυπαγεῖς νῆας.]

[Δουροτόμος, ὁ, ἡ, Lignum secans s. findens. Perses in Anth. Pal. 7, 445 : Δουροτόμοι πελέκεις. Substant. ap. Oppian. Hal. 5, 198 : Ὡς δ' ὅτε δουροτόμοι ξυνὸν πόνον ἀθλεύωσι πριόνος ἐγκονέοντες.] A

[Δουροφόρος. V. Δορυφόρος.]

[Δοῦσα, ἡ, Dusa. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 13, 12 : Μονῆρες ... τὸ μοῦσα· τὸ γὰρ Δοῦσα κύριον καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον. G. Dindorf.]

[Δουσαρὴ, σκόπελος καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Δουσάρου· θεὸς δὲ οὗτος παρὰ Ἄραψι καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. Οἱ οἰκοῦντες Δουσαρηνοὶ, ὡς Δαχαρηνοὶ, Steph. Byz. V. Berkel.]

[Δουσάρης, ὁ. Hesych. : Δουσάρην τὸν Διόνυσον Ναβαταῖοι, ὥς φησιν Ἰσίδωρος. V. Albert.]

[Δουσάριος, adj. ab eod. quem Δούσαριν vocat Euseb. De laud. Const. p. 645, B. Unde ludi memorati in numis, Eckhel. Doctr. 3, p. 500 : Ἀδραηνῶν Δουσάρια· et in moneta Bostræ ib. p. 501 : Ἄκτια Δ. Hase.]

Δοχαῖος, α, ον, Capax, Capere potens, ut schol. Nicandri Ther. 618, σκαφίδεσσι δοχαίαις exp. ἀγγείοις δεκτικοῖς. At Al. 21 pro δοχαίην κλείουσι στομάχοιο paulo ante dixerat στόμα γαστρὸς, Os ventriculi, quoniam sc. id cibum ingestum recipit. B

Δοχεῖον, τὸ, Receptaculum, Conceptaculum. [Hesych. : Δοχοὺς, δοχεῖα, λουτῆρας.] Alex. Aphr. : Τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματός ἐστι δοχεῖον. [Sirac. 50, 3 : Δοχεῖα ὕδατος, ubi Vat. ἀποδοχεῖον ὑδάτων.] Et Δοχήϊον, resolutione Ionica, pro eodem, Epigr. [Pauli Sil. in Anth. Pal. 6, 66 : Μέλανος σταθεροῖο δ. Similiter Damochares ib. 63 : Γραφικοῖο δοχεῖα κελαινοτάτοιο ῥείθρου. || Δόχιον καὶ καταγώγιον ἀπολλυμένων, Conventiculum perditorum, Gl. Δόχιον lectio vitiosa pro λόγιον Symm. Lev. 8, 8. ||] Δωχεῖον, Hesychio χωρίον δεκτικὸν, Loculus, Receptaculum. [Vitiose pro δοχεῖον.]

[Δοχεὺς, έως, ὁ, Acceptor, Gl. Euseb. Præp. Ev. 3, p. 126, B : Οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἥλιος οὐρανόθεν αὐτοῖς καταβὰς, ἔπειτα τὸν δοχέα πληρώσας τὸν χρησμὸν ἀπεφοίβαζεν, Qui eum excepisset. Wakef. Ib. in oraculis, p. 194, D : Ἀμωμήτοιο δοχῆος· et p. 195, D : Λῦσόν τε δοχῆα. Vita S. Bacchi p. 119, 15 : Τούτου ... δοχεῖς κατηξιώθησαν γενέσθαι. Synes. Ep. 151 ; Τὸν νοῦν σου τὸν ἱερὸν, ὃν ἐγὼ μετ' ὀλίγων ἀξιώτατον ἡγοῦμαι δοχέα θεοῦ. Hase.] C

Δοχὴ, ἡ, Convivium ab excipiendis convivis dictum. Luc. [5, 29] : Ἐποίησε δοχὴν μεγάλην ὁ Λευὶς αὐτῷ. [Ib. 14, 13, et in V. T. Genes. 21, 8, Daniel. 5, 1. Conf. Suicer. Thes. Macho ap. Athen. 8, p. 348, F : Οὔσης δὲ λαμπρᾶς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς. Plut. Mor. p. 1102, B, de quo l. v. Wyttenb. in Indice p. 466. Hesych. : Δοχὴν, ἄριστον. || Receptaculum. Eur. El. 828 : Πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς (μόσχου) πέλας κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς. Similiter λοβὸν, δοχὰς et πύλας conjungit Plato Tim. p. 71, C. Aretæus p. 10, 19 : Θώρηξ δὲ πνεύμονος ἔρυμα καὶ δοχή. Hesych. : Εὐρίπους, δοχὰς ὑδάτων.]

[Δοχήϊον. Δόχιον. V. Δοχεῖον.]

[Δόχια, τὰ, Justa exsequiarum ap. Turcos orientales. Menand. Exc. p. 403, 15 Bonn. : Δ. δὲ τῇ οἰκείᾳ γλώττῃ προσαγορεύουσι τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι νόμιμα. Hase.]

[Δόχιμος. Δοχμαϊκός. Lectiones vitiosæ. V. Δοχμιακός.] D

Δοχμαλὸν, Hesychio χαμαίζηλον, ταπεινὸν, Humile. [Hac signif. χθαμαλὸν dicitur.]

Δοχμὴ, ἡ, Hesychio σπιθαμὴ, παλαιστὴ, Spithama, Palmus : itidemque Suidæ. Sed et Aristoph. schol. δοχμὴν esse dicit παλαιστὴν, Eq. [318] : Μεῖζον ἦν δοχμαῖν δυοῖν, Duobus palmis majus erat. Pollux quoque [2, 157] δοχμὴν et δακτυλοδόχμην vocari tradit τοὺς τέσσαρας δακτύλους συγκλεισθέντας, Quatuor digitos junctos et veluti conclusos s. coarctatos : h. e. Spatium illud et mensuram, quam quatuor digiti coarctati explent : idque et παλαιστὴν nominari, h. e. Palmum. Quod si verum est, ut est, diversa hæc mensura est a spithama. Atque adeo et Eust. cum Paus. δοχμὴν esse ait τὸν παλαιστὴν, ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρός : derivari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι, et paroxytonως etiam efferri : ut et Etym. [M. p. 285, 18] esse dicit τὸ δεκτικὸν μέρος τῆς χειρός. [Eustath. p. 1291, 43 : Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δοχμῆς ἡ δόχμης βαρυτόνως γίνεται τὸ δόχμιον, περὶ ἧς Αἴλιος Διονύσιός φησιν οὕτω· δόχμη τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς (Aristophanes) ἐν τῷ, Οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. Ἐν μέντοι, φησὶ, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχμη λόγχη ὄχθη ὄγχνη. Ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη ὡς ὄχθη καὶ στάθμη κατὰ Τρύφωνα, εἰ καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ. Παυσανίας δὲ, εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη τὸ τετραδάκτυλον, ἐπάγει, Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστήν. Ἴσως δὲ, φησὶ, διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν· δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον. Ὥστε οὔτος προϋπάρχειν βούλεται τῆς δόχμης τὸ δόχμιον. Δόχμη et δόχμης scriptum in Etym. M. p. 647, 27 et 31, et apud Phot. Lex. p. 531, 5 : Τὴν δὲ σπιθαμὴν τινὲς καὶ δόχμην καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος.]

[Δοχμιάζω, Obliquor. Georg. Pachym. Andron. p. 378, A : Παρ' ἑκάτερα γὰρ ἑνὸς ἵππου δύο πεζοὶ ἐδοχμίαζον. Ib. p. 382, C. G. Dindorf.]

[Δοχμιακὸς, ἡ, όν.] Δόχιμος, Dochimus, pes in quinque syllabas excurrens, ut est ap. Quintil. 9, 4, [99]. Sed mendosa est ea scriptura, et reponendum Δόχμιος. [Alia et vitiosæ et rectæ scripturæ exx. v. ap. Santen. ad Terent. Maur. p. 132.] Unde Δοχμαϊκὸν μέτρον dicitur Metrum dochmio pede constans [⏑ – ⏑ –]. Hephæstio [p. 55] : Πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον δοχμαϊκόν· ut, Κλύειν μαίετε Τὸ ἐγχώριον. Scholiastes tamen Hephæst. [p. 161] epitritum primum nominari δόχμιον ait, constantem una brevi et tribus longis. [De hoc genere dochmii v. Santen. l. c. p. 128. Aristid. Quint. p. 39 : Δόχμιοι δὲ ἐκαλοῦντο διὰ τὸ ποικίλον καὶ ἀνόμοιον καὶ μὴ κατ' εὐθὺ θεωρεῖσθαι τῆς ῥυθμοποιίας.] Etym. [M. p. 285, 25] δοχμαϊκὸν esse tradit speciem antispastici metri : esseque μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ut, Ἐγὼ δ' οὔτε σοι, ap. Eur. Phœn. [346.] Ac alios quidem rhythmos, iambum, dactylum, pæonem, epitritum, esse ὀρθοὺς, ut qui ἐν ἰσότητι κεῖνται : hunc vero non potuisse ὀρθὸν vocari : dictum igitur fuisse δοχμαϊκὸν, quia in eo τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. [In Etym. non δοχμαϊκὸν, quæ vitiosa forma est, sed δοχμιακὸς legitur, eademque forma Hephæstioni ex codd. est restituta, ubi v. Gaisford., Meibom. ad Aristid. Quint. p. 265, et Santen. l. c. p. 132. Forma non usitata Δοχμικὸς ap. schol. Æsch. Sept. 129 : Ταῦτα δὲ δοχμικά ἐστι. Leges metri dochmiaci explicuit Seidlerus libro a. 1811 edito. G. Dind.]

[Δόχμιος. V. Δοχμός.]

[Δοχμόκορσος, ὁ, ἡ.] Δοχμόκορσοι Hesychio οἱ πλαγιοχαῖται, Qui coma sunt obliqua s. tortuosa, ad differentiam τῶν ἰθυτρίχων.

[Δοχμολόφος, ὁ, ἡ, Obliquam cristam habens.] Δοχμολόφοι [scr. Δοχμόλοφοι], Hesychio οἱ ἐκ πλαγίου τοὺς λόφους ἔχοντες. [Æsch. Sept. 105 : Δοχμολόφων ἀνδρῶν· ubi schol. : Τῶν ἐπινευόντων τοὺς λόφους, ἤτοι τὰ κράνη αὐτά. Ἐν γὰρ τῇ κινήσει συμβαίνει πλαγιάζεσθαι τοὺς λόφους. Ἢ τῶν κορυθαιόλων. Καὶ Ὅμηρος ἐφη, κορυθαίολος Ἕκτωρ.]

Δοχμὸς, [ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ,] et Δόχμιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ], Obliquus. [Hom. Il. M, 148 : Δοχμώ τ' αἴσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην. Hippocr. p. 665, 20 : Μῆτραι... δοχμοί. Erotian. p. 130 : Δογμὴ, πλάγιον. Fort. Δοχμοί, πλάγιοι. Theognost. p. 13, 27 : Δόγμος, πλάγιος.] Hesych. enim δόχμια exp. πλάγια, λοξά : et Δοχμὸν, πλάγιον [πλάγιον πεδίον] : recte, ut e Nicandro patet, qui in Ther. [478] dicit : Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιήν τ' οὐκ ἰθέαν ἀτραπὸν ἕλλων, Δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς δρόμον· nam synonymως ibi ponit δοχμὸς et σκολιὸς, et mox καμπτὸς ac πολύστρεπτος : opp. his ἰθὺς, Rectus. Sic Theocr. [22, 120] : Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. [Oppian. Hal. 2, 353 : Δοχμὸς ὑποστάς.] Eur. [Alc. 1003], δοχμίαν κέλευθον dicit, et [578], Διὰ δοχμίων κλιτύων. [Rhes. 372 : Πέλταν δοχμίαν πεδαίρων.] Nonn. autem [Jo. c. 16, 96] δόχμιον ὀμφὴν, ut σκολιὴν, pro Perplexam et ambiguam : quo sensu et Apollinis responsa dicuntur λοξά. At de dochmio pede vide in Δόχμιος [Δοχμιακός]. Rursum Nicander δοχμὰ, et Hom. δόχμια, adv. ponunt pro Oblique. Ille, in Ther. [294] : Δοχμὰ ἐπισκάζων, pro πλάγιος πορευόμενος. Hic, Il. Ψ, [116] : Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον· nisi malis, Per multa loca obliqua, Per multas vias obliquas. [Eur. Or. 1258 : Δόχμιά νυν κόρας διάφερ' ὀμμάτων. Schol. : Τὰ πλάγια τῶν οἴκων ἐπιτήρει. Et sing.

numero in versibus Æschylo male tributis ap. Theophil. Ad Autol. p. 256 et Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 118 : Ἑξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.] Porro Etym. [M. p. 285, 15] δοχμὸς derivat παρὰ τὸ δέχεσθαι, ut sit ὁ εὐχώρητος καὶ ὃν ἐστιν εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις.

Δοχμόω, Obliquo, Incurvo. Nonn. [Jo. c. 19, 12, ubi γούνατα] : Αὐχένα δοχμώσαντες, et, Αὐχένα δοχμώσαντο. Hesiod. Scut. [388], de apro : Θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμωθεὶς, Sese obliquans s. incurvans. [Hom. H. in Merc. 146 : Ἑρμῆς δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήιθρον ἔδυνεν. Nonn. Dion. 42, 182 : Ὀξὺ κέρας δόχμωσεν· 17, 348 : Γλωχῖνες ἐδοχμώθησαν ἀκόντων· 44, 108 : Ἐπίκυρτον ἐὴν δοχμώσατο δειρήν.]

Δοχὸς, ὁ, ἡ, Capax. Theophr. C. Pl. 2, 6 : Γῆ δοχὸς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ. [|| Δοχὸς, ὁ, Receptaculum.] Hesych. δογοὺς exp. δοχεῖα, λουτῆρας.

Δράβη, ἡ, Draba, herba, de qua Diosc. 2, 187. Gorr. tradit ab aliis vocari Orientale nasturtium, ab aliis Nasturtium Babylonium : semen autem ejus, piperis vicem supplere. Plin. [27, 9] Dryophonon vocat.

[Δραβῆσκος, ἡ, Drabescus, Θράκης χωρίον. Θουκυδίδης α' (100 : Ἐν Δραβήσκῳ τῇ Ἡδωνικῇ, et 4, 102 : Ἐν Δραβήσκῳ, ubi libri plures δραβησκῷ). Τὸ δ' ἐθνικὸν Δραβήσκιος, Steph. Byz. Δράβησκος Geogr. Vat. Ms. ap. Holsten., Diodor. 12, 68. Δράβισκος ap. Strabon. epit. 7, p. 331. Δραβίσκου ap. Appian. Civ. 4, 105.]

[Δράγγαι, οἱ, Drangæ, ἔθνος Περσικῆς. Στράβων ιε' (p. 721, 723, 724). Τὸ θηλυκὸν Δραγγὶς, ἡ χώρα Δραγγνὴ, ὡς ἔθος· Σωφηνὴ γὰρ καὶ Ἀραξηνὴ, Steph. Byz. Nam sic scripturam vulgatam Δραγγανὴ, ὡς ἔθος· Σωφηνοὶ γ. κ. Ἀραξηνοὶ correxit L. Dindorf. ad Diodor. vol. 4, p. 277 ed. min. Nomen regionis Δραγγιανὴ est ap. Strabon. 11, p. 516; 15, p. 723, Marcianum Heracleotam. Δραγγηνὴ ap. Diodor. 17, 79 (ubi libri duo δραγγήνης, ceteri δραγγινῆς) et 105 (ubi vulgatum Δραγγίνην emendavit L. Dindorf.). Δραγγὴ ap. Strabon. 11, p. 514.]

[Δράγδην, Prehendendo. Quint. Sm. 13, 91 : Χειρὶ δράγδην ἔγκατ' ἔχοντες. Loco Plutarchi s. v. Ῥάγδην afferendo restituit Wyttenb.]

[Δραγκάζω. V. Δρασκάζω.]

[Δραγκαλακτᾶν, βριμοῦσθαι, Fremere, gl. obscura Hesychii.]

Δράγμα, τὸ, Manipulus. Hom. Il. Λ, [69] : Τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει. [Σ, 552; Nicand. Ther. 667 : Δράγμα χερὸς πλήσας.] Theocr. [10, 44] : Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα. Xen. Hell. 7, [2, 8] : Προσφοροῦντες τῶν δραγμάτων, ἃ ἔτυχεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα. Athen. 14, [p. 618, D] : Τὰ δὲ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἁμάλας. [Hesych. : Δράγμα, ὅσον περιλαμβάνει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ὁ θερίζων. Δράγματα, δέσμαι· καὶ ὅπερ ἡ χεὶρ δράξηται. Sim. Etym. M. p. 285, 49.] || Abusive pro Ipsa segete accipi videtur in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 365] : Μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου, Segetis surgentis. || Δράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαὶ, Primitiæ frugum s. fructuum, quæ decerpuntur; ut πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, Epigr. [Leonid. Tar. in Anth. Pal. 6, 44. Levit. 23, 13 : Οἴσετε τὰ δράγματα ἀπαρχὴν τοῦ θερισμοῦ.] || Δράγματα, Hesychio συνθήματα. [Codex δράγματα, contra literarum seriem. Est i. q. δράσματα, quod Hesych. explicat per πανουργήματα. G. D. ||] Idem δράχμα [codex δράγμα] esse dicit τὸν τῆς σταφυλῆς βότρυν καὶ τὰς φοινικίνας βαλάνους.

Δραγμάναις, Hesych. exp. Cavitatibus in cerebro. [Codex Δραγμᾶναι, αἱ ἐν ταῖς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότησι. Excidit vocabulum cujus articulus superest αἱ. Seusum pervertit Musuri interpolatio δραγμάναις ταῖς ἐντὸς τοῦ... G. Dindorf.]

[Δραγματεύω. V. Δραγμεύω.]

Δραγματολόγος, ὁ, ἡ, Qui manipulos colligit. [Hesych. : Δρ., ὁ τὰ δράγματα συνάγων.]

[Δραγματοφόρος, ὁ, Qui manipulos portat. Æsop. Fab. 379. Cramer.]

[Δραγμεύω.] Δραγματεύω, seu Δραγμεύω, Manipulos colligo. Hom. Il. Σ, [555] : Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε Παῖδες δραγμεύοντες [cod. Mori δραγματεύοντες, qua forma utitur Eustath. ad h. l. p. 1162, 17] ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ἀσπερχὲς πάρεχον.

Δραγμὴ, ἡ, Etymologico [M. p. 285, 32] πλῆθος τῶν κερμάτων ἢ τῶν ὀβολῶν. [Manipulus, Gl. || I. q. δραχμὴ, quod v.]

[Δραγμὶς, ἴδος, ἡ, Pugillus, quantum tribus digitis comprehenditur. Hippocr. p. 623, 7 : Λιβανωτοῦ δραγμίδας τρεῖς· 551, 42 : Ἕψησας μαράθρου ῥίζας λεπτὰς, πλῆθος ὁκόσον τρισὶ δακτύλοισι περιλαβεῖν τὴν δραγμίδα ἐμβάλλειν. Quibus in verbis τῆς δραγμίδος expositio quædam contineri videtur, ut p. 481, 8 : Ὀριγάνου δραγμίδα ὅσην τοῖσι (scr. τρισί. G. D.) δακτύλοισι περιλαβεῖν. Scribitur etiam interdum (vitiose) δραχμὶς per χ, ut p. 570, 55 : Τῆς ἀγχούσης τὰ φύλλα δύο δραχμίδας· 584, 15 : Σταφίδος ἀγρίης ὅσον δύο δραχμίδας· 561, 22 : Ἁλὸς δραχμίδα τρίψας. Foes.]

[Δραγμὸς, ὁ, Prehensio. Eurip. Cycl. 169 : Μαστοῦ δραγμός. Quint. Sm. 1, 350 : Οἱ δὲ κόνιν δραγμοῖσι δεδραγμένοι ἀσπαίρεσκον.]

[Δραγμὸς, Dragmus, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Δράγμιος, ἢ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον, Steph. Byz.]

[Δραθάνω fingit Eustath. p. 68, 32. Δραθεῖν aoristus verbi δαρθάνω, quod v. Ubi hæc addenda HSt. verba :] Δραθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, Dormire, tali metath., qualis est in κραδία pro καρδία. Hom. [Od. Υ, 142] : Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἷσιν Ἑδραθεν ἐν προδόμῳ.

Δραίνω, ανῶ, i. q. δράω, Facio. Hom. Il. Κ, [96] : Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, i. e. δρᾷς, δύνασαι δρᾷν, Eust., ap. quem de hoc voc. plura. [Hesych. : Δραίνει, ποιεῖ, δύναται, ἰσχύει, κυλίει, γυμνάζει. Δραίνεις, δραστικῶς ἔχεις. Etym. M. p. 286, 27 : Δρᾶναι, οἶμαι ἀπὸ τοῦ ῥῆμι ἔρρην, τὸ ἀπαρέμφατον δρᾶναι. Κάλλιον οὖν ἀπὸ τοῦ δραίνω δρανῶ ἔδρανα δρᾶναι. Ἔστιν Ἰλιάδος Κ. Καὶ δράνειν (scr. δραίνειν), ἰσχύειν, δύνασθαι, ἐνεργεῖν.]

[Δραιὸν, μακρὸν, πυλεὸν, gl. corrupta Hesychii. Δαρὸν, μακρὸν, παλαιὸν Hemst. et Alb.]

[Δραιώμη, ὠφέλεια, gl. corrupta Hesychii, inter Δραίνεις et Δραιὸν collocata, fort. ex χραίσμη depravata. G. Dindorf.]

Δράκαινα, ἡ, Dracæna, ut λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα. [Hom. H. Apoll. 300 : Δράκαιναν κτεῖνεν. Æsch. Eum. 128 : Δεινῆς δρακαίνης (Furiæ). Eur. Bacch. 1355 : Δρακαίνης φύσιν ἔχουσαν· ad quem l. respicit Antiattic. p. 90, 30. Iph. T. 286 : Οὐχ ὁρᾷς Ἅιδου δράκαιναν; Lycophro 674 : Θηρόπλαστον δρ. 1114 : Δρ. διψάς. || Dracæna piscis ap. Epiphan. vol. 1, p. 162, C; 275, D. || Flagellum. Hesych. : Δράκαιναν, τὴν μάστιγα, τὴν ὑστριχίδα ὁ Ἀριστοφάνης.]

[Δρακαινὶς, ἴδος, ἡ.] Δρακαινίδες, Dracunculi, pisces, qui similes sunt Graculo pisci, VV. LL. ex Hermol. [Ephipp. ap. Athen. 7, p. 322, E.]

[Δράκανον, τὸ, Dracanum, promontorium Icariæ. Theocr. 26, 33 : Δρακάνῳ νιφόεντι. Poeta ap. Diodor. 3, 65 : Δρακάνῳ. Hesych. : Δρακάνιον, ὄρος Καρίας, ubi recte corrigitur Δράκανον, ὄρος Ἰκαρίας. Δράκονον ap. Steph. Byz. : Δράκονον, ὄρος νήσου τῆς Ἰκαρίας λεγομένης καὶ πόλις. Στράβων ιδ'. Τὸ ἐθνικὸν Δρακόνιος, ὡς Μυκόνιος, καὶ Δρακονεύς. Et sic Nonnus Dion. 9, 16 : Ἔσω Δρακόνοιο. Apud Strabon. nunc per α scribitur 14, p. 639 : Δράκανον πολισμάτιον ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ. Δρέπανον p. 637. Δράκανος, ἡ, ap. Euphorion. Anth. Pal. 7, 651 : Αἰπεινῆς Δρακάνοιο. G. Dind.]

[Δράκανος, ὁ.] Δράκανον dictum fuisse a quibusdam τὸ ἐρυθρόδανον, Gorr. refert e Diosc. [3, 160.]

[Δράκαυλος, ἡ, Quæ draconem habitare facit. Etym. M. p. 287, 14 : Δράκαυλος, Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς, ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν· ἢ (ὅτι) συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ· ἢ (ὅτι) συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Ap. Suidam masc. τῷ θεῷ, minus recte, nisi quis Draconem deum intelligere velit. Sylb. Τῇ θεῷ Suidæ codex optimus. Ex Etym. M. et Suida redintegranda Hesychii gl. Δράκαυλος.]

[Δρακεῖν. Δρακεῖς. V. Δέρκω.]

[Δράκης, ὁ, Draces, n. pr. virile, cujus vocat. Δράκης ap. Aristoph. Lys. 254 et Eccl. 293. || Alius ap. Ælian. Epist. fol. ψ, vi verso ed. Ald. G. Dind.]

[Δρακιὰ, φύλλα. Σικελοὶ, Hesychii gl. corrupta inter Δραστικὸς et Δραστιουργοὶ posita. Aliquid similitudinis habet vox Sicula Δράξων.]

[Δρακίζω. Δρακίζει, Scurratur, Gl.]

[Δράκιον, Pugillus, Gl.]

[Δράκιος, ὁ, Dracius, dux Epeorum, ap. Hom. Il. N, 692.]

[Δρακιστὴρ, Scurrator, Scurra, Gl.]

[Δρακιστὴς, Scurra, Gl.]

[Δρακονθόμιλος, ὁ, ἡ, Draconibus frequens. Æsch. Suppl. 267 : Δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν, ex emend. Bothii. Libri δράκονθ' ὅμιλον.]

[Δρακόντειον. V. Δρακόντιον.]

Δρακόντειος, [ὁ, ἡ], Anguinus. [Eur. Phœn. 1325: Κρημνῶν ἐκ δρακοντείων. Schol. : Δεῖ νοεῖν ἔσω τῶν τειχέων τὸν σηκὸν τοῦ δράκοντος εἶναι. Meleager in Anth. Pal. 12, 257 : Δρακοντείοις ἴσα νώτοις. Epigr. Anth. Plan. 4, 90: Δρακοντείους σπείρας. Δρακοντίων ὀδόντων Eunap. p. 480. Scrib. δρακοντείων.]

[Δρακόντειος, ὁ, ἡ, Draconteus. V. Δράκων.]

[Δρακοντιάδης, ὁ, Dracontiades. Matro ap. Athen. 4, p. 136, B : Μύραινα... εἰς λέχος ἡνίκ' ἔβαινε Δρακοντιάδῃ μεγαθύμῳ. Respicitur fabula de murænarum cum serpentibus congressu; de quo 7, p. 312, E. Schweigh.] B

[Δρακοντιαῖος, αία, αῖον, Anguinus. Jo. Chrysost. Seager. Vita Steph. jun. in Anal. Benedict. p. 474 : Δρακοντιαία ἐπίκλησις. Ib. p. 496 : Δρακοντιαῖον συριεὶς (l. συρίσας) μέγα εἶπεν. G. Dind. Pseudochrys. t. 7, p. 416, 26 : Τῶν δρακοντιαίων συριγμάτων· et p. 259, 8, de Eva : Δρακ. συρ. ἀγαπήτρια. Hase.]

[Δρακοντιὰς, άδος, ἡ. Δρακοντιάδας πελειάδας, columbarum genus aliunde non cognitum, memorat Nicander ap. Athen. 9, p. 395, C : Καί τε σύ γε θρέψαιο Δρακοντιάδας ὀτιοκεύσας ἢ Σικελὰς μεγάροιο πελειάδας.]

Δρακοντίας, ὁ, Anguinus. [Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 192, 14 (et Etym. M. p. 271, 3) : Ἀπὸ τῆς δράκοντος γενικῆς γίνεται δρακοντίας. Male δρακοντιὰς scriptum Etym. M. p. 101, 48. Δρακοντίας inter nomina in ας ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 34, 11. G. D.] Δρακοντίας πυρὸς, Theophr. H. P. 3, 26 [21, 2], Triticum, quod Dracontias dicitur. [Plin. H. N. 18, 7, 12.] Δρακοντίας σίκυος [σικυὸς] ap. Athen. [3, p. 74, B] dictus, ut Marcell. ap. Diosc. suspicatur, a dracunculi forma : quum et Hippocr. scribat, si in fistulam demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie provenire. Et δρακοντίας λίθος, Draconites Plinio [37, 10, 57 : *Dracontites* (nam sic alii libri) *sive dracontia*. *Dracontias* ap. Solin. c. 43], gemma, quæ fit e cerebro draconum. De qua plura ap. eum ibid. [Et ap. Tzetz. Hist. 7, 656 : Λίθοι τινὲς εὑρίσκονται (in Libya) τὴν κλῆσιν δρακοντίαι. || Δρακοντίας lectio vitiosa ap. Plut. Mor. p. 494, F : Κυνέας καὶ δρακοντίας· ubi Mezir. corrigit κύνας καὶ δράκοντας.] C

[Δρακοντίδης, ὁ, Dracontides, n. pr. ap. Aristoph. Vesp. 157, ubi schol. : Πονηρὸς οὗτος καὶ πλείσταις καταδίκαις ἐνεχόμενος, ὡς Πλάτων Σοφισταῖς. Καλλίστρατος δὲ ἕνα τῶν λ' φησὶν, εἰ μὴ ὁμώνυμος. Ἔστι γὰρ οὗτος ὁ τὸ περὶ τῶν λ' ψήφισμα περὶ ὀλιγαρχίας γράψας, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείαις. Idem vel alius ap. Plut. V. Pericl. c. 32. Duo alii ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 461, 463. || Cognomen comicum Cecropis ap. Aristoph. Vesp. 438 : Ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη. De quo Hesych. : Δρακοντίδης· τὸν Κέκροπα Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ τὰ κάτω δράκοντος εἶχε.] D

[Δρακοντικὸς, ἡ, ὸν, i. q. seq., si mendo caret ed. Grets. Epist. Pamph. p. 24, 14 : Αὕτη γὰρ δρακοντικὴ καὶ ἰοβόλων αἱρέσεων φωνή. Hase.]

[Δρακόντινος, η, ον, Anguinus. Schol. Eurip. Med. 1316 : Ὀχουμένη δρακοντίνοις ἅρμασι. Boisson.]

Δρακόντιον, τὸ, herba est, magnæ cum Aro litis, ut scribit Plin. 24, 16, ita ut ipse dubitet an sit ea herba, quæ Dracunculus Lat. dicitur, cui nom. esse scribit a radice subrutila et draconis convoluti modo. Apuleius et Marcell. Empir. Herbam Proserpinalem appellant : officinæ Serpentariam et Colubrariam. Cujus caulem Gorr. scribit versicoloribus anguis maculis variegari, purpureis etiam intercursantibus lituris, ita ut plane serpentis habitum coloremque referre videatur : fructumque ejus, postquam maturuit, tanquam linguam concavo foliorum sinu, ceu rictu quodam serpentis, exeri, et quasi spectabili hiantis draconis forma mediis e faucibus emicare. [V. Theophr. H. Pl. 7, 12, 2; 9, 20, 3, et Schneider. vol. 3, p. 622; Athen. 9, p. 371, D; Diosc. 2, 196, et conf. v. Ἄρον. Hippocr. p. 532, 33; 683, 31, et de viribus medicis hujus herbæ Galen. vol. 13, p. 169, Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 273. Δρακόντειον scribitur ap. Strabon. 17, p. 826. Δρακοντείας βοτάνης Geopon. 13, 8, p. 946. || Δρακόντια, Ficorum species, ap. Athen. 3, p. 78, A. G. D.] || Vitis nom. Colum. [3, 2 : « Præcoquem vitem nobis ante hoc tempus incognitam Græcia consuetudine dracontion vocitari comperimus ».] || Morbi genus Æthiopiæ et Indiæ familiare, maxime pueris, Aetio [14, 85] teste, qui e Leonida tradit dracunculum hunc lumbricis latis non absimilem esse, moverique sub cute sine molestia : at temporis progressu circa ipsius dracunculi extremitatem suppurationem fieri, cuteque aperta eum caput exerere. Ægineta e Sorano refert, non animal esse, sed nervosam quandam substantiam quæ opinionem motus præbeat : sicut et auctor Introductionis s. Medici, malum cutis esse tradit, varici simile, magnumque dolorem, dum paululum prominens movetur, concitans. [Describunt hunc morbum Plut. Mor. p. 733, B, ex Agatharchide, Paulus Æg. 4, 58, et similes morbos Galen. vol. 2, p. 397; 7, p. 510, scriptor Defin. med. vol. 2, p. 276, et Pollux 4, 205.] Vide plura ap. Gorr. [|| Piscis quidam. Hippocr. p. 543, 39 : Ἰχθύων δὲ σκορπίῳ, ἢ δρακοντίῳ, ἢ κόκκυγι. Weigel. Δρακόντιον, ὁ μικρὸς δράκων, incertum quo significatu, annotavit Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 123, 3. Φολιδωτὰ δρακόντια, ἀσπίδας, βασιλίσκους, Dracunculos, Ignat. in Cotel. Patr. vol. 2, p. 106. Aliam signif. notabimus s. v. Δράκων. G. Dindorf.]

[Δρακόντιος, ὁ, Dracontius, Spartiata, ap. Xenoph. Anab. 4, 8, 25; 6, 4, 30. || Alii apud Nilum Epist. 1, 314; 2, 94; 3, 36. G. Dind.]

[Δρακόντιος βοτάνη, Fel terræ, Gl. V. Δρακόντιον.]

[Δρακοντὶς, ἴδος, ἡ, avis quædam ap. Anton. Lib. c. 9, p. 64. || Δρακοντίδες, Venæ a corde nascentes. Rufus De part. hom. p. 42 : Ἱπποκράτης δὲ τὰς ἀπὸ καρδίας εὐθὺς (φλέβας) δρακοντίδας ὀνομάζει. Weigel. Similiter Psellus in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 239.]

[Δρακοντίτης. V. Δρακοντίας.]

[Δρακοντόβοτος, ὁ, ἡ, Dracones alens. Δίρκη Ὀρ. ap. Nonn. Dion. 4, 356; 46, 142. Et 44, 116 : Παρ' Ἰλλυρικοῖο δρακοντοβότου στόμα πόντου. Kall.]

Δρακοντογενὴς, ὁ, ἡ, Draconigena, Anguigena, Serpentigena, epith. Thebanorum. [Schol. Soph. Antig. 126.]

[Δρακοντογνώμων, ὁ, ἡ, Qui mente viperina est. Constant. Man. Amat. 8, 36 : Ψυχῆς δρακοντογνώμονος οὐκ οἶδε φαρμακείας. Boisson.]

[Δρακοντοέθειρα, ἡ, Anguicoma. Orph. Lith. 536 : Γοργόνα... δρακοντοέθειραν.]

[Δρακοντοειδὴς, ὁ, ἡ, Serpentis speciem habens. Δρακοντοειδῆ συρίγματα Epiphan. vol. 1, p. 149, C. Δρ. Σατὰν vol. 1, p. 231, A; vol. 2, p. 143, C. Tzetz. ad Lycophr. 1034 : Ὄφις Ὀρ. || Adverb. Δρακοντοειδῶς ex Strab. 9, p. 424 indicat Scottus : Ὡς δι' ὅλης ῥέοι τῆς Φωκίδος (ὁ Κηφισὸς) σκολιῶς καὶ Ὀρ., ubi Flexuose significat, ut apud Epiphan. vol. 1, p. 15, A : Τὸ δὲ πνεῦμα Ὀρ. περὶ τὸ ᾠὸν ὡς στέφανον ἢ ὡς ζώνην περισφίγγειν· qui paullo post eodem sensu adjectivum posuit : Ἀπὸ τοῦ δρακοντοειδοῦς πνεύματος. G. Dind.]

[Δρακοντοκέφαλος, ὁ, ἡ, Draconis caput habens. Suid. v. Ἑκάτην : Δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι. Boisson.]

[Δρακοντόκομος, ὁ, ἡ, Anguicomus. Nonn. Dion. 1, 18 : Δρακοντοκόμων φῦλα Γιγάντων· 35, 221 : Δρακοντοκόμοιο δι' ἰξύος· 47, 552 : Δρακοντοκόμοιο Μεδούσης. Planud. Ovid. Met. 4, 698; 6, 662 cit. Boisson.]

[Δρακοντοκτονία, ἡ, Draconis interfectio. Schol. Pind. Argum. Pyth. p. 485 Heyn. (p. 298 Bœckh.) : Καθαρθεὶς δ' ὁ Ἀπόλλων τὸν τῆς δρακοντοκτονίας φόνον ἐν Κρήτῃ παρὰ Χρυσοθέμιδι. Boiss.]

Δρακοντολέτης, ὁ, Draconis interfector, epith. Apollinis Πυθοκτόνου. [Epigr. Anth. Pal. 9, 525, 5.]

[Δρακοντόμαλλος, ὁ, ἡ, Anguicomus. Æschyl. Prom. 799 : Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες.]

Δρακοντόμῑμος, ὁ, ἡ, Dracones imitans. Sopater ap. Athen. [6, p. 230, F] : Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξὺδ' ἀργυρᾶν ἔχει δρακοντομίμοις ὀργάνων τορεύμασι.

[Δρακοντόμορφος, ὁ, ἡ, Draconiformis. Lycophro 1042 : Ἑρπετῶν δρακοντομόρφων. Scott. Jo. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 342 : Ὄφεων παντοδαπὰ καὶ δρακοντόμορφα γένη. Boissonade.]

[Δρακοντονήσιος. Δρακοντονησίτης. V. Δράκοντος νῆσος.]

Δρακοντόπους, οδος, Draconis pedes habens, Anguipes. [Greg. Naz. p. 141, B ed. Ben. Boiss. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 98, 16. Etym. M. p. 371, 46 : Ἄνθρωπος δρακοντόπους. Homil. Clem. p. 684, aliique scriptores ecclesiastici. Tzetz. ad Lycophr. 63 : Δρακοντόποδας ... Γίγαντας, in codd. quibusdam in δρακοντόπαιδας corruptum.]

[Δρακοντοτρῐγέω, Anguicomus sum. Tzetz. Hist. 5, 720 : Γοργόνες ... πτερωταὶ καὶ δρακοντοτριχοῦσαι.]

[Δράκοντος (νῆσος addendum) · νῆσος Λιβύης, ὡς Ἡρόδωρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Ὁ νησιώτης Δρακοντονήσιος ἢ Δρακοντονησίτης, Steph. Byz.]

[Δρακοντοφόλιδας lectio vitiosa apud Eudoc. Violar. p. 288 et Tzetz. ad Lycophr. 838, p. 825. Recte δράκοντος φολίδας ap. Eudoc. p. 105.]

[Δρακοντοφόνος, ὁ, ἡ, Dracones occidens. Orph. Lith. 156 : Δρακοντοφόνω κύνε.]

[Δρακοντοφόντης, ὁ, Serpentis occisor. Philes 6, 1, p. 236 ed. Wernsd.]

[Δρακοντοφόρος, ὁ, Draconarius, Gl. Planud. Ovid. Metam. 4, 740 : Τῇ δρακοντοφόρῳ κεφαλῇ. Boissonade. Conf. seq.]

[Δρακοντόφρουρος, ὁ, ἡ, Ab dracone custoditus. Lycophr. 1311 : Νάκην, δρακοντοφρούροις (δρακοντοφλόροις cod. Paris.; alius δρακοντοφόροις) ἐσκεπασμένην σκοπαῖς.]

Δρακοντώδης, ὁ, ἡ, Draconibus s. anguibus plenus. Eur. Or. [249] : Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ πίσειέ μοι Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας, Erinnyas intelligens, quas Orph. ὀφιοπλοκάμους eod. sensu vocat : sicut et Virg. de Tisiphone 6, [571] : ... torvosque sinistra Intentans angues; Culice [217] : Obvia Tisiphone serpentibus undique comta. [Plut. Mor. p. 551, E : Ἐκ χρηστοῦ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον. Δρακοντώδη ψέλια, Armillæ serpentium formam habentes, Hesych. s. v. Ὄφεις. Quæ Photius Lex. p. 363, 26 ψέλια δρακοντωτὰ dicit.]

[Δρακοντώνυμος, ὁ, ἡ, Draconis nomen ferens. Vita Steph. jun. in Anal. Benedict. p. 505. G. D.]

[Δρακοντωτὸς, ἡ, όν. V. Δρακοντώδης.]

Δράκος, ap. Polluc. [2, 147] cum δράγμα et δραξ ponitur quidem, at non exponitur. Videtur tamen aut eandem cum δραξ, aut saltem affinem illi significationem habere. [Maccab. 3, 5, 2 : Δαψιλέσι δράκεσι λιβανωτοῦ · ex quo l., quem HSt. s. v. Δραξ posuit, apparet neutro genere dici δράκος. G. Dindorf.]

Δράκος, εος, τὸ, Oculus, Visus. Nicander Alex. [481] : Πᾶς δὲ παρὰ δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἕλλοψ, i. e. ὄμμασι, ὀφθαλμοῖς.

[Δράκτης, Efficax, Gl. Δράστης Valckenar. ad Ammon. p. 80.]

[Δράκυλλος, ὁ, Dracyllus, n. pr. ap. Aristoph. Ach. 612.]

Δράκων, οντος, ὁ, Draco : quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψει καταπλήττοντα : unde et Γλαυκώπιδι Minervæ sacrum esse ferunt. Ad quas etymm. respexisse videtur Nicander Ther. [457] : Σπειρηθεὶς καὶ λοξὸν ὑπόδρακε ὄμμασι λεύσσων. Sic et Hom. Il. B, [309] : Δράκων ἔπι νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος, i. e. ὄψει καταπληκτικὸς, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eust. Et ap. Apoll. Rh. 4, [128] draco vellus aureum custodiens dicitur ὀξὺς ἀὐπνοισιν ὄρις ὀφθαλμοῖσι. [Æsch. Choeph. 1047 : Δυοῖν δρακόντοιν · 1050 : Πυκνοῖς δράκουσιν. Soph. Tr. 12 et 834 : Αἰόλος δράκων. Eurip. Phœn. 938 : Γηγενὴς δράκων · El. 1256 : Δεινοῖς δράκουσι. Pind. Pyth. 4, 434 : Δράκοντος λαβροτατᾶν γενύων.] ‖ Est et Monstrum marinum; sed tunc θαλάσσιος discriminis causa ei additur, ut et a Plin. [H. N. 9, 27, 43; 32, 11, 53] Marinus draco vocatur. [Δράκων ἰχθὺς, Draco, Gl. V. Aristot. H. A. 8, 13. Δράκοντες ἁλκιμοι dicuntur ab Epicharmo ap. Athen. 7, p. 287. B.] ‖ Est etiam nom. propr. cujusdam legislatoris Atheniensis. [Aristot. Polit. 2 extr.] De quo hæc Demosth. in Epitaph. [p. 1398] ad ejus nomen alludentia : Ἤδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγόν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἔστιν ἄνθρωπος λεγόμενος · οὐκ ἀλλοθέν ποθεν ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. Unde Δρακόντειοι νόμοι, Draconis leges, ap. Athen. 13, [p. 569]. Item et nomen Musici, Platonis præceptoris, [et aliorum multorum, quorum aliquos enumerat Suidas. De genit. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1199 : Οἱ Αἰολεῖς Δράκονος εἰρήκασι τὴν γενικὴν ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος.] ‖ Est et Cohors Parthorum hujus nominis, VV. LL. Lucian. [De hist. conscr. c. 29] : Οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων · σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτ' αὐτοῖς. [De dracone, signo militari, exempla Græca collegit Bœckh. ad Soph. Antig. 126 in Actis Academiæ Boruss. a. 1828, p. 64. Δράκοντα σεσιδηρωμένον (thoracis) ex Posidippo com. ap. Athen. 9, p. 376, F, indicat Schweigh. De Romanis Themist. Or. 1, p. 2, A : Ὅπλων ἀμήχανα φράγματα καὶ δράκοντας λεπτῶν ὑφασμάτων · ubi vid. Petav. ‖ Caduceus. Hesych. : Δράκοντα, τὸ κηρύκιον. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ.] ‖ Δράκοντες in VV. LL. e Polybio dicuntur quoque μάνικοι καὶ περίχειρα [Non legitur ap. Polybium], aliis βραχιονιστῆρες, Catellæ, Armillæ, Spintheres Festo, Brachialia Plinio, Murænulæ Hieronymo, Spathalia Tertulliano : a quo Dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Lucian. [Amor. c. 41] : Τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι. [Armillas δρακοντώδεις commemoravi s. v. Δρακοντώδης. Catellam cruralem dicit Antip. Sidon. in Anth. Pal. 6, 206 : Τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα χρύσειον ῥαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων · et Archias ib. 207 : Καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος.] ‖ Laquei quoque nom. ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. [Oribas. p. 172 ed. Cocch. : Τὸ σφυρῷ βρόχος περιτιθέσθω ὁ καλούμενος δράκων ἢ τὸ σανδάλιον. L. D.] Dicuntur vero Eod. auctore et Dracones in machinamentis, qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. Gorr. [Δρακόντιον dicit Hero in Mathem. vet. p. 116, 117. G. D.] ‖ Draconem Plin. [17, 23] Palmitem dicit emeritum pluribusque induratum annis. [ᾰ]

[Δράκων, οντος, ὁ, Draco, fluvius. Eustath. ad Dionys. 919 : Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι ὁ Καῖσαρ Τιβέριος ἐκ Δράκοντος αὐτὸν Ὀρόντην μετωνόμασεν, ὃ σημαίνει Ῥωμαϊστὶ τὸν ἀνατολικόν (*Orientem*). Δράκοντα ποταμὸν memorat Anna Comn. 4, p. 97, A, de quo vid. Ducang. in append. ad Cinnamum p. 279. G. Dindorf.]

[Δράλαινα, Λάμυρα, Κῶοι, gl. corrupta Hesychii.]

[Δράμα, ἡ, Drama, oppidum Thraciæ. Nicet. Chon. Hist. p. 272, B, Cantacuzenus ll. plurimis, aliisque scriptores Byz.]

Δρᾶμα, τὸ, [Factum. Æschyl. Ag. 533 : Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις ἔξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. Plato Theæt. p. 150, A : Τὸ μὲν τοίνυν τῶν μαιῶν τοσοῦτον, ἔλαττον δὲ τοῦ ἐμοῦ δράματος · ad quem l. Heindorf. : « Non vulgari signif. h. l. δρᾶμα adhibetur de Negotio s. Munere quo quis fungitur. Simili sed alio tamen modo p. 169, B : Σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖόν τί μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾶν · et Rep. 5, p. 451, C (quem l. HSt. infra affert). » ‖] Fabula, ut Latini tragœdias et comœdias Fabulas appellant. [Hesych. : Δράματα, ποιήματα. [Δρᾶμα,] πρᾶξις ἢ λόγος περιέχων ὑπόθεσίν τινα. Aristot. Poet. c. 3 : Πράττοντας γὰρ μιμοῦνται καὶ δρῶντας ... ὅθεν καὶ δράματα καλεῖσθαί τινες αὐτά φασιν. Aristoph. Ran. 1021 : Δρᾶμα ποιήσας Ἄρεως μεστόν · 920 : Τὸ δρᾶμα δ' ἂν διήει · 924 : Ἐπειδὴ ... τὸ δρᾶμα ἤδη μεσοῖ · Ach. 470 : Φροῦδά μοι τὰ δράματα. Plato Symp. p. 222, D : Σατυρικὸν δρᾶμα τοῦτο. Antiattic. p. 89, 32 : Δρᾶμ' ἀκοῦσαι, ἀντὶ τοῦ δράματος ἀκοῦσαι. Ἀντιφάνης Βουσίριδι.] Lucian. De calumn. [c. 7] : Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος. Sæpe occurrit apud Athenæum, ubi variorum poetarum δράματα citantur. ‖ Interdum generalius : eo sensu, quo Gall. dicitur, *Je vous conterai toute la farce.* [Polyb. 33, 16, 10 : Τὴν κατασκευὴν τοῦ δράματος ἐνενόουν καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἐβδελύττοντο προφανῶς.] Philostr. : Ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα.

Synes. in fine Epistolæ, in qua periculum in mari suum narrat : τοῦτό σοι τὸ δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν ὅ, τε δαίμων ἡμῖν ἀνήρμοσε, καγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι, Res ad perniciem spectans evasit tandem in risum et lætitiam, Bud. Plato De rep. 5, p. 61 [451, C] : Τάχα δὲ ὀρθῶς οὕτως ἂν ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα διαπεραν θὲν, τὸ γυναικεῖον αὖ διαπεραίνειν, Postquam ea, quæ ad viros pertinent, explicuerimus, Bud. [Plato Apol. p. 35, B : Τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα (familiam et amicos rei) εἰσάγοντος. Polyb. 24, 8, 12 : Τρίτον δ' ἡ τύχη δρᾶμα κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπεισήγαγε τὸ κατὰ τοὺς υἱούς. Theodoret. vol. 1, p. 425 : Τούτου χάριν ὁ προφήτης τὸ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πένητος συντέθεικε δρᾶμα· 430 : Ὑπέθετο γυναικὶ συνετῇ δρᾶμα διαπλάσας εἰς οἶκτον ἑλκύσαι τὸν βασιλέα δυνάμενον. Gregor. Naz. Epist. 18, p. 782, A : Εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν, δρᾶμα γεγόναμεν οἵ ποτε νομισθέντες εὐδαίμονες. Quem l. cum aliis attulit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 414 et 637.] Idem interpr. Actus, Facinus, in Gregor. : Πάλιν ἡ σκηνὴ τῆς ἀνελευθερίας, πάλιν τὸ δρᾶμα τῆς ἀσεβείας, Ecce alter actus impietatis, de Juliano loquens. Addit a Theodoret. H. E. sæpe pro Facinore poni in malam partem. [Vol. 3, p. 849 : Τὸ παμμίαρον ἐκεῖνο καὶ δυσσεβὲς κατεσκεύασαν δρᾶμα· 852 : Οὐκ ἀναμείνας τὴν ἀπὸ τῶν μαστίγων ἀνάγκην τὸ συντεθὲν ἐγύμνωσε δρᾶμα· vol. 4, p. 620 : Τὸ τῆς κλοπῆς δρᾶμα. Achill. Tat. 8, 9 : Τὸ γὰρ δρᾶμά σου ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἠκούσαμεν.]

Δρᾰμᾰτίζω et Διαδραματίζω, Ago fabulam, Bud. e Diog. L. [Διαδραματίζειν legitur ap. Diog. L. 3, 56. Verbi simplicis exemplum non vidimus.]

Δρᾰμᾰτικός, ἡ, ὸν, ut δρ. διήγημα, Aphthon., Narratio dramatica, i. e. Qualis est dramatum, sc. Tragœdiæ, Comœdiæ. [Aristot. Poet. c. 4 : Ὅμηρος ... μιμήσεις δραματικὰς ἐποίησεν.] In VV. LL. exp. Ficta narratio. Et δρ. μῦθος, ibid., Poetica fabula. [Aristot. Poet. c. 23 : Ὅτι δεῖ τοὺς μύθους καθάπερ ἐν ταῖς τραγῳδίαις συνιστάναι δραματικούς. Δραματικὴ ἀτοπία Dionys. A. R. 1, 84.] Item τὸ δραματικὸν, Opus, Poema, in quo solæ personæ agunt absque poetæ interlocutione. Affertur item e Diomede, δραματικὸν poema esse i. q. μιμητικόν. [|| Adverb. Δραματικῶς. Asterius p. 20, A : Δρ. ὁ λόγος τὴν νουθεσίαν ἐξέθετο. G. D. Eustath. p. 6, 11 : Ὁ δὲ ποιητὴς εἰ καὶ δρ. ἔγραψεν. Boisson. Basil. t. 1, p. 935, A : Ἐπιθαλάμιός ἐστιν ᾠδὴ δρ. πεπλεγμένη. Hase.]

[Δραμάτιον, τὸ, Fabella. Plut. V. Demosth. c. 4 : Δραμάτιον εἰς τοῦτον κωμῳδῶν αὐτὸν Ἀντιφάνης πεποίηκεν. G. Dindorf.]

Δρᾰμᾰτοποιέω, In modum dramatis conscribo, Bud. p. 816 ex Aristot. [Poet. c. 4 : Ὅμηρος ... οὐ ψόγον ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας.]

Δραματοποιΐα, ἡ, i. q. δραματουργία. [Philo vol. 2, p. 597, 29 : Ἡ κατὰ παντὸς τοῦ ἔθνους ἐμελλε σκηνοβατεῖσθαι δρ., ubi cod. Medic. δραματουργία. Schol. Dion. Chrys. vol. 2, p. 717 : Πλάττειν τοιαῦτα οἷα ἐν τραγῳδίαις ἡ δρ. ἐσκευώρηται. G. Dindorf.]

Δραματοποιὸς, ὁ, Dramatum scriptor, i. q. δραματουργός. Exp. et Actor fabularum, e Luciano. [At ap. Lucianum, ubi semel, ni fallor, occurrit hæc vox, est i. q. Scriptor dramatum. Philop. c. 13 : Τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ Ὄρνιθας ποιημάτια. Hase.]

Δραματουργέω, Opus dramaticum scribo. In Aristophanis Vita [p. xv, 22 Dind.] : Ἐκ τούτου τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρος καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν. In modum dramatis conscribo et compono, Athen. 1, [p. 1, F] : Δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Alciphro in persona Menandri Ptolemæo regi rescribentis [Epist. 2, 3 prope fin.] : Δραματουργεῖν τι καινὸν ταῖς ἑτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, Edere opus comicum quotannis. In VV. LL. e Gregorio affertur, Ἃ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως, tanquam act. signif., quum pass. sumi debeat : ut etiam Bud. exp. [Method. De resurrect. p. 321, D : Ἡ βραχύβιος αὕτη ζωὴ ἡ ἀπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν δραματουργημένη. Routh. Hesych. : Δραματουργεῖν, πανουργεῖν, συντιθεῖν, πράττειν. Δραματουργηθέντων, πραχθέντων. Ἐδραματουργήθη, ἐπράχθη. Epiphan. vol. 1, p. 210, A : Αἰσχρὰς δέ τινας ὑπονοίας ἑαυτῷ προσποριζόμενος δραματουργεῖ ὁ τάλας. Conf. ibid. p. 62, D; 70, D; 214, B; 223, D; 265, B. G. Dind.]

Δραματούργημα, τὸ, Opus dramatice scriptum, Opus dramaticum. [|| Fabula, Commentum. Hesych. : Δραματούργημα, σύνθημα· et, Σύνθεμα, σημεῖον ἁρμῆς, δραματούργημα, σύμβλημα. Diodorus episc. Tarsi ap. Phot. Bibl. p. 221, 23 : Τὸ μὴ συνορᾶν αὐτοὺς τὸ ῥηθὲν κατὰ τῶν ἀνθρώπων δρ. Epiphan. vol. 1, p. 207, A : Ἐκ τοίνυν τῶν δύο λόγων τούτων ἢ τριῶν τὰ πάντα αὐτῶν εὐθὺς ἐλεγχθέντα καταλειφθήσεται δραματουργήματα. Anna Comn. 13. p. 388, B; Joseph. Genesius p. 39, C.]

Δραματουργία, ἡ, Dramatum scriptio. Bud. in Gregor. : Κατὰ τὴν Ἡσαΐου δραματουργίαν, vertit Opus dramatice scriptum, in quo personæ loquentes introducuntur. [Figurate Sopater ap. Stob. Floril. 46, 52 : Τῇ φαινομένῃ ταύτῃ τοῦ βίου δραματουργίᾳ. Epiphan. vol. 1, p. 70, D : Δραματουργεῖ δὲ ἡμῖν δραματουργίαν ὁ δεύτερος μιμολόγος ἐν τῷ περὶ σταυροῦ λόγῳ· 84, C : Ἡ τῆς μωρολογίας δρ. Conf. ib. p. 265, B; 275, B; 382, C; 386, A; 401, C. G. Dindorf.]

Δραματουργὸς, ὁ, Dramatum scriptor. [Just. M. Ad Græc. p. 39, C. Angl. || Commenti auctor. Vita Athanasii ap. Phot. Bibl. p. 480, 7 : Τὸν ἔλεγχον ἄφυκτον τοῦ πλάσματος οἱ δραματουργοὶ συνιδόντες. Sic cod. Venet. Vulgo ἄφυκτον τοῦ δράματος συνιδόντες. G. D. Joseph. B. Jud. 1, 26, 4 : Τὸν δὲ λυμεῶνα τῆς οἰκίας καὶ δραματουργὸν ὅλου τοῦ μύσους, Machinatorem. Hase.]

[Δραμεῖν. V. Τρέχω.]

[Δράμημα. V. Δρόμημα.]

[Δραμητέον, Currendum. Sext. Emp. Adv. math. 8, 271, p. 509.]

[Δράμις et Δράμις.] Δράμικες, sive Δράμιδες, Panes quidam sic dicti, teste Athen. 3, [p. 114, B : Δράμικες δὲ καὶ ἄραξις παρ' Ἀθαμᾶσιν ἄρτοι τινὲς οὕτω καλοῦνται. Καὶ οἱ γλωσσογράφοι δὲ ἄρτων ὀνόματα καταλέγουσι· Σέλευκος μὲν δράμιν ὑπὸ Μακεδόνων οὕτως καλούμενον ...]

[Δρᾶνης, ὁ, ἡ, Strenuus.] Δρανεῖς Hesychio δραστικοί [unde ἀδρανεῖς].

Δράνον, Hesychio est ἔργον, πρᾶξις, ἄγαλμα, κατασκεύασμα, ὄργανον, δύναμις. [Apud Hesych. Δρανὸς scribitur. Δρᾶνος, τὸ, Schneider.]

Δρᾰ̀ξ, ακὸς, ὁ, Pugillus, i. e. Quantum pugno comprehendi potest [Glossa cod. Coislin. N. T. : Ἡ δρὰξ ὅσον δύναταί τις δράξασθαι τῇ χειρί. Ἔστι δὲ ξέστου τὸ τέταρτον. Quam Albert. attulit ad similem Hesychii gl. Porphyrius De abst. p. 63, 40, ab Hemst. cit. : Ἀλφίτων ὀλίγας δράκας], ut, Ἀλῶν δράκα εἰς ὄξος δριμέος ξέστην βαλόντα, Hippiatr. Chrysost. : Οὐκ εἰ πενέστερος τῆς δράκα ἀλεύρου μόνον κεκτημένης. Maccab. 3, [5, 2, de quo l. v. s. voc. Δράκος] : Δράκεσι λιβανωτοῦ δαψιλέσι. [Cohel. 4, 6 : Πλήρωμα δρακὸς ἀναπαύσεως.] || Item παλάμη τῆς χειρὸς, Hesychio. [Gloss. Ms. in Pentateuch. : Δρακὸς, τῆς παλάμης τῆς χειρὸς τοῦ χωροῦντος. Cyrill. Lex. : Δρὰξ, τὸ πλάτος τῆς παλάμης. Schleusn.]

Δράζων [Arcad. p. 14, 17 : Τὰ εἰς ζων ... βαρύνονται ... τὸ μέντοι δραζὼν ὀξύνεται ὡς ἐπιθετικόν. Simile et significatione et accentu voc. est ap. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 38, 20 : Πρηξών πρηξόνος· οὕτως γὰρ τοὺς ἀγοραίους καλοῦσι Σικελοί. De quo conjecturam minus probabilem proposuit Lobeck. Aglaoph. p. 1326. G. D.] ab Hesych. dicitur esse ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν, εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ εὐχὰς [ἀπαρχὰς Bernh. Eratosth. p. 166] ἔπεμπον, indeque δράξωνας [δράξοντες ap. Hesych. legitur, in cod. δράσοντες scriptum] esse appellatos, h. e., ut Etym. [M. p. 286, 33] exp., τοὺς κατ' ἀγορὰν τῶν ἁλφίτων ἢ τοὺς ἄλλων τινῶν δραττομένους καὶ ἁρπάζοντας. || Δράζων signif. etiam πορνοβοσκὸν, ut ap. Diogenem [Diogenianum] idem Etym. se reperisse annotat. [Etym. verba sunt : Δράζων ἡ λεγομένη Σικελική· σημαίνει δὲ τοὺς κατ' ... ἁρπάζοντας· οὕτως Ἐρατοσθένης καπηδάλους καλεῖ· παρὰ οὖν τὸ δράττεσθαι· de quibus Lobeck. Aglaoph. p. 1031 seq. : « Plutarchus, quem jam Erasmus attigit in Adag. p. 80, Ἁρπαγὰ Κοτυττίοις· Κοτυττὶς ἑορτή τίς ἐστι Σικελική, ἐν ᾗ περί τινας κλάδους ἐξάπτοντες πόπανα καὶ ἀκρόδρυα ἐπέτρεπον ἁρπάζειν· quem l. benigne illustrat Cyrillus Hieros. Catech. Myst. 1, 4, p. 281 ed. Milles. : Τὰ ἐν εἰδωλικαῖς πανηγύρεσι κρεμώμενα ἔσθ' ὅτε κρέα ἢ ἄρτοι ἢ ἄλλα τοιαῦτα, etc. Hujus autem moris ad nostra usque secula propagati vestigium mihi cernere videor in Etymologici loco implicatissimo. ... Primam hujus adnotationis

partem manifestum est spectare ad illud solemne Siculum, quo iresionæ in pompa circumductæ, ut videtur, missilium instar popello ad diripiendum proponebantur. De hoc loquitur etiam Hesychius: Δράξων· ἐν Σικελίᾳ (sc. ἱερόν τι ἦν Κοτυττοῦς) εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ εὐχὰς ἔπεμπον, ὅθεν καὶ Δράξοντες ἐκλήθησαν, non qui mitterent sed qui diriperent rusticorum donaria. Sed idem nomen etiam de aliis lucrionibus usurpatum, quos Etym. significat his verbis, σημαίνει δὲ (καὶ) τοὺς κατ' ἀγορὰν, etc. quibus quæ præmissa erant de ludicro Siculo, exciderunt, sicut in sequentibus post οὕτως Ἐρατοσθένης elapsum videtur nomen antiquioris scriptoris, v. c. Σώφρων δὲ καπηδάλους λέγει, sive potius καψικιδάλους, quo nomine et aliis compluribus significatur hominum genus hodie ignotum, olim vero percelebre, fora, diribitoria, porticus, loca sacra et profana frequentare solitum.» Postrema Etym. verba de Draxone lenone Lobeckius refert ad illum Selinusium lenonem, qui dives factus τελευτῶν τὰ ὄντα προὔθηκεν εἰς ἁρπαγήν, unde natum proverbium Ἁρπαγὰ τὰ Κινάρου Zenob. 1, 31.] B

[Δραπενίς. V. Δρεπανίς.]

[Δραπεταγωγὸς, ὁ, Fugitivum retrahens, comœdia Antiphanis, memorata ab Athen. 4, p. 161, E.]

[Δρᾰπετεία, ἡ, Fuga. Hesych. v. δράσκασις, ubi δραπέτεια scriptum.]

[Δραπέτευμα, τὸ, Aufugium, Διοκλῆς Μελίτταις, Antiattic. p. 88, 20. Nicet. Chon. Hist. p. 357, D: Πολλῷ μακροτέρῳ χρησάμενον δραπετεύματι. G. Dind.]

[Δραπέτευσις, εως, ἡ, Fuga. Nicet. Chon. Hist. p. 70, D.]

Δραπετεύω, Fugio, proprie de Servo fugitivo, Transfuga. Xen. [Mem. 2, 1, 16]: Τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι. Lucian. [Somn. c. 12]: Καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν ὡς ἐμέ. Item Fugio servi fugitivi more, atque adeo generaliter pro Fugio. [Plato Menon. p. 97, D: Καὶ ταῦτα (τὰ Δαιδάλου ἀγάλματα), ἐὰν μὴ δεδεμένα ᾖ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει. Cum accus. personæ Sympos. p. 216, B: Δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω.] Interdum cum accus. rei. Synes.: Ἵνα δραπετεύσω τοῦ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν. C

Δρᾰπέτης, ὁ, Fugitivus. [Hesych.: Δρ., φυγάς.] Proprie Servus fugitivus [Δραπέτης ἀνὴρ Soph. Acris. ap. Stob. Floril. 62, 30. Δραπέτης ἄνθρωπος Plat. Men. p. 97, E]: ut δραπέτην μεταδιώκειν, καταλαμβάνειν, Lucian. [Vit. Auct. c. 27, et al.] Et δραπέταις ποσὶ [καὶ λελοιπόσι τὴν τάξιν], Æschin. [C. Ctesiph. p. 75, 13. Eur. Or. 1498: Δραπέτην ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα· Rhes. 69: Ἐν ὄρφνῃ δραπέτης μέγα σθένει. Aristoph. Ach. 1187: Ξυναντᾷ δραπέταις. Luciani dialogus est Δραπέται inscriptus.] Sed extenditur et ad alia, ut Lat. Fugitivus et Fugax. Sic δραπέτης κλῆρος, Soph. Aj. [1285, ubi respicitur ad dolum Cresphontis, de quo v. schol.] Ceterum quod δραπέτης quidam grammatici dictum volunt quasi τοῦ δρᾶν, ὅ ἐστιν δρᾶν, ἐκπετασθεὶς δοῦλος, ridiculam argutiem habere mihi videtur. [|| Simpliciter servum significat ap. Laurent. Lyd. De magistr. p. 18: Καθότι δεσπότης ὄνομα κοινόν ἐστιν αὐτοῖς (τοῖς Ῥωμαίοις) καὶ τοῖς ἕνα δραπέτην κεκτημένοις. G. Dindorf.]

Δρᾰπετίδης, ὁ, ead. signif., pro quo δραπετίδας ap. Mosch. [1, 3], Dorice posito α pro η, Δραπετίδας ἐμός ἐστιν, in idyllio quod inscribitur Ἔρως δραπέτης. D

[Δρᾰπετικὸς, ἡ, ὸν, Fugitivarius, Gl. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 102: Τῶν δραπετικῶν σωμάτων. Plut. V. Pomp. c. 31: Ἄνθρωπος ἑαυτὸν εἰς δραπετικὸν θρίαμβον ἀμωσγέπως ἐμβαλεῖν μηχανησάμενος, Triumphum de fugitivis. || Adverb. Δραπετικῶς Hesych. s. v. Δραπετίνδα.]

Δρᾰπετίνδα, quod Hesych. exp. δραπετικῶς, Fugitive, Fugaciter. At Suid. [apud quem libri meliores hanc gl. omittunt, et Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 164, 30,] genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse, ut unus e pueris oculis clausis clamaret τηρῶ, φυλάττω, reliqui autem fugientes ne caperentur caverent. [Tradit hoc Etym. M. p. 286, 49. Videtur idem ludus esse quem Pollux 9, 117 describit ἀποδιδρασκίνδα dictum. G. Dind.]

Δρᾰπέτις, ιδος, ἡ, Fugitiva ancilla. Pollux [?] et Suid. [dativum afferens δραπέτιδι] e Cratino. [Cujus comœdia fuit Δραπέτιδες inscripta. Sophocl. ap. Etym. M. p. 393, 14: Εὐναῖος εἴη δραπέτιν (nam sic Sylb. corrigit vulgatum δραπέτην) στέγην ἔχων. Meleager in Anth. Pal. 12, 80: Ἔρως εὑρὼν δραπέτιν (ψυχήν).] Sic δραπέτις τύχη Theophyl. in Epist. [Isocr. Ep. 10: Τὴν δραπέτιν τύχην δραπέτευε. Δραπετίδος (sic) δυνάμεως Theophyl. Sim. Histor. p. 133, B. G. Dindorf.]

Δραπετίσκος, ὁ, Servulus fugitivus. [Lucian. Fugit. c. 33: Τὼ δύο δὲ τούτω τὼ δραπετίσκω.]

[Δραπετοδούλως, Ut servis fugitivis. Epiphan. vol. 2, p. 271, B: Δρ. ὑμῖν ἐπιτρέποντος τὴν τῶν πυλῶν τῶν αἰωνίων ἔπαρσιν. G. Dindorf.]

[Δραπετοποιὸς, ὁ, Fugitivum faciens. Jo. Chrysost. Hom. 20, vol. 5, p. 125, 26. Seager.]

[Δραπέτρια, ἡ, i. q. δραπέτις. Jo. Chrysost. vol. 11, p. 113: Λοιδορησαμένη τῇ ἀθλίᾳ καὶ ταλαιπώρῳ, Θεσσαλίδα, δραπέτριαν, προεστῶσαν καλοῦσα. Seager.]

[Δραπτός. V. Δρεπτός.]

[Δράπων, ωνος, ὁ, i. q. δραπέτης ap. Arcad. p. 14, 19, Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 34, 12. Non recte fortasse Suid.: Δράπων, ὄνομα κύριον. G. D.]

Δρασείω, q. d. Facturio, Facere s. Patrare cupio. Soph. Aj. [326]: Ὡς τι δρασείων κακόν. Et [585]: Τί ποτε δρασείεις φρενί; [Eur. Phœn. 1214: Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον;] Utitur et Aristoph. [Pac. 62, Vesp. 168. Hesych.: Δρασείοντες, ἐνεργητικῶς ἔχοντες. Δρασείων, δραστικῶς ἔχων. Georg. Pachym. Andron. p. 396, D: Τὸ τῶν δρασειόντων ἀσθενές.]

[Δράσιμος, ὁ, ἡ, Promptus ad agendum, Strenuus. Æsch. Sept. 554: Ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον. (Quo l. utitur Tzetz. Histor. 5, 994.) Schol.: Περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ πολεμικώτατός ἐστι.]

[Δρασιππίδης. V. Ἀποδρασιππίδης.]

Δρᾶσις, εως, ἡ, Actio, VV. LL. sed sine exemplo. [Lucian. Tragop. 275: Ἔστιν τις ἐν γῇ φαρμάκου δρᾶσις (Efficacitas) τόση, ὃ χρισθὲν οἷδε τὴν ἐμὴν παῦσαι βίαν; Thom. M. p. 332: Τὰ πρὸς πεῖσιν ἢ δρᾶσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται. Schæf. Et hanc et aliam signif. memorat Etym. M. p. 287, 6: Δρᾶσις σημαίνει τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ὅρασιν. Παρὰ τὸ δρῶ τὸ πράττω καὶ τὸ βλέπω τὸ ὁρά καὶ δράξ καὶ ὑπόδρα καὶ ὑπόδραξ, καὶ δρατοί οἱ ὀφθαλμοί· καὶ δραπέτης ὁ περιβλεπόμενος μὴ ἁλῷ (ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας ait Apollon. in Bekkeri Anecd. p. 549, 24). Δρῶ δράω οὖν δρᾶσις, ὡς πράξω πρᾶξις. Παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὁρῶ, ἀφ' οὗ καὶ δρᾶσις ἡ βλέψις, δέδρατα δρατός καὶ δρατοί οἱ ὀφθαλμοί. Quibuscum conferenda quæ de ὑπόδρα tradit p. 781, 44. || Δρᾶσις, i. q. θυσία, Sacrificium. Hesych.: Δράσειν, θύειν, καὶ (Δράσεις addit Kust. probabiliter) θυσίας, Αἰολεῖς.]

Δρασκάζω, i. q. præcedentia [διδράσκω ejusque composita]: sed antiquum, ut opinor, verbum. Lysias certe [p. 117, 6: Τὸ δὲ δρασκάζειν, ὃ νῦν ἀποδιδράσκειν ὀνομάζομεν] per ἀποδιδράσκειν exponit in quadam antiqua lege. [Hesych.: Δρασκάζειν, κρύπτεσθαι, ἀποδιδράσκειν. Unde proverbium ἐν ἄλῳ δρασκάζεις, ἀντὶ τοῦ ἐν ἄλῳ κρύπτῃ. V. Zenob. 3, 74 et alios. Heins. Hes.: Δασκάζει, ὑποφεύγει. Alibi, Δασκαρεῖ, διαφεύγει. Utrumque corruptum est ex Homerico verbo ἠλασκάζει, nisi ex δρασκάζει natum putes. Ruhnk. Ep. crit. 1, p. 87. || Idem Hesych.: Δραγκάζειν, κρύπτειν, pro δρασκάζειν, ut videtur Alberto.]

Δράσκασις, εως, ἡ, Hesychio δρασμὸς, διάδρασις, δραπετεία, Fuga. [Duæ sunt glossæ Hesychii interposita alia disjunctæ, Δράσκας, δρασμὸς, et Δράσκασις, ἡ διάδρασις, ἢ δραπετεία· quas recte pro una habuit HSt.]

[Δράσμα, τό.] Δράσματα Hesychio [qui genitivum posuit δρασμάτων] πανουργήματα. [Conf. Δράγμα.]

[Δρᾰσμὸς, ὁ.] Δράω, idem [quod διδράσκω]; sed hoc quoque thema inusitatum est: a quo tamen formatur verbale Δρασμὸς, Fuga. [Hesych.: Δρ., φυγή. Δραπετεύειν, δρασμῷ φυγεῖν. Legitur bis ap. Æsch. Pers. 360: Δρασμῷ κρυφαίῳ· et 370: Ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά· nusquam apud Sophoclem, aliquoties ap. Eurip., Iph. T. 1300: Τί ἡμῖν τοῦ ξένου δρασμοῦ μέτα; et numero plur. Herc. F. 1010: Ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα. Ναΐοις δρασμοῖς Iph. T. 892. Βαρβάροις δρασμοῖς Or. 1374.] Unde δρασμῷ χρῆσθαι pro Fugere, Æschin. [p. 56, 38.] Et δρασμῷ ἐπιθέσθαι, Fugam aggredi, Synes. [Polyb. 5, 26, 14: Φόβου πλήρης ἦν καὶ περὶ δρασμὸν ἐγένετο.] Et δρασμὸν βουλεύειν, Lucian.

[Contempl. c. 21, Epist. Sat. 35. Plut. V. Agid. c. 6 : A Σ, 76; Υ, 160. Manetho 3, 210 : Δρηστῆρας ἐν ἔργοις. Ὥσπερ ἐπὶ δεσπότην ἀγομένους ἐκ δρασμοῦ. Aristid. vol. 2, p. 194 : Ὁ δρασμὸς ἑνίκα καὶ πράγματα αἴσχιστα ἔμελλε συμβήσεσθαι. Alia exx. attulit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 569.] Δρησμὸς, Ion. pro δρασμὸς, Herodot. [Δρησμὸν βουλεύειν 5, 124 et al., βουλεύεσθαι 8, 75. Δρησμῷ ἐπιχειρέειν 6, 70. Et 8, 23 : Ἀγγέλλων τὸν δρησμὸν τὸν ἀπ' Ἀρτεμισίου τῶν Ἑλλήνων. Maximus Περὶ καταρχ. 390, 430. Δρασμὸς ex δορατισμὸς corruptum. v. s. h. voc.]

Δράσσω, s. Δράττω, ξω, Prehendo, Manu corripio [Activæ formæ, quam ponunt Pollux 3, 155 (δράττεσθαι 2, 147) et Etym. M. p. 285, 43, exempla sunt rarissima. Versio Græca legum Rotharis p. 80 ed. Zachar. : Ἐὰν ... θηρίον ἄγριον ὑπό τινος τοξευθῇ καὶ οὐ δυνηθῇ ὁ τοῦτο τοξεύσας εὐθὺς αὐτὸ δράξαι ... Suspectum est quod legitur in versu Nili ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 538 : Ζήσεις βίον ἄριστον, εἰ βᾶστα δράττεις. Fort. πράττεις. G. D. Hesych. : Δρασσόμενοι, κρατοῦντες. Herodot. 3, 13 : Ταύτας (τὰς μνέας) δρασσόμενος, αὐτοχειρίῃ διέσπειρε τῇ στρατιῇ. Suid. s. Ἀνερριχῶντο, ab Hemst. cit. : B Χερσὶ καὶ ποσὶ δρασσόμενοι (περιδρασσ. Bekk. Anecd. p. 398) ἀνήρχοντο. Maximus Περὶ καταρχ. 111 : Δρασσομένη χαίτης], ut Virgil. : ... arcumque manu celeresque sagittas Corripuit. Apprehendo. Hom. Il. N, [393 et Π, 486] : Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς, Βεβρυχὼς, κόνις δεδραγμένος αἱματοέσσης, Eust. exp. ἁπλῆ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶν ἡ ὁδοῦσι. [Locum Hom. imitatur Quint. Sm. 1, 350 : Οἱ δὲ κόνιν δραγμοῖσι δεδραγμένοι ἀσπαίρεσκον. Eur. Tro. 745 : Τί μου δέδραξαι χερσὶ κἀντέχει πέπλων. Sed Sophocli Antig. 235 : Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, ex libris melioribus restituendum πεφραγμένος vel potius forma Attica πεφαργμένος. Plato Lys. p. 209, E : Δραξάμενοι τῶν ἁλῶν. Plut. V. Alex. M. c. 74 : Δραξάμενος αὐτοῦ τῶν τριχῶν. Polyb. 8, 8, 2. G. D. Callim. H. in Apoll. 76 : Λασίης ἑδράξαο χαίτης. Nonn. Dion. 37, 383 : Λασίης δεδραγμένος οὐρῆς.] Et med. LXX Interprr. Job. 5, [13, ubi καταλαμβάνων sine var. ap. Bos.] : Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. : Δράσσεσθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας, Apprehendere, Amplecti : nam δράξασθε παιδείας [Ps. 2, 12] Hesych. exp. ἐπιλάβεσθε παιδείας ἢ ἐπιστήμης. Et δράξασθαι τῆς νομῆς, Prehendere possessionem, Bud. e Pand. Δραξάμενος τῆς προφάσεως, Arrepta occasione, Idem e Liban. [Diodor. 12, 67 : Καιροῦ δραξάμενοι. Pseudoplut. De fluv. p. 1160, C : Ἀφορμῆς δραξάμενος. G. D. Sext. Emp. p. 712 : Δραξάμενοι τἀγαθοῦ. Hemst. Callim. Ep. 37, 15 : Ἐφείσατο μείζονος οἴκου δράξασθαι· ad quem l. Jacobs. vol. 7, p. 295 : « Ut hic, sensu translato Demodoc. ep. 3 (Anth. Pal. 11, 238) : Ἣν μεγάλης δράξωνται ἀπήνης, Si magistratum adepti fuerint. Epigr. in stat. athl. 21 (ibid. 15, 50) : Σοφῆς ἑδράξαο νίκης. Addæus (ib. 10, 20) : Ὅρκων δράσσεο χερσὶν ἅλαις. »]

[Δραστειρα, ἡ.] Δραστειρας, Hesychio τὰς θεραπαίνας καὶ διακόνους. Δρήστειρα, Famula. Δρήστειραι, Ion. pro δράστειραι, ut ὀρησμοσύνη pro δρασμοσύνη, Strenuæ actrices, Sedulæ factrices operis, Famularum epith., ap. Hom. Od. K, [349; T, 345] : Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο Τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κατὰ δρήστειραι ἔασσι [ἔασι. Apoll. Rh. 3, 700 : Δρήστειρα D πέλεσθαι.] Δρηστῆναι, Hesychio διάκονοι, θεραπαίναι, sed suspectum. [Cyrill. Δρηστεῖραι. Recte Kuster. Δρήστειραι.]

[Δραστέος, α, ον, Faciendus, et] Δραστέον, Faciendum, Perficiendum. [Soph. OEd. T. 1443 : Ἐκμαθεῖν τί δραστέον· El. 1019 : Δραστέον τοὔργον τόδε. Eur. Iph. A. 1024 : Δραστέον δ' ἅ σοι δοκεῖ· El. 262 : Γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας εὖ τε δραστέον· Eurysth. fr. 7 : Εἰδέναι τὸ δραστέον. Plato Leg. 1, p. 644, B : Τοῦτ' ἀεὶ δραστέον. Plurali numero Soph. Tr. 1024 : Ὁποῖα δραστέ' ἐστί.]

Δραστὴρ, ῆρος, ὁ [a verbo δρᾶν], Acer ad res agendas, Strenue et acriter res agens. Etym. [M. p. 286, 56 : Δραστὴρ, ὁ νοητικὸς κατ' ἐπιβολήν. Tum addit Δραστῆρας, μαγείρους, διακόνους. Sim. Hesych. : Δραστῆρας, τοὺς ὑποποιοὺς, μαγείρους.] Δρηστὴρ [forma Ionica] pro δραστὴρ, sive potius δρηστὴρ a δρήσσω posito pro δράω, Minister, Famulus. [Hesych. : Δρηστῆρας, πράκτορας, θεράποντας. Δρηστῆρες, ὑπηρέται, λειτουργοὶ, διάκονοι, θεράποντες. Hom. Od. Π, 248 : Ἐξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται·

[Δραστὴρ, ῆρος, ὁ (a verbo διδράσκειν), Fugax. Form. Ionica Babrias Fab. 6, p. 406 ed. Cor. : Δρηστῆρα λῃστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα. G. Dindorf.]

[Δραστηριόομαι, Audacter facio. Eustath. Opusc. p. 288, 30 : Στρατιῶταί τινες ... δεινὰ ἐποίουν ὀσημέραι κατὰ τῶν πολεμίων, ὡς οὐκ ἄν τις ἐλπίσειε δραστηριούμενοι.]

Δραστήριος, [ὁ, ἡ], idem [quod δραστήρ], et usitatius. [Hesych. : Δραστήριον, πρακτικήν. Æsch. Sept. 1041 : Θάρσει, παρέσται μηχανὴ δραστήριος. Antiattic. p. 90, 25 : Δραστήριος, Θουκυδίδης πρώτῳ.] Thucyd. 4, [81] huic δραστήριος addidit ἐς τὰ πάντα : Ἀνὴρ δρ. ἐς τὰ πάντα, Promptus s. Impiger ad omnia. Alioqui per se etiam signif. Promptum ad quidvis audendum; ita enim multis in ll. interprr. Gallice dicitur *Homme de faction :* quod et ad verbum τῷ δραστήριος respondet. [Eurip. Hel. 998 : Ἑλεινὸς εἶην μᾶλλον ἢ δραστήριος· Ion. 1185 : Φάρμακον δραστήριον· 985 : Καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ B δραστήρια.] Interdum vero subst. ponitur τὸ δραστήριον pro Tali promptitudine et strenuitate, Plut. Fabio [c. 19] : Περιλαμπὲς τὸ δρ. ἔχων καὶ γαῦρον· Ad Col. [p. 1125, A] : Ἀλλ' εἴ τι θαρραλέον αὐτοῖς ἢ πανοῦργον ἢ δρ. ἐκ φύσεως ἔνεστι. Thuc. 2, [63] τὸ ἀπραγμον et τὸ δραστήριον inter se opposuit, ubi quidam illud, Otium, hoc autem, Negotium interpr. Ἀνὴρ δραστήριος redditur etiam Industrius; et aliquid dicitur esse δραστήριον Efficax, ap. Synes. Ego præcedentibus hoc addo, Lat. suum Actuosus ex imitatione hujus δραστήριος dixisse. || Δρηστήριον ἔργον [ὑφαίνων], Servile opus, Nonn. [Jo. c. 13, 34. || Δραστήρια ῥήματα, Activa verba, opposita τοῖς παθητικοῖς ap. Dionys. H. De Thuc. propr. c. 2, De Th. jud. c. 24.]

[Δραστηριότης, ητος, ἡ, Strenuitas, Audacia. Eustath. p. 123 extr. : Ἡ δ' ἐν τοιούτοις δρ. ὀξυλάβεια ἔργων λέγεται. Scott. Id. Opusc. p. 276, 90 : Εἰς τοσοῦτον ἐξίκετο δραστηριότητος. Anna Comn. 9, p. 250, B : Δραστηριότητι γνώμης· 13, p. 386, C : Πονηρίας καὶ δραστηριότητος ἀνάπλεων. Et 3, p. 85, D; 4, p. 105, C. Nicet. Chon. Hist. p. 244, A.]

[Δραστηρίως, Efficaciter, Audacter. Hierocl. p. 216; Alex. Trall. 1, p. 31. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 137, D : Ἀλάστορι δρ. ἐπιτίθεσθαι. G. D. Philo vol. 1, p. 140, 30 : Ὅταν παροῦσα δρ. ἐνεργῇ. Julian. Ep. p. 51, 17 Heyl. : Δρ. ἅμα καὶ πράως ἅπαντα περαίνειν. Hase.]

[Δραστηρὸς, ὰ, όν.] Δραστηρὰ, Hesychio δραστικά.

Δράστης, ὁ, i. q. δραστὴρ, Hesych. [Δράστης, πράττειν δυνάμενος, ἢ νοηματικὸς κατ' ἐπιβουλήν (ἐπιβολὴν, Etym. M. s. v. Δραστὴρ cit.). Archiloch. ap. schol. Eur. Med. 674 : Καὶ πεσέειν δρήστην (οἷον δράσαντά τι explicat schol.) ἐπ' ἀσκὸν κἠπὶ γαστρὶ γαστέρα προσβαλέειν μηρούς τε μηροῖς· quæ de meretrice κελητιζούσῃ dicta esse animadvertit Jacobs. Manetho 5, 85 : Ὑψηλοὺς, δράστας (vel δρήστας, ut δρηστῆρας 3, 210), μεγαλόφρονας ἠδὲ βιαίους. Conf. Δράκτης.] || Δράστην [?] Idem exp. etiam κόφινον.

[Δράστης, ὁ (a verbo διδράσκω), i. q. δραπέτης, Fugax. Hesych. : Δράσται, δραπέται. Pind. Pyth. 4, 511 : Θεράπων δέ οἱ οὐ δράστας ὀπαδεῖ. Orac. Sibyll. 4, p. 520 : Βασιλεὺς μέγας οἷά τε δράτης (δράστης Struvius) φεύξετ' ἄφαντος. || Forma Ionica] Δρήστης i. q. δρηστὴρ, unde plur. δρῆσται, quod Hesych. exp. non solum δυνατοὶ, sc. πράττειν, sed etiam δραπέται, Suidæ οἰκέται. [Ex Hesychio supplendum Etym. M. p. 286, 54, ubi Δραπέται, δυνατοὶ legitur. Scrib. Δρῆσται, δραπέται, δυνατοί. Prior explicatio ad δρήστης refertur ab verbo διδράσκειν, altera ad δράστης ab verbo δρᾶν derivandum. || Femin. Δρῆστις, ἡ, Fugitiva. Callim. in Anth. Pal. 12, 73 : Τὴν δρῆστιν μὴ ὑπόδεχθε.]

Δραστικὸς, ἡ, όν, Efficax, ἐνεργής. [Hesych. : Δραστικὸς, κραταιὸς, ἰσχυρὸς, δυνατός. Plato Leg. 7, p. 815, A : Τὰς ἐπὶ τὰ δραστικὰ φερομένας αὖ σχήματα (κινήσεις). Plut. V. Coriol. c. 21 : Δραστικὸς ὁ θυμούμενος. Iambl. V. P. p. 336 : Τὰ ἄυλα καὶ ἀΐδια καὶ μόνα δραστικά. Anna Comn. p. 126, B : Δραστικοὶ καὶ γενναῖοι.] Bud. autem ap. Ægin. δραστικώτατα φάρμακα superl. etiam gradu reddit Efficacissima et præsentissima medicamenta. [Dioscor. 1, 18 : Δραστικωτάτην ἔχει τὴν δύναμιν. Schol. Theocr. 11, 66 : Πιτύαν δρα-

στικωτάτην ἐμβαλοῦσα. Δραστικὸν φάρμακον Geopon. 13, 14, 5.] Damascen. p. 52 scribit ἐνέργειαν esse φύσιν κινήσεως δραστικήν : appellari autem δραστικὸν τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον. Interdum cum gen. jungitur, ut Athen. : Φλέγματος δέ ἐστι δραστικὸς ὁ ἰχθὺς καὶ δύσπεπτος. [Ammon. p. 80 : Πονηρὸς δὲ ὁ δραστικὸς κακοῦ. || Adverb. Δραστικῶς. Hesych. : Δρασείων, ὀρ. ἔχων. Ὀτραλέως, ὀξέως, ὀρ., ἐνεργῶς. Alex. Trall. 1, p. 31. Theodor. Metoch. Miscell. p. 130 : Ζέοντι ὀρ. ἔρωτι (τῶν καλῶν). Ib. p. 286 : Εὐγενῆ καὶ ὀρ. ἔχουσαν· 284 : Ῥᾷστα καὶ ὀρ. ἀνύτειν. Cod. Aug. δραστικῶν. Fort. δραστικώτατα. G. D. Georg. Pis. Hexaem. v. 300 : Καὶ μήτε φλέξει ὀρ. ἡ θερμότης. Hase.]

[Δραστιουργός. V. Δράστις.]

Δράστις, Hesychio ἡ βύσσος, Byssus, Byssinum linum : unde Δραστιουργοὶ dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι αὐτήν.

[Δραστοχαίτης, ὁ. Sophron ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 10, 33 : Ποτίδα δραστοχαῖτα. Δροσοχαῖτα Cramer. in Museo philol. Cantabr. vol. 1, p. 637. G. D.]

[Δρασώρακος lectio vitiosa. V. Σώρακος.]

Δρατὸς, ἡ, ὀν, pro ὀαρτὸς, Excoriatus, Hesych. [Δρατὰ, ὀαρτὰ, ἐκδεδαρμένα θύματα. Θύματα dicit respiciens ad l. Homeri Il. Ψ, 169 : Περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει. Schol. : Τὰ πολλὰ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ ε δρετά· καὶ τάχα ἀπὸ τοῦ δέρειν. Ἡ διπλῆ δὲ πρὸς τὴν μετάθεσιν, ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀαρτά.]

[Δρατὸς, ὁ, Oculus. Etym. M. p. 287, 4 et 7 : Δρατοὶ, οἱ ὀφθαλμοί. Hemst.]

[Δραυκίον, Monile, Gl.]

[Δραῦκος. Δραύκιος. V. Ῥαῦκος.]

[Δραχαρνεὺς lectio vitiosa. V. Δρυαχαρνεύς.]

[Δράχμα Musuri conjectura. V. Δράγμα.]

[Δραχμαῖος. V. Δραχμιαῖος. Δραχμαῖα, ἡ, cum σεληναῖα et similibus componit Theognost. p. 103, 16. Scribendum igitur Δραχμαία, σεληναία, etc. G. Dind.]

Δρᾰχμὴ, ἡ, Drachma, a δράττομαι dicta, i. e. Quæ tantum κερμάτων continet, quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, Theocr. schol. [10, 44] et alii gramm. Est autem sex obolorum, sc. drachma Attica. [Pollux 9, 60.] Thuc. 8, [45] : Τήν τε μισθοφορίαν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. Plut. Erot. [p. 759, E] : Τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὠνιόν ἐστι δραχμῆς. Idem, Τρισχιλίων δραχμῶν ἐωνημένον. [Drachma Æginetica decem obolorum. Pollux 9, 76 : Τὴν μὲν Αἰγιναίαν δραχμὴν μείζω τῆς Ἀττικῆς, δέκα γὰρ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς ἴσχυεν, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι παχεῖαν δραχμὴν ἐκάλουν, μίσει τῶν Αἰγινητῶν Αἰγιναίαν καλεῖν μὴ θέλοντες. Hesych. : Λεπτὰς καὶ παχείας Ζάλευκος ἐν νόμοις τὰς δραχμάς· λεπτὰς μὲν τὰς ἑξωβόλους, παχείας δὲ τὰς πλέον ἐχούσας. Παχεῖα δραχμῆ, τὸ δίδραχμον Ἀχαιοί.] Apud Athen. [3, p. 98, E] Alexarchus Uranopolis conditor, qui propriam dialecticam introduxit, pro δραχμὴ dicit ἀργυρίς : erat enim drachma numisma argenteum. || Fuit tamen et aurea drachma, quam δραχμὴν χρυσίου Hesych. et Suidas nominant. [Hes. : Δραγμὴ (Δραχμὴ Musur.) χρυσίου, ὅλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρίου λόγον διδράγμων (διδράχμων Musur.) ι′. Corrigendum vel διδράχμων ε′ vel, quod probabilius, cum Gronovio δραχμῶν ι′. Nam proportio auri ad argentum fuit decupla. || Δραχμὴ χαλκοῦ, s. χαλκοῦς, quid valuerit, quærit Letronnius in *Journ. des Sav.* 1833, *juin*, p. 338.] Pollux [9, 77] scribit antiquos olim βουπόροις ὀβολοῖς [ὀβελοῖς] usos fuisse πρὸς τὰς ἀμοιβὰς, quarum τὸ ἐπὶ τῇ δραχμῇ πλῆθος, δραχμὴ vocari videatur. [|| Zenobius Prov. 3, 27 : Δραχμὴ χαλαζῶσα· ἐπὶ Διοφάντου (Olymp. 96, 2) τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. Ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. Similiter Hesych. et Suid. || Δραχμὴ sæpe exigui pretii designandi caussa dicitur. Plut. Mor. p. 1058, C : Αὐτάρκεις μίαν οἴκοθεν δραχμὴν οὐκ ἔχοντας. Dio Chrys. vol. 1, p. 146 : Οὐδεμίαν δραχμὴν κεκτημένος· 204 : Μηδὲ τοὺς πάνυ πλουσίους ἀναλῶσαι ἂν ὑπὲρ τούτου δραχμήν. Ib. p. 491 : Μιᾶς δραχμῆς ἀπολομένης] || Ponderis etiam nom., quæ ubique ead. non fuit : Ægyptia obolum pendit, estque ἕκτον μέρος τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, ut Cleopatra scribit. Attica sex obolorum fuit, scripulorum trium, θέρμων novem, κερατίων octodecim, χαλκῶν quadraginta octo, ut ead. Cleopatra tradit. Plin. quoque denarii argentei pondus habere scribit, eandemque sex obolos pondere efficere. Gorr. vero denario paulo leviorem esse annotat. Fuit et mensuralis drachma, unciæ octava pars, et nonagesima sexta libræ, et in Romanorum cornibus, ut scribit Galen., lineis intersectis distinguebatur. Gorr. [De drachmæ varia mensura ejusque signis v. Galen. Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν vol. 13, p. 976-984 ll. pluribus. Theophr. De odor. 17, p. 738 : Κιναμώμου δύο δραχμαί. Sæpissime apud Galenum aliosque medicos. Hesych. : Δραχμὴ, εἶδος μέτρου, κέρατα ιη′. Δραγμὴ, τὸ ὄγδοον τῆς οὐγγίας. Et infra, Δραχμὴ τὸ ὄγδοόν ἐστι τῆς οὐγγίας ἐν χαλκῷ καὶ σιδήρῳ, ἐν δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ὀγδοηκοστόν ἐστιν οὐγγίας. Οὕτω γὰρ εὑρίσκονται οἱ εἴκοσι ὀβολοὶ δίδραχμον ἐν τῷ Λευιτικῷ (27, 25). || De scriptura vocabuli Thom. M. p. 250 : Δραχμὴ, οὐ δραγμή. Δραγμὴ, δίδραγμον et reliqua composita non solum in codicibus sæpissime scripta reperiuntur, velut apud Hesychium, cui Musurus plerumque χ intulit, sed etiam in numis. Sic δραγμὴ in numis imperatoriis ap. Eckhel. vol. 6, p. 279, 280; δίδραγμον ib. et vol. 3, p. 188.] || Δαρχμὰς pro δραχμὰς dici tradit Hesych. [Hanc formam comicorum locis, in quibus δραχμὴ producta contra legem syllaba prima legitur, restituendam esse conjicit Th. Bergkius. Sunt autem hi, Aristophanis Vesp. 689 : Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ· Pac. 1200 : Νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ· Plut. 1020 : Ὅ πότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσι, Philippidis ap. Athen. 6, p. 230, B : Ἀγοντι πεντήκοντα δραχμάς, Antiphanis ib. 7, p. 297, E : Τούτων δὲ δραχμὰς τοὐλάχιστον δώδεκα, Platonis 10, p. 442, A : Λόρδωνι δραχμὴ, Κυβδάσῳ τριώβολον, Machonis 13, p. 581, B : Καὶ τὰ δόρατ' ἀποβλέψασα δραχμὰς χιλίας ... quanquam huic poetæ etiam δραχμὰς a producto dicere licuit. Aliam viam iniit Gaisfordus, quem scripturam a Thoma Mag. rejectam δραγμὴ hujusmodi locis inferendum esse censere ex annotatione ad Suidam vol. 1, p. 1058 colligimus. *Drachumam* producta syllaba prima dixit Plautus : quo argumento cavendum est ne quis abutatur ut Græcum vocabulum ancipitem literæ α mensuram habuisse contendat. Nam similiter Acheruntis nomen dipodiæ trochaicæ mensuram habet apud poetas veteres Latinos contra morem Græcorum, et quæ sunt alia hujusmodi. Ceterum cum δαρχμὴ comparari potest φαργνύναι ejusque derivata, velut ναύφαρκτος, quod veteres Attici pro φραγνύναι dixerunt. G. Dind.]

[Δραχμήιος. V. Δραχμιαῖος.]

Δραχμιαῖος, αία, αῖον, Qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plato Crat. [p. 384, B] : Νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα (παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν), ἀλλὰ τὴν δραχμιαίαν. [Aristot. Polit. 4, 17 : Δραχμιαῖα συναλλάγματα.] Δραχμίδιος, Drachmæ pretium æquans, Qui drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος, Pollux [9, 60, ubi δραχμιαῖον ex codd. restitutum] ex Aristophanis Holcadibus. [Bœckh. C. I. vol. 2, p. 259, 25 : Δραχμιαῖον τόκον ἐξ εὐθυτοκίας ὥρισεν. Hase. || Δραχμαῖος, αία, αῖον, de pondere, ap. Nicand. Ther. 519, 665, 713, 955. De qua forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 545. || Δραχμήιος, ία, ιον, ib. 604 : Νάρδου τ' εὐστάχυος δραχμήιον ἄχθος ἑλέσθαι. Quo exemplo non defendam quod legitur ap. Antiattic. p. 90, 26 : Δραχμεῖον, τὸν δραχμῆς ἄξιον, corruptum haud dubie ex δραχμαῖον. G. Dind.]

[Δραχμίον, τὸ, Drachma, dimin. a δραχμή. Aristeas De LXX interprr. p. 241 : Εἴκοσι δραχμία δοθήσεται. G. Dindorf.]

[Δραχμὶς scriptura vitiosa. V. Δραγμίς.]

[Δραχμόθεν, A drachma. Aglaius Byzant. Schneid.]

[Δράψ. Regulæ de prosodia p. 436 ed. Herm. : Ἐν δὲ τοῖς μονοσυλλάβοις τὸ δράψ ἐκτείνεται, κείμενον παρ' Ἀριστοφάνει, καὶ τὸ λάψ παρὰ Ταραντίνοις.]

[Δράψακα, τὰ, Drapsaca, urbs Bactriæ, ap. Arrian. Exp. Al. 3, 29, 1, quæ ab Strabone Δάραψα vocatur, quod v.]

Δράω, Facio, Ago. [Aristot. Poet. c. 3 : Τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν (Peloponnesii) δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν. Ποιεῖν et δρᾶν, Facere et agere, conjungit Plato Soph. p. 233, D : Ποιεῖν καὶ δρᾶν μιᾷ τέχνῃ ξύμπαντα ἐπίστασθαι πράγματα. Aristot. Polit. 2, 2 : Εἰ καὶ δυνατός τις εἴη τοῦτο δρᾶν, οὐ ποιητέον. Æsch.

Sept. 440 : Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ δρᾶν παρεσκευασμένος· Prom. 939 : Δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον, ὅπως θέλει· 743 : Τί που δράσεις, ὅταν ... 660 : Ὡς μάθοι τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα· Suppl. 505 : Ἐγὼ δὲ πῶς δρῶ; Soph. Trach. 160 : Ὡς τι δράσων εἶρπε· OEd. C. 1604 : Ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο ... ad quem l. Musgr. : « I. e. ὑπηρετοῦντος. Hesych. : Δρῴοιμι, ὑπηρετοίην. Eurip. Cycl. 132 : Οὐκ οἶδ', Ὀδυσσεῦ· πᾶν δέ σοι δρῴημεν ἄν. » Aristoph. Vesp. 457 : Ἀλλὰ δρῶ τοῦτο· Nub. 649. Ran. 130 : Τί δρῶ· Ach. 490 : Τί δράσεις; τί φήσεις; Pac. 1061 : Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; Eq. 237 : Τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; i. e. Quid significat? Eccl. 1061 : Αὐτοῦ τι δρῶντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα ὑπὸ τοῦ δέους. Mire dictum ap. Thucyd. 2, 49 : Ὥστε ... ἥδιστα ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ πολλοὶ τοῦτο τῶν ἠμελημένων ἀνθρώπων καὶ ἔδρασαν ἐς φρέατα (i. e. ἐς φρέατα ῥίπτοντες ἑαυτούς), τῇ δίψῃ ἀπαύστῳ ξυνεχόμενοι.] Aristot. Eth. 7, [8], e Demodoco : Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσὶ, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ ἀξύνετοι. Interdum est Perpetro, Bud. e Dem. p. 273. [Demosth. : Κἂν οὕτω τις δράσῃ, καθαρὸν διώρισεν εἶναι, i. e. si eum interficiat qui impune per legem interfici potest. Idem, Τῷ δὲ δράσαντι οὐκ ἴσην τὴν ὀργὴν, ἀν θ' ἑκὼν ἄν τ' ἄκων, ἔταξεν ὁ νόμος. Thucyd. : Πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ ἄξιον ἄν τι δρῷεν; Bud. Soph. OEd. T. 246, de interfectore Laji : Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ' ... κακὸν κακῶς ... ἐκτρῖψαι βίον. Sic οἱ δεδρακότες ap. Dionys. Hal. A. R. 2, 52. Plato Leg. 9, p. 878, E : Τῶν ξυγγενῶν τοῦ δράσαντος μηδένα δικάζειν.] Non raro παθεῖν et δρᾶσαι ut correspondentia ponuntur. Herodian. 4, [4, 5] : Διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Thuc. 6, [35] δράσειαν et ἀντιπάθοιεν junxit. [Æsch. Choeph. 313 : Δράσαντι παθεῖν, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ· Ag. 1527 : Ἄξια δράσας ἄξια πάσχων. Gregor. Naz. in Anth. Pal. 8, 192 bis : Τοῖα πάθοις ὁ δράσας. Qui δράσας correpto α dixit.] Sæpe constr. habet τοῦ ποιῶ, diciturque δρῶ σε εὖ, cui etiam respondet εὖ πάσχω, κακῶς π. : aut cum duobus accus., δρῶ σε ἀγαθὸν s. κακόν. Soph. [Aj. 1154] : Μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Dicitur vero et εὖ δρῶ σε, κακῶς δρῶ σε ταῦτα : ut Aristoph. : Ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησὶν ἡμᾶς, Benefacere nobis aliis in rebus, i. e. Lat. Alia beneficia in nos conferre. [Memoriter usus est Nub. v. 615 : Ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησιν (ἡ σελήνη), ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας etc. Pac. 1143 : Ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς, i. e. ὄντος.] Hinc Thuc. 3, [54] : Τῶν εὖ δεδρασμένων, Benefactorum, Beneficiorum. Idem ibid. : Εἴ τι Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Plato Epist. 7 : Πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. [Æsch. Eum. 868 : Εὖ δρῶσαν εὖ πάσχουσαν εὖ τιμωμένην χώρας μετασχεῖν. Soph. Phil. 940 : Οἵ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως. Plato Leg. 1, p. 639, A : Αἶγας ... ἐν ἐργασίμοις χωρίοις δρώσας κακά. Cum εἰς Soph. OEd. C. 976 : Μηδὲν ξυνεὶς ὧν ἔδρων εἰς οὕς τ' ἔδρων. Dio Cass. 71, 3 : Πολλὰ ἔδρασεν ἐς τοὺς Ῥωμαίους δεινά. Cum dat. Ælian. N. A. 1, 58 : Οἱ δὲ τὴν χελιδόνα αἰδοῖ τῆς μουσικῆς οὐκ ἀποκτείνουσι, καίτοι ῥᾳδίως ἂν αὐτῇ τοῦτο δράσαντες, nisi recte Oudendorp. αὐτὴν posuit.] Et pass. Δρᾶσθαι, Fieri : unde δεδρασμένος. [Aristoph. Pac. 1039 : Ταυτὶ δέδραται· Eccl. 578 : Μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω. Ap. Thuc. l. ab HSt. citato 3, 54 aliquot codd. δεδραμένων, quod præstat. Frequens hæc forma ap. Eurip. velut El. 1106 : Οὐχ οὕτως ἄγαν χαίρω τι τοῖς δεδραμένοις ἐμοί· Herc. f. 1160 : Τοῖς δεδραμένοις κακοῖς. Δεδρασμένος Liban. vol. 4, p. 941. Conf. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 317 ed. sec. Τὸ δρώμενον et τὰ δρώμενα, Factum, Facta, ap. Soph. El. 140 : Ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον· OEd. C. 1144 : Λόγοισι μᾶλλον ... ἢ τοῖς δρωμένοις. Idem Phil. 556 : Κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα. Thucyd. 5, 102 : Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ σπῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς. Dio Cass. 37, 57 : Αἰσχυνόμενοι τοῖς δρωμένοις. Τὰ δρασθέντα Thucyd. 6, 53 : Τῶν περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντων. || « Δρᾶν πρὸς ..., Facere s. Valere ad ... Paul. Æg. 7, p. 228, 41 : Ἅγνος ... πρὸς ἀγνείαν πεπίστευται δρᾶν οὐ μόνον ἐσθιόμενος καὶ πινόμενος, ἀλλὰ καὶ ὑποστρωννύμενος. » Hemst.] || Δρᾶν veteres dicebant, ut legimus ap. Athen., pro Sacrificare, ut Lat. Facere, Bud. p. 273. [Athen. 14, p. 660, A : Καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζον. Ἕδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες, φησὶ (Κλείδημος), καὶ σκευάζοντες καὶ μιστύλλοντες. Schol. Soph. OEd. C. 489, ab Hemst. cit. : Ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι.] || Δρᾶν pro Famulari, Hom. Δρώοιμι, Ion. pro δρῷμι, itidemque δρώωσι pro δρῶσι. Hom. Od. O, [316] : Δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιεν. [Δρώωσι sumpsit ex Od. O, 324 : Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι πάρα δρώωσι χέρηες, ubi nunc recte legitur παραδρώωσι.]

[Δράω, Video. V. Apollonii Dyscoli et Etym. M. locos s. v. Δρᾶσις allatos.]

[Δρέγμων, ονος.] Δρέγμονες [codex δρέχμονες] Hesychio οἱ νεβροὶ, Hinnuli. [Apud Hesych. νέφροι, Renes, legitur.]

[Δρέκανον, τὸ, Drecanum, promontorium insulæ Co, ap. Strabon. 14, p. 657. Δράκανον promontorium Icariæ supra memoravimus.]

[Δρεμέτη. V. Βρεμέτη.]

Δρέμμα, τὸ, Hesychio κλέμμα : nisi potius scripsit λέμμα [conjectura inutilis. V. Δρέπω] : aliis κλάσμα, Frustum : quod scil. ablatum est τῷ δρέπειν.

[Δρέμω forma a grammaticis ficta. V. Τρέχω.]

[Δρέπανα. V. Δρεπάνη.]

[Δρεπάνη, ἡ, Falx. V. Δρέπανον.]

[Δρεπάνη, ἡ, Δρέπανον, τὸ, et Δρέπανα, τὰ, Drepana, Drepanum, commune pluribus locis nomen, de quibus Steph. Byz. : Δρεπάνη, ἡ Φαιακία. (Consentit Eustath. ad Hom. p. 1521, 30. De origine nominis opiniones veterum ex Aristotele et Timæo exponit schol. Apoll. Rh. 4, 983. Δρέπανον vocatur ab Eustath. ad Dionys. 492, p. 194, 14 ed. Bernh. et Tzetza ad Lycophr. 762, 869.) Τὸ ἐθνικὸν Δρεπανεὺς ὡς Σχεριεύς. Ἔστι καὶ πόλις Λυκίας Δρέπανα. Ὁ πολίτης δμοίως. Καὶ Δρέπανα οὐδετέρως πόλις Σικελίας. (Memoratur sæpius a Polybio 1, 41-61, ubi libri deteriores aliquot in locis singularem numerum præbent Δρέπανον, quo præter alios utitur Diodor. in Exc. 23, 9, p. 503, sed plurali ib. c. 14, p. 505, et 24, 2, p. 509. V. Schweigh. ad Polyb. 1, 46, 1.) Ἔστι καὶ Δρέπανον πόλις Λιβύης. Εἰσὶ καὶ νησία δύο περὶ (παρὰ cod. Vratisl.) Λέβινθον. Ἔστι καὶ Δρεπάνη Βιθυνίας, πρὸς τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ. (Conf. Steph. Byz. s. v. Πρόνεκτος. Δρέπανον dicunt Etym. M. p. 287, 38, Ammian. Marcell., alii.) Ἔστι καὶ ὄρος Αἰθιοπίας. Τῆς δὲ Βιθυνίας φασὶν (φησὶν cod. Vratisl.) ὠνομάσθαι, ὅτι Δρεπάνην κλείουσιν ἀπὸ Κρονίδαο σιδήρου. Τὸ ἐθνικὸν Δρεπανεὺς καὶ θηλυκὸν Δρεπανηίς. His plura addi possunt promontoria, ab forma quam referunt Δρέπανον vocata, velut Rhium Achajæ, de quo Strabo 8, p. 335 : Ἔστι δὲ τὸ μὲν Ῥίον τῶν Ἀχαιῶν ἀλιτενὴς ἄκρα, ὀρεπανοειδῆ τινα ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ἐντὸς ἔχουσα· καὶ δὴ καὶ καλεῖται Δρέπανον. G. Dind.]

[Δρεπανηίς. V. Δρεπάνη. || Ζάγκλη δρεπανηίς. V. Ζάγκλη.]

Δρεπανηφόρος, ὁ, ἡ, Falcem gestans, Falcatus, ut δρεπανηφόρα ἅρματα ap. [Xenoph. Anab. 1, 7, 10; 8, 10, Polyb. 5, 53, 10, Diodor. 17, 53, ad quem v. Wessel. et L. Dindorf. in ed. minori.] Lucian. [Zeux. c. 8, et Hesych. ad quem v. Albert.] Δρεπανηφόρα τέθριππα ap. Suid. Falcati currus, Falcatæ quadrigæ, quibus uti in bello solebant ad perturbandos et disjiciendos hostium ordines. Meminitque hujusmodi δρεπάνων Xen. quum alibi, tum Cyrop. 6, p. 90, 97 [c. 1, 29 sqq.], necnon Plut. Artox. p. 1855 [c. 7]. Hesych. [et Suid.] δρεπανηφόρους exp. ξιφηφόρους : intellige Qui falcatos gladios s. enses gerunt.

[Δρεπανικὸς, ἡ, ὸν, Falcarius, ut interpr. Gl., ubi δρεπανηκὸς scriptum. Δρεπανικαῖς lectio vitiosa apud Tzetz. ad Lycophr. 348, cui δρεπάναις ex codd. restitutum. Δρεπανικὰ (ἅρματα) pro δρεπανηφόρα præbent libri tres ap. Diodor. 17, 58.]

[Δρεπάνιον, τὸ, Falcicula, Gl. Legitur ap. Athen. 4, p. 155, E, in loco ex Seleuco excerpto.]

Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, Avis quæ et Drepanis Plinio : Gazæ ap. Aristot. [H. A. 1, 1, p. 487, 27], Falcula s. Riparia. || Hesychio etiam κέγχρος, si mendo carent exempll., i. e. Milium. [Κεγχρὶς corrigit Albert. collata alia gl. Κεγχρὶς, ὀρνέου εἶδος. Quam emendationem Schneid. confirmat loco Simplicii ad Aristot. Physic. p. 108, b, ubi δρεπανὶς etiam κεγχρὶς et ἄπους esse appellata dicitur ὅτι μικροὺς καὶ φαύλους ἔχει πόδας. Basil. M. vol. 1, p. 72, C : Ὀλίγοι δὲ τῶν ὀρνίθων

κακόποδές εἰσιν, οὔτε βαδίζειν οὔτε ἀγρεύειν τοῖς ποσὶν ἐπιτήδειοι, ὡς αἵ τε χελιδόνες εἰσὶ (delenda quæ sequuntur verba ex superioribus repetita οὔτε βαδίζειν οὔτε ἀγρεύειν δυνάμεναι) καὶ αἱ δρεπανίδες λεγόμεναι, οἷς ἡ τροφὴ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἐμφερομένων ἐπινενόηται. Alia hujus nominis sive forma sive corruptela ab Hesychio est annotata, Δραπενίδες, εἶδος ὀρνέου. G. D.]

[Δρεπανιστής, ό, i. q. seq. Pseudochrys. t. 7, p. 409, 31: Εἶδες ἐκεῖ τοὺς δρεπανιστάς· et p. 547, 39: Τοὺς ἀποπίπτοντας τῶν δρεπανιστῶν παλάμαις ἀστάχυας. Hase.]

[Δρεπανίτης, ό, Messor. Constant. Man. Chron. p. 22, D: Ὡς δρεπανῖται λήϊον ἐθέρισαν ῥιζόθεν. Boiss.]

Δρεπανοειδὴς, ό, ή, Falcis habens formam, Falcatus. [Thucyd. 6, 4; Strab. s. v. Δρεπάνη cit.; Etym. M. p. 287, 38. Adv. Δρεπανοειδῶς Planud. Ovid. Metam. 11, 229, a Boiss. cit.: Κόλπος εἰς κοῖλον τόξον δρ. κεκαμμένος.]

[Δρεπανομάχαιρα, ή, Ensis s. gladius falcatus. Schol. Aristoph. Thesm. 1127: Ἔλεγε τὸ ξιφομάχαιρα ὡς δρεπανομάχαιρα. G. Dind.]

Δρέπανον, τὸ, et Δρεπάνη, ή, Falx. Hom. Il. Σ, [551]: Ἔνθα δ' ἔριθοι Ἥμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Hesiod. Scut. [292]: Οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. At in prosa δρέπανον duntaxat receptum esse puto: quo utitur et [Hom. Od. Σ, 368,] Hesiod. [Theog. 162]: Τεῦξε μέγα δρέπανον. [Herodot. 1, 125; Sophocl. in fr. Ῥιζοτόμων ap. Macrob. Saturn. 5, 19; Eurip. Cycl. 393; Plato Rep. 1, p. 333, D; 353, A, et alii quivis. Perverse Mœris p. 128: Δρεπάνη Ἀττικῶς· δρέπανον Ἑλληνικῶς· ad quem Pierson.: «Δρεπάνη, δρέπανον. Utrumque recenset Pollux 1, 245; 10, 128. Δρέπανον frequentius. Δρεπάνη adhibuit præter Homerum Oppian. Hal. 5, 257 et 653, Aristides vol. 1, p. 21». Plut. V. Cleom. c. 26: Δρεπάναις καὶ μαχαίραις. Epigr. Anth. Pal. 9, 383; 384, 14. Themist. Or. 34, p. 466, 14. Mœridis præceptum repetiit Thom. M. p. 250.] Exp. δρέπανον etiam Sarculum, Marra. || Falx bellica. Xen. Cyr. 6, [1, 30] et alibi. Hinc δρεπανηφόρον ἅρμα, q. d. Falcifer currus, pro quo Falcatus currus, ap. Plut. et Lucian. Sed et ap. ipsum Xen., si bene memini. [V. Δρεπανηφόρος.] || Δρέπανον, Ensis falcatus, ut quo usus est Perseus: ἅρπη, alio nomine. [Herodot. 5, 112: Δρεπάνῳ πλήξας. Schol. Lycophr. 358: Γαμφαῖσιν ἅρπης, ἐπικαμπέσι δρεπάναις.] Vult autem Hesych. δρέπανον derivari a δρέπω habente signif. τοῦ διακόψαι.

[Δρέπανον, τὸ, Drepanum, oppidum Bithyniæ, a Constantino Ἑλενούπολις mutato nomine vocatum. Chron. Pasch. p. 283, D. Ab veteribus Δρεπάνη dicitur, quod v.]

[Δρεπανοποιὸς, ό, Falcarius, Gl.]

Δρεπανουργὸς, ό, Falcium artifex. [Pherecrates ap.] Athen. 6, [p. 269, C].

[Δρεπανώδης, ό, ή, Falcis habens formam, Falcatus. Hesych.: Λαισποδίας, ὁ δρεπανώδεις πόδας ἔχων. Etym. M. p. 219, 2: Γάμμα τὸ στοιχεῖον ... δρεπανῶδές ἐστι. Angl. Agath. Hist. p. 328, 19 Bonn., de contis navalibus: Τὰς δρεπανώδεις τούτων αἰχμάς. Hase.]

[Δρεπανωτὸς, ή, ὸν, Falcatus. Leo Orac. p. 260: Δακτύλους δρεπανωτούς.]

[Δρεπτεὺς, έως, ό.] Δρεπτεῖς Hesychio τρυγηταὶ, Vindemiatores, pro quo Etym. [M. p. 287, 30] Δρεπεῖς.

[Δρεπτικῶς, Carptim, Gl.]

Δρεπτὸς, ή, όν, Qui percipi potest s. colligi, Vindemialis, ut quidam interpr. Fortasse non male, Quo aliquis frui potest. || Est et εἶδος φιλήματος, [ὡς Τηλεκλείδης,] teste Hesych. [Unde emendandus Phot. Lex. p. 245, 22: Μανδαλωτὸν, εἶδος φιλήματος, ὡς γιγγλυμωτὸν καὶ δράπετον. Corrig. δρεπτόν. Etym. M. p. 287, 27: Δρεπτὸν, διηνεκῶς ἀπολαυστικὸν, τρυγητικὸν, καὶ ὅπως ποτὲ ἁρπαστόν· καὶ τὸ δρεπτὸν σκευώρηται παρὰ σοῦ (παρά του?) φίλημα. Δρεπτὸν inter oxytona apud Arcad. p. 123, 20. || Galen. Gloss. Hipp. p. 458: Δραπτὰ (Mss. δερπτὰ), ἐσπαραγμένα, Dilacerata. G. D.]

[Δρέπτω. V. Δρέπω.]

Δρέπω et Δρέπομαι, Decerpo, Carpo, Colligo. [Hom. H. Cer. 425: Ἄνθεα δρέπομεν, et δρεπόμην ib. 429. Herodot. 3, 110: Δρέπειν τὴν κασίην. Eur. Ion. 889: Κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον· El. 778: Δρέπων τερείρης μυρσίνης κάρᾳ πλόκους. Plato Leg. 8, p. 844, E: Ἐὰν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (χωρίων) δρέπῃ. Forma media Hom. Od. M, 357: Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυός. Eur. Hel. 250: Χλοερὰ δρεπομέναν ἔσω πέπλων ῥόδεα πέταλα. Pollux 7, 146: Τὸ μέντοι δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν ἐλαιῶν ἔλεγον.] Redditur et Vindemio. [Hesych.: Δρέπειν, τρυγᾶν. Δρέπεται, τρυγᾷ. Δρεφθῆναι, τρυγηθῆναι.] Ῥόδον δρέπεσθαι, Basil. Et δρέπεσθαι τὰ ἄνθη, quod et ἀποδρέπεσθαι ap. Plut. Dicitur vero et δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων, genitivo Attico. [Philostr. Her. p. 663: Δρέπου τῶν φύλλων μᾶλλον· ἐκείνων γὰρ τὸ ὀδωδέναι· ad quem l. schol.: Τὸ δρέπομαι ἀεὶ παθητικῶς γράφεται καὶ τὴν ἐπὶ μέρους σύνταξιν ἔχει. Ὅθεν καὶ γενικῇ συντάσσεται, οἷον, δρέπομαι τῶν φυτῶν.... Non satis accurate notavit scholiastes et qui eandem animadversionem habet schol. Theocriti 11, 27, δρέπομαι semper passive scribi. Longus 2, 4: Δρέπειν τὰ ἄνθη. Boiss.] Transfertur et ad alia, sicut et Latinum Decerpo ac colligo. [Pind. Pyth. 1, 95: Τιμὰν οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει· 4, 231: Δραπὼν εὐζωᾶς ἄωτον· 6, 48: Οὔθ' ὑπέρπλον ἥβαν δρέπων· Nem. 2, 13: Δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον. Æsch. Sept. 718: Ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; Bio 1, 22: Ἱερὸν αἷμα δρέπονται. Plato Rep. 3, p. 401, C: Πολλὰ ἀπὸ πολλῶν δρεπόμενοί τε καὶ νεμόμενοι. Alia exx. attulit Boisson. ad Philostr. Her. p. 327. Cum genit. scriptor ap. Suidam: Τῶν αὐτῶν σοὶ λόγων ἐδρεψάμην κἀγώ.] Basil.: Τῶν ὄντων τὴν φύσιν λογισμῷ καθορᾷς· σοφίας δρέπει καρπὸν ἥδιστον, Fructum decerpis, percipis. Ex Epigr. [Antipatri Sidon. in Anth. Pal. 7, 218] affertur δρέπεσθαι χάριτας, ὠνητὴν Ἀφροδίτην. Ab Hesych. δρεπόμενοι exp. ἀπολαύοντες, λαμβάνοντες. [Et, Δρέψασθαι, τρυγήσασθαι, ἀφελεῖν τῇ χειρὶ, ἢ λαβεῖν.] Idem δρέψαι ait inter alia esse ἀφελεῖν et ἀποκόψαι. [Et, Δρέψας, ἀναλώσας, τρυγήσας, θερίσας. Comparandum δρέμμα, quod Hesych. exp. κλέμμα.] Ceterum δρέπειν dictum videri tradit Eust. [p. 1726, 21], quasi περὶ δρῦν ἕπειν, i. e. ἐνεργεῖν. Idem alibi [p. 1429, 25] ait, δρέπειν, vetustorum; at δρέπεσθαι, recentiorum scriptorum esse. [|| Δρέπτω, i. q. δρέπω, forma ab librariis plerumque expulsa, ut in l. Antipatri modo allato, ubi recte cod. Palat. et cod. Suidæ Paris. (s. v. Δρέπεται), Δρεπτόμενοι χάριτας.... Lucian. Anth. Pal. 10, 41: Ἑτέρων δρεπτομένων (δρεπομένων cod. Pal.) τὸ μέλι. Anyte Anth. Plan. 4, 231: Ἠόρτιες ἠϋκόμων δρεπτόμεναι (ed. princ. δρεπόμεναι) σταχύων. Oppian. Cyn. 2, 38 ex Brunckii emend.: Δρεπτομένοις ... ἄνθος ὀπώρης. Libri δρεπομένοις. Imperf. δρέπτον ap. Mosch. 2, 69. Ceterum hæc forma propria videtur esse poetis nec ferenda in oratione prosa, cui interdum illata est ab librariis, velut Longo 2, 4, ubi libri aliquot δρέπτειν τὰ ἄνθη.]

[Δρεσία, ή, Dresia, πόλις Φρυγίας. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν γ', Βουδίαν (Βούδειαν Berkel.) Δρεσίην τε.... Τὸ ἐθνικὸν Δρεσιεὺς, Steph. Byz. Nonn. Dion. 13, 514: Οἳ Δρεσίην ἐνέμοντο....]

[Δρετός. V. Δρατός.]

[Δρῆες, στρουθοὶ (Passeres), Μακεδόνες, Hesych. Idem Δηγῆρες, Δίγηρες et Δίρηγες exp. στρουθοὶ, et Διγῆρες Suidas. Cyrill.: Δρῆξ, στρουθός. Quod si recte scriptum est, quattuor illæ glossæ ex Δρῆγες depravatæ haberi possunt. G. Dind.]

[Δρηλοῖ, φοβεῖται, gl. corrupta Hesychii.]

[Δρῆμι forma a grammaticis ficta. V. Ἀποδιδράσκω.]

[Δρῆρος, ή, Drerus, πόλις Κρητική, Theognost. p. 69, 29.]

[Δρῆς, Δρῆ, ό, Dres, n. pr. ap. Chœrob. in Bekkeri Anecd. p. 1188, Etym. M. p. 635, 29. G. Dind.]

[Δρησμός. V. Δρασμός.]

Δρησμοσύνη, ή, [a v. δρᾶν], Ministerium, θεραπεία Hesychio, ὑπηρεσία Etym. [M. p. 287, 1]: s. potius Strenuitas et sedulitas in ministrando, ut δρηστοσύνη. [Hom. H. in Cer. 476: Δεῖξεν ... δρησμοσύνην ἱερῶν. Quem l. citat Pausan. 2, 14, 3.]

[Δρησμοσύνη, ή, (a v. διδράσκειν), Fuga. Maxim. Περὶ καταρχ. 351.]

[Δρῆσος, ό, Dresus, n. pr. viri Trojani ap. Hom. Il. Z, 20. || Suid.: Δρῆσος, ὄνομα κύριον. Καὶ ὄνομα ποταμοῦ.]

[Δρήστειρα. V. Δράστειρα.]

[Δρηστῆναι lectio vitiosa. V. Δράστειρα.]

[Δρηστήρ. V. Δραστήρ.]

[Δρηστήριος. V. Δραστήριος.]

[Δρήστης (a v. δράω). V. Δράστης.]

[Δρήστης (a v. διδράσκω). Δρῆστις. V. Δράστης.]

Δρηστοσύνη, ἡ, Ministerium. Hom. [Od. O, 320 : Δρηστοσύνη δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.] Bud. p. 273. [Glossator cod. Palat. exp. τῇ μαγειρικῇ, quemadmodum Hesych. δραστῆρας interpretatur μαγείρους, διακόνους. Apollon. Lex. H. : Δρηστοσύνην, διακονίαν. G. Dind. Plur. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 535, n. 939, in epitaphio servulæ : Δμωΐς δρηστοσύνῃσι κεκασμένη. Hase.]

[Δρῖάεις, εσσα, εν.] Hinc [a subst. δρῖον] derivatum Δριάεις, Arborosus, Virens : unde δριάεντα, nisi δρυόεντα scripsit, Hesychio χλωρά.

Δρῖάω, Arboribus et herbis vireo : cujus particip. δριάουσαν Hesych. exp. θάλλουσαν.

[Δρικναὶ (?), ὄρνεα ποιά, Hesych.]

[Δρῖλαι, οἱ, Drilæ. Steph. Byz. : Δρυλαὶ (literarum series Δριλαὶ postulat), συνοικία τῆς Ποντικῆς, Τραπεζοῦντος οὐ πόρρω, ὡς Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως πέμπτῳ. Ap. Xenoph. 5, 2, 1 et 2 accusativus est Δρῖλας, Δρῖλλας ap. Arrian. Peripl. P. E. p. 123.]

[Δρῖλαξ, κος.] Δρῖλακες Eleis sunt βδέλλαι, Hirudines, teste Hesychio.

[Δριλοπότης, ὁ, E vitreo pene bibens. Schol. Juven. 2, 95, ubi *drillopotæ* scriptum.]

Δρῖλος, ὁ, ex Epigr. affertur pro Lumbricus. [Lucill. in Anth. Pal. 11, 197 : Ἤθελε δριμὺς ἄγαν τὸ πρόσθ' Ἱερώνυμος εἶναι· νῦν δὲ τὸ δρι μὲν ἔχει, λος δὲ τὸ μυς γέγονεν. Lusus in vocabulis δριμὺς et δρῖλος. Gl. : Verpus, δρῖλος, καὶ ὁ μέσος δάκτυλός τῆς χειρὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ λειπόδερμος· quam gl. excitavit una cum hoc disticho Salmas. ad Script. H. Aug. vol. 1, p. 553. Hieronymus, qui olim δριμὺς, Severus et morosus, videri volebat, repente δρῖλος factus est, et illius pristinæ conditionis nihil nisi priorem syllabam servavit. Δρῖλος autem h. l. hominem libidinosum, sive non tam hominem quam Priapum significat. Qui e vitreo Priapo potabant, Drilopotæ appellabantur. Jacobs.]

[Δρῖλων, ωνος, ὁ, Drilo, fluvius Illyriæ, ap. Strabon. 7, p. 316, Steph. Byz. s. v. Δυρράχιον, Plin. H. N. 3, 22, 26, Theognost. p. 35, 29. Correpto ι apud Nicand. Ther. 607 : Ἰρίν θ' ἣν ἔθρεψε Δρῖλων καὶ Νάρονος ὄχθη· producto Sophocles in versu s. v. Βουθοίη cit., Βουθοίη Δρῖλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη. Hodie duo ejusdem nominis fluvii distinguuntur, *Drino bianco* et *Drino negro*. Δρῖνος ap. Georg. Cedren. Δρυμὼν, ὄνος, ap. Annam Comn. 12, p. 371. G. Dind.]

[Δριλώνιος, πόλις μεγάλη, ἐσχάτη τῶν Κελτικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Δριλώνιος, ὡς Θεόπομπος μγ', Steph. Byz.]

Δρίμαι, Hesychio ψύχος [ψῦχος], Frigus, sed suspectum. [Cyrill. : Δρίμα, ψῦχος, παγετός. Δρίμη Guyetus. Δριματόψυχος, voc. corruptum ap. Hesych. s. v. Δάπεδον, confert Albertus. Δρίμαι (vel δρίμα) ψῦχος fortasse corruptum ex δριμὺ ψῦχος. G. Dindorf.]

[Δρίμακος, ὁ, Drimacus, dux servorum rebellium in Chio insula. Nymphodor. ap. Athen. 6, p. 266.]

Δριμεῖα, ἡ, Suidæ ἡ δριμύτης, Acrimonia. Sed ejus signif. exemplum desidero. Alioqui enim est adj. fem. e masc. δριμύς. [Recte ap. Suid. libri meliores, Δριμέα, τὰ δριμύτατα. Καὶ δριμεῖα, ἡ δριμυτάτη.]

Δρῑμέως, Acriter, Vehementer. Aristoph. Plut. [693]: Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. [Ubi δριμύτερον adjectivum est, non adverbium. G. D. || Metaphor. Acerbe, Eustath. ad Hom. p. 405 : Δριμέως (Acerbe) δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς φονεῦσι ... φιλιωθέντας. Schæf. Vehementer, Ælian. N. A. 7, 15 : Ἐρασθεῖσα δριμέως. Hemst. Eustath. p. 380, 15 : Γυνὴ δριμέως φίλανδρος. Ælian. V. H. 12, 1 : Δριμύτατα ἀλγεῖν.]

[Δρῑμυγμὸς, ὁ, Acerbitas. Tzetz. Hist. 11, 376: Τῷ δριμυγμῷ τοῦ θύμου.]

[Δριμύζω forma suspecta. V. Δριμύσσω.]

Δρῑμύλος, ὁ, q. d. Acriusculus, Aliquantum acris, s. acerbus. A Moscho [1, 8] appellantur δμματα Amoris δριμύλα καὶ φλογόεντα, quod Pol. interpr. Ocellos acres, flammeolos. [|| Drimylus, n. pr. Lucian. Galli c. 14.]

[Δριμύμωρος, ὁ, ἡ. Galen. De subfigur. empir. c. 9, p. 65, et c. 13, p. 68. Osann.]

[Δρίμυξις, εως, ἡ, Amaritas, Amarities. Acta Maximi Conf. vol. 1, p. lxxxv : Ἐκ δριμύξεως καρδίας. G. Dindorf.]

Δρῑμὺς, εῖα, ὺ, Acris, Acrem saporem habens, Gustum habens pungentem, Acutus in sapore. His enim modis in VV. LL. redditur. Ego e Plin. Acris, Acri gustu. [Δρ. χυμὸς Aristot. De anima 2, 10. Δριμεῖα ὀσμὴ ib. 9.] Nam quod Diosc. [4, 173] de Pycnocomo : Φύλλα ἔχει ὅμοια εὐζώμῳ, [τραχέα δὲ καὶ] παχέα καὶ δριμύτερα, reddit ille, Erucæ foliis, crassioribus et acrioribus. Quod autem idem Diosc. de Solano : Ἡ δὲ ῥίζα εὐώδης, δριμεῖα, ille ita, Radix odorata, gustu acri. Xenoph. [Mem. 1, 4, 5] γλυκέα et δριμέα inter se opponere videtur, Τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Ceterum reddi etiam posse arbitror, Gustu, sapore mordaci : ut Persius acetum Mordax appellavit ὄξος δριμύ. Nam etiam δρ. χυμὸς et δακνώδης quasi ἐκ τοῦ παραλλήλου a Greg. copulata invenio : et ipse Diosc. postquam radicem solani esse dixit δριμεῖαν, subjungit quasi epexegetice, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. [Δριμὺς οἶνος Lucian. De merc. cond. c. 18. || De fumo. Aristoph. Pac. 146 : Δριμύτατος καπνῶν (ξύλου συκίνου). || De stercore. Geopon. 2, 21, 9 : Δριμυτέραις κόπροις.] || Amarus Plinio, ubi quod Theophr. dixit [H. Pl. 4, 14, 2] : Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, interpr. Minus hoc sentiunt, quod intelligendum est e præcedentibus, arbores, quæ amaræ sunt et odoratæ. Idem Plin. quod Diosc. [3, 129] de cratæogono dixit ἰσχυρῶς δριμὺ interpr. Vehementer aspero gustu. At quod Theophr. de laserpicio, Μανώτερόν τε καὶ ἧττον δριμὺ, idem Plin. reddit, Tenerius et minus vehemens. [Conf. H. Pl. 9, 1, 4. Δριμυτέρα ὀσμὴ Theophr. H. Pl. 6, 7, 2. Ib. 5 : Τὸν μὲν (ἔρπυλλον) θυμβρώδη τινὰ καὶ δριμύτατον, τὸν δ' εὔοσμον εἶναι καὶ μαλακώτερον.] || Ad multa etiam transfertur, pro Acri et vehementi [Hom. Il. A, 270 : Ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα δριμὺ, τό τε προΐεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι. Δριμὺς χόλος Σ, 322. Od. Ω, 319 : Ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἦδη δριμὺ μένος προὔτυψεν. Δριμὺ ἄχος Hesiod. Scut. 457], ut δριμὺς πυρετὸς, Vehemens febris, Galen. Ad Glauc.; δριμὺ βεῦμα, Diosc. Jam vero et μάχη dicitur δριμεῖα ab Hom. [Il. O, 696] et Hesiodo [Scut. 261, 411], ut Lat. Acris, Aspera pugna, alii tamen interpr. Acerba, eodemque modo δριμὺς πόλεμος in Epigr. [Damageti in Anth. Pal. 7, 438.] Quin et aliquis dicitur esse δριμὺς, Asper; ut Aristoph. Vesp. [277] : Ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigr. autem pro Acerbo s. Vehemente. [Æsch. Ag. 1501 : Ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ· Choeph. 393 : Δριμὺς ... θυμός. Theocrit. 1, 18 : Δριμεῖα χολή. De vehementia desiderii vel studii, Plut. V. Num. c. 16 : Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων οὕτως ἔρωτα δριμὺν εἰρήνης ἐργάζεται καὶ ταχὺν, ὡς ὁ ἀπὸ γῆς βίος. Plotin. p. 50, A : Ἐρᾶν ἀληθῆ ἔρωτα καὶ δριμεῖς πόθους καὶ τῶν ἄλλων ἐρώτων καταγελᾶν. Ælian. N. A. 10, 14 : Ἱέραξ ... λαγνείαν (εἰς λαγνείαν Gesner.) ἐστὶ δριμύτατος.] At δριμὺ βλέμμα, Bud. ap. Herodian. [4, 5, 17] reddit Acerbum s. Gravem vultum, ego vero malim cum Polit. Truculentum; ap. Aristoph. autem δριμὺ βλέπων [Ran. 562 : Ἔβλεψεν ἐς με δριμὺ κἀμυκᾶτό γε], ubi adv. positum est, redditur etiam Torve intuens. [De quo HSt. in Indice :] Δριμὺ, adv. pro δριμέως, ut Aristoph. δριμὺ ἐνιδὼν, βλέπων, Acre et torvum cernens, quod alibi vocat κρόμμυα, ὀπὸν βλέπειν. [Lucian. Pseud. c. 32 : Δριμὺ εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. Alciphro 3, 18 : Δριμὺ βλέπει καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀρρῦς. Ælian. V. H. 14, 22 : Ἐνορᾶν δριμύ. Dio Cass. 59, 26 : Δριμύ τι Σκριβωνίῳ ἐνεῖδε. Metaphor. de acie ingenii Plato Rep. 7, p. 519, A : Ὡς δριμὺ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως διορᾷ ταῦτα ἅπερ ἀ τέτραπται.] || Astutus. Synes. : Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι. At Eurip. ante eum δριμὺ vocarat τὸ συνετὸν, ut testatur ap. Eust. [p. 1455, 34] Aristoph. gramm. [Cycl. 104 : Οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος.] Quod vero dicit Herodian. [3, 11, 17] : Δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, Politian. interpr. Ac sunt ferme ad orientem mortales acerrimi ingenii. [Ingenii solertiæque notio fere conjuncta est cum astutia. Plut. Mor. p. 379, E, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀκάκους opponit τοῖς δριμυτέροις καὶ

θρασυτέροις. Platoni frequens deteriore sensu. Leg. 7, p. 808, D: Ἐπίβουλον καὶ δριμὺ καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται (ὁ παῖς). In primis tribuit hominibus forensibus et demagogis; Theæt. p. 173, A: Ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίγνονται, ἐπιστάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίσασθαι, σμικροὶ καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχάς· 175, D: Τὸν σμικρὸν ἐκεῖνον τὴν ψυχὴν καὶ δριμὺν καὶ δικανικόν. Atticus Platonicus ap. Euseb. P. E. 15, p. 795, A, eleganti imagine Platonem informans aquilam altissimo montis vertici insidentem, ista de Aristotele subjicit, Ἐπὶ τοῦτον τὸν ὑψηλὸν πάγον τὸ δριμὺ καὶ πανοῦργον ἐκεῖνο ἀνελθεῖν ἀδύνατον. Dion Chrys. quoque pro astuto usurpat 10, p. 146, D; 20, p. 226, D; 44, p. 511, D; 49, p. 536, C; 50, p. 541, D; 52, p. 549, B; 552, A. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 409. || Δριμέα προοίμια dicit Hermog. Περὶ εὑρέσ. 1, p. 16, quæ habent significationem acuti ingenii, firma sunt, detinentque auditorem, ne studium audiendi dimittat; τὰ ἰσχυρὰ explicat schol. p. 356. Idem λέξιν δριμεῖαν vocat ἐμφαντικὴν καὶ μεταφορικήν. Eodem fere modo Acer Latinis dictus cujus oratio ex acumine et ornatu amœnitatem et gratiam habet. Ernest. Lex. rhet. Conf. Δριμύτης.] Ceterum deducit Etym. [M. p. 287, 48] παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel a δόρυ et μένος: quæ posterior deductio minus aspera est.

Δρῑμύσσω, [s. Δριμύττω], Acri ac mordaci humore afficio, Bud. interpr. in hoc l. Gregor. De homine p. 21: Οὐ γὰρ τῆς καρδίας, ἀλλὰ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας δριμυσσομένου, εἰς τὴν καρδίαν τὸ πάθος ὑπ' ἀπειρίας ἀνάγουσι. [Nicet. Chon. Hist. p. 382, D: Τὸ ἐκ σκορόδων ἐπέμβαμμά τε καὶ σύνθεμα ἐξ ἄλλων χυμῶν δριμυσσόντων τὴν αἴσθησιν. Schneid. || Metaphor. Acerbe tracto s. afficio. Schol. Arist. Vesp. 62: Οὐδ' αὖ τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν, explicat δριμύσομεν, ἐκπικρανοῦμεν. Maximus Conf. vol. 1, p. 135: Κατὰ μηδὲν ὑπὸ τῆς παμφαοῦς ἀκτῖνος τὴν νοερὰν δριμυσσόμενος κόρην, Oblæsus, ut reddidit interpres. Ib. p. 151. Joseph. Genes. p. 48, C: Τῷ τραυματιῶντι μέρει πλέον δριμύσσεται. G. D. Eustath. p. 201, 23: Δριμύττων καὶ σωφρονίζων τὸν δῆμον πληγαῖς. Seager. Nicet. Chon. Hist. p. 317, A: Οἳ τοῖς ἀμφιβίοις τούτοις δριμύσσονται δυσκολαίνοντες, Acerbas pœnas statuunt. || Δριμύζω Liban. vol. 4, p. 799, 9: Ἐν οἷς μὲν τὰ τῆς μητρὸς παθαίνεται, τὸ πάθος ἐνδείξεται, ἐν οἷς δὲ ἄλλως ἀγωνίζεται, δριμύζεται τὰ ἐναγώνια. Schneid. Lectio vitiosa. Δριμύζεται recte Bast. ad Gregor. Cor. p. 891.]

Δρῑμύτης, ητος, ἡ, Acrimonia; pro quo et Acritudo, et Acritas, item Acor. [Theophr. C. Pl. 1, 16, 9: Ὅσα ταῖς δριμύτησι διαφέρει.] Aphr. Probl. 2, [69, p. 327, 11]: Γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Plut. quoque Camillo [c. 29] ξηρότητι et δριμύτητι conjunxit. [Δριμύτης οὔρων Oribas. p. 61 Matth. De fumo Polyb. 22, 11, 20.] || Asperitas, Acerbitas, Vehementia, ut δριμύτης πυρετοῦ, Galen. || Metaph. Acumen, Acrimonia. Plato De rep. 7, [p. 535, B]: Δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. Ap. Lucian. [Prom. c. 2], δριμύτης Ἀττικὴ τῶν σκωμμάτων, Acumen, quo utuntur Attici in scommatibus, et quod Gall. vocatur *Le nez*: quando dicimus *Cela ha du nez*. Pro quo Itali, *Questo ha del garbo*. [Plut. Mor. p. 48, A: Προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οὐ δέοντι θηρώμενοι δόξαν· ubi Wyttenb. similia exx. comparavit, ib. p. 583, F: Πανουργίᾳ καὶ δριμύτητι καὶ παραλογισμῷ. Epictet. Diss. 2, 23: Μετά τινος ποικιλίας καὶ δριμύτητος. || «Δριμύτης, Ingenium, Acumen, quod orator arte sua ostendit. Hermog. Περὶ εὑρέσ. 4, p. 194 et aliis ll. Ib. 1, p. 6 δριμύτης προοιμίου posita est in propositionibus acutis, callidis, prudentibus, vehementibus. Eustath. ad Il. Γ, p. 433 δριμύτητα ait apud rhetores esse ἐπίτασιν τῆς γλυκύτητος. Et ad Λ, p. 844: Ἰστέον ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες τὸ δριμὺ μετεσκεύασαν εἰς ἡδύ τι, ἐννοίας δριμείας λέγοντες ἐν αἷς γλυκύτης ἐπιτείνεται, καὶ λέξεις δὲ δριμείας ὁμοίως. Conf. Voss. Inst. rhet. 6, p. 509.» Ernest. Lex. rhet.]

Δριμυφαγέω, Acribus vescor, Acriori cibo utor. [Paul. Æg. 4, p. 131, 40. Hemst.]

[Δρῑμῠφᾰγία, ἡ,] Δριμυφάγος, Qui acribus vescitur, acrium esu delectatur. Unde Δριμυφαγία, ἡ, Acrium ciborum esus; Vomitus acrium ciborum esu provocatus, quod sanationis genus Empiricis erat usitatum. Diosc. 2, 33, de conditanei thynni carne, quæ ὠμοτάριχος nominatur: Εἰς τὰς δριμυφαγίας μάλιστα ἁρμόζει, Ad vomitiones quæ acritudine quæruntur, accommodatissima, ut nonnulli interpr. Alias δριμυφαγία pro Cibo acriori usus est Cæl. Aurel. Chron. 3, 2, de stomachicis; Dehinc adhibenda recorporatio, quam Græci μετασυγκριτικὴν vocant, ex acriori cibo, quem Græci δριμυφαγίαν appellant, ex aqua capparis confecto et aceto et sale et cepe. [Paulus Æg. 3, p. 118, 17: Φυλαττομένους δριμυφαγίας καὶ καὶ τροφῆς πλῆθος· 64, 37. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 150: Δριμυφαγίαις χρᾶσθαι. G. Dind.]

[Δριμύχυμος, ὁ, ἡ, Acrem succum habens. Constant. Man. Chron. p. 103, D: Σίνηπι δριμύχυμον. Boisson.]

[Δριμὼ, οῦς, ἡ, Drimo, Alcyonei filia. Hegesander ap. Suid. s. v. Ἀλκυονίδες ἡμέραι.]

[Δρῖνος. V. Δρῖλων.]

[Δριξίπαρος, πόλις Θράκης, gl. Suidæ, quam cod. optimus Paris. in margine habet, duo alii omittunt. *Drizipara* in Itin. Anton. p. 230, ubi Wessel. Δριζίπερα ex Theophyl. Simoc. Hist. 6, 5 indicat. *Drizupara* Itiner. Hierosol. p. 569, ubi v. Wessel.]

[Δρῖον. V. Δρῖος utrumque.]

Δρῖος, [ὁ, aut τὸ, et plural. Δρία, τὰ] et Δρύος [forma vitiosa] secundum quosdam, Senticetum, Fruticetum; ut Bud. interpr. in Hom. Od. Ξ, [353]: Ὄθι τε δρῖος ἦν πολυανθέος ὕλης. Et addit, Delitescebam, qua densissima erat sylva. Sic Græcus schol. τὸ δάσος τῆς ὕλης. Ex Hesiodo [Op. 528] affertur cum υ, ἀνὰ δρύα [Recte δρία codd.] βησσήεντα. [Et in Indice:] Δρῖον, Hesychio σύμφυτος τόπος καὶ σύνδενδρος καὶ χλοώδης, ὕλη, δρυμός, Locus consitus arboribus et virens gramine, Sylva, Saltus [Hesychio δρῖον, formam nusquam inventam, bis intulit Musurus. Codex δριὸς, i. e. δρῖος. Δρῖον ponunt Arcad. p. 119, 6, Etym. M. p. 287, 45 propter nominativum plur. δρία]: ut et δρία exp. τόποι σύνδενδροι καὶ χλοώδεις: procul dubio desumtum ex Hesiodeo, Ἀνὰ δρία βησσήεντα: ita enim et Etym. [M. p. 287, 43] scribit, addens, ipsum esse non per sync. positum pro δρίεα, sed a sing. δρῖον. Suid. etiam Δρῖος affert pro σύνδενδρος τόπος, et id quidem neutri generis: Οὐκέτ' ἀν' ὕλῆεν δρῖος εὐσκιον, ἄγροτα πέρδιξ, Ἠχήσεις ἀνιεὶς [ἠχήεσσαν ἵης] γῆρυν ἀπὸ στόματος [ex epigr. Simiæ in Anth. Pal. 7, 203. Idem ib. 193: Κατ' εὐδένδρον στείβων δρῖος. Oppian. Hal. 4, 588: Μηρίνθῳ στέψαντες ἅπαν δρῖος]. Legitur ap. Hom. quoque δρῖος, sed ambiguum quo genere. [Plurali δρία utuntur Soph. Trach. 1012: Κατά τε δρία πάντα καθαίρων· Eur. Hel. 1342: Πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα· Apoll. Rh. 4, 970: Ἐρσήεντα δρία.]

[Δρῖος, τὸ, Drios, mons Achaiæ. Diodor. 5, 50: Περὶ τὸ καλούμενον Δρῖος. Alius in insula Naxo ib. 51. || Δρῖον, mons Dauniæ, ap. Strabon. 6, p. 284: Τῆς Δαυνίας περὶ λόφον ᾧ ὄνομα Δρῖον.]

Δρὶς, Hesychio δύναμις, Vis, Potentia.

[Δρίφακτος, κράββατος, Hesych. Δρίφακος (i. q. δίφρακος), κραββάτου Albert.]

[Δρίφος. V. Δίφρος.]

[Δριωδόνες, θεοὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τιμώμενοι, Hesych.]

[Δρογγίλον, τὸ, Drongilum, Θρακικὸν χωρίον. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς (p. 100, 22), Harpocr. Δρογγίλος ap. Hesych. χωρίον Θράκιον. Thessaliæ male tribuitur ap. Steph. Byz.: Δρόγγιλον, χωρίον Θετταλίας. Θεόπομπος Φιλιππικῶν θ'. Τὸ ἐθνικὸν Δρογγίλιος.]

[Δρόγγος, ἑορτὴ, Zonaras Lex. p. 570.]

[Δρογῆς. Arcad. p. 23, 23: Τὰ εἰς γῆς δισύλλαβα βαρύνεται... τὸ δὲ μογῆς καὶ δρογῆς (?) ἰσοσυλλάβως κλινόμενα περισπᾶται. Καὶ τὸ φθογγῆς ἐκ τοῦ φθογγήεις καὶ τὸ Αὐγῆς ἐκ τοῦ Αὐγέας.]

[Δροιὸν, καλὸν, Κρῆτες, Hesych. Idem infra: Δροὸν, ἰσχυρὸν. Ἀργεῖοι.]

[Δροίτη, ἡ.] Δριτὴ Hesychio πύελος, σκάφη [Restitutum quod ordo literarum postulat δροίτη]: qua signif. supra δοῖτρον. [De quo HSt.: «Δοῖτρον Hesych. exp. πύελον, σκάφην, Solium, Alveum.»] Item εἶδος ὀρχήσεως. Mox δροίτη per diphthongum. [De quo HSt.:] Δροίτη Etymologo [M. p. 288, 3, Zonaræ p. 571, et

Arcadio p. 114, 18] ἡ πύελος, Solium, Scapha s. Alveus balneatorius : ut Nicander Al. [462] : Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα, Αἶψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς. [Alexander] Ætolus autem, inquit Etym. rursum, esse dicit τὴν σκάφην, ἐν ᾗ τιθηνεῖται τὰ βρέφη : Parthenius τὴν σορὸν, ut et Æsch. Ag. [1540] τὴν λάρναξ in qua conduntur efferunturque mortui. Porro secundum Hermippum [Berytium] per υ scribitur, παρὰ τὴν δρῦν τὴν ξυλίνην : quam scripturam Etym. dicit esse veriorem et magis consentaneam tum, quum significat τὴν πύελον : quum vero τὴν σορὸν declarat, scr. potius per οι : esse enim tunc veluti ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον, i. e. θάνατον, πεποιημένον, s. δόρυ εἰς οἶτον ἐπιτήδειον, et δεκτικὸν τοῦ σκήνους. [Et alio l. :] Δρύτη Eustathio πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, ap. Æsch. Agam. Scribitur et per οι diphthongum teste Eodem, et tunc per syncopen dicitur veluti δρυοίτη, ac proprie est πύελος s. λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶσι. [Apud Æsch. l. c. libri in δροίτας consentiunt. In Choeph. 999 : Νεκροῦ ποδένδυτον δροίτης κατασκήνωμα, ed. Aldina δρυοίτης, Robort. δρύτης. In Eum. 633 libri prope omnes δροίτη, non δρύτη. Lycophr. 1108. Δροίτη diserte agnoscit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 42, 33.]

[Δρομαγετέω, Præfectus cursui sum. Inscr. Pocock. p. 46 : Τὸν δρομαγετήσαντα.]

[Δρομάασκον. V. Δρωμάω.]

Δρομάδην, Curriculo, Cursorie. [Hesych. : Δρ., μετὰ δρόμου.]

Δρομαῖος, [αία, αῖον, et ὁ, ἡ], Cursilis. [Soph. Tr. 927 : Δρομαία βᾶσα. Eur. Or. 45 : Δεμνίων ἄπο πηδᾷ δρομαῖος· Bacch. 136 : Ἐκ θιάσων δρομαίων· Hel. 550 : Δρομαία πῶλος· Alc. 245 : Νεφέλας δρομαίου.] Xen. [Cyneg. 3, 8] : Ὅσαι δὲ κυνῶν τὰ ἴχνη τὰ μὲν εὐναῖα ἀγνοοῦσι, τὰ δὲ δρομαῖα ταχὺ διατρέχουσιν, οὐκ εἰσὶ γνήσιαι, Vestigia cursilia, non cubilia, Bud. Aristoph. Ran. [478] : Ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα. Et δρομαία πτέρυξ ap. Eund. [Pac. 160.] Budæo est etiam Qui adhuc est in cursu et viget, e Plut. [Mor. p. 779, C : Δρομαίους δὲ ὄντας ἔτι δεῖ τῶν χρηστῶν ἀντιλαμβάνεσθαι λόγων.] Et δρομαῖος ἀφῖξαι, Curriculo accessisse, Lucian. [Jup. trag. c. 33.] Εἰσελεύσεται δρ., Curriculo introibit, Naz. [Epiphan. vol. 2, p. 195, D : Δρομαῖος χώρει ἐπὶ τὰς πηγάς. Figurate Alcidamas ap. Aristot. Rhet. 3, 3 : Οὐ δρόμῳ, ἀλλὰ δρομαίᾳ τῇ τῆς ψυχῆς ὁρμῇ. || Ἀπόλλων δρομαῖος, cultus a Cretensibus. V. Plut. Mor. p. 724, C.]

Δρομαίως, adverb. Curriculo, Cursim. [Cod. Apocr. vol. 1, p. 809 ed. Thil. : Δρ. τρέχειν. Mazari in Boisson. Anecd. vol. 3, p. 141, ubi codex δρομέως ἔδραμες. G. D. Chrysost. t. 5, p. 844, 36. Epiphan. t. 1, p. 625, A : Δρ. ἦκε. Petr. Sic. Hist. p. 28, 22 et 36, 18, ubi ed. utrobique δρομέως. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 358, C : Δρ. τὸ τάχος πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐχώρει. Martyr. S. Alph. in Actis SS. Maii, t. 2, p. 780, 39 : Ἀπῆει δρ. Niceph. Vita Sim. Stylitæ ib. t. 5, p. 356, 63 : Πρόσεισι τῷ διδασκάλῳ δρ. Hase.]

Δρομαλὸς λαγωὸς, Lepus inter currendum captus, sicut εὐναῖος, qui in cubili. Hesych. [E l. Xenophontis s. v. Δρομαῖος allato manifestum est Hesychium scripsisse δρομαῖος. G. Dindorf.]

[Δρόμαξ, κος, ὁ, Currax, Gl. Jo. Malal. p. 105, 19 : Τρωΐλος ... ἰσχυρὸς πολεμιστὴς καὶ δρόμαξ. Geopon. 16, 22, p. 1137 : Δρόμακας καμήλους. Qui ab aliis δρομοκάμηλοι dicuntur. G. Dindorf.]

Δρομὰς, άδος, ἡ, Cursitans, Cursoria, i. fere q. δρομαία. Soph. Phil. [679] : Κατ' ἄμπυκα δρομάδα, de rota, ad quam Ixio alligatus fuit. Et Εὐμενίδες δρομάδες, Eur. Or. [Id. Suppl. 1000 : Προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν οἴκων· Bacch. 730 : Ὦ δρομάδες ἐμαὶ κύνες. Cum subst. neutrius generis dativum conjunxit idem Hel. 1317 : Δρομάδι κώλῳ· Or. 835 : Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ, δρομάσι δινεύων βλεφάροις, ubi in edd. vett., quas secutus HSt. est, δρομάσι male refertur ad Εὐμενίσι. Rectam interpunctionem sequitur Maximus in schol. ad Dionys. Areop. vol. 2, p. 25, ubi comparat μανιάσιν λυσσήμασι v. 270.] Plut. Alex. [c. 31] : Ἐπὶ καμήλου δρομάδος, Camelo cursorio, ut Cursoria navis dicitur. Liv. 7 [37, 40] : Et cameli, quos appellant Dromadas. Sic et Galli suo vet. vocab. Camelum appellant *Dromadaire*. [Diodor. 19, 37. Ἵπποι δρομάδες Eustath. Opusc. p. 255, 31. || Aristot. H. A. 1, 1, p. 488, 6 : Οἷον (τῶν ἰχθύων) οὓς καλοῦσι δρομάδας, θύννοι, πηλαμύδες, ἅμιαι· similiter 6, 17.] || Scortum, vagum sc. et erroneum, Hesych. [Pollux 7, 203 : Ἐν Φρυνίχου Μούσαις, Ὦ κάπραινα καὶ περίπολις καὶ δρομάς.]

Δρομάσσω, ap. Hesych. i. q. τρέχω, Curro. [Conf. Δρυμάσσω et Δρωμίσσω.]

[Δρομεάδης, ὁ, Dromeades, n. pr. ap. Hippocr. p. 987. G. Dindorf.]

[Δρομέας, ὁ, Dromeas, parasitus. Athen. 4, p. 132, C. || Cous ib. 10, p. 452, F. G. Dindorf.]

Δρομεὺς, έως, ὁ, Cursor. Lucian. De calumn. [c. 12] : Δρομεὺς ἀγαθός. [Eupolis ap. schol. Arist. Ach. 529 : Ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς ἐκ δέκα ποδῶν ἥρει λέγων τοὺς ῥήτορας. Eur. El. 824 : Θᾶσσον ἢ δρομεὺς δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσεν. Plato Leg. 7, p. 822, B : Προσφιλῶς τοῖς δρομεῦσι. Dativum δρομέσι metri caussa finxerat Callimachus, de quo Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1185 : Ἔτι δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ υἱέσι παρ' Ἀθηναίοις καὶ τοῦ δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ· ἐκεῖνα γὰρ οὕτως ἐπέγραψεν, ὀφείλων ἐπιγράψαι δρομεῦσι. Similiter τοκέσι in epigr. ap. Dodwellum, *Classical Tour through Greece* vol. 1, p. 387 : Ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἐμοῖς τοκέσι. De genitivo temere Thomas M. p. 866 : Υἱέος δὲ λέγων διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφε, ὡς καὶ δρομέος. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 69.]

[Δρομεὺς, έως, ὁ, Dromeus, Mantinensis, olympionica, ap. Pausan. 6, 11, 2. || Alius, Stymphalius, 6, 7, 10.]

[Δρομὴ, ἡ, Cursus. Memoratur ab Arcad. p. 110, 10. Inc. Genes. 41, 14 : Δρομῇ ἤγαγον, i. e. Celeriter. G. D. Vita Nili jun. p. 101, 31 : Τῇ δρομῇ παρατρέχων. Hase.]

[Δρομήιος, ὁ, nomen mensis Cretici. Inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 413, 4 : Μηνὸς Δρομηίω.]

Δρόμημα, τὸ, Cursus, VV. LL. [Restituendum ex aliquot codd. Æsch. Pers. 247 : Τοῦδε γὰρ δρόμημα φωτὸς Περσικόν· Soph. OEd. T. 193 : Παλίσσυτον δρόμημα νωτίσαι, ubi vulgo δράμημα. Euripides Il. pluribus, velut Phœn. 1388 : Ἦξαν δρόμημα δεινόν· Bacch. 1089 : Συντόνοις δρομήμασι· Or. 1005 : Ἑπταπόρου τε δρόμημα (libri aliquot δράμ.) Πελειάδος. Aristot. H. A. 10, 44. Hesych. s. v. Σκέλισμα.] || Δράμημα, τὸ, Cursus, Athen. 11, [p. 468, C] ex Ione. [Οἷσει δὲ ὧρον ἄξιον δραμήματος. Herodot. 9, 98 : Δράμημα τῶν ἵππων. Ἐλεύθρισμα Photius explicat per δράμημα, Hesychius per δρόμημα. Etym. M. p. 316, 45 : Ἱστέον ὅτι τὸ ἔδραμον ἀπὸ τοῦ δρέμω ἐστὶν, ἐξ οὗ δρόμος ὄνομα ῥηματικὸν ... ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν ὅτι δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ δραμῶ περισπωμένου, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Μενάνδρῳ ... δεδράμηκα ... καὶ ῥηματικὸν ὄνομα δράμημα. Pollux 6, 183 : Τὸ δὲ κῶμα ... οὐκ ἐπαινῶ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ δράμημα.]

[Δρομηφόρος, ὁ, ἡ, Cursor. Epigr. in Cocchii Chirurg. p. 35, v. 17 : Χωλοὺς ἀνιστᾶν καὶ τελεῖν δρομηφόρους ποδαλγιῶντας. G. Dindorf.]

[Δρομιάμφιον (codex δρομιάφιον) ἦμαρ, ἀμφιδρόμια Ἔστι δὲ ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι, Hesych. Glossa ex poeta comico, ut videtur, sumpta.]

[Δρομίας, ὁ, i. q. δρομεὺς, Cursor. Eratosth. ap. Athen. 7, p. 284, D : Ἡ δρομίην (εὐδρομίην Plut. Mor. p. 981, D) χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Δρομίαι cancri, propter celeritatem cursus sic appellati, ap. Ælian. N. A. 7, 24. Conf. Δρόμων.]

Δρομικὸς, ἡ, ὸν, Qui cursu valet, Aptus s. Habilis ad cursum. [Plato Theæt. p. 148, C : Μηδενὶ οὕτω δρομικῷ τῶν νέων ἐντετυχηκέναι. Δρομικοὶ ἵπποι Alcib. 1 p. 111, D, Ælian. N. A. 16, 9, Jo. Cinnam. p. 46, B, et Eustath. Opusc. p. 284, 60. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 14 : Δρομικὴ γλῶσσα, ἡ διατρέχουσα πανταχοῦ καὶ διαγγέλλουσα· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως καὶ πανταχόσε κατηγορούντων ἢ τοὐναντίον εὐφημούντων.] Aristot. Eth. 1, 1 : Τὸν ἰσχυρὸν καὶ τὸν δρομικόν. Lucian. [Gymnas. c. 27] : Δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν. [Dio Cass. 67, 8 : Παρθένοι τῷ δρομικῷ ἠγωνίσαντο.]

Δρομικῶς, Curriculo, Cursim, Cursorie. [Plato Leg. 4, p. 706, C : Δρ. ... ἀποχωρεῖν. De recitatione Constant. Cerimon. vol. 1, p. 57, 6 : Αἱ φωναὶ τῶν Βενέτων, ἃς λέγουσι δρομικῶς, i. e. voce præcipiti. G. Dind.]

[Δρομίσσω. V. Δρωμίσσω.]

Δρομιχαίτης, ὁ, Inter currendum setas agitans, ut δρ. ἵππος, ap. Eust. [p. 145, 2; 773, 22] per τροπὴν τοῦ ο εἰς ι, a δρόμος. [Δρομοχαίταις ap. Philem. Lex. sect. 275.]

[Δρομιχαίτης, ὁ, Dromichætas, Odrysarum rex. Polyb. ap. Suidam s. v. Ἀναδρομή, Appian. Mithr. c. 32, 41, Pausan. 1, 9, 6, Plut. V. Demetr. c. 39, Strabo 7, p. 302, 305.]

[Δρομοκάμηλος, ἡ, Camelus dromas. Epiphan. vol. 2, p. 329, A : Αὐτὸς ἐδάδιζε πρῶτος τῶν δρομοκαμήλων· ubi præcedit δρομικῆς καμήλου· 378, D : Ἐπὶ δρομοκαμήλῳ ἐπικαθίσας. Δρομωναρίαν κάμηλον dicit Jo. Malal. p. 300, 12; 435, 14. G. D. Glossator cod. ap. Diodor. 19, 37 : Πόσον δρόμον ἡμερεύει ἡ δρ. Scheer.]

Δρομοκήρυξ [scr. Δρομοκῆρυξ], ῡκος, ὁ, Præco s. Nuntius cursorius, Cursor; ea signif., qua ap. Martial., Cursorem remisimus. [Hesych. : Δρομοκήρυξ, ὁ ἐπὶ σπουδῆς πεμπόμενος τὰς ἐπικηρυκίας ποιήσασθαι, ἡμεροδρόμος. Lex. rhet. p. 239, 17. Æschin. De falsa leg. p. 45, 20 : Οἱ Φαλαίκου τοῦ Φωκέων τυράννου δρομοκήρυκες. Dio Cass. 78, 35; Polyæn. 5, 27; schol. Platon. p. 99.]

[Δρομοκλείδης, ὁ, Dromoclidas, archon Atheniensis olymp. 76, 2 ap. Diodor. 11, 50. || Sphettius, orator. Plut. V. Demetr. c. 12 et 34.]

Δρόμος, ὁ, Cursus. Hom. [Il. Σ, 281 : Ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ·] Od. Θ, [121]: Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. [Hippocr. p. 351, 14 : Δρόμοισιν ... χρέεσθαι ὀξέσιν. Æsch. Prom. 838 : Παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. Soph. Aj. 889 : Οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ. Eur. Phœn. 166 : Εἴθε δρόμον νεφέλας ἐξανύσαιμι.] Xenoph. Cyrop. 3, [3, 61] : Δρόμου τινὲς ἤρξαντο. Ibid. : Συνηπείγετο [συνεφείπετο] δὲ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ. Thuc. 5 : Χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ. [Id. 3, 4, 127, et alibi.] Et δρόμῳ ἐκφυγεῖν, ap. Æschin. [p. 71, 6 : Εἰ μὴ δρόμῳ μόλις ἐξεφύγομεν εἰς λόφους.] Plut. [Mor. p. 817, A] : Οὐ βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ. Curriculo ire dicunt Plaut. et Terent. [Δρόμῳ θεῖν Lucian. Pseudom. c. 14. Δρόμῳ ἰέναι Plato Cratyl. p. 397, D : Ἀεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα.] || Curriculum. Hom. Il. Ψ, [321] : Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. Plato Euthyd. [p. 273, A] : Καὶ οὕπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἦστην. Herodot. : Δρόμος τῆς ἡμέρας, Curriculum s. Iter diei. [Facete Alexis ap. Eustath. p. 1226, 13, dixit κρείττω ἐκεῖνον εἶναι ἡμέρας δρόμῳ. Quod Brunckius comparat cum Aristoph. Ran. 91 : Μειρακύλλια πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα.] Dem. [p. 428] : Ἵππου δρόμον καταβαίνειν ἐπὶ θάλασσαν. [Sæpissime de certamine cursus dicitur et pedestris (stadii) et equestris (quadrigarum vel bigarum). De pedestri Soph. El. 684 : Ἀνδρὸς ... δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις. Pindar. Ol. 13, 42 : Πεντάθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον. Plato Leg. 1, p. 625, D : Τῶν πεζῇ δρόμων ἄσκησις. De equestri Soph. El. 741 : Τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων· 744 : Διφρηλάται μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον. Ib. 726 : Τελοῦντες (πῶλοι) ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον. Qui versus non scriptus ab Sophocle videtur. Pind. Ol. 3, 59 : Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου· 1, 33 : Δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων (equus). Metaphor. Herodot. 8, 74 : Τοιούτῳ πόνῳ συνέστασαν, ἅτε περὶ τοῦ παντὸς ἤδη (τὸν addit Eustath.) δρόμον θέοντες, De rerum summa periclitantes. Aristoph. Vesp. 376 : Ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἢν γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν. (Quod etiam omisso δρόμος dicitur : v. Θέω et Τρέχω.) Plato Theæt. p. 173, A : Πολλάκις δὲ καὶ περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος. || Locus cursui aptus, ad currendum amplus. Hom. Od. Δ, 605 : Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών. In specie, de curriculo s. circo, in quo certantes decurrunt. Soph. El. 713 : Ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· 748 : Τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον. Metaphor. Æsch. Prom. 883 : Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης πνεύματι μάργῳ· Ag. 1245 : Τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχων. Δρόμου ἐξωτέρω Choeph. 1022. Ib. 514 : Πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου, Ab re non alienum. Plato Cratyli p. 414, B : Οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ὥσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἐπειδὰν λείου λάβωμαι. Quod Latini dicunt Extra oleas vagari. De gymnasio s. ambulacro. Timæus Lex. Plat. p. 89 : Δρόμοι, ἡ περίπατος· ubi Ruhnken. : « Δρόμοι sunt Loca cursibus destinata, sive ambulacra publica. Plato Theæt. p. 144, C : Ἄρτι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἠλείφοντο· ubi schol. : Τόποι τινὲς ἦσαν ὁ μὲν ἐκτὸς ἄστεως, ὁ δὲ ἐντὸς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων ὑπὸ τῶν νέων δρόμοι καλούμενοι. Phædro p. 227, A : Κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους· φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι (ubi δρόμοι intelliguntur κατάστεγοι). ... Euthyd. p. 273, A : Εἰσελθόντι δὲ περιεπατείτην ἐν τῷ καταστέγῳ δρόμῳ, καὶ οὕπω τούτω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἦστην· quo in l. Jac. Sirmond. ad Apollin. Sidon. 2, ep. 2, p. 28 κατάστεγον δρόμον recte interpretatur Tectam porticum, Hypodromum. » Eupolis ap. Diog. L. 3, 7 : Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ, i. e. in Academia. Suid. : Δρόμοις, τοῖς γυμνασίοις κατὰ Κρῆτας. Eurip. Andr. 600 : Δρόμους παλαίστρας τε. Aristid. vol. 1, p. 188 : Δρόμοι καὶ γυμνάσια. Philostr. p. 661 : Ἱεροὶ οἱ δρόμοι· γυμνάζεται γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ἥρως. Id. p. 521 : Ὁπόσοι γοῦν τῶν πάλαι ῥητόρων ἑρμαὶ ἦσαν ἐν τοῖς τῆς οἰκίας δρόμοις. Thomas M. p. 251. De vestibulo templi Strabo 17, p. 805, in descriptione Ægypti : Κατὰ τὴν εἴσβολὴν τὴν εἰς τὸ τέμενος λιθόστρωτόν ἐστιν ἔδαφος, πλάτος μὲν ὅσον πλεθριαῖον ἢ καὶ ἔλαττον, μῆκος δὲ καὶ τριπλάσιον καὶ τετραπλάσιον· ... καλεῖται δὲ δρόμος τοῦτο, καθάπερ Καλλίμαχος εἴρηκεν, Ὁ δρόμος ἱερὸς οὗτος Ἀνούβιδος. Idem poeta Lyceum dixerat δρόμον Ἀπόλλωνος in fr. ap. schol. Soph. OEd. T. 919 : Ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος. || Orchestra. Hesych. : Δρόμος, ἡ ὀρχήστρα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου. || Thomas M. p. 251 : Δρόμος καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν· de quo Bast. ad Gregor. p. 870 : « Si Magister vera dixit Græcique scriptores hanc vocem ἐπὶ τοῦ τρέχοντος usurparunt, analogia, opinor, poscit ut hoc sensu δρομὸς scribatur. » Mihi Thomas illud ex compositis cum δρόμος collegisse videtur : quæ non inusitata grammaticis ratio est. Sic Theognostus δοσία ex compositis finxit. G. Dindorf.]

[Δρόμος Ἀχίλλειος. V. Ἀχίλλειος.]

[Δρομόω, Currere facio. Aq. Ps. 76, 32 : Δρομώσει.]

Δρόμων, ωνος, ὁ, Parvus cancer, Hesych., quem in maris æstuariis capi scribunt, sagittæque in modum per aquæ summum decurrere : unde nom. adeptus sit. Dromonum Plin. quoque [H. N. 32, 11, 53] meminit. [Conf. Δρομίας. || Navigii genus. Zonar. Lex. p. 570 : Δρόμων, εἶδος πλοίου. Quod ex Cod. Just. 1, 27, 2, 2, Cassiodori Epist. 5, 17, Isidori Orig. 19, 1 indicant lexicographi Latini. Theophyl. Simoc. Hist. p. 178, A : Ταχυναυτούσας ὁλκάδας, ἃς δρόμωνας εἴωθεν ὀνομάζειν τὸ πλῆθος. Ib. p. 209, C. Jo. Mal. p. 270, 22, et alibi. Δρομώνων πλοῖα p. 219, 12. Δρόμονας vitiose ap. Leon. Diac. p. 7, 18. || Dromo comicus ap. Athen. 6, p. 240, D; 9, p. 409, E. || Vir Atheniensis ap. Euphron. ib. 9, 377, D. || Coquus ap. Dionys. ib. p. 381, D. || N. pr. servile ap. Evangelum Athen. 14, p. 644, C, Lucian. Tim. c. 22, De merc. cond. c. 25, comicosque Latinos. G. Dind.]

[Δρομωναρία κάμηλος. V. Δρομοκάμηλος.]

[Δροών. V. Δροιών.]

[Δροπικοὶ, οἱ, Dropici, genus Persarum. Herodot. 1, 125.]

Δρόπις, Hesychio τρυγητὸς, Vindemia : in ea enim οἱ καρποὶ τῶν δένδρων δρέπονται.

Δροπίσκος, Hesychio κάλαθος : forsan quia in eum δρέπονται οἱ καρποὶ, s. decerpti imponantur.

[Δροπός.] Δροπὰ Hesych. ex Æschyli [immo Sophoclis] Palamede affert pro δρεπτά [Decerpta. Corruptum ex δρωπτά. V. Δρωπτός. || Paroxyt. est Δρόπος, Decerpens, ap. Etym. M. p. 191, 56, sed ita ut etymologiæ caussa fictum videri possit : Οὕτω βατός βάτος καὶ παρὰ τὸ δρέπω δρόπος, βατοδρόπος.]

[Δρόσαλλις, ἡ. Geopon. 5, 17, p. 353 : Ἡ καλουμένη παρὰ Βιθυνοῖς δρόσαλλις (ἄμπελος). Fort. Δροσαλλὶς, ίδος.]

[Δροσάτον. V. Ὑδροσάτον.]

Δροσερὸς, ὰ, ὸν, Roscidus, Rorulentus. [Eurip. Bacch. 863 : Αἰθέρα δροσερόν· Hipp. 208 : Δροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος· Hel. 1351 : Πηγὰς ... δροσεράς. Aristoph. Nub. 338 : Δροσερᾶν νεφελᾶν· Plut. 298 : Λάχανά τ' ἄγρια

δροσερά. Theophr. C. Pl. 3, 6, 8 : Δροσερὸς τόπος.] Quum alibi legitur tum in Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 291] : Δροσερᾶς πίομαι ἐκ λιβάδος. A

Δροσέω, ήσω, unde δροσούμενοι, Etym. [M. p. 287, 56]; sed sine expos. et exemplo, forsan i. q. δροσίζω: hoc enim illi præmiserat.

[Δροσή, ἡ, Drose, n. pr. ap. Lucian. Dial. meretr. 10. Hase.]

[Δροσία, ἡ, Ros, Roratio. Achm. Onirocr. p. 201, 33 : Διὰ βροχὴν ἢ δροσίαν. Hase. Adde Δροσίη.]

Δροσίζω, Rore aspergo, Irroro. [Aristoph. Ran. 1312 : Ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι. Posidon. ap. Athen. 15, p. 692, D : Τοὺς μὲν στεφάνους τῶν κατακειμένων δροσίζουσι τοῖς μύροις. Idem ap. Diog. L. 7, 152 : Νέφει δεδροσισμένῳ. Plut. Mor. p. 913, E : Τῶν δεδροσισμένων δένδρων. Epiphan. vol. 2, p. 282, C : Δρόσισον ψυχὰς δεινῶς διψώσας. Passivum cum accus. constructum ap. Constant. De cerim. p. 33, A : Οἱ διψῶντες προσέρχεσθε καὶ δροσίζεσθε τοῦ πνεύματος τὴν πόσιν. || Ducas Hist. Byz. p. 140, B : Ὥσπερ τις ψύλλαν συντρίβων αἰσθάνεταί τινος ἡδονῆς, οὕτω καὶ οὗτος οἰκεία χειρὶ φονεύων ὁ φόνου ἄξιος ἐδροσίζετο. Interpres, *delectabatur*. G. Dind.] B

Δροσίη, pro δρόσος, Ros, accipi traditur in VV. LL., sed sine exemplo. [Lucian. Alex. c. 53 : Κυτμίδα σε χρῖσθαι κέλομαι, δροσίην τε κε λητοῦς. Δροσίην τε κέλητος, Spumam equi, Seidlerus. Sed etiam δροσίην suspectum est.]

[Δρόσιλλα, ἡ, Drosilla, n. pr. in Nicetæ Eugeniani Narratione amatoria. G. Dindorf.]

[Δρόσιμος, ὁ, ἡ, Roscidus. Plut. Mor. p. 918, A : Διά τί τὸ ὄρυσιμον γενόμενον διὰ τοῦ ψύχους δυστίβευτον;]

[Δροσινὴ, ἡ, Drosina, sancta virgo, ap. Jo. Malal. p. 277, 10. Quæ Δροσίνη potius scribenda. G. Dind.]

[Δροσινὸς, ἡ, ὸν, Roscidus. Philodem. in Anth. Pal. 9, 570 : Ψῆλόν μοι χερσὶ δροσιναῖς (codex accentu caret) μύρον, i. e. Manibus unguentum stillantibus. Hesych. : Ἐρσήεντα, ... ἐνικμον, δροσινόν. G. Dind.]

[Δροσὶς, ίδος, ἡ, Drosis, ancilla Neæræ ap. Demosth. p. 1386, 8.]

[Δροσισμὸς, ὁ, Roratio. Eustath. Opusc. p. 50, 73.]

[Δροσοβολέω, Rorem jacio. Plut. Mor. p. 659, B : Δροσοβολεῖ γὰρ (ὁ ἀὴρ) ταῖς πανσελήνοις μάλιστα διατηκόμενος.] C

Δροσοβόλος, ὁ, ἡ, Rorem jaciens, ut δρ. ἀὴρ, Theophr. C. Pl. 3, cap. ult. [immo 6, 18, 3 : Ἀὴρ ὁμιχλώδης καὶ δρ.], Aer rorem spargens, roscidus, rorulentus, roriferus. Et δρ. πνεῦμα, item χῶραι, Rorulenti agri, ap. Eundem [ib. 3, 24, 4. Plut. Mor. p. 917, F : Δροσοβόλοι γὰρ αἱ πανσέληνοι. Nicet. Paphl. Or. encom. p. 453, D : Δροσοβόλον κάμινον (Babylonicam) ἀποφῆναι καὶ ἐξαπίνης ἄνωθεν ταύτην ἐπικλύσαι τῷ ὕδατι. G. Dind.]

[Δροσοειδὴς, ὁ, ἡ, Roscidus, Rorulentus. Pallad. Laus. p. 999, A : Νεφέλη δρ. καὶ φωτεινὴ ἐπελθοῦσα ἐκάλυψε τοὺς ἄνδρας. Hase.]

[Δροσοειδῶς, Roris instar. Basil. t. 1, p. 103, A : Τὴν δρ. ἐνεσπαρμένην νοτίδα. Greg. Nyss. t. 1, p. 177, A, de manna : Ἄνωθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δρ. καταρρεούσης. Hase.]

[Δροσοείμων, ονος, ὁ, ἡ, Rore vestitus, Roratus. Νεφέλαι δροσοείμονες Orph. H. 20, 6. Νύμφαι δρ. ib. 50, 6.]

Δροσόεις, εσσα, εν, et Δροσερὸς, Roscidus, Rorulentus. [Aquosus. Eur. Tro. 833 : Δροσόεντα λουτρά.] Utitur autem Apoll. Rh. [1, 1282 : Πεδία δροσόεντα,] τῷ δροσόεις. [Nonn. Dion. 44, 221 : Γαῖα ... μαρμαρυγὴν δροσόεσσαν ἀκοιμήτοιο Σελήνης δεχνυμένη. Πεδίοιο δροσόεντος Tryphiod. 154 et Coluth. 343. Δροσόεντος ποταμοῖο 316.] Sic χείλεα δροσόεντα Epigr. [Pauli Sil. in Anth. Pal. 5, 270, ubi Humida vel Tenera interpretari licet.] D

[Δροσόμελι, τὸ, Roscidum mel, quod fit in monte Libano. Idem ἀερόμελι dicitur. De utroque nomine v. Galen. vol. 6, p. 399.]

[Δροσόμματος, ὁ, ἡ, Qui roscidis s. humidis oculis est. Germanus Dormit. Mariæ p. 101. Boisson.]

[Δροσοπᾶγὶς, ὁ, ἡ, Rore firmatus. Philo Byz. De sept. mirac. c. 1 : Τὰ πέταλα τῶν δένδρων ἁπαλοῖς τοῖς ἀκρέμοσιν ἐπιπεφυκότα δροσοπαγῆ καὶ διήνεμον ἔχει τὴν φύσιν.]

Δροσοπάχνη, ἡ, Ros pruinosus, Pruina roscida. Aristot. De mundo [c. 4] : Δρ. λέγεται ἡμιπαγὴς δρόσος, i. e. δροσοπάχνη, compos. nomine e rore et pruina, dicta est Ros semiconcretus.

[Δροσοποιὸς, ὁ, ἡ, q. d. Rorificus. Athanas. vol. 2, p. 233, C : Τοῦ δροσοποιοῦ λόγου ἐν μέσῳ αὐτῶν γινομένου καὶ ἐξελάσαντος τὸ πῦρ· ac sæpius Patres in narratione de viris in camino Babylonica. Angl. Georg. Metrop. in append. ad Asterium ed. Combef. p. 1216, B : Τὴν ὑμῶν δροσοποιὸν ἐξαιτεῖται παρουσίαν. G. Dind.]

Δρόσος, ἡ, Ros. [Plato Tim. p. 59, E : Τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν ἐκ δρόσου γενόμενον πάχνη λέγεται.] Aristot. De mundo [c. 4] πάχνην ait esse δρόσον πεπηγυῖαν : unde fit et δροσοπάχνη. [Conf. Aristot. Meteor. 1, 10, Plut. Mor. p. 659, B; 732, C; 917, F. Æsch. Ag. 336: Τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες. Aristoph. Nub. 330 : Ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς (τὰς νεφέλας) ἡγούμην καὶ καπνὸν εἶναι. Dio Chr. vol. 2, p. 178 : Περὶ τῶν ἀνθῶν τῆς δρόσου διαφέρονται (αἱ μέλιτται). Conf. ib. p. 197. Timæus Lex. Pl. p. 122 : Ἐρυσίβη, μιλτώδης δρόσος· πάχνη δὲ δρόσος χιονώδης.] || Δρόσοι κρηναῖαι, Eur. [Iph. A. 182], Fontium scatebræ. [Hippol. 127. Φάρεα ποταμία δρόσῳ τέγγουσα, Aqua fluviali. Iph. T. 255 : Ἐναλία δρόσῳ· 1192 : Θαλασσία δρόσῳ, Aqua marina. Ion. 96 : Καθαραῖς δρόσοις ἀφυδρανάμενοι· Andr. 167 : Ἐκ χρυσηλάτων τευχέων χερὶ σπείρουσιν Ἀχελῴου δρόσον. Hesych. : Δρόσοι, ψεκάδες, Guttæ.] || Δρόσοι, Lacrymæ, ut et Latini poetæ Rorem usurpant. Soph. [Aj. 1208] : Ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρὰς [κόμας, λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Repetiit hoc HSt. ex antiquioribus Lexicis, multum a vero aberrans. Neque enim de lacrimis loquitur chorus, sed de pruinis, quæ Græcis perferendæ sint Trojam obsidentibus. De melle Philostr. Heroic. p. 750, ubi Amazones dicuntur nutrire infantes γάλακτι καὶ δρόσου κηρίοις, ἡ μέλιτος δίκην ἐπὶ τοὺς δόνακας τῶν ποταμῶν ἵζάνει. Philostr. jun. Imag. p. 884 : Ἐπιλείβουσαι (αἱ μέλιτται) σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκείας δρόσου. || Sensu obsceno Aristoph. Eq. 1285 : Ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον. Schol. : Τὴν τῶν αἰδοίων φησὶ, τουτέστι τὸ σπέρμα. || Metaphor. de rebus teneris dicitur. Aristoph. Nub. 972, de lanugine puerorum : Τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει. Quem l. imitari videtur Plut. Mor. p. 79, D. De pullis Æsch. Ag. 141 : Δρόσοισιν ἀέπτοις μαλερῶν λεόντων, quem l. schol. et Etym. M. p. 377, 40 comparant cum usu Homerico vocabuli ἔρσαι de agnis Od. I, 222 : Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ubi schol. : Αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ καὶ δροσώδεις. Hesych. : Δρόσους, ἀχρείους, Κύπριοι. Grammaticorum opiniones de etymologia vocabuli exponunt Etym. M. p. 287, 52, scriptor Ἐπιμερισμῶν in Crameri Anecd. vol. 2, p. 356, 17; 359, 22.]

[Δροσόστακτος, ὁ, ἡ, Rore stillans. Const. Manass. Chron. p. 5, D : Ταῖς δροσοστάκτοις τῶν ἀνθῶν παντοδαπαῖς εὐχροίαις. Boisson.]

[Δροσότροφος, ὁ, ἡ, Rore nutritus. Const. Manass. Chron. p. 94, C : Ἀγρωστις δρ. Boisson.]

Δροσοφόρος, ὁ, ἡ, Roriferus.

[Δροσοχαίτης, ὁ, Roscidos capillos habens. Crameri conjectura, quam v. s. Δραστοχαίτης.]

[Δροσόω, Roro. Ignat. Ep. ad Magn. fine. Routh. Pseudo-Anacreon 53, 31 : Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης δεδροσωμένην Κυθήρην ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ.]

[Δροσώδης, ὁ, ἡ, Roscidus, Rorulentus. Pherecrat. ap. Athen. 15, p. 685, A : Κύπειρόν τε δροσώδη.] Δροσώδης magis receptum in prosa pro δροσερός. [Plut. Mor. p. 695, C : Ἱδρῶτα δροσώδη· 913, E : Τὸ δροσῶδες ὑγρόν. Pseudo-Anacreon 29, 9 : Δροσῶδες ... μέτωπον, Teneram frontem.]

[Δροῦγγος, ὁ, Nasus, Rostrum. Epiphan. vol. 1, p. 416, B : Δροῦγγος (ap. Phryges) μυκτὴρ εἴτουν ῥύγχος καλεῖται. Conf. Timotheus Presb. in Coteler. Monum. Eccl. Gr. vol. 3, p. 378. || Δροῦγγος, Caterva militum, unde adverb. Δρουγγιστὶ, Per drungos, et Δρουγγάριος, ὁ, Qui drungo præest. V. exx. Ducangii.]

[Δρουΐδαι. V. Δρυΐδαι.]

[Δροῦνα, ἡ ἀρχὴ ὑπὸ Τυρρηνῶν, Hesych.]

[Δροῦσος, ὁ, n. pr. virile Latinum ap. Strabonem aliosque. Ejusdem stirpis sunt Δρουσιανὸς ap. Nilum Ep. 1, 289; 2, 252. Δρουσιλλιανὸς ib. 1, 245.]

[Δρόψ. V. Δρώψ.]

Δρυάδες et Ἁμαδρυάδες, αἱ, Nymphæ dictæ quod cum quercubus nasci et cum iisdem interire crederentur. Plut. [Mor. p. 757, E]: Οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς Δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. [Pausan. 8, 2, 2, 39, 2; 10, 32, 12. Plut. V. Cæs. c. 9: Νύμφην Δρυάδα, Φαύνῳ συνοικήσασαν.] Quod autem in Epigr. legitur Ἀδρυάδες puto esse pro ἁμαδρυάδες, ideoque malo ἄδρυάδες cum spiritu aspero: duram tamen esse fateor syncopen. [V. Ἀδρυάδες.]

[Δρυάζω.] Δρυάζειν, Hesychio φλυαρεῖν, pro quo Varin. supra διάζειν. [Hesych. infra: Δυάζει, φλυαρεῖ. Δυαεῖ, φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Suid.: Δυάζει (διάζει ed. Med.), φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Ubi Kuster.: «Nulla ex his gll. vera, sed omnes spuriæ, ex verbo φλυάζω detortæ et corruptæ. Nam ex φλυάζω, pro quo ap. Hesych. legitur φλυάζω, omissa litera prima factum est λυάζω (Hesych. ipse suo loco Λυάζει, φλυαρεῖ), ex λυάζω ortum est δυάζω, ex δυάζω denique δρυάζω et detracto ζ δυάω.» Quibus plura addit similium errorum, qui Hesychio fraudem fecerunt, exempla. Postremæ Hesychii gll. Δυάζει et Δυαεῖ ex una corruptæ videntur Δυάζει, φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Zonar. Lex. p. 584: Δυάζει, φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Καὶ τὸ δυστάζει, παρὰ τὸ ἐν δύο στάσεσιν εἶναι. G. D.] Rursum Hesychio δρυάσαι est κατακολυμβῆσαι, Subire aquas et mergi. Unde forsan est Δρυαταὶ, quod exp. ἄδιψοι, ψεύσται: in hac signif., a priore δρυάζειν, quoniam οἱ φλυαροῦντες solent ψεύδεσθαι: in illa, a posteriore, quia non sitiunt quæ aquis merguntur.

[Δρύαινα, ἡ, Dryæna, πόλις Κιλικίας, κτίσμα Δρυαίνου, ἡ μετονομασθεῖσα Χρυσόπολις. Τὸ ἐθνικὸν Δρυαινίτης, Steph. Byz.]

[Δρύαλος, ὁ, Dryalus, n. pr. Centauri ap. Hesiod. Scut. 187. ῠ̔]

[Δρύαξ, κος.] Δρύακες, Hesychio Ligna, quæ carinam navis bajulant: pro quo infra δρύοχοι. [Δρυάδες ap. Plut. Mor. p. 321, E, in comparatione ab navibus ducta: Τὴν Ῥώμην ὁ μὲν πρῶτος ἄρχων καὶ δημιουργὸς ἐξ ἀγρίων καὶ βοτήρων ὥσπερ ἐκ δρυάδων κραταιῶν συνιστάμενος οὐκ ὀλίγους πόνους ἔσχεν.]

[Δρυάριον, τὸ, Parva quercus. Eustath. p. 1715, 51: Ἀπὸ δρυαρίων φυομένων κατὰ θάλατταν.]

[Δρυᾶς, αντος, ὁ, Dryas, Lapitha, Hom. Il. A, 263, Hesiod. Scut. 179. || Pater Lycurgi, Thraciæ regis, ap. Hom. Il. Z, 130, Soph. Antig. 955. || Pastor ap. Longum 1, 4 et seqq. Alii alibi. Declinationem parisyllabam memorat Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1183: Λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἴας τοῦ Αἶα καὶ ὁ Δρύας τοῦ Δρύα. ῠ̔ G. Dindorf.]

[Δρυάς. V. Δρυάδες. Δρύαξ.]

[Δρυαταὶ gl. suspecta Hesychii. V. Δρυάζω.]

[Δρυαχαρνεὺς, έως, ὁ.] Δραχαρνεῦ Aristoph. per jocum dicit pro δρυΐνε Ἀχαρνεῦ: taxantur enim Acharnenses ut ἄγριοι καὶ σκληροὶ, Suid. Rectius ap. Hesych. Δρυαχαρνεῦ: itidemque ap. Etym. [M. p. 288, 15. Nominativum Δρυαχαρνεῖς ponit Zonaras Lex. p. 569.]

[Δρύειος, ὁ, ἡ, Quernus. Hesych. s. v. Ἔφυγον κακόν: Μετὰ δρυείων στεφάνων. Hemst. Vitiose, ut videtur, pro δρυΐνων, quod in eadem gl. ponunt Phot. et Suid. G. Dindorf.]

[Δρυεύς. V. Δρῦς.]

[Δρυηκόπος, ὁ, i. q. δρυοτόμος, Quercuum (s. in genere arborum) amputator. Lycophro 1379: Ἄνακτος τοῦ δρυηκόπου γόνος. Schol.: Τοῦ δρυτόμου. Libri aliquot δρυοκόπου.]

Δρυΐδαι, οἱ, Druidæ, ap. Gallos οἱ φιλόσοφοι καὶ σεμνόθεοι, Suid. [V. Strabon. 4, p. 197, 198, Origen. vol. 1, p. 335, B, Diog. L. proœm. A Græco voc. δρῦς, Quercus, vulgo derivant nomen, præeunte Plin. 16, 43, 95. Sed est voc. sua origine Celticum. In Wallia, Britanniæ regione, hodienum *Drew* Quercum significare, et *Derwyddon*, Sapientem, Prophetam, notat Adelung. vol. 1, p. 56. Schweigh. Celticam vocabuli originem demonstravit Hasæus in dissertatione de Druidis, quam memorat Wesseling. ad Diodor. 5, 31, cui δρυΐδας restituit Ortelius, corruptum in libris in σαρουΐδας, σαρουνίδας, σαρωνίδας.]

[Δρυΐνας, ὁ. HSt. s. v. Δρύϊνος:] Est Δρύϊνος, s. Δρυΐνας, etiam serpens quidam, de quo v. Χέλυδρος, item Dioscor. 7, 12 [i. e. Ther. c. 11, ubi genitiv. est δρυΐνου. Nicand. Ther. 411: Κῆρα... δρυΐναο· ubi schol.: Ἔστι δὲ ὄφις ὁ δρυΐνας, ὃς ἐν ἀεναῴ λίμνῃ διατρίβει καὶ ἐν δρυσὶν ἢ φηγοῖσιν, ὅταν δὲ καταλιπὼν τὴν λίμνην εἰς τὴν δρῦν ἔλθῃ, τότε δρυΐνας καλεῖται, etc. Δρυΐνας etiam ap. Epiphan. vol. 1, p. 616, D. Apparet ex his non debuisse ab HSt. nominativum poni Δρύϊνος. ῠ̔ϊ]

Δρύϊνος, η, ον, Quernus, Roboreus, Qui e quercu s. robore est [De accentu Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 20, 10. Hom. Od. Φ, 43: Οὐδὸν δρύϊνον. Eurip. Bacch. 1101: Δρυΐνους κλάδους]: ut δρύϊνον ξύλον, et in Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 9, 72] δρύϊνον μέλι. [Hesych.: Δρύϊνος, ξύλινος. Στάκτη δρυΐνη Demetr. Hieracosoph. p. 103, 111, 117. Metaph. Philo vol. 1, p. 552, 19: Τὸ ὑπ' ἀμαθίας σκληρὸν καὶ δρύϊνον ὄντως νόημα καὶ πεῖσμα. G. Dindorf.]

Δρυΐτης λίθος, Dryites lapis s. gemma, est e truncis arborum, ligni modo ardens, Plin. 37, 11. [|| Theophrast. C. Pl. 1, 2, 2: Οὐδ' ἐπὶ κυπαρίσσου, πλὴν εἴ τί που καὶ παραβλαστάνει, καθάπερ φασὶν ἐν Κρήτῃ περὶ τοὺς καλουμένους δρυΐτας. Cod. Med. ὀριΐτας. Locum aliquem significari censebat Scaliger. Mihi ad cupressi genus aliquod peculiare Cretæ referri videtur. Ecce enim noster H. Pl. 2, 2, 2, de palma: Πλὴν εἰ ἄρα ἐν Βαβυλῶνι καὶ ἀπὸ τῶν ῥάβδων, ὡς φασί τινες μυλεύειν. Κυπάριττος δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀπὸ σπέρματος, ἐν Κρήτῃ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ στελέχους, οἷον καὶ ἀπὸ τῆς κουρᾶς ἐν Τάρρᾳ· παρὰ τούτοις γάρ ἐστιν ἡ κουριζομένη κυπάριττος· αὕτη δὲ ἀπὸ τῆς τομῆς βλαστάνει πάντα τρόπον τεμνομένη, καὶ ἀπὸ γῆς καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω· βλαστάνει δὲ ἐνιαχοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, σπανίως δέ. Tunc sequitur de quercu e trunco et radicibus regerminante. Nisi malis credere, in regione Τάρρα quærendum esse locum δρυΐτας, suspicor cupressos δρυΐτας dici, quæ quercuum instar e trunco et e radicibus repullulent. Schneid.]

Δρυΐτις, Hesychio Herba quædam, forsan a similitudine aliqua quercus. [Ap. Hes. Δρυιτὴς, βοτάνη. Feminam formam si recte posuit HSt., scrib. δρυΐτις.]

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα, i. e. οἱ τῆς τροφόρου δρυὸς καρποί. Intellige autem δρυὸς nomine non quercum solum, sed alias etiam in genere arbores fructuosas. Eustath. [p. 773, 49; 1652, 16; 1726, 16 Lycophro 83: Φηγὸν δὲ καὶ δρύκαρπα καὶ γλυκὺν βότρυν. Schol.: Βαλάνους, ἀκρόδρυα, ἤγουν πᾶσαν ἄλλην ὀπώραν. || Δρυόκαρπα ap. Nicet. Chon. Hist. p. 322. C: Δρ. τὰ Ποντικά.]

[Δρυκολάπτης. V. Δρυοκολάπτης.]

[Δρυλασίων, ωνος, ὁ, Locus arboribus densus. Hesych.: Λασίων, πόλις, ἢ χωρίον. Οἱ δὲ δρυλασίωνας Nicand. Ther. 28, ab HSt. s. v. Λάσιος comparatus: Δρυμοὺς καὶ λασιῶνας· ubi schol.: Λασιῶνας τοὺς δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις. Itaque ap. Hesych. emendato accentu scribendum videtur λασιὼν et δρυλασιῶνας. G. Dindorf.]

[Δρυμαία. V. Δρυμία.]

[Δρυμαῖος. V. Δρύμη.]

[Δρύμας, ὁ, Drymas. Lycophro 522: Δρύμας τε καὶ Πρόφαντος· ubi Tzetz.: Δρημαῖος (Δρυμαῖος) ὁ Ἀπόλλων παρὰ Μιλησίοις.]

[Δρυμάσσω s. Δρυμάττω.] Δρυμάζεις Hesych. proprie quidem esse ait σπαράξεις, Lacerabis, Laniabis: sed usurpari etiam pro συνέσῃ καὶ προσομιλήσῃ [codex συνέσει καὶ προσομιλήσει], Consuetudinem et commercium habebis. [Δρυμάττειν de re Venerea a Comicis usurpari testatur Pollux 5, 93. Hinc supra Ἀδρύμακτον, καθαρόν. Albert.] Eidem Δρυμάσσειν est non solum, τὸ τύπτειν ξύλοις, sed etiam τρέχειν. [Et infra, Ἐδρύμαζεν (codex ἐδρίμαζεν), ἔθραυσεν, ἔσφαξεν. Illam interpretationem τρέχειν Sopingius recte refert ad voc. δρομάσσειν.]

[Δρύμη et Δρυμαῖος, lectio suspecta ap. Steph. Byz., de qua dicetur s. v. Ἀδρύμη.]

[Δρυμία, ἡ, Drymia, πόλις Φωκίδος. Παυσανίας ι' (c. 33, 12)· «Δήμητρος δὲ θεσμοφόρου Δρυμίοις (δρυμίης cod. Vratisl., Δρυμαίοις ap. Paus.) ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον. Τὸ ἐθνικὸν Δρυμιεὺς ἐκ (corr. καὶ ex cod. Vratisl.) τοῦ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου, Steph. Byz. Nomen urbis Δρυμαία est quater apud Pausaniam, semel 10, 3, 2, ter 10, 33, 12, ubi in verbis: Ἀπέχει δὲ Ἀμφικλείας ἡ Δρυμαία σταδίους ὀγδοήκοντα ἀποτραπέντι ἐς ἀριστερὰν...

κατὰ Ἡροδότου τοὺς λόγους, lacunam Buttmannus explet καλουμένη καὶ Δρύμος. Nam Δρύμον πόλιν vocat Herodotus 8, 33 : qua forma nominis appellatur oppidum in confinio Atticæ et Bœotiæ situm, de quo Demosth. p. 446, 2, ubi libri multi et schol. Platonis p. 86 (335 Bekk.) ὀξυτόνως scribunt Δρυμοῦ, consentiente Harpocr. : Δρυμὸς, πόλις μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τοῖς δικαιώμασί φησιν οὕτως « Ἔπειτα Δρυμὸν ἓν Ἀττικὸν καὶ ἕτερον Βοιώτιον. » Qui accentus non solum Demostheni, sed etiam Herodoto est restituendus, ex præcepto Arcadii p. 60, 1 : Τὸ δὲ δρυμός καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ προσηγορικοῦ ὀξύνεται, posthabita Eustathii auctoritate p. 638, 57 : Δρυμὸς ὁ δρυωτὸς τόπος καὶ Δρύμος πόλις. Hesych. : Δρυμὸς, δάσος ... καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς καὶ φρούριον. In verbis autem Harpocrationis notandum est, Δρυμὸν neutro genere ab Aristotele dici : qui mihi videtur librarii error esse corrigendumque ἓν' vel ἕνα, quod quodammodo confirmant codices duo, quorum in altero ἂν, ἂν in altero scriptum. Adjectivi gentilis unum est exemplum Pausaniæ, supra allatum, in quo Δρυμαίοις scriptum apud ipsum, Δρυμίοις vel Δρυμίης apud Steph. Byz., quod in Δρυμιεῦσιν erit mutandum, nisi Stephanum secum ipsum pugnare volumus. Alius signif. est Δρυμαῖος in l. Tzetzæ s. v. Δρύμας allato. G. Dind.]

[Δρύμιος, ία, ιον.] Δρυμίους, Hesychio τοὺς κατὰ τὴν χώραν κακοποιοῦντας, forsan ob succisionem quercuum s. arborum.

[Δρύμνιος, ὁ, Drymnius. Lycophro 536 : Ὁ Δρύμνιος δαίμων. Schol. : Ὁ Ζεὺς παρὰ Παμφυλίοις οὕτως ἐκαλεῖτο.]

[Δρυμόθεν, E silva. Gregor. Naz. 2, 12. Angl.]

[Δρυμόνιος, ία, ιον, Silvestris. Ἄρτεμις δρυμονία in Orph. H. 35, 12. Lectio suspecta. Schneid.]

[Δρυμοκόλαψ lectio vitiosa. V. Δρυοκόλαψ.]

Δρῦμὸς, ὁ, Sylva querna, glandifera, Bud. e Polyb. 2, fol. 25 a tergo [c. 15, 2 : Τὸ δὲ τῶν βαλάνων πλῆθος τὸ γιγνόμενον ἐκ τῶν κατὰ διάστημα δρυμῶν ἐν τοῖς πεδίοις ... Id. 12, 4, 13]. Sed et generaliter pro Sylva s. Nemore [Æschyl. ap. Aristot. H. A. 9, 49 : Δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους. Soph. OEd. T. 1399 : Κεκρυμμένη νάπη δρυμός τε. Eur. Hipp. 1127 : Δρυμός τ' ὄρειος (cui comparandus Clearch. ap. Athen. 14, p. 619, C, ab Hemst. cit. : Τοὺς ὀρείους ἐπεξῄει δρυμούς)] : ut Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni [4, p. 207 et alibi], Hercynia sylva. Plut. in [Compar. Periclis cum] Fabio [c. 1] : Λίμνας δὲ καὶ πεδία καὶ δρυμοὺς νεκρῶν στρατοπέδων πλήθοντας. Aristot. De mundo [c. 3 init.] : Γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. Et Δρυμὸν neutro genere, ut κεραύνια [Κεραύνια] δρυμὰ Dionys. Alex. p. 80 [Perieg. 492. Male δρυμὸν numero singulari dictum fingunt Eustath. p. 664, 37 et HSt. metaplasmo numeri pluralis δρυμὰ decepti, quo Homerus utitur Il. A, 118. Od. K, 150 et 197 : Διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην· quem imitantur Nicand. Ther. 222, Orph. Argon. 676, Quint. Sm. 2, 382 et 7, 715. Retracto accentu δρύμα scribi jubet Etym. M. p. 56, 9 : Ἀνὰ δρύμα· « Καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα πρηῦνονται. » Τινὲς ἀνέγνωσαν δρυμά ὡς ἀπὸ τοῦ δρυμός. Οὐκ ἔστι δὲ οὐδὲ σώζεται τῶν τριῶν προσώπων ἡ συζυγία. Σοφὸς μὲν γὰρ καὶ σοφὴ καὶ σοφά ὁμοτόνως, δρυμὸς δὲ δρυμὴ οὐκέτι. Οὐκ ἄρα δρυμά, ἀλλὰ δρύμα ὡς λύγνα. Quæ etsi parum idonea argumentatio est, non improbabile tamen videtur formam pluralis numeri neutralem ut mensura differt a masculina, ita etiam accentu esse discretam. Nam δρυμὸς et δρυμοὶ producta syllaba priore dici poetarum docent exempla, Euripidis Rhesi v. 289 : Παρέσχε, δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολών· Bacch. 1227 : Ἔτ' ἀμφὶ δρυμοῖς, Nicandri Ther. 28, 489, Antiphanis in Anth. Pal. 9, 81, aliorum : δρυμὰ vero vel δρύμα correpto υ pronunciari Homeri aliorumque poetarum locis supra ostendimus, quorum a consuetudine quod desciverunt Dionysius Per. 492 : Μετὰ δρυμὰ Κεραύνια, et Oppian. Cyneg. 1, 64 : Ἐπὶ δρυμὰ συνέμπορος, ipsorum est error, masculinæ formæ mensura deceptorum. Vitiose ap. Nonnum Dion. 22, 117 : Ἥλικος αἴσσουσα κατὰ δρυμοῦ. Recte Græfius δρυός. G. Dind.]

[Δρυμὸς, ὁ, Drymus, oppidum Phocidis, aliud Atticæ. V. Δρυμία. || Nomen loci sub monte Telethrio Euboeæ siti, de quo Strabo 10, p. 445 : Ὑπὸ τῷ Τελεθρίῳ ὄρει ἐν τῷ Δρυμῷ καλουμένῳ. G. Dindorf.]

[Δρυμοτομικὸς, ἡ, ὄν, i. q. δρυοτομικός. Jo. Chrysost. Hom. in Matth. 52, vol. 2, p. 334, 40 : Καὶ τὴν δρυμοτομικὴν (τέχνην), ὥστε ξύλα τέμνειν. Seager.]

[Δρυμοῦσσα, ἡ, Drymussa, νῆσος Ἰωνίας. Θουκυδίδης ὀγδόῃ (c. 31). Τὸ ἐθνικὸν Δρυμουσσαῖος, Steph. Byz. Ex quo corrigendi Thucydides, cujus in libris est δρύμουσσαν, δρύμουσαν, δρίμυσσαν, δρίμυσσαν, Polybius 22, 27, 5, ubi Δρύμουσσαν vel Δρόμουσσαν, Aristides vol. 1, p. 293, 14, ubi Δρυμοῦσαν. *Drymusa* ap. Livium 38, 39 et Plin. H. N. 5, 31, libris apud hos quoque nonnihil variantibus. G. Dindorf.]

[Δρυμοφύλαξ, ὁ, Saltuarius, Gl.]

[Δρυμοχαρὴς, ὁ, ἡ, Silvis gaudens. Δρυμοχαρεῖς, epitheton nympharum, Orph. H. 50, 12 restitutum ab Heringa. Libri κρυμοχαρεῖς.]

[Δρυμώδης, ὁ, ἡ.] Καταδρυμος τόπος, Sylvosus... Qui et δρυμώδης dicitur. [Diodor. 3, 25 : Δρυμώδεις καὶ πυκνοὺς τοῖς δένδρεσι τόπους. Hesych. : Δρυμὰ, δρυμώδεις καὶ σύνδενδροι τόποι καὶ εὔξυλοι.]

Δρῡμών, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Bud. tamen Dumus et Dumetum redditur in h. l. Basilii : Ἤδη δέ τινες τετηρήκασι, καὶ ἐκτεμνομένας τὰς πίτυς, εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι. [Thomas M. p. 572 : Ἄλσος δὲ καὶ δρυμὼν καὶ λόχμη ἐπὶ ἀγρίων δένδρων ἱσταμένων ἐπὶ ξηρᾶς. Pollux 1, 221. Oppian. Cyn. 2, 78 : Ἐπεσμαράγησε δὲ δρυμών. Greg. Naz. vol. 1, p. 307, A ed. Ben. Δρυμόνος, δρυμόνας etc. scripta ap. Ducam Hist. Byz. p. 68, D; 97, C; 122, B. G. Dind. Joseph. A. J. 6, 6, 3 : Δρυμῶνα βαθὺν καὶ μελισσῶν γέμοντα. Id. ib. 14, 15, 8 : Ἐν τοῖς δρυμῶσι. Greg. Nyss. t. 1, p. 526, C; 527, B; 531, B; 557, C. De domo Solomonis vocata Δρυμὼν Λιβάνου Joseph. Ant. Jud. 8, 6, 5 et 8, 7, 2. Loc. Basilii, supra ab HSt. allatus, exstat t. 1, p. 63, C. Hase.]

[Δρυμὼν, ὄνος, ὁ, Drymon fl. V. Δρῖλων.]

[Δρύμων, ονος, ὁ, Drymo, scriptor Homero antiquior, ap. Tatian. C. Græc. p. 275, B, ubi vitioso accentu Δρυμῶνος. Recte Δρύμωνος ap. Euseb. P. E. 10, p. 495, C, Tatiani verba repetentem. || Δρύμων Cauloniensis, Pythagoreus, ap. Iamblich. V. P. p. 530.]

[Δρυνέμετος, ὁ, ap. Strab. 12, p. 567, nomen loci est in Gallo-Græcia, ad quem convenirent Gallo-Græcorum tetrarchæ. Videtur esse Celticum nomen, significans Templum in querceto, auctore Adelung. vol. 1, p. 56. Schweigh.]

[Δρυνὸς, ὁ, Truncus quernus. Etymologiæ caussa fictum a gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 432, 8 : Δρῦς, δρυνός καὶ γρυνός ὁ κορμός.]

[Δρυοβάλανος, ὁ, Glans querna. Strabo 3, p. 153; 15, p. 734. Hemst. Constant. Man. Chron. p. 124, C.]

Δρῡοβᾰφὴς, ὁ, ἡ, Quercu, i. e. quercus cortice, tinctus. [Hesych. : Δρυοβαφῆ ἱμάτια, τὰ ὑπὸ τοῦ κελύφους τοῦ δρυὸς βεβαμμένα.]

[Δρῡογόνος, ὁ, ἡ, Quercus gignens. Aristoph. Thesm. 114 : Τὰν ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι κόραν... Ἄρτεμιν.]

[Δρῡόεις, εσσα, εν, Quercubus plenus.] Δρυόεντα, Hesychio δρυώδη. [Versus a quibusdam post Il. B, 783 insertus, ap. Strabon. 13, p. 626 : Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὑδνὸς ἐν πίονι δήμῳ. Nonn. Dion. 5, 60 : Τευμήσσου δρυόεντος· 21, 336 : Ἐνὶ δρυόεντι δὲ κόλπῳ· 48, 528 : Δρυόεντα... δόμον· Jo. 18, 26 : Δρυόεντος... κήπου.]

[Δρυόκαρπα. V. Δρύκαρπα.]

Δρῡοκοΐτης, ὁ, In quercu, s. generaliter, In arbore cubans, cicadæ epith. in Epigr. [Anytæ vel Leonidæ Anth. Pal. 7, 190.]

Δρυοκολάπτης, ὁ, Picus arborarius. Dictus ἀπὸ τοῦ κολάπτειν τὰς δρῦς. Vocatur et Picus Martius. [Antiattic. p. 89, 24 : Δρυοκολάπτης, τὸ ὄρνεον. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῴων (8, 3; 9, 9). Theophr. H. Pl. 9, 8, 6; Ælian. N. A. 1, 45. Dionys. A. R. 1, 14 : Θεόπεμπτος ὄρνις, ὃν αὐτοὶ μὲν (Aborigines) πῖκον, Ἕλληνες δὲ δρυοκολάπτην καλοῦσιν. || Δρυκολάπτης ap. Aristoph. Av. 480 et 979, Strabon. 5, p. 240. De utraque forma dixit Lobeck. ad Phryn. p. 679. Δρυκόλαψ, Picus Martius, Gl. Δρυοκόλαψ Hesychio s. v. Ἵππα restituit Salmas. Codex δρυμοκόλαψ. G. Dind.]

[Δρυοκόπος, ὁ.] Δρυοκόποι, (q. d. Quercisecæ, Roborisecæ, sub. aves) Roboriseci generis aves. [Aristot. De part. anim. 3, 1 : Τοῖς δρυοκόποις (τῶν ὀρνίθων).]

[Δρυόπα. V. Δρύοψ.]

[Δρῦοπᾰγής, ὁ, ἡ.] Δρυοπαγῆ στόλον [δρυοπαγήστολον codex] vocat Sophocles in Philoct. [ad Trojam] τὸν πάσσαλον, ut tradit Hesych. vel potius Classem e quercubus compactam. [Eustath. p. 1726, 15 : Δρυοπαγὴς στόλος ὁ δρύϊνος πάσσαλος· στόλους γὰρ, φασὶν, ἔλεγον τὰ ἀπωξυσμένα διὰ τὸ συνεστάλθαι. V. quæ s. v. Στόλος dicentur. Δορυπαγεῖς νῆας Æschylus dixit Suppl. 743. G. Dindorf.]

[Δρυοπαῖος. Δρύοπες. Δρυοπία. Δρυοπηίς. Δρυοπίς. V. Δρύοψ.]

[Δρυοπετής. V. Δρυπεπής.]

[Δρυόπη, ἡ, Dryope, nympha, ap. Virg. Æn. 10, 551. || Filia Euryti, ap. Ovid. Met. 9, 331. || Urbs. V. Δρύοψ.]

Δρυοπτερὶς, [ίδος, ἡ], Herba filici similis, in arboribus nascitur, tenui foliorum subdulcium incisura, radice hirsuta, Plin. 27, 9, ut et Dioscor. 4, 189 : Δρυοπτερὶς φύεται κατὰ τὰ βρυώδη μέρη τῶν παλαιῶν δρυῶν, ὁμοία πτερίδι, ἐλάττων δὲ πολλῷ τῇ σχίσει. [Ap. Oribasium βρυοπτερίς. Schneid. Δρυοπτερὶς Oribas. p. 350 Matth. G. D.] || Δρυπτέρις, Hesychio Herba quædam similis πτέρει, Filici, quæ Dioscoridi et Plinio δρυοπτερίς.

[Δρύος scriptura vitiosa. V. Δρίος.]

[Δρῦος, ὁ, Dryus, ὄνομα κύριον, υἱὸς Αἰγύπτου, Theognost. p. 48, 32.]

[Δρυοσάνδραξ lectio vitiosa ap. Hesych. s. v. Σαννίς. Δρυὸς ἄνθραξ Soping.]

[Δρυὸς κεφαλαί. V. Κεφαλή.]

[Δρυοτομέω, Ligna cædo. Addito ξύλα schol. Hom. Il. Δ, 487 : Τὰ δρυοτομούμενα ξύλα· ubi Bekkeri editio δρυτομούμενα. Qua forma Eustath. Opusc. p. 255, 60 : Καί τις λαχαίνων φυτὰ καὶ δρυτομῶν ἄλλος.]

Δρυοτομία, ἡ, Arborum amputatio s. materiæ. [Plato Leg. 3, p. 678, D : Δρυοτομίας τε εἶχον σπάνιν.]

[Δρυοτομικὸς, ἡ, όν.] Δρυοτομικὴ, Plat. [Polit. p 288, D], Ars amputandi arbores, Ars materiaria, Bud. [Pallad. Vita Chrys. p. 3, 1 : Δρυοτομικὴ ὕλη, Materies lignaria. Hase.]

Δρῦοτόμος, ὁ, [Hesych. : Δρ., ὑλοτόμος, δενδροτόμος. Ex Æsopi Fab. 175, p. 108, et Galen. De comp. med. sec. gen. 3, 2, p. 710, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 679. Adde Jo. Alex. in Hippocr. vol. 2, p. 235 ed. Dietz.], qui et Δρῠτόμος, Hom. Il. A, [86 : Δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δόρπον,] et Π, [633, Ψ, 315], Quercus amputator, sed generaliter, Arborum amputator, δενδροτόμος. Exp. et Materiarius, Lignarius faber. [Oppian. Hal. 5, 250 : Ἡ δρυτόμος πεύκης ὀλετήρ. Coluth. 198 : Νῆας ... δρυτόμῳ τεκτήνατο χαλκῷ. Δρυτόμος producta syllaba prima in principio versus dixit Quintus Sm. 13, 56.]

[Δρυοῦσσα, ἡ, Dryussa, antiquum nomen Sami insulæ. Heraclid. De polit. c. 10 : Ἐκαλεῖτο ... ἡ νῆσος Παρθενία, ὕστερον Δρυοῦσα. Scrib. Δρυοῦσσα. Δρύουσα ap. Steph. Byz. s. v. Σάμος et *Dryusa* ap. Plin. H. N. 5, 31. Hesych. : Δρυοῦσα, ἡ Σάμος τὸ παλαιόν. Corrupte idem : Δόρυσσα· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Σάμος.]

Δρυοφόνον, τὸ, herba ap. Plin. 27, 9, [48], eadem cum draba Dioscoridis 2, 187.

[Δρυοφόρος, ὁ, ἡ, Quercifer. Eustath. ad Dionys. P. p. 371, 23 ed. Bernh. : Τὰ δρυοφόρα χωρία. G. D.]

Δρύοχος, ὁ, Carina, Alveus navis, ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν, Bayf. De re navali. Quidam δρυόχους interpr. e Cæsare Statumina, τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. [Polyb. 1, 38, 5 : Ῥωμαῖοι δὲ τῶν ἐκ τῆς ναυαγίας ἀνακομισθέντων διακούσαντες τὸ κατὰ μέρος ... ἔγνωσαν ἐκ τῶν δρυόχων εἴκοσι καὶ διακόσια ναυπηγεῖσθαι σκάφη, i. e. A fundamentis, de navibus quæ totæ recentes fiunt. Nam δρύοχοι sunt Trabes, Fulcra, super quibus nova navis ædificatur. V. Scheffer. De re nav. p. 46. Ernesti. Sic recte hæc interpretatus erat jam Bayfius in Gronovii Thes. vol. 11, p. 613, C. Comparatione a δρυόχοις navium ducta Hom. Od. T, 574 : Τοὺς πελέκεας ... ἵστασχ' ἑξείης, δρυόχους ὡς, δώδεκα πάντας· et Plato Tim. p. 81, B : Νέα μὲν οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζῴου, καινὰ τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων etc. ad quem l. schol., Timæus p. 88, et Suid. iisdem fere verbis, Τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νηὸς δρυόχους φασί. Explicatius Eustath. ad l. Hom. p. 1878 extr. : Δρύοχοι κυρίως πάσσαλοι, ἐφ' ὧν στοιχηδὸν διατεθειμένων ἡ τρόπις ἵσταται τῶν καινουργουμένων πλοίων διὰ ἰσότητα. Καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, δρύοχοι πάτταλοι ἐκ δρυὸς, ὅ ἐστιν ἁπλῶς ξύλου, καθιστῶντες τὴν τρόπιν ἐν τῷ περιξ αὐτὴν συνέχειν. Quod confirmat Archimeli versibus de nave Hieronis (ap. Athen. 5, p. 209, C) : Πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος; Adde Apoll. Rh. 1, 723 : Ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀργοῦς. Procopius B. G. 4, 22, p. 628, A : Τά τε παχέα ξύμπαντα ξύλα ἐς τὴν τρόπιν ἐναρμοσθέντα, ἅπερ οἱ μὲν ποιηταὶ δρυόχους (sic Maltretus. Libri διόχους) καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ νομέας, ἐκ τοίχου μὲν ἕκαστον θατέρου ἄχρι ἐς τῆς νεὼς διήκει τὸν ἕτερον τοῖχον. Figurate de exordio tragœdiæ Aristoph. Thesm. 52, ubi Agathonem dicit δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.] || Δρύοχοι, Hesychio τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ, εἰς ἃς τὸ στελεὸν ἐνείρεται. [Similiter Apollon. Lex. Hom. s. v. Δρυόχους.] Δρύοχοι, Secures, ὧν τὸ ἔχμα δρύϊνον. Vide Eustath. [Has signiff. commenti sunt interpretes quidam Homeri, quorum sententiam exponit Eustath. p. 1879.] || Accipitur et pro δρυμὸς, Sylva. [Archias in Anth. Pal. 6, 16 : Κατὰ δρυόχους. Δρύοχα per metaplasmum apud Eurip. El. 1164 : Λέαιν', ὀργάδων δρύοχα νεμομένα.]

Δρύοψ, οπος, ὁ, nomen avis ap. Aristoph. in Av. [304.] Diversa est a δρυοκολάπτῃ, ut tradit Hesych. Alioqui Δρύοπες populi quidam, de quibus Etym. [M. p. 288, 32] et Steph.

[Δρύοψ, πος, ὁ, Dryops, filius Priami, ap. Apollodor. 3, 12, p. 334. Dryops Trojanus ap. Hom. Il. Υ, 453. || A Dryope quodam, cujus de parentibus valde inter se dissentiunt fabularum scriptores (v. Pausan. 4, 34 et schol. Apoll. Rh. 1, 1212, 1218), nomen acceperunt Dryopes, antiqui accolæ Parnassi, unde in alias quoque regiones migrarunt : v. quæ Heynius collegit ad Apollodor. vol. 2, p. 194, et Mueller. De Doribus vol. 1, p. 41 et seqq. Steph. Byz. : Δρυόπη, πόλις περὶ τὴν Ἑρμιόνα. Γράφεται καὶ Δρυόπα (Δρυόπη ap. scholl. Aristoph. Pl. 385 et Pind. Pyth. 1, 121). Ὁ πολίτης Δρυοπαῖος, ὡς Ἡρόδωρος, ὃν παρατίθησιν Ἐπαφρόδιτος. Οἱ δὲ παρὰ τὴν Οἴτην Δρύοπες ἀπὸ Δρυόπης τῆς Εὐρυπύλου θυγατρός. Ἔστι καὶ Δρυοπία τῶν Δρυόπων πορὰ Τραχῖνα. Λέγεται καὶ Δρυοπὶς καὶ Δρυοπηὶς καὶ Δρυοπία. Δρυοπὶς ap. Herodot. 1, 56, Arcad. p. 33, 14.]

[Δρῠπεπὴς, ὁ, ἡ, vel Δρῠπετής.] Δρυπετὴς, Fructus jam adultus et maturus, q. d. Jamjam ex arbore casurus : unde et Drupæ olivæ, de quibus Plin. eas Lat. Drupas, Gr. δρυπετεῖς vocari scribens. Sed pro δρυπετεῖς ἐλαῖαι legitur etiam δρυπεπεῖς, vel δρυπέπεις, a maturitate. Vide Diosc. et Athen., Suid., Eust. : Hesych. δρυπετεῖς habet, illam priorem etym. sequens. [Mœris p. 120 : Δρυπέτης, Ἀττικῶς· πέπειρος, Ἑλληνικῶς. Ad quem Pierson. : « Δρυπετεῖς dicuntur fructus qui immaturi in terram deciderunt, ut olivæ. Hesych. : Δρυπετεῖς, ἀπὸ (ἐπὶ codex) δένδρου πεπτωκυίας, ὠμάς· ubi frustra homines docti conjiciunt μὴ ὠμάς. (Sed hujus signif. exx. nulla sunt. Itaque Hesychio ὡραίας vel ὡρίμας restituendum. G. D.) Alciphro 1, 21 : Σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄψον ... δρυπετεῖς ἢ φαυλίας, ubi Ms. Vatic. δρυπέπεις. Sic μᾶζαι δρυπετεῖς Cratino ap. Athen. 6, p. 267, F, Placentæ quæ ex arboribus sponte decidebant. (Sed cod. Ven. δρυπεπεῖς.) Male Dalechampius *olivas druppas* interpretatur. Quanquam non ignoro Alexin ap. Athen. 2, p. 56 aliosque ibidem δρυπετεῖς ἐλαίας dixisse. (Hic quoque codex Ven. constanter δρυπεπεῖς. Δρυπετεῖς ἐλάας Herodian. Philet. p. 464 ed. Piers.) Has Lucian. Lexiph. c. 13 ἐλαίας χαμαιπετεῖς dixit. (Ubi schol. : Ἃς καλοῦμεν δρυπέτεις. Αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορρυῶσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζονται οὕτως.) Cum hoc autem nomine adjectivo ubique librarii permiscuerunt alterum δρυπέπης, quod fructum notat qui in arbore maturuerit sole coctus, maturum. Quod Mœridi pro δρυπέτης sive δρυπετὴς restituendum censet Oudendorp. ad Thom. M. p. 251. Verissime. Eustath. et alibi et p. 211, 18 : Ἡ δρυπεπὴς ποτὲ μὲν καταμόνας ἁπλῶς προφερομένη, ποτὲ δὲ κατὰ παράθεσιν, οἷον δρυπεπὴς ἐλαία ἢ Ἀττικῶς ἐλάα.

Optime Kuster. e Ms. Paris. in Suida pro δρυπέτης reposuit, Δρυπέπης, ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων, ἡ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία. Conf. not. ad Polluc. 6, 45 (ubi δρυπέτεις ἐλαῖαι, cum var. lect. δρυπετεῖς et δρυπέπεις. Δρυπετοῦς ἐλαίης μὴ ὠμῆς Aretæus p. 75, 35). Atque ita in Aristoph. Lys. 564 : Ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν καὶ τὰς δρυπέτεις κατέπινεν (ubi codd. meliores δρυπέπεις), schol. veriorem ante oculos habuit lectionem, τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθείσας, inquiens, ἐλάας φασὶ δρυπέτεις. Utroque l. castigandum δρυπέπεις. Herodianus Philetæro Ms. : Δρυπεκὴς, καρπὸς ὁ ὡραῖος. L. δρυπέπης. In Aristophanis l. aliisque ap. Athen. 2, p. 56 dubitari potest, scribendumne sit δρυπετὴς an δρυπέπης. » Athenæi verba sunt : Εὔπολις· « Σηπίαι δρυπεπεῖς τ' ἐλᾶαι. » Ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσι. ... Ἔλεγον δὲ τὰς δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ ἰσχάδας καὶ γεργερίμους, ὥς φησι Δίδυμος. Καὶ χωρὶς δὲ τοῦ φάσκειν ἐλάας αὐτὰ καθ' ἑαυτὸ ἔλεγον μόνον δρυπεπεῖς. Τηλεκλείδης· « Ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει δρυπεπέσι μάζαις καὶ διασκανδικίσαι. » Apud Theophrastum quoque codex Urb. constanter δρυπεπὴς et δρυπεπεῖς. Vid. H. Pl. 4, 14, 10, C. Pl. 2, 8, 2 (ubi vulgo δρυπετῶν); 6, 8, 4. Φοίνικι δρυπεπεῖ Æliani codd. N. A. 16, 18, ubi vulgo δρυπετεῖ. Δρυπεπεῖς ἑταίρας dixit Aristoph. ap. Athen. 4, p. 133, A, eodem sensu quo τὰς πεπείρους in Eccles. 896 ταῖς νέαις opponit. Apparet ex his formæ δρυπεπὴς ita ubique favere codices, vix ulla ut relinquantur alterius δρυπετὴς exempla. Dubitare tamen licebit de fide librorum, quum mire compositum videatur voc. δρυπεπὴς, nihil autem offensionis habeat δρυπετὴς, agnitum ab Luciano, qui χαμαιπετεῖς ἐλαίας dixit. Qui aliquanto gravior auctor videtur quam Cornelius Longus (vel Longinus), qui si scripsit τὴν ἁλίπαστον δρύπεπα καὶ ψαιστῶν τὴν νομίμην θυσίην, ut in Anth. Pal. legitur 6, 191 et apud Suid. s. v. Δρυπέπης, inusitata non solum declinatione, sed etiam mensura usus est. Quod quum minus probabile videatur, non dubito quin δρύππαν sit corrigendum, quemadmodum τ' ἐφιουλκὶς | δρύππα dictum est in epigr. Phaniæ, de quo s. v. Δρύππα. G. D.] Δρύπεψ, πος, In arbore coctus s. maturatus, ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθείς : ut ap. Suid. : Τὴν θ' ἁλίπαστον δρύπεπα, de olea : quam alii δρυπέτη et δρυπετῆ appellant : i. e. ἀπὸ δένδρου πεπτωκυῖαν. Apud Eust. scriptum etiam Δρυπέπεις et Δρυπεπεῖς. [Accentum vitiosum δρυπέτης vel δρυπέπης memorat Eustath. p. 664, 39 : Δρυπέτεις ἡ κατά τινας περισπωμένως δρυπεπεῖς· et 1726, 6 : Δρυπέπεις ἐλαῖαι βαρυτόνως κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαινόμεναι, αἳ καὶ γεργέριμοι, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς δρυπέπης καρπὸς ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθείς. Ἐλέγοντο δὲ καὶ ἰσχάδες τινὲς δρυπέπεις· ὧν ἡ μέση ὀξεῖα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τουτέστιν αἱ παροξύνονται, οὐ μὴν προπαροξύνονται. Οἱ καὶ δοτικὴν πληθυντικὴν αὐτῶν προφέρουσι προπαροξύτονον· δρυπέπεσι γάρ. Quæ Eustathius ex Athenæi l. supra allato videtur collegisse. || Formam insolitam δαφνίδες δρυοπετεῖς ap. Dioscor. 1, 49 tacite removit Sprengelius sive librorum auctoritate sive ex conjectura. G. D.]

[Δρυπῆτις, ἡ, Drypetis, Darii filia, Diodor. 17, 107. G. Dindorf.]

Δρυπὶς, [ίδος, ἡ], a Theophr. H. Pl. 1, 16 [10, 6] numeratur inter φυλλάκανθα ὑλήματα, inter frutices, qui pro foliis spinas habent, ut ἄκορνα et ἄκανθος. [Nomen a verbo δρύπτειν, Vellicare, Lacerare, ductum esse videtur propter spinas. Schneid.]

[Δρυπολέω.] Δρυπολεῖ Hesych. exp. ταλαιπωρεῖ, ὀρειβατεῖ, περιπολεῖ ὄρη : ut proprie δρυπολεῖν sit Vagari in montibus et circa quercus versari, vescentem sc. earum glandibus vel in eis succidendis se fatigantem. Suidæ autem est τὸ ξύλοις πολιορκεῖν, Lignis circumvallatum obsidere : ut Eust. quoque [p. 1726, 10] ex veteribus esse dicit τὸ ξύλοις ἁπλῶς πολιορκεῖν, ἢ κακοηθίζεσθαι.

[Δρύππᾶ, ἡ, Druppa.] Δρύπτα ap. Suidam legitur cum hoc exemplo [ex epigr. Phaniæ Anth. 6, 299, ubi recte scriptum δρύππα] : Ἅ τ' ἐφισυλκὶς Δρύπτα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων, addita hac expos. ἐλάα καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς. Sed Ms. cod. ibi habet δρύππα pro δρύπτα, et δρυψία pro δρύψια : et tunc esset i. q. Lat. Druppa, i. e. δρυπετὴς ἐλάα. [Ἁλίπαστον δρύππαν Cornelio Longo restitui s. v. Δρυπεπής. Δρύππας ab Romanis dici quas Græci δρυπεπεῖς ἐλάας vocent, ait Athenæus, cujus verba ibidem apposui. Plinius H. N. 15, 1, 2, de olivis : « Optima ætas ad decerpendum inter copiam bonitatemque incipiente bacca nigrescere. Nostri vocant drupas, Græci vero drypetas. » I. e. δρυπετεῖς. Suidas s. v. Ἐλάα : Τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλάαν γεργέριμον ἔλεγον, παρ' ἡμῖν δὲ ῥουπάταν. Recte, ut videtur, Meursius δροῦπαν. G. D.]

[Δρύππιος, ὁ, nom. prædii, fort. a soli conditione et proventu. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 850, 33 et 12. Hase.]

[Δρυπτέρις. V. Δρυοπτερίς.]

[Δρύπτης. V. Δρώπτης.]

Δρύπτω, ψω, Lacero, Lanio. [Hesych. : Δρύψαι, ἀφελεῖν, καταξύσαι. Antipater Sid. in Anth. Pal. 7, 1 ; Ἕκτορα πώλοις ὀστέα ... δρυπτόμενον.] Sæpe dicitur de iis, qui unguibus vultum lacerant præ dolore. Apollon. Rh. 2, [109] : Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. Volunt autem gramm. [Etym. M. p. 289, 1] proprie esse δρύπτω, Excortico arborem. [Hesych. : Δρύπτεσθαι, καταξύεσθαι. Δρύπτεται, ξέεται· ὅταν τις ἑαυτὸν κατατίλλῃ ἐπὶ θρήνου. Δρύπτουσα, σπαράττουσα. Eur. El. 150 : Δρύπτε κάρα· Hec. 655 : Μάτηρ ... δρύπτεται παρειάν. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 13 : Αἱ δὲ γυναῖκες ἀναβοήσασαι ἐδρύπτοντο. (Hesych. : Ἐδρύπτοντο, κατεσπαράσσοντο.) Γυναῖκες δρυπτόμεναι ib. 3, 67. || Forma media Hom. Od. B, 153, de aquilis pugnantibus : Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς. Hesych. : Ἐδρύψατο, κατημύξατο.]

Δρῦς, ὕος, ἡ, Quercus. [De quercuum generibus egit Theophrastus Il. pluribus : vid. Schneid. vol. 5, p. 352. Hom. Il. N, 389 : Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωΐς· Σ, 558 : Ὑπὸ δρυσὶ δαῖτα πένοντο· Od. M, 357 : Δρυὸς ὀψικόμοιο.] Hesiod. Op. [230] : Οὔρεσι δὲ δρῦς Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Ἐν σχίζῃ δρυός, Od. Ξ, [425]. Sed invenitur et Δρυὸς ἔλυμα initio versus ap. Hesiod. Op. [434] producto υ. [Æsch. Prom. 832 : Αἱ προσήγοροι δρύες, quercus Dodonæas dicens. De quo oraculo Soph. Trach. 1168 : Πέλυγλώσσοιο δρυός. Idem in fr. Rhizotom. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1213 : Στεφανωσαμένη δρυΐ. Eur. Bacch. 702 : Στεφάνους δρυός.] Aristophan. Nub. [402] : Δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. [Athen. 10, p. 451, D : Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἡ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξόν. Quocum comparetur Ἰξοφόρους δρύας, quod τὰς ἰξὸν φερούσας, expl. Hesych., ex Meleagro Sophoclis.] Proverbia autem ab hoc nomine ducta vide ap. Erasmum. [Velut Homericum Od. T, 163 : Εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί· οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης· de quo Eustath. p. 1262, 23 : Βούλεται νοεῖν ὅτι δεῖ σε εἰπεῖν τὸ σὸν γένος· οὐ γὰρ πάντως ἀγενεαλόγητος εἶ, ὡς μήτε πατρὸς προαχθεὶς μήτε μητρὸς ἐκφὺς κατὰ τοὺς πάλαι λεγομένους ἐκ δρυὸς καὶ πέτρας εἶναι, οὓς εἴ τις ἤρετο τίνων κατάγονται, οὐκ ἂν εἶχον τὸ γένος εἰπεῖν. Imitantur Plato Apol. p. 34, D : Οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα· aliique, ut Plut. Mor. p. 608, C, et alio sensu ib. p. 1083, D : Λέγεται μὲν ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος διὰ πέτρας καὶ διὰ δρυὸς ὁρᾶν. Antipater Sidon. in Anth. Pal. 7, 8 : Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας ἄξεις. Duo alia proverbia Ἄλις δρυὸς et Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε explicat Eustath. p. 1859, 49. Δρῦν φέρειν διὰ τῆς ἀγορᾶς Lex. rhet. p. 242, 3.] || Affertur et δρῦς θαλασσία e Commentario qui adjunctus est Dioscoridi. || Redditur etiam Robur, quod species est quercus; atque ita Plin. intellexit, 17, c. ult. fin. : Nihil habent Druidæ, ita suos Galli appellant Magos, visco, et arbore, in qua gignatur, si modo sit robur, sacratius. Jam per se roborum eligunt lucos; nec ulla sacra sine ea fronde conficiunt : ut inde appellati quoque interpretatione Græca possint Druidæ videri. Hæc Plin. Hoc certe multi tradunt, δρυὸς nomine Græcos Omne arboris et ligni genus complexos esse : unde et vitem δρῦν οἰνοχίτωνα quidam poeta vocavit, quod autem Lat. Robur appellant, nonnulli proprie esse putant, quam δρῦν ἀγρίαν vocant Græci, Galli *Chesne*. Sic autem et Roboris nom. Lat. poetas late extendisse arbitror. [Schol. Hom. Il. A, 86, ubi de voc. δρυτόμος agitur : Ὁ ξυλοτόμος· δρῦν γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον. Hesych. : Δρῦς, πᾶν ξύλον καὶ δένδρον. Quod repetunt alii gramm., ut Herodian.

p. 464 ed. Piers., schol. Nicandri Ther. 28, Etym. M. p. 288, 50, Eustath. p. 633, 36, compositorum vocabulorum vel derivatorum magis quam simplicis substantivi δρῦς exemplis adducti : cujusmodi sunt δρύκαρπα, δρυμός, δρύτομος, δρύφακτος. De pinu Soph. Tr. 766 : Ἀπὸ πιείρας δρυός. De olea dictum accipit Musgr. ap. Eur. Cycl. 615 : Δρυὸς ἄσπετον ἔρνος, collato v. 455, ubi ἀκρέμων ἐλαίας dicitur. || De homine annoso, qui in stadio Veneris sinistræ consenuerat. Myrinus in Anth. Pal. 6, 254 : Τὸν μαλακὴν Παφίης, Στατύλλιον ἀνδρόγυνον, δρῦν ἕλκειν εἰς Ἀΐδην ἡνίκ' ἔμελλε χρόνος· quod explicuit Toup. Emend. vol. 2, p. 338, collato Artemidoro 2, 25 : Δρῦς δηλοῖ καὶ πρεσβύτην διὰ τὸ πολυετές. Horatium Od. 4, 13, 9, memorat Jacobsius : *Amor... importunus transvolat aridas quercus*, i. e. vetulas. || Δρῦς genere masculino, de quo schol. Aristoph. Nub. 401 : Σημειωτέον δὲ ὅτι Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς λέγουσι τοὺς δρῦς. (Quod imitati sunt recentiores, ut alia ejusmodi. Theophyl. Comm. in Os. vol. 4, p. 43, C : Τοὺς δρύας ταῖς νύμφαις [sacros esse]. Ferri igitur potest οἱ δρῦς in l. Etym. M., de quo dixi supra vol. 2, p. 70, A. Conf. Hamaker. De 12 prophetis p. 148. L. D.) || De declinatione notandum, legitimam accusativi formam δρῦν esse. Δρύα tamen dixit Quintus Sm. 3, 280. Nomin. et accus. pluralis plerumque δρῦς est, rarius δρύες et δρύας. Δρύες ὑψικάρηνοι ap. Hom. Il. M, 132 et in H. Ven. 264; in fine pentametri ap. Zonam in Anth. Pal. 9, 312. Δρύας ex Sophocle et Antipatro Sid. supra memoravi. Etym. M. p. 288, 50 : Πάντα ξύλα δρύας ἐκάλουν. Dualis δρύε ap. Arcad. p. 131, 16.]

[Δρῦς, υὸς, ἡ, Drys, nomen oppidi, de quo Steph. Byz. : Δρῦς, πόλις Θράκης, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔστι καὶ πόλις τῶν Οἰνώτρων. Ὁ πολίτης Δρυεὺς καὶ Δρυσίς (Δρυΐς?). Ἔστι καὶ κώμη Αυκίας ἐπὶ (corrig. κώμη Κιλικίας παρὰ ex cod. Vratisl.) τῷ Ἀρῷ ποταμῷ. Δρῦς, Ζώνη emporia Thraciæ ap. Scylac. p. 27. Nam sic librorum vitium δρυζώνη correxit Is. Vossius, collato schol. Nicandri (ad Ther. 460) : Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσὶν, ὑφ' ἃς τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον. Harpocr. : Δρῦς· Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους (p. 664, 2). Πόλις ἐν Ἠπείρῳ. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ, ἧς νῦν ὁ ῥήτωρ μνημονεύει. Ταύτην Θεόπομπος ἐν κστ' φησὶν ὑπὸ Ἰφικράτους κατοικισθῆναι. || Δρυὸς κεφαλαί. V. Κεφαλή. G. Dindorf.]

[Δρύτη. V. Δροίτη.]

[Δρυτομέω. Δρυτόμος. V. Δρυοτ—.]

[Δρυφαίνηκα, τὸν οὐ μέγαν Ἠλεῖοι, gl. obscura Hesychii inter Δρύφακτοι et Δρύφειν collocata. Δρυφάνηκα, τὸν μέγαν Is. Vossius.]

[Δρυφακτικὸς, ἡ, ὸν, Scriniarius. Etym. M. p. 719, 2 : Σκρινίον τὴν δρυφακτικὴν λάρνακα οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι.]

Δρύφακτος, ὁ, vel Δρύφακτον, τὸ [ut τὰ δρύφακτα ap. Apollodor. Poliorc. p. 46. G. D.], quasi δρύφρακτος s. δρύφρακτον, Tabulatum, Sepes, Cancelli. Sed peculiariter ita vocabantur Cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat Athenis, Bud. Meminit et Pollux [8, 17 : Τῶν δὲ τοῦ δικαστηρίου μερῶν ἐστὶ καὶ ἡ κιγκλὶς καὶ δρύφακτος], et Hesych. [Δρύφακτοι αἱ τοῦ δικαστηρίου θύραι (sic etiam Mœris p. 127), ἢ κάγκελοι, ἢ τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα. De januis qui dixerit nescimus, sæpissime vero significat Quidquid aliud ab alio separat, cujusmodi sunt cancelli, tabulata, vela, et cancelli quidem non solum dicasterii, sed etiam alii quivis. De dicasterio Aristoph. Vesp. 386, ubi senex φιλόδικος jubet : Ἤν τι πάθω 'γὼ, ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖς δρυφάκτοις. Ib. 552, Judicem, inquit, τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις ἄνδρες μεγάλοι ... ἱκετεύουσίν τε· et 830 : Ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο; De cancellis curiæ Eq. 675 : Ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχῆ. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 50 : Ἐπιστῆναι ... τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις· et 55. De cancellis templi Sozomen. H. E. 7, 27, ab Suic. cit. : Τόπον εἶναι βασιλέως ἐν ἐκκλησίᾳ τέταχε τὸν πρὸ τῶν δρυφάκτων τοῦ ἱερατείου, et Niceph. Call. H. E. 12, 41. V. Ducang. ad Paul. Sil. Descr. S. Sophiæ p. 582. || Δρύφακτοι schol. ad Aristoph. Eq. 672 et Vesp. 385 inter alia interpretatur τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα, i. e. Mæniana, qua signif. dictum Schneid. affert ex Heraclide Pont. p. 206 ed. Cor. : Ἡ δρυφάκτους ὑπερτείνωσι. Liban. vol. 1, p. 344, 7 : Καὶ γὰρ ὅσοι τὰ τῶν στενωπῶν οἰκοῦσιν ἔσχατα, τούτους οἱ καθ' ἕτερον (ἑκάτερον?) τοῖχον προβεβλημένοι δρύφακτοι (δρύφρακτοι libri) τῶν ὄμβρων ῥυόμενοι πρὸς τὰς στοὰς ἀδρόχως εἰσάγουσιν.] Dico autem δρύφακτα quasi δρύφρακτα, quoniam ita volunt appellari gramm. [Etym. M. p. 288, 49, schol. Arist. Eq. 672] παρὰ τὸ δρυσὶ φράσσεσθαι, Lignis, eliso ρ ob asperiorem sonum : legi tamen et cum ρ ap. Xenoph. [l. c. ubi δρυφάκτοις ex codd. est restitutum] testatur Bud. Hinc διαφράγματα et περιτειχίσματα exponunt lexicogrr. [supra citati. Τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα addit schol. Arist. Eq. 672, Vesp. 385.] Sed Suid. [et Etym. M. p. 288, 45] addit esse et ξυλίνους θώρακας [Loricas. Polyb. 1, 22, 6 : Εἶχε δὲ καὶ δρύφακτον αὕτη (ἡ κλῖμαξ) παρ' ἑκατέραν τὴν ἐπιμήκη πλευρὰν εἰς γόνυ τὸ βάθος· et 10 : Ὑπὲρ τὸν δρύφακτον ὑπερτιθέμενοι τὰς ἴτυς τῶν ὅπλων. || Τρύφακτος. Hesych. : Τρύφακτος, ἔνιοι διὰ τοῦ δ· δρῦς γὰρ τὸ ξύλον. ὕ]

[Δρυφακτόω, Cancellis munio. Polyb. 8, 6, 4 : Ἑκατέραν τὴν πλευρὰν δρυφακτώσαντες καὶ σκεπάσαντες ὑπερπέτεσι θωρακίοις. Σκεπάσαντες non ad πλευράν, sed ad σαμβύκην refero, ideoque ὑπερπετέσι θωρ. non mihi, ut Ernesto, Prælatis loriculis significare videtur, verum Vineis, Tectis. Seager.]

[Δρυφάκτωμα, τὸ, Locus cancellis septus. Strabo 13, p. 629 : Δρυφάκτωμα τετράγωνον. Sequitur, πρὸς τὸν δρύφακτον. Hemst.]

Δρυφὰς, άδος, ἡ, Unguis, Laniatus. Hesychio enim δρυφάδες sunt ὄνυχες, καταξύσματα, λύπαι [λῦπαι], ὀδύναι, τὰ ἀπὸ πληγῶν πελιώματα. Dicitur παρὰ τὸ δρύψαι. [Duæ sunt gll. Hesychii, altera Δρυφάδες, ὄνυχες καταξύσματα, quod Kust. corrigit ὀνύχων καταξύσματα, altera Δρυφάδες, λῦπαι, etc.]

[Δρυφάσσω, Sepio, Munio. Lycophro 758 : Στέρνα δεδρυφαγμένα, Pectore obseptum ceu ligneo thorace, quasi δρυΐνῳ θώρακι πεφραγμένον. Sylburg.]

Δρυφὴ, ἡ, Hesychio est ἁμυχὴ, καταξυσμὴ, Carptio et laceratio quæ unguibus fit. Apud Suidam Ms. etiam codex Δρύφη, ξέσματα, tanquam a nomin. sing. Δρύφος, τό. Rursum ap. Hesych. Δρυφοὶ, ξέσματα, a nomin. sing. Δρυφὸς, ὁ. [Apud Suidam quoque post Δρύφη glossam alia posita est Δρύφοι (hoc accentu), sed sine interpretatione.]

[Δρυφορία, ἡ, Ruhnkenii conjectura. V. Δορυφία.]

[Δρύφω, i. q. δρύπτω, in composito ἀποδρύφω, quod vide. ||] Δρύφειν, Hesychio περαίνειν, forsan obscæna signif. Δρυφόμενοι eidem φθειρόμενοι. [Fortasse pro δέφειν et δεφόμενοι. G. Dindorf.]

Δρύψαλα, Hesychio μέτελλα δρυώδη. [Codex μέταλα. Recte Salmas. πέταλα.] Pro quo Etym. [M. p. 288 extr.] habet Δρύψελα, esse dicens λέμματα, φλοιοὺς, s. τοὺς ἀποδρυπτομένους φλοιοὺς, παρὰ τὸ δρύψαι, q. e. λεπίσαι, ut Parthen. : Οὐδὲ πόροι βίζης δρύψελα Ποντιάδος· sed abusive et φύλλον δρύψελον dixisse eundem Parthenium ἐπὶ τοῦ σελίνου. [Οὐδὲ δρύψελα cum similibus locutionibus, quibus exprimi solet Ne minimum quidem, comparavit Pierson. ad Mœr. p. 331.]

[Δρύψιον, τὸ, Ramentum. Phanias in Anth. Pal. 6, 299 : Τυρῶν δρύψια κυκλιάδων. Memoravit HSt. s. v. Δρύππα.]

[Δρυψογέρων, οντος, ὁ.] Δρυψογέροντας Hesychio teste vocant τοὺς ἀτόπους πρεσβύτας καὶ οἱονεὶ ἀτίμους.

[Δρυψόπαις, αιδος, ὁ.] Δρυψόπαιδα Hesych. esse dicit τὴν λαμυράν· alii ἀπαλόπαιδα [ἢ ἐλεεινόν. Theognost. p. 97, 10 : Δρύψω, δρυψόπαις. G. Dind.]

Δρύω, Abscondo, Occulo. Hesych. enim δρύεται exp. κρύπτεται. [Infra recte Δύεται cum eadem interpretatione. Albert.]

Δρυώδης, ὁ, ἡ, Roboreus, Quernus.

[Δρύων, ωνος, ὁ, Dryon, Pellenensis. Pausan. 6, 8, 5; 7, 27, 5.]

[Δρύωτὸς, ἡ, ὸν, Quercus ferens. Eustath. p. 638, 58 : Δρυμός ὁ δρυωτὸς τόπος.]

[Δρῶ. V. Δράω.]

[Δρωκτάζω.] Δρωκτάζειν, Hesychio ἐμβλέπειν, περιβλέπειν, Inspicere s. Inspectare, Intueri, Circumspicere, forsan a δέρκω. [Duæ sunt gll. Hesychii, Δρακτάζεις (literarum series postulat δρωκτ.), περιβλέπεις, et Δρωντάζειν, ἐμβλέπειν. Verbum esse Macedonicum

δρωκτάζειν pro δορκάζειν suspicabatur Koen. ad Greg. Cor. p. 338. Et δορκάζων per περιβλέπων explicat Hesych. Δρωπάζειν, quam veram verbi formam esse judicabat Bastius, ap. Apollon. De adverb. in Bekk. Anecd. p. 549, 23 : Τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὁρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας.]

Δρωμάω, Curro. Hesych. enim δρωμᾷ affert pro τρέχει. [Δρομάασκε Hesiod. ap. Eustath. p. 323, cui aut δρωμασκε restituendum, aut φοίτασκε ex schol. Ven. Il. Υ, 227. Lobeck. ad Phryn. p. 583.] || Affert idem et Δρωμίσσουσα pro τρέχουσα, Currens, Cursitans. [Δρομίσσω inter verba in ισσω est ap. Theognost. p. 143, 16. G. Dindorf.]

[Δρωντάζω. Δρωπάζω. V. Δρωκτάζω.]

[Δρῶοι, οἱ, Droi, populus Thraciæ. Thucyd. 2, 101.]

[Δρωπαῖος, ὁ, Dropæus, n. pr. ap. Ælian. Epist. fol. Ψ, VI recto ed. Ald.]

[Δρωπάκίζω.] Δρωπακίζειν dicitur τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινὸς χρίειν τὸ σῶμα πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικήν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγενομένων αἰτιῶν, teste eod. Suida. Demonax ap. Lucian. [Dem. c. 50] : Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον· obliquo scommate mordens proconsulem quendam, qui erat τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Unde clarum est δρωπακίζειν et πιττοῦν idem esse, h. e. Agglutinatione picis calidæ evellere pilos et deglabrare cutem : ut Etym. quoque [M. p. 288, 12] δρωπακίζεσθαι i. esse dicit, q. πιττοῦσθαι, h. e. τὸ τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾶν χρίσμασι. Ac forsitan est παρὰ τὸ δρέπειν dictus ὁ δρώπαξ, quoniam eo veluti δρέπονται et evelluntur pili. Suid. sane rursum δρωπακίζω exp. συνάγω, τρυγῶ, quoniam scil. Δρωπὰ, ita enim vet. codex habet pro Δρωπτὰ, quod in vulg. edd. legitur, sunt τὰ δρέπανα, Falces. [Phrynich. p. 403 : Δρωπακίζειν ἀδόκιμον, ἀρχαῖον δὲ τὸ παρατίλλεσθαι ἢ πιττοῦσθαι. Idem docent Photius, Παρατίλτρια, οὐ δρωπακίστρια, et Thom. M. p. 690, ubi Pseudolucianum in Demonacte et recentiores medicos in medium proferunt interpretes. Artis excusationem affert Galen. vol. 12, p. 103 : Ὅσα δέ τινά ποτέ εἰσι πιττωτὰ (φάρμακα) ἢ δρωπακιστὰ νοήσεις ἀκούσας πίτταν καὶ δρώπακα· καί σοι λέγειν ἑξέστω καθότιπερ ἂν βουληθῇς· οὐ γὰρ ἀττικίζειν διδάσκειν πρόκειταί μοι τοὺς νέους. Lobeck.]

[Δρωπάκινος, η, ον, Dropacinus. Alex. Trall. 8, p. 421 : Χρῖσμα δρωπάκιον. Corrig. δρωπάκινον. Struv.]

Δρωπακισμός, ὁ, Dropacis applicatio. Dioscor. 7, 4 : Δρωπακισμός τε καὶ σιναπισμὸς κατὰ μέρος ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος. [Hesychio s. v. Ψαινοίζειν restituit Kuster. pro δραπισμοῦ. Δροπακισμοῖς ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 170.]

[Δρωπακιστὴς, ὁ, Depilator, Gl.]

[Δρωπακιστὸς, ἡ, ὀν, Depilatorius. Galen. vol. 12, p. 103 : Ὅσα πιττωτὰ ἢ δρωπακιστά.]

[Δρωπακίστρια, ἡ, Depilatrix. Photius s. v. Δρωπακίζω allatus.]

Δρώπαξ, ἄκος, ὁ [scrib. Δρῶπαξ. Nam α corripi ex versibus Martialis apparet infra ab HSt. allatis. G. D.], Dropax, medicamenti species ap. medicos. Ac simplex quidem dropax est, qui et πίττωσις, Picatio, appellatur : quum nimirum pix arida oleo liquatur, cutique dum calet, illinitur, et præsasis locis agglutinatur, avelliturque, antequam omnino refrigescat. Compositus, cui præterea adjiciuntur alia ad diversos usus, ut ad excitandum calorem, piper, pyrethrum, semen rosmarini, bitumen : ad desiccandum vero, sulphur vivum, sal, cinis sarmentorum : ad lancinandum autem, limnestis aut euphorbium. [Galen. vol. 6, p. 175 : Πάντας δὲ τοὺς οὕτως ἔχοντας (τοὺς ἰσχνοὺς) ὀνίνησιν ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν νῦν Ἑλλήνων δρῶπαξ· καὶ γὰρ ἀναδόσει συντελεῖ καὶ θρέψει... ἀλλ' ἔνιοι, ὡς ἔφην, ὑπὸ φιλοτιμίας, ἵνα μὴ δόξωσιν ὁμοίως τοῖς τρυφῶσιν ἢ καλλωπιζομένοις πιττοῦσθαι, φεύγουσι τὴν ἐξ αὐτοῦ βοήθειαν. Psell. in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 238. G. D.] Plura vide apud Act. 3, 190, Paul. Ægin. 7, 19. Sed et medicamenta depilatoria, ψίλωθρα proprie dicta, δρώπακες appellantur, ut constat e Martiale 10, [65] : Lævis dropace tu quotidiano, Hirsutis ego cruribus genisque. 3, [74] : Psilothro faciemque lavas et dropace calvam. Sic etiam videntur intelligenda hæc ap. Suid. [verba Synesii p. 75] : Πολλοὺς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ δρώπακα καταφεύγοντας, Multos video sanitatis gratia ad novaculam et dropacem confugere : ipse tamen nescio cur exp. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. [In libris sæpe vitiose δρόπαξ scribitur, ut ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 32 et 164.]

[Δρώπης. V. Δρώπτης.]

[Δρωπίδης, ὁ, Dropides, ὄνομα κύριον, Suidas. Fuit frater Solonis : vide Suid. s. v. Πλάτων, Platonem Tim. p. 20, E, Philostr. p. 501, Diogen. L. 3, 1. Δρωπίδας ap. Tzetz. Histor. 1, 673, 675; 5, 927, 929. Δρωπίδης Alexidis fabula inscripta fuit, de qua vid. Hemst. ad Polluc. 10, 121. G. Dindorf.]

[Δρωπίων, ωνος, ὁ, Dropio, Pæonum rex. Pausan. 10, 13, 1.]

[Δρωπός. V. Δρωπτός.]

[Δρώπτης, ὁ.] Δρώπης, Suidæ [cujus gl. omittunt libri optimi] πλανήτης, πτωχὸς, Erro, Mendicus, pro quo Hesych. Δρώπτης [cum iisdem interpretati.] et Δρύπτης. [Δρύπτην, ἀλήτην. Δρώπτης Zonar. p. 570, ubi cod. unus δρώπης.]

[Δρωπτὸς, ἡ, ὀν, Decerptus. Suid. : Δρωπακίζω, συνάγω, τρυγῶ. Δρωπτὰ (duo codd. Gaisfordi liberque HSt. s. v. Δρωπακίζω memoratus δρωπὰ) γὰρ τὰ δρεπτὰ, τὰ δρέπανα. Τὰ δρεπτὰ ex codd. Paris. addidit Kusterus, non animadvertens tamen tollendam dittographiam esse deleto τὰ δρέπανα, quamquam ap. Zonaram quoque legitur p. 572 : Δρώπα (sic)· τὰ δρεπτὰ, ἤτοι τὰ τετρυγημένα, ἢ τὰ δρέπανα. Δροπὰ per δρεπτὰ explicat Hesych. ex Palamede Sophoclis, corrupte, ut videtur, pro δρωπτά. G. Dind.]

[Δρώπτω.] Δρώπτειν, Hesychio teste Æschylus in Ψυχαγωγοῖς posuit pro διακόπτειν, [ἢ] διασκοπεῖν. [Non apparet quomodo hæ duæ interpretationes consociari potuerint. Itaque διακόπτειν aut in διακύπτειν mutandum videtur aut cum Kustero referendum ad δρύπτειν, aut delendum διακόπτειν ἤ. Ceterum comparandum δρωπάζω.]

Δρὼψ, ὁ, Hesychio ἄνθρωπος, Homo, qui et μέροψ. [Porphyrius Ms. ap. Bentl. Epist. ad Mill. p. 49 : Περὶ τοῦ κναξζόλ, χθύπτης, φλεγμὼ, δρὸψ ἑρμηνεία. Ἐν Δελφοῖς εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέγραπται τράγος ἰχθύι ἐπὶ δελφῖνος ἐπικείμενος. Κνὰξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος... ὁ δὲ δρὸψ ὄψον... Ἔχει δὲ καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν οὕτως·... δρὸψ δὲ ἄνθρωπος· δρῶπες γὰρ οἱ ἄνθρωποι λέγονται. Δρὼψ ap. Clement. Al. Strom. 5, p. 674. Δρῶψ ap. grammat. Meermann. in append. ad Gregor. p. 662 : Περισπῶσιν (οἱ Αἰολεῖς) ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, ῥῶξ πτῶξ ὀρῶψ.]

[Δυάδης scriptura vitiosa. V. Διάδης.]

[Δυάδικὸς, ἡ, ὀν, Binarius. Plut. Mor. p. 1025, C : Τὸ τῆς δυαδικῆς καὶ ἀορίστου μερίδος.]

Δυάζω, cujus exempla non afferuntur. [Combino, Copulo. Eustath. Opusc. p. 250, 78 : Ἀπ' αὐτῆς (τῆς δυάδος) καὶ τὴν κακοπάθειαν οἱ τὰ τοιαῦτα σοφοὶ δύην ἐκάλεσαν, ὡς τὴν κατὰ σῶμα στοιχειώδη καθ' ἡμᾶς ἑνότητα δυάζουσαν κατά τε τὸ πάσχον καὶ τὸ ποιοῦν. Ib. 64 : Ἡ τῷ θεῷ ἢ τῷ μαμωνᾷ· ... δυάζεσθαι γὰρ οὐκ ἔστι τὸν ἀληθῶς μονάζοντα· 81 : Ἀντὶ τοῦ ζῆν μονὰξ δυάζεσθαι· 57, 67 : Δυάζων (Πίνδαρος) τὰ ἡρωϊκὰ πρόσωπα, ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ, ἦν ὁ δεῖνα Κυρήνης στεφάνωμα, ἦν ἥρπασεν Ἀπόλλων· 316, 46 : Δοιάζουσι (corr. δυάζουσι) δὲ αὐτῷ (Jano) τὸ πρόσωπον. Intransitive Nicet. Chon. Histor. p. 346, A : Κίονας, οἳ... δυάζοντες ἵστανται, i. e. δύο ὄντες. || Numero duali exprimo. Eustath. ad Hom. p. 47, 28 : Ἰστέον ὅτι ἔθος Ὁμήρῳ ἀδιαφορεῖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ τοῖς πληθυντικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν πληθύνειν τὰ δυϊκὰ, ποτὲ δὲ δυάζειν τὸ πλῆθος. G. D. || Bifariam divido. Theol. arithm. p. 12, 28, de luna : Ἐδυάσθη καὶ ἐδιχοτομήθη· ἡμίτομος γὰρ καὶ διχότομος λέγεται. Conf. Iamblich. in Arithm. Nicom. p. 85, A. Hase.]

[Δυάκις, Bis. Hoc et τριάκις ex Aristophane memorat schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 942, 22. Δυάκις et δυάκι ponit Theognost. p. 160, 5. G. D.]

[Δυανδρικὸς, ἡ, ὀν, Duumviralis, Gl.]

[Δυάρμενος, ὁ, ἡ, Biremis. Nicet. Chon. Hist. p. 401, D : Ἱστοὺς νηῶν δυαρμένων. G. Dindorf.]

[Δυαρχία, ἡ, Duorum imperium. Athanas. vol. 1, p. 617, D : Ἵνα (ἡ μοναρχία) τῇ ἑτερότητι δυαρχία καὶ πολυαρχία γένηται. Kall.]

Δῦὰς, άδος, ἡ, Numerus binarius. [De quo Anatolius in Theolog. Arithm. p. 7 et seqq. Plato Parmen. p. 149, C: Εἰ... ἓν μόνον ἐστὶ, δυὰς δὲ μὴ ἔστιν· Phæd. p. 101, C: Τὴν τῆς δυάδος μετάσχεσιν. Plut. Mor. p. 93, E: Μέτρῳ φιλίας τῇ δυάδι χρωμένων· 428, E: Τῆς ἀορίστου δυάδος. Epiphan. vol. 1, p. 169, D; 204, A.]

Δῦασμὸς, ὁ, [Copulatio. Eustath. Opusc. p. 205, 30, ubi de Servatore θεανθρώπῳ agit: Οἱ δὲ τῇ ἀσυγχύτῳ ἑνώσει ἐπεβούλευον τῷ αὐθάδει τοῦ δυασμοῦ·] exp. Coitus.

[Δυαστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Combinatorius. Eustath. Opusc. p. 57, 72: Δυαστικὸν ἐμφάντασμα.]

Δυάω, Nugor, Ineptio. Hesych. enim δυάει exp. φλυαρεῖ, ἀλογεῖ: pro quo habet etiam δυάζει, ut et Suid. [Glossæ corruptæ, de quibus v. s. Δρυάζω.] Alioqui Δυάω, derivatum a δύη s. δύα, est In miserias et calamitates conjicio, Infortuniis et ærumnis implico: ut Hom. Od. Υ, [195]: Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους Ὁππότε κεν βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται ὀΐζύν. Ionico enim ibi pleonasmo τοῦ ο dicit pro δυῶσι.

[Δυγνίς. V. Ζυγνίς.]

Δύγνωστος, Cognitu difficilis, VV. LL. perperam pro δύσγνωστος.

[Δυγός. V. Ζυγός.]

[Δυδαλσός. V. Δοιδαλσός.]

[Δυερὸς, ὰ, όν.] Δύερον [recte nunc Δυερὸν legitur], Suidæ βλαβερὸν, ἐπιβλαβές. Apud Hesych. oxytonos Δυερὸς, ἐπίπονος, τολμηρός. [Conf. Διερός. Maxim. Περὶ καταρχ. 65: Ἐπεσβολίην δυερήν· 182: Δυερῆσι... ἐλπωρῆσι. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 537, 2: Δυεροῦ πρὶν θανάτοιο τυχεῖν.]

Δύη, ἡ, Hesychio δυστυχία, ἔνδεια, πόνος, ταλαιπωρία, Infortunium, Inopia, Labores, Ærumnæ. Suidæ quoque κακοπάθεια, δυστυχία, afferenti ex Callimacho: Δύην τ' ἄποθεν ἀλάλκοι, Ἥν οὐδεὶς ποθέει. Et ex Fabulis, Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην. Itidem ap. Homer. Od. Ξ, [215]: Ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. Et Nicand. Al. [19]: Δύη δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον Νειαίρης, pro τῇ ταλαιπωρίᾳ τοῦ πάθους. Et rursum [Ther. 920]: Ὄφρα δύην ὀλοοῦ καὶ πότμον θηρὸς ἀλύξῃς, pro βλάβην, Noxam. [Æsch. Prom. 746: Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης· 179: Πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. Soph. Aj. 938: Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δύη. Appian. Civ. 4, 42: Πρεσβύτης κόμης τε ἔμπλεως καὶ δύης καὶ ῥύπου. ῠ̆]

[Δυηλός. Etymologiæ caussa fingit Suidas s. v. Δύη: Δοῦλος, δυηλός τις ὤν.]

Δῦηπάθεια, ἡ, Laborum et ærumnarum perpessio. Apud Hesych. scriptum Δυηπαθία, quod ex Epigr. quoque affertur pro Dolor, Cruciatus. [Julian. Ægypt. in Anth. Plan. 4, 113: Ἀγρύπνου σῆμα δυηπαθίης.] Etym. [M. p. 291, 10] etiam δυηπάθεια affert pro κακοπάθεια, δυστυχία.

[Δῦηπᾰθέω, Excrucior laboribus, ærumnis. Nonn. Dion. 26, 113: Κεῖτο δυηπαθέων.]

Δῦηπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Laborum ærumnarumque patiens. Suidæ καρτερικὸς, in Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Pal. 7, 209]: Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν. [Oppian. Hal. 2, 436: Δύπται... δυηπαθέες. Manetho 6, 15: Ἀνθρώποισι δυηπαθέεσσι. || Alia forma Δυήπαθος, ὁ, ἡ, in H. Mercur. 486: Ἐργασίην φεύγουσα δυήπαθον· ubi tamen metrum fert δυηπαθέ'.]

[Δυηπαθία. V. Δυηπάθεια.]

[Δυήπαθος forma suspecta. V. Δυηπαθής.]

[Δυθίλαι. Δυθμέσι. Lectiones corruptæ. V. Δυσμή.]

[Δυθμή. V. Δυσμή.]

Δῦϊκὸς, ἡ, ὸν, Dualis, ut δυϊκὸς ἀριθμὸς ap. gramm. [Apollon. De synt. p. 197, 14: Οὐ γάρ φασι κατὰ τοῦ πληθυντικοῦ τὸ δυϊκὸν τίθεσθαι. G. D. Concil. 6, t. 3, col. 1085, 26: Καὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ δραττόμεθα. Hase.]

Δυϊκῶς, Dualiter, Numero duali. [Sæpissime apud grammaticos. || Dupliciter, Duobus modis. Suid.: Διαθήκη, δυϊκῶς ἐκφωνεῖται, ἡ μὲν... θατέρα δὲ.... Quod plerumque διττῶς dicitur.]

[Δύϊος, ία, ιον, Ærumnosus, Luctuosus. Memoratur ab Theognosto p. 58, 9. Æschyl. Suppl. 829: Δύϊαν (scr. Δυΐαν) βοάν. G. Dindorf.]

[Δύϊρος. V. Δύσιρος.]

A Δύκην Cyrenæi appellant erythrinum piscem. Athen. [7, p. 300, E, ubi δὲ δύκην lectio vitiosa pro δ' ὕκην.]

Δύκωμος, ex Polluc. 4, c. 14 [§ 100] affertur pro saltatione quadam: sed perperam ibi ejus codd. habent ἡ δύκωμος pro ἡδύκωμος, ut Athen. l. 14.

[Δυμαία. V. Δύμη.]

[Δύμαινα. V. Δυμᾶνες.]

[Δυμαῖος. V. Δύμη.]

[Δύμᾶνες, οἱ, Dymanes. Steph. Byz.: Δυμᾶν (corr. Δυμᾶνες aut Δύμαινα) φῦλον (scr. φυλὴ ex cod. Vratisl.) Δωριέων. Ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμᾶνες ἐξ Ἡρακλέους.... Αἰγίμιος γὰρ ἦν τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων βασιλεύς. Ἔσχε δὲ δύο παῖδας, Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον.... Οἱ οἰκοῦντες Δυμᾶνες, καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκὸν (excidit nomen poetæ), «Στέλλεο νῦν ἔτι τῆλε Δυμανίδος ἠπείροιο». Καὶ Δύμαινα, Εὐφορίων Χιλιάσι, «Δαίμων .... σαιτο φιλοπλοκάμοισι Δυμαίναις». Feminino hoc Steph. ipse utitur s. v. Ἁλικαρνασσὸς, Δύμαιναν φυλὴν dicens: nam sic vulgatum Δύμναν ex melioribus codd. est corrigendum. Filius Ægimii Δύμας vocatur ab Apollodoro 2, 8, p. 237 et schol. Pindari Pyth. 1, 121, genitivo Δύμαντος ap. Pausan. 7, 16, 6 et Eustath. p. 1644, 20, Δυμάου ap. schol. Aristoph. Pluti 385: cui ipsi quoque Δύμαντος restituendum. Φυλὴ Δυμανὶς apud schol. Pindari l. c., Δυμενεῖς corrupte ap. schol. Aristoph. Incolas Δυμανάτας vocat Herodot. 5, 68, mira nominis forma, quæ ex Δυμᾶνας esse corrupta videtur. || A Δύμας, αντος, formatum adjectivum est Δυμάντειος, ὁ, ἡ, quo utitur Lycophro 1388: Οἱ δ' αὖ τέταρτοι τῆς Δυμαντείου σπορᾶς. || Femininum Δύμαιναι Toupius restituit Athenæo 9, p. 392, F, ubi Pratinas citatur ἐν Δυμαίναις (codex δυμάναις) ἢ Καρυάτισιν. Δυμαίνας autem intelligit Toupius Saltatrices Laconicas, quæ Δύσμαιναι dicuntur ap. Hesych.: Δύσμαιναι, αἱ ἐν Σπάρτῃ χορίτιδες Βάκχαι (codex σπάρταις χωρίτιδες κάκχαι). G. Dind.]

[Δύμας, ντος, ὁ, Dymas. Hom. Il. Π, 718: Ἀσίῳ, ὃς... αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος. Apollodor. 3, 12, p. 332. Alius Odyss. Ζ, 22. || Idem qui C Δυμᾶν. V. Δυμᾶνες. ῠ̆ G. Dind.]

[Δύμβριος. V. Θύμβρα.]

[Δύμβρις. V. Θύμβρις.]

[Δύμη, ἡ, Dyma, urbs Achaiæ, ap. Herodot. 1, 145, in Hom. Il. in Apoll. Pyth. 425, aliosque, de qua v. Pausan. 7, 17, Strabon. 8, p. 342. Steph. Byz.: Δύμη ἡ χώρα πάλαι ἐκαλεῖτο, ἡ δὲ πόλις Στρατὸς, ὕστερον δὲ καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς, ὡς Ἀπολλόδωρος· «Τούτων ἀπέχουσα σταδίους ρκ' ἐσχάτη κεῖται πρὸς δύσιν Δύμαι». Quod Δῦμαι scribendum ex Etym. M. p. 291, 13: Λέγεται καὶ Δῦμαι καὶ Δυμαῖαι (corr. Δυμαία), ὅτι πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀχαίας κεῖται, δύσμη τις οὖσα καὶ δύμη· ἢ ἀπὸ Δύμης ἡρωίδος. *Dymas* numero plur. aliquoties dixit Livius. Nomen regionis Δυμαία est ap. Strabon. 8, p. 342, 357, 388. Pro Δύμη dixit Euphorio ap. Steph. Byz.: Ἥτις ἔχεις κληῖδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίης, ubi notandum est syllabam primam corripi, quæ in Δύμη producitur in hymno Hom. l. c., in versu Antimachi apud Tzetz. ad Lycophr. 591 et in Δύμιος statim memorando: neque enim probabile est ἐπιζεφύρου esse scribendum. Gentile Δυμαῖος, αία, αῖον ex Ephoro, Philisto aliisque (quibus addatur Perses in Anth. Pal. 7, 445) affert Steph. Byz. et Δύμιος, ία, ιον, ex Antimacho: Διεπέρσατε Δύμιον ἄστυ. G. Dind.]

Δύναμαι, ήσομαι, ημαι, Possum. Hom. Il. Α, [562]: Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. Et οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν, ibid. At Od. Ξ, [445], de Deo: Δύναται γὰρ ἅπαντα. Et Il. Α, [393]: Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, in quibus itidem Il. subauditur infin. [Soph. OEd. T. 697: Ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας, τανῦν δ' εὔπομπος (sc. γενοῦ), εἰ δύναιο. Et in formula δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ, de qua Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 4: «Callim. H. Apoll. 29: Τὸν χορὸν ὠπόλλων... τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἧσται· Del. 226: Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις ὑμετέροις. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. 1, 13: *Versam proles tua pandet Idumen, namque potest:* ubi plura notat N. Heinsius». Hom. Od. Δ, 612: Ἐγώ τοι ταῦτα μετα-

στήσω, δύναμαι γάρ.] Xen. Hell. 3 : Τὴν πόλιν μὴ βούλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. [Eadem verba sibi opponuntur a Platone Hipp. maj. p. 301, C : Οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται. (Proverbium fuit Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα. V. Zenob. 4, 16, Diogenian. 4, 100.) Alia exx. attulit Lennep. ad Phalar. p. 272. Hom. Od. N, 331 : Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν, δύστηνον ἐόντα. Non possum, inquit Minerva : impedit enim eam propensa in Ulixem voluntas. Cujusmodi in Il. fuerunt olim qui δύνασθαι pro ἐθέλειν dictum putarent : v. Koen. ad Greg. Cor. p. 136, Valcken. Adnot. ad N. T. p. 396. Hesych. : Δύνασθαι, θέλειν.] E Thuc. [1, 132], οὐ δύναμαι βιοτεύειν, Non possum vivere, s. potius, Non sustineo vivere. [Æsch. Pr. 326 : Πειράσομαι ἐὰν δύνωμαι τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων. Soph. Tr. 546 : Τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; OEd. T. 315 : Ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο· Ant. 686 : Οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν. Eurip. Ion. 598 : Ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοί. Δύνασαι σιωπᾶν proverb., de quo v. Hesych. Cum infin. futuri, quam constructionem improbat Thom. M. p. 161, rarissime conjunxerunt scriptores antiqui, sæpius recentiores, quorum tamen exempla non ubique satis certa sunt, quum una litera vel mutata vel abjecta infinitivum præbeat præsentis vel aoristi. Soph. Phil. 1394 : Εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα· nisi πείθειν scripsit, quæ probabilis est Schæferi conjectura. Neque in Excerptis ex Polyb. 21, 9, 13 : Συλλογιζόμενος ὅτι μόνως ἂν οὕτω δύναιτο κωλύσειν τὴν τῶν πεζῶν στρατοπέδων διάβασιν, futurum a Polybio, sed ab eclogario aut librario positum videtur. Facilius excusari potest quod Thucydides dixit 3, 28 : Γνόντες δὲ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν οὐτ' ἀποκωλύσειν δυνατοὶ ὄντες εἴ τ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως κινδυνεύσοντες.... Id enim idem est quod ἀποκωλύειν δυνατοὶ ἐσόμενοι. Zosimus 3, 1, ab Lobeck. cit. ad Phryn. p. 748 : Μόνος ἀρκέσειν οὐκ ᾠετο· δυνήσεσθαι τοῖς πράγμασι βοηθήσειν. His Schæf. addit Dracon. Strat. p. 7, 8 : Δύνασθαι ... χαριεῖσθαι· Eutecnii Metaphras. Nicandri Ther. p. 319 ed. Schneid. : Δύναται ... ἀποτελέσειν· Manethon. 1, 199 : Δύναται ... μετατρεψέμεν.] Jungitur interdum superl. sicut Lat. Possum : ut, Ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xen., Quam poterat celerrime. [Cyrop. 7, 5, 26 : Ἰόντες ᾗ ἐδύναντο ὡς τάχιστα ἐπὶ τοῖς βασιλείοις ἐγένοντο. Nam sic libri : sed Zonar., H. Stephani conjecturam confirmans, ὡς ἐδύναντο τάχιστα. Recte L. Dindorfius ᾗ ἐδ. τάχιστα.] Sic Cyr. 5, [5, 26] : Καὶ προθυμούμενος πρᾶξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδύνάμην· sed quædam exemplaria [recte] habent πρᾶξαι ὡς ἐγὼ πλεῖστα ἠδ. sicut paulo post [16] legitur, Ἄνδρας ἀγὼν σοι ὡς ἐδυνάμην πλείστους. [Dionys. A. R. 1, 69 : Δι' ἐπιμελείας ἧς ἐδύναντο πλείστης· 9, 5 : Στρατὸν ἐξάγειν ... ὅσον ἂν πλεῖστον δυνηθῶσι, ubi libri deteriores βουληθῶσι. Ejusdem generis est Soph. Ajac. 1164 : Ἀλλ' ὡς δύνασαι Τεῦκρε ταχύνας σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν.] Dicitur et οὐ δύναμαι μὴ cum infin., ut [ap. Aristoph. Ran. 42] : Οὔτι [Οὗτοι] δύναμαι μὴ γελᾶν, Non possum non ridere, Fieri non potest quin rideam. Cum pass. etiam infin. [Herodot. 9, 108 : Ὡς δέ οἱ προσπέμποντι οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι], ut, Οὐδὲ δυνάμενοι πολιορκεῖσθαι, Thuc. 3, [52]. Et [Plut. Mor. p. 88, F] : Δυνάμενος ἀντιλοιδορηθῆναι. [Xenoph. OEc. 1, 15 : Οἱ ἐχθροὶ ... χρήματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι, quod sensu eodem quo ἐπισταμένῳ dictum est.] Interdum vero impersonaliter ponitur δύναται, ut Plut. De virt. mor. [p. 440, E] : Δύναται ἀρετὴν γεγονέναι καὶ μένειν ἄϋλον, Fieri potest ut virtus sit etc. || Interdum adjectum dat. habet, ut δύνασθαι χρήμασι ap. Lysiam [p. 107, 25] : Ὁ δὲ πλουτῶν καὶ δυνάμενος χρήμασι. Dicitur vero et δύνασθαι τῷ σώματι pro Valido corpore esse et robusto, ab Eod. [p. 168, 26] accipiendo σώματι pro τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ : ut ipse loquitur, Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Æschin. quoque [De f. leg. p. 40, 39] δύνασθαι τῷ σώματι dixit, sed pro Valere, i. e. Firma esse valetudine, opp. verbo ἀῤῥωστεῖν. Sciendum est autem interdum δύνασθαι sine his datt. eandem signif. habere; ut rursus ap. Lys. ὁ δυνάμενος, sicut et ὁ δυνατὸς idem est qui et ὁ δυνάμενος τῷ σώματι, opponiturque utrumque voc. ἀδύνατος, Invalidus. [Plut. Mor. p. 793, C : Ἀκμάζων καὶ δυνάμενος ἀνήρ· 796, E.] Sic vero et δύνασθαι interdum significat i. q. δύνασθαι χρήμασι, ap. ipsum quoque Lys. p. 142 [107, 26] : Ἐξὸν αὐτῷ καὶ τῶν τριάκοντα γενέσθαι, καὶ μηδενὸς ἧττον δύνασθαι, Opibus et potentia valere; nam plus etiam significat quam δύνασθαι χρήμασι. [Demosth. p. 1187, 8 : Δυνάμενος τῷ τε πράττειν τῷ τε εἰπεῖν.] Thuc. 4, p. 155 [c. 105] : Καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Ἠπειρωτῶν. [Xenoph. Ephes. p. 1 : Ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων· ubi alia ejusdem exx. indicavit Abresch. p. 122.] Interdum tamen δύναμαι redditur simpl. Potentia præditum esse, vel Auctoritate valere. [Eur. Or. 887 : Ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεί. Demosth. p. 581, 8 : Δύνασαι καὶ πολιτεύει· 484, 24 : Τῶν πολιτευομένων τινὲς δυνηθέντες· C. Timoth. p. 1187, 8 : Τῷ τε πράττειν καὶ εἰπεῖν δυνάμενοι. Dio Cass. 44, 33 : Τοῖς δυνηθεῖσι τότε.] Plut. Philop. init. : Γένους τε πρώτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα. [Demosth. p. 484, 25.] Unde μέγα δυνάμενος ap. Hom. [Od. A, 276, A, 414] et Thuc. [6, 59], Magna potentia præditus, Potentissimus. Sic dicitur μεῖζον, μείζω δύνασθαι, μέγιστον δύνασθαι. [Herodot. 7, 5 : Δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσέων. Æsch. Eum. 950 : Μέγα γὰρ δύναται πότνι' Ἐρινὺς παρά τ' ἀθανάτοις, etc. Eur. Hel. 1374 : Μέγα τοι δύναται (sic Musgr.; libri δύνανται) νεβρῶν στολίδες. Aristoph. Ran. 141 : Ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δυ' ὀβολώ. Alia quædam indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 197, velut Josephi A. J. 17, 10, 5 : Ἀρχιλήστου υἱὸς ἐπὶ μέγα δυνηθέντος. Cum plurali Xenoph. Ephes. p. 81, 13 : Μεγάλα ἐν τῷ ληστηρίῳ δυνάμενος. Οἱ πάνυ δυνηθέντες Dio Cass. 37, 118. Πολλὰ δυνάμενος Argum. in Demosth. Mid. p. 511, 9. Alciphro 1, 9 : Πολλοῦ δὲ δύνασθαι τοὺς παρασίτους (de quo usu genit. πολλοῦ, qui non fefellit Berglerum, dixi ad Aristid. vol. 2, p. 325. Λόγους ὡς ἔργα δυναμένους Thucyd. 6, 40. || De δυνάμει venerea Theophr. H. Pl. 9, 18, 4 : Ἀριστόφιλος ἔλεγεν ... ὅτι πρὸς ἀμφότερα δυνάμεις τινὰς ἔχει, τὴν μὲν ὥστε μᾶλλον δύνασθαι, τὴν δὲ ὥστε ἁπλῶς μὴ δύνασθαι. Strato in Anth. Pal. 12, 213 : Οὐ δύναται (ἡ ὀσφύς).]

|| Δύνασθαι, Valere, Æstimari [Herodot. 2, 142 : Τριηκόσιαι ἀνδρῶν γενεαὶ δυνέαται μύρια ἔτεα], ut interpr. Bud. in hoc Xen. Anab. l. 1, [5, 6] : Ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Sic Aristot. OEc. [2, 20 prope fin.] : Ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς. [Ælian. V. H. 1, 22 : Δύναται τὸ τάλαντον ... οϐ' μνᾶς. Similiter a Mathematicis dicitur. Athen. 10, p. 418, F : Ὅτι τριγώνου ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. Conf. Δυναστεύω.] Et a Luciano [De luctu c. 10] ὀβολὸς dicitur δύνασθαι sine adjectione pro Valere, i. e., inquit Bud., Probus esse et legitimus : Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Ἀθηναῖος ὀβολός. [Antiattic. p. 89, 10 : Δύναται· οἷον τί δύναται ἥδε ἡ λέξις; ὁ στατὴρ πόσους ὀβολοὺς δύναται; Dio Cass. 55, 12 : Νόμισμα κϵ' δραχμὰς δυνάμενον.] E Gregor. autem De bapt. affertur : Ἡμῖν δὲ τὴν συννέκρωσιν τοῦ Χριστοῦ δύναται, pro Præstat : qui a numismatis metaph. sumsisse videri potest. [Eurip. Med. 128 : Τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς. Plato Phileb. p. 23, D : Μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει διάκρισίν τινος δυναμένου; quæ exx. inter se comparavit Bœckh. in Plat. Min. p. 144. || Particip. cum genitivo. Etym. M. p. 356, 43 : Ἐπητὴς δηλοῖ οὐ μόνον τὸν τοῦ λέγειν δυνάμενον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐν δυνάμει ὄντα.] || At vero ap. Aristoph. Pl. [842] : Τὸ τριδώνιον δὲ τί δύναται; redditur Quid sibi vult? Sic vero et ap. Thuc. [6, 36] : Αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, significare dixerim Hoc sibi volunt, s. potius, Hunc usum habent, Ad hoc comparatæ sunt, q. d. Hoc efficere possunt. [Herodot. 2, 30 : Ἀσμάχ· δύναται δὲ τοῦτο τὸ ἔπος κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊ· et sim. 4, 192; 6, 98. Thucyd. 7, 58 : Δύναται δὲ τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἧσσον εἶναι. Aristot. Rhet. 1, 9 : Οὕτω μὲν οὖν λεχθὲν ὑποθήκην δύναται, ὠδὶ δ' ἔπαινον. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 459, A : Τί δύναται τὸ ῥηθέν; Pausan. 3, 11, 4 : Αὔγουστος, ὃ ... δύναται ... σεβαστός. Plut. Mor. p. 3, B : Τί ποτε αὐτῷ τοῦτο δύναται. Dionys. A. R. 9, 9 : Τὰ πολλὰ ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις ὑβρίσματα τοῦτο δύναται.

Ammon. p. 97 : Δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλὶ πεπασμένον. Hæc exx. Schæf. attulit ad Dionys. De comp. verb. p. 88, ubi legitur : Τί δὲ τούτων ἕκαστον δύναται, σαφέστερον ἐρῶ. Plato Protag. p. 324, A : Τὸ κολάζειν ... τί ποτε δύναται· Euthyd. p. 286, C : Τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος. Alia collegit Dobræus Advers. vol. 1, p. 77 et Boisson. ad locum Eunapii p. 7, in quo memorabilis est additus infinitivus : Μάλχος ... τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν, quod mirabatur Valcken. ad Herodot. 4, 131.]

[Præsentis indicativi persona secunda δύνᾳ vel δύνῃ pro δύνασαι, cui comparandum ἐπίστᾳ pro ἐπίστασαι, interdum usi sunt poetæ et scriptores recentiores. Soph. Phil. 798 : Οὐ δύνῃ μολεῖν ποτε, et ὅσον δύνῃ ap. Eur. Andr. 238 et Hecub. 253 : quibus ll. δύνᾳ recte restitui videtur a Porsono, collato ἐπίστᾳ ap. Æsch. Eum. 86, 581. Theocrit. 10, 2 : Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν ἄγες. Schol. Hom. Il. N, 199 : Οἱ δὲ Δώριον αὐτὸ (τὸ δαμνᾷ) ἀντὶ τοῦ δάμνασαι· οὕτως Ἀρίσταρχός φησιν ἐπίστᾳ δύνᾳ, ὅλον δὲ ἐπίστασαι. Phrynich. p. 359 : Δύνῃ· ἐὰν μὲν τοῦτο ὑποτακτικὸν ᾖ, ἐὰν δύνωμαι, ἐὰν δύνῃ, ὀρθῶς λέγεται· ἐὰν δὲ ὁριστικῶς τιθῇ τις, δύνῃ τοῦτο πρᾶξαι, οὐχ ὑγιῶς ἂν τεθείη. Χρὴ γὰρ λέγειν δύνασαι τοῦτο πρᾶξαι· ubi Lobeck. δύνῃ indicavit ex Polyb. Exc. 7, 11, 6, Ælian. V. H. 13, 32, Epist. Socr. 13, 16, Diog. Ep. 29, carmine Anacr. 7, 11, schol. Luciani Galli c. 1. Chœrobosc. in Hort. Adon. fol. 210, a : Τὸ δύνῃ καὶ τὸ ἐπίστῃ ἐκ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι κατὰ πάθος Ἰάδος διαλέκτου. Αὕτη ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς μᾶλλόν ἐστι, παρὰ δὲ τοῖς ἀττικίζουσι σπανίως. Quæ in compendium redegit Etym. M. p. 484, 36, collato κάθῃ, unde HSt. :] Invenitur et δύνῃ in 2 pers. pro δύνασαι, ut κάθῃ pro κάθησαι, ἐπίστῃ pro ἐπιστάσαι, et alia, de quibus Budæus p. 103. [|| Imperfectum ἐδυνάμην est et ἠδυνάμην. Mœris p. 175 : Ἡμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην διὰ τοῦ η Ἀττικῶς, διὰ δὲ τοῦ ε Ἑλληνικῶς. Ἐδυνάμην Aristoph. Eccl. 316 : Οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν· Vesp. 357 : Ἧδων γὰρ κἀδυνάμην κλέπτειν· et alii scriptores quivis. Ἠδυνάμην paucis in ll. Herodoti et Hippocratis, quos credibilius est ἐδυνάμην dixisse, codices præbent. In scriptoribus Atticæ et vulgaris dialecti promiscuus est utriusque formæ usus, sed tamen ut frequentius sit ἐδυνάμην. Eadem ratio aoristi est ἐδυνήθην et ἠδυνήθην. Imperfecti persona secunda ap. Atticos est ἐδύνω vel ἠδύνω. Mœris p. 182 : Ἠδύνω ἠπίστω, Ἀττικῶς· ἐδύνασο ἐπίστασο Ἑλληνικῶς. Ἐδύνω Xenoph. Anab. 1, 6, 7; 7, 5, 5. Ἠδύνω Philippides ap. Athen. 15, p. 700, C : Ἔπειτα φυσᾶν δυστυχὴς οὐκ ἠδύνω; Præteritum et aoristus a forma passiva sumi solent δεδύνημαι et ἐδυνήθην vel ἠδυνήθην. Δεδύνησαι ex Antig. Caryst. ap. Athen. 8, p. 345, D, δεδύνηνται Galen. vol. 4, p. 307. Ἐδυνήθην Soph. Aj. 1067 : Μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν. Cujus forma Dorica ap. eund. OEd. T. 1212 in metro antispastico, ubi libri alii ἐδυνήθησαν, plurimi ἐδυνάσθησαν, quam formam Euripidi Ion. 866 : Ἃς διαθέσθαι χρῄζουσα καλῶς οὐκ ἐδυνάσθην, recte exemit Elmslejus restituto ἐδυνήθην. Propria enim videtur dialecti Ionicæ (vid. Hom. Il. Ψ, 465, Herodot. 2, 19, 110, 140; 7, 106), ex eaque transisse in linguam vulgarem. Plura ejus exempla sunt ap. Xenophontem, quanquam altera quoque ἐδυνήθην non raro utentem. A præsenti δυνάζομαι derivavit HSt. grammaticorum secutus opinionem. G. D.] Δυνάζομαι autem inusitatum est, a quo tamen formatur aor. ἐδυνάσθην tam in prosa, quam in carm. usitatus. Hom. Od. E, [319] : Οὐδ' ἐδυνάσθη, vel οὐδὲ δυνάσθη, Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. Xen. Hell. 7, [3, 3] : Εἰ μὲν οὖν ἐδυνάσθην ἐγώ. [Adde ib. 7 et Schneid. ad 3, 3, 33, p. 116.] 6, [5, 40] : Μή ποτε μέγα δυνασθῶσιν. Ejusd. autem συστοιχίας esse tradit Eust. δυνάστης, et ab eo deducta δυναστεύειν et δυναστεία. Idem scribit δυνάσθη esse a δυνάζω, hoc autem originem habere a δύνω, e quo δύνω fieri δύνημι, et pass. δύναμαι. Hinc certe fit et adv. ἀδυναστὶ pro ἀδυνάτως, Hesych. [Et alibi :] Ἠδυνάσθης pro ἐδυνάσθης, Potuisti, Jerem. 20, [7]. Sic ἠδυνάμην et ἠδυνήθην, quæ Attica sunt. [Etym. M. p. 312, 10 : Ἀπὸ τοῦ δυνάζω ὁ μέλλων δυνάσω, ὁ παρακείμενος δεδύνακα, ὁ παθητικὸς δεδύνασμαι ἐδυνάσθην, καὶ Ἀττικῶς ἠδυνάσθην. Καὶ ἀπὸ τοῦ δυνῶ δυνᾷς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὁ μέλλων δυνήσω δεδύνηκα δεδύνημαι, ἐδυνήθην καὶ ἠδυνήθην. || Eadem prope ratio aoristi medii ἐδυνησάμην, quo post Homerum (Il. E, 621, N, 510, Ξ, 33, 423) utuntur Aratus Phæn. 375, scriptor epigr. in Anth. Pal. 7, 148, et scriptores medii ævi. Conjunctivus δυνήσωμαι est ap. Procopium, a particula ὅπως pendens, Histor. p. 500, A; 524, B, ab ὡς ἂν p. 651, C, ab ἢν p. 525, C, ap. Stephan. schol. in Hippocr. vol. 1, p. 58, aliosque. Exempla librariorum erroribus illata indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 719. || ῠ Δυναμένοιο producta propter metrum syllaba prima ap. Hom. Od. A, 276, A, 414, et in Εἰρεσιώνῃ ap. Herodot. V. Hom. c. 34, pariterque in nomine proprio Δυναμένη. G. Dind.]

[Δῠνᾰμένη, ἡ, Dynamene, Nereis ap. Hom. Il. Σ, 43, Hesiod. Theog. 248, Apollodor. 1, 3, p. 15.]

[Δυναμερὸν, τὸ, Vis, Virtus, δύναμις. Nicolaus Myrepsus sect. 1, cap. 326 ex cod. Ms., ex edito vero 332 : Ἀντίδοτος ἡ δι' ἀκόρου συντεθεῖσα ἐκ διαφόρων δυναμερῶν καὶ πονητῶν etc. In cod. Reg. 1177 habetur ejusdem Νικολάου τὸ μέγα δυναμερὸν, ὃ περιέχει ἐν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ὕλην καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς μυρεψικῆς τέχνης. Ducang. Cujus in verbis correxi vitiosum accentum δυνάμερον. Pallad. vol. 2, p. 98 ed. Dietz. : Μὴ γὰρ ὡς ἔτυχε τοῖς δυναμεροῖς καταπίστευε. Ὥσπερ γὰρ ἄλλοις πολλοῖς, οὕτω καὶ Ἀπολλωνίῳ τοὐπίκλην Μυΐ γέγραπται δυναμερά. *Dardanus in Dynameris* citatur ab Fulgentio p. 741 ed. Stav. G. Dindorf.]

Δῠνᾰμικὸς, ἡ, ὀν, Valens, Efficax [De elementis dixit Theophrast. Metaphys. c. 4 : Ἀμόρφους καὶ οἷον δυναμικὰς ἀρχὰς, ὥσπερ ὅσοι πῦρ καὶ γῆν. G. D. Polyb. 5, 11, 3 : Δυναμικώτεραι ἐπιβολαί. Δυναμικωτέρα σύστασις τῆς πολιτείας, Firmior, ad opes parandas aptior constitutio reip. 6, 50, 4. Ἀνδρώδης καὶ δυναμικὸς πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας 22, 21, 4. Δυναμικώτατός κατὰ τὴν σωματικὴν ἕξιν 37, 3, 3. Sic et nude δυναμικώτατος de corporis robore 6, 5, 9. Schweigh.] : δυναμικώτερος, Valentior, Efficacior, [Chrysipp. ap.] Plut. [Mor. p. 1036, E], Bud.; qui etiam annotat Diosc. [1, 53] δυναμικώτερον et δραστικώτερον, ἐνεργέστερον et ἐμπρακτότερον pro eod. accipere. [De vino nigro s. rubro, δυναμικώτατός ἐστι, Athen. 1, p. 26, B. Geopon. 6, 2, 3 : Οἶνον δυναμικὸν καὶ πάχος ἔχοντα· 7, 3, 2, et δυναμικωτέρας σταφυλὰς ib. 1, 2.]

Δύναμις, εως, ἡ, Potentia, Vis, Vires, Facultas. Hom. Od. B, [62] : Ἦτ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Sic autem et Hesiod. [Theog. 420] : Ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστι. Pro quo alibi dicit Hom., Δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem pro eo, quod dici solet εἰς δύναμιν, Pro viribus, [Il. Θ, 294] dixit ὅση δύναμίς γε πάρεστι. [Æsch. Pers. 174 : Εὖ τόδ' ἴσθι ... μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ. Eur. Alc. 219 : Θεῶν γὰρ δύναμις μεγίστα. Pind. Ol. 1, 168, ubi potentiam imperii Hieronis celebrat : Μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον.] At vero pro Robore corporis, Od. Υ, [237] : Γναίης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται· sed crediderim δύναμις καὶ χεῖρες posse etiam accipi pro δύναμις χειρῶν. [Σωματικὴ δ. Polyb. 1, 69, 4; 37, 3, 5. Αἱ σωματικαὶ καὶ θυμικαὶ δυνάμεις, Corporis robur et animi ferocia, 6, 7, 3. Schweigh. Plato Theæt. p. 185, E : Τῶν τοῦ σώματος δυνάμεων. Aliter Sozom. H. E. 2, 1 : Τὰς δυνάμεις ἀθροίσασα παραχρῆμα τῆς στρωμνῆς εὐθὺς ἀπεπήδησε, Collectis viribus. G. D.] Frequentissimo in usu est et ap. prosæ scriptores. [Herodot. 3, 88, de imperio Darii : Δυνάμιός τε πάντα οἱ ἐπιπλέατο, ubi v. Valck.] Xenoph. Cyrop. 7, [5, 9] : Ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, Quæ viribus nostris majora sunt. Plato De rep. 2, [p. 364, B] : Ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δ. ἐκ θεῶν ποριζομένη, Vis quædam et facultas. [Ibid. A : Πλουσίους καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας· 4, p. 423, A : Χρήματά τε καὶ δυνάμεις· 5, p. 477, C : Δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἃ δυνάμεθα. Ast.] Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν, Isocr. Areop., Potentiam, Potestatem, Auctoritatem. Sic τῇ δυνάμει πρῶτοι [ἔστιν ὅτε προὔχοντες], Thuc. [7, 21.] Et Dem. Ol. 2, [p. 20 extr.] : Δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. [P. 94, 19 : Ἣν πειρᾶται ... τῇ πόλει κατασκευάσαι δύναμιν, ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν· 137, 21 : Ποῖ ποτε ἡ τῆς πόλεως ἀπῆρκε δ. καὶ ποῦ φανήσεται; Diodor. 1, 4 : Ἡ

τῆς πόλεως ὑπεροχὴ διατείνουσα τῇ δυνάμει πρὸς τὰ πέ- A
ρατα τῆς οἰκουμένης· 2, 46 : Διατεῖναι τῇ δυνάμει μέχρι
τῆς Συρίας.] Quum autem significat simpliciter Vires
alicujus et facultatem, ut in prioribus illis ll., jun-
gitur cum ἔχω, interdum et cum εἰμὶ et præp. ἐν : ut
[Eur. Bacch. 310 : Μὴ τὸ κράτος αὔχει δύναμιν ἀνθρώποις
ἔχειν· Iph. T. 1054 : Ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνὴ,
Facultatem habet misericordiam excitandi.] Isocr. De
pace : Τοιαύτην ἔχουσι τὴν δύναμιν ὥστ' ὠφελῆσαι τοὺς
ἀκούοντας. [Conf. Panath. p. 284, C.] Ex Eod. affertur
et, Δύναμιν ἔχω πρὸς τοῦτο. Cum εἶναι autem dicitur,
Ἐν δυνάμει εἰμὶ τοῦ ποιεῖν τοῦτο, pro Possum hoc fa-
cere; quo locuti sunt modo Thuc. [3, 93 : Ἐν δ. ὄντες
τῶν ταύτῃ χωρίων], et Plato [Rep. 1, p. 328, C : Εἰ ...
ἐγὼ ἔτι ἐν δ. ἦν τοῦ ῥᾳδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ].
Quod autem Lat. dicitur Pro viribus, Pro virili parte,
Quoad Possum, etc., Græcis est εἰς δύναμιν. Thuc. 8 :
Οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ ἐς δ. ἐπιτρέψειν. Et, Εἰς δ. ἀνθρωπίνην
ex Plat. Epist. [Leg. 3, p. 697, B : Πόλιν ... τὴν μέλ-
λουσαν ... εὐδαιμονήσειν εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην· Phædri
p. 257, A : Εἰς ἡμετέραν δ. ὅτι καλλίστη ... δίδοται· B
Rep. 4, p. 427, E : Εἰς δ. παντὶ τρόπῳ· 5, p. 458, E :
Γάμους ... ποιήσομεν ἱεροὺς εἰς δ. ὅτι μάλιστα. Æschin.
p. 43, 17 : Τιμωρεῖν καὶ ποδὶ καὶ χειρὶ καὶ φωνῇ καὶ
πάσῃ δυνάμει· et p. 69, 9. Polyb. 1, 41, 2 : Σπουδά-
ζοντες εἰς δ. πέρας ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ.] Dicunt inter-
dum et κατὰ δύναμιν. Unde Καδδύναμιν adverbialiter
ap. Hesiod. [Op. 334. Κατὰ δύναμιν Plato Phædr. p.
249, C. Κατὰ δ. πᾶσαν Leg. 9, p. 865, E. Κατ' ἐμὴν δ.
Theæt. p. 168, C. Κατὰ δ. ὅτι μάλιστα διὰ βραχέων
Polit. p. 279, C. Πρὸς τὴν δ. τὴν αὐτῶν Phædro p. 231,
A. Ast. Ὑπὲρ δύναμιν, Demosth. p. 292, 25, Epictet.
Enchir. 31, 5.] Plato autem dicit etiam, Ὅσον γε δυ-
νάμεως παρ' ἐμοί γ' ἐστί· quod loquendi genus ex illo
Hom. l. c. manasse arbitror. [Ὅση σοι δύναμις Eurip.
Troad. 1144.] || Pro Ditione ap. Thuc. || Δυνάμει
esse dicunt Græci Quod actu quidem non est, sed
esse potest; ut semen est quidem exiguum, sed du-
námei est magna arbor. Sic Erasmus. Vide de δύναμις
et ἐνέργεια ap. Aristot. Metaphys. 8, p. 69 [c. 2 et 3.
Vide Trendelenburg. ad Aristot. De anima p. 298-312. C
Iambl. Protrept. 11, p. 160 : Φαίνεται διττῶς λέγεσθαι
τὸ ζῆν, τὸ μὲν κατὰ δύναμιν, τὸ δὲ κατ' ἐνέργειαν. G. D.]
|| Non solum Vis et Facultas, sed et Scientia atque
ars omnis, Bud. [Vis ingenii, Dexteritas, Solertia.
Στρατηγικὴ δ., Ars imperatoria, Dexteritas in omni
parte muneris imperatorii, Polyb. 1, 84, 6; 39, 1, 1.
Diodor. 15, 69. Sic ἡ τοῦ προεστῶτος δ. ἐν τούτῳ τῷ
μέρει Polyb. 11, 19, 6. Ἡγεμονικὴ δ. 10, 22, 4. Στρα-
τηγὸς παραπλησίαν δύναμιν ἔχων Ἀννίβᾳ 18, 11, 8. Βα-
σιλικὴ δ. 4, 77, 3. Ἡ περὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὅπλα δ.
23, 1, 8. Ἡ αὐτοῦ δ. ἐν τῇ πραγματείᾳ, Solertia in
scribenda historia 2, 56, 5. Αἱρεσις καὶ δ. ib. 35, 8.
Schweigh.] Et sunt quædam ἄλογοι δυνάμεις, quædam
μετὰ λόγου. Idem alibi, δυνάμεις, Artes, Facultates,
Aristot. Top. [4, c. 5 med.] Item, δυνάμεις vocantur
Rhetorica et dialectica ab Alex. in Topica. [Δύναμις
τῶν λόγων apud Aristot. Rhet. 1, 1 simpliciter notat
Facultatem oratione utendi, quatenus est homini a
natura tributum τὸ δύνασθαι λόγῳ βοηθεῖν ἑαυτῷ. Deinde
vocis potestas ita amplificata est, ut Dionysio Hal. D
κατ' ἐξοχὴν dicatur δύναμις Idonea rerum proposita-
rum tractatio, quatenus in eloquendi narrandique
artificio cernitur : ab eaque distinguitur προαίρεσις
τῶν λόγων, h. e. Delectus materiæ et argumenti. Ita in
Judic. Thucyd. c. 2, p. 813 et Demosth. c. 2, p. 956.
Denique Efficacia in dicendo, qua præcipue Demosth.
excelluit, quæ eadem etiam δεινότης appellata est. V.
Dionys. Judic. Isæi c. 3. Etiam in plurali numero
δυνάμεις, veluti arma et vires oratoris, ut de Demo-
sthene Hermog. Περὶ εὑρέσ. l. 3, p. 70 : Τὰς ἁρμοτ-
τούσας ἑκάστῳ τῶν ἐπιχειρημάτων προσαγαγὼν δυνάμεις.
Ernest. Lex. rhet. De facundia Demosth. p. 596, 21 :
Ἐπὶ τῇ τῶν λεγόντων δυνάμει τὸ πρᾶγμα καταστῆσαι. Sic
τῇ τῶν πεισάντων δυνάμει Andocid. p. 20, 12.]

[|| Δύναμιν medici vocant Causam aut substantiam
aliquid efficientem, ἤτοι δραστικὴν οὐσίαν ἢ αἰτίαν δρα-
στικήν, ut ait Galen. vol. 7, p. 323 et 327. Hippocr.
p. 16, 15 : Τἆλλα ὅσα κακοπαθέει ἄνθρωπος, πάντα ἀπὸ
δυνάμιων γίνεται, τοῦτο μὲν ὅταν πικρότης τις ἀποχυθῇ
etc. Ib. p. 17, 48. Foes.] || Medicamentum, ita dic-
tum a viribus, quibus pollet, Medicamenti compo-
sitio et structura. [Antiattic. p. 91, 1 : Δυνάμεις, τὰ
τῶν ἰατρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος. Athen. 1, p. 18,
D : Θεόφραστος δ' οὕτω φησί τινας ὀχευτικὰς δυνάμεις
εἶναι ὡς etc.] Galen. sæpe in libro Τῶν κατὰ γένη, ut
τετραφάρμακος δύναμις, et δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ, Medi-
camenta oculorum, VV. LL. [Galen. vol. 13, p. 334 :
Ἀμετάπτωτος ἡ δύναμις. Quod de compositionis facul-
tate certa et constante ponitur, cujus non irritum sit
effectum. Δυνάμεις ὀξυδερκεῖς, Compositiones aciem
exacuentes, ib. p. 423 extr. Ἐκλελεικται δυνάμεις p. 529 :
Τὸ καλούμενον ὑπ' αὐτῶν ἐκλεικτὸν φάρμακον· καλοῦσι δ'
αὐτὰ καὶ Ἀττικῶς ἐκλεικτὰς δυνάμεις. Ἀτικαὶ δυνάμεις p.
393, Andromachi p. 398, Asclepiadis p. 401. Τετρα-
φάρμακος δύναμις vol. 9, p. 374. Foes. Grammat. Leid.
in appendice ad Gregor. Cor. p. 640 : Τετραφάρμακος
δύναμις, ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα, Medicamentum e qua-
tuor constans speciebus. Diodor. 1, 97 : Ἔτι γὰρ καὶ
νῦν τὰς ἐν ταύτῃ γυναῖκας χρῆσθαι τῇ προειρημένῃ δυνάμει
λέγουσι. Ibidem utitur voce φάρμακον· 4, 51 : Ἑαυτῆς
δὲ τὰς μὲν τρίχας δυνάμεσί τισι χρίσασαν ποιῆσαι πολιάς.
Item præcessit φαρμάκων. Wessel. ad h. l. : « Medica-
mentis quibusdam, ut mox διά τινων δυνάμεων, et 17,
103; 19, 33. Hippocr. De medic. p. 24 : Φάρμακα καὶ
δυνάμεις ἁπλαῖ. » Plut. Mor. p. 134, D : Κόκκους τινὰς
Κνιδίους καὶ σκαμωνίαν καὶ δυνάμεις ἄλλας. Latius de
materia dicitur ibid. p. 157, D : Τῆς ἀλίμου δυνάμεως.]
Huc pertinere puto quod dicit Xenoph. [Cyrop. 8, 8,
14] : Τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς [οἱ παῖδες
πρόσθεν μὲν ἐμάνθανον, ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῷντο,
τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο. Μάγειρον τὰς δυνάμεις κατέ-
οντα dixit Sopater ap. Athen. 9, p. 378, A. Galeni
liber est Περὶ τῆς τῶν ἁπλῶν φαρμάκων κράσεως καὶ δυ-
νάμεως. Hinc δυνάμεις dicuntur Medicamenta ipsa s.
Materia medica : de quo supra dixit HSt. De frugi-
fera vi terræ Xenoph. OEc. 16, 4 : Ἦν δ' ἄρα δι' ἀργίαν
τῶν ἐχόντων αὐτὴν μὴ ἔχῃ (ἡ γῆ) τὴν ἑαυτῆς δύναμιν ἐπι-
δεικνύναι. Geopon. 4, 1, p. 267 : Ἵνα μὴ πᾶσα ἡ δ. τῆς
γῆς εἰς τὰ δένδρα ἀναλίσκηται. De vi seminis Theophr.
H. Pl. 9, 11, 1 : Τῶν δὲ σπερμάτων οὐχ ἡ αὐτὴ δυναμίς
ἐστιν εἴς τε τὴν βλάστησιν καὶ εἰς τὸν θησαυρισμόν. De
argentifodinis Xenoph. Vectig. 4, 1 : Βούλομαι δὲ καὶ
τοῖς μὴ εἰδόσι τὴν τούτων δύναμιν δηλῶσαι. || Δύναμις, Po-
tentia, quam mathematici dicunt. Diophant. Arithm.
p. 2 : Καλεῖται ὁ μὲν τετράγωνος ἀριθμὸς δύναμις, καὶ
ἔστιν αὐτοῦ σημεῖον τὸ δ ἐπίσημον ἔχον υ δ", ὁ δὲ ἐκ τε-
τραγώνου ἐπὶ τὴν αὐτοῦ πλευρὰν πολλαπλασιασθέντος κύβος,
καὶ ἔστιν αὐτοῦ σημεῖον κ ἐπίσημον ἔχον υ κ", ὁ δὲ ἐκ τε-
τραγώνου ἐφ' ἑαυτὸν πολλαπλασιασθέντος δυναμοδύναμις,
καὶ ἔστιν αὐτοῦ σημεῖον δέλτα δύο, ἐπίσημον υ δδ", δυνα-
μοδύναμις. Ὁ δὲ ἐκ τετραγώνου ἐπὶ τὸν ἀπὸ τῆς αὐτῆς αὐτῷ
πλευρᾶς κύβον πολλαπλασιασθέντος δυναμόκυβος, καὶ ἔστιν
αὐτοῦ σημεῖον τὸ δκ ἐπίσημον ἔχον τὸ υ δκ". Ὁ δὲ ἐκ
κύβου ἑαυτὸν πολλαπλασιάσαντος κυβόκυβος, καὶ ἔστιν αὐ-
τοῦ σημεῖον δύο κκ ἐπίσημον ἔχοντα υ κκ". Vetus auctor
de numeris ap. Salmas. Exerc. Plin. p. 297 : Τετρα-
γωνισμὸς καλεῖται οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἅπαντες. Τρὶς τρεῖς θ
δύναμις, τρὶς θ κζ κύβος, τρὶς κζ πα δυναμοδύναμις, τρὶς
πα σμγ δυναμόκυβος, τρὶς σμγ ψκθ κυβόκυβος. V. Salm. ib.
p. 492. G. D.] || Exercitus, Copiæ, Gall. ad verbum
Les forces, Dem. De cor. et Herodian. sæpe. Item
plur. δυνάμεις, ut Lat. Copiæ; unde ναυτικαὶ δ., Polyb.,
Navales copiæ. Xenoph. autem [Anab. 1, 3, 12] dicit
etiam sing., δύναμιν ναυτικὴν, πεζικὴν, ἱππικήν. [Ib. 1,
6 : Τὴν Ἑλληνικὴν δ. ἠθροιζεν· 5, 4, 7 : Ἠόθεν αὖθις ἂν
τοσαύτην δ. λάβοιτε ξύμμαχον. Thucyd. 1, 82 : Εἴ ποθεν
τινα ἢ ναυτικοῦ ἢ χρημάτων δύναμιν προσληψόμεθα. Ναυ-
τικὴ δύναμις Polyb. 1, 41, 2. Ἡ ὅλη δ. 8, 28, 5. Δυ-
νάμεις συστήσαντες 2, 1, 5. Plato Menex. p. 240, D :
Δεξάμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν. Diodor. 19, 22 :
Εἰστίασε τὴν δύναμιν. || Δυνάμεις, de potestatibus
(quas scriptores ecclesiastici Latini dicere solent) cœ-
lestibus Porphyr. De abst. p. 103 : Δαίμοσιν ἢ θεοῖς ἤ
τισι δυνάμεσιν θῦσαι· 164 : Διαφόρους τὰς θυσίας διαφόροις
δυνάμεσι προσάγοντες· et p. 205, 206. Jo. Malal. p. 78,
13 : Δύναμίν τινα ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προσπελάσασαν. Sic
ib. p. 79 et 151. De vi magica p. 160, 6. G. Dind.]
|| Valor (si modo Latinum est), Pretium. Plut. Ly-
curgo [c. 9] : Δύναμιν ὀλίγην (τῷ νομίσματι) ἔδωκε. [V.

Solon. c. 15 : Ἑκατὸν γὰρ ἐποίησε δραχμῶν τὴν μνᾶν, πρότερον ἑβδομήκοντα καὶ τριῶν οὔσαν, ὥστ' ἀριθμῷ μὲν ἴσον, δυνάμει δ' ἔλαττον ἀποδιδόντων etc. Mor. p. 226, D : Νόμισμα ... σιδηροῦν ..., ὅ ἐστι μνᾶ ὁλκῇ Αἰγιναία, δυνάμει δὲ χαλκοῖ τέσσαρες. || Vis, Significatio. Plato Crat. p. 394, B : Ἡ τοῦ ὀνόματος δ. Ib. C : Τῇ δυνάμει ταυτὸν φθεγγόμενα· Phileb. p. 24, C : Ὅτι καὶ τὸ σφόδρα ... καὶ τό γε ἠρέμα τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχετον τῷ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον. Περιφραστικῶς Hipp. maj. p. 285, D : Περί τε γραμμάτων δυνάμεως καὶ ἁρμονιῶν· Crat. p. 412, E : Εὐστομίας ἕνεκα τὴν τοῦ κάππα δύναμιν προσλαβών. Ast. Polyb. 3, 20, 5 : Οὐ γὰρ ἱστορίας, ἀλλὰ κουρεακῆς λαλιᾶς ἔμοιγε δοκοῦσι τάξιν ἔχειν καὶ δύναμιν· 20, 9, 11 : Οὐκ εἰδότες τίνα δύναμιν ἔχει τοῦτο (τὸ δοῦναι αὐτοὺς εἰς τὴν Ῥωμαίων πίστιν). Schweigh.]

[Δύναμις, εως, ἡ, Dynamis, Asandri uxor, Dio Cass. 54, 24. G. Dindorf.]

[Δυναμοδότως, Virtutem suppeditando. Dionys. Areop. p. 74, A, cujus l. apponimus s. v. Δυναμοποιός.]

[Δυναμοδύναμις, εως, ἡ, Quadratoquadratus. Diophantus Arithm. 1, p. 2, quem l. s. v. Δύναμις apposuimus; 3, 4, 6, et 4, p. 172. G. Dind.]

[Δυναμοδυναμοστὸς, ὁ, Quadratoquadraticus (numerus). Diophantus Arithm. 1, p. 3 : Ὥσπερ δὲ τῶν ἀριθμῶν τὰ ὁμώνυμα μόρια παρωνύμως καλεῖται τοῖς ἀριθμοῖς (τοῦ μὲν γ τὸ τρίτον, τοῦ δὲ δ τὸ τέταρτον)· οὕτως καὶ τῶν νῦν ἐπονομασθέντων ἀριθμῶν τὰ ὁμώνυμα μόρια κληθήσεται παρωνύμως τοῖς ἀριθμοῖς, τοῦ μὲν ἀριθμοῦ τὸ ἀριθμοστὸν, τῆς δὲ δυνάμεως τὸ δυναμοστὸν, τοῦ δὲ κύβου τὸ κυβοστὸν, τῆς δυναμοδυνάμεως τὸ δυναμοδυναμοστὸν, τοῦ δὲ δυναμοκύβου τὸ δυναμοκυβοστὸν, τοῦ δὲ κυβοκύβου τὸ κυβοκυβοστόν. Ἔξει δὲ ἕκαστον αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀριθμοῦ σημεῖον γραμμὴν ἔχον διαστέλλουσαν τὸ εἶδος. V. ib. p. 5, 6. G. Dind.]

[Δυναμοειδὴς, ὁ, ἡ, Potentiæ s. Virtuti similis, Virtutiformis. Dionys. Areop. l. s. v. Δυναμοποιὸς afferendo.]

[Δυναμόκυβος, ὁ, Quadratocubus. Diophant. l. c. p. 2, 3, 4, 6. V. Δύναμις. G. Dindorf.]

[Δυναμοκυβοστὸς, ὁ, Quadratocubicus (numerus). Diophantus ll. s. v. Δυναμοδυναμοστὸς citatis. G. D.]

[Δυναμοποιὸς, ὁ, ἡ, Potentificus. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. c. 8, vol. 1, p. 73, D, ab Suic. cit. : Ἀρρεπῶς ἀφορῶσαν εἰς τὴν ὑπερούσιον καὶ δυναμοποιὸν δύναμιν, καὶ ταύτης εἰκόνα δυναμοειδῆ κατὰ τὸ ἐφικτὸν γινομένην, καὶ πρὸς μὲν αὐτὴν ὡς ἀρχιδύναμον δυνατῶς ἐπεστραμμένην, πρὸς δὲ τὰ δεύτερα δυναμοδότως καὶ θεοειδῶς προϊοῦσαν. Adde eund. De div. nom. p. 478, A : Τῆς δυναμοποιοῦ δυνάμεως. Theodor. Metoch. Miscell. p. 512 : Δυναμοποιόν ἐστιν εἰρήνη μάλιστα· 738 : Δυναμοποιοὶ συμμαχίαι. G. Dindorf.]

[Δυναμοστὸς, ὁ, Quadraticus (numerus). Diophantus Arithm. 1, p. 3 (quem l. attulimus s. v. Δυναμοδυναμοστός), et p. 5, 6; 4, p. 201; 5, p. 240. G. Dind.]

Δυναμόω, Validum reddo, Confirmo. [Aq. Jobi 36, 9, ubi δυναμοῦσθαι i. est q. ἰσχύειν ap. LXX Aq. Ps. 64, 4 : Ἐδυναμώθησαν. LXX Coh. 10, 10, Dan. 9, 27. Δυναμοῦσθαι ex Synes. De provid. p. 100, B, et Euseb. De laud. Const. 2, 719 indicat Lobeck. ad Phryn. p. 605. Activ. ap. Dionys. Areop. vol. 1, p. 478, B : Τὴν ἀσθένειαν δυναμοῖ· et sæpius in Pachymeræ paraphrasi ib. p. 485. Hesych. : Σθενώσει, ἐνισχύσει, δυναμώσει. De urbe munienda Panaretus Chron. Trapez. p. 369, 44 : Ἐδυνάμωσε τὸ κάστρον. G. Dindorf.]

[Δυναμωνυμία, ἡ, Potentiæ nominatio. Dionys. Areop. De div. nom. 8, 1, p. 477, D : Πῶς ἐπ' αὐτῇ (τῇ πάσης ἐξῃρημένῃ δυνάμεως θεαρχίᾳ) τὴν δυναμωνυμίαν ἐκλάβοιμεν; Suicer.]

[Δυνάμωσις, εως, ἡ, Corroboratio. Δ. ψυχῆς Plotinus 4, 6, 3, p. 841, 6 ed. Creuz. G. Dind.]

[Δύνας, α, ὁ, Dynas. Jo. Malal. p. 96, 17 : Δύνας βασιλεὺς, ὁ Ἐκάβης πατήρ. Ἐκ τοῦ γένους δὲ τοῦ Δύνα καὶ ἡ Ληδα ἔλεγεν εἶναι.]

Δύνᾶσις, εως, ἡ, i. q. δύναμις, Hesych. [Pind. Pyth. 4, 424 : Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς· 5, 158 : Θεός τέ οἱ ... πρόφρων τελεῖ δύνασιν. Soph. Ant. 604 : Τεὰν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχῃ; Moiridia δύνασις ib. 951.] In VV. LL. ex Eurip. [Andr. 483 : Ἡ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα κατά τε πόλιας. De vi medicaminis Ion. 1012 : Δύνασιν ἐκφέρει τίνα; G. D. Jusjur. in lege Amphict. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 805, 5 : Τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω ἐν δύνασιν, i. e. εἰς δύναμιν s. κατὰ δύναμιν, Pro viribus. Hase.]

Δυναστεία, ἡ, Potentatus, Potentia, Imperium, Ditio. [Soph. OEd. T. 593 : Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;] Thuc. 3, [62] : Δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα. Isocr. Ad Nic. [p. 16, C] : Καὶ τοὺς τὰς δυναστείας ἔχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐταῖς ὄντας. Sed ex Eod. affertur ἡ ἐπὶ τοῦ βήματος δυναστεία, de Auctoritate concionandi pro tribunali. Et cum gen. ut, Δυναστείαν ἔχει τῆς ἡμέρας, Naz. [Thom. M. p. 252 : Δυνάστης καὶ ὁ τύραννος καὶ ὁ βασιλεύς. Ὡσαύτως καὶ δυναστεία οὐ μόνον ἡ τυραννὶς, ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία. Αἰσχίνης (De f. leg. p. 32)· Ἐξήλασε Παυσανίαν ἐκ Μακεδονίας καὶ τὴν δυναστείαν ὑμῖν ἔσωσε. Demosth. p. 316, 18 : Τῆς Φιλίππου δυναστείας. Plato Gorg. p. 492, B : Ἀρχήν τινα ἢ τυραννίδα ἢ δυναστείαν· Rep. 5, p. 499, B : Ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις· Leg. 3, p. 681, D : Ἀριστοκρατίαν τινὰ ἐκ τῶν δυναστειῶν ποιήσαντες. Conf. Aristot. Polit. 4, 5. Polyb. 21, 9, 6 : Ἀφαιρεῖσθαι τῶν βασιλέων τὰς δυναστείας. Diodor. 16, 5 : Μεγίστην τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην δυναστείαν παραλαβών. De præfectura Polyb. 3, 18, 1 : Τὰς δυναστείας τῶν πόλεων τοῖς αὐτοῦ φίλοις ἐνεχείρισε. De factione optimatium Xenoph. H. Gr. 5, 4, 46 : Ἐν πάσαις γὰρ ταῖς πόλεσι δυναστεῖαι καθειστήκεσαν. Exempla V. T. v. ap. Trommium. || Alia forma Δυνατεία, Potentatus, Gl.]

Δυνάστευμα, τὸ, Quod subest potentatui alicujus, seu potentiæ, aut imperio, Ditio. [Reg. 3, 3, 1 : Σαλωμὼν ἤρξατο ἀνοίγειν τὰ δυναστεύματα τοῦ Λιβάνου.] Exp. et Præfectura.

Δυναστευτικὸς, ἡ, ὁν, Conveniens ei, qui potentatum obtinet, principatum [Aristot. Polit. 2, 10 : Οὐ πολιτικὴ, ἀλλὰ δυναστευτικὴ ἰατρεία (τῆς ἁμαρτίας)· 4, 14 : Ὀλιγαρχία δ.], ut δυναστευτικὸν ἦθος, Demetr. Phal. [§ 293.] Plut. Polit. præc. [p. 818, A] λόγος δυναστευτικὸς, Ejus oratio, cujus tyrannicus est principatus, aliquid tyrannicum habet, certe ad tyrannidem inclinat. [Δούλωσις δυναστευτικὴ Porphyr. De abst. p. 12. Eustath. Opusc. p. 251, 43 : Θύρας ἐκτρίβεις ... δυναστευτικάς.]

Δυναστεύω, Potentatum obtineo, Sum princeps, Sum dynasta. [Herodot. 9, 2 : Πέμπε χρήματα ἐς τοὺς δυναστεύοντας ἀνδρας ἐν ταῖσι πόλισι.] Plato [Leg. 4, p. 711, C] : Τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Lucian. : Τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας. E Plat. affertur etiam δυναστεύειν κατὰ μοναρχίαν, δυναστεύειν δυναστείαν. [Leg. 6, p. 777, E : Πᾶσαν δυναστείαν δυναστεύοντα· Rep. 6, p. 498, E : Ἄνδρα ... δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρᾳ τοιαύτῃ. Αἱ δυναστεύουσαι πόλεις, Civitates potentiores, Polyb. 2, 5, 2. Cum genit. Posidon. ap. Athen. 5, p. 213, A : Δυναστεύει τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν... κατῳκισμένων, ex emend. Schweigh. Nam codex δυνάσται. Diodor. 20, 27 : Ὁ τῆς Αἰγύπτου δυναστεύων. Sic tres libri. Vulgo βασιλεύων.] Cum dat. ap. Athen. [14, p. 624, D : Τοῖς ἀεὶ] δυναστεύουσιν αὐτοῖς [τῶν βαρβάρων. || De vento dominante Hippocr. p. 1247, A : Ὁκόταν οὗτος (ὁ νότος) δυναστεύῃ, τοιαῦτα ... πάσχουσιν.] At in VV. LL. cum acc. ex Eccles. 5, [3] : Τίς με δυναστεύσει; Quis in me potestatem obtinebit? || Ab Isocr. [Panath. p. 249, C] accipitur et pro Polleo opibus et potentia, sicut qui imperant : Καὶ [Οὐ] μισθοφοραῖς μεγάλαις καὶ χρημάτων δαπάναις [, αἷς] νῦν πάντες δυναστεύουσι. Invenitur et pass. Δυναστεύομαι, Subjectus sum potentatui alicujus, potentiæ, imperio; ut δυναστεύεσθαι πρὸς μυρίων Philoni; δυναστεύεσθαι ὑπό τινος Galeno. [Idem Galenus vol. 7, p. 113, de caussa morbi exsuperante : Ὑπὸ μιᾶς αἰτίας δυναστευούσης. G. Dind. Plato Republ. 7, p. 546, B : Ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, etc. Αὐξήσεις constat dici incrementa ea, quibus numerus aliquis per semetipsum multiplicatus augetur. Porro δύνασθαι significat vim, qua præditus est numerus vel linea ad quadratum ex sese produ-

cendum; ut δύο δύναται τέτταρα, δίπους δύναται τετράπουν. Δυναστεύεσθαι autem, cujus verbi in mathematicis exemplum aliud reperire non memini, quum haud dubie oppositum sit activo δύνασθαι, oppositam rationem significet necesse est, qua exempli gratia quadrupedale quadratum productum a linea bipedali ejus quasi imperio et dominatui subjectum sit. Itaque αὔξησις δυναμένη τε καὶ δυναστευομένη brevius dicitur incrementum per multiplicationem radicis seu lateris et quadrati mutuam factam. Quum vero actio ipsa agendi, quæ proprie dicitur αὔξησις, neque intervalla neque terminos accipere possit, quæ non sunt nisi numerorum vel magnitudinum, h. l. numero; per ejusmodi αὐξήσεις effectos αὐξήσεις obscurius dici intelligitur: ii vero cubi sunt. Confirmatur hæc explicatio iis quæ deinde effecta per illas αὐξήσεις dicuntur. ... Schneid. præfat. vol. 3, p. xx.]

[Δυνάστη, ἡ, Dynasta, Thespii filia, Erati ex Hercule mater. Apollodor. 2, 7, p. 228.]

Δυνάστης, ὁ, Potentatum alicujus loci obtinens. Sic autem interpretor, ut vim Græcæ vocis exprimam: alioqui Optimas, Primas, Procer, quæ tamen in plur. usitatiora sunt, reddi ab aliis non ignorans. Sed et vox ipsa Græca a Latinis [Cicerone, Cæsare, aliis] alicubi servata fuit. [Soph. Antig. 608, de Jove: Ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ δυνάστας κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν. De optimatibus Herodot. 2, 32: Ἀνδρῶν δυναστέων παῖδες. Plato Gorg. p. 525, D: Τυράννων καὶ βασιλέων καὶ δυναστῶν· Rep. 6, p. 473, D: Οἱ βασιλῆς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται.] Xen. Cyrop. 8, [8, 20]: Τούτους πάντας ἱππέας οἱ δυνάσται πεποιήκασι. [Late patet hoc nomen et non tantum minores terrarum dominos, sed et reges complectitur, velut ap. Polyb. 9, 1, 4: Πράξεις ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δυναστῶν. Sed præsertim minores dominos significat, quos Regulos dicere Livius consuevit. Vide 9, 21, 6—8, et 23, 5. Commemorantur δυνάσται in Hispania 10, 34, 2; 35, 6, etc.; in Illyria 5, 4, 3; in Thracia 4, 45, 2 seq.; in Ægypto 23, 16, 1; in Asia 5, 34, 7; 90, 1; 21, 9, 2. Schweigh. Constit. Apost. p. 425: Οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι ... δυνάσται ὑπάρχουσι τῆς ἐκκλησίας. || Sidera Æsch. Ag. 6 dixit τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι. || Δυνάτα pro δυνάστα dixisse Æschylum Pers. 675 affirmat. schol., ubi Darius a choro Persarum invocatur δυνάτα δυνάτα: quemadmodum in Gl.: Δυνατεία, Potentatus, pro δυναστεία. Sed rectius major librorum pars δυνάστα δυνάστα, quod δυνάστα δυναστᾶν scribendum videtur (ut δέσποτα δεσπότου vel δεσποτῶν v. 666, et βασιλεὺς βασιλέων in numis Indo-Scythicis): quanquam ne hoc quidem satis certum est in tanta proximorum verborum corruptela. G. D. Δυνάστης et δεσπότης confusa in codd. Diodori 19, 102; 20, 4, et Luciani Phalar. 1 c. 1: Ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ubi schol.: Γράφεται δεσπότης ἤτοι βασιλεύς. Schæf.]

Δυναστικὸς, ἡ, ὸν, Ad obtinendum potentatum aptus, Potentatum referens. Aristot. Polit. 6, [c. 6]: Τῇ δυναστικωτάτῃ καὶ τυραννικωτάτῃ τῶν ὀλιγαρχιῶν. [|| I. q. δυνάστης. Pseudochrys. t. 7, p. 379, 28: Ἔλαβε γὰρ χάριν... ἧς οὐκ ἔτυχον δυναστικοί. Hase.]

[Δυναστικῶς, Cum auctoritate. Athan. in Band. Imp. Or. t. 2, p. 968, 32: Ἡμεῖς δὲ ὃ. ἐδόξαμεν ἄρχειν. Hase.]

Δυνάστις, ιδος, ἡ, Mulier potentatum obtinens: utroque [δυνάστης et δυνάστις] utitur Demetr. Phal. [§ 311]: Ἐπειδὴ οὐ πρᾴως ἀκούουσι οἱ δυνάσται καὶ αἱ δυνάστιδες τὰ αὑτῶν ἁμαρτήματα. Hujus autem voc. deductionem vide in Δυνάζομαι.

[Δυνάστωρ, ορος, ὁ, i. q. δυνάστης. Iphig. A. 280, in parte carminis non scripta ab Euripide: Ἠλιδος δυνάστορες.]

[Δυνατεία, ἡ. V. Δυναστεία.]

Δυνατέω, Potens sum, δυνατός εἰμι. 2 Cor. 13, [3]: Ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ [ἐν ὑμῖν. Ad Rom. 14, 4 codd. quidam δυνατεῖ γὰρ pro δυνατὸς γάρ ἐστιν. Quod δύναται dixissent veteres, qui composito tantum utuntur ἀδυνατέω, non simplici δυνατέω.]

[Δυνάτης forma suspecta. V. Δυνάστης.]

[Δυνατομέγεθος, ὁ, ἡ, Magnipotens. Vox vel corrupta vel inepte composita in Etym. Gud. s. v. Τοῦρκος p. 533, 35.]

A Δῠνᾰτὸς, [ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ. Pind. Nem. 2, 21: Ἀ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν δυνατός. Et accentu Æolico δύνατος Eustath. p. 75, 36], Qui potest (sequente infinitivo). [Pindar. Ol. 10, 11: Λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφάν. Eur. Or. 522: Ὅσονπερ δυνατός εἰμι.] Thucyd. 4: Οὐ δυνατὸν ἐσόμενον, pro οὐ δυνησόμενον. Idem 1, [128]: Δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. [Id. 3, 12, 46 et 86. Æschin. De f. leg. p. 38, 27: Καθ' ὅσον ἦν δυνατός (aliquot libri δυνατόν)· 44, 40: Μηδὲν ὧν ἦν δυνατὸς ἐλλείπων. Plato Republ. 7, p. 521, A: Ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη. Xen. An. 4, 1, 24: Δυνατὴν καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν. Polyb. 1, 54, 3: Οὐκ ἐκφυγεῖν ἔτι δυνατὸς ὤν· 3, 4, 9: Πᾶν πρᾶξαι ὃ δυνατὸς ἂν εἴη. Plut. Mor. p. 552, D.] Interdum redditur Potens, Idoneus; ut, Λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, Thuc. [1, 139], Oratione et rebus gerendis potentissimus, Ad dicendum et ad res gerendas maxime idoneus. [Plato Gorg. p. 319, A: Ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατώτατος ἂν εἴη καὶ πράττειν καὶ λέγειν· Hipp. min. p. 366, D: Ἆρα ὅτι δυνατώτατός
B τε καὶ σοφώτατος κατὰ ταῦτα; Et ib.: Ἅπερ δυνατώτατός τε καὶ σοφώτατος. Cum genit. Paral. 1, 12, 14: Δυνατοὶ παρατάξεως· 2, 17, 18: Δυνατοὶ πολέμου. Cum præp. πρὸς Xenoph. OEc. 7, 23: Τὸ σῶμα δυνατὸν πρὸς ταῦτα φύσας.] Cum dativo nonnunquam, ut δυνατὸς χρήμασι Plut. [Thucyd. 1, 13. Plato Lach. p. 186, C: Χρήμασιν ἐμοῦ δυνατώτεροι.] At sine adjectione δυνατοὶ dicuntur aliquando [Potentes, ut Herodot. 1, 53: Τοὺς Ἑλλήνων δυνατωτάτους ..., Lacedæmonios καὶ Ἀθηναίους. Thuc. 2, 15: Θησεὺς ... γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατός. Ib. 65, ubi schol. οἱ πλούτῳ δυνάμενοι. Plato Polit. p. 308, A: Εἰς ἔχθραν πολλοῖς καὶ δυνατοῖς καταστάντες. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 28: Ἀνδρὸς πολὺ δυνατωτέρου ἢ ἐγὼ, ubi oppositum est ἀσθενούντων. Soph. El. 219: Τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν·] Proceres, Primores, ut οἱ δυνατοὶ Περσῶν Thucyd. 1, et τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν, Plut. [Xenoph. Cyrop. 5, 4, 1: Ἐκ τοῦ Γαδάτα ἱππικοῦ τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν· Rep. Ath. 1, 3: Ταύτας τὰς ἀρχὰς ... ἐᾶν τοὺς δυνατωτάτους ἄρχειν, ubi de opulentis intelligi potest, ut Hipparch.
C 9, 5: Ὀρφανῶν τῶν δυνατοὺς οἴκους ἐχόντων.] || Qui corpore valet, Validus: sicut ἀδύνατος, Invalidus, Bud. e Lysia p. 159 [196, 26, ἀδ. τῷ σώματι. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 6: Εἰ μὲν οἱ δυνατοὶ ἐρρωμένως ἀντιλήψονται τῶν πραγμάτων· Hipparch. 1, 9: Ἱππέας τοὺς δυνατωτάτους καὶ χρήμασι καὶ σώμασι· Mem. 2, 1, 19: Δυνατοὶ γενόμενοι καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς, ut Pindar. Nem. 9, 92: Χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί. V. Lennep. ad Phal. p. 124, 125. De equo Xenoph. Hipparch. 3, 9: Ἥπερ ἔχῃ δυνατὸν ἵππον. De muro valido Polyb. 10, 31, 8: Προτείχισμα δυνατόν. De terra et fructibus Geopon. 2, 21, p. 148: Κόπρος ὠφέλιμος γίνεται τῇ ἀδυνατούσῃ χώρᾳ, τρέφουσά τε αὐτὴν καὶ δυνατωτέραν ποιοῦσα εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἔκφυσιν καὶ τροφήν. Δυνατὸς οἶνος ib. 5, 43, 3; 7, 1, 5.] || Possibilis, Qui fieri, esse potest [per leges aut physicas aut ethicas]. Οὐ γενέσθαι δυνατὴ ἀρχὴ, Isocr. Plut. De lib. inst. [p. 8, F]: Εἰ δὲ μὴ, τῇγε δυνατῇ [ἀγωγῇ] χρηστέον. Synes.: Ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ τὸν δυνατὸν, εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον. Et τὸν δυνατὸν τρόπον ap. Eund., Quantum capit humanus captus. Item δυνατόν ἐστι cum
D infin., ut Isocr.: Ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι. [Et p. 87, B. Herodot. 9, 111: Ὅτι ἀτυχῆσαι τὸν χρῄζοντα οὔ σφι δυνατόν ἐστι. Pindar. Nem. 10, 84: Χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν ἐλέγχειν· Pyth. 4, 163: Τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν. Æsch. Ag. 97: Τούτων λέξασ' ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν. Soph. Aj. 1006: Ποῖ γῆς μολεῖν μοι δυνατόν; Plato Leg. 8, p. 839, C: Μὴ δυνατὸν εἶναι δύνασθαι διὰ βίου ὅλην πόλιν ζῆν πράττουσαν τοῦτο. Dionys. A. R. 3, 29: Οὔτε μὴ πράττειν τὰ κελευόμενα ἐν δυνατῷ σφίσιν ἦν· 7, 15: Πρόνοιαν ἔξειν τοῦ κακοῦ τὴν δυνατήν.] Sæpe autem utuntur cum ὡς vel κατὰ, pro eo, quod Lat. dicunt Pro viribus. Thuc. 5, [23]: Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δ. Dem. autem Olynth. 3 [?], post παντὶ σθένει addidit κατὰ τὸ δυνατόν. [Cum εἰς, εἰς τὸ δυνατὸν Plato Rep. 2, p. 381, C: Ἄριστος ὢν εἰς τὸ δ. 6, p. 500, D: Θεῖος εἰς τὸ δ. ἀνθρώπῳ γίγνεται. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 22, Mem. 3, 3, 4. Cum ἐπὶ Xenoph. Cyneg. 5, 8: Ἐν τῇ θαλάττῃ διαρριπτῶν (ὁ λαγὼς) ἐπὶ τὸ δ. Cum κατὰ Plato Symp.

p. 207, D : Ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δ. ἀεί τε εἶναι καὶ ἀθάνατος· Crat. p. 435, C : Ἐπεὶ ἴσως κατά γε τὸ δ. κάλλιστ' ἂν λέγοιτο. Ὅσον γε δυνατὸν Eur. Iph. A. 997. Ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατὸν Bacch. 183. Ὡς δυνατόν. Mœris p. 427 : Ὡς οἷόν τε Ἀττικοί, ὡς δυνατὸν Ἕλληνες. Et sic ὡς οἷόν τε interpretatur Timæus Lex. p. 281.] Sæpe autem cum superl. ponitur ὡς δυνατόν : ut Isocr. Panath. [p. 284, E] : Ὡς δ. πλεῖστον. Sic Ὡς δ. βέλτιστος, Xen. Sine superl. ap. Plut. Themist. : Ὡς δ. σώζειν. [Demosth. p. 704, 6 : Γνώμην ὡς δ. δικαιοτάτην. Xenoph. Mem. 4, 5, 5 : Ὡς δ. κακίστους, et alibi. Longus p. 101 : Πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δ. μάλιστά που.] Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατὸν [de quo v. supra], sicut εἰς δύναμιν. Item, Ἐς τὸ ἐκείνου δυνατὸν, Xenoph. Eadem signif. ἐκ τῶν δυνατῶν [Xenoph. Anab. 4, 2, 23, OEc. 7, 11], et τά γε δυνατά.

[Δυνατόω, Potentem facio. Testam. Dan. in Fabricii Cod. pseudep. V. T. vol. 1, p. 650 : Ἐν ἔργοις δυνατοὶ τὸν ἐρεθιζόμενον. Struv. Scrib. fortasse δυναμοῖ. G. Dindorf.]

Δυνατῶς, Potenter, Valide, Firmiter, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, γενναίως, Hesych. [Æschin. De f. leg. p. 34, 22 : Εἰπὼν ὅτι μνημονικῶς καὶ δ. ὁ Φίλιππος εἶποι. Plut. V. Cæs. c. 8 : Τοῦ λόγου δ. ἐπ' αὐτῇ ῥηθέντος· Mor. p. 208, C, de oratore : Δ. αὔξειν τὰ μικρὰ πράγματα. Sap. Sal. 6, 6, de gravibus tormentis : Δ. ἐτασθήσονται. Quibus in locutionibus omnibus frequentius δεινῶς dicitur.] Dicitur etiam δ. ἔχω pro δυνατός εἰμι, δύναμαι, Potis sum, Possum. [Herodot. 7, 11 : Ἐξαναχωρέειν οὐδετέροισι δυνατῶς (var. lect. ἱκανῶς) ἔχει. Superl. Plato Rep. 7, p. 516, D : Δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἥξειν, Peritissime, Dexterrime. Jo. Malal. p. 407, 5 : Τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐστασίασαν δυνατῶς, Vehementer.]

[Δύνδασον, τὸ, Dyndasum, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β' · « Αὖθις δ' ἐπὶ Δύνδασον καὶ Κάλυνδα ὁρμῆσαι ». Τὸ ἐθνικὸν Δυνδασεύς, ὡς Πηγασεύς, Steph. B.]

Δυνηρὸς, Potens, Pollens, Bud. e Basil. Hexaem. 45.

[Δυνητικὸς, ἡ, ὄν, Potentialis. Schol. Theocr. 1, 4 : Τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμου. Boisson. Adde schol. cod. Barocc. Eur. Or. 379 (369 Matth.).]

Δύνω, et Δύω (seu pass. [immo medium] Δύομαι), et [forma a grammaticis ficta, velut Etym. M. p. 290, 11] Δῦμι (ut a singulis formata tempora ostendent), Subeo, Ingredior. [Δύω ἔδυον ἔδυσα δύσω signif. habent transitivam ; intransitivam δέδυκα δεδύκειν ἔδυν, forma media δύομαι ejusque reliqua tempora, et præsens δύνω, imperf. ἔδυνον, interdum etiam δύω et ἔδυον.] Hom. Il. O, [219] : Δῦνε δὲ πόντον ἰών· [Od. H, 81 : Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον· Il.] Z, [411] : Χθόνα δύμεναι· Γ, [322] : Τὸν ὃς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. At Σ, [145] : Αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν, nisi quis malit hic esse ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν pro κῦμα ὑπέδυσαν. [Od. Δ, 425 : Ὑπὸ πόντον ἐδύσατο· E, 352 : Αὐτὴ δ' αὖ ἐς πόντον ἐδύσατο· Il. O, 345 : Δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκη· Σ, 326 : Θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα· Θ, 271 : Παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν (forma frequentativa aoristi ἔδυ) εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ. Nonno Dion. 7, 234 : Ἐμὸν πατρώιον ὕδωρ... ἐδύσατο, recte restitutum pro ἐδύσετο. Æsch. Ag. 218 : Ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον. Soph. Antig. 1217 : Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. Idem in fr. Lacænarum ap. Polluc. 9, 49 : Στεννὴν δ' ἐδυμεν ψαλίδα. Eurip. El. 1271 : Χάσμα δύσονται χθονός· Herc. F. 873 : Ἐς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους. Herodot. 8, 8 : Δὺς ἐς τὴν θάλασσαν. Plato Leg. 6, p. 781, C : Εἰθισμένον γὰρ δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν· Phæd. p. 112, C : Δυόμενα κατὰ τῆς γῆς· Leg. 10, p. 905, A : Δύσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος. Plut. V. Artox. c. 8 : Δῦναι προπετῶς εἰς μέσα τὰ δεινὰ καὶ μὴ φυλάξασθαι.] Sic autem et sol occidens dicitur a poetis δῦναι ὑπὸ γῆν. [V. infra.] Item qui occidunt, i. e. moriuntur, dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, s. χθόνα, sicut et δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω l. c. [Od. Ω, 106 : Ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε. Soph. Aj. 1192 : Ὤφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Ἅδαν κεῖνος ἀνήρ.] Quinetiam dicitur ensis δῦναι eum, in cujus corpus penetrat, Hom. Il. Π, [340] : Πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος· Φ, [118] : Πᾶν δέ οἱ εἴσω Δῦ ξίφος ἄμφηκες. Mars vero dicitur δῦναι eum, P, [210] : Δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος, quem furore suo percitum reddit. [E, 811 : Κάματος... γυῖα δέδυκεν.] Quinetiam ut Lat dicitur res aliqua Subire animum, sic et ap. Hom. χόλος, Ira, dicitur aliquem subire, Il. T, [16] : Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· [Λ, 268 : Ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο· Od. Σ, 348 et Υ, 286 : Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύῃ (δύῃ Bekker. : de qua optativi forma vid. Buttm. Gr. vol. 1, p. 539; 2, p. 113, 114) ἄχος κραδίην... Ὀδυσῆος· Il. I, 239 : Κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν. Eur. Rhes. 569 : Καμέ τοι... ἔδυ φόβος.] || Δύειν autem [et δύεσθαι et δύνειν] sine adjectione quum dicitur sol [aliaque sidera] pro Occidere, sub. ὑπὸ γῆν, γαῖαν : quod et alicubi a poetis additur : legitur vero et δῦναι κατὰ γῆς ap. Xen. [Cyrop. 5, 5, 8, de Cyaxare, ubi tamen nunc ex libris melioribus restitutum καταδῦναι.] Vel certe δύειν aut δύεσθαι dicitur tanquam εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι, nimirum Oceanum. [Il. Λ, 63 : Τότε δ' αὖθις (ἀστὴρ) ἔδυ νέφεα σκιόεντα· Ψ, 154 : Ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο· Λ, 194 : Εἰσόκε... δύῃ (subjunctiv. aor. 2) τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ· Od. Γ, 329 : Ἠέλιος δ' ἀρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν· E, 272 : Ὀψὲ δύοντα Βοώτην. Sappho ap. Hephæst. p. 65 : Δέδυκε μὲν ἀ σελάνα. Eurip. Suppl. 469 : Πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας· Rhes. 529 : Δύεται σημεῖα. Æsch. Suppl. 255 : Πρὸς δύνοντος ἡλίου. Soph. Phil. 1331 : Ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. || Metaphor. Æsch. Ag. 1123 : Βίου δύντος αὐγαῖς· 1011 : Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος, Periit. Theocr. 1, 102 : Ἤδη γὰρ φράσδῃ, πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκην, i. e. omnem vitæ spem nobis occidisse. De quo l. Eustath. p. 1895, 16 : Καθὰ καὶ Θ. ἥλιον πάντα δεδυκεῖν λέγει τῷ ἥδη θνήσκοντι· et 1266, 47, ubi memoriæ errore οὐ πάντα τὸν ἥλιον posuit.] Sunt vero usitata hac in signif., videlicet occasus solis, in soluta quoque oratione δύνειν et δύειν ac δύεσθαι, ut docet Bud. p. 159, 160. [Herodot. 7, 149 : Πρὸ δύντος ἡλίου· 4, 181 : Ἐς οὗ δύεται ὁ ἥλιος. Lysias p. 93, 41 et Æschin. C. Tim. p. 2, 18 : Ἡλίου δεδυκότος. Ἡλίου δύνοντος Æschin. ib. l. 32 in legis formula, ἡλίου δυομένου C. Ctesiph. p. 72, 27. Plato Phæd. p. 116, E : Οὔπω δεδυκέναι τὸν ἥλιον· Crat. p. 413, B : Ἐπειδὰν ὁ ἥλιος δύῃ, qui subjunctivus aoristi δῦναι est. Xenoph. H. Gr. 7, 2, 22 : Ἦν μὲν οὖν τῆς ὥρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου· Anab. 2, 2, 3 : Ἤδη ἡλίου δύνοντος. Sic ib. 13, et H. Gr. 1, 6, 2, ubi libri aliquot ἡλίῳ δύναντι, forma vitiosa, quam ap. Ælian. V. H. 4, 1, 1, ubi ἡλίου δύναντος, frustra defendit Kuhnius, allatis exemplis Polybii 9, p. 771 et Pausaniæ 2, 11, 7, quibus ipsis quoque δύνοντος et δύνοντα restituendum, eodemque vitio liberandus Manetho 4, 87 : Δύναντος δ' ἀστροιο σεληναίης· 5, 94 : Ἡ δύναντες ὁμοῦ (Mercurius et Mars) ἢ καὶ ὑπόγειοι ἐόντες· 6, 380 : Κέντρῳ ὑπερθ' ὥρης ἢ καὶ δύναντι βεβῶτες. Ib. 564 δύνοντος recte apographum Halense pro δύναντος, quod ap. Gronov. legitur : omninoque forma δύνω sæpissime utitur Manetho. Xenoph. Anab. 1, 10, 15 : Ἥλιος ἐδύετο. Aristot. Probl. a Budæo cit. : Τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἐπιτέλλουσι. Plut. V. Arati c. 7 : Ἤδη δὲ δυομένης (τῆς σελήνης). G. D.] Ubi et δύειν a Theophr. [H. Pl. 5, 4, 8 : Ταριχεύουσι γὰρ, οὐκ ἐν ἴσῳ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάττης· ... πάντων δὲ τὰ πρὸς τὴν ῥίζαν θᾶττον δύεται καθ' ὕδατος] pro Mergere s. Immergere : ac δύεσθαι pro Mergi et Sidere poni docet. Sic autem et δύειν Philo De mundo : Αὗται κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. Idem : Νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάττης ἠφανίσθη. [Plato Critiæ p. 108, E : Νῆσον... ὑπὸ σεισμῶν δῦσαν. Aristid. vol. 1, p. 271 : Πόλεις κατὰ γῆς ἔδυσαν.] Ad illam autem Mergendi signif. pertinent, quæ de δύεσθαι ac καταδύεσθαι et eis opposito ἀναδύεσθαι scribit Eust. p. 117. [Sext. Emp. p. 518 : Ἅπερ δεδυκυῖαν μὲν καὶ συνεσκιασμένην ἔχει τὴν φύσιν, τῷ δ' ἐκ φιλοσοφίας λόγῳ δοκεῖ καταλαμβάνεσθαι. Hemst.] || Δύνω s. δύω Homero est etiam Induo : nec dicitur tantum δῦναι τεύχεα, sed et δῦναι ἐν τεύχεσι. Hinc autem sumta est metaph. τοῦ δύεσθαι ἀλκήν· sicut et ἐπισιμένος ἀλκὴν ap. Eund. legitur. At prosæ scriptores utuntur potius compos. ἐνδύω, e quo Lat. mutuantur suum Induo. [Il. Z, 340 : Ἐπίμεινον, ἀρηΐα τεύχεα δύω· P, 202 : Ἀμβροτα τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος· E, 845 : Ἀθήνη δῦν' Ἄϊδος κυνέην· Θ, 43 : Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· Σ, 416 : Δῦ δὲ χιτῶνα· Ψ, 739 : Δύσαντο χιτῶνας· Od. Ψ, 366 : Ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά. (Quod

ἀμφιδύσεται χροΐ dixit Soph. Trach. 605.) Diodor. Exc. vol. 2, p. 535, 69, ab Schæf. cit. : Πλατύσημον ἔδυ χιτῶνα, cui fortasse ἐνέδυ restituendum, quemadmodum apud Plut. V. Pyrrhi c. 22 : Ἐδύσατο τὴν πανοπλίαν, et Lucian. Necyom. c. 8 : Μαγικήν τιν' ἔδυ στολήν, ἐνεδύσατο et ἐνέδυ ex libris est correctum. G. D.] || Δύσομαι pro δύομαι ap. Homerum, futuro in præsens tempus migrante : unde et unico σ putat scribendum Eustath. [p. 1169, 57 : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δύσεο ἐκ μέλλοντος τοῦ δύω δύσω ἀναχθὲν εἰς ἐνεστῶτα καὶ κλιθὲν κατὰ τὸ θωρήσσεο, ὅμως οὐκ ἐδίπλωσε τὸ σ νόμῳ τῆς τετάρτης τῶν βαρυτόνων συζυγίας, ἵνα μὴ ἀπαλείψῃ ἑαυτοῦ τὸν δι' ἑνὸς σ χαρακτῆρα τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ φυλάξῃ αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν εἰς ἐνεστῶτα προαγωγήν. Vitiosam quam codices passim præbent scripturam sequitur HSt. in Indice :] Δύσσομαι, poetice geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod e fut. transiit in præs., significans i. q. δῦμι s. δύω. Ac primum quidem Subeo aquas, Mergor : ut sol dicitur mergi Oceano, quum occidit. Hom. [Il. H, 465,] Od. [B, 388; Γ, 487, 497,] O, [185, 296, 471 et alibi] : Δύσετο [Δύσετο] δ' ἠέλιος. [Od. A, 24 : Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. Batrachom. 303 : Ἐδύσετο δ' ἥλιος ἠδή, ubi var. lect. ἐδύσσετο, ἐδύσατο, ἐδύετο.] Et Hesiod. [Op. 382] : Ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων [δυσομ. (Πληιάδων)], Occidentium. [Etiam ceteris quæ supra sunt expositæ significationibus, velut Hom. Il. Π, 729 : Δύσετ' ὄμιλον, Ingrediebatur agmen. Φ, 515 : Ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν.] Deinde Induo, [Hom. Il. N, 241 : Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ· Τ, 386 : Δύσετο δῶρα θεοῦ (arma Vulcani)· Τ, 36 : Δύσεο δ' ἀλκήν], ut quum idem Hesiodus dicit [Sc. 108] : Ἀλλ' ἄγε δύσσεο [δύσεο] τεύχε' ἀρήϊα, Age indue arma Martia. Ubi Ionica est dialysis τοῦ ου pro δύσσου [δύσου. Recentiores Epici hac forma abstinuerunt. Nonno Dion. 7, 234 recte restitutum ἐδύσατο pro ἐδύσετο.] Δύμεναι Dorice pro δῦναι s. δῦναι. [Est forma epica aoristi δῦναι ap. Hom. Il. Z, 185, 411, Ξ, 63, Τ, 313, producta syllaba prima. Præsens et imperfectum verbi δύω quum activæ tum mediæ formæ syllabam υ ubique correptam habet apud Homerum, qui participio δυόμενος aliisque formis, quæ produci propter trium syllabarum brevium concursum postularent, usus non est : quod sæpius fecerunt recentiores Epici (velut Apoll. Rh. 1, 925 : Δυομένου Χερόνησον ἐπὶ προὔχουσαν ἵκοντο· 581 : Δύετο, Πληιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐριπνας· Orph. Lith. 503 : Δυομένη φέρει ὄγκον, etc. Nonnus Dion. 7, 286 : Ἔννεπε, Νὺξ χρονίη, φθονερὴ πότε δύεται Ἠώς· 42, 348 : Στικτὰ νεοσφαγέων ὑπεδύετο δέρματα νεβρῶν· Tryphiod. 452 : Ἤδη γὰρ καὶ φέγγος ἐδύετο), in reliquis Homeri plerumque secuti consuetudinem. Sic Apoll. Rh. 4, 1545 : Λάμπεται, ὄφρα μυχόνδε διὰ ῥωχμοῖο δύηται. Aoristi vero subjunctivus δύω non solum in Il. Homeri partim supra citatis, constanter spondei mensuram habet, sed etiam apud recentiores, ut Apoll. Rh. 3, 1144 : Μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο | δύῃ ὑποφθάμενον. Poetæ Attici δύω et δύομαι ejusque composita producto υ dicere consueverunt. Communia Græcorum omnium sunt δέδυκα ἔδυσα δύσω δύσομαι et δύνω producto, ἐδύθην correpto υ.]

Δύο, Duo : et Δύω quoque ap. Homerum et cæteros poetas. [Poetæ epici, elegiaci, bucolici, iambographi utraque, prout metro commodum est, forma utuntur. Quod satis habemus aliquot de forma δύω exemplis ostendisse, quum altera δύο nihil usquam dubitationis habeat. Hom. Il. A, 16 : Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν. Hesiod. Op. 12 : Εἰσὶ δύω· τὴν μὲν etc. Theognis 955 : Δειλοὺς εὖ ἕρδοντι δύω κακά. Theocr. 22, 137 : Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱώ. Simonides in Anth. Pal. 13, 14 : Δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ. Lycophro 147 : Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσαι λύκους, cui δύω restituendum esse diximus s. v. Δοιός. Lucian. Tragod. 212 : Δύω δὲ τώδε φῶτε τολμηρὼ θράσει. Eandem legem lyricos quoque poetas secutos esse credibile est, quamvis Pindari quæ supersunt exempla solum præbent δύο. Alius Atticorum quum ligatæ tum solutæ orationis scriptorum mos fuit, quos constanter δύο forma usos esse, certissima ratione ex eo colligitur, quod quum innumerabilia exempla sint poetarum quæ δύο vel ferant vel postulent, nullum dum inventum est quod δύω formam tueretur. Recte igitur Dawes. Misc. crit. p. 347 (593 Kidd.) « δύω scriptoribus Atticis nusquam usurpatum » dixit. Librorum autem, qui non raro δύω præbent, quum per se auctoritas in tali re vix ulla sit, tum valde elevatur eo, quod non solum δύω contra manifestas metrorum leges sæpe ab librariis est illatum, sed etiam exemplorum numerus in dies minuitur codicibus et pluribus et accuratius inspectis : quod de Platone ostendit Schneider. ad Civit. vol. 2, p. 101. Nec prosæ Ionicæ scriptores δύω videntur dixisse, quantum ex Herodoto colligere licet, cujus in libris constans est scriptura δύο. Quamobrem δύω ne vulgaris quidem dialecti scriptoribus relinquendum, sed ubique cum δύο commutandum videtur. Ex his judicari potest quid de grammaticorum quorundam opinione statuendum sit, qui codicum suorum vitiis decepti δύω Atticum esse perhibuerunt, velut Etym. M. p. 91, 36; 289, 30, Eustath. p. 802, 34, et explicatius Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1248 : Τὸ δὲ δύο καὶ διὰ τοῦ ο γράφεται, καὶ διὰ τοῦ ω, καὶ κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ο γράφεται, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ω καὶ ἀναλόγως τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ. Τὸ γὰρ ω τελικόν ἐστι τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν. Non melioris notæ commentum est δύο pluralis, δύω dualis numeri propriùm esse, quod tradit Philemon § 61, p. 24 : Δύο· οἱ μὲν πληθυντικῶς κλίνοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ τὸ δύο προφέρουσι, τὰ δύο τοῖς δυσί, οἱ δὲ δυϊκῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου, τῶ δύω τοῖν δυοῖν. || Δύων a Doribus dictum esse pro δύο annotavit Hesych., gl. suspecta : Δύων, δύο, Δωριεῖς· ubi præcedit Δύω, δύο, sequitur Δυωδεκάθοιον. || Genitivi et dativi usitatissima forma δυοῖν est omnis et ætatis et generis scriptoribus præter Epicos veteres, qui δύο et δύω indeclinabili utuntur, de quo infra dicetur. Pindar. Nem. 8, 82 : Ποδῶν δὶς ὀὴ δυοῖν. Æsch. Prom. 778 : Δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι, et alii quivis. Ceterum δύο et δυοῖν cum duali pariter atque plurali numero conjunguntur. Pluralis tamen numeri exempla, quorum ingens copia in scriptoribus est dialecti vulgaris, rara sunt in libris veterum Atticorum. Soph. Aj. 237 : Δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών. Eur. Alc. 900 : Δύο δ' ἀντὶ μιᾶς ψυχάς· Bacch. 916 : Καὶ μὴν ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ. Xenoph. Anab. 4, 1, 12 : Ἔχω δύο ἄνδρας, et alibi sæpius ap. eundem. Æsch. Ag. 1384 : Κὰν δυοῖν οἰμώγμασιν· Eum. 600 : Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτων. Plato Gorg. p. 464, B : Δύο λέγω τέχνας. Demosth. p. 1311, 25 : Παιδίων αὐτῇ δυοῖν ἤδη γεγενημένων. Quanquam exemplis, qualia hæc tria postrema sunt, non multum tribuendum est, quum una litera vel demta vel mutata dualis restitui possit, librariosque constet duali numero sæpissime substituisse pluralem, qui Platonico certe loco eximendus videtur, in quo est Δυοῖν ὄντοιν πραγμάτοιν δύο λέγω τέχνας, καὶ τὴν μὲν ..., τὴν δὲ ..., ubi non dubitandum quin δύο τέχνα dixerit, ut in simili l. Rep. 3, p. 411, E : Ἔτι δὴ δύο ὄντε τούτω, ὡς ἔοικε, δύο τέχνα θεὸν ἔγωγ' ἄν τινα φαίην δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις. Longius quam debebat progressus Elmslejus ad Eur. Med. p. 203 ne δυοῖν οἰμώγμασι quidem in versu Æschyli ferendum judicabat : cujusmodi exemplorum infra aliquis nobis usus erit. || Δυοῖν monosyllabo tanquam δοῖν usus esse creditur Sophocles OEd. T. 640 : Δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις | δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, | ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών. Quod etsi defenditur quodammodo Latinorum poetarum exemplis, qui *duo* et *duodecim* sæpissime contractis in unam syllabam literis *uo* dixerunt, ipsoque Græcorum δώδεκα, tam mirum tamen est ac solitarium ut de veritate scripturæ dubitem poetamque δύο indeclinabili usum scripsisse censeam δύ' ἓν ἀποκρίνας κακοῖν. || Alia forma δυεῖν est, quæ quum olim in antiquis et recentibus scriptoribus non raro legeretur, nunc meliorum codicum auctoritate ad summam redacta est exemplorum paucitatem : quod Platonicis exemplis declaravit Schneider. ad Civit. vol. 2, p. 93, et magis etiam apparebit si quis Tragicorum et Aristophanis locos perlustrare voluerit. Aliquem tamen ejus usum fuisse disertis edocemur grammaticorum, quamvis nonnihil inter se dissidentium, testimoniis, ex quibus hoc videtur probabiliter

colligi posse, unum et alterum recentioris Atticismi dialectique vulgaris scriptorem (velut Philodemum in Vol. Hercul. 1, fol. 17 ed. Oxon. : Δυεῖν θάτερον) δυεῖν genitivo esse usum, quam formam postmodum alios cum dativo quoque communicasse, quos reprehendit Phryn. p. 210 : Δυσί μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν· δυεῖν δ' ἔστι μὲν δόκιμον, τῷ δὲ ἀλλοκότως αὐτῷ χρῆσθαί τινας ἐπιταράττεται· ἐπὶ γὰρ μόνης γενικῆς τίθεται, οὐχὶ δὲ δοτικῆς· ubi Lobeck. attulit schol. cod. Vitebergensis ad Eur. Hec. 45 : Δυοῖν ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, δυεῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς. Feminino tribuit Arcad. p. 132, 7 : Δύο δυοῖν καὶ δυεῖν ἐπὶ θηλυκοῦ. Rursus aliter distinguit gramm. recentior in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 372 : Δυεῖν δίχα τοῦ ἄρθρου γενικῆς ἐπαγομένης ε καὶ ι, τοῖν δυοῖν δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου ο καὶ ι. Nec multum prodest veteres audisse magistros, quorum sententias duobus locis exposuit Eustathius, p. 802, 35 : Λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν (τὸ ῥητορικὸν) καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς, οἷον, Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται. Ἐν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ φησὶ καὶ ὅτι δύο καὶ ἐν τῷ ω δύω, ἤγουν δύο διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ δύω κατὰ ἔκτασιν Ἀττικοὶ λέγουσιν ἑκατέρως, δυοῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς. Τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. (Quod de Thucydide dicit, cujus in codicibus paucis tantum iisque deterioribus tenuia quædam formæ δυεῖν vestigia supersunt, non e Lexico rhetorico petivisse, sed ipse observasse videtur Eustathius, codicem quo utebatur secutus.) Λέγουσι δὲ καὶ τῶν δύο καὶ τοῖς δύο. Τὸ δὲ δυσὶ βάρβαρόν φησι καὶ κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν καὶ κατὰ λόγον γραμματικόν. Λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν· οὐδὲν γὰρ δυϊκὸν εἰς εἶν λήγειν φασὶν οἱ ἀναλογικοί. Et p. 1907, 51 : Ὅτι τῆς ὑστέρας Ἀθθίδος ἐστὶ τὸ ποῖοι· ἡ γὰρ ἀρχαία ἑτεροίαν ἐδίδου παράληξιν τῇ τοιαύτῃ λέξει, ὡς καὶ Ἡρακλείδης δηλοῖ, ἔνθα λέγει τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν καὶ τὸ οἶκοι οἴκει καὶ τὸ ποῖος πεῖος. Quod si sic dixit Heraclides, inepti quid dixisse est censendus. || De dativo δυσὶ quid senserint veteres gramm., ex Phrynichi et Eustathii ll. modo allatis cognoscitur. Ejus exempla quædam ex Hippocrate, Aristotele et Theophrasto (quibus Menandri l. addi potest p. 575 Mein. : Ἐλεύθερος πᾶς ἑνὶ δεδούλωται νόμῳ, | δυσὶν δὲ δοῦλος) ad Phryn. attulit Lobeckius, recteque dixit frequentissima esse in scriptoribus dialecti vulgaris. De veteribus Atticis unus citari solet testis Thucydides 8, 101 : Δυσὶν ἡμέραις, quo contra Phrynichum utitur Thomas M. p. 253, addito qui nihil ad rem facit Aristide vol. 2. p. 4, 14 : Ἀπέδωκε δυσὶ καὶ τρισὶν ἀντειπεῖν. Sed Thucydidi dubitari vix potest quin δυοῖν ἡμέραις restituendum sit cum Lobeckio, quod exquisitius dictum non miramur ad suæ ætatis consuetudinem refinxisse librarios, quorum opinionem refellunt exempla quale supra ex Æschylo attulimus δυοῖν οἰμώγμασι, Platonis Polit. p. 291, E : Δύο παρεχομένην εἶδη δυοῖν ὀνόμασι· Leg. 1, p. 638, E : Πόλεσι δυοῖν. Contrario modo erratum videtur ap. Aristot. Polit. 3, 16, p. 1287, 27 : Δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνων καὶ πράττων δυσὶ ποσὶ καὶ χερσὶν, ubi Sylburg. recte correxit δυσὶν ὄμμασι. Sed Hegesippo ap. Athen. 7, p. 290, B : Ἐν ἔτεσιν δυεῖν, nihil caussæ erat cur Porsonus δυσὶν inferret. || Æolicam formam δύεσι memorat Eustath. p. 802, 28 : Ἴωνες δὲ γενικὴν μὲν δυῶν, δοτικὴν δὲ δυσίν, ἀφ' ἧς τὴν δύεσιν Αἰολεῖς ἐπεξέτειναν. || Ionica quam Eustathius l. c. memorat forma genitivi δυῶν ejusque dativo δυοῖς, quem annotavit Hesychius δυοῖς per τοῖς δύο interpretatus, Herodotus esse usus creditur 1, 14 : Δυῶν (δυοῖν codex Sancroft. et Suidas) δέοντα τεσσεράκοντα ἔτεα· et in eadem formula c. 94, 130; 4, 1, 89. Porro 3, 131 : Δυῶν (libri plures δυοῖν) ταλάντων· 4, 89 : Δυῶν ἡμερέων· 1, 32 : Ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προέχει τοῦ εὐτυχέος μούνοισι· 7, 104 : Οὔτε δέκα ἀνδράσι ... οὔτε δυοῖσι. Mihi vero hæ formæ inveterato errori librariorum deberi Herodotoque δυοῖν et δυσὶ, quibus Hippocrates quoque utitur, restituenda videntur, pariterque Aretæo Morb. acut. 2, 1, p. 10 : Δυοῖσι τοῖσι πρώτοισι, τροφῇ καὶ πνεύματι, Hesychii autem glossam ex δοιοῖς corruptam videri jam ab aliis est animadversum, referendam fortasse ad Hom. Il. Ψ, 194 : Δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισιν. Similiter ap. Maneth. 3, 217 : Ταῦτα δὲ καὶ δοιοῖς ἑτέροις, codex δυοῖς. Contra δυοῖσι relinqui potest versui Sibyllino ap. Lactant. Instit. 4, 16 : Εἰν ἄρτοις ἅμα πέντε καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, neque opus videtur in tali poeta ut δύεσσι corrigatur. G. D.] Δυοῖν, Duorum, et fem. δυεῖν, Duarum; δυσὶ, Duobus, Duabus. Xenoph. Cyrop. 4, [3, 21] : Δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο καὶ δυοῖν ὠτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων, δυοῖν γενῶν Plut. At Ἐπὶ δυεῖν ὁρμεῖν, proverb. Duabus anchoris inniti; subaud. enim ἀγκύραιν. [Aristid. vol. 1, p. 110 : Πάντες ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες.] Scribitur tamen hic et δυοῖν : nam et generi femin. tribui hoc passim videmus : ut, Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται, et δυοῖν ναυμαχίαιν Thuc.; sicut vicissim δυεῖν pro δυοῖν masc. Att. esse annotat Eust. ex Heraclide. (Sed id ad veteres Atticos restringendum puto : præsertim quum ex Thuc. afferatur. Sunt tamen qui contra recentiorum scriptorum esse putent, atque ita suspecta essent ap. Thuc. exemplaria.) Dativo δυσὶ utitur ap. Athen. 10, [p. 414, F] quidam Amarantus Alexandrinus, Καὶ σαλπίζειν ἅμα σάλπιγξι δυσί. Sic et δυσὶ μάχαις μεγάλαις, in VV. LL. et in aliquot T. N. locis. Existimatus tamen fuit barbarus hic dat. non solum κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν, sed etiam κατὰ λόγον γραμματικὸν, ut legitur ap. Eustath. p. 802. || Sciendum est autem frequenter etiam δύο, ut indeclinabile, pro Duorum ac Duarum, et Duobus ac Duabus poni, ut ἀπὸ κεραιῶν δύο, ap. Thuc. Sic autem Hom. et hoc δύο et suum δύω indeclinabile facere exemplis docet Eust. p. 802. [Il. K, 253 : Τῶν δύο μοιράων· Od. K, 515 : Δύω ποταμῶν ἐριδούπων· Il. N, 407 : Δύω κανόνεσσ' ἁραρυῖαν. Herodot. 7, 149 : Μετὰ δύο τῶν σφετέρων· 8, 82 : Δύο ... νηῶν· 3, 130 : Δύο ζεύγεσι. Thuc. 1, 82 : Ἐτῶν δύο καὶ τριῶν· 3, 89 : Δύο νεῶν. Et restituendum ex libris optimis 7, 50 : Δύο ἡμερῶν καὶ νυκτὸς, ubi vulgo δυοῖν. Alexis ap. Ath. 4, p. 165, D : Ἐν ἔτεσιν δύο. Damoxen. ib. 3, p. 102, A : Ἐν δύ' ἔτεσιν. Xen. Mem. 2, 5, 2 : Δύο μναῖν ἄξιος. Polyb. 2, 38, 8 : Δύο συνεργοῖς. Phylarch. ap. Athen. 4, p. 142, F : Δύο κυάθων. Galen. vol. 5, p. 11 : Ταῖς δύο μόναις (ποιότησιν). Alia collegit Jacobs. ad Ælian. N. A. p. 144. G. D.] Dicit vero idem poeta Il. B, [346] ἕνα καὶ δύο, quod Lat. Unum et alterum. [Polyb. 2, 38, 11 : Πρὸς δὲ τὸ παρὸν ἀρκέσει πίστεως χάριν ἓν ἢ καὶ δύο ληφθὲν μαρτύριον. Similiter δύο ἢ τρεῖς dicitur. Aristoph. Pac. 829 : Ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 20 : Ὡς δὲ ἔπεσον αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς οἱ πρῶτοι· Cyrop. 5, 4, 4 : Ἅρματα δύο ἢ τρία καὶ ἵππους ὀλίγους. || Δύο δύο, Bini. Epiphan. vol. 1, p. 5, A : Ἀπὸ τινῶν μὲν δύο δύο, ἀπὸ δὲ ἄλλων ἑπτὰ ἑπτά· et vol. 2, p. 161, B. G. D. Regula S. Pachomii n. 21 : Μηδεὶς ἀποσταλῇ μόνος εἰς τὸ πραῖγμα, ἀλλὰ δύο δύο συνοδεύσωσιν. Michael Glycas Annal. part. 2, p. 126, ubi de arca Noe : Ἑπτὰ ἑπτὰ ἐκέλευσεν ὁ θεὸς ἀπὸ τῶν καθαρῶν (ζώων) εἰσαχθῆναι ἐν τῇ κιβωτῷ, δύο δύο δὲ ἀπὸ τῶν ἀκαθάρτων. Δύο δύο νηστεύειν, in Apophthegmatis Patrum, Jejunare duobus diebus continuis, quod Latini scriptores inferioris ætatis *Biduanas facere* dicunt, tertio refici. Formula quæ passim reperitur, tametsi varie concepta. Διὰ δύο δύο ἡμέρας νηστεύειν ap. Jo. Moschum in Limon. c. 67. Paralipomena de S. Pachomio n. 36 : Διὰ δύο ἡμερῶν ἤσθιεν. Vita ejusdem Pach. n. 4 : Τῷ μὲν θέρει νηστεύω καθ' ἡμέραν, τῷ δὲ χειμῶνι διὰ δύο τρέφομαι. Hæc et alia Ducang.] At hoc loquendi genere δυοῖν θάτερον, quod ad verbum sonat Ex duobus alterum, et per ellipsin dicitur, habes mei Lex. Cic. p. 1, e Plat. et de eo idem scribit Bud. p. 995. [Æsch. Prom. 778 : Δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι. Demosth. p. 274, 10 : Καίτοι δυοῖν αὐτὸν ἀνάγκη θάτερον, ἢ ... ἢ ... Plato Charm. p. 160, C : Δυοῖν γὰρ δὴ τὰ ἕτερα, ἢ ... ἢ ... Interdum omisso θάτερον. Soph. El. 1320 : Οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰρ ... ἢ ... Thucyd. 1, 33 : Ἵνα μὴ ... δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ ... ἢ .... Demosth. p. 388, 16 : Δυοῖν χρησίμοιν οὐ διαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν ἡγούμην ... ἢ γὰρ ... ἢ .... Isocr. p. 229, D : Καίτοι κατὰ τὸν σὸν λόγον δυοῖν τοῖν αἰσχίστοιν οὐ διαμαρτάνουσιν· εἰ μὲν γὰρ... εἰ δὲ.... || Δύο νοεῖν, Duplici mente esse, Simonid. De mulier. 27 : Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ, τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην. G. D. || Δύο ποιεῖν τὴν πόλιν, Dividere seditionibus, Aristot. Polit. 5, 9. Εἰς δύο κόψαι,

In duo dissecare (gladio), Jo. Malal. p. 387, 15. ‖ Τὰ δύο μέρη, Bes. Strabo 1, p. 58 : Αὐτῆς δὲ Σιδόνος σχεδόν τι τὰ δύο μέρη πεσεῖν· 3, p. 414 : Τὰ δύο μέρη τοῦ ἔτους δρυοβαλάνῳ χρῶνται. Schneid. Τὰ δύο, Ambo. Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 358 : Κατὰ συγκοπὴν καὶ (l. δὲ) τὰ δύο. De quo l. dixi ad Soph. OEd. T. 926. Adde schol. Aristoph. Pac. 675, Thesm. 100; Zonar. Lex. p. 645. G. D.] Δυοῖς, Duobus, τοῖς δύο, Hesych. tanquam a nom. δυοί. [Forma suspecta, de qua supra dictum.]

[Δυογόν etymologiæ causa fictum a Platone. V. Ζυγόν.]

[Δυόδεκα. Δυοδεκάδρομος. Δυοδεκάμηνος. Δυοδεκαταῖος. Δυοδέκατος. V. Δωδ—]

[Δυοειδής, ὁ, ἡ, Biformis. Porphyr. V. Pyth. 50, p. 84 : Οὐ διαφέρει ... ἢ δυοειδὲς ἢ ἀνισοειδὲς εἰπεῖν ἢ ἑτεροειδές. Schneid. Dionys. Areop. De div. nom. 4, 21 : Ἄτοπον ... αὐτὴν τὴν ἀρχὴν οὐχ ἁπλῆν καὶ ἑνιαίαν, ἀλλὰ μεριστὴν καὶ δυοειδῆ... Suicer.]

[Δυοκαίδεκα. Δυοκαιδεκάμηνος. Δυοκαιδεκάς. Δυοκαιδέκατος. Δυοκαίδεκος. V. Δωδεκ—]

[Δυοκαιεικοσίπηχυς, ὁ, ἡ, Qui duorum et viginti cubitorum est. Eustath. p. 644, 39 : Ἔγχος ἑνδεκάπηχυ... τὸ διπλάσιον τούτου ... ὅπερ δυοκαιεικοσίπηχυ λέγει ὁ ποιητής. Schæf. Scriptum ibi est δύο καὶ εἰκοσίπηχυ, et recte quidem, pariterque ap. Hom. Il. Θ, 678 : Ξυστὸν...δυωκαιεικοσίπηχυ divisim scribi præstat, quamvis conjunctim scriptum Apionis et Herodori auctoritate defendat Eustath. p. 1037, 42. Δυοκαιεικοσίπηχυς compositum cum θυρεπανοίκτης parum apte comparat Etym. M. p. 459, 5. Eadem ratio adjectivi δυωκαιεικοσίμετρος est, Viginti duas mensuras capiens, Il. Ψ, 264, ubi Eustath. utramque memorat scribendi rationem. G. D.]

[Δυοκαιπεντηκοστὸς, ἡ, ὸν, Alter et quinquagesimus. Archimedes p. 127 ed. Bas., ubi scriptum δύο καὶ πεντακοστός.]

[Δυοπεμπαδάρχης, ὁ, Qui bis quinque (viris) præest. Hesych. s. v. Δωδεκάδαρχος. G. Dind.]

[Δυοποιὸς, ὁ, ἡ, Duo faciens. Aristot. Metaph. 12, 7, p. 1082, 15 : Ἡ γὰρ ἀόριστος δυὰς λαβοῦσα τὴν ὡρισμένην δυάδα δύο δυάδας ἐποίησεν· τοῦ γὰρ ληφθέντος ἦν δυοποιός. Ib. c. 8, p. 1083, 36. G. Dind.]

[Δυόσθυος scriptura vitiosa. V. Διόσθυος.]

Δύοστον [Δυοστὸν], τὸ, Semis quinque, δεύτερον ἐπὶ μορίων : quod tamen Bud. Comm. legere se ap. scriptores non meminisse ait, sed habere eandem derivationem, quam πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν, κ. τ. λ. Utitur eo schol. Eurip. [Hec. 32] et responderi ad ποστημόριος annotat; ut interroganti ποστημόριον respondeatur, τὸ δύοστον, τὸ τρίτον, κ. τ. λ. vel τὸ δύοστον, τὸ τριτημόριον, κ. τ. λ.

Δυοτοκέω, Bina pario. [Non videtur usquam recte legi. Aristoteli De gener. anim. 3, 1 : Ὁ κόκκυξ ἐνίοτε δυοτοκεῖ, e libris melioribus nunc restitutum διτοκεῖ. Δυοτόκος vitiose scriptum notavimus s. v. Δοιοτόκος.]

[Δυοχόω.] Δυοχῶσαι Hesychio est πωμάσαι : qui itidem ex Democrito δυοχοῖ affert pro πωμάζει, πωματίζει, σκεπάζει, Operculat, Integit.

Δύπτης, ὁ, Hesychio κολυμβητὴς, δύτης, Mergus, Urinator, Qui aquas subit. Callim. [Etym. M. p. 291, 19 : Δύπται λέγονται αἱ αἴθυιαι. Καὶ ὁ δύπτης. Καλλίμαχος, etc.] : Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι [ἔνδιοι καύηκες]. Lycophr. [752] : Δύπτην ἐμπεπλεγμένον κάλοις, i. e. αἴθυιαν, ut Lex. meum vet. exp. [Ib. 387 : Οἷα δύπτην κηρύλον· 73 : Τάφους Ἀτλαντίδος δύπτου κέλωρος. Oppian. Hal. 2, 436 : Δύπται σπογγοτόμοι.]

Δύπτω, Aquas subeo : δύπτοντες, Hesychio κολυμβῶντες. Et δύψας pro eod., ut Apoll. Rh. 1, [1326] : Ἦ, καὶ κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας. Idem aliquanto ante [1008] dicit, Εἰς ἅλμυρὸν ὕδωρ Δύπτοντες κεφαλὰς, pro Mergentes. [Ubi schol. Antimachi versum affert : Ἠύτε τις καύηξ δύπτη εἰς ἅλμυρὸν ὕδωρ. Adde Lycophr. 164 : Ἔδυψε Νηρέως τάφους· 715 : Τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτούσας πτεροῖς.]

[Δύρας, α, ὁ, Dyras, fl. Trachiniæ ap. Herodot. 7, 198. Lycophro 916 : Δύρα παρ' ὄχθαις.]

[Δυρβαῖοι, Dyrbæi, ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους καὶ τὴν Ἰνδικὴν, Steph. Byz., qui plura de hoc populo attulit ex Ctesia.]

[Δύρις, ὁ, nomen venti cujusdam ap. Pamphylios. Theophr. De vent. 53, p. 778 : Ἕτερόν τι πνεῦμα πελάγιον, ὥσπερ καὶ περὶ τὸν Παμφυλικὸν κόλπον· ἔωθεν μὲν γὰρ δύρις καλούμενος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰδύρου (Δύρου?) πνεῖ μέγας καὶ πολὺς, ἐπιπνεῖ δ' αὐτῷ νότος καὶ εὖρος.]

[Δύρομαι. V. Ὀδύρομαι.]

Δυρράχιον, τὸ, Dyrrhachium : urbs olim Epidamnus dicta : ex eo autem Δυρραχίου nomen invenit, quoniam ibi κατὰ τὸν τόπον προυχούσης ἄκρας γεωλόφου, τὸ κῦμα προσπίπτον καὶ σχιζόμενον, ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην καὶ δύσορμον, ut Suid. et Etym. [M. p. 291, 25] tradunt. Steph. B. sane eam ab Alexandro in Europa per σ vocari Δυσράχιον testatur : ejusque civem Δυσράχιον dici, necnon Δυρραχηνόν. [Femin. Δυρραχὶς, ίδος, ἡ, Antipater Thess. in Anth. Pal. 9, 215 : Κλεωνίκης ... Δυρραχίδος. ἄ]

[Δύρτα, τὰ, Dyrta, urbs Indiæ. Appian. Exp. Al. 4, 30, 11 : Εἰς Δύρτα πόλιν.]

Δυς, particula nonnisi in compositione usitata, significansque interdum Ægre, Difficulter; interdum Infeliciter, Male. [Hesych. : Δὺς, κακῶς, ἐπίρρημα.] Interdum etiam per In Latinorum redditur, quod alioqui respondet τῷ α στερητικῷ. Alicubi vero etiam epitaticon est et significationem intendit. Est Δὺς etiam particip. aor. 2 ἔδυον [ἔδυν], a them. Δῦμι.

[Δυσάγγελος, ὁ, ἡ, Qui tristes nuntios fert. Nonnus Dion. 20, 184 : Ἄγγελον Ἶριν ἔπεμπε δυσάγγελον. Wakef. Πελειὰς ... δυσάγγελος ex codd. restituendum Constantino Man. Chron. p. 132, D, ubi vulgo δυσαδέλφη. G. Dindorf.]

[Δυσᾶγὴς, ὁ, ἡ, Male sacer, Scelestus. Pollux 1, 33 : Ἐναγὲς, ἐξάγιστον, δυσαγὲς, μιαρόν. Basil. V. Theclæ p. 285, C : Τὴν δυσαγῆ πορνείαν· 267, B : Μιαρὰ καὶ δυσαγῆ ἀποτελέσματα. G. D. Celsus ap. Orig. C. Cels. 7, p. 373 : Ἔθνη τὰ δυσαγέστατα καὶ ἀνομώτατα. Manetho 5, 179 : Μιμοῦνται δυσαγῆ Κυβελήϊον ἔνθεον Ἄττιν. Angl. Euseb. Hist. eccl. p. 397, D : Τὰ φῦλα πράττειν τῷ δυσαγεῖ· et p. 395, A : Πόλεμον δυσαγῆ καὶ δεινότατον, Nefarium. Hase.]

[Δυσαγκαλίστως, adverb. ab adj. Δυσαγκάλιστος, ὁ, ἡ, Complexu difficilis, ap. Didym. De trinit. p. 163, B. Cramer.]

[Δυσάγκᾰλος, ὁ, ἡ, Complexu s. Portatu difficilis. Constant Man. Amat. 4, 12 : Δυοῖν δυσάγκαλον μεριζομένων ἄχθος. Toleratu difficilis ib. 6, 48 : Ἐν δυσκομίστοις δὲ κακοῖς καὶ πόνοις δυσαγκάλοις. Boisson.]

[Δυσαγκόμιστος. V. Δυσανακόμιστος.]

[Δυσάγκριτος. V. Δυσανάκριτος.]

Δύσαγνος, ὁ, ἡ, Male castus, h. e. Impurus, Spurcus, ἀναγνος. [Æsch. Suppl. 751 : Δυσάγνοις φρεσίν. Clem. Alex. Protr. p. 92 : Αἱ δύσαγνον κρεανομίαν μυούμεναι. Angl. Lucian. Pseudomant. 54 : Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις. Hase.]

Δυσαγρᾴω [immo Δυσαγρέω], Infelici captura utor, Male et infeliciter venor. Plut. in Anton. [c. 29], de ipso Antonio Alexandriæ piscante : Ἐπεὶ δὲ δυσαγρῶν ἤχθετο, ἐκέλευσε τοὺς ἁλιεῖς ὑπονηξαμένους κρύφα τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων.

[Δυσαγρὴς, ὁ, ἡ. Oppian. Hal. 3, 272, de anthia a piscatore capto : Λήθει δ' ἀνθιέων ἄλλον χορόν· ἦν γὰρ ἴδωνται, ἢ σμαραγὴν ἀΐωσι δυσαγρέος ἑλκομένοιο, ubi schol. τοῦ κακῶς ἀγρευθέντος. Wakef.]

Δυσαγρία, ἡ, Mala, s. Infelix captura et venatio. [Pollux 5, 13.]

Δυσάγωγος, ὁ, ἡ, Qui difficile ducitur et impellitur quo volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσάγωγος ἵππος [ap. Polluc. 1, 197], Contumax equus. [Hesych. : Δυσάγωγοι, δυσκόλως φερόμενοι. Δυσάγωγος, δυσχερής. Δυσήνιοι, ἀπειθεῖς, δυσάγωγοι. Cyrill. et Zon. p. 577 : Δυσάγωγοι, δυσμεταχείριστοι. De hominibus, Dionys. A. R. 2, 28 : Τοῖς πολιτικοῖς πλήθεσι, ἐν οἷς τὸ πλεῖόν ἐστι δυσάγωγον· 9, 8 : Τοῖς δὲ δυσαγώγοις ἐπὶ τὸ καλόν. Δυσάγωγον ἦθος πρὸς σωφροσύνην, Damasc. ap. Suid. s. v. Ἱλάριος. Lucian. Abdic. c. 3 : Ὁ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγώ. Patrum exx. attulit Suicer., Cyrilli Alex. In Jes. 56, p. 793 : Μὴ κατακαυχάσθω τῶν ἀλλογενῶν ὁ δυσάγωγος Ἰσραήλ· et 65, p. 895 : Κατέθορεν ὥσπερ τῆς Ἰουδαίων ἀλαζονείας ὁ τοῦ Κυρίου θυμὸς, μονονουχὶ καταφλέγων τὸν ἀπειθῆ καὶ δυσάγωγον· Basil. Procœm. in Ps. vol. 1, p. 125 : Ἐπειδὴ εἶδε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον δυσάγωγον πρὸς ἀρετὴν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.]

[Δυσάγων, ὁ, ἡ, Multorum atque molestorum certaminum plenus. Plut. V. Timol. c. 36 : Παρὰ τὴν Ἐπαμεινώνδου στρατηγίαν καὶ τὴν Ἀγησιλάου, πολυπόνους γενομένας καὶ δυσάγωνας.] A

[Δυσἄγώνιστος, ὁ, ἡ, Inexpugnabilis. Pollux 3, 141; 5, 79, 105. G. D. Vita Hyacinth. Combef. p. 22, 15 : Δ. τε ἔτι, καὶ τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀνεπαίσθητος ἐπιστροφῆς, Vixdum expugnari poterat. Hase.]

[Δυσάδελφος, ὁ, ἡ, Infelices fratres habens. Æsch. Sept. 870 : Δυσαδελφόταται πασῶν (Antigona et Ismena). || Δυσαδέλφη lectio vitiosa : v. Δυσάγγελος.]

[Δυσάεθλος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus. Eustath. p. 740, 54 : Ἵν' ᾖ ἄθλιος ὁ δυσάεθλος κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Ὀδυσσέα.]

Δυσἄερία, ἡ, Malus aer, Aeris intemperies. [Nubilum, Gl.] Strabo [5, p. 213], de Ravenna : Καὶ ὑπὸ ποταμῶν εἰσκλυζόμενον τὸ βορβορῶδες πᾶν ἴᾶται τὴν δυσαερίαν. [Idem 4, p. 184 : Ὥστε μὴ καθορᾶσθαι μηδ' ἐγγὺς ἐν ταῖς δυσαερίαις. Etym. M. p. 378, 54 : Τὴν πάχνην τὴν γινομένην ἐν δυσαερίᾳ.]

Δυσάερος, ὁ, ἡ, Malum habens aerem, Strabo. [Dio Chrys. vol. 1, p. 550 : Τόπον ... χαλεπόν τε καὶ δυσάερον. Boisson. Oribas. p. 246 ed. Matth. : Δυσάερα γίνονται. G. D. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 122, 21, de ipso aere : Δ. καὶ συννεφὴς καὶ ζοφερός. Hase.] B

Δυσᾶης, ὁ, ἡ. Hom. [Il. E, 865 : Καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·] Od. N, [99] : Ἀνέμων δυσαήων, pro δυσαέων, Perniciose strepentium vel Graviter spirantium, i. e. Graviter strepentium in spirando. Quidam Graviter strepentium interpr. At δυσαὴς ζέφυρος, aut δύσπνους, aut ἐκ δύσεως πνέων. [Etym. M. p. 291, 31 : Δυσαὴς ὁ ἄνεμος ... παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ δύς, ὁ κακῶς πνέων ... Τινὲς δὲ (etymologiam comminiscentes ineptam) τοῦ ζεφύρου ἐπίθετόν φασι τοῦ ἀπὸ δύσεως ἄοντος.] V. Eust. [p. 1538, 23. Hom. Il. Ψ, 280 : Ζεφύροιο δυσαέος· et Od. E, 295, M, 289. Πνευμάτων δυσαῶν Priscus ap. Suid. s. v. Χάρυβδις. De frigore Callim. Dian. 115 : Βορέαο κατᾶιξ ... δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα. De calore Quint. Sm. 13, 134 : Καύματος ἐσσυμένοιο δυσαέος ἤματι μέσσῳ. Φώκη δυσαὴς Oppian. Cyn. 3, 114. Φάρμακα δυσαέα, Graveolentia, id. Hal. 4, 662. De mari Phædimus Anth. Pal. 7, 739 : Τὸν δὲ δυσαὲς ὤλεσεν Αἰγαίου κῦμα.] C

[Δυσάθλητος lectio vitiosa. V. Δυσάλθητος.]

[Δυσάθλιος, ὁ, ἡ, Valde miser. Soph. OEd. Col. 328 : Ὦ δυσάθλιαι τροφαί. Mirum si sic maluerit scribere Sophocles quam δυσάθλιοι. Maccab. 3, 4, 4 : Δυσάθλιον ἐξαποστολήν. Sic cod. Alex. Alii τρισάθλιον. G. D.]

Δυσαίακτος, ὁ, ἡ, Graviter aut Miserabiliter deflectus. Id enim puto hic significare δύς. Exponitur tamen et Qui non facile lugetur, ut δὺς difficultatem indicet : secundum quem sensum interpretarer, Cui vix luctus ullus par esse potest, Qui vix satis lugeri potest. Citatur ex 3 Macc. [6, 31] : Ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Simili etiam voce exponitur, videlicet δυσθρήνητος [ab Hesychio, ubi in δυσδιάκτου corruptum; et Suida]. Redditur et Lugubris, ut sit pro simplici αἰακτός. || Item signif. activa, Qui non facile luget, ἀσυμπαθής.

[Δυσαιᾶνὴς, ὁ, ἡ, Luctuosus, Calamitosus. Æsch. Pers. 281 : Ἰυζ' ἄποτμον βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις. Schol. δυσθρήνητον, δυστυχῆ.] D

[Δυσαίθριος, ὁ, ἡ, Nubilus. Eur. Heracl. 860 : Ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου.]

[Δυσαιμορράγητος, ὁ, ἡ, Difficulter sanguinem emittens. Ἕδρα δ. Aet. 14, 5. Weigel.]

[Δυσαίνητος, ὁ, ἡ, Illaudatus. Orph. Argon. 1337 : Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον ἄνθος αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις ὑμεναίοις. Recte Ruhnk. correxisse videtur δυσαντήτοις.]

[Δυσαίνιγμα, τὸ, Infaustum ænigma. Schol. Eur. Phœn. 45 : Ἀσκληπιάδης δὲ λέγει τοὺς Θηβαίους εἰς ἐκκλησίαν καθ' ἑκάστην ἀθροίζεσθαι διὰ τὸ δ. τῆς σφιγγός.]

[Δυσαίρετος, ὁ, ἡ, Difficilis expugnatu. Pollux 1, 170.]

Δυσαισθησία, ἡ, Vix sentire, Sensuum labefactatio. [Timæus Locr. p. 102, E : Αἰσθητικᾶς μὲν (δυνάμεως νόσος) δυσαισθησία.] Inter morbos ponitur a Galeno, ut ἀναισθησία, quæ est totalis sensuum privatio. [Gal. vol. 7, p. 34 : Καλῶ δὲ δυσαισθησίας μὲν ἁπάσας τὰς μοχθηρὰς αἰσθήσεις. Ibid. p. 219. || Hebetudo ingenii, Stupor. Eustath. Opusc. p. 306, 22 : Ὦ τῆς ἐν ἡμῖν δυσαισθησίας· μή μοι δὲ γένοιτο καὶ ἀναισθησίας εἰπεῖν. Δυσαισθησία ex δυσθεσία corruptum v. s. hoc v.]

[Δυσαισθητέω, Difficulter sentio. Alex. Trall. 1, p. 45. Struv. Eustath. Opusc. p. 165, 65 : Δυσαισθητοῦμεν τὰ εἰς ἀγαθὴν ὄσφραν.]

Δυσαίσθητος, ὁ, ἡ, Sensu non valens, Hebetem sensum habens, q. d. Difficile sensu percipiens. [Cum genit. Eustath. Opusc. p. 329, 40 : Τοῦ κατὰ σεισμὸν πάθους δυσαίσθητοι. G. D. Polemo Physiogn. p. 179; Adamant. p. 407. Wakef.] Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exp. Cutis hebes. [Id. Probl. 1, 72 : Παχυμερέσι τοῖς σώμασι καὶ δυσαισθήτοις.] Et τὸ δυσαίσθητον substantive positum interpr. Hebetudo sensus. [Galen. vol. 1, p. 346. Wakef. || Signif. passiva, Qui difficulter sentitur s. animadvertitur. Ἴχνη δυσαίσθητα (leporum) Pollux 5, 12.]

[Δυσαιτιολόγητος, ὁ, ἡ, Causas habens explicatu difficiles. Philo vol. 2, p. 644, 4 : Ὁ δὲ τοῦ γάλακτος κύκλος δ. Wakef. Ex Philone Euseb. Præp. ev. p. 395, D. Hase.]

Δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui ærumnosa est vita, Qui vitam miseram degit, Miser. [Restituendum Æschylo Sept. 927 : Ἰὼ δυσαίων σφὶν ἃ τεκοῦσα, ubi libri δυσδαίμων. G. D.] Soph. OEd. C. [150 : Ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος δυσαίων; Eur. Hel. 214 : Αἰὼν δυσαίων.] In VV. LL. citatur ex Eur. [Suppl. 960] δυσαίων βίος, q. d. Vita infelicis ævi. [Lycophro 314 : Οἶμοι δυσαίων· 1075 : Μόρος δυσαίων.]

Δυσακὴς vide infra in Δυσηκής.

[Δύσακτος lectio vitiosa. V. Δυσάνεκτος.]

Δυσαλγὴς, ὁ, ἡ, Gravem et difficilem afferens dolorem, ideoque Ægre tolerabilis. Plut. [Mor. p. 106, D] : Τὰ γὰρ τοῦ θανάτου μήποτε καὶ λίαν ὄντα ἡμῖν συνήθη καὶ συμφυῆ, πάλιν οὐκ οἶδ' ὅπως δυσαλγῆ δοκεῖ εἶναι. Itidemque Philo dicit ἀγρίαν καὶ δυσαλγῆ ἕλκωσιν. [Quint. Sm. 7, 625 : Μόθοιο δυσαλγέος, ex emend. Pauwii. Vulgo δυσαλκέος.] Hesychio vero δυσαλγὴς est ἀσυμπαθὴς, Qui ægre afficitur dolore alterius : sicut Δυσάλγητος quoque exp. Difficilis ad dolendum [Sophocl. OEd. T. 12 : Δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν. Id. fr. ap. Stob. Flor. 121, 9 : Δυσάλγητος φρένας. Philo vol. 2, p. 268, 47], significans alioqui Difficilem dolorem afferens, ut δυσαλγής. Pollux nempe [3, 130] quum ex Eupolide δυσάλγητον attulisset, ei ut synonyma subjungit, δυσάνεκτον, δυσανάσχετον, Ægre tolerabile. C

[Δυσάλγητος, ὁ, ἡ. V. Δυσαλγής.]

[Δυσάλευτος, ὁ, ἡ, Difficilis evitatu. Apollinar. Ps. 14, 11 : Μηδὲ τόκον δυσάλευτον ἑαῖς παλάμῃσιν ἀγείρει. Nisi δυσάλυκτον scripsit. G. Dindorf.]

[Δυσάλθετος. V. Δυσάλθητος.]

Δυσαλθὴς, ὁ, ἡ, Sanatu difficilis, Cujus sanatio difficilis est, Ægre sanabilis. [Hippocr. p. 807, D : Ἀποστάσιες δυσαλθέες.] Sic apud Dioscoridem [1, 183] δυσαλθῆ ἕλκη, Quæ non facile sanari possunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι, quæ usitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaph. in Epigr. [Christodor. Ecphr. 188], δυσαλθὴς ἀνίη. Quidam autem δυσαλθὲς male exp. Insanabile, Incurabile; qui error est etiam in VV. LL. [Plato Axioch. p. 367, B : Τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές. Nicand. Ther. 466 : Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας. Christodor. Ecphr. 179 : Δυσαλθέος ... λύσσης. Quint. Sm. 12, 408 : Ὀφθαλμοὶ ... δυσαλθέα γλαυκιόωντες. || Adverb. Δυσαλθῶς Theoph. Nonn. vol. 2, p. 328.] D

Δυσάλθητος, ὁ, ἡ, Nonno [Jo. 5, 16 : Δυσαλθήτῳ νούσῳ], i. q. δυσαλθής. [Manetho 6, 624 : Σίνεσσι δυσαλθήτοις μογέουσιν. Quinto Sm. 9, 388 pro δυσαθλήτοισιν restituit Rhodom. : Δυσαλθήτοισιν ὑποδμηθέντ' ὀδύνῃσιν.] Δυσάλθετα apud Hesych. legitur, expositum δυσίατα, ἀθεράπευτα : sed haud scio an perperam pro δυσάλθητα.

[Δυσαλθῶς. V. Δυσαλθής.]

[Δυσαλκὴς lectio vitiosa. V. Δυσαλγής.]

Δυσαλλοίωτος, ὁ, ἡ, Qui vix vel difficile immutari potest, ap. Alex. Aphrod. [Probl. 1, 83. Galen. vol. 2, p. 12 : Ἔμμονός τις καὶ δ. διάθεσις. || Concoctu difficilis. Ib. p. 210 : Ὅσα σκληρὰ φύσει καὶ δυσαλλοίωτα.

Hippocr. p. 383 init. (ex eoque Theophil. in Hippocr. vol. 2, p. 309 ed. Dietz.) : Ἡ δ. (τροφὴ) δυσεξανάλωτος.]

Δυσάλυκτος, ὁ, ἡ, Vix evitabilis. [Hesych. : Δυσάλυκτον, μὴ ἐκφεῦγον. An legendum μὴ ἐκφευγόμενον vel ἔκφευκτον? Respicitur ad Sapient. 17, 17 : Τὴν δ. ἀνάγκην, ubi gl. Mss. δύσφευκτον. Albert. Nicand. Al. 251 : Δυσάλυκτος ἰάπτεται ἔνδοθι κνηθμός. Ib. 550. Manetho 3, 247 : Πενίην δ.]

Δυσάλωτος, ὁ, ἡ, Difficilis captu, Qui ægre capitur s. capi potest [Hesych. : Δυσάλωτον, δυσχερῶς κρατούμενον. Æschyl. Prom. 166 : Τὰν δυσάλωτον ἀρχάν. Plato Lysid. p. 206, A : Εἰ δυσαλωτοτέραν τὴν ἄγραν ποιοῖ. Δυσάλωτοι θύννοι Aristot. H. A. 8, 15] : ut δυσάλωτον χωρίον ap. Plut. [Mor. p. 181, C. Id. V. Cæs. c. 17 : Τὸ σῶμα φρουρῶν δυσάλωτον. Dio Cass. 41, 12 : Τὸ δυσάλωτον τοῦ χωρίου. Cum genit. Soph. OEd. C. 1723 : Κακῶν δυσάλωτος οὐδείς. Cum dat. Joseph. B. J. 3, 7, 30 : Πύργοι ... δυσάλωτοι πυρί. Et paullo post : Ἡυρὶ δὲ τὸν περὶ αὐτοὺς σίδηρον δυσάλωτον. Nam sic ex cod. Vratisl. corrigendum pro δυσανάλωτον. G. D.] Et δυσάλωτος ταῖς νόσοις ap. Diosc. 7, 1, Qui difficile morbis corripitur s. tentatur. [|| Difficilis perceptu. Plato Tim. p. 51, B : Δυσαλωτότατον αὐτὸ λέγοντες. ἄ]

[Δυσαμάρτητος, ὁ, ἡ, Peccatis minus obnoxius. Basil. t. 2, p. 233, B : Ἐν τῇ δυσαμαρτήτῳ βίῳ. Hase.]

[Δυσάμβατος. V. Δυσανάβατος.]

[Δυσαμερία. V. Δυσημερία.]

Δυσάμμορος, ὁ, ἡ, Infelix, Infortunatus, Calamitosus, δύσμορος. Apoll. Rh. 2, [218] : Ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης. Hom. Il. T, [315] : Καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων. [X, 485 : Ὄν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι.]

Δυσάμοιρος, ὁ, ἡ, Hesychio κακόμοιρος, [δύστηνος, δυστυχής] : quod et δυσάμμορος.

[Δυσανάβατος, ὁ, ἡ, Difficilis ascensu s. accessu. De arbore Cornut. De nat. deor. c. 14, p. 161. Hemst. Hesych. s. v. Δυσπαίπαλον, Suid. s. v. Ἀπιθής. || Δυσάμβατος, Simonid. ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 585 : Δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις.]

[Δυσαναβίβαστος, ὁ, ἡ, Difficilis revocatu. Justin. Mart. p. 597, A : Δ. ἡ ψυχὴ πρὸς ταῦτα ἀφ' ὧν ὤλισθεν καλῶν. Boisson.]

[Δυσαναβλαστέω lectio vitiosa. V. Δυσανασχετέω.]

Δυσανάγωγος, ὁ, ἡ, Qui ægre rejicitur, vel excreatur. Dioscor. [1, 1 : Τὰ δυσανάγωγα ὑγρὰ λεπτοποιοῦσαι], ut contra Εὐανάγωγος, Qui facile rejicitur s. excreatur. [Suid. et Zon. p. 576 Δυσανάγωγος explicant per ἀπειθὴς, δυσχερὴς, vitiose pro δυσάγωγος, ut videbatur Alberto ad Hesych. qui δυσάγωγος per δυσχερὴς explicuit. Similiter δυσάλγητος ap. Soph. OEd. T. 12 in δυσανάλγητος corruptum ap. Suidam s. v. Ἀνάλγητος, et δυσάλωτον in δυσανάλωτον in l. Josephi s. Δυσάλωτος allato. Sed recte legitur ap. Theophyl. Simoc. Histor. p. 109, C : Δυσανάγωγον πρὸς τὸ κρεῖττον τὴν ὁρμὴν κεκτημένη. Ap. Polluc. 1, 112 inter epitheta navium δυσπειθεῖς, δυσανάγωγοι, δυσάγωγοι, ἀνάγωγοι, vox δυσανάγωγοι delenda est codicum auctoritate. G. D.]

Δυσανάδοτος, ὁ, ἡ, [Qui difficulter digeritur]. Athen. [3, p. 91, E] : Αἱ δὲ πίνναι τρόφιμοι, δύσπεπτοι, δυσανάδοτοι. [Hippiatr. p. 1, 25 : Καὶ δ. γάρ εἰσι καὶ δύσπεπτοι. Hase.]

[Δυσαναθῡμίᾱτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter evaporatur. Artemidor. 1, 1, p. 5 : Τὸν πεπλησμένον τροφῆς ἐμεῖν ἢ πνίγεσθαι διὰ τὴν γενομένην ἀπόφραξιν, δυσαναθυμιάτου (codex unus δυσαναθυμιάσεως) τῆς τροφῆς οὔσης.]

Δυσανάκλητος, ὁ, ἡ, Revocatu difficilis, Non facile revocabilis. [Joseph. B. J. 2, 18, 8 : Τὸ δημοτικὸν δὲ τῶν Ἀλεξανδρέων δι' ὑπερβολὴν μίσους δυσανάκλητον ἦν καὶ πόλις ἀπεσπᾶτο τῶν σωμάτων. Similiter de irato Plut. Mor. p. 74, E. Theophyl. Ad Ephes. 5, 14, p. 553, ab Suic. cit. : Δυσανακλητότεροι πρὸς τὸ ἀγαθόν. « Max. Tyr. 33, 6, p. 397 : Δυσανάκλητον ἐν συμφοραῖς· 36, p. 423 : Ἐν ταῖς δυσπραγίαις δυσανάκλητοι. Apud Julian. p. 181, B, pro δυσανάληπτον Suidas s. v. Ἀντισθένης habet δυσανάκλητον. » Hemst. Anna Comn. 11, p. 341, C : Πᾶν τὸ βάρβαρον γένος δυσανάκλητον ἐφ' ὅπερ ἂν ἐφορμήσειε. Eustath. Opusc. p. 287, 40 : Δυσανακλήτου καλοῦ. || Adverb. Δυσανακλήτως ap. Dioscor. Alexiph. c. 16, δ. ἔχειν, Difficulter refocillari.]

Δυσανακόμιστος, ὁ, ἡ, Qui ægre reducitur s. revocatur. [Æsch. Eum. 262 : Αἷμα μητρῷον ... δυσαγκόμιστον ... τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται. Plut. V. Romuli c. 28 : Ἡ δὲ σώματι πεφυρμένη (ψυχὴ) ... οἷον ἀναθυμίασις ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης δυσέξαπτός ἐστι καὶ δυσανακόμιστος.]

[Δυσανάκρᾶτος, ὁ, ἡ, Difficilis temperatu. Plut. Mor. p. 1024, D ; 1032, B : Δ. ἡ κοινωνία γέγονεν αὐτῶν.]

[Δυσανάκρῑτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad dignoscendum. Æsch. Suppl. 126 : Ἰὼ δυσάγκριτοι πόνοι. Schol. δυσδιάγνωστοι.]

Δυσανακτέω πρὸς τὴν θάλασσαν, e Plut. Rom. [c. 1, ubi recte legitur : Γυναιξὶ ... δυσανασχετούσαις πρὸς τ. θ.] affertur pro A mari abhorreo. Sed puto scribendum potius δυσαγανακτέω, vel δυσανεκτέω, quod erit Ægre fero, Succenseo.

[Δυσανάλγητος lectio vitiosa. V. Δυσανάγωγος.]

Δυσανάληπτος, ὁ, ἡ, Qui difficile refocillari s. recreari potest. [Julian. Or. 6, p. 181, B : Δ. ἀρρωστία, pro quo δυσανάκλητος scriptum ap. Suidam s. v. Ἀντισθένης. Hesych. : Τερύνης, ... δυσανάληπτος γέρων. Hemst. Alcidam. p. 85 Reisk. (48 Bekk.) : Τῶν μὲν εὔπορος ἡ μνήμη, τοῖς δὲ δυσανάληπτος καὶ δυσφύλακτος ἡ μάθησις καθέστηκεν. G. D. Rufus p. 251 ed. Matth.]

Δυσανάλῡτος, ὁ, ἡ, Ægre resolubilis s. dissolubilis, Greg. Naz. [Jo. Cinnam. p. 18, A : Τὰ τῇ προνοίᾳ δεδογμένα δυσανάλυτα. G. Dindorf.]

[Δυσανάλωτος lectio vitiosa. V. Δυσάλωτος.]

Δυσανάπειστος, ὁ, ἡ, Qui vix dissuaderi potest et ab opinione deduci, Bud. e Plat. Parm. [p. 135, A] : Καὶ ταῦτα λέγοντα ἀνάγκη δοκεῖν τέ τι λέγειν καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον εἶναι, Necesse est judicare eum qui ideas neget per se substantes, scitum quippiam dicere, vixque ab opinione illa dissuaderi ac deduci posse.

[Δυσανάπλους, ὁ, ἡ, Difficilis ad sursum navigandum. Strabo 4, p. 189 : Ἐπεὶ δ' ἐστὶν ὀξὺς καὶ δ. ὁ Ῥοδανός.]

[Δυσανάπλωτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad subvehendum navigio. Strabo 5, p. 222 : Συμπεσόντες δ' εἰς ἓν ῥεῖθρον μετεωρίζουσιν ἀλλήλους ταῖς ἀνακοπαῖς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε τοὺς ἐπὶ τῶν ἡόνων ἑστῶτας ἀμφοτέρων μηδέτερον ὑπὸ θατέρου καθορᾶσθαι· ὥστ' ἀνάγκη δυσανάπλωτα ἐκ θαλάττης εἶναι.]

Δυσανάπνευστος, ὁ, ἡ, Ægre respirans, i. q. δύσπνους. [Aristot. De sensu c. 5 : Τὰ σαπρὰ δ. ἐστιν. Galen. vol. 7, p. 11 : Πληθώραις ἕπονται πυρετοί· καὶ γὰρ ἐμφράξεις πολλαὶ καὶ δυσανάπνευστον ὅλον γίνεται τὸ σῶμα, Difficulter difflatur.]

[Δυσαναπόρευτος, ὁ, ἡ, Difficilis trajectu. Βάραθρα δυσαναπόρευτα Philo vol. 1, p. 672, 30 ; 2, p. 348, 46.]

[Δυσανασκεύαστος, ὁ, ἡ, Qui ægre reficitur. Alex. Trall. 12, p. 776 : Ἐπὶ δὲ τεταρταίῳ πλείονι χρῶμαι τῷ φαρμάκῳ διὰ τὴν πολυχρονιωτέραν ἀπειλὴν καὶ διὰ τὸ δυσανασκεύαστον.]

[Δυσανάσκευος, ὁ, ἡ, Difficilis retractatu. Basil. Cæs. schol. in Gregor. Naz. in Notit. Mss. vol. 11, p. 75 : Δυσκίνητον λόγῳ) ἰσχυρὸν, δυσανάσκευον καὶ μὴ δυνάμενον λόγῳ ἀληθείας κινηθῆναι καὶ ἀνατραπῆναι. Boisson.]

[Δυσανάσπαστος, ὁ, ἡ, Difficilis retractu. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 119.]

[Δυσανάσφαλτος, ὁ, ἡ, Difficulter resurgens. Hippocr. p. 382, 12, ab HSt. s. Εὐανάσφαλτος cit. : Νοσήσαντες δὲ, δυσανάσφαλτοι.]

Δυσανασχετέω, Ægre fero, Ægro animo tolero, Gravor. [Hesych. : Δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται, βαρέως φέρει, δυσκόλως ἔχει, δυσπετεῖ.] Construitur vero tribus modis : vel cum dat., vel cum acc., et quidem frequentius, vel cum præp. aliqua. Apud Suid. : Δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ, ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Δηϊανείρας. Thuc. 7, [71] : Οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, Ægre ferentes. Plut. Sertor. [c. 16] : Δυσανασχετοῦντες τὴν τριβὴν, Quum moram ægre ferrent. Idem [V. Rom. c. 1 : Γυναιξὶν ἀπορουμέναις καὶ δυσανασχετούσαις πρὸς τὴν θάλασσαν·] Anton. [c. 65] : Οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὴν διατριβὴν, Quum moram ferre non possent. [Cum ἐπὶ Philo vol. 2, p. 461, 32 : Δυσανασχετοῦντι ἐπὶ τῇ βλάβῃ. G. D.] Basil. : Ἐφ' οἷς ἄλλοι δυσανασχετοῦσιν. Plut. Ca-

millo [c. 35] : Δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, Moleste ferentes quæ acciderant. Phalar. : Περὶ θανάτῳ [immo Π. μοίρας ἢ θανάτου Epist. 115, p. 336, 1 Lennep.] δυσανασχετῶ. Interdum etiam sine casu ponitur. Plut. De fuga [p. 607, E] : Δυσανασχετεῖ καὶ ξενοπαθεῖ. [Eidem Mor. p. 688, E : Τῆς ὑγρότητος ἀπὸ τοῦ βαρυνομένου καὶ δυσαναβλαστοῦντος ἐπὶ τὸν δεόμενον καὶ ποθοῦντα μεθισταμένης τόπον, Wyttenb. recte restituere videtur δυσανασχετοῦντος.] Philo V. M. 3 : Δυσανασχετήσαντες ἐμέλλησαν αὐτὸν ἀνελεῖν, Gravissime offensi.

Δυσανάσχετος, ὁ, ἡ, Toleratu difficilis, Intolerans. [Pollux 3, 130. Jo. Chrys. Πρὸς τοὺς συνεισάκτους ἔχοντας παρθένους c. 7 (vol. 1, p. 238, D): Βδελυκτὸς διὰ τὸ τῶν παθῶν δυσανάσχετον. Suicer. || Δυσάνσχετος.] Δυσάσχετος, Intolerabilis, i. q. ἄσχετος, particula δυς vel vacante vel significationem intendente. Apoll. Rh. 2, [272] : Ὀδμὴ δυσάσχετος. [Recte δυσάνχετος correxit Ernestius. Sic ἠνσχόμην, ab Sophocle Antig. 467 pro ἠνεσχόμην dictum, in libris pluribus in ἠσχόμην corruptum. G. Dindorf.]

Δυσανασχέτως, Ægro animo, Intoleranter. [Pollux 3, 130.] Ὁ δὲ δυσανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα, i. e. ὀκνηρῶς, ἀπειθῶς, ut Suid., eum l. sine auctoris nomine citans, exponit. [Est Theophylacti Hist. p. 184, C. Abresch. Chrysost. t. 4, p. 441, 16 : Μηδὲ δ. ἔχωμεν πρὸς τὴν πενίαν, μηδὲ σπεύδωμεν πλουτεῖν. Hase.]

Δυσανάτρεπτος, ὁ, ἡ, Subversu s. Eversu difficilis. [Galen. vol. 12, p. 407 : Ἀσφαλέστερον καὶ δυσανατρεπτότερον ἵστασθαι. Hemst.] Plut. [V. Cæs. c. 4 : Μεγάλης καὶ δυσανατρέπτου γενομένης (τῆς δυνάμεως).]

Δυσαναφορικὸς, ὁ, ἡ, Qui difficulter ἀναφορεῖ et excreat, δυσκόλως ἀναφερόμενος, Hesych. [Codex δυσαναφορικῶς.]

Δυσανάφορος ὕπνος, Bud. ex Atticis affert pro ὁ δυσβάστακτος : addens, oppositum ei esse τὸν εὔφορον. [Basil. M. vol. 2, p. 124, D: Ὕπνοι βαρεῖς καὶ δυσαναφοροι καὶ πνιγώδεις. Hemst. || Adverb. Δυσαναφόρως Philostorg. Hist. Eccl. 11, 3 (?). Strav.]

[Δυσανδρία, ἡ, Penuria virorum. Appian. Civ. 1, 7 : Τοὺς δ' Ἰταλιώτας ὀλιγότης καὶ δ. κατελάμβανε.]

Δυσάνεκτος, ὁ, ἡ, Toleratu difficilis, Xen. [Mem. 2, 2, 8. Hesychio pro δύσκακτον restitui s. v. Δυσβάστακτος. G. Dindorf.]

[Δυσάνεμος. V. Δυσήνεμος.]

[Δυσανθὴς, ὁ, ἡ, Difficulter florens. Pollux 1, 231.]

Δυσανιάω, in VV. LL. Anxium reddo, Sum mœstus, sed sine auctore. [Plut. Mor. p. 106, D : Τί τὸ χαλεπόν ἐστι καὶ τὸ δυσανιῶν ἐν τῷ τεθνάναι;]

Δυσάνιος, ὁ, ἡ, qui et Δυσανίης [scriptura vitiosa ap. Galen. Lex. Hippocr. p. 458], is dicitur Qui mœrorem levi de causa concipit; vel, ut inquit Galen. [l. c. et vol. 9, p. 305, Critia auctore], Cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem, aut diuturniorem quam aliis hominibus. Utitur Hippocr. [p. 1108 : Γυνὴ δυσάνιος]; item Antiphon, teste Suida, apud quem mendose legitur δυσάνισος. [Correctum ex Harpocrat. : Δυσάνιος (cod. Pal. eodem vitio δυσάνισος), Ἀντιφῶν, ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ. Καὶ Ἱπποκράτης ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. Hesych. : Δυσάνιον, τὸ δυσχέρειαν (δυσχερείᾳ Salmas.) χρώμενον, δυσάρεστον. Τὸ δὲ ἐναντίον ἀνήνιον (scr. ἀνάνιον) λέγουσιν. Ἔγκειται δὲ ἡ ἀνία (codex ἀνὰ) τῇ λέξει. Idem s. v. Αυσανίας : Δυσάνιος γυνὴ ἡ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη.] Ab Aristot. Physiogn. δυσανίης opponitur τῷ εὐθύμῳ. [Ap. Aristot. p. 31 est τὸν ὀργίλον καὶ τὸν δυσάνιον, et p. 149 δυσάνιοι.] Itidem vero Galen. δυσανίοις et εὔθυμον opponit : Δυσανίοις τε γὰρ οὖσι συνέβη ἐνίοτε τὴν ἡμέραν ἡδέως διαγαγεῖν, καὶ τοὐναντίον εὔθυμον λυπηθῆναι. Exp. δυσάνιος et Anxius. [De scriptura vitiosa δυσήνιος v. s. hoc vocabulo.]

[Δυσανόδευτος, ὁ, ἡ, Difficilis ascensu. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 673. Bast.]

Δυσάνοδος, ὁ, ἡ, Ascensu difficilis, Ad quem ægre ascenditur, Arduus, simpliciter Accessu difficilis; nam δυσάνοδος τόπος in VV. LL. Locus ad quem non sit tutum accedere. [Ex Cebetis Tab. citat Wakef.]

[Δυσάνοικτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter aperitur. Pseudo-Diog. in Epist. in Notit. Mss. vol. 10, 2, p. 277 : Ταῖς κεναῖς καὶ δυσανοίκτοις πυξίσιν ἔοικεν. Boiss. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 385, B : Δυσανοίκτου ὄντος τοῦ πύργου. G. D. Jo. Climac. p. 265, 27 : Τῷ στόματι παρακαθήμενοι κεκλεισμένον τοῦτο καὶ δυσάνοικτον ἀπεργάζονται. Hase.]

[Δυσάνολβος, ὁ, ἡ, Valde infelix. Empedocl. ap. Clem. Al. Strom. 3, p. 516 : Ἡ δειλὸν θνητῶν γένος, ὦ δυσάνολβον.]

[Δυσάνσχετος. V. Δυσανάσχετος.]

Δυσανταγωνιστὴς, ὁ, Molestus adversarius, VV. LL.

Δυσανταγώνιστος, ὁ, ἡ, Difficulter expugnabilis, Cui difficulter resistitur. [Pollux 1, 157 et 3, 141. Æl. Paus. Julian. 34 : Ἔθνη καὶ τοῖς πάλαι φανέντα δυσανταγώνιστα. Diog. L. 2, 134 : Ἦν δὲ καὶ δυσκατανόητος ὁ Μενέδημος καὶ ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος. Wakef. Cyrillus Alex. 9 In Jo. 13, 37, p. 758 : Ἀμαχόν τινα καὶ δυσανταγώνιστον τὴν εἰς τοῦτο προθυμίαν οἴσειν ἐπαγγέλλεται. Et Hom. Paschali 1, p. 7 : Ἡσυχομένη καὶ σπαταλῶσα σὰρξ χαλεπή τέ ἐστι καὶ ταῖς τοῦ πνεύματος ἐπιθυμίαις δυσανταγώνιστος. Suicer. || Adverb. Δυσανταγωνίστως Pollux 3, 141.]

Δυσάντης, vel Δυσαντὴς, ὁ, ἡ, pro δυσάντητος apud poetas, ut Oppian. Cyn. [2, 360 : Φεύγετε ... δυσάντεας ἀγρευτῆρας·] 3, [262] : Φράζεο δὴ δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, Sinistri et inauspicati occursus. [Musæus 324 : Δυσάντεϊ κύματος ὁρμῇ.] Citatur et e Nonno. Δυσάντη, δυσπρόσιτον, Hesych. [Δυσάντης, Arduus, Gl. Georg. Pisid. Acroas. 2, 341, p. 13 : Τὴν δυσάντη καὶ κατεστενωμένην κρημνοῖς.]

Δυσάντητος, ὁ, ἡ, Cujus malus s. sinister est occursus, Cui occurrere malum est et periculosum. Vel, Cui occurrere difficile est; ut δυσάντητον θέαμα ap. Lucian. [Timon. c. 5. Orph. Arg. 1337 : Δυσαιτήτοις ὑμεναίοις. Scrib. δυσαντήτοις. Δυσάντητα omnia infausta dicuntur. Nonn. Dion. 42, 406 : Φεῦγε δυσαντήτων Ποσιδήϊον οἶστρον ἐρώτων. Ruhnk. Ep. crit. p. 273. Plut. Mor. p. 118, C : Ἀχθεινὰ πάθη καὶ δυσάντητα. Cyrill. Al. In Hoseæ c. 5, p. 93, a Suic. cit. : Ἔχει ὁ λέων ... δυσάντητον τὴν ὁρμήν. Theophyl. Simoc. Histor. p. 39, C.]

Δυσαντίβλεπτος, ὁ, ἡ, Obtutu difficilis, i. e. Terribilis, Plut. [V. Marcelli c. 23 : Φοβερὸν ἡγοῦντο καὶ δυσαντίβλεπτον· Mor. p. 530, E. Philostr. Imag. p. 861 : Δυσαντίβλεπτον ἡγούμενοι τὸ πρεσβύτερον, Non audentes oculos in veterum opera attollere, nedum æmulari ea, ut interpretatur Jacobsius. Phurnut. De nat. deor. c. 20, p. 185 : Τῶν θηρίων τὰ ἀλκιμώτατα ... δυσαντίβλεπτον στίλβοντα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. Nicet. Eug. 3, 139 : Ὁ θρασύσπλαγχνος μόνος Ἔρως δυσαντίβλεπτος. « Agathinus ap. Oribas. p. 285 : Δ. γὰρ τὸ μέγεθος τῆς ἐκτὸς ψυχρολουτεῖν δυνάμεως. » Weigel.]

[Δυσάντιδες lectio vitiosa. V. Δύσελπις.]

Δυσαντίλεκτος, ὁ, ἡ, Cui vix contradici potest. Qui vix refelli potest. [Dionys. A. R. 5, 18 : Δυσαντίλεκτον τεκμήριον· 7, 70 : Μαρτυριῶν δυσαντιλέκτων. Schæf. Joseph. Ant. Jud. 18, 9, 5 : Ὑπὸ τοῦ δυσαντίλεκτον κρίνειν τὴν ἐπιθυμίαν, Quod cupiditati se suæ ægre resistere posse crederet. Hase.]

Δυσαντίῤῥητος, ὁ, ἡ, Cui ægre contradici potest. [Etym. M., Hesych. Wakef.]

Δυσαντιῤῥήτως, Ita ut vix contradici queat. Polyb. [9, 31, 7] : Τοιαῦτα διαλεχθεὶς καὶ δόξας δ. εἰρηκέναι, κατέπαυσε τὸν λόγον.

[Δυσαντοφθάλμητος, ὁ, ἡ. Polyb. 23, 8, 13 : Δυσαντοφθάλμητόν τι ἔχειν, Quod nemo facile aspiciat quin tentetur.]

[Δυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ. Æsch. Suppl. 1064 : Γάμων δυσάνορα, Connubium cum malis viris. ᾱ]

Δυσαξίωτος, ὁ, ἡ, Qui non facile exoratur, Bud. [Schol. Soph. OEd. T. 334.]

[Δυσαπάλειπτος, ὁ, ἡ, Non facile abluendus. Schol. Sophocl. Trach. 696 : Δύσνιπτον δὲ ἀντὶ τοῦ δυσαπάλειπτον.]

Δυσαπαλλακτία, ἡ, ap. Plat. Philebo [p. 46, C], quod a Ficino vertitur, Difficultas rejectionis. Ego puto δυσαπαλλακτίαν esse τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν (neque enim dubium est quin hoc adverb. aut dicatur, aut certe dici possit), i. e. Vix posse a se amittere, quod videlicet molestum est : dixerat enim, Ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔχειν, τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι. Locum, quo-

niam alte repetendus esset, lectori ibi videndum relinquo. [Δυσαπαλλαξία Schneid. et Lobeck. ad Phryn. p. 509.]

Δυσαπάλλακτος, ὁ, ἡ, Quo vix s. difficile liberari possumus. [Soph. Trach. 959 : Δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις. Δ. νόσημα Aristot. De part. anim. 3, 9. Plato Theæt. p. 195, C : Δυσαπάλλακτος ἀφ' ἑκάστου λόγου· Tim. p. 85, B : Ἐπιτιθέμενον δυσαπαλλακτότερον.] Isocr. Hel. Encom. [p. 213, D] : Τὴν δὲ πόλιν οὕτως ἀνόμου καὶ δεινοῦ καὶ δυσαπαλλάκτου προστάγματος ἠλευθέρωσεν. [Strabo 5, p. 236 : Δυσαπάλλακτον παρέχειν τὴν θέαν. Hemst.] Ex Aristot. autem citatur De anim. 7, [10] : Δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων, pro Difficilius partu liberantur. [|| Adverb. Δυσαπαλλάκτως. Eustath. p. 1389, 46 : Δ. εἶχε τῆς Καλυψοῦς. Ab adverbio derivari potest comparativus δυσαπαλλακτότερον in l. Platonico.]

[Δυσαπαλλαξία Schneideri conjectura. V. Δυσαπαλλακτία.]

[Δυσαπάντητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάντητος. Suid. : Δυσάντητον, δυσχερές, δυσαπάντητον. Eustath. p. 1054, 30 : Κρατερὸν, ὅ ἐστι γενναῖον καὶ δυσαπάντητον.]

Δυσαπάτητος, ὁ, ἡ, Difficilis deceptu, Qui difficile decipi potest.

Δυσαπιστέω, Ægre diffido, h. e. Facile credo.

[Δυσάπιστος, ὁ, ἡ. Epimerismi in Crameri Anecd. vol. 1, p. 107, 33 : Δυσάπιστος· ἢ παρὰ τὸ δύσπιστος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, ἢ παρὰ τὸ ἄπιστος δυσάπιστος· ὥστε δύο συνθέσεις... καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ μόρος δύσμορος, εἶτα δυσάμμορος. Legitur ap. Straton. Anth. Pal. 12, 179 : Ψυχὴ δ' ἡ δυσάπιστος, Non obediens, Immorigera.]

[Δυσαποβίβαστος, ὁ, ἡ, Difficilis dejectu. Galen. vol. 6, p. 327 : Βραδύπορον καὶ δ. καὶ δυσδιέξοδον γίγνεσθαι (τὸν θέρμον). Hemst.]

[Δυσαπόβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis abjectu. Basil. Ep. vol. 3, p. 81, C : Ἄξιν δυσαπόβλητον δογμάτων λαμβάνομεν. Olympiodor. in Platon. Alcib. 1 p. 51 ed. Creuz. : Τὰ πλησιάζοντα αὐτῷ δ. Eustath. p. 1818, 28 : Δυσαπόβλητοι γάρ, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, οὕτω δὴ καὶ αἱ φαῦλαι.]

[Δυσαπόδεικτος, ὁ, ἡ, Difficilis probatu. Plato Rep. 6, p. 487, E : Ἐμβεβληκώς με εἰς λόγον οὕτω δυσαπόδεικτον.]

[Δυσαποδίδακτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter dedocetur. Joseph. A. J. 16, 2, 4 : Τὸ τοῦ χρόνου τιμητὸν δυσαποδίδακτον εἶναι τοῖς ὁσίως παρειληφόσιν. Nam sic e duobus codd. correctum est quod legebatur δυσαπόδεκτον.]

[Δυσαποδίωκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter abigitur. Schol. Theocr. 10, 11 : Ὁ γευσάμενος χορίου κύων δ. ἐστιν. Hemst.]

[Δυσαπόδοτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad definiendum. Sext. Emp. p. 419 : Ἡ φαντασία κατὰ τοὺς ἀπὸ τῆς στοᾶς οὕτω δυσαπόδοτός ἐστι. Origen. vol. 2, p. 528. Bacchius Introd. music. p. 23 : Διὰ τὸ λόγῳ εἶναι δυσαπόδοτον.]

[Δυσαπόθετος, ὁ, ἡ, Qui difficulter deponitur. Olympiodor. in Plat. Alcib. priorem p. 101 : Δυσαπόθετον γάρ ἐστι τὸ πάθος τοῦτο.]

[Δυσαποκαθίστατος lectio vitiosa. V. Δυσαποκατάστατος.]

[Δυσαποκατάστασις, εως, ἡ, Difficilis restitutio. Erotian. p. 126 : Δυσθεσίην, δυσαρέστησιν, ἢ δυσαποκατάστασιν. Voc. vitiose formatum. V. Lobeck. ad Phryn. p. 501.]

[Δυσαποκατάστατος, ὁ, ἡ, Difficilis ad restituendum s. reconciliandum. Galen. vol. 2, p. 397 : Χόνδρος δ. εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα· 399 : Παρεναλλαγὴ γινομένη δ. Marc. Anton. 11, 8 : Δυσένωτον καὶ δυσαποκατάστατον τὸ ἀποχωροῦν ποιεῖ. Nam sic Schneid. et Coraes correxerunt vulgatum δυσαποκαθίστατον.]

[Δυσαποκίνητος, ὁ, ἡ, Difficilis ad dimovendum. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 683.]

Δυσαπόκριτος, ὁ, ἡ, [Qui ægre respondet. Paul. Æg. p. 61, 17 : Ὑπνώδεις διὰ παντός εἰσι καὶ δυσέγερτοι καὶ δυσαπόκριτοι, κἂν ἐρωτηθῶσι. G. D. ||] Cui difficulter responderi potest, Cui respondere difficile est. Lucian. Hermot. [c. 33] : Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. [Id. Vit. auct. c. 22.]

Δυσαποκρίτως, Ita ut ægre responderi queat : veluti quum dicunt, Δ. ἔχουσιν αἱ Βρούτου ἐπιστολαί, Ita se habent Bruti epistolæ ut nonnisi difficulter eis respondeat, h. e., Difficile est eis respondere. [Locus exstat in Ep. præfixa Mithrid. p. 188, 11 : Ἀποφαίνοντος δέ σου δ. αὐτὰς ἔχειν. Hase.]

[Δυσαπόληπτος, ὁ, ἡ. Δυσαπόληπτον, Irreparabile, Gl. Quod δυσανάληπτον potius dicas.]

Δυσαπολόγητος, ὁ, ἡ. Dicitur δυσαπολόγητον, Quod difficulter defenditur, excusatur. Apud Polyb. [1, 10, 4] δ. ἁμαρτία, Peccatum quod excusari vix potest. [Philo vol. 1, p. 562, 11 : Τὸ ἄπορον οὖν καὶ δ. ἀποδρασόμεθα. G. D. || Adverb. Δυσαπολογήτως. Eustath. p. 147, 23 : Οἱ γὰρ περισπῶντες αὐτὸ δ. εἰς ἀπόδοσιν αἰτίας ἔχουσι. Seager.]

Δυσαπολύτως, Ita ut difficulter absolvi et avelli queat. Galen. : Ἐμπεπλασμένον δ. τοῖς χιτῶσι τῆς κοιλίας. [Erotian. p. 104 : Ὃς ἐν τῷ συνουσιάζειν δ. ἔχει. Paul. Æg. p. 144, 6 : Διὰ τὸ δ. ἔχεσθαι τῶν μορίων ὧν ἂν λάβηται. Hemst. Pallad. vol. 2, p. 166 ed. Dietz. G. D.]

[Δυσαπόνιπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter ablui potest. Schol. rec. Soph. Trach. 684. Conf. Δυσαπόρρυπτος. || Metaphor. « Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 55, p. 779 : Δυσαπόνιπτον τῶν ἐν ἡμῖν αἰτιαμάτων οὐδὲν, διασμήχειν ἐθέλοντος θεοῦ. Idem Dial. 5 de Trinit. p. 579 : Δυσαπόνιπτον ἁμαρτίαν ἀπαλείφειν. » Suicer. Schol. Eurip. Phœn. 63 : Ἵνα τὸ κατ' αὐτὸν ἐλεεινὸν δρᾶμα εἰς λήθην ἔλθῃ, δυσαπόνιπτον δοκοῦν καὶ πολλῆς δεόμενον μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν. G. D. Comp. Theol. arithm. p. 22, 17 : Βεβαιοτέρα καὶ διὰ τοῦτο καὶ δυσαποντιπτοτέρα ἡ τεταρταία. Hase.]

Δυσαπόπαυστος, ὁ, ἡ, Cui vix finem imponere possumus, Vix sedabilis. At in VV. LL. exp. Strenuus in bello; quæ signif., undecunque sumpta sit, non video quomodo huic vocabulo convenire possit. Quod autem ibi additur, δυσαπόπαυστος esse etiam Qui difficulter avellitur, ita enim reponendum pro evellitur, aperte falsum est, et voci δυσαπόσπαστος, non autem huic, convenit. Itidem vero Δυσαποπαύστως, quod ibi exp. Firmissime, perperam scriptum est pro δυσαποσπάστως.

Δυσαπόπλυτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter ablui potest. Vide Δυσέκνιπτος.

Δυσαπόπτωτος, ὁ, ἡ, Qui vix decidit, delabitur. Affertur autem e Theophr. [C. Pl. 1, 11, 8], et alia signif. in VV. LL., sc. Qui difficile potest absolvi; sed non dubium est quin aut alia signif., aut alia lectio quærenda sit.

[Δυσαπόρρυπτος, ὁ, ἡ, Difficilis abstersu. Δυσαπορρύπτοις ὀνείδεσι Suidæ s. v. Αἰσώπειον αἷμα restituit Kuster. pro δυσαπορρίπτοις. Duo codd. et Diogenian. 1, 46 δυσαπονίπτοις. (Sic δυσέκρυπτος et δυσέκνιπτος confusa ap. Xenocr. 58.) In Append. Vat. Proverb. 3, 99 δυσεκνίπτοις. Poterat etiam δυσαποτρίπτοις dici. G. D.]

Δυσαπόσπαστος, ὁ, ἡ, Qui ægre avellitur. [Posidon. ap. Athen. 4, p. 152, A : Κρέα ὀπτὰ ἐπ' ἀνθράκων ἢ ὀβελίσκων ... χερσὶν ἀμφοτέραις αἴροντες ... ἐὰν δὲ ἤ τι δυσαπόσπαστον. Hemst. Philo vol. 2, p. 11, 24, de amicis et cognatis : Ὧν ἕκαστον ἀγωγόν τε καὶ δ. 14, 27 : Τὸν μὲν πεισθέντα λογίοις ἐκ δυσαποσπάστων ἀφελκυσθέντα. G. D. Apud Chariton. 5, 8, forma Callirrhoes vocatur κάλλος δυσαπόσπαστον τοῖς ὁρῶσι, quia, qui eam cœpissent intueri, ea ita tenebantur, ut discedere non possent.]

Δυσαποσπάστως, Ita ut difficulter avellatur, More eorum quæ difficulter avelluntur. [Δ. ἔχειν Æsop. Fab. 84 (238 Fur.). Plato Axioch. p. 365, B; Diodor. 20, 51; Iamblich. V. P. p. 58; Jo. Chrys. vol. 7, p. 408, D; schol. Aristoph. Pl. 1097, Theocriti 10, 11. Ἐγκρατῶς καὶ δ. ἁρπάζεσθαι Eustath. p. 143, 2.]

[Δυσαποστατέω, Difficulter discedo. Nilus Ep. 3, p. 463 : Φορτικοὺς καὶ δυσαποστατοῦντας. G. Dind.]

[Δυσαπόστατος, ὁ, ἡ, Qui difficulter relinqui potest. Legitur Thalass. Centur. p. 1186, D : Δυσαπόστατον ... ἡδονήν· et Joann. Jejun. Confess. p. 85, C : Τὸ ἐλεεινὸν τοῦτο, καὶ παντοκράτητον, καὶ δ. πάθος. Sed fort. utrobique scribend. δυσαπόσπαστον. Hase.]

[Δυσαπόσχετος, ὁ, ἡ, A quo difficulter abstinetur. Sext. Emp. p. 585 : Οὐχὶ δέ γέ ἐστί τινα δυσαπόσχετα καὶ δυσεγκαρτέρητα τῷ θεῷ.]

[Δυσαποτέλεστος, ὁ, ἡ, Difficilis perfectu. Eustath. p. 1956, 18 : Τὸ τῆς Τρωϊκῆς μάχης δ.]

Δυσαπότρεπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter averti potest

et depelli, averti et avocari potest, Refractarius : veluti si quis τῷ ἀποτρέποντι ægre πείθηται. [Xenoph. Mem. 4, 1, 4 : Δυσκαθέκτους τε καὶ δυσαποτρέπτους εἶναι. Aristæn. 1, 28, p. 125 : Ἐραστὴν δ. Tzetz. Hist. 2, 651 : Μυίας τὸ δ.]

[Δυσαπότριπτος, δ, ἡ, Qui difficulter detergitur, vel dimovetur. Thessalus ap. Galen. vol. 10, p. 86 : Χρονίων καὶ δυσαποτρίπτων παθῶν. Philo vol. 1, p. 459, 33 : Τοῦτο γάρ ἐσθ' ὁ δυσαπότριπτον ὂν παρέπεται ψυχῇ· 615, 4 : Συμβαίνει δὲ τὸ κουφότατον (τὸ βουλεύεσθαι ἃ μὴ χρὴ) δυσαποτριπτότατον εἶναι· 654, 37 : Ἔστι δὲ καὶ ὁ φθόνος βαρὺς καὶ δ. ἔχθρός· ubi Mangeius corrigebat δυσαπότρεπτος. Plut. Mor. p. 55, E : Ὁ κόλαξ ... προσπεφυκὼς δ. ἐστι. G. D. Galen. De nat. fac. 1 (?). Boisson. Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 65, p. 893 : Δυσαπότριπτον ἔχοντες μολυσμόν. Suicer.]

[Δυσαπότρῡτος, δ, ἡ, Difficilis detersu. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. 4, fol. 55, a. Hemst.]

Δυσάπουλος, δ, ἡ, Difficulter cicatricem contrahens. Philop. : Τὰ περιφερῆ τῶν ἑλκῶν δυσαπουλότερα τῶν ἐν ἄλλοις σχήμασιν ὄντων.

Δυσαπούλωτος, δ, ἡ, Qui ægre ad cicatricem perduci potest. [Aet. p. 14, 2. Weigel. Hippiatr. p. 86, 90. Vitiose δυσαφούλωτοι ap. Paul. Ægin. p. 189, 28. Conf. Δυσεπούλωτος. G. Dind.]

[Δυσαπόφορος, δ, ἡ, Difficilis ablatu, Intolerabilis. Eustath. Opusc. p. 3, 42 : Δυσαποφόρου σαπρᾶς προσφορᾶς· 95, 2 : Ὀδμὴ δ. ἀρωμάτων· 161, 59 : Βόρβορον δ. ἐγκλείει τῷ στόματι. Germanus In dominici corp. sepult. p. 1492, C : Πλήρης ἦν δυσοδμίας καὶ μυκτήρων δ. εἰσροή. G. Dindorf.]

[Δυσαρεεῖ, δυσφροντίστῳ, gl. corrupta Hesychii.]

[Δυσαρέσκησις, εως, ἡ, i. q. δυσαρέστησις. Cæl. Aur. Chron. 5, 10. Schneid.]

Δυσαρέσκομαι, Displiceo, ἀπαρέσκομαι, Hesych. Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, ap. Eund. [Formæ vitiosæ pro δυσαρεστοῦμαι et δυσαρεστούμενοι. V. Lobeck. ad Phryn. p. 620.]

Δυσάρεσκος, δ, ἡ, contrariam τῷ ἄρεσκος habet signif., unde vitio vertitur adulatori in Eur. [Diphili] Parasito ap. Athen. [6, p. 247, D] : Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα. [Restitui δυσάρεστον ex epitome. G. Dindorf.]

Δυσαρεστέω, ήσω, est, ut Bud. Comm. tradit, Non hilariter affectus sum, Implacide me habeo, Morosum me præbeo, ut ægroti, qui in lecto acquiescere nequeunt et jactantur. Synes. : Ἐνθαδὶ δὲ οἷον μέν ἐστιν ὑπελθεῖν δένδρων σκιάν· κἂν δυσαρεστήσῃς, ἐστὶν ἀμεῖψαι δένδρον ἐκ δένδρου, Et si illic ex animi sententia non sis, licet ad aliam transire aliamque. Aristot. H. A. 6, [2] : Ἐὰν γὰρ ἐνοχληθῇ ὑπό τινος ἢ περὶ τὴν νεοττείαν, ἢ πτερὸν ἐκτιλθῇ, ἢ ἄλλο τι πονήσῃ, ἢ καὶ δυσαρεστήσῃ, κατέχει, καὶ οὐ τίκτει, μελλήσασα. [Polyb. 3, 26, 6 : Εἰ κατὰ τοῦτό τις ἐπιλαμβάνεται Ῥωμαίων ... εἰκότως ἂν δόξειε δυσαρεστεῖν, i. e. Jure improbare.] Eand. signif. habet in pass. Galen. Ther. 8 : Ἔτι δ' εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινά τε ὑγιαινόντων ἐστὶ, καὶ τῶν ἤδη δυσαρεστουμένων, h. e., ut Bud. ibid. interpr., Qui jam morbo conflictantur, ut Celsus loquitur; et qui jam implacidi sunt a mala valetudine adventante et ineunte. Sic enim Galenus intellexit Hippocr. : Τό, τε ἐὸν καὶ τὸ ἐσόμενον προορώμενοι, δυσαρεστεῦνται πᾶσι. Addit, ap. Polyb. quoque Περὶ πολιτειῶν in pass. usurpatum non semel reperiri. At notandum, in illo Hipp. l. construi cum dat., quum in ceteris exemplis nullus ei casus sit additus. [Dionys. De comp. verb. p. 56, 8 R. : Ἀγανακτοῦντας καὶ δυσαρεστουμένους, ὅτι τις κροῦσιν ... ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσαιτο χρόνοις. Hesych. s. v. Βαρὺ τὸ σκαφίον : Τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων.] Δυσαρεστεῖν etiam, ut addit, est δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo. Polyb. 2, [41, 5] : Μετὰ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς τοῦ προηρημένου [προειρ.] βασιλέως παισὶν ἐπὶ τῷ μὴ νομίμως αὐτῶν ἄρχειν, i. e. οὐκ εὐδοκήσαντες. [Cum dativo personæ ib. 7, 5, 6 : Δι' ἧς (ἀστοχίας) τοῖς Ῥωμαίοις οὐ μόνον δυσαρεστήσειν, ἀλλὰ καὶ προκόπτειν ἔμελλε προφανῶς. Cum accus. 5, 56, 4 : Δυσαρεστεῖ καὶ φοβεῖται τὸν Ἑρμείαν· 107, 6 : Δυσηρέστουν καὶ κατεμέμφοντο τὸν Ἀγέλλαν. Cum dativo rei 4, 22, 9 : Δυσαρεστῶν Ἀδείμαντος τοῖς γιγνομένοις. Diodor. 5, 9 :

A Δυσαρεστήσαντες τῇ βαρύτητι τῶν ... βασιλέων. Plut. Mor. p. 878, C : Τῇ τυραννίδι δυσαρεστήσας. Aliter Diodor. 18, 62, ubi δυσαρεστεῖ τινί τι, Displicet alicui aliquid : Μάλιστα δ' Ἀντιγόνῳ δυσηρέστει τότε τὰ περὶ τὴν Εὐμένους προαγωγήν.] Idem Polyb. voce passiva [cum dativo personæ 5, 94, 2 : Δυσαρεστούμενοι τῷ Πυρρίᾳ. Cum dativo rei] 3 : Ἐπείπερ ἐξ ἀρχῆς δυσηρεστοῦντο, καθάπερ οὗτός φησι, τοῖς ὑπ' Ἀννίβου πραττομένοις· ἀντὶ τοῦ, ἐπείπερ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ ἀπηρέσκοντο. Basil. : Ταῦτα οὖν εἰδὼς, παῦσαι δυσαρεστούμενος ταῖς θείαις οἰκονομίαις. [Δυσαρεστουμένη φιλία Plut. Mor. p. 94, C.]

[Δυσαρέστημα, τὸ, i. q. δυαρέστησις. Galen. De opt. secta 11 (?) : Αἱμορβαγία ἐγγενομένη περιέγραφε τὸ δυσαρέστημα, καὶ τὸ βάρος. Antyll. ap. Stob. Floril. 101, 15, vol. 3, p. 323 : Βαρῶν καὶ δυσαρεστημάτων οἰστικά.]

Δυσαρέστησις, εως, ἡ, Displicentia sui et tædium, ut Seneca dixit : s. Displicina, quo voc. Plautus usus est. Plato Axiocho [p. 366, D] : Κλαυθμυριζόμενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. Polyb. : B Τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων δυσαρέστησις, ubi Interpr., Talium rerum detestatio. [Polyb. 15, 25, 6 : Παντοδαπῆς γιγνομένης δυσαρεστήσεως. Cum dativo τοῖς πραττομένοις et simil. 4, 21, 7; 24, 10, 9. Δ. ἐπὶ τούτοις 24, 7, 5; 11, 28, 11. Ἀφορμὰς διδόναι τινὶ προσκοπῆς καὶ δυσαρεστήσεως 27, 6, 10. Schweigh. Clem. Al. Pædag. 2, p. 182 : Ἡ ἐπὶ τῇ μέθῃ δ. καὶ ἀηδία. Ib. p. 209.]

[Δυσαρεστία, ἡ, i. q. δυσαρέστησις. Clem. Al. Pædag. p. 209 : Διεκτάσεις καὶ χασμαὶ δυσαρεστίαι ψυχῆς εἰσιν ἀβέβαιοι. Kall. Hierocles p. 126. Gl. : Δ., Morositas. Wakef. Hippiatr. p. 106, 19 : Ἀδημονῶν τῇ δυσαρεστίᾳ. Const. Acrop. Elog. Joann. Dam. in Actis SS. Maii t. 2, p. 750, 48 : Ἡ τινα γοῦν δυσαρεστίας ἔμφασιν ὑποδείκνυται; Hase.]

[Δυσαρεστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. δυσάρεστος. Δ. σύμπτωμα Oribas. p. 105 ed. Matth.]

Δυσάρεστος, ὁ, ἡ, Cui placere difficulter queas, Morosus. [Æsch. Eum. 928 : Μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας. Eur. El. 904 : Δ. καὶ φιλόψογος πόλις. Aristoph. Eccl. 180 : Χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν, οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.] Isocr. [p. 8, D] : Ὁμιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. [p. 234, C] : Οὕτω μοι τὸ γῆρας ἐστι δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. Eur. Or. [232] : Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Δυράρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ægre ferentes rem domesticam, Non contenti re familiari; ut interpr. VV. LL. ap. Lucian. [Navig. c. 46. Xenoph. Mem. 3, 13, 3 : Δυσαρεστότερος τῶν τε οἰκετῶν καὶ τῶν ἀρρωστούντων, Fastidiosior (in bibenda aqua vel calida vel frigida). Dio Chr. vol. 1, p. 666 : Δυσάρεστοι πρὸς ἅπαντα. Hemst. Alciphro 2, 2 : Οὐδὲν δυσαρεστότερον ... μειρακιευομένου πρεσβύτου. Γνῶμαι δυσάρεστοι Eur. Iph. A. 27.] Δυσάρεστον, τὸ, Morositatem et offensionem significat; ut Chrys. : Τὸ δυσάρεστον τῶν νοσούντων. Sic Plut. [V. Sol. c. 25] : Διαφυγεῖν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Idem [Mor. p. 148, A] pro Animo offenso posuit : Ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον.

Δυσαρέστως, Morose : δ. ἔχειν πρός τινα, Offenso D esse animo, Bud. dicens esse i. q. δυσαρεστεῖν. [Basil. t. 1, p. 845, D : Ἐχέτω δὲ οὗτος πρὸς μὲν τὰ λοιπὰ δ., πρὸς ἓν δὲ μόνον ἐπιτηδείως. Hase.]

[Δυσαρίθμητος, ὁ, ἡ, Innumerabilis. Appian. Civ. 2, 73 : Πολέμους τοσούσδε καὶ νίκας δυσαριθμήτους ἀνύσαντας. Aster. Homil. p. 46 ed. Rub.]

[Δυσάριθμος, ὁ, ἡ, Innumerabilis. Cyr. Theod. Kall.]

[Δυσαριστεύς, έως, ὁ, Infelix princeps. Eustath. Opusc. p. 284, 43.]

[Δυσαριστοθόωκος, ὁ, Theodor. Prodr. Ep. f. 79. Boisson.]

Δυσαριστοτόκεια, ἡ, Hesychio ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον, Quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato, ut Hecuba Hectorem, et Thetis Achillem. Dicit enim hæc ap. Hom. Il. Σ, [54] : Ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια, conquerens sese fortissimum et præstantissimum peperisse heroem, sed infelici fato.

[Δυσάρκτιος, ὁ, ἡ, Vehementer ex septentrione

spirans. Theodos. Acroas. 4, 67 : Βορρᾶ πνέοντος εἰσ- A
βολαῖς δυσαρκτίοις. Sic Jacobs. Codex δυσπρακτίοις.]

Δύσαρκτος, ὁ, ἡ, Imperii habenas difficulter admittens, Qui regi sese imperio vix sinit, Contumax. [Æsch. Choeph. 1024 : Φρένες δύσαρκτοι.] Plut. Lucullo [c. 2] : Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ πράσσειν δοκοῦντος, Nihil contumacius homine rebus secundis elato. Bud. Sic Idem δύσαρκτος δῆμος interpr. Cui difficulter imperatur : subjungens hunc ejusd. Plut. l. [Mor. p. 779, D] : Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον καὶ τραχὺ καὶ δύσαρκτον ὡς ἀνὴρ ἔφυ εὐπραγίας δοκούσης ἐπιλαμβανόμενος. [Appian. Civ. 2, 149 : Δυσαρκτότατον ἔθνος καὶ φιλελεύθερον.]

[Δυσαρμοστία, ἡ, Dissonantia, Discordia.] Δ. ἠθῶν ap. Plut. [V. Æmil. Pauli c. 5], de viro et uxore discordibus, Bud.

[Δυσάρμοστος, ὁ, ἡ, Male coiens. De turri fatiscente et hiante Appian. Mithr. c. 34 : Τὸν πύργον κατέσεισε καὶ δ. ἐποίησεν. || Dissonus, Discors. Plut. V. Eumen. c. 13 : Πρὸς μὲν ἀλλήλους βαρεῖς ἦσαν καὶ δυσάρμοστοι.] B

[Δυσάρπαγος lectio vitiosa librorum quorundam Lycophr. 513 pro δισάρπαγος.]

[Δυσαρρώστως. Homil. Clem. 5, 1, p. 662 : Δ. ἐσχηκέναι τὸ σωμάτιον, Valde ægrotasse. Kall.]

Δυσαρχία, ἡ, Difficultas imperandi, Quando imperatori milites vix obediunt. Appian. B. C. 5, [c. 17 : Τῆς τότε δυσαρχίας· et infra] : Οὕτω μὲν ἐς στάσεις τότε πάντα καὶ ἐς δυσαρχίαν τοῖς στασιάρχαις τὰ στρατόπεδα ἐτέτραπτο, de militum licentia post bellum Pharsalicum, Bud.

[Δυσάσχετος lectio vitiosa. V. Δυσανάσχετος.]

[Δυσαυγὴς, ὁ, ἡ, Non splendens, Obscurans. Poeta de vir. herb. 65 : Παύσεις ὀφθαλμοῖο δυσαυγέας ἀμβλυντῆρας.]

[Δυσαύλης, ου, ὁ, Dysaules, de quo Harpocr. : Δείναρχος ἐν τῇ περὶ τῆς ἱερείας διαδικασίᾳ, εἰ γνήσιος. Ἀσκληπιάδης δ' ἐν δ' Τραγῳδουμένων τὸν Δυσαύλην αὐτόχθονα εἶναι, συνοικήσαντα δὲ Βαυβοῖ σχεῖν παῖδας Πρωτονόην τε καὶ Νίσαν. Παλαίφατος δ' ἐν θ' Τρωϊκῶν σὺν τῇ γυναικί φησιν αὐτὸν ὑποδέξασθαι τὴν Δήμητραν. Alias de C eo narrationes v. ap. Pausan. 1, 14, 2, 11 et 14 Clem. Al. p. 17. Hymno Orph. 40 ejus nomen restituit Hermann. : Ἀγνὸν παῖδα Δυσαύλου ὁδηγητῆρα λαοῦσα (Ceres), ubi vulgo δύσαγνος παῖδ' ἀγνὸν ὁδηγ.]

[Δυσαύλητος, δυσεγκλήμων, Hesych. Excidisse videtur caput glossæ, δυσαύλητος autem ex δυσαύλιστος corruptum esse, quod statim sequitur : Δύσαυλος, δυσαύλιστος. Quæ autem illa gl. fuerit, tanto minus conjicere licet, quum ne δυσεγκλήμων quidem sanum videatur. G. Dind.]

[Δυσαυλία, ἡ, Mala habitatio. De excubiis Æsch. Ag. 555 : Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας. Angl. Philo vol. 1, p. 195, 18 : Χαμευνίαις καὶ δυσαυλίαις χρώμενον. Hase.]

[Δύσαυλις, ιδος, ἡ, Mala habitatio. Steph. Byz. : Αὐλὴ, ἡ ἔπαυλις ... Λέγεται καὶ αὖλις καὶ σύνθετον δύσαυλις. Hemst.]

[Δυσαύλιστος, ὁ, ἡ, Malus ad habitandum. Hesych. : Δύσαυλος, ὁ. Conf. Δυσαύλητος.]

[Δύσαυλος, ὁ, ἡ, Malus s. incommodus ad habitandum, vel commorandum. Hesych. : Δ., δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρᾳ. Idem Antig. 356 : Δυσαύλων πάγων ὑπαίθρεια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη· ubi schol. : Εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις.]

Δύσαυλος, ὁ, ἡ, Infelix ob tibias. Sic δύσαυλος ἔρις in Epigr. [Antipatri Thessal. in Anth. Pal. 9, 266, de Marsya] exponunt VV. LL.

Δυσαυξὴς, ὁ, ἡ, Qui difficulter augessit et increscit, i. q. δυσαύξητος. Theophr. C. Pl. 1, [8, 4] : Ἀάφνη καὶ πεύκη καὶ ἐλαία δυσαυξῆ. Ibid. de plantarum imbecillitate, Καὶ γὰρ τοιαῦτα δυσαυξῆ καὶ δύστροφα. [Id. ib. 4, 12, 10 : Ἀβλαστὲς καὶ ἄγονον ἢ καὶ δυσαυξές· et H. Pl. 3, 6, 1 : Καίτοι περὶ ταύτης ἀμφισβητοῦσί τινες ὡς δυσαυξοῦς. Joseph. Ant. Jud. 3, 1, 3 : Δυσαυξεῖς τε ἦσαν (palmæ) καὶ χαμαίζηλοι. Hase.]

Δυσαύξητος, ὁ, ἡ, Qui difficulter augescit et increscit. Theophr. C. Pl. 1, 8, [2] : Τὰ μὲν γὰρ πυκνὰ καὶ ξηρὰ, δυσαύξητα· quorum paulo post dicit βραδεῖαν εἶναι τὴν ἐπίδοσιν.

Δυσαυχὴς, ὁ, ἡ, Difficilis gloriator, Molestus sese jactando. Apoll. Rh. 3, [976] : Οὗτοι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν Ἀνέρες, ubi schol. καυχώμενοι ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς.

Δυσαφαίρετος, ὁ, ἡ, Ablatu difficilis, Qui ægre adimi potest. [Aristot. H. A. 5, 31 : Φθεῖρες δ. ἀπὸ τοῦ χρωτός· Eth. Nic. 1, 3 : Τἀγαθὸν δ.]

[Δυσαφὴς, ὁ, ἡ, Gravis tactu. Gregor. Nyss. t. 1, p. 227, B : Ἡ δὲ τῶν τριχῶν συμπλοκὴ τραχύ τε καὶ δυσαφὲς ἀπεργαζομένη ἐξύφασμα. Hase.]

[Δυσάχης, ὁ, ἡ, Gravem dolorem afferens. Æsch. Eum. 145 : Ἐπάθομεν πάθος δυσαχὲς, ubi libri multi δυσαχθές. Comparandum βαρυαχής.]

[Δυσαχθέω, Graviter fero. Nicet. Chon. Histor. p. 95, D : Μὴ δυσαχθοῦντας ὁρῶν πρὸς τὰ τοῦ βασιλέως θελήματα.]

Δυσαχθὴς, ὁ, ἡ, Onerosus, Molestus, Gravis, et ita quidem, ut non nisi ægre et difficulter sufferri queat. Hesychio et Suidæ βαρὺς, ἀβάστακτος, πάνυ ἀηδιζόμενος. [Tryphiodor. 42 : Ἀμβολίῃ δ' ἡσχαλλε δυσαχθέϊ. Maxim. Περὶ καταρχ. 308 : Δυσαχθέα νοῦσον. Eustath. Opusc. p. 350, 30 : Ὅσα μὲν ... περὶ τῆς ἀγάπης σου ἐμανθάνομεν, δυσαχθῆ μὲν, ἄλλως δὲ οὐ πάνυ τι φορτικὰ ἡμῖν κατεφαίνοντο. Epigr. in Cocchii Chirurg. p. 36 : Παθῶν δυσαχθῶν. G. Dind.]

[Δυσβασάνιστος, ὁ, ἡ, Exploratu difficilis. Orac. Sibyll. 7, p. 359 : Αἰεὶ δυσβασάνιστα θεοῦ νόμον εἰδήσουσιν.]

[Δυσβασιλεὺς, έως, ὁ, Improbus imperator. Scriptor versuum εἰς τὸν ἀποβασιλέα Μιχαὴλ τὸν καλφάτην in Bekkeri Anecd. p. 1089 : Ῥίψας ἐκ βασιλείων δυσβασιλεὺς βασίλισσαν. G. Dindorf.]

Δυσβάστακτος, ὁ, ἡ, Portatu difficilis, ut Matth. 23, [4] : Φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα. [Hesych. : Δυσβάστακτον, βαρὺ (quod sequitur Δύσπορον, χαλεπὸν ex superiore gl. Δύσβατον repetitum recte delet Kuster.), δυσφερὲς, δύσακτον (corrig. δυσάνεκτον), ἀφόρητον. Jo. Chrys. vol. 2, p. 312, D : Οὐδὲν οὕτω βαρὺ καὶ δυσβάστακτον, ὡς ἁμαρτία καὶ παρακοή. Cyrill. Hierol. p. 205, C : Ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς τῶν δυσβαστάκτων τοῦ C νόμου φορτίων. G. D. Philo vol. 2, p. 449, 42 : Ἀντισθένης δυσβάστακτον εἶπεν εἶναι τὸν ἀστεῖον. Hemst.]

Δυσβαστάκτως, quo Hesych. exp. ἀβαστάκτως, Cum difficili portatione, Ita ut vix portari possis. [Schol. rec. Soph. Aj. 51 : Δυσφόρως, ἤγουν δ. Wakef.]

Δυσβατοποιοῦμαι, ήσομαι, Difficilem aditum, aut transitum, aut receptum facio. Xen. [Hipparch. 8, 9] : Μεμνῆσθαι δὲ κἀκεῖνο χρὴ, μήποτε ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνειν ὄπισθεν ἵπποις δυσβατοποιούμενον, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm. [Recte corrigi videtur δύσβατον ποιούμενον.]

Δύσβατος, ὁ, ἡ, Qui difficulter adiri aut scandi potest, Impervius. [Xenoph. Cyrop. 2, 4, 27 : Μή τι καὶ νῦν οὕτω τὰ δύσβατα πορεύου. Aristot. H. A. 6, 28 : Δυσβατωτάτους τόπους. Δύσβατοι τόποι καὶ ἐρυμνοὶ Polyb. 1, 30, 8. Τόποι δύσβατον ἔχοντες τὴν ἀναχώρησιν 2, 68, 10. Diodor. 19, 74 : Τὰ δυσβατώτατα τῶν ὀρῶν. Δυσβατώτατον ὄρος ex monum. Adulit. ap. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 607 citat Wakef. Hesych. : Δύσβατον, δυσχερὲς, ἄβατον, δύσπορον, χαλεπόν.] Herodian. 4, [15, D 14] : Μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μέσῳ καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, Vix pervio aggere. Idem 2, [11, 9] : Ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας τὴν ἀρχὴν ὠχυρώσατο. Et Δύσβατον, τὸ, neutr. substantive usurpatum, Adeundi aut Transeundi difficultas; ut ap. Eund. 3, [1, 8] : Πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους. [Themist. Or. 21, p. 254, D : Ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια καὶ τῷ καθ' αὑτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα.]

[Δυσβάϋκτος, ὁ, ἡ, Lamentabilis. Æsch. Pers. 574 : Τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. Ib. 1069, 1073 : Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος, quod glossator exp. δυσθρήνητος, in libris plerisque in δύσβακτος corruptum, in quibusdam in δύσβατος, quod schol. legit. ἄ]

Δυσβῆρες, Suidæ οἱ δύσβατοι τόποι. Ap. Hesych. vero Δυσβηρὲς, δύσβατον, δυσχερές. Ap. Etym. [M. p. 291, 43] et in Lex. meo vet. rectius, Δυσβήρης, ὁ δύσβατος, per sync. pro δυσβατήρης. [Apud Zonar. p. 574 Δυσβηρὴς oxytonum et δυσβατὴρ vitiose pro δυσβατήρης.]

‖ Δυσῆρες, Suidæ, [Cyrillo, Zonar. p. 583] δυσχερὲς, Difficile.

[Δύσβιος, ὁ, ἡ, Non vitalis, Miser. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 323, 20 : Ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει (ἄβιος).]

[Δυσβίοτος, ὁ, ἡ, Non vitalis, Vitam miseram faciens. Δ. πενίη Leonid. Tar. in Anth. Pal. 7, 648.]

Δυσβλαστέω, ήσω, Difficulter germino.

Δυσβλαστὴς, ὁ, ἡ, Difficulter germinans.

[Δυσβλεπτέω, Ægre video. Hesych. : Κικυμώττειν, δυσβλεπτεῖν. Codex δυσβλέπειν, quod emendavit HSt.]

Δυσβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui vix succurri potest, Cui ægre auxilium ferri potest, Vix medicabilis. [Diodor. 3, 47 : Τῆς συγκρίσεως τῶν ὄγκων εἰς ἀραίωμα συναγομένης ἔκλυσις ἐπακολουθεῖ δ. 11, 15 : Δυσβοηθήτοις κακοῖς περιπεσεῖσθαι. Dioscor. Parab. 2, 159 : Ἔστι δὲ τοῦτο δυσβοηθητότερον τοῦ αἵματος. Paul. Æg. p. 168, 36.]

Δυσβόηθος, ὁ, ἡ, Cui succurri difficulter potest, Vix medicabilis. [Vitiose pro δυσβοήθητος.]

Δυσβόλαιον [?] pro Iniquus contractus et obligatio, nescio undenam afferant VV. LL.

Δύσβολος, ὁ, ἡ, Cui jactus male cedit : ut cui alea infelici jactu cecidit, velut ei, cui ap. Martial. damnosi exiliere canes. Pollux enim 9, [94] tradit ἐν τοῖς κύβοις dici τὸ δυσκυβεῖν et εὐκυβεῖν : item τὸ δύσβολον et τὸ εὔβολον εἶναι. [Idem 7, 204 : Βόλων... τῶν μὲν φαύλων καὶ δυσβόλων.]

[Δυσβούλευτος, ὁ, ἡ, Male consultus. Etym. M. p. 3, 51 : Ἀβούλητον, ἀκούσιον ἢ οὐ βουλόμενον, ἢ δυσβούλευτον.]

Δυσβουλία, ἡ, Malum consilium, Infelicitas consilii. [Hesych. : Δ., κακοβουλία, ἀφροσύνη. Æschyl. Ag. 1609 : Πᾶσαν ξυνάψας μηχανὴν δυσβουλίας· et plur. Sept. 802 : Παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας. Soph. Antig. 1269 : Ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις. Ib. 95 : Τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν.] Aristoph. [Nub. 587] : Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι.

Δύσβουλος, ὁ, ἡ, Cujus malum vel infelix est consilium.

[Δυσβράκανος, ὁ, ἡ.] Δυσβράκανον Cratinus usurpavit pro δυσκατανόητον s. δυσνόητον, δυσχερὲς, teste Hesychio et Suida, quoniam videlicet, inquiunt, βοάκανα sunt ἄγρια λάχανα δύσπλυτα.

[Δύσβρωτος, ὁ, ἡ, Difficilis voratu. Plut. Mor. p. 668, E : Ἄχαρις γίνεται τροφὴ πᾶσα καὶ δύσβρωτος. Suid. s. v. Κύων παρ' ἑντέροις : Δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα.]

[Δύσβωλος, ὁ, ἡ, Sterilis, Asper. Χθὼν δ. in epigr. Homerico ap. Herodot. V. Hom. c. 18. p. 753. et Crinagor. in Anth. Pal. 7, 401.]

[Δυσγαγγάλιστος. V. Δυσγάργαλις.]

[Δυσγαμέω, Infelix sum nuptiis. Hephæst. Apotelesm. p. 5, 13 : Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ δυσγαμήσουσιν. Hase.]

[Δυσγᾰμία, ἡ, Infelices nuptiæ, Infelix connubium. Manetho 1, 19 : Δυσγαμίην παρέχουσι καὶ ἀστασίην ἐπὶ λέκτροις· 46 : Δυσγαμίην καὶ δυστοκίην βέζουσι γυναιξίν· 2, 180, 274, 360, 427; 5, 67.]

[Δύσγᾰμος, ὁ, ἡ, Infelix nuptiis. Γάμους δυσγάμους Eurip. Phœn. 1054. Δύσγαμον αἰσχύναν Hel. 693. Δύσγαμον αἶσχος Troad. 1114. Αἴσχεα... δύσγαμα Manetho 2, 270. Δυσγάμων ῥυσταγμάτων Lycophro 1089.]

Δυσγάργᾰλος, s. Δυσγάργαλις, et Δυσγαργάλιστος, Qui sese titillari et contrectari manibus ægre sinit, ut equus, qui nonnisi difficulter sinit se fricari manibus vel destringi strigili, Qui gravate fert strigilem s. contactum manuum. Hesychio δυσπράϋντος, δυσπρόστιτος : qui primi meminit et postremi [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 37, 1 : Δυσγάργαλος ἵππος· ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται. Ἵππον δυσγάργαλον e Liban. Epist. 236, p. 113, citat Boisson. Adde Hippiatr. p. 3. Sed ap. Hesych. Δυσγάργαλος vitium editionis Aldinæ est. Codex δυσγάργαλις] : secundo autem utitur [Aristophanes fr. 136 : Ὡς δ' ὀρθοπλήξ· πέφυκε γὰρ δυσγάργαλις·] Xen. Eq. [3, 10] : Εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμανθάνειν, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ δυσγάργαλίς γε εἴη. [Ælian. N. A. 16, 9 : Ἵππους δυσλόφους καὶ γαργαλεῖς. Recte Toup. Emend. vol. 1, p. 146 δυσγαργαλεῖς, nisi quod δυσγαργάλεις scribere debebat.] A Polluce quoque [1, 197] δυσγαργάλιστος ἵππος numeratur inter vitiosos equos. [Δυσγαγγάλιστος forma novitia (conf. Γαργαλίζω) Geopon. 16, 2, p. 1110. Sed recte Needham. δυσγαργάλιστον ex codice Bar., in quo est δυσγαργάριστον. G. D.]

Δυσγένεια, ἡ, Ignobilitas. [Hesych. : Δ., ἀγένεια. Soph. OEd. T. 1079 : Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται. Eur. Iph. A. 446 : Ἡ δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον. Plato Rep. 10, p. 618, D : Εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι.] Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν τινὶ vel τινὰ, Ob ignobilitatem irridere vel mordere, Bud. e Plut. [Mor. p. 187, B, ubi λοιδορούμενον.] Idem [ib. p. 35, E] : Ἡ δυστυχίας τινὸς ἢ δυσγενείας ὀνειδίζοντος. || Animus degener, Ignavia. Philo De mundo : Ἀπελέγξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δυνάμενον, Convincere et demonstrare potest degeneris animi ignaviam. Plut. [Mor. p. 1, B] : Ἀνεξάλειπτα παρακολουθεῖ τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον.

Δυσγενὴς, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ κακοῦ γένους, Qui claro genere ortus non est, [Ignobilis], μηδὲν ὢν ταῖς γοναῖσι, ut Soph. [Aj. 1094] loquitur. [Eur. Ion. 1477 : Πέφυκα δυσγενής· et ap. Aristoph. Ran. 1219 : Ἡ δυσγενὴς ὢν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα. Aristot. Eth. Nic. 1, 9, Polit. 1, 6.] || Degener, Minime generosus. [Eur. El. 363 : Οὗτοι τό γ' ἦθος δυσγενὲς παρέξομαι· Hel. 1275 : Δυσγενὲς μηδὲν δίδου.]

[Δυσγέρων, οντος, ὁ, Miser senex. Theodos. Acroas. 4, 120. G. Dindorf.]

[Δυσγεφύρωτος, ὁ, ἡ, Qui ponte difficulter jungitur. Strabo 4, p. 193. ῡ]

[Δυσγεώργητος, ὁ, ἡ, Difficilis cultu. Strabo 17, p. 840. Δυσγεωργητότερος Origenes vol. 1, p. 600, C.]

[Δύσγλωσσος, s. Δύσγλωττος, ὁ, ἡ, Lingua præpeditus. Oraculum de Michaele ap. Zonar. Annal. 3 : Ὅταν κατάρξῃ τῆς Βαβυλῶνος δράκων δύσγλωττος. Struv.]

[Δύσγνοια, ἡ, Ignorantia. Eur. Her. f. 1107 : Δύσγνοιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται.]

[Δυσγνώμων. V. Δυσέκτων.]

Δυσγνώριστος, ὁ, ἡ, Agnitu difficilis, Qui facile agnosci non potest, Qui non facile notificari potest s. innotescere. [Δυσγνώριστα Pollux 5, 150. || Adverb. Δυσγνωρίστως ib. 160.]

[Δυσγνωσία, ἡ, Difficultas cognoscendi. Eurip. El. 767 : Ἔκ τοι δείματος δυσγνωσίαν εἶχον προσώπου.]

Δύσγνωστος, ὁ, ἡ, Cognitu difficilis. [Pollux 5, 150. Plato Alcib. 2 p. 147, C : Ὑπερφυῶς... τὸ χρῆμα ὡς δύσγνωστον φαίνεται. Polyb. 3, 78, 4 : Οὐ μόνον τοῖς αἰφνιδίως ἰδοῦσι δ. ἦν (Hannibal), ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν συνηθείᾳ γεγονόσι. Ib. 32, 1 : Τοὺς ὑπολαμβάνοντας δύσκτητον εἶναι καὶ δύσγνωστον τὴν ἡμετέραν πραγματείαν. Schol. Eur. Phœn. 45 : Δύσγνωστα μαντευομένην. || Adverb. Δυσγνώστως, Nilus Ep. 3, p. 327. G. Dindorf.]

Δυσγοήτευτος, Qui non facile fascinari potest. Et ap. Plat. [Rep. 3, p. 413, E], Qui non facile vel illecebris vel stupore obligatur, Bud.

[Δύσγονος, ὁ, ἡ, Infelix natus. Tzetz. Antehom. 46 : Ἐπεὶ Ἑκάβη τέκε Τρώεσι δύσγονον υἷα.]

[Δυσγράμματος, ὁ, ἡ, Difficilis scriptu. Aristid. vol. 2, p. 360 : Αἰγύπτιον δὲ (τοὔνομα) καὶ δυσγράμματον μᾶλλον. || Illiteratus. Philostr. V. S. 2, 1, p. 558 : Δυσγράμματον καὶ παχὺν τὴν μνήμην. Qui ἀγράμματος dici solet.]

[Δυσγρίπιστος, ὁ, ἡ : nam sic scribendum.] Δυσγρήπιστος, E quo non facile lucrum percipi potest. Vide Epist. 14, 15 Basilii et Libanii [p. 724 et 725 ed. Wolf., ubi δυσγρίπιστος ex pluribus codd. est restitutum. Conf. Γριπίζω. Nicet. Chon. Hist. p. 39, B : Κίμβιξ δὲ ὢν εἰς ἄκρον καὶ γνίφων καὶ δ. G. Dindorf.]

[Δύσγω (?), ἀποδύω, Hesych.]

[Δυσδαιμονέω, Infelix sum. Longin. De sublim. 7, 9 : Δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν.]

Δυσδαιμονία, ἡ, Infelicitas, δυσπραξία, Andocid. [p. 20, 27 : Δυσδαιμονίας τῆς ἐμαυτοῦ εἰς τοσοῦτον ἦλθον. Eur. Iph. T. 1120 : Μεταβάλλει δυσδαιμονία.]

[Δυσδαιμόνως, Infeliciter. Eustath. p. 1084, 5.]

Δυσδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Infortunatus. [Æsch. Sept. 827 : Τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας ... πολεμάρχας· Pers. 953 : Νυχίαν πλάκα κερσάμενος δυσδαίμονά τ' ἀκτάν. Soph. Ant. 274 : Ἐμὲ τὸν δυσδαίμονα· OEd. T. 1302 : Δυσδαίμονι μοίρᾳ. Frequentius ap. Euripidem. Ex Euripide Aristoph. Eq. 1249 : Τόνδε τὸν' δυσδαί-

μονα. Andocid. p. 20, 42 : Ἐμοῦ δυσδαιμονέστερος.] Δ. τύχη, Plato [Leg. 10, p. 905, C], q. d. Infortunatus casus. [Δυσδαίμονα πότμον Empedocles ap. Plutarch. Mor. p. 1113, B. Δυσδαίμοσι νερτέροις Timæus Locr. p. 104, D.]

[Δυσδάκρῦτος, ὁ, ἡ, Misere defletus. Æsch. Ag. 442, de cinere Orestis : Πυρωθὲν ... ψῆγμα δυσδάκρυτον. In epigr. Apollonidæ Anth. Pal. 7, 180 : Ἠνίκα σοι δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἠρία τεῦχον, Suidas (s. v. Ἠρία) legit ἡνίκα δυσδάκρυτα. || Signif. activa, Misere lacrimans, Meleager ib. 12, 80 : Ψυχὴ δυσδάκρυτε.]

[Δύσδαμαρ, ὁ, Infelix conjugii. Æsch. Ag. 1319 : Ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ, ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.]

[Δυσδάμαστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter domatur, durus. Schol. Hesiodi Theog. 122 : Δυσμάλακτος καὶ δ. (ὁ λίθος). Schol. Hom. Il. B, 852.]

[Δύσδεικτος, ὁ, ἡ, Difficilis monstratu. Clem. Al. Strom. 5, p. 695 : Ἡ πρώτη ἀρχὴ δ.]

[Δυσδέρκετος, ὁ, ἡ, Cæcutiens. Oppian. Cyneg. 2, 607.]

[Δυσδερκὴς, ὁ, ἡ, Cæcutiens. Oppian. Cyneg. 3, 263 : Δυσδερκέα τ' αὐθις ὕαινα.]

[Δύσδηλις, ιδος, ἡ.] Δυσδήλιδες, Hesychio κακοῦντες, quia sc. δηλήσασθαι est τὸ κακῶσαι : significat potius Valde s. Graviter noxii.

[Δυσδηνίας, ὁ, Mala consilia agitans. Hesych. : Δ., δύσνους, κακὰ βουλευομένους.]

[Δύσδηρις, ὁ, ἡ, Quocum difficilis pugna est. Nicand. Ther. 738 : Ἄλλο γε μὴν (εἶδος φαλαγγίου) δύσδηρι.]

[Δυσδιάβατος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu. Polyb. 1, 39, 13 : Τῶν ὀρεινῶν καὶ δυσδιαβάτων τόπων. Diodor. 17, 93 : Τὸ ῥεῦμα σφοδρὸν καὶ δυσδιάβατον. Dio Cass. 55, 20 extr. : Ποταμοὺς δυσδιαβάτους. Æneas Tact. c. 8; schol. Hom. Il. K, 198.]

[Δυσδιάγνωστος, ὁ, ἡ, Difficilis ad pernoscendum, s. dignoscendum. Dionys. A. R. 1, 71 : Ὥστε ἄσημον γενέσθαι καὶ δυσδιάγνωστον (τὸ ὅπλον). Galen. vol. 8, p. 595; Hero ap. Harles. ad Fabricii B. Gr. vol. 4, p. 237; schol. Æsch. Suppl. 126.]

[Δυσδιάγωγος, ὁ, ἡ, Difficulter tractandus, regendus, coercendus. Strabo 16, p. 757 : Καὶ δυσδιάγωγον μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπληθία τῶν βαφέων. G. D. Compar. Ptol. Tetrab. p. 168, 9 : Αὐστηρότερον, καὶ ὠμότερον, καὶ δυσδιαγωγότερον. Hase.]

Δυσδιάθετος, ὁ, ἡ, Dispositu s. compositu difficilis. [Pollux 5, 105.] Plut. Cæs. [c. 11 : Ὡς ἦν δυσδιάθετον αὐτῷ τὸ περὶ τοὺς δανειστὰς, ἐπὶ Κράσσον κατέφυγε, Quum res suas cum creditoribus componere ægre posset. Id. Mor. p. 1047, E : Ὁ Χρύσιππος ἔτι μᾶλλον τὸ πρᾶγμα δυσδιάθετον πεποίηκε. Dio Cass. 73, 15 : Πᾶν τὸ δυσδιάθετον ὡς καὶ βᾶστον ἐξεργάσασθαι. Hierocles p. 106. Georg. Pachym. Andron. p. 28, B : Δ. φροντίδα. || Difficilis locatu. Menander ap. Stob. Floril. 75, 6 : Χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον.]

Δυσδιαίρετος, ὁ, ἡ, Difficile divisibilis, Cujus divisio difficilis est. [Pollux 2, 70. Theophr. H. Pl. 7, 11, 3 : Καυλοὶ δ. Xenocr. § 55 : Τράχηλοι ... σκληροὶ, δύσπεπτοι, δυσδιαίρετοι. G. Dindorf.]

Δυσδιαίτητος, ὁ, ἡ, Arbitratu difficilis. [Porphyr. De abstin. 2, § 1. Plutarch. V. Coriol. c. 35 : Χαλεπὴ καὶ δ. σκέψις. Hemst. Id. Comp. Cim. c. Lucullo c. 3 : Δ. κρίσιν.]

[Δυσδιακόμιστος, ὁ, ἡ.] Δυσδιακόμιστον, Transportatu difficile : Hesychio δυσβάσταχτον, Ægre portabile.

[Δυσδιακόντιστος, ὁ, ἡ, Vix transfigendus. Ælian. N. A. 17, 44 : Φορίνῃ δ. Hemst.]

Δυσδιάκριτος, ὁ, ἡ, Qui dijudicari et discerni difficulter potest. Athen. [15, p. 655] : Παραπλήσιαι δ' εἰσὶν αἱ θήλειαι τοῖς ἄρρεσιν· διὸ καὶ δυσδιάκριτόν ἐστι τὸ τῶν μελεαγρίδων γένος. [Aristid. Quintil. 1, p. 57, 8; Strabo 13, p. 628; schol. Nicandri Al. 374; Etym. M. p. 283, 41; Ulpian. ad Demosth. De f. leg. p. 349, F. Hemst. Schol. Soph. OEd. T. 108. Boiss. Marcus Erem. p. 251.]

Δυσδιάλλακτος, ὁ, ἡ, Non facile reconciliabilis, Difficilis reconciliatu, Non facile placabilis. [Suid. : Δυσδιάλλακτον, δυσθρήνητον. Quæ interpr. ad δυσαίακτον pertinet. || Adverb. Δυσδιαλλάκτως ἔχειν ex Ammonio s. v. Ἐχθρὸς p. 64 citat Hemst.]

Δυσδιάλυτος, ὁ, ἡ, Ægre dissolubilis, Qui difficulter potest dissolvi. Galen. [vol. 8, p. 782] : Δυσδιαλύτοις καὶ δυσμασήτοις. [Plut. Mor. p. 983, D. Δ. τάξις Polyb. 1, 26, 16.] || Ægre reconciliabilis, Difficulter iram deponens. Aristot. Ethic. 4, [11] : Οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται. [Philotimus ap. Athen. 2, p. 53, F : Δυσκατέργαστά ἐστιν ὠμὰ πάντα καὶ δυσδιάλυτα.]

[Δυσδιανόητος, ὁ, ἡ, Difficilis intellectu. Schol. Eur. Phœn. 30.]

[Δυσδιάνοικτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter aperitur. Δ. ὀφθαλμοὶ Apsyrtus in Hippiatr. p. 1. G. Dind.]

[Δυσδιάπλαστος, ὁ, ἡ, Qui ægre fingitur s. formatur : τὸ δυσδιάπλαστον, Deformitas arte vix superabilis, emendabilis. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 284, 16 : Τό τε τοῦ προσώπου δ. τὰ τῶν ἱματίων ἄνθη κάκιον ἀποφαίνει. Seager.]

Δυσδιάπνευστος, ὁ, ἡ, Qui ægre difflatur, per spiritales meatus ægre transmittur, per poros difficulter exhalatur. [Theophr. C. Pl. 1, 2, 4.] Diosc. 5, 9, de iis vinis quæ ἀπαράχυτα nominantur : Κεφαλῆς εἰσὶ πληρωτικοὶ, μέθης γεννητικοὶ, δυσδιάπνευστοι, ubi Ruell. Ægrius in halitum expirant. Alii, Difficile a corpore excutiuntur et evaporantur. Sic δυσδιαφόρητος οἶνος. [Oribas. p. 68 Matth. : Ξηροί τε καὶ δ. τυγχάνοντες. Theophil. in Hippocr. vol. 2, p. 493 ed. Dietz. : Τὸ κρύος δὲ καὶ ἡ ψύξις τῷ δυσδιάπνευστα ἐργάζεσθαι πάντα τὰ νευρώδη σώματα, πλήρωσιν ἐμποιεῖ. G. Dind.]

[Δυσδιαπόρευτος, ὁ, ἡ, Impervius. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 82. Bast. Evagr. Hist. eccl. 2, 13 : Ἐς ὄρη τε καὶ βουνοὺς ... δυσβάτους τε καὶ δυσδιαπορεύτους. Hase.]

[Δυσδιάσπαστος, ὁ, ἡ, Ægre divellendus. Philo in Mathem. vet. p. 82 : Δυσδιάσπαστον δὲ (τὸν χάρακα γενέσθαι) διὰ τὸ καὶ ἑλκόμενον τάσιν ἔχειν. G. D. Δ. τάξις Polyb. 15, 15, 7.]

[Δυσδιάτηκτος, ὁ, ἡ, Difficilis liquefactu. Theophr. C. Pl. 2, 15, 2 : Ἡ γῆ δ. βρεχομένη. Sic cod. Urbin. Vulgo δυσδιάδηκτος.]

[Δυσδιάτμητος, Qui ægre discinditur. Jo. Chrysost. vol. 3, p. 76, 40 : Πάλιν αὐτὸν (τὸν σίελον) προστρίβονται παχύνοντα καὶ δυσδιάτμητον. Seager.]

[Δυσδιατύπωτος, ὁ, ἡ.] Δυσδιατύπωτος δοῦλος, Servus qui ægre ad bonos mores formatur, Bud. e Chrysost. [vol. 4, p. 397, 30 : Τὸ τῶν δούλων γένος ἰταμόν πως ἐστὶ, δυσδιατύπωτον, δυστράπελον. Seager.]

Δυσδιάφευκτος, ὁ, ἡ, Qui vix effugi potest, Ægre evitabilis. A Suida δυσδιάφευκτον exp. δυσχερῶς λανθάνον. [Quam interpretationem Hesych. vocabulo δυσδιαφύλακτον addit, quod in Δυσδιάφυκτον mutandum videtur ex Cyrilli Lexico. Ea forma utitur Cyrill. Alex. In Hos. 9, p. 127, ab Suic. cit. : Δυσδιάφυκτον ἔχων τῆς δυσσεβείας τὸ ἔγκλημα. Eustath. Opusc. p. 252, 50 : Ἀποριῶν λίνα δυσδιάφυκτα.]

[Δυσδιαφορησία, ἡ, Difficultas evaporandi. Cassii Probl. 66, δ. τῶν πόρων.]

[Δυσδιαφόρητος, ὁ, ἡ.] Est Εὐδιαφόρητος, Cui facile succi perspirabili cute digeruntur. Cui contrarium Δυσδιαφόρητος. [Galen. vol. 6, p. 327 : Τὰ δὲ σκληρὰ καὶ γεώδη μονίμην τε καὶ πολλὴν καὶ δυσδιαφόρητον (τροφὴν δίδωσι τῷ σώματι). Stephan. schol. in Galen. vol. 1, p. 274, 285, 298 ed. Dietz. Hippiatr. p. 16. G. D. Δυσδιαφόρητα σώματα Galen. De opt. secta c. 20 (?). Gataker. Xenocr. § 34 : Σκάρος εὔστομος, δ., εὔφθαρτος, διαχωρητικός. Boisson.]

[Δυσδιάφυκτος. V. Δυσδιάφευκτος.]

Δυσδιαφύλακτος, ὁ, ἡ, Custoditu difficilis, Qui difficulter caveri potest, δυσχερῶς λανθάνων, Hesych. [V. Δυσδιάφευκτος.]

[Δυσδιαχείριστος, ὁ, ἡ, Intractabilis. Schol. Hom. Il. O, 18 : Φησὶ δεσμὸν χρύσεον ἄρρηκτον, ἵν' ἡ δυσδιαχείριστον, ἐπεὶ καὶ τὸ πῦρ χρυσαυγὲς καὶ δυσδιάλυτον.]

[Δυσδιαχώρητος, ὁ, ἡ.] Δυσδιαχώρητον dicitur de eo Quod difficile excernitur, s. egeritur, vel utendo activo verbo, Quod difficile alvum subducit, e Gaza : δυσδιαχώρητα redditur etiam Quæ alvum astringunt. At vero δυσδιαχώρητος aliquis, Qui difficulter excernit, Qui est alvo astricta, Qui difficile dejicit. Alex. Aphr.

Probl. 1, 90 : Διὰ τί οἱ ἰκτερικοὶ καὶ δυσδιαχώρητοί εἰσι καὶ λευκὸν ἄγαν ἔχουσι σκύβαλον. A

[Δυσδίδακτος, ὁ, ἡ, Indocilis. Hippocr. Epist. p. 1283, 12. Ἴ]

Δυσδιέγερτος, Excitatu s. expergefactu difficilis : ut quum Galen. ap. Hippocr. βαρὺ κῶμα esse dicit τὸ δυσδιέγερτον. [Alex. Trall. 1, p. 58.]

[Δυσδιεξάγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis traductu. Basil. Ms. in Greg. Naz. Bast.]

[Δυσδιέξακτος, ὁ, ἡ, Difficilis transactu. Δ. ὁ βίος ἔσται, Porphyr. De abstin. 4, 18, p. 362. Διεξάγειν τὸν βίον et διεξαγωγὴ τοῦ βίου Stoicis familiaria. Hemst.]

Δυσδιεξίτητος, ὁ, ἡ, Qui difficulter transiri vel percurri potest. Item Qui percurrendo vix exponi potest et explicari. In priore signif. Synes. [p. 246, D] : Καὶ γὰρ εἰσελθόντι λαβυρινθῶδές ἐστι καὶ δυσδιεξίτητον. [Diodoro 3, 44 pro δυσδιεξίτητον vel δυσδιέξιτον ex melioribus libris restitutum δυσέξιτον. Theodor. Metoch. Miscell. p. 296 : Δ. αὐτῆς (τῆς σαρκὸς) ἐπιτειχισμός.]

[Δυσδιέξιτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσδιεξίτητος. Georg. Pachym. Andron. p. 83, B : Λαβύρινθος δ. Metaphor. schol. Maximi Confess. vol. 1, p. 94 : Ἡ τῶν γραφικῶν αἰνιγμάτων δ. θέσις. G. Dind.] B

[Δυσδιεξόδευτος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu, E quo vix evadas. Jo. Chrysost. vol. 3, p. 614, 40 : Τοῦτο ἐπίτασις θλίψεως, ὅταν ἄφυκτα ᾖ τὰ κακὰ, καὶ ὥσπερ ἀνάγκη τις ἐπικέηται δ. Seager. Hermes Pœmand. p. 112 ed. 1554. Boisson. Schol. Hom. Il. B, 308 : Ἡ δὲ ἀπολίθωσις τὸ δ. τῶν νόστων (δηλοῖ). Bast. Jo. Cinnam. p. 129, A.]

Δυσδιέξοδος, ὁ, ἡ, Per quem difficulter transiri potest, Ægre pervius, Unde exire difficile est : δ. λαβύρινθος, Gregor., Labyrinthus inexplicabili ambagum perplexitate sinuosus, Labyrinthus, e quo ægre exiri potest. [Diodor. 5, 34 : Δυσχωρίας ... δυσδιεξόδους. Wakef. Ἑλὴ δυσδιέξοδα Dio Cass. 60, 20 extr. G. D. Ptolem. Tetrab. 3, fol. 27, b, de oratione : Διὰ τὸ δύσχρηστον καὶ δυσδιέξοδον. Proclus in Paraphr. p. 153 pro ea voce δυσεξόδευτον posuit : Οὔτε γὰρ ὠφέλιμον καὶ ἄλλως δυσεξόδευτον, ἐάν τις κατὰ πλάτος βουληθῇ C περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς διαλαβεῖν. Hemst. De cibo qui difficulter dejicitur Galen. vol. 6, p. 327 : Βραδύπορον δὲ καὶ δυσαποβίβαστον καὶ δυσδιέξοδον εἰκότως γίγνεσθαι (τὸν θέρμον). Καλοῦσι γὰρ οὕτως οἱ ἰατροὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐδεσμάτων ὅσα μηδεμίαν ἐξέχουσαν ἔχει ποιότητα τῶν παροξύνειν εἰς ἔκκρισιν τὴν κοιλίαν ἢ κωλύειν ἐκκρινειν δυναμένων. Ib. p. 385, de caseo : Δύσπεπτος καὶ δ. G. Dindorf.]

Δυσδιερεύνητος, ὁ, ἡ, Perscrutatu difficilis. [Δ. τόπος Plato Rep. 4, p. 432, C; Dio Cass. 51, 26; Themist. Or. 21, p. 254, D, cujus verba s. v. Δύσβατος attuli.]

Δυσδιήγητος, ὁ, ἡ, Pernarratu s. Enarratu difficilis. [Origen. C. Cels. 6, p. 330. Seager. Sapient. 17, 1. Just. Mart. p. 431, A : Ἐπὶ δυσδιηγήτου ἆρα ἢ ἀδιηγήτου γενεᾶς; et ib. B : Τὸ ἀδ. ἢ δυσδιήγητον τῆς γεννήσεως. Hase.]

Δυσδιήλυτος, ὁ, ἡ, Difficulter pervius : δυσδιόδευτος Hesychio.

[Δυσδιόδευτος, ὁ, ἡ, Difficulter pervius. Hesych. s. v. Δυσδιήλυτος. Pallad. De Bragm. p. 10. Theodor. Metoch. Miscell. p. 127 : Δυσδιόδευτα πλεῖστα καὶ δυσέντευκτα τῷ τῆς ἀκοῆς ἐθίμῳ φθέγγεται. G. Dind.] D

[Δυσδίοδος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu. Δ. πορεία στρατοπέδοις Polyb. 3, 61, 3. Δ. πάροδος 5, 7, 10.]

Δυσδιοίκητος, ὁ, ἡ, Difficilis dispensatu s. administratu. [Ita legendum ap. Polluc. 5, 105, ubi vulgo δυσδιοικητικόν. Hemst. || Difficilis digestu. Xenocrat. 26 : Ὁ δ' ἐν θολεραῖς ... λίμναις (κεστρεὺς) ... δυσδιοικητότατος (ubi var. lect. δυσδιοικότατος) · 31 : Ὠνίσκος δυσδιοίκητος. Boisson. Δ. τροφαὶ Paul. Æg. p. 159, 20. Δ. κριθαὶ Hippiatr. p. 5. G. Dind.]

[Δυσδιόρᾱτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad discernendum. Alcin. Introduct. c. 34 : Ὁ δὲ σοφιστὴς περὶ τὸ μὴ ὂν πραγματεύεται, ἀναχωρῶν εἰς τόπον διὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ δυσδιόρατον.]

Δυσδιόρθωτος, ὁ, ἡ, Qui vix corrigi potest, Pene inemendabilis, Suidæ ἀδιόρθωτος, Inemendabilis : rectius Hesych. δυσχερῶς διορθούμενος. [Qui tamen ipse quoque addit μὴ διορθούμενος. G. D. Basil. t. 2, p. 1015, C : Παλαιὰν καὶ δυσδιόρθωτον συνήθειαν τοῦ κακοῦ · et t. 1, p. 908, D : Δυσδιορθώτων ὄντων τῶν λαῶν. Chrysost. t. 4, p. 112, 20 : Ἐπὶ τῶν σφόδρα δ. παίδων. Id. in Matth. t. 1, p. 657, B, et t. 2, p. 857, 6 : Δυσδιόρθωτος ἡ ψυχή. || Cujus recta cognitio difficulter addiscitur. Vita Nili jun. p. 37, 17 : Μαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν τῆς καλλιγραφίας δυσδιόρθωτον τέχνην. Hase.]

[Δυσδιόριστος, ὁ, ἡ, Difficilis ad definiendum, s. distinguendum. Sext. Emp. p. 350 : Φαμὲν τοίνυν ὅτι δυσδιόριστοί εἰσιν ἀπ' ἀλλήλων, μᾶλλον δὲ ἀδυνάτως ἔχουσι κατὰ τὸ ἀκριβὲς ὁρισθῆναι αἱ τῶν ζωδίων μοῖραι. Idem p. 452 : Ἐπὶ γὰρ τοῦ σωρείτου τῆς ἐσχάτης καταληπτικῆς φαντασίας τῇ πρώτῃ ἀκαταλήπτῳ παρακειμένης καὶ δυσδιορίστου σχεδὸν ὑπαρχούσης ...]

[Δυσδίωκτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad persequendum. Schol. Theocr. 4, 45. Boisson.]

Δυσδοκίμαστος, ὁ, ἡ, Probatu perspectuque difficilis.

[Δύσδοτος, ὁ, ἡ, Difficilis datu. Δ. δώματα Ducas Hist. Byz. p. 78, B. G. Dind.]

[Δύσδωρος, ὁ, ἡ. Δῶρα δύσδωρα, Dona mala, quæ nocent ei qui accipit. Oppian. Hal. 3, 303 : Δῶρα χανὼν δύσδωρα μετέδραμεν. Eustath. Opusc. p. 317, 80 : Πρέπον δῶρον, οὗτοι ἀπόβλητον, οὐδὲ μὴν δύσδωρον (ἐχθροῖς γὰρ ἡ παροιμία τὴν τοιαύτην λέξιν ἐπέρριψεν). Tzetz. in Allegorica Homeri expos. ap. Burgess. Init. Hom. p. 68 : Ὁ δὲ Μενέλαος λαβὼν τὰ δύσδωρα τὰ δῶρα. Sic Soph. Ajac. 665 : Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.]

[Δύσεα, τοῦ τοίχου τὰ πέριξ. Κύπριοι, Hesych. Suspicor esse pro γεῖσα sive γείσια. Albert.]

[Δυσέγερτος, ὁ, ἡ, Excitatu difficilis. Paul. Æg. p. 61, 16; Damasc. in Hippocr. vol. 2, p. 297 ed. Dietz. G. D. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 114 : Κῶμα λέγεται ὁ βαθὺς καὶ παρὰ φύσιν δ. ὕπνος. Eustath. p. 1733, 36 : Οὐχ ὡς ἀνέγερτος δηλαδὴ, ἀλλ' ὡς δ. Schef.]

[Δυσεγκαρτέρητος, ὁ, ἡ, Difficilis ad sustinendum. Sext. Emp. p. 585, cujus verba apposuimus s. v. Δυσαπόσχετος.]

[Δυσεγκλήμων lectio corrupta, de qua v. s. Δυσαύλητος.]

[Δυσεγχείρητος, ὁ, ἡ, Difficilis aggressu. Joseph. A. J. 15, 11, 2 : Δυσεγχείρητον ἐδόκει τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβολῆς.]

[Δυσέγχωστος, ὁ, ἡ, Difficilis obturatu. Strabo 16, p. 740 : Εἴκουσα (ἡ γῆ) συνεφέλκεται κἀκείνην (τὴν χοῦν) καὶ ποιεῖ δυσεύχωστον τὸ στόμα. Δυσέγχωστον Schneiderus, δύσχωστον Toupius.]

[Δυσέδρευτος lectio vitiosa. V. Δυσενέδρευτος.]

[Δύσεδρος, ὁ, ἡ, Male assidens. Æsch. Ag. 746 : Δ. καὶ δυσόμιλος, συμένα Πριαμίδαισιν ... νυμφόκλαυτος Ἐρινύς. Aliter Dionys. H. De comp. verb. p. 40, 10 R., de architecto ligna et lapides aptante : Εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν, ἀποκροῦσαι καὶ περικόψαι καὶ αὐτὸ τοῦτο εὔεδρον ποιῆσαι, Si quid non bene locari potest.]

Δυσείδεια, ἡ, Deformitas. [Diog. L. 2, 33 : Ἠξίου καὶ τοὺς νέους συνεχῶς κατοπτρίζεσθαι, ἵν' εἰ μὲν καλοὶ εἶεν, ἄξιοι γίγνοιντο · εἰ δ' αἰσχροὶ, παιδείᾳ τὴν δυσείδειαν ἐπικαλύπτοιεν. Bast. Chrysost. t. 4, p. 510, 11 : Πρὸς ἐσχάτην δυσείδειαν καταπεσόντας · conf. t. 5, p. 812, 19. Id. t. 6, p. 284, 14, de muliere turpi magnifice ornata : Ἐπιτείνεται εἰς δυσείδειαν μειζόνως. Hase.]

Δυσειδὴς, ὁ, ἡ, Deformis, Turpis. [Herodot. 6, 61 : Θυγατέρα δυσειδέα ἐοῦσαν. Soph. fr. Alead. ap. Stob. Floril. 91, 27 : Δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον. Plato Soph. p. 228, A · Τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ὂν γένος Δυσειδέστατος Dio Cass. 60, 27.] Jo. Chrys. : Ἡ αἰσχρὰ καὶ δ. τῶν πραγμάτων ὄψις.

Δυσείκαστος, ὁ, ἡ, Infeliciter expressus, Conjectu difficilis, VV. LL.; ὁ ἀπρεπῶς εἰκασθεὶς Suidæ. [Qui non masculinum posuit, sed neutrum : Δ., ἀπρεπῶς εἰκασθέν. Conjectu s. Intellectu difficilis significat ap. Dionys. H. De Lysia jud. § 4 : Τῆς Θουκυδίδου λέξεως ... πολλὰ δυσείκαστά ἐστιν ἡμῖν καὶ ἀσαφῆ. Similiter id. De Thuc. propr. § 3, De Thuc. jud. § 29, p. 886, 8. Et A. R. 1, 32 : Συμπεπολισμένων τῶν πέριξ χωρίων δυσείκαστος γέγονεν ἡ παλαιὰ τοῦ τόπου φύσις. Eustath. Opusc. p. 298, 40 : Θέαμα καὶ δυσπρόσοπτον καὶ δυσείκαστον. Hesych. s. v. Δυστόπαστος.]

[Δύσεικτος, ὁ, ἡ, Qui non facile cedit, Pervicax,

Intractabilis. Jo. Chrysost. vol. 1, p. 1061, 25 : Χαλεπὸν τὸ ἕλκος καὶ δ. Et l. 26. Seager. Basil. t. 1, p. 652, C : Τὸ σκληρὸν καὶ δύσεικτον μεταβαλὼν πρὸς τὸ ἁπαλώτερον· et ib. p. 889, A : Σκληρὰ ἤθη καὶ δύσεικτα. Hase.]

Δυσειματέω, Malo s. Sordido vestitu utor. Unde δυσειματοῦντες, Lugubri veste utentes, VV. LL. [Plut. Mor. p. 299, F : Δυσειματούντων ὑπὸ λύπης καὶ πένθους.] Derivatum autem videtur a Δυσείματος, i. q. δυσείμων.

[Δυσείματος, ὁ, ἡ, Sordido vestitu utens. Eur. El. 1107 : Σὺ δ' ὦδ' ἄλουτος καὶ δυσείματος χρόα.]

Δυσειμονία, ἡ, Malus et sordidus vestitus, ἡ τῶν φαύλων ἐνδυμάτων περιβολή, i. q. δυσχλαινία ap. Eur. [Hec. 240, ubi schol. δυσχλαινία explicat per δυσειμονία.]

Δυσείμων, ονος, ὁ, ἡ, Male indutus s. vestitus; Pannosus, Sordide vestitus, Bud. [Carmen Hesiodo tributum ap. Athen. 3, p. 116, A : Δυσείμονες ἰχθυβολῆες.] Gregor. [p. 703, A] : Ἀντὶ γελοιαστοῦ σύννους, ἀντὶ καλλωπιστοῦ δυσείμων, ἀντὶ χρυσοφόρου στενόχωρος, κάτω νεύων ἀντὶ ὑψαύχενος, Pro accurate culto incultus. [Hesych. : Δ., ἀκτήμων.]

Δυσειρεσία, ἡ, Difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta : Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Δυσείσβολος, ὁ, ἡ, In quem irrumpi ægre potest, Invasu difficilis, ut regio inaccessa exercitui. [Eur. ap. Strabon. 8, p. 366 : Δυσέσβολός τε πολεμίοις (ἡ Λακωνική). V. Wessel. ad Diodor. 2, 2.] Plut. de Germania. [Strabo 16, p. 741 : Ἀραβίαν δυσείσβολον τελέως ὑπὸ τῶν λιμνῶν ... ἀποτελεσθῆναι· 4, p. 183 : Ῥοδανὸν ... τυφλόστομον γινόμενον ἐκ τῆς προσχώσεως καὶ δυσείσβολον.] Δυσέσβολος, Attice pro δυσείσβολος. Thuc. [3, 101] : Ταύτῃ γὰρ δυσεσβολωτάτη ἡ Λοκρίς.

[Δυσείσπλοος, (-ους), ὁ, ἡ, et] Δυσείσπλωτος, ὁ, ἡ, In quem navigari s. nave intrari ægre potest, Ægre patens navibus. [Δυσείσπλοα ap. Strabon. 4, p. 183. Δυσείσπλωτοι schol. Thucyd. 3, 2. Nam sic recte correctum est quod legebatur δυσέκπλωτοι.]

[Δυσέκβατος, ὁ, ἡ, Difficilem exitum habens. Dio Cass. 56, 19 : Ὕλαις δυσεκβάτοις. Eustath. p. 92, 15 : Δεδιὼς τὸ τοῦ ὅρκου δυσέκβατον. Georg. Pisid. De vanit. vitæ p. 77, a, cit. Boisson. Tzetz. Hist. 11, 551 : Δυσέκβατον εἰργάσατο (λαβύρινθον).]

[Δυσεκβάτως, adverb. a præced. Vita S. Hypatii in Act. SS. Jun. t. 3, p. 335, 67 : Δ. εἶχεν ὁ δαίμων ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῷ. Hase.]

Δυσεκβίαστος, ὁ, ἡ, Cui non facile vis afferri potest, quem non facile eluctari possis. Plut. de Coriolani corpore [c. 2] : Ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου, δυσεκβίαστον. Bud. pro Pertinace ab Eod. poni tradit. [V. Ages. c. 2 : Τὸ σφοδρὸν καὶ ῥαγδαῖον ἄμαχόν τε καὶ δυσεκβίαστον. V. ib. c. 32, Phoc. 10, Cat. min. 19 et 29, Dion. 46, Brut. 47, Mor. p. 127, A. Wyttenb. Eunap. V. Sophist. p. 190, 12 (109 Boiss.) : Ἔχων τι φιλόνεικον ἐν τῇ φύσει καὶ δυσεκβίαστον. Hemst. Justin. Mart. p. 597, A : Δ. ἡ ψυχὴ τούτων ὧν συνεθίσθη κακῶν. G. D.]

[Δυσεκβίβαστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter ab aliqua re revocari, abstrahi potest. Schneider. nullo allato exemplo.]

[Δυσέκβολος lectio vitiosa. V. Δυσέμβολος.]

[Δυσέκδεκτος, ὁ, ἡ, Intolerabilis. Galen. vol. 8, p. 916 : Πόνον ἰσχυρὸν, ὡς δὴ δοκεῖν δυσέκδεκτον εἶναι. G. Dindorf.]

Δυσέκδοτος, ὁ, ἡ, q. d. Non facile locabilis.

[Δυσέκδρομος, ὁ, ἡ, Difficilis ad evadendum. Nicand. Al. 14 : Χάσμα δ.]

[Δυσέκδῦτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter exuitur. Hesych. : Νήδυμον, δυσέκδυτον. Hemst.]

Δυσεκθέρμαντος, ὁ, ἡ, Qui ægre potest excalefieri s. incalescere : ut δ. πυρετὸς ap. Galen. de Febri in qua calor cum difficultate accenditur. [Galen. vol. 6, p. 352 : Ῥίγεσι δυσεκθερμάντοις ἁλίσκονται. Plut. Mor. p. 625, A : Ἕξιν δ. Paul. Æg. p. 8, 3. G. D. Antyll. ap. Oribas. p. 299, et adverb. Δυσεκθερμάντως p. 329.]

[Δυσέκθῦτος, ὁ, ἡ.] Δυσεκθυτα σημεῖα καὶ πονηρά, Plut. [V. Crassi c. 18], pro Tristia exta, i. e. ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα. Bud.

[Δυσεκκάθαρτος, ὁ, ἡ.] Δυσευκάθαρτος, in VV. LL. affertur pro Ineluibilis [vox nihili, qualis δυσεύχωστος, de qua v. s. Δυσέγχωστος] : sed puto scribendum Δυσεκκάθαρτος, Expurgatu difficilis. [Dionys. A. R. 4, 24 : Ῥύπους δυσεκκαθάρτους εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένους.]

[Δυσέκκλητος, ὁ, ἡ, Qui ægre potest evocari s. ejici. Gregor. Nyss. t. 1, p. 747, B : Ἐμφωλεύσει διὰ τούτων ὁ τῆς ἡδονῆς ὄφις, τοῖς τῆς διανοίας χωρήμασι δ. ... γινόμενος. Nisi tamen mavis scribere δυσέκλυτος, quod vide. Hase.]

[Δυσεκκόμιστος, ὁ, ἡ, Difficilis exportatu. Hesych. et Suid. s. v. Δυσέξοιστον.]

[Δυσέκκριτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter excernitur. De cibis Athen. 2, p. 69, E; 87, C; 91, F, Xenocrat. § 38 et 45.]

[Δυσέκκρουστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter excutitur. Sext. Emp. p. 375 : Κατησφαλίσθαι τὸν νοῦν εἰς δυσέκκρουστον τῶν παραδιδομένων φυλακήν. Videtur vox Stoica. Hemst.]

[Δυσεκλάλητος, ὁ, ἡ, Difficulter effandus. Dionys. H. De Lysia jud. § 11 : Πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων δυσεκλαλήτων ἀπαιτῶν λόγον. ἀ]

Δυσέκλειπτος, ὁ, ἡ, Ægre deficiens, aliis Indesinens. [Plut. Mor. p. 829, A : Ὀφλημάτων ῥίζας πολυπόνους καὶ πολυτόκους καὶ δυσεκλείπτους. Paul. Æg. p. 67, 5 : Δυσέκλειπτον ἔχουσι τὸ πάθος.]

[Δυσεκλήπτως, Difficulter ad assumendum. Galen. vol. 6, p. 527 : Ὃς γὰρ ἁμαρτάνειν ἐθισθῇ χρόνῳ πολλῷ, δ. ἔσχε τὴν κλεῖδα τῶν παθῶν. G. Dindorf.]

Δυσεκλόγιστος, ὁ, ἡ, Qui exputari s. computari ægre potest, Fere inexputabilis, ut Gellio Inexputabilis numerus : ideoque Cognitu et perspectu difficilis. Suidæ δυσδιάγνωστος, hoc in l. : Ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίστων τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων.

Δυσέκλῦτος, ὁ, ἡ, Ægre exolubilis, Qui vix exolvi potest. Hesychio non solum δυσχερῶς λυόμενος, sed etiam δυσεύρετος, Inventu difficilis. [Priorem gl. etiam Suidas habet. Clem. Epit. De gestis Petri p. 758 : Τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ... δυσεκλύτων μοι γινομένων. G. Dind. || Adverb. Δυσεκλύτως. Æsch. Prom. 60 : Ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δ.]

[Δυσεκμόχλευτος, ὁ, ἡ, Qui ægre vectibus dimovetur. Antyllus ap. Oribas. p. 329 ed. Matth.]

[Δυσέκνευστος, ὁ, ἡ, E quo enatari vix potest. Maxim. Tyr. 17, 10, p. 333 : Νήχεται δυσέκνευστον πέλαγος. Wakef.]

Δυσέκνιπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter elui potest, i. q. δευσοποιὸς et δυσαπόπλυτος. [Cercidas ap. Stob. Floril. 4, 43 : Ἀνέρες ὧν τὸ κέαρ παλῶ σέσακται καὶ δυσεκνίπτω τρυγός.] Plato De rep. 2, [p. 378, D] dixit de iis quæ memoriæ infixa acrius hærent et ægre eluuntur : vide Ἀμετάστατος. [Platonem imitatur Themist. Or. 21, p. 249, C, δυσέκνιπτον καὶ ἀμετάστατον μῖσος dicens. Ælian. N. A. 1, 32 : Ἔχθρα καὶ μῖσος συμφυὲς, εἴπερ οὖν καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐντέτηκε, καὶ αὐτοῖς ἐστι δυσέκνιπτα. Achill. Tat. 6, 11, p. 141, 18 : Ζηλοτυπία δυσέκνιπτόν ἐστι, ubi libri quidam δυσέκλειπτον. Δ. κακία Constitut. Apostol. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 418. Hæc exx. cit. Hemst. Alia hujusmodi v. ap. Suicerum. Olympiodoro in Plat. Alcib. 1 p. 500 pro δυσέκριπτον restituit Creuzer. || Adverb. Δυσεκνίπτως Galen. vol. 10, p. 175; 13, p. 371. G. Dindorf.]

[Δυσεκπέρατος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu s. transactu. Eurip. Hipp. 678 : Τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος παρὸν δυσεκπέρατον ἔρχεται βίου· ubi schol. δυσκφευκτότατον. 883 : Τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέζω δυσεκπέρατον ὁλοὸν κακόν. Utrobique edd. veteres et pars codicum δυσεκπέραντον.] Δυσεκπέραντος, Qui ad finem perduci et absolvi difficulter potest. In VV. LL. exp., Cujus finis et exitus gravis est. [E locis Euripideis, ut videtur.]

[Δυσεκπλεύστως, adverb. a Δυσέκπλευστος, ὁ, ἡ, Difficilis enavigatu. Eust. Opusc. p. 166, 7 : Ἔχειν δ.]

[Δυσέκπληκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter percellitur. Aristot. p. 1250, 7 : Δυσέκπληκτοί εἰσιν ὑπὸ φόβων. G. Dindorf.]

[Δυσέκπλοκος, ὁ, ἡ, Inextricabilis, Gl.]

[Δυσέκπλοος, (ους), ὁ, ἡ, E quo ægre enavigari potest. Polyb. 34, 2, 5 (ap. Strabon. 1, p. 23) : Τόποις ἀμφιδρόμοις οὖσι καὶ δυσέκπλοις διὰ τὰς παλιρροίας.]

Δυσέκπλῦτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter elui potest, ægre eluitur, ut δ. βαφή. Reperitur et Δυσέκπλυντος. [Mœris

p. 122 : Δευσοποιὸν δὲ τὸ δυσέκπλυτον. Vulgo δυσέκπλυντον. In cod. Coislin. δυσέκπλυτον. Plut. Mor. p. 488, D : Πρὶν ἐνδῦσαν (φιλονεικίαν) ὥσπερ βαφὴν ἡ κηλῖδα δευσοποιὸν γίνεσθαι καὶ δυσέκπλυτον. (Adde p. 779, C.) Plutarcho Philo præiverat p. 575 (vol. 2, p. 181, 46) : Τὴν ψυχὴν ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀπορρύψασθαι καὶ ἐκκαθήρασθαι τὰς δυσεκπλύτους κηλῖδας. Δυσέκπλυντος ap. eund. p. 361 (vol. 1, p. 558, 34 : Δυσκαθάρτους καὶ δυσεκπλύντους ψυχάς). Sallier. Scrib. δυσεκπλύτους. Philo vol. 2, p. 487, 21 : Τύπους δυσεκπλύτους. G. Dindorf.]

[Δυσέκπλωτος lectio vitiosa. V. Δυσείσπλοος.]

[Δυσέκπνευστος, ὁ, ἡ, Difficilis exhalatu. Eurip. Phœn. 1447 : Φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον, ubi schol. δυσέκπνευστον.]

[Δυσεκπόρευτος, ὁ, ἡ, E quo difficulter exiri potest. Philo De telor. constr. p. 79, 25 : Ὑλας δυσεκπορεύτους. Hemst. Joseph. A. J. 13, 2, 4 : Εἰσελαύνει τὸν ἵππον εἰς τέλμα βαθὺ καὶ δ.]

Δυσεκπύητος, ὁ, ἡ, Suppuratu difficilis, Qui ad suppurationem difficulter perduci potest, Galen. Ad Glauc. [Paul. Æg. p. 138, 51 : Δ. ὁ ὄγκος. G. D.]

[Δυσέκρυπτος, ὁ, ἡ, Difficilis detersu. Xenocr. 58 : Τήθεα ... δυσέκρυπτον ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει ποιότητα, ubi var. lect. δυσέκνιπτον.]

[Δυσέκσπαστος, ὁ, ἡ, Difficilis extractu. Eustath. Opusc. p. 250, 60 : Προσπέφυκας ὡσεὶ καὶ μανδραγόρας, ἢ ἄλλο τι δυσέκσπαστον.]

[Δυσέκτηκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter colliquescit. Hippocr. p. 383, 12 : Μύες στερεώτεροι δυσέκτηκτοι. Recte δύστηκτοι corrigi videtur, ut paullo post δυστηκτότερα egitur.]

Δυσέκτων, Suid. affert pro δυσγνώμων : qua expos. nescio quid sibi velit : δύσεκτος enim esset ὁ δυσκάθεκτος.

[Δυσέκφευκτος, ὁ, ἡ, Difficulter effugiendus. Theodect. ap. Stob. Floril. 10, 8 : Μέγαν ... ἀγῶνα καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν. Polyb. 1, 77, 7 : Δ. ἀπορία. Manetho 4, 477 : Κινδύνων ... δυσεκφεύκτων. Hesych. : Δυσεξάλλακτα, δυσέκφευκτα. Δυσεκφευκτότατος schol. Eurip. Hipp. 678. || Adverb. Δυσεκφύκτως Mæcius in Anth. Plan. 4, 198 : Δ. σφιγχθεὶς χέρας.]

[Δυσέκφορος, ὁ, ἡ, Difficilis s. durus pronunciatu. Dionys. H. De verb. comp. p. 66, 12 R. : Κακοφώνοις εὔφωνα καὶ δυσεκφόροις εὐπρόφορα ... συντιθέντες. Ib. p. 97, 9. Schol. Eur. Phœn. 271 : Οἱ ὑποκριταὶ διὰ τὸ δ. μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. || Adverb. Δυσεκφόρως. Strabo 14, p. 662 : Τῶν δ. καὶ σκληρῶς καὶ τραχέως λαλούντων.]

[Δυσέκφραστος, ὁ, ἡ, Difficilis expositu. Cyrill. Al. Adv. Julian. 1, p. 20. G. D. Jo. Phoc. Descr. Palæst. p. 4, 13 : Καὶ ἔστιν ἐπ' ἀληθείᾳ ἕως τοῦ νῦν ἡ τοιαύτη πηγὴ δυσέκφραστον ὁρωμένη θέαμα. Hase.]

[Δυσεκφύκτως. V. Δυσέκφευκτος.]

[Δυσεκφώνητος, ἡ, ὁ, Difficilis pronunciatu. Eust. p. 76, 32 : Διὰ τὸ δ.]

[Δυσέλεγκτος, ὁ, ἡ, Difficilis refutatu. Strabo 1, p. 14 : Τοσούτῳ δυσελεγκτοτέρους εἶναι τοῖς ὕστερον, ἄν τι πλημμελῶς λέγωσιν. Boisson. Adde 11, p. 508 : Τὸ δὲ πόρρω δυσέλεγκτον. G. D. Lucian. Piscat. c. 17 : Ἀλαζόσιν ἀνθρώποις καὶ δυσελέγκτοις. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 230, 17 : Νουνεχεῖς, δυσελέγκτους, διακριτικούς. Constant. Imp. Orat. ap. Euseb. p. 567, C : Τὸ δυσέλεγκτον τοῦ σκότους. Hase.]

Δυσελένα, ἡ, Infausta Helena, ap. Eur. [Or. 1389, Iph. A. 1316], ut Δύσπαρις ap. Homerum.

Δυσέλικτος, ὁ, ἡ, q. d. Difficile evolubilis : ut δ. λαβύρινθος ap. Greg. Naz., Labyrinthus difficilibus gyris perplexus. [Eustath. p. 229, 38 : Τὸ ... οὐ δυσέλικτον, ἀλλὰ εὐέλικτον (τοῦ δράκοντος).]

Δυκελκὴς, ὁ, ἡ, Laborans ulceribus curatu difficilibus. Item δυσελκὲς ἕλκος dicitur Ulcus malignum et curatu difficile. Hippocr. De diæta in morb. acut. [p. 391, 41] : Ἕλκος λαβὼν ἐκ κνήμης μήτε λίην ἐπίκαιρον, μήτε λίην εὔηθες ὄν, καὶ μήτε ἄγαν δυσελκὲς ὄν μήτε ἄγαν εὐελκές. [Id. p. 479, 35 : Δυσελκέες γίνονται. Paul. Æg. p. 196, 46 : Γέροντες δὲ δυσθεράπευτοι διὰ τὸ δυσελκὲς τοῦ σώματος.]

[Δυσελκία, ἡ.] Idem [Hippocr.] Epid. 2, [p. 1008, H] dicit δυσελκίαι τῶν ἑλκεύκων pro ἕλκευκα καὶ δυσελκῆ ἕλκη, Ulcera albida et curatu difficilia, s. maligna.

[Δυσέλκυστος, ὁ, ἡ, Difficilis tractu. Favorin. p. 22.]

Δυσελπία, ἡ, affertur pro Desperatio, Diffidentia : sed sine exemplo. [Conf. Δυσελπιστία.]

[Δυσελπίζω. V. Δυσελπιστέω.]

Δύσελπις, ὁ, ἡ, Qui vix sperat, est abjectæ spei. [Æsch. Choeph. 412.] Aristot. Eth. 3, [7] : Δύσελπις δή τις ὁ δειλός· πάντα γὰρ φοβεῖται· ὁ δὲ ἀνδρεῖος, ἐνάντιος· τὸ γὰρ θαρρεῖν, εὐέλπιδος. Cui l. apte subjungetur hic Ejusd. Rhet. 2, p. 120 [c. 13], ubi de senibus dicit : Καὶ δυσελπιδές εἰσι διὰ τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἔτι διὰ τὴν δειλίαν. [Θύσθυμον καὶ δύσελπι Aristot. H. A. 9, 1. G. D. Galen. vol. 7, p. 519, B : Ἐνίους δὲ καὶ σκυθρωποὺς ἀλόγως καὶ δυσέλπιδας ... ὀρεχθῆναί τε καὶ πέψαι χείρους. Hemst. Maximus Tyr. vol. 1, p. 4 : Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάντιδες, καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες· οὓς ἐὰν καὶ σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγέντες τῇ ἀηθείᾳ, καὶ καταλιπόντες τὴν ναῦν, καὶ ἀμελήσαντες τῆς σωζούσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τῆς νεώς. Ubi δυσέλπιδες restituit Tyrwhitt. ad Toup. Emend. vol. 4, p. 424. Toupius vol. 2, p. 304 de δυσάλκιδες cogitaverat, quod idem esset atque ἀνάλκιδες.] Sed jungitur et fut. interdum hoc voc. : ut dixit Synes. Ep. 79 : Ὡς καὶ δύσελπις εἶναι τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀπολήψεσθαι, Ita ut vix speret, vel Ita ut prope desperet. Sic enim malo quam cum aliis Desperet : nam aliud est Prope desperare, aliud Desperare.

Δυσελπιστέω, pro Non bene spero, Prope despero, Propemodum spem abjicio, abjeci. Polyb. 2, [10, 8 : Δυσελπιστήσαντες τοῖς ὅλοις ἐκ τῶν συμβεβηκότων, ubi vulgo δυσελπίσαντες, quod ex codd. correctum. Ib. 44, 3, quem l. in mente habuit HSt. : Δυσελπιστήσαντες ἐπὶ τῷ μετηλλαχέναι μὲν τὸν Δημήτριον. Similiter 4, 60, 4 et] 5, [74, 3. Georg. Pachym. Andron. p. 149, A. Forma vitiosa Δυσελπίζω est in Polyb. Exc. 16, 33, 1 : Δυσελπίσαντα καὶ περὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς· 21, 10, 2 : Συντριβεὶς τῇ διανοίᾳ καὶ δυσελπίσας. Sed ipsum δυσελπιστήσαντα et δυσελπιστήσας scripsisse recte judicavit Scaliger. V. Lobeck. ad Phryn. p. 569.]

Δυσελπιστία, ἡ, [Mala spes, Desperatio], pro quo male in VV. LL. δυσελπία, contrarium εὐελπιστία. [Polyb. 1, 39, 14; 71, 2; 76, 11. Δ. ὑπὲρ τῶν ὅλων 3, 103, 1. Schweigh. Appian. B. C. 4, 12 : Ἐς θάμβος καὶ δυσελπιστίαν (προὔκειντο τῶν ἄλλων) μηδένα ῥύσασθαί τινα προσδοκᾶν. Teles ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 270; Aretæus p. 15, 19, et 96, 7.]

Δυσέλπιστος, ὁ, ἡ, [Qui non sperat, Qui desperat], contrarium εὐελπίστω. [Xenoph. Cyrop. 6, 1, 47 : Ἡσπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ δυσελπίστου, Ex insperato, ubi alii libri et Zonar. ἐκ δυσελπίστων. || Adverb. Δυσελπίστως. Δ. ἔχειν Polyb. 1, 87, 1. Δ. διακεῖσθαι τοῖς ὅλοις 2, 9, 8.]

[Δύσελπτος, ὁ, ἡ, Insperatus. Theodor. Prodr. Amor. 2, p. 50 : Τῷ δυσέλπτῳ τῆς θέας· 3, p. 141 : Ταραχὴ δ. Kall.]

Δυσέμβατος, ὁ, ἡ, Cui inambulari s. In quo incedi ægre potest. Hesychio ἀτριβὴς, ἀπάτητος, τραχὺς, Qui teri pedibus et calcari nequit, Asper : aliis Inaccessus, Invius. [Tryphiod. 102 : Μηδὲ βιαζομένοισι δυσέμβατον οἶμον ὁδεύῃ. Photius Bibl. p. 144, 34, ab Hemst. cit. : Διὰ τὸ ἐν αὐτῇ (τῇ τῶν ἀριθμῶν θεολογίᾳ) δυσέμβατόν τε καὶ δυσκατάληπτον. Plut. Mor. p. 661, C : Αἱ δὲ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ποιότητες ... ἑκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀντιτείνουσα καὶ δυσέμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον. Basil. V. Theclæ p. 292, B.]

[Δυσέμβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis repositu. Ὀστέα δυσέμβλητα Hippocr. p. 833, C. Conf. Apollon. Cit. p. 41. Corruptum ex δυσζύμβλητος in cod. Ciz. Theodori Metoch. Miscell. p. 366. G. Dindorf.]

[Δυσέμβολος, ὁ, ἡ, Difficilis repositu. Hippocr. p. 776, E, de ossibus : Τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ... δυσεμβολώτερα καὶ δυσθετώτερα. ||] Δυσέμβολος χώρα appellatur ab Aristot. Polit. 7, [c. 5], In quam non facile irrumpere hostes possunt. [Xen. H. Gr. 6, 5, 24 : Δυσεμβολωτάτη Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι. G. Dind. Χώρα στενὴ καὶ δ. Polyb. 4, 75, 2. Ὄρη δυσπρόσοδα καὶ δυσέμβολα 3, 49, 7. Δυσέμβολα τὰ πεδία ibid. 91, 8, ex emend. Casauboni pro δυσέκβολα. Schweigh. Quæ etiam alibi permutata : v. Duker. ad Thucyd. 3, 101. Δυσέμβολος per δυσεπιχείρητος explicant Hesych. et additis duobus superlativi exemplis Suidas. G. Dind.

Carcinus ap. Diodor. 5, 5 : Καὶ τὴν μὲν Αἰτναίοισι Σικελίαν πάγοις πυρὸς γέμουσαν βεύμασιν δυσεμβόλοις πᾶσαν στενάξαι. Qui l. non videtur sanus. Hemst. Est sanissimus. Glossema in cod. Ursini δυσκολεκβάτοις.] A'

[Δυσεμετέω.] Δυσεμετεῖν, Ægre vomere. Areth. In Apoc. : Οἱ ἰατρῶν παῖδες τοῖς δυσεμετοῦσιν ὕδατος ἀναῤῥοφήσει τὸν ἔμετον ἀνασοβοῦσι. Bud.

Δυσέμετος, ὁ, ἡ, Ægre vomens, i. q. δυσεμής. Synes. Epist. 120 : Οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀποῤῥοφεῖν. [|| Δυσήμετος ap. Hippocr. p. 1201, D, ex eoque ap. Pallad. vol. 2, p. 202 ed. Dietz. G. Dindorf.]

[Δυσεμέω. HSt. s. v. Δυσημής :] Idem [Hippocrat.] utitur verbo Δυσημέω, significante i. q. Δυσεμέω seu δυσημετεύω, Ægre vomo, in libro De nat. mul. [p. 578, 43] : Στένει τε καὶ δυσεμεῖ [δυσημεῖ] μᾶλλον ἢ πρὶν φαγεῖν. [Δυσθυμεῖ (δυσθυμέει) legendum videtur, ut legunt Vaticana exemplaria, pro quo ἀθυμέει p. 658, 34 : Στένει καὶ ἀθυμέει μᾶλλον ἢ πρὶν φαγεῖν. Foes.]

Δυσεμής, ὁ, ἡ, Ægre vomens. Idem Bud. e Galeno Ad Glauc. [et iisdem verbis ap. schol. Aristoph. Ach. 584] : Εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πτερῷ χρῆσθαι. [Galen. vol. 9, p. 546 : Εἰ δυσεμεῖς εἶεν.] Legitur et ap. Diosc. 4, [155]. — Δυσημής i. q. δυσεμής s. δυσέμετος, Difficulter vomens : unde ap. Hippocr. in Aphor., τοὺς δυσημέας. [De utraque forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 706.] B

[Δυσέμπρηστος, ὁ, ἡ, Difficilis combustu. Philo in Mathem. vet. p. 82 : Ἵνα δυσέμπρηστοι (αἱ πυλίδες) ὦσι. Ib. p. 91.]

[Δυσέμπτωτος, ὁ, ἡ, Non facile incidens. Nicomach. Harmon. p. 20 : Τοσοῦτον γὰρ ἡ ἐναγώνιος φωνὴ διανύει χωρὶς κινδύνου τινὸς ἢ ὀλισθήματος, ἐφ' ἑκάτερον ἄκρον δ. γινομένη. Galen. vol. 5, p. 157 : Τῷ τὰ μὲν (σώματα) εὐέμπτωτα (εἰς πάθος) εἶναι, τὰ δὲ δύσπτωτα. Scrib δυσέμπτωτα cum Hemst. || Substantiv. Δυσεμπτωσία, in δυσσυμπτωσία corruptum Defin. med. vol. 2, p. 255.]

Δυσέμφατος, ὁ, ἡ, Malæ significationis, Bud. e Damasc. : Ἐπειδὴ δυσέμφατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα, δύο σημαῖνον, i. e., inquit, Primore significatu aversandum. [|| Adverb. Δυσεμφάτως Eust. p. 1253, 61. Boisson. || Non clare. Nicomach. Harmon. p. 9 : Τὸ πνεῦμα ἐξίησιν εἰς τὸν πέριξ ἀέρα καὶ δ. αὐτὸν πλήσσει καὶ κινεῖ.] C

[Δυσένδοτος, ὁ, ἡ, Difficulter concedens. Jo. Chrysost. vol. 1, p. 33, 4 : Ὅταν ᾖ τὸ ἕλκος δυσένδοτον, δεῖ καὶ τὰ στύφοντα καὶ τὰ δάκνειν δυνάμενα προσάγειν. Seager. Euseb. Dem. Ev. 9, p. 430, D : Τοὺς ἀπιστοῦντας καὶ πρὸς τὰ ἀληθῆ δυσχερεῖς καὶ δυσενδότους. Tour. Emend. vol. 2, p. 492.]

[Δυσενέδρευτος, ὁ, ἡ, Difficilis insidiatu. Appian. Hisp. c. 88 : Μακροτέραν ἦγε (ὁδὸν) καὶ δυσενέδρευτον. Nam sic Steph. correxit quod legebatur δυσέδρευτον.]

[Δυσενέργητος, ὁ, ἡ, Segnis, Torpidus. Schol. Aristoph. Pl. 313 : Μίνθος ... ἀνθρώπου κόπρος, ᾗ ἐκέχρηντο περιτρίβοντες οἱ ποιμένες ἐν τῷ δυσενεργήτῳ (in δυσεργήτῳ corruptum ap. Suidam s. v. Μινθώσομεν) τῶν τράγων· οἱ δὲ τῷ πταρμῷ. G. Dindorf.]

Δυσεντερία, ἡ, Intestinorum tormina. Celso [2, 8] Exulceratio est intestinorum, dejectiones ramentosas, cruentas et dolorificas inducens. [Hippocr. p. 1161, E : Τῇ Ἐπιχάρμου πρὸ τοῦ τεκεῖν δυσεντερίη ἦν. Herodot. 8, 115 : Ἐπιλαβὼν λοιμός τε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίη. Plato Tim. p. 86, A : Διαῤῥοίας καὶ δυσεντερίας· Theæt. p. 142, B. Aristot. H. A. 10, 7, 1; Polyb. 32, 25, 14. Mœris p. 129 : Δυσεντερία θηλυκῶς, Ἀττικῶς· δυσεντέριον Ἑλληνικῶς. Quæ forma annotata est in Gl. : Δυσεντέριον, Tormina. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 270, 13 : Κατάῤῥους ... τὸ νῦν λεγόμενον δυσεντέριον. Similiter Etym. M. p. 494, 32. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 518. De centenis medicorum ll. hos paucos attulisse satis habemus. Galen. vol. 7, p. 407 : Ἀεὶ γοῦν δυσεντερίας προηγεῖται τὰ τοιαῦτα, τῆς γε μεθ' ἕλκώσεως ἐντέρων γινομένης, ἣν καὶ μόνην ὀνομάζουσι δυσεντερίαν οἵ τε νεώτεροι πάντες ἰατροὶ καὶ τῶν παλαιῶν οὐκ ὀλίγοι. Erasistrati locum de δυσεντερίᾳ, λειεντερίᾳ et τεινεσμῷ v. vol. 9, p. 247. Defin. med. vol. 2, p. 263 : Δ. ἐστὶν ἕλκωσις ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποκρίσεως αἱματωδῶν ἢ τρυγωδῶν, ἢ καὶ ἀπολυμάτων μετὰ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀλγεῖν τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα. Hippocratis locos v. ap. Foesium.] D

[Δυσεντεριάω, Dysenteria laboro. Alex. Trall. 8, p. 471 : Τῶν κατὰ συμπάθειαν δυσεντεριώντων. Joseph. Genes. p. 33, A : Δυσεντεριάσας. G. D. Doroth. Expos. p. 834, E. Hippiatr. p. 138, 19 et 139, 2 : Δυσεντεριῶντος τοῦ ἵππου. Hase.]

Δυσεντερικὸς, ἡ, ὸν, [Torminosus, Gl.], adjectiv. Δυσεντερικὰ πάθη sunt quæ Cicero Viscerum morbos vocat. Item subst. Dysentericus, Qui dysenteria laborat, i. e. torminibus intestinorum. [Ap. Galen. vol. 13, p. 614 et seqq. Plut. Mor. p. 101, C; 1089, F. Epictet. Diss. 2, 21, 22. Δυσεντερικὴ διάῤῥοια γαστρὸς Joseph. Genes. p. 34, C. G. D.] Qui et Δυσέντερος dicitur a Nicandro [Al. 382, et a Georg. Pis. Hex. v. 1503 : Ἠιλὸς δὲ σωτὴρ γίνεται δυσεντέροις. Hase.]

[Δυσεντέριον. V. Δυσεντερία.]

[Δυσεντεριώδης, ὁ, ἡ, Dysenteria laborans. Hippocr. p. 142, 191; Aretæus p. 61.]

[Δυσέντερος. V. Δυσεντερικός.]

Δυσέντευκτος, ὁ, ἡ, Qui conveniri et compellari difficulter potest, Ad quem non facile patet aditus, Adeuntibus se difficilem præbens, Qui conveniendi et compellandi sui copiam paucis et raro facit, Inaffabilis, Polyb. [5, 34, 4.] Synonymum ei est ἀπροσήγορος. [Plut. Mor. p. 27, E, schol. Hom. Il. B, 514. Hemst. Thom. M. p. 254 : Δυσπρόσοδος, ... ὁ δύσκολος καὶ δ. Schæf. Adde l. Theodori Metoch. s. v. Δυσδιόδευτος appositum. G. D. Basil. t. 1, p. 391, A : Νῦν δὲ κατηφὴς εἶ καὶ δ. Unde τὸ δυσέντευκτον i. q. δυσεντευξία. Philo vol. 2, p. 520, 41 : Τὸ δ. ἐπιτηδεύων ἐπὶ μόνων τούτων, His solis data opera aditum difficilem reddens; et Joseph. Ant. Jud. 13, 2, 1 : Διὰ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτοῦ καὶ τὸ δ. || Cujus occursus molestus est, Intolerabilis. Gregor. Nyss. t. 1, p. 179, C : Ἀκοῇ πάσῃ δυσέντευκτος. Joann. Camen. De exc. Thess. p. 276, 34 : Ὁ δ. θήρ. Basil. t. 2, p. 240, C : Γέρουσι δυσεντεύκτοις. Hase.] E

[Δυσεντευξία, ἡ, Difficilis aditus. Δυσεντευξίαν ζηλῶσαι Diodor. 19, 9. De ægrotis Cassius Probl. 80, p. 355, 14. Hemst.]

[Δυσένωτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter unitur s. conjungitur. Marc. Anton. 11, 8.]

[Δυσεξάγγελτος, ὁ, ἡ, Quem nefas est enunciari. Alexander mon. Orat. Grets. p. 3, B : Ὑπέρογκα καὶ δυσεξάγγελτα ἐν τοῖς συντάγμασιν αὐτοῦ ἐκληρήσας. Hase.]

[Δυσεξαγόρευτος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Jo. Climac. p. 299, 3 : Οὐδεὶς γὰρ ἕτερος λογισμὸς οὕτως δ. Hase.]

Δυσεξάγωγος, ὁ, ἡ, Qui difficile educitur, vel exportatur, Difficilis exportatu. [Hippocr. De insomn. p. 107 : Εἰ δὲ ὁ ἥλιος τοιοῦτό τι πάσχει, ἰσχυρότερον τοῦτο ἤδη καὶ δυσεξαγωγότερον. ἄ]

Δυσεξάλειπτος, ὁ, ἡ, Difficile delebilis, Qui difficile deletur s. obliteratur. Herodian. 2, [3], metaphorice : Τὸ γὰρ λυπῆσαν δυσεξάλειπτον. [Polyb. Excerpt. Vat. p. 460 : Ἐνεργάζεσθαί τινα δ. εὔνοιαν. G. D. Longin. De subl. 7, 3 : Ἰσχυρὰ δὲ ἡ μνήμη καὶ δ. Diodor. 3, 6 : Ἀρχαία καὶ δυσεξαλείπτῳ συνηθείᾳ. ἄ]

Δυσεξάλλακτος, ὁ, ἡ, Ægre mutabilis s. commutabilis, Qui in aliam naturam verti vix potest. At pro δυσεξάλλακτα [δυσεξάλακτα codex], quod Hesych. exp. δυσέκφευκτα, scr. potius δυσεξάλυκτα.

[Δυσεξάλυκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter effugitur. V. Δυσεξάλλακτος.]

[Δυσεξάντλητος, ὁ, ἡ, Difficilis exhaustu. Eustath. Opusc. p. 230, 44 : Οἶνον καὶ ἔλαιον στέξαντα μέχρι πολλοῦ εἰς δυσεξάντλητον.]

[Δυσεξάνυστος, ὁ, ἡ, Difficilis effectu. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 170, A. G. Dind.]

Δυσεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui difficile consumitur. VV. LL. [Hippocr. p. 383, 9 : Ὑγρὴ τροφὴ δ. Basil. M. vol. 1, p. 28, C, de deo : Διὰ τὴν ἄῤῥητον σοφίαν τοῦ τὴν ἀντίπαλον τῷ περὶ φύσιν δυσεξανάλωτον εἶναι οἰκονομήσαντος. ἄᾶ G. Dindorf.]

Δυσεξαπάτητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσαπάτητος [Qui difficulter decipitur. Plato Rep. 3, p. 413, C; Xenoph. Ages. 11, 12; Plut. V. Ages. c. 38].

Δυσέξαπτος, ὁ, ἡ, Qui ægre accenditur. [Plut. V. Rom. c. 27 : Αὕτη γὰρ ψυχὴ ξηρὰ, ἀρίστη, καθ' Ἡράκλειτον, ὥσπερ ἀστραπὴ νέφους διαπταμένη τοῦ σώματος· ἡ δὲ σώματι πεφυρμένη καὶ περίπλεως σώματος, οἷον ἀναθυμίασις ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης, δυσέξαπτός ἐστι καὶ

δυσανακόμιστος. Pallad. De febr. p. 70, a Weigel. cit.: Δ. ὡς ἐπὶ τῶν ὑγροτέρων ξύλων τὸ πῦρ ἐστιν ἰδεῖν. Stephan. schol. in Galen. vol. 1, p. 284. G. Dindorf.]

[Δυσεξαρίθμητος, ὁ, ἡ, Vix numerabilis. Polyb. 3, 58, 6; Plut. Mor. p. 667, E. Scott. Orig. Philoc. 26, p. 96 : Ἄλλα δὲ δυσεξαρίθμητα οἴσουσιν οἱ βουλόμενοι ἐν σωματικοῖς καὶ τοῖς ἐκτὸς εἶναι ἀγαθὰ καὶ κακά. Seager. Nilus Epist. p. 489. G. D. Theophyl. Bulg. in Latt. 279 Mingarell. Boisson.]

[Δυσεξάτμιστος, ὁ, ἡ, Difficilis exhalatu. Galen. vol. 2, p. 392 : Ὑγροῦ σύστασις δ. καὶ δυσδιαφόρητος. G. Dindorf.]

[Δυσεξειλήτως. Schol. Theocr. 14, 51, a Boisson. cit. : Μῦς γευόμενος πίσσης λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων καὶ δ. ἀπαλλασσομένων, Ita ut difficulter se expediant.]

[Δυσεξέλεγκτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad refellendum, Difficilis deprehensu. Plato Phæd. p. 85, C : Τῶν ἀνθρωπίνων λόγων δυσεξελεγκτότατον. Dionys. A. R. 3, 5 : Ἀφανῆ καὶ δ. εὑρόντας φάρμακα διὰ τούτων τὸν ἄνδρα ἀνηρηκέναι.]

[Δυσεξέλευστος, ὁ, ἡ, Difficilis exitu. Tzetz. Hist. 11, 558 : Καμπαῖς δυσεξελεύστοις (labyrinthi).]

Δυσεξέλικτος, ὁ, ἡ, Difficilis explicatu et evolutu. Dionys. H. De Thuc. [propr. § 2] : Τά τε σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα. Bud. [Plut. Mor. p. 968, C : Κινήσεις δυσεξελίκτους ἀνακυκλεῖν· V. Brut. c. 13 : Κυκλεῖ τι παρ' ἑαυτῷ δύσφορον βούλευμα καὶ δ. Gregor. Thaum. p. 62, D : Ἀμήχανόν τινα καὶ δ. πλοκήν. || Adverb. Δυσεξελίκτως schol. Pind. Nem. 7, 155, a Boisson. cit. : Ὅταν δ. ἀναπολῶσι τὰ αὐτὰ πολλάκις (λέγοντες).]

[Δυσεξέργαστος, ὁ, ἡ, Difficilis elaboratu. Eustath. p. 1394, 7 : Ὁ ποιητὴς τὸ τερατωδέστερον ἐπελέξατο καὶ ἀληθῶς δυσεξέργαστον.]

Δυσεξερεύνητος, ὁ, ἡ, Investigatu s. perscrutatu difficilis. Aristot. Polit. 7, [c. 11] : Δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τῶν οἰκήσεων διάθεσις καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιτιθεμένοις.

Δυσεξεύρετος, ὁ, ἡ, Inventu s. Adinventu difficilis. [Aristot. H. A. 9, 5 : Τόποις χαλεποῖς καὶ δ. Plut. Mor. p. 407, F : Ἡρώων ἀπόρρητοι θῆκαι δυσεξεύρετοι. Δυσεξεύρητα vitiose ap. Marcum Erem. p. 202. G. D.]

[Δυσεξήγητος, ὁ, ἡ, Difficilis explicatu. Justin. Mart. Apol. 1, p. 44 : Τὸ θεὸς προσαγόρευμα οὐκ ὄνομά ἐστιν, ἀλλὰ πράγματος δυσεξηγήτου ἔμφυτος τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων δόξα. Cyrill. Al. In Joh. l. 6, p. 596 : Δυσεξήγητον καὶ ἀπορίας πολλῆς τὸ προκείμενον· et lib. 11, c. 10, p. 988 : Δ. καὶ δυσχερὲς εἰς νόησιν τὸ εἰρημένον. Suicer. Darii epist. ad Heraclit. ap. Diog. 9, 13 : Λόγον περὶ φύσεως δυσνοήτων τε καὶ δυσεξήγητον.]

[Δυσεξημέρωτος, ὁ, ἡ.] Δυσεξήμερος, Qui difficulter ἐξημεροῦσθαι et cicurari potest, Difficilis cicuratu s. mansuefactu. [Δυσεξημερώτατα ex Plut. V. Artox. c. 25, ubi nunc recte legitur : Τῶν θηρίων τὰ ἀτιθάσευτα καὶ δυσεξημέρωτα.]

[Δυσεξήνυστος, ὁ, ἡ.] Δυσεξήνυτος, Effectu difficilis. Δυσεξήνυτος δεσμὸς, Inenodabilis nexus, [Eustath. p. 384, 5 ex] Eur. [Hipp. 1237], ut habent VV. LL. [Nunc ex codd. restitutum : Δεσμὸν δυσεξήνυστον (cod. Paris. δυσεξέλικτον) ἕλκεται δεθείς.]

[Δυσεξίατος, ὁ, ἡ, Vix sanabilis. Kusteri conjectura, de qua v. s. Δυσεξίτητος.]

[Δυσεξίλαστος, ὁ, ἡ, Ægre placabilis. Πένθη δ. Plut. Mor. p. 609, E.]

Δυσεξίτηλος, ὁ, ἡ, Qui difficulter dilabitur s. evanescit. [Strabo 11, p. 513 : Δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος. G. D.] Dioscor. 7 [Ther. c. 3, p. 425 : Σκορόδων καὶ πράσων καὶ κρομμύων ἐδωδή· καὶ ταῦτα γὰρ τὸ ὅλον δυσμετάβλητα καὶ δυσεξίτηλα. Παραμένουσι γὰρ αὐτῶν αἱ ποιότητες ἐπὶ πλείους ἡμέρας. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. Ev. 1, p. 40, A : Ἥτις (μυθοποιία) συνεργηθεῖσα χρόνῳ δυσεξίτητον τὴν κατοχὴν αὐτῆς εἴργασται. Leg. δυσεξίτηλον, nisi illud pari potestate capiatur. Hemst. Plut. Mor. p. 696, D : Ὥστε παραμένειν δυσεξίτηλον (τὸ ἔλαιον). ἴ]

Δυσεξίτητος, ὁ, ἡ, Difficilis exitu : ut Hesych. quoque δυσεξίτητα exp. δυσκόλως ἐξοδευόμενα. [Addit Hesych., ἢ δυσθεράπευτα, quod Kusterus ad δυσεξίατα refert, conjectura probabili, præsertim si Ionicam formam ponas δυσεξίητα. G. D. Etym. M. p. 238, 41 : Γοργύρα...καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξιτήτους (in δυσζητήτους corruptum in Lex. rhet. p. 233) κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας. Eustath. p. 15 ed. Polit. Angl. De possessione, quam difficile est excutere, Sanchuniath. ap. Euseb. Præp. ev. p. 40, A : Δυσεξίτητον τὴν κατοχὴν αὐτῆς εἴργασται, nisi tamen lectio vitiosa. Hase.]

[Δυσέξιτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσεξίτητος. Suid. : Δ. τόπος, ἀδιόδευτος. Diodor. 3, 44 : Κόλπος ... σκολιὸν καὶ δυσέξιτον ἔχει τὸ στόμα, ubi codex unus δυσεξίτητον, alii δυσδιεξίτητον. Quod fortasse præstat. Sic φάραγξι δυσεξιτήτοις in Exc. p. 579, 3. G. Dind.]

[Δυσεξόδευτος, ὁ, ἡ. V. Δυσδιεξόδευτος.]

[Δυσέξοδος, ὁ, ἡ, Difficilis exitu, Difficilem exitum habens. Hippocr. p. 1133, B : Τοῖσι δὲ πολλοῖσι δυσέξοδον τοῦτο. Tumores laxos intelligit, qui aqua intercute laborantibus femora attingunt, quod est pene deplorati morbi indicium. Foes. Lycophro 1099 : Δυσεξόδους ζητῶν κελεύθους. « Aristot. Polit. 7, 11 : Δυσέξοδος ... τοῖς ξενικοῖς. Pausan. 2, 31, 1 : Τὸ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου δυσέξοδον. Eunap. p. 213, 5 : Πράγματα ἀμήχανα καὶ δυσέξοδα. » Hemst. Plut. Mor. p. 980, F.]

Δυσέξοιστος, ὁ, ἡ, Elatu s. Expositu difficilis; Hesych. enim δυσέξοιστον exp. non solum δυσεκκόμιστον [ut Suidas], sed etiam δυσερμήνευτον. [Hoc sensu Cyrill. Al. Adv. Julian. 1, p. 19 : Διὰ τὸ δυσπερινόητον αὐτῶν καὶ δυσέξοιστον, Propter difficultatem ea concipiendi et exponendi. Ib. p. 20 : Δυσέξοιστά τέ ἐστι καὶ δυσέκφραστα τὰ τῆς θεότητος ἴδια καὶ ἐξαίρετα. Suicer. Porphyr. Vita Pythag. p. 202, 29. Hase.]

[Δυσέξοχος, ὁ, ἡ, Scopulosus. Eustath. ad Dionys. P. 389 : Δυσράχιον γάρ ἐστιν (Dyrrhachium), ὅ ἐστι δυσέξοχον. Wakef.]

[Δυσέπακτος, ὁ, ἡ, Difficilis attractu. Philo Belop. p. 58, 23 : Ὁ γὰρ τοιοῦτος (funis) ἐν μὲν ταῖς ἀγωγαῖς δ. καὶ βίαιος ἐστίν. Hase.]

[Δυσεπανόρθωτος, ὁ, ἡ, Vix emendabilis. Theo Progymn. p. 126 : Μετάνοιαν φέρει καὶ δυσεπανόρθωτόν ἐστι. Hemst. Nectar. Hom. p. 6 ed. Par. 1554. Boisson.]

Δυσεπέκτατος, ὁ, ἡ, Qui difficulter extendi potest. [Πνεύμων δ. Palladius vol. 2, p. 81, 82 ed. Dietz. G. Dindorf.]

Δυσεπήβολος, ὁ, ἡ, Conjectu difficilis, Quem attingere et assequi difficile est : ut accipiunt in hoc l. Suidæ de Agapio philosopho : Ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀπορίων ἀποβολῇ δυσεπηβόλων.

[Δυσεπίβατος, ὁ, ἡ, Difficilis aditu. Apollodor. Poliorc. p. 32; Diodor. 1, 69 (ubi aliquot codd. ἀνεπιβάτου); Pollux 1, 171.]

[Δυσεπίβολος, ὁ, ἡ, Difficilis accessu. Æneas Poliorc. c. 8 : Τὴν χώραν δ. εἶναι τοῖς πολεμίοις. Angl. Paul. Alex. Apotel. p. 52, 19 : Ἀργοπράκτους δὲ, καὶ δυσεπιβόλους, καὶ δυσπερικτήτους· ubi vertitur : Quorum conatus sunt difficiles. Hase.]

Δυσεπιβούλευτος, ὁ, ἡ, Qui insidiis peti circumvenirive difficulter potest, Cui insidiari difficile est : Cui non facile fiunt insidiæ, e Xen. [Hipparch. 4, 11 : Δυσεπιβουλευτότεροί εἰσιν ἀφανεῖς ὄντες. Δυσεπιβουλευτότατον Ages. 6, 7. Apollodor. Poliorc. p. 14. Jo. Cinnam. p. 18, A : Τὰ τῇ προνοίᾳ καθάπαξ δεδογμένα δυσανάλυτα πάντῃ καὶ λογισμοῖς ἀνθρώπων δυσεπιβούλευτα. || Δυσεπίβουλος. Eustath. Opusc. p. 354, 62 : Οὐκ οἶδα γὰρ ὅ τι γνοῦσα ἡ φύσις σκληρὰν οὕτως ὀπώραν οὕτω πως ἠσφαλίσατο καὶ δυσεπιβουλότατον εἰργάσατο τὸν καρπόν. Nisi δυσεπιβούλευτον scripsit. G. Dind.]

[Δυσεπίγνωστος, ὁ, ἡ, Difficilis cognitu. Appian. Civ. 1, 18 : Τὸ τῶν πλουσίων ἀδίκημα, καίπερ ὂν μέγα, δ. ἦν. Bast. Gregor. Nyss. Contra Arium et Sabellium p. 9 ed. Mai. : Τί δ' ἂν εἴη δυσεπιγνωστότερον, ἢ ἡμέρα τῆς συντελείας ἢ αὐτὸς ὁ θεὸς καὶ πατήρ, G. D. Hesych. : Δυσξύμβολος, δυσεπίγνωστος. Procl. in Plat. Parmen. 2, 82. Boiss. Schol. Eur. Med. 1196 : Πᾶσιν ἄλλοις σφόδρα δ. ἦν.] Δυσεπίγνωστον εἴδωλον, Simulacrum difficile cognitu, Synes. De insomn. [p. 152, C.]

[Δυσεπίθετος, ὁ, ἡ, Difficilis invasu. Æneas Tact. procem. p. 1 : Φοβεροὺς τοῖς ἐναντίοις καὶ δυσεπιθέτους εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον.]

[Δυσεπιθύμως. Greg. Naz. in Matthæi Lect. Mosq. vol. 2, p. 40 : Γνώσῃ δὲ πάλιν τὸ μειδιαστικὸν διὰ τοῦ σπληνὸς ἐνεργεῖν τὴν ψυχὴν δυσεπιθύμως πρὸς τοὺς γέλωτας ἔχουσι, Non cupientibus.]

Δυσεπικούρητος, ὁ, ἡ, Cui difficulter auxilium ferri

potest, auxilio venire difficile est. Alcidam. [p. 86 ed. Reisk., 49 Bekk.], δ. ἀπορία.

[Δυσεπικράτητος, ὁ, ἡ, Qui difficulter retinetur. Marcus Eremita p. 894, A : Δ. γίνεται. Boisson.]

Δυσεπίκριτος, ὁ, ἡ, De quo vix potest judicari. [Apollon. Tyan. Ep. 19 : Τὸ δὲ ἄριστον δυσεύρετόν τε καὶ δυσεπίκριτον, Dijudicatu difficile. Hase.]

[Δυσεπίληπτος, ὁ, ἡ, Difficilis intellectu, Obscurus. Jo. Chrysost. vol. 1, p. 693, 28 : Ἀμφότερα γὰρ δυσεπίληπτα· Hom. 63, vol. 6, p. 652, 5 : Πολλὴ δυσκολία ἐν τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ καὶ δυσεπίληπτα τὰ βιβλία. Seager. Aliter schol. Eur. Hipp. 883 : Δυσεκπέρατον δὲ δυσαπάλλακτον, δυσεπίληπτον.]

[Δυσεπίμικτος, ὁ, ἡ, Qui commercium cum aliis non habet. Strabo 3, p. 155 : Δυσεπίμικτοι δ' ὄντες ἀποβεβλήκασι τὸ κοινωνικὸν καὶ τὸ φιλάνθρωπον. Plut. Mor. p. 917, C : Τὸ ἄστοργον καὶ δ. Porphyr. De abst. 4, 6 : Σεμνοὺς δὲ αὐτοὺς παρεῖχε καὶ τὸ δ. Ubi alii Strabonis ll. ap. Rhoer. p. 310.]

[Δυσεπινόητος, ὁ, ἡ, Difficilis intellectu, Obscurus. Marc. Anton. 6, 17 : Ὁδῷ δυσεπινοήτῳ. Julian. Or. 1, p. 12, B : Σωτηρίας τρόπον δυσεπινόητον. Scott.]

[Δυσεπισκόπητος, ὁ, ἡ, Difficilis ad assequendum, Difficilis intellectu. Phot. Bibl. p. 156, 30 : Ἐξ ὧν αὐτῷ τῇ συγγραφῇ καὶ τὸ ἀσαφὲς καὶ δ. διατρέχει. Sic cod. Ven. Vulgo δυσεπίκτητον. G. Dind.]

[Δυσεπίστροφος, ὁ, ἡ, Difficilis conversu. Appian. Mithr. c. 42 : Ἅρματα δ.]

Δυσεπίσχετος, ὁ, ἡ, Qui difficulter inhiberi s. cohiberi potest aut retineri : ut δ. αἱμορραγία [ap. Galen. vol. 10, p. 110, Aretæum p. 107, 18, et Paul. Æg. p. 154, 20. || Adverb. Δυσεπισχέτως Galen. vol. 7, p. 319 : Τὸ αἷμα ... ἐξακοντίζεται δ. G. Dind.]

[Δυσεπίτευκτος, ὁ, ἡ, Qui ægre obtineri potest. Diodor. 17, 93 : Ὁρῶν δ. τὴν ἐπὶ τοὺς Γανδαρίδας στρατείαν οὖσαν· Exc. vol. 2, p. 591 : Εἰς πολλὰς γὰρ ἐπιβολὰς δυσεπιτεύκτους ἔσχε τὰς πράξεις. Hesych. : Δυσπετέστερος, ... δυσεπιτευκτότερος. Hippiatr. p. 84.]

[Δυσεπιτήδευτος, ὁ, ἡ, In quo difficulter elaboratur. Cyrill. Al. Hom. Pasch. 11, p. 142 : Ἅπαντες μὲν ἡ δυσπόρευτον ἡγεῖσθαι μηδὲν, εὐστιβὲς δὲ λίαν καὶ τὸ τραχὺ, εὐκατέργαστον δὲ κομιδῇ καὶ ὅπερ ἂν εἴη δυσεπιτήδευτον. Suicer.]

Δυσεπιχείρητος, ὁ, ἡ, Qui non facile invadi potest, Quem non facile aggredi quis possit, s. invadere, aut adoriri : et vicissim Εὐεπιχείρητος, Qui facile invadi potest, etc. sequendo formam interpretationum quæ nomini proxime præced. [Ἐπιχειρητής] datæ fuerunt. Redditur etiam, Facilis invasu s. aggressu, item Captu facilis. At vero problemata εὐεπιχείρητα, Quæ facile astrui et confici possunt, ut δυσεπιχείρητα, Quæ ægre astrui et confici possunt. Aristot. Top. 8, [c. 2 med.] : Οὔκουν λανθάνει ὅταν δυσεπιχείρητος ᾖ ἡ θέσις. [Id. Analyt. pr. 1, 25 : Δυσεπιχειρητότερον.] Alex. Aphr. in ejusd. operis l. 2 : Ἐπεὶ γὰρ πᾶν εὐεπιχειρητότερον γίνεται σαφέστερον γενόμενον, φησὶ δεῖν μεταλαμβάνειν τὸ ἀσαφέστερον εἰς τὸ σαφέστερον, καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν πειρᾶσθαι· εὐπορωτέρα γὰρ ἡ πρὸς τὸ σαφὲς ἐπιχείρησις. [Δυσεπιχείρητος, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno p. 180. Boisson. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 6, D : Δ. θριγκούς. G. Dind.]

Δυσεπούλωτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσαπούλωτος : δ. ἕλκη, Ulcera quæ cicatricem ægre recipiunt. [Galen. vol. 13, p. 268.] Verum quum et τὰ κακοήθη eam non admittant, hæc differentia est, quod δυσαπούλωτα appellentur, Quum locus affectus ejusmodi dispositionem non contraxerit, ut quod ad ipsum influit bonum probumque, corrumpat; κακοήθη autem, Quum locus affectus corrumpit quicquid influit.

[Δυσέραστος, ὁ, ἡ, Infelix amoris. Max. Tyr. vol. 1, p. 35 : Κἂν ταῖς τῶν πόνων ὁμιλίαις οὐδεὶς πονεῖ πόνου ἐρῶν· ἢ γὰρ ἂν εἴη δυσεραστότατος. Sic HSt. Vulgo δυσεραστότερος. Ingratus amantibus, ap. Meleagr. in Anth. Pal. 5, 172 : Ὄρθρε τί μοι δυσέραστε ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέστης; et 173 : Ὄρθρε τί νῦν δυσέραστε βραδὺς περὶ κόσμον ἐλίσσῃ;]

[Δυσεργασία, ἡ, Rerum agendarum difficultas. Artemid. Onirocr. 1, 67 : Ὀδύνας σημαίνει καὶ δυσεργίας, διὰ τὸ δύσπεπτον. Hase.]

Δυσέργαστος, ὁ, ἡ, Factu difficilis. [Cyrill. Alex. In Haggæi c. 2, p. 644 : Ὀκνηροὶ ἦσαν καὶ δυσέργαστοι, Difficiles ad labores subeundos. Suicer.]

[Δυσέργεια, s. Δυσεργία, ἡ, Impedimentum agendi, Difficultas. Hero Autom. p. 268 : Τὰ παραχαλασμάτια αὐτῶν πρὸς τὸν ἄξονα προσκολλῶ, ἵνα μή τινα αὐτῶν ταραχθέντων δυσέργειαν παρέχηται. Segnities. Appian. Syr. c. 19 : Σφᾶς εἰδότες ὑπὸ ἀργίας καὶ τρυφῆς δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος ἐς δυσεργίαν διεφθαρμένους. Clem. Al. Strom. 4, p. 623 : Ὥσπερ ἀδύνατον δυσεργείᾳ γνῶσιν ἐπακολουθεῖν.] Δυσεργία, ἡ, Difficultas. Exp. et aliter a Suida : sed Δυσερμία [quod Suidæ quoque ex codd. restitutum est] Hesych. habet in illa signif., sicut et εὐερμία : de quibus et ipsum Suid. lege in Εὐερμία.

Δυσέργημα, τὸ, exp. Molestia : sed sine exemplo. [Diosc. Ther. p. 422, C : Ἄλλων δυσεργημάτων ἧσσον ἢ μᾶλλον ὀχλούντων.]

[Δυσεργής. V. Δύσεργος.]

[Δυσέργητος lectio vitiosa. V. Δυσενέργητος.]

[Δυσεργία. V. Δυσέργεια.]

Δύσεργος, et Δυσεργὴς, ὁ, ἡ, Operosus, Difficilis. [Δύσεργος εἰσβολὴ Polyb. 28, 8, 3.] Plutarch. Symp. 4, [p. 663, E] : Παγχάλεπον, ὦ ἑταῖρε, καὶ δύσεργον, Valde difficile est et magni operis. Δυσεργὲς πρᾶγμα, Appiano Res difficilem partu. [Appian. Hisp. c. 71 : Μεθιπταμένους δυσεργὲς ἡγούμενος εἶναι καταλαβεῖν. Sic Syr. c. 37, Mithr. 94, Civ. 5, 12. Id. Hisp. c. 63 : Τὸν Οὐριάθου πόλεμον ... δυσεργότατον αὐτοῖς γενόμενον. Pausan. 3, 21, 4, ab Hemst. cit. : Αἴθοι δυσεργεῖς. Oribas. p. 19 ed. Mai. : Δυσεργεστέρα ... ἡ χειρουργία. Hesych. : Χαλεπὸν, δύσεργον.] Theophr. [H. Pl. 5, 1, 1], δύσεργος ὕλη, Materia difficilis ad fabricam, VV. LL. [Δυσεργὲς χώριον, Terra aspera, gramm. in Montef. Bibl. Coisl. p. 602 et Hesych. s. v. Φελλεὺς et Φελλός. || « Signif. activa, Ignavus, Segnis. Bion. 6, 5 : Χεῖμα δύσεργον, sicut Virgilius dixit, *Hiems ignava colono*, id est iners et inepta operi rustico. » Brunck. Appian. Syr. c. 16 : Τοῦ στρατοῦ δυσέργου πρὸς ἅπαντα ὄντος. Νωθρὸς καὶ δύσεργος Plut. Alex. c. 33.]

[Δυσέργως, Segniter, Difficulter. Δ. κινεῖσθαι Plut. V. Demetr. c. 43.]

Δυσερεύνητος, ὁ, ἡ, Cujus difficilis est scrutatio, Qui non facile indagari potest. [Joseph. Bell. Jud. 1, 16, 5 : Ποιούμενοι τὰς ἀναφυγὰς εἰς τὰ ἕλη καὶ τὰ δυσερεύνητα τῶν χωρίων. Hase.]

Δυσέρημος, ὁ, ἡ, Desertus, Desolatus : vel Difficilis ob solitudinem. [Philipp. in Anth. Pal. 9, 561 : Πάγος δ.]

Δύσερις, [et Δύσηρις], ὁ, ἡ, Contentiosus, Morosus. Aristot. Eth. 4, 6 : Ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσκολος καὶ δύσερις· Eth. 2, 7, ἀηδὴς, δύσερις et δύσκολος opponuntur τῷ ἅρεσκος et κόλαξ. Isocr. Ad Demon. [p. 8, D] : Ὁμιλητικὸς δ' ἔσει, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος· ubi opp. ei ὁμιλητικὸς et veluti synonymum a latere collocatur δυσάρεστος. Plato De Leg. 9, [p. 863, B] iram vocat δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα. [Ib. p. 864, A : Οὐκ ἔστι ταυτὶ ὀνομάτων πέρι δύσερις λόγος. Plut. Mor. p. 80, B : Εἰ τὸ φιλόνεικον καὶ δύσερι περὶ τὰς ζητήσεις ἀφαιρεῖται. Eadem adjectiva conjungunt Philo vol. 1, p. 360, 5, aliique non raro. Hesych. : Δύσεριν, φιλόνεικον, παρὰ τὸ δυς καὶ τὴν ἔριν.] Gregor. : Οἷον δὲ αὐτῶν κἀκεῖνο, ὡς λίαν δ. καὶ ἀναίσχυντον, i. e. Qui improbe contendunt, Bud. [Attica forma Δύσηρις est, Platoni restituenda ex Mœride p. 126 : Δυσήριδος (δυσήριτος vel δυσήριστος Pierson.) καὶ Δύσηρις Ἀττικῶς, καὶ Πλάτων Νόμων θ' · δύσερις Ἑλληνικῶς. Ea Pindarus quoque utitur Ol. 6, 33 : Οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνεικος ἄγαν, ubi libri deteriores οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὢν δύσερίς τις ἄγαν. || Nomen pr. Δύσηρις ap. Anacr. Epigr. 14, 1 : Πραξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δ. Alius ap. Hippocr. p. 1149, C : Ἀμφίπολος ἐν Λαρίσσῃ Δυσήριδος νέη οὖσα. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 707.]

Δυσέριστος, ὁ, ἡ, De quo contendere difficile est, In infelici contentione positus. Soph. El. [1384] : Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, i. e. τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακόν, schol. Funestum sanguinem spirans Mars. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 37, 7 : Δυσέριστος, οὐ μόνον δύσερις.] || Δυσήριστοι Hesychio sunt δυσέριστοι, φιλόνεικοι, ἀμφίβολοι, Contentiosi : vel potius Difficiles in contentione, Infestis inter se contendentes animis.

Δυσερμήνευτος, ὁ, ἡ, Explicatu difficilis, in Ep. ad Hebr. [5, 11, et ap. Hesych. s. v. Δυσέξοιστον. || Adverb. Δυσερμηνεύτως ap. Eustath. p. 767, 3 : Καιρίως εἴρηται καὶ ὁ.]

Δυσερμία, ἡ, Hesychio κακὴ εὐτυχία [ἀποτυχία Suidas], Mala fortuna, Infortunium. [Etym. M. p. 291, 49 : Δυσερμία, ἡ δυστυχία, ἡ κακὴ ἐπιτυχία. Εὐερμίαν γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸν Ἑρμῆν εἰς πολλὰ παρακαλεῖσθαι βωφελῆ. Similiter Phot. Lex. p. 29, 15.]

Δύσερμος, ὁ, ἡ, Suidæ δύσελπις : aliis Infelix. [Ap. Suid. cod. Paris. addita ὡς particula, Δύσερμος, ὡς δύσελπις. Hoc dicit gramm., eandem rationem habere δύσερμος atque δύσελπις. Gaisford.]

[Δυσερνὴς, ὁ, ἡ, Difficulter crescens. Pollux 1, 231 : Δένδρον δυσανθὲς, δυσερνές.]

Δύσερως, ὁ [Genitivum τοῦ δύσερω ponit Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1197, ubi nominativus pravo accentu scribitur δυσέρως, contra præceptum Arcadii p. 94, 1. G. D.], Qui infelici aut etiam pernicioso amore tenetur, Perdite amans. Theocr. [1, 85] : Δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί. [Meleag. in Anth. Pal. 12, 137 : Ὀρθροβόας δυσέρωτι κακάγγελε.] Bud. p. 833. Et c. gen. [Eur. Hipp. 193 : Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες τοῦδε. Thucyd. 6, 13 : Δυσέρωτας τῶν ἀπόντων.] Lucian. [Tim. c. 26] : Οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, pro Ita perdite te amantes. Xen. autem [OEc. 12, 13] dixit aliquem esse δυσέρωτα τῶν ἀφροδισίων, pro Amore perdito rei Venereæ captum. Item ipse ἔρως dicitur δύσερως et δύσποτμος a Plut. Pericle [c. 20]. || Hinc Δυσερώτως διακεῖσθαι, pro Perdito amore captum esse, infelici.

[Δυσερωτιάω, Perdite amo. Achill. Tact. 5, 1, p. 103, 23 : Πρὸς τὴν ὄψιν δυσερωτιῶν. Quod participium annotavit Pollux 6, 189. (Simplici ἐρωτιᾶν utitur Achill. 6, 20, p. 148, 16.) Cum genit. Plutarch. ap. Stob. Floril. p. 233. Schneid.]

[Δυσερωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui s. Qualis perdite amantium est. Pollux 6, 189.]

[Δυσερώτως. V. Δύσερως.]

[Δυσέσβολος. V. Δυσείσβολος.]

Δυσετηρία, ἡ, Malus annus s. Sterilitas anni. [Pollux 1, 52.]

[Δυσετυμολόγητος, ὁ, ἡ.] Δυσετυμολόγητον ὄνομα, Nomen cujus etymologia vix reddi potest, s. Cujus cur ita nominatum sit vix reddi ratio potest : quale esse dicitur Ἀθηνᾶ. [Phurnut. N. D. c. 20, p. 185 : Τὸ δ' ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς δ. διὰ τὴν ἀρχαιότητα. Wakef.]

[Δυσευκάθαρτος lectio vitiosa. V. Δυσεκκάθαρτος.]

[Δυσευλογέω, Non benedico. Theodor. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 541 : Χαλαζοβολεῖται μὲν γάρ μοι τὸ σῶμα ... ταύταις χαλάζαις ταῖς δυσευλογουμέναις. Boiss.]

[Δυσεύνητος, ὁ, ἡ. V. Δυσευνήτωρ.]

[Δυσευνήτωρ, ορος, ὁ, Infaustus tori socius. Æsch. Sept. 292 : Δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσευνήτορας (scr. δυσευνάτορας cum Blomfieldo) πάντροφος πελειάς. Schol. : Δυσευνήτορας δὲ, δυσευνήτους, διὰ τὸν φόβον τοῦ δράκοντος. Libri plurimi δυσευνήτειρα contra metrum, pauci δυσευνάτειρα : quam lectionem interpretatur alius schol., ἀγρυπνος διὰ τὸν φόβον.]

[Δυσευπόριστος, ὁ, ἡ, Difficilis paratu. Alex. Trall. 1, p. 76 : Ταῦτα μὲν πολυσύνθετα καὶ δυσευπόριστα.]

Δυσεύρετος, ὁ, ἡ, Inventu difficilis [Æsch. Prom. 816 : Τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπανδίπλαζε (scr. ἐπανδίπλαζε). Eur. Bacch. 1219 : Ἐν ὕλῃ κείμενον δυσευρέτῳ. Xenoph. De vect. 4, 13 : Οὐδέν τι ἀξιῶ θαυμάζεσθαι ὡς δυσεύρετόν τι ἐξευρηκώς. Plut. Mor. p. 97, B : Σπάνιον καὶ δυσεύρετόν ἐστι φίλος βέβαιος. G. D.] : ut δυσεύρετον χρῆμα ap. Lucian. [Tim. c. 25. Hesych. : Δυσέκλυτος, δυσεύρετος. Phot. Bibl. p. 145, 32 : Ἡ πολυθρύλητος καὶ δ. θεολογία. Hesych. et Suid. : Δυσθήρατος, δυσεύρετος (δυσέρευτος codex Hes.).]

[Δυσεύχωστος lectio vitiosa. V. Δυσέγχωστος.]

Δυσέφικτος, ὁ, ἡ, Ad quem vix pertingere s. pervenire possumus [Plut. Mor. p. 65, E : Τῶν τόπων τὰ ὑψηλὰ δυσπρόσοδα καὶ δυσέφικτα γίνεται τοῖς ἐπιβουλεύουσι], Quem vix assequi possumus, Non facile, Vix assequendus, Cui vix pares sunt vires nostræ. [Δυσέφικτος καὶ μέγας ὁ στέφανος, Polyb. 32, 11, 3. Τὴν ἄλλην πομπὴν λέγειν ἐστὶ δυσέφικτον, 31, 3, 12. Schweigh. Hesych. : Δυσέφικτον, δυσκατάληπτον. Apollon. De synt. p. 151 (148 Bekk.) : Δυσέφικτον ἐγίνετο διαγνῶναι πότερόν τίς τινος κήδεται. Jo. Chrysost. In Epist. ad Phil. serm. 8, vol. 4, p. 46, 33 : Ἵνα δυσέφικτον εἶναι νομίσῃς τὴν ἀρετήν.] Compar. δυσεφικτότερος Gregor. Naz. [Or. 16, p. 261, D : Τὸ δὲ ὑπὲρ ἡμᾶς ὅσῳ δυσεφικτότερον, τοσούτῳ θαυμασιώτερον.]

[Δυσέφοδος, ὁ, ἡ, Difficilis incessu. Diodor. 1, 57 : Ἡ κρατίστη τῆς Αἰγύπτου ... δυσεφοδωτάτη γέγονε. Libri aliquot δυσεφοδεστάτη.]

[Δυσέψανος, ὁ, ἡ, Difficilis coctu. Suid. s. v. Ἑψανόν : Ἀτέραμνον τὸ δυσέψανον. Idem s. v. Τέραμνον. Hemst.]

[Δυσέψητος, ὁ, ἡ, Difficilis coctu. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 20, 16 : Τῶν δυσεψήτων ὀσπρίων.]

Δυσζηλία, i. q. Zelotypia, ex Athen. [13, p. 589, B], de Laide : Ἀναιρεθῆναι φάσκων αὐτὴν ὑπό τινων γυναικῶν ἐν Θετταλίᾳ, ἐρασθεῖσάν τινος Παυσανίου Θετταλοῦ, κατὰ φθόνον καὶ δυσζηλίαν.

Δύσζηλος, ὁ, ἡ, Æmulus, Invidus, In malam partem æmulator. Hom. Od. [H, 307] : Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων, Æmulatores et invidi, Male æmulamur, Bud. [Hom. ap. Herodot. V. Hom. c. 19 : Ναῦται ... βίον δύσζηλον ἔχοντες. Empedocl. apa Clem. Al. Strom. 5, p. 649 : Δύσζηλος ... πίστιος ὁρμή. Hemst. Apoll. Rh. 4, 1089 : Δύσζηλοι ἔαις ἐπὶ παισὶ τοκῆες.] Plut. Alex. [c. 9] : Ἃς ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης (δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς) ἔτι μείζονας ἐποίει. [Δυσζήλου γυναικὸς Themist. Or. 5, p. 66, C.] Apud eund. Plut. [Mor. p. 471, A] : Πολὺ τὸ δύσζηλον ἔχουσα φύσις, VV. LL. e Bud. interpr., In degenerem quandam affectationem depravata natura : de eo, qui aliena bona admiratur et suæ fortunæ succenset. [Adverb. Δυσζήλως Plut. V. Alex. c. 77 : Δ. ἔχουσα πρὸς τὴν Στάτειραν.]

Δυσζήτητος, ὁ, ἡ, Quæsitu s. Pervestigatu difficilis. [Xen. Cyneg. 8, 1 : Λαγὼς δ. De lepore Pollux 5, 50 : Ἐπιφανέστερα τὰ ἴχνη καὶ οὐ δυσζήτητα. Corruptum ex δυσεξίτητος notavimus s. h. v.]

[Δυσζωΐα, ἡ, Mala s. Misera vita. Pallad. De Brachm. p. 10.]

Δύσζωος, ὁ, ἡ, Cujus misera est vita. Δύσζωος [κἀβίοτος] βίοτος in Epigr. [Anth. Pal. 9, 574], quasi dicas Vita quæ misere vivitur.

[Δυσήβολος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάντητος. Hesych. : Δυσηβόλον, δυσάνητον (δυσάνιτον Musur.). Recte Hemst. in Auct. Δυσήβολον, δυσάντητον.]

[Δυσήκεστος, ὁ, ἡ, Difficilis curatu. Hippocr. De fract. p. 770 extr. : Οἱ τόποι οὗτοι ... ἐκτρίμματα δυσάκεστα (sic) ποιέουσι. Epigr. Cyzic. Anth. Pal. 3, 19 : Δυσηκέστων ἥρπασαν ἐκ καμάτων. Conf. Viscont. Mus. Pioclem. vol. 5, p. 48.]

[Δυσηκὴς, ὁ, ἡ.] Δυσηκῆ Hesych. exponit δυσακῆ, δυσίατον [codex δυσηκεῖ, δυσακεῖ, δυσίατον], Curatu s. Sanatu difficilem, ab ἀκέομαι.

[Δυσηκοέω.] Δυσηκοεῖν, Difficile audire. Item, Immorigerum esse. [Oribas. p. 298, 343 ed. Matth.; Paul. Æg. p. 79, 7. G. D. Alex. Trall. 3, p. 56.]

Δυσηκοΐα, ἡ, Difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam Aurium tarditas, e Plinio. [Plut. Mor. p. 1073, D : Ὥσπερ ἡ ἀκοὴ νοσώδης ὑπὸ κενῶν ἤχων δυσηκοΐας καὶ ἀσαφείας ἐμπέπλησται. Περὶ δυσηκοΐας καὶ κωφώσεως agit Paul. Æg. p. 79, 48.] Item Inobsequentia. [Plut. Mor. p. 794, D : Ἀπειθείας καὶ δυσηκοΐας.]

Δυσήκοος, ὁ, ἡ, Qui difficile audit, Qui acute non audit. [Arcad. p. 42, 8.] Nam Pollux [2, 81] post εὐήκοοι et δυσήκοοι ponit ὀξυήκοοι, βαρυήκοοι. [Epigr. in app. Anth. Pal. 304 : Λουτρὸν ... ὤτων καθαίρει τοὺς πόρους δυσηκόοις.] Possumus δυσήκοος e Catone interpr. etiam Qui auribus parum audit. Ponitur autem δυσήκοος et pro Immorigero s. Inobsequente, ut contra εὐήκοον pro Morigero usurpari, infra docebitur. [Signif. passiva Difficilis auditu, δ. φωνὴ ap. Polluc. 2, 117. Philostr. p. 496 : Δυσήκοον καὶ βαρὺ φθεγγόμενος.]

[Δυσήκουστος, ὁ, ἡ, Ingratus auditu. Nicet. Chon. Hist. p. 193, B : Ἀνοσιώτατον καὶ ὡσὶ δυσήκουστον (codex Mon. δυσάκουστον) τῶν πιστῶν· 208, D : Δυσήκουστον φόβητρον. G. Dindorf.]

[Δυσηλάκατος, ὁ, ἡ. Δυσηλακάτου λίνα Μοίρης, Parcæ quæ infortunium net, Nonn. Dion. 1, 367. Idem 4, 321 : Σιγαλέης λάλον εἶμα δυσηλακάτου Φιλομήλης.]

Δυσήλατος, ὁ, ἡ, locus dicitur Per quem difficulter

agitari possunt equi : unde δυσηλατώτερον πεδίον, Campus equitatu difficilior. Curtius Inequitabilem locum dicit. [Δυσήλατα χωρία Pollux 1, 186.]

Δυσηλεγὴς, ὁ, ἡ, et Τανηλεγὴς, a λέγομαι significante κοιμῶμαι, Cubo, Jaceo, Dormio, ut δυσηλεγὴς θάνατος, quasi δυσλεγὴς i. e. δυσκοίμητος, s. κακοκοίμητος, Mors tristem habens dormitionem, Cujus tristis s. gravis est dormitio, si hac voce uti liceat; Cujus acerbus est sopor, somnus. Hom. Od. X, 325 : Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα. [Il. Υ, 154 : Δυσηλεγέος πολέμοιο. Hesiod. Op. 504 : Πηγάδας, αἵ τ' ἐπὶ γαῖαν πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν· Theogon. 652 : Δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ. Theognis 793 : Δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἀμείνον ἐρεῖ. Maxim. Περὶ καταρχ. 87 : Γείτοσι χάρμα δυσηλεγέεσσιν· 273 : Ἀμβλώσεις χαλεπάς τε δυσηλεγέας τε τίθησιν.] At Τανηλεγὴς θάνατος ap. Eund. Mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, Eust. Od. B, [100] : Εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. Hesych. quoque sensu eod. μακροκοιμήτου exp., verbo a se ficto, ut opinor, sicut est κακοκοιμήτου. Sed præcedit ap. eum et alia expos., sc. παρατεταμένην ἔχοντες τὴν ἀληθόνα. Idem δυσηλεγὴς exp. et χαλεπός. [Quæ interpr. convenit Epicorum locis supra allatis. Duæ autem sunt gl. Hesychii, Δυσηλεγέος, δυσάντης, χαλεπός· ἢ δυσλεχέος, ἤγουν κακοκοιμήτου, et, Δυσηλεγὲς (codex δυσηλεχὲς, ut in l. Hesiodi Op. 504 cod. unus δυσηλεχέες), κακόπαθον, χαλεπόν. Similia ex aliis gramm. attulit Albert.] Eust. quoque putat δυσηλεγὴς posse etiam intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς, ab ἀλέγω videlicet. In VV. LL. τανυλεγὴς cum υ in secunda syllaba. [De τανηλεγὴς suo loco dicetur.]

Δυσήλιος, ὁ, ἡ, Ad quem ægre sol pervenit, Soli minus bene expositus, idem fere quod ἀνήλιος, aliquanto tamen minus. [Æsch. Eum. 396 : Δυσήλιον κνέφας. Moschio ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 242 : Δυσηλίους φάραγγας. Eur. Rhes. 247 : Ὅταν ἢ δυσάλιον ἐν πελάγει καὶ σαλεύῃ πόλις· nam sic ex libris melioribus corrigendum quod vulgo legitur δυσάλιος. Similiter Xenoph. Symp. 8, 1 : Ὅταν ἢ βόρειον. Plut. V. Marii c. 11 : Γῆν σύσκιον καὶ ὑλώδη καὶ δυσήλιον. ‖ De sole nimio dictum annotavit Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 36, 18 : Δυσήλιον θέρος, τὸ καταφλέγον θέρος ἄκρως. G. Dindorf.]

Δυσημερέω, contrarium verbo εὐημερέω, Adversa fortuna utor, Res mihi infeliciter cedunt. [Ex Pherecratis Crapatalis affert Antiattic. p. 89, 30. Δ. κατὰ τὰς μάχας Dionys. A. R. 1, 57.] Athen. [13, p. 585, C] : Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα παρεκάλει ῥοφῆσαι· ubi, inquit Bud., significare videtur Victo in certamine, vel Exacto e theatro : nam alibi εὐημερεῖν dixerat de agone. [Id. 5, p. 219, E : Καὶ μὴν οὐ διαλείπει γε κλαίων, ὡς ἂν οἶμαι δυσημερῶν. Hemst. Plut. Mor. p. 740, A : Χλευάζεσθαι γὰρ ᾤετο δυσημερῶν.]

[Δυσημέρημα, τὸ, Infortunium, Calamitas. Schol. Hom. Il. Ζ, 336 : Διὰ τὴν λύπην τοῦ δυσημερήματος. Tzetz. Exeg. Il. p. 58, 5. Schæf.]

Δυσημερία, ἡ, Infaustus dies, Infortunium, Fortuna adversa. [Sophocles apud Stob. Floril. 86, 12 : Βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας. Joann. Chrys. vol. 7, p. 82, C : Τὴν πρόσοδον τὴν ἑτέρου (ἑταίρου Sav.) δυσημερίαν ποιεῖται καὶ μισθὸν ἀπαιτεῖ φιλανθρωπίας. G. Dindorf.] Synes. Ep. 8 [p. 170, A] : Δυσημερία, πρᾶγμα δεινόν. Δυσαμερίαν σφίγγα, Aristoph. [Ran. 1287] Dor. pro δυσημερίαν, Infelicem afferentem diem, s. Infaustam. [Aristophanis verba ex Æschylo petita hæc sunt : Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν κύνα πέμπει, ubi manifestum est δυσαμεριᾶν πρύτανιν scribendum esse. Plut. Mor. p. 168, C : Περὶ πολιτικὰς πράξεις δυσημερίαι καὶ ἀποτεύξεις· ad quem l. Wyttenb. : « Δυσημερίαι, Adversi successus, Mali eventus. V. p. 467, E; 740, A; 741, A; 784, C, Vit. Aristid. c. 3, Eum. c. 9. » G. Dindorf.]

[Δυσήμερος, ὁ, ἡ, Ferus, Immanis. Strabo 3, p. 155 : Τὸ δὲ δυσήμερον καὶ ἀγριῶδες οὐκ ἐκ τοῦ πολέμου συμβέβηκε μόνου. Hemst. Ptolem. Tetrab. p. 56, 23 : Τὸ δ. τῶν ζώων, Sævitia. Hase.]

[Δυσήμετος. Δυσημέω. Δυσημής. V. Δυσεμ-.]

[Δυσηνεμία, ἡ, Adversitas venti. Man. Palæol. Or. in Theodor. despotam p. 1158, D : Δυσηνεμία καὶ σάλῳ χρώμενον. G. Dind.]

Δυσήνεμος, ὁ, ἡ, Difficiles et malos ventos habens. [Hesych. et Suid. : Δυσήνεμον, δυστάρσχον, τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον. Soph. Antig. 591 : Κελαινὰν θῖνα καὶ δυσάνεμον. Schol. τὴν ὑπ' ἀνέμων ταραχθεῖσαν. Δυσήνεμος καὶ πνιγώδης χώρα Oribas. p. 231 ed. Matth.] : Δυσήνεμος χθὼν ap. Dionys. P. [759], Ventis vexata regio. Est item δυστάραχος Hesychio et VV. LL., Graviter olens et fœtens.

[Δυσηνὶς, ὁ, ἡ, Immitis, Ingratus, Asper. Theognost. Can. p. 44, 5 : Τὰ διὰ τοῦ ηνης ὀξύτονα ... οἷον ἀπηνής προσηνής δυσηνής. G. Dindorf.]

Δυσηνίαστος, ὁ, ἡ, Qui habenas difficulter admittit, habenis regi vix potest.

Δυσηνιάστως, Ita ut refrenare difficile sit, Ægre. Synes. Ep. 57 [p. 195, A] : Ἕφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως, τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου, Ægro animo et ita ut vix audiret habenas rationis.

Δυσήνιος, ὁ, ἡ, Qui habenis contineri difficulter potest, Refrænatu difficilis, δυσχαλίνωτος Galeno, δυσπειθὴς, ἀνυπότακτος, δυσάγωγος Suidæ [et sim. Hesychio. Philostr. p. 15, ab Hemst. cit. : Οἱ καταψῶντες τοὺς δυσηνίους τε καὶ μὴ εὐαγώγους τῶν ἵππων. Joseph. Genes. p. 53, B. Metaphor. Eustath. Opusc. p. 254, 52 : Προσερεθίζει κεντρίζων καὶ φιλοτιμεῖται τὸ κατ' ἐκείνους ἄστομον καὶ δυσήνιον] : Morosus, δυσκολώτατος Galeno. [Hesych. : Δυσήνιοι, ... ἐπὶ πολὺ σκυθρωποὶ, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι. Quæ interpr. ad δυσάνιος referenda.] Exp. etiam Doloris impatiens : δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φέρων, Erotian.; ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος, Galen. Quæ signif. non ab ἡνία originem habet, sed ab ἀνία : ad quod te remitto. [Et alibi :] Δυσήνιος, ap. Galen. Lex. Hipp. [p. 458] contraria signif. ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Sed abundare existimo particulam μή. Apud Erot. [p. 116] certe δυσήνιος expos. habet cum ea convenientem, quam τῷ δυσάνιος dedi nisi quod in genit. ponitur. Scribit enim, Δυσήνιος· δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φερούσης· quod φερούσης mendose positum puto pro φέρουσα, aut φέρων : neque enim posse videtur δυσήνιος esse genitivus. [Δυσήνιος ab ἀνία derivatum communis Galeno, Erotiano et Hesychio error est, quos simile voc. δυσάνιος decepit. Ipsorum enim, non librariorum, hoc esse peccatum ex eo colligitur, quod apud Galenum, postquam de voc. δυσάνιος est explicitum, de altero sic scribit, Δυσήνιος, ὁ μὴ (μὴ recte delet HSt.) εὐκόλως ἀνιώμενος. Ἔστι δὲ καὶ ὁ δυσχαλίνωτος ἢ ὁ δυσκολώτατος.]

Δυσηνιόχητος, ὁ, ἡ, Qui habenis retineri difficulter potest, Quem moderari difficulter quis potest, δυσάγωγος, Bud. e Luciano [Abdic. c. 17 : Οἱ μεμηνότες δὲ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ δυσάγωγοι καὶ δυσηνιόχητοι καὶ τῷ ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι].

Δύσηνίως, Ita ut habenis retineri difficulter possit, Effrænate Ciceroni.

[Δυσήνυκτος. V. Δυσήνυτος.]

Δυσήνυτος, ὁ, ἡ, Effectu difficilis, δυσκατόρθωτος Suidæ, Hesych. Sed Suid. habet δυσήνυκτος. Hesych. autem utrumque. [Δυσήνυτος, δυσκατόρθωτος, καὶ δυσήνυκτον. Suidas simpliciter, Δυσήνυκτον, δυσκατόρθωτον, pro quo Zonar. p. 583 δυσήνυστος, quod Hesychio pro δυσήνυκτον recte restituere videtur Albert. « Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 38, p. 496 : Δυσήνυτον παντελῶς οὖδὲν τῷ τῶν ὅλων δεσπότῃ· et c. 51, p. 700 : Θεῷ δυσήνυτόν οὐδέν. » Suicer. Joseph. Bell. Jud. 5, 12, 1 : Εἰ δέ τῳ μέγα δοκεῖ καὶ δυσήνυτον τὸ ἔργον. Aster. ap. Phot. Bibl. p. 500, 14 : Ἵνα μὴ βαρείαν ποιήσῃ καὶ δυσήνυτον τὴν ἐντολήν. Hase.]

[Δυσῆρες. V. Δυσθῆρες.]

[Δύσηρις. V. Δύσερις.]

[Δυσήριστος. V. Δυσέριστος.]

Δυσήροτος, ὁ, ἡ, Aratu difficilis. [Δ. γῇ Pollux 1, 227. Callim. in Del. 268.]

[Δυσήττητος, ὁ, ἡ, Qui non facile vincitur. Pollux 1, 157.]

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Tristis, Qui est animo molestiis affecto. Hesych. enim δυσήτορος exp. δυσθύμου.

Δυσηχὴς, ὁ, ἡ, Malum et ingratum sonum edens.

Hom. Il. B, [686]: Οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο. [H, 376, 395; Λ, 524, 590; N, 535; Σ, 307 (Δυσαχέος ἐκ πολέμοιο Anacreon in Anth. Pal. 6, 141), et θανάτοιο δυσηχέος Π, 442; Σ, 464; X, 180. Hesych.: Δυσηχέες, κακοὺς ἤχους ἔχοντες. Δυσηχέος, κακοφώνου, κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος, διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς καὶ θρήνους. Similiter Apollon. Lex. et Etym. M. Dionys. H. De comp. verb. p. 77, 9 R.: Δυσηχὲς τὸ ο. || Ingratus auditu, Molestus. Hom. H. in Apoll. 64: Αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσηχὴς ἀνδράσιν. || Sonum obscurum edens. Plut. Mor. p. 721, C: Χρυσὸς μὲν καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ.]

Δύσηχος, ὁ, ἡ, Dissonus, Male sonans, Hermog. [p. 299. Gregor. Nyss. t. 2, p. 340, C: Τὸ τραχύ τε καὶ δύσηχον τῆς συντάξεως τῶν εἰρημένων ἐπανορθώσασθαι. Hase.]

[Δυσθαλάσσιος, s. Δυσθαλάττιος, ὁ, ἡ, Maris tempestatibus vexatus. Epiphan. vol. 1, p. 806, B: Μόλις διεδράσαμεν τὸ δυσθαλάττιον τοῦτο χωρίον καὶ τὴν πᾶσαν ταύτην θηριοβολίαν. Quod δυσθάλαττον potius scribendum, ut εὐθάλαττος dicitur. Idem voc. restituendum videtur ib. p. 116, B: Εἰς διαθαλάττια καὶ θηριώδη βράχη παρεμπεσόντες. G. Dindorf.]

[Δυσθᾶλία, ἡ, Infortunium. Sophron ap. Apollon. De pronom. p. 355: Ἐκπέφαντι τέος ταὶ δυσθαλίαι.]

Δυσθᾶλής, ἡ, ὁ, Difficulter, Male virescens. [Hesych.: Δ., δυσαυξής. Κρατῖνος. De gracili corpore Alexander Mynd. ap. Athen. 8, p. 393, A: Ἐστὶ τὸ μέγεθος (ἡ ὀρτυγομήτρα) ἡλίκη τρυγὼν, σκέλη δὲ μακρὰ, δυσθαλὴς καὶ δειλή. Scott.]

Δυσθαλπὴς, ὁ, ἡ, Calfactu difficilis, Ægre incalescens. [Hom. Il. P, 549: Χειμῶνος δυσθαλπέος· quod Hesych. expl. κακοθαλποῦς, κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν, ψυχροῦ. || Contraria signif. Quint. Sm. 11, 156: Θέρευς δυσθαλπέος ὥρῃ. Similiter δυσήλιος in utramque partem dicitur.]

[Δύσθαλπτος Hemsterhusii conjectura. V. Δυσθερής.]

Δυσθᾰνᾰτέω [et Δυσθανατάω], Ægre s. Misere morior, et σφαδάζων, Cum morte conflictor. Plato De rep. 3, p. 39 [406, B], de Herodico loquens, qui morbum per totam vitam ad senectutem perduxit, sub cura medicorum vivens, quod ipse reprehendit: Δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Plut. Anton. [c. 78]: Πεφυρμένος αἵματι καὶ δυσθανατῶν, Cum morte conflictatus, Bud., qui ap. Herodot. [9, 72] δυσθανατῶ pro Ægre et cum tristitia morior poni annotat. Ex quo Pollux quoque 3, [106] citat ἐδυσθανάτει, opponens ei nomina synonyma, κλινοπετὴς, κλινήρης, Clinicus, Plin., h. e. Qui diu decumbit, longo morbo in lecto contabescit, Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 173, 31, ubi δυσθανατῶντες legitur]: Πρὸς τὸ ἄπορον τῆς ἀνάγκης ἐπτόηνται δυσθανατοῦντες, Anticipiti necessitate consternati miseram trahebant animam. Et metaph. ap. Eund. eod. l. [p. 167, 15]: Περὶ ἃς (subaud. τῶν ὀρχηστῶν τὰς ἐπιδείξεις) κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες, Quæ depereunt nonnulli, theatrorum insania laborantes. Turn. [A δυσθάνατος duci debet δυσθανατέω, quo utuntur Herodotus, Philostratus V. Ap. 5, 16, Aristot. De part. anim. 4, 7, Plutarch. V. Luculli c. 18, Eumen. c. 7, Euseb. H. E. 3, 6, Suidas s. Ἀποκναίειν. Sic et ab εὐθάνατος nascitur εὐθανατεῖν, pro quo quum nunquam εὐθανατᾶν offeratur, facilis est conclusio, verbum δυσθανατᾶν, quod in iis numeratur, quæ affectum quendam vehementiorem significant, proprium sui generis flexum sequi, eamque causam esse cur a communi compositorum ordine desciverit. Lobeck. ad Phryn. p. 627. Plutarch. Mor. p. 1038, F; 1039, A: Δυσθανατώσης γραός· et δυσθανατῶσαν πρεσβῦτιν p. 1060, F. Mœris p. 356: Σφαδάζειν Ἀττικῶς, δυσθανατᾶν Ἑλληνικῶς. Δυσθανατῶσα Themist. Or. 15, p. 199, C. Procop. Histor. p. 612, A: Λιμῷ δὲ καὶ ψύχει καὶ τῇ ἄλλῃ κακοπαθείᾳ δυσθανατῶντες. Nam sic ex cod. Leid. correxi vulgatum δυσθανατοῦντες. Theophyl. Simoc. Histor. 2, 6 attulit Suidas s. v. Δυσθανατῶντα. Quam formam solam probare videtur Etym. M. p. 442, 45: Θανατῶ ὅτε μέν ἐστιν ἁπλοῦν, ἔστι τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον θανατῶ θανατοῖς ..., ὅτε δὲ σύνθετον, δευτέρας, οἷον δυσθανατῶ δυσθανατᾷς.]

Δυσθάνατος, ὁ, ἡ, Difficulter moriens Difficilem mortem inferens, h. e. Mortem quidem concilians, sed cum qua diu conflicteris, Infelicem mortem afferens. Theophr. [H. Pl. 3, 10, 3]: Λέγεται δὲ ὡς οὐκ ἐπιτήδειον εἰς οἰκίας εἰσφέρειν· δυσθάνατον γάρ φασι, καὶ δυστοκεῖν, οὗ ἐὰν ᾖ. Unde Plin. 13, 21: Qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortesque miseras. Gaza Mortiferam vertit. [Nisi propter sequens δυστοκεῖν scribi debet δυσθανατεῖν. Schneid. Hippocr. p. 71, F (et p. 158, D): Αἱ ἐκ πόνου ἀφωνίαι δυσθάνατοι· ubi Galen. (vol. 8, p. 738): Τὸ δυσθάνατον σημαίνει μὲν ποτὲ καὶ τὸ βραδυθάνατον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σὺν ὀδύνῃ θνήσκειν. Fors. Eur. Ion. 1051: Δυσθανάτων κρατήρων πλήρωμα, Mortiferorum.]

Δυσθᾰνὴς, ὁ, ἡ, Misere mortuus, Qui miserabili morte periit. [Crinagor. in Anth. Pal. 9, 81: Τλήμονα δυσθανέα.]

Δυσθέατος, ὁ, ἡ, Invisus, Infelix aspectu. [Æsch. Prom. 69: Ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασι· 690: Δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα.] Soph. [Aj. 1004]: Ὦ δυσθέατον ὄμμα, O dirum spectaculum, i. q. ἀποτρόπαιον θέαμα ap. Lucian. [|| Qui difficulter spectatur, Obscurus. Ælian. N. A. 9, 61: Δύο κεντημάτων καὶ μάλα γε δυσθεάτων καὶ δυσθηράτων ὀφθέντων. Plut. Mor. p. 966, C: Ἀμαυρὸν αἴθυγμα καὶ δυσθέατον.]

[Δυσθεία, ἡ, Impietas. Germ. CPol. Grets. p. 255, B: Τύφου γάρ ἐστι καὶ δυσθείας μεστή. Hase.]

Δυσθενέω, Infirmis invalidisque viribus sum. Hippocr. De morb. [p. 480, 31]: Οὐκ ἀνέχεται οὔτε καθήμενος οὔτε κείμενος οὔτε ἑστηκώς, ἀλλὰ δυσθενέει. [V. ibid. p. 482, 11; 484, 49.]

Δύσθεος, ὁ, ἡ, Impius. [Æsch. Ag. 1590: Δ. πατὴρ Ἀτρεύς· Choeph. 46: Δ. γυνά· 191: Φρόνημα δύσθεον· Suppl. 422: Ἐκβολαῖς δυσθέοις], ἀσεβὴς scholiastæ Soph. El. [289]: Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν; [Ubi schol.: Καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.] Sed forsan aliquis a θέα derivare malit, ut sit quod alibi idem Soph. dicit δυσθέατον ὄμμα. [De quo non cogitandum.]

[Δυσθεραπευσία, ἡ, Difficultas medendi. Cassius Probl. p. 331, 18. Hemst.]

Δυσθεράπευτος, ὁ, ἡ, Difficulter sanabilis, Cui vix mederi possumus. [Hippocr. p. 21, 26: Δυσθεράπευτόν τὸ ἕλκος. Eustath. p. 1827, 61: Οἱ δυσθεράπευτοι τὰ σώματα. Hemst. Palladius vol. 2, p. 184 ed. Dietz. G. D.] Apud Soph. [Aj. 609] metaph. δυσθεράπευτος Ajax, Qui vix ad sanam mentem reduci potest, et a sententia de consciscenda sibi morte revocari. [Adverb. Δυσθεραπεύτως, Ammon. p. 11. Schæf. ă]

Δυσθερὴς, ὁ, ἡ, Calefactu difficilis. Sed δυσάλθητος Hesychio, Sanatu difficilis. [Δυσθερέας, δυσαλθήτους. Probabiliter Hemst. δυσθάλπτους.]

[Δυσθέρμαντος, ὁ, ἡ, Difficulter calefaciens. Galen. De compos. simpl. med. 1, p. 3, 54 Ald. Weigel. Schol. Hom. Il. P, 549: Χειμῶνος δυσθερμάντου, ψυχροῦ.]

[Δύσθερος, ὁ, ἡ, Calore æstivo pressus. Δ. πόλις Pollux 9, 23. Δύσθερον χωρίον 5, 110.]

[Δυσθεσία, ἡ, Displicentia, Morositas. Erotian. p. 126: Δυσθεσίην, δυσαρέστησιν, ἢ δυσαποκατάστασιν. In δυσαισθησίην corruptum ap. Hippocr. p. 774, F: Ἥν τε ἀσηρὸν ᾖ καὶ θραῦόν τι τῶν σαρκίων, καὶ δυσαισθησίην παρέχει· in δύσθεσιν ap. Oribas. p. 80 ed. Cocch. Schneid.]

Δυσθετέω, Male affectus sum, Sum animo male affecto et alienato. [Diodor. 14, 113: Ὄντος δ' αὐτοῦ (τοῦ λόφου) καυματώδους δυσθετοῦντες ἔσπευδον μετοικῆσαι.] Et pass. Δυσθετέομαι, pro eodem [Xenoph. Cyrop. 2, 2, 5: Ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τε καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ δυσθετούμενος. Sic libri meliores: alii δυσφορούμενος]: ut et Suid. δυσθετούμενοι exp. κακῶς διατιθέμενοι, in h. l.: Καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀποδυσπετοῦσι. Idem activæ vocis hoc affert exemplum: Ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις, οὐ προσέσχε τοῖς γραφεῖσιν, exponens, μὴ στέρξας καὶ μὴ ἐμμείνας. Ex Polybii Epitome [8, 7, 4] affertur δυσθετούμενος pro Animi anxius, Perplexus, cum hoc exemplo: Ἕως ὁ Μάρκος δυσθετούμενος ἠναγκάσθη λάθρα νυκτὸς ἐπιποιήσασθαι τὴν παραγωγήν. [Idem Exc. Vat. p. 441: Δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν.] Δισθετούμενος, Animi anxius, Perplexus, VV. LL., e Polybii Epit.; sed perperam pro δυσθ.

[Δύσθετος, ὁ, ἡ, Difficilis positu s. repositu. Hippocrat. p. 776, E : Δυσεμβολώτερα δὲ (τὰ ὀστέα) καὶ δυσθετώτερα. Scott. Posit. Philo vol. 1, p. 97, 44 : Ἄτοπος λέγεται εἶναι ὁ φαῦλος· ἄτοπον δέ ἐστι κακὸν δύσθετον. Joseph. Ant. Jud. 15, 9, 6 : Τοῦτο τὸ δ. τῆς χώρας διορθούμενος, Incommoditatem regionis. Hase. || Male affectus, Morosus. Hesych. : Ἀστρηνὲς, δύσθετον, σκαιὸν, ὀξύ.] A

Δυσθεώρητος, ὁ, ἡ, Cujus difficilis est contemplatio, Contemplatu difficilis. [Cognitu difficilis. Aristot. H. A. 3, 2 : Αἴτιον δὲ τῆς ἀγνοίας τὸ δυσθεώρητον αὐτῶν. Archimed. p. 1, 5. Polyb. 3, 31, 7 : Ὥστε δυσθεώρητον εἶναι τὴν ἑκάστου προαίρεσιν καὶ λίαν ἐν πολλοῖς ἐπισκοτεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν· 17, 13, 3 : Δυσθεώρητον ὁ τόπος (τῆς ἱστορίας) ἔχει τι καὶ δυσπαράγραφον. Plut. Mor. p. 550, C : Τῶν ἀνθρωπίνων οὕτως ἡμῖν ὄντων δυσθεωρήτων· 1043, A : Μικρά τίς ἐστι καὶ παντάπασι δ. ἡ διαφορά· et alibi non raro ap. eundem. Greg. Naz. vol. 1, p. 396, C ed. Ben. || Forma prava Δυσθέωρος in Etym. Gud. p. 441, 19.]

Δυσθήρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui non facile capi potest venatione s. venando, Cujus difficilis est venatus s. captura; generaliter, Difficilis captu s. indagatu. [Per δυσεύρετος explicant Hesych. et Suid. Aristot. H. A. 9, 12 : Ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὁ κίγκλος πανοῦργος καὶ δ.] Plut. [V. Pomp. c. 38] : Καὶ γὰρ ἄλλως ἑώρα Μιθριδάτην δύσθηρατον ὄντα. Et metaph. Cujus est difficilis indagatio s. pervestigatio, inquisitio; ita enim interpretor ap. Plut. Pericle [c. 13] : Δυσθήρατον εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές. Difficilis intellectu, Bud. ap. Basil. De parab. Solomonis : Δυσθήρατος τῆς λέξεως ταύτης ὁ νοῦς. [Philo vol. 1, p. 570, 30 : Δυσθήρατον καὶ δυσπερινόητον. G. D. Aristot. De mirab. ausc. c. 14 : Τὴν ἡμέραν εἴ τις ἐπιχειροίη, σφόδρα δυσθηράτους εἶναι (τοὺς κοσσύφους). Aristæn. p. 86, 12. Hemst.] B

[Δυσθήρευτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσθήρατος. Plato Sophist. p. 218, D : Χαλεπὸν καὶ δυσθήρευτον (var. lect. δυσθήρατον) τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος. Ibid. p. 261, A.]

[Δυσθηρία, ἡ, Mala s. infelix venatio. Pollux 5, 13.]

Δύσθηρος, ὁ, ἡ, Infelix in venatu s. venando, Cui non succedit venatio. [Pollux 5, 13. Oppian. Hal. 3, 431 : Πτοίη δὲ πόνον δύσθηρον ἔθηκεν.] C

Δυσθησαύριστος καρπὸς [ap. Plat. Critia p. 115, B, et ap. Aristot. De mundo p. 401, 5], Fructus reconditu asservatuque difficilis : quales sunt, qui fugaces dicuntur.

[Δύσθλαστος, ὁ, ἡ, Difficilis fractu. Theophr. H. Pl. 8, 4, 1 : Δυσθλαστότερον καὶ γλισχρότερον καυλόν.]

[Δυσθνήσκω, Difficulter morior.] Δυσθανὼν eadem significatione [qua δυσθανής] tanquam a Δυσθνήσκω, in VV. LL. ex eodem Euripide sed in illis exponitur etiam Ægre mortuus. [Euripides præsentis usus est participio, Rheso 791 : Κρουνὸς ... δυσθνήσκοντος αἵματος νέου· El. 843 : Σῶμα δυσθνῆσκον. Participium aoristi ex schol. Luciani Icarom. c. 29 indicat Boisson. : Ὑπόμορον) δυσθανόντα. De forma verbi dixit Lobeck. ad Phryn. p. 616.]

[Δύσθνητος, ὁ, ἡ, Ægre moriens. Jo. Damasc. Epist. ad Theoph. de imag. Edess. in Combefis. Orig. Cpol. p. 142 : Τί οὖν ὁ δύστυχος (corrig. δύστοχος aut quod probabilius δυστυχής. G. D.) Θεόδωρος; ἠστόχησε τῆς ἀξίας, θανάτῳ ἀώρῳ δύσθνητος γεγονώς. Boiss.] D

Δύσθραυστος, ὁ, ἡ, Ægre fragilis, Qui difficulter frangi potest vel frangitur, Fractu pervicax. [Sæpe ap. Dioscor., ut 4, 143, 146. Hemst. Schol. Hom. Il. O, 625. Wakef.]

[Δυσθρήνητος, ὁ, ἡ, Vehementer lugens, Valde lugubris. Soph. Ant. 1211 : Ἔπος ἦησι δυσθρήνητον. Eur. Iph. T. 143 : Θυσθρηνήτοις θρήνοις ἔγκειμαι. Hesych. et Suid. s. v. Δυσαίακτος citati. || Δύσθρηνος Apollou. Lex. p. 61, 7 : Δυσηχές, ... θανάτου διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους. Qui δυσθρηνήτους potius scripsisse videtur. G. Dindorf.]

[Δυσθρήσκευτος, ὁ, ἡ, Difficilis cultu. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 294. Boisson.]

[Δύσθροος, ὁ, ἡ, Malum (infelicem, ingratum) sonum edens. Pind. Pyth. 4, 111 : Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν. Schol. τῆς κακοφώνου καὶ τραχείας φωνῆς. Æsch. Pers. 636 : Αἰανῆ δύσθροα βάγματα· 940 : Αἰανῆ καὶ πάνδυρτον δύσθροον αὐδάν· 1076 : Δυσθρόοις γόοις.]

[Δύσθρυπτος, ὁ, ἡ, Difficilis fractu. Etym. M. p. 104, 1 : Δ. στερρότης. Hemst. Pseudochrys. t. 7, p. 383, 11 : Τὸν δύσθρυπτον ἄρτον διαλύει. Hase.]

[Δυσθῡμαίνω, Animum despondeo. Hom. H. in Cer. 362 : Μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων.]

Δυσθυμέω, Animum despondeo, Tristor. [Hesych. : Δυσθυμεῖ, ἀθυμεῖ. V. Hippocr. l. s. v. Δυσεμέω allatum.] Bud. e Plut. Timol. [c. 34] : Δυσθυμῶν ταῖς ἐλπίσιν, ἔπλει εἰς Ἰταλίαν. Item [Herodot. 8, 100] : Μὴ δυσθύμει, Ne despondeas animum, Ne mœrore animus tibi consternetur. Citatur etiam pass. Δυσθυμοῦμαι, Sum ægro animo, ex Eur. [Med. 90 : Μητρὶ δυσθυμουμένη· Ion. 255 : Ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ. Galen. ab Hemst. cit. vol. 7, p. 519 : Εὐθέως ἐμοῦντα καὶ δυσθυμούμενον οὐκ ἐπὶ τούτοις μόνον, ἀλλὰ καὶ χωρὶς αἰτίας φανερᾶς.]

Δυσθῡμία, ἡ, Animi mœror. [Hippocr. p. 954, E : Φόβοι, δυσθυμίαι. Antiattic. p. 89, 18 : Δυσθυμία Σοφοκλῆς Τυροῖ. Ex qua fabula Stobæus Floril. 99, 99 versum attulit, Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι. Eur. Suppl. 696 : Πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν· Med. 691 : Σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας. Plato Leg. 2, p. 666, B : Δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι· Tim. p. 87, A : Δυσθυμίας καὶ δυσκολίας.] Aristot. Probl. [30, 1] : Δυσθυμίας ποιεῖ ἀλόγους. [Ἡ τοῦ γήρως δ. Theophrast. ap. Athen. 11, p. 463, C. Hemst. Polyb. 1, 31, 3 : Δ. καὶ λιμὸς ἦν ὁλοσχερής.] Item, Οὓς δυσθυμίαι λαμβάνουσι. Plut. Artox. [c. 30] : Τοσαύτην ἐνέβαλον πτοίαν αὐτῷ καὶ ταραχὴν καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμοὺς, ὥστε φάρμακον σκευάσαντα τῶν θανασίμων, καὶ πιόντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι. Herodian. 8, [5, 19] : Παντοδαπῆς οὖν ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸν στρατὸν κατεχούσης· 6, [6, 4] : Ὡς μεγίστην ἐνεγκεῖν δυσθυμίαν τῷ στρατῷ, Ut maximum exercitui mœrorem attulerit. E

[Δυσθῡμικὸς, ὁ, ἡ, Mœstus. Aristot. Physiogn. c. 6, p. 159 ed. Franz.]

Δύσθῡμος, ὁ, ἡ, Graviter animo affectus, i. q. βαρύθυμος. Ab Aristot. Probl. p. 104 [30, 1 et H. A. 9, 1] δύσθυμος et δύσελπις pro eod. ferme ponuntur, quasi Anxius et diffidens fortunæ, Mœrore plenus, ut ἄθυμος. Bud. Dicit autem Aristot. : Οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Et paulo ante : Τὸ μὲν γῆρας δύσελπί ἐστιν, ἡ δὲ νεότης ἐλπίδος πλήρης. Soph. [El. 218] : Σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους, Animo tuo misere afflicto et mœsto. Et [549] : Οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος, Animus meus ob ea, quæ facta sunt, nullo mœrore afficitur, Nulla pœnitudine ducitur. [Xenoph. Cyrop. 5, 2, 34 : Δυσθύμων τε καὶ ἐξεστηκότων προσώπων.] Et neutr. τὸ δύσθυμον Animi ægritudo, mœror. Plut. Pericle [c. 25] : Τὸ δ. ἀνιεῖς καὶ παραμυθούμενος. F

Δυσθύμως, Ægro animo, Cum animi mœrore. [Δ. ἔχειν Polyb. 1, 87, 1. Δ. διακεῖσθαι 3, 54, 1; 15, 4, 6.] Plut. Fabio [c. 6] : Δ. δὲ καὶ περιφόβως διακειμένων ἁπάντων, Omnium animis mœrore et timore perculsis. [Comparat. Plato Phæd. p. 85, B : Δυσθυμότερον τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι. ῡ]

[Δυσῑᾶτέω, Difficilis sanatu sum. Paul. Æg. p. 69, 28 : Τοὺς δυσιατοῦντας. G. Dindorf.]

Δυσίατος, ὁ, ἡ, Sanatu difficilis. [Æsch. Ag. 1103 : Κακὸν δ. Eur. Med. 520 : Δ. ὀργή. Plato Leg. 9, p. 854, A : Ὅσα δυσίατα καὶ ἀνίατα· 11, p. 916, A : Νοσήματι δυσιάτῳ· 934, A : Θυμοῖς δυσιάτοις· 5, p. 731, B : Δυσίατα ἀδικήματα.] Galen. Ad Glauc. : Εἰς ἀνίατον ἢ καὶ δεινῶς δυσίατον ἐμβάντες νόσημα. [Cassius Probl. p. 331, 20 : Δυσιατότερα ἕλκη. Hemst. ῑᾶ]

[Δυσίδρως, ωτος, ὁ, ἡ.] Δύσιδρος affertur pro Ægre sudans, Cui difficulter elicitur sudor. Sed mira videri queat ea vocalis longæ [δυσίδρως] in ultima syllaba mutatio. [Conf. Κάθυδρος. Δυσίδρως ap. Theophr. De sudor. § 18, p. 816 : Οἱ παῖδες δυσίδρωτες τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον· et ib. § 20.]

Δυσῑερέω, Infelicibus ἱεροῖς utor, seu, ut Bud. interpr., Litare nequeo : opp. τῷ καλλιερέω. Plut. Cæs. [c. 63] : Ὡς δὲ καὶ πολλὰ καταθύσαντες οἱ μάντεις ἔφασαν αὐτῷ δυσιερεῖν, ἔγνω ... ἀφεῖναι τὴν σύγκλητον. Id. [Mor. p. 587, C] : Δυσιερεῖν οὐ δημόσιον, ἀλλὰ τῶν κρατούντων ἐστί. [Ib. p. 758, E : Μόνον δὲ τὸ ἐρωτικὸν ὥσπερ δυσιερῶν ἄνομον καὶ ἀδέσποτον ἀφεῖται.]

Δῡσιθάλασσος, s. Δυσιθάλαττος, ὁ, ἡ, Mare subiens, ingrediens: ut δ. δίκτυα, Retia, Suidas [ex epigr. Philippi in Anth. Pal. 6, 38].

[Δύσικμος, ὁ, ἡ, Qui ægre humectatur, Aridus. Hippocr. p. 603, 23: Ἦν δὲ ᾖ ἐν τόκῳ οὖσα ξηρὴ καὶ δ. Schneid. Restituendum Paulo Æg. p. 37, 31: Διὰ τὸ τῆς ἀρτηρίας δύσικμον, ubi δύσικτον legitur. Recte scriptum p. 134, 28: Δύσικμον τὸ πάθος. G. Dind.]

[Δυσικός. V. Δυτικός.]

Δυσίμερος, ὁ, ἡ, Ægre amabilis, Cupitus. [Ingratus. Apoll. Rh. 3, 961: Κάματον δ. 4, 4: Πῆμα δ. Infelix, Nonn. Dion. 4, 338: Ὠρίωνα, δυσίμερον υἷέα γαίης, σκορπίος ... ἐπρήνιξεν· 42, 191: Κατεκλάσθη δὲ μενοινὴν (Πὰν) οἰκτείρων δυσέρωτα (Βάκχον) δυσίμερος· 272: Δυσίμερε Βάκχε. Christodor. Ecphr. 220: Εἶχε δ' ὀπωπὴν πλαζομένην ἑτέρωσε δυσίμερος.] E Nonno affertur pro Improbus et protervus amator.

[Δυσίππαστος, ὁ, ἡ, i. q. δύσιππος. Schol. Plat. p. 140: Τόπος τῇ φύσει τραχὺς καὶ δ.]

Δύσιππος, ὁ, ἡ, Equis difficilis, Equitatui minus idoneus. [Pollux 1, 186.] Xen. Hell. 3, [4, 12, et Ages. 1, 15]: Πρὶν ἐς τὰ δύσιππα ἰχέσθαι [ἀφικέσθαι. Plut. V. Philop. c. 14: Χώρα δ. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 11, A.]

[Δύσῑρος, ὁ, Dysirus, nomen urbis ap. Etym. M. p. 488, 10. Syllaba media producta pronunciari constat ex Theognosti Can. p. 71. 31, ubi Δύῑρος scriptum. G. Dindorf.]

Δύσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus, VV. LL. cujus tamen signif. exempla non afferuntur. [Latebra, Oppian. Hal. 1, 330: Στρόμβων δύσεις. Schol. οἰκίας, οἰκήσεις. Δύσις ἐν ὕδατι, Mersio, Gl.] At δύσις pro Occasu solis [aliorumque siderum], cui opp. ἀνατολή, frequentissimum est. Aratus [v. 62] in plur.: Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι [Ὠκεανοῖο. Æsch. Prom. 458: Ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις· Ag. 826: Πλειάδων δύσιν. Hippocr. p. 1161, E: Ὑπὸ Πληιάδος δύσιν. Sophocl. ap. Achill. Tat. Isag. ad Arat. c. 1: Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν. Plato Polit. p. 269, A: Δύσεώς τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου. Non legitur ap. Homerum et Hesiodum, frequenter apud Epicos recentiores, velut Apoll. Rh. 1, 85: Ἠελίοιο ... δύσιές τε καὶ ἀντολαί· 1202: Δύσις Ὠρίωνος. || « Occidens. Τὸ πρὸς δύσει μέρος Polyb. 1, 42, 5. Sed potissimum in plur. Πρὸς τὰς δύσεις βλέπειν 5, 104, 7. Ὁ συνεστὼς πρὸς ταῖς δύσεσι πόλεμος ibid. 2. Χειμεριναὶ δύσεις 1, 42, 6. » Schweigh. Apollon. De synt. 1, p. 98, 16: Ὅς μὲν ἀπὸ ἀνατολῶν, ὃς δὲ ἀπὸ δύσεως. Herodian. 7, 3, 9: Ἐξ ἀνατολῶν ἢ δύσεως. Theodoret. vol. 4, p. 1120: Ἄρχειν ἐν τῇ δύσει. Δύσις χειμερινὴ Geopon. 2, 3, p. 73.]

Δυσίχνευτος, Investigatu difficilis, Ægre investigabilis. [Schol. Soph. Aj. 32. Hemst.]

Δυσκᾰ̀ής, ὁ, ἡ, Qui difficulter uri s. cremari potest, Difficulter ardens. Plut. [Mor. p. 952, C]: Ὕλην δὲ καὶ πόαν νοτερὰν καὶ ξύλα βεβρεγμένα δυσκαῆ παρέχει, Aqua materiem omnem, herbam viridem, ligna madentia ad urendum difficilia reddit igni.

Δυσκαθαίρετος, ὁ, ἡ, Qui vix everti potest. [Δ. τεῖχος Pollux 1, 170. Philo vol. 2, p. 82, 5: Δυσάλωτον καὶ δ. ἐπιτείχισμα· et vol. 1, p. 61, 2: Χαλεπαὶ γὰρ ἀντίπαλοι καὶ δυσκαθαίρετοι. Joseph. Bell. Jud. 2, 17, 4: Συνειδότες οὖν οἱ δυνατοὶ, τήν τε στάσιν ἤδη δυσκαθαίρετον ὑπ' αὐτῶν οὖσαν, Seditionem jam ab ipsis tolli vix posse. Id. ib.: Πρὶν γενέσθαι δ. ἐπικόψαι τὴν στάσιν. Hase.]

Δυσκάθαρτος, ὁ, ἡ, Purgatu difficilis. [Olim legebatur in Dionysii l. s. Δυσεκκάθαρτος citato. Δ. πνεῦμα Plutarch. Mor. p. 991, B. Inexpiabilis. Soph. Antig. 1285: Ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅδου λιμήν. Aristophan. Pac. 1250: Ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὡς μ' ἀπώλεσας.]

Δυσκάθεκτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter contineri et cohiberi potest. [Hesych.: Δυσκάθεκτοι, δυσκράτητοι, δυσκόλως ἐπεχόμενοι. Xenoph. Mem. 4, 1, 3: Ἵππους δυσκαθεκτοτάτους καὶ φαυλοτάτους. De hominibus ib. § 4.] Greg. Naz., δυσκάθεκτοι ἵπποι. Basil., δ. ὁρμαί. Plut. Numa [c. 4]: Δυσκάθεκτα καὶ δυσάρεστα πλῆθη, Infrænis difficilisque multitudo. Lucian. [Tim. c. 29]: Λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος [libri aliquot δυσκάτοχος], καὶ διαφευκτικὸς, Difficulter retineri potes. [Δυσκάθεκτόν τε καὶ ὁρμητικὸν, Cornut. De N. D. p. 216. Δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ Phalar. Ep. 77, p. 57 (68, p. 210 Lenn.). Hemst.]

[Δυσκάθοδος, ὁ, ἡ, Difficilis descensu. Conon Narrat. 35 (p. 137, 29 Phot. Bekk.): Ἔν τινι βαθεῖ καὶ δυσκαθόδῳ σπηλαίῳ.]

Δυσκαμπὴς, ὁ, ἡ, Qui non facile flectitur. Exp. etiam Inflexibilis in Plut. [Mor. p. 953, D]: Ποιεῖ δὲ καὶ νεῦρα δυσκαμπῆ. [Δυσκαμπέες κατὰ ῥάχιν Aretæus p. 53, 22. Δυσκαμπέστερον δένδρον Oribas. p. 242 Matth. Δυσκαμπῆ γόνατα Pollux 1, 191. Δ. ἵππος 1, 219. Δ. φωνὴ 2, 117.]

[Δύσκαμπτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσκαμπής. Basil. M. vol. 1, p. 713: Τὴν ζέουσάν τε καὶ δύσκαμπτον αὐτοῦ (τοῦ ἵππου) δύναμιν. Suicer. Schol. Aristoph. Thesm. 68: Δύσκαμπτοι αἱ στροφαί. G. D. Basil. M. vol. 1, p. 1037, A: Τὰ σκληρὰ καὶ δύσκαμπτα ἤθη. Hase.]

Δύσκαπνος, ὁ, ἡ, Fumum molestum habens: δ. ξύλα, Theophr. H. Pl. 5, [9, 5. Hesych.: Δύσκαπνος, ὁ φοϊνιξ, ὑπὸ Θεοφράστου]. Exp. δύσκαπνος et simpl. Fumosus. [Æsch. Ag. 774: Δυσκάπνοις δώμασιν. Schol. πενιχροῖς καὶ εὐτελέσι.]

Δυσκαρτέρητος, ὁ, ἡ, Ægre tolerabilis, Pene intolerabilis. [Τὸ δυσκαρτέρητον τῆς κοινωνίας, Plutarch. Comp. Lyc. et Numæ c. 3. Ψῦχος δυσκαρτέρητον id. V. Phoc. c. 4. Hemst. || Adverb. Δυσκαρτερήτως Porphyr. Ad Marc. 8, p. 17. Boisson.]

[Δυσκατάγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis deductu. Philo in Mathem. vet. p. 53: Τὰ δὲ βαρυτονώτερα δυσκατάγωγά τε εἶναι καὶ μὴ λίαν μακροβολεῖν. Paullo post: Καὶ γὰρ τούτων τοὺς μὲν βραχυτέρους δυσκαταγώγους τε γίγνεσθαι καὶ τὸν λίθον μὴ ἐπὶ πολὺν τόπον παραπέμπειν.]

Δυσκαταγώνιστος, ὁ, ἡ, Expugnatu difficilis, [Ineluctabilis, Gl.], δυσκαταμάχητος, ap. Thuc. [Polyb. 15, 15, 8: Διὰ τὸ μέγεθος τοῦ θυρεοῦ ... δύσμαχοι γίγνονται καὶ δυσκαταγώνιστοι. Dionys. A. R. 3, 7: Ἰσχὺν δ. 6, 24: Ὅπλον δ. Lucian. Abdic. c. 17: Οἱ μεμηνότες ... τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. « Jo. Chrys. Homil. 42 in Acta, p. 848: Σῶμα λιμῷ παλαιὸν καὶ θλίψει δυσάλωτον καὶ δυσκαταγώνιστον πρὸς ἀρρωστίαν, Difficulter a morbo comprehenditur et expugnatur. Idem in alio l. δυσκαταγώνιστον ἁμαρτίαν, Peccatum expugnatu difficile, dicit. Cyrill. Alex. In Jo. 13, p. 724: Δυσκαταγώνιστον πρᾶγμα τὸ μὴ ὀμνύναι παντελῶς, Res prorsus ardua est, prorsus non jurare. Hic i. q. δυσκατόρθωτον. Basil. M. Or. 20, quæ est in 40 Martyres, p. 526: Σύστημα δυσκαταγώνιστον, Copiæ militares inexpugnabiles. » Suic. Δυσκαταγώνιστα, Quæ redargui nequeunt. Dionys. Art. rhet. 8, p. 284: Ὥσπερ ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἀγῶσι τὰς προτάσεις τὰς οἰκείας ἀσθενεῖς εἶναι δεῖ, τὰς δὲ τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρὰς, καὶ τὰ μὲν παρ' αὐτοῦ εὐδιάλυτα προβάλλεσθαι, τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἐναντιουμένου δυσκαταγώνιστα. Ernest. Lex. rhet.]

[Δυσκατάθετος, ὁ, ἡ, Qui difficulter adduci se patitur. Iambl. V. P. p. 400: Οὕτως δυσκατάθετοι πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικαὶ εἶεν.]

Δυσκατάκλαστος, ὁ, ἡ, Fractu s. Confractu difficilis.

[Δυσκατακόμιστος, ὁ, ἡ, Qui asportari difficile potest. Olympiod. Cat. in Jer. t. 2, p. 929, B: Κατακαύσας δηλονότι καὶ τὰ ἄλλα πάντα σκεύη τὰ ἱερὰ τὰ δυσκατακόμιστα. Hase.]

Δυσκάτακτος, ὁ, ἡ, Difficilis fractu. [Apollodor. Poliorc. p. 14. G. D. Eustath. p. 1528, 44: Περὶ οὗ φησὶν Αἴλιος Διονύσιος ὅτι ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια. Valck. Theophr. Hist. pl. 3, 7, 4: Προσεμφερὲς τρόπον τινὰ καὶ δυσκάτακτον. Hase.]

[Δυσκατάληπτος, ὁ, ἡ, Comprehensu s. Intellectu difficilis. Marc. Anton. 5, 10. Gatak. Philo vol. 2, p. 216, 30: Δυστόπαστος μὲν οὖν καὶ δ. ἐστὶν ὁ πατήρ. Τὸ δ. (τοῦ λόγου) Theophil. in Hippocr. vol. 2, p. 247. G. D. Diodor. 1, 3: Δ. γίνεται τελείως ἡ τῶν πεπραγμένων ἀνάληψις. Scott. Jo. Chrys. vol. 4, p. 462, 17: Δυσκολώτερον γάρ πως αὐτὸ ἔφρασε καὶ δυσκαταληπτότερον. Seager. Schol. Soph. OEd. T. 109. Boiss. || Adverb. Δυσκαταλήπτως schol. Arati 233, p. 71, 20 Bekk. Cramer.]

Δυσκατάλλακτος, ὁ, ἡ, Difficilis reconciliatu, Implacabilis. Ead. signif. supra δυσδιάλλακτος. [Athen. 14, p. 625, B: Ἴωνες δυσκατάλλακτοι, φιλόνεικοι.]

Δυσκατάλῡτος, Dissolutu s. Destructu difficilis.

[Strabo 14, p. 643 : Δυσκατάλυτοι πόλεμοι. Hemst. Jo. Chrys. vol. 2, p. 460, 7 : Ὁ λοιμὸς ὁ δ. Seager. Joseph. Bell. Jud. 4, 5, 5 : Δυναστεία τε ἐπιτετείχισται τῇ πόλει δ. Id. ib. 4, 3, 11 : Οὐκ ἀγνοῶν μὲν ὡς εἶεν ἤδη δυσκατάλυτοι. Hase.]

Δυσκαταμάθητος, ὁ, ἡ, Qui difficile disci potest, intelligi, animadverti. [Plato Polit. p. 303, D : Δυσκαταμαθητότερον. Isocr. p. 210, B : Καιρῶν δ. Hemst. Id. p. 284, B. Dionys. Hal. De Thuc. jud. c. 9.]

Δυσκαταμαθήτως, adv. : ut δ. ἔχειν pro Esse ejusmodi quod vix intelligi possit, animadverti. [Isocr. p. 21, C.]

[Δυσκαταμάχητος, ὁ, ἡ, Vix expugnabilis. Diodor. 3, 35 : Πάντων ... ὁ σαρκοφάγος ταῦρος ἀγριώτατός ἐστι καὶ παντελῶς δ. Scott. Liban. vol. 4, p. 656, 11 : Δυσκαταμαχήτῳ νόσῳ πενίᾳ μαχόμενος. De morbo etiam Erotian. s. v. Ἡρακλείης νόσου. Theophyl. Simoc. Hist. p. 113, A.]

Δυσκατανόητος, ὁ, ἡ, Qui non facile animadverti potest s. intelligi. Vel, Qui vix potest animadverti. [Diodor. 5, 14 : Τὴν διάλεκτον ἔχοντες ἐξηλλαγμένην καὶ δυσκατανόητον· 13, 35 : Τοὺς νόμους γεγραμμένους ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ δοκεῖν εἶναι δυσκατανοήτους. Plutarch. Mor. p. 47, C : Ἔχει τι καὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀπείροις καὶ νέοις ἐν ἀρχῇ δυσκατανόητον.]

[Δυσκαταπάλαιστος, ὁ, ἡ, Ineluctabilis, Gl. Eustath. p. 131, 82 : Πράγματος δ. 168, 5 : Ἆθλον λόγου δυσκαταπάλαιστον.]

Δυσκατάπαυστος, ὁ, ἡ, Qui vix sedari s. cohiberi potest. [Æsch. Choeph. 470 : Δυσκατάπαυστον ἄλγος.] Affertur et pro Irrequietus ex Eur., ut sit pro ἀκατάπαυστος. [Eur. Med. 109 : Τί ποτ' ἐργάσεται μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι; Eust. p. 59, 41 : Μιμεῖται τὸ τῶν ὀργιζομένων ἐν κατηγορίᾳ δυσκατάπαυστον. Plut. V. Alex. c. 31 : Ἐκκεκαῦσθαι τῇ φιλονεικίᾳ καὶ μέχρι λίθων καὶ ξύλων πολλοὺς δυσκαταπαύστους γεγονότας. Theophr. De ventis 35, p. 772 : Διὰ τὸ δυσκινητότατον καὶ δυσκαταπαυστότερον (τῶν κυμάτων).]

Δυσκαταπαύστως, Ita ut vix sedari possit s. cohiberi.

[Δυσκατάπληκτος, ὁ, ἡ, Qui terreri et contineri vix potest. Polyb. 1, 67, 4 : Δυσκαταπλήκτους εἶναι τοῖς ἡγουμένοις.]

[Δυσκαταπολέμητος, ὁ, ἡ, Difficilis expugnatu. Diodor. 2, 48 : Ἄραβες ὄντες δ.]

[Δυσκατάπονητος, ὁ, ἡ, Difficilis laboratu s. effectu. Marc. Anton. 6, 19 : Μὴ, εἴ τι αὐτῷ σοι δυσκατάπονητον, τοῦτο ἀνθρώπῳ ἀδύνατον ὑπολαμβάνειν. « Arrian. Epict. 3, 12, 8 : Μελετῶν μᾶλλον ἐν τοῖς δυσκαταπονήτοις, In rebus superatu difficilibus. » Schweigh.]

[Δυσκαταποσία, ἡ, Difficultas deglutiendi. Stephan. schol. in Hippocr. vol. 1, p. 207. G. D. Aetius p. 164, b, 46. Weigel.]

[Δυσκαταποτέω, Difficulter deglutio. Herodotus Oribasii p. 77 Matth. Schneid. Paul. Ægin. p. 70, 44.]

[Δυσκατάποτος, ὁ, ἡ.] Δυσκατάποτος τροφὴ, Cibus qui ægre deglutitur, Aristot. [De sensu c. 5. G. D. Suidas s. v. Κύων παρ' ἑτέροις : Δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα. Wakef.]

[Δυσκατάπρακτος, ὁ, ἡ, Effectu difficilis. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 12 : Τὸ δυσκαταπρακτοτέρων ἐρᾶν.]

Δυσκατάρτιστος, ὁ, ἡ, in Hippiatr. [p. 54] : Ὅσοι δὲ δυσκατάρτιστοι ἐν τῇ ἐπιβάσει ἢ νωχελεῖς. Ubi videtur significare Eos qui conceptum non perficiunt. Bud.

[Δυσκατάσβεστος, ὁ, ἡ, Qui non facile extingui potest. Diodor. 4, 55 : Δύναμιν ἔχον (ῥίζιόν τι), ἐπὰν ἐξαφθῇ, δυσκατάσβεστον. Plut. Mor. p. 417, B : Λείψανον δ. (τοῦ παθητικοῦ καὶ ἀλόγου). Schol. Hom. Il. Π, 123.]

Δυσκατασκεύαστος et Εὐκατασκεύαστος, ὁ, ἡ, Conditu s. Fabricatu difficilis, Conditu s. Fabricatu facilis, aut Confectu, ut in VV. LL.

Δυσκατάστατος, Sedatu difficilis. Xen. Cyrop. 5, δ. ταραχή [c. 3, 43] : Καὶ τὸ ταραχθῆναι δ' ἐν νυκτὶ, πολὺ μεῖζόν ἐστι πρᾶγμα ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, καὶ δυσκατασταστώτερον.

[Δυσκατάσχετος. V. Δυσκατέχητος.]

Δυσκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, Qui contemni despicique vix potest. [Δυσκαταφρονητότερος, Contemtui minus obnoxius, Xenoph. Cyrop. 8, 1, 42.]

Δυσκατέργαστος, ὁ, ἡ, Qui non facile confici s. effici potest. [Pollux 5, 105; Galen. vol. 8, p. 78. Λίθος σκληρὸς καὶ δ. ap. Strabon. 17, p. 808. Ducas Hist. Byz. p. 78, B : Δώσειν τὰ ποντικὰ μέρη ... καὶ ἄλλα τινὰ δύσδοτα καὶ δυσκατέργαστα δώματα. || Difficilis concoctu. Dioscor. 2, 115 : Δυσκατέργαστός ἐστι (ὁ τράγος) καὶ κοιλίας μαλακτικός. Athen. 2, p. 42, C : Δυσκατεργαστότερά ἐστι τῷ πολὺ τὸ γεῶδες ἔχειν. Similiter Theophrast. C. Pl. 1, 14, 4, ubi sequitur δύσπεπτος.]

Δυσκατέχητον, τὸ, Quod difficulter continetur : ita VV. LL; sed perperam procul dubio pro δυσκατάσχετον, vel δυσκάθεκτον.

Δυσκάτοπτος, ὁ, Hesychio δυσθεώρητος, Qui spectari vix potest. [Difficilis intellectu. Cyrill. Al. In Jes. 28, p. 403 : Βαθὺ μὲν λίαν τὸ αἴνιγμα καὶ δυσκάτοπτος κομιδῇ τῶν προκειμένων ὁ νοῦς· Adv. Julian. p. 81 : Δυσκάτοπτος, μᾶλλον δὲ καὶ ἄποπτος ... ἡ βουλή τε καὶ θέλησις. Suicer. Id. Cat. in Psalm. t. 1, p. 577, 30. Olympiod. ib. p. 564, 37 : Οὐδὲν ἐχόντων σκολιὸν, ἢ αἰνιγματῶδες, ἢ δυσκάτοπτον, ἢ ἀσαφείᾳ κατημφιεσμένον. Id. Cat. in Job p. 146, C. Hase.]

Δυσκατόρθωτος, ὁ, ἡ, Qui recte effici vix potest, ex animi sententia difficulter conficitur, Quem quis difficulter assequatur. Galen. Ad Glauc. : Ἔστι δὲ ἡ συμμετρία τῆς ἐψήσεως αὐτοῦ δ. [Hippiatr. p. 253. G. D. Chion. Ep. 15 : Δυσκατορθωτοτέραν ποιήσει τὴν τυραννίδα. Demetr. Phal. 127 : Κινδυνώδει πράγματι καὶ δυσκατορθώτῳ. Schneid. Jo. Chrysost. Hom. 6 ad populum : Δυσκατόρθωτον ἡ συνήθεια. Et Hom. 20 : Τὸ δὲ πάντας ἐραστὰς καταστῆσαι ... δυσκατόρθωτον. Basil. M. In Ps. 14, p. 153 : Δυσκατόρθωτον δὲ καὶ τοῦτο καὶ πολλῆς δεόμενον ἐπιμελείας. Hæc et alia attulit Suicer.]

Δυσκατούλωτος, ὁ, ἡ, Ægre cicatricem ducens, Cujus cicatrix difficulter contrahitur et coit, apud Diosc. 3, 87.

[Δυσκάτοχος, ὁ, ἡ. V. Δυσκάθεκτος et Δυσμέτοχος. Sim. Metaphr. Chrys. t. 8, p. 407, 44 : Θερμοὶ καὶ δυσκάτοχοι τὰς ὁρμὰς, Qui vix cohiberi poterant. Hase.]

[Δύσκαυστος, ὁ, ἡ, Qui non facile incenditur. Apollodor. Poliorc. p. 14. G. Dindorf.]

Δυσκέλαδος, ὁ, ἡ, Male s. Graviter sonans, q. d. Gravisonus. [Δύσφωνος, κακὸν ἦχον ἀποτελῶν interpr. Hesych. Hom. Il. Π, 357 : Φόβοιο δυσκελάδου. Schol. : Προσφυὲς τὸ ἐπίθετον· βοῶσι γὰρ καὶ οἱ διώκοντες καὶ οἱ διωκόμενοι. Æsch. Sept. 867 : Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος. Eurip. Ion. 1090 : Δυσκελάδοισιν ὕμνοις· et μοῦσα δ. ib. 1098. Δ. πόντος Apoll. Rh. ap. Athen. 7, p. 283, F.] Agath. in Epigr. [Anth. Pal. 11, 382] : Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων, Suspiriis gravisonis. [Constant. Man. Chron. p. 93, C : Θροῦς δ.] Apud Hesiod. autem exp. Male sonans, i. e. Maledicus, Op. [193] : Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει στυγερώπης. [|| N. pr. insulæ ap. Apoll. Rh. 4, 565 : Ἴσσα τε Δυσκέλαδός τε καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια.]

[Δυσκένωτος, ὁ, ἡ, Difficilis excretu. Galen. vol. 12, p. 398 : Πρόδηλον δ' ὅτι δυσκενότατός ἐστιν ὁ τοιοῦτος χυμός. Scrib. Δυσκενωτότατος. G. Dindorf.]

[Δυσκέραστος, Difficilis temperatu. Plut. V. Dion. c. 52 : Φύσει φαίνεται πρὸς τὸ πιθανὸν δυσκεράστῳ κεχρημένος· Mor. p. 754, C : Δύσμικτα γὰρ τὰ νέα καὶ δυσκέρατα. Recte Wyttenb. δυσκέραστα.]

[Δυσκερδὴς, ὁ, ἡ, Male lucrosus. Oppian. Hal. 2, 417 : Δυσκερδῆ τε φέρων καὶ ἀνέστιον ἄγρην.]

Δυσκηδὴς, ὁ, ἡ, Mœrore gravi affectus, Graves curas habens, Graves et molestas curas afferens. Hom. Od. E, [466] : Εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, Eustath. exponit δυσφρόντιδα, ita vocari tradens ad differentiam τῆς ἀναπαυσίμου. Sed addit et aliam expositionem, videlicet δυσφύλακτον, respiciens, ut opinor, ad illud verbum φυλάξω : tunc autem fuerit a κῆδος, Cura et solicitudo. Hesych. quoque δυσκηδέα exp. δυσφύλακτον, χαλεπὸν, ubi reponendum χαλεπὴν, si hujus locum expositum esse putamus. Vide Προσκηδής.

[Δύσκηλος, ὁ, ἡ, Insanabilis. Æsch. Eum. 825 : Μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα. Schol. δυσθεράπευτον. Hemst.]

[Δύσκημος, ὁ, ἡ.] Δύσκημον Hesych. exp. ἄφρονα [ἄφρανα codex], δυσοιώνιστον, Dementem, Inauspicatum. [Δύσκημον ex δύσθημον corruptum et hoc dialecto Macedonica pro δύσφημον dictum videbatur Kustero.]

Δυσκῑνησία, ἡ, Difficilis motus, Difficultas motus. Plutarch. [Mor. p. 127, D], loquens de morbis : Αἱ πλεῖσται καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας. [Aristot. De gener. anim. 5, 1. Galen. vol. 7, p. 219 : Ἡ δ. βλάβη τις τῆς κινήσεως. Paul. Æg. p. 173, 52; Stephan. schol. in Hippocr. vol. 1, p. 139. G. Dind.]

Δυσκίνητος, ὁ, ἡ, Difficulter mobilis, Qui difficulter movetur s. moveri potest, Ad motum tardus, Qui tardo et segni motu agitur. [Timæus Locr. p. 98, C : Δυσκίνατον ἁ γᾶ. Plato Tim. p. 56, A : Ὕδατι τὸ δυσκινητότατον εἶδος (ἀπονέμοντες)· Rep. 6, p. 503, D : Ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα. Δυσκίνητα πλοῖα Polyb. 1, 22, 3. Aristot. H. A. 5, 19 : Σκώληκες δ.] Epigr. [Anth. Pal. 7, 321], δυσκίνητος ᾄδης, Qui vix movetur, ægre et difficulter movetur s. moveri potest. Plut. De primo frigido [p. 946, B] : Καὶ τὸ στάσιμον αὐτῷ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστι, Ejus stabilitas in motus difficultate sita est. Alex. [c. 4] : Ἡρὸς τἆλλα ῥαγδαῖον ὄντα καὶ φερόμενον σφοδρῶς, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὸ σῶμα δυσκίνητον εἶναι· De def. orac. [p. 420, E] : Τῶν ζώων πολλὰ δυσκίνητα καὶ νωθρὰ ταῖς ψυχαῖς ὄντα, Multa tardi animi et stupidi. [Δυσκίνητος ἐν τοῖς θερμοῖς, Qui facile calida ore continet neque ab iis afficitur, Athen. 1, p. 5, E, ex Chrysippo. Δυσκίνητος τὰ εἰς λαγνείαν Eustath. p. 1283, 25. Hemst. || Adverb. Δυσκινήτως. Plato Rep. 6, p. 503, D : Δ. ἔχει καὶ δυσμαθῶς. ῑ]

[Δυσκίνητος, ὁ, n. pr. Lectio vitiosa. V. Δυσνίκητος.]

Δυσκλεὴς, ὁ, ἡ, Inglorius, vel Infamis. Suid. : Μὴ γὰρ οὕτως ἐφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἴην ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι. Hom. Il. B, [115 et I, 22] : Καί με κελεύει Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Hesych. quoque δυσκλέα exp. ἄδοξα, κακόδοξα : quod videtur esse e contracto δυσκλῆς, ut Ἡρακλῆς. [Propter δυσκλέα, quod metri et euphoniæ caussa dictum pro δυσκλεέα, ut εὐκλέα pro εὐκλεέα, non cogitandum de nominativo δυσκλῆς. (Δυσκλέα λέκτρα dixit Manetho 2, 181, et δυσκλέες pro δυσκλεεῖς 3, 148.) Æsch. Prom. 241 : Νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισαι Ζηνὶ δ. θέα· Pers. 444 : Τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ. Soph. Ant. 50 : Ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο. Ὄνομα δυσκλεὲς Eur. Hel. 66. Γένος δ. Or. 250. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 53 : Τοὺς δὲ κακοὺς καὶ δυσκλεεῖς ἀθλιωτάτους ἁπάντων ἡγεῖσθαι. || Forma disyllaba usum esse Simiam in Securi Anth. Pal. 15, 22 metrum ostendit : Ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν ἰθαρᾶν νᾶμα κόμιζε δυσκλεὴς, ubi Salmas. δυσκλῆς posuit, poeta autem fortasse δυσκλῆς dixerat, accusativo Homerico δυσκλέα inductus. G. D. || Adverb. Δυσκλεῶς Soph. El. 1006 : Δ. θανεῖν. Eur. Hel. 999; Plut. Mor. p. 169, A. Pollux 5, 160.]

Δύσκλεια, ἡ, Obscura fama, Gloria pæne nulla. Demosth. [p. 1396] : Ἐν σκότει καὶ πολλῇ δυσκλείᾳ πᾶς ὁ προτοῦ ζῆλος τῶν Ἑλλήνων γέγονε. Hesych. δύσκλειαν exp. κακοδοξίαν. [Soph. Aj. 143 : Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ. Eur. Med. 218 : Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν. Plato Leg. 2, p. 663, A : Δύσκλεια καὶ τἀναντία. Plut. V. Cat. min. c. 73 : Ἦσαν ... ἐξήλειψε καὶ ἠφάνισε τῷ θανάτῳ δύσκλειαν.]

[Δυσκλεῶς. V. Δυσκλεής.]

[Δυσκληδόνιστος, ὁ, ἡ.] Δυσκληδόνιστον, Suidæ δυσφήμιστον, Male ominatum. [Lucian. Amor. c. 39 : Θηρίων τῶν πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων.]

Δυσκληρέω, Difficili sorte premor, Mala sors mihi obtingit, Sorte a magistratu repellor, Bud., Platonem citans [Leg. 3, p. 690, C. Gregor. Nyss. t. 1, p. 890, C : Ἆρ' ἐν τοῖς κατὰ τὸν βίον τοῦτον εὐδαιμονοῦσιν, ἢ δυσκληροῦσιν; Hase.]

[Δυσκλήρημα, τὸ, Infelix sors, Infortunium. Polyb. Exc. Vatic. p. 437 : Πολλὰ γὰρ ὑπέμειναν δυσχηρήματα (l. δυσκληρήματα) συμπλεκόμενοι τοῖς Δηλίοις. Diodor. ibid. p. 92 : Τοῖς τῆς πατρίδος δυσκληρήμασιν. Jo. Cinnam. p. 57, B : Τὸ ἐκ τῆς τύχης ἐκεῖνο δ. Tzetz. Hist. 3, 303. Idem ad Hesiod. Op. 687 : Δυσκληρήμασι θαλαττίοις; ubi cod. unus δυσκληρώμασι vitiose. G. D.]

Δυσκληρία, ἡ, Sors difficilis, Mala sors, Infortunium, i. q. ἀκληρία, ἀκλήρημα, Basil. [Theodoret. 1, p. 183 (?). Wakef. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 1465, E. G. Dind.]

Δύσκληρος, ὁ, ἡ, Quem difficilis sors premit : Horat. Cui dura et aspera sors obtigit, Infortunatus. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 34, 25 : Δ., ὁ ἐν κλήρῳ δυστυχής. Ὁ δὲ ἐναντίος εὔκληρος.]

[Δυσκλήρωτος, lectio vitiosa. V. Δυσπλήρωτος.]

[Δυσκλῆς. V. Δυσκλεής.]

[Δυσκλητέω. Demetr. Hieracosoph. p. 27 : Εἰς δυσκλητοῦντα ἱέρακα. Interpres, Qui difficulter sit revocatus.]

[Δύσκλητος, ὁ, ἡ, Male audiens, Infamis. Diocles ap. Athen. 3, p. 120, D : Τὰς δὲ ἀθρόους ἐν ἀρχῇ πόσεις ἐκκλιτέον· δύσκλητοι γὰρ εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν.]

[Δύσκλῑτος, ὁ, ἡ, Difficilis declinatu. Etym. M. p. 809, 33 : Περὶ τοῦ χεύσω καὶ πνεύσω μέλλοντος εὗρον ἐγὼ ἐν τοῖς Εὐλογίου τοῦ σχολαστικοῦ δυσκλίτοις ῥήμασι.]

[Δυσκλυδώνιστος, ὁ, ἡ.] Δυσκλυδώνιστον Suidæ δυσέκβατον.

Δύσκλῠτος, ὁ, ἡ, i. q. δυσκλεής : Hesychio ἄδοξος, ἄτιμος.

Δυσκοίλιος, ὁ, ἡ, Cui alvus est astrictior. Cælio 6, 22, Alvo incommodus. Contrar. τῷ εὐκοίλιος. [Plut. Mor. p. 137, A.]

[Δυσκοινώνητος, ὁ, ἡ, Alienus a communitate s. societate. Pollux 5, 143. Plato Rep. 6, p. 486, B : Ἥμερος ἢ δ. καὶ ἀγρία ψυχή. Plut. V. Demetr. c. 3 : Οὕτως ἄρα πάντη δυσκοινώνητον ἡ ἀρχὴ καὶ μεστὸν ἀπιστίας. Themist. Or. 21, p. 258, B : Οὐδεμία γὰρ μοχθηρία μᾶλλον δ. ἀπιστίας.]

Δυσκοιτέω, ap. Hippocr. Ægre cubo, Moleste jaceo, h. e. Non sine molestia cubo : ut De victu in morb. acut. [p. 388, 55] : Δυσκοιτέουσι πολὺ μᾶλλον ἢ εἰ καὶ προηριστήκεισαν. Et alibi : Δυσκοιτέουσί τε καὶ ἐνυπνιάζονται τεταραγμένα καὶ θορυβώδεα, i. e. μοχθηρῶς ἔχοντες ἐν τῇ κοίτῃ διατελοῦσιν, interprete Galeno.

Δυσκοιτία, ἡ, Mala s. Incommoda cubatio, qualis est χαμαικοιτία. In VV. LL. δυσκοιτία exp. Difficultas cubandi.

Δύσκοιτος, ὁ, ἡ, Male s. Incommode cubans. [Aristæn. 2, 7 : Τὴν συνουσίαν ἀτερπῆς καὶ δ.]

Δυσκολαίνω, Morosus sum, Indignor, Moleste fero. Aristoph. Nub. [36] : Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; [Plato Phil. p. 26, D : Οὔτ' ἐδυσκολαίνομεν ὡς οὐκ ἦν ἐν φύσει. Isocr. De antid. p. 457 ed. Bekk. : Δυσκολανοῦσι καὶ χαλεπῶς οἴσουσι.] Plut. Symp. sept. Sap. [p. 149, B] : Μὴ δυσκολαίνειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθημεν. Ibid. dicit τοποκλισίας δυσχεραίνειν. Idem De audiendo [p. 37, E] : Πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων· paulo post, Χαλεπῶς προσδέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα. Interdum dativo jungitur : Ad Colot. [p. 1120, B] : Φωναῖς τισι δυσκολαίνων καὶ πρὸς τὴν συνήθειαν ἐνιστάμενος, Offensus, Quum ei stomachum et indignationem movissent voces quædam. Sic Xen. [Mem. 2, 2, 8] : Τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις [παιδίου] δυσκολαίνων. Opp. etiam τῷ ἀποδέχεσθαι a Plut. Symp. sept. Sap. [p. 153, B] : Τὰς μὲν ἀπεδέξατο, ταῖς δὲ ἐδυσκόλαινε, Quasdam probavit, quasdam improbavit, cum indignatione rejecit. Suid. annotat ap. Aristot. δυσκολαίνειν dici τὸν μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείροντα καὶ κωλύοντα γίνεσθαι συλλογισμόν· sicut δυσκολίαν esse dicit ἀπόκρισιν περὶ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις συλλογισμοῦ φθαρτικήν. [Οὖρησις δυσκολαίνουσα, Mictio molestiam exhibens, Hippocr. p. 76, D. Foes.]

[Δυσκολέκβατος, ὁ, ἡ, Difficilis exitu. Glossator cod. Ursini Diodor. 5, 5 ad versum Carcini, Πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασιν δυσεμβόλοις. Qui aut δυσεκβόλοις legit aut δυσκολεμβάτοις scribere debuit.]

Δυσκολία, ἡ, Morositas. Aristoph. Vesp. [106] : Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, Præ morositate s. Morum importunitate et diritate. [Plato Rep. 3, p. 411, C : Δυσκολίας ἔμπλεοι· Leg. 11, p. 935, A : Ἐν δυσκολίᾳ ζῶν.] Plut. [Mor. p. 454, B] : Ἡ συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν τελευτῶσαν. Difficultas, Aristot. Polit. 5, 7 : Ταῦτα πάντα ἔχειν φαίνεται δυσκολίαν. Sic etiam supra ἔχειν δυσκολίαν, et sæpius δυσχέρειαν. [V. l. Alexandri rhetoris s. v. Δυσφιλία afferendum.] Vide et verbum Δυσκολαίνω.

Δυσκόλλητος, ὁ, ἡ, Qui glutinari difficulter potest, Glutino vix sociabilis, Qui glutinamentis difficulter

coalescit s. coit, Galen. Ad Glauc. [et vol. 13, p. 675.] Metaphorice accipitur pro Male cohærens. Lucian. p. 137 [Quom. hist. conscr. c. 11] : Ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. Contrarium εὐκόλλητος.

[Δυσκολόκαμπτος, ὁ, ἡ.] Δυσκολόκαμπτος καμπή, Aristoph. Nub. [971], Flexus vocis, qui difficile flectitur. Intelligitur autem de flexu, qui fit in cantu molli et fracto.

Δυσκολόκοιτος, ὁ, ἡ, Difficilem somnum efficiens. Aristoph. Nub. [420] : Δυσκολοκοίτου τε μερίμνης.

Δύσκολος, ὁ, ἡ, Difficilis in sumendo cibo, Qui fastidioso stomacho est; σικχὸς exp. Athen. [6, p. 262] a κόλον derivans. [Δύσκολον Hippocrati dicitur quod molestiam exhibet et difficulter habet, et de morbo gravi et molesto, non tamen periculoso aut letali sæpe effertur. Galen. Comm. 3 in Prorrhet. p. 79, H : Τὸ γὰρ « ἔχει τι δύσκολον » ἐπὶ τῶν μικρῶν εἰώθασι λέγειν οἱ ἄνθρωποι. Ibid. p. 77, G, τὰ δύσκολα ἐν ἴσῳ τῷ ἀκινδύνῳ dici scribit. Sic αἱ λευκαὶ διαχωρήσιες δύσκολοι p. 77, D, et rursus ib. G : Δύσκολα, οὐ μὴν ὀλέθρια. P. 119, D, δύσκολοι sunt Qui difficulter et graviter habent et qui gravi morbo implicantur. Δύσκολοι πυρετοὶ p. 122, H. Δ. ἀρρωστίαι p. 168, D. Δύσκολα σημεῖα p. 45, A; 143, F. Foes.] Frequentius vero dicitur de Homine moroso et difficili s. acerbo, Qui moribus est implacidis, Cui omnia, tum dicta, tum facta, stomachum movent, Fastidiosus (quod tamen active potius capitur), δυσάρεστος, ut Athen. exp. [l. c. Eur. Bacch. 1249 : Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ. Plato Leg. 7, p. 791, D : Ἡ τρυφὴ δύσκολα τὰ τῶν νέων ἤθη ἀπεργάζεται. Δύσκολος Menandri comœdia fuit.] Aristot. Eth. 2, 7 : Ὁ δ' ἐλλείπων καὶ ἐν πᾶσιν ἀηδής, δύσερίς τις καὶ δύσκολος, opponens ei κόλακα καὶ ἄρεσκον. Eth. 4, 6 : Ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσερις καὶ δύσκολος. Demosth. [p. 73, 5] : Δ. καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος. Æschin. [p. 62, 10] : Δ. τὴν φύσιν. Xen. [Cyrop. 2, 2, 1] : Ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι. Plut. : Τῶν πικρῶν καὶ δυσκόλων. Aristoph. Vesp. [942] : Οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος; Ib. [1104] ipsæ vespæ de se dicunt, Οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον. [Plato Theæt. p. 174, D : Δυσκολώτερον ἐκείνων ζῷον ποιμαίνειν.] Theophyl. Ep. 29, de paupertate : Θηρίῳ δυσνουθετήτῳ καὶ δυσκόλῳ. Josephus pro Inhospitali etiam posuit, Bud. Res etiam aliqua δύσκολος dicitur, Morosa, Difficilis, Molesta, ut ψυχή [Plato Leg. 1, p. 649, E : Δυσκόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας· 10, p. 900, C : Ἂν δέ τι δύσκολον ἐμπίπτῃ τοῖς λόγοις] : item φυλακή, ap. Chrysost. Et ap. Synes. Ep. 131 : Πράγμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις. Et δύσκολον, Difficile ac arduum. Demosth. Pro cor. : Ἡ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα, ἢ ἄλλο τι δύσκολον γέγονε. [Ammon. p. 29 : Ἂν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν. Verba sunt Demosth. p. 291, 21. Conf. eund. p. 286, 25.] Item Δύσκολος Apollonius [grammaticus Alexandrinus] dictus est a difficili phrasi, qua usus fuit. VV. LL.

[Δύσκολπος, ὁ, ἡ, Infelicem uterum habens. Agathias in Anth. Pal. 7, 583 : Γαστρὶ δὲ δυσκόλπῳ νεκρὸν ἔνεστι τέκος. Epitheton vitiosam uteri structuram significat. Jacobs.]

Δυσκόλως, Morose. [Plato Phæd. p. 84, E : Δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι.] Isocr. Ad Nic. [p. 27, C; 33, D] : Δ. πρὸς ἡμᾶς διακειμένων. [Et p. 125, A, ex cod. Urb. ubi vulgo δυσχερῶς.] Idem [p. 67, C] : Δ. ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους. Sic ap. Synes. Ep. 37 : Δ. ἔχει πρὸς τὴν ἐξ ἀνάγκης ἀργίαν, Iniquo animo fert, Ægre et moleste fert. Rursum ap. Isocr. δ. ἔχειν πρός τινα, et εὖνουν εἶναι, opp. in Symm. [p. 169, E]; in qua dicit etiam [p. 161, E] δ. διατίθεσθαι πρός τινα. Ap. Eund. in Evag. [p. 190, B], Δ. πεφύκασι (ita enim legitur) est δύσκολοί εἰσι, Natura morosi et difficiles sunt. Rursum apud Eund. est δυσκόλως ἀκροᾶσθαι, ut auctor libri Ad Herenn. dicit Aurium sensum esse fastidiosissimum. [Athen. 1, p. 45, E : Ἐὰν τοῦτό τις δ. ποιῇ, Si quis gravetur hoc facere. Schweigh.]

[Δυσκόμιστος, ὁ, ἡ.] Δυσκόμιστος πότμος, Soph. Antig. fine, ἀφόρητος s. δυσφόρητος, Ægre tolerabilis. [Eurip. Herc. f. 1422 : Ἀλλ' ἐσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα χῆ. Const. Man. Amat. 6, 48 : Ἐν δυσκομίστοις κακοῖς. « Nili γλυκὺς ἀγκὼν δυσκόμιστος διὰ τὸ ῥεῦμα καὶ ἀηδής, Hesych. in Γλυκὺς ἀγκών. » Hemst.]

[Δύσκοπος, ὁ, ἡ, Qui difficulter tunditur. Βοτάνη δύσκοπος Damocrates apud Galen. vol. 13, p. 636. G. Dindorf.]

[Δυσκρᾶής, ὁ, ἡ, Male temperatus. Oppian. Hal. 2, 517 : Ῥιπῇ ἐλαυνόμενοι δυσκραέϊ.]

[Δυσκρανής. V. Δυσχρανής.]

Δυσκρᾰσία, ἡ, Intemperies, Mala et incommoda temperies. [Plut. V. Alex. c. 58 : Δυσκρασίαι τοῦ περιέχοντος· V. Dion. c. 2 : Δ. σώματος. Manetho 4, 543 : Ἀναισθήτῳ τε παλαίῃ δυσκρασίῃ.]

[Δυσκράτητος, ὁ, ἡ, Difficilis superatu, s. conatu. Diodor. 3, 3 : Διὰ τὸ δυσκράτητον τῆς ἐπιβολῆς. Angl. ă Georg. Pis. De van. vitæ v. 254 : Τὰ δυσκράτητα τῶν παθῶν κινήματα. At Joseph. Ant. Jud. 14, 4, 1 : Τὰ δὲ ἡμέτερα, συγκλύδων ἀνθρώπων πλῆθος ἔσται καὶ ... δ. vertitur, Nostros fore intractabiles. Hase.]

Δύσκρᾱτος, ὁ, ἡ, Male temperatus. [Strabo 2, p. 96 : (Ἀὴρ) δύσκρατος ὑπερβολῇ καὶ ἐλλείψει τοῦ θάλπους. Schneid. || Adverb. Δυσκράτως. Galen. vol. 10, p. 175 : Ὥστε τὰ στερεὰ μόρια δ. ἔχειν. G. D. Eustath. p. 32, 26 : Δ. διακείμεναι (αἱ ὧραι).]

[Δυσκρῑνής, ὁ, ἡ, Difficilis discretu. Plut. Mor. p. 922, A : Οὐκ ἔχουσαν (lunam) ἔξαψιν οὐδὲ αὐγὴν οἰκείαν, ἀλλὰ δυσκρινές τι σῶμα τυφόμενον ἀεὶ καὶ πυρίκαυστον.]

[Δυσκρίσιμος, ὁ, ἡ, Difficilis judicatu. Febris δ. schol. Hippocr. vol. 2, p. 272 ed. Dietz. G. Dind.]

Δυσκρῑτός, ὁ, ἡ, Judicatu difficilis aut dijudicatu, Disceptatu difficilis, Cujus difficilis est disceptatio. [Æsch. Prom. 458 : Ἀντολὰς ἄστρων... τάς τε δυσκρίτους δύσεις· Ag. 981 : Δυσκρίτων ὀνειράτων. Soph. Trach. 949 : Πότερα πρότερον ἐπιστένω ... δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ. Plato Rep. 4, p. 423, C : Δύσκριτον ἂν εἴη πότερον.... Δύσκριτα ἴσχνη Pollux 5, 66.] Plut. [Mor. p. 413, A] : Ἀνεβόησεν, ἰοὺ ἰού, δύσκριτον πρᾶγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς, ἥκετε κομίζοντες ἡμῖν. [Δύσκριτοι νοῦσοι ap. Hippocr. Aphor. 3, 8 Galenus (vol. 9, p. 48) exponit κακόκριτοι, et ῥίγεα δύσκριτα p. 119, F. Idem ad Aphor. 4, 30 δύσκριτον per δύσλυτον exponit : Οὐ μὴν οὐδὲ τὸ δύσκριτον οἷόν τ' ἐστὶν ἐπινοῆσαι κατ' ἄλλο τι σημαινόμενον εἰρῆσθαι παρὰ τὸ δύσλυτον. Δύσκριτα etiam ἄκριτα ποιοῦντα τὰ νοσήματα exponit Galen. Comm. 3 in Prorrhet. p. 211, 42, in Hippocratis sententia Epid. l. 2 : Τὰ κρίσιμα μὴ κρίνοντα τὰ μὲν θανατώδεα, τὰ δὲ δύσκριτα. Foes.]

Δυσκρῑτως, Ita ut non facile sit judicare s. dijudicare, non facilis sit disceptatio. [Æsch. Prom. 665 : Χρησμοὺς ἀσήμως δ. τ' εἰρημένους. Eurip. Erechth. fr. 12 : Αἰδοῦς δ. ἔχω πέρι.] Aristoph. [Ran. 1433] : Δ. ἔχω, Ancipitis sum judicii.

Δύσκτητος, ὁ, ἡ, Ægre parabilis, Comparatu difficilis. Polyb. [3, 32, 1 : Δύσκτητον εἶναι καὶ δύσγνωστον τὴν ἡμετέραν πραγματείαν.]

[Δυσκυβεῖω.] Δυσκυβεῖν, Infelicem esse in ludo tesserario, Infelici successu ludere tesseris. V. Δύσβολος. [Athen. 15, p. 666, D. Pollux 7, 204; 9, 94.]

[Δυσκύμαντος, ὁ, ἡ, Fluctibus valde agitatus. Æsch. Ag. 653 : Ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά, i. e. Mala ex fluctibus agitatis provenientia. ῡ]

[Δυσκωφέω, Surdus sum. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 7, 731 : Δυσκώφει μὴ Γόργε. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 323, 6 : Ἀδακῆσαι, ἁμαρτῆσαι, δυσκωφῆσαι. Ἱέραξ δυσκωφῶν in Demetr. Hieracosoph. p. 68, Ornecosoph. p. 202. G. Dindorf.]

Δύσκωφος, ὁ, ἡ, Surdaster, Aurium gravitate laborans. [Hippocr. p. 149, E.] Suidæ ὁ ἐκ μέρους ἀκούων. Aristot. De insomn. [c. 2] : Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι· γίνονται καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοδμοι. [Dioscor. 5, 88; Strabo 14, p. 658; Hesych. et Suid. s. v. Ἄβριχτον.]

[Δύσλᾰλος, ὁ, ἡ, Moleste loquax. Eustath. Opusc. p. 95, 27.]

[Δυσλέαντος, ὁ, ἡ, Difficilis contritu. Δυσλέαντοι ῥίζαι Archigenes ap. Aet. 4, fol. 66, a, 41. Hemst.]

[Δύσλεκτος, ὁ, ἡ, Difficilis dictu, Infandus. Æsch. Pers. 702 : Λέξας δύσλεκτα φίλοισιν. Difficilis explicatu. Schol. Lycophr. 10 δυσφάτους αἰνιγμάτων οἵμας explicat δυσερμηνεύτους, δυσλέκτους, δυσλύτους.]

[Δύσλεκτρος, ὁ, ἡ, Infelix conjugio. Schol. Soph.

El. 492, Ἄλεκτρ' ἄνυμφα, interpretatur δύσλεκτρα, κακόνυμφα.]

[Δυσλεπής, ό, ή, Difficilis decorticatu. Nicander Alex. 271 : Νειαίρην τόθι σάρκα περὶ σκύλος αὖον ὀπάζει δυσλεπέος καρύοιο.]

[Δυσλεχής, ό, ή, i. q. δυσηλεγής. Explicandi caussa finxit Hesych. s. v. Δυσηλεγέος.]

Δύσληπτος, ό, ή, Captu difficilis, Quem capere difficile est. Lucian. [De gymnas. c. 27] : Δ. ὑπὸ λειότητος. || Qui comprehendi et percipi difficulter potest. Plut. De def. orac. [p. 426, F] : Ἡ δ' ἀπὸ τῶν στοιχείων ἔφοδος, ἣν αὐτὸς ὑπηνίξατο, πάντη δ. ἐστι, Omnino intellectu difficilis est, Intellectu vix percipi potest. [Longin. De subl. 6 : Τὸ πρᾶγμα δ. Epigrammati Antiphili Anth. Pal. 7, 641 adscriptum in cod. Vat. : Ζήτει τὴν τοῦ ἐπιγράμματος διάνοιαν, ὅτι δύσληπτον. Schæf. Adverb. Δυσλήπτως. Jul. Afric. Cest. p. 297, 46 : Ἀσαφῶς ἢ δ. Hase.]

[Δυσλίμενος, ό, ή, Importuosus. Δύσορμος ap. Æsch. Pers. 448 schol. exponit δυσλίμενος.]

[Δυσλογέω, Maledico. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 34, 15 : Δυσλογεῖν τὸ κακολογεῖν.]

Δυσλόγιστος, ό, ή, Ratiocinatu difficilis, Quem difficile tecum reputare et perpendere possis. [Galen. vol. 12, p. 2 : Δύο μὲν εἰς ἅπαντα βιβλία Ἱπποκράτους γράφοντες ὑπομνήματα Ζεῦξίς τε καὶ Ἡρακλείδης, οὐκ εἰς πάντα δὲ Βακχεῖος καὶ Ἀσκληπιάδης (adde ἀλλὰ τὰ) δυσλόγιστα. Sic ed. Charter. : priores διισολόγιστα. Plut. Mor. p. 981, E : Ἡ δ' αἰτία δ., εἴτε φεύγει τὰ θηρία τὸν ἀνθίαν εἴτε....] Accipitur etiam pro ἀλόγιστος, Inconsideratus, Qui reputatus et perpensus non est. Soph. Aj. [40] : Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; quod alibi dicit πρᾶγος ἄσκοπον. Ubi tamen δυσλόγιστον quidam parenthesi includunt, ac in propria signif. accipiunt pro Id quod intellectu difficile est.

[Δύσλοφος, ό, ή.] Δύσλοφον, Hesychio δύσκολον, οὐχ ἁρμόζον : aliis τὸ χαλεπῶς φερόμενον, nimirum ἀπὸ τῶν λόφων, qui sunt τράχηλοι : ut δυσλόφων rursum exp. δυσχερῶν. Est igitur δύσλοφος Cervici gravis et difficilis, sc. portatu, Onerosus, Molestus : citatur ex Æsch. [Prom. 930 : Ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους. || Adverb. Δυσλόφως. Eur. Tro. 302 : Δ. φέρει κακά.]

Δύσλῠτος, ό, ή, Qui vix solvi potest, Solutu difficilis, Difficile solubilis. [Æschyl. Prom. 19 : Δυσλύτοις χαλκεύμασι. Eur. Andr. 121 : Ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων· Phœn. 378 : Δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς. De ænigmate schol. Lycophr. 10. Eunap. Exc. p. 43, 13 ed. Nieb. : Καθάπερ ἐν τοῖς δράμασιν, ὅταν εἰς ἄπορον καὶ δύσλυτον αἱ... πλοκαὶ τελευτήσωσιν.]

Δυσλύτως, Ita ut vix solvi possit, Nexu non facile solubili, pene insolubili. [Xenoph. OEcon. 8, 13 : Οὔτε δ. ἔχει.]

[Δυσμάθεια. V. Δυσμαθία.]

[Δυσμᾰθέω, Ægre agnosco. Æsch. Choeph. 225 : Αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ.]

Δυσμᾰθής, ό, ή, Qui non facile discit, Tardus ad discendum, Hebes, Indocilis. Plato De rep. 2, [p. 358, A] : Ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. [Leg. 10, p. 891, A : Ἆ γ' ἔσται καὶ τῷ δυσμαθεῖ σκοπεῖν· Tim. p. 88, B : Τὸ δὲ τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσμαθὲς ἀμνῆμόν τε ποιοῦσαι· Euthyphr. p. 9, B : Τῶν δικαστῶν δυσμαθέστερος.] Et superl. δυσμαθέστατος ap. [Platon. Epin. p. 978, D,] Philonem [et Epiphan. vol. 1, p. 559, D]. || Pass. Qui non facile disci potest, cognosci, animadverti. [Æsch. Ag. 1255 : Δυσμαθῆ δ' ὅμως.] Ex Eur. [Med. 1196] cum infin. ἰδεῖν affertur, Δυσμαθὴς ἰδεῖν, pro δυσεπίγνωστος. [Iph. T. 478 : Ἡ τύχη παρήγαγ' ἐς τὸ δυσμαθές.]

Δυσμᾰθία, ή, Tarditas ad discendum, Indocilitas. [Plato Charm. p. 159, E, δυσμαθίαν definit τὸ ἡσυχῇ καὶ βραδέως μανθάνειν· Theæt. p. 195, C : Τὴν ἐμαυτοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας· Leg. 7, p. 812, E : Τὰ γὰρ ἐναντία ἄλληλα ταράττοντα δυσμαθίαν παρέχει. Δυσμαθίαι Rep. 10, p. 618, D. Ast.] E Plat. Epist. [3, p. 315, C] : Δυσμαθίαν τίκτουσα, pro Tarditatem ingenii. Scribitur et Δυσμάθεια.

Δυσμαθῶς, ut δυσμαθῶς ἔχειν [Plato Rep. 6, p. 503, D], Non facile discere, cognoscere; pass. Non facile disci.

Δύσμαιναι, Hesychio αἱ ἐν Σπάρτῃ χωρίτιδες Βάκχαι. [V. Δυμᾶνες.]

[Δυσμάλακτος, ό, ή, Qui difficulter emollitur. Rufus p. 221 ed. Matth. Λίθος δ. Jo. Diac. ad Hesiodi Scut. 122. Θυμὸς ἄτεγκτος καὶ δ. Eust. p. 1003, 46. ἄ]

[Δυσμανής, ό, ή.] Δυσμανῆ ὕδατα ap. Theophr. H. Pl. 7, 5, [2] interpr. Aquæ rarefactu difficiles.

[Δυσμάραντος, ό, ή, Qui difficulter marcescit. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 8 : Δυσμάραντον κακὸν, τὸ ἄπαυστον κακὸν καὶ ἀειθαλές. ἄ]

[Δυσμαρής, ό, ή, Difficilis. Cum εὐμαρὴς memorat HSt. s. v. Μάρη, nescio ubi inventum.]

[Δυσμάσητος, ό, ή, Difficilis mansu. Galen. vol. 8, p. 782 : Δυσδιαλύτοις καὶ δυσμασσήτοις (scr. δυσμασήτοις) κρέασι.]

[Δυσμάτωρ. V. Δυσμήτωρ.]

Δυσμᾰχέω, Acriter resisto, ita ut vix sim expugnabilis. [Soph. Trach. 492 : Θεοῖσι δυσμαχοῦντες.] Apud Plut. Symp. 4 [p. 661, C] δυσμαχοῦσαι redditur Inter se acriter pugnantes : Ποιότητες ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι καὶ δυσμαχοῦσαι φθείρονται πρότερον. [Euseb. P. E. 3, p. 86, C : Ὅταν... δυσμαχήσαντα (τὰ στοιχεῖα) λύσῃ τὴν κοινωνίαν. Hemst.]

[Δυσμαχητέον, Acriter resistendum. Soph. Antig. 1106 : Ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δ.]

Δυσμάχητος, ό, ή, i. q. δύσμαχος, Non facile expugnabilis. [Legebatur ap. Isocr. p. 224, A : Ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, ubi cod. Urbinas recte δύσμαχος. Δυσμάχητον pro δύσμαχον libri pauci ap. Demosth. p. 8, 3. ἄ G. Dind.]

Δύσμᾰχος, Qui difficile expugnari potest, Vix expugnabilis, sicut supra ἄμαχος, Inexpugnabilis. [Æsch. Prom. 921 : Παλαιστὴν... δυσμαχώτατον τέρας. Eur. Hec. 1055 : Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ· OEdip. fr. 10 : Πάντων δυσμαχώτατον γυνή. Plato Leg. 9, p. 863, B : Δύσμαχον κτῆμα ὁ θυμός. Xenoph. H. Gr. 4, 2, 10 : Πλείονές τε καὶ δυσμαχώτεροι. Polyb. 15, 15, 8. Diog. L. 2, 120 : Ἔπειτα νόσος καθεῖλε, δύσμαχον ζυγόν. HSt. in Ms. Vindob. : « Demosth. Olynth. 1, (p. 10, 8) : Ὅπερ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων ».] At Polit. vertit Inexpugnabilis, in Herodiano 3, [3, 8] : Ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου, καὶ πεφραγμένου ὄρει τε καὶ κρημνῷ. [|| Difficilis. Æsch. Ag. 1561 : Δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι.]

Δυσμείλικτος, ό, ή, Qui difficulter s. vix mulceri potest, s. leniri, aut placari, Non facile placabilis. Quin etiam interdum redditur Implacabilis, Inexorabilis : tanquam particula δυς privationem significante, sicut α in ἀμείλικτος. Plut. [Mor. p. 553, A : Πικρίαν τυράννου δυσμείλικτον·] Artox. [c. 19] : Εἰδότι τὸ θηριῶδες αὐτῆς καὶ δυσμείλικτον. [Nicet. Chon. apud Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 412 : Ἆρ' ἐμείλιξε (Helena) τοὺς δυσμειλίκτους; ἆρ' ἐμάλθαξε τοὺς σιδηρόφρονας; Boiss.]

[Δυσμελῳδητος, ό, ή, Difficilis ad modulandum. Theo Smyrn. De mathem. Plat. in Schneideri Ecl. phys. p. 325 : Ἔστι δὲ δυσμελῳδητότατον καὶ ... φιλότεχνον καὶ πολλῆς δεόμενον συνηθείας.]

Δυσμεναίνω, Animo erga aliquem male affecto sum, Male volo, Inimicor, etiam Adversor. Demosth. [p. 300, 26] : Πότερον συνέθυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς, ἢ λυπούμενος καὶ στένων καὶ δυσμεναίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς, οἴκοι καθῆτο. Hesychio δυσμεναίνει est διεχθρεύει, πολεμεῖ. [Aristid. vol. 1, p. 218 : Πόλις οὐδεμία δυσμεναίνει. Appian. Pun. c. 60 : Ἐπικείσονται δυσμεναίνοντες τῆς ποτὲ βίας.] Cum dat. construi annotat Suidas. [Eur. Med. 874 : Δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ. Aristid. vol. 2, p. 139 : Κἀκείνῳ δυσμεναίνειν. Themist. Or. 21, p. 261, D : Δυσμεναίνῃ τοῖς ἀρίστοις.] Hoc autem verbum originem duxisse ab Homerico verbo Δυσμενέω, testatur Eust., quod δυσμενέω ejusdem alioqui signif. est cum δυσμεναίνω : sed cujus nullus usus sit quam in part. δυσμενέων. Od. B, [72] : Εἰ μή που τί πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς· ... κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες. [Υ, 314 : Μηκέτι μου κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες. Δυσμενέοντας Apoll. Rh. 3, 352.]

Δυσμένεια, ή, Animus male erga aliquem affectus, Odium, Inimicitia. Aliquando et Hostilitas, Animus hostiliter affectus. [Soph. El. 619 : Ἡ ... ἐκ σοῦ δ. 1124 : Ὡς ἐν δυσμενείᾳ... οὖσα. Eur. Heracl. 991 : Ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠράμην. Plato Rep. 6, p. 500, C : Φθόνου τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι· Protag. p. 316, D :

Φθόνοι τε ... καὶ ἄλλαι δυσμένειαι. Polyb. 3, 12, 2 : Δυσμενείας τῆς Ἀμίλκου · 34, 3 : Τὴν ὑπάρχουσαν δυσμένειαν αὐτοῖς ἐκ τοῦ ... πολέμου πρὸς Ῥωμαίους.] Isocr. Ad Phil. [p. 95, E] : Τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα τῶν ἔργων φθόνον ἔχει καὶ δυσμένειαν καὶ πολλὰς βλασφημίας. Herodian. 7, [1, 3] : Δυσμένειαν [lectio vitiosa pro δυσγένειαν] ἑαυτῷ συνειδὼς ὅτι πρῶτος ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἦλασε, Quum se invisum hominibus cognosceret, Polit.

[Δυσμενεύομαι, forma ex composito Ἐπιδυσμενεύομαι cognita.]

[Δυσμενέων. V. Δυσμεναίνω.]

Δυσμενὴς, ὁ, ἡ, Cujus animus male erga aliquem affectus est, Malevolus, Inimicus. Accipitur plerumque non tam pro Inimico quam Hoste, et exp. ἐχθρὸς, ἀντίπαλος. Hom. Il. E, [488] : Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι · Π, [520] : Οὐδὲ μάχεσθαι Ἕλθὼν δυσμενέεσσιν. Ab Eod. in Od. Z, [184] opp. τῷ εὐμενέτης. [Herodot. 3, 82 : Σιγῶτό τε ἂν βουλεύματα ἐπὶ ἄνδρας δυσμενέας, Infestos, Male animatos. Æschyl. Sept. 234 : Δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει · Ag. 1193 : Εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς, Infensas. Soph. Phil. 585 : Ἐγὼ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής · OEd. T. 546 : Δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' ἐφεύρηκ' ἐμοί · Aj. 662 : Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου. Sæpissime ap. Eurip., velut Suppl. 429 : Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει · Or. 267 : Ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα. Λόγοι δυσμενεῖς Andr. 1092. Λῦπαι δ. 469. Φθόνος δ. Med. 297. Φόνος δ. 1267. Δυσμενὴς φονία ψῆφος Or. 972. Plato Protag. p. 317, B : Δυσμενεστέρους ἀνθρώπους.] Xen. Hell. 6, [5, 39] : Δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν Θηβαίους, Infensos et hostes : pro quo paulo post dicit ἀντίπαλοι. Annotatur tamen discrimen quoddam inter ἐχθρὸς, δυσμενὴς, et πολέμιος : nam ἐχθρὸς grammaticis quibusdam ap. Eust. est ὁ πρότερον φίλος : at δυσμενὴς, ὁ πρὸς τὸν ποτὲ φίλον ἔχθραν τηρῶν καὶ δυσδιάλλακτος : πολέμιος autem, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν πέλας. [Sic fere Ammon. p. 64 et Herenn. Philo p. 166, Thom. M. p. 401. Πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος dixit Soph. Phil. 1323. Accusativ. Æolicus δυσμένην ap. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1233.]

[Δυσμενίδης, ὁ, Malevolus. Ælian. V. H. 3, 7 : Δημοχάρης ... θεασάμενός τινας καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογεροὺς καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐκ παντὸς τρόπου διψῶντας, Τί φατε ὑμεῖς, εἶπε, δυσμενίδαι; τὸ ἦθος αὐτῶν ἅμα ἐκκαλύψας διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.]

[Δυσμενικὸς, ἡ, ὄν, Hostilis, Inimicus. Δυσμενικὴ ὀργὴ, Acris ira, Polyb. 6, 7, 8. Λόγοι δυσμενικοὶ 16, 22, 8. Ἀρχὴ δυσμενικωτέρα πολέμου 15, 3, 1. (Exc. Vat. p. 458 : Λοιδορίας ἀσυρροῦς καὶ δυσμενικῆς.) || Adverb. Δυσμενικῶς. Id. 12, 15, 10 : Δ. καὶ μετὰ αὐξήσεως ἐξήγγελκε · 8, 10, 1 : Δ. διέφθειρε τὴν χώραν · 30, 4, 14 : Πικρῶς καὶ δ. ἐξονειδίζειν. Schweigh. Δυσμενῶς καὶ πικρῶς διέφθειρε τὴν πόλιν legitur 2, 55, 7. Quod δυσμενικῶς potius scribendum. G. Dindorf.]

[Δυσμενὶς, ίδος, ἡ. Schol. Eur. Or. 316 (306 Matth.) : Εὐμενίδες κατ' εὐφημισμόν · δυσμενίδες γάρ εἰσι κατὰ τὸν ὀρθὸν καὶ ἀληθῆ λόγον. Boisson.]

Δυσμενῶς, Animo male erga aliquem affecto, Inimice : interdum et Hostiliter. Isocr. : Πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν διαφερομένη καὶ δ. ἔχουσα. Idem in Archid. [p. 129, E] : Ἀπίστως πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δ. ἔχουσι. [Plato Theæt. p. 168, B : Οὐ δ. οὐδὲ μαχητικῶς. Xenoph. H. Gr. 5, 3, 27 : Δ. εἶχον αὐτοῖς · 7, 1, 26 : Δ. εἶχον πρὸς αὐτούς. Isocr. p. 297, E : Δ. πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν διακείμενοι. Forma soluta Δυσμενέως Nonn. Dion. 21, 85.]

Δυσμετάβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis mutatu. [Hippocr. p. 383, 14 : Δυσμετάβλητα τὰ γεγυμνασμένα. Maxim. Tyr. vol. 1, p. 235 : Νόσος ψυχῆς δ. τῷ νόμῳ. Homil. Clement. p. 660 : Δυσμετάβλητοι γίνονται πρὸς τὰ μὴ ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῖς καταβληθέντα τῇ ψυχῇ καλά.] Plutarch. [Mor. p. 952, B] : Τὸ δὲ ἐναντίον δυσμετάβλητον. Ubi Turn., At contrarium vix commutabile est. [|| Difficilis concoctu. Alex. Trall. p. 324, 343, 361, 406, 409, et al. Struv.]

[Δυσμετάγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis traductu. Julius Afric. Cest. p. 292, a, 38 : Οὕτω δὲ καὶ τόδε τὸ θρέμμα δυσμετάγωγον κακίας ἐγχρονισθείσης πρὸς τὰ τοιαῦτα πληγῇ καὶ ἀπειλῇ. Hemst. ἄ]

Δυσμετάδοτος, ὁ, ἡ, Qui difficile et non libenter impertitur, Qui ægre impertitur, VV. LL. [Signif. activa Strabo 17, p. 806, de sacerdotibus : Περιττοὺς ὄντας κατὰ τὴν ἐπιστήμην τῶν οὐρανίων, μυστικοὺς δὲ καὶ δυσμεταδότους. G. D. It. Basil. t. 1, p. 384, A : Τὸ πικρὸν τοῦ ἤθους, ἡ μισανθρωπία, τὸ δυσμετάδοτον. Hase.]

Δυσμετάθετος, ὁ, ἡ, Transpositu s. Mutatu difficilis. [Polyb. Exc. Vat. p. 401 : Δυσέριδες γίνονται καὶ φιλόνεικοι καὶ δ. Plut. Mor. p. 799, B : Προαίρεσιν ἄτρεπτον καὶ δ. Jo. Chrys. vol. 3, p. 163, 26, ab Seag. cit. : Τὸ ἀνίατον τῆς γνώμης αὐτῶν καὶ δυσμείλικτον δηλῶν. Justin. Mart. p. 88, C. G. Dindorf.]

[Δυσμεταθέτως, Ita ut difficulter transmoveatur aut mutetur. Eudocia p. 388, ubi sermo est de immutatione legum. Schleusn.]

Δυσμετακίνητος, ὁ, ἡ, Qui non facile transmoveri potest s. mutari. [Joseph. Angl. Hesych. s. v. Ἐκτικῶς : Δ. τρόπος ἢ διάθεσις. Eustath. p. 1733, 34 : Μεγέθους βαρέος καὶ δ. G. D. || Adverb. Δυσμετακινήτως Alex. Trall. p. 91. Struv. ῑ]

[Δυσμετάκλαστος, Difficilis fractu, Durus, Immisericors. Schol. Soph. OEd. T. 12 : Σκληρὸς, δ., ἀναλγής.]

[Δυσμετάκλητος, ὁ, ἡ, Difficilis revocatu. Geopon. 19, 2, 13, p. 1216 : Δυσμετάκλητοι γὰρ ἐκβαίνουσιν, ὅταν ἅπαξ ὠμοφαγήσωσι, i. e. Ægre hunc morem dedoceri possunt.]

[Δυσμετακόμιστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter flectitur, Qui difficulter ad aliquid adduci potest. Cyrill. Alex. l. 3 in Exod. p. 339 : Δυσμετακόμιστοι πρὸς τὸ δεῖν ἑλέσθαι καὶ φρονεῖν τὰ εἰς σωτηρίαν χρήσιμα. Id. in c. 3 Sophon. p. 610 : Ἄτεγκτος καὶ δυσμετακόμιστον ἔχων τὴν γνώμην εἰς τὸ δεῖν ἑλέσθαι τὰ πρεπωδέστερα. Suicer. Mauric. Strateg. p. 69 ed. Scheff.]

[Δυσμετάληπτος, ὁ, ἡ, Difficilis mutatu. Eustath. p. 1937, 2 : Καιρία δὲ ἡ λέξις καὶ δ.]

[Δυσμετανόητος, ὁ, ἡ, Qui animum difficulter mutat, Quem non facile pœnitet. Marcus Erem. p. 879, D : Τῷ ἐκτὸς ἀνάγκης ἁμαρτάνοντι δυσμετανόητα γίνεται. G. Dindorf.]

Δυσμετάπειστος, ὁ, ἡ, Qui de sententia dimoveri ægre potest.

[Δυσμετάπεμπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter accersitur. Eustath. p. 1085, 41 : Δυσπέμφελος, ὅ ἐστι δύσκολος, δ.]

[Δυσμετάπτωτος, ὁ, ἡ. Theodor. Prodr. in Notit. Mss. vol. 6, p. 547 : Τὰς ἐπὶ τούτοις ἀσιτίας καὶ ἀγρυπνίας καὶ τὸ τῇ καὶ τῇ δυσμετάπτωτον καὶ τὰ βέλη τῶν πόνων, Difficulter huc illuc dilapsum s. jactatum. Angl. || Basil. t. 2, p. 192, D : Τῆς στερεότητος δηλονότι ἐπὶ τὸ δ. ἀπὸ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἕξεως νοουμένης, Sic ut consolidationem intelligas firmitatem, qua non possunt a bonis excidere. Ita enim videtur et scribendum et vertendum. Hase.]

[Δυσμεταστρέπτως, Inflexibiliter. Apollon. Lex. H. : Ἀσκελέως · σκληρῶς, δ.]

[Δυσμετάτρεπτος, ὁ, ἡ, Vix flexibilis. Eustath. p. 1461, 43 : Τὸ βαρύμηνι καὶ δυσμετάτρεπτον αὐτῆς εἰς τὸ ἄχολον.]

Δυσμεταχείριστος et Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter tractari manibus potest, et Qui facile tractari potest. Vix tractabilis, vel Difficulter tractabilis : et contra, Facile tractabilis, vel potius simpliciter Tractabilis. Gall. itidem, *Mal-maniable* pro δυσμεταχείριστος : et *Maniable* pro εὐμεταχείριστος. Dicitur autem δυσμεταχείριστον εἶναι Quod propter nimiam molem non facile tractari manibus potest : et contra εὐμεταχείριστον, Quod tale est ut commode tractari queat. Sic Pondus tractabile, vel contra Vix tractabile, ap. Stat. [Xenoph. Cyneg. 2, 6 : Τὰ δίκτυα ἐὰν ᾖ μείζω, δυσμεταχείριστά ἐστιν. Eustath. Opusc. p. 285, 40 : Καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν δυσμικῶν ἄλλα ἐποίουν καινά τινα κατὰ νόμους ἐλεπολέων, αἷς διὰ τὸ ἐκ μεγέθους δυσμεταχείριστον οὐδὲ ἐνέλαμψέ τις ἐνέργεια.] Sed ut μεταχειρίζεσθαι alias quoque habet verbi Tractare signiff., ita hæc bicomposita alios quoque usus obtinent : quorum unus extat ap. Plut. [Mor. p. 1012, B] : Καὶ τυχεῖν ἰδίας ἀναγραφῆς τὸν λόγον τοῦτον, οὔτε ἄλλως εὐμεταχείριστον ὄντα · quæ Turn. ita vertit, Suaque privatim scriptione rem istam comprehendendam, haud sane alioqui tractatu facilem. Extat alius in hoc Synesii l., Ep. 67 : Αἱ δὲ γυναῖκες, πρᾶγμα δυσμεταχείριστον, χεῖρας αἴρουσαι, βρέφη προτείνουσαι, καὶ μύουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα μὴ εἰς

ἔρημον τοῦ συνήθους προστάτου τὸν θρόνον ἐνατενίσειαν, μικρὸν ἐδέησαν τοὺς τἀναντία πολιτευομένους ἡμᾶς εἰς πάθος παραπλήσιον ἐκκαλέσασθαι. Proxime autem præcedunt hæc verba, Τὸ μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν, εἰ καὶ πέρα προσδοκίας, ἀλλ' ἔλαττον ἦν. E quibus etiam verbis videtur clarior signif. illius vocis δυσμεταχείριστον reddi, quum videamus mulieres præ viris δυσμεταχείριστον πρᾶγμα appellari. Quo igitur sensu δυσμεταχείριστον πρᾶγμα esse dicuntur mulieres? Res quæ non facile tractari potest, aut etiam regi, Res quam aliquis non facile gubernare et moderari possit. Possit vero et hic nostra vox illa *Maniable* usum habere, sed metaphoricum. Fuerit enim ab illa verbi *Manier* signif., qua utimur, quum dicimus, *Je scay bien comment il le faut manier*. Sed et hic usurpari posse videtur vox tractabilis : ea nimirum in signif. qua dixit Virg. : ... sed nullis ille movetur Fletibus, aut voces ullas tractabilis audit. Quo metaphoræ genere dicitur et Intractabilis animus. Fuerit igitur fortasse δυσμεταχείριστον πρᾶγμα, Res vix tractabilis. [Herodot. 7, 236 : Ἀλλὴς δὲ ἐὼν ὁ ναυτικὸς στρατὸς δυσμεταχείριστός τε αὐτοῖσι γίνεται καὶ ἀρχὴν οὐκ ἀξιόμαχοί τοι ἔσονται, i. e. Difficilis oppugnatu. Plato Leg. 7, p. 808, D : Ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐστὶ δυσμεταχειριστότατος. Ælian. N. A. 4, 44 : Οὐ πάντῃ δ. (ἡ τῶν ζώων φύσις). Dio Cass. 53, 9 : Τὸ δ. τῶν πραγμάτων· 44, 53 : Κληρονομίαν δ. οὖσαν.] A Cam. δυσμεταχείριστος redditur Qui capi aut teneri facile nequit. At in VV. LL. Difficilis expugnatu, Inexpugnabilis, Inaccessus. Cujus usus exempla desidero. || Habent porro hæc nomina et sua adverbia Δυσμεταχειρίστως et Εὐμεταχειρίστως. Dicitur autem δυσμεταχειρίστως ἔχειν, et contra εὐμεταχειρίστως, Quod tale est ut vix tractari possit, vel contra, ut facile tractari queat.

[Δυσμέτοχος, ὁ, ἡ. Etym. M. p. 292, 3 et Suid. : Δυσηνίους, ... δυσμετόχους. Recte, ut videtur, Sylburgius δυσκατόχους.]

Δυσμέτρητος, ὁ, ἡ, Mensu difficilis, Pollux [4, 167] ex Antiphonte. [|| I. q. δυσπόρευτος, Philostr. V. Apoll. 4, 15, δ. πέλαγος.]

Δυσμὴ, Occasus, a δύω. Proprie de solis occasu s. obitu [et numero quidem plurali. Herodot. 2, 31 : Ἀπὸ ἑσπέρης τε καὶ ἡλίου δυσμέων. Æsch. Pers. 228 : Τῆλε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων. Soph. OEd. Col. 1245, Plato Phæd. p. 61, E, et alii quivis] : ut Xen. [H. Gr. 5, 1, 7] : Μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν. Aristot. : Περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολὰς, pro quo paulo ante δύσιν dicit. [Δυσμαὶ πλειάδων Pollux 1, 62. Δυσμὴ (debebat δυσμαὶ) σελήνης id. 4, 157.] Metaph. vero ap. Hesych. et Suid. δυσμαῖς βίου pro τῷ τέλει τῆς ζωῆς. [Est phrasis Empedoclea docente Aristot. Poet. c. 21 : Ἑσπέραν βίου ἡ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. Ἐπὶ δυσμαῖς βίου ex Hyperide affert Pollux 2, 15, ubi Jungerm. idem ex Platone notat Leg. 6, p. 770, A. Sext. Emp. p. 572 : Ὀψὲ καὶ πρὸς ταῖς τοῦ βίου δυσμαῖς. Epicharm. ap. Ælian. V. H. 2, 34 : Ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμεν. Adde Basil. M. vol. 2, p. 144, C, et Clem. Al. Protr. p. 30. Albert. Athen. 13, p. 592, B : Ἐπὶ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου (ὁ Σοφοκλῆς), ὥς φησιν Ἡγήσανδρος. Marin. V. Procli c. 18, p. 44. Hemst. Jo. Cinnam. p. 2, B : Ἐπὶ δ. β. γεγονότι. || Forma Dorica Δυθμὴ memorata a Theogn. Can. p. 111, 33 (ubi δυσθμὴ vitiose) et p. 112, 4. Callim. ap. schol. Hom. Il. A, 62 : Ὅς δυσθμην (sic Villois. sine accentu, δύθμην pravo accentu Bekk.) εἶσι μετ' ἠελίου, ubi mirus est singularis numeri δυθμὴν usus, quum præsertim plurali ipse utatur H. in Cer. 10 : Πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔς τ' ἐπὶ δυθμάς.] || Δυθύλαι, Hesychio θαλάμαι, καταδύσεις. [Corrigendum Δυθμαὶ, Lustra ferarum. Valck. Ep. ad Roev. p. xlv.] At pro Δυθμέσι, quod Idem exp. δύσεσι, καταστροφαῖς, ambiguum reponendumne Δυθμοῖσι an Δυθμῶσι. [Corrigendum Δυθμαῖσι cum Jensio.] Sunt autem hæc a δύω.

Δυσμὴν, Hesychio ἐχθρὸς, Inimicus, Infestus : qui et δυσμενής.

Δύσμηνις, i. q. βαρύμηνις. [Δύσμηνις θεὸς Pollux 1, 39.] In Epigr. autem appellatur etiam χόλος δύσμηνις, q. d. Ira cum gravi odio. [Parmenio in Anth. Pal. 9, 69 : Μητρυιῆς δ. ἀεὶ χόλος.]

[Δυσμηνίτης, i. q. præcedens, si lectio sana apud Ptol. Tetrab. p. 159, 5 : Ἐνεδρευτὰς, δυσμηνίτας, ἀδεήτους. Vertitur : Tenaces simultatum. Hase.]

[Δυσμήνῖτος, ὁ, ἡ, Valde exosus. Antiphil. in Anth. Pal. 7, 141 : Δένδρεα δυσμήνιτα, ubi Suidas δυσμίσητα legit s. v. Δυσμίσητος, quod interpr. ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος.]

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, Mala vel Infesta mater. Eust. scribit δύσμητερ non ita capi ut δύσπαρι et κακοίλιον : sed θυμικώτερον opponi τῷ φίλη μῆτερ. Hom. Od. Ψ, [97] : Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; indignatur enim Telemachus, quod mater erga patrem sit ἀπηνής : quemadmodum ipsa paulo post dicit, Πείθοις μοι θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα· et ideo quum dixisset δύσμητερ, se ipsum explicans addit, Ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα. [Lycophro 1174 : Ὦ μῆτερ ὦ δύσμητερ. Schol. κακόμητερ.]

Δυσμήτης, ὁ, Hesych. κακότεχνος, ut et Δύσμητις, Suidæ ὁ κακόβουλος, Mala meditans et machinans.

[Δυσμήτωρ, ορος, A mala matre proficiscens. Æsch. Suppl. 65 : Δυσμάτορος κότου τυχών.]

[Δυσμηχᾰνέω, Difficultatibus impedior, Non possum. Æsch. Ag. 1360 : Δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.]

[Δυσμηχάνητος, ὁ, ἡ, Difficilis factu. Const. Manass. Chron. p. 58, B : Δυσμηχάνητον σκιὰν σκευαζομένην ὑπὸ πτερύγων ἀετοῦ. Boisson. ά]

[Δυσμήχᾰνος, ὁ, ἡ, Difficilis factu. Epimenid. ap. Diog. L. 1, 113 : Δυσμάχανον ... δούλως ἦμεν. Eratosth. in appendice Anth. Pal. 25 : Ἀρχύτεω δυσμήχανα ἔργα κυλίνδρων. Oppian. Hal. 3, 404 : Δυσμήχανον ἔργον ἀνύσσαι. Nonn. Dion. 48, 882 : Μή μιν ὀλέσσῃ τολμηραῖς παλάμῃσιν ἐμὴ δυσμήχανος Αὔρη, Inexpugnabilis. Signif. activa Themist. Or. 10, p. 137, B : Ὁ βασιλεὺς οὔτε πρὸς τὴν φύσιν τοῦ τόπου δυσμήχανος ἦν, ἀλλ' ... ἐπετείχισε φρούριον.]

Δυσμικὸς, ἡ, ὸν, Occidentalis. Apud Suid. : Προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὁμαιχμίας, ἐποίησε κοινοπραγῆσαί τινας τῶν δυναστῶν· quod exp. τῶν τῆς δύσεως. Itidem Ptolem. δυσμικὸς dicit pro Occidentalis, quod Strabo δυτικός. [Strabo 2, p. 85 : Διὰ τοῦ δυσμικωτάτου σημείου. Id. 17, p. 822, 830. G. D. Eustath. Opusc. p. 285, 50 : Καὶ τὸ μὲν δυσμικὸν ἅπαν οὐχ οὕτω πράγματα ἡμῖν παρεῖχεν· 290, 50 : Αἱ δυσμικαὶ θύραι τῆς πόλεως. Confusum cum δυσικὸς in ll. Strabonis. Conf. Δυτικός.]

Δύσμικτος, ὁ, ἡ, Qui non facile miscetur cum alio, Qui vix admittit misturam cum alio. Vide usum hujus vocis in quodam Plat. l. cum Cic. interpretatione, in Μίγω. [Plato Tim. p. 35, A : Τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν. Plut. V. Numæ c. 17 : Τῶν σωμάτων τὰ φύσει δύσμικτα καὶ σκληρά· V. Phocion. c. 2 : Κυβέρνησις ἀνθρώπων ... τὸ σεμνὸν ἔχουσα τῷ ἐπιτεικεῖ δύσμικτον. De homine dictum annotavit Pollux 3, 64; 5, 138. Idem 9, 22 : Τὴν δὲ ὄρειον (πόλιν) ψέγων εἴποις δύσμικτος, δύσοδος etc.]

Δυσμίκτως, adv. [Pollux 5, 139.] Unde δ. ἔχειν, Non facile admittere mistionem, misturam, Plut. Symp. p. 1137 meæ ed. [640, C : Πρὸς τὰ ἄλλα γένη δ. ἔχει (τὰ δένδρα).]

Δυσμίμητος, ὁ, ἡ, Vix imitabilis, Quem imitari et exprimere difficulter queas. [Diodor. 1, 61 : Λαβύρινθον δ. Plut. V. Cat. min. c. 8 : Τὸ δυσμίμητον αὐτῶν βαρυνομένοις. ῑ]

Δυσμίσητος, ὁ, ἡ, Exosus [Lycophro 841 : Φάλαινα δ.], ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος, Suid. ex Epigr. : Δένδρεα δ. [Ubi codex Palat. δυσμήνιτα. V. Δυσμήνιτος. ῑ]

[Δυσμνημόνευτος, ὁ, ἡ, Difficulter memoria tenens. Plato Tim. p. 74, E : Δυσμνημονευτότερα τὰ περὶ τὴν διάνοιαν. || Signif. passiva Diodor. 1, 3 : Δυσπερίληπτος ἡ τούτων ἀνάληψις γίνεται καὶ δ. Scott. Aristot. Rhet. 3, 16 : Δυσμνημόνευτον τὸ δεικνύναι οὕτως. Diophant. Arithm. p. 8 : Ὄντων ἐν αὐτοῖς δυσμνημονεύτων. G. D.]

[Δυσμόθεν, Ab occidente. Nicet. Chon. Hist. 5, 7, p. 95, D; Theod. Prodr. Epist. p. 156. Eust. Opusc. p. 284, 40 : Ἐκ τῶν δ. πυλῶν.]

Δύσμοιρος, ὁ, ἡ, Cui difficilis sors aut fatum obtingit, Infelix, Infortunatus; Mala infelicique morte periens, quod et δύσμορος. [Soph. OEd. C. 327 : Ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν.]

Δυσμορία, ἡ, Miseria qua aliquis fatum difficile et

inclemens experitur, Fatum difficile, Infortunium; Mors infelix, Epigr. [Leonidæ Alex. Anth. Pal. 9, 351 : Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης.] A

Δύσμορος, ὁ, ἡ, Cui difficilis portio et fatum obtingit, Infelix. Ap. Hom. Il. X, [60], Priamus ad Hectorem : Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. Aliud ex. habes in Αἰνόμορος. [Nusquam ap. Æschylum, nisi quod adverb. Δυσμόρως usus est Sept. 837 : Νεκροὺς κλύουσα δ. θανόντας, ubi librorum varietates sunt δυσφόρως, δυσφόρους, δυσμόρους. Apud Eur. Med. 1218 : Μεθῆχ' ὁ δύσμορος ψυχήν· et δύσμορε Troad. 788. Sæpissime apud Sophoclem, velut Aj. 784 : Ὦ δαΐα Τέκμησσα δύσμορον γένος· OEdip. Col. 1109 : Οἰδ. Ὦ σκῆπτρα φωτός. Ἀντ. δυσμόρου γε δύσμορα. Lycophro 897 : Δύσμορον στρατηλάτην.] Oppian. Cyneg. 3, [217] : Οἰκτρὰ κινυρομένη καὶ δύσμορα κωκυούσῃ, Infeliciter lamentanti, Ob calamitosum et infelicem casum. Utitur hoc voc. et Lucian., e quo affertur, Ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον. Hesychio δύσμορος est non solum κακόμορος et ἄθλιος, sed etiam κακοθάνατος, Qui tetro mortis genere perit : quemadmodum et Eust. δύσμορον exp. non solum δυσδαίμονα et κακοτυχῆ, sed etiam δυσθάνατον. B

Δυσμορφία, ἡ, Deformitas, Forma turpis et indecora. [Herodot. 6, 61 : Ἀπαλλάξαι τῆς δυσμορφίης τὸ παιδίον. Philo ap. Euseb. Præp. p. 392, A, de scortis : Τὴν δυσμορφίαν ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ ... ἐπισκιάζοντα. Achill. Tat. p. 137, 11 : Κἂν μὲν ἄμορφος ᾖ καὶ ἄγροικος, προστίθησιν (δάκρυον) εἰς δ. Hase.]

Δύσμορφος, ὁ, ἡ, Deformis, Infelici forma præditus, ἄσχημος. Item Deformis, i. e. Turpis, Indecens, Turpis aspectu. [Eur. Hel. 1220 : Ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει. Lycophro 692 : Πιθήκων γένος δύσμορφον.] Plut. [Mor. p. 670, A], quum dixisset non decere θύραν παριόντας ἀλλοτρίαν, βλέπειν εἴσω, μηδὲ τῶν ἐντὸς ἐπιδράττεσθαι τῇ ὄψει, aliquanto post subjungit : Οὔτε γὰρ δίκαιον, οὔτε καλὸν, ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ θέαμα· Δύσμορφα μέν τοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε· e poeta aliquo. Hesychio δύσμορφος est non solum ἄσχημος, ἄμορφος, sed etiam δυστυχής : sed id sine dubio ad proxime præcedens in ejus codice δύσμορος referendum est. C

[Δυσμόρως. V. Δύσμορος.]

[Δύσμουσος, ὁ, ἡ, Abhorrens a Musis. Onestes in Anth. Pal. 9, 216 : Αὐλὸς δ.]

[Δυσνεφὴς, ὁ, ἡ, Nubilus. Olim legebatur ap. Diog. L. 9, 59 : Δυσνεφῆ τάδε λέξει· ubi hodie, ὀλίγον τ. λ.]

[Δυσνίκητος, ὁ, ἡ, Difficilis victu. Plut. Comp. Pelop. et Marc. c. 2 : Δόξειεν ἂν ἴσως τῷ δυσνικήτῳ πρὸς τὸ ἀήττητον ὑπὸ πλήθους τῶν κατωρθωμένων ἐπανισοῦσθαι. Dio Cass. 43, 28 : Δυσνίκητον αὐτὸν εἶναι νομίζων.]

[Δυσνίκητος, ὁ, Dysnicetus, archon Atheniensis ap. Demosth. p. 1132, 25. Ex quo corrigendus Pausan. 4, 27, 9, ubi Δυσκίνητος dicitur. Idem vitium Diodoro 15, 57 exemptum meliorum codd. auctoritate. G. Dind.]

Δύσνιπτος, ὁ, ἡ, Qui ægre lavari vel elui potest, Pene illuibilis s. ineluibilis, ut Plaut. loquitur. Metaph. Soph. Trach. [683] : Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφὴν, Veluti scripturam quæ e tabula ærea elui delerique ægre potest : δυσαπάλειπτον, schol.

[Δύσνιφος, ὁ, ἡ, Nive obsitus, Nivosus. Nonn. Dion. 2, 686 : Ταύρου δύσνιφον ἀμφὶ τένοντα· 3, 210 et 6, 370 : Δ. ὕδωρ· 13, 533 : Δ. οἶδμα.] D

Δυσνοέω, Malevolentia prosequor, Malevolus sum. Ut εὔνους, εὔνοια, et εὐνοῶ, sic δύσνους, δύσνοια, et δυσνοῶ, sed multo minus usitatum hoc verbum quam illud. [Plut. V. Cicer. c. 38 : Δυσνοεῖν Καίσαρι. Phalar. Epist. 101 : Ταῦτα δὲ οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες ... συνεβουλεύετε. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 10, B : Δυσνοεῖν τοῖς βασιλεύουσιν· 296, D.]

Δυσνόητος, ὁ, ἡ, Difficilis intellectu, qui vix intelligi potest, Cujus sensum non facile quis assequatur. [Darii epist. ad Heraclit. ap. Diog. L. 9, 13 : Λόγον περὶ φύσεως δυσνόητόν τε καὶ δυσεξήγητον.] Usus est Petr. 2 Epist. 3, [16], loquens de Paulo : Λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τούτων ἐν οἷς ἐστὶ δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν. [Suidas s. v. Δυσξύμβολα, schol. Lycophr. 10.]

Δυσνοήτως, Ita ut vix intelligi possit.

Δύσνοια, ἡ, Malevolentia, κακοβουλία, Hesych. [Soph. El. 654 : Τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν. Eur. Hec. 973 : Αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν. Plato Theæt. p. 151, D : Οὐδ' ἐγὼ δυσνοίᾳ τοιοῦτον οὐδὲν δρῶ. Plut. V. Demetr. c. 3 : Ἀπιστίας καὶ δυσνοίας.]

[Δυσνοϊκὸς, ἡ, ὸν, Malevolus. Theodor. Metoch. Miscell. p. 603 : Πᾶν ὀχλῶδες καὶ δ. Id. p. 385. ‖ Adverb. Δυσνοϊκῶς ib. p. 419.]

Δυσνομία, ἡ, Malarum legum institutio. [Hesiod. Theog. 230. Solon ap. Demosth. p. 422, v. 31 : Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει.]

[Δύσνομος, ὁ, ἡ, Abhorrens a legibus, Nefarius. Nicodem. Heracl. in Anth. Pal. 6, 316 : Λείψανα δείπνων δύσνομα.]

Δύσνοος, et Δύσνους, ὁ, ἡ, q. d. Qui mala mente est adversus aliquem, i. e. infensa. Uno verbo, Malevolus, Infensus, Inimicus. Thuc. 2, [60] : Τῇ δὲ πόλει δύσνους. Sic quidam ἀνώνυμος ap. Suid. : Ὁ δὲ ἦν δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις· ubi exp. ἐχθρός. [Soph. Ant. 212 : Τὸν τῇδε δύσνουν κἀς τὸν εὐμενῆ πόλει. Eur. Iph. T. 350 : Δύσνουν με λήψεσθε. Plato Theæt. p. 151, D : Ὅτι οὐδεὶς θεὸς δύσνους ἀνθρώποις· Rep. 5, p. 450, D : Οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 2 : Μὴ ... οἱ στρατιῶται δύσνοοι (scr. δύσνοι cum L. Dindorfio) πρὸς τὰ πράγματα ὦσιν. Plut. Mor. p. 176, B : Ὡς δύσνουν καὶ πολέμιον ἐκ προαιρέσεως. Δύσνουν ὑπόνοιαν Eustath. Opusc. p. 272, 70.]

Δύσνοστος νόστος, ap. Eur. [Tro. 75], Reditus difficilis et gravis : vel etiam Reditus infaustus, infelix.

[Δυσνουθέτητος, ὁ, ἡ, Difficilis correctu. Theoph. Simoc. Ep. 29, p. 48 : Πεπαύμεθα πενίᾳ μαχόμενοι δυσνουθετήτῳ θηρίῳ καὶ δυσκόλῳ. Boisson. Idem Histor. p. 208, D : Πλῆθος δ. G. Dind. Isid. Pelus. 4, ep. 89 : Ὁ τῷ δυσνουθετήτῳ θηρίῳ μαχόμενος τῇ πενίᾳ. Hase.]

[Δύσνους. V. Δύσνοος.]

Δυσνύμφευτος, ὁ, ἡ. Δ. χθὼν [Crinagoras Anth. Pal. 7, 401], Terra gravis nuptiis, VV. LL.

Δύσνυμφος, ὁ, ἡ, Qui inauspicatas contraxit nuptias, ex Eur. Infelix sponsus. Et in fem., Infelix sponsa. [Iph. T. 216 : Νύμφαν δύσνυμφον· Troad. 145 : Κοῦραι δύσνυμφοι. Orac. Sibyll. 11, 284 : Αἳαῖ σὺ δυσνύμφη (corr. σοὶ, δύσνυμφε) κόρη βασίλειον (corr. βασιλήιον) ἀρχὴν δώσεις Ῥωμαίῳ βασιλεῖ. G. Dind.]

[Δύσνως, Malevole. Pollux 2, 230; 5, 115. De qua forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 141.]

[Δύσξενος, ὁ, ἡ, Inhospitalis. Δ. πόλις Pollux 9, 22.]

Δυσξήραντος, ὁ, ἡ, Qui difficulter inarescit, Difficilis siccatu, exsiccatu, Qui ægre siccatur. [Theophr. H. Pl. 7, 3, 3, C. Pl. 1, 4, 3.]

[Δυσξύμβλητος, vel Δυσσύμβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis consociatu. Artemidor. 4, 56, p. 367 : Τὰ βίαια καὶ τραχέα καὶ ἀσύμβλητα καὶ δυσσύμβλητα (ζῷα). Nam sic librorum scripturam δυσσυμβούλευτα emendavit Goens. in Observ. misc. p. 15. ‖ Difficilis conjectu, Obscurus. Dio Cass. 56, 29 : Τέρατα δυσξύμβλητα. Planud. Ovid. Met. 7, 759 : Τὰ τῶν παλαιῶν ἔπη, δυσσύμβλητα ὄντα, ταῖς ἰδίαις ἔλυον περινοίαις· 15, 579 : Μεγάλα πραγμάτων ἐπιχειρήματα εἶδεν ἐν τούτοις (haruspex), δυσσύμβλητα μέντοι. Scriptor infimæ ætatis in Danaes fragmento v. 10 : Κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὄπα, Æschyli versum Prom. 775 imitatus : Ἥδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία, ut videbatur Jacobsio in Wolfii Anal. 4, p. 401.]

Δυσξύμβολος, ὁ, ἡ, Cum quo difficile paciscimur, Difficilis in commercio. [Pollux 5, 138, et δυσσύμβολος, 5, 143.] Plato [Rep. 6, p. 486, B] : Ἐσθ' ὅπῃ ἂν δ. ἡ ἀδικος γένοιτο. Xenoph. [Mem. 2, 6, 3] : Πολλῶν χρημάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσξύμβολός ἐστι. [Plut. V. Phocion. c. 5 : Τῷ δὲ ἤθει προσηνέστατος ὢν καὶ φιλανθρωπότατος, ἀπὸ τοῦ προσώπου δ. ἐφαίνετο καὶ σκυθρωπός. Galen. vol. 8, p. 78 : Οὕτω καὶ οἶνον ἔφη σκληρόν τις ἐκ μεταφορᾶς ὀνομάζων, καὶ φωνὴν σκληρὰν, ἐπιτήδευμά τε καὶ βίον, ἔθος τ' αὖ, καὶ νόμον ἄνεμόν τε καὶ ὕδωρ, ἤτοι τὸ ἀπηνὲς, ἢ τὸ δύσμικτον, ἢ τὸ δυσξύμβολον, ἢ τὸ ἀηδὲς, ἢ τὸ δυσκατέργαστον, ἢ τὸ δυσκαταγώνιστον, ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον ἐκ μεταφορᾶς ὀνομάζων. Philostr. p. 519 : Τὸ κατηφὲς δυσξύμβολόν τε καὶ ἀηδές. Hemst. In δυσξύμβουλος corruptum in edd. vett. Aristæn. 1, 28. ‖ Difficilis conjectu. Pollux 5, 150 : Δυσσύμβολα, δυσείκαστα, δυσξύμβολα. Hesych. : Δ., δυσεπίγνωστος. Suid. : Δυσξύμβολα, δυσνόητα.]

Δυσξύνετος, ὁ, ἡ, Hesychio ἀσύνετος, Non intelligens vel imprudens. Passive etiam significat Difficilis intellectu. Bud. e Xen. [Mem. 4, 7, 3]: Τὸ δὲ μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζε. Itidemque Eur. Phœn. [1510] dicit δυσξυνέτου Σφιγγός· quippe cujus ænigmata erant obscura et difficilia intellectu. [Iambl. V. P. p. 492: Τά τε δυσσύνετα καὶ ἀδιάπτυκτα. Conf. Gaulmin. ad Psell. De oper. dæm. p. 129.˙ Boisson.]

[Δυσξύνθετος, ὁ, ἡ, Difficilis compositu. Lectio suspecta ap. Plut. Mor. p. 975, F: ˚Η (διδασκαλία καὶ μίμησις) τὸ μὲν πικρὸν ἅπαν καὶ σκυθρωπὸν, ὥσπερ ἐπιμιξία ποτίμου θάλασσαν, ἐφηδύνει, τὸ δὲ δυσξύνθετον ἅπαν καὶ νωθρὸν ἐπεγείρει ταῖς μετ' ἀνθρώπων κινήσεσιν ἀναρριπιζόμενον. Δυσξύνετον Reisk.]

Δύσογκος, ὁ, ἡ, Male s. Valde gravis et onerosus. [Plut. V. Æmil. c. 12, δ. πλοῦτος.]

[Δυσόδευτος, Devius, Gl. Difficulter pervius, Appian. Syr. c. 21: Δ. καὶ ἀπόχρημνον (ὄρος).]

Δυσοδέω, Ægre iter facio, s. Malam et difficilem viam nactus sum. [Male s. Moleste, s. Parum secunde progredior. Epictet. 3, 19, 3: ˚Ωσθ' ὅταν δυσοδῶμεν, αὐτοὺς αἰτιᾶσθαι. Gatak. Philo vol. 2, p. 563, 49, ab Wakef. cit.: ˚Οταν μὲν αἱ θύραθεν αὖραι μετρίως ψυχραὶ καταπνέωσιν, εὐωδεῖ (scr. εὐοδεῖ) τὰ τῆς ἀναπνοῆς ὄργανα ταῖς εὐκρασίαις· ὅταν δὲ μεταβάλωσι πρὸς τὸ θερμότερον, ἀνάγκη δυσωδεῖν (scr. δυσοδεῖν), πυρὸς ἐπεισρέοντος πυρί. Plut. V. Pyrrhi c. 32: Τοὺς πρὸ αὐτοῦ τῶν ἱππέων δυσοδοῦντας ἐν τοῖς ὑπονόμοις.]

Δυσοδία, ἡ, ab Suida exp. κακὴ ὁδός: vel etiam Via invia, Iter impervium, ut idem significet cum ἀνοδία. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 112, 5]: Μόνοις δὲ ἡμῖν ἄβατος ἐρημία καὶ δ., Inaccessa et invia solitudo, Turn. [Appian. Syr. c. 21; Plut. Mor. p. 448, A. Wakef.]

[Δυσοδμία. V. Δυσοσμία.]

[Δύσοδμος. V. Δύσοσμος.]

[Δυσοδοπαίπαλος, ὁ, ἡ, Saxis invius, Asper. Metaph. Æsch. Eum. 387: Λάχη θεῶν ... δυσοδοπαίπαλα δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. Schol.: Δυσπαράβατα καὶ τραχέα ζῶσι καὶ τοῖς θνήσκουσι.]

Δύσοδος, ὁ, ἡ, Per quem difficilis via fert, Per quem iter habere difficile est, etiam Invius, Avius, pro ἄνοδος. Thuc. 1, [107]: Δύσοδός τε γὰρ ἡ Γεράνεια καὶ ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, schol. δυσπόρευτος. [Δύσοδος ὁδὸς Pollux 3, 96. Δ. πόλις 9, 22.] || Via difficilis, substantive; nam δύσοδον Hesych. exp. φαύλην ὁδὸν, κακὴν ὁδόν: similiter et ap. Suid. reperio: Δύσοδος καὶ Δυσόδης, ὁδὸς τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα· sed alibi, Δύσοδος, τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα· ita ut illud δυσόδης suspectum sit, atque adeo fortasse ipsum etiam δύσοδος substantive pro Via difficilis. [Duo non optimi codices Suidæ δυσοδησις. Duo alii verba καὶ δυσόδης ὁδὸς omittunt.]

[Δυσοδόχυτος, ὁ, ἡ, Vias difficiles aperiens. Pseudochrys. t. 7, p. 312, 34. Hase.]

[Δυσόζω verbum nihili. Dioscoridis cod. Palat. n. 16 et Sambuci Exc. Diosc. p. 413 δυσοδωδέναι, ubi Sarac. habet δυσωδία ὀδωδέναι. Weigel.]

[Δυσοίζω.] Δυσοίζειν Hesychio est φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν, Timere, Suspectare, qui δυσοίζει [codex δυσοῖεν] Laconibus esse dixerat δυσχερεῖ [δυσχεραίνει Alb.], ὑπονοεῖ. [Activo δυσοίζω utuntur Æsch. Ag. 1316: Οὗτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ (schol.: Οὐ δυσχεραίνω ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν καὶ θῆρά τινα φοβουμένη)· Euripides Rhes. 724: Δυσοίζων. Aoristus Ἐδύσοιξα, in codice ἐδύσυξα scriptus, est ap. Hesych. cum expositione ὑπενόησα. Idem formam mediam annotavit, Δυσοίζου, οἰωνιζομένου καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος. Δύσοιο, φοβοῦ. Manifestum est excidisse prioris gl. lemma, quod aut δυσοιζομένου aut, quod probabilius, δυσοίζοντος fuit, δυσοίζου autem ad alteram esse gl. referendum scribendumque Δυσοίζου, φοβοῦ, ex Eur. Rhes. 805: Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε. G. D.]

Δυσοίκητος, ὁ, ἡ, Habitatu difficilis, Propemodum inhabitabilis. Xen. Cyrop. 8, [6, 21]: Τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν, διὰ θάλπος, τὰ δὲ, διὰ ψύχος, τὰ δὲ, διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ, δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα. [Δ. πόλις Pollux 10, 21. Strabo part. 1, p. 164, 3: Τόπους ... ἢ ψυχρούς, ἢ ἀπ' ἄλλης αἰτίας δυσοικήτους πολλοῖς. Hase.]

Δυσοικονόμητος, ὁ, ἡ, Dispensatu difficilis. Item cibus δ. dicitur pro Digestu difficilis. Athen. 3, [p. 74, C], de cucumere: Δ. ἐστὶ καὶ δυσυποβίβαστος. Sic et 2, [p. 70, A] e Diphilo. [Xenocr. De aquat. 73. Boisson.]

[Δύσοικος, ὁ, ἡ, i. q. ἄοικος. Schol. Soph. Phil. 551.]

Δύσοικτος, ὁ, ἡ, Hesychio δυσθρήνητος: aliis Immisericors. Apud Suid. vero legitur Δυσοίκτρου δυσθρηνήτου. [Δυσοίκτου ex codd. restitutum.]

Δύσοιμος, ὁ, ἡ, Malam habens viam, δύσοδος, Hesych.; cui δύσοιμος est etiam ἐπὶ κακῷ ἥκουσα [ἄγουσα Suid. Æsch. Choeph. 945: Δυσοίμου τύχας].

Δύσοινος, ὁ, ἡ, Pollux 6, 3 [§ 21], de derivatis ab οἶνος: Δύσοινος, καὶ οἰνόφλυξ καὶ οἰνοφλυγία, οἰνοφλυγεῖν, καὶ οἰνοκάχλη· ubi incertum pro Vinosone et temulento accipiat, sicut sequentia, an alia significatione. Si de agro aut regione aliqua diceretur, δύσοινος significaret, Ubi malum vinum nascitur. Vel Parum ferax vini.

Δύσοιστος, ὁ, ἡ, Quem difficulter ferre queas, Ægre tolerabilis; etiam Intolerabilis, δυσφόρητος Suidæ, δυσυπομόνητος Hesychio. [Æsch. Pr. 691: Δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα. Soph. Phil. 508: Δυσοίστων πόνων. OEd. Col. 1687: Βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν. « Memno ap. Phot. p. 366, 36: Βαρὺ καὶ δύσοιστον πνεῖν. Strabo 12, p. 562: Θανάσιμος καὶ δύσοιστος ἀήρ. » Hemst. Hierocl. ap. Stob. Florileg. vol. 3, p. 11, 19: Βαρὺ δέ ἐστιν ὡς ἀληθῶς ἀφροσύνη καὶ δύσοιστον. Hase.]

Δυσοίστως, Ita ut vix feras: δυσφόρως, Pollux [3, 130].

[Δυσοιωνέω, Male ominata loquor. Phrynich. in Bekkeri Anecd. p. 35, 12: Δυσοιωνεῖν, τὸ δυσφήμως καὶ ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι.]

[Δυσοιωνισμὸς, ὁ, Omen infaustum. Hesych. s. v. Ἀπήχεια.]

[Δυσοιωνιστικὸς, ἡ, ὸν, Inauspicatus. Suid. s. v. Ἐς κόρακας: Ὡς τοῦ ζῴου ἀναιδοῦς καὶ δυσοιωνιστικοῦ τοῖς ἀνθρώποις ὄντος.]

Δυσοιώνιστος, ὁ, ἡ, Inauspicatus, Qui sinistri auspicii est. Lucian. [Eunuch. c. 6]: Δυσοιώνιστον ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον. Sic Hermog.: Ἐρεῖ νύκτωρ μεταιτεῖν, ὅτι οὐ βούλεται δυσοιώνιστος εἶναι, μεθ' ἡμέραν προσαιτῶν, τοῖς ἐντυγχάνουσι. [Tzetz. in Lycophr. 513: Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων φησὶ τοῖς γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι (τὴν κρέκα). Schol. Soph. OEd. T. 62. Boisson. Scripserat, opinor, schol. Aristoph. Eq. 357: Δυσοιώνιστος (vulgo δυσώνητος) γὰρ ὁ Νικίας, quam vocem adhibet schol. Lysistr. 506: Τῶν ὀρνέων τῶν δυσοιωνίστων. Valck. Diatr. Eurip. p. 109. Dio Cass. 41, 49: Δ. σφίσιν (ἡ τῆς Ἐπιδάμνου πρόσρησις) ἐς τὸ περαιοῦσθαι ἐς αὐτὴν ἔδοξεν εἶναι.]

Δύσοκνος, ὁ, ἡ, Piger, Segnis, Qui aliquid aggredi metuit et semper cunctatur.

Δυσόκνως, Pigre, Segniter. Item Ægre, Gravatim: ut, Δ. τε καὶ δυσαποσπάστως καταλιπόντες τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας. [Marc. Anton. 5, 1.]

[Δυσόλεθρος. V. Δυσώλεθρος.]

[Δυσόλισθος, ὁ, ἡ, Qui difficulter delabitur. Paul. Æg. p. 122, 17: Παρακεκενωμένου τοῦ ὑγροῦ, δυσόλισθον τὸ ἔμβρυον διὰ τῆς ξηρότητος γίνεται. Hemst.]

[Δύσομβρος, ὁ, ἡ, Pluviosus. Soph. Ant. 358: Δύσομβρα φεύγειν βέλη.]

[Δυσομίλητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσόμιλος. Hierocl. ap. Stob. Flor. 84, 15: Σκαιὸς καὶ δ. Dio Chrys. Or. 40, p. 172, 15: Λυπηρὸν πάντα τρόπον καὶ δυσομίλητον. ῑ]

Δυσόμῑλος, ὁ, ἡ, Cum quo consuetudinem habere et colloqui difficulter possumus, Ægre affabilis, δυσπρόσοδος. [Æsch. Ag. 746: Δύσερος καὶ δ. ... Ἐρινύς.] Plut. Demetrio [c. 42]: Ἀλλὰ καὶ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν δίαιταν ἐβαρύνοντο, καὶ μάλιστα δὴ τὸ δυσόμιλον αὐτοῦ καὶ δυσπρόσοδον, Quod alloqui et accedere sese volentibus tam difficilem se præberet. [Damasc. ap. Phot. Bibl. cod. 242, p. 347, 13: Οὐκ ἦν τετυφωμένος ... οὔτε δυσόμιλος. Hemst.]

[Δυσόμματος, ὁ, ἡ, Cæcus. Æsch. Eum. 388: Δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.]

Δυσόμοιος, ὁ, Dissimilis. [Hesych.: Δυσόμοιοι, ἀνόμοιοι.]

[Δυσόναρ, Infaustus, Gl.]

Δυσόνειρος, ὁ, ἡ, Tumultuosis et malis somniis molestans: ut δ. ὕπνος [ap. Plut. Mor. p. 15, B. Et 766,

B : Δ. φαντασμάτια. Aretæus p. 29, 7 : Ἄγρυπνοι, δυσόνειροι πολλοῖσι ἀλλοκότοισι.] Quod vero Diosc. dicit δυσόνειρός ἐστι, et ἐνύπνια ταραχώδη ὁρᾷν ποιεῖ, ita Plin., Tumultuosa somnia facit. [Plut. Mor. p. 734, F : Ἔστι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων.]

Δύσοπον, Hesych. exp. δύσφημον, δυσόργητον : afferens et Δυσοπαίοντα, si tamen non potius scripsit Δυσοπέοντα, pro δυστυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα. [Non videtur de δυσωπὸν, quod Guyeto in mentem venit, et δυσωπέοντα cogitari posse.]

Δύσοπτος, ὁ, ἡ, Qui ægre videtur, Perspectu difficilis. Hippocr. : Ἔστι γὰρ τοῖσι ταύτην τὴν τέχνην ἱκανῶς εἰδόσι τὰ μὲν τῶν νοσημάτων οὐκ ἐν δυσόπτῳ κείμενα, τὰ δ' οὐκ ἐν εὐδήλῳ. [Polyb. 18, 4, 2 : Τὸ δύσοπτον τῆς ἡμέρας. Δ. ἀστραπὴ Pollux 1, 117.]

[Δυσορασία, ἡ, Difficultas videndi, Hebetudo oculorum. Rufus p. 9 ed. Matth.]

Δυσόρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui non facile videri potest s. cerni, Visu difficilis, Qui vix cerni potest, Propemodum oculos fugiens : δ. δίκτυα, Xen. [Cyrop. 1, 6, 40.] In Ejusd. Hipparchico [4, 18] lupi τὰ ἐν τοῖς δυσορᾱτοις κλέπτουσιν, Furantur pecudes in iis versantes locis, ubi non facile cerni possunt s. conspici. At quum Hesych. δυσόρατον exp. ἀσεβῆ et ἀπηνῆ, mihi videtur intelligere Eum cujus propter ἀσέβειαν s. ἀπήνειαν odiosus est conspectus, s. infaustus et inauspicatus : qualem signif. habere particulam δυς in Δυσώνυμος infra docebo. [Appian. Hisp. c. 97 : Δυσόρατοί τε καὶ ἀλλόκοτοι πάμπαν ὀφθῆναι, οἷς τὰ μὲν σώματα ἦν ἀκάθαρτα, etc.]

Δυσοργησία, ἡ, Difficilis ira. Hippocr. De succ. [p. 49, 28] : Λύπαι [Λῦπαι], δυσοργησίαι, ἐπιθυμίαι.

[Δυσόργητος, ὁ, ἡ, Iracundus, Iratus. Pollux 1, 39 : Θεὸν δύσμηνιν καὶ βαρύμηνιν καὶ δυσόργητον. Δ. τύραννος ib. 42; συμπότης 6, 29; σῦς 5, 80. « Theodoret. E. H. Θ. p. 175, 28; coll. p. 174, 25. Maxim. Περὶ καταρχ. 104 : Ὑπερφιάλου τε δυσόργητόν τε γυναῖκα. » Hemst. || Adverb. Δυσοργήτως Dionys. A. R. 6, 47 : Δ. ταῖς τύχαις ὁμιλοῦντες· 7, 31 : Τοὺς λόγους ἐφ' οἷς ἀχθεσθε πολιτικῶς καὶ μὴ δ. ἐνέγκετε.]

[Δυσοργία, ἡ, i. q. δυσοργησία. Hippocr. p. 12, 11.]

Δύσοργος, ὁ, ἡ, Iracundus, Qui graviter irascitur, ὀξύχολος, Suid., quo nomine significatur et Is qui vehementi et acri ira accenditur, et Is qui ad iram proclivis est. Soph. [Trach. 1118 : Δάκνει θυμῷ δύσοργος·] Aj. [1017] : Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς Ἔρει, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. Et [Philoct. 377] ap. Suid. : Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν, ἀηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο. [Cyrill. Adv. Julian. 6, p. 185, D. Hemst. Anna Comn. 9, p. 257, A : Δ. καὶ βαρύμηνις ὤν. G. D.] Hesychio est etiam κακοεργός : tunc autem non ab ὀργὴ derivandum est, sed ab ἔργω, verbo inusitato, pro ἐργάζομαι.

[Δυσόρεκτος, ὁ, ἡ. Δ. ὄρεξις, Ægre appetens appetitus, Andreas Cret. p. 40. Kall.]

[Δυσορεχθέω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566. Boisson.]

Δυσόριστος, ὁ, ἡ, Qui definiri vix potest et terminari. [Δυσόριστον sine interpr. apud Suid. Δυσούριστον ap. Soph. OEd. T. 1316, quod ab οὖρος est derivandum, pro δυσόριστον accepit schol., qui ὄρον μὴ ἔχον interpretetur. Dubium in l. Alexandri de quo v. s. v. Δυσπεριόριστος. Corrupte ap. Themist. Or. 18, p. 217, A, ex cod. Mediol. : Θαρροῦντα μὲν τοῖς λείοις καὶ ἀναπεπταμένοις δαπέδοις, εὐλαβούμενον δὲ τὰ δυσόριστα καὶ στενόπορα· ubi edd. vett. δυσπόριστα, δύσπορα HSt., δυσπόρευτα Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 388. Scribendum videtur δυσπρόσιτα. G. D. Dionys. Halic. Jud. de Dinarcho c. 5 : Ἔστι δὲ δυσόριστον. Anast. Sin. Hodeg. p. 24, 28 : Δ. ἐστὶ τὸ μὴ καθόλου, ἀλλ' ἐκ μέρους γινωσκόμενον. || Qui difficulter continetur. Jo. Philop. De creat. mundi p. 164, 14 : Ὁρίζεται γὰρ τὸ ὑγρὸν, τὸ δ. μὲν οἰκείῳ ὅρῳ, εὐόριστον δὲ ἀλλοτρίῳ. Hase.]

[Δυσορκέω, Pejero. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 36, 27 : Δυσορκῆσαι τὸ κακῶς ὅρκῳ χρῆσθαι, οἷον τὸ ἐπιορκῆσαι.]

[Δυσόρμιστος, ὁ, ἡ, Navibus appellendis incommodus. Δ. λιμὴν Pollux 1, 101.]

Δύσορμος, ὁ, ἡ, Stationem navium difficilem et incommodam habens [Æsch. Pers. 448 : Νῆσος ... βαιὰ, δύσορμος ναυσί], ut δ. αἰγιαλὸς Plut. [V. Fab. c. 6], Litus, in quo statio est malefida carinis, naves difficulter subsistere possunt. [Δ. λιμὴν Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 13, 6, Pollux 1, 101. || De ventis adversis in portu male retinentibus Æsch. Ag. 194 : Πνοαὶ ... κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι.]

Δύσορνις, ῐθος, ὁ, ἡ, Qui adversa avi fit. Plut. [V. Marcell. c. 4] : Δυσόρνιθες τῶν ὑπάτων ἀναγορεύσεις, Adversis auspiciis renunciati consules. Item Eurip. [Hipp. 759], δύσορνις οἰωνὸς, Infelix auspicium, Triste et infaustum omen, Malum augurium. [Æsch. Sept. 838 : Δ. ἄδε ξυναυλία δορός.]

[Δυσόρφναιος, ὁ, ἡ.] Δυσόρφνεα, μέλανα, ἀφανῆ, Hesych., Nigra, Obscura; Tenebricosa, Caliginosa, ὀρφνώδη. [Recte δυσόρφναια ap. Suidam. Eur. Phœn. 329 : Δυσόρφναια τρύχη.]

[Δυσοσμητικὸς, ὁ, ἡ, i. q. δύσοσμος. Schol. Oppian. Hal. 3, 434 : Δυσαέος) δυσόσμου, δυσοσμητικῆς. Wakef.]

Δυσοσμία, ἡ, Malus odor, Fœtor. [Pollux 2, 75. Sophocles Philoct. 876 : Δυσοσμίας γέμων.] Schol. Aristoph. [Ach. 817], de Tragasæo : Ἐπὶ δυσοσμίᾳ διεβάλλετο διὰ τὴν τράγων δυσωδίαν. [Manetho 4, 270 : Ἔνθα δυσοσμίη. Δυσοσμίαν Appian. Civ. 4, 40, ubi alii libri δυσοδμίαν. Δυσοδμία Epiphan. vol. 1, p. 82, B; 96, B; 105, B; 268, A; 293, D; 406, D. Theodoret. vol. 3, p. 909 : Δυσοσμίαν αἱρετικὴν ἐξήμεσε. G. D. Philes De anim. 1, 27.]

[Δύσοσμον, τὸ, inter synonyma scordii ap. Dioscor. 3, 125. Boisson.]

Δύσοσμος, et Δύσοδμος, ὁ, ἡ, Malum odorem spirans, Male olens, Olidus, Fœtidus. [Δύσοσμον Pollux 2, 75. Herodot. 3, 112 : Ἐν δυσοδμοτάτῳ γινόμενον εὐωδέστατόν ἐστι. Lycophro 849 : Δυσόδμοις θηρσί. || Difficilis odoratu s. investigatu. Δ. γῆ, Terra quæ turbat odorem vestigiorum leporinorum, ap. Xenoph. Cyneg. 5, 3 : Οἱ ὄμβροι ... ὀσμὰς ἄγοντες τῆς γῆς ποιοῦσι δύσοσμον, ἕως ἂν ψυχθῇ. Pollux 5, 12 : Δύσοσμα δὲ (ἴχνη) καὶ εὔοσμα οὐ τὰ δυσχερὲς ἢ ἡδὺ ἀποπνέοντα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ εὐαίσθητα ἢ δυσαίσθητα πνεύματα τῶν ἰχνῶν. || Signif. transitiva, Difficulter olfaciens, Aristot. De insomn. c. 2.]

[Δυσούλωτος, ὁ, ἡ, Qui ægre ad cicatricem perduci potest. Alex. Trall. 4, p. 68. Δ. ἕλκος Pollux 4, 195.]

[Δυσουρέω.] In VV. LL. habetur etiam Δυσουρέω ejusd. cum δυσουριάω significationis, sed sine auctore et exemplo. [Δυσουρέει, Aretæus p. 54, 57.]

Δυσουρία, ἡ, Difficultas urinæ, ut Plin. et alii appellant : de quo vitio intelligit Cato quum ait, Quibus ægre lotium it. Δυσουρία, inquit Gorr., est Urinæ difficilis et cum dolore excretio. Sæpe quidem ambo hæc symptomata in δυσουρίᾳ concurrunt, ut sc. urina et difficulter et cum dolore reddatur : nec tamen in δυσουρίᾳ semper conjuncta esse oportet, sed si alterum modo adsit, δυσουρία recte vocatur : ea namque manifesto distinxit Galen. Comm. Aphor. 48 libri 7, duas δυσουρίας species constituens : unam, τὴν μετ' ὀδύνης, alteram, τὴν μετὰ δυσχερείας, ὡς μόγις ἐνεργεῖν τὴν κύστιν. Igitur in δυσουρίᾳ, quum meiere æger cupit, non statim urinæ excretio sequitur, sed magno cum conatu atque etiam aliquando dolore. Iis autem duobus exceptis symptomatis urina naturalem excretionis modum servat, neque intercise fluens, neque guttatim neque maturius quam naturæ conveniat; hæc enim symptomata aliis nominibus appellantur. De causis vero δυσουρίας v. ap. Eund. Δυσουρία Celsus interpr. non solum Difficultas urinæ, sed etiam, Quum urina supprimitur. Hæc enim Hippocratis, Τοῖσι δὲ πρεσβύτῃσι δύσπνοιαι, δυσουρίαι, ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἀποπληξίαι, καχεξίαι, ἀγρυπνίαι, βαρυηκοΐαι, ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότητες, ipse sic reddidit, In senectute spiritus et urinæ difficultas, gravedo articulorum, et renum dolores, nervorum resolutiones, malus corporis habitus, nocturnæ vigiliæ, vitia longiora aurium, oculorum, etiam narium. Idem hæc Hippocratis, Ἢν βόρειον ᾖ, φάρυγγες, κοιλίαι σκληραὶ, δυσουρίαι, sic Latinę expressit, Aquilo fauces exasperat, ventrem astringit, urinam supprimit. Porro δυσουρίαν a στραγγουρίᾳ ita discriminat Galen., ut δυσουρία sit δυσχέρεια τοῦ οὐρεῖν, στραγγουρία autem ἡ κατὰ στράγγα

οὔρησις. [Plut. Mor. p. 733, C : Ἐν δυσουρίᾳ τις γενόμενος. Δυσουρία ἵππων Geopon. 16, 13.]

Δυσουρίασις, εως, ἡ, Affectio illa corporis qua urinæ difficultate laboramus. [Suid. s. v. Τέτανος. Wakef.]

Δυσουριάω, Urinæ difficultate laboro, Ægre lotium reddo, Difficulter meio. Diosc. 1, 39, de oleo amygdalino : Ὠφελεῖ δὲ καὶ νεφριτικοὺς καὶ δυσουριῶντας καὶ λιθιῶντας. Et in Hippiatria : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ τῷ δυσουριῶντι ἵππῳ γίνεται. [Pag. 105, 106, 110, 116. G. D.]

Δυσουρικὸς, ἡ, ὀν, si de homine dicatur, Urinæ difficultati obnoxius. At δυσουρικὰ πάθη, vel absolute δυσουρικὰ, sub. πάθη, pro δυσουρίαι. Cic. Epist. ad Fam. 7, [26] : Epicurum tuum Stoici male accipiunt, quia dicat δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη sibi molesta esse, quorum alterum, morbum edacitatis esse putant, alterum, etiam turpioris intemperantiæ.

Δυσούριστος, ὁ, ἡ, Infelix, Qui secundo vento non provehitur, VV. LL. [Soph. OEd. T. 1316 : Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον, ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν. Quod pro δυσόριστον dictum male accepit schol. : Ὄρον μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀεὶ παραμένον, δυσπεριόδευτον.]

Δύσουρος, ὁ, ἡ, Custoditu difficilis; Hesych. enim δύσουρον exp. δυσφύλακτον.

[Δυσόφθαλμος, ὁ, ἡ, Turpis visu. Telestes apud Athen. 14, p. 616, F : Δίαν Ἀθάναν δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν (τὸν αὐλόν). Theodor. Prodrom. Ep. 95.]

Δυσπάθεια, ἡ, sequendo signif. quam dedi priorem nomini δυσπαθὴς, Firmitudo qua fit ut quis non facile quicquam mali patiatur, s. damni, injuriæ. Firmitas et Robur exp. Bud. in Plut. Demetrio [c. 21], de thoracibus Demetrii : Δυσπάθειαν δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἐπιδεικνύμενος ὁ τεχνίτης ἐκέλευσεν ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. [Mor. p. 666, B : Τὰ μὲν γὰρ ἧττον ἰσχυρὰ δυσπαθείαις ἡ φύσις ἀμύνεται, σκληρότητας προβαλλομένη καὶ πυκνότητας.] In VV. LL. affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1, [39] : Μέγα δὲ πέφυκεν ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν ἡ συνήθεια· quæ verba ita redduntur, Juvat autem plurimum ad resistendum consuetudo. Item, Nos multum adversus affectus et injurias juvat consuetudo. || Δυσπάθεια, sequendo posteriorem voc. δυσπαθὴς signif., Gravis ægritudo qua quis afficitur, Gravis mœror. [Plut. Mor. p. 112, B : Εἰ μὲν γὰρ ἀεὶ μενεῖς ἐπὶ τῇ δυσπαθείᾳ ταύτῃ ...] Item Infelicitas, ut dicetur in Εὐπάθεια. [ᾰ]

Δυσπᾰθέω, Non facile patior, afficior, ob firmitatem. Apud Greg. δυσπαθεῖν pro Ægre affici dolore et labore, καρτερεῖν, Bud., qui ut hic δυσπαθεῖν exp. καρτερεῖν, ita in Luciani l. [s. v. Δυσπαθὴς] cit. δυσπαθέστερα cum καρτερώτερα copulari vides. || Δυσπαθέω, Gravi ægritudine afficior s. Vehementi mœrore. [Mosch. 4, 84 : Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι μητέρι δυσπαθέοντος.] Plut. Pericle p. 309 meæ ed. [c. 33] : Δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γινόμενα. In VV. LL., δυσπαθῶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς, Calamitates ægre fero. [Polyb. Exc. Vat. p. 428 : Δυσπαθοῦντα καὶ συγκλειόμενον. Plut. V. Æmil. c. 36 : Δυσπαθοῦντας ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἐδυστύχησεν· Mor. p. 77, E : Ἐν δὲ τῷ φιλοσοφεῖν αὖ πάλιν δυσπαθοῦντα ...] Bud. quoque exp. simpliciter Ægre fero, in hoc ejusdem l. [V. Cæs. c. 38] : Μεμφόμενοι καὶ δυσπαθοῦντες εἰ μὴ πέπεισται. [Εὖ παθοῦσι τοῖς φίλοις opponuntur δυσπαθοῦντες a Theoctisto p. 621, 33. Hemst.] Affert vero et hunc Greg. l., de martyribus : Καινοτομοῦντες τὸ δυσπαθεῖν διὰ τὴν Χριστοῦ μίμησιν. Addit autem accipi a Plut. et pro Conflictari, ut ægrotus in lecto irrequietus. [Nicand. Ther. 381 : Ἡ δ' (ἀμφίσβαινα) ὀνίνησι ῥινῷ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοὶ μάλκαι ἐπιπροθέωσιν.]

Δυσπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Qui non facile patitur, afficitur. E quo intelligitur Firmus, Bud. afferens e Luciano [De gymnas. c. 24] : Δυσπαθέστερα γὰρ καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς, διαπονούμενα. Itidem vero a Diosc. δυσπαθὲς σῶμα vocari τὸ στερεὸν tradit. [Plut. Mor. p. 651, C : Ὅτι πολλάκις τὸ ὅμοιον ὑπὸ τοῦ ὁμοίου δυσπαθέστερόν ἐστι. Themist. p. 449, 16 ed. meæ : Καταλύσεις ἀλεξανέμους καὶ δυσπαθεῖς ὑπὸ τῶν τύχης πνευμάτων. G. D.] Sed et a Galeno ὃ. dici scribit Qui non facile afficitur. [De opt. sect. 30.] At in VV. LL. δυσπαθὴς exp. etiam Qui durus est contra medicamenta. [Schol. Hippocr. vol. 2, p. 400 ed. Dietz. : Οἱ γὰρ χαλκεῖς ἡνίκα βούλονται δυσπάθητα (scrib. δυσπαθῆ τὰ) σκεύη ποιῆσαι, γανοῦσιν αὐτά. G. D.] || Qui gravi ægritudine afficitur, s. mœrore, et supra modum eo angitur. A Bud. exp. Qui præter modum afficitur : dicente opponi a Plut. τῷ ἀπαθεῖ, sicut et τὸν δυσπενθῆ. [Mor. p. 102, D : Οὔτ' οὖν ἀπαθεῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συμφορῶν ὁ λόγος ἀξιοῖ γίνεσθαι τοὺς εὖ φρονοῦντας, οὔτε δυσπαθεῖς.]

[Δυσπαίπᾰλος, ὁ, ἡ.] Δυσπαίπαλον Hesych. affert pro δύσβατον, σκολιὸν, δυσανάβατον, Tortuosum, Inambulatu s. Ascensu difficile : ut Suidæ quoque δυσπαίπαλος est τραχεῖα, Aspera. [Poeta ap. Hephæst. c. 15, p. 89 : Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους. Nicand. Ther. 145 : Δυσπαίπαλος Ὄθρυς. Oppiani Hal. 2, 369, de pilo aspero : Τοίη μιν λάχνη δ. ἀμφιβέβηκεν.]

[Δύσπαις, δος, ὁ, ἡ. Schol. rec. Soph. OEd. T. 1243 : Δύστεκνον παιδουργίαν interpretatur παῖδας δύσπαιδας, Infelices, Incesto connubio ortos.]

Δυσπάλαιστος, ὁ, ἡ, Vix eluctabilis, superabilis, Superatu difficilis. [Æsch. Choeph. 692 : Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρά.] Ex Eur. [Alc. 892] affertur etiam pro Ineluctabilis, δυσπάλαιστος τύχη. [Δ. γῆρας idem Suppl. 1108.] At ex Æsch. [Suppl. 478], δυσπάλαιστον πρᾶγμα, pro Opus arduum atque difficile. [Theodos. Acroas. 4, 131 : Δυσπαλαίστοις φροντίσι, Codex δυσπαλαίσταις.]

[Δυσπάλαμος, ὁ, ἡ, Qui manu imperita est. Tzetz. in epistola ab Kustero edita ad Suid. s. v. Αυκόφρων, de Agoracrito statuario : Ἀνδρὶ δυσπαλάμῳ περὶ τὴν τέχνην. ||] Δυσπάλαμον, Hesychio δυσχερὲς, κακότεχνον, Difficile et Malis instructum artibus. [Æsch. Eum. 846 : Ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναϊᾶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. || Adverb. Δυσπαλάμως Æsch. Suppl. 867 : Καὶ γὰρ ὃ. ὅλοιο. Quod schol. interpr., ὅλοιο οὖν σὺν ταῖς μηχαναῖς. Alii, Sine auxilio, i. e. funditus.]

Δυσπάλης, ὁ, ἡ, Difficilem luctam præbens, afferens, Non facile eluctabilis, expugnabilis; nam exp. δυσκαταγώνιστος. Sed Eust. [p. 674, 14] ap. Pind. haberi δυσπαλὲς ait quod sit a πάλλω. [Etymologia perversa, quam Etym. M. quoque exponit p. 292, 32. G. D. Seqq. ex Indice :] Δυσπαλὲς, Hesychio δυσχερὲς, σκληρὸν, δύσαντες : Suidæ δυσχερὲς, δυσκαταγώνιστον, Quocum luctari difficile est. [Pind. Ol. 8, 33 : Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ δυσπαλές· Pyth. 4, 487 : Ἐπὶ χώρας αὖθις ἔσσαι δυσπαλές· ubi scholl. recte interpretantur δύσκολον, δυσχερὲς, δεινὸν, δυσπλήρωτον. Sappho ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 7, 29 : Ψαύειν δ' οὐ δοκέει μοι ὀρανῶ δυσπαλέα· nam sic codicis scripturam δυσπαχέα recte correxit J. A. Cramerus, nisi quod δυσπαλὲς scripsit. Æsch. Eum. 559 : Καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδὲν ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ. G. D. Nicomach. Harmon. 1, p. 6 : Πάντα γὰρ τὰ ῥοιζούμενα σώματα ... ψόφους ἀναγκαίως ποιεῖ ... παρηλλαγμένους ... παρὰ τὰς ἐποχὰς, ἐν αἷς ἑκάστου ῥύμη συντελεῖται, εὐκυμαντοτέρας, ἢ τοὐναντίον δυσπαλεῖς ὑπαρχούσας. Hemst. || Apollon. Rh. 4, 52 : Δυσπαλέας ῥίζας χθονός. Intelligo Herbas nocentes. Etym. M. p. 292, 32 : Δ. ῥ. Ἀπολλώνιος τὰς κακῶς ἀναδεδομένας, ἀπὸ τοῦ πάλλω· ἢ δυσχερῶς γινομένας. Ruhnken. Ep. crit. p. 222.]

[Δυσπαράβατος, ὁ, ἡ, Impervius. Schol. Æsch. Eum. 387, ubi Æschylus δυσοδοπαίπαλα dixit.]

Δυσπαράβλητος, ὁ, ἡ, Pene incomparabilis, Cui difficile est comparare aliquid. Plut. [V. Anton. c. 27] : Τὸ κάλλος τὸ πάνυ δυσπαράβλητον, οὐδ' οἷον ἐκπλῆξαι τοὺς ἰδόντας.

[Δυσπαραβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui auxilium ægre ferri potest. Polyb. 5, 22, 7.]

[Δυσπαράβουλος, ὁ, ἡ, Cui difficulter persuadetur. Æsch. Suppl. 108 : Δυσπαραβούλοισι φρεσίν.]

[Δυσπαράγγελτος, ὁ, ἡ, De quo difficile est admonitiones s. præcepta dare. Polyb. Exc. Vat. p. 395 : Ἔστι μὲν οὖν ὁ καιρὸς ἐν πᾶσι δ., οὐ μὴν ἀδύνατος εἰς ὑπόνοιαν ἀναχθῆναι διὰ τῶν ἐκ τῆς αὐτοπαθείας καὶ τριβῆς θεωρημάτων. G. Dindorf.]

[Δυσπαράγραφος, ὁ, ἡ, Qui ægre definiri potest. Polyb. 16, 12, 10 : Τάχα μὲν οὖν ἐν παντὶ δ. ἐστιν ἡ ποσότης, οὐ μὴν ἀπαράγραφός γε· 17, 13, 3 : Δυσθεώρητον ὁ τόπος ἔχει τι καὶ δυσπαράγραφον. Ib. 15, 1.]

[Δυσπαράγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis adductu. Pollux

8, 10 : Καὶ ἐπαινῶν μὲν ἂν δικαστὴν εἴποις ... δυσπαράγωγος, δυσπαράτρεπτος. ἄ] A

Δυσπαράδεκτος, ὁ, ἡ, Difficilis admissu s. perceptu. [Cyrill. Al. l. 6 in Joh. p. 603 : Δυσπαράδεκτά πως εἰς πίστιν τὰ τῶν θαυμάτων ὑπερφερῆ. Ib. p. 628 : Δυσπαράδεκτα τοῖς πολλοῖς τὰ ἐξ ἐλέγχων τραύματα. Basil. M. In Julitt. p. 380 : Δυσπαράδεκτοί εἰσι τοῖς κάμνουσιν (αἱ ἐπιτιμήσεις). Suicer. Idem vol. 1, p. 212, E : Ἵνα μὴ ... ἀπίθανον ἑαυτὸν καὶ δ. καταστήσῃ. Clem. Al. Strom. 2, p. 444 : Δυσπιστία ἕξις δυσπαράδεκτος πίστεως. Wakef. Jo. Chrysost. vol. 2, p. 360 : Ὅσῳ γὰρ μείζονα ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ, τοσούτῳ δυσπαραδεκτότερα ἦν τοῖς πολλοῖς τότε. Seager. || Adverb. Δυσπαραδέκτως. Polyb. 12, 4, 7 : Ὥστε θαυμάζειν καὶ δ. ἔχειν τοὺς πρώτους ἀκούσαντας. Origen. Philoc. c. 14, ab Seag. cit. : Ἐπιστησάτω δ' ὁ δ. ἔχων τούτων, εἰ δύναται, ἠθικὸν πρόβλημα. G. Dind. Basil. t. 2, p. 970, A : Δ. ἔχων πρὸς τὰ θρυλλούμενα· et t. 1, p. 1006, C : Τοῖς δ. περὶ τὴν θείαν οἰκονομίαν διακειμένοις. Hase.]

[Δυσπαράθελκτος, ὁ, ἡ, Qui ægre commovetur. Æsch. Suppl. 386 : Μένει τοι Ζηνὸς ἱκταίου (corr. ἱκτίου) B κότος δυσπαραθέλκτοις παθόντος οἴκτοις. Sic Porson. Libri δυσπαρθέλκτοις.]

Δυσπαραίτητος, Exoratu difficilis, Qui difficile exoratur, Non facile exorabilis. Item pro ἀπαραίτητος, Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prom. p. 7 meæ ed. [34] : Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. [Δ. ὀργὴ Polyb. 31, 7, 13. Plutarch. V. Cat. min. c. 1 : Ὀργισθεὶς δὲ δ. ἦν.] Citatur et e Plut. Fabio [c. 9] δυσπαραίτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. [Joseph. A. J. 15, 10, 3 : Εἴ τις ἄλλος, ἐδόκει δ. μὲν ἐπὶ τοῖς οἰκείοις, μεγαλόψυχος δὲ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἁμαρτόντας ἀφιέναι· 16, 5, 3 : Τὸ σκληρὸν καὶ τὸ δυσπαραίτητον τοῦ τρόπου. Libri duo τὸ δυσπαράκλητον.]

[Δυσπαράκλητος, ὁ, ἡ, Difficilis placatu, Inexorabilis. Ἀτεγκτος ap. Soph. OEd. T. 336 schol. exp. δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος. Nicet. Eug. 3, 232 : Ἀποστροφή σου δ. τάχα καὶ πέτραν αὐτὴν συγκινήσει πρὸς πόνον. Constant. Man. Chron. p. 70 : Τὸ δυσπαράκλητον, καὶ γὰρ καὶ φοβερὸν εἰς κρίσεις. Boiss.]

Δυσπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ εὐπαρακολούθητος. Quint. 4, 1, δυσπαρακολούθητον causæ genus esse dicit, quod Obscurum appellatur. [Menander ap. Stob. Ecl. phys. vol. 2, p. 8 : Δυσπαρακολούθητόν τι πρᾶγμ' ἐστὶν τύχη. Schæf. Δυσπαρακολούθητος a Dionysio Ep. ad Pomp. c. 3, p. 773, Thucydides dicitur, quatenus res gestas non idoneo ordine enarraverit, sed ita ut inter legendum animi turbentur et fluctuent. Conf. ejusd. Judic. Thuc. c. 9, p. 829, ubi sententiam suam apertius significat. Eodem modo p. 780 Philisto tribuit τάξιν δυσπαρακολούθητον τῶν δηλουμένων, χείρονα τῆς Θουκυδίδου. Deinde ipsi Thucydidi φράσιν δυσπαρακολούθητον, quæ oritur interjectis sententiis crebrioribus et quæ vix ad finem perduci possunt, Ep. ad Amm. 2, 15, p. 804, et in Judic. Thuc. c. 53, νοήσεις διὰ μακροῦ κομιζομένας τὴν ἀκολουθίαν. Apud Demetr. De eloc. 4 σύνθεσις δ. est oratio justo longior, quæ nec mente nec auribus recte comprehendi potest, fitque ex κῶλοις longioribus. Ernest. Lex. rhet. Etym. M. p. 156, 48 : Ἄσπετος ... οὗ οὐκ ἄν τις ἐφίκοιτο δυσπαρακολουθήτου διὰ τὸ μέγεθος· 402, 28 : Ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι. || Signif. activa, Qui difficulter mente assequitur, Hebes. Marc. Anton. 5, 5 : Βραδύτερος καὶ δυσπαρακολουθητότερος. Iambl. V. P. p. 156 : Δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δ. εὑρίσκετο. Schol. Aristoph. Nub. 629 : Ἀμαθεῖς καὶ δυσπαρακολούθητοι.]

Δυσπαρακόμιστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter vehitur equo vel gestatorio, h. e. Qui difficulter viam facit. Plutarch. [V. Demetr. c. 19], de Antigono : Μεγέθει δὲ καὶ βαρύτητι σώματος μᾶλλον ἢ διὰ τὸ γῆρας ἐπὶ τὰς στρατείας γεγονὼς δυσπαρακόμιστος, ἐχρῆτο τῷ παιδί. Bud. E Polybio autem [3, 61, 2] affertur πλοῦς μακρὸς καὶ δ., pro Navigatio longa atque difficilis, utpote in qua παρακομίζεσθαι sit δυσχερές.

Δυσπαραμύθητος, ὁ, ἡ, Qui verbis flecti vix potest, hortamenta et suasiones vix admittit. Plato Tim. [p. 69, D] : Θυμὸν δυσπαραμύθητον, Ægre placabilem, Vix dicto audientem, Ægre auscultantem, Bud. p. 680. Idem in Lex. interpr. Qui ægre flectitur. Et ap. Plut. [V. Marii c. 45], δ. ἔρως, Irremediabilis, Inexpiabilis, eod. Bud. interpr., qui sic sæpe eum uti voce ista annotat. [Δ. πάθος Pollux 3, 101. ῡ]

[Δυσπαράπειστος, ὁ, ἡ. Aristot. vol. 1, p. 717, D (p. 809, a, 35 ed. Berol., ubi δυσπαραπιστότεροι). Weigel.]

[Δυσπαράπλευστος, ὁ, ἡ, Difficilis ad præternavigandum. Strabo 16, p. 777 : Καὶ μετὰ τοῦτον (τὸν αἰγιαλὸν) τραχεῖα καὶ δ. ὅσον χιλίων σταδίων παραλία σπάνει λιμένων καὶ ἀγκυροβολίων.]

[Δυσπάραπλους, ὁ, i. q. δυσπάραπλευστος. Diodor. 3, 44 : Δ. καὶ κρημνώδης (αἰγιαλός). Hemst.]

[Δυσπαραποίητος, ὁ, ἡ, Difficilis adulteratu. Ammon. p. 74 : Τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα. Sic Valck. ex emendatione Hemsterhusii : libri δυσπαράπιστα.]

[Δυσπαραστάτως, Origenes In Joann. Routh.]

[Δυσπαρατήρητος, ὁ, ἡ, Difficilis observatu. Antig. Caryst. c. 140 : Δόξαι δ' ἀνεξέταστόν τι ἔχειν καὶ δυσπαρατήρητον ἡ ἐκλογή. Hemst. Porphyr. De abst. 3, c. 4 : Ὡς καὶ σφόδρα δ. τὴν παραλλαγὴν εἶναι. Basil. t. 1, p. 1058, A : Τὸ γὰρ δ. τοῦ νόμου. Hase.]

[Δυσπαράτρεπτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter seducitur s. corrumpitur. Δικαστὴς δ. ap. Polluc. 8, 10.]

[Δυσπάρευνος, ὁ, ἡ, Infausto toro junctus. Sophocl. Trach. 791 : Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος.]

Δυσπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, Vix consolabilis, Consolatu difficilis. Cicero [Ad div. 4, 3] dolorem vix consolabilem dixit δυσπαρηγόρητον. [Plut. Mor. p. 74, E : Ἀνώμαλος ὑπ' ὀργῆς δυσανάκλητος αὖθίς ἐστι καὶ δ. Phalaris Ep. 20, p. 100, 99 : Συμφορὰ δ. καὶ βαρυτέρα.]

Δυσπαρηγορήτως, adv.; ut δ. ἔχειν, Vix posse consolatione flecti, s. leniri.

[Δυσπαρήγορος, ὁ, ἡ, i. q. δυσπαρηγόρητος. Æsch. Eum. 384 : Δυσπαρήγοροι βροτοῖς. Schol. οὐ ταχέως παρηγορούμεναι ὑπὸ βροτῶν.]

[Δυσπάρθελκτος. V. Δυσπαράθελκτος.]

Δυσπάρθενος, ἡ, Virgo misera, Epigr. [Christodori Ecphr. 197 : Εἶπε Πολυξείνη δυσπάρθενε.]

Δύσπᾰρις, ὁ, Infaustus et infelix Paris : s. Inauspicato nomine dictus Paris, ut Hesych. δύσπαρι exp. δυσώνυμε, Πάρις ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, δύστηνε, in hoc l. Homeri Il. Γ, [39, N, 769] : Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά. Eurip. Αἰνόπαριν dicit et Αἰνελένην. [Aristid. vol. 2, p. 255 : Ὁ δ' αὖ Πάρις ἢ δύσπαρις. Jo. Malal. p. 92, 4 : Υἱὸς Πάρις, παῖς δύσπαρις. Ceterum Hesych. ineptam addit quorundam opinionem : Τινὲς δὲ Πάριν εἶπον ὠνομάσθαι ἀπὸ (codex ἐπὶ) τοῦ ἐν πήρᾳ (codex ἐμπήρᾳ) ἐκτεθῆναι· ἄλλοι δὲ ἀπὸ (codex ἐπὶ) τοῦ πηροῦν τῷ κάλλει τοὺς ὁρῶντας αὐτόν.]

Δυσπάρῐτος, ὁ, ἡ, Prætergressu vel Transitu difficilis : ut δ. χωρίον ap. [Etym. M. p. 292, 30, Zonar. p. 578 et] Suid. e Xen. [Anab. 4, 1, 25, ubi libri alii δυσπόριστον, alii δύσβατον], quod exp. δυσπόρευτον.

[Δυσπαρόδευτος, ὁ, ἡ, Difficilis prætergressu. Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, p. 411 : Τὰ τῶν Σειρήνων δ. μελῳδήματα. Boisson.]

[Δυσπάροδος, ὁ, ἡ, Difficilis ingressu. Apollodor. ap. Athen. 15, p. 682, D : Ταῦτα συμπλεκόμενα περιβόλου παρέχεται δυσπάροδον ἀσφάλειαν. Hemst.]

[Δυσπαροξύνω. Alex. Trall. 12, p. 686 : Ἔμετοι πολλάκις οὕτω τελείως ἐκκόψαντες τοὺς πυρετοὺς ὡς μηκέτι δυσπαροξυνθῆναι, ubi Interpres, Ut æger non amplius malam accessionem sit expertus. Legendum δὶς παροξυνθῆναι. Struv.]

[Δυσπάτητος, ὁ, ἡ, Asper calcatu. Lucian. Tragop. 226 : Ὁδὸν δυσπάτητον. ἀ]

[Δύσπαυστος, ὁ, ἡ, Difficilis pacatu. Galen. vol. 2, p. 206 : Ὀξύθυμοι καὶ δύσπαυστοι. Hemst. || Adverb. Δυσπαύστως. Euseb. H. E. 5, 1, 23, p. 133 : Ὑπὸ γὰρ ἀγρίου θηρὸς ἄγρια καὶ βάρβαρα φῦλα ταραχθέντα δ. εἶχε.]

Δυσπείθεια, ἡ, ut μετὰ δυσπειθείας, Non facile parendo, Ægre parendo, obsequendo. [Appian. Civ. 1, 48 : Ὠνείδισε μὲν αὐτοῖς τὴν ἀτολμίαν καὶ δυσπείθειαν.]

[Δυσπειθέω, Non obsequor. Eust. Opusc. p. 135, 1.]

Δυσπειθὴς, ὁ, ἡ, Qui difficile paret s. obsequitur, ægre obsequitur ac non lubenter. [Plato Leg. 9, p. 880, A : Ὁ δυσπειθὴς καὶ μηδὲν προοιμίου φροντίζων.] Xen. autem [Mem. 4, 1, 3] usus est de canibus vena-

toriis male institutis, qui non parent venatori, Bud. [Δ. ἵππος Galen. vol. 5, p. 116, 117. Hemst. Δυσπειθεῖς τοῖς κυβερνήταις νῆες Pollux 1, 112.] Verum si dicas Qui non parent, δυσπειθεῖς iidem fuerint qui et ἀπειθεῖς. In VV. LL. δυσπειθὴς exp. etiam Refractarius, Cui ægre persuaderi potest. Sed magis convenit nomini δύσπειστος hæc interpr., ut infra docebo. [Plato Phædro p. 271, D : Οἱ μὲν ... εἰς τὰ τοιάδε εὐπειθεῖς, οἱ δὲ τοιοῖδε διὰ τάδε δυσπειθεῖς. Hierocl. ap. Stob. vol. 3, p. 191, ab Hemst. cit. : Ὡς μὲν τοίνυν τἀνδρὶ καθήκει τῶν γεωργικῶν ἅπτεσθαι πόνων, τί καὶ λέγειν δεῖ; Οὐ πολὺς γὰρ ὁ κατὰ τοῦτο δυσπειθής. ... Δυσπειθέστερος δ' ἴσως ὁ πρὸς θάτερα τῶν ἔργων ... παρακαλῶν. Zenob. Prov. 1, 13 : Τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν.]

Δυσπειθῶς, adv. ; ut δ. ἔχειν, Difficile obsequi, s. Ægre. At in VV. LL. redditur Incredibiliter. Et affertur e Plut. [Galbæ c. 25] : Δ. ἔχει πρὸς τοιαῦτα, pro Ad hæc incredulus est. De qua interpr. dicam in adv. Δυσπείστως. [Hero in Math. vet. p. 122, 46 : Δ. κάμπτεσθαι. Suidas s. v. Δανάη : Δ. πρός τινα δίκην ἀπαντώσης. Hemst. Gregor. Nyss. t. 2, p. 482, D : Πρὸς ταύτην δ. ἔχουσι τὴν ὑπόληψιν · et p. 527, B : Δ. ἔχουσι πρὸς τὸ φαινόμενον βλέποντες. Hase.]

[Δυσπειρία, ἡ, Difficultas rei per experientiam cognoscendæ. Hippocr. De hum. 1, p. 47 : Εὐλαβείη, ἀπειρίη, δυσπειρίη.]

[Δυσπειστέω scriptura vitiosa. V. Δυσπιστέω.]

Δύσπειστος, ὁ, ἡ, Qui difficile persuadetur, persuaderi potest, ægre sibi quicquam persuaderi patitur. Aristot. Eth. 7, 9 : Εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ, εἰσὶ δ' οὓς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι. (Et paulo post : Ἐπεὶ εὔπειστος, ὅταν τύχῃ, ἔσται ὁ ἐγκρατής.) Sed quædam exempll. non habent εἰσὶ δ' ante οὓς καλοῦσιν. [Hedyl. ap. Athen. 7, p. 297, B : Τῇ νύμφῃ ὑσπείστῳ (cod. δύσπιστος) ἀθύρματα. Non obediens. Xenoph. Hipparch. 1, 23 : Εἰκὸς δὲ μὴ δυσπίστους (scrib. δυσπείστους ex marg. Leuncl.) εἶναι αὐτοὺς τὰ τοιαῦτα. Plut. V. Caton. min. c. 1 : Τὸ δύσπειστον (Catonis).]

Δυσπείστως, adv.; ut δ. ἔχω, Vix possum persuaderi, Ægre mihi persuaderi patior, Vix possum adduci ut credam. Isocr. Paneg. non procul a princ. [p. 44] : Λακεδαιμόνιοι δὲ νῦν μὲν ἔτι δυσπείστως [δυσπίστως cod. Urb.] ἔχουσι· παρειλήφασι γὰρ ψευδῆ λόγον, ὡς ἔστιν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι πάτριον. Dixerat autem paulo ante, Ἐκείνους τοὺς λόγους ζητεῖν, οἵτινες τὰς πόλεις ταύτας πείσουσιν ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλας· adeo ut δ. ἔχουσι perinde sit ac si dixisset, οὐ ῥᾳδίως τοῦτο δύνανται πεισθῆναι, sc. ἰσομοιρῆσαι etc., Vix hoc persuaderi possunt, Vix adduci possunt ut credant id sibi esse faciundum. Alioqui δ. ἔχειν alicubi legisse mihi videor pro ἀμεταπείστως ἔχειν, i. e. Nullo modo de sententia deduci posse. [Plut. Mor. p. 589, B : Οὐκ ἂν, οἶμαι, δυσπείστως ἔχοιμεν. Sic Wyttenb. ex libro uno : vulgo δυστήνως.]

[Δυσπελάγιος lectio vitiosa librorum quorundam Diodori 3, 38 : Νῆσον δυσπελαγίαν (vel δυσπελάγιον). Recte alii νῆσον πελαγίαν.]

[Δυσπέλαστος, ὁ, ἡ, Ad quem difficilis accessus est, Intractabilis. Soph. ap. Stob. Floril. 4, 5 : Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.]

[Δύσπεμπτος, ὁ, ἡ, Difficulter emittendus. Æschyl. Ag. 1190 : Κῶμος ἐν δόμοις μένει δ.]

Δυσπέμφελος, ὁ, ἡ, a poetis dicitur ὁ πόντος et ἡ θάλασσα, quoniam δι' αὐτῶν δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται· ut sit Trajectu difficilis. Hom. Il. [H, 748] : Νηὸς ἀποθρώσκων (sub. εἰς πόντον ἰχθυόεντα), εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Itemque ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Op. [618] : Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ· ubi generalius etiam exp. Difficilis. [Hesych. (ante Δύσπαρις) : Δυσπάμφαλος, δυστάραχος, δυσκίνητος· et (post Δύσπαρι) Δυσπέμφελος ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης ἡ δυσχείμερος (codex δυσχείμαρρος) καὶ τραχεῖα καὶ ταραχώδης, ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυσάρεστος. Δυσπέμφελον, δυστάραχον. « Herodici epigr. in grammaticos ap. Athen. 5, p. 222, A : Μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε τὸ σφὶν καὶ σφῶιν καὶ τὸ μιν ἠδὲ τὸ νιν· τοῦθ' ὑμῖν εἴη δυσπέμφελον· ubi præcedit : Φεύγετ' Ἀριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Maxim. Περὶ κατ. 88 : Δυσπέμφελον εὐνήν· 363 : Πρηῢνέειν θυμὸν δυσπέμφελον. Orac. ap. Euseb. P. E. p. 238, C. » Hemst.] Itidem certe quum homo quispiam δυσπέμφελος vocatur, accipiunt pro χαλεπὸς, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος : ut Eust. quoque [p. 1065, 2; 1084, 39] in hoc Hesiodeo præcepto [Op. 722] : Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, exp. δύσκολος, δυσμετάπεμπτος : ut schol. etiam σκληρὸς καὶ δυσάγωγος, δυσάρεστος καὶ ἀσυνδύαστος. Sunt enim qui fugitent τοὺς ἐράνους, quos hic πολυξείνου δαιτὸς nomine intelligit : atque ita δυσπέμφελοι sunt οἱ δυσμετάπεμπτοι, Qui difficiles se præbent iis a quibus arcessuntur ad collatitias epulas. Proclus tamen et activam ei signif. tribui posse existimavit, exponens δυσπρόσιτον καὶ δύσκολον, intelligensque Eum qui inhospitalis est, atque ita difficilis ac morosus ut neminem epulatum secum accersat.

[Δυσπένθερος, ὁ, A malo socero profectus. Nonn. Dion. 3, 309 : Παρωσαμένη δυσπένθερα θεσμὰ τοκῆος.]

Δυσπενθέω, Graviter lugeo, Vehementer lugeo. Plut. [Mor. p. 106, A : Δανάην δυσπενθοῦσαν.]

Δυσπενθὴς, ὁ, ἡ, Graviter lugens. [Pind. Pyth. 12, 18 : Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ. Epigr. in appendice Anth. Pal. 260 : Νυμφιδίου θαλάμοιο λιπὼν δυσπενθέα κόσμον. || Signif. passiva Luctuosus, Pind. Pyth. 11, 28 : Ἐκ δόλου δυσπενθέος.]

[Δυσπέπαντος, ὁ, ἡ, Ægre maturescens, Immitis. Schol. Soph. Aj. 203 : Δυσπέπαντον πάθος.]

Δυσπεπτέω, Difficulter concoquo, Ægre coquo. Et δυσπεπτοῦντες dicuntur Qui cibum ægre conficiunt et concoquunt. At pass. δυσπεπτούμενος ap. Diosc. 4, i. q. δύσπεπτος, Qui ægre concoquitur. || Exp. etiam δυσανασχετεῖν καὶ παραιτεῖσθαι, ut Lat. quoque Non concoquere dicunt pro Ferre non posse. Liv. 4 ab urbe condita : Ut quem senatorem concoquere civitas vix posset, regem ferret. Sic apud Cic. : Κρίσις, quam Diodorus non concoquebat : i. e. ἣν δυσπεπτῶν παρῃτεῖτο. Apud Hesych. itaque pro Δυσπετεῖ, quod exp. δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται, reponendum δυσπεπτεῖ. [Fallitur.]

Δύσπεπτος, ὁ, ἡ, Coctu s. Concoctu difficilis, Qui ægre concoquitur : ut sunt vel cibi vel suppurationes. [Plato Tim. p. 83, A : Ὅσον ... ἂν παλαιότατον ὂν τῆς σαρκὸς τακῇ, δύσπεπτον γιγνόμενον μελαίνει μὲν. ... Nicand. Al. 297, de ovo : Δύσπεπτον ὑπὲκ γόνον ἔκχεε γαίῃ. Schol. : Δ. γόνον, ἀμετάβλητον ἔτι ἐν τῷ ὑμένι ὄντα ἐκβάλλει.] Diosc. 1, 182 : Δύναμιν ἔχει ὁ ὀπὸς διαφορητικὴν τῶν δυσπέπτων, Discutit collectiones concoctioni repugnantes, Ruell. Alii, Suppurationes difficiles et quæ ægre maturantur discutiens. Apud Eund., δύσπεπτα ἀποστήματα, Abscessus concoctioni repugnantes, s. Qui difficulter concoqui et maturari possunt. Et l. 4, δύσπεπτα φύματα, Tubercula morosæ suppurationis, Quæ ægre ad concoctionem et maturitatem perducuntur. [Τὰ δ. τῶν ἀποστημάτων Diosc. 3, 79 et 4, 158; διαχεῖ τὰ δ. φ. ib. 1, 36. Hase.]

[Δυσπεραίωτος, ὁ, ἡ, Difficilis trajectu. Pallad. De Brachm. p. 10.]

[Δυσπέραστος. V. Δυσπέρατος.]

Δυσπέρᾱτος, ὁ, ἡ, Transitu difficilis. Apud Eurip. [Med. 648], δυσπέρατος αἰὼν, Ætas quæ difficulter transigitur. Ubi annotant legi etiam Δυσπέραστος [scriptura vitiosa editionis Lasc.], quod fuerit potius a περαίνω, quam a περάω, sicut ἀπέραστος. [Strabo 15, p. 697, de regione : Ὥστ' εἶναι δυσπερατοτέραν καὶ ταῦτα ἢ πλοίων ἀπορίᾳ. Hemst.]

[Δυσπεριάγωγος, ὁ, ἡ, Difficilis circumductu. Arrian. Tact. p. 45 : Αἱ γὰρ τετράγωνοι τάξεις δυσπεριάγωγοί εἰσιν. G. Dind.]

[Δυσπεριγένητος, ὁ, ἡ, Vix superabilis. Philo vol. 1, p. 621, 29 : Ποικίλον τὸ πρᾶγμα, οὐ θήρᾳ ληπτὸν, δυσεύρετον, δ. Hemst.]

Δυσπερικάθαρτος, ὁ, ἡ, Qui non facile circumpurgari potest. [Seqq. ex Indice :] Δυσπερικαθαίρετος, Qui difficulter detrahi s. demi potest. Theophr. H. Pl. 5, 1 : Τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιὸς, διὰ τὴν ὑγρότητα τὴν ὑπογινομένην αὐτῷ· μετὰ δὲ ταῦτα, δυσπερικαθαίρετος. Perperam enim ibi vulg. edd. habent δυσπερικάθαρτος, ut ex opposito εὐπεριαίρετος patet, et e Plinio, qui 16, 39, interpr. Cortex inextricabilis. [Id δυσπεριαί-

ρετος potius dicendum fuisset. Δυσπερικάθαρτος recte defendit Schneiderus.]

[Δυσπερίκτητος, ὁ, ἡ, Qui non facile aliquid reponit. Δ. et εὐπερίκτητος apud Paul. Alex. Apotelesm. Schneid. || Egenus. Paul. Alex. ib. p. 37, 26 : Πένητας καὶ δυσπερικτήτους καὶ κακοδαίμονας· p. 42, 27 : Ἔκπτωσιν βίου καὶ χρημάτων ἀπυβολὰς δεικνύουσι, καὶ τὸ παράπαν δ.... ποιοῦσιν. Id. ib. p. 46, 26; 48, 16; 50, 7; 52, 19. Hase.]

Δυσπερίληπτος, ὁ, ἡ, Qui difficile comprehendi potest. [Aristot. Polit. 7, 11 : Πόλιν... τοῖς ἐναντίοις δυσπρόσοδον καὶ δ. Posidon. ap. Athen. 12, p. 549, E : Διέφθαρτο τὸ σῶμα ὑπὸ παχύτητος καὶ γαστρὸς μεγέθους, ἣν δυσπερίληπτον εἶναι συνέβαινεν. Strabo 15, p. 695 : Μεγέθη δένδρων δυσπερίληπτα· 17, p. 826 : Ἄμπελος δυσὶν ἀνδράσι τὸ πάχος δ. De malo immenso glossator Soph. OEd. T. 1316, male intellecto δυσούριστον. || De mente, Diodor. 1, 3 : Δ. ἡ τούτων ἀνάληψις γίνεται καὶ δυσμνημόνευτος. G. D. Ap. Alex. De construct. p. 251, 12 : Παράθεσις δ. et p. 283, 20 : Τὰ τῆς συντάξεως ἰδιώματα δυσπερίληπτα. Hase.]

[Δυσπερινόητος, ὁ, ἡ, Quod mens vix complecti potest. Philo vol. 1, p. 570, 30 : Τοῦθ' ὁρῶν ὡς ἐστὶ δυσθήρατον καὶ δυσπερινόητον. G. D. (Pseudo-) Chrysost. vol. 1, p. 944, 11 : Γνῶσιν εἶναι (Θεὸν), δυσπερινόητον ὑπάρχοντα τοῖς νοήτοις. Seager. Moderat. Gadit. apud Porph. Vita Pyth. p. 202, 28 : Διά τε τὸ δ. αὐτῶν καὶ δυσέξοιστον. Hase.]

[Δυσπεριόδευτος, ὁ, ἡ, Difficilis ad circumeundum, Infinitus. Schol. Soph. OEd. T. 1316 : Δυσούριστον, ὅρον μὴ ἔχον... δυσπεριόδευτον.]

[Δυσπερίοριστος, ὁ, ἡ, Difficilis definitu. Eustath. Opusc. p. 261, 30 : Ὀργλυφεῖ ἐν τοῖς ἔξω ὁ τὴν ἐξουσίαν πλατὺς καὶ δ. καὶ οὐ ῥᾴον περίγραπτος. Alexander in Walzii Rhet. vol. 8, p. 421 : Καὶ γὰρ αὐτὰ (τοῦ λόγου τὰ σχήματα) τῷ πλήθει δυσπόριστά ἐστι. Norrmann. δυσόριστα. Fortasse præstat δυσπερίοριστα. G. Dind.]

[Δυσπερίτρεπτος, ὁ, ἡ, Difficilis eversu. Galen. vol. 4, p. 353 : Ἀσφαλὴς καὶ δ. ἕδρα· 354 : Δυσπερίτρεπτοτέραν τὴν ἕδραν· vol. 12, p. 24 : Τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἕδρας, ὡς δυσπερίτρεπτον τὸν καθεζόμενον. Theophil. Protosp. De corp. hum. fabr. 1, 10, p. 797 : Ἔπρεπε δὲ καὶ ταῖς χερσὶ ἀντιληπτικαῖς ὑπαρχούσαις δυσπερίτρεπτον ἔχειν τὸ ἐντὸς δέρμα καὶ ἄτριχον.]

Δυσπερίψυκτος, ὁ, ἡ, Qui vix perfrigerari potest, Difficulter perfrigescens. Dioscor. 1, [30] : Δυσπερίψυκτον τὸ σῶμα φυλάσσει, Tuetur corpus ne facile perfrigescat, A perfrictionibus tuetur. [Conf. Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 616, p. 201. Schæf.]

[Δυσπέτευμα. V. Δυσπέτημα.]

Δυσπετέω, Res mihi male cadunt, Adversis casibus agor : unde partic. δυσπετοῦντα Suidæ κακῶς πάσχοντα. || Difficulter et ægre fero. Quo pertinet quod ap. Hesych. legitur, Δυσπετεῖ, δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται : pro quo tamen nonnulli [non recte] reponunt Δυσπεπτεῖ, ut supra annotavi. Pro Ægre et impatienter fero, usus est Cyrill., e quo Bud. affert, Ὁ γογγύζων καὶ δυσπετῶν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς, interpretaturque Impatiens. [Hesych. : Σχετλιάζει, δυσφορεῖ, δυσχεραίνει, δυσπετεῖ. G. D. Constant. Imp. Or. apud Euseb. c. 22 : Κάμνοντας καὶ δυσπετοῦντας πρὸς τὰ δεινά. Chrysost. t. 6, p. 926, 34, et t. 7, p. 285, 28 : Οὐκ ἐδυσπέτησεν ἐν τοσαύτῃ ἀνάγκῃ ὤν. Hase.]

Δυσπέτημα, τὸ, Casus adversus, Infortunium, Calamitas, δυστύχημα, s. ἀμοίρημα, ἀκλήρημα. [Macc. 2, 5, 20.] || Apud Hesych. legitur etiam Δυσπετευμάτων, ἀποτυχημάτων : quod si mendo caret, erit itidem δυσπέτευμα, ἀποτύχημα.

Δυσπετὴς, ὁ, ἡ, Male cadens, Adversus. || Difficilis. Hesychio enim δυσπετὲς est δυσχερὲς, qui Δυσπετέστερος itidem exp. δυσκολώτερος, δυσεπιτευκτότερος. Sic μαθεῖν δυσπετὴς, Cognitu s. Agnitu difficilis, ut εὔκολος εἰπεῖν. Soph. Aj. p. 60 meæ edit. [1046] : Ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὤν, οὐ δυσπετής· Video; nec enim agnitu difficilis est, quum prope sit. Schol. sic exp. ἐγγὺς γὰρ ὤν, οὐ δυσπετής ἐστιν εἰς τὸ θεαθῆναι, additque δυσπετῆ dici τὸν δυσκόλως ὑπείκοντα, sive τὸν δυσχερῆ : contra εὐπετῆ, τὸν εὐκόλως ὑπείκοντα.

[Δυσπετῶς, et Ion. Δυσπετέως, Difficulter. Herodot. 3, 107 : Ταῦτα πάντα δυσπετέως κτέωνται, ubi libri plerique εὐπετέως. Æsch. Pr. 752 : Ἡ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις. Compar. Δυσπετεστέρως ap. Hippocr. p. 456, 22 : Διαφέρει ἐς τὸ εὐπετεστέρως τε ἀπαλλάσσειν καὶ δ.]

Δυσπεψία, ἡ, Concoctionis difficultas, Difficulter cibum concoquere. Δυσπεψία, inquit Gorr., est Depravata alimenti concoctio, sive alimenti corruptela : symptoma actionis naturalis coctricis depravatæ, quam libuit eo nomine appellare, sicut debilem, βραδυπεψίαν, prorsusque abolitam, ἀπεψίαν. [Galen. vol. 7, p. 37 : Καίτοι σαφέστερον ἦν ταύτην μὲν (τὴν στέρησιν τῆς ἐνεργείας) μόνην ἀπεψίαν ὀνομάζεσθαι, δυσπεψίαν δὲ τὴν πλημμελῆ μεταβολὴν, βραδυπεψίαν δὲ τὴν ἄρρωστον ἀλλοίωσιν. Δυσπεψίαι ib. p. 36. G. D.] Depravatur autem, quum alimenta in qualitatem a natura alienam alterantur. Ea gemina statuitur, κνισαώδης et ὀξώδης, h. e. Nidorosa et acida : hæc frigidis, illa calidis de causis evenit. Machon ap. Athen. [8, p. 341, B], de Philoxeno, qui totum fere polypum comederat : Ἁλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας, κακῶς ἔχειν σφόδ'. [Hippiatr. p. 106, 11, de equo : Πίνει γὰρ ἀπὸ τῆς δυσπεψίας πλεῖον καὶ μᾶλλον. Hase.]

[Δυσπήμαντος, ὁ, ἡ, Graviter læsus. Æschylo Eum. 481 δυσπήμαντα restituit Bentlejus. Libri δυσπήματ' vel δυσσήματ'.]

Δυσπῖνὴς, ὁ, ἡ, Sordibus ac illuvie deformis, Sordidus, Sordidatus; ut δυσπινῆ ἱμάτια ap. Polluc. 4, [117] quibus ἐν δυστυχίαις usos fuisse scribit. Sic Aristoph. Ach. [426] : Ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα; Ubi schol. exp. ἐῤῥυπωμένα, ῥυπαρά. Alibi [ap. Soph. OEd. C. 1597] : Ἔδυσε [Ἔλυσε] δυσπινεῖς στολάς. [Philostr. V. Sophist. 2, 3, p. 567 : Ὃν δὲ ἐφιλοσόφει χρόνον, αὐχμηρὸς δοκῶν καὶ τραχὺς τὸ εἶδος καὶ δ.]

[Δυσπιστεύω, Diffido, Dubito. Pseudo-Chrysost. vol. 7, p. 292, 7 : Παντοδύναμος ὁ υἱὸς, ὡς λέγει τῷ δυσπιστεύσαντι ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Seager. Qui vel scripsit vel scribere debuit δυσπιστήσαντι. G. Dindorf.]

[Δυσπιστέω, Diffido, Dubito. Plut. Mor. p. 593, A : Τοῖς ὑπὸ Σιμίου λεγομένοις δυσπιστήσουσί τινες. Amphiloch. p. 222, D : Ὁ δὲ δυσπιστήσας παρεγένετο. Tzetz. Hist. 7, 34 : Δυσπειστήσας (scr. δυσπιστ.) καὶ χρήζων... τὸ ἀτρεκὲς νοῆσαι. Hesych., ab Hemst. cit. : Οὐ διεκρίθη,... οὐκ ἐδυσπίστησεν.]

[Δυσπιστία, ἡ, Credendi difficultas, Dubitatio. Clemens Al. Strom. 2, p. 444 : Ἡ δ. ἕξις δυσπαράδεκτος πίστεως. Euseb. H. E. 2, 17. Kall. Sozom. H. Eccl. 1, 1; 4, 10. G. Dindorf.]

Δύσπιστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter credit, Incredulus, ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος καὶ ἄπιστος μένων : δεισιδαίμων, δυσσεβὴς, Hesych. || Creditu difficilis, Cui fidem vix adhibeas, ut ἄπιστος pro Incredibilis. [Palæph. 31, 2, p. 125 : Ὅπερ ἐστὶ δύσπιστον. Constant. Man. Chron. p. 58, B : Βλέπει πρᾶγμα δύσπιστον. Infidelis, Dio Chr. vol. 1, p. 411 : Καὶ δὴ τὸ λεγόμενον ὡς ἔστιν ἀκοῆς πιστότερα ὄμματα ἀληθὲς ἴσως, πολύ γε μὴν δυσπιστότερα καὶ πλείονος δεόμενα ἐνεργείας.]

[Δυσπίστως ἔχω, Difficulter credo. Plato Eryx. p. 405, B : Σφόδρα δ. εἶχε καὶ πρὸς τούτους τοὺς λόγους. Dionys. H. De vi Demosth. c. 52 : Τοὺς ἔτι δυσπείστως ἔχοντας πρὸς τὰ εἰρημένα. Scrib. δυσπίστως. Idem vitium ap. Justin. Mart. p. 187 et ap. alios non raro. G. D.]

[Δύσπλᾰνος, ὁ, ἡ, Misere errans. Æsch. Pr. 608 : Τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ· 900 : Δυσπλάνοις ἀλατείαις.]

Δύσπληκτος, ὁ, ἡ, ab ea verbi πλήττεσθαι signif., qua pro Percelli ponitur, Qui non facile percellitur, perturbatur. In VV. LL. Qui ægre obstupescit. Subjungitur autem, Δύσπληκτος ἀπὸ φόβων.

Δυσπλήρωτος, ὁ, ἡ, Impletu s. Perfectu difficilis. [Signif. propria δυσπλήρωτος πόλις ap. Polluc. 9, 21. Impropria glossator Pind. Ol. 8, 33, qui δυσπαλὲς interpr. δεινὸν, δυσπλήρωτον. Nam sic corrigendum quod Bœckhius edidit δυσκλήρωτον. G. D. Brut. Ep. 2 : Δ. ἐν ἀπορίᾳ τὸ πρόθυμον, Propensa voluntas quod cupit, præ inopia implere non facile potest. Hase.]

Δυσπλῆτις, ἡ, ap. Suid. legitur sine expos., forsan pro δυσχερὴς πελάσαι : qua signif. et δασπλῆτις. [Lycophr. 1452 : Νάπας δυσπλήτιδας, ubi recte codd. quidam δασπλήτιδας. Utramque lectionem explicat Tzetzes : Δυσπλήτιδες αἱ δυσκόλως πληττόμεναι, δασπλήτιδες δὲ αἱ καταπληκτικαί.]

[Δυσπλοέω, Infeliciter navigo. Theodor. Metoch. Miscell. p. 179 : Δυσπλοοῦμεν καὶ χειμαζόμεθα καὶ ναυαγοῦμεν. G. D. Basil. t. 1, p. 491, D : Τῶν δυσπλοούντων ἐλεεινότεροι. Pseudochrys. t. 7, p. 312, 41 : Δυσπλοούντων φθορά. Hase.]

[Δυσπλοΐα, ἡ, Difficultas navigandi. Antiphil. in Anth. Pal. 7, 630, δυσπλοίη. Orig. C. Cels. c. 25.]

Δύσπλοος, ὁ, ἡ, Navigatu difficilis, Male fidus navibus. [Gætulic. in Anth. Pal. 7, 275 : Δ. Κρήτα. Epiphan. vol. 1, p. 275, D : Δύσπλοον ζάλην. Δύσπλοος Theognost. p. 93, 6. G. Dindorf.]

[Δύσπλῦτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter eluitur s. abluitur. Hippocr. p. 644, 40 : Ἐπειδὰν ἐπιστάξῃ ἐπὶ τὰ ἱμάτια, βάπτεται καὶ δύσπλυτα ἐμμένει. Amphiloch. p. 74, C, a Kall. cit. : Τὸν δύσπλυτον τῆς ἁμαρτίας ἀπέπλυνε ῥύπον. Λάχανα δύσπλυτα Hesych. s. v. Δυσβράκανον.]

[Δύσπλωτος, ὁ, ἡ, Difficilis navigatu. Epigr. in Anth. Pal. 7, 699 : Ἔρροις ὦ δύσπλωτε, κακόξενε, de mari Ægæo.]

[Δύσπνευστος, ὁ, ἡ, i. q. δυσαής, Graviter spirans. Schol. Oppian. Hal. 4, 524; Hesych. s. v. Δυσαλές.]

Δυσπνοέω, Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro [Aretæus p. 39, 52 : Δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοή] : unde partic. δυσπνοοῦντες ap. Diosc. 4, sed perperam ibi scriptum δυσπνοῦντες. [Paul. Sil. In therm. Pyth. (Analect. vol. 3, p. 94) v. 30 : Ὀδμὴ μυδῶσα δυσπνοοῦσα. ||] Δυσπνοιέω, Ionice pro δυσπνοέω, Hippocr. : Πνίγεταί τε καὶ δυσπνοιεῖ ἀεὶ ἐπὶ μᾶλλον, καὶ ῥέγχει ἀναπνέων.

Δύσπνοια, ἡ, Spiritus difficultas, Quum ægre respiratur. [Galeni libri tres supersunt περὶ δυσπνοίας, vol. 7, inde a p. 219. Aretæus p. 7, 47 : Βῆχες καὶ δύσπνοιαι γίνονται.] Cels. 4, 4 : Est etiam circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. Sed hæc dum modica est, neque e toto strangulat, δύσπνοια appellatur : quum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἄσθμα : quum accessit id quoque, ne nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια. Gorr. Δύσπνοια, Spirandi difficultas, symptoma est læsæ respirationis, commune orthopnoicis, pleuriticis, peripneumonicis, synanchicis, et aliis plerisque male affectis, a quo ægri δυσπνοϊκοὶ appellantur. Galen. tamen Κατὰ τόπ. [vol. 13, p. 557] sic eos simpliciter scribit a veteribus vocatos, quibus bronchia pulmonis crassis et viscosis humoribus sunt obstructa, et in quibus medicamenta, præterquam quod incidunt atque attenuant, humectandi etiam facultate prædita esse oportet. Aetius addit, sic proprie dici, qui febris omnino expertes sunt, nec gravitatem pondusque sentiunt, nec febricitantium in morem calidum spirant. Celsus ab orthopnoicis, qui et asthmatici dicuntur, sola causæ magnitudine distinguit, δύσπνοιαν scribens esse Spirandi difficultatem, non omnem quidem, sed eam quæ modica est, neque e toto strangulat. Nam quum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἄσθμα appellari. Xen. Cyn. [9, 20] : Διὰ δύσπνοιαν πίπτουσι, Respirandi difficultate concidunt. Athen. [12, p. 549, B], e Nymphide Heracliota : Ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ αὐτὸν συσχεθῆναι καὶ πνιγμῶ. [|| Ventus contrarius. Schol. Apoll. Rh. 4, 1 : Διὸς ... δυσπνοίᾳ θέλοντος ἀνατρέψαι τοὺς Ἀργοναύτας.]

[Δυσπνόητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσπνοϊκός. Hippocr. p. 54, 49 : Δυσπνόητοι γάρ εἰσι.]

[Δυσπνοιέω. V. Δυσπνοέω.]

Δυσπνοϊκὸς, ἡ, ὸν, Qui ægre spirat, Spirandi difficultate laborans. Vide Δύσπνοια. Apud Plin. quoque Dyspnoicus legitur, ut et Dyspnœa. [Hippiatr. p. 96, 23 : Τῶν δὲ δυσπνοϊκῶν ζώων. Hase.]

Δύσπνοος, et Δύσπνους, ὁ, ἡ, Qui ægre spirat, Spirandi s. Respirandi difficultate laborans. Hippocr. τὸ δύσπνοον appellat τὴν δύσπνοιαν. [P. 119, F : Τὸ δύσπνουν ἐν τοῖσι πόνοισι. Nicand. Al. 585 : Ἄσθμα δύσπνοον ἐκφέρεται. Aretæus p. 13, 27 : Δύσπνους γέγονε (ἄνθρωπος). Rufus ap. Aet. 3, fol. 48, b, 45 : Εὐπνούστεραι ἀντὶ δυσπνουστέρων ἐγένοντο. Soph. Antig. 224 : Τάχους ὕπο δύσπνους ἰκάνω. || De ventis contrariis ib. 588 : Δυσπνόοις ... πνοαῖς. De aere crasso Theophr. De igne 24, p. 713 : Ὁ παχὺς ἀὴρ δύσπνους.]

Δυσπολέμητος, ὁ, ἡ, Qui debellari vix potest, Qui bello ægre capi potest, πολέμῳ δυσάλωτος, Cum quo bellum gerere difficile est. [Æsch. Suppl. 649.] Isocr. Paneg. [p. 69, A] : Θαυμάζουσι τὸ μέγεθος τῶν βασιλέως πραγμάτων, καὶ φασιν αὐτὸν εἶναι δ. Sic Demosth. [p. 41, 9; 156, 10. Diodor. 2, 1 : Ἡ Ἀραβία δ. ἐστι ξέναις δυνάμεσιν. Δυσπολέμητοι ἄνδρες Pollux 1, 157. Δ. ἰσχὺς Dionys. A. R. 3, 23.]

[Δυσπόλεμος, ὁ, ἡ, Infelix bello. Æsch. Pers. 1013 : Δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσᾶν.]

Δυσπολιόρκητος, ὁ, ἡ, Obsessu difficilis, Qui obsidione cingi vix potest, etiam Qui obsidione ægre capi potest. [Xen. H. Gr. 4, 8, 5 : Χωρίον δυσπολιορκητότερον. Polyb. 5, 3, 4 : Δ. πολισμάτιον. G. D. 2 Maccab. 12, 21 : Δ. καὶ δυσπρόσιτον τὸ χωρίον. Joseph. Ant. Jud. 2, 10, 2 : Ἦν δὲ ὁ σφόδρα τὸ χωρίον. Hase.]

[Δυσπολίτευτος, ὁ, ἡ, Ineptus ad rempublicam gerendam. Plut. V. Dion. c. 32. Δ. δοσοληψία Eustath. Opusc. p. 163, 80.]

[Δυσπονέως, Ærumnose. Maxim. Περὶ καταρχ. 194 : Δ. γάρ μιν Παιήονος ἔργα σαώσει.]

Δυσπονὴς, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus, h. e. Graves et difficiles afferens labores, χαλεποὺς πόνους ἐπιφέρων. Hom. Od. E, [493] : Ἵνα μιν παύσειε τάχιστα Δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. [Apud Dionys. Hal. Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως § 23, δυσπραγέος καμάτοιο. Eustath. p. 1548, 9 : Εὐθεῖα δὲ τοῦ δυσπονέος ἀσυνήθης.]

[Δυσπόνητος, ὁ, ἡ, Labores s. ærumnas afferens. Æsch. Pers. 515 : Ὦ δυσπόνητε δαῖμον. Schol. δυστυχίας αἴτιε.]

Δυσπόνητος τροφὴ dicitur Nutritio quæ difficili labore fit : ut ap. Soph. p. 323 [OEd. C. 1614] OEdipus filiabus suis dicit, Κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν· sic appellans τὴν γηροκομίαν, teste schol.; ut sensus sit, Non amplius laborabitis in me alendo et curando.

[Δυσπονία, ἡ, Labor, Ærumna. Manetho 4, 260 : Γαίης τε μεταλλευταὶ καὶ ὑπουργοὶ δυσπονίης. Conf. Δυσποτμία.]

[Δύσπονος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnosus. Soph. Antig. 1277 : Πόνοι βροτῶν δύσπονοι.]

[Δυσπόντιον, τὸ, Dyspontium, πόλις Πισαίας (Strabo 8, p. 357) ἀπὸ Δυσποντίου (corrig. Δυσπόντου) τοῦ Πέλοπος. (Δυσποντέα Οἰναμάου παῖδα memorat Pausan. 6, 22, 4.) ... Φλέγων ἐν ὀλυμπιάδι δ', « Ἀντίμαχος Ἠλεῖος ἐκ Δυσποντίου στάδιον » ... Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν παρωνύμοις γράφων οὕτως τὸ ἐθνικόν. (Δυσπόντιοι ap. Pausan. l. c.) Οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον καλοῦνται· ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντεῖς (scrib. Δυσποντιεῖς)· παρὰ (scrib. ἀλλὰ παρὰ) τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον, Steph. Byz. L. Dindorf.]

[Δυσπόρευτος, ὁ, ἡ, Difficilis transitu, Invius. Δ. ὁδὸς Pollux 3, 96. Xenoph. Anab. 1, 5, 7 : Ἡλοῦ φανέντος ταῖς ἁμάξαις δυσπορεύτου. Dio Cass. 53, 22 : Τὰς ὁδοὺς ... δυσπορεύτους ὑπ' ἀμελείας ὁρῶν οὔσας. Schol. Thucyd. 1, 107 ita explicat δύσοδος.]

[Δυσπορέω, Difficulter iter facio. Joseph. B. J. 3, 6, 2 : Ὡς μὴ ταλαιπωροῖτο δυσποροῦν τὸ στράτευμα. Hase.]

[Δυσπόρθητος, ὁ, ἡ, Difficilis eversu. Schol. Æsch. Pr. 166; Tzetz. Exeg. Il. p. 140, 13.]

[Δύσπορθμος, ὁ, ἡ, Difficilis trajectu. Tzetz. Hist. 11, p. 203. Angl.]

Δυσπορία, ἡ, Difficultas transitus, Transitus difficilis, Viæ difficultas. Xen. [Anab. 4, 3, 7 : Τοῦ ποταμοῦ τὴν δυσπορίαν. Sed H. Gr. 3, 5, 20, ubi legebatur στενοχωρία καὶ δυσπορία, nunc ex libris melioribus restitutum δυσχωρία τε καὶ στενοπορία.]

Δυσπόριστος, ὁ, ἡ, Ægre parabilis, Qui magna cum difficultate et labore acquiritur s. comparatur. [Galen. vol. 12, p. 294, C (?). Hemst. Dionys. A. R. 1, 37 : Τούτων οὐδὲν δ.] Plut. [Mor. p. 156, F] : Οὐ νομίζεις τὸ νέκταρ αὐτὸ δυσπόριστον εἶναι καὶ σπάνιον; Non facile parari, et rarum esse. Et τὸ δυσπόριστον, substantive Difficultas in acquirendo, Penuria. [Plut. V. Sol. c. 23 : Πλὴν εἰ μὴ σπανίζοντος τότε τοῦ νομίσματος ... μεγάλας ἐποίει τὰς ἀργυρικὰς ζημίας τὸ δ.] Δυσπόριστος, Paratu difficilis, s. comparatu : vide Εὐπόριστος. Δυσπόριστον Hesychio et Suidæ est δυσεύρετον, Inventu difficile. [Plut. V. Lysand. c. 25 : Διὰ λημμάτων χαλεπῶν καὶ δυσπορίστων

ἐπὶ τὸ συμπέρασμα προϊοῦσαν. || Adverb. Δυσπορίστως. A « Pallad. V. Chrys. p. 3. » Boissonade. Eustath. Opusc. p. 54, 58 : Δ. ἔχων ἐγκωμιάζειν.]

Δύσπορος, ὁ, ἡ, Transitu difficilis. [Plato Cratyl. p. 420, E : Δύσπορα καὶ τραχέα ὄντα. Xenoph. Anab. 6, 5, 12 : Νάπει μεγάλῳ καὶ δυσπόρῳ.] Lucian. [Demon. c. 1] : Ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Et [Dial. deor. 10, 2], δύσπορος ὁδός, Qua difficulter iri potest. Exp. tamen Inaccessa. Hesychio δύσπορον est δύσβατον, χαλεπόν. [Δύσπορα χωρία Pollux 1, 186. Δ. ὁδὸς 3, 96. Δ. πόλις 9, 22. || Difficilis factu. Nam sic accipiendum videtur ap. Polluc. 5, 105, ubi δύσπορον cum similibus vocc. componitur, δύσπρακτον et ἄπορον.]

Δυσποτμέω, Adversa fortuna utor, Infelici fato affligor. Polyb. [ap. Suid. s. v. Δυσποτμότερον] : Ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀρρωστίαις δυσποτμοῦσι.

Δυσποτμία, ἡ, Sors s. Fortuna adversa, Infelicitas, ἀτυχία. [Dionys. A. R. 9, 28 : Τῆς περὶ τὸν ἀγῶνα δυσποτμίας. Suid. s. v. Δυσποτμότερον : Δυσμοτμία Οἰδίποδος, ἡ δυστυχία. Pollux 3, 99. Themist. Or. 13, p. B 170, A : Ἀντ' εὐτυχήματος εἰς δυσποτμίαν· 15, p. 194, C : Ἀνάγκη τις οὐκ εὐδαίμων νηπίοις ταύτην ἐπέκλωσε τὴν δυσποτμίαν. Iisdem fere verbis utitur 17, p. 216, A, ubi codex Mediol. δυσπονίαν, adscripto tamen in margine δυσποτμίαν. G. Dindorf.]

Δύσποτμος, ὁ, ἡ, i. q. βαρύποτμος, Infortunatus, Miser, Calamitosus; non tam de homine, quam de re animata : ac quum de homine dicitur, modo significat Eum cui mala sors obvenit, Adversa fortuna utens, modo specialius δυσθάνατος, Mala s. Gravi morte peremtus. [Æsch. Prom. 119 : Ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον· 198 : Πανταχῇ δὲ δύσποτμα. Soph. El. 1199 : Ὦ δύσποτμε· Phil. 119 : Στυγερὰν ... δύσποτμον ἀράν· OEd. C. 1433 : Ὁδὸς δ. τε καὶ κακή.] At δύσποτμος χλιδὴ e Soph. [OEd. T. 888] affertur pro ἀνόσιος τρυφή, et pensanda videlicet βαρεῖ πότμῳ. [Eur. Hipp. 1398 : Δύσποτμά γ' ἀπόλλυσαι· Bacch. 1142 : Θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη· Phœn. 1357 : Πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα; Idem ap. Aristoph. Ach. 419 : Οἰνεὺς ὁδὶ ὁ δύσποτμος. Menander ap. Plut. Mor. p. 525, A : C Ἐρῶντα δυσποτμώτερον. Δ. τύχαι Dionys. A. R. 1, 17. Plut. V. Pericl. c. 20 : Ὁ δύσερως καὶ δύσποτμος ἔρως· Compar. Pericl. et Fabii c. 1 : Αἰσχίστοις καὶ δυσποτμοτάτοις (præstat δυσποτμωτάτοις) καιροῖς. De utraque superlativi terminatione, οτατος et ωτατος, dixit Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1287. Conf. Buttm. Gr. vol. 1, p. 263.]

Δυσπότμως, Infeliciter, Misere, Calamitose. [Pollux 3, 99. Æsch. Pers. 272 : Νεκρῶν δ. ἐφθαρμένων.] Plut. Fab. [c. 18] : Ὡς ἄν τις αἴσχιστα καὶ δυσποτμότατα [scr. δυσποτμώτατα : conf. Porson. ad Eur. Phœn. 1367] πεπραχὼς ἐπανίοι· de Varrone, qui adverso marte præliatus fugerat.

[Δύσποτος, ὁ, ἡ, Non potabilis. Æsch. Eum. 266 : Βοσκὰν φερούμαν πώματος δυσπότου.]

Δυσπραγέω, Infeliciter res gero, Infelix sum in rebus gerendis; generaliter, Infelix sum, Adversa fortuna utor, Res mihi sunt adversæ. [Æsch. Ag. 790 : Τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν.] Plut. [V. Anton. c. 63] : Τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν παντὶ δυσπραγοῦν, αὖθις ἠνάγκαζε τὸν Ἀντώνιον τῷ πεζῷ προσέχειν. [Themist. Or. 8, p. 102, C : Ὑπομιμνήσκει τοὺς ἀνθρώπους ὧν δυσπραγοῦσι.]

[Δυσπράγημα, τὸ, Infelicitas in rebus gerendis, Infortunium. Nicet. Eugen. 4, 261 : Ἐρωτικῶν γέμει δὲ δυσπραγημάτων. Boissonade. Eustath. Opusc. p. 273, 40 : Τῷ πατριαρχικῷ καταστυγνάζοντες δυσπραγήματι, et alibi. Theodor. Metoch. Miscell. p. 413, 570, 780.]

[Δυσπρᾶγής. V. Δυσπονής.]

[Δυσπραγία. V. Δυσπραξία.]

Δυσπραγμάτευτος, ὁ, ἡ, Difficulter tractabilis, Cum quo rem habere difficile est, ideoque Difficilis, Morosus. Plut. [Mor. p. 348, E] : Δορυφόρων δυσπραγμάτευτος λαός.

[Δύσπρᾱγος, ὁ, ἡ, Ærumnosus, Infelix. Schol. Hephæst. p. 2 : Εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον, οἷον λιτότατον ἰσχυρότατον δυσπραγότατον. Cramer.]

[Δυσπράκτιος lectio suspecta. V. Δυσάρκτιος.]

Δύσπρακτος, ὁ, ἡ, Factu difficilis. [Pollux 3, 131 ; 5, 105. G. D. || Infelix. Paul. Alex. Apotelesm. p. 48, 4 : Δ. δ' ὁ τόπος οὗτος· et p. 50, 7 : Δυσπράκτους δὲ καὶ δυσπεριχτήτους. Hase.]

Δυσπραξία, et Δυσπρᾱγία, ἡ, Infelicitas in rebus agendis, gerendis. Et generaliter etiam Infelicitas, Sors dura, aspera, Res adversæ. [Æsch. Prom. 966 : Τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν. Soph. OEd. C. 1399 et Eur. Iph. T. 514 : Τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.] Plurali utitur [Æsch. Eum. 769 : Ἀμηχάνοισι ... δυσπραξίαις·] Soph. Aj. [759] : Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις [δυσπραγίαις ap. Stob. Floril. 22, 21, contra morem Tragicorum], ubi exp. Calamitates. [Eur. Hipp. 1405 : Πατρὸς δυσπραξίας. Isocr. p. 137, A ; Aristot. Eth. Nic. 1, 11.] Idem valet δυσπραγία, quod est a perf. med. πέπραγα. [Antipho p. 120, 12. G. D. Δυσπραγίαν dat cod. Bavar. pro ἀπραγίαν ap. Polyb. 3, 103, 2. Schweigh. Pseud-Eurip. Ep. 4 : Ἐν δυσπραγίαις ἡδονὰς παρέχειν. Pollux 3, 99 ; Thom. M. p. 390.]

[Δύσπρᾱτος, ὁ, ἡ, Difficilis venditu. Δύσπρατος inscriptæ fuerunt Antiphanis et Epicratis comœdiæ, memoratæ ab Athen. 6, p. 262.]

[Δυσπράϋντος, ὁ, ἡ, Difficilis mansuefactu. Hesych. : Δυσγάργαλις, δυσπράϋντος, οὐχ ὑποτασσόμενος, δυσπρόσιτος.]

[Δυσπρέπεια, ἡ, Turpitudo. Joseph. A. J. 3, 7, 4 : Πέζα δ' αὐτῷ (τῷ χίτωνι) προσέρραπται, ὑπὲρ τοῦ μὴ διελέγχεσθαι τῆς τομῆς τὴν δυσπρέπειαν.]

Δυσπρεπής, ὁ, ἡ, Indecorus. Turpis : Hesych. δυσπρεπεῖ, ἀπρεπεῖ, δυσμόρῳ. [Eurip. Hel. 307 : Δυσπρεπὲς νομίζεται.]

Δύσπριστος, ὁ, ἡ, Serra ægre secabilis s. Sectu difficilis. [Theophr. H. Pl. 5, 6, 3.]

[Δυσπρόβατος lectio vitiosa. V. Δυσπρόσβατος.]

Δυσπρόπτωτος, ὁ, ἡ, Non facile procidens. [Galen. vol. 10, p. 387 : Χρὴ γὰρ αὐτὸ (τὸ μέλι) μήθ' οὕτω γενέσθαι σκληρὸν ὡς δυσπρόπτωτον εἶναι, μήθ' οὕτως ὑγρὸν ὡς περιρρεῖν.] Redditur tamen in VV. LL. Difficulter cadens, s. labens, e Galeno.

[Δυσπρόσβατος, ὁ, ἡ, Difficilis accessu. Δ. λόφος Thucydid. 4, 129. Δ. πέτρα Dio Cass. 56, 12. Δ. χωρίον Pollux 1, 171. Δ. ὁδὸς 3, 96. Δ. πόλις 9, 20. Hesychio s. v. Ἡλίβατον restitutum pro δυσπρόβατον.]

[Δυσπρόσβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis accessu. Cyrill. Alex. C. Jul. 3, p. 98 : Ἡ ζήτησις δ. κομιδῇ ταῖς ἡμετέραις ἐστὶ διανοίαις. Suicer.]

Δυσπρόσδεκτος, ὁ, ἡ, [Qui ægre admittit. Marc. Anton. 1, 5 : Τὸ δυσπρόσδεκτον τῆς διαβολῆς. ||] Qui ægre admittitur s. recipitur, ideoque Ingratus, Molestus. Plut. De virt. et vit. init. [p. 100, D] : Λυπηρὰ, καὶ ναυτιώδη, καὶ δυσπρόσδεκτα παρέχει τοῖς κεκτημένοις, Parum accepta et grata. [Plut. Mor. p. 39, D : Ἀνιαρὰ καὶ ἀηδῆ καὶ δ. ποιῶν τὰ ὠφέλιμα.]

Δυσπροσήγορος, ὁ, ἡ, Ægre affabilis, Quem affari vix potes, Qui sese difficilem præbet in alloquiis. [Pollux 1, 42 ; 2, 127 ; 5, 138. Δ. τύραννος 1, 42. Dio Cass. 34, 4 : Δυσπρόσοδός τε καὶ δ. ἦν.]

Δυσπροσηγόρως, Ita ut alloqui difficile sit. Ambo [adject. et adverb.] ap. Polluc. 5, [139].

Δυσπρόσῑτος, ὁ, ἡ, Qui difficile adiri s. accedi potest. [Δ. χωρίον Pollux 1, 171. Δ. τεῖχος 1, 170 (et Dio Cass. 40, 34). Δ. πόλις 9, 20, 21 et Dionys. A. R. 4, 54. D Onosand. c. 11, p. 63 : Δυσπρόσιτοι. Themistio restitui s. v. Δυσόριστος. G. D.] Polluci [1, 42, inter epitheta tyranni] i. q. δυσπρόσοδος, δυσπροσήγορος, Qui affabilis non est. [Eur. Iph. A. 345 : Δυσπρόσιτος ἔσω τε κλήθρων σπάνιος. Eustath. Opusc. p. 251, 40 : Ἀσκητὴς ... ἀπρόσιτος τοῖς πολλοῖς ἢ δ. Comparativum δυσπροσιτότερος per o scriptum ponit Herodian. Epimer p. 203, errore manifesto. Nam δυσπροσιτώτερος dictum oportuit. G. D.] Unde et Δυσπροσίτως adv. eod. sensu ap. Eund. [Pollucem 5, 139, et Zonar. Lex. p. 586.]

[Δυσπρόσμαχος, ὁ, ἡ, Difficilis oppugnatu. Plut. V. Timol. c. 21 : Ἐμπεφυκότος οἷς κατεῖχε μέρεσι καρτεροῖς οὖσι καὶ δυσπροσμάχοις.]

[Δυσπρόσμικτος, ὁ, ἡ, Difficilis appulsu. Pollux 1, 101 : Λιμὴν δυσπροσόρμιστος, δ.]

Δυσπρόσοδος, ὁ, ἡ, Aditu difficilis, Ad quem ægre acceditur, vix aditus patet. [Δ. ὁδὸς Pollux 3, 96. Δ. πόλις 9, 20.] Δ. οἰκία πελάσαι, Plut. Popl. [c. 10], Domus difficilis accessu. Sic Thuc. 5, p. 186 [c. 65] : Χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον, i. e. δυσέμβατον. [Po-

lyb. 1, 26, 10 : Τάξιν ἀσφαλῆ καὶ δ. 2, 65, 12; 4, 75, 2.] Quum vero homo aliquis δ. dicitur, significat Morosum et δύσκολον, s. δυσέντευκτον, Quem accedere et affari vix audeas, quod omnes fastidiat : qualis ap. Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. [Inter epitheta tyranni ap. Polluc. 1, 42. De rege Persarum dixit Xenoph. Ages. 9, 2. Dio Cass. 34, 4.]

[Δυσπρόσοιστος, ὁ, ἡ, Intractabilis. Soph. OEd. Col. 1277 : Πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. Schol. δυσπροσπέλαστον.]

Δυσπρόσοπτος, ὁ, ἡ, Aspectu difficilis. [Δ. ἀστραπὴ Pollux 1, 117.] Qui mali et infausti aspectus est. [Soph. El. 460 : Δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα· OEd. C. 286 : Κάρα τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν. Sic libri antiqui : vulgo δυσπρόσωπον. Plut. V. Æm. Pauli c. 12 : Τὴν ὄψιν ἔκφυλον οὖσαν καὶ δ. || Adverb. Δυσπροσόπτως Eustath. p. 630, 6 : Δ. ἔχοντας. G. D. Agatharch. apud Phot. Bibl. p. 448, 35 : Οὕτως ἐζωσμέναι δ., ὥστε μόνον τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματος κρύπτειν. Hase.]

[Δυσπροσόρμιστος, ὁ, ἡ, Difficilis appulsu. Polyb. 1, 37, 4 : Πλευρὰν Σικελίας ... πελαγίαν καὶ δυσπροσόρμιστον· 4, 56, 6. Schweigh. Diodor. 1, 31 : Δ. ἀπόβασις ἐπὶ τὴν χώραν. Id. 20, 74 : Ῥαφίαν, οὖσαν δυσπροσόρμιστον καὶ τεναγώδη. Δ. λιμὴν Pollux 1, 101. Hemst.]

Δυσπροσπέλαστος, ὁ, ἡ, Accessu difficilis, Qui difficulter adiri potest. Plut. Pomp. [c. 28] : Πόλεις καὶ νήσους χαλεπὰς βιασθῆναι καὶ δυσπροσπελάστους. [Schol. Soph. OEd. C. 1277.]

[Δυσπροσπόριστος, ὁ, ἡ. Æneas Tact. 8, p. 26 : Δεῖ τὴν χώραν ... καὶ δυστρατοπέδευτον καὶ δυσπροσπόριστον κατασκευάζειν, Commeatibus colligendis incommodam, vertit interpres.]

[Δυσπρόσρητος, ὁ, ἡ, Non affabilis. Pollux 5, 138.]

Δυσπρόσωπος, ὁ, ἡ, [Difficilis aspectu. Δ. ἀστραπὴ Pollux 1, 117.] Qui deformi facie est, Turpis aspectu. [Pollux 2, 47. Plut. V. Marii c. 15 : Δυσπρόσωποι τὰ εἴδη. Sophocli pro δυσπρόσωπον OEd. C. 286, δυσπρόσοπτον restituendum ex codd. antiquis. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 10 : Δυσπρόσωπα ὄμματα, τὰ σκυθρωπὰ καὶ δύσμορφα.]

[Δυσπρόφορος, ὁ, ἡ, Difficilis pronunciatu. Martian. Capella ab HSt. s. litera K citatus : *Homœoprophoron, dysprophoron et polysigma non vitare.*]

[Δύσπτωτος lectio vitiosa. V. Δυσέμπτωτος.]

Δυσπύητος, ὁ, ἡ, Suppuratu difficilis : e Galeno Ad Glaucum.

Δυσρᾴγής, ὁ, ἡ, Difficilis ruptu : ut δυσραγέστερα σκύτη, Lucian. [De gymnas. c. 54.]

[Δυσράχιον. V. Δυρράχιον.]

[Δυσραχῖτις, ἡ, nomen medicamenti, cujus compositionem ex Critone docet Galen. vol. 13, p. 781. G. Dindorf.]

[Δύσρευστος, ὁ, ἡ, Ægre fluens. Sext. Emp. p. 350 : Ἰλυῶδες καὶ δυσρευστότερον.]

[Δύσρηκτος, ὁ, ἡ, Qui non facile perrumpi potest. Dio Cass. 62, 8 : Ἐπύκνωσεν ἕκαστον τῶν μερῶν (τοῦ στρατοῦ) ὥστε δύσρηκτον εἶναι.]

Δύσρητος, ὁ, ἡ, Qui ægre dici potest, vel Difficulter dicendus, Non facile dicendus : ut ap. Demetr. Phal. [§ 326] : Ἐπάν τις αἰσχρὰ καὶ δύσρητα ἀναφανδὸν λέγῃ. Pro Difficilis enuntiatu s. prolatu ap. Galen., ut δύσρητοι φωναί, quales sunt στραγξ, σφιγξ. [Gal. vol. 8, p. 594, 595; vol. 13, p. 359. Hemst.]

Δυσρῑγής, ὁ, ἡ, Alsiosus, A gravi frigore illatus : ut quum Aristoph. schol. [Pl. 313] dicit pastores uti stercore humano, παρατρίβοντας τῷ δυσριγεῖ τῶν τράγων πταρμῷ, ἐπειδὰν οἱ τράγοι ψυγμῷ περιπέσωσι. [Veram loci lectionem s. v. Δυσενέργητος exhibuimus. Δυσριγεῖ autem ex δυσεργεῖ corruptum videtur. G. D.]

Δύσρῑγος, ὁ, ἡ, Qui frigus ægre tolerat, Qui frigus statim et vehementius sentit et fere semper. Pollux 4, [186] τοὺς ἀεὶ ῥιγοῦντας tradit ab antiquis nominatos fuisse ῥιγοσιβίους, ab hominibus sui temporis δυσρίγους. [Pollucis verba hæc sunt : Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥιγοῦντας οἱ παλαιοὶ ῥιγοσιβίους (duo codd. ῥιγωσιβίους : scribendum ῥιγεσιβίους, quam formam annotavit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 61, 28) ἔλεγον οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος εἴρηκε. Πυρετὸς, πυρετοῦ φλεγμονὴ, πυρετοῦ καταβολὴ, περίοδος, θέρμα, καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἔφη ὁ δ' ἔχον θέρμα καὶ πῦρ. Aristophanem δύσριγος dixisse non admodum probabile est, quum hoc voc. Menandro exprobret Phrynich. p. 418. Accedit quod absurda apud Pollucem sententiarum consecutio est, veteres ῥιγεσιβίους dixisse qui nunc δύσριγοι vocentur, Aristophanem autem δύσριγος dixisse. In duobus codd. totum illud Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος εἴρηκε plane est omissum. In fine autem post πῦρ liber Falckenburgii additum habet ἦκε, quæ videntur duæ postremæ esse syllabæ verbi εἴρηκε. Præterea manifestum est alterum illud θέρμα καὶ πῦρ ex priori esse repetitum. Quo remoto hæc sic fortasse sunt ad saniorem rationem revocanda : Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥ. οἱ π. ῥ. ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Πυρετὸς, π. φ. π. κ. περίοδος, θέρμα, καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἴρηκε. Minus probabilis Lobeckii conjectura est ad Phryn. p. 420 proposita, Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δυσχείμερος εἴρηκε, quod ab Aristotele hac signif. dictum, a veteribus Atticis alienius adeo videtur quam δύσριγος. G. D.] Lat. Alsiosos vocant Qui facile læduntur a frigore, ejusque sunt impatientes : ut quum Plin. dicit Alsiosis dari rutam in cibo. [Herodot. 5, 10 : Ζῷα δύσριγα.] Aristot. H. A. 8, 25 : Δυσριγώτατον [Δυσριγότατον] δέ ἐστι τοῦτο τὸ ζῶον, de asino, de quo Plin. 8, 44 : Ipsum animal frigoris maxime impatiens. [Ib. 9, 3 et 46, De gener. anim. 2, 8.] Theophr. H. Pl. 6, 5 : Δύσριγον γὰρ σφόδρα καὶ ὅλως ἐπίκηρον ὅπου καὶ ὁ ἥλιος σφόδρα λάμπει, de abrotono, de quo Plin. 21, 10, sub fin. : Alsiosum admodum est, et sole tamen nimio læditur. Rursum Aristot. Probl. [1, 29 et] sect. 8, qu. 2 : Διὰ τί οἱ γεγυμνασμένοι δυσριγώτεροι [δυσριγότεροι] τῶν ἀγυμνάστων; Facilius sentiunt frigus. Apud Suid. per o scriptum [et recte] δυσριγότερος, quod exp. ὁ φρικωδέστερος. [Plut. Mor. p. 648 : Τὰ δύσριγα καὶ ψυχρὰ φυλλορροεῖ· 916, A : Πάντα φύσει τὰ μαλάκια δύσριγα· 939, C : Δύσριγα κομιδῇ καὶ δειλὰ πρὸς χειμῶνα. Apollon. De synt. 2, p. 188, 27; Geopon. 18, 9, 4. || Adverb. Δυσρίγως. Δ. ἔχειν Oribas. p. 288 et Rufus p. 234 ed. Matth.]

[Δυσροέω, Parum prospero rerum cursu utor, Infelix sum. Epictet. Diss. 1, 28, 30 : Εὐροεῖν καὶ δυσροεῖν. Διὰ τί δυσροεῖς; διὰ τί ἐμποδίζῃ; 2, 17, 14 et 17 et 25; 4, 1, 33. Κακοδαιμονοῦντας, δυσροοῦντας ib. 52 et 57. Schweigh.]

[Δυσροητικὸς, ἡ, όν. Epict. Diss. 4, 1, 58 : Δόγματα δ., Animi decreta quæ adversis fortunæ casibus obnoxium reddunt hominem. Schweigh.]

[Δύσροια, ἡ, Infelix successus, Parum prosper rerum cursus. Epict. Diss. 2, 17, 18 : Ἀπόδειξις δυσροίας καὶ κακοδαιμονίας. Schweigh.]

[Δύσροος (Δύσρους), ὁ, ἡ, Difficulter fluens. Oribas. p. 208 ed. Matth. G. Dind.]

[Δύσρῡτος, ὁ, ἡ, Difficulter fluens. Theophil. schol. Hippocr. vol. 2, p. 456 : Παύει μὲν οὖν τὴν αἱμορραγίαν τὸ ψυχρὸν, πύκνωσιν ποιοῦν τῶν πόρων καὶ δυσρύτους τὰς ὕλας. G. Dindorf.]

Δυσσέβεια, s. [Δυσσεβία, et Ion.] Δυσσεβίη, ἡ, poetice, Irreligiositas, Impietas. [Æsch. Choeph. 704 : Πρὸς δυσσεβείας· Eum. 534 : Δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος. Soph. El. 1383 : Τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί· Antig. 924 : Τὴν δυσσέβειαν (culpam impietatis) εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην. Eur. Cycl. 310 : Τὸ δ' εὐσεβὲς τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ· Hel. 1027 : Ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί νιν.] Nonn. : Εἵνεκα δυσσεβίης. [Dion. 20, 404 : Δυσσεβίην ὑπέροπλον.]

Δυσσεβέω, Irreligiosus et impius sum, s. Irreligiose et impie ago. [Æsch. Eum. 909 : Τῶν δυσσεβούντων. Soph. Tr. 1245 : Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν; Eur. Med. 755 : Τοῖσι δυσσεβοῦσι βροτῶν. « Athanas. vol. 1, p. 337, δυσσεβεῖν εἴς τινα. » Kall. Cum accus. Georg. Pisid. Acroas. 3, 231, p. 18 : Δυσσεβεῖ τοὺς προστάτας. Passiv. ib. 2, 372, p. 14 : Τὴν πρὶν σεβαστὴν εἶχε δυσσεβουμένην. G. Dind.]

Δυσσέβημα, τὸ, Impium facinus, interdum et Impietas, ἀσέβημα. [Dionys. A. R. 7, 44 : Τοιούτων ἡμῖν δυσσεβημάτων εἰσηγητής. Esdræ 3, 1, 53; Maccab. 2, 12, 3.]

Δυσσεβὴς, ὁ, ἡ, Qui ægre colit et veneratur Deum, h. e. Irreligiosus, Impius, ἀσεβής. [Æsch. Sept. 598 : Τοῖσι δυσσεβεστέροις· Ag. 758 : Δυσσεβὲς ἔργον. Soph. Aj. 1293 : Ἀτρέα ... δυσσεβέστατον· Antig. 514 : Δυσσεβῆ

χάριν. Eur. Hipp. 1050 : Ἀνδρὶ δυσσεβεῖ· Med. 1287 : Φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ· Iph. T. 694 : Μέλαθρα δυσσεβῆ. Lycophro 1151 : Δυσσεβῶν γάμων. Δυσσεβεῖς ἄνθρωποι Geopon. 11, 15, 2.]

[Δυσσεβία. V. Δυσσέβεια.]

[Δυσσεβοφρόνως, Impia mente. Scriptor post Theophan. p. 66. G. Dind.]

[Δυσσεβῶς, Impie. Pollux 1, 22. Eur. Phrixo ap. Stob. Flor. 93, 2 : Δῶμα πλούτῳ δ. ὠγκωμένον. « Clem. Al. Adm. p. 24 : Τὸν πατέρα δ. καταθύσασα. Cyrill. Hieros. p. 83. » Kall. Δυσσεβέως Orac. Sibyll. p. 188 ed. Ops. Elberling.]

Δύσσειστος, ὁ, ἡ, Qui non facile concuti potest. [Hesych. : Δύσσειστον, δυσχερῶς σειόμενον.]

[Δύσσηπτος, ὁ, ἡ, Qui non facile putrescit. Galen. De simpl. med. pot. 4, p. 28, b, 50, et p. 30, 2 ed. Ald. Struv. Plut. Mor. p. 725, B : Αἱ χιόνες τὰ κρέα δύσσηπτα τηροῦσαι. Procl. et Moschop. ad Hesiodi Op. 143.]

Δύσσοος, ὁ, ἡ, dicitur vel ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideoque ὁ κακοδαίμων : vel ὁ δυσχερῶς διωκόμενος : a σόω significante et σώζω et διώκω. Theocr. 3, [24] : Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω; τί ὁ δύσσοος οὐχ ὑπακούεις; 4, [44] : Τᾶς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα, sc. μόσχια. Ubi interpretari queas non solum Misera, sed etiam Perdita, Improba : utpote quæ vix abigi et depelli a carpendis ramis queant. [De re periculosa Cyrill. Cat. in Ps. t. 1, p. 633, 40 : Δύσσοον ἀληθῶς τὸ χρῆμα εἰδώς. Hase.]

[Δυσστήρικτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter fulcitur, firmatur. Nil. ap. Phot. Bibl. p. 514, 26 : Περιῤῥεπὲς ποιοῦσι τὸ σπαρὲν καὶ δ. Hase.]

Δυσσύμβατος, ὁ, ἡ, Ægre coiens s. conveniens, Ægre sociabilis. Plut. Symp. 4, [p. 661, C] : Οὐ ῥᾳδίως μίαν, οὐδὲ ὁμοπαθοῦσαν ἰσχυσαι κατάστασιν, ἀλλ' ἑκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀντιτείνουσα, καὶ δυσσύμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον.

[Δυσσύμβλητος. V. Δυσξύμβλητος.]

[Δυσσύμβολος. V. Δυσξύμβολος.]

[Δυσσυμβούλευτος lectio vitiosa. V. Δυσξύμβλητος.]

[Δυσσυμπτωσία lectio vitiosa. V. Δυσέμπτωτος.]

[Δυσσύμφῡτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter conglutinatur. Galen. vol. 10, p. 113 : Ἡ γάρ τοι φύσις ἡ τῆς ἀρτηρίας ὄντως ἐνδείκνυται τὸ δυσσύμφυτον, οὐ παντάπασιν ἀσύμφυτον τοῦ σκληροῦ τῶν ἐν αὐτῇ χιτώνων. G. D.]

Δυσσύνακτος, ὁ, ἡ, Qui difficulter cogi s. colligi potest. [Joseph. B. J. 4, 4, 6 : Κατὰ τὴν πόλιν δ. ἔσεσθαι τὸ πλῆθος. G. Dind.]

[Δυσσυνάλλακτος, ὁ, ἡ, Cujus incommodum est commercium. Basil. t. 2, p. 483, A : Τὰς τῶν δυσσυναλλάκτων καὶ πλεονεκτικῶν συντυχίας. Hase.]

[Δυσσυνειδησία, ἡ, Mala conscientia. Homil. Clement. p. 643. G. Dindorf.]

[Δυσσυνείδητος, ὁ, ἡ, Sibi male conscius. Τὸ δ., Mala conscientia. Justini M. Ep. ad Zenam et Serenam p. 507 : Τῶν διὰ τὸ δ. τὰς ἀπὸ τῶν πλησίον ὁμιλίας εἰς ἑαυτοὺς ἑλκόντων· 710 : Διὰ τὸ δ. καὶ τὸ μὴ καθαρὸν τῆς γνώμης. Suicer. Constit. Apostol. p. 299 : Φεύγετε τὰς δυσσυνειδήτους εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ θεοῦ εἰσφοράς. || Adverb. Δυσσυνειδήτως Homil. Clem. p. 622 ed. Cotel. : Δ. βιώσεις, et alibi. G. Dind. Niceph. Greg. Hist. p. 197, D. Boisson.]

[Δυσσύνετος. V. Δυσξύνετος.]

[Δυσσύνοπτος, ὁ, ἡ, Obscurus. Polyb. 3, 84, 2 : Δυσσυνόπτου τῆς κατὰ τὸν ἀέρα περιστάσεως γενομένης· 8, 26, 6 : Δ. καὶ φαραγγώδης ποταμὸς, Qui haud facile conspici e longinquo poterat. Schweigh. Iamblich. V. P. p. 380 : Δυσθεώρητον καὶ δυσσύνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύσιν.]

[Δυσσώστως, Difficulter servatu. Hippiatr. p. 195, ubi δυσσώτως scriptum. G. Dind.]

[Δύστακτος, ὁ, ἡ,] Δύστακτον Hesych. affert pro κακοδάκρυτον, procul dubio a στάζω, q. e. interdum Lacrymas fundo, Lacrymis stillo.

Δύστακτος, ὁ, ἡ, Ordinatu difficilis, e Plat. [Leg. 6, p. 781, A.] Hesychio δύστακτον est κακότακτον, Male collocatum s. ordinatum.

Δυστάλας, ὁ, Miser, Ærumnosus, s. Gravibus ærumnis et miseriis afflictus [Eur. Hipp. 1407 : Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς· Suppl. 1034 : Δ. ἐγὼ γέρων] : unde fem. gen. ap. Soph. [OEd. T. 1236] : Ὦ δυστάλαινα. [El. 284 : Τὴν δυστάλαιναν δαΐτα. Eurip. Hipp. 1082 : Ὦ δ. μῆτερ· Herc. F. 456 : Ὦ μοῖρα δ. ἄ]

Δυσταλέος, Hesych. ῥυπαρὸς, Sordidus : pro quo supra δεισαλέος et δισαλέος. [Codex δυσταλέως, ῥυπαρός : unde Favorin. : Δυσταλέως, ῥυπαρῶς. Hesych. infra : Μόδυχνον, δυστάλεον (scr. δυσταλέον). Μόλυχνον, δυσταλέον. Videtur vitiosa adjectivi αὐσταλέος forma esse : quod animadvertit Kusterus.]

[Δυστἄμίευτος, ὁ, ἡ, Difficulter administrans. Aristot. De audib. p. 78, 9 Sylb. : Δυσταμίευτον ἀνάγκη πάντων τῶν τοιούτων εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ μὴ ῥᾳδίως ὑπηρετεῖν. Kall.]

[Δυστάραχος, ὁ, ἡ, Valde quassans, Procellosus. Hesych. : Δυσήνεμον, δυστάραχον. Constant. Manass. Chron. p. 131 : Ἐξήγειραν δυστάραχον ἄνεμον κυματίαν. Hesych. s. vv. Δυσπάμφαλος et Δυσπέμφελον. ἄά]

[Δυστἄτέω, Non constans sum. Plut. Mor. p. 993, E : Ἄστρα θολερῷ καὶ δυστατοῦντι πεφυρμένα δγρῷ· 1124, B : Μὴ προσιεμένη ταῖς διαβεβλημέναις οὕτω καὶ δυστατούσαις αἰσθήσεσι τὴν κρίσιν.]

Δυστέκμαρτος, ὁ, ἡ, Conjectu auguratuque difficilis. [Æsch. Prom. 497 : Ὅσῳν πυρώσας δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὥδωσα θνητούς.] Soph. OEd. T. p. 154 [109] : Ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας; Ubi Suidas cum schol. exp. δυσεύρετον, δυσκατάληπτον : afferens et δυστεκμαρτότερον pro δυσκαταληπτότερον. [Sic etiam Hesych. Idem : Δυστέκμαρτον, δυσχερὲς τέλος ἔχον ἢ μὴ ἔχον τέλος. Eur. Hel. 718 : Ποικίλον τι καὶ δυστέκμαρτον. Dionys. A. R. 4, 29 : Ἐν ἀθήλῳ καὶ δυστεκμάρτῳ τέλει πάντων τῶν ἀνθρωπίνων κειμένων. Galen. vol. 10, p. 388 : Ἡ συμμετρία τῆς ἐψήσεως αὐτοῦ δ. ἐστι. Plut. V. Cat. min. c. 72 : Δυστέκμαρτον ἡγεῖτο τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός.]

Δυστεκνία, ἡ, quod exp. Orbitas : qua signif. habuimus ἀτεκνία. [Manetho 2, 179; 3, 26; 6, 239.]

Δύστεκνος, ὁ, ἡ, Liberis infelix. [Soph. OEd. T. 1248 : Δύστεκνον παιδουργίαν.]

[Δυστέκτων, ὁ, Malus artifex. Nicet. Eugen. 6, 539 : Ὦ τῶν ἐκείνων δακτύλων δυστεκτόνων.]

[Δυστερπὴς, ὁ, ἡ, Injucundus. Æsch. Cho. 277 : Πολλὰ δυστερπῆ κακά.]

[Δυστερπῶς, Injucunde. Is. Porphyr. in Allatii Exc. p. 301. Boisson.]

Δύστηκτος, ὁ, ἡ, Ægre liquabilis, Qui difficulter liquefit s. liquescit, non facile liquatur, s. in liquorem resolvitur. Exp. etiam Contumax, Ægre cedens : ut metaph. sit ab iis quæ ita dura sunt ut liquari nequeant : quomodo ἀτεγκτος quoque accipi, supra docui. [Hippocr. p. 383, 16 : Τὰ γεγυμνασμένα ... ἑωυτῶν δυστηκτότερα. Conf. Δυσέκτηκτος. Plutarch. Mor. p. 701, B.]

Δυστηνία, ἡ, Miseria, Ærumnæ, Calamitas. Ab Hesych. exp. μοχθηρία, Improbitas, ut δύστηνον Idem exp. non solum ταλαίπωρον, sed etiam μοχθηρόν. Nisi forte μοχθηρὸν quoque hic pro Laborioso et Ærumnoso accipere velis.

Δύστηνος, ὁ, ἡ, Infortunatus, Infelix, Miser : δυστυχὴς, κακοδαίμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος : secundum nonnullos παρὰ τὸ στένειν, ut sit Graviter gemens : secundum alios παρὰ τὸ στῆναι, ut sit Qui vix locum invenire potest ubi consistat : quod etymon verisimilius est et synonymo ἄστηνος convenientius. Hom. Il. X, [59] : Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε. [Ib. 477 : Ἐγὼ δύστηνος· Z, 127 : Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι· Od. Z, 206 : Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει· Γ, 483 : Δύστηνον ἀλήτην. Pindar. Pyth. 4, 478 : Μόχθον δύστανον. Sæpissime apud Tragicos forma quum vulgari tum Dorica δύστανος, rarius apud Comicos prosæque orationis scriptores. Æsch. Pers. 909 : Ἰὼ δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας· Ag. 652 : Τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. Soph. Phil. 172 : Δύστανος μόνος ἀεί· 291 : Αὐτὸς ἀν τάλας εἰλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα. Eur. Med. 132 : Τᾶς δυστάνου Κολχίδος· Tro. 112 : Δύστηνος ἐγὼ τῆς ... κλίσεως. Aristoph. Av. 354 : Ποῖ φύγω δύστηνος; Dionys. A. R. 6, 20 : Τὸ δ. πάθος. Plut. V. Anton. c. 84 : Ἐγὼ δ' ἡ δύστηνος. Dio Chrysost. vol. 2, p. 427 : Δύστηνοι ἄνθρωποι καὶ ἀνόητοι.] Apud Plut. : Τοὐνεκά σ' οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα. Et ap. Demosth. [p.

421, 20] : Δύστηνα λογάρια. || Perditus, ἐξώλης : h. e. Perdendus, Pernicie dignus, [Detestabilis]. Soph. El. [121]: Ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας Ἠλέκτρα ματρὸς, Perditissimæ matris. [Schol. ἐξωλεστάτης· οὐ γὰρ ἐπ' οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. Phil. 1016 : Ὦ δύστηνε· El. 511 : Δυστάνοις αἰκίαις· Aj. 1190 : Δύστανον ὄνειδος Ἑλλήνων. Eur. Herc. F. 1346 : Ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι. || Δύστος i. q. δύστηνος. Arcad. p. 80, 3 : Τὸ δύστος ὁ δύστηνος καὶ πόστος ἐκ τοῦ πόσατος γέγονε.]

[Δυστήνως lectio vitiosa. V. Δυσπείστως. Superlativum Δυστηνοτάτως Reiskius Euripidi recte restituit Suppl. 967, ubi chorus mulierum loquitur : Καὶ νῦν ἅπαις ἄτεκνος | γηράσκω δυστηνοτάτως. Libri δυστηνότατος, quod ne metro quidem satis convenit. Scribendum autem forma Dorica δυστανοτάτως. G. Dind.]

Δυστήρητος, ὁ, ἡ, Servatu difficilis, Phocyl. [205. Plut. V. Cleom. c. 36 : Μέγα θηρίον καὶ δ.]

Δυστίβευτος, ὁ, ἡ, Qui vestigiis difficile indagatur, Investigatu difficilis. [Plut. Mor. p. 917, E; 918, A, de quo l. dicit HSt. s. v. Στιβεύω.]

[Δυστίβητος, ὁ, ἡ, Impervius. Ephraem. Cæsar. 4687 : Διὰ βιθυνῶν δυστιβήτων χωρίων. G. Dind.]

[Δυστιθάσευτος, ὁ, ἡ, Difficilis mansuefactu. Strabo 15, p. 705 : Σπάνιοι δὲ (elephanti) δυστιθάσευτοι. Artemidor. 2, 46 : Δ. πέρδικες· 3, 12 : Ἄγριον καὶ δ. Hemst. Plut. Mor. p. 529, B : Φθόνον... ἀγεννὲς βλάστημα καὶ δ. Agathias p. 267, 13 : Ἦν δὲ ἄρα καὶ πρὸς τὸ ὑπήκοον ἀπηνής τε καὶ δ. In codd. plerumque δυστιθάσευτος scriptum. ἴᾶ]

[Δύστιος. V. Δύστος.]

[Δυστλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Miser. Hom. H. in Apoll. 532 : Νήπιοι ἄνθρωποι δυστλήμονες. Manetho 1, 110.]

Δύστλητος, ὁ, ἡ, Toleratu difficilis. [Æschyl. Ag. 1571 : Τάδε μὲν στέργειν δύστλητά περ ὄντα. Eurip. Phœn. 1447 : Φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον. Plutarch. Mor. p. 745, B.]

[Δυστόκεια, ἡ, Infelix mater. Hesych. : Δυστοκία, ἐπὶ κακῷ τῶν καθαρῶν τετοκυῖα. Scribe Δυστόκεια, ἐπὶ κακῷ τετοκυῖα, deletis illis τῶν καθαρῶν, quæ nescio quomodo huc irrepserint. Voce hac usus est Homerus in composito δυσαριστοτόκεια. Kuster.]

[Δυστοκεύς, έως, ὁ. Epigr. in append. Anth. Pal. 225 : Δυστοκέες τοκέες, Infelices parentes. Δυστοκέες lectio vitiosa ap. Callimachum : v. Δυστοκία.]

Δυστοκέω, Difficulter pario, Ægre partum edo, Magno cum labore partum emitto. [Pollux 4, 208; Hippocr. p. 958 (?). Angl. Plato Theæt p. 149, D : Τὰς δυστοκούσας. Aristot. H. A. 7, 9. Mosch. 4, 87 : Ὧδέ ἑ δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν. Cod. unus δυστοκέσουσα, i. e. δυστοκέουσα.] Plut. [Mor. p. 964, C] : Οὐ μὴν δοτέον, ὥσπερ δυστοκούσαις γυναιξὶ, περιάψασθαι τοῖς φιλοσόφοις ὠκυτόκιον, ἵνα ῥᾳδίως καὶ ἀταλαιπώρως τὸ δίκαιον ἡμῖν ἀποτέκωσι. [Schol. Eur. Hipp. 58 : Ὠκυτόκιον... ταῖς δυστοκούσαις δίδοσθαι.] Nec vero solum exp. Difficulter pario, sed etiam Infelices partus edo. Quarum interprr. utramque quidam putant accommodari posse huic Aristoph. l. Ran. [1423] : Περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Ac δυστοκεῖ, quoniam eum Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. [Imitatur scriptor Philopatridis c. 24. G. D.]

Δυστοκία, ἡ, Difficultas pariendi, Difficilis partus. [Pollux 4, 208. Δυστοκίαι Aristot. H. A. 7, 10. Callim. in Del. 242 : Δειλαὶ δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες. Recte Lennep. δυστοκίαις.]

Δύστοκος, ὁ, ἡ, Difficulter pariens, Partu infelix. [|| Male natus, Eurip. ap. Ælian. N. A. 14, 6, de lynce : Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον οὖν, ὅταν που λέγῃ, Ἥκει δ' ἐπ' ὦμοις ἢ συὸς φέρων βάρος, ἢ τὴν ἄμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος. Ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον τοὺς κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον. Wakef.]

[Δυστόκως. Eustath. Opusc. p. 326, 50 : Δ. ἔχεις περὶ νοημάτων γονὰς, Difficulter paris s. edis.]

[Δυστομέω, Maledico, Calumnior. Soph. OEd. C. 986 : Σὲ μὲν ἐμὲ... ταῦτα δυστομεῖν.]

Δύστομος, ὁ, ἡ, Qui difficili s. malo ore est; affertur enim ex Epigr. δύστομος γένυς pro Maxilla mali oris. [Epigr. in Anth. Plan. 5, 361 : Οὔτε χαλινοῖς δύστομος ἱππείη σοῖς ἀπίθησε γένυς. De equo Hippiatr. p. 3. G. D.] Exp. etiam Difficilis cæsu : in qua signif. A compositum est e δυς et τέμνω, et rectius scribitur δύστομος.

[Δύστονος, ὁ, ἡ (a verbo στένω), Deplorabilis. Æsch. Sept. 984 : Δύστονα κήδε' ὁμώνυμα· 998 : Ἰὼ ἰὼ δυστόνων κακῶν, ubi libri multi, inter quos Mediceus, δυστάνων, alii δυσπότμων. Choeph. 469 : Ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη.]

[Δυστοπάζω. V. Δυστόπαστος.]

Δυστόπαστος, ὁ, ἡ, Conjectu s. Conjectatu difficilis, Quem conjectura assequi facile non possis, δυσκατάληπτος, δυσυπονόητος, ut δυσείκαστος Hesych. exp., ap. quem legitur et Δυστοπάζοντες, δυσχερῶς ὑπονοήσαντες, a verbo Δυστοπάζω, Difficulter conjicio, Difficile conjector. Quæ comp. mira est et insolita. [Eurip. Tro. 885 : Δυστόπαστος εἰδέναι (ubi Clemens Al. Protr. p. 21 extr. legit δ. εἰσιδεῖν. Hemst.)· Suppl. 138 : Δυστόπαστ' αἰνίγματα. Philo vol. 2, p. 216, 30 : Δ. μὲν οὖν καὶ δυσκατάληπτός ἐστιν ὁ πατήρ. Plut. V. Rom. c. 21 : Τὰ δὲ ῥώμενα τὴν αἰτίαν ποιεῖ δυστόπαστον.]

[Δύστοπος, ὁ, ἡ.] Δυστοπώτατα Suidæ δυσχερέστατα, B Difficillima : quidam etiam Absurdissima, ut idem sit quod ἀτοπώτατα.

[Δύστος. V. Δύστηνος.]

[Δύστος, ἡ, Dystus, πόλις Εὐβοίας· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν κδ' ... « Ἐστράτευσεν ἐπὶ πόλιν Δύστον. » Τὸ ἐθνικὸν Δύστιος, Steph. Byz.]

Δυστόχαστος, ὁ, ἡ, Conjectu difficilis, Quem conjectura assequi facile non possis, Qui non facile conjectura colligitur. [Dioscor. præf. Ther. p. 417 (vol. 2, p. 47 ed. Spreng.) : Δυστόχαστον καὶ τελέως ἀναιτιολόγητον. Hemst. Plut. V. Anton. c. 28 : Δ. γὰρ ὁ καιρός.]

[Δυστράπεζος, ὁ, ἡ, Nefanda mensa (i. e. cibis) utens. Eur. Herc. F. 384 : Πῶλοι δυστράπεζοι. ἄ]

Δυστραπελία, ἡ [Pollux 3, 132], Hesychio est κακοτροπία, κακοήθεια, Perversitas et malignitas morum, Improbi et maligni mores : ut et τὸ δυστράπελον τῆς νόσου e Chrysost. affertur pro κακοήθεια, Malignitas. Bud. vero δυστραπελία interpr. Difficultas, Molestia aliquid ægre efficiendi, Quum quis facile se C explicare non potest : ap. Diod. S. [17, 82] : Ἀλλ' ὅμως ὁ βασιλεὺς, τούτων ἁπάντων ἀντιπραττόντων τῇ στρατιᾷ, τῇ συνήθει τόλμῃ καὶ καρτερίᾳ τῶν Μακεδόνων περιεγένετο τῆς τοπικῆς δυστραπελίας [libri δυστραπελείας], i. e. δυσχωρίας, ut postea dicit. [Idem 4, 11 δυστραπελίαν in hydra vocat quod uno capite præciso bina renascerentur. Hemst. Ibi cod. unus δυστραπέλειαν, in quo omnes consentiunt 5, 15 : Διὰ τὰς δυσχωρίας καὶ τὴν ἐν τοῖς καταγείοις δυστραπέλειαν. Iambl. V. P. p. 198 : Διὰ τὴν δυστραπελίαν τοῦ τόπου. Cod. Ciz. δυστραπελείαν.]

Δυστράπελος, ὁ, ἡ, [Qui non facile convertitur. Hippocrati restitutum p. 279, 15 : Φλέβα πυκινόρριζον καὶ δυστράπελον, ubi libri δυστράπητον vel δυστρώπητον], legitur ap. Soph. Aj. p. 54 [v. 913] : Πᾶ, πᾶ κεῖται ὁ δυστράπελος, ὁ δυσώνυμος Αἴας; ubi Cam. vertit Immanis. Schol. exp. δύσκολος, δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγὴν τῷ πάθει, subjungens, eod. modo etiam δυστράπελον ὄργημα vocari τὸ οὐκ εὐδιάλλακτον, Iram implacabilem. Rursum annotat, Atticos D δυστράπελον dicere τὸν ἀμετακίνητον ἐν ὀργῇ ἢ διαθέσει ἢ φιλαργυρίᾳ, Cujus nimirum animus τρέπεσθαι et flecti moverique nequit. Qui etiam Ἀτράπελος dicitur, ut Idem ibid. tradit, et ex eo Suid. Legitur ap. Hesych. quoque, exponentem δυσμετάθετος, Qui dimoveri et transferri difficulter potest. [Plut. Mor. p. 419, A : Δημόκριτος εὐχόμενος εὐλόγχων εἰδώλων τυγχάνειν, δῆλος ἦν ἕτερα δυστράπελα καὶ μοχθηρὰς γιγνώσκων ἔχοντα προαιρέσεις τινὰς καὶ ὁρμάς. Δυστράπελον cum similibus adjectivis δύστροπον, δυσχερὲς, δύσπρακτον, memorat Pollux 3, 131. Henioch. ap. Athen. 9, p. 408, A : Καὶ πρᾶγμά γ' ἡρώτα με δυστράπελον πάνυ ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους. Eustath. Opusc. p. 318, 20 : Οἷα πάσχω διὰ τὸ ἐμοὶ ἀρέσκον, ὡς μὲν ἐγὼ κρίνω, ἁπλοῦν οὕτω καὶ οὐ περίνουν· ὡς δὲ τὰ πράγματα διαδείκνυσι, ῥᾴθυμον καὶ δυστράπελον. ἄ]

Δυστραπέλως, exp. Implacide, Contumaciter, Inconcinne, Incondite. [Pollux 3, 132.] Quæ posterior signif. convenit huic Xen. l. [OEc. 8, 16] : Ἐπισκοπῶ πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ νηῒ, ἢ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἢ εἴ τι δ. σύγκει-

ται· οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάττῃ, μαστεύειν ὅτου ἂν δέῃ, οὔτε δ. ἔχον διδόναι· quem citans Bud. δυστραπέλως ἔχειν esse dicit si quid ita situm est ut facile promi non possit. A

[Δυστράπητος, lectio vitiosa. V. Δυστράπελος.]

[Δυστρατοπέδευτος, ὁ, ἡ, Incommodus castris metandis. Χώρα δ. Æneas c. 8, p. 26.]

[Δυστραχηλέω, Dura cervice sum, i. e. Non obedio. Tzetz. Hist. 1, 427 : Θυέστης δὲ δυστραχηλῶν καὶ νόμους παρατρέχων.]

[Δυστράχηλος, ὁ, ἡ, Cervicem gravans. Georg. Pisid. ap. Suidam s. v. Δύναμις : Τῶν δυστραχήλων ἐξοχῶν. Recte Toup. ἐξ ὄχων, Curruum cervices jumentorum gravantium. || Duram cervicem habens, Difficilis subjugatu, Non obediens. Anna Comn. 14, p. 422, C : Δυστραχηλοτάτοις καὶ καταπίκροις ἀνδράσι. ἄ]

[Δύστρεβλος, ὁ, ἡ, «Iambos in amicos δυστρέβλους, Quorum probatio difficilis est» ex cod. Paris. 3502 memorat Banduri Imper. Or. p. 883. Hodie 1630, fol. 191 r. : Κατὰ δυστρέβλων φίλων. Ἁνὸς σύριγξ ἤλεγξε παρθένον νέαν, ἥπερ γυνὴ πέφυκεν ἡ κόρη μένει, ὡς ἡδὺ συρί(ζο)υσα τῇ τάσει μέλος· χρυσὸν δ' ἀμιγῆ συρφετώδους οὐσίας καὶ μύδρον ἄλλον ο .... δία (δεῖξε Λυδία v. d. in marg.) λίθος· φίλον δὲ τὸν δύστρεβλον, ᾧ σοφὴ κρίσις, οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐξ(ελέγχο)ν ἐν βίῳ.] B

[Δύστρητος, ὁ, ἡ, Difficilis perforatu. Suid. : Δύστρητος, ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης.]

[Δύστριπτος, ὁ, ἡ, Difficilis tritu. Artemid. 1, 68 : Τὸ δύστριπτον καὶ δύσπεπτον (τῆς φακῆς). Ib. c. 70 : Τὸ δ. (τῶν βοείων κρεῶν.) Δ. κριθαὶ Hippiatr. p. 5.]

[Δυστροπεύω, Moribus sum difficilibus. Basil. Ep. vol. 3, p. 435 : Ὅσοι οἱ λοιποὶ τιμῶνται τὸ δυστροπεύειν.]

Δυστροπία, ἡ, Difficultas morum, Mores difficiles : Suidæ est ἡ κακότροπος γνώμη : ut et Pollux 5, c. 21 [§ 119] synonyma facit δυστροπία et κακοήθεια : itidemque δύστροπος et κακοήθης. [Id. 3, 132. Hesych. : Σχετλιασμοί, δυστροπίαι, δυσφημίαι ὀδυνηραί. || De morbo difficili Alex. Trall. 7, p. 368 : Μηδενὸς τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης ἰσχυόντων βοηθῆσαι τῇ δυστροπίᾳ τοῦ νοσήματος.]

[Δυστροπικὸς, ἡ, ὸν, Morosus, Difficilis. Schol. Aristoph. Ran. 848 : Δυστροπικοί εἰσιν ἐν τῷ παίζειν.] C

Δύστροπος, ὁ, ἡ, Qui ingenio et moribus est difficilibus, Difficilis, ὁ τὸν τρόπον χαλεπός. [Pollux 3, 131; 5, 119. Eurip. Hipp. 161 : Τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ.] Demosth. [p. 73] : Λέγοντας ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων, εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος, Homo difficilis et morosus. Suid. δύστροπον exp. δυσάρεστον, σκολιὸν, ex anonymo : Οἰκέτην δύστροπον δεσμοῖς περιβαλὼν, ἄγριος ὢν καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Eidem δύστροπος est ἄμορφος, item δυσμετάθετος, Qui transferri vel mutari difficulter potest : tunc autem e τροπὴ esset compositum, et synonymum τῷ δυστράπελος. [Philostr. p. 507 : Ἐν δυσκόλοις καὶ δυστρόποις ἐγράφετο. Plut. Mor. p. 361, B : Φύσεις δυστρόπους καὶ σκυθρωπάς. Jo. Cinnam. p. 123, D : Δ. καὶ ἰσχυρογνώμων.] Rursum δύστροπος [pro quo δύστρητος ex codd. repositum] ei est ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης : quod mihi suspectum est. || Sic vero et Δυστρόπως synonymum facit κακοήθως, Maligne, Morum quadam perversitate et pravitate. [Pollux 3, 132; 5, 120. Philostr. V. Soph. 1, 20, p. 512 : Τοὺς Σμυρναίους ἐλογίστευε πικρῶς καὶ δ., Aspere.] D

Δύστρος, ὁ, Dystrus, apud Macedonas est Martius mensis, ut Suidas tradit. Vide et Tract. de mensibus. [V. Albert. ad Hesych. s. v. Δύστρος et Ideler. Chronol. vol. 1, sect. 4. Nicarch. in Anth. Pal. 11, 243 : Δωδεκάτη δύστρου μηνός.]

Δύστροφος, ὁ, ἡ, Qui difficulter alitur, ægre nutricatur. Vide Δυσαυξής. [Ubi Theophrasti locum attulit. Geopon. 5, 2, p. 313 : Τὰ λευκὰ τῶν γενῶν ... στερεὰ ὄντα καὶ πυκνὰ καὶ δύστροφα.]

Δυστρύπητος, ὁ, ἡ, Terebratu difficilis. Vide in Ἐκτρύπημα. [Ubi locum affert Theophrasti H. Pl. 5, 6, 3 : Ἔστι δὲ δυστρυπητότερα λίαν χλωρά.]

[Δύστρωτος, ὁ, ἡ, Difficilis vulneratu. Plut. Mor. p. 983, D; Etym. M. p. 163, 28. Qui non facile lædi tur, Apollodor. Poliorc. p. 14.]

Δυστύχέω, Difficili et adversa utor fortuna, Res mihi sunt adversæ, Infelix sum. [Æsch. Sept. 431 : Ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν εὐτυχεῖν ... τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. Soph. OEd. T. 262 : Εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν· OEd. Col. 402 : Κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρὺς, i. e. Justis honoribus carens. Plato Alcib. 2 p. 148, D : Καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ... δυστυχεῖν· Ep. 7, p. 325, C : Ὅτε φεύγοντες ἐδυστύχουν αὐτοί. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 15 : Ἀνελέσθαι τοὺς δυστυχοῦντας ἐν τῇ ... ναυμαχίᾳ, Qui perierunt. Cyneg. 12, 4 : Δυστυχήσαντος (i. e. φυγόντος) στρατοπέδου.] Οἱ δυστυχοῦντες παρὰ τὴν ἀξίαν, Qui immerito adversam fortunam experiuntur. Sic Isocr. [Busir. init.] : Τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι· Paneg. [p. 51, E] : Ἐκ τῆς στρατείας δεδυστυχηκὼς τῆς ἐπὶ Θήβας. Id. rursum cum dat. [p. 137, C] : Ἐξ ὧν τῷ πολέμῳ δυστυχήσασι [cod. Urb. προδυστυχήσασαι] πάλιν ἀνέλαβον ἑαυτὰς, Adversa fortuna usæ in bello. [Eur. Phœn. 427 : Ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις ἢ δυστυχεῖς;] Sic Synes. Ep. 125 : Δυστυχοῦμεν οἷς εὐπορούμεν, πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Eo nomine infelices sumus. Interdum cum ἐν vel περὶ, Lucian. [Dial. deor. 14, 1] : Δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Sic Plut. Camillo [c. 38] : Δυστυχήσας περὶ τὴν μάχην, In pugna usus adversa fortuna, Qui male et infeliciter pugnavit. [Ibid. c. 11 : Δυστυχήσαντος αὐτοῦ περὶ τὰ οἰκεῖα· τῶν γὰρ υἱῶν ἀπέβαλε τὸν ἕτερον.] Id. Adv. Colot. [p. 1126, D] : Δυστυχήσας περὶ τὴν πράξιν [πρᾶξιν. Eur. Andr. 714 : Εἰ τὸ κείνης δυστυχεῖ παίδων πέρι. Cum εἰς Plato Lach. p. 183, C : Εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασιν. Cum πρὸς Plut. V. Luculli c. 36 : Ἀφυὴς ἡ δυστυχὴς πρὸς τὸ πάντων μέγιστον.] Interdum cum accus. sicut et ἀτυχέω. [Eur. Hec. 429 : Ὧδε πάντα δυστυχῶ.] Lucian. [De sacrif. c. 4] : Βούλομαι εἰπεῖν οὐχ ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησε, Dicere volo non quæcunque in amoribus expertus est infortunia. Hermog. : Δυστυχῶ τὴν ἀπαιδίαν. Sic Pallad. Epigr. 2 [Anth. Pal. 11, 287] : Ὁ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορφον δυστυχῶν, Qui infelix est uxore deformi. [Theophil. Institut. vol. 1, p. 88 : Μανίαν ὁ πατὴρ δυστυχήσας.] Et pass. voce ac signif. [Plato Leg. 9, p. 877, E : Ὅταν ... τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἴκων·] Plut. [V. Pyrrhi c. 4], τὰ δυστυχηθέντα, Quæ adversa fortuna gesta sunt; dicuntur enim δυστυχεῖσθαι, ut ἀτυχεῖσθαι, Ea quæ non succedunt feliciter, sed adversa fortuna fiunt. [Mor. p. 344, A : Τοῖς γὰρ ἐνδόξοις καὶ μεγάλοις ἀγῶσι, κἂν δυστυχῶνται, τὸ γοῦν αἰσχρὸν οὐ πρόσεστιν.]

Δυστύχημα, τὸ, Infortunium, Fortuna adversa, Calamitas, i. q. δυστυχία, s. ἀτυχία et ἀτύχημα. [Plato Crat. p. 395, D : Ζῶντι δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινά. Similiter Lucian. Dial. deor. 14, 1.] Xen. Hell. 4, [5, 18] : Τοὺς Μαντινέας ἐφηδομένους τῷ δυστυχήματι θεάσασθαι, ubi Cladem significat, sicut et ἀτυχία. [Ib. 7, 5, 16.]

Δυστύχης, ὁ, ἡ, i. q. ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Cui fortuna adversa est, et gravis, s. inimica et infesta, Qui difficili fortuna utitur, etiam Calamitosus, Miser. [Epictet. Enchir. 2, 1 : Ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων ἀτυχὴς, ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων δυστυχής. Nec tamen constanter observatur ista distinctio. Schweigh. Æsch. Sept. 339 : Πολλὰ ... δυστυχῆ τε πράσσει (πόλις)· Choeph. 913 : Τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. Soph. El. 602 : Δυστυχῆ τρίβει βίον· 1156 : Ὁ δ. δαίμων ὁ σός τε κἀμός. Eur. Andr. 6 : Νῦν δ' εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή· Or. 603 : Τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς· Phœn. 1636 : Εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς. Plato Leg. 8, p. 832, A : Τὸ παράπαν δυστυχεῖς.] Isocr. Nicocle [p. 39, A] : Ἀθλιωτάτους ἡγεῖσθε καὶ δυστυχεστάτους, ὅσοι περὶ τοὺς πιστεύσαντας ἄπιστοι γεγόνασι. [Id. p. 380, A : Τότε μὲν ἀμαθεστάτους καὶ δυστυχεστάτους πάντες ἡμᾶς ἐνόμιζον, νῦν δὲ εὐδαιμονέστατοι καὶ σωφρονέστατοι ... δοκοῦμεν εἶναι. Demosth. p. 187, 6 : Τίς οὕτως ἐστὶ δυστυχὴς ὅστις ἑαυτὸν, γονέας, τάφους, πατρίδα ἕνεκα κέρδους βραχέος προέσθαι βουλήσεται; quem l. imitatur Liban. vol. 4, p. 46, 2, comparatus ab Jacobsio ad Anth. Pal. vol. 3, p. 492. Aristid. vol. 1, p. 378 : Ἐσθ' οὕτω τις ἄφρων ἢ δυστυχὴς ὅτῳ ...]

Δυστυχία, ἡ, Infortunium, Fortuna adversa, Calamitas. [Eur. Bacch. 387 : Ἀχαλίνων στομάτων ... τὸ τέλος δυστυχία· Ion. 1505 : Ἐλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυστυχίαισιν εὐτυχίαις τε πάλιν. Plato Apol. p. 25, A : Πολλήν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν· Leg. 11, p. 929,

E : Τρόπων δυστυχίᾳ χρώμενοι. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 19 : Διὰ τὴν τῆς μόρας δυστυχίαν.] Isocr. Paneg. [p. 76, B] : Εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν ἐν τοιούτοις καιροῖς ὀδυροίμην. Plut. : Τοῦτό μοι πέρας γέγονε δυστυχίας ἁπάσης, εὖ παθεῖν, ἀμείψασθαι μὴ δυνάμενον. Affertur et δυστυχία πάθους pro Adversus rei eventus. [Aristid. vol. 1, p. 376 : Δυστυχία μὴ τοῦτον τὸν τρόπον αἱρεῖσθαι δημηγορεῖν, ubi verti potest Stultitia. Conf. Δυστυχής.]

Δυστυχῶς, Infeliciter, Reflante s. Adversa fortuna. [Æsch. Ag. 1660 : Δαίμονος γολῇ βαρείᾳ δ. πεπληγμένοι. Eur. Andr. 577 : Δ. θανούμεθα. Plato Leg. 3, p. 687, E : Δ. τελευτήσας.] Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 38] : Τὰ δ. ἢ ἀνοήτως γεγενημένα.

[Δύσυδρος, ὁ, ἡ, Aquarum penuria laborans. Joseph. A. J. 2, 11, 2 : Χωρίων δυσύδρων. Sed Mss. plerique ἀνύδρων. Lobeck. Philo vol. 2, p. 516, 6 : Ἐν ὄρεσι καὶ γεωλόφοις καὶ δυσύδροις χωρίοις.]

Δυσύπατος, Bis consul, VV. LL. : perperam pro δισύπατος.

[Δυσυπέρβατος, ὁ, ἡ, Difficilis superatu. Philo in Mathem. vet. p. 82 : Χάρακα δυσυπέρβατον ... γενέσθαι ... διὰ τὸ μηδαμῶς μήτε ὑπέρβασιν ἔχειν τοῖς σκέλεσι .... G. Dindorf.]

Δυσυπνέω, Ægre obdormisco, s. Ægre dormio, ut Bud. interpr. afferens e Plat. De LL. 7, [p. 790, D] : Ἡνίκα γὰρ ἂν βουληθῶσιν κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον κίνησιν. [Ex Platone Pollux 9, 127.]

Δύσυπνος, ὁ, ἡ, Qui difficulter somnum capit, Ægre obdormiscens. [Παιδία δύσυπνα Oribas. p. 287 ed. Matth. G. Dindorf.]

Δυσυποβίβαστος, ὁ, ἡ, Subductu difficilis. Cibus δυσυποβίβαστος dicitur, Qui ægre per alvum subduci potest. Vide Δυσοικονόμητος.

Δυσύποιστος, ὁ, ἡ, Qui ægre sufferri potest, Ægre tolerabilis, i. q. δύσοιστος et δυσφόρητος. [Joseph. A. J. 15, 7, 1 : Δ. βίον. Meleag. in Anth. Pal. 5, 163 : Καὶ γλυκὺ καὶ δυσύποιστον ... κέντρον Ἔρωτος, ex emend. Brunckii : nam codex δύσοιστον. Suid. : Δ., ὁ δυσυποχώρητος. Idem : Δύσφορα, δυσύποιστα.]

[Δυσυπομόνητος, ὁ, ἡ, Difficilis toleratu. Philo vol. 2, p. 287, 10 : Δυσυπομονήτων ἐπιταγμάτων· 432, 28 : Πικρῶν καὶ δ. ἀλγηδόνων. Theophyl. Sim. Histor. p. 157, B. G. D. Hesych. s. v. Δύσοιστος, schol. Pind. Nem. 1, 85. || Δυσυπομένητος ap. Sext. Emp. p. 586 bis et p. 710.]

[Δυσυπονόητος, ὁ, ἡ, Suspiciosus, Philo vol. 2, p. 268, 44. || Difficilis conjectu, Hesych. s. v. Δυστόπαστος.]

Δυσυπόστᾰτος, ὁ, ἡ, Cujus impetus vix sustineri potest : ut ἀνυπόστατος, Cujus impetus sustineri non potest. [Diodor. 17, 11 : Δ. βίαν. Plut. V. Coriol. c. 8 : Φοβερὸς ἐντυχεῖν πολεμίῳ καὶ δ.]

[Δυσυποχώρητος, ὁ, ἡ, Qui ægre sufferri potest, Vix tolerabilis. Suidas s. v. Δυσύποιστος.]

[Δυσυφόρᾰτος, ὁ, ἡ, Suspiciosus. Suidæ pro δυσφόραστος restituit Hemst. V. Δυσφώρατος.]

[Δυσφαής. V. Δυσφανής.]

[Δύσφαλτος, ὁ, ἡ.] Δύσφαλτον, Labefactu et subversu difficile, τὸ δυσχερῶς σφαλλόμενον : Hesychio δύσμαχον.

Δυσφᾰνής, ὁ, ἡ, Vix apparens, Obscurus. Plutarch. [Mor. p. 431, F], de sole : Ἔστι μὲν ἀεί, φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός. [Recte cod. δυσφαὴς, quod Wyttenb. eidem in V. Luculli c. 9 restituit : Νύκτα δυσφανῆ καὶ νοτεράν. Themist. Or. 1, p. 2, C : Σώματος ψυχὴ δυσφανέστερόν τι χρῆμα. Marcus Erem. p. 266.]

Δυσφάνταστος, ὁ, ἡ, Non facile visiones concipiens, Ad visorum informationem difficilis, Turn. ap. Plut. [Mor. p. 432, C : Ταύτην ἔχουσαι τὴν δύναμιν ψυχαὶ σύμφυτον μὲν καὶ ἀμυδρὸν καὶ δυσφάνταστον.]

Δύσφᾰτος, ὁ, ἡ, exp. Tacendus, Nefandus, ut supra δύσρητος. [Æsch. Ag. 1152 : Δυσφάτῳ κλαγγᾷ. || Difficilis explicatu, Obscurus. Lycophro 10 : Δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας.]

[Δυσφεγγὴς, ὁ, ἡ, Tenebrosus. Pollux 5, 109 : Δυσφεγγὲς χωρίον.]

[Δυσφερὴς, ὁ, ἡ, Difficilis toleratu. Hesych. (ante Δυσβηρές) : Δυσφερὲς, δύσακτον (corr. δυσάνεκτον), ἀφόρητον. G. Dindorf.]

[Δύσφευκτος, ὁ, ἡ, Vix evitabilis. Legitur ap. Philon. vol. 2, p. 268, 44, ubi tamen vera esse potest Medicei cod. lectio δυσέφικτος. Pseudo-Chrys. vol. 7, p. 235, 23, ab Seag. cit. : Ἀηστὴς ἀνέγκλητος, δ. βλάβη. Glossator ab Alberto memoratus s. v. Δυσάλυκτος. G. D. Theoph. Sim. Hist. p. 167, C : Ἐπεὶ δὲ δ. τοῖς βαρβάροις ὑπῆν ἡ συνάντησις. De inv. cap. S. Joann. Act. SS. t. 4 Jun. p. 717, 20 : Τῆς προτέρας πενίας τὰ δύσφευκτα δεσμά. Hase.]

[Δύσφημα lectio vitiosa. V. Δυσφήμημα.]

Δυσφημέω, i. q. βλασφημέω, Convitia dico, Probris incesso, Convitiis prosequor, Obtrecto, Famam lædo, Infamo : in sacris autem literis, Impie loquor de Deo, ut videre est e loco in Δυσφημία citato. Eundemque usum habet et βλασφημεῖν, ut tum inde cognoscere est, tum ex iis quæ in adj. annotavi. [Æsch. Ag. 1078 : Δυσφημοῦσα τὸν θεόν. Soph. El. 1182 : Ἐμὲ δυσφημεῖς. Eur. Heracl. 600 : Δυσφημεῖν ἄζομαι θεάν.] Et pass. Δυσφημέομαι, Infamor, Infamis sum. || Male ominor, Ominosa loquor. [Soph. El. 950 : Δυσφημῶ μὲν οὔ.] Ex Eur. Hec. [182] : Τί δυσφημεῖς φροίμιά μοι κακά; pro Cur male ominaris his exordiis? Cur sermonum exordia ab omine diro sumis? Schol. exp. ἐλεεινολογεῖς. [Interpungendum Τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά. Plut. V. Cic. c. 22 : Οὕτω δὲ (verbo ἔζησαν) Ῥωμαίων οἱ δυσφημεῖν μὴ βουλόμενοι τὸ τεθνάναι σημαίνουσιν.]

[Δυσφήμημα, τὸ, Male ominatum dictum. Plutarch. Mor. p. 1065, E : Τί πρὸς τὰ τοιαῦτα δυσφημήματα λέγειν ἔχομεν; Restituendum Joanni Damasc. qui dicitur in Combefisii Orig. Cpol. p. 126 : Ποῖος γὰρ Διοκλητιανὸς ... τὰ τοιαυτὰ ἔδρασε κατὰ Χριστιανῶν δυσφημήματα (pro δυσφήματα), i. e. Dictu turpia. G. Dind.]

Δυσφημία, ἡ, Mala fama, Fama haudquaquam secunda, i. e. κακὴ ἀγγελία : Infelices rumores et nuntii. Apud Suid. : Ὁ δὲ στρατηγὸς θεωρῶν τὴν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν, ἐταράττετο, Infelices rumores qui in castra perferebantur. || Hesych. δυσφημία exp. κακοφημία, Mala fama : quod accipi potius videtur pro Sinistra fama et existimatio, Infamia. [Soph. ap. schol. Aristoph. Eq. 84 : Καὶ μή με πλείω (scr. πλείους) τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας. Δυσφημία cum δύσκλεια componit Pollux 5, 160. G. D. || Quod dictu inhonestum s. turpe est. « Demetr. Phal. Περὶ ἑρμ. § 326 quum posuisset τὴν λεκανίδα ... καὶ τὴν ψίαθον, addit καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυσφημίαν ἑταιρῶν. » Hemst.] || Accipitur et pro βλασφημία, ea peculiariter signif. qua in sacra Scriptura usurpatur. [Plut. Mor. p. 587, F : Τρέπεται πρὸς δυσφημίας ἀποτροπαίους, ἐπαρωμένη κακὰς ὁδούς.] OEcum. in Act. 22, exponens verba illa, Διαῤῥήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν, Ἔθος ἐστὶν, inquit, Ἰουδαίοις ἐπὶ ταῖς κατὰ Θεοῦ δυσφημίαις περιῤῥηγνύναι τὰ ἱμάτια· καὶ γοῦν ὁ Καϊάφας, υἱὸν ἑαυτὸν τοῦ Θεοῦ λέγοντος τοῦ Χριστοῦ, περιέῤῥηξε τὴν ἐσθῆτα, διακεκραγώς τε καὶ λέγων ὅτι ἐδυσφήμησε. Pro quibus Matth. 26, [65] habet : Ὁ ἀρχιερεὺς διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ, λέγων ὅτι ἐβλασφήμησε. Marcus, paulum mutatis verbis, sic [14, 63] : Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαῤῥήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ, λέγει, Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων; ἠκούσατε τῆς βλασφημίας. Synonyma igitur sunt δυσφημία et βλασφημία : synonyma item δυσφημεῖν et βλασφημεῖν. [Δυσφημία in vituperationibus (ψόγοις) dicitur, Si quis alterius bona in malam partem interpretatur. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 661. V. Εὐφημία, quæ est illi contraria. Ernest. Lex. rhet.] || De ejulatu Soph. Phil. 10 : Κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις. Omninoque δυσφημία de quovis Sermone importuno dicitur. Iamblich. V. P. p. 360 : Δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύειν τῆς τε σχετλιαστικῆς καὶ τῆς μαχίμου καὶ τῆς λοιδορητικῆς καὶ τῆς φορτικῆς καὶ γελωτοποιοῦ.]

[Δυσφήμιστος, ὁ, ἡ, Male ominatus. Suid. s. v. Δυσκληδόνιστος.]

[Δυσφημοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui habet infamiæ speciem. Cyrill. Alex. Hom. in Jerem. p. 175, 16 : Διὰ τὸ δυσφημοειδές. Hase.]

Δύσφημος [et Dor. Δύσφαμος], ὁ, ἡ, Maledicus, Famam existimationemque alicujus lædens, Probrosus, Contumeliosus, i. q. βλάσφημος. [Pind. Nem. 8, 62 : Θανὼν ὡς παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.] Herodian. 8, [5, 3] : Εἰς αὐτὸν ἀπορρίπτειν δυσφήμους καὶ

αἰσχρὰς βλασφημίας, In ipsum nulla non jacere convitia, Polit. || Mali ominis, Inominatus, Infaustus. Hesiod. [Op. 733] : Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα Σπερμαίνειν γενεὴν, Ab infausto funere reversus. [Eurip. Andr. 1145 : Κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις πέτραισιν ἀντέκλαγξε· Hec. 195 : Αὐδῶ ... δυσφήμους φάμας. Apoll. Rh. 1, 1137 : Ἰωὴ δ. Plato Hipp. maj. p. 293, A : Οὐ πάνυ δύσφημον; || Adverb. Δυσφήμως. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 35, 12 : Δυσοιωνεῖν, δ. ... διαλέγεσθαι. Ulpian. ad Demosth. Lept. p. 105 ed. Wolf. : Μὴ δ. χρὴ μνησθῆναι τῶν προγόνων.]

Δύσφθαρτος, ὁ, ἡ, Difficile corruptibilis, Vix corruptibilis, Cujus haud facilis fuerit corruptio. [De cibis Hicesius ap. Athen. 3, p. 87, D : Οἱ τῶν κηρύκων τράχηλοι ... δύσφθαρτοι ὄντες. Τὰ γὰρ ὁμολογουμένως εὔπεπτα ... εὐχερῶς διαφθειρόμενα. Diphilus ib. 3, p. 121, C : Τὰ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ταρίχων ὡὰ δύσπεπτα, δύσφθαρτα. Schweigh. Sic sæpius ap. Xenocratem, velut § 63, 68, 69, 72, 73, 88.]

[Δύσφθεγκτος, ὁ, ἡ, Malus dictu, Non dicendus. Pollux 3, 129 : Δύσφθεγκτα δὲ τὰ λοιπά· 5, 123 : Τὸ δὲ ἀποδεδειλιακότως δύσφθεγκτον· 9, 132 : Τὰ μὲν ἀπὸ τῶν ἄλλων δυσφθεγκτότερα.]

[Δύσφθογγος, ὁ, ἡ, Difficilis enunciatu. Demetr. Περὶ ἑρμην. § 246 (?). Schneid.]

[Δυσφίλης, ἡ, Odiosus. Æsch. Ag. 1232, de Clytæmnestra : Δυσφιλὲς δάκος· 1641 : Δυσφιλεῖ σκότῳ λιμὸς ξύνοικος· Eum. 54 : Ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν. Soph. OEd. C. 1258 : Δ. πόνος.]

[Δυσφιλία, ἡ, vox nihili. Alexander Περὶ σχημάτων in Walzii Rhet. vol. 8, p. 421 : Ἐστὶ μὲν οὖν ἡ τυχοῦσα δυσκολία περὶ τῶν τοῦ λόγου σχημάτων εἰπεῖν. Sic nunc ex duobus codd. correctum, quod in ed. Ald. legebatur δυσιφιλία, in margine exempli Parisini in δυσφιλία mutatum. Alius codex Paris. δυσκέρεια.]

[Δύσφῑμος, ὁ, ἡ, Difficilis capistratu. Herodian. Epimer. p. 178 : Δ. ἵππος ὁ δυσχαλίνωτος.]

[Δυσφόνιος inter epitheta Apollinis est ap. Creuzer. Melet. 1, p. 30 in cod. Palat. Quod δυσφώνιος scriptum in cod. Matrit. ap. Iriart. p. 538. Sed recte cod. Monac. δελφίνιος, quod v. G. Dindorf.]

[Δυσφόραστος lectio vitiosa. V. Δυσυφόρατος et Δυσφώρατος.]

Δυσφορέω, Difficulter porto s. tolero. Et metaphorice, ut Lat. Ægre fero, Gravate fero, Indignor. [Hesych. : Δυσφορεῖν, βαρύνεσθαι, σιαίνεσθαι. Æsch. Sept. 780 : Ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν· Suppl. 513 : Δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. Soph. El. 255 : Εἰ δοκῶ πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν. Eur. Rhes. 425 : Λύπῃ πρὸς ἦπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην· Andr. 1235 : Κακοῖς ... δυσφορεῖν. Aristoph. Thesm. 73 : Τί στένεις; τί δυσφορεῖς; Artemidor. 2, 48 : Ἐταράχθην καὶ ἐδυσφόρησα. Diodor. 4, 11 : Τῇ ψυχῇ δυσφορῶν εἰς μανίαν ἐνέπεσε· 61 : Διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης δυσφοροῦντας. Cum accus. Isocr. Epist. 10 extr. : Προφθάνων γὰρ τὴν ἀγνώμονα ἄφνω τὴν μεταβολὴν οὐ δυσφορήσεις προσπίπτουσαν.] Herodian. 5, [8, 1] : Οἵτε πάντες ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται, ἤχθοντο καὶ ἐδυσφόρουν· 3, [9, 12] : Δυσφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ ὡς ἐβούλετο τὰ τῆς πολιορκίας αὐτῷ προκεχωρηκέναι. Galen., ut scribit Bud., δυσφοροῦντας vocat Ægrotos implacidos et inquietos, implacide affectos, veluti quum dicit, Ὥστε δυσφορεῖν καὶ ἀλύειν, quibus opp. τοὺς εὐκόλως ἔχοντας. [Hippocr. p. 1056, D : Ἐδυσφόρει περὶ τὰς ἀναστάσιας. Foes. Aristot. De gener. anim. 4, 6 : Τῶν γυναικῶν αἱ πολλαὶ δυσφοροῦσι περὶ τὴν κύησιν.] Ceterum in usu est et vox pass. Δυσφοροῦμαι : et quidem quum ap. alios, tum ap. Xen., ut Cyr. 2, [2, 5] : Ὁ δ' ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι, τοῦτό πως ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ, δυσφορούμενος ἀνέτριψε, quem l. Bud. profert p. 353, postquam illa de usu activæ vocis attulit, interpretationem non addens. At p. 795 δυσφορούμενος ἀνέτριψε, vertit, Præ impatientia contrivit. [Nunc ex melioribus libris editum δυσθετούμενος ἀνέτρεψεν.] Subjungit ex eod. Xen. [ibid. 8] : Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὁ λοχαγὸς ἀνεχώριζεν, ἐδυσφοροῦντο, καὶ ἔλεγον. Sed alia exempll. ibi habent [recte] ἐδυσφόρουν τε, non ἐδυσφοροῦντο. Invenitur hoc verbum et ap. Isocr. construentem cum dat. Hel. Enc. [p. 215, C] : Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενος. [Non hoc, sed δορυφορούμενος legitur ap. Isocrat.] Observa igitur duplicem constr., sc. vel cum dat. solo, vel cum dat. præfixam habente præp., ut in l. quem modo ex Herodiano protuli.

[Δυσφορής. V. Δύσφορος.]

Δυσφόρητος, ὁ, ἡ, Latu toleratuque difficilis, Pene intolerabilis, i. q. δύσοιστος, Hesychio δυσβάστακτος. [Eur. Cycl. 343 : Λέβητά γ', ὃς ζέσας σὴν σάρκα δυσφόρητον ἀμφέξει καλῶς.] At e Galeni l. 2 Ad Glauc. δυσφόρητος ὄγκος affertur pro Tumor qui non facile resolvitur. [Nilus Ep. 3, p. 340 : Σοδομουμένη ψυχὴ ... ἀπολακτίζει λοιπὸν καὶ δ. ἐστιν. || Adverb. Δυσφορήτως. Joseph. Genes. p. 45, B : Ὁ βασιλεὺς δ. εἶχε καὶ ἠνιᾶτο. Ib. p. 50, A : Δ. διέκειντο. G. Dindorf.]

Δυσφορία, ἡ, Portandi s. Tolerandi difficultas. [Δυσφορίη Hippocrati frequens, Ægre tolerabilis molestia et labor. P. 74, A; 162, C : Φάρυγξ ἐπώδυνος ἰσχνὴ μετὰ δυσφορίης. P. 1156, F; 1218, A : Ἄλυσμὸς, δυσφορίη, Corporis incontinens jactatio et implaciditas. P. 1239, H : Σμικρὰ διαγρυπνήσασα, μηδεμιᾶς δυσφορίης ἐνεούσης. Δυσφορίη πνεύματος Spirandi labor et difficultas in apoplecticis dicitur, quum magna spirandi molestia laborant et magna cum violentia spiritum trahunt, p. 194, A. Foes. Stephan. schol. in Hippocr. vol. 1, p. 97, 113, 198. G. Dind.]

[Δυσφορικὸς, ἡ, ὀν, Animi molestiam indicans. Aï vel αἰαῖ ἐπίρρημα δυσφορικὸν ap. Eustath. p. 1581, 22.]

[Δυσφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, Cithara careus, Luctuosus. Eur. Iph. T. 224 : Αἱμορράντων δυσφόρμιγγα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν.]

Δύσφορος, ὁ, ἡ, Portatu difficilis, Qui non facile portari potest s. ferri, Toleratu difficilis. [Plato Tim. p. 74, E : Ἵνα μὴ ... δύσφορα τὰ σώματα ἀπεργάζοιντο. Xenoph. Mem. 3, 10, 13 : Ἀσπίδες δύσφοροι.] Unde exp. etiam Molestus, Gravis. [Hesych. : Δύσφορον, χαλεπόν. Pind. Nem. 1, 85 : Θάμβει δυσφόρῳ· fr. 124 : Δυσφόρων μεριμνᾶν. Æsch. Ag. 859 : Ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον· Sept. 657 : Μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος. Soph. El. 144 : Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει· Aj. 643 : Παιδὸς δύσφορον ἄταν. Eur. Alc. 620 : Ταῦτα φέρειν ἀνάγκη καίπερ ὄντα δύσφορα. Xenoph. Mem. 2, 2, 7 : Θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέραν ἢ μητρός. De vento dictum annotavit Pollux 1, 110.] Suid. δύσφορα exp. χαλεπὰ et δυσύποιστα. Apud Plut. certe videtur δύσφορος opponi τῷ εὐκόλῳ, vel potius δυσφορώτατος τῷ εὐκολωτάτῳ, De Herod. [p. 854, F] : Ἀλλὰ κακοηθείας ἄκρας ἔργον εὐκολίαν μιμούμενον καὶ ἁπλότητα, δυσφορώτατον [δυσφώρατον e codd. restitutum] εἶναι. [Observa τοὺς ἐν τῷ διαλέγεσθαι δυσφόρους καὶ κατ' ὀλίγας λέξεις σταλάττοντας ap. Porphyr. vel Harm. Ptolem. p. 195, 9. Hemst. Νὺξ δ., Nox gravis et molesta, in qua turbantur ægri ac somnus interrumpitur, ap. Hippocr. Aphor. 2, 15. Ibid. 2, 54 : Μέγεθος τοῦ σώματος γέρουσι δύσφορον, ut pro vulg. δύσχρηστον legit Galen., qui int., ὅτι μόγις δύνανται βαστάζειν. Δύσφοροι ῥῖχαι p. 73, B. Foes. De equo minus habili Xenoph. De re eq. 1, 12 : Ὁ κενεὼν ... μέγας ὢν μέρος μέν τι καὶ αἰσχύνει, μέρος δέ τι καὶ ἀσθενέστερον καὶ δυσφορώτερον τὸν ἵππον παρέχεται. Unde δύσφορος inter vitia equorum memorat Pollux 1, 198. || Comparat. δυσφορέστερα pro δυσφορώτερα ap. Oribas. p. 227 ed. Matth. librarii error est ut βιαίστερα ex eodem codice notatum ab nobis supra p. 262, B. G. Dind.] Sed ap. Soph. Aj. [51] δυσφόρους γνώμας quidam interpr. τὰς κακῶς φερομένας, τὰς παραφόρους. — Δίσφορος, Molestus, VV. LL. perperam pro δύσφ. Habetur autem et Δυσφορὴς in VV. LL., sed absque exemplo. [Fort. pro δυσφερὴς, quod v.]

Δυσφόρως, quod itidem sonat, q. d. Cum difficultate portandi, Ita ut vix portari possit. [Pollux 3, 130.] Redditur vero et Moleste, Ægre, Iniquo animo [Soph. OEd. T. 770 : Τά γ' ἐν σοὶ δ. ἔχοντα· 783 : Οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον], præsertim quum jungitur illi ipsi verbo φέρειν, e quo factum est, diciturque δυσφόρως φέρειν, vel δυσφόρως ἐνεγκεῖν, ut ap. Herodian. 4, [13, 14] : Ὅ,τε στρατὸς πᾶς χαλεπῶς καὶ δ. ἤνεγκε τὸ πραχθὲν, i. e. Gravis ea res et molesta militibus incidit, Polit. Idem Herodian. 6, [6, 1] : Αὐτός τε ὁ. ἤνεγκε, καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς ἠγανάκτησε κ. τ. λ. Et [5, 5, 2] : Δ. μὲν πάντες ἤκουσαν. [Hippocr. p. 1161, H : Νύκτα διήγαγε τὴν πρώτην δ. G. Dindorf.]

[Δυσφράδεια, ἡ, Difficultas eloquendi s. pronun-

ciandi. Eustath. p. 852, 28 : Ὁ δὲ κόμμα... πολλὴν δυσφράδειαν ἔχει, ἐπιτετηδευμένην μέντοι διὰ τραχυφωνίαν ποιητικήν. || Adverb. Δυσφραδῶς ap. eund. Opusc. p. 23, 95 : Διαρθρῶν εἴ τί που δ. ἔχει.] A

Δύσφραστος, ὁ, ἡ, Qui vix explicari potest, Vix explicabilis. [Plato Tim. p. 50, C : Τρόπον τινὰ δύσφραστον καὶ θαυμαστόν. Oppian. Hal. 2, 60 : Μάλα γὰρ δύσφραστα κέλευθα. Zenob. Prov. 1, 57 : Ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων. « Euthyd. Zig. 1, 26. » Boiss. || Signif. activa, Qui difficulter loquitur. Demetrius ap. Euseb. Pr. ev. 9, 29, p. 441, C : Οὐκ εὔλογος πέφυκα (Moyses loquitur), γλῶσσα δ' ἐστί μοι δ., ἰσχνόφωνος. Schneid. || Adverb. Δυσφράστως. Lycophro 1466 : Κωτίλλουσα δ. ἔπη. Schol. Aristoph. Αν. 1677 : Βαρβάρως καὶ δ. Ib. 1679. Scott.]

[Δυσφρόνη, ἡ, i. q. δυσφροσύνη, Animi ægritudo, Solicitudo. Hoc substantivum latet ap. Hesiod. Theog. 102 : Αἶψ' ὄγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων μέμνηται, ubi δυσφρονέων pro participio verbi δυσφρονεῖν male acceperunt interpretes. Δυσφροσυνάων infra dixit v. 528. Pindar. Ol. 2, 95 : Τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρόνων. Schol. : Τῶν δυσκόλων φροντίδων τῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἀπολύει. Sed non apparet quomodo δύσφρονα pro δυσφροσύναι vel φροντίδες dici potuerit. Librorum varietates sunt δυσφορῶν, δυσφορὰν et, quod ex scholio ductum est, δυσφροσύναν. Emendandum παραλύει δυσφρονᾶν. Similiter εὐφρόνη pro εὐφροσύνη dictum annotavit Hesych. G. Dind.] B

[Δύσφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, Curas afferens, Curis plenus. Eustath. p. 1546, 41 : Δυσκηδέα δὲ νύκτα λέγει τὴν δυσφύλακτον καὶ δυσφρόντιδα]

[Δυσφρόντιστος, ὁ, ἡ, Non curans, aut, Valde curans, in gl. corrupta Hesychii Δυσαρεεῖ.]

[Δυσφρόνως, Temere. Æsch. Pers. 552 : Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δ.]

Δυσφροσύνη, ἡ, Animi ægritudo s. anxietas, Mœror, Solicitudo. Hesiod. [Theog. 528] : Καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων, Liberavit solicitudinibus. [Simonides ap. Athen. 10, p. 447, A : Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.]

[Δύσφρων, ονος, ὁ, ἡ, Cui mens male se habet, Tristis. Æsch. Ag. 547 : Πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ· ubi præcedit ἀμαυρᾶς ἐκ φρενὸς ἀναστένειν. Soph. OEd. C. 202, de cæcitate OEdipi : Ἰὼ δύσφρονος ἄτας. Eur. Andr. 1043 : Οὐχὶ σοὶ μόνᾳ δύσφρονες ἐπέπεσον... λῦπαι. || Malevolus, Inimicus. Æsch. Ag. 608 : Πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν· 834 : Δύσφρων ἰὸς καρδίαν προσήμενος· Suppl. 511 : Δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν. Eur. Andr. 287 : Ὑπερβολαῖς λόγων δυσφρόνων. Meleager in Anth. Pal. 7, 79 : Δύσφρονας ἄνδρας. || I. q. ἄφρων, Imprudens. Æsch. Sept. 874 : Ἰὼ ἰὼ δύσφρονες. Schol. κακογνώμονες. Sophocl. Ant. 1261 : Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα.] C

Δυσφῦής, ὁ, ἡ, Difficile nascens, enascens, proveniens. Theophr. H. Pl. 7, [1, 3] : Κορίαννον δὲ δυσφυές· οὐ γὰρ ἐθέλει βλαστάνειν τὸ νέον, ἐὰν μὴ ἑλιχθῇ [βρεχθῇ], Ægre enascitur, Bud. qui ex Eod. [l. c.] affert, Δυσφυέστατον δὲ πάντων τὸ σέλινον.

Δυσφυΐα, ἡ, Nascendi difficultas, oppositum τῇ ταχυβλαστίᾳ apud Theophr. [C. Pl. 4, 8, 2], ut Bud. testatur. Animadverte autem, hoc compos. [δυσφυής], sicut et pleraque ex iis quæ sequuntur [κακοφυής, εὐρυφυής, ἰσοφ. etc.], imitari signif. illam quam ἀφυὴς ap. Homer. habere docui, itidemque accipi debere tanquam ex ipso verbo φύω, non e φυὴ derivatum. D

[Δυσφυλακτέω, Difficulter custodio. Utuntur hoc verbo grammatici ad explicandum voc. δυσωρέομαι, quod v.]

Δυσφύλακτος, ὁ, ἡ, Custoditu s. Servatu difficilis, Qui non facile custodiri potest s. servari. [Δ. πόλις Pollux 9, 21. Eurip. ap. Stob. Floril. 74, 13 (vel Alexis, ut 73, 42) : Οὐκ ἔστιν ... ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή. Strabo 9, p. 420 : Δ. πλοῦτος. Dio Cass. 56, 33 : Δ. ἀρχή.] Plut. Pericle [c. 7] : Δυσφύλακτον ἐν συνηθείᾳ τὸ πρὸς δόξαν σεμνόν. In VV. LL. δυσφύλακτος μάθησις, ex Alcidam. [p. 85 ed. Reisk., 48 Bekk.] Ibid. exp. Qui difficile cavetur : pro quo malim, A quo difficile cavetur, s. caveri potest. Item [eadem signif. ap. Eurip. Phœn. 931 : Δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά· et Andr. 729 : Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφυ καὶ] δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο, Quod difficulter ab iracundia defendi potest. Sed Græcis verbis, si mendo carent, interpr. hæc respondere non videtur. [Polyb. 8, 22, 10 : Τὸ δυσφύλακτον τῶν ἐκ τῆς τύχης συμβαινόντων. Dio Cass. 40, 20 : Κατὰ τοῦτο οὐ δυσφύλακτος ἦν. Longin. De subl. 3, 3 : Τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς μάλιστα δυσφυλακτότατον. ῦ]

Δύσφυσις, εως, ἡ, Mala natura : κακὴ φύσις, Hesych. [Suspectum Lobeckio ad Phryn. p. 501.]

Δυσφωνία, ἡ, Asperitas vocis, s. soni. [Pollux 2, 112.] Quo substantivo idem ille auctor [Demetrius Περὶ ἑρμ. c. 48] utitur. Fertur autem hæc orationi magnificentiam s. amplitudinem afferre, ut in hoc versu Homeri [Il. II, 358] : Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ. Itidemque in isto Virgilii, — fremet horridus ore cruento. Ille quoque auctor postquam dixit τὸ δύσφωνον multis in Il. esse ὀγκηρὸν, illum Homeri versum in exemplum affert. [Absonus clamor. Theoph. Sim. Hist. p. 144, C : Κωλύσων τῆς δυσφωνίας τὴν ἄνθρωπον. Hase.]

Δύσφωνος, ὁ, ἡ, Malam vocem habens, vel potius Malum sonum s. Insuavem, Male sonans, s. Aspere. [Pollux 2, 111.] At in VV. LL. Dissonus, perperam. Auctor libri qui Demetrio Phalereo ascribitur [§ 70] : Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἐν συναλοιφῇ μὲν λεγόμενα, δύσφωνα ἦν, διαιρεθέντα δὲ καὶ συγκρουσθέντα, εὐφωνότερα. Paulo post, Δυσφωνότερον ἔσται τὸ λεγόμενον, καὶ εὐτελέστερον. Dixerat autem non multo ante [§ 69] : Οὐδέν τε δυσφωνότερα τῶν ἄλλων ἐστὶ ταῦτα, ἀλλ' ἴσως καὶ μουσικώτερα. Idem in alio ejusd. libri loco, Καὶ γὰρ τὸ δύσφωνον πολλαχῇ ὀγκηρὸν, Quod asperitatem vocis habet, s. soni.

Δυσφώνως, Voce mala, Malo sono s. Aspero, Cum vocis asperitate.

Δυσφώρᾱτος, ὁ, ἡ, Deprehensu difficilis, Qui difficile deprehendi possit. [Plutarchus Moral. p. 51, D : Ἔστι μὲν οὖν διὰ ταῦτα δυσφώρατος ὁ ἀνὴρ, ὥσπερ τῶν θηρίων ὅσα πεφυκότα τὴν χρόαν τρέπεσθαι συναφομοιοῦται τοῖς ὑποκειμένοις σχήμασι καὶ χωρίοις· ubi librorum varietates sunt δυσφωρότατος, δυσφορώτατος, δυσφωράτατος, δυσφωρατότατος. Superlativo si usus esset Plut., solum verum haberi posset postremum, non δυσφωρότατος, de quo corruptelæ genere dixi in præf. ad Themist. p. xv. Sed recte habet positivus, quo infra quoque utitur p. 61, F; 64, F, ubi similes sunt librorum discrepantiæ, ex eo ortæ, quod δυσφώρατος terminationem habet superlativo similem. G. D. Conf. Δύσφορος.] Δυσφόραστος, ap. Suid., in Ms. etiam Codice, exp. δυσκόλως ἐλεγχόμενος, Qui difficulter deprehenditur et arguitur : item active ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν. [Prior interpretatio ad δυσφώρατος, altera ad δυσυφόρατος referenda : quod vidit Hemst. || Idem adverbium Δυσφωράτως indicat ex Basil. M. vol. 1, p. 416, E.]

[Δυσχᾰλεπαίνω, lectio vitiosa in schol. Hom. Il. I, 449 ap. Villois. : Ἕνεκα τῆς Βρισηΐδος δυσχαλεπαίνοντα, ubi Bekkeri editio χαλεπαίνοντα, recte.]

[Δυσχαλής, ὁ, ἡ.] Δυσχαλέα Hesych. exp. ἄκρατον, κακὸν λίαν. Addens etiam, Δυσχαλέες, βλάσφημοι, χαλεποί : procul dubio a χαλᾶν. [Imo a χάλις.]

[Δυσχᾰλῑνος, ὁ, ἡ, Effrenus, Refrenatu difficilis. Jo. Chrysost. De statuis 1, 6, p. 451, 19 : Δυσχάλινον ἵππον. Seager. Nicet. Chon. Hist. p. 366, A : Ἵππος θρασαύχην τε καὶ δ. G. Dindorf.]

[Δυσχαλῑνωτος, ὁ, ἡ, Effrenis. Galen. Lex. Hippocr. p. 458 : Δυσήνιος, ... ὁ δ. Herodian. Epimer. p. 178. ᾱ̆ῑ]

Δυσχάριστος, ὁ, ἡ, Parum gratus, Hesych. ἀχάριστος. [Æschylus] apud [Athen. 13, p. 602, E, et] Plut. [Mor. p. 61, A, et 751, C] : Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων. [ᾰ̆]

[Δυσχειμερινός. V. Δυσχείμερος.]

Δυσχείμερος, et Δυσχειμερινὸς, ὁ, ἡ, Difficilis hyberno tempore, s. Infestus brumali frigore, In quo hybernare difficile est, hyemale frigus sævit. [Homeri locum HSt. infra affert. Δυσχείμερος χώρη Herodot. 4, 28. Æsch. Prom. 15 : Φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. Eur. Alc. 68 : Ἐκ τόπων δυσχειμέρων. Aristot. H. A. 9, 28 : Δυσχείμερα γὰρ ταῦτα (Scythicæ et Celticæ regiones).] Herodian. 3, [6, 22] : Κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν· πολλάκις γοῦν διὰ τῶν δυσχειμέρων ὑψηλοτάτων ὀρῶν τὴν ὁδοιπορίαν ποιούμενος. Ib. [3, 10] : Δυσχείμερος γὰρ ἡ πᾶσα Καππαδοκία· 6, [6, 3] : Ἡκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ. [Geopon. 2,

23, 12 : Ἐν τοῖς δυσχειμέροις. Δυσχειμέροις τόποις 5, 26, 9.] Posterius vero δυσχειμερινὸς apud Theophr. [H. Pl. 8, 8, 1] legitur, e quo Bud. affert δυσχειμερινὴ χώρα pro Ager frigidus, In tractu perfrigido situs : subjungens, Τὰ δ' ἐκ τῶν δυσχειμερινῶν ἐν τοῖς πρωΐοις ὀψὲ ἀπόκειται, Quæ e locis perfrigidis translata sunt semina. [|| Figurate Æsch. Prom. 746 : Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης· Choeph. 271 : Δυσχειμέρους ἄτας. Alibi HSt. :] Δύσχειμος, sive Δυσχείμερος, ὁ, ἡ, Difficilis habitatu ob hyberna frigora, Molestus ob hyemalia frigora, Infestus hyberno gelu. I. e. In quo hybernum frigus adeo sævum est ut ægerrime et difficillime ferri possit, non tantum ab hominibus, verum etiam reliquis animalibus et plantis : ut δυσχείμερος χώρα. Sic Hom. Il. B, [750] : Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, ubi schol. exp. κακὸν χειμῶνα ἔχουσαν : malim χαλεπὸν χειμῶνα ἔχουσαν, Quæ difficiles et acres hyemes habet. [Adde Π, 234.] Hoc ipsum δυσχείμερος Gaza reddidisse fertur non solum Frigidus, sed etiam Algoris impatiens; atque ita de animali quopiam aut planta diceretur, idemque esset cum δύσριγος, Alsiosus. [Aristot. H. A. 8, 10 : Εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρκων ... δυσχείμεροι δὲ καὶ αἱ οὖλαι. Geopon. 19, 2, p. 1215 : Δυσχείμερον γάρ ἐστι καὶ τοῦτο τὸ ζῷον· 6, p. 1224 : Δυσχείμερον δέ ἐστι (τὸ ζῷον) καὶ ῥαδίως ὑπὸ ψύχους κακοῦται.] Frequentius tamen loco alicui tribuitur, ut quum Aristoph. Ran. [125] dicit δυσχείμερος ὁδός : cui opp. πνιγηράν. Itidemque δυσχείμεροι τόποι pro Locis frigidis s. in frigido tractu sitis accipit Bud. ap. Theophr. rursum, e quo hæc affert [C. Pl. 3, 24, 2] : Οὔτε γὰρ τὰ ἐκ τῶν εὐήλων [εὐείλων] καὶ πρωΐων εἰς τοὺς ὀψίους καὶ δυσχειμέρους, οὔτε τὰ ἐκ τούτων εἰς ἐκείνους ἁρμόττει. At prius δύσχειμος ex Eur. affertur.

[Δύσχειμος scriptura vitiosa pro δύσχιμος, quod v.]

[Δυσχείμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. δυσχείμερος. Apoll. Rh. 4, 635 : Λίμνας εἰσέλασαν δυσχείμονας.]

[Δυσχείρωμα, τὸ, Quod difficulter subigitur s. superatur. Soph. Antig. 126 : Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ δυσείρωμα δράκοντι.]

Δυσείρωτος, ὁ, ἡ, [Difficilis subactu s. superatu], contrariam significationem habet [ei quam εὐχείρωτος] propter particulam δυς. [Herodot. 7, 9 : Τῇ ἑκάτεροί εἰσι δυσειρωτότατοι. Demosth. Amator. p. 1412, 21 : Διὰ μὲν ἀργίας καὶ ῥᾳθυμίας καὶ τὰ παντελῶς ἐπιπολῆς δυσείρωτά ἐστι. Diodor. 5, 34 : Δυσείρωτοι τοῖς ἄλλοις εἰσί. Dio Cass. 53, 25 : Ὅπως μὴ δυσειρωτότεροι γένωνται.] Plut. Alcib. [c. 4] : Τοῖς δ' ἄλλοις ἐρασταῖς χαλεπὸν ὄντα καὶ δυσείρωτον.

[Δυσχεραινόντως, Cum indignatione. Aristot. Rhet. 3, p. 128, 5 : Δ. καὶ εὐλαβουμένως λέγειν. Hemst.]

Δυσχεραίνω, Moleste fero, Graviter fero, Ægre fero, Gravor, Pertæsus sum, Indignor; interdum Infensus sum. [Hesych. : Δυσχεραίνει, μισεῖ, ἀπειθεῖ, ὑπερηφανεῖ, καὶ δυσάρεστός ἐστι. Soph. OEd. C. 1281 : Ῥῆματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντα. Plato Gorg. p. 450, E : Εἴ τις βούλοιτο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις, ut κακουργεῖν ἐν τοῖς λόγοις ib. p. 483, A. Olympiodor. : Εἴ τις θέλοι δυσχεραίνειν καὶ φιλονεικεῖν. Lysid. p. 214, E : Καί τοι δυσχεραίνω τί γε ἐν αὐτῷ. Cum περὶ Rep. 5, p. 475, C : Τὸν περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα.] Dicitur autem δυσχεραίνω τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ : aut etiam cum accus. δυσχεραίνω τοῦτο. Sed hanc postremam constr. frequentissimam omnium esse puto : a qua ideo initium sumam. [Plato Phileb. p. 66, E : Δυσχεράνας τὸν Φιλήβου λόγον. Isocr. p. 305, C : Πάσας δυσχεραίνοντες τὰς οἰκήσεις. Aristot. H. A. 8, 8 : Ἂν δυσχεραίνῃ τὸ ποτόν.] Demosth. [p. 542, 10], δυσχεραίνειν τὸ πρᾶγμα. Idem, Δυσχεραίνειν ἔν τι ἔφην, Unum me ægre ferre dixi. Lucian. [De luctu c. 15] : Οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐκ βίου μετάστασιν ἐδυσχέραινε. Idem [De gymnas. c. 24] δυσχεραίνειν τὸ θάλπος dixit. Plut. [Mor. p. 101, C] ; Δυσχεραίνουσιν οἱ νοσοῦντες τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα, ubi reddi etiam possit Abhorrent a cibis, ut e Plat. De rep. 2, [p. 362, B] affertur, Μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν, pro Non abhorrere ab injuria. [Repudiare verti potest Leg. 6, p. 751, D : Δυσχεραίνοντάς τε καὶ ἀποδεχομένους ὀρθῶς κρίνειν καὶ ἀποκρίνειν ... τοὺς ἀξίους ἑκατέρων.] Apud Aristot. autem De part. anim. 1, [c. 5] : Διὸ δεῖ μὴ δυσχεραίνειν παιδικῶς τὴν περὶ τῶν ἀτιμοτέρων ζώων ἐπίσκεψιν, Bud. vertit Gravate suscipere, Indignabunde audire. [Aristid. vol. 1, p. 210, 6 : Δυσχεραίνοντες τοὺς Ἀθηναίους.] Sed et cum accus. personæ habente adjunctum participium, ap. Lucian. [Navig. c. 15] : Ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας. At cum dat., ut, Ὀλιγαρχίᾳ δυσχεραίνουσι, Plut. Themist. [c. 19], Paucorum principatui sunt infensi. Apud Eund. in Pericle [c. 27] : Δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, Moræ pertæsi. [Demosth. p. 1274, 24 : Δυσχεραίνοντος τοῖς τόποις. Aristot. Eth. Nic. 4, 14, : Τοῖς λέγουσι δυσχεραίνοντες· H. A. 9, 40, p. 626, 26 : Δυσχεραίνουσι ταῖς δυσώδεσιν ὀσμαῖς. Pollux 3, 46 : Δυσχεραίνων γυναικείᾳ ὁμιλίᾳ. Sed corrigendum ex cod. γυναικείαν ὁμιλίαν. G. D.] Adjecta autem præpositione, ut δυσχεραίνω ἐπὶ πράξει, quod ex Aristot. affertur pro Ægre fero factum esse. [Isocr. p. 7, C : Τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας. Ib. p. 275, A; Polyb. 2, 8, 9; Pollux 3, 131.] Eadem constr. ap. Herodian. 2, [5, 11] : Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε, ubi Polit. vertit, Si Commodi doletis interitu. Interdum cum alia præp., sc. κατὰ, sed habente potius gen. personæ quam rei, quamvis et hunc reperiri existimem, e Luciano, Δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, Es nobis infensus. Aliquando cum infin. Plato De rep. 3 : Ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν, οὓς δή φαμεν ἐπὶ φυλακῇ τῆς χώρας τρέφειν, Ut graventur similia facere, gravatim faciant, vel non lubenter, ut tædeat eos facere, pigeat eos facere. Nonnunquam cum partic. : ut δυσχεραίνω ἀκούων ταῦτα, vel δυσχεραίνω ὁρῶν ταῦτα. Sic e Plat. Epist. 7, [p. 325, A] : Ἃ δὴ πάντα θεωρῶν ἐδυσχέρανα, Quæ intuens indignatus sum, indignabunde spectavi [« expectavi » HSt. in Ms. Vindob.], gravate expectavi, vel iniquo animo. Pass. Δυσχεραίνομαι, Molestus s. Odiosus s. Invisus sum. Plut. Cicer. [c. 24] : Τῷ δ' ἐπαινεῖν ἀεὶ καὶ μεγαλύνειν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὑπὸ πολλῶν δυσχεραινόμενος, Qui ægre ab hominibus audiebatur. Ap. Eund. δυσχεραινόμενον ὄνομα, Popl. [c. 1] : Δυσχεραινομένου τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, Quum molestum esset et odiosum monarchiæ nomen, vel invisum. Schol. Aristoph. Ran. 1469 : Ἀλκιβιάδης δυσχερανθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων. Hemst.] || Δυσχεραίνω, [Difficilem reddo. Appian. Illyr. c. 18 : Οἱ δ' ἔτι μᾶλλον αὐτὴν (τὴν ὁδὸν) ἐδυσχέραινον αὐτῷ, τὰ δένδρα κόπτοντες. G. D. ||] Rem difficilem esse censeo, Addubito, Hæsito, Bud. p. 362, ex Aristot. [Metaphys. 1, 3 : Οἱ μὲν οὖν πάμπαν ἐξ ἀρχῆς ἀφάμενοι τῆς μεθόδου τῆς τοιαύτης καὶ ἐν φάσκοντες εἶναι τὸ ὑποκείμενον, οὐδὲν ἐδυσχέραναν ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἔνιοί γε ... ὥσπερ ἠττηθέντες ὑπὸ ταύτης τῆς ζητήσεως, τὸ ἓν ἀκίνητόν φασιν εἶναι ..., ubi est Sibi indignabantur, Ægre ferebant.] Convenit autem hæc verbi δυσχεραίνω signif. cum ea quam et nomen δυσχέρεια ap. eum habere dicetur.

[Δυσχεραντέον, Plato Soph. p. 256, A : Τὴν κίνησιν δὴ ταυτόν τ' εἶναι καὶ μὴ ταυτὸν ὁμολογητέον καὶ οὐ δ., Non oportet difficilem esse, Non est moleste ferendum. Ib. p. 257, A : Οὐκοῦν δὴ καὶ ταῦτα οὐ δ. Leg. 8, p. 828, D : Οὐ δ. πολεμικοῖς ἀνθρώποις τὸν τοιοῦτον θεόν. Cum εἰ 9, p. 859, B : Οὐ δ. εἰ μεταξὺ νομοθετοῦντες τὰ μὲν ἔθεμεν ....]

[Δυσχεραντικὸς, Difficilis, Molestus. Marc. Anton. 1, 8 : Τὸ ἐν ταῖς ἐξηγήσεσι μὴ δυσχεραντικόν. Hierocles p. 104=132.]

Δυσχέρασμα, τὸ, sicut et δυσχέρεια ap. Platon. Philebo [p. 44, D] pro Morositate, Bud. At Pollux [3, 133] πονηρὰ esse dicit Platonis Philebo δυσχεράσματα. [Suid. : Δυσχερασμάτων, ἀτυχημάτων. « Ὁ δὲ ἐπὶ τὸν ἀπράγμονα βίον ἐτράπετο μίσει τῶν ἐν πολιτείᾳ δυσχερασμάτων. » Qui locus est Damascii apud Phot. Bibl. p. 340, 30. Hase.]

Δυσχέρεια, ἡ, Difficultas. [Plato Rep. 6, p. 502, D : Τὴν τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν. Isocr. p. 84, D : Ταύτας τὰς δυσχερείας ὑπεριδών.] Et δυσχέρειαι, Argutiæ et objectiones negotia exhibentes disserentibus : vide ibid. [ap. Aristot. s. v. Δυσχερὴς citatum.] Vide rursum infra Δυσχερῶς. || Molestia, Tædium, Incommodum, Casus adversus. [Soph. Phil. 473 : Δ. πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος· 900 : Δ. τοῦ νοσήματος· 902 : Ἅπαντα δυσχέρεια, ὅταν ... . Similiter Dio Cass. 68, 31 : Μυῖαι τοῖς βρώμασι ... προσιζάνουσαι δυσχερείας ἅπαντα ἐνεπίμπλων. Plato Phil. p. 44, C : Μάντεσι ...

μαντευομένοις οὐ τέχνῃ, ἀλλά τινι δυσχερείᾳ φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς. Δ. τοῦ πλοῦ Pollux 9, 33.] Synes. Ep. 44 : Καὶ παρεμυθησάμην δυσχέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν. Plur. δυσχέρειαι ap. Plut. [Mor. p. 654, B] pro Molestiæ. Vide et Δυσχέρασμα.

Δυσχερὴς, ὁ, ἡ, Talis ut manibus negotium facessat, Talis qui manibus facile tractari non possit. Utor autem tot verbis ut una cum significatione derivationis originem ostendam. Possint tamen fortassis et aliæ aptiores expp. excogitari. Uno verbo alioqui δυσχερὴς reddi potest Difficilis, Arduus. Gell. 4, 15 : Sed Arduum Sallustius non pro Difficili tantum, sed pro eo quoque ponit, quod Græci δυσχερὲς aut χαλεπὸν appellant : quod est quum difficile tum molestum quoque, et incommodum et intractabile. Quorum verborum significatio a sententia Sallustii supra scripta non abhorret. Locus autem, cujus mentionem facit, est hic [Catil. c. 3] : At mihi quidem, tametsi haudquaquam par gloria sequatur scriptorem et auctorem rerum, tamen in primis arduum videtur res gestas scribere. Observa porro hic inter alia vocabulum Intractabile, quod pro secunda illa expositione mea facit. Apud Aristot. [Metaphys. 11, 8] τὰ δυσχερῆ pro αἱ δυσχέρειαι, q. d. Difficultates, Argutiæ et objectiones logicæ. V. Bud. p. 362. [Plato Rep. 5, p. 475, C : Τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ (Difficilem in eligendis cibis) οὔτε πεινῆν φαμεν οὔτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων, οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι· Phileb. p. 44, E : Τούτοις τοῖς δυσχερέσιν (Difficilibus, Morosis) ἀποκρίνειν. Δυσχερὴς τελώνης, Pollux 9, 32.] || Molestus, Odiosus, Tædiosus, Gravis. [Hesych. : Δυσχερῶν, μισηρῶν, λυπητῶν, ἀπειθῶν.] Sic nobis Gallica vox *fascheux* utrumque significat. Dicitur enim hoc vel illud *Estre fascheux*, vel quod est difficile, vel quod est molestum. [Æsch. Prom. 802 : Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν. Soph. El. 929 : Ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής· Ant. 254 : Πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν, nisi hic intelligere malis Difficile intellectu. Eurip. Phœn. 393 : Τί φυγάσιν τὸ δυσχερές· Or. 790 : Δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός· Hipp. 484 : Ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος ... καὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν. Plato Leg. 11, p. 922, C : Μεστὸν λόγου τοῖς νομοθέταις εὖ μάλα φοβεροῦ καὶ δυσχεροῦς. Διαβολαὶ δυσχερεῖς Epist. 1, p. 309, A. Δυσχερεστέρας ἐπωνυμίας Isocr. p. 106, A. Τὰς δυσχερεστάτας τῶν πράξεων p. 245, D.] Plut. S. N. V. : Καὶ τὰ μὲν πρῶτα δυσχερεῖς καὶ οἰκτρὰς εἶχον ὄψεις μόνον. Ut autem hic δυσχερεῖς καὶ οἰκτρὰς, sic ap. Demosth. [p. 1396] χαλεπὸς et δυσχερὴς copulari vides cum substantivo βίος, ubi scribit : Δυσχερὴς καὶ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν βίος γένοιτ' ἄν. In VV. LL. δυσχερές τι ποιεῖ τῷ θανόντι, absque auctoris nomine, pro Quidpiam ingratum defuncto facit. [Pollux 2, 110 : Χυμοὶ δυσχερεῖς, ἀηδεῖς. Δυσχερὴς θέρους πόλις 9, 23.] Cic. vero δυσχερὲς interpretatum esse Dolores in quodam Epicuri l., videbis p. 52 mei Cic. Lex. Alioqui τὰ δυσχερῆ generaliori signif. sunt Incommoda, Mala, Res adversæ. Sic et ap. Dem. [p. 257] δυσχερές τι pro Aliquid adversi. In VV. LL. δυσχερὲς ποιοῦμαι, e Xen., memini autem me legere et ap. Thuc. [4, 85] pro Indigne fero. [Polyb. 3, 11, 8 : Ἕως ἂν δυσχερές τι βουλεύηται κατὰ Ῥωμαίων, Aliquid duri, Hostile aliquid. Schweigh. || De aqua insalubri δυσχερὲς dixit Dio Cass. 68, 31. Σαῦρα δ. apud schol. Theocr. 2, 58. Hemst.]

Δυσχερῶς, Difficulter, Cum difficultate. [Δ. φέρειν, cui εὐφόρως opponitur, Hippocr. p. 1244, D; 1249, B. Foes.] || Moleste, Odiose. [Plato Euthyphr. p. 6, A : Τὰ τοιαῦτα δ. πως ἀποδέχομαι.] Et δυσχερῶς ἔχω pro Me difficilem ac molestum præbeo, e Demosth. [Plato Protag. p. 332, A : Ἐπειδὴ δ. δοκεῖς μοι ἔχειν πρὸς τοῦτο, τοῦτο μὲν ἐάσωμεν. Δ. φέρειν Leg. 5, p. 727, E. Polyb. 1, 68, 12 : Πρὸς μὲν οὖν Ἀμίλκαν δ. εἶχον, δοκοῦντες οὐχ ἥκιστα δι' ἐκεῖνον ὀλιγωρεῖσθαι.]

Δυσχημάτιστος, ὁ, ἡ, Figuratu s. Effictu difficilis.

[Δυσχῐδὴς, ὁ, ἡ, Qui difficulter finditur. Theophr. H. Pl. 3, 10, 1 : Φύλλον δυσχιδές. Nisi vera est aliorum librorum scriptura δισχιδὲς, Bifidum.]

[Δυσχιδώτερον (?), κακοτροπώτερον. Ταραντῖνοι, Hesych.]

[Δύσχῐμος, ὁ, ἡ, i. q. δυσχείμερος. Eurip. Bacch. 15 : Τήν τε δύσχιμον χθόνα Μήδων ἐπελθών· ad quem l. Elmslejus : « Scripsi δύσχιμον pro δύσχειμον, licet cum Aldo consentiant Strabo et Pseudogregorius v. 1584. Præter nostrum locum quater (quinquies) in Attica poesi scribendum videtur δύσχιμος. 1. Æschylus Sept. 509 : Εἵρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Aldus ruente metro δύσχειμον. 2. Idem Choeph. 184 : Σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. Sic omnes. 3. Idem Pers. 566 : Θρῄκης ἀμπεδιήρεις | δυσχίμους τε κελεύθους. Olim ex interpretatione legebatur δυσχειμέρους. Heathius δυσχείμους. Blomf. δυσχίμους. (His quartum nunc accessit exemplum Æschyli ap. Orion. Etym. p. 26, 5 : Δέσποινα νύμφη δυσχίμων (codex δυσχείμων) ὀρῶν ἄναξ. G. D.) 4. Eurip. Suppl. 962 : Πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων αἴσσω. Ita recte Hermannus pro δυσχείμων. Sæpius non legitur δύσχειμος. Similis formæ adjectivum μελάγχιμος simili modo corruperunt librarii ap. Æsch. Pers. 301 et Eurip. Rhes. 962. His perpensis nemo, opinor, obstabit, quo minus ex Atticorum scriptis expellatur δύσχειμος. Quocunque modo scribatur, optime ei convenire videtur Latinum *horridus*, quod ad hiemem et procellas sæpe referri monet Forcellinus. » Schol. ad Æsch. Sept. 509 : Ὤφειλε δὲ τὸ δύσχιμον διὰ διφθόγγου γράφεσθαι ἀπὸ τοῦ χειμῶνος· νῦν δὲ ἠναγκάσθη διὰ τὸ μέτρον καὶ συνέστειλεν αὐτό.]

Δύσχιστος, ὁ, ἡ, Qui difficulter scinditur s. finditur, Ægre fissilis s. scissilis. [Theophr. C. Pl. 5, 16, 4 : Διὸ καὶ δύσχιστα τῷ κολλώδη τὴν ὑπόστασιν ἔχειν.]

Δυσχλαινία, ἡ, Mala s. Detrita et lacera læna; aut generaliter Vestis squalida et pannosa. Eurip. [Hec. 240] : Δυσχλαινία τ' ἀμορφος. [Plur. Hel. 423 : Τὰς ἐμὰς δυσχλαινίας.]

Δύσχλαινος, ὁ, ἡ, Mala s. Trita et lacera indutus læna : ut Homericus Ulysses εἵμενος κακὸν ῥάκος ἠδὲ χιτῶνα ῥωγαλέα. Et generaliter δυσείμων, κακοείμων, Male vestitus.

[Δυσχορήγητος, ὁ, ἡ, Difficilis propter sumtum faciendum. Plut. Mor. p. 712, E : Διὰ τὰ μήκη τῶν δραμάτων καὶ τὸ δυσχορήγητον.]

[Δύσχορτος, ὁ, ἡ, Ægre pabulum præbens, Sterilis. Eurip. Iph. T. 219 : Δυσχόρτους οἴκους ναίω, i. e. omnis amœnitatis expertes, ut interpr. Seidlerus.]

Δυσχραὴς, ὁ, ἡ, Hesychio δυσχερὴς, δυσχρανὴς, αὐχμηρός· quæ sonant Difficilis, Male coloratus, Squalidus. [Hesychii verba in duas glossas recte dispescuit Kusterus, Δυσχραὴς, δυσχερής. Δυσχρανὴς, αὐχμηρός· et cum altera aliam ejusdem gramm. contulit, Δυσκρανὲς, αὐχμηρόν.]

[Δυσχρανής. V. Δυσχραής.]

Δυσχρηστέω, Difficilis usus sum, aut etiam Nullius usus sum. Polyb. 2, [10, 4] : Ὅτε δὲ προσεγγίσαντα καὶ δεθέντα κατὰ τὰς ἐμβολὰς ἐδυσχρήστουν τὰ τῶν ἀντιπάλων σκάφη, i. e. Nullius aut difficilis usus erant, Bud. Qui etiam tradit hoc Δυσχρηστῶ, sicut et passiv. Δυσχρηστοῦμαι, esse Usu rei cujuspiam offendor. [Polyb. 1, 75, 7 : Διὰ τὸ δυσχρηστεῖν περὶ τὴν ἔξοδον, Quod laboraret de exitu. 21, 2, 4 : Ἐδυσχρήστησαν ὡς ἕνι μάλιστα διὰ τὸ μὴ etc. 27, 6, 10 : Βουλόμενοι ... ἐν πᾶσι δυσχρηστεῖν, In omnibus difficiles se præbere. Schweigh.] Affert tamen passivæ duntaxat vocis exemplum ex Athen. [3, p. 91, D], de quodam qui in convivio edere cœperat echinum marinum, ignorans quomodo edendus esset : Ἐνταῦθα δὲ εἰς τὸ στόμα ἐνθέντα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον· δυσχρηστούμενον οὖν τῇ βρώσει, καὶ οὐ συνιέντα τὴν ἀντιτυπίαν τῆς τραχύτητος, εἰπεῖν, Ὦ φάγημα μιαρόν. Quibus addit, significare etiam, Incommode et impedite versor, Inextricabili difficultate opprimor, ut [Polyb. 1, 28, 9 : Τῶν δὲ κατὰ νώτου προσπιπτόντων δυσχρηστούμενοι. ... Diodor. 18, 39;] Polyb. [1, 18, 7] : Συνεχομένων δὲ τῷ λιμῷ τῶν Καρχηδονίων, δυσχρηστούμενος ἤδη Ἀννίβας τοῖς πράγμασι, διεπέμπετο συνεχῶς εἰς τὴν Καρχηδόνα τὴν περίστασιν διασαφῶν. [3, 11, 4 : Δυσχρηστούμενος τοῖς λόγοις. Diodor. Exc. p. 567, 21 : Δυσχρηστούμενος τῇ ὠμότητι.] Apud Eund. aliud quoque ex eod. Polyb. exemplum habes. Hoc item ex Athen. [14, p. 634, B] : Ἦν δὴ Μάρκελλος δυσχρηστούμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, Vexatus, Conflictatus, Impeditus, οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιτο τῇ πολιορκίᾳ. [Polyb. 1, 87, 7 : Δυσχρη-

στούμενος ἐν τοῖς κατὰ μέρος κινδύνοις. Cum διὰ 2, 6, 4: Δυσχρηστούμενοι διὰ τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων. Cum περὶ 21, 3, 4: Ἀπορούμενοι καὶ δυσχρηστούμενοι περὶ ταῦτα. Cum ἐπὶ Diodor. 19, 77, et Georg. Pachym. Andron. p. 427: Δυσχρηστούμενοι ἐπὶ τούτοις.] Sic ap. Polyb. 16, [3, 5]: Προσκρεμαμένου τοῦ πλοίου αὐτῷ, ἐδυσχρηστεῖτο καὶ δυσκίνητος ἦν πρὸς πᾶν, Bayfius vertit, Quum navis ei adhæresceret, valde impedita erat, nec ullo pacto regi flectique poterat.

Δυσχρήστημα, τό, quod Cic. [De fin. 3, 21] vertit Incommodum, ut contra εὐχρήστημα, Commodum, p. 166 mei Cic. Lex.

Δυσχρηστία, ἡ, Difficultas utendi re aliqua, Difficilis usus, Incommoditas, opp. τῇ εὐχρηστίᾳ, ut in ea voce videbis. [Ubi Polybii verba affert 2, 30, 1: Τοῖς μὲν ... πολλὴν εὐχρηστίαν οἱ σάγοι ... παρεῖχον, τοῖς δὲ ... πολλὴν ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν παρεῖχε τὸ γιγνόμενον. Χρεία et δυσχρηστία opposita ap. Strab. 2, p. 120: Ἄλλων ἄλλας ἀρετάς τε καὶ κακίας καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶν χρείας ἐπιδεικνυμένων ἢ δυσχρηστίας.] Interdum vero talem usum habet, qualem videbis habere adv. δυσχρήστως in eo Polybii l. ubi jungitur verbo διέκειτο. Tribuitur enim δυσχρηστία ei, qui δυσχρήστως διάκειται, qui anxius est, qui nescit quod consilium capere debeat, quomodo se in rebus administrandis gerere debeat: qui denique οὐκ ἔχει χρῆσθαι τοῖς πράγμασι. Huc enim apte relatum iri existimo hoc loquendi genus, de quo in verbo Χρῆσθαι disseram. Bud. δυσχρηστίαν interpr. Anxietatem, et inextricabilem difficultatem, ap. Polyb. 1, [28, 1]: Καὶ πολλὴν ἀπορίαν παρεῖχε καὶ δυσχρηστίαν αὐτοῖς. Idem dixerat antea, δυσχρηστίαν significare non modo Usus intractabilitatem, aut In usu atque tractatione offensionem atque incommoditatem, sed etiam Versuræ faciendæ molestiam et difficultatem: attuleratque in exemplum hunc Cic. l., Ad Att. 16, [ep. 7]: Mirifica enim δυσχρηστία est propter metum armorum. Et addiderat, esse dictionem a verbo κιχράναι. Verum ego hic ab eo dissentio: ac potius existimo δυσχρηστίαν non aliunde derivari in hoc Cic. l. quam in illo Polybii: sed generaliori in signif. accipi debere, sc. pro Difficultate. [Polyb. 3, 74, 1: Μεγάλην ταραχὴν καὶ δυσχρηστίαν συνέβαινε γίγνεσθαι περὶ τὰς τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις· 1, 53, 13: Τοῦ τόπου πολλὰς ἔχοντος καὶ παντοδαπὰς δυσχρηστίας. De difficultate ex dissensione orta 3, 110, 3: Τοῦ δὲ Γαΐου ... ὑπὲρ τῆς ἐναντίας ὑπάρχοντος γνώμης ἦν ἀμφισβήτησις καὶ δυσχρηστία περὶ τοὺς ἡγεμόνας. Plut. Mor. p. 600, A: Ἴαμα τῆς δυσχρηστίας ἐκείνης (quam oculi ex adspectu colorum quorundam percipiunt).]

Δύσχρηστος, ὁ, ἡ, Cujus difficilis est usus, Quo difficile uti possumus. Xen. Cyrop. 3, [3, 26]: Ὅτι ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι καὶ δύσχρηστον, ἄλλως τε καὶ βάρβαρον. Hoc compositum, simulque alia duo, εὔχρηστος et ἄχρηστος, habemus in isto Polybii l. [18, 15, 9]: Ἐν οἷς πᾶσιν ἡ μὲν Μακεδόνων σύνταξις, δύσχρηστος, ποτὲ δὲ ἄχρηστος· ἡ δὲ Ῥωμαίων, εὔχρηστος. [Id. 4, 11, 8: Τοὺς μὲν Αἰτωλοὺς δυσχρηστοτάτους εἶναι συνέβαινε διά τε τὸν καθοπλισμὸν καὶ τὴν ὅλην σύνταξιν, τοὺς δ' Ἀχαιοὺς εὐχρηστοτάτους. Strabo 12, p. 538: Ταύτῃ μὲν οὖν ἄχρηστος αὐτοῖς ἐστιν (ὁ ποταμός)· ... καὶ τὸ λατομεῖον δὲ ποιεῖ δύσχρηστον, καίπερ εὔχρηστον ὄν.] Isocr. autem Symm. [p. 180, B] τὴν ἐξουσίαν esse δύσχρηστον ait, quod imperio recte uti et ita se in eo gerere ut decet, pauci noverint: Οὐ γὰρ ἤδεσαν τὴν ἐξουσίαν, ἧς πάντες εὔχονται τυχεῖν, ὡς δύσχρηστός ἐστι. A Bud. δύσχρηστος esse dicitur Cujus usus ac tractatio difficilis est. Affertur vero et ὁ ἵππος pro Equo rebelli; sed vicinior interpr. fuerit, meo quidem judicio, si interpreteris Non facile s. Vix tractabilis. Apud Xen. [Cyn. 3, 11] sunt etiam δύσχρηστοι κύνες, Quarum non facilis est usus in venatione, s. Quibus in venatione non facile uti possumus, Quæ venationi propemodum ineptæ sunt: quæ nimirum sunt ἀνεπιστημόνως ἠγμέναι, i. e. Imperite educatæ. [Hesych.: Δ., κακὸς, εἰς οὐδὲν χρήσιμος. Jes. 3, 9: Δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δ. ἡμῖν ἐστι. Similiter Sap. 2, 12. || Inusitatus. Schol. Eurip. in cod. Vatic. 1135 fol. 2, b: Θεολόγος ὁ θείους λόγους χέων καὶ λέγων, θεόλογος δὲ, ὅπερ ἐστὶ δύσχρηστον, ὁ θεῖος λόγος.]

|| At vero δύσχρηστος, quod Suidas exp. κακόμαντις, ad verbum Χρῶ pertinet, sicut ἄχρηστος quod ex Athen. attuli.

Δυσχρήστως, Ita ut facile uti non possis, Ita ut difficile sit uti. Polyb. 16, [2, 1]: Ἠπορεῖτο καὶ δ. διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, Animi pendebat, nec satis prospiciebat quid sibi potissimum in posterum faciendum foret, Bayf. [Id. 1, 61, 4: Δ. διέκειντο αἱ νῆες πρὸς τὸν κίνδυνον (quia commeatibus onustæ)· 5, 18, 11: Ἠπόρουν καὶ δ. διέκειντο πρὸς τὸ παρόν. Schweigh. || Inutiliter. Strabo 17, p. 823: Χρησίμως μὲν ... δυσχρήστως δὲ ... (ubi præcedit πῇ μὲν χρησίμως, πῇ δ' οὐ χρησίμως.) Hemst.]

[Δύσχριστος, ὁ, Inimicus Christi. Acta Maximi Confess. vol. 1, p. lxxxv. G. Dind.]

Δύσχροια, ἡ, Malus color, Deformis color, Decoloratio. [Theognost. p. 103, 6.] Galen. Comm. 3 in 6 Epidem.: Τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ὥσπερ ἰσχὺν καὶ ἀσθένειαν, οὕτω καὶ εὔχροιάν τε καὶ δύσχροιαν ὑπαλλαττομένων· in expositione loci Hippocratis sub Χρόα citati: Χροὴ ἐπὶ τὸ κάκιον ἢ βέλτιον ἐπιδίδωσιν, i. e. τὸ χρῶμα μεταβάλλει πρὸς τὸ βέλτιον ἢ χεῖρον. Unde satis patet δύσχροιαν esse τὸ κακὸν χρῶμα s. τὴν κακὴν χροιὰν, εὔχροιαν contra τὴν ἀγαθὴν χροιὰν s. τὸ ἀγαθὸν χρῶμα. [Galen. vol. 7, p. 131: Δύσχροιαι περὶ τὸ σύμπαν γίνονται σῶμα. G. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 518, D: Τῇ διὰ τοῦ πυρὸς χωνείᾳ θεραπεύειν τὴν δύσχροιαν (auri). Hase.]

Δύσχροος, s. Δύσχρους, Male coloratus, κακόχρους. Unde compar. δυσχρούστερος, Qui pejoris est coloris. Aliis etiam Minus coloratus, Magis decolor s. decoloratus, ac si idem esset cum ἀχρούστερος. Positivo utitur Athen. [3, p. 94] de pinna quæ margaritin producit: Ἡ δὲ ἐπιπολάζουσα καὶ ἀνωφερὴς, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι, δύσχρους· nam ἡ ἐμβύθιος διαυγεστάτην καὶ καθαρωτέραν γεννᾷ μαργαρῖτιν. [Gregor. Nyss. t. 1, p. 519, A: Δ. καὶ μέλαινα ... ἐγένετο. Hase. || Δύσχρως, ωτος, ὁ, ἡ. Hippocr. p. 137, C: Ὑπνώδεες, δύσχρωτες. Scott.]

Δύσχῡλος, ὁ, ἡ, Difficilem habens saporem, i. e. Ingratum et Injucundum, s. Insuavem; nam ejusmodi saporem lingua difficulter et cum molestia quadam admittere videtur. Exemplum e Theophr. C. Pl. 6, 19, [4 et 12] habes in composito ἄχυμος. [Theophrasto Schneiderus utroque loco δύχυμα et ἄχυμα restituit pro δύσχυλα et ἄχυλα. Idem De odor. 11, p. 736: Τὸ πικρὸν καὶ δύσχυμον τῇ γεύσει μὴ ἐμφαίνειν. Sed Xenocrati § 12 relinqui potest δύσχυλοι.]

[Δυσχῡμία, ἡ.] Δυσχυλία, ἡ, Ejusmodi saporis [qualem s. v. Δύσχυλος descripsit] injucunditas et insuavitas, Ingratus sapor. Theophr. [C. Pl. 6, 19, 12], de sesamo et erysimo loquens: Τούτων γὰρ χλωρῶν ὄντων οὐδὲν ἅπτεσθαι δοκεῖ ζῶον, διὰ τὴν πικρότητα καὶ τὴν δυσχυλίαν. [Recte Schneid. δυσχυμίαν.]

Δύσχῡμος, ὁ, ἡ, i. q. δύσχυλος, Difficilem et molestum succum vel saporem habens, Quem gustare difficile et molestum est, i. e. Ingrato et injucundo sapore præditus. Alii generalius interpr. Insipidus, Male sapidus. [V. Δύσχυλος. Aristot. De gener. anim. 4, 8: Τὸ λοιπὸν (τῆς τροφῆς) ἁλμυρὸν καὶ δύσχυμον.]

[Δυσχυτάτῳ lectio vitiosa ap. Hippocr. p. 1218, C: Συνέβη δὲ καὶ τῷ δυσχυτάτῳ Φιλίας (corr. Φίλας vel Φίλης) παιδίῳ ψιλώματος ἐν τῷ μετώπῳ γενομένου ἑναταίῳ πυρετός. Interpres *miserrime*. Fortasse igitur δυστυχεστάτῳ. P. 1162, A, omisso hoc epitheto: Τῷ τῆς Φίλης παιδί. G. Dind.]

Δύσχωλος, ὁ, ἡ, simpliciter exp. Claudus: sonat tamen potius Graviter s. Valde claudus.

[Δυσχωρέω, In locum incommodum compello, Impedio. Hesych.: Δυσχῶται (δυσχωρεῖται Is. Voss.), δυσχωρῇ, διακωλύηται. Scribendum videtur Δυσχωρῆται, διακωλύηται (codex διακωλύεται). Similiter στενοχωρεῖσθαι dicitur. G. Dind.]

[Δυσχώρητος lectio vitiosa. V. Δυσχώριστος.]

Δυσχωρία, ἡ, Difficultas regionis s. locorum, Loca difficilia, ut quæ salebrosa sunt et confragosa. [Hesych.: Δ., στενοχωρία.] Xen. Cyrop. 1, [6, 37]: Εἰς δυσχωρίαν φυγῇ ὑπαγαγόντες· rursum [ib. 35]: Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν ὑποδέξῃ. [Ib. 4, 7: Τὰς δυσχωρίας ὅτι δέοι φυλάττεσθαι

οὐδὲν ἧττον ἢ τὰ θηρία. Plato Menex. p. 245, A, E : Δυσχωρίᾳ χρησάμενοι. Isocr. p. 132, D : Περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἡμῖν ἀντιστρατοπεδεύοντες. Sic cod. Urb. Vulgo δυσχερείας. Diodor. 14, 101 : Τὴν τῶν τόπων δυσχωρίαν.]

Δυσχώριστος, ὁ, ἡ, Ægre separabilis, Qui difficulter sejungi et secerni potest. [Δυσχώρητος, Inextricabilis, Unde exitus non patet. Polyb. 24, 1, 13 : Ποικίλη τις ἦν ἀκρισία καὶ δυσχώρητος ἐκ τῶν κατηγορουμένων. Schweigh. Scrib. δυσχώριστος cum Reiskio. Plut. Mor. p. 51, A : Ἡ κολακεία τῇ φιλίᾳ ... ἑαυτὴν ἀναμιγνύουσα δυσχώριστός ἐστιν. G. Dind.]

[Δυσψυχέω, Animi sum ancipitis. Pallad. Laus. p. 1011, D. Hase.]

[Δυσωδέω, Fœteo, Gl. Vita Isaaci Confess. Act. SS. t. 7 Maii, p. 249, 29 : Τὸν δυσωδήσαντα ἐν ταῖς κατὰ Χριστοῦ βλασφημίαις. Hase.]

Δυσώδης, ὁ, ἡ, Male olens, Malum spirans odorem, Fœtidus, i. q. δύσοσμος [Hesych. : Δ., κακόοσμος (κάκοσμος HSt.), ἀκάθαρτος. « Δυσώδης κοιλίη ap. Hippocr. p. 166, A, Alvus fœtida et graveolens, pro tenuioris intestini morbo graveolente, quem εἰλεὸν δυσώδη vocat p. 81, F. » Foes. Herodot. 2, 94 : Καρπὸν δυσώδεα. Soph. Phil. 1032 : Εἰμὶ ... χωλὸς, δυσώδης. Δυσώδεσιν ὀσμαῖς Aristot. H. A. 9, 40, p. 626, 27] : ut Δυσῶδες καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες, Graveolentem et acrem spiritum ructantes. Plut. Quæst. Græc. [p. 294, F] : Ταπλεῖστα συνόντας αἰπολίοις γενέσθαι δυσώδεις. [Δυσῶδες πνεῖ ap. Polluc. 2, 75.] Et Thuc. 2, [49] : Πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει, Halitum tetrum et graveolentem emittebat, Halitum tetrum et fœtidum expirabat. [Athan. vol. 2, p. 53. Kall. Aristarchi præceptum de genitivo non δυσωδῶν, sed δυσώδων scribendo impugnant Theodos. in Bekk. Anecd. p. 1006, 24, Jo. Alex. Τονικ. παραγγ. p. 19, 17. Conf. Arcad. p. 136, 21, et Lehrs. De stud. Aristarchi p. 262. G. Dindorf.]

[Δυσώδης, ὁ, Dysodes, n. pr. ap. Hippocr. p. 72. G. Dindorf.]

Δυσωδία, ἡ, Malus odor, Odoris gravitas s. insuavitas, Fœtor. [Pollux 2, 75. Δυσωδίαν ἐκτρέπεσθαι ib. 74. Δ. τῶν σμηνῶν Aristot. H. A. 9, 40, p. 626, 20. Στόματος δ. Plut. Mor. p. 90, B; 633, C. Epiphan. vol. 1, p. 293, D : Αὕτη ἡ κόπρος καὶ δ. G. D. Andreas Cret. p. 69, D : Ἵνα καὶ τῆς δυσωδίας ἀντιλάβοιτε. Athanas. vol. 1, p. 331. Kall.] Metaph. ap. Plut. De virt. mor. : Δυσωδίαν τῷ λόγῳ παρέχουσι καὶ δυσκολίαν.

[Δυσώδινος, ὁ, ἡ, Vehementes dolores excitans. Persæ epigr. in Anth. Pal. 6, 272 : Δυσωδίνοιο γενέθλας.]

Δυσώλεθρος, ὁ, ἡ, Qui difficulter interit. Theophr. H. Pl. 3, [6, 5] τὴν κοκκυμηλέαν, Prunum, βαθύῤῥιζον καὶ δυσώλεθρον ξύλον vocat, ubi Gaza, Inextricabile; alii, Quod difficile interit, Ægre moriens et tabescens, Vivax. [3, 12, 5 et 9. Et in Indice :] Δυσόλεθρος, Difficulter interiens, Qui ægre perit s. moritur : ut quum Theophr. τῆς κοκκυμηλέας τὸ ξύλον esse dixit βαθύῤῥιζον καὶ δ. [Δυσόλεθρος forma vitiosa. V. Lobeck. ad Phryn. p. 705.]

[Δυσωμία scriptura vitiosa. V. Δισωμία in Addendis.]

[Δυσώμοτος, ὁ, ἡ, Ægre jurans. Pollux 1, 39.]

Δυσωνέω, s. Δυσωνέομαι, Difficilem me præbeo in emendo, Difficilis sum in emendo, noloque tantum quantum petitur dare : Budæo Tenaciter mercor illiberali adjectione pretii. Plato comicus ap. Polluc. [3, 126] : Παῦσαι δυσωνῶν. Nicand. Epigr. [Nicarchus in Anth. Pal. 11, 69], de quodam, qui tam avarus erat ut quum suspendere se vellet, ne sex quidem obolos exponere vellet ad emendum laqueum : Ἀλλ' ἐδυσώνει, Εὔωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον. Athen. [8, p. 348, B] : Καὶ ὅτε οἱ καταβάντες ἐκ τῆς πόλεως δυσωνοῖντό τι τῶν πωλουμένων, ἔθος ἦν τοῖς πωλοῦσι λέγειν ὅτι μᾶλλον ἂν προέλοιντο Τελεσταγόρα δοῦναι ἢ τοσούτου ἀποδόσθαι· erat enim Telestagoras ille dives et spectatus in plebe vir. Ubi etiam nota δυσωνεῖσθαί τι pro Nimium de indicato pretio detrahere, Licitando gravari ad justum pervenire pretium.

Δυσώνης, ὁ, Difficilis emptor, h. e. Qui morosus est in emendo, et plus semper de pretio indicato detrahere vult quam æquum sit, Qui licitando gravatur ad justum pretium pervenire, ut ap. Athen. [6, p. 228, C] Lynceus Samius τέχνην ὀψωνητικὴν συνέγραψε πρός τινα δυσώνην. Meminit Pollux quoque [3, 126] hujus voc., sed dubitat an apud probatum auctorem reperiatur, quanquam in proverbio usurpetur. [Suid. : Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.]

[Δυσώνητος lectio suspecta. V. Δυσοιώνιστος.]

[Δύσωνος, ὁ, ἡ, Difficilis emptu. Herodian. Epimer. p. 213 : Εὔωνος καὶ δ. ἐκ τοῦ ὠνῶ τὸ ἀγοράζω. Plurali δύσωνα utitur Georg. Pachym. Andron. p. 343, D. G. Dindorf.]

[Δυσωνυμέομαι, Malum s. odiosum nomen habeo. Const. Manass. Chron. p. 95, A : Λέοντι τῷ δυσωνυμουμένῳ. Activum Δυσωνυμῶ ponit Herodian. Epimer. p. 203. Boisson.]

[Δυσώνυμνος, ὁ, ἡ, i. q. seq. ex conjectura Bœckhii Inscr. gr. vol. 1, p. 563, v. 8. Hase.]

Δυσώνυμος, ὁ, ἡ, Cui malum est nomen, s. infaustum, Cujus nomen est mali ominis, Cujus nomen odiosum est. [Hesych. : Δ., κακώνυμος, χαλεπός.] In qua expositione respicio ad schol. Soph. δυσώνυμον appellari etiam eum οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι δέχονται, διὰ τὸ μῖσος ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτόν· et addit, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ἰούδας· vel ὁ Ἰουλιανὸς, ut alii legunt. Eod. certe modo Arius a Basil. vocatur δυσώνυμος. Annotat autem illud in Aj. p. 54 meæ ed. [512], Πᾶ πᾶ κεῖται ὁ δυστράπελος, ὁ δυσώνυμος Αἴας· de quo δυσώνυμος dicit, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας· quæ scholiastæ verba referenda sunt ad locum illum qui habetur p. 26 [v. 430], in quo ipsemet Ajax de se dicit : Αἴ αἴ· τίς ἄν ποτ' ὠεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Itidem certe Eust. ait δυσώνυμον Ajacem vocari a Soph. ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἲ ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι· atque ita sonare δυσοιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον. Annotat autem hæc Homeri in Il. Z, [255] : Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ, ubi Hecubam dicit δυσωνύμους Achivos appellare vel eo sensu, quo dicitur δύσπαρι, et κακοίλιον : vel δυσφημοῦσαν ὡς ὀῆθεν κακωνύμους, nimirum quia videntur παρηχεῖσθαι τῷ ἄχει. Quibus subjungit, duobus modis dici κακώνυμον (vult enim δυσώνυμον nihil aliud esse quam κακώνυμον), aut τὸ οὐδ' ὀνομάζεσθαι ἄξιον, ut apparet ex his [Od. T, 260] : Κακοίλιον, οὐκ ὀνομαστήν· aut τὸ δυσοιώνιστον, etc. Meminit autem hujus voc. et aliis ll., quos vide. Ceterum ut δυσώνυμος redditur non semper δυσοιώνιστον ὄνομα ἔχων, sed generalius etiam δυσοιώνιστος, ut et in isto vides Eust. l., ita non dubium est, quin Latine reddere possimus non solum Infausti nominis, Inauspicati, Inominati, sed etiam generalius Infaustum, Inauspicatum, Inominatum. [Il. M, 116 : Μοῖρα δ. (mors)· Od. T, 571 : Ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δ. (nuptiarum). Soph. OEd. C. 528 : Δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω. Apoll. Rh. 2, 258 : Δυσώνυμος ἥ μ' ἔλαχεν κήρ. Δυσώνυμοι αἱρετικοὶ Constit. Apost. p. 347 et alibi.] Est autem usus hoc nomine Lucian. in principio sui Oeypodis : Δεινὴ μὲν ἐν βροτοῖσι καὶ δυσώνυμος Ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος. Ut autem hic podagra vocatur δυσώνυμος, ita initio Tragopodagræ ejusd. Luciani dicitur esse στυγνὸν ὄνομα et θεοῖς στυγούμενον. Atque ita δυσώνυμον illic videtur potius eam habere signif., quam e schol. Soph. attuli. [Euseb. H. E. p. 489, 11; Suidas s. v. Μιχαὴλ βασιλεύς. Hemst.]

Δυσωπέω, [Veteres forma media uti solent Δυσωπέομαι, Metuo, Suspicor. Pollux 2, 52 : Δυσωπεῖσθαι τὸ ὑποπτεύειν τι ἰδόντα. Explicatius Zonar. p. 585 : Δυσωποῦμαι ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι. Οὕτως Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν (2, 1, 4. Hæc ex Harpocr.). Καὶ δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι καὶ φοβεῖσθαι καὶ μεθ' ὑπονοίας σκυθρωπάζειν. Οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ κρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὴν λέξιν λαμβάνουσιν. Δυσωπεῖν γὰρ εἴρηται παρ' ὅσον κατακεχριμένοι κακῶς ἔχουσι τὰς ὄπας. Οὕτως εὗρον τὴν λέξιν εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν (Lex. rhet. p. 234, 23 : Δυσωποῦμαι τὸ αἰσχύνομαι καὶ ὑφορῶμαι καὶ φοβοῦμαι· καὶ τὸ ἀηδῶς ὁρᾶν ἢ ὁρᾶσθαι) καὶ εἰς τὰ ἀνεκφώνητα Ἡρωδιανοῦ. Ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν. Ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν. Quæ minus emendate leguntur in Etym. M. p. 292, 51. Phrynich. p. 190 : Δυσωπεῖσθαι· Πλουτάρχῳ

μέν ἐστι περὶ δυσωπίας βιβλίον, τοῦτο ὅπερ οἴεται δηλοῦν, τὸ ἐντρέπεσθαι καὶ μὴ ἀντέχειν δι' αἰδῶ. Ἀλλὰ σημαίνει ἡ δυσωπία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν ὑφόρασιν καὶ τὸ ὑποπτεύειν. Ad quem Lobeck.: « Idem pronunciant Mœris p. 125, (Herodian. p. 476,) Suid., Zon., et Thom. M. p. 255, neque errant. Δυσωπεῖσθαι et Ionicum Νωπεῖσθαι, quantum ex etymo intelligi potest, proprie de oris confusione dicitur, quæ ex variis perturbationibus, metu, suspicione, pudore existit. Sed veteres illi tantum de præsensione instantis periculi, vel molestiæ usurparunt. Sic et Plato (Polit. p. 285, B : Μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι· Leg. 11, p. 933, A : Δυσωπουμένους πρὸς ἀλλήλους· Phædro p. 242, C, ad quos locos spectat Timæi gl. p. 90) et Xenophon et Demosth. p. 127, 25 : Τοὺς ... οὐκ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, quem l. perperam interpretatur HSt. Aristot. De part. anim. 1, 5 : Οὕτω καὶ πρὸς τὴν ζήτησιν προσιέναι δεῖ μὴ δυσωπούμενον, i. e. μηδὲν δυσχεραίνοντα. » Ὑφορᾶσθαι et δυσωπεῖσθαι conjungit Themist. Or. 26, p. 330, B : Ὁμήρου ὑφορᾷ καὶ δυσωπῇ τὴν γοητείαν. Dionys. Hal. De Lysia jud. § 11 : Δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτ' οὐ Λυσίου ᾖ ὁ λόγος. G. Dind.], Pudore afficio; sed proprie ejusmodi pudore qui facit ut is, a quo aliquid peto, ne obtueri quidem me possit, tantum abest ut id mihi denegare ausit. Unde ponitur pro Exoro, Flecto, Persuadeo. Generalius etiam pro Pudore afficio, Pudorem affero. Plut. Homero [§ 168] : Καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα δυσωπεῖ· De def. orac. [p. 418, E] : Ἀλλὰ τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων; Quid eorum potissimum te pudore afficit? Quid facit ut te pudeat? Aut etiam resolvendo per verbum neutrum, Cujus te pudet? Itidemque pass. Δυσωποῦμαι, Pudore afficior, confundor, Erubesco, Præ pudore oculos averto, attollere non audeo. Dem. [p. 127, 25] : Καὶ τοὺς εἰς τοῦθ' ὑπάγοντας ὑμᾶς ὁρῶν, οὐκ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Plut. Π. δυσωπ. [p. 530, E]: Ἐν δείπνῳ προπίνει τις ἀδὴν ἔχοντι; μὴ δυσωπηθῇς μηδὲ προσδιάσῃ σαυτόν. Vide et in Δυσωπία quæ idem Plut. de hoc voc. dicit. Interdum adjunctum casum habet, et quidem vel dat., vel accus.; et hunc quidem frequentius. Plut. in Cat. : Εἰ τοὔνομα δυσωπεῖτε μοναρχίαν. Basil.: Ἀλλὰ δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα. [Pudorem, Religionem, Scrupulum incutere δυσωπεῖν significat ap. Philon. Decal. p. 756, E, Josephum Ant. Jud. 12, 4, p. 600. Lucian. Asin. c. 38 : Ὥστε μή με ἀποκτεῖναι ἡ θεὸς αὐτὴ ἐδυσωπήθη. Galen. vol. 3, p. 36 : Δυσωποῦσιν ἡμᾶς τῷ πλήθει τῶν μαρτύρων. Et jam Ion Chius ap. Athen. 13, p. 604, B : Ἐνωπήθη τῇ ἐπιραπίξει. Lobeck. l. c.] At vero δυσωπῶ pro Exoro, Flecto, Persuadeo : et δυσωποῦμαι pro Exoror, Flector, quam signif. ex illa prima nasci docui paulo ante, ut δυσωπεῖν τὸν Θεὸν ap. Synes. Et ap. Basil. : Παρακαλέσαι καὶ δυσωπῆσαι. Chrysost. : Ὁ δὲ οὐ μόνον ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Vide Bud. p. 688. [Sæpissime hac signif. dictum ab Joanne Chrys. aliisque scriptoribus ecclesiasticis, velut Nilo Ep. p. 1, 220, 357. De quo usu Hemst. ap. Raphel. ad Jo. Chrys. Homil. p. 48 : « Sæpe significat non tantum simpliciter Orare et Exorare, sed Supplicando invidiam facere, sic ut præ pudore quis precibus concedere cogatur. Egregie Greg. Nyss. vol. 2, p. 139, C : Ὁ γὰρ φιλάνθρωπος ἔχρησεν αὐτοῖς τὸ ἴδιον πρόσωπον, ἵνα δι' ἐκείνου δυσωπῶσι τοὺς ἀσυμπαθεῖς καὶ μισοπτώχους, ὥσπερ οἱ τὰς βασιλικὰς εἰκόνας κατὰ τῶν βιαζομένων αὐτοὺς προβαλλόμενοι, ἵν' ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ κρατοῦντος τὸν καταφρονητὴν δυσωπήσωσιν. Schol. Apoll. Rh. 3, 694 ἀντιάσειεν exponit παρακαλέσειε, δυσωπήσειε, ut Hesych. καταδυσωπῆσαι, παρακαλέσαι. Utraque junguntur ab Heliodoro 10, 2, p. 456, quemadmodum δυσωπεῖν et ἐντρέπειν a Chrysostomo et Sexto Emp. p. 161, quanquam paulo diversa potestate : Τοὺς σκεπτικοὺς ἐντρέπουσι μὲν οἱ λόγοι, δυσωπεῖ δὲ καὶ ἡ ἐνάργεια. ... Nonnunquam ponitur pro Victum aliquem argumentis in ruborem dare, atque adeo Refutare : quæ virtus in Sexto Emp. frequens, p. 262, 1; 286, 27; 353, 30; 644, 44. Hinc ἀδυσώπητοι ἔλεγχοι, Invicta documenta, Cyrill. Hieros. Catech. p. 275, D. » Præter. δεδυσώπηκα ap. Justin. Mart. p. 187, A.] ‖ Δυσωπεῖν in VV. LL. e Plut. affertur et pro Sedare : quæ signif. aliquid affinitatis cum illa Exorandi et Flectendi significatione habet. [Videtur sumptum ex p. 783, B : Τούτῳ (τῷ γήρᾳ) τὸ φιλότιμον ἀμβλύνειν καὶ δυσωπεῖν. G. D.] ‖ Δυσωπῶ, Visum perstringo, Intuitum retundo, Horribili specie terreo. Plut. [V. Lycurg. c. 9] τὰ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν dixit Visum perstringentia, ut res admodum splendidæ, Bud. Sed observa, quum addat Plut. accus. ὄψιν, part. δυσωποῦντα sonare simpliciter Perstringentia. Vide autem ap. eund. Bud. et alia exx. p. 688. ‖ Δυσωπῶ neutraliter positum, Hæreo, Hæsitabunde aspicio, Restito, Suspicor, Vereor, Xen. [Mem. 3, 6, 4] : Ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπησεν [lectio vitiosa pro διεσώπησεν]. Et δυσωπούμενα ζῶα ap. Eund. [ib. 2, 1, 4.] Vide plura ap. Bud. p. 688. [Ἵππος δυσωπούμενος ap. Polluc. 1, 197.]

[Δυσώπημα, τό. Joseph. B. J. 1, 25, 5 : Στεργομένης δ' οὕτως ὑπὸ τοῦ μειρακίου τῆς γυναικὸς, ἦν παραμένουσαν μὲν ἔσεσθαι δυσώπημα τῶν ἡμαρτημένων, ἀπορραγεῖσαν δὲ αἰτίαν τῆς εἰς ἅπαντα ἀπογνώσεως, Quæ si maneret, veniam paratura esset prioribus peccatis. *Remedium* vertit interpres : qua signif. dictum videtur Dio, cujus hæc pauca verba posuit Stob. Floril. 85, 12, ab Hemst. cit. : Μέγα γὰρ δυσώπημα σωφροσύνης τέκνωσις.]

Δυσώπησις, εως, ἡ, q. d. Pudefactio, Ipsa actio afficiendi quempiam pudore, s. efficiendi ut quis verecundetur. Item Exoratio, [Ambitio, Gl. Pudor, Confusio. Epiphan. t. 1, p. 845, D : Μετὰ δυσωπήσεως ἢ μετά τινος διστακτικοῦ λόγου. Euseb. Contra Marc. p. 3, A : Εἰς δυσώπησιν τῶν διαστρέφειν τοὺς ἄνδρας πειρωμένων. ‖ Reverentia. Vita Nili jun. p. 103, 29 : Τῇ δυσωπήσει τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. Jo. Climac. p. 478, 19; Eustrat. Allat. p. 442, A. ‖ Supplicatio. Constant. Acropol. Eucom. Theodosiæ Act. SS. t. 7 Maii, p. 75, 11 : Τί δὲ τῶν πρὸς δυσώπησιν ἱκανῶν οὐ διαλεγομένη; Joann. Hieros. Vita Jo. Damasc. Act. SS. t. 2 Maii, p. 745, 36 : Δ. ἀφόρητον, Supplicationem alias non excusandam. Hase.]

[Δυσωπητέον, Athanas. vol. 1, p. 305. Kall. Eustath. p. 173, 12 : Δ. ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν.]

[Δυσωπητικὸς, ἡ, ὀν, Vim habens pudorem incutiendi, exorandi. Basil. M. vol. 2, p. 342, D; Origen. vol. 1, p. 396, E; Pseudo-Chrys. vol. 7, p. 228, 13, ab Seag. cit. Schol. Soph. OEd. T. 15. Eustath. p. 105, 15 : Δυσωπητικώτερον τὸ λίσσομαι. ‖ Adverb. Δυσωπητικῶς Origen. Philoc. c. 27, p. 109. Clem. Al. p. 197, 36 ed. Sylb. : Δ. εἴργει. Justin. Mart. p. 600, B.]

Δυσωπία, ἡ, Pudor qui nos obtueri s. in faciem intueri non sinit eos, qui aliquid a nobis postulant. [V. quæ s. v. Δυσωπέω dicta sunt.] Hac enim aut simili periphrasi utendum esse puto ad exprimendam Græci hujus verbi vim, simulque ostendendum ejus etymum: quæ sane minime patere possunt e vulgatis interprr., quibus δυσωπία dicitur esse Vitiosus s. Immodicus pudor, Immodica verecundia, etiam Stupida verecundia, quæ interpr. est Erasmi, sicut et duæ primæ. A Bud. autem redditur Verecundatio, et Vehemens oris confusio. Quæ tamen interprr. nequaquam falsæ sunt; revera enim immodicus est ac nimius pudor ille quem descripsi, at falsa est ista quæ additur in VV. LL. Inutile et perniciosum silentium. Plut. circa initium libri quem de hoc δυσωπίας vitio scripsit [p. 528, E] : Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν, Quemadmodum enim κατήφειαν (quam Pronitatem aut Putiditatem Latine possis dicere) definiunt, dolorem in nobis efficientem ut vultum demittamus, sic pudorem adeo nos afficientem, ut non audeamus obtueri quos oportebat, δυσωπίαν appellant (voce composita) etc. Erasm. In quibus verbis ut omittam valde insolentem nobis dari interpr. vocis κατήφεια, Plutarchicam certe descriptionem δυσωπίας minime assequi videntur, quum ὑπείκουσαν apte non reddatur, multo vero minus τοῖς δεομένοις. Hoc enim voluisse Plut. dico, Verecundiam, sonat tamen potius αἰσχυντηλία Habitum quendam animi ad verecundiam propensi, quæ adeo succumbit iis qui a nobis aliquid petunt, ut eos ne obtueri quidem possimus, vocatam esse δυσωπίαν. Dixerat autem Plut. antea : Ὑπερβολὴ γὰρ

τοῦ αἰσχύνεσθαι, τὸ δυσωπεῖσθαι· διὸ καὶ οὕτω κέκληται, τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνδιατρεπομένου καὶ συνεξατονοῦντος. Legitur autem hæc vox δυσωπία et in aliis plerisque ejusd. opusculi ll. : e quibus est hic : Αὐτὸς δὲ τῆς δυσωπίας ἥττων γενόμενος, καὶ μίαν ἡμέραν αἰτουμένη δοὺς, ἀπώλεσε τὸν οἶκον. Ceterum quum δυς potius Difficultatem significet in compositione, hoc in vocabulo non Difficultatem solum, sed Impossibilitatem, ut ita dicam, declarat; neque enim est solum Difficultas intuendi præ pudore, sed significat Non posse intueri, etc. Male autem Erasmum fingere ὠπὴ, e quo componat hoc vocabulum, præcedentium compositorum series docet. || Difficultas aliquid certo comprehendendi, recurrente semper addubitatione, ut evenit in rebus dubiis. Philo De mundo : Εἴ τις δυσωπίας ἀποδιδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι. Bud.

Δυσωπικὸς, ἡ, ὸν, exp. Gravis, Acerbus, Durus, itidemque Δυσωπικῶς ex Aristoph. affertur pro Graviter, Dure, Acerbe; sed sine verbis ipsius Comici. [Verba sunt scholiastæ Pl. 21 : Ἔπαιξε δὲ ἅμα χαριέντως καὶ δυσωπικῶς ὁ Καρίων, ubi non significat Acerbe, sed idem est atque δυσωπητικῶς, quod ipsum scholiastæ est restituendum ex codice. G. Dindorf.]

[Δυσωπὸς, ὁ, Dysopus, nomen loci. Stadiasmus ap. Iriart. Catal. p. 487 : Ἀπὸ Εὐφραντῶν ἐπὶ τὸν Δυσωπὸν σταδ. ρν. Ἀπὸ Δυσωποῦ ἐπὶ Ἀσπίδα σταδ. τν. G. Dind.]

Δυσωρέω, Difficulter custodio, δυσφυλακτῶ, κακοπαθῶ ἐν τῷ φυλάσσειν, ut Eust. exp. Hom. Il. K, [183] : Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος· et Hom. ipse ita intelligendum docet. Nam in comparationis redditione ait, Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· quod enim ante dixerat δυσωρεῖσθαι, h. l. vocat νύκτα φυλάσσεσθαι κακὴν, Malam et laboriosam excubiis agendis noctem transigere. Recte itaque Hesych. δυσωρήσωνται exp. δυσφυλακτήσωσι, κακὴν νύκτα διαγάγωσι φυλάσσοντες : derivans tamen ab ὦρος, significante φυλακή. Sed et Plut. ita accipiendum ostendit [Mor. p. 781, C] his verbis, Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος· οὐχ ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν φυλαττομένων.

Δύσωρον, τὸ, Suidas esse dicit Montis nomen, forsan a difficili aut mala custodia sic appellati. [Herodot. 5, 17 : Δύσωρον καλεόμενον οὖρος ... εἶναι ἐν Μακεδονίῃ.]

[Δύσωρος, ὁ, ἡ, Importunus. Δ. χωρίον Pollux 5, 109.]

[Δυσωχέω, Moleste fero. Hesych. : Δυσωχεῖν, δυσχεραίνειν. Conf. Ἐπιδυσωχέω.]

Δύτης, ὁ, Urinator. Bud. p. 160 ex Herodoto [8, 8 : Δύτης τῶν τότε ἀνθρώπων ἄριστος. Pollux 1, 97; 7, 137, Hesych. s. v. Ἀρνευτῆρες.]

[Δῦτικὸς, ἡ, όν.] Δυτικὰ ζῶα, Aristot., Quæ urinare solent, gaudent in aquam se mergere. || Occidentalis, ut τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ κόσμου, quibus opp. τὰ ἀνατολικά. Alex. Aphr., ὁ δυτικὸς ὁρίζων. Vide et synon. Δυσμικός. [Pollux 7, 139. Schol. Plat. p. 171 : Ἐν τῇ δυτικῇ θαλάσσῃ. Δυτικὰ pro δυσμικὰ ap. Strab. 2, p. 119 substituit Plethο contra constantem Strabonis usum. Compar. δυτικώτερος ap. Constant. De them. p. 106, A; 108, D; 110, B. Forma sive ex δυτικὸς sive ex δυσμικὸς depravata Δυσικὸς utuntur scriptores infimæ ætatis, velut Orneosoph. p. 244, Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 162, B; 209, E; 210, D; 324, E (sed δυτικὸς idem Andron. Pal. p. 118, D). Antiquioribus pro δυσμικὸς interdum intulerunt librarii, ut in libris quibusdam Strabonis 2, p. 117; 17, p. 822, 830. G. D. || Δυτικὸς synonymum smilacis asperæ in nothis Diosc. 4, 142, clymeni ib. 13. Boiss.]

[Δύω. V. Δύνω.]

[Δύω. V. Δύο.]

[Δυώδεκα et composita cum δυώδεκα v. s. Δώδεκα ejusque compositis.]

[Δυωκαιεικοσίμετρος. Δυωκαιεικοσίπηχυς. V. Δυοκαιεικοσίπηχυς.]

[Δυωνυμία, ἡ, i. q. διωνυμία, Duo nomina, apud Eustath. Opusc. p. 57, 89.]

[Δύωτος scriptura vitiosa. V. Δίωτος.]

[Δῶ. V. Δῶμα.

[Δῴα. V. Δῷοι.]

Δώδεκα, Duodecim. [Hom. Il. Z, 248, et alii quivis.] Οἱ δώδεκα θεοὶ Aristoph. [Av. 95.] Et Δυώδεκα [Hom. Il. B, 637, aliique poetæ epici. Quæ constans apud Herodotum quoque scriptura est (1, 16, 147, 151, al.), librariis raro in uno alterove libro ad alias formas aberrantibus, velut δώδεκα 2, 175, δύο καὶ δέκα 3, 91, δυωκαίδεκα 8, 121. Δυόδεκα, forma vitiosa, in Gl.] || Δυοκαίδεκα [ap. Hom. Il. B, 557, Od. Θ, 59, al., librariorum, ut videtur, errore cum aliis hujusmodi formis illata interdum scriptoribus prosaicis, velut Diodoro 12, 50; 13, 8, relinquenda fortasse recentioribus, velut Diog. L. 10, 14, Joanni Lydo de mens. p. 146, 222, Annæ Comn. p. 178, D], vel quod rarius est δεκαδύο. [Quod vide. Etym. M. p. 290, 48 : Ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα (numeros cardinales), ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ, Εἰς τὸν δυοκαίδεκον, ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα.]

Δωδεκάβοιος, ὁ, ἡ, Duodecim boum, s. ejus nominis numum pretio æstimabilis. [Hesych. : Δυωδεκάβοιον, δώδεκα βοῶν ἄξιον, ex Hom. Il. Ψ, 703 : Τρίποδα ... δ.]

[Δωδεκάβωμος, ὁ, ἡ, Duodecim aras habens. Joann. Lyd. De mens. p. 57 (146 Rœth.) : Δ. ναόν. Kall.]

[Δωδεκάγναμπτος, ὁ, ἡ, Circa quem duodecies circumagitur. Pindar. Ol. 3, 59 : Δ. τέρμα δρόμου.]

[Δωδεκάγωνος, ὁ, ἡ, Duodecim angulorum. Plut. Mor. p. 363, A, τὸ δ. (μέτρον). Kall.]

Δωδεκαδάκτῡλος, ὁ, ἡ, Duodecim digitos habens, Qui est duodecim digitorum. [Apollodor. Poliorc. p. 34 : Τῷ πάχει ἡμίπους ἢ δ. Ἡ δ. ἔκφυσις, Intestinum duodenum, sic appellatum ab Herophilo : vid. Galen. vol. 7, p. 511. Conf. eundem vol. 4, p. 173 aliisque ll. Pallad. ap. Dietz. vol. 2, p. VII, et quos Weigel. indicavit Rufum p. 61, Theoph. Protosp. De corp. hum. fabr. p. 823. G. Dindorf.]

Δωδεκάδαρχος, ὁ, et Δωδεκαδάρχης, ου, ὁ, Qui duodecim viris præfectus est, Duodenarius præfectus. [Hesych. : Δωδεκάδαρχοι καὶ δεκάδαρχοι (δέκαρχοι codex)· οὗτοί εἰσιν οἱ τῶν δωδεκάδων καὶ δεκάδων ἡγεμόνες δυοπεμπαδάρχαι (δύο πενταδάρχαι Musur.).] Posteriore utitur Xen.; prius ap. Hesych. legitur, exponiturque δωδεκάδος ἡγεμὼν, Dux duodecim virum. [Apud Xenoph. Cyrop. 3, 3, 11, δωδεκαδάρχοις. Sed δωδεκάρχας ibidem 4, 4, ubi fort. præstat δωδεκαδάρχας. Δωδεκαδάρχους et δωδεκάρχῳ in verbis Lexici rhet. p. 235, 17, cui ipsi quoque δωδεκαδάρχῳ restituendum. G. Dindorf.]

[Δωδεκάδελτος, ὁ, ἡ.] Δωδεκάδελτος νόμος ap. Theophil. [Instit. p. 117], Leges duodecim tabularum. Ad verbum tamen, Lex. [Δυοκαιδεκάδελτος ap. Laur. Lyd. De magistr. p. 48 et schol. Aristid. vol. 3, p. 315, 10. G. Dindorf.]

[Δωδεκάδραχμος, ὁ, ἡ, Qui duodecim drachmarum pretio est. Demosth. p. 1045, 5 : Δ. τὸν οἶνον πωλῶν, Duodecim drachmis vendens.]

[Δυωδεκάδρομος, ὁ, ἡ, Duodecies (circa metam) currens. Pindar. Ol. 2, 92 : Τεθρίππων δυωδεκαδρόμων.]

Δωδεκάδωρος, ὁ, ἡ, in Epigr. [Erycii Anth. Pal. 6, 96], Qui duodecim palmorum est, ut δωδεκάδωρα κέρα, qualia ap. Hom. sunt ἑκκαιδεκάδωρα. Nam δῶρον est ἡ παλαιστὴ, Palmus. Suid.

Δωδεκάεδρος, ὁ, ἡ, Duodenos in situs sessilis. Plut. De placit. philos. 2, 6 [p. 887, B], de Pythagora : Ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα· ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν· id est, Budæo interpretante, E quadrantali terram factam, e meta ignem : ex octaedro, i. e. octonorum sessuum corpore, aerem : ex icosaedro vero, i. e. vicenorum, aquam : ex dodecaedro vero, i. e. duodenos in situs sessili, universi globum. [Dodecaedro Plato figuram mundi comparavit, quum singulis quatuor elementis alias figuras tribueret. Auctor Theolog. arithm. p. 25, ubi nomen δωδεκάεδρον excidit, Simplicius in Aristot. De cœlo 3, fol. 141, b; 142, a. Plutarchus qui dicitur (l. ap. HSt. cit.) : Πυθαγόρας πέντε σχήματα ὄντων στερεῶν, ἅπερ καλεῖται καὶ μαθηματικὰ, ἐκ μὲν ... σφαῖραν· Πλάτων δὲ καὶ ἐν τούτοις πυθαγορίζει. Hæc ipse tradit

Plut. aliis ll., v. c. p. 390, A; 423, A; 427, A, B; 428, A, D; 719, D; 1003, C. Pythagoræ hoc arcanum Hippasus vulgasse ferebatur, ut prodit Iamblich. V. P. § 89 et 247. E Xenocratis libro De vita Platonis refert Simplicius in Commentario ad Aristot. Phys. 8, fol. 268, a, dodecaedrum Platoni τὴν πέμπτην οὐσίαν esse, et De cœlo 1, fol. 3, b. Indis affingit Philostratus p. 125, ubi v. Olear. Hæc et alia dixit Wyttenb. ad verba Platon. Phæd. p. 110, B: Ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι.]

[Δωδεκάεθλος, ὁ, ἡ, Duodecies victor. Epigr. Anth. Plan. 4, 99: Οὗτος ὁ πανδαμάτωρ, ὁ παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος μελπόμενος, κρατερῆς εἵνεκεν ἠνορέης.]

[Δωδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Duodecennium. Δωδεκαετηρίδες carmen Orphicum, memoratum a Tzetza ad Lycophr. 523, Exeg. Hom. p. 127, de quo v. Lobeck. Aglaoph. p. 425. Δωδεκατηρίδας dicit Tzetz. Histor. 12, 148, quod δωδεκετηρίδας scribendum, ut recte legitur ib. 154. «Alio sensu idem 2, 884: Ὡς Παυσανίου Μέτωνι τὰς δωδεκετηρίδας (προσάπτουσιν), ubi usurpatur de cyclo Metonis, qui ex undeviginti annis duodecim statuit duodenorum mensium, septem vero denorum ternorum.» Elberling. Δωδεκαετηρὶς Διὸς in Geopon. 1, 12, p. 47.]

Δωδεκαετὴς, ὁ, ἡ, Qui duodecim annorum est. [Athen. 13, p. 560, B: Πόλεμος δεκαετής, sed paucis versibus post, Δωδεκαέτης ἦν ὁ πόλεμος. Quæ accentus mutabilitas etsi permolesta est, tamen vel propter grammaticorum discordias non satis tutam habet corrigendi rationem. Hudsonus certe, quum in Josepho A. J. 15, 9, 6, δωδεκαέτῃ χρόνῳ pro δωδεκαετῇ (alii libri δωδεκαετεῖ) edendum curaret, nimia accuratione textum corrupit. Etym. M. p. 765, 21, Atticos his vocabulis non solum tonum, sed, quod mirabile est, etiam flexuram primæ declinationis dedisse affirmat, δωδεκαέτης δωδεκαέτου. Lobeck. ad Phryn. p. 408. Chœrobosci verba sunt in Bekk. Anecd. p. 1375, quæ excerpsit Etym. M.: Οὐ μόνον δὲ περὶ τὸν τόνον πταίουσιν οἱ Ἀττικοὶ τοῖς παρὰ τὸ ἔτος βαρυτόνως αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίσιν. Οἷον δωδεκαέται γὰρ λέγουσι τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, ἀπὸ ἰσοσυλλάβου κλίσεως ποιούμενοι αὐτὴν, ὥσπερ ὁ οἰκέτης τοῦ οἰκέτου οἱ οἰκέται, ὀφείλοντες εἰπεῖν οἱ δωδεκαετεῖς ὥσπερ οἱ Δημοσθένεις. Accusat. δωδεκαετεῖς ap. Plut. Comp. Lyc. c. Numa c. 4. Δωδεκαετὴς Mor. p. 198, C.] || Δωδεκέτης, Qui duodecim annorum est. [Callim. in Anth. Pal. 7, 453: Δωδεκέτην τὸν παῖδα. Plut. V. Æmil. c. 35: Δωδεκέτης ἐπαπέθανεν. || Femin. Δωδεκέτις, ἡ. Leonid. Alex. in Anth. Pal. 11, 70: Ἔγημε... δωδεκέτιν. || Adverb. Δωδεκετῶς, Per duodecim annos. Tzetz. Hist. 5, 111: Ὁ Ἡρακλῆς τῷ Εὐρυσθεῖ δωδεκετῶς λατρεύων. Sic Kiessling. Vulgo δωδεκατῶς.]

[Δωδεκαετία, ἡ, Duodecennium. Demadis superest orationis ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας fragmentum: qua rerum per duodecim annos ab se gestarum rationem reddidit. Similiter Demetrii Phalerei liber inscriptus fuit περὶ τῆς δεκαετίας, quem memorat Diog. L. 5, 81. De quo monuit Ruhnk. in Hist. crit. orat. p. 151 ed. Reisk. G. D. Leges Hom. in Anecd. meis vol. 5, p. 82 extr.: Ἀπὸ δεκαετοῦς μέχρι δωδεκαετίας τὰ τέκνα συνάπτειν πρὸς γάμον. Boissonade. Ptolem. Tetrab. p. 206, 15: Ἐπὶ τὴν τῆς ἰδίας περιόδου... δωδεκαετίαν. Hase.]

[Δωδεκαζώδιος, ὁ, ἡ, Duodecim signis distinctus. Joann. Lyd. De mens. p. 222: Τὸν δωδεκαζώδιον διαφεύγει οὐρανόν. Τὸ δωδεκάζωδον in Anon. Antiq. Cpol. p. 84, B ed. Bandur. G. D. Δυοκαιδεκάζωδος Vettii Valent. Antioch. fragm. ap. Fabric. B. Gr. vol. 5, p. 77: Ὁρκίζω... οὐρανοῦ μὲν ἀστήρικτον καὶ κύκλον δυοκαιδεκάζωδον. Cramer.]

[Δωδεκαήμερος, ὁ, ἡ, Qui duodecim dierum est. Eustath. p. 128, 13: Δωδεκαήμερον ἀποδημίαν Διός. || Δωδεκαήμερον, τό. «Tempus a natali Christi usque ad epiphaniam Græci vocant δωδεκαήμερον, vel corrupte δωδεκάμερον: tot enim inter has solemnitates dies numeratur. Nos *duodecim noctes* vulgo appellamus. Cedrenus: Τὰ ἐξ ἔθους κλητόρια τοῦ δωδεκαημέρου οὐκ ἐποίησεν. Plura vide apud Meursium (et Ducangium) et ap. L. Allatium De dominicis Græcorum p. 1468, 1469.» Suicer.]

Δωδεκάθεον, τὸ, medicamentum quoddam ap. Paul. Ægin. 7 compositum e duodecim rebus: ap. Aetium autem et alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam e multis speciebus composito. Est vero et herba quædam: quam Dodecatheon vocant, omnium deorum majestatem commendantes, Plin. 25, 4; cujus a moly maximam auctoritatem esse dicit, eamque in aqua potam tradi omnibus morbis mederi. Ceterum οἱ δώδεκα θεοὶ sunt, Jupiter, Juno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerva, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus: qui Lat. dicuntur Dii majores, Dii majorum gentium.

Δωδεκαὶς, ίδος, ἡ, ut δωδεκαΐδες θυσίαι, Sacrificia e duodecim animalibus, Eustath. [p. 1676, 40], quæ Hesychius a duobus quoque mensibus appellavisse quosdam annotat. [Δωδεκηΐδα, θυσίαν τὴν ἐκ δώδεκα ἱερείων· οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῶν δώδεκα μηνῶν. Recte Hemst. δώδεκα μνῶν, Duodecim minarum. Idem: Δωδεκηὶς, τέλειος θυσία, ὁμοίως.] Quæ Δωδεκηΐδες quoque dicuntur, α in η Ionice converso. Et Δωδεκῆδες per syncopen. Item Δωδεκίδες θυσίαι, Sacrificia duodecim ἱερείων, apud eundem Eustath. ex Pausania. [Eust. p. 1386, 48: Κατὰ δὲ Παυσανίαν καὶ δωδεκίδες θυσίαι δώδεκα ἱερείων, περὶ οὗ εἰρήσεται ἀλλαχοῦ ὅτι δωδεκῆδες σὺν τῷ ι γραπτέον· συνήρηται γὰρ, φασὶν, ὡς τὸ Βρισηΐδος Βρισῆδος. Quarta forma Δωδεκάδες est, quam Hesych. interpretatur θυσίαι ἐκ δώδεκα ζώων, ὡς τριττύαι ἐκ τριῶν. Similiter Suid. nisi quod δωδεκίδες scriptum est. Schol. Hom. Lips. et Victor. Il. Z, 93: Δωδεκηὶς (δωδεκαὶς Lips.) θυσία ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.]

Δωδεκάκις, Duodecies. [Aristoph. Pl. 853: Καὶ δ. καὶ μυριάκις. Aristot. ap. Athen. 9, p. 394, C.]

[Δωδεκακισχίλιοι, αι, α, Duodecies mille, Duodecim millia. Posuit HSt. s. v. Χίλιοι.]

[Δωδεκάκλῖνος, ὁ, ἡ, Duodecim toros amplus. Anaxandrid. ap. Athen. 4, p. 131, B: Τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι μείζους λάκκων δωδεκακλίνων. Similis mensura δεκάκλινος est, quod v.]

[Δωδεκάκλωνος, ὁ, ἡ, Duodecim ramos vel surculos habens. Jo. Chrys. vol. 6, p. 460, de Christo: Ὁ τὴν δωδεκάκλωνον τεκνογονίαν τῷ Ἰακὼβ χαρισάμενος. Suicer.]

Δωδεκάκρουνος, et Ἐννεάκρουνος, ὁ, ἡ, Duodecim vel Novem scaturigines habens, Qui e novem scatebris aquam fundit, Habens novem fistulas, e quibus aqua prosilit. Utrumque epith. Fontis cujusdam Athenis a duodecim et novem fistulis, e quibus aqua saliebat. Vocabatur et Καλιρρόη. [Hæc ex Hesychio. Brevius Suid. Δωδεκάκρουνον στόμα tribuit sibi Cratinus suam ipsius eloquentiam celebrans versibus ab schol. Aristoph. Eq. 523, Suida et alibi citatis: Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος· καναχοῦσι πηγαὶ, δωδεκάκρουνον στόμα. Unde δ. τὸ στόμα ap. Philostr. p. 525.]

[Δωδεκάκυκλος, ὁ, ἡ, Duodecim circulos describens. Schol. Pind. Ol. 6, 124: Δ. δρόμον. Boissonade.]

[Δωδεκακώδωνος, ὁ, ἡ, Duodecim tintinnabulis instructus. Codex apocr. vol. 1, p. 204 ed. Thil.: Τὸ δ., de tunica talari principis sacerdotum Judaicorum. G. Dindorf.]

[Δωδεκάκωλος, ὁ, ἡ, Duodecim colis s. membris, versibus constans. Schol. Aristoph. Eq. 820: Περίοδον ἀναπαιστικὴν δωδεκάκωλον.]

[Δωδεκάλινος, ὁ, ἡ, Duodecim filis constans. Xen. Cyneg. 2, 6, ex eoque Pollux 5, 30: Ἐνόδια δωδεκάλινα.]

[Δωδεκαμελὴς, ὁ, ἡ, Duodecim membris constans. Epiphan. vol. 1, p. 241, D: Τῆς Ἀληθείας σώματος δωδεκαμελοῦς.]

[Δωδεκαμερὴς, ὁ, ἡ, In duodecim partes divisus. Just. Mart. p. 507, D: Ἦν τὸ δωδεκαμερὲς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπαγγελλόμενον δρᾶμα. Hase.]

Δωδεκάμηνος, ὁ, ἡ, Qui duodecim mensium est: δ. χρόνος, Tempus duodecim mensium, Bis seni menses, i. e. Annus. [Pindar. Nem. 11, 11: Τέλος δ. Clementina Epit. De rebus Petri p. 763: Δώδεκα μαθηταὶ τὸν τοῦ ἡλίου δωδεκάμηνον φέροντες ἀριθμόν. G. D.] || Δυωδεκάμηνος pro eodem, ut δ. παῖς Hesiodo [Op. 750], Puer duodecim mensium. || Δυοδεκάμηνος, Qui duodecim mensium est. [Forma vitiosa. Δυοκαιδεκάμηνος Soph. Trach. 648: Δ. χρόνον ἀμμένουσαι.]

Δωδεκαμήχανος, ὁ, ἡ, Duodecim instructus machi-

nis. Ita cognominata fuit quædam Cyrene meretrix, διὰ τὸ ιϐ′ σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν, schol. Aristoph. et post eum Suid. [et similiter Hesych.]: necnon et ipse Comicus, Ran. [1327] : Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης ποιῶν [μελοποιῶν], pro μελοποιῶν ἀνὰ τὰς ιϐ′ Κυρήνης αἰσχρὰς μηχανάς· alludens sc. ad hæc verba Eur. Hypsipyle, Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον [ἄντρον ap. schol. Aristoph.]. Suid. addit, dici etiam ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρωμένων. [Schol. Arist. Pac. 792 : Ξενοκλῆς δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασι. Πλάτων Σοφισταῖς, Ξενοκλῆς ὁ δωδεκαμήχανος. Hemst.]

[Δωδεκαμνιαῖος, αία, αῖον, Qui duodecim minarum est. Hesych. : Πέλεκυς, ... σταθμίον ἑξαμνιαῖον ἀρχαῖον, οἱ δὲ δωδεκαμνιαῖον. « Hoc est ἑξαμναιαῖον ... δωδεκαμναιαῖον. » Lobeck. ad Phryn. p. 554.]

Δωδεκάμοιρος, ὁ, ἡ, In duodecim partes divisus, Epigr. [Antiphili in Anth. Pal. 7, 641 : Σῆμα δυωδεκάμοιρον ἀφέγγεος ἠελίοιο. Quia diei noctisque tempora apud veteres in duodecim partes distributa erant. Jacobs.]

[Δωδεκάμορφος, ὁ, ἡ, Duodecim figuras habens. De dodecaedro Olympiodor. ad Plat. Phæd. p. 110, B, ap. Wyttenb. p. 306. G. Dind.]

[Δωδεκάμοχθος, ὁ, ἡ, Qui duodecim labores exantlavit. Δ. Ἡρακλῆς ap. Joann. Lyd. De mens. p. 222 ed. Roeth. G. Dind.]

[Δωδεκάνησος, ἡ, Duodecim insulæ (Cyclades). Theophan. an. 12 Nicephori, et Cedrenus p. 479 : Κατὰ τὴν δωδεκάνησον. Theophan. an. 1 Constantini et Irenes : Τῆς δωδεκανήσου. Anon. de bellis Francorum in Morea : Ὅλην τὴν δωδεκάνησον. Ducang.]

[Δωδεκάπαις, αιδος, ὁ, ἡ.] Δυωδεκάπαις, Duodecim filios habens, Epigr. [Theodoridæ in Anth. Plan. 4, 132 : Δυωδεκάπαιδα λοχείην. Tzetz. Hist. 4, 417 : Νιόβη ... μήτηρ δ. Constant. Man. Chron. p. 21, A : Ὁ δ. Ἰακώϐ.]

[Δωδεκάπαλαι, Duodecies pridem, i. e. Jam dudum. Vox comica ap. Aristoph. Eq. 1154, ubi Cleoni dicenti τρίπαλαι κάθημαι, Isiciarius respondet, Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι καὶ χιλιόπαλαι καὶ πρόπαλαι παλαίπαλαι. G. Dind.]

Δωδεκάπηχυς sive Δυωδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui duodecim cubitorum est. [Philostr. p. 152 : Δωδεκάπηχυς ἐφάνη μοι τὸ μέγεθος (Ἀχιλλεύς). Kall. Athen. Mechan. p. 5, F. Hecatæus ap. Euseb. Pr. ev. p. 408, B : Βωμὸς ... πλευρὰν δὲ ἑκάστην εἴκοσι πηχέων, ὕψος δωδεκάπηχυ. Hase.]

[Δωδεκαπλάσιος, ία, ιον, Duodecuplus. Plut. Mor. p. 1028, C.]

[Δωδεκαπλοῦς, ῆ, οῦν, Duodecuplus. Pappus Alex. p. 609. Cramer.]

[Δωδεκάπολις, εως, ὁ, ἡ, Duodecim urbibus constans. Herodot. 7, 95 : Οἱ δυωδεκαπόλιες Ἴωνες. Schol. Platon. p. 50 : Νηλεὺς τῆς δωδεκαπόλεως Ἰωνίας κτιστὴς ἐγένετο. Schæf.]

Δωδεκάπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui duodecim pedum est. Olim συνετίθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκάποδος, Hesych. [Cujus l. integer hic est : Δωδεκάποδος· οὕτως ἔλεγον ἐλλειπτικῶς, στοιχείου ἢ σκιᾶς. Οὕτως γὰρ συνετίθεντο ... δωδεκάποδος, ὡς νῦν πρὸς ὥρας. φασί. Sic Menander ap. Athen. 6, p. 243, A : Ὃς κληθείς ποτε εἰς ἑστίασιν δωδεκάποδος ὄρθριος πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδὼν ὡς ὑστερίζων. Add. Lex. rhet. p. 242, 11]: nam ex umbrarum ratione horas diei notabant : umbras autem pedibus metiebantur : unde et Lucian. Gallo dicit, Συνεχὲς ἐπισκοπῶν ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Veruntamen et δεκάπους σκιὰ præstitutam cœnæ horam indicabat, ut ex Aristoph. patet, Eccl. [652]: Σοὶ δὲ μελήσει ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

[Δωδεκαπρόφητον, τὸ, Duodecim prophetæ (i. e. duodecim prophetarum libri). Epiphan. vol. 1, p. 19, B; vol. 2, p. 162, B. G. Dindorf.]

[Δωδεκάπυλος, ὁ, ἡ, Duodecim portas habens. Jo. Malal. p. 49, 5 : Ἀμφίων κτίζει πόλιν ... δωδεκάπυλον. || Δωδεκάπυλον, τὸ, Ædificium in quod duodecim portis aditus patebat, Hierosolymis ab Hadriano conditum. V. Chron. Pasch. p. 254, A.]

Δυωδεκάριθμος, ὁ, ἡ, Duodecimus numero. Nonn. [Jo. 2, 67 : Δυωδεκάριθμος δμώστολος ... ὁδεύων ... ἑσμὸς ἑταίρων, i. e. Duodecim sodalium. ἄ]

[Δωδεκάρχης. V. Δωδεκάδαρχος.]

Δυωδεκάς, άδος, ἡ, Numerus duodenarius. [Paul. Silent. in Anth. Pal. 9, 782 : Ὡράων ἀμφὶ δυωδεκάδι. Anon. ib. 779 : Ὡράων ... ἐκ μονάδος μέχρι δυωδεκάδος. || Δωδεκάς. Plato Leg. p. 756, B : Βουλὴν δὲ εἶναι μὲν τριάκοντα δωδεκάδας. ||] Δυοκαιδεκάς, άδος, ἡ, Duodenarius numerus, Dionys. Areop. [Proclus in Euclid. 1, p. 48 : Ἡγεῖται γὰρ καὶ παρὰ τῷ Πλάτωνι δυοκαιδεκάδος ὁ Ζεὺς καὶ ἀπολύτως ἐπιτροπεύει τὸ πᾶν. Nicet. Paphl. Or. encom. p. 422, B : Τῆς τῶν ἀποστόλων δυοκαιδεκάδος. Qui alibi δωδεκάδα dicit. G. Dind.]

[Δωδεκάσειρος, ὁ, ἡ, Duodecim annulis constans. Pseudo-Chrysost. vol. 7, p. 514, 6 : Ποῖοι γὰρ ἀδελφοί, οἱ τὴν δωδεκάσειρον ἄλυσιν τῆς ἀδελφότητος ... διαρρήξαντες; Seager.]

[Δωδεκάσημος, ὁ, ἡ, Duodena tempora habens. Arist. Quintil. p. 34 et 36.]

[Δωδεκάσκαλμος, ὁ, ἡ, Duodecim remis instructus. Plut. V. Cæs. c. 38 : Πλοῖον τὸ μέγεθος δωδεκάσκαλμον.]

[Δωδεκάσκηπτρον, τὸ, Duodecim sceptra (i. e. duodecim tribus Israel). Clem. Rom. Ep. ad Cor. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 166. De quo usu voc. σκῆπτρον v. sub ipso.]

[Δωδεκάσκυτος, ὁ, ἡ.] Δ. σφαῖρα, Sphæra e duodecim coriis confecta. Plato in Phæd. [p. 110, B. Refertur ad δωδεκάεδρον, quod v.]

[Δωδεκαστάδιος, ὁ, ἡ, Qui duodecim stadiorum est. Strabo 13, p. 398 : Εἰ δωδεκαστάδιόν ἐστι τὸ μεταξύ. Boiss. Athen. 4, p. 152, D.]

[Δωδεκαστάσιος, ὁ, ἡ, Duodecim libras pendens. Plato Hipparch. p. 231, D : Ἀντὶ δωδεκαστασίου γὰρ διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.]

[Δωδεκαστέλεχος, ὁ, ἡ, Duodecim ramos habens. Figurate dictum de prole in Vita Nicolai Studitæ p. 948, C : Ἡ ἐκ τῆς ὀσφύος δ. τῶν τέκνων εὐημερία. G. D.]

[Δωδεκασύλλαβος, ὁ, ἡ, Duodecim syllabis constans. Schol. Hom. Il. E, 500 : Τοὺς δ. στίχους. Schæf.]

Δωδεκαταῖος, αία, αῖον, ut δ. θάπτεται, Die ab interitu duodecimo sepelitur. [Plato Rep. 10, p. 614, B : Μέλλων θάπτεσθαι δ. ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεϐίω. Theophr. H. Pl. 7, 1, 3 : Γήθυον δὲ (διαφύεται) δεκαταῖον ἢ δωδεκαταῖον. Theocr. 2, 156 : Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.] || Δυοδεκαταῖος [scriptura vitiosa], Duodecim dies natus [Hesiod. Op. 749 : Παῖδα δυωδεκαταῖον], Duodecimo die natus, Qui duodecimo die aliquid facit. || Δυωδεκαταῖος i. q. δωδεκαταῖος. [Orac. ap. Tzetz. Hist. 9, 497 et 892 : Οὔτε δυωδεκαταῖοι οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Elberl. Recte δυωδέκατοι apud alios scriptores hoc oraculum afferentes.]

Δωδεκάτη, ἡ, Festum quoddam Athenis, quod et Χοὰς [Χόας] vocabant, Hesych. [|| Δωδεκάτη ὥρα, Duodecima, officium ecclesiasticum. Athanas. De virgin. p. 1054 : Μνημόνευε τὴν δωδεκάτην ὥραν, ὅταν ἐν αὐτῇ καταϐέϐηκεν ὁ κύριος ἡμῶν εἰς τὸν Ἅδην. Vid. Gloss. med. Latin. in *Duodecima*. Ducang.]

Δωδεκατημόριον, τὸ, Duodecima pars. Plato Leg. p. 265 [8, p. 848, C] : Δωδεκατημόριον τοῦ ὅλου, pro Uncia, Bud. [Ib. 6, p. 771, B : Τοῦ παντὸς δωδεκατημόριον. || Δωδεκατημόριος, ὁ, ἡ, In duodecim divisus. Manetho 4, 167 : Δωδεκατημορίων ἄστρων, aliisque ll. Conf. Eustath. Opusc. p. 315, 40 : Συνεπιμερίζεται δὲ τοῖς δώδεκα μεγάλοις τμήμασι τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἃ κινούμενος ἥλιος καὶ παρελαύνων τὸ τοῦ ζωδιακοῦ λοξοῦ κύκλου δωδεκατημόριον ἕκαστον τέμνει.]

Δωδέκατος, η, ον, Duodecimus. [Hesiod. ap. Steph. Byz. s. v. Γερηνία : Δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Soph. Tr. 825 : Δωδέκατος ἄροτος. Et alii quivis. Plato Leg. 6, p. 758, B : Τὸ δωδέκατον μέρος. || Δωδέκατον i. q. δωδεκατημόριον. Strabo 2, p. 135 : Ὁ γὰρ θερινὸς τροπικὸς ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος ἑνὸς ζωδίου ἥμισυ καὶ δωδέκατον.] || Δυοδέκατος [forma vitiosa ap. Diog. L. 7, 149, aliosque. G. D.], Duodecimus, a cujus femin. Δυοδεκάτη, subint. ἡμέρα, est. [Etym. M. p. 294, 25 : Δυοδέκατος καὶ κράσει ... δωδέκατος.] || Δυωδέκατος, Duodecimus, Hom. [Il. A, 493 : Δυωδεκάτη γένετ' ἠώς· et alibi non raro. Hesiod. Op. 789 : Μηνὸς ... δυωδεκάτη. || Δυοκαιδέκατος. Hippocr.

p. 493, 46 : Μέχρι δυοκαιδεκάτης (ἡμέρης). Ib. l. 48, et p. 1210, F. Athen. 14, p. 654, C : Πτολεμαῖος ἐν τῷ δυοκαιδεκάτῳ τῶν ὑπομνημάτων. Diodori libro 12 præscriptum, Τάδε ἔνεστιν ἐν τῇ δυοκαιδεκάτῃ, ubi liber unus δωδεκάτῃ.] A

[Δωδεκάτροπος, ὁ, ἡ, Salmas. De anno clim. p. 187. Boisson.]

[Δωδεκαφόρος, ὁ, ἡ, Duodecies ferax, i. e. Singulis anni mensibus fructus ferens. Lucian. Ver. Hist. 2, 13 : Αἱ ἄμπελοι δωδεκαφόροι εἰσίν.]

Δωδεκάφυλλος, et Εἰκοσάφυλλος, et Ἑκατοντάφυλλος, ὁ, ἡ, Duodecim folia habens, Viginti s. Centum folia habens, Duodena folia habens, vicena, centena. E Theophr. affertur, δωδεκάφυλλα ῥόδα, Rosæ quibus duodena folia insunt : εἰκοσάφυλλα, Quibus vicena folia insunt : ἑκατοντάφυλλα, Quibus centena folia insunt, Centifoliæ, in H. Pl. 6, 6, [4].

[Δωδεκάφῦλον, τὸ, Duodecim tribus. Amphiloch. p. 168 (?). Kall. Lucas Actor. 26, 7. Clem. Epist. ad Cor. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 128 : Τὸ δ. τοῦ Ἰσραήλ. Adject. Orac. Sibyll. 3, p. 365 : Ἥνίκα δ' Αἴγυπτον λείψει...λαὸς ὁ δωδεκάφυλος. Ib. p. 268.] B

[Δωδεκάφωτα, τὰ, Duodecim luminaria, quæ in ecclesia accenduntur propter duodecim apostolorum chorum, in quorum medio eminet aliud sublimius in magni luminis Jesu Christi signum. Ita Symeon Thessalon. De templo : Τὰ δὲ δ. διὰ τὴν τῶν ἀποστόλων χορείαν etc. Ducang.]

[Δωδεκάχορδος, ὁ, ἡ, Duodecim chordas habens. Etym. M. p. 813, 44 : Δ. ὄργανον.]

[Δωδεκαχῶς, Duodecim modis. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 3, 1, de duodecim ἀεὶ particulæ formis : Λέγεται γὰρ δ.]

[Δωδεκάωρος, ὁ, ἡ, Qui duodecim horarum est. Sext. Emp. p. 664 : Ἡμέρα γὰρ ἡ καὶ ἰδιαίτερον νοουμένη καὶ δωδεκάωρος. Ibid. pag. extrema; et p. 673. Secundus Sent. p. 21=82 (636 Gal.) : Δ. διαδρομή. || Δωδεκάωρον, τὸ, Spatium duodecim horarum. Schol. cod. Paris. Apoll. Rh. 4, 961 : Τὸ διάστημα τῆς εἰαρινῆς ὥρας· τοῦτο δέ ἐστι τὸ δ. Δυωδεκάωρος Jo. Gaz. M. Tab. 1, 315, ab Cramero cit.] C

[Δωδεκετηρίς. V. Δωδεκαετηρίς.]

[Δωδεκέτης. Δωδεκέτις. Δωδεκετῶς. V. Δωδεκαέτης.]

Δωδεκεύς, εως, ὁ, Hesychio χοεύς, Congius, quoniam videlicet capit 12 cotylas Atticas.

[Δωδεκηΐς. V. Δωδεκαΐς.]

Δωδεκήρης, ὁ, ἡ, Duodecim remis agitatus. [Athen. 5, p. 203, D : Δωδεκήρεις δύο.]

[Δωδεκίς. V. Δωδεκαΐς.]

[Δωδεκόμφαλος, ὁ, ἡ. Inscriptio Athen. ap. Chandler. Marm. Oxon. 2, 21 : Πόπανον χοινικιαῖον δωδεκόμφαλον. Videtur placentam dicere, in qua expressa fuit τέλειος θυσία, quæ δωδεκηὶς dicitur. Schneid. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 482, 2, 11, 13, 17, 20, 24, 28, et Letronn. *Journal des Savants*, 1833, p. 693. Hase.]

[Δωδώ. Δωδών. Δωδωναῖος. Δωδωνεύς. V. Δωδώνη.]

Δωδώνη, ἡ, Dodona : urbs Thesprotiæ, in qua Jovis templum et oraculum erat et vaticina quercus : unde ipse Jupiter Δωδωναῖος dicitur, et fatidica illa quercus Δωδωναία : item χαλκεῖον [χαλκίον] Δωδωναῖον dicebantur Ærei quidam lebetes sese mutuo contingentes et ex ordine sonantes, si unus ex illis impelleretur : unde proverbio in loquaces dicitur et qui verborum finem invenire nequeunt : qua de re Suid. Ap. Herodot. etiam [2, 53], Δωδωνίδες ἱρῆϊαι, Sacerdotes Dodonæ. [De Dodona copiose dixit Stephan. Byz. in operis integri parte a Tennulio et Montefalconio edita, productis poetarum historicorumque testimoniis, unde nos ea tantum repetimus quæ ad illustrandas formas vocabuli ejusque derivata pertinent, omissa etiam duarum ejusdem nominis urbium distinctione, quarum altera Thesprotiæ (s. Molossidis), altera Thessaliæ fuit : v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 254 sq. Usitatissima forma nominis Δωδώνη est, velut ap. Hom. Il. B, 750 : Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο, frequens ap. Strabonem, Pausaniam, alios : rarior Δωδών, quam quod fluvio Epiri tribuere videtur Herodianus ἐν τῷ α' τῆς καθόλου ab Stephano memoratus, Δωδὼν ποταμὸς Ἠπείρου, librariorum errore factum, qui Eustathio quoque fraudem fecit ad Dionys. 428, non animadvertenti ποταμὸς ex πόλις esse corruptum. Recte autem Steph. Byz. monuit casus recti Δωδὼν exempla non magis inveniri quam quod ab eo derivandum foret adjectivi gentilis Δωδώνιος, sed obliquos tantum Δωδῶνος Δωδῶνι Δωδῶνα, quos Herodianus Sophoclis (Trach. 172 et ex fabulis perditis), Callimachi et Euphorionis auctoritate confirmaverat, quibus aliud addi potest de dativo exemplum Sophoclis ap. Jo. Alex. Τονικ. παραγγ. p. 12, 2. Nominativum Δωδὼ, per apocopen dictum pro Δωδώνη, ex Simia Rhodio memorat Strabo 8, p. 364, cujus versum apposuit Steph. : Ζηνὸς ἔδος Κρονίδαο μάκαιρ' ὑπεδέξατο Δωδώ, ubi pravo accentu Δώδω scribitur. Gentile est Δωδωναῖος, αία, αῖον, ut Ζεῦ Δωδωναῖε ap. Hom. Il. Π, 233, ubi a gramm. quibusdam, quorum opiniones Stephanus exponit, dubitatum fuit utrum sic, an Φηγωναῖε, an Βωδωναῖε scribendum esset. De quo conf. quæ s. v. Βωδώνη dicta sunt. Δωδωναῖον χαλκίον ex Menandri Ἀρρηφόρῳ memorat Steph.: de quo proverbio v. quæ Welcker. et Jacobs. collegerunt ad Philostr. Imag. p. 566, 567. Feminin. Δωδωνὶς, ίδος, ex Sophocle affert Stephan. : Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱρίας Δωδωνίδας, et ex Apoll. Rh. 1, 527 : Δωδωνίδος ... φηγοῦ. || Δωδωνεὺς Ζεὺς ap. Hesych., forma aliunde non cognita. G. Dindorf.]

[Δωδώνηθε, E Dodona. Callimach. Del. 284. Δωδώναθεν Pindar. Nem. 4, 86 : Δ. ἀρχόμενοι.]

[Δωΐα, ὁμοία, gl. obscura Hesychii, cui Is. Vossius aliam contulit, Δωαὶ, δικαίως, ὁσίως, similem alii, qua δοιαὶ δίκαι per βουλαὶ δύο explicantur.]

[Δωΐα et Δώιοι. V. Δῶοι.]

[Δῶλα, ῶτα, Aures, Κρῆτες, Hesych.]

[Δωλέννετος, ὑπόβλητος, Subditus, Hesych. Compositum ex δῶλος (i. e. δοῦλος) et ἐνίημι, ut animadvertit Albert. Itaque δωλένετος scribendum. G. Dindorf.]

Δωλοδομεῖς, Hesychio οἰκογενεῖς, Vernæ. Videtur sonare Servi, Famuli domestici, Dorice pro δουλοδομεῖς.

Δῶμα, τὸ, factum e δόμημα exemto μ et η cum ω per crasin concreto, Domus. [Hesych. : Δώματα, οἶκος, οἰκήματα, ταμιεῖα, οἰκοδομήματα. Δωμάτια τὰ αὐτὰ ὑποκοριστικῶς.] Hom. [Il. A, 222 : Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός· 600 : Θεοὶ ... Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες· E, 907 : Δῶμα Διὸς μεγάλοιο· N, 21 : Ἔνθα δέ οἱ (Neptuno) κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης χρυσέα. Δῶμ' Ἄϊδαο Od. M, 21 (ut ap. Soph. El. 110 : Ὦ δῶμ' Ἄϊδου καὶ Περσεφόνης, et Πλούτωνος δῶμα νέρτερον ap. Eur. Herc. F. 808).] Od. Δ, [46] : Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου· Il. O, [143] : Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός· Od. Δ, [811] : Πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. [Pindar. Pyth. 4, 95, de templo Delphico : Πολυχρύσῳ ἐν δώματι. Δῶμα Περσεφόνας Isthm. 8, 119. Herodot. 2, 62 : Λύχνα καίουσι περὶ τὰ δώματα κύκλῳ. Æsch. Sept. 479 : Λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός· Choeph. 966 : Πρόθυρα δωμάτων. De templo Eum. 242 : Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά· et Suppl. 291 : Κληδοῦχον Ἥρας δωμάτων. Soph. OEd. T. 71 : Πυθικὰ ... Φοίβου δώματα. Eur. Or. 1255 : Ἐπὶ δώμασι σταθείς. Non raro de conclavi majori ædium dicitur, ut Hom. Il. Z, 316 : Τέκτονες, οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν· et frequentius in Odyssea. Callim. H. in Cer. 64 : Τεύχεο δῶμα ... ᾧ ἔνι δαῖτας ποιησεῖς, Strue triclinium. || Ab Tragicis sæpe dicitur de Gente s. Familia. Æschyl. Ag. 1468 : Δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι· Eum. 354 : Δωμάτων γὰρ εἰλόμαν ἀνατροπάς. Soph. OEd. T. 1226 : Εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων. Πλούσια δώματα Eur. Hec. 624. Συμφορὰ δωμάτων Or. 61. || De tota urbe dixit Soph. OEd. T. 29 : Λοιμὸς ... ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον.] Ἐπὶ δωμάτων Matth. 10, [27], Beza interpr. Supra domos, i. e. in ipsis ædium tectis, ita fabricatis, ut in illis ambulare et versari possent : addens, δῶμα omnino esse i. q. οἶκον aut certe Partem domus, intra quam habitatur : sed particula ἐπὶ indicari, de qua parte domus agatur; non esse igitur opus, ut cum Erasmo δῶμα pro ὑπερῷον capiamus, aut τέγος, i. e. pro Suprema ædium parte, quum nulla id auctoritate probetur. Sed nec opus erit ut e VV. LL. interpretemur Tectum planum, s. Tecta solaria et meniana.

Et Δῶ etiam per apoc. [quod cum aliis exemplis ἀποκοπῆς memorarunt Aristot. Poet. c. 21, Strabo 8, p. 364] metri gratia, pro eodem. Hom. Il. T, [355]: Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ Ὤρχετο. [Pro δώματα dixit Hesiod. Theog. 933 : Ναίει χρυσέα δῶ δεινὸς θεός. Ex Latinis poetis imitatus Ennius dixit : *Tetendit endo suam do.*]

Δωμάτιον, τὸ, Domuncula, Hesych. et Suid. || Cubiculum, Thalamus. Plut. [Mor. p. 322, F] : Διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν Φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι, Per fenestram quandam delabi ad se in cubiculum, quam nunc Fenestellam portam vocant; Bud. Polit. interpr. etiam Tectum et culmen ap. Herodian. 1, [12, 16] : Ἀποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰσόδους, εἷς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. [Similiter Pollux 4, 129 : Διῆρες δωμάτιον, οἷον ἀφ' οὗ ἐν Φοινίσσαις ἡ Ἀντιγόνη βλέπει τὸν στρατόν. Δωμάτιον ὑπερῷον, Cubiculum superius, in Epist. ecclesiæ Smyrn. ap. Cotel. Patr. vol. 2, p. 197. G. D. Phrynich. p. 252 : Τὸ μὲν κοιτὼν ἀδόκιμον ... ἐπεὶ δωμάτιον (λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ) τὸν κοιτῶνα. Aristophan. Eccl. 8 : Κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων πειρωμέναισι· Lys. 160. Lysias p. 93, 18; Plato Rep. 3, p. 390, C; Dio Cass. 77, 2; Aristid. vol. 1, p. 313; Achill. Tat. 1, 6 (ἔνθα μοι καθεύδειν ἔθος). V. Ast. ad Theophr. p. 130. Δωμάτιον οἱ Ἀττικοὶ τὸν ἐφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον, Dorotheus in schol. Ven. Hom. I, 90, vel Porphyr. in schol. a Valcken. edito ad Ammon. p. 102. Lobeck. Xenoph. Eph. 2, 1 : Ἦκον εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα συνήθως ὑητῶντο· 5, 1, p. 88, 13 : Εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον. Schæf. Aristophan. Ran. 100 : Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον, αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα.]

[Δωματίτης, ὁ, Domesticus. Schol. Pind. Nem. 5, 82 : Θύουσιν Αἰγινῆται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ. Wakef. Ποσειδῶν δωματίτης, Pausan. 3, 14, 7. G. D.]

[Δωματῖτις, ἡ, Domestica. Æsch. Ag. 968 : Μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν.]

[Δωματοφθορέω, Domum perdo. Æsch. Ag. 948 ex conjectura Schuetzii : Πολλὴ γὰρ αἰδὼς δωματοφθορεῖν, ποσὶν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Libri σωματοφθορεῖν. Similiter οἰκοφθορεῖν dicitur.]

[Δωμάτόω, Domum exstruo. Æschyl. Suppl. 958 : Καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια, δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερὶ, i. e. domus mihi exstructa est.]

[Δωμάω. V. Δομέω.]

[Δώμησις. V. Δόμησις.]

Δωμητὺς, ύος, ἡ, Apparatus structuræ, κατασκευὴ Hesychio.

[Δωμήτωρ. V. Δομήτωρ.]

[Δωμὸς, Dor. pro ζωμός. Etym. M. p. 317, 1.]

[Δῶναξ. V. Δόναξ.]

[Δωνεττῖνοι, οἱ, Donettini, ἔθνος Μολοσσικὸν, Steph. Byz. additis duobus exemplis Rhiani.]

[Δῶοι, οἱ, Doji, gens Arabica, ejusque urbs Δώα, ἡ. Diodor. 5, 44, ubi accusativi sunt Δώους et Δῶαν, cum var. lect. δώους δωίους λώους et δώαν δωίαν λωίαν.]

[Δῶρα, τὰ, Dora, oppidum Phœniciæ. V. Δῶρος, ἡ.]

[Δῶρα, τὰ, Dora, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, καθὰ Στράβων ις' (p. 766) ... Ὁ νησιώτης Δωρίτης, ὡς τοῦ Στάγειρα Σταγειρίτης ... Εἰ δὲ τῷ τῆς χώρας τύπῳ χαρακτηρισθῆναι δεῖ, Δωρηνὸς, ὡς Σωφηνὸς, Ἀραξηνὸς, Νισιβηνὸς, Stephan. Byz. Ap. Strab. libri alii Δοράκτα. alii Δωράκτα. Ὀάρακτα Arrian. Indic. 37, 2. Ὀάραχθα Marcianus p. 21. Οὐόραχθα Ptolem. 6, 8. V. Tzschuck.]

[Δωράκινον, τὸ, Malum de genere Persicorum, de quo v. quæ HSt. s. v. Μῆλον dicit. De scriptura δωράκινα, δωρακινὰ, δωρακηνὰ, δοράκινα, δοράκια, ροδάκινα v. Niclas. ad Geopon. 10, 13, p. 669 et Goupyl. ad Alex. Trall. p. 828.]

[Δώραξ, σπλὴν ὑπὸ Μακεδόνων, Hesych.]

Δωρεὰ, ἡ, Donum, Munus. [Herodot. 3, 130 : Δαψιλεῖ δωρεῇ. Æsch. Prom. 619 : Οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί ; Soph. Aj. 1032 : Ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων. Plato Leg. 8, p. 844, D : Διττὰς ἡμῖν δωρεὰς ἡ θεὸς ἔχει χάριτος αὖτη.] Isocr. : Τῆς μεγίστης δωρεᾶς παρ' Ἑλλήνων τυχεῖν. [Et δέχεσθαι id. p. 122, A; διδόναι 100, D; λαμβάνειν 318, B; 382, C.] Dem. C. Mid. [p. 567 extr.] : Ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς παρεῖχον. Et [ib. p. 569, 26] : Ἔλαβον δωρεὰς, ὅτι τοὺς ὑβρίζοντας ἔπαυσαν. Et Æschin. [p. 90, 4], δωρεὰς εἴς τινα ἀποθέσθαι. Plut. : Ἐπαγγείλασθαι δωρεάς. Athen. : Ἐδίδου δωρεὰς ἀπροσδοκήτους. [Hesych. : Δωρεὰς, χάριτας. Idem, Δωρεαὶ, γραφαὶ, quod Albert. de tabulis ἀναθηματικαῖς accepit.] Et cum duplici accus., dat. personæ adjecto, ap. Plut. [Mor. p. 333, B; add. ib. F, et 331, E] : Ἑκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμψαντος· quod Lat. per dat. proferunt, Muneri dare, Dono dare, Muneri mittere, Dono mittere; ut Catull. : Sudaria Sætaba ex Iberis miserunt mihi muneri. Dem. C. Mid. [p. 569] : Οὐδενὶ τούτων πώποτε ἐδώκατε τὴν δωρεὰν ταύτην, οὐδ' ἂν δοίητε, ἐξεῖναι τοὺς ἰδίους ἐχθροὺς ὑβρίζειν αὐτῶν ἑκάστῳ ὁπότ' ἂν βούληται, Prærogativam. || Δωρεὰν, ἐς τὴν δωρεὰν, κατὰ δωρεὰν, Dono, Gratis. [Lysias p. 108, 33 : Δωρεὰν παρὰ τοῦ δήμου λαβὼν (τὸ χωρίον). Demosth. p. 394, 20 : Ἔδωκα δωρεὰν τὰ λύτρα. Polyb. 18, 17, 17 : Μηδὲν δωρεὰν πράττειν. Sæpissime apud recentiores; velut Jo. Malal. p. 302, 11; 345, 21. Ἐν δωρεᾷ Polyb. 23, 3, 4 : Προσένειμαν ἐν δ. τοὺς Λυκίους· 26, 7, 5 : Δεδομένοι οὐκ ἐν δ. Προῖκα per κατὰ δωρεὰν explicat schol. Platon. p. 331 Bekk. || Δωρεὰν, Frustra, Immerito. Job. 1, 9 : Μὴ δ. Ἰὼβ σέβεται; Ps. 34, 8 : Δ. ἔκρυψάν μοι διαφθοράν· ubi Symmachus ἀναιτίως posuit. Ezech. 16, 10 : Οὐκ εἰς δωρεὰν λελάληκα. Epist. ad Galat. 2, 21 : Χριστὸς δ. ἀπέθανεν. || Δωρεῶν pro δωρεῶν scriptum in monumento Attico ap. Bœckh. C. Inscr. vol. 1, p. 146, 37. Δωριὰς per δωρεὰς explicat Hesych.]

[Δωρεαστικῶς i. q. δωρεάν. Achm. Onirocr. p. 131, 31 : Τοῦνο ἔλαβε δ. ἀπὸ τοῦ βασιλέως. Hase.]

Δωρέω, Dono. Hesiod. Op. [81], de Pandora : Ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. [Pind. Ol. 6, 131 : Ἐδώρησαν θυσίαις Ἑρμᾶν εὐσεβέως. Antiattic. p. 90, 23 : Δωρῆσαι ἀντὶ τοῦ δωρήσασθαι, Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκῃ.] Et pass. [Herodot. 8, 85 : Χώρη οἱ ἐδωρήθη πολλή·] Soph. Aj. [1030] : Ἕκτωρ μέν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα, Ζωστῆρι πρησθεὶς, Baltheo, quo ab isto donatus fuerat. Plato Epist. [p. 314, D] : Μετρίως κεχρῆσθαί τε αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι δοκεῖς, Videris humane ipsis esse usus ac muneribus ab eis donatus. Id. Plato : Οὗ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν· quod Cic. ita reddidit, Quo bono nullum optabilius, nullum præstantius neque datum est mortalium generi, deorum concessu atque munere, neque dabitur. [Isocr. p. 45, D : Τὰ παρὰ τῆς τύχης δωρηθέντα. Epiphan. vol. 1, p. 402, B : Μισθὸν ἀφθόνως δωρηθησόμενον. G. D.] || Vox autem media [Hesych. : Δωρεῖται, χαρίζεται. Hom. Il. K, 557 : Θεὸς ... ἵππους δωρήσαιτο. Pind. Ol. 7, 4 : Φιάλαν δωρήσεται. Plato Euthyphr. p. 14, C : Οὐκοῦν τὸ θύειν δωρεῖσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς] ap. prosæ scriptores usitatior est; et construitur interdum cum dat. personæ et rei accus., interdum cum accus. personæ et dat. rei. [Herodot. 5, 37 : Τῷ Δαρεῖος Μυτιλήνην ἐδωρήσατο· 1, 54 : Δωρέεται δύο στατῆρσι ἕκαστον· 3, 130 : Ἐδωρέετο Δημοκήδεα δαψιλέϊ δωρεῇ. Æsch. Prom. 251 : Μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς· 780 : Δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι. Soph. El. 1383 : Τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί. Eur. Heracl. 1028 : Τὴν δὲ δὴ πόλιν χρησμῷ παλαιῷ Λοξίου δωρήσομαι. Plato Alcib. 2 p. 148, E : Πομπὰς πολυτελεστάτας ἐδωρούμεθα τοῖς θεοῖς. Ib. 149, C : Ἀναθήμασι δωρούμενοι τοὺς θεούς· et iisdem fere verbis Pausan. 5, 12, 5.] Xen. Cyrop. 8, [4, 24] : Τῷ δὲ Ὑρκανίῳ ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodot., δωρέομαί σε τούτοισι, His te dono. Et Plut. Oth. : Δωρησάμενος ἅπαντας κατ' ἄνδρα χιλίαις δραχμαῖς. At Eur., δωρέομαί σε τοῦδε, VV. LL. [E loco male intellecto Ion. 1534 : Πεφυκέναι μὲν οὐχὶ (φησί σε), δωρεῖται δέ σε αὐτοῦ (edd. vett. αὐτοῦ) γεγῶτα.] || Δωρύττομαι, Dorice pro δωροῦμαι, Dono. [Gregor. Cor. p. 294. Theocrit. 7, 42 : Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, ubi libri multi δωρήσομαι. Restituendum fortasse Aristoph. Eq. 1225 : Ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα κἀδωρυξάμαν, ubi κἀδωρησάμαν legitur. G. D.]

Δώρημα, τὸ, Quod donatum est, Donum, Munus. Aristot. Eth. 1, 9 : Εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι θεῶν ἐστὶ δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι. Sic Longin. [De subl. 34, 4] θεόπεμπτά τινα δωρήματα dixit. [Æsch. Prom. 626 : Ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος· Pers. 523 : Γῆ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα ἥξω

λαβοῦσα πέλανον. Soph. Aj. 662 : Ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα. Cum dat. Trach. 668 : Τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων. Eur. Hel. 889 : Δώρημα Κύπριδος. Epictet. ap. Stob. Flor. 2, 30, ab Hemst. cit. : Τοῖς τῶν μελισσῶν δωρήμασι γλυκάζοντα τὴν κατάποσιν.]

Δωρηματικὸς, ἡ, ὸν, Munificus. [Dionys. H. A. R. 8, 60 : Μεγαλόφρων τε καὶ δωρηματικός.]

[Δωρητὴρ, ῆρος, ὁ, Donator. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 6, 305 : Κακοῦ κακὰ δωρητῆρος δεξαμένα.]

[Δωρητικὸς, ἡ, ὸν, Munificus, (Donator, Gl.). Plato Soph. p. 223, C : Τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἴδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικὸν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν. Philo vol. 1, p. 254, 49 : Ἄφθονόν τε καὶ δωρητικὸν ἀρετὴ πρᾶγμα. Ib. p. 497, 29. Theodor. Prodr. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 440. G. Dindorf.]

Δωρητὸς, [ὁ, ἡ], Muneribus placabilis, Qui muneribus demulceri potest. Hom. Il. I, [522] : Δωρητοί τ' ἐπέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι, i. e. δώροις ὑπήγοντο, Eust. [Δώροις πειθόμενοι Hesych.] || Donatus, Dono datus. [Soph. OEd. T. 384 : Ἀρχὴν ... δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε.] Plut. Caio [Coriol. c. 16] : Σῖτος ἦκεν εἰς Ῥώμην πολὺς μὲν ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητὸς ἐκ Συρακουσῶν. Longin. [De subl. 9, 1, de felicitate ingenii a natura dati] : Εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν.

Δωριάζω, Dorias puellas imitor. Etymologo enim teste, mulier aliqua aut puella Δωριάζειν dicitur pro παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώματος, quoniam αἱ Δώριαι s. Δωρίδες κόραι ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες οὖσαι, παρέφαινον πολὺ τοῦ σώματος. Quod iisdem pene verbis Eust. [p. 975, 37] ex Æl. Dionysio refert, et confirmat cum Hesychio Suid., qui etiam addit Spartæ nonnunquam solitas τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι. [Mœris p. 126 : Δωριάζειν, τὸ παραγυμνοῦσθαί τινα μέρη. V. schol. Eur. Hec. 933, Eurip. Andr. 595. Pierson.]

Δωριᾶκὸς, ἡ, ὸν, Doriacus, ut ap. Thucyd. [2, 54] in oraculo : Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ, Bellum Doriacum s. Doricum.

[Δωριὰς, ἀδος, ἡ, Dorias, n. pr. servile. Antiphanes ap. Athen. 8, p. 338, E.]

[Δωρίδας, ὁ, Doridas, Propodæ filius, Corinthius. Pausan. 2, 4, 3.]

[Δωριεὺς et Δωριεῖς. V. Δῶρος.]

[Δωριεὺς, εως, ὁ, Dorieus, Anaxandridæ, Spartanorum regis, filius, ap. Herodot. 5, 41-45; 9, 10, Pausan. 3, 3 et 16. || Filius Diagoræ Rhodii. Thucyd. 3, 8; 8, 35 et 84. || Poeta cujus epigramma affert Athen. 10, p. 412, F. Alii alibi. G. Dind.]

Δωρίζω, Dorienses imitor, linguæ nimirum idiomate aut harmoniæ genere aut moribus. [Theocr. 15, 93 : Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ τοι, Δωριέεσσιν. Dio Chr. vol. 1, p. 61 : Δωρίζουσα τῇ φωνῇ. « Strabo 8, p. 333 extr. : Δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Demetr. Περὶ ἑρμην. § 181 : Διόπερ οὐδὲ ἐκωμῴδουν δωρίζοντες, ἀλλὰ πικρῶς ἠττίκιζον. Plut. Mor. p. 421, B : Πρὸς δ' ἐμὲ ἐδώρισεν μιμούμενος τοὺς διθυράμβους. » Scott. Hesych. : Δωρίζει, ὡς οἱ Δωριεῖς ἄδει. De forma passiva Apollon. De synt. 3, p. 277 : Διαθέσεων ἐνεργητικῶν ἐστι τὸ δωρίζω αἰολίζω καὶ τὰ παραπλήσια, ἀλλ' οὐ συστατὰ τὸ δωρίζομαι αἰολίζομαι· τό γε μὴν, αἰολίζεται Ἀλκαίου ποιήματα, δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος. Schneid.]

[Δωρικός. V. Δώριος. || N. pr. V. Δώριχος.]

[Δωρικτερὶς inter synonyma leontopetali ap. Dioscor. 3, 110. Boisson.]

[Δωρικῶς. V. Δώριος.]

[Δώριλλος. V. Δόριλλος.]

[Δωρισμαῖος, αία, αῖον, Gratuitus, Gl. Cyrill. Hieros. p. 139. Kall.]

[Δωρίμαχος. V. Δορίμαχος.]

[Δώριον, ἡ, Dorium, Danai filia, ap. Apollodor. 2, 1, 5, p. 123.]

[Δώριον, τὸ, Dorium, πόλις τῆς Πύλου, Hesych. De qua v. Steph. Byz. Memoratur ab Homero Il. B, 594, Pausan. 4, 33, 7. || Mons Elidis, Pausan. 6, 3, 16.]

Δώριος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ], et Δωρικὸς, ἡ, ὸν, Dorius, Dorieus : Qui vel qualis Dorum s. Dorieusium est [Pindar. Ol. 3, 9 : Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ· 1, 24 : Δωρίαν φόρμιγγα· fr. 201 : Δωρίαν κέλευθον ὕμνων· Pyth. 1, 125 : Τεθμοῖσιν ... Δωρίοις. Δώριος χορεία Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, F. Δώριος ἁρμονία Aristot. Polit. 3, 3] : ut, quum Athen. 14, [p. 624, D] scribit Δώριον ἁρμονίαν vocatam fuisse τὴν ἀγωγὴν τῆς μελῳδίας, ἣν οἱ Δωριεῖς ἐποιοῦντο. [Δώριος μελῳδία ib. p. 635, D.] Sic ap. Suid. Δώριος αὔλησις : quam esse mediam dicit inter Phrygiam et Lydiam : alii σεμνὴν et ἄθρυπτον : unde et Aristot. Polit. 8 [prope fin.] ait τὰ Δώρια μέλη πρέπειν παιδεύεσθαι μᾶλλον τοῖς νεωτέροις. [Δώριον αὔλημα Pausan. 9, 12, 5.] Sic Δώριος τόνος ap. Plut. De musica [p. 1134 et sqq. sæpe] : et proverbialiter ap. Suid., ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. Sed et Δώριοι, ac Δωρίωνες, dicuntur Dori posteri et Dorii incolæ, ut tradit Steph. Byz. [Δωρικὸν ἔθνος Herodot. 8, 43. Ἄργος τὸ Δωρικὸν Soph. OEd. C. 1301. Δωρικοῖσι πέπλοισι Æsch. Pers. 183. Δωρικὴ κοπὶς Eur. El. 836, quam ib. 819 Δωρίδα nullo addito substantivo vocat.] Item Δωρικὰ προσκεφάλαια ap. Athen. 6, [p. 255, E], Dorica pulvinaria. Et Δωρικὴ ὅπλισις [apud Hesych.], Dorica armatura, Quali Dores utebantur. [Δωρικαὶ τρίγλυφοι ap. Eur. Or. 1372. Δωρικὸς κίων Pollux 7, 121. || Adverb. Δωρικῶς usitatissimum grammaticis, velut schol. Lycophr. 9, 502.]

[Δωρίππη, ἡ, Dorippe. Schol. Apoll. Rh. 1, 118 : Ἕλληνος τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης. Sic cod. Paris. Vulgo Δορίππης. Δωρίππη, uxor Anii, ap. Tzetz. ad Lycophr. 570. Etym. M. p. 293, 36 : Δωρίππη, ἡ μήτηρ τῶν οἰνοτρόπων. Ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ ὑπὸ ληστῶν αὐτὴν ληφθεῖσαν ἀπὸ Θράκης δοθῆναι Ἀνίῳ τῷ ἱερεῖ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος ἀντὶ ἵππου δῶρον.]

Δωρὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἡ Δώριος, ἡ Δωριακὴ s. Δωρική : ut Δωρὶς ἐσθὴς ap. Herodot. [5, 88], Dorica vestis. Et Δωρὶς ὅλπη ap. Theocr. [2, 156.] Sic ἡ Δωρὶς διάλεκτος ap. gramm. et scholl. Dorica lingua, Idioma illud Græcæ linguæ, quo Dores usi sunt. Neenon Δωρὶς γυνὴ, Dorica femina. [Δ. κόρα Eur. Hec. 934.] Plut. : Δωρίδος ἐκ μητρός. Et ἡ Δωρὶς, sc. γῆ vel χώρα, Ager Doricus, Regio Dorica. [Pindar. Nem. 3, 5 : Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν. Soph. OEd. C. 695 : Τᾶ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος, i. e. Peloponneso. Δωρὶς λόγχη Æsch. Pers. 817. Δ. πόλις Eur. Ion. 1590. Δ. ἁρμονία Pollux 4, 65. Vocativ. Δωρὶ Κόρινθε Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 151.] Alioqui Δωρὶς substantive dicitur etiam Doricus culter eviscerandis excoriandisque victimis accommodus : Eur. El. [819] : Ὁ δ' εὐκρότητον Δωρὶδ' ἁρπάσας χεροῖν. [Conf. Δορὶς et Δωρικός.] || Item Doris dicta herba quædam. Plinio enim teste 22, 20, ἡ ψευδάγχουσα a nonnullis Δωρὶς appellatur : teste Paulo τὸ ἔχιον s. ἀλκίβιον. || Est vero et Nympha quædam [Oceani filia] Δωρίδος nomine celebrata ab Hesiodo Theog. [241, Apollodor. 1, 2, p. 9. Nerei filia ap. Hom. Il. Σ, 45. || Δωρὶς Locrensis, mater Dionysii junioris, ap. Athen. 12, p. 541, D, Ælian. V. H. 13, 10, Plutarch. V. Dionis c. 3. Aliæ in carminibus Anthologiæ. Nomen servile ap. Diphil. Athen. 3, p. 124, D. || Etym. M. p. 293, 34 : Δωρὶς, ὄνομα θεᾶς· διὰ τὴν γενομένην δωρεὰν τοῖς ἀνθρώποις.]

[Δωρίσκος. V. Δορίσκος.]

[Δωρισμὸς, ὁ, Dorismus. Demetr. Περὶ ἑρμην. § 180 : Πλατύτητα δὲ διὰ τὸν δωρισμόν. Schol. Aristoph. Av. 931 : Χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ τοῖς τοιούτοις δωρισμόν. Scott.]

Δωριστὶ, Dorum imitatione, Dorum modo, Dorum more, Dorice : ut, quum gramm. ποττὰν, et καττάδε tradunt Δωριστὶ dictum pro πρὸς τὴν, et κατὰ τάδε. Itidem ἡ Δωριστὶ ἁρμονία ap. Aristot. Polit. 8 [extr.], quam ab omnibus commendari ait ὡς στασιμωτάτην καὶ μάλιστ' ἦθος ἔχουσαν ἀνδρεῖον. Unde Plato Lachete [p. 188, D, et 193, D] : Οὐκ ἄρα που κατὰ τὸν σὸν λόγον Δωριστὶ ἡρμόσμεθα ἐγώ τε καὶ σύ· τὰ γὰρ ἔργα οὐ συμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις. [Rep. 3, p. 399, A : Δωριστὶ καὶ Φρυγιστί. Plut. Mor. p. 1134, A; 1136, D, F, et al.] At, quum Aristoph. Eq. [989] dicit Cleonem τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν, taxat eum ut δωροδόκον, alludens vocis similitudine ad τὰ δῶρα, ac Δωριστὶ dicens pro δωροδοκιστί. [Sequitur enim, Ὡς ἁρμονίαν ὁ παὶς οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν ἢν μὴ Δωροδοκηστί, quod in aliis libris δωροδοκιστὶ scriptum.]

Δωρίτης, ὁ, Munerarius, adj. sumtum, Muneralis. Plut. Præc. polit. [p. 820, C] : Οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην.

[Δωρίτης, ὁ, Dorites. V. Δῶρος, ἡ.]

[Δωρῖτις. V. Δῶρος, ἡ, in fine.]

[Δωρίχα, ἡ, Doricha, meretrix. Sappho ap. Strab. 17, p. 808, Posidipp. ap. Athen. 13, p. 596, C, Phot. Lex. p. 490, 6. G. Dindorf.]

[Δώριχος, ὁ, Dorichus, Syracusanus, legatus Dionysii, ap. Diodor. 14, 7. Nam sic corrigendum quod legitur Δωρικόν. V. quæ de hoc genere nominum dixerunt Koen et Bast. ad Gregor. Cor. p. 290-292. G. Dindorf.]

Δωρίων, ωνος, Dorio, nomen proprium [Orphei filius, ap. Proclum in Bekkeri præf. ad schol. Hom. p. I. Scriptor de piscibus, sæpissime memoratus] ap. Athen. [aliique ap. eundem.]

[Δωρίωνες. V. Δώριος.]

Δωροβόρος, ὁ, Donivorus, Qui dona quasi vorat, i. q. δωροφάγος, δωροδόκος, ex Hesiodo.

[Δωρογραφὴ scriptura vitiosa. V. Δῶρον.]

[Δωρόδειπνος, ὁ, Cibum ministrans. Voc. ab Athenæo fictum 15, p. 701, B : Παῖ δωρόδειπνε.]

[Δωροδέκτης, ὁ, Munerum acceptor. Job. 15, 34.]

Δωροδοκέω, Munera capio [Hesych. : Δωροδοκεῖν, δῶρα λαμβάνειν], Munera accipio corrumpentia et sordida. Dem. [p. 240 extr.] : Τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διεφθαρμένων ἐπὶ χρήμασι· De falsa leg. : Οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. [Ib. p. 427.] Et, Δωροδοκεῖ ἐπαυτοφώρῳ, Manifeste deprehenditur corruptus esse, Bud. [Male struxit verba p. 378, 12 : Οὐδέν ἐστιν ... ὅτι μᾶλλον ἐπ' αὐτοφώρῳ δεδωροδοκηκότ' αὐτὸν καὶ πεπρακότα πάντ' ἐξελέγξει· sic enim codd. Edd. vett. ὅτι μ. δεδ. αὐτὸν ἐπ' αὐτοφ. καὶ ...] Æschin., δωροδοκῶ παρὰ σοῦ. [Κατὰ τοῦ δήμου id. p. 78, 5.] Et Herodot. [6, 72] : Ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, Multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Lucian. [Demosth. encom. c. 44] : Πολὺ μᾶλλον ἔτι φυλακτέον μοι μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, Ne animam et salutem pro mercede libertatis proditæ et prostitutæ accepisse videar. Sic Aristoph. Vesp. [669] : Κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσι κατὰ πεντήκοντα τάλαντα ἀπὸ τῶν πόλεων. [Plato Rep. 9, p. 590, A : Χρυσὸν δωροδοκεῖ. || Munera do. Schol. Aristoph. Eq. 66 : Δωροδοκεῖ) δῶρα λαμβάνει. Τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ διδόντος. Hesych. : Δωροδοκεῖ, δίδωσι δῶρα. Schol. Plat. p. 84 : Δωροδόκοι καὶ οἱ δῶρα λαμβάνοντες καὶ οἱ δῶρα διδόντες. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῷ ἐπὶ τοῦ Ζελείτου Ἀρθμίου ἔφη δωροδόκος, ὅπερ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ δῶρα διδούς. Antiquissimum quod ferebatur hujus significationis exemplum Aristophanis Vesp. 675 : Τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν ὕρχας οἴνου, δάπιδας, τυρὸν, sustuli reposita codicis Veneti scriptura δωροφοροῦσιν. In l. vero Demosthenis p. 122, 23, quem in mente habuit schol. Platonis, δωροδοκοῦντας (nam sic, non δωροδόκους, legitur) vix aliter potest intelligi quam Dona dantes. Himer. Eclog. p. 28 : Οὐδὲ κατὰ τῶν πόλεων μόνον δωροδοκεῖ ... ὁ Φίλιππος. Non videtur tamen δωροδοκεῖν τινὶ dictum esse, sed solum δωροδοκεῖν τινά. G. Dind.] || Est etiam δεκάζω, Muneribus corrumpo. [Diodor. 13, 64 : Ἐρρύσατο χρήμασι τὴν ἰδίαν ψυχὴν καὶ πρῶτος Ἀθηναίων δοκεῖ δικαστήριον δωροδοκῆσαι· 16, 33 : Τοὺς Θετταλοὺς δωροδοκήσας. Epictet. 4, 1, 148 : Τῶν γραῶν ἐρῶντος καὶ τῶν γερόντων καὶ ἐκείνας ἀπομύσσοντος καὶ ἀποπλύνοντος καὶ δωροδοκοῦντος· nisi hic sine casu positum est, ut in l. Dem. G. D.] Diog. L. Xenocr. [4, 9] : Τοὺς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος· ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο. Bud. Δωροδοκοῦμαι i. q. δεκάζομαι, Accipio munera corrumpentia et sordida, Suscipio corruptoria, Bud. e Dem. De fals. leg. : Ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, Hæc supradicta Philippo condonarunt ab eo muneribus corrupti. Dinarch. C. Dem. [p. 98, 34] δωροδοκούμενον vocat Quod sordide acceptum est, Per corruptionem acceptum, τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. [Ὁ δεδωροδοκημένος ap. Polluc. 1, 179; 4, 35.] Et Æschin., Τὰ δωροδοκηθέντα σοι, Quæ muneribus corruptus fecisti; Dem., Δεδωροδόκηνται ταῦτα, Hæc sordidis corrupti muneribus fecerunt. [Polyb. 6, 56, 2 : Οὐδὲν αἴσχιον τοῦ δωροδοκεῖσθαι· 26, 3, 14 : Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ δωροδοκηθείς. Χρήμασι δωροδοκηθέντες Dionys. A. R. 4, 55 extr.; ubi cod. Vat. δεκασθέντες.]

Δωροδόκημα, τὸ, Quod sordide acceptum est, Per corruptionem acceptum, Munus quod sordide accipitur. Dem. [236, p. 2] : Κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων. Æschin. [p. 68] : Καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος, δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Ibid. : Τοὺς κοινωνοὺς τῶν δωροδοκημάτων αὐτῷ. [Et p. 63, 31; 84, 6. Pausan. 7, 12, 1, ab Hemst. cit. : Ὡς τὸ δωροδόκημα εἶχεν ἐν χειρί.]

[Δωροδοκηστί. V. Δωριστί.]

[Δωροδοκητέον, Munera accipiendum est. Tatian. Contra Græc. p. 144, D. Boisson.]

Δωροδοκία, ἡ, Munerum acceptio, Sordes; eo sensu, quo Ulpian. dicit, Si per gratiam aut sordes magistratus jus non dixerit. Æschin. [p. 62, 4] : Τούτων ἀπεστερήθη τε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην, καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας ἃς ἐδωροδόκησαν. Dinarch. C. Dem. [p. 96, 7] : Πότερον εἰσαγωγίμους τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἔξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, Sordes magistratuum, Bud. [Polyb. 5, 43, 6 : Τῆς τῶν προεστώτων εὐνοίας καὶ δωροδοκίας.] Plut. [V. Artox. c. 22] : Τιμαγόρου μὲν διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν. || Est etiam Crimen et judicium contra judices numarios et sordidos, ap. Lysiam, Bud. Comm. [Δωροδοκίας γραφή. V. Δῶρον.] || Ammonio [p. 46] non solum δώρων λῆψις, sed etiam δώρων δόσις : quomodo δωροδοκεῖν accipi modo vidisti. [Hesych. : Δωροδοκία, τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα.]

Δωροδοκιστὶ, vide Δωριστί.

Δωροδόκος, ὁ, ἡ, Qui munera capit, muneribus acceptis corrumpi se patitur, Sordidus. [Hesych. : Δωροδόχος, δεχόμενος δῶρα, quod δωροδόκος recte scriptum in Lex. rhet. p. 234, 22. Plato Rep. 3, p. 390, D, δωροδόκους ἄνδρας et φιλοχρημάτους conjungit. Polyb. 6, 9, 7.] Longin. : Ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Et Aristoph. [Eq. 403] δωροδόκοις πράγμασι, Rebus numariis et sordidis. [Immo δωροδόκοισιν ἄνθεσιν. Recte enim in recentioribus edd. distinctum : Ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι, δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ζῶν. || Qui munera dat. Lex. rhet. p. 242, 33 : Δωροδόκος, καὶ ὁ διδοὺς καὶ ὁ λαμβάνων. Similiter Timæus Lex. Plat. 91, aliique gramm. : v. Δωροδοκέω. Aretæus p. 67, 31 : Ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι, qui p. 30, 29 ἁπλοῖ et πολύδωροι dicuntur.]

[Δωροδοσία, Munerum largitio. Anast. Sin. Quæst. p. 132, 12. Hase.]

[Δωροδότης, ὁ, Munerum dator, Largitor. Meleager in Anth. Pal. 12, 49 : Λάθας δωροδότας Βρόμιος. Georg. Metrop. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1008, A : Ἀναξίαν τοῦ δωροδότου διαίρεσιν. G. Dind.]

[Δωροδοχεῖον, τὸ, Donorum receptaculum. Zonar. Lex. s. v. Κορβωνᾶς.]

[Δωροθέα, ἡ, Dorothea, n. pr. ap. Meleagr. Anth. Pal. 5, 198.]

[Δωρόθεος, ὁ, Dorotheus, n. pr. Eleusinius ap. Isæum p. 40, 13. || Atheniensis, legatus ad regem Persarum, Xenoph. H. Gr. 1, 3, 13. || Dorothei carmen de stellis edidit Iriart. Catal. p. 245. Alia hujus nominis, sat frequentis, exempla sunt in Anthologia. De scriptoribus qui Dorothei nomen gesserunt v. Fabricii B. Gr.]

[Δωροκλείδας, ὁ, Doroclidas, n. pr. in testamento Epictetæ ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 364. G. Dind.]

Δωροκοπέω, Munera prava offero; sic enim Eccles. [35, 11] exponi tradunt VV. LL. : 3 Macc. autem 1, Δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς, vertitur, Corrumpi moliendæ fugæ gratia. [Aq. Ezech. 16, 33 ; Ἐδωροκόπεις αὐτούς. Nam sic recte correctum est pro ἐδωροδότεις.]

[Δωροκοπία, ἡ, Corruptela muneribus. Aq. Deuter. 6, 17 et Prov. 6, 35.]

[Δωρολημπτέω, Munera accipio. Eustath. p. 91, 17 : Τὸ κακὸν τοῦ δωρολημπτεῖν. Pass. Constant. Man. Chron. p. 102, B : Οὐδὲ λαμβάνει πρόσωπον οὐδὲ δωρολημπτεῖται, Muneribus capitur.]

Δωρολήπτης, ὁ, Qui munera accipit, δωροδόκος. Proverb. 15, [27. Basil. Exhortat. p. 172, F ed. Bandur.

G. D. Vita Nili jun. p. 146, 17 : Ἅτε δωρολήπτου καὶ μισευλαβοῦς. Hase.]

[Δωρολῆψία, ἡ, Munerum acceptio. Dio Cass. 39, 55; Constit. Apost. p. 221, 227; Cyrill. Alex. In Es. 59, p. 831. Antiquius quam hos testes voc. esse ostendit Phryn. in Bekk. Anecd. p. 35, 2 : Δωρολῆψία· σημαίνει δὲ δωροδοκίαν.]

Δῶρον, τὸ, Donum, Munus, vox poetis et oratoribus communis. Plato De rep. 3, [p. 390, E, e poeta] : Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eur. Med. [960] : Πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος, Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Quo respexit Ovid. : Munera, crede mihi, placant hominesque deosque; Placatur donis Jupiter ipse datis. Et ἀγλαὰ δῶρα, Hom. Il. A, [213]. Apud Eund. δῶρον δέξασθαι, δ. ποτιδέγμενος, δ. ἕλοντο, δ. ὑποσχόμενοι μέγα, δῶρα οἰσέμεναι, δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι, δ. δοῦναι, δ. πόρωσιν, δῶρ' ἀποπέμψω. [Il. H, 482 : Ὕπνου δῶρον ἕλοντο· Γ, 54 : Δῶρ' Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη τό τ' εἶδος. Pindar. Nem. 8, 12 : Λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν Κυπρίας δώρων. Apud Hesiod. Op. 81 :] Δῶρον ἐδώρησαν. [Æsch. Sept. 625 : Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς· Ag. 91 : Πάντων δὲ θεῶν ... βωμοὶ δώροισι φλέγονται. Soph. Aj. 665 : Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Eur. Med. 618 : Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει. Δῶρα in appositione, Hom. Il. Υ, 268 : Χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο, aliique : v. Bernh. ad Dionys. p. 463. « Τὸ ὕδωρ τῇ Κασταλίᾳ ποταμοῦ δῶρον εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ, Pausan. 10, 8, 5, ex Alcæo. Sic Ægyptus δῶρον τοῦ ποταμοῦ, Herodot. 2, 5. Hemst. Δῶρον i. q. ἐντάφιον, Burmann. ad Vales. Emend. p. 220.] Apud oratt. et prosæ scriptt. δῶρα λαβεῖν καὶ διδόναι, ἄγειν, Auferre, et πέμψαι, Xen. Cyrop. 3 : Ἐν δὲ δῶρον ἄπειμι ἔχων παρὰ σοῦ. [Plato Leg. 10, p. 907, A : Τὸ δίκαιον προδιδόναι ἕνεκα δώρων.] At δώρων γραφὴ est Crimen sordium, s. munerum acceptorum, i. q. δωροδοκίας γραφή, s. δωροδοκία simpl. Æschin. [p. 87, 3] : Κἂν τοῖς δικαστηρίοις τοὺς [μὲν τὰς] τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε, Qui sordium manifesti sunt, inquit Bud., i. e. ὁπότε τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, Harpocr., κατὰ τοῦ ἐπὶ δώροις δικάσαντος, Pollux [8, 42]. Pro quo Δωρογραφὴ perperam una voce apud Suidam scribitur. Apud Plut. tamen Pericle [c. 10] δώρων δίωξις exp. Actio ambitus : ubi de pecuniis in ambitu magistratus datis intelligendum foret. [Harpocr. : Δώρων γραφή· ὁπότε τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῶς ἐλέγετο, δωροδοκίας τε καὶ δώρων γραφή. Δείναρχος οὖν λόγον μέν τινα ἐπέγραψε κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας, ἐν δὲ τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας πολλάκις ὀνομάζει τὴν τῶν δώρων γραφήν. Quo refutatur Lex. rhet. p. 237, 3 : Δ. γρ., ὁπότε κρίνοιτό τις ἢ δῶρα δοὺς ἢ λαβών, δικαστὴς ἢ κατήγορος, ἵνα καθυφῇ, ἢ ἄρχων ἢ ῥήτωρ ἐν τῇ πολιτείᾳ, οὕτως ἐκρίνετο καὶ ἀπεφέρετο κατ' αὐτοῦ δώρων γραφή. Σημειωτέον δὲ ὅτι οὐ δωροδοκίας ἡ γραφή, ἀλλὰ δώρων. Δώρων ἑλεῖν Aristoph. Nub. 591. Δώρων ἁλῶναι Themist. Or. 8, p. 116, D. || Δῶρον apud scriptores ecclesiasticos, Sacra eucharistia, Sacrificium, Hostia sacra, Oblatio. V. exx. ab Suicero et Ducangio allata.]

Δῶρον, τὸ, Palmus; quam signif. licet Plin. primariam esse velit, nos tamen secuti grammaticos sumus, δῶρον in priore illa signif. a δίδωμι derivantes, ut Donum a Do ap. Lat., nisi forte et hoc δῶρον a δίδωμι quoque dictum velimus, quoniam eo donemus id, quod donamus. Plin. 35, 14 : Græci antiqui δῶρον Palmum vocabant : et ideo δῶρα Munera, quia manu darentur. Vitruv. 2, 3 nobiscum facere videtur : Δῶρον autem Græci appellant Palmum, quod munerum datio Græce δῶρον appellatur; id autem semper geritur per manus palmum. [Hesych. : Δῶρον, παλαιστή. Ἔνιοι τετραδάκτυλον, καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν. Ἑκαιδεκάδωρα δέ, ἑκκαίδεκα παλαιστῶν.] Nicander Ther. [348] : Ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν. Intelligi autem volunt Palmum minorem, qui quaternum digitorum esset, i. q. παλαιστὴ s. παλαιστής, s. τρίτον σπιθαμῆς, Eust.

Δωροξενία, ἡ, Quum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens calumnias effugit. [Hesych. : Δ., τὸ ἐπὶ ξενίαν καλούμενον ἀποφυγεῖν δῶρα δόντα. Sim. Lex. rhet. p. 238, 24; 240, 32. Ex Lysiæ Oratione contra Niciam memorat Harpocr.] Aristot. in Athen. Rep. [ap. Harpocr. et Phot. Lex. p. 390, 10] : Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτούς, ὧν παράστασις τίθεται, ξενίας, ἢ δωροξενίας, ἂν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ συκοφαντίαν. Unde Pollux [8, 44] : Ξενίας καὶ δωροξενίας γραφὴ καὶ δίκη κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων, ἂν διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας, seu, εἴ τις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι. Δωροξενίας νόμος, Hyperides [ap. Harpocrat.].

Δῶρος, ὁ, Dorus, filius [Hellenis, frater] Xuthi : a quo Δώριον dictum Oppidum quoddam Peloponnesi : cujus Incolæ, Posteri et Nepotes Dori, vocantur Δωριεῖς, Lat. Dorienses et Dores. [V. Steph. Byz. s. v. Δώριον, Herodot. 1, 56, et quæ Heyn. collegit ad Apollodor. vol. 2, p. 40, Mueller. Dor. vol. 1, p. 39. Dorum Xuthi filium vocat Eurip. Ion. 1590 : Ξούθῳ δὲ ... γίγνεται ... Δῶρος μὲν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται πόλις (regio circa Parnassum).] Hom. Od. T, [177] : Δωριέες τε τριχάϊκες δῖοί τε Πελασγοί· a nom. sing. Δωριεύς. [Pind. Ol. 8, 40 : Δωριεῖ λαῷ· Pyth. 8, 29 : Δωριεῖ κώμῳ. Thucyd. 1, 12 : Δωριῆς ... ξὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον. || Δωριῆς, οἱ, Lacedæmoniorum metropolis. Thucyd. 1, 107 : Φωκέων στρατευσάντων ἐς Δωριᾶς, τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν, Βοιὸν καὶ Κυτίνιον καὶ Ἐρινεόν· 3, 92 : Ξυνεπρεσβεύοντο δὲ αὐτοῖς καὶ Δωριῆς ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων. || Δωριεῖς, i. q. Δωρῖται. V. Δῶρος, ἡ.]

[Δῶρος, ὁ, Dorus, n. pr. Thessalus, Thucyd. 4, 78. || Atheniensis ap. Athen. 13, p. 563, F. || Inscr. ap. Caylum *Recueil d'Ant.* vol. 1, tab. 56 : Δῶρος Ῥόδιος ἐποίησεν. G. Dindorf.]

[Δῶρος, ἡ, Dorus, et Δῶρα, τὰ, Dora, oppidum Phœniciæ, de quo Steph. Byz. : Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· « Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρος, νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται. » Καὶ οὕτως Ἰώσηπος αὐτὴν καλεῖ ἐν ε' τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας (ubi Δώρων et Δώροις) καὶ ἐν δ' (ubi ἐν πόλει Δώρῳ et εἰς τὴν Δῶρον). Καὶ Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν γ' Φοινικικῶν· « Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα κεῖται βραχεῖα πολίχνη, Φοινίκων αὐτὴν οἰκούντων ... ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα καλοῦντες. » Οἱ δ' Ἕλληνες ἄχρι (corrige χάριν) τοῦ τῆς φωνῆς εὐπροφόρου καλεῖν ἀρκοῦνται Δῶραν (alii libri Δῶραν : scrib. Δῶρα) τὴν πόλιν. (Apparet ex his Δῶρα Græcum esse oppidi istius nomen, Phœnicium vero non Δῶρα fuisse, sed aliud quod minus Græce sonaret. Perabsurdum est enim quod Claudius secundum vulgatam scripturam dicit, Δῶρα, τὰ, vocabulum quam maxime Græcum, in Δῶρα, ἡ, vocabulum non Græcum, a Græcis esse mutatum facilioris pronuntiationis gratia.) Καί τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι. Καὶ Ἀρτεμίδωρος Δῶραν (scr. Δῶρα) τὴν πόλιν οἶδεν. (Sequuntur Artemidori verba in quibus nominativus est Δώρα, quod in Δῶρα mutandum. Tum adjungit Apollodori, Alexandri, aliorum exempla de feminino Δῶρος.) Τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης, ὃ καὶ τκῖς δύο καταλήξεσιν ἀναλογεῖ, τῇ μὲν Δώρα (scr. Δῶρα) Δωρίτης, ὡς Στάγειρα Σταγειρίτης, τῆς δὲ Δῶρος ὁμοίως Δωρίτης, Σκίρος (scr. ὡς Σκίρος) Σκιρίτης ... Παυσανίας (?) δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ τῇδε γράφων, « Τύριοι, Ἀσκαλωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται. » (Δωριέων in epistola Publii Petronii ap. Joseph. A. J. 19, 6, 3, sed, quod animadvertit Spanhemius, errore librarii pro Δωριτῶν, quod aliquoties ibidem legitur.) Ὥστε παρὰ τὴν Δῶρον τὸ Δώριος εἶναι, οὗ ἂν εἴη ὁ Δωριεύς ... Ἔστι καὶ Καρίας Δῶρος πόλις, ἣν συγκαταλέγει ταῖς πόλεσι ταῖς Καρικαῖς Κρατερὸς ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων γ'. Inde ductum gentile Δωρῖτις, ἡ. Templum Ἀφροδίτης Δωρίτιδος apud Cnidios memorat Pausan. 1, 1, 3. G. Dind.]

[Δωροτελέω, Munera solvo. Orac. Delphicum ap. Demosth. p. 1072, 26 : Θύειν καὶ δωροτελεῖν κατὰ πάτρια.]

Δωροφάγος, Donivorus, i. q. δωροβόρος. Hesiod. Op. [219] : Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ἧ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Et [262] : Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους, Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε. [Polyb. 6, 9, 7 : Δωροδόκους καὶ δωροφάγους.]

Δωροφορέω, Munera fero s. offero. [Hesych. : Δωροφορεῖ, δῶρα προσφέρει. Aristoph. Vesp. 675 ex cod. Ven. : Τούτοισι δὲ δωροφοροῦσιν ὕρχας οἴνου, ubi vulgo δωροδοκοῦσιν. Plato Euthyphr. p. 14, E : Δωροφορεῖν

διδόντα τῳ ταῦτα ὧν οὐδὲν δεῖται· Phædro p. 266, E : Δωροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσι. Polyb. 2, 19, 1, ex emend. Casauboni : Δωροφοροῦντες (libri δορυφοροῦντες) καὶ προτιθέμενοι τὴν συγγένειαν. Pollux 2, 46 : Τὸ ἧπαρ καὶ ἡ καρδία τῷ ἐγκεφάλῳ δωροφοροῦσι τὴν τροφήν.] Greg. Natal. Christi : Καὶ μετὰ Μάγων δωροφόρησον χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. Idem, de luxu loquens : Μὴ γῆ καὶ θάλασσα τὴν τιμίαν ὑμῶν κόπρον δωροφορείτωσαν. [Sæpissime utuntur hoc verbo scriptores ecclesiastici. Eustath. Opusc. p. 360, 70 : Θάλαττα ... ἰχθύας δωροφορήσει.]

[Δωροφόρημα, τό, Munerum oblatio. Constant. Man. Chron. p. 8. Boissox.]

[Δωροφορητέον, Munera ferendum. Andr. Cret. p. 3. Kall.]

Δωροφορία, ἡ, Munerum oblatio. [Pollux 4, 47. Alciphro 1, 6 : Ὑπερβαίνων τὰς ἁλιευτικὰς δωροφορίας. Ducas Hist. Byz. p. 193, B. G. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 725, A : Δωροφορίας ἐπαγγελία. Hase.]

[Δωροφορικός, ἡ, ὁν, Munera ferens. Plato. Soph. p. 222, D : Τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρνευτικόν τί ἐστι, τὸ δὲ δωροφορικόν. Hesych. : Δωροφορικὴ ἐσθὴς οὕτω λέγεται ἣν βασιλεὺς Περσῶν δωρεῖται. Δωροφορικὴν στολὴν dicit Ælian. V. H. 1, 22, ubi de muneribus agit quæ Persarum reges legatis largiri solebant. Vitiose libri plures δορυφορική. Θυσίαι δωροφορικαὶ ap. Suid. s. v. Θυσία.]

Δωροφόρος, ὁ, ἡ, Dona ferens. [Pindar. Pyth. 5, 116 : Ἄνδρες δωροφόροι.] || Maryandeni [Mariandyni] autem ap. Euphorion. [Athen. 6, p. 263, D] : Δωροφόροι καλέονται [καλεοίαθ'] ὑποφρίσσοντες ἄνακτας, quoniam, quum ipsi sibi præesse non possent, Heracleotis se subjecerunt, polliciti perpetuo se eis θητεύσειν, si necessaria sibi ab eis suppeditarentur, Athen. [l. c.] e Posidonio. Callistr. autem ap. Eund. δωροφόρους vocatos eos scribit ad mitigandum acerbiusculum οἰκετῶν nomen : sicut Spartiatæ ἐπὶ τῶν Εἱλώτων fecerint, Thessali ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, Cretenses ἐπὶ τῶν Κλαρωτῶν. [Pollux 3, 83 : Μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων οἱ ... Μαριανδυνῶν δωροφόροι. Hesych. : Δωροφόρους, τοὺς οἰκέτας Μαριανδυνοί.]

[Δωρύττομαι. V. Δωρέω.]

[Δωρὼ, οῦς, ἡ, Doro. Aristoph. Eq. 529 : Ἆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε· ubi schol. : Κρατίνου μέλους ἀρχή. Σκώπτων δέ τινα ἐκεῖνος δωροδόκον καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν. Hesych. : Δωροῖ συκοπέδιλε· παρῳδεῖται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων.]

Δῶς, poet. indecl. i. q. δόμα s. δόσις, Donum, Donatio. Hesiod. Op. [354] : Δῶς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.

[Δωσείω. V. Δοσείω.]

[Δωσιάδης, ὁ, Dosiades, scriptor Κρητικῶν ap. Athen. 4, p. 143, A; 6, p. 264, A. || Alius cujus duo poematia supersunt aræ formam exprimentia in Anth. Pal. 15, 25 et 26. Lucian. Lexiph. c. 25 : Ὁ Δωσιάδου βωμὸς καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος.]

Δωσιάραις, Hesychio κακὰ διδούσαις [codex κακοδιδούσαις], Mala s. Dira dantibus, Malorum s. Dirorum datricibus.

[Δωσίδας, ὁ, Dosidas. Zonar. Lex. p. 587 : Δωσιάδης καὶ Δωσίδας, ὀνόματα κύρια.]

Δωσίδικος vel Δοσίδικος, ὁ, est Budæo Qui dat pœnas, vel potius Qui judicio se permittit : ap. Herodot. 6, [42] : Ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, Ut juri essent obnoxii, et a mutua vi et rapinis abstinerent, Cam. [Polyb. 4, 4, 3 : Ἐὰν μὴ ... περὶ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους (codd δοσιδίκους) παράσχῃ τοὺς ἠδικηκότας. Inscr. Ægypt. anni 146 a. Chr., ap. Letronn. *Journal des Savants, juin* 1833, p. 330 : Παρ' ἀνδρὶ ἀξιοχρέῳ καὶ δωσιδίκῳ.] Idem δωσίδικοι e Suida interpr. A quibus pœna exigitur. Animadvertendum autem cum ω scribi ap. Suid., quam solam scripturam admittendam puto.

[Δωσίθεος, ἡ, Deum dans. Anon. Hymn. in Virg. 5. || Δωσίθεος, ὁ, Dositheus. V. Δοσίθεος.]

[Δωσίπῡγος, ἡ, Anum præbens, Copiam sui faciens. Suid. : Δωσίπυγος. « Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν. » Ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δωσιπύγου. Quod δοσιπύγου scriptum ap. eund. s. v. Ἀφελὴς et ap. schol. Aristoph. Eq. 524. De utraque forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 770.]

Δώσων, ὁ, Qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat : atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. [V. Coriol. c. 11. Etym. M. p. 294, 2.] Vide Erasm. Prov. s. Dosones.

[Δωτάδης, ὁ, Dotades, Δώτου υἱὸς, ὁ Αυκάμβας, Hesych. Dotadas Isthmii filius, Messeniorum rex, ap. Pausan. 4, 3, 10. Conf. Δοτάδης. G. Dindorf.]

[Δώτειρα. V. Δότειρα.]

Δωτὴ, Hesychio τορευτή : pro quo supra Δινωτή.

[Δωτηΐς. V. Δώτιον.]

[Δώτηρ. V. Δοτήρ.]

[Δωτιάς. Δωτιεύς. V. Δώτιον.]

Δωτῑνάζω, Dona recipio. Hesych. [Δωτινάζων (codex δωτινάξων), δῶρα προσδεχόμενος.] Affertur ex Herodoto [2, 180 : Πλανώμενοι οἱ Δελφοὶ περὶ τὰς πόλις ἐδωτίναζον].

Δωτίνη, ἡ, poetæ appellant Donum. Hom. [Il. I, 155 : Οἵ κε ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὡς τιμήσουσιν·] Od. I, [268] : Δώῃς δωτίνην. [Hesych. : Δωτίνησι, δωρεαῖς. Δωτίνην, δωρεὰν, δόσιν. Δωτῖναι, αἱ δωρεαί. Herodot. 1, 61 : Ἤγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πολίων· 1, 69 : Κροῖσος δέ σφι ὠνεομένοισι (τὸν χρυσὸν) ἔδωκε δωτίνην, Dabat gratis. Sic Themist. Or. 21, p. 260, D : Μηδὲ ζωγράφους εἰργνύναι, ὅτι μὴ δωτίνην τὰ φάρμακα ἐπαλείφουσιν· 23, p. 299, A : Δωτίνην ἀπέλαυσαν τῆς ἐμπορίας.]

[Δῶτιον, τὸ, Dotium, urbs Thessaliæ, de qua Steph. Byz. : Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου· Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Δώτιος τοῦ Ἀστερίου ... Μνασέας δὲ, ἀπὸ Δώτου τοῦ Πελασγοῦ ... Ὁ πολίτης Δωτιεύς (quod Sophoclis et Pherecydis exemplis ostendit) ... Τὸ θηλυκὸν Δωτηΐς. Ῥιανὸς ἐν δ' Μεσσηνιακῶν, « Αὐδὴν εἰσάμενος Δωτηΐδι Νικοτελείῃ· » καὶ Δωτιὰς, ὡς Ἰλιὰς τοῦ Ἰλιεύς (quod versibus probat Sophoclis ex Peleo : Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος, et duobus Apollonii Rhodii et Antimachi) ... Καὶ οὐδέτερον Δώτιον. Διονύσιος ἐν α' Γιγαντιάδος, ... « Δώτια τέμπεα· » καὶ τὸ ἑνικὸν ἐν τῷ β', ... « Δώτιον Ἄργος. » Tum ex Herodiano, Δῶτος ὁ Πελασγοῦ, ἀφ' οὗ τὸ Δώτιον πεδίον ... Ἡσίοδος· « Δωτίῳ ἐν πεδίῳ. » Δώτιον Athenæo 6, p. 262, E, pro δωμάτιον restituit Schweigh.]

[Δῶτις, ἡ, Summæ definitæ, ex pecuniis Amphictyonicis in ornatum pompæ impendendæ, ap. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 805, 26 : Ἀ δῶτις τᾶς Ἀμφικτιονικᾶς πομπᾶς. Hase.]

[Δωτὶς, ἴδος, ἡ, Dotis. Athen. 7, p. 296, C, ex Mnasea : Ἁρπάσαντα δὲ (Γλαῦκον τὸν Πόντιον) Σύμην τὴν Ἰαλύσου καὶ Δωτίδος θυγατέρα ...]

[Δῶτος, ὁ, Dotus. V. Δώτιον. Inter properispomena ap. Arcad. p. 78, 14. Male Δωτὸς ap. Theognost. p. 74, 16. || Dotus Paphlagonum dux ap. Herodot. 7, 72.]

Δωτὺς, ὑος, ἡ, Cibus; Suid. enim δωτύος exp. τροφῆς. Videtur significare potius Datio, Donum, ut δῶς et δωτίνη. Apud Hesych. vero Δῶττις legitur, exp. δῶς, φέρνη. Sed id scripturam habet valde suspectam.

[Δωτὼ, οῦς, ἡ, Doto, Nereis, ap. Hom. Il. Σ, 43, Hesiod. Theog. 248. Pausan. 2, 1, 7 : Δωτοῦς ἐν Γαβάλοις ἱερόν ἐστιν ἄγιον. G. D. In opere musivo, adservato hodie in Bibl. Regia, nuperque ad pagum S. Rustici in finibus Tolosatium reperto, ΔΩΤΩ Nereis picta est invehens Tritone cui adscriptum nomen ΝΥΝΦΟΓΕΝΗΣ. Hase.]

[Δώτωρ, ὁ, Dator. || N. proprium. De utroque v. s. Δοτήρ.]

[Δωχεῖον. V. Δοχεῖον.]

B, punctis duobus supra positis, est 20000, ap-
Heron. De mens. p. 311, ubi βφμ' pro ασβον.
Bxav. Forte conferendum Βαξ, quod voc. v. cum
Add.
Βαβαί p. 6, A. Rationem Salmasii de prov. Βαβαί
ποῦ confirmabimus in Μοῦσ. — Ib. B. Βαβαί ab
adv. ἐκφλαστικοῦ distinguit, et βαμβαστικοῦ annu-
merat etiam Dionys. in Bekk. An. p. 642, 8.
Βαβρώνιος. Βραυρώνιος legendum esse recte mone-
tur in Mnemosyn. Opp. ed. Flor. vol. 1, p. 235. Quod eodem
modo corruptum v. ap. Dinarch. p. 181 ed. Bekk.
Beroë, et inibi in Βεφυρώ.
Βαγγίον p. 11, B. Βαγγεῖον. Lege. Bosius.
Βάγγρος p. 11, C. Legendum videtur Ἄγβαρος s.
Ἄβγαρος.
Βαγγάβιον. Cum Βεργιγαβίδος fort. conferendum
quod est in tit. in ins. Rhodo reperto ap. Boeckh. vol.
2, p. 395, n. 2317 : Ἀριστοτέλης Φιλοκράτους Βουγι-
βάβιος.
Βαγγάδαι v. 3, Martian.] L. Marcian.
Βαδίζω p. 14, C. Perfecto praeter alios utitur Io-
seph. A. I. 6, 11, 7.
Βάζω p. 17, D. De tot. βαΐζω v. in Ἐκβάζω.
Βαθεῖα p. 19, D. V. Γυναικεῖος.
Βαθρὸς p. 21, D. Βάθρος de tradibus cognationis
frequens est ICtis Graecis aliisque Byzantinis.
Βαῖθρα p. 25, D. Hierocles De provid. p. 242 : Ζω-
γράφ αὐτῷ βαῖθρον ὑποβαλὼν, i. q. βαῖθρον.
Βαλανεῖον p. 30, D. Hinc restituendum etc. de-
lenda.
Βαλβοκράνος. V. Βοσκοφανός.
Βαλβουθρωνὸς. Proluendus. Georg. Mentop. Combef.
Anct. Patr. vol. 1, p. 1766, C : B. μὲν τὴν ψυχὴν πε-
πλυμένα.
Βαλίνω p. 41, D, v. 3, verba 6, 23 ...δικαίου delenda sunt.
— P. 42, C, v. 12, adjectivo, adde] I. substantivo vel
adjectivo, adde Καλλιβάδαι βαίνει ap. Eupol. Athen.
14, p. 630, A.
Βαίος p. 46, D. Recte Valck. 366. — Editur etiam
Arct. Dict. m. sign. 3, p. 13, p. 63, Demoeritus ap.
Stob. Ecl. vol. 2, p. 344, ed. Heer. monum. ap.
Boeckh. vol. 2, p. 240, n. 2338. Ex βωδὸς corruptum
videtur ap. Hesych. v. Ἔνεκε.
Βάλτα, C, v. 6. Conf. etiam schol. Vesp. 637, cum
annot., et de quo supra p. 3, C, v. 14, conjecturam
protuli. Ran. 1260.
Βαλὼν p. 52, B. Conseentiet cum Etym. Eustathius
p. Ilaiow et Μάλων paroxyt. scribuntur in Etym.
Βάκκηλος p. 53, C, v. 19, Chronosol.] L. Cronosol.
Βακκαρὶς p. 54, B, v. 4, tertiam] L. primam vel
tertiam.
Βακχίδες p. 55, v. 7, ibi] L. ibi.
Βακχυλία p. 55, D, v. 17, Χρῶνται] χρῆνται leg. cum
Hemsterh.
Βάκχος p. 63, C, v. 4] L. Xenocratis 1, 4, ubi
v. Coraes.
Βακχυλίδης, 18, 19] L. 18 19.
Βαλάνιον. Βαλανεῖον Paul. Sil. p. 100, 2.
Βάλανος p. 69, A. Τοῦ βαλάνου Etym. M. p.
263, 56. — P. 70, C, v. 7, τὸν ... nominat] L. Porrum
βαλάνου memorat.
Βαλάντιον p. 74, B, v. 9. Post tit. excidit 555, 29 :
Φοῦλις, ὃ καὶ β. καλέεται· ἔχει γὰρ καὶ ἀργύρεια (v. de
h. voc. in Ἀργύριος) ὡς βαλάντια σὺν λίτρᾳ τε. Φοῦλις
κατὰ τὸν ῥητοπτὸν, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸν ῥητορεύοντα Φοῦ-
λις φοῦλις ὁ θέσσαλος, ἢ οὐ καὶ φοῦλις τε.
Βαλβὶς p. 78, B, v. 9. De genitivi βαλβίδος brevi
secunda v. Legg. prosod. p. 247, 31.
Βάλλω p. 83, A, v. 3, βεστὶ] L. Ilecti in accus.—B.
Πρὸ κάλυβδος leg. καλύκι.
Βάλλω p. 87, C, 20. Pro 1, 15, 6, 3, leg. 3, 11, 6
THES. GRAEC. LING. TOM. II, FASC. VI.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Adjunximus huic voluimini quae in eo prae ceteris nunc quidem corrigenda et supplenda animadvertissemus : additamenta longe ampliora exhibebuntur in Supplemento Thesauri. Addendis G. Dindorfii literae G. D. sunt adscriptae. Reliqua sunt L. Dindorfii.